

သို့
က
ပု
အ

NAM
PHAI
TAM
THUC

Mục lục

- [Tựa sách](#)
- [Nội dung giản lược](#)
- [Quyển 1: THẤT TINH LỖ VƯƠNG CUNG](#)
 - [§1. Huyết Thi](#)
 - [§2. 50 Năm Sau](#)
 - [§3. Miếu Hat Dưa](#)
 - [§4. Đông Xác](#)
 - [§5. Bóng Nước](#)
 - [§6. Nơi Tích Xác](#)
 - [§7. Hơn Một Trăm Đầu Người](#)
 - [§8. Sơn Cốc](#)
 - [§9. Cỏ Mô](#)
 - [§10. Cái Bóng](#)
 - [§11. Thất Tinh Quan](#)
 - [§12. Cửa](#)
 - [§13. 02200059](#)
 - [§14. Muôn Du Bình](#)
 - [§15. Cái Rắm](#)
 - [§16. Bàn Tay Nhỏ](#)
 - [§17. Đông](#)
 - [§18. Đại Thu](#)
 - [§19. Nữ Thi](#)
 - [§20. Chìa Khóa](#)
 - [§21. Xác Hồ Ly Mắt Xanh](#)
 - [§22. Bát Trong Bảo Hàm](#)
 - [§23. Quan Quách](#)
 - [§24. Xác Chết Sống](#)
 - [§25. Áo Ngọc](#)
 - [§26. Hộp Tử Ngọc](#)
 - [§27. Lời Nói Dối](#)
 - [§28. Lửa](#)
 - [§29. Hộp Tử Kim](#)
- [Quyển 2: NÔ HẢI TIỀM SA](#)
 - [§1. Xà Mi Đồng Ngư](#)
 - [§2. Hai Tầng Tường Mô](#)
 - [§3. Bão Lớn](#)
 - [§4. Quỷ Biển](#)
 - [§5. Bức Ảnh Cũ](#)

- [§6. Hải Nam](#)
- [§7. Nữ Nhân](#)
- [§8. Trở Trời Rồi](#)
- [§9. Thuyền Quý](#)
- [§10. Bàn Tay Khô](#)
- [§11. Boong Thuyền](#)
- [§12. Lời Nói Dối Của Chú Ba](#)
- [§13. Hải Hậu Tử](#)
- [§14. Đảo Vĩnh Hưng](#)
- [§15. Bàn Tử](#)
- [§16. Hốp](#)
- [§17. Tóc](#)
- [§18. Một Đống Tóc](#)
- [§19. Bình Sứ](#)
- [§20. Hành Lang](#)
- [§21. Mũi Tên](#)
- [§22. Làn Đầu Tiên Giải Mê](#)
- [§23. Tiếp Tục Giải Mê](#)
- [§24. Mở Quan Tài](#)
- [§25. Một Người](#)
- [§26. Bức Tranh Trên Sứ](#)
- [§27. Vô Đề](#)
- [§28. Tiếp Tục Không Đề](#)
- [§29. Bia Đá](#)
- [§30. Đáy Áo](#)
- [§31. Hai Mươi Năm Trước](#)
- [§32. Kỳ Môn Đôn Giáp](#)
- [§33. Cửa Sinh](#)
- [§34. Liên Hoàn](#)
- [§35. Dòng Chữ Bằng Máu](#)
- [§36. Thoát Vòng Vây](#)
- [§37. Đạo Đông](#)
- [§38. Cắm Bà](#)
- [§39. Hồn Chiến](#)
- [§40. Tường Đông](#)
- [§41. Cây San Hô](#)
- [§42. Tình Cảnh Khốn Đốn](#)
- [§43. Bom](#)
- [§44. Tróc Da](#)
- [§45. Thoát Ra](#)
- [§46. Tổng kết](#)

- Quyển 3: TÀN LĨNH THẦN THU

- §1. Lão Dương Ra Tù
- §2. Chuông Lục Giác
- §3. Theo Dõi
- §4. Tiếp Tục Theo Dõi
- §5. Nghe Lén
- §6. Đào Bới
- §7. Mắc Câu
- §8. Khí
- §9. Người Đá
- §10. Hucho Taimen (Triết La Khuê)
- §11. Đầu Người
- §12. Mach Nước Ngâm
- §13. Thác Hoàng Tuyền
- §14. Hồ Sâu
- §15. Nghi Ngơi
- §16. Trèo
- §17. Thi Trận
- §18. Ma Thối Đền
- §19. Câu Chuyện Của Những Bộ Xương
- §20. Hỏa Long Trận
- §21. Tàn Lĩnh Thần Thu
- §22. Tiếp Tục Trèo
- §23. Vết Rách
- §24. Ngã Chết
- §25. Lễ Hiến Tế
- §26. Li Cỏ
- §27. Lãng Không
- §28. Kỳ Lân Kiệt
- §29. Tiếp Cận
- §30. Lối Cũ
- §31. Màn Sương Ma Quái
- §32. Đánh Lén
- §33. Hòa giải
- §34. Giả thiết lớn mật, cần thận tìm chứng cứ
- §35. Không thể không chế
- §36. Sup đồ
- §37. Nhật ký
- §38. Chân tướng
- §39. Nén Cửu Âm
- §40. Thoát ra

- Quyển 4: VÂN ĐÌNH THIÊN CUNG
 - §1. Tin tức mới
 - §2. Tiếng pháo đầu tiên của năm 2007
 - §3. Kính Nhi Cung
 - §4. Hơn một người
 - §5. Câu đố ban đầu
 - §6. Đáp án đơn giản
 - §7. Phan Tử
 - §8. Đôi nhóm mới
 - §9. Cứu Long sĩ thi
 - §10. Doanh sơn thôn
 - §11. Cảnh khốn đốn
 - §12. Bách túc long
 - §13. Kẽ hở (Thương)
 - §14. Kẽ hở (Ha)
 - §15. Hai tầng bích hoa
 - §16. Hành vi tự sát
 - §17. Tuyệt lộ
 - §18. Thai Côn Luân
 - §19. Linh cung thai đông
 - §20. Linh cung đại diện
 - §21. Đánh cờ
 - §22. Xôn xao
 - §23. Tường xâu
 - §24. Long thần trăm chân
 - §25. Tường kếp
 - §26. Tàng thi các
 - §27. Bài Đạo
 - §28. Tiến vào bài đạo
 - §29. Miêng núi lửa
 - §30. Môn diên
 - §31. Sông đào quanh thành
 - §32. Rach tuần táng
 - §33. Âm hiệu nhàm chán
 - §34. Bài đạo dưới nước
 - §35. Hàu đầu thiêu
 - §36. Kí hiệu
 - §37. Kí hiệu mới
 - §38. Người chết trên đồng vàng
 - §39. Đôi thám hiểm mười năm trước
 - §40. Con đường ngọp bóng

- [§41. Vòng tử vong lặp vô hạn](#)
- [§42. Càng thêm khôn cùng](#)
- [§43. Đồ đầu và vật lý lương tử](#)
- [§44. Những người đến từ đáy biển](#)
- [§45. Tê chiếu](#)
- [§46. Lối ra](#)
- [§47. Muôn Du Bình thứ hai](#)
- [§48. Xà mi đồng ngư](#)
- [§49. Lối ra duy nhất](#)
- [§50. Sào huyết của thần gác cửa](#)
- [§51. Vòng vây trùng điệp](#)
- [§52. Quan Âm nghìn tay](#)
- [§53. Bao vây và tấn công](#)
- [§54. Khoảng cách giữa trời và đất](#)
- [§55. Bí ẩn không lời giải](#)
- [§56. Sau khi nghỉ ngơi](#)
- [Quyển 5: XÀ CHIÊU QUỲ THÀNH](#)
 - [§1. Chú Ba tỉnh lại](#)
 - [§2. Chuyên cũ chẳng dám nhớ lại](#)
 - [§3. Who are you?](#)
 - [§4. Mô cổ huyết thi](#)
 - [§5. Gương mặt quái đản](#)
 - [§6. Sự thật không thể chấp nhận nổi](#)
 - [§7. Cử Thiên Nương Nương bốn mắt](#)
 - [§8. Khúc dao đầu Tây Sa](#)
 - [§9. Băng ghi hình](#)
 - [§10. Cầu Đức Khảo](#)
 - [§11. Lò luyện đan bằng đồng thau](#)
 - [§12. Bản đồ sao](#)
 - [§13. Chân tướng ở Tây Sa](#)
 - [§14. Biển sâu](#)
 - [§15. Xác trôi](#)
 - [§16. Thuyền chìm](#)
 - [§17. Tiêu tử quan](#)
 - [§18. Nước tiểu](#)
 - [§19. Cơ quan](#)
 - [§20. Trùng não](#)
 - [§21. Kẻ thứ ba trong bóng tối](#)
 - [§22. Lựa chọn](#)
 - [§23. Mười phút của Thương Đế](#)
 - [§24. Người chết đôi mồ sống đây](#)

- [§25. Lai hé mở](#)
- [§26. Xuất viên](#)
- [§27. Hình ảnh](#)
- [§28. Người thứ mười một](#)
- [§29. Vĩ thanh](#)
- [§30. Ròng đến nhà tôm](#)
- [§31. Manh mối mới](#)
- [§32. Ngôi nhà cũ trong cuốn băng hình](#)
- [§33. Hoàn toàn rối loạn](#)
- [§34. Bí mật thật sự của băng ghi hình](#)
- [§35. Thiệp mời từ địa ngục](#)
- [§36. Tòa nhà ma](#)
- [§37. Phòng 306](#)
- [§38. Manh mối](#)
- [§39. Kế hoạch](#)
- [§40. Đạo Mộ Bút Ký](#)
- [§41. Sổ tay của Văn Cẩm](#)
- [§42. Bóng tối](#)
- [§43. Kinh Biện](#)
- [§44. Gặp lại](#)
- [§45. Doanh địa](#)
- [§46. Xuất phát](#)
- [§47. Lời nhắn của Văn Cẩm](#)
- [§48. Lai xuất phát](#)
- [§49. Lạc đường](#)
- [§50. Quỷ thành](#)
- [§51. Tiếng gọi của ma quỷ](#)
- [§52. Thuyền chìm trong biển cát](#)
- [§53. Quan tài Tây Vương Mẫu](#)
- [§55. Ngày tân thế](#)
- [§56. Trăn mưa đầu tiên](#)
- [§57. Lên đường đi ốc đảo](#)
- [§58. Trăn mưa thứ 2](#)
- [§59. Bí mật dưới rêu xanh](#)
- [§60. Xương rắn](#)
- [§61. Đám lấy ma vục](#)
- [§62. Không may đung phải mãng xà](#)
- [§63. Rắn chúa](#)
- [§64. Xà chiều quỷ thành](#)
- [§65. Dấu chân thi thể](#)
- [§66. Âm mưu bày rắn](#)

- [§67. Truy kích](#)
- [§68. Xác chết vùng dây](#)
- [§69. Khói tín hiệu](#)
- [§70. Tiếng động trong sơn cốc](#)
- [§71. Tương đá](#)
- [§72. Mắt tương đá](#)
- [§73. Vun vỡ](#)
- [§74. Sương mù dày đặc](#)
- [§75. Vòng đeo tay](#)
- [§76. Âm thanh ma quỷ trong tàng cây](#)
- [§77. Tới gần](#)
- [§78. Bị phục kích](#)
- [§79. Xung đột trở nên gay gắt](#)
- [§80. Đoạt người](#)
- [§81. Dã dậu](#)
- [§82. Hùng đông](#)
- [§83. Hùng đông, Doanh địa không người](#)
- [§84. Tái ngộ](#)
- [§85. Bí mật](#)
- [§86. Giải quyết câu đố để lại](#)
- [§87. Nó](#)
- [§88. Biến](#)
- [§89. Bóng dáng di đông](#)
- [§90. Phù điêu](#)
- [§91. Như đã từng quen biết](#)
- [§92. Rắn mẫu](#)
- [§93. Đi săn](#)
- [§94. Âm chiến](#)
- [§95. Vững bền](#)
- [§96. Tàng thi](#)
- [§97. Một người nữa](#)
- [§98. Vật chủ](#)
- [§99. Đàm lấy quái ảnh](#)
- [§100. Quỷ thanh xuất hiện](#)
- [§101. Người trong sương](#)
- [§102. Quan sát](#)
- [§104. Giọng nói oán độc](#)
- [§103. Âm thanh của bày rắn](#)
- [§105. Được cứu thoát](#)
- [§105. Cửa vào](#)
- [§106. Nơi lánh nạn](#)

- §107. Băng ghi hình
- Quyển 6: MÊ HẢI QUY SÀO – ÂM SƠN CỔ LÂU
 - MÊ HẢI QUY SÀO
 - §1. Hào tập kết
 - §2. Xâm nhập
 - §3. Ký hiệu
 - §4. Ba chon một
 - §5. Chân tướng
 - §6. Điên đảo
 - §7. Giam hãm
 - §8. Hội ngộ
 - §9. Ký hiệu
 - §10. Phòng luyện đan
 - §11. Bẫy
 - §12. Cân kè
 - §13. Trung tâm
 - §14. Thiên thạch
 - §15. Chờ đợi
 - §16. Tiếp tục chờ đợi
 - §17. Rời đi
 - §18. Cam bẫy
 - §19. Bình nước
 - §20. Vĩ thanh
 - ÂM SƠN CỔ LÂU – KHÚC DAO ĐẦU
 - §1. Bút ký trộm mô
 - §2. Bàn bạc
 - §3. Tám ảnh cũ thứ hai
 - §4. Người cùng cảnh ngộ
 - §5. Lại xuất phát
 - §6. Kế thừa
 - §7. Truyền thuyết cái bóng
 - §8. Bí ẩn của bức ảnh
 - §9. Tài liệu
 - §10. Con chuột
 - §11. Chạm trán
 - ÂM SƠN CỔ LÂU
 - §1. Khởi nguồn
 - §2. Thôn làng kỳ lạ
 - §3. Hỏa hoạn
 - §4. Biến cố
 - §5. Soát núi

- [§6. Rach Dầu Trâu](#)
- [§7. Mô cổ](#)
- [§8. Ông lão](#)
- [§9. Ông già Bàn Mã](#)
- [§10. Đàm đao](#)
- [§11. Mùi vi](#)
- [§12. Hội tướng của lão Bàn Mã](#)
- [§13. Đấu tranh tâm lý](#)
- [§14. Ma hồ](#)
- [§15. Trúng tà](#)
- [§16. Ra kế hoạch](#)
- [§17. Như đã từng quen biết](#)
- [§18. Đột nhiên thay đổi suy nghĩ](#)
- [§19. Hiệu ứng Siphon](#)
- [§20. Đáy hồ](#)
- [§21. Thôn cổ dưới đáy hồ](#)
- [§22. Vớt được quái vật](#)
- [§23. Khôi sắt](#)
- [§24. Dòng chảy](#)
- [§25. Đấu tranh tâm lý](#)
- [§26. Bất chấp mưa gió](#)
- [§27. Quỷ ảnh trong mưa](#)
- [§28. Ma hồ quỷ dị](#)
- [§29. Một mình hạ thủy](#)
- [§30. Cỏ thu đầu sứa](#)
- [§31. Ánh đèn nơi đáy nước](#)
- [§32. Dao gia đại viên](#)
- [§33. Lục quang](#)
- [§34. Trở thành sự thật](#)
- [§35. Hình dạng thật của bóng đen](#)
- [§36. Phần dưới lòng đất](#)
- [§37. Tiêu xảo của Bàn Tử](#)
- [§38. Ngọc mach](#)
- [§39. Hang đông kỳ bí](#)
- [§40. Vấn đề trong hang đông](#)
- [§41. Không gian khóa kín](#)
- [§42. Giả thuyết](#)
- [§43. Đào ra cái gì?](#)
- [§44. Người trong đá](#)
- [§45. Tầng đá nơi đây](#)
- [§46. Di biến](#)

- [§47. Quái vật](#)
- [§48. Củi lửa](#)
- [§49. Có 35 con](#)
- [§50. Thoát ra](#)
- [§51. Chú Hai](#)
- [§52. Hải lòng](#)
- [§53. Thôn trai tương đồng](#)
- [§54. Âm mưu mặt gương](#)
- [§55. Khách không mời mà đến](#)
- [§56. Làm chuyên xâu](#)
- [Quyển 7: CUNG LUNG THẠCH ẢNH](#)
 - [CUNG LUNG THẠCH ẢNH \(Thương\)](#)
 - [§1. Khởi đầu](#)
 - [§2. Hồ sơ](#)
 - [§3. Bút tích](#)
 - [§4. Tìm ra rồi](#)
 - [§5. Khách san Tân Nguyệt](#)
 - [CUNG LUNG THẠCH ẢNH \(ha\)](#)
 - [§1. Buổi đầu giá](#)
 - [§2. Xoè xoét](#)
 - [§3. Bữa tiệc của giới sưu tầm](#)
 - [§4. Hội tưởng \(thương\)](#)
 - [§5. Hội tưởng \(ha\)](#)
 - [§6. Điểm thiên đăng](#)
 - [§7. Đại não thiên cung](#)
 - [§8. Hoắc Tú Tú](#)
 - [§9. Phong Cách Lôi](#)
 - [§10. Hình dạng kỳ quái](#)
 - [§11. Đôi khảo cổ, tòa nhà và tám gương](#)
 - [§12. Như gặp lại cố nhân](#)
 - [§13. Kỳ lân trên lưng](#)
 - [§14. Sống chung](#)
 - [§15. Kỳ lân trên lưng \(Trung\)](#)
 - [§16. Cá ở chỗ tôi](#)
 - [§17. Bí mật tiến quân thần tốc](#)
 - [§18. Kỳ lân trên lưng](#)
 - [§19. Chuyên thư xưa](#)
 - [§20. Công cuộc trộm mô lớn nhất trong lịch sử \(thương\)](#)
 - [§21. Công cuộc trộm mô lớn nhất lịch sử \(trung\)](#)
 - [§22. Công cuộc trộm mô lớn nhất lịch sử \(ha\)](#)
 - [§23. Chuyên la nhất trên đời](#)

- [§24. Tâm lý trái ngược](#)
- [§25. Đi vào chủ đề chính](#)
- [§26. Gấp lat ma](#)
- [§27. Phong cách lời](#)
- [§28. Lên kế hoạch](#)
- [§29. Tứ Xuyên ly biệt](#)
- [§30. Dòng chảy](#)
- [§31. Tổ \(thương\)](#)
- [§32. Tổ \(ha\)](#)
- [§33. Song tuyến](#)
- [§34. Búi tóc](#)
- [§35. Vật kỳ quái](#)
- [§36. Tóc](#)
- [§37. Kinh kích](#)
- [§38. Tóc xuyên](#)
- [§39. Ký sinh](#)
- [§40. Gợi ý tới từ Quảng Tây](#)
- [§41. Vết máu kỳ quái trên bàn thiết](#)
- [§42. Bỏ sung toàn bộ bức phù điêu](#)
- [§43. Bí mật](#)
- [§44. Bí quyết của gợi ý](#)
- [§45. Tiến vào trong cơ quan](#)
- [§46. Treo](#)
- [§47. Hắc mao](#)
- [§48. Rắn cắn](#)
- [§49. Mật mã](#)
- [§50. Hóa giải mật mã](#)
- [§51. Sự thành công](#)
- [§52. Sai lầm chết người](#)
- [§53. Bình tĩnh](#)
- [§54. Tuyệt vọng](#)
- [§55. Khuôn mặt của sự sơ hãi tái sinh](#)
- [Quyển 8: ĐAI KẾT CỤC](#)
 - [ĐAI KẾT CỤC \(Thương\)](#)
 - [§1](#)
 - [§2](#)
 - [§3](#)
 - [§4](#)
 - [§5](#)
 - [§6](#)
 - [§7](#)

- [§8](#)
- [§9](#)
- [§10](#)
- [§11](#)
- [§12](#)
- [§13](#)
- [§14](#)
- [§15](#)
- [§16](#)
- [§17](#)
- [§18](#)
- [§19](#)
- [§20](#)
- [§21](#)
- [§22](#)
- [§24](#)
- [§25](#)
- [§26](#)
- [§27](#)
- [§28](#)
- [§29](#)
- [§30](#)
- [§31](#)
- [§32](#)
- [§33](#)
- [§34](#)
- [§35](#)
- [§36](#)
- [§37](#)
- [§38](#)
- [§39](#)
- [§40](#)
- [§41](#)
- [§42](#)
- [§43](#)
- [§44](#)
- [§45](#)
- [§46](#)
- [§47](#)
- [§48](#)
- [§49](#)

- [§50](#)
- [§51](#)
- [§52](#)
- [§53](#)
- [§54](#)
- [§55](#)
- [§56](#)
- [§57](#)
- [§58](#)
- [§59](#)
- [§60](#)
- [§61](#)
- [§62](#)
- [§63](#)
- [§64](#)
- [§65](#)
- [§66](#)
- [§67](#)
- [§68](#)
- [§69](#)
- [§70](#)
- [§71](#)
- [§72](#)
- [§73](#)
- [§74](#)

○ [ĐẠI KẾT CỤC \(Ha\)](#)

- [§75](#)
- [§76](#)
- [§77](#)
- [§78](#)
- [§79](#)
- [§80](#)
- [§81](#)
- [§82](#)
- [§83](#)
- [§84](#)
- [§85](#)
- [§86](#)
- [§87](#)
- [§88](#)
- [§89](#)

- [§90](#)
- [§91](#)
- [§92](#)
- [§93](#)
- [§94](#)
- [§95](#)
- [§96](#)
- [§97](#)
- [§98](#)
- [§99](#)
- [§100](#)
- [§101. Vĩ thanh](#)

- [CHUNG CỤC GIẢI MÊ](#)

- [Phần 1: Mối liên hệ giữa nền văn minh thanh đồng thời tiền sử, Xi Vưu, Quảng Tây, Muôn Du Bình](#)
- [Phần 2: Bí ẩn thân thể Muôn Du Bình](#)
- [Phần 3: Sợi dây mê thứ hai – Cốt lõi của Đạo Mô Bút Ký: Sự phát triển bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại](#)
- [Phần 4: Sự phát triển bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại \(tiếp\)](#)
- [Phần 5: Sợi dây mê thứ ba: Cốt lõi của Đạo Mô Bút Ký: Cuộc đấu đá giữa các thế lực thời hiện đại để tìm ra bí mật trường sinh bất tử](#)
- [Phần 6: Bí mật Tây Sa](#)
 - [Bí mật Tây Sa \(phần 1\)](#)
 - [Bí mật Tây Sa \(phần 2\)](#)
 - [Bí mật Tây Sa \(phần 3\)](#)
 - [Bí mật Tây Sa \(phần 4\)](#)
 - [Bí mật Tây Sa \(phần 5\)](#)
- [Phần 7: Bí mật thân phận của Ngô Tà](#)
- [Phần 8: Ngô Tà, Lỗ Vương cung, gió giục mây vần](#)
- [Phần 9: Tần Lĩnh Thần Thu – Âm mưu đặc biệt nhắm tới Ngô Tà!](#)
- [Phần 10: Vân Đỉnh Thiên Cung – Cuộc chạm trán giữa các thế lực!](#)
- [Phần 11: Tiến thẳng tới Tháp Mộc Đà, đáng ra là đại kết cục](#)
 - [Phần phụ – Cái chết của A Ninh!](#)
- [Phần 12: Bí mật về “nó” – thế lực ngầm đứng sau mọi chuyện](#)
- [Phần 13: Kết thúc](#)

ĐẠO MỘ BÚT KÝ

Tác giả: Nam Phái Tam Thúc – 南派三叔

Chuyển ngữ: Thủy Đạm Nguyệt group
cuahangbantaybac.wordpress.com

Thể loại: Bí ẩn, phiêu lưu mạo hiểm, kinh dị
Nhà xuất bản: Hữu nghị Trung Quốc, Văn nghệ
Thời đại, Văn hóa Thượng Hải.

Nguồn:

<https://thuynguyetvien.wordpress.com>

<https://cuahangbantaybac.wordpress.com>

Tập hợp dữ liệu, hiệu chỉnh & Ebook: Vanlydocnhan

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Ghi chú:

Vì tổng hợp từ nhiều nguồn dịch nên văn phong có lúc khác nhau và còn rất nhiều lỗi chính tả ở quyển 7 và 8, mong các bạn thông cảm.

Vanlydocnhan chấp bút

Tình trạng sáng tác: Đã hoàn thành. Gồm 8 quyển

- Quyển 1: Thất tinh Lỗ Vương cung
- Quyển 2: Nộ hải tiềm sa
- Quyển 3: Tần Lĩnh thần thụ
- Quyển 4: Vân đỉnh thiên cung
- Quyển 5: Xà chiêu quý thành
- Quyển 6: Mê hải quy sào – Âm sơn cổ lâu
- Quyển 7: Cung lung thạch ảnh
- Quyển 8: Quyển kết: Đại kết cục

Nội dung giản lược

Năm mươi năm trước, một nhóm kẻ trộm mộ trên Trường Sa đào được một bộ sách lụa Chiến quốc, trên quyển sách đã hư hỏng có ghi chép lại vị trí một khu mộ cổ Chiến quốc rất kì lạ, nhưng những kẻ trộm này lại gặp phải chuyện kì quái trong lòng đất, hầu như toàn bộ đều chết sạch.

Năm mươi năm sau, cháu trai của một trong số những kẻ trộm mộ đó phát hiện bí mật này từ ghi chép để lại của ông nội cậu. Cậu cùng một nhóm trộm mộ cao thủ tiến vào tìm bảo vật. Nhưng không ai ngờ, cổ mộ này lại có nhiều chuyện nhiều chuyện quái dị như vậy: Thất tinh nghi quan, Thanh nhân hồ thi, Cửu đầu xà bách...

Chủ nhân của ngôi mộ thần bí này rốt cuộc là ai? Bọn họ có thể tìm được quan tài thực sự hay không? Tại sao trong mộ có nhiều bí ẩn không thể phá giải như vậy? Con thuyền mộ kì lạ dưới đáy biển, thần mộc vạn năm trên Tần Lĩnh cùng Thiên cung tuyết mộ trên núi non trùng trùng điệp điệp mới được phát hiện kia có quan hệ gì với cổ mộ này? Phía sau những bí ẩn này đến tột cùng cất giấu câu đố nghìn xưa nào?

“Đạo mộ bút ký” là một tiểu thuyết thiên về đề tài trộm mộ của Nam Phái Tam thúc, vốn xuất phát từ tiểu thuyết mạng. Bắt đầu sáng tác vào ngày 6 tháng 7 năm 2006, kết thúc vào tháng 12 năm 2011, hệ liệt “Đạo mộ bút ký” là tác phẩm tiêu biểu của Nam Phái Tam Thúc, cũng là “thần tác” trong giới xuất bản Trung Quốc những năm gần đây. Lượng tiêu thụ sách trong quốc nội luôn đứng đầu bảng, nhận được sự ủng hộ cuồng nhiệt và lời khen ngợi của trăm vạn độc giả. “Đạo mộ bút ký” cùng với tác phẩm “Ma thổ đèn” của Thiên Hạ Bá Xương mở ra một thời đại mới của tiểu thuyết Trung Quốc – “Đạo mộ thời đại”.

Quyển 1: **THẤT TINH LỖ VƯƠNG CUNG**

Nguồn: thuynguyetvien.wordpress.com

Ebook: Vanlydocnhan

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

§1. Huyết Thi

Editor: Anonymous

Năm mươi năm trước, trên đỉnh Phiêu Tử Lĩnh – Trường Sa.

Bốn thổ phu tử ngồi trên một ngôi mộ, ai nấy đều im lặng không nói một lời, nhìn chăm chăm vào chiếc xẻng Lạc Dương trên mặt đất.

Trên xẻng còn dính chút đất cát từ trong lòng đất, lạ một nổi từ đám đất này còn có dịch thể màu đỏ tươi không ngừng rỉ ra ngoài, cứ như vừa được nhúng vào máu.

“Lần này phiền toái lớn rồi.” Lão yên đầu gõ gõ đầu tẩu xuống mặt đất. “Bên dưới chính là huyết thi, nếu làm không tốt việc này, không chừng cả đám chúng ta sẽ bị kéo luôn xuống dưới.”

“Vậy có xuống hay không? Xuống hay không thì nói một câu, đừng vòng vo nữa!” Tên nhóc chột mắt nói: “Ông nói ông già cả đi đứng không tiện, vậy đừng xuống nữa, để tôi với em trai xuống thôi. Không cần biết nó là cái quái gì, cứ cho nó một viên đạn là xong.”

Lão yên đầu không giận trái lại còn cười, nói với gã râu ria bên cạnh: “Thằng Hai nhà ngươi thật chẳng biết trời cao đất dày, cứ thế không chừng chết lúc nào không biết. Ngươi nên dạy dỗ nó nhiều vào, chuyện làm ăn này của bọn ta không phải chỉ dùng một khẩu súng là lấy được hoa sen ở Tây Thiên.”

Gã râu ria kia trừng mắt nhìn tên nhóc chột mắt: “Nhãi con, sao dám giở cái giọng đó với ông, ông mày đào đất từ khi mày vẫn còn ở trong bụng mẹ chưa chui ra.”

“Con nói sai chỗ nào, ông tổ cũng từng nói thế còn gì. Huyết thi này là đồ tốt, bảo bối bên dưới chắc chắn không ít, nếu không xuống thì chẳng phải mất đi một món hời sao.”

“Mẹ nó, mày còn dám cãi!” Gã râu ria đưa tay định đánh, bị lão yên đầu dùng tẩu thuốc cản lại.

“Còn ngươi nữa, thân làm ba mà chỉ biết thượng căng chân hạ căng tay, không cần biết mình đang ở đâu. Ngươi làm vậy thì có khác gì bọn nó, cái này gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn!”

Thằng nhóc chột mắt thấy ba nó bị quở trách thì cúi đầu cười trộm, lão yên đầu ho khan một tiếng, lại lấy tẩu thuốc gõ lên đầu nó: “Mi cười cái gì? Đụng tới huyết thi đâu phải chuyện chơi. Lần trước ông mi đào được thứ này ở Lạc Dương, kết quả đến bây giờ còn điên điên khùng khùng, nhóc con như mi ngay cả lông trên miệng còn chưa mọc, hành sự lại bất cần như thế, ngại

đầu nặng quá sao?”

“Vây rớt cuộc có xuống hay không?” – Tên nhóc chột mắt sốt ruột vò đầu.

Lão yên đầu rít vài hơi thuốc, nhìn trời một lúc, tựa hồ đã hạ quyết định, quay sang nói với gã râu ria: “Đã đến đây rồi còn phải hỏi nữa sao? Chờ một chút để ta xuống trước, người đi sau ta, thằng Hai mang theo con chuột đất đoạn hậu. Thằng Ba đừng xuống nữa, bốn người cùng xuống thì muốn rút lui cũng không kịp. Mi cứ ở yên đó, cầm đuôi con chuột đất, nghe chúng ta gọi một tiếng mi kéo đồ ra là được.”

Thằng nhóc nhỏ tuổi nhất không chịu: “Tôi không chịu đâu, các người thiên vị, tôi về mách mẹ cho mà xem!”

Lão yên đầu cười lớn: “Xem này xem này, thằng Ba cũng thật dũng cảm, không sợ gì hết. Thôi đừng lộn xộn nữa, chờ chút nữa ta mang đồ ra cho thì tha hồ nhìn.”

“Tôi không cần ông tìm giúp, tôi sẽ tự đi tìm”.

Thằng Hai chột mắt bỗng phát hỏa, đưa tay nhéo tai thằng Ba: “Vây mày theo tao vào trong tìm kiếm, đừng lải nhải làm anh mày phát điên nữa.”

Thằng nhóc nhỏ tuổi nhất nhà, ngày thường bị đòn không ít, thấy anh hai mình nổi giận thì sợ đến nỗi không dám hé răng, nhìn sang cha cầu cứu, nào ngờ cha nó đã đi thu dọn đồ. Anh nó đặc ý nói: “Cái bộ dạng ngu ngơ của mày làm tao không ưa nổi. Lần này lão già cũng không bênh mày được nữa rồi, hét nữa đi, hét nữa tao vẫn luôn con gà nhíp của mày bây giờ!”

Thằng Ba nghe thế càng sợ, vội vàng che chỗ yếu của mình rồi chạy thẳng. Lúc này chợt nghe gã đàn ông râu ria kia gọi to: “Hai thằng nhãi con chúng mày còn léo nhéo cái gì thế? Cầm cho chắc cái này đây!”, nói xong đã thấy một cái xéng bay vèo vèo như gió lốc về phía hai thằng nhóc.

Nửa tiếng đồng hồ sau, đạo động đã được đào sâu không thấy đáy, chỉ trừ thằng Hai thỉnh thoảng trồi lên hít thở không khí, còn thì chỉ nghe được những thanh âm mơ hồ từ bên trong truyền ra. Thằng Ba chờ lâu quá phát sốt ruột, bèn ghé vào động hô to: “Ông ơi, đào thông chưa, sao chả thấy nói gì thế?”

Khoảng mấy giây sau mới nghe thấy lời đáp mơ hồ truyền ra: “Không biết... được, mày... cứ đứng yên đấy, kéo thùng... cho cẩn... thận!”

Đó là tiếng anh hai nó, lát sau lại nghe lão yên đầu ho khan một tiếng: “Khe khẽ thôi... Nghe xem! Có động!”

Tiếp theo là sự tĩnh lặng đầy chết chóc, thằng Ba biết chắc phía dưới có chuyện rồi, sợ đến nỗi nói không lên lời, đột nhiên, nó nghe thấy từ trong động vọng ra một âm thanh rợn tóc gáy, “Kèng kẹc kèng kẹc”, y hết tiếng

ếch nhái kêu ngoài đồng.

Sau đó, anh hai nó bên dưới hô to một tiếng: “Ê Ba, kéo!”

Nó không dám chậm trễ, lôi mạnh cái đuôi con chuột đất ra ngoài. Vừa kéo được vài phát, đột nhiên dây thừng căng lên, phía dưới hình như bị thứ gì đó giữ lại, bất chợt có một lực kéo ngược sợi dây vào đạo động. Thằng Ba không ngờ đến tình huống này, thiếu chút nữa cũng bị lôi vào động, trong cơn hoảng hốt nó chợt sáng trí, vội vàng quấn cái đuôi chuột quanh thắt lưng, rồi quay ngoắt người lại, lưng gần như làm thành một góc 30 độ với mặt đất. Đây là tuyệt chiêu nó vẫn dùng khi chơi kéo co với bọn trẻ con trong thôn, làm thế này thì toàn bộ sức nặng của cơ thể sẽ dồn lên sợi dây, cho dù có đọ với la thò đi chẳng nữa, nó cũng cầm cự được.

Quả nhiên, cứ như vậy nó giằng co với thứ gì đó trong động, hai bên đều gắng hết sức nhưng vẫn không suy chuyển được phân nào, kiên trì được tầm mười giây thì nghe thấy tiếng súng nổ bên trong, một lát lại vọng ra tiếng bố nó hét to: “Thằng Ba, chạy mau đi!!!!”, rồi cảm thấy dây thừng chùng xuống, chuột đất vèo phát bắn ra, hình như còn mang theo thứ gì đó. Lúc này thằng Ba đã không cố thêm được phút nào nữa, vừa tùm được con chuột đất liền quay đầu chạy thẳng!

Nó chạy một mạch hơn hai dặm mới có gan dừng lại, lôi con chuột đất từ trong lòng ra nhìn, sợ quá hét lên một tiếng. Hóa ra con chuột đất chỉ ngậm độc một một cánh tay máu me bê bết, hơn nữa cánh tay này nó còn nhận ra được, rõ ràng là tay của anh hai. Xem ra anh nó nếu không chết cũng thành tàn phế mất rồi.

Thằng Ba tuy hay bị anh mình ăn hiếp, nhưng tình cảm anh em vốn sâu đậm, chỉ cần thoáng nghĩ lần này đã xảy ra chuyện hệ trọng thì máu nóng đã bốc lên đầu, tự nhủ bằng bất cứ giá nào nó cũng phải cứu được cha và anh. Vừa quay đầu lại, bỗng thấy một hình hài đỏ tươi màu máu ngồi thu lu trong bụi cỏ lau phía sau, hình như đang nhìn đăm đăm vào nó.

Thằng Ba cũng chẳng phải tay vừa; ngày thường theo cha phiêu bạt khắp nơi đã gặp không ít chuyện ly kỳ, nó hiểu rõ dưới lòng đất sâu chuyện gì cũng có thể xảy ra. Quan trọng nhất là chớ tỏ ra kinh ngạc, mà phải tùy cơ ứng biến; dù gặp phải thứ hung ác đến đâu, chỉ cần cho nó một viên đạn, bắn nát bét nó ra thì cũng chẳng còn gì đáng sợ.

Nó định thân, cũng không lùi bước, ngược lại tiến dần từng bước tới gần thứ kia, súng lục đã nắm chắc trong tay. Chỉ cần nó khẽ cử động, cứ bắn thẳng vào đầu cho nó nát vụn thành trăm ngàn mảnh.

Thứ màu đỏ máu kia ngồi thu lu trong bụi cỏ, không hề động đậy. Thằng Ba tiến đến cách nó ba bước, nhìn kĩ, bỗng cảm thấy da đầu tê dại, dạ dày co

thất dữ dội. Kia rõ ràng là một người bị lột sạch da! Toàn thân đầm đìa máu tươi, giống như cả thân hình vừa chui ra khỏi lớp da bao quanh người. Lẽ nào đây chính là hình dạng thật của huyết thi?

Nó cắn môi dưới, rút mã tấu giắt bên hông, muốn đâm thứ này một nhát, để xem rốt cuộc nó là cái gì. Còn chưa kịp cúi người, quái vật kia đột nhiên khom lưng bỏ nhào tới. Thằng Ba chỉ thấy ánh hồng lóe lên trước mắt, muốn tránh né nhưng đã muộn. Trong nháy mắt, nó trượt hai chân, thuận thế ngã lộn vòng về phía sau, đồng thời nổ súng trút nguyên một băng đạn vào ngực thứ kia ở cự ly gần. Thứ kia lập tức bị đánh bật, máu bắn tung tóe, lù lại vài bước ngã vào trong bụi cỏ.

Phía bên này, thằng Ba cũng thuận thế lăn một vòng, tức khắc nhảy dựng lên, trở tay nhắm trúng đầu thứ kia mà bóp cò. Chỉ nghe những tiếng răng rắc, thì ra là bị kẹt!

Khẩu súng lục cũ này là do ông nội nó đào ra từ mộ một tên quân phiệt, không biết đã bao lâu không dùng đến. Tiếc thay những năm này nó theo cha chạy loạn khắp nơi, không có lúc nào rảnh để bảo dưỡng. Ngày thường rất ít có dịp nổ súng, nòng súng mới nóng lên chút ít đã kẹt cứng lại, đúng là vận rủi đeo bám không buông.

Thằng Ba thấy cái thứ màu đỏ máu kia gãy dựa một hồi rồi trở mình đứng dậy, trong lòng thầm rửa, khí thế hùng hồn khi nãy đã bay biến đâu hết. Nó liền thuận tay ném khẩu súng về phía thứ đó, cũng không cần biết ném có trúng hay không, lập tức quay đầu bỏ chạy. Lần này nó không dám ngoái đầu lại, thấy phía trước có một cây đại thụ thì vội vàng nhào tới, nghĩ bụng dù có ngồi trên chọc tức thì thứ kia cũng không thể trèo cây, vậy trước hết cứ leo lên cây ăn náu.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên nó vướng chân ngã bổ nhào, đập mặt vào gốc cây, mũi miệng trào đầy máu tươi.

Lần này thật đúng là ăn đủ, thằng Ba tức khắc cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Nó cắn răng tỉnh đứng dậy, lại phát hiện ra tay mình đã hoàn toàn mất đi khí lực. Lúc này phía sau đã nghe tiếng gió, nó nhìn lại thì thấy quái vật kia chỉ còn cách mình vài bước chân. Diêm Vương đã gọi đích danh nó!

Thằng Ba cũng là người hiểu biết, thấy cái chết đã cận kề vẫn không hề sợ hãi, chỉ gượng cười một tiếng, dứt khoát quỳ xuống chờ chết. Trong nháy mắt, quái vật kia đã bỏ nhào tới, hung hăng đá xuống lưng nó một cú, thằng Ba liền cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, hình như nôn ra cả mật. Cùng lúc đó, một con ngựa ngáy truyền xuống từ trên lưng khiến cho cảnh vật trước mắt tức khắc mờ đi.

Nó biết có thể mình đã trúng độc, hơn nữa độc tính còn mãnh liệt vô cùng.

Trong cơn mê lung, nó nhìn thấy cách đó không xa có cánh tay đứt rời của anh mình rơi ra từ trong ngực, bàn tay hình như còn nắm chặt thứ gì.

Nó gắng sức chớp chớp mắt nhìn kĩ, thì ra là một tấm khăn lụa. Thằng Ba tự nhủ, thứ anh hai nó liều mạng trộm ra nhất định không phải vật tầm thường. Bây giờ còn chưa biết tình hình mọi người ra sao, ta nhất định phải cất kĩ vật này, lỡ đâu ta chết thì khi họ tìm được thi thể ta cũng có thể lấy lại nó. Có thể cánh tay anh hai bị đứt mới không uổng, mà ta cũng không đến nỗi bỏ mạng vô ích. Nghĩ đến đây nó quyết liều mạng, chặt vật kéo mảnh khăn lụa từ bàn tay đứt rời, nhét vào tay áo mình.

Lúc này hai tai nó đã bắt đầu ong ong lên, đôi mắt tựa như bị một tầng sa che phủ. Tay chân lạnh dần đi, chiếu theo kinh nghiệm lâu năm của nó thì hiện giờ đũng quần hẳn là đã ướt đẫm.

“Người trúng phải độc trên thi thể đều chết rất khó coi, chỉ mong đừng để hai con bé làng bên nhìn thấy cảnh này.” Đầu óc quay cuồng trăm ngàn ý nghĩ, tâm trí cũng bắt đầu không chịu sự khống chế của nó nữa. Bỗng nó loáng thoáng nghe thấy tiếng cười kèn kẹt quái dị nó từng nghe trong đạo động.

Thằng Ba mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường, thanh âm này hình như không giống với thanh âm nghe được trong đạo động, tiếc thay lúc này nó đã không sao suy xét được nữa. Theo phản xạ tự nhiên, nó ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một gương mặt to bè quái dị đang cúi xuống nhìn mình, hai hốc mắt không trông trống rỗng không chút sức sống.

§2. 50 Năm Sau

Editor: Tiểu Diệp

Beta: Thanh Du

Năm mươi năm sau, tòa nhà Tây Linh đường Hà Phường, Hàng Châu, suy nghĩ của tôi bị một lão già cắt đứt. Tôi khép lại bút ký của ông nội, quan sát đối phương.

“Chỗ cậu có nhận bản dập không?” Gã hỏi tôi, bộ dạng cổ quái, dường như có ý đồ gì đặc biệt mới đến.

Tôi cũng không quan tâm đến việc buôn bán hiện giờ. Phần lớn giao dịch trong chợ đồ cổ đều tiến hành lén lút cả, mua bán công khai thì chỉ toàn những thứ lặt vặt, không kiếm được bao nhiêu tiền, vì vậy liền đáp lấy lệ: “Nhận, nhưng giá không cao.” Ý là, lão không có đồ tốt thì mau rút, đừng làm phiền đại gia đọc sách.

“Ha, vậy cậu có thể giới thiệu một chút về những món đồ ở đây không?” Tên kia hỏi, bộ dạng nhàn nhã như đi dạo siêu thị.

Tôi có chút sốt ruột, làm nghề này muốn khai trương phải mất ba năm, thường ngày nhàn rồi quen rồi, ghét nhất phải hầu hạ mấy vị khách kiến thức nửa vời. Mấy thứ đồ cổ này, mỗi cái đều mang theo một câu chuyện riêng, nếu phải kể lần lượt ra thì nói cả ngày vẫn chưa hết. Nếu vị khách nào cũng tới đây bảo bọn tôi giới thiệu thì thà dẹp tiệm mà mở quán trà luôn đi cho xong.

Tôi xua tay, nói ở đây không phụ trách giới thiệu, bên cạnh còn có nhiều hàng, mời qua đó xem.

Người nọ lại lăm lét liếc nhìn tôi, vẫn không chịu đi, lại hỏi: “Vậy cho tôi hỏi thăm một chút, ở đây có bản dập của sách lựa thời Chiến quốc không? Chính là quyển mà năm mươi năm trước mấy tên thổ phu tử trộm ra ở Trường Sa, lại bị người Mỹ lừa đoạt mất?”

“Chính anh cũng nói đã bị người Mỹ đoạt mất, lấy đâu ra nữa.” Tôi vừa nghe liền nổi nóng. “Muốn tìm bản dập đương nhiên phải tìm trên thị trường, đâu ra chuyện chỉ tìm ở một cửa hàng, làm sao tìm ra nổi?”

Gã hạ giọng: “Chẳng giấu gì cậu, tôi được lão Dương giới thiệu tới đây. Lão Dương nói cậu nhất định có cách.”

Tôi vừa nghe thấy cái tên lão Dương này, trong lòng kinh ngạc. Lão Dương không phải năm ngoái vừa bị bắt sao, sao lại, chẳng lẽ khai tôi ra rồi sao? Vậy cái người trước mặt này không phải công an chứ, tôi bỗng có chút hoảng loạn, nói cũng không nên lời: “Lão... lão Dương nào chứ, tôi không

quen.”

“Tôi hiểu tôi hiểu,” Gã cười ha ha, lấy ra một cái đồng hồ đeo tay từ trong ngực, “Cậu xem, lão Dương nói cậu nhìn thấy cái này sẽ hiểu.”

Chiếc đồng hồ đó là do mối tình đầu của lão Dương đưa cho lão khi còn ở Đông Bắc. Lão coi cái đồng hồ này như tính mệnh, uống say còn hay lấy nó ra vừa nhìn vừa kêu “Quyên a, Lệ a”, tôi hỏi lão con mẹ nó rút cuộc lão muốn kêu cái gì, lão nghĩ nghĩ nửa ngày, rồi bỗng òa khóc, nói con mẹ nó ta quên rồi. Nếu lão Dương đã đưa chiếc đồng hồ cho người này, nhất định gã cũng phải có chút địa vị.

Nhưng tôi nhìn sao cũng chỉ thấy gương mặt người này có vẻ gì đó xấu xa, không giống loại người đứng đắn, nhưng người do lão Dương giới thiệu, tôi cũng nên nể mặt một chút. Huống chi người ta đã tìm đến cửa, nếu nói cũng không để gã nói hết, không chừng sẽ gây thù chuốc oán.

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên nói thẳng thì hơn, liền khoát tay: “Anh này, vậy coi như anh là bạn của lão Dương, tìm tôi có chuyện gì?”

Gã nhe răng cười, lộ ra một cái răng vàng to tướng. “Tôi có một anh bạn mang một ít đồ từ Sơn Tây về, muốn nhờ cậu xem hộ, liệu có phải là đồ thật không.”

Tôi vừa nghe qua, đại khái cũng hiểu một chút. Cái tên điều nhân (chết tiệt) này không phải là trộm mộ sao, chắc là tha ra được đồ gì tốt tốt mà chưa thấy bao giờ, muốn tìm người định giá. Con mẹ nó đúng là trong rừng loại chim nào cũng có, tên này lại còn dám xông vào cửa hàng đồ cổ chính quy.

Bất quá dạng người này giống nhau ở điểm không cần mạng sống, không đắc tội vẫn hơn. Tôi cố gắng nở nụ cười chuẩn mực của nghề kinh doanh, nói với gã: “Nghe giọng anh đặc sệt chất Bắc Kinh, Bắc Kinh rộng lớn, anh lại lặn lội đến tận phía nam tìm tôi cố vấn, thật đề cao tôi quá rồi. Bắc Kinh có bao nhiêu người giỏi, chỉ sợ anh có ý khác thôi!”

Gã cười ha ha: “Ai cũng nói người phương nam khôn khéo, quả không sai chút nào. Tuổi cậu nhìn cũng không cao, vậy mà đã nhìn người rất chuẩn. Nói thật, lần này tôi đến, đúng là không phải tìm cậu, tôi muốn gặp lão thái gia (ông nội) nhà cậu có được không?”

Trong lòng tôi bỗng chấn động mạnh, sắc mặt cũng biến đổi. Chuyện về ông nội tôi rất kì lạ, người biết ông rất ít, giờ có người tới hỏi thì quá nửa là chuyện không hay, liền lạnh lùng hỏi gã: “Anh tìm ông nội tôi làm gì?”

Tên răng vàng kia nhìn sắc mặt tôi thoáng cái trở nên khó coi, cũng hoảng sợ, vội vã phân trần: “Không có ý gì, không có ý gì, tôi chỉ là một người ham mê đồ cổ bình thường, chỉ muốn biết lão thái gia nhà cậu năm đó sau khi lấy được quyền sách lược thời Chiến quốc trên đỉnh Phiêu Tử Lĩnh Trường Sa, có

lưu lại một hai bản dập không? Chúng tôi muốn mua một quyển, xem có giống quyển trên tay chúng tôi không?”

Gã còn chưa nói xong, tôi đã quay qua tên trợ lý đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh quát to: “Vương Minh, tiễn khách!”

Gã răng vàng vôi vàng: “Đừng nóng nha, sao mới nói một chút đã vội đuổi người chứ?”

Tôi nói anh tới muộn quá rồi, lão gia tử nhà tôi năm ngoái vừa mất, nếu anh muốn tìm người, quay về tìm một cái cây mà treo cổ, may ra còn gặp được! Vừa nói vừa đẩy gã ra ngoài, đuổi đến tận ngoài cửa.

Gã răng vàng mặt dày mày dạn, ôm chặt lấy cây cột ngoài cửa, sổng chết không chịu đi, kêu to: “Đừng nóng đừng nóng, để tôi nói thêm một câu, một câu nữa thôi!”

Tôi túm nửa ngày vẫn không kéo nổi gã, cũng chẳng còn cách nào khác, mắng: “Có chuyện gì thì nói mau, đừng cản trở việc buôn bán của tôi!”

“Tên nhóc nhà ngươi, nói thế nào cũng không lọt tai được.” Gã cười tà. “Lão gia tử mất rồi cũng không sao, tôi cũng không bảo nhất định phải gặp mà. Dù gì cậu cũng nên nhìn thứ tôi mang đến chứ, nể mặt lão Dương một chút không được sao?”

Tôi nhìn gã một cái, gã thuộc dạng ngoài cười nhưng trong không cười, cổ tình bày ra cái bộ dạng vô lại bám dai như đĩa này, quả nhiên đã thu hút được một đoàn du khách bên ngoài tới vây kín xung quanh. Nếu tiếp tục âm ỉ, chắc chắn tôi sẽ có tên trong báo ngày mai, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Vây cũng được, anh vào trong đi, chúng ta từ từ xem xét, đừng có ở đây làm trò khi nữa. Nhưng tôi cũng cảnh báo trước, có nhìn ra kết quả gì không, tôi cũng không dám chắc.”

“Đã biết đã biết, tôi cũng là người trong nghề, quy tắc này tôi hiểu mà!”

Kỳ thực sách lược Chiến quốc có tất cả hơn 20 quyển, không quyển nào giống quyển nào. Quyển ông nội tôi trộm được chỉ là một phần rất nhỏ trong số đó, năm đó quả thực có một bản dập còn lưu giữ đến tận bây giờ, là bảo bối được đặt dưới đáy hòm trong số gia tài của nhà tôi, người ngoài dù có tiền cũng không mua được. Câu chuyện tôi bịa ra rất liền mạch, gã này tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Mấy người chúng tôi trở vào nhà, tôi bảo Vương Minh rót cho gã chết dẫm này một chén trà, để gã lấy đồ ra. Gã răng vàng có chút ngượng ngùng móc ra từ trong ngực một cuộn giấy trắng đưa tôi. Tôi vừa nhìn liền nổi giận, chết tiệt, không ngờ lại là một tập giấy photo.

“Cái đó à, bảo bối làm sao có thể đem đi khắp nơi được, lỗ run tay một cái

vỡ mắt thì sao.” Gã nói, còn giả vờ hạ giọng ra vẻ thần bí: “Nếu tôi không phòng bị kĩ càng, thứ này đã sớm bị bán ra nước ngoài rồi. Việc tôi làm cũng coi như là vì nhân dân phục vụ, đúng không?”

Tôi cười ha ha. “Nhìn bộ dáng anh chẳng qua chỉ là một tên trộm mộ, tôi thấy anh không dám ra tay thì có. Đây là quốc bảo, anh có nghĩ cũng không dám làm!”

Bị tôi vạch trần lời này, gương mặt gã lại tái đi, nhưng gã có chuyện cầu tôi, vẫn phải nhịn, nói: “Cũng không thể nói như vậy, mỗi nghề có một quy tắc riêng, nhớ năm đó lão gia tử nhà cậu làm thổ phu tử ở Trường Sa, cũng nức tiếng xa gần...”

Tôi giơ một ngón tay dí vào mũi gã, nói: “Chuyện của anh tốt nhất đừng dài quá, nếu còn nhắc đến ông tôi lần nữa, thứ này anh cầm về từ từ mà xem!”

“Được được, tôi không nói, cậu mau mau xem cho tôi, tôi cũng có thể biến nhanh một chút.”

Tôi mở trang đầu, vừa nhìn hàng chữ bên trong đã nhận ra đây là một bản sách lựa Chiến quốc được bảo tồn vô cùng hoàn hảo, nhưng không phải là phần ông tôi đã trộm được. Nhưng nhìn kĩ hơn, lại phát hiện ra nó hơi khác chính phẩm một chút. Nếu đã đồng ý xem giúp người ta thì cũng không thể xem qua loa cho xong, kéo sau đó bọn họ lại chạy tới tìm tôi gây phiền phức, liền lấy kính lúp ra soi đồ, kiểm tra tỉ mỉ.

Nhìn khoảng một nén hương, tôi mới đưa ra được kết luận, lắc đầu với gã rằng vàng đang nhìn tôi đầy mong đợi, nói: “Tuy theo các đường chỉ giấy trên bản photo có thể nhìn ra niên đại cũng khá lâu, nhưng chắc là đồ dỏm vài triệu sau đó thôi, nói cách khác là đồ cổ giả lỗi thời. Đây là một trường hợp rất khó hiểu, bản photo này của anh lại quá xấu, tôi cũng không nhìn ra điểm gì đặc biệt, chỉ có thể đoán là thời Hán gì đó, nói sao đây, anh nói nó là giả, cũng không phải giả, nói là thật, cũng không phải thật, chính là một vật như vậy.”

“Vậy có phải là phần ông nội cậu trộm được không?”

“Nói thật với anh, phần ông tôi trộm được ông còn chưa kịp xem qua đã bị người Mỹ lừa lấy mất, chuyện này tôi thực sự không trả lời anh được.” Tôi tỏ vẻ vô cùng thành khẩn thờ dài, nghĩ thầm, nếu gã biết trong tay tôi có bản dập, nhất định sẽ truyền ra ngoài, rồi lại thêm nhiều người nữa tới tìm thì chết dở, không bằng phỉnh gã một chút, để gã biến đi nơi khác cho khuất mắt.

Gã rằng vàng chăm chú nhìn tôi, có vẻ tin thật, thờ dài: “Thật xui xẻo, xem ra không tìm được người Mỹ kia thì thật sự không còn hi vọng gì rồi.”

“Sao, các anh có vẻ rất để ý đến quyển này?” Tôi hỏi, cảm thấy chuyện này quá kì quái, sách cổ được cất giấu muốn có đều phải xem duyên phận thế nào, muốn tìm đủ trọn bộ sách cổ thời Chiến quốc hơn 20 quyển ấy à, thật sự quá tham lam.

“Người anh em, không lừa cậu, tôi thực sự không phải trộm mộ. Cậu xem thân thể tôi toàn xương, làm sao mà chịu nổi công việc ấy chứ. Nhưng bạn tôi thì đúng là dân trong nghề, tôi cũng không biết hẳn là đầu dây buôn bán gì, nói chung, người ta có cái lý của người ta, tôi cũng không hỏi nhiều.” Gã cười ha hả, lắc đầu lại than thở vài cái: “Thôi được rồi, nếu cậu đã nói vậy, tôi cũng hết hi vọng. Không làm phiền cậu em nữa, tôi đi trước.”

Nói xong gã đứng dậy, cúi chào tôi một cái, sau đó bước đi không thèm quay đầu lại. Tôi thấy gã thất vọng tràn trề, trong lòng cũng có chút không đành, có điều làm nghề này phải cẩn thận tuyệt đối. Chuyện của gã chẳng thấm vào đâu, tôi không giúp được thì cùng lắm gã tốn thêm ít thời gian thôi, tôi nghĩ một chút cũng nguôi ngoai.

Bỗng tôi phát hiện ra gã quên mang tập giấy photo kia đi, có thể là vì đã chịu cú sốc quá lớn. Tôi tiện tay cầm nó lên xem qua nội dung, chẳng ngờ lại phát hiện ra một hình vẽ khá thú vị. Đó là một gương mặt người giống hệt hồ ly với đôi mắt không trông, cảm giác rất chân thực, cứ như nổi lên trên tờ giấy, khiến tôi không khỏi hít vài ngụm khí lạnh. Vừa rồi tôi chỉ để ý đến chuyện phán đoán niên đại của nó, không xem kĩ nội dung, hiện giờ xem ra đây cũng là một trân phẩm cực kỳ hiếm gặp. Chờ lão Dương ra tù, dùng bản photo này tạo một bản dập giã cũng vui.

Tôi dùng máy ảnh kĩ thuật số vội vã chụp lại, rồi đưa tập giấy cho Vương Minh ở bên ngoài, bảo nếu gã rặng vàng kia trở lại liền trả cho gã, miễn cho gã nói tôi cố tình chiếm lợi.

Ông nội tôi là thổ phu tử ở Trường Sa, chính là kẻ trộm mộ. Ông hành nghề này cũng không phải chuyện lạ, mà theo cách nói bây giờ chính là cha truyền con nối. Năm cụ tổ tôi tròn mười ba tuổi, vùng Hoa Trung gặp nạn hạn hán, thời ấy, vừa có hạn hán liền xảy ra nạn đói, dù bạn có tiền cũng không mua được đồ ăn. khắp Trường Sa chẳng có gì cả, chỉ có cỏ mộ là nhiều, vì vậy dựa vào núi non chỉ ăn được ba bữa, dựa vào mộ còn khá hơn, toàn bộ thôn dân đều thành trộm mộ. Năm đó không biết có bao nhiêu người chết đói, chỉ có thôn họ chẳng có ai chết, đều dùng đồ đào được mà đổi lương thực với người nước ngoài.

Sau một thời gian dài, nó đã biến thành văn hóa tích lũy nhiều đời. Đến thế hệ ông nội tôi, đã thành luật lệ, chia ra thành môn phái. Trong lịch sử, trộm mộ phân ra làm hai phái Nam Bắc, dựa vào thói quen của thổ phu tử mà chia, nếu là thuộc Nam phái, chủ yếu thường dựa vào đất tìm cỏ mộ.

Trước thời Dân quốc thì dùng dùi dò xét, sau thời Dân quốc thì dùng xẻng Lạc Dương, cầm xuống một nhát là có thể kết luận triều đại gần hay xa, hiện giờ có rất nhiều tiểu thuyết động một tí là miêu tả đến xẻng Lạc Dương, nhưng kì thực Bắc phái không dùng nó. Bọn họ thiên về tính vị trí lăng mộ, phán đoán chuẩn xác kết cấu, cũng chính là cái người ta gọi là tầm long điểm huyết.

Nam Bắc phái là hai đại phái do văn nhân mặc sĩ chia ra, vốn không liên quan đến chuyện trên giang hồ. Sau nhiều lần loạn thế, cũng có nhiều người nửa chừng đổi nghề, dần dần đưa mấy từ này đến chỗ chúng tôi. Ông nội tôi trước đây chưa từng phân định rõ ràng, sau khi đám đồ đệ hỏi tới, mới nhận ra cách làm của mình đại khái thuộc về Nam phái. Hai phái kể từ khi được xác lập vẫn không ngừng phân tranh, Nam phái nói Bắc phái không thành thật, lòng đầy mưu mô, trộm một ngôi mộ còn bày ra nhiều trò như vậy, vào cầm đồ đi thì thôi, còn muốn đi một bước vái lạy một cái, quan liêu. Quy củ của Nam phái không nhiều, mà cũng không kiêng kị người đã chết, Bắc phái liền mắng Nam phái là chó tạp chủng, làm hỏng văn vật, đã đào là không gì không sụp, ngay cả người chết cũng dùng kiếm tiền. Nam phái lại mắng Bắc phái là ngụy quân tử, rõ ràng chỉ là tên trộm mộ mà còn ra vẻ. Sau đó người trong hai phái mỗi khi đụng mặt đều âm ỉ đòi sống mái với nhau, bên Tương Tây còn xảy ra chuyện tranh giành thi thể, cuối cùng hai phái đành lấy sông Trường Giang làm ranh giới, Bắc phái gọi là đồ đấu, Nam phái gọi là đào cát hoặc đào đất. Xẻng Lạc Dương phát minh ra sau khi phân chia, người Bắc phái căn bản không thêm sử dụng.

Rồi tới giải phóng, giới hạn của Nam Bắc phái cũng không còn rõ ràng như vậy nữa. Ông tôi nói mình là Nam phái, nhưng một đám anh em của ông cũng có không ít người Bắc phái, đám con trai con gái họ lại càng lộn xộn hơn, những quy củ này cũng không ai nhắc tới nữa.

Ông tôi vốn không biết chữ, khi quân giải phóng mở bao nhiêu lớp xóa mù chữ, ông vẫn chỉ biết đào cát, học một từ còn khiến ông vật lộn muốn chết. Cũng may ông có chút văn hóa, có thể viết lại một phần những chuyện mình từng trải qua. Thằng Ba ở đỉnh Phiêu Tử Lĩnh Trường Sa năm ấy, chính là ông nội tôi. Những chuyện này đều do ông ghi lại từng chữ từng chữ trên quyển bút ký cũ kĩ của mình. Bà nội tôi là người làm công tác văn hóa, vốn là một tiểu thư khuê các, nhưng lại bị những chuyện này của ông hấp dẫn. Cuối cùng, ông tôi tới Hàng Châu ở rể, an gia tại đây.

Quyển bút ký đó trở thành bảo bối gia truyền của nhà tôi. Mũi của ông sau chuyện đó đã không còn tinh nhạy nữa, về sau ông huấn luyện một con chó chuyên ngửi đất, nên được người ta đặt hiệu “Cầu vương”. Đây là chuyện có thật, giờ những người trước đây từng làm thổ phu tử ở Trường Sa đều biết

đến cái tên này.

Về phần ông tôi sau đó làm sao sống được, ông bác, cụ và cụ kị của tôi cuối cùng thế nào, ông mãi vẫn không chịu nói ra. Trong kí ức thời thơ ấu, tôi chưa từng gặp một ông bác chỉ có một mắt, còn cụt một tay, không chừng thật sự là lành ít dữ nhiều. Nhắc tới chuyện này, ông chỉ thở dài, nói: “Đó không phải là chuyện con nít nên nghe.” Bất luận chúng tôi có hỏi thế nào, làm nũng thế nào, ông cũng không chịu tiết lộ nửa chữ. Cuối cùng khi chúng tôi dần dần lớn lên, cũng từ từ mất đi lòng hiếu kì thời thơ ấu.

Lúc chạng vạng đóng cửa hàng hôm đó, tôi nhận được một tin nhắn, mở ra xem, là tin chú Ba gửi.

Chú Ba tôi là người duy nhất trong nhà đến đời này còn làm việc trộm mộ. Nghe nói trước kia chú từng hoàn lương một thời gian, sau đó tính cách lại không hợp với lãnh đạo, liền tự mình mở tiệm buôn bán đồ cổ. Bình thường chú Ba hay khoác lác chú xuất đạo sớm hơn bất cứ ai, mới sáu tuổi đã tự làm một mình, mười tuổi đã nổi danh khắp tám phái, quả thực có thể gọi là trời sinh đạo mộ tặc.

Có điều tên đạo mộ tặc này hiện giờ đã cải tà quy chính mặc kệ sự đời rồi. Theo mấy tên thủ hạ của chú nói, mấy năm trước chú thỉnh thoảng còn tự mình xuống mộ chọn đồ linh tinh, nhưng vài năm gần đây nhàn hạ đâm ra quyết tâm đổi nghề, xem ra tuổi tác lớn rồi, không chịu cũng không được.

Tôi mở tin nhắn của chú Ba ra, cứ nghĩ chú muốn gọi tôi đi ăn, không ngờ chỉ có độc một câu: “9 giờ kê nhãn hoàng sa.”

Đây là tiếng lóng trên đường dây của chúng tôi, ý là có hàng mới tới, gọi qua xem. Quan hệ của chú Ba ở Mang Sơn rất tốt, có không ít đồ đệ, có thể là một trong số đó lại vừa đào được ngôi mộ nào đó, đưa đồ đến Hàng Châu rồi. Tôi đang suy nghĩ xem có nên đi không, lại nhận được thêm tin khác: “Có Long Tích Bối, đến mau.”

Gần đây tình hình kinh tế eo hẹp, thấy thứ tốt mà không mua được, chẳng thà đứng xem. Nhưng chú vừa nói có Long Tích Bối, mắt tôi lại sáng lên. Long Tích Bối này vốn ám chỉ bảo bối. Tiêu chuẩn của chú Ba vô cùng cao, nếu ngay cả chú cũng nghĩ là đồ tốt, e rằng thực sự là tuyệt thế kỳ trân, cơ hội tốt thế này mà bỏ lỡ thì sẽ không có lần hai.

Tôi lập tức hạ quyết tâm, đóng xong cửa hàng, lái xe tải nhỏ đến thẳng chỗ chú Ba. Chỗ chú có hàng mới là thế nào cũng đã đông như trẩy hội, nếu đến muộn một chút, không chừng chẳng còn thứ gì. Trong lúc sốt ruột, bất giác lại ấn ga nhiều hơn vài cái, kết quả bị một tên cảnh sát giao thông ở ngã tư cản lại, lẳng nhằng nửa ngày, một tiếng sau xe mới đến được nhà chú. Tôi vừa xuống xe, đã nghe chú gọi từ trên lầu xuống: “Thằng nhóc thôi tha kia,

bảo mày nhanh lên, con mẹ nó mày còn dây dưa tận nửa ngày, giờ mới tới để làm cái rắm gì!”

Trong lòng tôi vốn đã chán nản, vừa nghe chú nói, liền biết đồ chắc chắn đã được bán rồi, đáp lại một tiếng: “Không phải chứ chú Ba, đồ tốt cũng phải dành cháu với chứ, chú bán cũng nhanh quá đấy.”

“Con mẹ nó mày còn biết là đồ tốt, đã thế còn không nhanh chân lên, người đầu tiên ông báo tin cho là mày đó!”

Tôi ai một tiếng, cũng không buồn giải thích nữa. Lúc này một thanh niên còn khá trẻ bước ra từ cửa chính nhà chú, trên lưng đeo một cái hộp gỗ thật dài, bên ngoài dùng vải cuốn kín mít, chỉ lộ ra một cái đỉnh. Tôi biết đó là hộp kiếm, dùng để đặt bảo đao bảo kiếm gì đó. Chỉ riêng cái hộp này cũng đáng giá rồi, nếu bên trong còn có kiếm, nhất định là giá trên trời.

Tôi đoán đó chính là Long Tích Bối, đưa tay chỉ chỉ món đồ trên lưng thanh niên kia. Chú Ba gật gật đầu, có vẻ bất đắc dĩ.

Tôi mất hứng, tính đường quay về thì chú Ba lại bảo tôi chờ một chút, nói trên lầu còn có nhiều người đang xem đồ trong bảo khố của chú, muốn tôi giúp đếm tiền. Tôi nghĩ tới nay mình cũng không có việc gì, liền theo lên góp vui.

Làm xong mọi chuyện, lại uống thêm nửa chén rượu ngũ lương, vừa cùng chú uống, vừa kể lại chuyện gã rãng vàng tới chỗ tôi dò hỏi hôm nay. Tôi chỉ định kể cho vui, không ngờ chú vừa nghe, liền hừ một tiếng: “Rãng vàng tới từ Bắc Kinh, hừ hừ, đây thực sự là nhảy cầu tự sát mà không phải chết vì sông — là đung vào cầu mà chết a.”

Tôi nghe thế, đoán chừng chú Ba cũng biết họ, liền hỏi là chuyện gì. Chú Ba đáp dạo này chú nghe nói mới xuất hiện một đám trộm rất hung hăng ngạo mạn, có một tên Bắc Kinh rãng vàng chuyên phụ trách thủ tiêu hàng cho bọn chúng. Gần đây hình như chúng đào được một bảo huyệt ở Sơn Tây, xem ra cũng vớ được không ít bảo bối.

Tôi thoáng nghĩ quyển sách lục đó có thể trộm được từ ngôi mộ ở Sơn Tây, mới lôi máy ảnh kỹ thuật số có cái dẩu kia ra cho chú xem. Mặt chú Ba vốn đỏ bừng, có lẽ đã gần say, nhưng vừa nhìn quyển sách kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Sao thế?” Tôi hỏi, “Thứ này có gì kì quặc sao?”

Chú nhú mày, nói. “Bảo thằng nhóc mi bình thường theo ta học hỏi nhiều vào, mi không thèm nghe. Thứ này người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra, nó là một bản đồ.”

§3. Miếu Hạt Dưa

Editor: Tiểu Điệp

Beta: Thanh Du

Tôi nhìn bản sao cuốn sách lụa đầy chữ, lại nhìn sang chú Ba, không hiểu chú đang nói gì. Lẽ nào chú đã siêu phàm đến mức có thể nhìn “chữ” thành “tranh” rồi sao? Thường ngày chỉ thấy chú là một tay bọm nhậu khoái cờ bạc rượu chè ăn chơi trác táng, người như thế thì lấy đâu ra tiên căn chứ.

Chú Ba vừa mắng tôi, vừa lấy kính lão ra xem, nói cái này là Bát trận thư đồ (tranh chữ, còn gọi là Tàng họa văn), chính là cách dùng ngữ pháp đặc biệt kể lại vị trí địa lý mà viết, nhìn thoáng qua thì tưởng nó chỉ là một đồng chữ vô nghĩa, thực ra tin tức bên trong vô cùng phong phú, là một loại mật mã dùng cho việc hành binh tác chiến thời cổ đại. Tôi nói chú chẳng biết nhiều chữ, làm sao có bản lĩnh hiểu được mấy thứ này. Chú lại nói đây không phải kiến thức, mà là kinh nghiệm.

Tôi nghe xong liền bật cười, cái tính bừa bãi vô lối của chú Ba giống với ông nội tôi nhất. Khả năng ba hoa cũng thế, không chừng cái Bát trận thư đồ gì đó chú chỉ nghe mấy ông bạn nói qua, còn chú hiểu được bao nhiêu thì vẫn chỉ là nghi vấn.

Chú Ba nhìn chăm chăm nó một hồi, lẩm bẩm: “Mấy tên giữa chừng đòi nghề xem ra vận khí rất tốt, mấy món đồ kiểu này trước đây chú mày chưa từng gặp, lần này lại để mày chiếm lợi.”

Tôi hỏi chú, bản đồ này vẽ nơi nào vậy? Chú Ba cau mày nhìn nó hồi lâu, mới nói ra mấy từ khiến tôi chấn động: “Hình như... Con mẹ nó là một ngôi mộ!”

Sách lụa Chiến quốc cũng không phải là tác phẩm chuyên ngành, mà giống nhật kí hay cảm tưởng được ghi lại bằng bút kí. Năm đó tôi từng đọc qua vài đoạn, nội dung rất lộn xộn, tuy có giá trị cao trong việc khảo chứng cuộc sống sinh hoạt của con người thời đó, có điều tôi không làm nghề khảo cổ nên cũng không hứng thú gì với chúng. Nhưng bây giờ thì khác, tôi vội vã hỏi lại xem chú có nhận ra là mộ của ai không?

Chú Ba lắc đầu, nói. “Hiện giờ chú không thể hiểu hết hoàn toàn, nhưng đây chắc chắn là mộ của một quý tộc nước Lỗ thời Chiến quốc. Xem này, nó được người ta dùng tranh chữ ghi lại trên sách lụa, chứng tỏ địa vị của tay này cũng khá cao; hơn nữa ngôi mộ này còn chứa đựng nhiều bí ẩn, kể cũng khá thú vị, đáng cho chúng ta đi một chuyến.”

Tôi vừa nghe đến mộ lớn thời Chiến quốc, tim cũng bất giác đập mạnh. Đường Tống Nguyên Minh Thanh, mộ thời nào cũng có bảo bối, nhưng

những thứ bảo bối ấy cùng lắm chỉ có thể nói là khéo léo tinh tế. Nhưng cỗ mộ Hoàng tộc thời Chiến quốc niên đại lại vô cùng lớn, anh vĩ viễn cũng không đoán ra nổi trong đó có gì, không chừng còn có thể tìm được vài món bảo bối thời thượng cổ. Loại cảm dỗ này không phải có tiền là dễ dàng gạt bỏ được, với kẻ trộm mộ lại càng hấp dẫn hơn.

Nhưng tôi lại nghĩ, dù sao cũng không có cơ hội đi, phản kích cũng vô dụng. Nhà tôi gia giáo rất nghiêm, ba muốn thế hệ chúng tôi có thể hoàn toàn thoát khỏi nghiệp này, vì thế tôi và hai thằng em họ không hề biết đến nghề đào đất, ngay cả xẻng Lạc Dương cũng là hàng cấm. Hồi bé có lần tôi chỉ cầm cán xẻng xuyên cá trong sông, thế mà suýt bị cha đánh chết.

Chú Ba là người duy nhất trong nhà không kết hôn không sinh con, tính cách lại phóng khoáng. Chú trước giờ vẫn không hài lòng với cách làm của cha tôi, giờ lại thấy bộ dáng này của tôi, liền lắc đầu. “Chú bảo này, mày cũng thật thà quá. Ba không cho mày đi thì mày không dám đi luôn à? Đã hơn hai mươi tuổi rồi, còn sợ cái gì, sợ ảnh đánh mày sao? Đánh thì đánh đi, cũng chẳng dám lấy mạng mày. Lúc chú bằng tuổi mày, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, ông nội mày chẳng quản nổi.”

Tất nhiên rồi, chú là ai chứ, ba dăm quanh Hàng Châu ai chẳng biết Ngô tam gia chú phóng rầm cũng thơm.

Chú Ba lườm tôi một cái, đốt một điếu thuốc, rồi nói có cơ hội sẽ đưa tôi đi mở mang kiến thức một chút, len lén đi không cho ông già tôi biết. Nhà họ Ngô mấy trăm năm đều kiếm ăn dưới lòng đất, mối duyên nợ này làm sao có thể nói bỏ là bỏ.

Tôi không biết lời chú nói là thật hay giả, cũng không quá để tâm. Hai chú cháu nói chuyện đến nửa đêm, tôi cũng bắt tri bắt giác uống hơn nửa cân rượu đế, cảm thấy nếu uống tiếp thì sẽ không về được, liền đứng dậy cáo từ, xe cũng bỏ lại, gọi luôn một chiếc taxi đưa về nhà.

Lúc tôi trở lại căn phòng trọ nhỏ đầu cầu đá, trời đã nhá nhem sáng. Tôi gửi tin nhắn cho Vương Minh, bảo cậu ta tự đi mở cửa hàng, tiếp đó bò lên giường nằm, lát sau đã ngủ say như chết.

Ngủ một giấc đến tận chiều, cũng không ngon lắm, đầu óc hiện ra rất nhiều hình ảnh như mộng như thực kì dị cổ quái, cái gì mà cỗ mộ, cương thi, còn xen thêm mấy cái bóng hồng hồng, thực sự là một đám tạp pí lù.

Lúc tỉnh lại, trong lòng bỗng cảm thấy buồn bực, cũng không hiểu vì sao. Tôi bèn đứng dậy đánh răng rửa mặt định lên mạng kiếm trò vui gì đó giải sầu, lại phát hiện ra mạng đã đứt, đành đốt một điếu thuốc chạy lên sân thượng hút, nhìn mấy bà chủ thuê nhà chơi mạt chược dưới sân.

Đờ ra suy nghĩ nửa ngày mới chợt nhớ đến tòa cỗ mộ chú Ba nói, liền gọi

cho chú, hỏi chú chuẩn bị thế nào rồi, phải thủ hạ đi hay tự mình đi, có chuyện gì tôi giúp được không. Chú Ba nói chú đang sắp xếp, đợi lát nữa nói sau, thế rồi cúp điện thoại.

Lại qua vài ngày nữa, cũng không hiểu tại sao tôi cứ như mất hồn mất vía, trong lòng buồn bực khôn nguôi, nửa ngày lại gọi cho chú Ba một cú điện thoại, nói đông nói tây, tìm mọi cách thăm dò tình hình cổ mộ đó.

Chú Ba nhanh chóng đoán ra mục đích thật của tôi, cười ngặt nghẽo: “Mẹ nó đừng nói linh ta linh tinh nữa, ta biết nhóc con mi nghĩ cái gì rồi, nói thật đi, có phải ngứa ngáy tay chân, muốn xuống đất mở mang kiến thức rồi không? Cái này thì có gì mà không nói ra được, mẹ nó, còn ở đó dài dòng nửa ngày như một mù đàn bà.”

Tôi nghe vậy thì mơ hồ cảm thấy mình vốn có ý này nhưng bản thân lại không hề phát hiện ra, có chút ngỡ ngàng, liền đáp quý mới biết chuyện chú nói hôm qua có tính không, uống nhiều như vậy, không chừng đã quên mất rồi. Chú Ba cười cười trên điện thoại nửa ngày mới nói nếu mày muốn đi thì qua đây ngay, việc phải chuẩn bị còn nhiều lắm. Tôi nghe chú nói thế thì sượng như điên, kêu to một tiếng, cho cháu đi theo kéo xe bò cũng được.

Lúc tôi đến chỗ chú Ba, chú đang bận gọi tới Mang Sơn, nói muốn điều mấy người có kinh nghiệm từ bên đó qua. Chú vừa nói vừa liệt kê danh sách cho tôi, bảo tôi giúp chú chuẩn bị vài thứ, còn dặn thêm: “Tuyệt đối không mua hàng giả, còn nữa, chuẩn bị vài bộ quần áo du lịch đi, nếu không còn chưa đến nơi chúng ta đã bị bắt sạch rồi.” Tôi cuống quýt gật đầu đáp ứng, rồi vội vã đi làm việc được giao.

Những món chú Ba muốn đều khá hiếm, chỉ sợ là hơi khó tìm. Trong danh sách này có mấy thứ trong tiệm tuyệt đối không có, ví như đèn mỏ không thấm nước, ống thép có rãnh xoáy, lưỡi xẻng khảo cổ, mã tấu đa dụng, xẻng gấp, búa cán ngắn, băng vải, dây ni lông vân vân. Mới mua được phân nửa đã tốn gần một vạn, có thứ còn phải đặt hàng trước.

Nhưng những thứ này vẫn còn dễ kiếm, phiền toái nhất là phải mua súng. Hình như lần này chú Ba định vào rừng sâu, không có súng không xong; chưa nói đến yêu ma quỷ quái, một con lợn rừng cũng đủ chết rồi. Súng nhất định phải mua, nhưng không thể mua súng hơi. Trong tay tôi lại không có đường dây, đành phải chạy ra chợ đồ cũ, hỏi thăm khắp hai phái hắc bạch, cuối cùng cũng mua được vài cây súng săn hai nòng.

Ba ngày sau, nhóm năm người chúng tôi đón chuyên xe khách đến Lâm Nghi vùng Sơn Đông.

Lần này chú Ba dẫn theo tổng cộng ba người, trong đó có hai người tôi đã từng gặp trước đây. Họ đều là người trò chuyện cởi mở, tính tình phóng

khoảng, người thứ ba chính là tên đeo kiếm sau lưng tôi gặp dưới nhà chú Ba, không biết có quan hệ gì với chú, cũng đi cùng luôn. Có điều tên nhóc này vô cùng đáng ghét, bộ dáng hệt như thằng con ghê, cả quãng đường dài chẳng buồn mở miệng lấy một lần, chỉ ngẩng đầu nhìn trời đăm đăm, cứ như lo trời sắp sập xuống không bằng! Ban đầu tôi còn thử trò chuyện với hắn mấy câu, sau cũng lười để ý đến hắn, cuối cùng ngay cả tên cũng không biết.

Ô tô chạy như bay trên đường cao tốc, cả quãng đường dài dằng dặc chúng tôi đều giết thời gian bằng cách ngủ say sưa, mơ mơ màng màng. Sau mười hai tiếng xóc nảy trên xe, chúng tôi cũng đến được Lâm Nghi.

Thời cổ đại, Lâm Nghi thuộc địa phận của nước Lỗ, nơi này là miền đồi núi, nằm ở sườn nam núi Thái Sơn. Theo so sánh của chú Ba về phạm vi địa hình của nước Tề và nước Lỗ cổ, mục tiêu chủ yếu xác định trong hai tòa núi Mông Sơn thuộc vùng Nghi Mông, Lâm Nghi. Vì thiếu tư liệu, chúng tôi cũng không biết nơi đó vốn thuộc nước Lỗ hay nước Tề, đành đi tới đâu biết tới đó.

Núi Mông Sơn ngày trước gọi là Đông Mông, Đông Sơn, đứng sừng sững ở huyện Bình Ấp tỉnh Sơn Đông, nằm về phía tây bắc của Lâm Nghi, Sơn Đông. Là một nhánh của dãy núi Thái Nghi, vượt qua thành phố Lâm Nghi trải dài tới bốn huyện Bình Ấp, Mông Âm, Phí và Nghi Nam, chạy dọc theo hướng tây bắc – đông nam, dài hơn bảy mươi km, có mấy nơi đã phát triển du lịch khá hoàn thiện. Chúng tôi mua một ít bản đồ du lịch, đối chiếu với bản đồ trong tay thì không khớp, nơi chúng tôi muốn tới e rằng phải ẩn sâu dưới ngọn núi lớn.

Tôi tìm mấy hướng dẫn viên người địa phương, hỏi họ mấy địa danh cổ trên bản đồ nhưng cũng không thu được kết quả gì. Vùng này đã trải qua biết bao trận chiến, có rất nhiều làng bị thiêu hủy sạch thời kháng Nhật, muốn tìm kiếm nghiên cứu lại phải nói vô cùng khó khăn. Năm người chúng tôi không còn cách nào khác, đành đi lòng vòng một hồi rồi quyết định tiến vào trong núi đã. Chúng tôi đón chuyến xe bus cà tàng của địa phương, tới một chỗ cách Miếu Hạt Dưa hơn bốn mươi km về phía tây, sau đó đổi xe công nông đi vào đường nhỏ, cuối cùng ngồi xe bò vòng lên đường mòn trên Bàn Sơn. Lúc xuống xe chúng tôi mới phát hiện ra bốn phía xung quanh ngoại trừ đồi núi trải dài ngút tầm mắt thì không còn tìm thấy bất cứ thứ gì hiện đại nữa.

Cho rằng đã tới nơi, chúng tôi liền nhảy xuống khỏi xe. Lúc này phía trước bỗng có một con chó chạy tới, chú Ba tôi vừa nhìn thấy lập tức phá ra cười, vỗ vỗ vai ông lão đánh xe nói đùa. “Ông bác à, hành trình tiếp theo là cưỡi con chó này sao, sợ nó không cõng nổi chúng tôi đâu!”

“Làm sao mà cưỡi chó được?” Ông lão cười to. “Con chó này chỉ tới báo

tin thôi. Đoạn đường cuối cùng xe nào cũng không đi được, phải lên thuyền hết. Con chó này tôi phải đi để gọi thuyền qua đây đó.”

Nói rồi, lão đánh xe bò xuống sườn dốc bên cạnh, chúng tôi cũng vội vội vàng vàng đi theo. Đồi núi ở đây cao hơn ở phương nam nhiều, hơn nữa quanh năm không có ai ra vào cho nên rừng cây vô cùng rậm rạp. Dưới đất còn phủ một tầng lá mục rất dày, bùn cũng đen xì, đạp một bước xuống không chừng còn ngập tới đầu gối. Chúng tôi chặt vài cành cây làm gậy chống, vừa đi vừa dò đường, vô cùng cẩn thận.

Lúc vào đến sơn cốc, trước mặt hiện ra một dòng suối trong xanh, rộng khoảng năm sáu thân thuyền, nhìn xuống không nhận ra được đáy nông hay sâu. Hai bên bờ suối trừ chỗ chúng tôi đang đứng có một khối đá bằng phẳng, còn những nơi khác đều là vách đá cao chót vót. Phía trên có tán cây dày đặc, che khuất cả mặt trời và phần lớn tia sáng, khiến không khí xung quanh giảm xuống vài độ.

Chú Ba dựa vào xe bò, hỏi ông lão kia. “Con chó này còn biết bơi?”

“Bơi khỏe lắm, bơi khỏe lắm.” Ông lão ngồi trên xe, dùng ống tẩu gõ gõ lên đầu con chó. “Lư Đản Đản, bơi thử cho họ xem.”

Con chó này hình như hiểu được tiếng người, “Ặng” một tiếng nhảy xuống sông, phành phạch bơi một vòng rồi bò lên bờ lắc lắc người, nằm sấp trên mặt đất lè lưỡi thở.

Chúng tôi thấy vậy đều phá ra cười. Ông lão kia nhìn nhìn trời một chút, rồi nói với chúng tôi: “Bây giờ còn sớm quá, tên chèo thuyền kia chắc chắn còn chưa làm việc, chúng ta cứ nghỉ một chút, hút thuốc đã.”

Tôi nhìn đồng hồ: “Hai giờ chiều còn chưa làm việc, tên chèo thuyền kia của ông rốt cuộc làm khi nào nghỉ khi nào vậy?”

“Ở đây bọn tôi chỉ có một mình hấn chèo thuyền, hấn lợi hại lắm đấy, dậy lúc nào thì làm việc lúc đó, đôi khi cả ngày không làm, khiến người ta tức chết luôn.” Ông lão cười cười. “Biết làm sao được, tám thôn mười dặm quanh đây chỉ có mình hấn lái thuyền, hấn muốn làm gì tùy ý, thôn trưởng cũng chẳng quản được hấn.”

“Vậy sao các ông còn không mở họp đại biểu nhân dân, bắt hấn nghỉ việc, đòi người khác chăm chỉ hơn?” Chú Ba hỏi lão.

“Bọn tôi cũng muốn, nhưng các cậu đều là người từ ngoài tới, có chuyện này không biết. Sơn thần ở đây chỉ nể mặt mình hấn, người khác chỉ cần đi vào sơn động một đoạn là chắc chắn không ra được, cho nên chỉ có thể đi cùng hấn, cũng không biết tại sao nữa.”

“A, phía trước còn phải qua một sơn động?” Chú Ba kinh ngạc, lập tức

giờ bản đồ ra, nhìn qua một lượt, chợt bừng tỉnh: “Không, phải nói là hà động mới đúng. Ông vừa nói gì nhỉ, cái động trong núi này có thể ăn thịt người sao?”

Ông lão cười ha hả: “Đó là chuyện vài đời trước truyền lại, tôi chẳng còn nhớ rõ nữa, mà cũng không biết có thật hay không.”

Chúng tôi nghe thế, lập tức liên tưởng tới cổ mộ kia, liền bảo ông ta kể rõ ra. Ông lão thấy chúng tôi thích nghe, cũng can đảm hơn một chút, rút một điều thuốc rồi bắt đầu câu chuyện.

Thì ra từ khi thôn này còn chưa xuất hiện, sơn động đã có rồi. Đáng tiếc không ai biết động này hai đầu thông nhau, mà bên trong còn lắm chuyện kì quái, người ta đi vào chẳng bao giờ thấy ra. Cứ thế lâu dần, người trong thôn đều nói động này có xà tinh cấm một cái cọc ngầm dưới nước, không cho thuyền đi vào.

Cho đến một ngày, bỗng có người chèo một chiếc thuyền nhỏ từ trong động ra xuất hiện ở gần thôn, nói là người bán hàng rong từ bên ngoài tới. Trưởng thôn không tin, nói hắn là xà tinh biến thành, định đánh chết hắn. May mà khi đó có mấy nàng dâu vốn là người thôn bên, nghe giọng nói đậm chất Tương Tây của kẻ này thì nhận ngay ra hắn, nói hắn thực sự là người bán hàng rong, hàng năm đều qua thôn bên cạnh, chỗ sơn phán này đều do hắn buôn từ bên ngoài vào.

Mấy ông trưởng họ liền sai vài người nhanh nhẹn chạy qua thôn bên hỏi, quả nhiên như thế, mới thả hắn ra. Từ đó trở đi cái động này hình như đã nhận hắn, chỉ có người nhà của tên lái thuyền đó mới ra vào được, mấy trăm năm nay chưa từng có ngoại lệ.

“Nhưng con chó đó có sao đâu?” Tôi thắc mắc. “Không phải ông dùng nó để báo tin à?”

“Cái đó thì lão chịu, chuyện đã truyền qua mấy đời rồi, ai mà biết có thật không.” Ông lão gõ gõ đầu thuốc lên mặt đất. “Bọn tôi rất ít khi đi đường sông, mà thường lần theo con đường mòn trên đỉnh núi hơn. Có điều đồ đạc của các cậu quá nhiều, leo núi không tiện; vả lại mấy năm nay ngọn núi này cũng không mấy khi yên ổn, thỉnh thoảng lại có vài tảng đá sụp xuống, lở rớt trúng đầu là chết chắc. Chúng ta không cần mạo hiểm, chỉ chờ thêm một chút thôi mà.”

Tôi nhìn lên, phát hiện ra thế núi ở đây cao chót vót, trùng trùng điệp điệp, ngoài chúng tôi ra không thấy một ai, cũng chẳng biết lời lão nói là thật hay giả. Chú Ba nghe ông lão kia nói đến nhập thần, bèn suy nghĩ một chút, rồi vỗ vỗ tay: “Lư Đản Đản, qua đây.”

Con chó này đúng là rất biết nghe lời, vọt vàng chạy qua. Chú Ba vừa ôm

lấy nó ngửi, mặt liền đổi sắc. “Con bà nó, cái mùi này...”

Tôi cũng ôm lấy ngửi thử, cái mùi xộc lên khiến tôi ho khan một trận. Chủ con chó này cũng lười quá thể, không biết đã bao lâu chưa tắm cho nó.

Một trợ thủ của chú tên Phan Tử cười ha ha. “Cậu phải học hỏi chú Ba cậu nhiều, vẫn còn non lắm.”

“Con chó chết tiệt, sao thối vậy!” Tôi bực tức mắng.

“Phan Tử, chú cũng qua đây ngửi thử xem!” Chú Ba vẫy vẫy tay.

“Tôi... Thôi đi.” Phan Tử nói: “Tôi ghét nhất mùi thối của chó, ngửi một tí lỗ nôn ọe thì mất mặt lắm.”

“Đừng dài dòng nữa, mau qua đây. Mùi trên người con chó này lạ lắm.”

Phan Tử hết cách, đành phải bước qua, túm lấy con chó đưa lên mũi ngửi ngửi một chút, mặt cũng đổi sắc: “Đây là mùi thi thể thối mà...”

“Không thể nào.” Tôi sợ đến mức lông tơ đều dựng ngược lên, ngay cả thằng nhóc vẫn im lặng nãy giờ cũng biến sắc.

Chú Ba đốt một điều thuốc, cau mày nhìn con chó kia, nói với chúng tôi. “Mang cả nó theo đi, chỉ e sơn động phía trước là một động xác, mọi người cứ chuẩn bị tinh thần.”

Một trợ thủ khác của chú Ba dáng vẻ cao to, bọn tôi gọi hắn là A Khuê, khổ người hắn trông cũng gần bằng con bò kéo xe kia, lá gan lại bé xiu, hỏi khê: “Động xác rốt cuộc là cái gì vậy?”

“Không biết, mấy năm trước tôi cũng tìm được một động như thế ở Sơn Tây Thái Nguyên, nơi đó là chỗ vớt xác sau những đợt tàn sát của người Nhật. Thường thì chỗ nào có động xác nhất định phải có tàn sát, cái này là chắc chắn rồi. Lúc đó thấy vui vui mới thí nghiệm thử, mang chó, vệt đặt lên một cái bè trúc, treo lên đó một máy quay rồi cho trôi xuôi theo dòng. Cái động đó tối đa chỉ dài 1 km, tôi cũng chuẩn bị đủ dây điện, nhưng dây điện đã kéo hết rồi mà vẫn chưa ra khỏi đó được. Bên trong tối đen, không biết là đi tới tận đâu rồi, tôi định lôi nó ra, nào ngờ mới giật vài cái bè trúc đã lộn nhào, sau đó...” Chú Ba xòe tay. “Cuối cùng chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, dí sát màn hình quá nên cũng không rõ là là động vật hay là gì. Muốn qua động này, thời cổ đều phải người sống kèm theo người chết mới qua được, nếu vật sống đi vào một mình thì chỉ có vào mà không có ra! Nghe nói ở Tương Tây có một nơi lưu truyền phong tục cho trẻ con ăn thịt người chết từ nhỏ, tích thi khí trong thân thể, đến khi trưởng thành cũng chẳng khác gì người chết, cho nên ma quỷ cũng không thèm để ý. Ông già, tổ tiên tên này chắc là từ Tương Tây tới đúng không?”

Sắc mặt ông lão chợt biến đổi, lắc đầu. “Cũng không biết được, đó là

chuyện của cụ kị hẳn rồi, cũng đã qua mây đời.” Nói rồi thoáng nhìn trời, gọi con chó kia một tiếng: “Lư Đản Đản, đi gọi lái thuyền qua đây!” Con chó kia gâu một tiếng rồi nhảy xuống nước bơi về phía sau núi.

Lúc này, tôi bỗng thấy chú Ba nháy mắt với Phan Tử một cái. Phan Tử len lén lấy một cái ba lô ra từ đồng hành lý, đeo lên lưng. Cậu thanh niên ngồi một bên từ nãy giờ kia cũng đứng dậy, cầm theo cái gói của mình. Sau đó Phan Tử vòng qua phía sau tôi, thì thào bằng tiếng Hàng Châu: “Ông già này có vấn đề, cẩn thận.”

§4. Động Xác

Editor: Thanh Du
Beta: Tiểu Điệp

Mấy người đồng hành của chú Ba đều là dạng thông thạo chuyện giang hồ nên tôi cực kì tin tưởng họ. Phan Tử vừa dứt lời, tôi lập tức hiểu ý, cũng lấy hành lý cá nhân rồi đeo lên lưng, tránh cho đồ đạc để trên xe bò bị người ta cuỗm mất. Trên đường đi tới đây tôi đã gặp không ít chuyện lừa đảo, coi như học hỏi thêm chút kiến thức và vài biện pháp đề phòng cơ bản.

A Khuê cũng để mắt đến tôi, bảo tôi chú ý bám theo, cẩn thận kẻo bị lạc. Tôi thấy sắc mặt hai người kia đều có vẻ khó coi, cũng không rõ ông lão này có gì bất thường, bỗng dung cảm thấy hồi hộp. Đúng lúc này, Lu Đản Đản bị bơm bơi trở về, ông lão liền rút tẩu thuốc, đập đập lên ống quần: “Đi thôi! Thuyền tới rồi.”

Tôi nhìn qua, quả nhiên có một con thuyền đáy bằng bơi ra từ phía sau núi. Thuyền bằng xi măng, phía sau còn buộc thêm một cái bè, đầu thuyền có một gã trung niên trông giống người dân tộc đang đứng. Tôi nhìn qua một lượt, chỉ thấy kẻ này trông rất bình thường, giá có lẫn trong đám đông thì cũng không nhận ra nổi. Nhưng có lẽ là do tác động tâm lý nên vừa nghĩ tới câu chuyện ăn thịt người chết mà chú Ba nói, tôi bỗng cảm thấy người này trông khá kì quái, có nét gì đó xảo trá.

Người đó quay về phía chúng tôi hô to một tiếng, cập thuyền sát vào vách núi gần đó. Ông lão vỗ vỗ cổ con bò rồi bảo chúng tôi lên thuyền.

Đồng hành lý của chúng tôi đều chất hết lên thuyền, còn con bò cùng với cỗ xe thì cho lên cái bè kéo đằng sau. Chúng tôi mang rất nhiều đồ nên lúc này không có chỗ mà ngồi, đành ngồi ghé vào mép thuyền.

Chú Ba ngã giá xong, liền kêu người kia lái thuyền. Người trung niên đó chèo thuyền cũng thật nhanh, trong chốc lát thuyền đã bơi ra giữa dòng. Chúng tôi xuôi theo lạch nước, đi vòng qua một ngọn núi, bỗng có một luồng gió lạnh thổi tới, phía trước mặt đột nhiên hiện ra một khoảng không thoáng đãng.

Từ đây đến sơn động kia còn một đoạn nữa, quãng đường này phong cảnh như tranh, hai bên là vách đá dựng đứng, núi non trùng điệp, quả là đẹp không sao tả xiết. Tôi xuýt xoa tán thưởng, không quên lấy máy ảnh kĩ thuật số, tách tách tách liên hồi, chụp được rất nhiều ảnh.

Theo từng nhịp chèo của người lái thuyền, chúng tôi cứ chậm chậm trôi xuôi theo dòng nước. Lạch nước chảy dưới đáy hang cũng thuận theo mạch núi, quanh co khúc khuỷu. Mỗi khi chúng tôi nghĩ đã tới điểm tận cùng của

con lạch thì người kia lại quay đầu thuyền, trước mắt lập tức hiện ra một phong cảnh mới. Chúng tôi đi rất lâu trong mạch sông ngoằn ngoèo này, đến khi tôi rút ra điều thuốc “Bát Hi” thứ ba thì gã mới chống sào cho thuyền dừng lại, nói với chúng tôi: “Chờ một chút, lát nữa chúng ta phải qua một thủy động. Khi vào trong động, các vị nhất định phải hạ giọng xuống, không được nhìn vào trong nước, đặc biệt không được nói xấu sơn thần.”

Chúng tôi nhìn nhau, không biết phải làm gì. Phan Tử dùng giọng Hàng Châu hỏi chú Ba: “Làm sao đây, chúng ta có nên nghe lời gã không?”

Chú Ba nghĩ ngợi một chút, rồi cũng dùng giọng Hàng Châu mà trả lời: “Giờ cũng không rõ hai người này có vấn đề gì không, nơi đây quanh co khúc khuỷu, còn hiểm ác hơn dự liệu của ta gấp bội. Chúng ta hãy tạm nghe lời gã, chuyện tới đâu tính tới đó, trước hết cứ để gã dẫn đường.”

Chúng tôi nghe vậy đều khẽ gật đầu. Trên đường tới đây tôi đã nghe dân bản địa nói nhiều về chuyện giết người cướp của xảy ra trong vùng núi này. Họ kể người bên ngoài bị lừa vào những nơi kín đáo cướp đoạt tiền của, sau đấy giết sạch không để ai sống sót; thi thể bị vùi ngay tại chỗ, có là thần linh cũng không tìm ra nổi. Nhưng đó đều là những chuyện xảy ra trước ngày giải phóng, không biết đến giờ có còn nữa không.

Phan Tử từng là quân nhân nên rất bình tĩnh, tay đã lập tức đặt lên chuỗi dao đeo trên thắt lưng, liếc mắt ra hiệu cho tôi. Tôi cũng giữ thật chặt ba lô, đề phòng gặp chuyện bất ngờ, đồ đạc lại rơi xuống nước.

Đến đây thuyền lại rẽ ngoặt, vẽ ra một đường cong xấp xỉ 180 độ. Lách qua mỏm đá phía đầu thuyền, sơn động đã hiện ra trước mắt. Vừa rồi trong lúc chuyện phiếm chúng tôi còn tưởng tượng ra một cái động đá vôi cao rộng, nào ngờ vừa thấy đã không khỏi kêu một tiếng không ổn. Động này thực sự không thể gọi là sơn động, gọi bằng lỗ nẻ cũng đã quá lắm. Bề rộng chỉ nhỉnh hơn thân thuyền chừng mười phân, nhưng chiều cao của nó còn kinh khủng hơn: nếu ngồi ngay ngắn trên thuyền thì không thể vào được, phải cúi thấp người, gắng gượng lắm mới có thể chui lọt.

Có câu chuột lớn không chui hốc hẹp, trong không gian chật chội thế này, nếu có người bên trong muốn ám toán thì chúng tôi thực sự không thể chống đỡ. Phan Tử khẽ rửa mấy câu: “Má nó, động gì mà như cái hang chuột.”

Trong số những thắng cảnh của vùng núi Nghi Mông có một khe núi ngầm rất nổi tiếng nằm sâu dưới mặt đất, cửa vào của nó rất giống chỗ này. Tôi chắc mâm đây cũng là một khe nứt đặc trưng của địa hình núi đá vôi, vào trong sẽ thấy vô vàn thạch nhũ chúc ngược xuống, nào ngờ vào rồi mới biết sự thực khác xa tưởng tượng. Hang động này đoạn gần lối vào còn sáng sủa, nhưng qua một khúc ngoặt lập tức trở nên tối đen như mực. Phan Tử bật đèn mỏ, chiếu thẳng về phía trước, chỉ thấy bốn bề vách động trơn bóng ẩm

ướt, toát ra một màu xanh lục kì quái, cứ như phủ lên một tầng rêu xanh.

A Khuê ngẩng đầu, hít một hơi khí lạnh: “Lão Ba, hang động này không đơn giản đâu. Hình như... nó là một đạo động!”

Chú Ba đưa tay sờ lên vách đá, vẻ mặt hoài nghi: “Con bà nó, đúng là đạo động rồi. Cổ viên cận phương, xem ra đạo động này niên đại cũng không nhỏ.”

Người trung niên kia đang cúi người, quỳ một gối nơi đầu thuyền, một tay chống sào lẳng lẳng chèo, nghe chúng tôi nói vậy liền chen ngang: “Những lời ông anh nói không sai chút nào, xem ra thân phận ông anh cũng không vừa. Ngọn núi chúng ta đang đi qua được gọi là Ngũ Phần Lĩnh (núi năm mộ), trước kia tôi có nghe nói cả tòa núi này kỳ thực là một tòa cổ mộ, xung quanh đây không thiếu những thủy động như thế này.”

“Haha, xem ra ông cũng là dân trong nghề” Chú Ba khách khí mời gã điếu thuốc.

Gã lắc đầu, đáp: “Cái gì mà dân trong nghề chứ, tôi chẳng qua chỉ nghe lại từ những người đã đến đây trước các vị thôi. Nghe nhiều thành quen, thi thoảng thuận miệng nói được dăm ba câu, cũng chỉ biết được những điều đơn giản. Ông anh đừng có nói tôi là dân trong nghề.”

Tay Phan Tử và Đại Khuê đều đặt lên cán dao, vừa cười cười nói nói, vừa cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía. Thoạt nhìn tôi không hề cảm nhận được bầu không khí này có điểm nào bất ổn, nhưng lòng bàn tay cũng bắt giác toát mồ hôi lạnh.

Chú Ba châm điếu thuốc, rồi hỏi người chèo thuyền chuyện trong động. Gã nói kỳ thực gã cũng không biết chuyện xảy ra thế nào, chỉ biết những bậc tiền bối truyền cho rất nhiều quy tắc. Tỷ như không được nói chuyện lớn tiếng, không được nhìn xuống nước, chỉ cần làm đúng như thế thì sẽ không sao. Mấy đời nhà gã đều nhất nhất tuân thủ, chưa có ai phá giới, cho nên chuyện có thật hay không hẳn cũng không rõ.

Đang trò chuyện, Muộn Du Bình đột ngột khoát tay ra hiệu, nói khẽ: “Nghe đi! Hình như có tiếng người!” Chúng tôi bị động tác đột ngột này của hắn dọa cho giật mình, lập tức nín thở, quả nhiên nghe được tiếng thì thảo từ sâu trong động truyền ra.

Thanh âm ấy biến ảo khôn lường, vang vọng qua lớp lớp hang động càng gây cho người ta cảm giác phiêu diêu. Tôi chăm chú lắng nghe xem nó nói gì, nhưng chung quy vẫn chỉ nghe được những thanh âm mơ hồ, nửa rõ nửa không.

Nghe một hồi cũng không nhận ra là tiếng gì, tôi liền hỏi người chèo thuyền trung niên kia xem có phải trong động thường xuyên xuất hiện thứ

thanh âm này hay không. Hối vài tiếng không thấy ai trả lời, tôi quay đầu nhìn về phía đầu thuyền thì đã không thấy bóng dáng người chèo thuyền đâu.

Tôi không nén nổi kinh ngạc, kêu lên một tiếng. Nhưng vừa quay đầu lại, quái, lão già kia cũng không còn ở đó nữa.

“Phan Tử, bọn họ biến đâu mất rồi?” Chú Ba sốt ruột hỏi.

“Không biết, tôi không nghe thấy tiếng người nhảy xuống nước,” Phan Tử cũng luống cuống, “Vừa rồi cứ như người mất hồn.”

“Thôi xong, trên người chúng ta không có mùi tử thi, không biết sẽ gặp phải chuyện gì”, Chú Ba trở nên ảo não, “Phan Tử, chú từng đi lính ở Việt Nam, đã nếm qua thịt người chết chưa?”

“Lão Ba, ông đùa hả. Khi tôi nhập ngũ thì bên kia gần như đã rút hết quân, đến khẩu súng còn chưa động vào.” Phan Tử chỉ chỉ A Khuê: “Bàn Khuê, chẳng phải anh nói trước đây nhà anh bán bánh bao nhân thịt người hay sao, hồi nhỏ chắc chắn đã ăn không ít.”

“Láo toét, làm gì có chuyện đó! Bánh bao nhân thịt người chỉ bán cho người khác ăn thôi, anh đã thấy ai bán bánh bao nhân thịt người lại dám ăn chưa?”

Tôi thấy bọn họ bắt đầu ồn ào, vội khoát tay ra hiệu, nói với bọn họ: “Thôi thôi, tuổi mấy người cộng vào cũng hơn 150 rồi, không thấy mất mặt à!”

Tôi vừa dứt lời, thuyền bỗng dừng tròn trành, Phan Tử vội cầm đèn mỏ chiếu vào trong nước. Chúng tôi nhìn theo, chỉ thấy một cái bóng rất lớn bơi qua dưới đáy thuyền.

Bàn Khuê sợ điếng người, chỉ tay vào trong nước, cầm run run hồi lâu cũng không thốt ra được tiếng nào. Chú Ba sợ hãi nghẹn thở mà chết mới tát hấn một cái, quát: “Đồ nhát chết! Con mẹ nó, run cái nỗi gì? Hai thằng nhóc kia còn chưa hé răng, chú mày theo anh bao nhiêu năm rồi mà còn sợ, đáng chết!”

“Mẹ ôi — lão Ba, thứ này lớn kinh người! Chỉ e mấy người chúng ta cũng không đủ cho nó lót dạ!” Bàn Khuê vẫn chưa hết hốt hoảng, cứ nhìn chằm chằm vào trong nước. Hấn vốn ngồi ở mép thuyền, vậy mà giờ đây đã tụt vào giữa lòng thuyền, hình như e sợ sẽ có thứ gì đó trong nước đột ngột nhảy lên đớp trúng mông mình.

“Hừ!” Chú Ba trừng mắt nhìn hấn, “Chúng ta đông người thế này, vả lại Ngô lão tam ta hành nghề đã lâu, còn thứ yêu ma quỷ quái nào chưa gặp? Không có chuyện gì thì chú mày cũng đừng làm anh nổi điên.”

Phan Tử mặt mày trắng bệch, có điều trông vẻ mặt hấn không giống sợ hãi, mà giống như bị sốc hơn. Trong không gian chật hẹp ấy tự dưng lại có

một vật thể lớn xẹt qua dưới nước, nhất thời khiến mọi người giật mình cũng không phải chuyện lạ. Phan Tử ngó quanh bốn phía: “Lão Ba, động này thực quái dị, tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Có chuyện gì ta ra ngoài rồi hãy nói được không?”

Bàn Khuê lập tức tỏ vẻ đồng tình. Kỳ thực tôi cũng muốn mau mau ra khỏi nơi này, nhưng dù gì cũng là người nhà chú Ba nên phải xem ý chú thế nào rồi mới lên tiếng.

Không ngờ chú Ba lại quay về phía Muộn Du Bình, dường như muốn dò hỏi ý hấn. Chiếu theo tính tình chú Ba thì dầu là thiên vương cũng không coi vào đâu, vậy mà với tên này lại có vẻ đặc biệt kiêng dè, làm tôi không khỏi ngạc nhiên.

Muộn Du Bình căn bản không để tâm nghe chúng tôi nói chuyện, nhưng nét mặt hấn đã không còn đờ đờ như tượng đá. Đôi mắt hấn nhìn chằm chằm vào trong nước, giống như đang tập trung tinh thần tìm kiếm thứ gì đó.

Tôi định hỏi chú Ba xem rốt cuộc tên này lai lịch thế nào, nhưng hoàn cảnh hiện giờ không thích hợp cho lắm nên đành phải lén hỏi Phan Tử. Nhưng Phan Tử cũng lắc đầu bảo không biết, chỉ biết tên đó thực sự có bản lĩnh. Rồi Phan Tử lại hất cằm chỉ chỉ vào tay hấn, thì thầm: “Cậu xem, đôi tay thế kia phải mất bao nhiêu năm mới luyện thành?”

Tôi vốn không để ý đến tay hấn, vừa nhìn đã phải ngấm ngấm tán thưởng. Tay hấn có ngón trở và ngón giữa đặc biệt dài khiến tôi lập tức liên tưởng đến công phu dùng hai ngón tay thăm dò huyết động của Phát khâu trung lang tướng thời cổ đại. Tôi từng thấy trong bút ký của ông nội có ghi lại chuyện tương tự như vậy, những cao thủ Phát khâu trung lang tướng có hai ngón tay vững như Thái Sơn, lực đạo phát ra cực lớn, có thể dễ dàng phá hủy những cơ quan rất nhỏ trong huyết mộ. Mà muốn luyện thành một đôi tay siêu phàm như thế, không luyện từ nhỏ không xong, quá trình luyện tập dĩ nhiên là khổ sở không sao tả xiết.

Tôi còn đang băn khoăn không biết hai ngón tay này có gì lợi hại, đã thấy hấn giơ tay phải, nhanh như chớp cắm vào trong nước. Động tác này cực kỳ nhanh gọn, cơ hồ chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên, tay hấn đã rút về, hai ngón tay dài còn cặp một con bọ đen sì. Hấn ném con bọ vào giữa sàn thuyền, nói: “Đừng hoảng, vừa rồi là thứ này.”

Tôi cúi đầu nhìn, không khỏi sửng sốt: “Đây chẳng phải là con rận nước sao? Nếu thế thì cái bóng khi nãy chỉ là một đàn rận nước bơi qua thôi sao?”

“Phải” Tên kia lau tay lên quần áo.

Tuy vẫn chưa hết bàng hoàng, nhưng chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm. Bỗng Bàn Khuê giơ chân đạp con trùng bẹp dí, “Mẹ nó, có thể mà dám dọa

lão tử sợ chết khiếp”

Nhưng tôi ngẫm lại thì thấy không đúng, làm sao lại có nhiều rận nước hoạt động cùng lúc như thế chứ? Vả lại con rận nước này có cái đầu quá lớn! Tôi quay đầu nhìn Muộn Du Bình, nhận ra hắn cũng nghi hoặc nhìn vào trong nước, không biết đang nghĩ gì.

Bàn Khuê giẫm cho xác con trùng nát bét ra, phỏng chừng là khi nãy thất thố làm chuyện mất mặt nên bây giờ muốn lấy lại thể diện. Chú Ba nhặt lên một cái chân đứt đoạn, đưa lại gần mũi người người, hoảng hốt nói: “Đây không phải rận nước, đây là con bọ ăn xác” Cái tên này vốn là điềm rui, chúng tôi nghe thế liền ngẩn người, ai nấy đều cảm thấy bất an.

“Loại trùng này chuyên môn ăn thịt rữa, chỗ nào có sinh vật chết là kéo đàn đến, ăn nhiều thì lớn thêm ra. Xem ra ở đầu nguồn lạch nước này nhất định phải có chỗ tích xác, vả lại quy mô cũng không nhỏ.” Chú Ba nhìn hang động tối đen như mực mà nói.

“Cái thứ này có cắn người sống không?” Đại Khuê run run hỏi.

“Nếu là kích thước bình thường thì anh khẳng định nó không cắn người, nhưng chú thử nhìn cái đầu nó xem. Nó có cắn người hay không anh không dám chắc.” Chú Ba bực bội nhìn hắn. “Bình thường thứ này hay tập trung ở chỗ có nhiều xác chết, không hay bơi qua bơi lại, sao ta lại gặp cả bầy cùng nhau di chuyển chứ?”

Muộn Du Bình đột nhiên quay đầu nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong động: “Theo tôi thấy thì có thể nó liên quan đến thanh âm kì quái chúng ta nghe được khi nãy. Mọi người có ai nghe ra nó là tiếng gì không?”

Bàn Khuê lắc đầu: “Tôi căng tai lên cũng không nghe rõ, tựa như có tiếng người rì rầm, nhưng nghe kĩ một chút lại không nghe ra...”

Muộn Du Bình gật đầu: “Phải, tựa như có tiếng người khe khẽ thì thào sau lưng... chẳng lẽ có thứ gì đó quanh quần đầu đây đang theo dõi chúng ta?”

§5. Bóng Nước

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

“Ôi trời ơi, đừng có dọa tôi. Trông tôi to béo thế này nhưng sợ nhất là những thứ không rõ nguồn gốc. Dù là phường mã tặc tôi cũng không ngán, nhưng mấy thứ này là gì cũng không biết, xem này, chân tôi đã nhũn cả ra rồi!”

Tôi nghĩ thầm, rõ ràng là vô phương bắt tên ngốc này mạo hiểm, hơn nữa từ khi vào đây có một thứ dự cảm chẳng lành vẫn mơ hồ len lỏi trong lòng tôi. Không biết trong hang động ngọt ngào này, điều gì đã khiến tâm lý tôi bất an đến thế, liền nói: “Đừng có động chạm vào thứ gì, bây giờ quan trọng nhất là tìm lối thoát. Hiện tại chúng ta đang đi ngược dòng, nếu quay lại chắc chắn sẽ nhanh hơn lúc tiến vào. Tôi nghĩ chúng ta mới vào động khoảng trên dưới 10 phút, giờ ra ngoài không có vấn đề gì đâu.”

“Đúng, đúng, cậu Ba nói rất đúng” Đại Khuê vội vàng phụ họa: “Ông Ba nói rồi, cùng lắm thì sau khi ra khỏi đây chúng ta đi vòng đường núi, bao nhiêu đồ đạc một tay tôi khuân tất. Tôi to khỏe thế này, chậm trễ một hai ngày công phu cũng không kém đi bao nhiêu đâu! Thay vì đi chôm chia trong cái động này, làm vậy chẳng phải tốt hơn sao?”

Chú Ba thoáng nhìn Muộn Du Bình, hỏi: “Tiểu Ca, cậu thấy thế nào?”

Muộn Du Bình thản nhiên đáp: “Tới giờ mới nghĩ đến chuyện trở ra, chỉ sợ không còn kịp nữa rồi. Hai kẻ kia đã để chúng ta vào đây, có thể đảm bảo trăm phần trăm là không có đường lui!”

“Không ra chẳng lẽ ở đây chờ chết rục xương???” Phan Tử nhìn Muộn Du Bình, Muộn Du Bình liếc lại một cái rồi quay đi, nhắm mắt dưỡng thần. Phan Tử thấy thái độ lạnh lùng đó, đành phải quay sang chú Ba: “Tôi nghĩ thế này, ông tuyệt đối không thể đi đầu được. Ông xem A Khuê đi, chưa gì đã bị hù chết khiếp rồi. Chúng ta đã không còn đường lui, chỉ còn một cách là tiến lên phía trước. Đường cũng không quá rắc rối, chưa biết chừng còn có lối ra, chẳng may có gặp phải kỳ môn độn giáp gì đó thì cùng nhau bàn đối sách.”

“Cũng chỉ còn cách này.” Chú Ba gật gù, nói với Phan Tử: “Đằng trước đằng sau đều thấp đèn mở lên, cậu lắp ráp sẵn sàng mấy khẩu súng săn này, tôi với A Khuê dùng sào chống thuyền, còn Phan Tử và thằng cháu trông chừng phía sau. Tiểu Ca, cậu giúp tôi chỉ đường.”

Chúng tôi nhất nhất nghe theo phân phó, Phan Tử lấy thêm một chiếc đèn mở chiếu ra đằng sau chúng tôi. Con bò trên chiếc bè thứ hai bị ánh sáng rọi

vào rông lên một tiếng, Phan Tử tức giận đến vắng tục: “Lão Ba, tổng con bò này xuống nước đi, nếu không làm sao mà chống sào được?!”

Nãy giờ đèn mờ đều chiếu về phía trước nên chúng tôi căn bản không chú ý, quên bằng mắt đằng sau còn kéo theo một chiếc bè; giờ mới nhìn đến thì không khỏi hoảng kinh hồn vía, thậm chí khen lão Phan lo lắng thực chu toàn. Trần động rất thấp, bò vốn không đứng lên được, hơn nữa không chỉ có con bò đó mà còn thêm một núi trang bị, nước đã ăn ngập rất sâu rồi. Nếu chúng tôi cứ một mạch tiến lên thì không những chèo thuyền không nổi, mà còn có thể bị chìm. Trong tình trạng này, chiếc bè phía sau giống như một cái nút chốt chặt chúng tôi ở đây vậy.

Lúc này, tôi đột nhiên mơ hồ nghe thấy từ nơi sâu thẳm trong động truyền ra một thứ âm thanh quái đản, hơn nữa so với lần trước còn rõ ràng hơn rất nhiều. Âm thanh ấy giống như vô số quỷ sứ rì rầm khe khẽ với nhau, khiến tâm lý người ta cực kỳ khó chịu. Mọi người trên thuyền lại đồng thời im lặng làm cho bầu không khí càng thêm quỷ dị tới cực điểm. Toàn bộ sự chú ý của tôi bỗng bị âm thanh này hấp dẫn, vô số lần muốn tập trung trở lại, nhưng rồi nhanh chóng bị thu hút. Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, âm thanh đó nhất định có điều kỳ quái! Tuy biết rõ nhưng vẫn không tài nào định thần được, trong phút chốc đầu óc tôi đã tràn ngập thứ tiếng kia. Thành linh từ phía sau, không biết kẻ nào hung hãn đá tôi một cú khiến tôi mất thăng bằng, lập tức ngã nhào xuống nước.

Tức thì, mọi âm thanh trong đầu trở nên câm lặng. Gần như cùng lúc, Phan Tử cũng theo tôi rớt xuống nước, sau đó là chú Ba và Đại Khuê, cuối cùng Muộn Du Bình cũng nhảy xuống, cầm theo một chiếc đèn mờ. Âm thanh truyền vào trong nước đã nhỏ đi rất nhiều, chúng tôi đều thoát khỏi vòng ảnh hưởng của nó, có điều mắt thường nhìn dưới nước thấy mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo, tôi nheo mắt lại cũng chỉ nhìn được đại khái. Muộn Du Bình hướng về phía chúng tôi chỉ chỉ xuống nước, sau đó chiếu đèn. Nước không quá sâu, có thể nhìn thấy một tầng cát trắng phủ dưới đáy. Hắt quét đèn rộng một vòng, không hề có thực vật, kể cả cá tôm linh tinh cũng không có. Tôi nhin thờ không nổi nuốt phải một ngụm nước, vừa mắt nhắm mắt mở ngoi lên, đột nhiên phát hiện ra một khuôn mặt máu me đầm đìa đối diện, hai con ngươi mở trừng trừng.

Tôi cứ nhìn gã, gã cũng chòng chọc nhìn lại, bỗng tôi giật mình nhận ra đây chính là gã đàn ông trung niên đã chèo thuyền cho cả đoàn. Vừa ngẩng đầu, tôi lại phát hiện gã chỉ còn có nửa thân trên; trên trần hang động, một con bọ màu đen đang cắn lấy ruột gã mà tha. Tôi run bắn cả người, đó chẳng phải là một con bọ ăn xác cỡ lớn hay sao??? Quý thần ơi, phải ăn bao nhiêu thây người chết mới có thể lớn đến chừng này! Cái đầu Phan Tử bất ngờ

xuất hiện trên mặt nước, hẳn ta quả là thiếu may mắn, có biết chuyện gì đang xảy ra đâu. Con bọ kêu “chiii” một tiếng, hắt văng thi thể ra, trực tiếp bổ nhào vào đầu hẳn, cắm phập hai cái chân to tướng vào da thịt.

Phan Tử kia chẳng phải tay vừa, gặp tình huống này hẳn cũng không hề nao núng, vừa trở tay trái đã thấy mã tấu nằm gọn trong đó tự bao giờ, đem cả thanh đao bẫy một chân của con bọ to tướng mà móc hẳn ra, nếu tôi ở vào tình cảnh ấy thì chắc chắn đã đi chầu Diêm Vương rồi. Con bọ kêu lên thảm thiết, nó chỉ còn một chân bám vào Phan Tử, không chịu nổi khí lực liền bị hẳn hắt văng xuống. Nói thì dài, nhưng chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Hẳn chẳng khách khí chút nào, hắt con bọ trúng thẳng vào mặt tôi.

Lòng tôi thâm si vả, Phan Tử ông thật không biết phải trái, ngày thường mồm năm miệng mười nói bảo vệ này nọ, giờ đến lúc cấp bách thì nguy hiểm chết người cũng chẳng ngại quăng cho tôi! Ông còn có mã tấu, tôi đây chỉ có tay trắng, phen này chết chắc rồi! Con bọ khốn kiếp đó mấy chân đều có vuốt sắc, cắt mất một mảng da trên mặt tôi. Tôi cắn răng muốn giật ra, không ngờ chân nó còn có móc câu bám chắc vào quần áo, mấy cái móc đâm sâu vào da thịt khiến tôi đau đến chảy nước mắt.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình cũng ngoi lên, vừa nhìn thấy tình trạng khổ sở của tôi liền vội vã hướng lại, lập tức cầm thẳng hai ngón tay vào lưng con bọ, dụng lực xé toạc ra. Một đồng trắng hếu bị hẳn xé xô xuống, con bọ vừa rồi còn chiếm thế thượng phong, một giây sau đã rơi vào thảm cảnh không sao tả xiết. Tôi quăng con bọ lên thuyền, đầu óc như vừa tỉnh dậy sau cơn mê sảng.

Đại Khuê giơ ngón cái với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, Đại Khuê tôi bái phục. Con bọ lớn như vậy mà bị cậu lôi ruột ra, không phục không được!”

“Hừ!” Đầu Phan Tử thủng hai lỗ máu chảy ròng ròng, may cho hẳn vết thương không quá lớn, đứng một bên vừa nghiêng răng vừa nói: “Dốt ạ, chỗ đó gọi là trung khu thần kinh! Cậu ta mới làm nó tê liệt thôi!”

“Anh nói...con bọ kia còn chưa chết...?” Đại Khuê mới bò được nửa thân mình lên thuyền, nghe thấy thế, chân lại tuột xuống nước.

Muộn Du Bình nhẹ nhàng xoay mình trèo lên, đá con bọ sang một bên: “Không thể giết nó được, muốn ra khỏi động xác này chúng ta còn phải dựa vào nó.”

“Cậu nói xem, âm thanh đó có phải từ con bọ này phát ra hay không?” Chú Ba hỏi hẳn. Khi này nghe thấy con bọ kêu vài tiếng, hình như không giống lắm.

Muộn Du Bình lật con bọ lại, chúng tôi mới nhận ra trên chóp đuôi nó gắn một quả chuông đồng hình lục giác to bằng nắm tay bị bịt kín mít, không

biết đã buộc vào đó từ bao giờ. Thân chuông cũ kĩ, bám đầy gỉ xanh, xung quanh khắc chú ngữ dày đặc. Phan Tử tay quân băng lên đầu, chân giơ lên đá nhẹ, cái chuông lục giác bỗng vô duyên vô cớ rung lên!

Không nghi ngờ gì nữa, âm thanh phát ra giống hệt như thứ vừa nghe được, có điều lúc trước linh hoạt kỳ ảo tựa như từ cõi u minh vọng đến, giờ lại âm vang rõ ràng, xem ra cùng là cái chuông phát ra nhưng phải phối hợp với tiếng vọng trong hang động trống trải này mới có tác dụng mê hoặc thần trí con người đến vậy. Chuông lục giác kia bên trong hẳn phải có cơ quan cực kỳ tinh xảo, lại có thể trải qua ngàn năm mà không mục ruỗng, chưa biết chừng được làm từ vàng bạc. Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi vì lẽ gì nó có thể tự mình phát ra tiếng kêu.

Tôi bắt đầu buồn bực, mà tiếng chuông thì vẫn vang lên dồn dập như thể có oan hồn bị phong bế bên trong muốn tìm đường chạy trốn. Chỉ tiếc vật này quá nhỏ, khiến tôi bất giác cảm thấy tức cười. Phan Tử đang tự băng bó vết thương, hẳn làm thuần thục giống như ngày nào cũng bị thương vậy. Nghe tiếng chuông lanh canh, hẳn phát bực, liền giơ chân giẫm lên một nhát. Ai ngờ đồng thau lâu ngày đã sớm biến chất, tách một tiếng, chuông đã bị hấn giẫm nứt, bên trong trào ra một dòng nước xanh lè bốc mùi khó ngửi.

Chú Ba giận điên người muốn đập đầu Phan Tử một cái, nhưng chợt nhớ ra đầu hấn mới thủng hai lỗ, chịu một đập có khi nứt ra như chuông không biết chừng, đành phải thôi, sửa đánh thành mắng: “Cái chân chú sao mà đàn độn! Vật này chí ít cũng là thần khí, thế mà chú dám tinh bơ đập hỏng của tôi!”

“Lão Ba, tôi đâu có biết thứ này lại dễ vỡ như vậy...” Phan Tử hình như còn cảm thấy oan ức, chú Ba tức giận lắc đầu. Chú lấy mã tấu gạt mấy mảnh đồng ra, bên trong là những quả chuông đủ mọi hình dạng nhỏ như lỗ tổ ong, gắn trên bề mặt một trái cầu rỗng ruột tinh xảo. Quả cầu đầy những lỗ thủng, hiện giờ đã bị giẫm nứt, lộ ra một con rết xanh to tướng, đầu bị giẫm bẹp, thứ nước xanh kia chính là từ cơ thể con rết to như ngón tay cái đó chảy ra.

Chú Ba dùng dao nhọn lặn lặn quả cầu rỗng ruột, phát hiện có một cái ống nối từ quả cầu xuyên vào thân thể con bọ ăn xác cực lớn kia, liền nói: “Có lẽ con rết đến lúc đói bụng mới thông qua cái ống này chui vào bụng bọ ăn các thứ. Ai nghĩ ra được lại có hệ thống cộng sinh như thế chứ.”

Trông thấy nửa thân người giữ thuyền dập dềnh trên mặt nước rồi chìm dần xuống, chú Ba thở dài: “Đúng là báo ứng. Chúng đuổi chúng ta thân cô thế cô vào thi động, chờ chúng ta chết, vợ vét của cải. Không ngờ lại gặp biến cố chết thảm vì bọ ăn xác khổng lồ, cũng xứng đáng lắm.”

“Thế gọi là người tính không bằng trời tính. Xem chừng vận khí chúng ta cũng không tệ đâu.” Tôi cười nói.

Phan Tử lắc đầu: “Chân cẳng con bọ kia khí lực bình thường, trong thời gian ngắn không thể xé người ta thành hai nửa được. Nếu nó mạnh đến thế, có khi óc tôi cũng bị móc ra rồi. Tôi đảm bảo thứ này không phải chỉ có một con, con này chẳng qua chỉ tha thi thể đến đây ăn mảnh mà thôi...”

Đại Khuê đang dần bình tĩnh trở lại, nghe hắn nói thế, bất giác nuốt nước miếng ực một tiếng.

“Đừng hoảng hốt, không phải khi này Tiểu Ca đã nói rồi sao, chúng ta phải nhờ vào thứ này đưa ra khỏi động. Ta đem bọ ăn xác không lồ này đặt ở mũi thuyền, khiến nó mở đường cho chúng ta. Bọ này cả đời ăn xác chết, âm khí rất nặng, chính là khắc tinh của cương thi! Trong động xác chúng là loài bá vương không biết chùng. Có nó trên thuyền, chắc chắn chúng ta có thể ra ngoài.” Chú Ba nói “Tiến lên đi, ta cũng muốn xem phía trước rốt cuộc là cái nơi ma quỷ nào mà có thể sinh ra con bọ lớn đến thế.”

Nghe chú nói tôi thấy cũng có lý. Cả đám đã tiêu tốn quá nhiều thời gian vô ích trong hang động này rồi, giờ ngay cả đầu cũng chẳng nâng lên được, khó chịu hết sức. Chúng tôi liền lôi từ đồng hành lý ra mấy cái xẻng gấp dùng làm mái chèo, chống vào vách đá mà đẩy thuyền lên.

Tôi ngồi một bên xem xét vách động, đột nhiên nảy sinh nghi vấn bèn hỏi chú Ba: “Chú xem này, tất cả đều làm từ đá tảng nguyên khối, vậy từ thời cổ đại những bậc tiền bối trong nghề làm sao có thể tạo ra hang động này? Dù là thời nay, chỉ sợ mấy trăm người cũng không đào nổi một huyệt động sâu đến vậy.”

Chú Ba nói: “Mày không thấy sao, động này rất tròn, niên đại từ xa xưa, phỏng chừng năm đó kẻ đào ra động này là phải là quân đội chuyên nghiệp. Xem ra chúng ta muốn tìm đến huyệt mộ đánh dấu trên bản đồ cũng chẳng dễ dàng đâu.”

“Lão Ba, sao ông lại khẳng định còn mộ cơ chứ? Ông xem chúng đã mò đến, đào ra cả một hang động lớn như vậy, bảo vật chắc đã bị dọn sạch hết rồi!” Đại Khuê nói “Chỉ sợ đến lúc chúng ta vào, một cái quan tài cũng chẳng còn!”

Chú Ba bực mình quát: “Nếu động này ngàn năm trước đã bị người ta đào trộm thì anh cũng không nói làm gì, nhưng chú phải biết huyệt động thực sự tồn tại trên bản đồ. Điều này chứng tỏ khi chủ nhân ngôi mộ này hạ táng thì đã có cái động này, có nghĩa tuổi của động này hẳn là phải lớn hơn cả cổ mộ chúng ta muốn tìm. Hơn nữa vùng này đâu phải chỉ có một cái huyệt, ai biết được là đám đạo động đó đào mộ ai, đào lúc nào?”

“Thế mới phải nói.” Tôi cảm giác những lời chú Ba nói ra khiến người ta không rét mà run: “Những thứ chúng ta gặp tính tới giờ, bọ ăn xác không lồ,

chuông đồng lục giác, chủ nhân của chúng còn xuất hiện sớm hơn cả thời Chiến quốc hay sao?”

Chú Ba lắc đầu: “Điều ta quan tâm nhất chính là, vì sao chủ nhân mộ huyết chúng ta đang tìm lại xây mộ ở một nơi trước đó đã bị đào trộm? Đó chẳng phải phạm vào điều tối kỵ trong phong thủy hay sao?”

Muộn Du Bình đột nhiên vung tay chặn lại, khiến chúng tôi im bật, đoạn chỉ về phía trước. Chúng tôi nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong huyết động nơi ánh đèn mờ không chiếu tới, chỉ thấy những đám lân quang xanh biếc. Chú Ba thở dài: “Đến nơi tích xác rồi.”

§6. Nơi Tích Xác

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Chúng tôi dừng thuyền lại. Đây là đoạn nước chảy rất xiết, nguy hiểm nhất trong động, nếu như chưa chuẩn bị kỹ càng thì thật sự không nên tùy tiện xông bừa vào. Chú Ba nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Cái động xác này, vào thì dễ mà ra thì khó. Bọn ta đào đất bao lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên xông vào một nơi như thế này. Ta cảm thấy, khả năng cái động này có thứ gì đó quý quái là rất cao!”

Phan Tử thấp giọng chen vào một câu: “Hừ! Vậy mà còn phải nói!”

Chú Ba trừng mắt liếc hắt một cái rồi tiếp: “Nhưng đó chỉ là lời nói phiến diện từ lão già kia mà thôi. Rốt cuộc cũng chỉ có mình lão chèo thuyền là đủ khả năng dẫn chúng ta vào động, những người khác đều từ chối không đi, cho nên chúng ta không thể biết chắc được. Nếu như cái động này...” chú trầm giọng, “... thực sự là động xác, thì tất nhiên phía trước sẽ có nhiều nguy hiểm. Còn về phần gặp được cái quái gì, chúng ta căn bản không cách nào biết trước. Có thể là quý dụng tương, thuyền đi tới đâu rồi cũng chẳng biết; hoặc có thể sẽ có mấy trăm con quý nước tấn công thuyền của chúng ta cũng nên.”

Đại Khuê hít vào một hơi khí lạnh: “Không đến mức đó chứ.”

“Tóm lại là tình huống nào cũng có thể xảy ra. Lần đào đất này của chúng ta sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, thậm chí ra nghĩa địa cũng không nhiều đến thế, kẻ cũng hơi đen. Nhưng dù sao đã đào đất thì không được sợ quý, nếu sợ quý thì đừng làm nghề đào đất, cho nên một khi đã làm nghề này, nếu không gặp một vài chuyện cổ quái thì cũng chẳng còn gì thú vị.” Chú Ba vừa nói vừa lấy ra hai khẩu súng săn từ trong ba lô của Phan Tử: “Bây giờ trong tay chúng ta có khoa học kỹ thuật hiện đại, hành động thuận lợi hơn rất nhiều so với các tiền bối năm xưa. Nếu thật sự gặp quý nước thì coi như bọn chúng xui xẻo!”

Đại Khuê kia bị hù đến mức toàn thân phát run. Tôi nói với chú Ba: “Chú thật là, sao lại động viên mọi người trước khi lâm trận bằng một đồng chuyện ma quý như thế chứ. Hình như phản tác dụng rồi kìa.”

Chú Ba mở chốt một khẩu súng: “Cái tên chết toi này thật khiến ta mất mặt quá, không ngờ chú lại vô dụng thế này. Con mẹ nó trước khi đến đây thì có vẻ mạnh mẽ can đảm lắm.” Sau đó chú đưa súng cho cái tên Muộn Du Bình kia, nói với hắn: “Tổng cộng có thể bắn được hai phát súng, bắn xong thì phải thay đạn. Súng này sử dụng tán đạn, cho nên khoảng cách càng xa

thì uy lực càng giảm. Nhắm cho chuẩn rồi hăng nổ súng.”

Tôi sử dụng rất thành thạo hai khẩu súng săn loại này, hồi nhỏ chơi bắn đĩa bay được khen không ngớt, cho nên cũng đứng dậy lấy một cái. Chú Ba và Đại Khuê một tay cầm mã tấu, một tay dùng xẻng gấp chống thuyền. Phan Tử, tôi cùng Muộn Du Bình nắm chặt súng. Con thuyền chậm rãi tiến về phía chỗ chất đầy xác phát ra ánh sáng màu xanh lục đàng kia.

Nương theo chút ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn mờ, tôi nhận thấy động này càng lúc càng lớn, thứ ánh sáng xanh ma quái kia càng lúc càng gần. Đầu tiên tôi nghe tên Muộn Du Bình bên cạnh phun ra một câu tiếng nước ngoài, rồi lại nghe Phan Tử thấp giọng chửi rủa một tiếng, sau đó tôi liền trông thấy một cảnh tượng cả đời không thể nào quên.

Đến chỗ phát ra ánh sáng màu xanh, cái động đột nhiên trở nên rộng rãi thoáng đãng, biến thành một hang động thiên nhiên khổng lồ, dòng nước chảy trong động cũng trở thành một con sông lớn. Trên những chỗ nước cạn hai bên bờ, xác chết thối rữa màu xanh âm u chất thành từng đống, là người hay động vật căn bản không có cách nào phân biệt. Có thể thấy rõ trong cùng là từng hàng từng hàng xương khô hết sức chính tề, chắc là được sắp xếp cẩn thận. Ra ngoài một chút thì bắt đầu lộn xộn, nhất là ở hai bên mép sông, tư thế gì cũng có, còn có rất nhiều thi thể chưa bị rửa nát hoàn toàn. Trên những thi thể ấy, cái nào cũng có một lớp màng mỏng màu xám tro bao chặt bên ngoài tựa như màng giữ tươi cho thực phẩm. Thỉnh thoảng có mấy con bọ ăn xác rất lớn chui từ trong thi thể ra ngoài, mấy con đó so với con chúng tôi bắt lên thuyền lúc này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng lớn hơn gấp 4,5 lần so với bình thường. Một vài con bọ nhỏ muốn tới sâu xé, vừa mới bò lên thi thể, đã bị mấy con lớn kia cắn chết tươi rồi nuốt gọn.

“Phần lớn những thi thể này trôi xuống từ đầu nguồn rồi mắc cạn ở đây. Mọi người cẩn thận, nhìn xung quanh một chút xem có thứ gì kỳ quái không!”

“Nhìn kia!” Đại Khuê nhanh mắt, chỉ tay vào vách núi, chúng tôi quay đầu lại nhìn, không ngờ lại thấy một cỗ quan tài thủy tinh màu xanh âm u khảm gần như vuông góc giữa khoảng không trên vách động. Bên trong tựa hồ có một thi thể phụ nữ mặc y phục màu trắng, nhưng mà khoảng cách này thật sự quá xa, chúng tôi căn bản nhìn không rõ lắm.

“Bên kia cũng có!” Phan Tử chỉ vào bên khác, chúng tôi nhìn sang, quả nhiên, ở vị trí tương tự bên kia vách núi cũng có một cỗ quan tài thủy tinh, nhưng bên trong cái quan tài ấy lại trống không!

Chú Ba hít một hơi khí lạnh: “Thi thể trong đó đi đâu rồi?”

“Chẳng lẽ là bánh tồng?” Đại Khuê hỏi. “Ông Ba, chỗ này không nên có

bánh tồng mới đúng chứ?”

“Mọi người chú ý, nếu gặp thứ gì chuyển động thì không cần nhiều lời, cứ bắn đi rồi tính!” Chú Ba vừa nói vừa cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, con thuyền vừa đến một khúc ngoặt, chúng tôi vừa đi vòng qua một đồng hải cốt, Đại Khuê “Ah” một tiếng, sợ đến mức ngã ngửa vào lòng thuyền. Mọi người bình tĩnh nhìn sang thì thấy một người đàn bà mặc y phục bằng lông trắng muốt đang đưa lưng về phía chúng tôi, mái tóc màu đen dài xõa đến eo. Tôi xem xét những trang sức trên quần áo của cô ta, rồi kết luận nó thuộc thời Tây Chu. Sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, tôi nói: “Thi thể ở chỗ này đây ——”

“Dừng...dừng...” Chú Ba lau mồ hôi trên trán, “Đại Khuê, lấy móng lừa đen trong ba lô lại đây! Chỉ sợ mù là cái bánh tồng bự ngàn năm rồi, móng lừa kia có từ năm 1923, e là mù ta không nhận!”

Nói vài lần mà tên Đại Khuê vẫn không có động tĩnh gì, chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hấn đang sùi bọt mép, thân thể co quắp nằm ngay đơ một chỗ. Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, có lẽ tôi đã cười lăn cười bò ra rồi.

“Phan Tử, cậu lấy đi, mẹ kiếp, lần tới mà còn dẫn hấn theo thì cái mạng này có bị bánh tồng ăn sạch cũng đáng đời!” Chú Ba nhận lấy móng lừa đen, nhỏ mấy ngụm nước bọt ra tay: “Xem bản lĩnh của Ngô tam gia ta đi, mày cố mà nhìn cho kỹ. Cái bánh tồng ngàn năm này là dạng hiếm có khó gặp, nếu chú thua nó thì mày cứ bắn một phát vào đỉnh đầu, để cho chú Ba mày chết thống khoái một chút!”

Tôi kéo áo chú, “Rốt cuộc chú có chắc thắng hay không thế?” Trong lòng nhen nhúm cảm giác sợ hãi, dù sao trước kia cũng chưa từng gặp qua những chuyện thế này. Tôi cảm thấy bóng lưng người đàn bà thon thả mặc một thân áo trắng kia có chút buồn bã, nhưng tình cảnh này cũng thật giống những bộ phim kinh dị tôi từng xem. Nếu người đàn bà tóc dài áo trắng đó quay lại thì sẽ ra sao nhỉ? Trong lòng tôi cứ nghĩ vẩn vơ chuyện này, tim đập dồn dập, dường như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

Lúc này Muộn Du Bình cũng nắm lấy bả vai chú Ba tôi, nói: “Móng lừa đen là để đối phó với cương thi, chỉ sợ người này không phải cương thi thôi. Lần này để tôi lên.” Hấn lấy từ trong bọc ra một vật dài dài, tôi nhận ra đó chính là Long Tích Bối hấn mua được ở chỗ chú Ba. Hấn gỡ mảnh vải bọc xung quanh, bên trong quả nhiên là một thanh đao cổ màu đen nhánh, nhìn thoáng qua có vẻ như nó được làm từ ô kim. (ô kim là bạch kim đã qua xử lý, màu chuyển đen nhưng vẫn lấp lánh ánh bạc)

Hấn dùng cổ đao rạch một đường trên mu bàn tay mình, sau đó đứng lên

mũi thuyền, nhỏ máu của mình xuống nước. Máu mới vừa nhỏ ra vài giọt, “ào ào” một tiếng, tất cả lũ bọ ăn xác giống như trông thấy quý, từng đàn chui ra khỏi các thi thể, tựa như phát điên mà bò đi cách thuyền của chúng tôi thật xa. Thoáng chốc, nước sông bốn phía xung quanh thuyền trở nên trong vắt, lũ bọ trong các thi thể đã chạy mất tăm không còn lấy một con.

Tay Muộn Du Bình trong chốc lát đã đỏ thẫm, hấn chỉ một ngón tay thấm đầy máu về phía người đàn bà áo trắng kia, không ngờ ả ta lại quỳ xuống. Chúng tôi nhìn đến ngây người, Muộn Du Bình nói với chú Ba: “Đi mau, tuyệt đối không được quay đầu lại nhìn!”

Mặc dù tôi rất muốn biết người đàn bà kia trông như thế nào, nhưng vừa tưởng tượng đến cảnh mình quay đầu lại nhìn thì thấy một gương mặt khô quắt, tôi quyết định không mạo hiểm là hơn. Chú Ba và Phan Tử ra sức chèo thuyền, rôt cuộc cũng dần dần nhìn thấy một cửa động nho nhỏ ở phía trước, không khác cái cửa lúc chúng tôi đi vào là bao. Hình như cái động này nằm chính giữa một ngọn núi, khoét thông hai bên sườn mới có dòng nước này, tức là kết cấu hai cửa ra vào đều chật hẹp, ở giữa lại phình to, cho dù nước có lấp đi cửa động thì quãng giữa vẫn rất khô ráo.

Chúng tôi dần dần tiến vào đạo động, lại phải cúi thấp đầu. Trước khi thuyền tiến vào, tôi cố giữ vững tư tưởng, chẳng phải đã nói không được nhìn về phía sau sao, vậy tôi nhìn cái bóng trong nước là được rồi, nhìn thử xem người đàn bà ấy có đi theo phía sau không. Nào ngờ không nhìn thì không sao, vừa nhìn một cái đã suýt ngất xỉu. Trên cái bóng trong nước, tôi thấy một thứ quái quỷ gì đó đang nằm úp sấp trên lưng tôi. Đang muốn hét lên thật to, suýt không khống chế được mà quay đầu lại, chợt cảm thấy ót mình bị ai đó đánh một cú thật mạnh, trước mắt bỗng tối sầm, tôi nhanh chóng mất đi tri giác.

§7. Hôn Một Trăm Đầu Người

Editor: Thanh Du

Không biết đã qua bao lâu, tôi cứ mơ đi mơ lại những giấc mơ chập chờn mê loạn. Trong cõi mộng lung, tôi mơ hồ thấy một cô gái áo trắng đưa lưng về phía tôi. Tôi muốn thấy mặt cô, liền chạy tới trước mặt, nhưng vẫn chỉ thấy bóng lưng trắng. Cứ chạy qua chạy lại một hồi mà mãi không thấy mặt cô ta đâu, đang buồn bực không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ này thì đột nhiên nhận ra hai mắt cô ta đều là lưng. Tôi hét to một tiếng rồi bừng tỉnh, hai mắt trợn trắng, đập vào mắt là bầu trời cao phủ rắng chiều đỏ rực như máu.

“Tỉnh rồi hả?” Phan Tử ghé mặt sát vào tôi cười cười.

Tôi chớp chớp mắt mấy cái cho quen với ánh sáng, Phan Tử liền chỉ lên trời: “Thấy chưa, má nó, cuối cùng cũng thoát rồi!”

Tôi đưa tay sờ sờ lên ót: “Có phải cái tên chết tiệt nhà anh đánh tôi không!”

“Không đánh cậu thì đi sao nổi? Đã bảo không được quay đầu lại rồi mà... Tên quý nhà cậu suýt nữa đã hại chết mọi người.”

Trí nhớ của tôi nhanh chóng phục hồi, tức khắc chốt dạ đưa tay sờ ra sau lưng, muốn kiểm tra xem thứ kia có còn ở đó không. Phan Tử cười ha hả: “Yên tâm, đã thoát rồi.”

“Nó là cái quỷ gì thế?” Tôi vẫn chưa hết sợ.

“Tiểu Ca ấy nói thứ kia gọi là con rối, kỳ thực chính là hồn phách của cái bánh tông áo trắng kia. Ắ chẳng qua chỉ mượn dương khí của cháu để ra khỏi thi động mà thôi. Tình hình cụ thể thế nào Tiểu Ca chưa kịp nói cho mọi người biết, mới được vài câu đã ngắt đi rồi”, chú Ba vừa chèo thuyền vừa nói: “Nhưng xem ra thân phận của Tiểu Ca này cũng không vừa, có thể khiến bánh tông ngàn năm quỳ xuống, không biết đạo hạnh đã cao đến bậc nào!”

Tôi ngồi xuống, thấy Muộn Du Bình và Bàn Khuê đang tựa vào nhau ngủ say sưa thì bất giác mỉm cười. Lúc đầu nhìn cảnh này tôi không thấy có gì đặc biệt, nhưng đến hôm nay lại có cảm giác thoải mái vô cùng. Liền hỏi: “Rốt cuộc thân phận của hắn là gì?”

Chú Ba lắc đầu: “Chuyện này chú cũng không biết rõ. Trước khi đi chú có nhờ mấy người bạn ở Trường Sa tìm giúp một trợ thủ có kinh nghiệm, họ mới giới thiệu cậu ta. Chú không nắm rõ lai lịch, chỉ biết cậu ta họ Trương. Dọc đường đi chú đã thăm dò nhiều lần nhưng cậu ta không ngủ thì cũng

ngây người. Tuy thế người giới thiệu cậu ta lại rất có tiếng tăm trong nghề, cho nên người được giới thiệu hẳn là đáng tin.”

Tôi càng nghe càng có cảm giác con người này thật thần bí, nhưng nếu chú đã nói vậy thì có hỏi thêm cũng vô ích. Tôi nhìn về phía trước, hỏi Phan Tử: “Anh có thấy thôn làng ở đâu không?”

“Có lẽ nó nằm ngay đằng kia.” Chú Ba chỉ những đóm đèn sáng lấm tẩm phía trước: “Xem ra thôn này cũng không tồi tàn như chúng ta tưởng, hình như còn có ánh điện nữa.”

Vừa nghe sắp đến thôn, tôi lập tức nghĩ đến bồn tắm nước nóng, những món ăn dân dã và những cô gái quê có mái tóc dài tết đuôi sam, tinh thần càng thêm phấn chấn. Lúc này tôi nương theo ánh nắng chiều, thấy gần đỉnh núi có bóng một đoàn người cưỡi la, chắc cũng đang vào thôn. Ngọn núi này không cao lắm nên tôi lờ mờ nhận ra có vài người trông không giống người bản địa.

Chúng tôi bước lên bến đò, một đứa bé trong làng vừa thấy chúng tôi, đột nhiên hét lớn: “Có quý kìa!”

Chúng tôi nổi cáu, nhưng thằng nhóc đó đã nhanh chân lui mất nên đành cho qua. Con bò vẫn ngoan ngoãn đứng trên chiếc thuyền phía sau, không nóng vội tí nào, đúng là một con bò ngoan. Hồi nhỏ ở quê Phan Tử từng đi chăn bò, liền nhận nhiệm vụ dắt bò. Khi lên bờ thì Đại Khuê cũng tỉnh, còn tưởng vừa rời mình nằm mơ, liền bị chú Ba đập cho mấy cái, Phan Tử cũng bồi thêm vài cú đá.

Tên Muộn Du Bình kia hình như đã mất máu quá nhiều, mãi vẫn không tỉnh lại. Tôi đỡ hẳn lên xe bò, ai ngờ tên này ngày thường ngẫu thế, thân hình lại mềm mại không xương hết như con gái. Tôi sắp xếp ổn thỏa cho hẳn, còn chú Ba thì túm lấy một người qua đường hỏi khách sạn ở đâu. Người kia nghe thế thì nhìn chúng tôi như vật thể lạ: “Mấy người nghĩ đây là đâu hả? Thôn chúng tôi chỉ có hơn ba mươi hộ, lấy đâu ra khách sạn. Muốn tìm chỗ ở thì vào nhà khách trong thôn ấy.”

Chúng tôi đành đi tìm căn nhà khách trông như nhà ma kia, không ngờ bài trí bên trong cũng không tệ lắm. Ít nhất cũng có điện và điện thoại, lại có nhà xây đàng hoàng; tuyệt nhất là có nước ấm, mà chăn nệm cũng sạch sẽ nữa. Trong thôn mà tìm được nơi thế này thì đánh giá 5 sao cũng không ngoa.

Chúng tôi ai nấy đều tắm giặt thỏa thuê, tẩy sạch mùi thi thể thôi còn sót lại trên người, sau đó đến phòng lớn dùng bữa. Tên Muộn Du Bình kia cuối cùng cũng tỉnh lại, tinh thần xem ra không được tốt. Chúng tôi mang cho hẳn một đĩa gan heo để bổ huyết, không ai hỏi thêm gì cả. Suy cho cùng hẳn cũng coi như là ân nhân cứu mạng của mọi người, muốn hỏi gì tốt nhất nên

đợi người ta bình phục rồi hẵng hỏi.

Chúng tôi uống chút bia, vừa ăn vừa trò chuyện với cô phục vụ; ngày mai còn phải lên đường cho nên cũng không thể quá chén: “Này cô em, chỗ của cô thật không tồi chút nào. Nhà cửa đều xây bằng xi măng, cả đường đi cũng lát xi măng, không lẽ chùng đó xi măng đều dùng la chở từng bao từng bao qua đỉnh núi xuống tới đây?”

“Làm thế sao được, chở bằng la thì đến đời nào mới xong. Chỗ chúng tôi từ lâu đã có đường cái thông tới tận nơi, xe tải cũng vào được bình thường. Cho đến năm ngoái, khi ngọn núi kia sạt lở thì con đường cũng bị chôn vùi. Ngọn núi còn lộ ra một cái đỉnh lớn, kéo theo rất nhiều người trên tỉnh xuống. Họ vừa thấy đã nói đây là quốc bảo có từ thời Chiến Quốc gì đó rồi mang cái đỉnh kia đi biệt, cũng không thèm đoái hoài gì đến con đường, anh nói xem có bực không? Sau đó người trong thôn bảo nhau phải tự sửa, hừ, sửa cái gì mà sửa, không có tiền thì cứ sửa rồi lại ngưng, qua một năm vẫn chưa xong.”

“Còn đường thủy thì sao, chỗ này chẳng lẽ không có bến đò?”

“Có, nhưng từ trước thời giải phóng rồi. Đã nhiều năm không đi thuyền, bây giờ mà có ai chịu chở người đi đường thủy thì chắc chắn là muốn giết người cướp của, mấy người ở nơi khác đến nhất định phải lưu tâm. Vùng sông nước quanh đây cũng thật quái lạ, mấy năm nay người chết đuối đều không vớt được thi thể. Người già trong làng thường bảo những người đó bị sơn thần bắt đi.”

Tôi liếc nhìn chú Ba, thầm nghĩ xem ra người dẫn đường cho chúng ta đúng là đạo tặc rồi, không biết chú tìm kiểu gì hay thế? Chú Ba cũng biết ngượng, nhưng sợ mất thể diện nên vội vàng uống một ngụm rượu rồi lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, nơi này có nhiều người bên ngoài lui tới không?”

“Ông đừng nghĩ nhà khách của chúng tôi nhỏ, tôi nói cho ông biết, những người từ bên ngoài tới đây đều ở lại chỗ chúng tôi. Từ khi đào được cái đỉnh kia, người ngoài tới mỗi ngày một nhiều, còn có người tính xây biệt thự phía bên kia ngọn núi nữa.”

Chú Ba nghe thế thì nhảy dựng, kích động hô lớn: “Hả, có chuyện này sao!” Đến nơi hoang sơn dã lĩnh này xây biệt thự, không phải Hoa kiều thì chỉ có thể là dân trộm mộ.

Cô gái kia bị dọa cho giật mình, Phan Tử vội kéo chú Ba: “Lão Ba, ông cũng lớn tuổi rồi, đừng có kích động như thế chứ”, rồi quay về phía cô gái kia nói: “Không có gì đâu, chẳng qua lão Ba nhà tôi cảm thấy chuyện này hơi khó tin thôi.”

Tôi nghe chú Ba rửa thềm một câu, sau đó cười gượng, hỏi: “Ai, chỗ của cô có di tích danh thắng nào không, có chỗ nào phong cảnh đẹp không?”

Cô phục vụ cười khanh khách, đột ngột hạ giọng: “Các vị trông không giống như đến đây chơi, không chừng là tới đồ đầu?”

Thấy chúng tôi chết lặng, cô ngồi xuống cạnh chúng tôi: “Thực tình mà nói thì người ngoài tới đây ai chẳng có mục đích đồ đầu. Nếu các vị đến đây chỉ để tham quan du lịch mà mang theo hành trang chất đầy một xe thì chẳng phải là quá rườm rà hay sao?”

Chú Ba nhìn tôi, rồi quay sang rót cho cô gái kia một chén rượu: “Nói vậy, không lẽ cô cũng là dân trong nghề?”

“Ôi, tôi nào có phải, chỉ được nghe ông nội kể lại thôi. Mấy năm gần đây có rất nhiều dân trộm mộ tìm đến nơi này, mò được không ít đồ tốt, nhưng ông nội tôi nói thứ thực sự quý giá vẫn còn ẩn sâu phía trong. Nơi đó là một ngôi mộ của thần tiên, bên trong không chỉ có vàng bạc châu báu; những thứ kia mà đem so với bảo bối của thần tiên thì chỉ đáng vứt đi.”

Chú Ba cảm thấy vô cùng thú vị: “Vậy là ông nội cô đã vào tận nơi?”

Cô gái kia mỉm cười: “Không, ông nội tôi cũng chỉ nghe lại từ ông nội mình, truyền thuyết này không biết đã có từ bao giờ. Nghe nói vị thần tiên kia là do Ngọc Hoàng đại đế phái xuống, biến thành một Đại tướng quân giúp Hoàng đế đương thời đánh giặc. Khi công danh viên mãn ngài bay về trời, thân thể cùng với những bảo khí ngài dùng khi đánh giặc được chôn cùng một chỗ. Huyệt mộ kia còn đẹp hơn cả của Hoàng đế, bằng không sao gọi là thần tiên được.”

“Nếu thế thì hẳn là có rất nhiều người đi tìm ngôi mộ này?” Chú Ba sôt ruột hỏi: “Đã có ai tìm thấy chưa?”

“Ai, ông không biết sao, bây giờ nơi đó đã không vào được nữa rồi. Năm ngoái núi ấy sạt lở, nơi đó cũng sụp xuống, ông đoán xem lộ ra cái gì?”

“Chẳng phải là một cái đỉnh sao.” Bàn Khuê mở miệng.

“Đúng là có một cái đỉnh, nhưng đã sớm bị người ta lấy đi rồi. Tôi nói cho ngài biết, ngài đừng nói lại cho ai khác nhé”, cô gái nhấp một ngụm bia rồi nói: “Nơi đó lộ ra hơn một trăm đầu người!”

§8. Sơn Cốc

Editor: Thanh Du
Beta: Tiểu Điệp

Chú Ba nhíu mày: “Chỉ có đầu người, không có thân?”

Cô gái nói: “Đúng vậy, ông nói xem có dễ sợ không? Từ khi chỗ kia sạt lở thì không còn đường để đi nữa, con la cũng không vào được. Các vị muốn đến chỗ nào chỉ có thể đi bộ từng bước, tôi thấy cho dù có đến tận nơi cũng đành trơ mắt mà nhìn thôi. Trước đây đã có vài nhóm người tới chỗ kia, họ thấy ngọn núi sạt lở thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.”

Chú Ba liếc nhìn Muộn Du Bình, thấy bộ dạng hẩn uể oải không chút phản ứng, liền hỏi cô phục vụ: “Trước khi núi kia sụp xuống hẳn là có người đi vào?”

“Có thì cũng có, nhưng tôi thấy bọn họ đi vào vài ngày, cuối cùng lại trắng tay đi ra. Khi đến thì vui vẻ phấn khởi, khi trở ra thì quần áo lồi thoi nhếch nhác như ăn mày, thối chết đi được, ông nội tôi nói hình như bọn họ ngay cả mộ ở đâu cũng chưa tìm ra. Sao nào, các vị vẫn muốn đi thử vận may ư?”

“Cô nói gì vậy, đã đến đây thì dĩ nhiên phải tới xem, bằng không uổng một chuyến đi.” Chú Ba cười ha hả, cũng không nói thêm gì nữa.

Đợi cô phục vụ vào bếp mang đồ ăn lên cho chúng tôi, Phan Tử liền mở lời: “Xem ra ngôi mộ chúng ta muốn tìm đúng là nằm ở nơi đó, nhưng theo lời cô ta thì e rằng một xe hành trang của chúng ta rất khó chở vào trong núi.”

“Mang hay không mang theo hành trang đều có dấu pháp tương ứng. Mộ thời Chiến Quốc thường là một hố đất trên dưới đều thẳng đứng, không có mộ thất, không biết ngôi mộ này có giống như vậy không. Chúng ta còn phải đến tận nơi xem mộ này lớn đến chừng nào, chôn sâu chừng nào, chỉ sợ nó khác xa với những ngôi mộ chúng ta từng đào. Hãy xem những đầu người lộ ra trên ngọn núi kia, có thể nói nó chính là hố đầu quý mà ông tổ chúng ta từng nhắc tới; nơi đó trước đây chắc chắn là những hố bồi táng.” Chú Ba trải bản đồ, đưa ngón tay khoanh một vòng tròn: “Mọi người xem đi, chính là vị trí này, nơi này tính ra thì còn cách mộ chính rất xa. Những người từng đến đây nếu dựa theo phương pháp tầm long điểm huyết, nhất định đi đến chỗ này là phải dừng lại. Chỗ này là “đầu rồng”, theo lẽ thường mộ phải nằm ngay phía dưới. Nhưng mọi người xem, đi tiếp vào trong sẽ thấy đây là một cái hang hồ lô, ai chưa vào căn bản không thể biết bên trong còn có một động tiên, đây mới thực sự là “đầu rồng”. Người thiết kế ra ngôi mộ này nhất

định cực kỳ am hiểu thuật tâm long điễm huyết, đã tạo sẵn một cái bẫy ở đây cho bọn họ chui vào. Nếu tôi đoán không lầm thì phía dưới “đầu rồng” giả này là một nắm mộ giả cơ quan trùng trùng!” Chú Ba thấy chúng tôi nghe đến nhập thần mới đặc ý nói tiếp: “Nếu không có tấm bản đồ này thì đầu là ông tổ của chúng ta tới đây không chừng cũng dính trấu. Ngày mai chúng ta chỉ đem theo những thứ thật thiết yếu, trang bị gọn gàng mà lâm trận, trước tiên cứ dò đường cái đã. Nếu thực sự không ổn, chúng ta hẵng trở về bàn bạc thêm.”

Chúng tôi đều gật đầu khen phải, uống thêm vài chén rượu rồi trở về phòng.

Tiếp đó là màn tháo dỡ hành trang, thời này dĩ nhiên không còn dùng loại xẻng Lạc Dương truyền thống. Chú Ba lấy ra một cái xẻng khảo cổ, loại xẻng này dùng ống thép làm cán, cứ gắn từng khúc từng khúc, muốn dài bao nhiêu thì nối thêm chừng ấy cái ống thép, so với xẻng Lạc Dương cán gỗ thì gọn gàng hơn. Mộ thời Chiến Quốc độ sâu đều từ mười mét trở xuống, cho nên không thể bỏ bớt lại được. Sau khi gom hết ống thép lại, chúng tôi nhất trí mỗi người mang mười ống và một lưỡi xẻng. Phan Tử có đem theo một khẩu súng lục, bình thường buộc kĩ trong bao da, giờ cũng đã lấy ra. Khẩu súng này so với khẩu súng hai nòng mua ở chợ đen thì ngắn hơn rất nhiều, nếu giấu trong quần áo thì người khác không sao nhìn ra được. Phan Tử đem vài thứ lật vặt cộng thêm mấy băng đạn nhét hết vào ba lô của mình. Chú Ba nói xuống dưới đó rồi nếu dùng súng hai nòng thì muốn xoay người cũng không xoay nổi, khẩu súng lục của Phan Tử tiện dụng hơn. Tôi chuẩn bị máy ảnh kĩ thuật số, một cái bay xây, nghĩ đi nghĩ lại cũng không cần mang theo thứ gì nữa, vì dù sao tôi cũng chỉ là một thổ phu tử mới vào nghề.

(xẻng Lạc Dương cho đến bây giờ đã chia làm hai loại: Một là loại xẻng truyền thống có cán ngắn bằng gỗ, hai là loại xẻng cải tiến, lưỡi vẫn giữ nguyên nhưng phần cán bao gồm nhiều ống thép có rãnh xoáy, muốn nối dài bao nhiêu tùy ý)

Qua một đêm yên ắng, một ngày tàu xe mệt mỏi, tôi ngủ một mạch không biết bao lâu, đến khi tỉnh lại đã thấy các khớp xương mềm nhũn. Chúng tôi vội vàng ăn bữa sáng, mang theo một ít lương khô rồi lên đường. Cô gái kia cũng thật nhiệt tình, gọi một thằng nhóc trong làng đi trước dẫn đường. Mất hai giờ leo sơn đạo, thằng nhóc trần như nhộng kia mới chỉ tay về phía trước: “Ồ đằng kia kia.” Tôi nhìn theo, quả nhiên thấy rõ ngọn núi phía trước bị sạt lở, hiện giờ chúng tôi đang đứng trong một khe cạn nằm giữa hai ngọn núi. Khe núi này rất dài, vào mùa mưa có lẽ sẽ biến thành một nhánh sông; nhưng hiện giờ đã bị đất đá phủ kín, vả lại mấy tháng gần đây trời cũng khô hạn, thành ra ở giữa lại trơ ra một khe cạn.

Hai mặt của ngọn núi này đều dốc đứng, tuyệt đối không thể vượt qua, mà con sông phía trước cũng bị một tảng đá lở xuống từ trên núi lấp kín.

Tôi xoa xoa đầu thẳng nhóc trần như nhộng, nói với nó: “Về nhà chơi đi, cho anh gửi lời cảm ơn chị em.”

Thẳng nhóc xòe tay ra: “Mau đưa 50 đồng”

Tôi chờ người, thẳng nhóc cũng không nói thêm lời nào, chỉ nhìn tôi chăm chăm rồi ngoắc ngoắc tay. Tôi hỏi, 50 đồng gì mới được chứ?

Chú Ba cười ha hả, lấy luôn tờ 100 đưa cho nó, nó giật vội rồi chạy vụt đi mất.

Đến đây tôi mới bừng tỉnh, cười cười: “Bây giờ trẻ con trong núi cũng thật ranh ma.”

“Nhân vi điều tử –” Đại Khuê lẩm bẩm, Phan Tử mới đá hấn một cái: “Dốt ạ! Vi điều tử cái đầu anh, cỡ như anh thì vi kê tử luôn đi cho xong.”

Chúng tôi không nhiều lời nữa, bắt đầu xuất phát. Tảng đá này không quá lớn, chẳng bao lâu chúng tôi đã leo qua. Không kinh khủng như cô gái kia đã tả, cũng không thấy những cái đầu người cô nói, phía sau sườn núi sạt lở chỉ thấy một hẻm núi. Dù là mặt sau núi nhưng nơi nơi đều là cây cối xanh tươi, nhìn ra xa còn thấy một cánh rừng rậm rạp, cũng không biết hệ sinh thái nơi đây đã hình thành như thế nào.

Lúc này chúng tôi nhìn xuống khe sâu phía dưới sườn núi sạt lở, chợt thấy một lão già đang múc nước. Tôi nhìn kĩ, mẹ nó, kia chẳng phải là cái gã chết tiệt dẫn chúng tôi vào động hôm trước đó sao? Lão già kia bất ngờ thấy chúng tôi, sợ đến nổi suýt nữa rơi tòm xuống khe, sau đó cuống quýt bỏ chạy. Phan Tử cười mắng, cho người chạy đây, rồi rút súng lục bắn trúng khoảng đất cát ngay phía trước lão già. Lão già bị dọa cho nhảy dựng, lại quay đầu chạy, Phan Tử liền bắn liên tiếp ba phát, mỗi phát đều trúng ngay vết chân của gã. Lão già kia cũng coi như thông minh, vừa thấy đối phương đem mình ra làm trò đùa đã biết mình chạy không thoát, mới “bịch” một cái quỳ rạp xuống đất.

Chúng tôi chạy xuống sườn núi, lão già kia vội dập đầu lạy: “Gia gia tha mạng, lão già này thực sự là bất đắc dĩ mới phải gạt các vị gia gia. Không ngờ bản lĩnh của các vị gia gia lại không kém gì thân tiên, tôi đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn!”

Dứt lời nước mắt nước mũi đã tuôn ào ào. Chú Ba hỏi hấn: “Sao cơ, tôi thấy ông khí lực đầy đủ, bất đắc dĩ cái quái gì chứ?”

“Không dám gạt các vị, tôi thật sự có bệnh trong người. Nhìn bề ngoài thì tôi có vẻ cường tráng thế này thôi, kỳ thực mỗi ngày đều phải uống một

đồng thuốc. Ông xem, tôi đang mức nước sắc thuốc đây này.” Gã chỉ chỉ ông nước bên cạnh.

“Tôi hỏi lão quý nhà ông, tại sao lúc ở trong động ông naoáng cái đã lặn mất tăm mất tích?”

“Tôi nói thật, các vị gia gia sẽ không giết tôi chứ? Lão quý kia ngó chúng tôi.

“Yên tâm, giờ đang là xã hội pháp chế”, chú Ba nói: “Thành thực thì khoan dung, chống đối thì nghiêm trị.”

“Rồi rồi, để tôi nói thật”, lão già kia nói, “Kỳ thực chuyện này cũng không có gì ghê gớm, các vị trông động kia giống như trơn tru thẳng tắp, nhưng thực ra trên nóc lại có vô số kẽ hở. Mấy kẽ hở này đều ở vào những chỗ kín đáo, nếu không chủ tâm đi tìm thì căn bản không sao phát hiện ra được. Tôi chẳng qua chỉ thừa dịp các vị không chú ý mà chui vào một kẽ hở thôi. Chờ con thuyền chở các vị đi qua thì tôi lại chui ra, Lư Đản Đản nghe tiếng huýt sáo của tôi sẽ kéo một cái chậu gỗ lại, tôi cứ thế bơi ra ngoài. Sau khi xong việc, Lỗ lão nhị chèo thuyền kia sẽ chia phần cho tôi, kỳ thực phần của tôi cũng không nhiều.” Lão đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Phải rồi, Lỗ lão nhị đâu? Xem ra lão ta đã bại trong tay các vị rồi.”

Phan Tử đưa tay chặt ngang cổ: “Đã tiễn hẩn đi rồi.”

Lão già kia ngẩn ngơ một hồi rồi vỗ đùi: “Chết rồi cũng tốt, kỳ thực tôi đâu có muốn làm chuyện đó. Chẳng qua Lỗ lão nhị kia nói nếu tôi không làm nữa thì sẽ tố giác tôi, các vị xem, tôi cũng ở vào thế bất đắc dĩ, các vị hãy bỏ qua cho tôi đi.”

“Từ giờ ông hãy chấm dứt ngay chuyện đó”, chú Ba nói: “Nhà ông ở đâu, sao lại đến tận đây mức nước?”

“Tôi ở trong kia”, lão già chỉ chỉ một sơn động gần đó: “Ông xem tôi chỉ là một lão già đáng thương, không có ruộng vườn nhà cửa, con lại chết sớm, giờ đây cũng chỉ biết chờ ngày chết mà thôi.”

“Vậy hẩn là ông đã thuộc vùng này như lòng bàn tay rồi. Cũng vừa đúng lúc, muốn chúng tôi bỏ qua cho ông thì được thôi, chỉ cần ông dẫn đường cho chúng tôi đi vào trong kia.” Chú Ba chỉ tay vào cánh rừng rậm, lão già tức khắc sợ đến tái mặt: “Các vị gia gia, thì ra các vị đến đây đồ đầu! Cái đầu kia không thể đồ được, trong đó có yêu quái!”

Tôi vừa nghe đã thấy thú vị, lão già này hẩn là biết điều gì đó hay ho đây. Chú Ba liền hỏi gã: “Sao cơ, ông gặp qua rồi hả?”

“Ây dà, mấy năm trước tôi cũng dẫn một đoàn người đến đó. Bọn họ nói là đi khảo cổ nhưng tôi nhìn qua là biết dân đồ đầu, có điều nhóm người này

không giống những nhóm khác. Những tên trộm vặt kia vừa thấy mộ là đào, còn nhóm này, nói không ngoa chứ phong thái ấy nhìn qua đã biết không phải kẻ tầm thường. Bọn họ không thèm liếc mắt tới những ngôi mộ gần đó mà cứ một mực nói muốn vào trong núi khảo sát. Khi đó trong làng chỉ có mình tôi từng tới chỗ đó, họ liền hào phóng cho tôi mười đồng giấy bạc. Tôi thấy tiền thì không cần đòi co nhiều, đồng ý dẫn nhóm người đó vào rừng. Đi mãi cho đến nơi sâu nhất tôi từng đặt chân đến, bọn họ còn muốn đi tiếp nhưng tôi nhất quyết không chịu, bảo họ đâu có mười đồng giấy bạc cũng không thể mua được cái mạng tôi. Bọn họ hứa cho tôi thêm mười đồng bạc, tôi lại nói có cho thêm một trăm đồng tôi cũng không làm. Bọn họ hết cách mới trở mặt, dí súng vào đầu đe dọa nên tôi buộc phải tiếp tục dẫn bọn họ đi sâu vào trong.

Gã gã đầu, tiếp lời: “Cuối cùng bọn họ nói đã đến nơi rồi, ai nấy đều tỏ ra phấn khởi, dừng lại rà soát đập đập gõ gõ một hồi, còn nói cái gì mà “ở ngay phía dưới”. Chúng tôi tìm chỗ cắm trại, tối hôm đó tôi uống hơi nhiều, uống rồi ngủ tít chẳng biết trời trăng gì nữa. Nhưng đến lúc tôi tỉnh lại, ông đoán xem có chuyện gì? Những người đó hoàn toàn biến mất, trong khi vật dụng vẫn còn nguyên mà lửa cũng chưa tắt. Tôi hoảng sợ, chạy khắp nơi kêu gào, nhưng kêu mãi cũng không có ai đáp lời. Tôi đoán đã xảy ra chuyện gì, tự nhủ dù sao bọn họ cũng không có ở đây, mình tốt nhất nên nhân dịp này chuồn đi, thế là nhanh chân bỏ chạy.”

Lão già kia tựa như nhớ lại chuyện gì kinh khủng lắm, neho neho cặp mắt: “Mới chạy được vài bước, tôi chợt nghe có tiếng người gọi tôi. Tôi quay đầu lại, thấy một cô gái trong đoàn bọn họ vẫy vẫy tay với mình. Tôi tính mở miệng mắng, sao mới sáng sớm các người đã chạy biến chẳng còn móng nào vậy? Đột nhiên tôi thấy sau lưng cô ta có một gốc đại thụ hình dạng cổ quái. Nhìn lên tán cây còn kinh khủng hơn, tôi thấy trên cây treo đầy người chết, tròng mắt đều lòi ra. Tôi sợ đến mất mật, chạy mất một ngày một đêm mới về tới làng. Ông xem, đó chắc chắn là một thụ yêu, nếu không phải từ nhỏ đến lớn lão đây đều ăn thịt người chết thì nhất định cũng bị con yêu quái này hút mất hồn phách.”

Chú Ba thở ra một hơi: “Ông quả nhiên đã từng ăn thịt người chết!” Sau đó phẩy tay. Phan Tử hiểu ý, đem trói thằng cha này lại. Có gã dẫn đường, chúng tôi có thể biết nhiều chuyện hay ho đây.

Lão già này cho một trăm đồng mà không chịu, cũng chẳng còn cách nào khác. Theo lời gã nói thì đến phải mất một ngày mới đến nơi, Đại Khuê liền đi trước mở đường, chúng tôi đều tăng tốc, vừa đi vừa dò bản đồ, hi vọng nhờ vào bản đồ kết hợp với trí nhớ của lão già kia có thể đến đó trước khi trời tối. Chúng tôi đi được nửa này, ban đầu còn trò chuyện vui vẻ, về sau

nhìn khắp nơi chỉ thấy một màu xanh lục, mắt hoa lên, bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, buồn ngủ không chịu được. Bỗng nhiên lão già kia đứng lại không chịu đi nữa. Phan Tử quát: “Ông lại giở trò gì đây?”

Lão già nhìn vào bụi cây bên đường, giọng nói run run: “Kia ... là ... cái gì vậy?”

Chúng tôi quay đầu nhìn về hướng đó, chỉ thấy trong bụi rậm có thứ gì nhấp nháy, thì ra là một cái điện thoại di động.

§9. Cỗ Mộ

Editor: Tiểu Phong Hoa
Beta: Thanh Du

Chiếc di động kia hẳn là mới bỏ lại chưa lâu, tôi vừa nhặt lên liền thấy ngay vết máu loãng dính trên đó, tức thì có linh cảm không lành: “Xem ra nơi này còn một nhóm khác, hơn nữa hình như có người bị thương. Điện thoại làm sao từ trên trời rơi xuống được?”

Tôi mở nắp máy, trên màn hình có mấy dãy số liền nhau đều là số điện thoại ngoại quốc, ngoài ra cũng không thu được thêm thông tin gì. Chú Ba nói: “Dù thế nào chúng ta cũng không thể đi tìm họ, trước mắt cứ lên đường đã.” Tôi xem xét bốn phía chẳng có chút manh mối, đành phải mở đường tiếp tục đi. Tuy vậy, giữa vùng hoang sơn dã lĩnh lại bắt gặp một thứ đồ từ thế giới văn minh vẫn cảm thấy thật khó tưởng tượng. Tôi lên tiếng hỏi lão già kia, ngoài chúng tôi ra có ai khác tiến vào khu rừng này hay không.

Lão cười hề hề đáp: “Cách đây hai tuần có một toán khoảng trên mười người, đến nay vẫn chưa thấy trở ra. Nơi đây rất nguy hiểm, các vị, giờ quay lại vẫn còn kịp đó.”

“Cứ cho là có yêu ma quỷ quái thì đã sao?” Đại Khuê nói “Nói cho ông biết, cương thi ngàn năm gặp anh chàng này của chúng tôi còn phải phục xuống dập đầu, có hẳn ở đây thì yêu quái nhằm nhò gì, đúng không?” Hẳn hỏi Muộn Du Bình, Muộn Du Bình không có chút phản ứng, như thể xem lời hẳn nói là không khí vậy. Đại Khuê như đụng phải gai, bực tức cũng chẳng làm gì được.

Chúng tôi lặng lẽ đi tiếp. Chưa đến bốn giờ chiều mà đất trời đã tối tăm mù mịt, rốt cuộc cũng đến nơi cần đến.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là mười mấy chiếc lều trại quân dụng hầu như còn nguyên vẹn. Đây là loại lều chất lượng cực kỳ tốt, tuy trên nóc phủ đầy lá rụng đang mục nát nhưng bên trong khô ráo sạch sẽ, ngoài ra còn có không ít vật dụng thông thường. Chúng tôi cứ tùy tiện xem xét, xung quanh rải rác vô số vũ khí quân trang nhưng hoàn toàn không có thi thể, ông già kia chưa hẳn đã nói dối.

Thậm chí chúng tôi còn tìm được cả một chiếc máy phát điện cùng mấy ống đựng xăng, tuy động cơ đã được tra dầu nhưng phần lớn linh kiện đều rơi vào tình trạng rỉ sét. Bàn Khuê thử khởi động thì không có chút động tĩnh gì, chỉ có xăng vẫn ok. Tôi thử lật đi lật lại, phát hiện ra tất cả đồ đạc đều bị xé nhãn, ngay cả nhãn hiệu lều trại và ba lô của bọn họ cũng trống trơn, thật là kỳ quái. Có vẻ như, những người này một mực không muốn kẻ khác lần ra

lai lịch của họ.

Chúng tôi ở lại doanh địa đó nhóm lửa rồi ăn qua quýt một bữa cơm chiều. Lão già vừa ăn vừa mắt la mày lét cảnh giác nhìn bốn phía như thể sợ yêu quái sẽ đột nhiên xông vào mà treo cổ lão lên vậy. Mấy thứ đồ ăn đóng hộp, thực lòng mà nói vô cùng khó nuốt, tôi hầu như chỉ uống vài ngụm nước cho qua bữa.

Muộn Du Bình vừa ăn vừa xem bản đồ, hấn chỉ vào một địa điểm có vẽ hình mặt hồ ly quái dị trên đó: “Hiện giờ chắc chắn chúng ta đang ở đây.”

Sau khi chúng tôi đã nhìn rõ, hấn nói tiếp: “Chỗ này là nơi cúng tế, phía dưới hấn là đài cúng tế. Những đồ bồi táng có lẽ ở ngay đây thôi.”

Chú Ba ngồi xồm trên mặt đất vốc một nắm đất đưa lên mũi người qua, lắc đầu rồi tiến vài bước, lại xem xét rồi nói: “Chôn sâu quá, lấy xẻng cắm xuống thử xem.”

Chúng tôi lấy ống thép có rãnh xoáy ra lắp lưỡi xẻng vào, chú Ba lấy chân vạch mấy vệt trên mặt đất đánh dấu vị trí cần đào. Đại Khuê đầu tiên cố định đầu xẻng, sau đó lấy búa cán ngấn gõ lên, xẻng bắt đầu lún sâu xuống đất. Chú Ba đặt một bàn tay lên cán xẻng để cảm nhận tình hình bên dưới. Khi gõ đến ống thứ mười ba, chú đột nhiên nói: “Đủ rồi!”

Chúng tôi rút dần từng khúc từng khúc cán xẻng, cuối cùng cũng lấy được một ít đất. Đại Khuê tháo lưỡi xẻng ra mang đến gần đồng lửa cho chúng tôi nhìn rõ. Tôi và chú Ba vừa thấy, tức thì mặt mũi đều tái đi, ngay cả Muộn Du Bình cũng “a” lên một tiếng. Hóa ra thứ đất kia giống như thấm đẫm máu, giờ đang tí tách rỉ ra thứ chất lỏng y hệt máu tươi.

Chú Ba ngửi thử rồi nhú mày. Tôi và chú Ba đã từng xem qua ghi chép về huyết thi, nhưng tình hình cụ thể thế nào, chỉ dựa vào bút ký của ông nội tôi thì không thể suy đoán được một cách chuẩn xác. Nhưng có một điều chắc chắn, nếu bùn đất ngấm máu thế kia thì dưới mộ chắc chắn đầy những bất trắc.

Tôi nhìn chú Ba chờ xem chú quyết định thế nào. Chú ngẫm nghĩ một hồi, châm một điếu thuốc rồi nói: “Mặc kệ đi, cứ đào ra rồi tính.”

Bên kia, Phan Tử và Đại Khuê cũng không ngừng tay, Đại Khuê sục xẻng xuống mấy lần đều đưa lưỡi xẻng cho chú Ba. Chú Ba ngửi thử từng lưỡi một, sau đó dùng bay nối liền những điểm cắm xẻng vào nhau. Tôi đứng nhìn họ bận rộn định vị, cuối cùng trên mặt đất dần hiện ra hình dạng sơ lược của cỗ mộ.

Dò tìm vị trí mộ huyết là kiến thức cơ bản của dân trộm mộ, có thể nói, đồ hình trên mặt đất thế nào, mộ bên dưới chắc chắn giống y như vậy, rất ít người tính toán sai, nhưng tôi xem qua cấu trúc này âm thầm cảm thấy có

điều không ổn. Hầu như toàn bộ cổ mộ thời Chiến quốc không có địa cung, nhưng lăng mộ bên dưới này rõ ràng là có, hơn nữa nóc mộ còn xây bằng gạch, không bình thường chút nào.

Chú Ba đưa mấy ngón tay tỉ mỉ đo đạc, cuối cùng chỉ vào vị trí hạ quan tài vừa xác định được, nói: “Bên dưới đã là đỉnh mộ, không thể đâm xẻng xuống được nữa, thôi thì chỉ xác định được vị trí đại khái. Cái địa cung này rất quái, ta chẳng có tí kiến thức nào cả, đành dựa theo cổ mộ thời Tống, đào vào từ tường hậu. Nếu không được còn tìm cách khác, nhanh tay nhanh chân lên một chút!”

Mấy người chú Ba đã đi đào hầm trộm mộ để đến mười mấy năm, tốc độ như điện, mấy lưỡi xẻng nhấc lên hạ xuống như gió cuốn, trong chốc lát đã đào được cái động sâu tầm bảy tám mét. Đây vốn là vùng hoang dã, đất đai chẳng phải của ai, chúng tôi cứ thế xúc bùn ra. Lát sau đã nghe Đại Khuê gào lên phía bên dưới: “Quá chuẩn!”

Hang Đại Khuê đào rất lớn, gần như thủng hẳn một mảng tường mộ. Chúng tôi bật đèn mở soi vào bên trong, Muộn Du Bình thấy Đại Khuê tay chân khua loạn vào vách tường vội vã ngăn lại: “Đừng có chạm vào cái gì hết!”. Ánh mắt Muộn Du Bình sắc như dao tức khắc khiến Đại Khuê sợ đến nhảy dựng lên.

Hắn vươn hai ngón tay đặt lên mặt tường, chậm rãi lần theo từng kẽ gạch, một lúc lâu sau mới dừng lại mà nói: “Nơi này có tường kép chống trộm. Muốn trộm, phải lôi từng viên gạch ra. Không thể đẩy vào, phá lại càng không được.”

Phan Tử sờ sờ tường, thốt lên: “Sao có thể như thế được, ngay cả kẽ hở cũng không có? Thế này thì lôi gạch ra kiểu gì?”

Muộn Du Bình cẩn thận quan sát một lúc, hắn chạm vào một viên gạch, đột ngột tăng lực trên tay rút viên gạch đó ra khỏi vách tường. Gạch xây chắc chắn như vậy, chỉ dùng tay không mà rút cả viên gạch, chẳng hiểu hắn phải dùng đến bao nhiêu sức lực nữa. Hai ngón tay của hắn quả nhiên không tầm thường chút nào.

Hắn cẩn thận đặt viên gạch xuống đất, chỉ vào mặt sau. Chúng tôi chụm đầu vào nhìn, trông thấy rõ ràng một lớp sáp đỏ sậm.

“Những lớp tường này khi xây đều sử dụng a-xít, khi phá tường, chỉ cần chúng ta mạnh tay một chút, thứ a-xít này sẽ bắn vào người đến cháy thịt cháy da.”

Tôi nuốt nước bọt, đột nhiên nghĩ tới con quái vật tướt da mà ông nội đã nhìn thấy. Không lẽ đó không phải huyết thi, mà chính là ông cố bị đổ a-xít lên người? Không lẽ những phát súng mà ông nội bắn, chính là bắn vào ông

cô?

Muộn Du Bình bảo Bàn Khuê đào một cái hố nhỏ sâu chừng năm thước rồi lấy trong túi ra một đầu kim tiêm cùng ống nhựa dẻo, cắm kim vào ống sau đó đem thả đầu kia vào hố. Phan Tử thổi ống giữ lửa đốt đỏ đầu kim lên, Muộn Du Bình cẩn thận cắm ngập đầu kim vào lớp sáp trên tường. Ngay lập tức, a-xít đỏ rục theo đường ống chảy xuống hố đã được đào sẵn.

Không bao lâu, lớp sáp đỏ đã chuyển sang màu trắng toát, hình như còn có thứ gì đó lấp lánh. Muộn Du Bình gật gật đầu: “Được rồi.” Chúng tôi tức thì bắt tay vào đào. Chẳng mấy chốc, một hang động đủ cho một người chui qua đã hiện ra trên vách tường. Chú Ba thổi lửa soi vào động, theo ánh lửa mà quan sát bên trong.

Chúng tôi tiến vào từ hướng Bắc, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Trên mặt đất lát bằng toàn những phiến đá tảng, bên trên khắc chi chít văn tự cổ đại. Những phiến đá này đều được sắp xếp theo phương vị bát quái, bên ngoài là tảng to, càng vào bên trong càng nhỏ. Bên phía huyệt mộ là tám ngọn Trường minh đăng, tất nhiên đều đã tắt ngóm từ lâu. Giữa huyệt bày một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên có biểu tượng mặt trăng, mặt trời và các vì sao. Phía Nam mộ thất, ngay hướng đối diện chúng tôi đặt một quan tài đá. Phía sau quan tài là một lối đi, hình như là hướng xuống dưới, không rõ nó dẫn đến nơi quái quỷ nào nữa.

Chú Ba bước tới nghe ngóng thăm dò, sau đó vẫy vẫy tay, chúng tôi lần lượt từng người chui vào.

Chú nhìn những văn tự chằng chịt trên mặt đất, quay sang hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, cậu xem những chữ này, liệu có luận ra được nơi đây mai táng người nào không?”

Muộn Du Bình lắc đầu không nói gì.

Chúng tôi châm lửa thắp vào Trường minh đăng, cả mộ thất tức khắc sáng bừng lên. Tôi lại liên tưởng đến con quái vật trong bút ký của ông nội, hình như...ông còn nhiều lần nhắc đến việc nghe thấy tiếng cười kèng kặc, nghĩ đến đây tôi bất giác sợ run lên. Phan Tử bước đến gần cái đỉnh, nghiêng đầu ngó vào xem có gì bên trong. Đột nhiên, hấn hô lên một tiếng: “Lão Ba, ở đây có báu vật!”

Chúng tôi đều tiến lên xem, thấy ngay một cái xác không đầu khô quắt, quần áo đã rửa nát hết, trên người nó có vài món trang sức bằng ngọc. Gã Phan Tử làm ầu không thềm nể mặt người chết, thẳng tay giật khỏi ngọc xuống.

“Chắc đây là thân thể của người theo bồi táng ở thế giới bên kia. Họ chặt đầu tế trời, sau đó mang xác đến đây tế người. Kẻ này có lẽ là tù binh, thân

phận nô lệ làm sao có được thứ trang sức kia.”

Phan Tử đột ngột co chân nhảy vào trong đỉnh để mò mẫm thêm bảo vật, Muộn Du Bình muốn ngăn cũng không kịp, chỉ còn biết quay đầu lại cảnh giác nhìn chiếc quan tài đá, cũng may nó vẫn im lìm không có động tĩnh gì. Chú Ba quát loạn: “Thằng kia, đỉnh này là đồ đựng tế phẩm người ta dùng để cúng bái cho tổ tiên, cái thằng oắt nhà mày muốn thành tế phẩm hay sao?!”

Phan Tử cười ha hả: “Lão Ba, tôi đây đâu phải Đại Khuê, đừng có dọa tôi.” Hấn lấy thêm một cái bình ngọc lớn: “Ông nhìn đi, toàn những thứ thượng hạng, theo tôi chúng ta đổ quách cái đỉnh này ra xem bên trong còn có những gì...”

“Đừng có làm bậy, mày vác xác ra ngay đi!” Chú Ba nói, lo lắng nhìn sắc mặt Muộn Du Bình lúc này đã tái đi, ánh mắt gắt gao dán chặt vào quan tài đá như thể biết chắc sẽ có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc đó, tôi chợt nghe một tiếng cười khàn khạch. Tôi quay đầu, xương sống một đợt gai lạnh. Tiếng cười kia không phát ra từ quan tài, mà chính là từ Muộn Du Bình vọng lại.

§10. Cái Bóng

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Ban đầu tôi còn nghĩ hẳn cố tình hù dọa mình, nhưng nhìn vẻ mặt và xét tính tình vốn có thì lại thấy hẳn không giống dạng người này. Tên Muộn Du Bình kia không ngừng phát ra âm thanh “khành khách”, thế nhưng miệng hẳn lại không hề mấp máy. Bốn người chúng tôi nhìn hẳn, chột cảm thấy rét run cả người, trong lòng tự nhủ không đến mức xui xẻo như thế chứ. Chẳng lẽ Muộn Du Bình lại là cái bánh tồng siêu bự đến từ địa ngục?

Chú Ba thấy vẻ mặt hẳn đáng sợ như vậy, cầm tay kéo Phan Tử ra ngoài. Đột nhiên, Muộn Du Bình im bật. Thoáng chốc mộ thất yên lặng đến rợn người, không biết đã qua bao lâu, đến khi tôi sắp nhịn không nổi mà hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì, nấp quan tài đột nhiên bật lên rồi hạ xuống, bắt đầu lay động kịch liệt. Sau đó từ trong cỗ quan tài đá phát ra những âm thanh ghê rợn khiến người ta không rét mà run, rất giống với những gì ông nội tôi đã miêu tả trong bút ký, nghe qua khá giống tiếng ếch kêu.

Đại Khuê thấy thế, sợ đến mức ngã dập mông xuống đất. Hai chân tôi mềm nhũn, cảm giác mình cũng sắp ngã bệt ra đến nơi rồi. Chú Ba tôi dù sao cũng từng gặp qua vài chuyện kỳ quái, tuy hai chân đã bắt đầu phát run nhưng vẫn chưa đến mức đứng không vững.

Sau khi Muộn Du Bình nghe được âm thanh ấy, sắc mặt hẳn vô cùng khó coi, đột nhiên quỳ rạp xuống đất rồi hướng về phía quan tài nặng nề dập đầu một cái. Chúng tôi trông thấy lập tức làm theo, toàn bộ đều quỳ xuống dập đầu liên tục. Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, lại tiếp tục phát ra những âm thanh quái đản, giống như đang đọc câu thần chú gì đó. Chú Ba đổ mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Không phải là hẳn đang nói chuyện với nó đấy chứ?”

Rốt cuộc cái quan tài đá kia cũng ngừng rung lắc, Muộn Du Bình dập đầu thêm một cái rồi đứng lên nói với chúng tôi: “Chúng ta phải rời khỏi đây trước khi trời sáng.”

Chú Ba lau mồ hôi, hỏi: “Tiểu Ca, thì ra vừa rồi cậu cò kè mặc cả với lão bánh tồng đó hả?”

Muộn Du Bình khoát tay ra hiệu, ý bảo không nên hỏi: “Đừng đụng tới bất kỳ vật gì trong này, chủ nhân quan tài đá vô cùng lợi hại, nếu dám thó cái gì, dẫu là thần tiên cũng đừng mơ thoát được khỏi đây.”

Phan Tử còn không biết mình vừa gây họa, cười hỏi: “Tôi nói vị Tiểu Ca này, vừa rồi cậu dùng thứ ngoại ngữ gì thế?”

Muộn Du Bình không thèm để ý tới hắn, chỉ chỉ lối đi phía sau quan tài: “Nhẹ nhàng đi qua, tuyệt đối không được đụng vào cái quan tài đá kia!” Chú Ba đã lấy lại bình tĩnh, nói thực có một người như thế bên cạnh, lá gan của chúng tôi cũng lớn hơn rất nhiều. Chinh đôn hàng ngũ một chút, chú Ba dẫn đầu, Muộn Du Bình đi sau cùng, chúng tôi mở đèn mở tiến thẳng vào lối ngầm. Lúc đi ngang qua quan tài, cái tên Đại Khuê chết nhất còn dán chặt lưng vào vách tường, cố gắng giữ khoảng cách xa nhất. Điều bộ hắn trông nực cười hết biết, nhưng hiện giờ tôi hoàn toàn không có hứng thú cười nhạo.

Lối ngầm thông vào mộ này hơi dốc xuống dưới, hai bên khắc kín minh văn, còn có một số hình chạm trổ tôi nhìn mà chẳng hiểu gì. Thật ra tôi làm nghề buôn đồ cổ với bản photo sách cổ, đương nhiên có nghiên cứu một chút về lĩnh vực này, cho nên cũng đọc được mấy từ.

Nhưng nói thì nói thế, chứ tôi có dịch được tât tât những chữ khắc hai bên lối ngầm này thì cũng khó mà hiểu được ý tứ bên trong, bởi vì đám văn tự này không có dấu chấm dấu phẩy gì cả. Cách nói chuyện của cổ nhân vô cùng giản lược, hơn nữa lại còn dùng rất nhiều lối chơi chữ, nói thí dụ như từ “Nhiên”. Tôi còn nhớ có một câu chuyện như thế này: Vua nước Tề hỏi quân sư của mình một vấn đề, vị quân sư kia gật đầu cười một tiếng, đáp: “Nhiên.” Vị vua kia trở về suy nghĩ mãi từ ‘nhiên’ rốt cuộc là đồng ý hay phản đối, kết quả là vất vả lâu ngày sinh ra bệnh tật, lúc hấp hối gọi quân sư đến và nói ra suy nghĩ của mình, hỏi lúc ấy ý của quân sư có phải là như thế không. Quân sư cười ha hả một tiếng: “Nhiên.” Vị vua kia tức khắc tắt thở.

Chú Ba vừa đi vừa cẩn thận dò xét, mỗi bước đều tốn rất nhiều thời gian. Ánh sáng phát ra từ đèn mở không mạnh, phía trước tối đen như mực, phía sau cũng thế, cảm giác lúc này cũng mịt mờ y như đang ở trong cái động nước kia vậy, thật sự rất khó chịu. Đi chừng nửa giờ, địa đạo bắt đầu hướng lên trên, tôi đoán đã đi được nửa đường rồi. Đúng lúc này chợt có một đạo động cắt ngang, chú Ba thấy vậy không khỏi cả kinh. Chú ấy sợ nhất là người khác nhanh chân đến trước mình, vội vàng vòng qua xem xét.

Nhất định là đạo động này được đào cách đây không lâu, các vết đào xới còn rất mới. Tôi hỏi chú Ba: “Lão già kia nói hai tuần trước cũng có một đám người vào sơn cốc này, có phải là do họ đào không nhỉ?”

“Chú cũng chẳng biết nữa, có điều cái động này đào rất vội vàng, nhìn không giống đào để đi vào, mà là đào để đi ra! E là chúng ta bị kẻ khác nâng tay trên rồi.”

“Đừng nhụt chí, lão Ba. Nếu bọn họ tìm được báu vật thì nhất định sẽ ra ngoài bằng đường cũ, đường này lại đào đường mới, xem chừng đã xảy ra chuyện chẳng lành. Tôi nghĩ bảo bối vẫn còn nguyên chỗ cũ thôi.” Phan Tử

an ủi.

Chú Ba gật đầu. Mọi người lại tiếp tục đi, đã có người thế mạng cho mình rồi, chúng tôi cũng chẳng cần lè mè làm gì nữa.

Mọi người đều tăng tốc, đi thêm chừng 15 phút nữa thì chúng tôi đến một hành lang gấp khúc gồ ghề, rộng gấp đôi so với đoạn chúng tôi đi hồi nãy, trang sức cũng tinh tế hơn hẳn, xem ra đây đúng là khu mộ chính. Cuối hành lang gấp khúc này là một cánh cửa khổng lồ bằng ngọc trong suốt đang rộng mở, hình như nó được người bên trong mở ra. Bên cạnh hai cánh cửa ngọc có hai pho tượng quý đỏi, một cầm quý thảo, một cầm con ấn trong tay. Cả hai đều được sơn màu đen nhánh.

Chú Ba kiểm tra cánh cửa ngọc một chút, phát hiện cơ quan của nó đã bị phá hư hết. Chúng tôi lách qua khe cửa đi vào, không gian bên trong rất lớn, hơn nữa lại đen nhánh một màu, nguồn sáng phát ra từ đèn mờ không đủ để bao quát toàn bộ.

Nhưng chúng tôi cũng có thể nhìn được những nét cơ bản rồi, đây chắc là mộ chính. Phan Tử cầm đèn mờ soi tới soi lui, kêu lên một tiếng: “Hả, sao lại có nhiều quan tài thế này?”

Trong tình trạng thiếu sáng, muốn thấy rõ những vật trong mộ là vô cùng khó khăn. Tôi quét mắt qua hướng đó, thấy ngay chính giữa mộ thất đặt rất nhiều quan tài đá, hơn nữa chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhận ra dường như chúng được xếp theo một thứ tự nào đó, nhưng không phải là xếp chính tề theo hàng. Trên đỉnh mộ thất là một bức bích họa lớn, bốn phía đặt những phiến đá vuông vức khắc chi chít các ký tự. Tôi đặt đèn mờ xuống một bên, Phan Tử cũng đặt đèn mờ của hắn chéo với tôi, soi qua, chúng tôi thấy bên cạnh mộ thất còn có hai nhĩ thất.

Tôi và chú Ba đi tới bên cạnh chiếc quan tài thứ nhất, đốt đuốc, đẳng cấp chiếc quan tài này hoàn toàn khác biệt so với cái mà chúng tôi mới nhìn qua trước khi xuống đạo động. Phía trên nó khắc đầy minh văn, tôi nhìn qua, không ngờ có thể hiểu được chút ít!

Những văn tự phía trên ghi chép lại chuyện về chủ nhân quan tài đá lúc sinh thời. Thì ra chủ nhân của ngôi mộ này là một chư hầu của nước Lỗ, người này trời sinh có ấn quý, có thể mượn âm binh của Địa phủ, cho nên bách chiến bách thắng, được Lỗ quốc công phong làm Lỗ Thương Vương. Đến một ngày nọ, hắn đột nhiên cầu kiến Lỗ quốc công, nói rằng mình đã nhiều lần mượn binh Địa phủ, hiện tại chỗ Diêm Vương có một tiêu quý tạo phản, hắn phải trở về Địa phủ trả nợ nhân tình, (đương nhiên nguyên câu không phải viết như vậy), hi vọng Lỗ quốc công có thể ân chuẩn cho hắn trở về phục mệnh. Lúc ấy Lỗ quốc công chuẩn tấu, Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi thăng.

Lỗ quốc công nghĩ rằng hấn còn trở về, cho nên xây một cái địa cung ở chỗ này, giữ gìn cẩn thận thi thể của hấn, hi vọng lúc hấn trở lại còn có thể tiếp tục công hiến cho ông ta. Còn nhiều chuyện nữa rất dài dòng, bên trong còn miêu tả cặn kẽ những cuộc chiến mà hấn tham gia, hầu hết đều có chi tiết ẩn quý trên người hấn phát sáng, điều động một nhóm âm binh lớn đi bắt hồn phách quân địch. Phan Tử nghe tôi giải thích, cảm thán: “Lợi hại quá, may mà hấn chết sớm, nếu không thì nước Lỗ đã thống nhất được sáu nước rồi.”

Tôi cười lớn: “Chưa chắc đâu. Người cổ đại rất hay thổi phồng, Lỗ Thương Vương của anh có thể mượn âm binh, thì bên nước Tề của tôi cũng có người này người nọ mượn được thiên binh đây này. Tôi nhớ còn có chuyện một tướng quân có thể bay kìa, nếu anh từng xem Sơn Hải kinh thì hấn phải nhớ chứ.”

“Dù sao chúng ta cũng biết được mộ này là của ai rồi, có điều chỗ này lắm quan tài quá, cái nào mới là của hấn chứ?” Phan Tử hỏi.

Tôi nhìn mình văn khắc trên mấy quan tài còn lại, đại để nội dung cũng tương tự nhau. Chúng tôi đếm đếm, tổng cộng có bảy cỗ, vừa khéo ứng với vị trí của bảy sao trong chòm Bắc Đẩu. Lúc tôi đang nghiên cứu những minh văn khác mà mình không hiểu, Đại Khuê ở một bên kêu lên thất thanh: “Mọi người nhìn kìa, quan tài này đã bị ai đó mở qua rồi!”

Tôi bước tới xem, quả nhiên, nắp quan tài không được đập khít hoàn toàn, hơn nữa đôi chỗ còn có những vết bị nạy ra rất mới. Chú Ba lấy xà beng ra, từng chút từng chút bẩy nắp quan tài, sau đó cầm đèn rọi vào quan sát. Phan Tử kêu lên một tiếng quái lạ, nhìn chúng tôi hồi lâu, mờ mịt nói: “Tại sao bên trong lại là một người nước ngoài?”

Chúng tôi nhìn vào, bên trong quả nhiên là một người nước ngoài, hơn nữa cái xác này còn rất mới, chắc chắn chết chưa tới một tuần. Phan Tử định đưa tay vào tìm xem có thứ gì không, chợt Muộn Du Bình một phát túm lấy bả vai của hấn, hình như khí lực rất lớn khiến Phan Tử phải mở miệng kêu đau. “Đừng động vào, chính chủ nằm bên dưới!”

Chúng tôi nhìn kỹ, quả nhiên bên dưới xác người nước ngoài kia còn có một khối thi thể nữa, nhưng không thể nhìn rõ hình dạng. Chú Ba móc ra một cái móng lừa đen, nói: “Chắc là mọc lông đen rồi, tiên hạ thủ vi cường!”

Lúc này, Đại Khuê ở phía sau chợt níu áo tôi rồi kéo qua một bên.

Bình thường hấn là người ăn ngay nói thẳng, tôi cảm thấy kỳ quái, hỏi hấn có chuyện gì. Đại Khuê chỉ chỉ vào bức tường phía đối diện, trên có in những cái bóng của chúng tôi, khe khẽ nói: “Cậu nhìn coi, cái bóng này là của cậu, đúng không?”

Tôi tức giận nói: “Thì sao, anh quần trí đến độ cả cái bóng cũng sợ rồi hả?”

Sắc mặt của hắn chẳng khá lên chút nào, nghe tôi nói thế, miệng cũng bắt đầu run rẩy. Tôi nghĩ thầm: không thể nào, chẳng lẽ đã sợ đến mức này rồi? Hắn khoát khoát tay, ý bảo tôi im lặng đã, sau đó lại chỉ vào mấy cái bóng kia: “Đây là của tôi, cái này của Phan Tử, cái đó của lão Ba, cái kia của Tiểu Ca, cậu thấy hết chưa? Cộng thêm của cậu nữa thì tổng cộng là 5 cái đúng không?”

Tôi gật đầu, đột nhiên cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường. Đại Khuê nuốt nước bọt, chỉ chỉ một bóng người đứng riêng rẽ một bên, cơ hồ muốn khóc, hỏi: “Vậy cái bóng đó là của ai?”

§11. Thất Tinh Quan

Editor: Tiểu Điệp

Beta: Thanh Du

Tôi nheo mắt nhìn kĩ cái bóng kia, nhận ra hình như nó đang cúi đầu. Đợi cho nó ngẩng lên mới thấy đầu nó cực lớn, có lẽ còn rộng hơn cả chiều dài vai mình. Cảm giác sợ hãi này thực sự không thể diễn tả bằng lời, tôi cảm thấy da đầu mình tê dại hẳn đi, không kiềm chế được hét lên một tiếng: “Có quỷ!”

Mọi người quay đầu nhìn tôi, mà thì tôi không sao ngăn mình la hét, vừa chỉ vào cái bóng kia vừa quay đầu, đã thấy ngay chủ nhân cái bóng. Đó là một con quái vật có cái đầu siêu bự! Nó còn cầm trong tay một thứ binh khí kì quái, trong bóng tối mập mờ, cái đầu to đến dị dạng kia còn đáng sợ hơn bất cứ loại quái vật nào bạn có thể tưởng tượng ra. Tên Muộn Du Bình cầm đèn mở chiếu một cái, chúng tôi liền thấy rõ bộ mặt thật của con quái vật này. Nó giống như... giống như có người lấy một cái chum sành cỡ bự đội lên đầu...

Nổi khiếp hãi tột cùng trong tôi nhanh chóng biến thành giận dữ cực độ. Không sai, là một người trên đầu đội một cái chum sành, trong tay cầm một chiếc đèn pin, còn bày ra bộ dáng như người Ai Cập. Trên chum có hai lỗ thủng, lộ ra một đôi mắt gian tà đang nhìn ra bên ngoài, trông ghê chết đi được.

Nhất thời tình hình trở nên vô cùng khó xử, chúng tôi cũng không rõ người này là địch hay là bạn, thêm vào đó còn bị người này dọa cho ngơ ngẩn, đầu óc chưa kịp phản ứng, cuối cùng vẫn là Phan Tử lên tiếng mắng một câu: “Mẹ kiếp, xem ta bắn chết người đây!” Nói xong bèn lôi súng ra. Tên kia thấy đã lỡ chọc giận bọn tôi, hét to một tiếng “Má ơi!” rồi chạy biến mất, vụt qua hành lang nhỏ chúng tôi vừa đi qua. Phan Tử cũng không thèm khách khí, giơ súng lạch cạch lên cò rồi bắn theo một phát.

Phát đạn này bắn vỡ chum sành trên đầu hắn, chỉ còn lại một cái tròng trên cổ. Người nọ vừa chạy vừa mắng to: “Con mẹ nó người muốn chết à, chờ xem tí nữa ông nội người trừng trị người thế nào.” Vừa nói vừa lẩn như trạch, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

Muộn Du Bình thấy thế liền than một tiếng không ổn, “Không thể để hắn tới chỗ đạo động chúng ta vừa qua, lỡ hắn đụng vào quan tài kia thì đi đời!” Nói xong, hắn “xoạt” một tiếng rút Hắc kim cở đao trong bao ra, cũng không cầm theo cây đèn mở nào, cứ thế đuổi theo gã kia trong bóng tối.

Phan Tử muốn theo giúp đỡ, lại bị chú Ba cản lại, nói: “Cậu qua thì giúp

được cái khi gì, mau đi thăm dò nhĩ thất hai bên xem hấn chui ra từ đâu.”

Tôi vội vòng qua nhĩ thất bên phải, thấy ngay một đạo động đào thẳng vào vách tường, trong góc còn thấp một ngọn nến. Ngọn nến kia lập lòe ở đó, phát ra ánh sáng xanh u ám. Tôi à một tiếng, thì ra tên kia là dân mò vàng. Chợt thấy trên mặt đất còn có một cái túi, hình như bị gã kia vứt lại, tôi liền mở ra xem, bên trong trừ một ít dụng cụ, mấy cục pin, còn có một bản phác thảo sơ đồ cổ mộ này. Tuy chữ viết rất ngoáy nhưng tôi liếc mắt là có thể nhận ra mấy khối vuông bên trong tượng trưng cho bảy quan tài. Bên cạnh sơ đồ này còn viết rất nhiều chữ, nét chữ không đều, xem chừng là do vài người bàn luận rồi tiện tay ghi lại. Bên cạnh sơ đồ còn có một dấu hỏi rất lớn, sau đó là mấy chữ – Thất tinh nghi quan.

Tôi không khỏi cảm thấy căng thẳng. Thất tinh nghi quan này hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi, vừa ngẫm đã nhớ ra, trong bản bút ký của ông nội có nhắc tới. Thất tinh nghi quan này trừ một quan tài là thật, mấy cái còn lại không có cơ quan thì cũng là bẫy rập thiết kế rất quý quái. Nói chung chỉ cần mở nhầm quan tài, cơ quan hoặc ma pháp trong quan tài giả sẽ khởi động, tất nhiên là hung hiểm vô cùng. Cái tên nước ngoài kia chắc là không hiểu rõ, cho rằng trong quan tài nào cũng có bảo bối, kết quả đụng vào mới nhận ra thì đã muộn, chắc là bị vật gì kéo vào trong quan tài rồi. Còn đồng bọn của gã, có lẽ thấy bạn bị hại thành ra hoảng loạn, trốn vào trong căn phòng bé tí này, sau đó đào một đạo động ngay trên tường ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Phân tích đến đây, tôi cảm thấy rất có lý, bèn cầm tám bản đồ này định ra ngoài nói chuyện với chú Ba. Ra tới nơi rồi mới phát hiện chú Ba và Đại Khuê đã biến mất từ đời nào, bên ngoài chỉ còn một cái đèn mờ, cái đèn này lúc qua động xác bị nhúng nước, giờ lúc sáng lúc tối, dùng rất khó chịu. Tôi vòng qua nhĩ thất bên kia nhìn thử, cũng không thấy bóng dáng họ đâu, đành nhặt cái đèn mờ kia lên, gào to: “Chú Ba!!”

Theo lý mà nói, họ không thể bỏ lại một mình tôi mà đi trước được. Đầu tiên tôi nghi ngờ họ đã gặp phải chuyện gì đó, nhưng vừa rồi rõ ràng không có tiếng động gì cả. Với bản lĩnh của bọn Phan Tử, cho dù có gặp phải quái vật thì kiểu gì vẫn phải còn sức mà kêu la chứ!

Nhưng trừ tiếng vọng của chính mình, tôi hoàn toàn không nghe tiếng ai trả lời. Mộ thất âm u cộng thêm bảy cỗ quan tài lạnh lẽo, còn cả một thi thể xa lạ nhanh chóng kéo tôi trở về với thực tại. Tôi đột nhiên nhớ ra mình thực sự không phải một thổ phu tử chuyên nghiệp, căn bản không thể nán lại một mình trong mộ. Cho dù không có yêu ma quỷ quái gì thì trí tưởng tượng của tôi cũng đủ bức chết tôi rồi!

Tôi lại gọi thêm tiếng nữa, lòng tràn trề hi vọng sẽ có người đáp lại, nhưng

bồn bề vẫn yên ắng đến rợn người. Đúng lúc này, đèn mở trong tay tôi đột nhiên nhấp nháy vài cái, cứ như sắp phụt tắt. Tôi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, đầu óc bắt đầu hỗn loạn.

Nếu vẫn yên tĩnh như vậy tôi còn có thể dần dần tỉnh táo lại, nhưng rủi thay đúng lúc này bỗng nghe tiếng nắp quan tài mở đánh cách một tiếng, không biết vọng lại từ cái nào trong bảy cỗ này. Tôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt, tim đập như muốn vọt ra khỏi cổ họng. Tôi lùi vào bờ tường bên cạnh, đột nhiên lại có vật gì lóe lên, quay đầu nhìn lại thì ra là ngọn nến trong nhĩ thất sát vách vừa phụt tắt.

Tôi thở dài một tiếng, làm bầm chửi ta cũng chưa thó cái gì của mi nha, sao tự dung mi lại thổi tắt nến giùm ta chứ. Lại quay đầu nhìn mấy quan tài đá kia, chợt thấy xác ướp cổ nằm trong cỗ quan tài bị cạy nắp không biết đã ngồi dậy từ bao giờ. Thi thể tên ngoại quốc cũng bị nó dựng lên, trông như hai thi thể đó cùng ngồi dậy, may mà nó không quay qua nhìn tôi.

Tôi không dám nhìn nữa, nhắm hai mắt lại run run đưa chân, cẩn thận bám sát mép tường, sau đó lùi về căn nhĩ thất kia.

Ông nội tôi có viết một câu tâm quyết để luyện can đảm: không thấy coi như chưa từng xảy ra. Tôi nghĩ cũng thấy phải, nếu cứ nhìn xác ướp cổ nghìn năm ngồi dựng lên kia, chỉ e tôi sẽ sợ đến mức chẳng nghĩ nổi cách thoát thân nữa. Tôi đặt đèn mở vào góc phòng, cố gắng không để ánh sáng chiếu ra ngoài, sau đó ra sức lục lọi cái balô tên mập kia để lại xem bên trong còn có gì nữa không. Mò mẫm một hồi mới lấy ra vài cái bánh quy nát bét, còn có một ít giấy tờ viết rất nhiều thứ và tranh, xem ra mấy thứ quan trọng gã đều mang theo bên người rồi. Lúc này bên ngoài đã tối đen không một tia sáng nên tôi cũng không biết cái thi thể đó đang làm gì. Nếu nó chỉ ngồi lên nằm xuống rên cơ bụng, tôi cũng chẳng việc gì phải sợ; chỉ sợ nó bất tri bất giác mò vào đây thì toi.

Đúng lúc đó, bỗng có một trận gió thổi qua đạo động. Tôi đột nhiên nghĩ ra, đúng rồi, cái động này nhất định phải thông với bên ngoài, không thì cũng thông đến nơi khác, mà thông đến đâu thì cũng tốt hơn là ở đây. Tôi khắc lại một kí hiệu bên cạnh cửa động để đánh dấu cho chú Ba biết tôi đã vào bên trong, sau đó cầm lấy đèn mở, loay hoay đeo cái túi của tên mập kia lên người rồi chui vào.

Tôi vừa bò đi, vừa nhớ lại mấy tri thức phổ thông ông nói hồi còn bé. Cái gì mà cổ viên cận phương, Tần lĩnh Hán pha, cửu thiên nhất thâm, a, nhầm rồi, chết tiệt. Tôi lắc đầu, phát hiện ra những thứ liên quan đến chuyện này trong đầu mình thực sự quá ít. Tôi lại nhìn đạo động một lượt, đạo động này nói tròn không phải, mà vuông cũng không đúng, không rõ được đào từ bao giờ. Lại nghĩ nếu thẳng cha đội cái chum trên đầu kia tự mình đào cái động

này mà vào, như vậy lúc gã đào tới gạch xây mộ sẽ làm khởi động cơ quan, dù có là cao thủ thì ít nhất cũng phải phát ra vài tiếng động. Nhưng lúc gã tiến vào chúng tôi hoàn toàn không nhận ra, vậy cái động này nhất định đã có từ trước rồi. Suy ra động này chắc chắn là do một nhóm khác đào, hoặc là do gã đào sẵn từ đầu. Tôi kết luận, có lẽ thằng cha này xuống từ đạo động của người khác, nếu không thì đạo động gã đào đục phải cái động này ở đâu đó.

Bò một hồi, quả nhiên gặp một nhánh mở rộng ra. Thủ pháp của hai động khác hẳn nhau, nhất định là do hai nhóm đào. Mà cái động nào cũng thông ra ngoài, cứ chọn bừa một đường là được. Để chú Ba dễ tìm, tôi lại vẽ một kí hiệu trên cái động mình chọn, sau đó bò vào.

Lúc này tôi đã mơ đến một luồng không khí tươi mát, vàng trắng khuyết sáng rực, tốt nhất là khi tôi bò ra khỏi động có thể thấy một đồng lửa đang bốc cháy, đội chi viện ở trên thấy tôi liền kéo tôi lên, đưa tôi vào lều, sau đó ăn một ít lương khô, ngủ một giấc ngon lành. Rồi bọn chú Ba tìm được tôi, cùng nhau về nhà. Đồ đạc cái con khi, tôi chịu hết nổi rồi. Người ta đồ đạc cả đời chỉ gặp có vài thứ tép riu, tôi đồ đạc lần đầu tiên, đi tới đâu gặp bánh tồng tới đó, muốn thử một cái cũng không yên, làm sao chịu nổi. Mà nói đi cũng phải nói lại, tốt nhất đội cứu viện ở trên đó là con gái đi, may ra còn có thể xoa bóp mát xa vân vân cho tôi.

Càng nghĩ càng hăng, động tác cũng nhanh hơn, không lâu sau đã thấy ánh lửa phía trước. Tôi mừng như điên, đây đúng là ánh sáng cuối đường hầm, liền dùng cả tứ chi bò cật lực về phía đó. Tôi thở hắt ra, thật muốn hít đầy một hơi khí trời, nhưng vừa nhìn một cái đã ngậy người!

Đúng là hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Trước lại xuất hiện một mộ đạo, rất giống mộ đạo mà tôi đi vào lúc trước, xem ra ngôi mộ này phức tạp lắm đây.

Tôi không khởi buột miệng chửi thề một tiếng, rồi dùng đèn mỏ chiếu khắp bốn phương, vừa nhìn một cái đã choáng váng. Đây không phải là mộ đạo tôi từng qua lúc vào sao? Tại sao... Thì ra đạo động này thông với bên kia, lúc đó tôi còn tưởng có người đào động này muốn chạy chứ.

Tôi thực sự không hiểu, cũng không nghĩ ra, người đào cái động này rốt cuộc có mục đích gì.

§12. Cửa

Editor: Tiểu Điệp

Beta: Thanh Du

Tôi chợt nhớ ra trong cái túi của thằng cha hù ma chúng tôi khi nãy có mấy tấm bản đồ sơ lược, có lẽ trong đó sẽ có manh mối. Giờ phút tuyệt vọng kiểu này cái gì cũng phải thử, đi tiếp thì có Thất tinh nghi quan, đằng sau lại là một con quái vật ngay cả Muộn Du Bình cũng phải đập đầu. Hai phía đều không thể đi, có lẽ ở nguyên một chỗ là an toàn nhất. Tôi ngồi phịch xuống đất, mở mấy tờ giấy viết tay kia ra, bắt đầu xem xét. Trong đó có một tờ là bản thiết kế của cái đạo động họ đào trước đó, phía dưới còn viết rất nhiều giả thiết, đặc biệt là suy đoán về thiết kế trong mộ huyết thi. Tôi đọc cũng không hiểu mấy, chữ viết rất lộn xộn, còn có mấy chữ trông giống giống lưu ly đình vân vân. Xem ra họ đã tốn rất nhiều trí lực để tìm cách phá cơ quan trong mộ huyết thi, không biết cuối cùng có làm được không. Sau đó còn có một tờ vẽ cái gì đó na ná cái cây đang giương nanh múa vuốt, hay như móng vuốt con quỷ gì đó.

Tôi lại tiếp tục lật đồng giấy tờ, rốt cuộc cũng tìm thấy một tờ có vẻ quan trọng. Phía trên là bản đồ toàn cảnh mộ huyết, tôi thấy một mộ đạo dưới đáy hồ, sau đó là nơi đặt Thất tinh nghi quan, vẽ rất rõ ràng. Nhưng chỗ mộ thất bọn tôi qua trước đó thì chưa vẽ, có lẽ họ còn chưa đến được nơi ấy. Tôi còn thấy cả đạo động tôi vừa đi qua kia, chỗ rẽ nhánh cũng ghi rất rõ. Nếu tôi chọn nhánh kia, đi được một đoạn đã hết đường, bên cạnh còn viết một chữ: “Tháp.” (sụp đổ)

Ý tứ đã quá rõ, việc tôi muốn dựa vào đạo động này mà lên mặt đất là không thể. Nghiên cứu kĩ hơn thì thấy trên bản đồ có một chuyện rất kỳ quái, bên trái nơi tôi đang đứng hiện giờ không có bất cứ con đường nào nối vào, vậy mà vẫn vẽ một mộ thất, còn đường nối mộ đạo này với nó được vẽ bằng nét đứt, khiến cho người ta cảm giác căn mộ thất này cứ như ở một không gian khác. Tôi bất giác sờ sờ bức tường phía đó, lẽ nào ở đây có thông đạo bí mật?

Tôi bắt đầu quan sát kỹ bức tường này hơn, cố nhớ lại cấu tạo cửa ngầm bằng đá trong bút kí của ông nội. Thông thường, nếu muốn cơ quan này có thể hoạt động sau nghìn năm vẫn không hư hỏng, phải dùng đá và thủy ngân để kích hoạt, nơi thiết lập cơ quan khởi động phải là một khối bằng phẳng. Mà trên vách tường này chỗ nào cũng khắc minh văn, nếu thật sự có cửa ngầm, trong đó nhất định phải có một khối hoạt động, mà còn phải ở một nơi rất khó chú ý đến.

Dựa vào suy đoán này, tôi cúi người xuống, xem xét chỗ vách tường và

sàn nhà, quả nhiên có một khối đá nổi bốn cạnh rất khả nghi. Tôi ấn một cái, không phản ứng gì, nhưng có vẻ hơi long ra. Ấn thêm cái nữa, vẫn không phản ứng, bực mình đứng lên đạp một cú, chợt nghe một tiếng lạch cạch.

Lúc ấy tôi cứ đinh ninh cái cửa này cũng giống như mấy bộ phim nước ngoài, bức tường trước mặt sẽ xoay một vòng, cuốn cả tôi vào trong, nếu không thì cũng phải mở ra như mấy cái cửa bình thường. Cho nên khi sàn nhà dưới chân tôi đột nhiên biến mất, tôi cũng không có chút phòng bị nào, cả người rơi bịch xuống dưới. Thiết kế thế này làm sao gọi là cửa ngầm được, rõ ràng là bẫy! Tôi thảm kêu một tiếng không ổn, có thể phải bỏ mạng ở đây rồi! Phía dưới không biết có cái gì, không chừng là vài ngọn đao đâm lủng xương thì đi đời.

Nhanh như chớp, tôi còn chưa kịp nghĩ xong, mông đã rớt đập xuống sàn. Còn chưa kịp vui mừng vì mình chưa ngã chết, đèn mở trên tay đã rơi cách một tiếng xuống sàn, long cả pin ra, đèn đóm tắt phụt, bốn phía tức khắc chìm vào bóng tối.

Ở vào tình cảnh này, ngọn đèn cũng quan trọng y như mạng sống. Nếu không có ánh sáng dẫn đường mà đi lang thang trong tòa cổ mộ tối om om này thì chỉ có một con đường chết. Tôi vội vã bò qua, mò mẫm tìm cái đèn kia. Vị trí đèn mở tôi nhớ rất rõ, một lát đã mò thấy, còn cục pin hẳn là ở bên trái. Tôi tiện tay sờ qua phía đó một vòng, đột nhiên đụng phải một bàn tay lạnh ngắt.

§13. 02200059

Editor: Triều Nhan

Beta: Thanh Du

Tôi hét lớn một tiếng, theo phản xạ rút tay lại. Trong bóng tối sờ phải thứ mà mình không biết rõ chính là điều người ta ghét nhất, hơn nữa ngay khoảnh khắc sờ phải bàn tay đó tôi lập tức nhận ra chủ nhân cái tay này chắc chắn đã chết, bởi vì lớp da lạnh ngắt và bụng beo kia không hề có chút sức sống.

Tôi chợt nhớ ra trong người mình vẫn còn mấy ống giữ lửa, vội vàng đánh lên một ống. Nương theo ánh sáng, tôi thấy một cái xác đang nằm đó, trên bụng có một vết thương rất lớn, miệng vết thương lúc nhúc bọt ăn xác. Đám bọt ăn xác này mỗi con đều lớn bằng bàn tay, màu sắc tuyền một màu xanh đen, thỉnh thoảng còn có vài con bọt nhỏ hơn bò ra từ miệng và hai hốc mắt hần.

Tôi cảm thấy buồn nôn, nhìn tình trạng phân hủy có thể kết luận người này đã chết được khoảng một tuần, xem ra chính là kẻ xấu số trong đội ngũ trộm mộ trước. Chẳng lẽ cũng vì hần phát hiện ra cơ quan kia, cho nên mới phải chết ở nơi này? Nghĩ đến đây, tôi vội vàng nương theo ánh lửa yếu ớt sắp tắt mà mò tìm cục pin, lắp vào đèn mỏ, rốt cuộc đã sáng trở lại. Tôi thở hắt ra một hơi, ông bán hàng nói đèn mỏ này có thể chịu được va đập hơn ba mét, xem ra cũng không ngoa chút nào.

Có đèn, tôi chiếu một vòng xung quanh. Nơi này là một hầm ngầm hình vuông thô sơ trông trái, bốn phía đều là những tảng đá đủ mọi hình dạng đắp lên tạo thành vách tường. Trên tường có rất nhiều hốc giống như lỗ thông khí tối om om không biết thông đến nơi nào, thỉnh thoảng trong những hốc đó thổi ra từng cơn gió lạnh.

Tôi lập tức kiểm tra cái xác kia, đó là một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, phần bụng bị xé rách, xem ra là vết thương chí mạng. Ông ta mặc bộ đồ rằn ri, túi áo căng phồng, tôi móc từ trong đó ra được một cái ví, bên trong có ít tiền và một giấy kí gửi ở nhà ga. Tôi lại tiếp tục sờ, phát hiện trên mặt khoá dây thắt lưng có một dấu chạm nổi, mặt trên khắc một dãy số: 02200059, ngoài ra không còn thứ gì có thể chứng minh được thân phận của ông ta nữa.

Tôi lấy ví tiền của bỏ vào túi áo, định bụng sau khi thoát khỏi đây sẽ xem xét kỹ càng một lượt.

Phong cách kiến trúc của nơi này rất giống cổ mộ thời Tây Chu, cũng có điểm giống đường hầm thoát hiểm cá nhân. Tôi nghĩ không ai lại đi xây mộ

chồng lên mộ của người khác, có lẽ nơi này là do thợ xây mộ thời xưa làm ra để chừa đường lui cho chính mình.

Thời cổ đại, đặc biệt là thời Chiến quốc, nếu anh phải tham gia công trình xây dựng mộ huyệt của quý tộc thì coi như đã cầm chắc cái chết, không bị ép uống thuốc độc chết thì cũng bị chôn sống cùng thi thể. Nhưng không nên xem thường trí tuệ của nhân dân lao động, đại đa số thợ xây đều làm một đường hầm bí mật cho mình để trốn thoát ra ngoài. Tôi dùng đèn quét một lượt, quả nhiên nhìn thấy một miệng hang nhỏ hẹp phía trên vách tường, chỉ là miệng hang kia cách mặt đất một khoảng khá cao, phía dưới có một cái thang gỗ đã mục nát từ lâu. Ước lượng độ cao, xem ra tôi không thể nhảy lên tới nơi được. Đúng lúc này tôi lại thấy một gương mặt đột ngột lộ ra từ trong đường hầm.

Tôi nhìn kỹ, không khỏi mừng rỡ kêu lên: “Phan Tử! Là tôi!”

Phan Tử giật mình, cũng nhìn thấy tôi, nhưng hắn không những không tỏ ra vui mừng, ngược lại còn nhìn tôi như nhìn thứ gì rất đáng sợ, cơ hồ muốn ngã khỏi đường hầm.

Tôi vẫn còn cảm thấy khó hiểu, Phan Tử đã đột ngột móc súng ra, hòng súng chỉ thẳng vào tôi. Thôi xong, chẳng lẽ Phan Tử lại xem tôi như bánh tông, lần này thật sự là chết oan uổng! Tôi hét lớn: “Là tôi, Phan Tử! Mẹ kiếp anh định làm gì?”

Nhưng Phan Tử giống như không hề nghe thấy, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên. Tiếng súng trong đường hầm vang vọng đình tai nhức óc, viên đạn kia bay qua sát rạt bên tai, không biết đã bắn trúng thứ gì sau lưng tôi. Chợt cảm thấy một dòng tanh hôi bắn tung toé vào sau gáy, tôi quay ngoắt người lại, lập tức nhìn thấy mấy con bọ ăn xác cõ bự màu xanh đen bám trên tường, mấy cái càng dằng dằng sát khí đang giương lên. Có vài con đã bò tới trần hầm trên đỉnh đầu tôi, chỉ cách đầu tôi hơn mười phân.

Tôi định lui lại vài bước, cách mấy con bọ to lớn đó xa một chút, đột nhiên có hai con bọ trên tường bật nhảy như lò xo, suýt nữa đã bám vào mặt tôi. Cùng lúc ấy lại có hai tiếng nổ lớn, hai viên đạn bay qua đỉnh đầu, khiến hai con bọ nổ banh xác giữa không trung, mặt tôi đều bị chất bầy nhầy của côn trùng văng trúng. Lúc này, tôi nghe tiếng Phan Tử gọi: “Tôi sắp hết đạn rồi, mẹ nó cậu còn dấn ra đó làm gì, mau chạy qua đây!”

Có Phan Tử làm chỗ dựa, trong lòng tôi yên tâm hơn nhiều, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Phan Tử lại nổ súng, phồng chùng bắn nổ thêm một con, lúc này tôi đã chạy đến chân tường. Phan Tử vươn một tay xuống, tôi nhảy lên nắm tay hắn, cũng may vách đá này xù xì thô ráp, chân tôi có chỗ mượn lực, Phan Tử kéo một cái tôi đã trèo thẳng lên. Còn chưa đứng vững, Phan Tử lại cầm lấy súng ngấn giương lên ngay dưới đũng quần tôi, lại một phát súng,

vỏ đạn văng ra trực tiếp đánh trúng chỗ đó, tôi kêu thảm một tiếng, suýt chút nữa ngất xỉu, cũng may còn đủ sức mắng: “Tiên sư anh, muốn hoạn tôi đây à!”

Phan Tử mắng lại: “Cậu lảm chuyện quá, con gà nhép của cậu so với mạng đương nhiên mạng quan trọng hơn rồi!”

Tôi đột nhiên phát hiện đèn mỏ đã không còn trên tay, quay đầu lại nhìn thì thấy nó đã rơi lại bên dưới, xung quanh nguồn sáng bò lổm ngổm bọ ăn xác lớn nhỏ đủ cỡ, đen sì sì một mảnh, không biết là từ chỗ nào bò ra. Tôi hỏi Phan Tử: “Anh còn bao nhiêu viên đạn?”

Hắn sờ sờ túi đựng đạn, lại móc ra một viên, không khỏi cười khở: “Chỉ còn một viên đạn quang vinh cuối cùng.” Lời còn chưa dứt, một con bọ ăn xác đã nhảy lên thêm đá, hướng về phía chúng tôi phát ra tiếng “chii, chii”

Phan Tử dù sao cũng từng đi lính, bản lĩnh ứng biến không phải chuyện chơi, trực tiếp trở súng thành chùy, cầm lấy nòng súng, lấy báng súng bằng gỗ làm đầu chùy, thoáng chốc đã đập bẹp dí con bọ, đá bay xuống dưới. Nhưng đây chẳng phải kẻ sách lâu dài, càng ngày càng có nhiều bọ bò lên, chúng tôi vừa đá vừa đập mà vẫn bị vài con bò lên người, mấy cái chân có móc nhọn của chúng cào một cái cũng đủ rách da.

Tôi nói với Phan Tử: “Chúng ta chạy thôi, nhiều bọ thế này căn bản không có cách nào chống đỡ.” Phan Tử hỏi, chạy đi đâu? Tôi chỉ phía sau, nói: “Phía sau nhất định là lối ra, anh nhìn đường hầm này xem, chắc chắn là do thợ xây thời cổ dùng để thoát hiểm, chỉ cần chạy theo đường này, nhất định có thể ra được.”

Phan Tử mắng to: “Chết tiệt, cái lỗ một sách như cậu cứ tưởng cái gì trong sách cũng đúng hết. Tôi nói cho cậu biết, đường này tôi đã đi hết rồi, thực chất nó là một cái mê cung, tôi vất vả mò được đến chỗ này mới đỡ hơn một tí. Nếu bây giờ quay lại thì không biết còn phải đi lòng vòng đến lúc nào!”

Tôi giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ tôi đoán sai rồi, nhưng hoàn cảnh hiện giờ cũng không cho phép ngẫm nghĩ thêm nữa. Mắt thấy đám bọ càng lúc càng nhiều, tôi kêu to: “Dù vậy vẫn hơn ở lại chỗ này làm mồi cho đám bọ!”

Đúng lúc này, đột nhiên lại nghe tiếng lộc cộc, từ cửa ngấm bên trên có người rơi xuống, đè trúng một đám bọ. Cú va chạm bất thành linh này khiến cho đám bọ bị doạ dạt ra một khoảng, người nọ hùng hùng hổ hổ đứng dậy: “Cái mộng của ông, mẹ kiếp, đây là cửa khi gì, sao lại mở xuống dưới chứ.” Hắn cầm đèn pin rọi bốn phía, kêu to: “Tiên sư nó! Cái quái gì đây! Đâu ra nhiều bọ như vậy!!”

Chúng tôi nhìn lại, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, chẳng phải đây là tên mò vàng lúc nãy ở mộ chính đã khiến chúng tôi giật mình một phen sao.

Mấy con bọ ăn xác nhanh chóng vây quanh hắn. Tên này cũng coi như lợi hại, lấy đèn pin làm búa, gõ một cái là toi một con, nhưng căn bản không có tác dụng, phút chốc sau lưng hắn đã bò đầy bọ. Hắn gào lên như heo bị chọc tiết, tay vớ ra sau muốn gỡ đám bọ xuống. Lúc này, Phan Tử đột nhiên móc ra toàn bộ ống giữ lửa trong người, châm hết lên, sau đó búng mình một cái nhảy xuống, tôi muốn ngăn lại cũng không kịp.

Hắn tiếp đất lăn một vòng, nhanh chóng lăn đến bên cạnh thằng cha kia. Đám bọ ăn xác sợ lửa, từng con từng con toàn bộ nhảy ra xa. Nhưng ống giữ lửa căn bản không phải là công cụ cháy lâu, hơn nữa vừa rồi một loạt động tác liên hoàn, ngọn lửa đó đã trở nên yếu ớt. Phan Tử hét lên: “Bên cậu có còn hay không!” Tôi sờ trong người, phát hiện chỉ còn sót lại vài cái, cắn răng một phát, bụng nghĩ, mẹ nó, bất cứ giá nào cũng phải liều mạng. Liên học bộ dạng tiêu sái của Phan Tử, nhún mình nhảy xuống dưới, đáng tiếc thân thủ không tốt, lỡ sảy chân ngã đập mặt. Ống giữ lửa lại tuột khỏi tay, thoáng cái văng ngay vào giữa đồng bọ ăn xác. Phan Tử mắng to: “Tiên sư cậu, cậu định lấy mạng tôi hay sao!”

Tôi vội vàng bò dậy, chạy đến bên cạnh bọn họ. Đám bọ ăn xác đó sợ nhất là lửa, tạm thời cũng không dám xông lên, thế nhưng ánh lửa càng ngày càng yếu ớt, vòng vây của bọn chúng cũng càng ngày càng nhỏ dần. Tôi không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, bụng nghĩ: “Coi bộ tiêu đời rồi.”

§14. Muộn Du Bình

Editor: Thanh Du

Người kia khẽ ho một tiếng: “Các đồng chí, tôi làm liên lụy đến hai người rồi, chuyến này xem ra chúng ta phải đi gặp Mác. Bàn Tử tôi xưa nay chưa biết sợ là gì, thật không ngờ hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây.”

Hắn mặc một bộ quần áo màu đen lông chuột, trong bóng đêm không sao nhìn rõ vóc người. Tôi cố căng mắt nhìn cho kỹ thì thấy quả nhiên là một người béo trắng. Thật không ngờ một người béo ú như thế cũng có thể làm nghề mò vàng.

Phan Tử quát lớn: “Bàn Tử chết toi, mẹ kiếp anh chui ra từ hộc nào thế, thật muốn đập chết anh mà!”

Tôi thấy lửa đã sắp tắt ngóm, cơ hồ muốn khóc, nói: “Hai anh mau mau nghĩ cách đi, nếu không dù ai đánh chết ai thì cuối cùng cũng chỉ có lợi cho mấy con bọ kia thôi!”

Phan Tử nhìn quanh bốn phía, đưa súng lục cho Bàn Tử, lại đưa ống giữ lửa cho tôi, nói: “Lẽ ra chúng ta đốt quần áo cũng có thể câu giờ thêm ít phút, có điều ống giữ lửa này quá nhỏ, có khi còn chưa kịp đốt chúng ta đã đi đời. Giờ tôi đếm đến ba, tôi sẽ thu hút đám bọ đó, hai người hãy liều mạng chạy đến góc tường đằng kia, cõng nhau làm thang mà trèo lên. Tôi cố gắng làm thật nhanh, thời gian chắc chắn sẽ đủ; chờ hai người lên hết tôi sẽ chạy tới sau, nhất định không chậm trễ một khắc nào!”

Không đợi tôi ý kiến ý cò, Phan Tử đã nhảy bổ vào đám bọ ăn xác kia. Tức khắc đám bọ dâng lên như thủy triều, trước mặt chúng tôi quả nhiên lộ ra một con đường. Tôi hét lớn một tiếng, tính đi cứu Phan Tử, nhưng Bàn Tử đã giữ chặt lấy tôi, nói: “Đi mau!”

Hắn kiên quyết kéo tôi chạy mấy bước, sau đó cúi người làm thang. Tôi thuận thế trèo lên, sau đó đưa tay kéo hắn lên cùng.

Tôi nhìn xuống dưới thì thấy người Phan Tử đã phủ đầy bọ ăn xác, đau đến nổi lăn lộn trên mặt đất. Tôi đau lòng muốn khóc, còn Bàn Tử thì hét to: “Đứng dậy đi, chỉ còn vài bước nữa thôi! Mau lên!” Nhưng Phan Tử đã không thể đứng lên được nữa, thậm chí đã có con bọ chui vào miệng hắn, mấy lần muốn đứng lên lại ngã xuống. Tôi thật không ngờ đám bọ này lại tấn công ác liệt đến vậy. Phan Tử oằn người lăn qua lộn lại, thấy chúng tôi gào thét bên trên cũng chỉ biết khổ sở lắc đầu.

Cuối cùng, toàn bộ gương mặt Phan Tử đã bị đám bọ phủ kín. Tôi thấy hắn đưa tay ra làm động tác bóp cò súng, cánh tay đã phủ đầy vết thương,

lập tức hiểu ra anh muốn chúng tôi bắn chết mình.

Bàn Tử không nỡ nhìn thêm nữa, cắn răng hét lớn: “Người anh em, đắc tội!”

Đúng lúc này, đột nhiên trên đầu có tiếng cơ quan kêu lộc cộc, lại thêm một người từ phía trên nhảy xuống. Chú ý, người này nhảy xuống chứ không phải ngã xuống, cho nên hấn tiếp đất rất vững vàng. Nhưng lực rơi rất mạnh, buộc hấn phải khom người giảm chấn, một tay chống đất, thở hắt ra một hơi. Đám bọ đờ ra một lúc, rồi bất ngờ bỏ chạy tán loạn như điên, liệ mạng tránh xa hấn. Bàn đầu đám bọ ào ào xông lên như triều dâng, sau lại ào ào rút đi như triều thoái, biến mất trong những hang hốc ngoằn ngoèo trên vách tường.

Tôi nhìn kĩ, không khỏi mừng thầm, người này chẳng phải là Muộn Du Bình đó sao? Bàn Tử cũng hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Trời ạ, hấn vẫn còn sống sao?” Nhưng nhìn kĩ hơn chút nữa, tôi lại cảm thấy có gì không ổn. Quân áo trên người hấn đã rách nát gần hết, toàn thân vậy máu, xem ra bị thương khá nặng. Muộn Du Bình liếc thấy Phan Tử nằm trên mặt đất đã sắp tắt thở, vội tới gần công anh lên lưng. Chúng tôi thấy tình hình khả quan, lập tức đưa tay ra, một người đỡ lấy Phan Tử, một người đỡ Muộn Du Bình, kéo cả hai cùng lên.

Đây quả nhiên là biển cả hóa nương dâu, đường cùng gặp lối thoát. Vừa rồi còn rơi vào cảnh thập tử vô sinh, giờ đây tình thế đã biến đổi khôn lường. Chúng tôi nóng lòng muốn kiểm tra thương thế của Phan Tử, nhưng Muộn Du Bình đã khoát tay chặn lại: “Đi mau, kéo nó đuổi tới đây.”

Tôi còn chưa kịp hiểu hấn nói gì, nhưng Bàn Tử nghe thế tức khắc nhảy dựng, xem ra cực kì đồng cảm, lập tức công Phan Tử lên. Tôi nhặt lấy cây đèn mỏ của Phan Tử, đi trước mở đường, bốn người cứ thế chạy dọc theo thạch đạo.

Không biết đã chạy được bao lâu, cũng không nhớ nổi đã qua mấy ngã rẽ, Muộn Du Bình mới giữ Bàn Tử lại, nói: “Được rồi, thạch đạo này cấu trúc kì quái, tạm thời nó chưa đuổi tới đây được đâu.” Chúng tôi dừng lại, mới phát hiện ra cả người đã đầm đìa mồ hôi. Tôi vội hỏi bọn họ “nó” là cái gì, nhưng Muộn Du Bình chỉ thờ dài, không buồn đáp lời, nhanh chóng đặt Phan Tử xuống đất. Tôi biết hấn làm vậy không sai, giờ đây việc xem xét thương thế cho Phan Tử mới là quan trọng nhất.

Lần này Phan Tử bị thương rất nặng, toàn thân chi chít vết cắn. Nếu lấy vải băng bó cho Phan Tử, cho dù có đủ vải thì hấn cũng biến thành xác ướp luôn. Tôi nhìn qua một lượt, may là phần lớn miệng vết thương đều không sâu lắm, nhưng trên cổ trên bụng lại có mấy vết thương chí mạng, xem ra sở trường của đám bọ này là tấn công vào những chỗ mềm trên cơ thể người.

Tôi chợt nghĩ, cái xác tôi đụng phải lúc đầu hẳn vùng bụng cũng bị cắn ác nhất.

Muộn Du Bình tấy tay đề lên khoang bụng Phan Tử, rút Hắc kim cổ đao đeo bên hông, nói: “Đề hẳn xuống cho tôi.”

Tôi kinh hãi, trong lòng có cảm giác khó tả, vội hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hắn nhím chăm chăm vào bụng Phan Tử, hết như đồ tể nhìn con mồi, dùng hai ngón tay dài bất thường của mình huơ huơ gần miệng vết thương trên bụng, rồi nói với tôi: “Đã có một con chui vào bụng hẳn.”

“Không thể thế được” Tôi hoài nghi nhìn hẳn, lại nhìn sang Bàn Tử, thấy Bàn Tử đã đề chặt chân Phan Tử: “Xem biểu hiện của mọi người, tôi nghĩ có thể tin tưởng được hẳn.”

Tôi đành phải đề nốt tay Phan Tử xuống. Muộn Du Bình lấy đao khoét một lỗ trên bụng anh, sau đó dùng ngón tay nhanh như chớp cắm vào miệng vết thương, dò dò rồi kẹp ra một con bọ ăn xác màu xanh. Động tác của hẳn nhanh như chớp nhưng Phan Tử vẫn đau đến gập người lại. Mà Phan Tử này cũng thật khỏe, tôi suýt nữa đã không đề nổi.

“Con bọ này ngạt thở, chết trong bụng hẳn”, Muộn Du Bình quăng xác con bọ đi: “Miệng vết thương đã quá sâu, nếu không sát khuẩn có thể dẫn đến nhiễm trùng thì phiền lắm.”

Bàn Tử tháo súng lấy ra viên đạn vình dự kia, nói: “Hay là chúng ta học tập kỹ thuật tiên tiến của người Mỹ, lấy viên đạn này dùng vào chỗ thực sự cần đến nó? Chúng ta hãy rút đầu đạn lấy thuốc nổ, đem đốt miệng vết thương cho hẳn đi.”

Phan Tử túm lấy chân Bàn Tử, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, buông lời chửi rủa: “Vết thương của tôi có phải vì trúng đạn đâu? Mẹ nó, anh muốn... muốn đốt ruột tôi đấy à?” Anh lục túi quần lấy ra một cuộn băng vải, bên trên còn dính máu, xem ra là gỡ xuống từ miệng vết thương trên đầu, nói: “May mà vẫn chưa rơi. Giờ cứ buộc cái này lên, nhớ buộc chặt một chút, vết thương vật vãnh này chẳng thấm vào đâu cả!”

Bàn Tử nói: “Đầu năm nay người ta chuộng chủ nghĩa anh hùng cá nhân, đồng chí, ruột anh tôi đã thấy cả rồi, cũng đừng liều chết chóng cự nữa.” Nói rồi định ra tay, tôi với Muộn Du Bình vội ngăn lại, tôi nói: “Đừng làm ầu, viên đạn mà đốt đến nội tạng thì coi như xong. Trước hết cứ băng lại đã.”

Bàn Tử thấy cũng có lý, chúng tôi mới vụng về giúp Phan Tử băng kín miệng vết thương, sau đó tôi còn xé áo lấy mấy mảnh vải buộc thêm một lớp bên ngoài. Phan Tử đau muốn ngất, tôi thấy hẳn tựa vào tường thở dốc thì không khỏi cảm động. Nếu tôi không đánh rơi ống giữ lửa, có lẽ Phan Tử đã không phải khổ sở đến mức này.

Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện, mới hỏi Bàn Tử: “Phải rồi, má nó, thực ra anh là ai?”

Bàn Tử còn chưa kịp đáp lời tôi, Muộn Du Bình đã khoát tay ra hiệu im lặng. Thế rồi, tôi chợt nghe một tiếng cười khiến người ta rợn tóc gáy từ một ngã rẽ truyền tới.

§15. Cái Rắm

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Bàn Tử giương khẩu súng ngắn chỉ còn một viên đạn vinh dự, ra hiệu cho Muộn Du Bình, ý là: để tôi liều mạng với nó cho rồi? Muộn Du Bình khoát tay không đồng ý, rồi ra hiệu cho chúng tôi làm theo động tác của hắn, bịt mũi lại, còn hắn một tay bịt mũi Phan Tử, một tay tắt đèn mở.

Tức khắc, tất cả chìm trong khoảng không tối đen như mực, ngoại trừ tiếng kèng kọc đáng sợ vang lên từ bốn phía, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Trong những giây phút sinh tử ấy, tất cả lực chú ý của tôi đều tập trung vào thanh âm ghê rợn kia, dường như nó càng lúc càng gần, trong không khí bắt đầu xuất hiện một thứ mùi tanh tươi kỳ lạ ập thẳng vào mũi.

Tôi sợ đến mức gần như nín thở, âm thanh đó càng lúc càng rõ ràng, chợt có cảm giác mình giống như một tên tội phạm đang ngắc ngoải chờ chết. Đột nhiên, trong một thoáng ngẩn ngơ, âm thanh kia bỗng dừng im bặt! Lòng tôi run lên, chẳng lẽ nó phát hiện ra chúng tôi rồi?

Qua chừng 5,6 phút đồng hồ, một tiếng “kèng kọc” âm trầm nhưng cực kỳ rõ ràng đột nhiên vang lên bên cạnh chúng tôi, rõ ràng đến sắc nét, ôi trời ơi, hình như nó phát ra ngay cạnh lỗ tai tôi! Da đầu lập tức tê dại, tôi liều mạng che kín miệng mình để khỏi thốt lên tiếng kêu sợ hãi, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối khiến quần áo ướt đẫm.

Chỉ mấy phút đồng hồ thôi mà tôi tưởng chừng mình đang phải chịu đựng nỗi giày vò khủng khiếp nhất, trong đầu là một khoảng trống rỗng, chẳng biết cuối cùng sự sống hay cái chết đang chờ đợi mình phía trước. Qua chừng 30 giây, rốt cuộc âm thanh kia cũng dời đi chỗ khác, trong lòng âm thầm thở phào một cái, má ơi, may mà vẫn còn một con đường sống. Đột nhiên, “bụp” một tiếng, chẳng biết tên chết toi nào lại đánh rắm vào lúc này!

Âm thanh kia đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, đèn mở sáng lên, tôi lập tức trông thấy một khuôn mặt khổng lồ quái đản cơ hồ dán sát vào lỗ mũi mình, hai hốc mắt không người nhìn chòng chọc vào mắt tôi, khiến tôi sợ đến mức lao đảo lùi lại vài bước. Lúc này, Muộn Du Bình quát to một tiếng: “Chạy!” Trông Bàn Tử có vẻ vụng về nhưng thật ra lại vô cùng nhanh nhẹn, thoáng cái hắn đã lăn qua công Phan Tử lên lưng rồi nhanh chân bỏ chạy, tôi theo phía sau, vừa chạy vừa mắng to: “Bàn Tử chết toi, có phải anh đánh rắm không đó?”

Mặt Bàn Tử đỏ bừng: “Khỉ gió! Con mắt nào của cậu trông thấy Bàn gia

đây đánh rầm hờ!”

Tôi ảo não: “Tôi bảo này, mẹ nó anh đúng là đồ tai họa!” Lúc này, đột nhiên nghe Bàn Tử phía trước kêu to một tiếng: “A...”

Tôi cả kinh, vừa định hỏi hấn “a” cái gì, đột nhiên chân bước hụt một cái, cũng “a” một tiếng thật to. Thì ra vừa rồi không cầm theo đèn mỡ, mò mẫm chạy loanh quanh mấy vòng, bất chợt chân bước hụt vào khoảng không, lại không thể nhìn thấy phía dưới có gì, chẳng biết nông sâu ra sao. Cảm giác lúc này thật giống như đang rơi vào một cái vực sâu không đáy!

Chỉ có điều cảm giác ấy rất nhanh đã được thay thế bằng sự đau đớn của cái mông tội nghiệp. Đang hoa mắt chóng mặt, đột nhiên một luồng sáng lóe lên, Bàn Tử vừa bật cái đèn pin mắt sói của hấn. Tôi nhìn xung quanh một vòng, phát hiện đây là một thạch thất thô sơ trông trái, trông khá giống chỗ ban nãy chúng tôi mới đại chiến với lũ bọ, nhưng kích thước của chúng lớn nhỏ khác nhau nên tôi biết chắc chắn không phải cùng một chỗ. Nhưng lúc này Bàn Tử vô cùng căng thẳng, nói: “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không phải là cái chỗ có đám bọ chết tiệt đó chứ?”

Tôi nghĩ may mà còn có Muộn Du Bình ở đây, ít nhất sẽ không phải sợ mấy con côn trùng kia, quay đầu nhìn lại, khi thật, hấn biến đâu mất rồi? Không lẽ chúng tôi lại chạy mỗi người một đường? Tôi vội vàng ngẫm lại một chút mới nhớ ra, vừa rồi tình thế hỗn loạn, tôi cũng chẳng để ý xem hấn có chạy theo đằng sau không. Nghĩ đi nghĩ lại, tuy không biết con quái vật kia là cái thứ gì, nhưng làm gì có chuyện nó để mặc chúng tôi chạy mất như thế này. Nhất định là Muộn Du Bình đang ở phía sau giúp chúng tôi chặn nó lại, thật không biết hấn lành dữ thế nào rồi.

Trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì hấn cũng chết thôi. Bàn Tử kiểm tra bốn phía một chút, sau đó thả Phan Tử vào trong góc rồi ngồi xuống xoa xoa cái mông: “Đúng rồi, có chuyện này nhất định phải hỏi cậu. Đám các cậu cũng tới đây tìm ẩn quý phải không?”

Tôi ngờ ngác: “Chẳng lẽ thật sự có vật đó?”

Bàn Tử cẩn thận nghe ngóng, chắc chắn chẳng có cái quái gì chạy theo tới đây rồi mới nhẹ giọng trả lời tôi: “Sao? Mấy người chẳng biết gì cả mà cũng dám chui vào cái mộ này à? Thế cậu có biết Lỗ Thương Vương trong mộ này từng làm gì không?”

Tôi nghe vậy, cảm thấy có thể moi được chút thông tin từ miệng hấn, liền nói: “Chẳng phải ông ta chỉ là một chư hầu nhỏ thôi sao, có điều nghe nói có thể mượn âm binh đánh giặc.”

“Cái rầm!” Bàn Tử khinh thường liếc tôi một cái, “Tôi nói cho cậu biết,

cái gã gọi là Lỗ Thương Vương, rồi lại còn mượn âm binh đánh giặc gì đó, chẳng qua là do người ta bốc phét một tác đến giờ thôi! Trong cổ mộ này có ẩn dấu bí mật, nếu tôi không nói, cho dù cậu nghĩ đến nát óc cũng đố mà đoán ra được!”

§16. Bàn Tay Nhỏ

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Mấy năm nay tôi làm công việc buôn bán đồ cổ và bán đập, kinh nghiệm nhìn người tích lũy được cũng không phải non nớt gì. Để làm được nghề này quan trọng nhất phải có nhãn lực tốt, phải nói là vừa biết nhìn đồ, vừa biết nhìn người. Tên béo này rõ ràng không phải người thành thật, muốn khai thác thông tin từ hắn, nói ngọt cũng chẳng được, chắc phải dùng chút kế khích tướng mới xong. Tôi liền giả bộ ngờ vực nhìn hắn: “Nói thì dễ lắm, nhưng biết đâu anh cũng chỉ là dân nghiệp dư giống cái lũ ô hợp kia?”

Bàn Tử quả nhiên bị chạm trúng nọc, rọi đèn pin vào mặt tôi: “Thằng ranh cậu còn không tin? Bàn Tử tôi đây trước khi đến nơi này đã chuẩn bị ròng rã cả tháng trời. Máy người có biết Lỗ Thương Vương liên quan đến cái gì không? Có biết mượn âm binh là như thế nào không? Có biết Quỷ ấn là để làm gì không?” Thấy tôi không thốt ra được lời nào, hắn cười đắc ý: “Tôi cho cậu hay, Lỗ Thương Vương này, muốn nói nghe lọt tai thì là một vị tướng, còn nói toạc móng heo ra thì cũng cá mè một lứa với chúng ta cả thôi. Một đám đồ đầu!”

Tôi bỗng nhớ ra chú Ba trước kia từng nói qua về việc này, nhưng tôi không hiểu sao hai người họ lại nhìn ra được. Bàn Tử tiếp tục nói: “Có điều người này lợi hại hơn nhiều so với ta, đến đồ đầu mà cũng được phong lên hàng vương. Trên cuốn sách lục đó có chép rằng, quân của Lỗ Thương Vương đa phần đều nghỉ ngơi ban ngày hành quân ban đêm, hơn nữa toàn bộ đoàn quân thường xuyên thoát biến thoát hóa, sau đó lại đột ngột xuất hiện ở một nơi khác. Những nơi bọn chúng đi qua thường xuyên “mô tan huyết nát, truy ra, đành bảo âm binh đội mã lên”. Cậu xem, chúng ta theo chủ nghĩa duy vật của giai cấp cách mạng vô sản, làm sao mà tin được trên đời lại có âm binh này nọ chứ?! Bọn chúng đi khắp nơi đào mộ quật mã, nếu người ta phát hiện phần mộ bị động liền đáp ngay rằng Lỗ Thương Vương muốn mượn hồn phách của chủ mộ, vì thế mới lan ra tin đồn mượn âm binh. Thời điểm đó, nhân dân cực kỳ mê tín, về sau cứ thế tin theo mà gọi thần gọi quỷ.”

Tôi nửa tin nửa ngờ: “Các anh bằng chừng đó tin tức đã vội vàng kết luận, có phải là quá võ đoán rồi không?”

Bàn Tử trừng mắt liếc tôi một cái như thể cảnh cáo tôi đừng có nói leo: “Đương nhiên đâu phải chỉ có vài chứng cứ lẻ tẻ đó, căn cứ chính xác và trực tiếp nhất chính là Thất tinh nghi quan này. Theo như sử sách, trước hết nó dùng để đối phó với bè lũ trộm mộ; bởi lẽ bọn họ đã trộm quá nhiều mộ, cho

nên khắp khởi lo sợ sau khi chết đi cũng gặp phải kết cục y như thế. Họ tự dựa vào kinh nghiệm của bản thân mà thiết kế nên bố cục quan tài giả. Họ cho rằng dù cơ quan có tinh xảo đến cỡ nào cũng vô phương ngăn chặn bọn trộm mộ. Biện pháp duy nhất, chính là khiến cho chúng phân vân chần chừ, không thể hạ thủ! Bảy cỗ quan tài này, ngoại trừ một cỗ quan tài thực sự của chủ mộ ra, còn lại sáu cái, chỉ cần mở lầm là chín đường chết một đường sống, bên trong không ần sẵn cung nỏ thì cũng bố trí tà thuật. Từ sau thời nhà Tống, cục diện mới được một số người tài phát huy, tuy nhiên thiết kế kiểu này xuất phát từ một nghề chẳng lấy làm quang vinh cho lắm. Người bình thường cho rằng nó là điềm gỡ, hơn nữa một huyết đặt bảy quan tài, chi phí cực kỳ tốn kém.”

Tôi thấy tên mập này trông có vẻ nhếch nhác bản thủ, không ngờ kiến thức lại uyên thâm đến vậy, không khỏi kính trọng hẳn thêm một chút. Nhưng xem ra hắn vẫn chưa nói hết, bèn hỏi: “Theo như anh nói, liệu có biện pháp nào để nhận ra đâu là quan tài thật hay không?” Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi, dường như nhận ra thái độ tôi có chút thay đổi, cực kỳ hả hê: “Xem ra đồng chí rất có tinh thần học hỏi, tôi đây cũng nắm rõ phương châm “Hồi nhân bất quyện” của Khổng Lão nhị đại này. Chú em nghe cho kỹ này, muốn phân biệt Thất tinh nghi quan cũng không phải không có cách. Có điều, giới chúng ta tồn tại luật lệ riêng. Phạm là người thường đi đồ đấu đựng phải Thất tinh quan đều phải biết đường mà rút lui, ông tổ cũng không trách tội. Trước kia vào thời loạn lạc, một nhóm Ban sơn đạo nhân cơm không đủ ăn áo không đủ mặc, thật sự lâm vào bước đường cùng mới phải phạm luật. Khi đó, một vị cao nhân đã nghĩ ra biện pháp phá thế cục này. Chỉ cần dùng hai thanh xà beng bẩy quan tài kênh lên lên một góc, sau đó đục thủng một lỗ nhỏ ở đáy quan rồi luồn móc sắt vào xem móc ra được thứ gì. Cứ như vậy có thể phán đoán được kết cấu bên trong quan tài.”

Tôi không ngừng xuýt xoa, người thiết kế đấu trí với kẻ trộm mộ thế này có thể viết thành cả bộ sách ấy chứ! Bàn Tử bỗng nhiên ra vẻ thần bí nhích lại gần, nói với tôi: “Nhưng bảy quan tài đá ở đây e rằng đều là giả. Cả mộ Lỗ Vương này, chỉ e cũng là giả.”

Hắn lại dùng đèn pin rọi vào thạch đạo khi nãy chúng tôi rơi xuống, thấy bên đó không có gì khả nghi mới nói tiếp: “Tôi vốn nghĩ nát óc vẫn chưa thông, cho đến khi rớt xuống thạch đạo này mới bất ngờ phát hiện, thì ra đây lại là mộ Tây Chu!”

Tôi phát hoảng: “Lẽ nào đây không phải là thông đạo để chạy trốn do thợ xây lăng mộ đào ra?!”

Phía sau, Phan Tử ngồi trong góc mắng một tràng: “Tôi đã nói trước với cậu rồi, làm sao mà là thông đạo để chạy trốn được?! Cậu có thấy thằng điên

nào đi xây thông đạo như cái mê cung chưa?! Ai lại hứng thú với trò đây chứ?!”

Tôi vẫn ngẩn ngơ, trong lòng dường như đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó, lại không thể nắm bắt được trọng điểm: “Nhưng tại sao lại có người muốn xây huyệt của mình trên huyệt của người khác? Đừng bảo là muốn đoạn tử tuyệt tôn nhé!”

Bàn Tử sờ sờ miệng, nói: “Cậu cũng đi đồ đấu, hiển nhiên phải biết mấy thứ lý thuyết phong thủy đó dân đồ đấu chỉ coi là một mớ rác vớ vẩn nhất mà thôi. Phong thủy ngoại trừ hướng dẫn được cho chúng ta một chút phương pháp đồ đấu tôi thấy cũng chẳng còn tác dụng quái nào cả. Ở thì phong thủy là tri thức, nhưng là tri thức của cổ nhân, tri thức của người chết, không liên quan đến thanh niên dưới lá cờ xã hội chủ nghĩa như chúng ta.” Hắn tự vỗ vào ngực mình “Hơn nữa, cái kiểu tự táng mình trong mộ người khác thế này phong thủy cũng có nói đến, hình như gọi là...là...Gọi là Tàng long huyệt! Mấy thứ tên tuổi na ná như nhau, dù gì chúng ta cũng chẳng cần quản ba cái tên nông cạn này. Nói gì đi chẳng nữa, táng mình trong mộ người khác, miễn là hợp mệnh, bố trí thích đáng thì cũng có khả năng lắm chứ! Vậy nên quan tài của Lỗ Thương Vương đích thị là cất giấu trong ngôi mộ Tây Chu này, tuyệt đối không chệch đi đâu được!”

Phan Tử nghe hắn nói xong, phì cười: “Không ngờ trông anh to cao như gấu thế kia mà cũng hiểu được thuật phong thủy???”

Bàn Tử giận điên: “Cái gì mà hiểu hay không hiểu, nếu không hiểu...Tôi làm sao có thể...Có thể nói được nhiều thứ như vậy?” Phan Tử cười hô hô, nhưng động đến miệng vết thương, đành ôm bụng đáp trả: “Tôi chẳng biết anh nghe đâu ra mấy câu không đầu không đuôi đó, nhưng nếu anh thực sự am hiểu phong thủy thì mau dẫn tất cả ra khỏi cái mê cung chết tiệt này đi. Nãy giờ tôi lượn lờ ở đây phải đến bảy, tám vòng rồi đấy!”

Tôi nghe Phan Tử nói mới chợt nhớ ra một việc, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, lúc đó các anh bỏ tôi ở lại đây, có biết tôi suýt bị hù chết không hả! Còn mấy người chú Ba đâu?”

Phan Tử khó nhọc ngồi thẳng dậy: “Tôi cũng không rõ nữa...Khi đó Tiểu Ca đuổi theo tên mập chết dẫm, tuy ông Ba không cho tôi đuổi cùng, nhưng tôi cảm thấy tên nhóc kia căng thẳng như vậy ắt hẳn có chuyện quan trọng. Hơn nữa, có việc này tôi chưa từng nói với cậu...Tôi từ trước đến giờ vẫn cảm thấy tên nhóc này đi theo chúng ta đến đây với mục đích không đơn giản chút nào. Tôi không thật sự tin tưởng hắn, muốn dò xét hắn nên mới đi theo.” Hắn nhíu mày, ngập ngừng nói “Tôi chạy được chừng vài phút đồng hồ, bỗng thấy con đường phía trước hình như có vật lạ. Tôi vừa lấy đèn rọi, thứ đó đã vèo một cái không thấy bóng dáng đâu nữa. Tôi hơi lo lắng bèn

tiền lại gần, lúc này mới nhìn rõ, giữa khe hở của hai tảng đá hình như đang kẹp một bàn tay người có năm ngón!”

Bàn Tử cả kinh, khước miệng giật giật giống như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng thốt ra được câu nào.

Phan Tử vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện xảy ra khi ấy, kể tiếp: “Tôi thấy vậy thì càng muốn đến gần. Cậu biết đấy, tôi là loại người không tài nào không chế được tật tò mò của bản thân, đại tiện cũng muốn ném thử một lần cho biết. Giờ nghĩ lại, đúng là nổi da gà thật! Tôi không ngờ lại bị cái thứ giống bàn tay đó đột nhiên lao vọt ra bóp nghiền lấy cổ, mạnh không chịu nổi, gần như bóp đến nghẹt thở luôn. Lúc đó tôi không biết xoay sở ra sao, may mà trên người còn có mã tấu. Chân thì giẫm đạp lung tung, tay thì muốn chém quách cái bàn tay đó cho rồi, bất chợt tôi chợt phát hiện ra cổ tay nó nhỏ phát khiếp, chỉ nhỉnh hơn ngón tay một chút thôi, không hiểu sao lại mạnh đến vậy. Phập một nhát, tôi cứa một vết dài, nó liền bung ra, lù vào trong kẽ hở.” Phan Tử xoa xoa cổ: “Mẹ nó, tôi nghĩ chắc chắn đằng sau bức tường này có điều kỳ quái, phải kiểm tra xem sao. Tôi phải đập trái đá, đột nhiên không biết ấn phải cái quý gì, mẹ kiếp, cả người bỗng rụng rơi xuống!” Hấn vỗ tường: “Về sau thì các anh cũng biết, tôi rơi xuống một gian phòng đá giống y như thế này, rồi phát hiện ra thạch đạo. May mà thân thủ không tồi, qua nửa ngày cũng có thể mò lên được, bằng không chẳng biết đến đời tám hoánh nào mới gặp lại cậu Ba.”

“Nói vậy anh cũng không biết họ rơi xuống đâu?” Tôi thở dài, Phan Tử hiển nhiên cũng lờ mờ biết được mấy người chú Ba mất tích, trên mặt lộ ra thần sắc lo âu thấy rõ. Tôi quay sang Bàn Tử, hỏi hấn: “Còn tên mập chết tiết này, sao anh lại rơi xuống chỗ đó? Anh khai thật ra cho tôi, có phải cái thứ quý quái kia là anh bày ra để chọc lộn tiết chúng tôi lên không?” Bàn Tử nói: “Trời ạ, cậu nói thế oan cho tôi rồi. Lúc tôi chạy đến đó, không biết từ đâu xuất hiện một lão già cùng với quái vật kia. Tên nhóc đi đằng sau tôi vừa nhìn thấy đã la hoảng lên một tiếng rồi quay đầu dông thẳng. Tôi ngấm ngầm đánh giá, cảm thấy nếu liều mạng với quái vật một phen cũng không phải không có phần thắng, nhưng ngọn lửa cách mạng còn phải duy trì dài lâu, hơn nữa nhiệm vụ cấp trên giao phó tôi còn chưa hoàn thành, nên tôi cũng quay đầu chuồn luôn. Chạy được một lúc thì gặp Tiểu Ca phía trước cản tôi lại, bảo tôi đứng yên không được nhúc nhích. Tôi còn đang há miệng không hiểu, cậu ta đã giơ chân đá đá vào vách tường, tôi liền rơi thẳng xuống. Tôi vẫn nghĩ cậu ta muốn cứu tôi, nào ngờ bên dưới lại nhúc nhích những bọ! Mẹ ơi...” Nói đến đây, hấn nhìn quanh bốn phía cứ như lo sợ lại có bọ ở đâu xông ra cắn hấn vậy.

Phan Tử liếc mắt nhìn tôi nói: “Cậu thấy không, hiểu biết về cổ mộ của

tên kia hoàn toàn không tầm thường, chắc chắn là có vấn đề.” Tôi thì thấy Muộn Du Bình không có gì bất thường, bởi lẽ chỉ cần có hắn ở bên, tôi sẽ có cảm giác an toàn tuyệt đối. Nhưng những lời của Phan Tử, tôi đương nhiên hiểu. Trên đường tới đây, tên kia cái gì cũng biết, dường như hắn có thể đoán trước mọi chuyện xảy ra, khiến lòng tôi không khỏi trào lên mỗi nghi ngờ. Trong túi có mấy khúc lương khô nên không biết Bàn Tử kiếm đâu ra, tôi sực nhớ ra cả đám đã nhịn đói rất lâu, mới lôi ra chia cho mỗi người một ít. Phan Tử ăn rất ít, nói rằng ruột hắn nở thủng rồi thì sao, ăn lắm chỉ tổ rơi ra nhiều, chi bằng để chúng tôi ăn thì hơn, bởi không biết bao giờ mới có thể thoát ra ngoài. Anh nói vậy, Bàn Tử tuy muốn nhưng cũng không dám mặt dày ăn thêm. Tôi ngồi nói chuyện cùng họ, dần dần cũng bớt căng thẳng.

Chúng tôi im lặng một lúc rồi nói sang chuyện khác. Bàn Tử bảo cứ ngồi một đống như vậy thì thật vô dụng, cùng lắm cứ xông bừa vào thạch đạo kia thử vận may. Phan Tử cũng nghĩ vậy nên chúng tôi quyết định sẽ nghỉ ngơi thêm một chút, sau đó xuất phát.

Tôi mơ mơ màng màng ngủ gật, đang lúc nửa tỉnh nửa mê tự nhiên thấy Bàn Tử trước mặt như chớp mảy tron mắt. Tôi vốn vẫn thấy tên mập này rất tùy tiện, hình như còn bị tâm thần phân liệt. Anh nói xem, ở trong cô mộ mà còn nghĩ ra trò đội mũ sành lên đầu đi dọa người khác, không phải gan rất to thì là đầu óc cực kỳ thiếu năng. Giờ chúng tôi có một người trọng thương, ba người còn lại chẳng biết đi đâu, trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà hắn còn có hứng ngồi làm trò hề. Hừ hừ, nếu còn khỏe chắc chắn tôi đã lao vào cho hắn một trận.

Nhưng sau đó tôi phát hiện ra Phan Tử cũng đang tron mắt nhìn tôi. Tôi nghĩ bụng, hừ, bệnh thần kinh cũng lây được sao? Hai người bọn họ không ngừng tự đập lên vai trái của mình, miệng mấp máy giống như đang nói: “Bàn tay, bàn tay!” Tôi thấy họ đều đã đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy chuyện này thật quái đản. Nhưng trên tay tôi làm gì có gì? Chẳng lẽ lại là trên bả vai?

Tôi theo phản xạ quay đầu lại, đột nhiên đập vào mắt là một bàn tay nhỏ màu xanh lục đang đặt lên bả vai mình.

§17. Động

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

Đó là một bàn tay nhỏ, năm ngón khá dài, cánh tay rất gầy, giống hệt như Phan Tử đã miêu tả, trông cực kỳ đáng sợ. Bàn Tử dùng tay ra hiệu với tôi, bảo tôi không được cử động. Kỳ thực tôi cũng không sợ hãi cho lắm, nếu một người gặp quá nhiều sự việc bất ngờ thì ngược lại sẽ dần dần trở nên bình tĩnh, nên lúc ấy tôi chỉ cho đây giống như một trò đùa quái ác. Đột nhiên cảm thấy hết sức phiền muộn, thật muốn túm lấy bàn tay kia cắn phập một cái.

Đương nhiên lý trí vẫn điều khiển tôi đứng im tại chỗ không hề cử động. Bàn Tử dùng súng của Phan Tử, khều khều cái tay đó, định khều nó xuống khỏi bả vai của tôi. Khi cây súng vừa đưa lại gần thì bàn tay đó giống như một con rắn bò lên quấn lấy cây súng, rồi kéo giật lấy. Bàn Tử không chịu buông tay, cái móng to run lên, cổ gồng mình giăng co với cánh tay đó.

Tôi cũng vội tiến lên giúp đỡ, sức lực của một mình Bàn Tử vốn đã rất lớn, lại thêm cả tôi mà cũng chỉ có thể đấu ngang sức với cánh tay gầy nhỏ đó. Thấy chúng tôi sắp chống đỡ không nổi, Phan Tử vung tay ném mã tấu cho Bàn Tử, Bàn Tử chửi thề một tiếng, đưa dao cắt mạnh một cái từ dưới lên. Nhưng dao vừa mới chạm vào lớp da trên bàn tay đó thì nó đã thả ra, cuống cuống lẩn trốn vào trong bóng đêm, động tác của nó nhìn qua trông giống một con rắn. Lần này tôi và Bàn Tử đều bị mất đà, ngã chổng vó ra đằng sau.

Thân thể béo tròn của Bàn Tử nhảy dựng lên, hắn đuổi theo “con rắn” thì thấy hóa ra ở chỗ đó có một khe hở rất sâu. Hắn dùng sức chui vào bên trong, tuy bên trong khá rộng rãi nhưng cửa vào lại quá nhỏ, với hình thể của hắn căn bản không thể chui vào được. Hắn ử rử vung tay lên, tức giận đưa tay nạy nạy lớp gạch đá, không ngờ vách tường đá này nhìn qua có vẻ rắn chắc mà lại dễ dàng bị hắn nạy ra. Hắn vội nói: “Mau nhìn xem, hóa ra ở đây có một cái động lớn!”

Chúng tôi lại gần xem thử, Bàn Tử chiếu đèn pin vào, bên trong quả nhiên là có một cái động. Cái động này tối đen, không biết thông đến nơi nào, chúng tôi thật sự không ngờ nơi vách tường tối tăm này lại ẩn giấu một lối đi nhỏ, khó trách lần trước đám bọ ăn xác có thể xuất quỷ nhập thần như vậy.

Phan Tử sờ sờ bề mặt động, bực bội nói: “Xem chừng động này do con người đào ra, chẳng lẽ là lối đi dành cho đám bọ ăn xác hoạt động?”

“Anh nói đám bọ đó ở ngay bên trong?” Bàn Tử đã định chui vào trong

động xem thử, nghe Phan Tử nói vậy thì cũng hơi do dự. Phan Tử nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, vừa rồi lúc Tiểu Ca xử lý miệng vết thương cho tôi, tôi đã quẹt một ít máu trên người cậu ta lên tay mình, anh xem,” Anh chỉ chỉ vết máu trên tay, “Hai người dùng nước miếng quẹt một chút rồi bôi lên mặt, chắc chắn sẽ có tác dụng!”

Tôi không khỏi bật cười: “Mẹ nó, anh cũng quá thất đức, dù gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng anh đấy!”

Phan Tử ngượng ngùng cười cười, nói: “Khi đó không hiểu sao thấy máu cậu ta nhỏ xuống, tôi chợt cảm thấy không nên lãng phí.” Bàn Tử không hiểu chúng tôi đang nói gì, hỏi: “Là sao, máu của vị tiểu huynh đệ kia lợi hại đến thế ư?”

Cả hai chúng tôi đều gật đầu, đem chuyện trong động xác kể lại cho Bàn Tử. Bàn Tử nghe xong tỏ ra vô cùng hứng thú đối với vết máu trên tay Phan Tử, tán thưởng: “Hóa ra lại có thứ tốt như thế, sau này tôi đi đồ đấu cũng có thể uy phong một chút, mẹ nó, nếu đũa nào dám thổi nến của tôi, tôi sẽ bắt nó phải quỳ gối trên nắp quan tài.” Nói xong, giống như hận không thể đem vết máu trên tay Phan Tử cắt xuống vậy.

Phan Tử nói với tôi, “Không biết cái lỗ mở ra ở đây là có dụng ý gì, có điều nếu chúng ta không thể ra khỏi cái mê cung thạch đạo kia, tôi nghĩ đây cũng là một lối thoát. Hay chúng ta cứ vào xem thử?” Tôi xem xét lối vào nhỏ xíu chỉ đủ cho một người đi, đã thế gió lạnh còn liên tiếp lùa vào, cảm thấy cứ thế đi vào thì có điểm không ổn, nhưng nếu ở lại cũng chỉ có thể ngồi yên chờ chết, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bàn Tử tháo dây lưng, cột vào chân mình rồi nói với Phan Tử: “Anh nhớ giữ chặt lấy cái dây lưng này, tôi sẽ đi trước mở đường.”

Nói xong cũng không nhiều lời, khom lưng cúi người chui vào động, sau đó Phan Tử giữ chặt cái dây lưng rồi cũng vào theo. Tôi nhìn bọn họ biến mất trong bóng đêm, nuốt nước bọt, thì thào một tiếng Thượng Đế phù hộ, sau đó cảm thấy vững tâm hơn một chút, cũng nổi bước hai người họ.

Bàn Tử ở phía trước đi rất chậm, có những chỗ hần cơ hồ không lách nổi, đành phải hít sâu, co mông lại mới chui qua được. Phan Tử ở phía sau bị lôi theo cũng vất vả, hơn nữa còn phải nhìn thẳng vào cái mông của hắn, đe Bàn Tử: “Anh nhất định không được đánh rắm đấy.”

Bàn Tử thở hắt hắt bò ở phía trước, cũng không có sức để trả lời, tôi thấy một người lăm lờ như hắn mà không hé răng câu nào thì cũng hiểu hắn quả thực rất mệt. Cứ như vậy chúng tôi giống như ba con sâu, dịch từng chút từng chút một. Không biết đi được bao lâu, bỗng Bàn Tử khẽ kêu một tiếng: “Có ánh sáng!” Đột nhiên hắn tăng tốc khiến miệng vết thương của Phan Tử bị kéo căng, khiến anh đau đến nổi la lên oai oái. Bàn Tử đi cực nhanh, xem

ra với hình thể của hắn, có thể đi ra khỏi cái động này với tốc độ như vậy đã là kỳ tích. Tôi thấy ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, nghĩ thầm chẳng lẽ vận khí của chúng tôi tốt như vậy, lỗ nhỏ này lại thông lên mặt đất ư? Rốt cuộc Bàn Tử là người đầu tiên thoát ra khỏi động, hắn vừa mới ra, tôi đã nghe một tiếng la thất thanh: “Con mẹ nó! Đây rốt cuộc là cái chỗ khí gió nào vậy?”

§18. Đại Thụ

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

Tôi thật cẩn thận bước ra khỏi cửa động, bên ngoài chỉ có một mỏm đất nhỏ nhô ra vừa đủ để tôi đứng, bước ra xa thêm một chút là đến sát mép vực, từ đây xuống dưới tối thiểu cũng phải cao đến 15 mét, hơn nữa gió thổi rất mạnh, tôi chỉ có thể nép sát vào vách đá để quan sát nơi này.

Tôi thật sự không biết nên miêu tả cảnh tượng tôi thấy như thế nào. Trước mắt tôi là một hang động tự nhiên rất rộng, kích thước phòng chùng phải lớn bằng một sân bóng. Trên đỉnh có một cái khe lớn, ánh trăng theo khe hở đó chiếu vào, vừa hay có thể phác họa rõ ràng hình dáng toàn bộ hang động. Vị trí hiện tại tôi đang đứng là trên vách động phía tây, từ trên xuống dưới đều không có chỗ đặt chân để leo lên leo xuống. Tôi quét mắt nhìn một lượt, phát hiện xung quanh vách động chỉ chít những cửa động, ước chùng phải hàng nghìn hàng vạn cái, dày đặc đến mức có cảm tưởng vách tường của hang động này bị một khẩu pháo cực lớn gồm nhiều nòng pháo có đường kính khác nhau quét qua hơn mười lần vậy.

Nhưng có một điều còn khiến người ta kinh ngạc hơn, đó là chính giữa hang động có một cây đại thụ cao đến mười tầng lầu, mười người vây quanh cũng ôm không xuể. Mà trên thân đại thụ kia còn mọc ra vô số nhánh dây leo to bao phủ giống như mạng điện, chúng giăng khắp nơi, cơ hồ quấn quanh tất cả mọi thứ. Những nhánh dây đó giống như cành liễu từ trên cây buông xuống, có nhánh treo lơ lửng giữa không trung, có nhánh đã buông thông xuống mặt đất, thậm chí còn có những nhánh rõ ràng đã chui vào những lỗ hổng trên vách hang động. Chỉ cần ngược mắt là có thể thấy chỗ này cơ hồ đã bị dây leo phủ kín, ngay cái cửa động bên cạnh chúng tôi cũng có một hai nhánh bò vào.

Nếu quan sát cẩn thận, còn có thể thấy trên các nhánh cây có thứ gì đó treo lơ lửng, lúc đầu tôi còn tưởng là quả, nhưng nhìn kĩ thì thấy hình dạng không giống. Mấy thứ đó khuất sau đám dây, mỗi khi gió thổi lại rung rung vài cái, trông vô cùng quý dị.

Dưới đáy hang động này có một hành lang bằng đá xuất phát từ một khối kiến trúc nhỏ trông giống như đài hiên tế, rồi từ đó dẫn thẳng đến phía dưới tán cây. Tôi mơ hồ nhìn thấy cuối hành lang có hơn mười bậc thang dẫn lên một bãi đá, trên đó đặt một chiếc giường ngọc, phía trên hình như có người đang nằm! Khoảng cách thật sự quá xa, ngoại trừ một bóng dáng mơ hồ thì chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, nên tôi cũng không dám kết luận.

Bàn Tử vô cùng hưng phấn, kêu lên: “Mẹ nó, cuối cùng lão tử cũng tìm được rồi. Đây nhất định là gian mộ chính của cái lăng mộ Tây Chu này, nằm trên đài ngọc kia chắc chắn là xác chết của Lỗ Thương vương. Lão già Lỗ Thương vương này cũng thật là thất đức, tước chiếm cuu sào, đồ đầu đem người ta lôi ra, còn mình thì nhảy vào chiếm chỗ. Hôm nay Bàn Tử ta sẽ thay trời hành đạo, trừng phạt cái kẻ không có một chút đạo đức nghề nghiệp như ngươi, cho ngươi biết kết cục của kẻ đồ đầu là như thế nào!” Hắn nói rất hứng khởi, cũng không nghĩ lại xem mình đang làm gì, thành ra mắng luôn cả mình mà không biết.

Phía sau, Phan Tử đột nhiên nói: “Hai người tốt nhất không nên manh động, tên Lỗ Thương vương này vô cùng gian trá, nơi này chắc chắn vẫn còn nhiều bí ẩn. Tôi thấy chúng ta nên tìm cách chui lên mặt đất từ cái khe kia thì hơn.”

Tôi ngẩng đầu quan sát phía trên, không khỏi líu lười. Muốn trèo đến đỉnh đã không phải chuyện dễ dàng, hướng chỉ đỉnh còn cách miệng khe một khoảng rất dài, chúng tôi không phải người nhện, làm sao mà leo lên được? Vì thế quay đầu định hỏi ý kiến của Bàn Tử thì thấy hắn đã thò nửa người ra bên ngoài vách núi, căn bản không hề để ý đến lời của Phan Tử. Tôi thấy thân thủ của hắn nhanh nhẹn nên cũng không ngăn cản. Hắn trèo xuống hơn 2 mét, đến trước một cửa động khác, vừa định tiếp tục trèo xuống thì từ trong động kia đột nhiên có một bàn tay vươn ra, định tóm lấy chân hắn.

Bàn Tử bị dọa cho giật mình, đá mạnh một cái muốn hất văng bàn tay đó ra, chợt nghe từ trong động vang lên giọng của một người đàn ông: “Đừng nhúc nhích! Anh mà đi thêm một bước nữa thì chắc chắn sẽ chết.” Tôi vừa nghe đã nhận ra đó là giọng của chú Ba, không khỏi vui mừng kêu một tiếng: “Chú Ba, có phải chú đây không?”

Người phía dưới kinh ngạc, nói: “Thằng cháu chết tiệt này, mày chạy đi đâu vậy hả! Con mẹ nó làm chú lo muốn chết! Mày có bị gì không?”

Tôi vừa nhận ra tiếng chú Ba liền thở phào một hơi, gọi với xuống: “Không sao, có điều Phan Tử bị thương! Đều là do cái tên béo này hại!” Nói xong định ló xuống xem, nhưng cái động phía dưới này lại nằm ngay góc chết của chỗ tôi đứng, tôi chỉ nhìn thấy nửa bàn chân của Bàn Tử nên đành thôi. Chợt nghe cái tên Bàn Tử kia hét to một tiếng: “Đồng chí, tôi xin ông đừng có nắm chân tôi được không hả?”

Chú Ba mắng to: “Cái tên béo này rốt cuộc là từ chỗ nào nhảy ra hả, con mẹ nó đừng có ba hoa với tôi, mau xuống đây, chân đừng có giẫm đạp lung tung, nhất định không được đụng đến đám dây kia.”

Bàn Tử nói: “Dây gì, có phải cái này không?” Nói xong còn chỉ chỉ mũi chân, chú Ba vội kêu to: “Đừng!” Lời còn chưa dứt, nhánh dây nhìn qua vốn

cực kỳ bình thường đột nhiên góc lên như rắn, mấy đoạn nhánh ở đầu dây nở ra như hoa, cử động nhìn như là bàn tay quý, ngẩng lên thăm dò, hình như đang xác định vị trí của Bàn Tử. Bàn Tử cử động thì nó cũng di chuyển theo, lắc trái lắc phải, giống như là trò điều khiển rắn của người Ấn Độ. Tôi lập tức bưng tỉnh, hóa ra bàn tay quý mà tôi và Phan Tử nhìn thấy chính là cái thứ này.

Bàn Tử cũng không thèm để ý, hươu chân hình vòng tròn, đùa giỡn với nhánh dây kia. Tôi thâm nghĩ người này chẳng chịu tin tưởng ai, hèn gì hẳn chỉ có thể đi đồ đầu một mình; nếu hẳn vẫn đi theo chúng tôi thì nhất định có ngày chúng tôi sẽ bị hẳn hại chết. Nghĩ đến đây, quả nhiên thấy chú Ba nổi khùng lên, mắng: “Anh có thôi đi ngay không hả, có biết đây là cái gì không? Mau xuống!” Vừa nói xong Bàn Tử đã gặp họa, nhánh dây kia cuốn chặt lấy chân hẳn, sau đó giật hẳn xuống khỏi vách đá. Lúc ở trong thạch thất tôi cùng Bàn Tử hai người hợp sức mà kéo không thắng được một sợi dây, bây giờ thì nguy rồi, trên vách núi lại không có chỗ nào để mượn lực. Mắt thấy Bàn Tử sắp chổng đờ không nổi, tôi hoảng hốt, muốn tìm tảng đá để ném đứt nhánh dây, nhưng cái vách núi chết tiệt này lại trụi lơ trụi lủi, một mẩu đá vụn cũng không móc ra được. Đang mò mẫm xung quanh thì đột nhiên cảm thấy chân mình bị túm chặt, tôi cúi đầu nhìn, chết rồi! Một bàn tay quý không biết từ chỗ nào xuất hiện, cuốn lấy chân tôi, tôi vội vàng tìm một chỗ bám nhưng đã muộn, một lực rất lớn tức khắc lôi tuột tôi ra ngoài. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã lơ lửng giữa không trung.

Trong chớp mắt đó cảm giác giống như bị mất trọng lực, tay chân đều không túm được bất cứ thứ gì, sau đó thì bị quăng mạnh lên vách núi, một cú đập này thảm hơn nhiều so với việc tự mình đâm đầu vào vách núi! Tôi bị đập cho thất điên bát đảo, gần như hộc máu, cảm thấy nhánh dây kia đập xong có vẻ rất hăng hái, ra sức kéo tôi xuống dưới. Hai bàn tay của tôi đã quơ cào đến chảy máu mà vẫn không tìm được chỗ dựa, tiếp tục rơi tự do. Bên dưới chính là vách núi hơn 15 mét, tôi nhắm mắt lại, nghĩ bụng thôi xong đời, lần này coi như chết chắc.

Phía sau, đột nhiên lại có ba bốn nhánh dây bị tôi thu hút, từ trên vách núi vòng lại, trong đó có một nhánh đặc biệt thô to, thoáng cái đã quấn quanh lưng tôi. Tôi giống như cái bánh quai chèo bị cuốn vài vòng, treo lơ lửng giữa không trung, sau đó bị bàn tay quý thô to kia lôi đi, gáy đập vào vách đá, đầu óc ong ong, lập tức choáng váng, chỉ mơ hồ cảm thấy mình bị cái dây này kéo xuống. Dọc đường đi hết đụng nhánh cây lại đụng tảng đá, toàn thân không một chỗ lành lặn, bị va đập đến mức hoa cả mắt, cơ hồ sắp mất đi tri giác.

Chờ đến lúc tôi mông lung phát hiện ra mình đang bất động tại chỗ, đột

nhiên cảm thấy buồn nôn và choáng váng, muốn mở to mắt ra nhìn nhưng lại phát hiện trước mắt hình như bị phủ lên một tầng sương mù. Tôi hít sâu vài cái, từ từ trở lại bình thường, cảnh tượng trước mắt cũng dần dần rõ ràng. Lúc này tôi mới phát hiện mình bị treo ngược trên một trạc cây của đại thụ, bên dưới đầu tôi chính là bãi đá có đặt khối thi thể thần bí kia. Tôi nhìn kỹ, không khỏi chấn động. Hóa ra trên bãi đá ấy không phải chỉ có một khối thi thể, mà bên cạnh nó còn thêm một nữ thi trẻ, trên người khoác lụa trắng, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bình thản, nhìn qua cũng khá xinh đẹp, hơn nữa thân thể không hề có dấu hiệu thối rữa, nếu không nhìn kỹ còn tưởng lầm cô ta đang ngủ. Thi thể đàn ông nằm ở một bên thì mang một cái mặt nạ đồng đen hình mặt hồ ly, toàn thân khoác một bộ giáp sắt bó sát người, hai tay đặt trước ngực, trong tay giữ một cái hộp tử kim

Tôi liếc nhìn khối thi thể mặc giáp sắt này vài lần, cảm thấy nó có nét gì đó làm tôi không thoải mái. Nhìn kỹ mới phát hiện ra, xuyên qua hốc mắt trên mặt nạ đồng đen, thi thể mở to đôi mắt, hai tròng mắt màu xanh biếc đang lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm.

§19. Nữ Thi

Editor: Thanh Du

Ánh mắt ấy thực sự dọa cho người ta rợn gai ốc. Tôi nhìn thẳng vào nó, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Giờ đây tôi bị mắc kẹt ở chỗ này chẳng khác nào miếng lạp xưởng treo lủng liểng trên bếp, muốn chạy cũng chạy không nổi, chỉ có thể vừa cầu nguyện vừa gắng sức nghĩ cách thoát thân. Nhưng qua chừng mười lăm phút, cái xác mặc khôi giáp kia vẫn không hề nhúc nhích, ngay cả tròng mắt cũng không xoay chuyển, khiến tôi không khỏi hoài nghi phải chăng đây chỉ là ảo giác mà thôi? Nhưng ánh mắt quỷ dị kia cứ nhìn chằm chằm vào người ta, cho dù có là thần tiên cũng phải thấy khó chịu. Tôi quyết định không nhìn nó thêm nữa, thậm chí mình nên mau mau nghĩ cách đặt chân xuống đất thì hơn. Treo ngược thân lâu như vậy, máu dồn hết xuống não, chân chừ thêm tí nữa chỉ sợ đầu nổ tung ra mất.

Tôi dùng hết sức bình sinh ngẩng đầu lên, phát hiện ra trên người mình chỉ chút những vết ứ máu, tình cảnh vô cùng thâm thảm. Chân tôi bị một gốc dây leo cuốn lấy, vừa ngoảnh đầu nhìn lại đã hít một hơi khí lạnh. Những nơi tầm mắt tôi có thể quét qua đều treo la liệt thi thể, nhiều đến mức không tài nào nhìn hết được. Mấy chục mấy trăm khối thi thể thì không sao tạo thành khung cảnh “hoành tráng” thế này được, phỏng chừng số lượng thi thể phải lên đến hơn một vạn. Những thi thể đó đong đưa theo gió, thoát nhìn giống như một cái chuông gió không lồ tạo nên từ vô số khung xương, cảm giác này thực không thoải mái chút nào.

Tôi nhìn kĩ hơn một chút thì phát hiện ra không chỉ có xác người mà còn có xác động vật, phần lớn đã khô quắt lại. Một số thì phân hủy rất mạnh, trong không khí thì thoảng có mùi tanh hôi truyền tới, lại thêm đám bọ ăn xác lớn có nhỏ có bu kín đặc như ruồi vào đám thi thể mà gặm nhấm. Tôi không khỏi mừng thầm, lúc trước nghe lời Phan Tử quyết một ít máu của Muộn Du Bình bôi lên người mình, xem ra quả nhiên là có tác dụng. Tuy làm thế có hơi thất đức, nhưng thà thất đức còn hơn là mất cái chân cụt cái tay.

Lúc này tôi mới nhớ ra Bàn Tử cũng bị cánh tay quái dị mọc ra từ cái cây kia cuốn lấy chân giống như tôi, không khỏi lo thay cho hắn, nhưng nhìn ra bên ngoài chỉ thấy toàn dây là dây, chẳng thấy gì khác nữa. Thử lần lần trên người, chỉ mò được cái máy ảnh kĩ thuật số, ngoài ra chẳng có gì hữu dụng. Đang ảo não, đột nhiên dây leo quấn chân buông lỏng, thân thể tôi rơi tự do, gần như là ngã chúi đầu xuống. Tôi vội vàng đưa hai tay xuống dưới ôm chặt đầu, không ngờ nó chỉ thả lỏng một chút rồi ngừng lại. Tôi mở mắt ra nhìn thì thấy mặt tôi gần như dán vào mặt khối nữ thi kia, giá xuống thấp

chút nữa là môi chạm môi liền. Tôi giật mình, vội vàng rút lại, cổ gập ra đằng sau. Đúng lúc này, mắt tôi vô tình quét qua khối thi thể mặc giáp bên cạnh, thấy trên thắt lưng nó có đeo một con dao nhỏ, không khỏi vui mừng mà nhủ thầm: “Tiên nữ, tôi ở vào tình thế bất đắc dĩ, muốn mượn dao của vị bằng hữu đây, chỉ mong hấn sẽ không để bụng”. Nghĩ rồi tôi gắng xoay người, với tay về phía con dao đằng kia. Dong đưa qua lại vài lần, tôi đu mạnh một cái, tóm được chuôi dao, cố sức rút ra. Không ngờ dao này giắt chặt như vậy, tôi không những không rút dao ra được, mà còn giật đứt cả đai lưng của khối thi thể mặc giáp kia.

Tôi thấy thế cũng phát run, tiêu rồi, sao lại kéo thắt lưng người ta, làm thế người ta chẳng điên lên vật chết mình sao? Vội lấy hai chân kẹp chặt bao dao, dùng sức rút mạnh. Lưỡi dao lấp lánh hàn quang, nhìn qua đã biết ngay là dao xịn, tôi nhủ thầm trời cũng giúp ta, sau đó vận hết sức bình sinh đu người lên cao cắt đứt cái dây leo kia. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đến chuyện cắt đứt dây, không thêm nghĩ xem bên dưới là cái gì. Đợi đến khi dây đứt người rơi thì hồi hận cũng đã muộn: chưa tới một giây sau, tôi đã rụng trúng khối nữ thi kia.

Cũng may khi chạm đất tôi cố gồng mình lên chống đỡ, bằng không khối thi thể này đã nát bét ra rồi. Nhưng lực quán tính quá lớn, tôi có muốn giữ khoảng cách với nữ thi cũng không kịp nữa. Mặt tôi dán sát vào mặt cô ta, chỉ cảm thấy lạnh ngắt, lạnh đến nỗi khiến tôi dựng tóc gáy. Tôi ngậy ra, lập tức liên tưởng đến cảnh một cái lưỡi dài trườn ra từ trong miệng cô ta, chui vào cổ họng tôi, cuốn hết lực phủ ngũ tạng ra ngoài. Nghĩ đến đây tôi lại thấy may vì đây là quý cái, bộ dạng cũng không tẻ lắm, nếu là quý đực thì đúng là mắc ói muốn chết.

Ngậy người nửa buổi cũng không thấy có đầu lưỡi nào thè ra, tôi nhủ thầm rốt cuộc vận khí của mình cũng không tệ, gặp được một cái xác thối tình đạt lý, liền chậm chậm ngẩng đầu, tính đường chuồn lẹ. Đầu mới ngẩng lên được một nửa, bỗng ngửi thấy một mùi hương thoang thoang, nữ thi kia đột ngột vòng hai cánh tay qua vai tôi. Tôi ngậy ra, sợ đến nỗi thân thể cứng đờ. Tức khắc khối thi thể bên cạnh phát ra tiếng lộp cộp, tôi vừa nghe đã biết có chuyện không ổn, thầm kêu: “Áy ông anh, rõ ràng là vợ ông anh không cho em đi, em tuyệt đối không có ý sàm sỡ, ông anh đừng hiểu lầm!”

Quay đầu nhìn lại, thì ra khi này tôi kéo đứt đai lưng của nó, nên một mảnh giáp nối vào đai lưng mới rơi xuống. Tôi thở phào nhẹ nhõm, giờ đây điều may mắn duy nhất đối với tôi là đã rơi trúng khối nữ thi này, chứ không phải thẳng cha bên cạnh, bằng không chắc chắn quần tôi đã ướt sũng.

Cứ giằng co như thế đến hơn mười giây, thấy cô ta không tiến xa hơn, tôi tính toán len lén luồn đầu xuống dưới hai cánh tay cô ta rồi chui ra. Nhưng

vừa nhích một cái, tay cô ta cũng cử động theo. Tôi tiến lên cô ta cũng tiến lên, tôi giật lùi cô ta cũng giật lùi. Tôi phát sốt ruột, liền dốc sức ngẩng cao đầu lên, nhủ thầm ta nhất định phải giã khỏi người, sau đó lăn một vòng chuồn lẹ. Không ngờ tay cô ta cử động nhanh như vậy, tôi ngẩng đầu lên liền kéo cô ta ngồi dậy luôn. Hơn nữa chân động vừa rồi cũng khiến miệng nữ thi mở ra, giúp tôi nhìn rõ cô ta đang ngậm trong miệng một vật gì đó.

§20. Chìa Khóa

Editor: Thanh Du

Tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy vật kia hình như là một cái chìa khóa đồng khảm châu ngọc, hạt châu màu lục sẫm, xem ra cũng khá quý hiếm. Tôi không đoán ra nó là thứ ngọc gì, chỉ biết cổ nhân có tục đặt hạt châu vào miệng người chết để chống phân hủy. Nếu tôi lấy cái chìa khóa ra, không chừng nữ thi xinh đẹp ngàn năm này sẽ biến thành xác khô chỉ trong nháy mắt. Chuyện kinh khủng như thế, tôi tuyệt đối không mạo hiểm làm. Nhưng tình thế hiện tại cũng thật khó xử, tôi làm sao cũng theo khối thi thể này mà chạy trốn được cơ chứ?

Đang phân vân không quyết, đột nhiên nghe tiếng người gào rú mỗi lúc một gần. Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy ngay một người la hét âm ỉ, liên tiếp đụng vào bảy tám nhánh cây, cuối cùng bị một nhánh kéo đến treo ngược trên đỉnh đầu tôi. Người này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là tên Bàn Tử chết toi. Xem ra hắn cũng không cầm cự nổi, đâm trúng vết xe đổ của tôi rồi, mà hình như còn bị thương nặng hơn. Cũng may hắn không đập đầu vào đâu, bị treo lơ lửng còn có sức chửi rủa: “Mẹ nó, không ngờ cái nhánh cây khôn nạn này lại khỏe thế!” Rồi hắn quét mắt qua tôi, vừa thấy tôi đã ngẩn người: “Đồng chí, không lẽ đang thả dê...”

Tôi dở khóc dở cười, cũng không dám to tiếng, đành ra hiệu bằng tay, nói: “Vớ vẩn, cô ta chết lâu rồi! Anh mau nghĩ cách giúp tôi đi!” Bàn Tử “a” một tiếng, cái mông tròn vo ngọ nguậy giữa không trung, nói: “Gì thì gì cũng phải thả tôi xuống đã chứ!” Tôi liền phi con dao đang cầm trong tay lên trên, hắn vừa vịn tiếp được, tức khắc đu người lên cắt dây. Ban đầu tôi cũng không để ý, đến khi nghĩ ra thì đã không còn kịp nữa. Tôi vừa định kêu Bàn Tử từ từ đã, Bàn Tử đã la lên oai oái rồi rút trúng xác chết mặc giáp kia, vừa vịn đánh rớt mặt nạ của nó. Tôi vừa định nghển cổ lên hóng hót, Bàn Tử đã xoay người, hét to vào mặt tôi: “Tuyệt đối không được nhìn, đây là một con hồ ly mắt xanh!”

Tiếc thay hắn nói quá muộn, trong tích tắc ấy tôi đã nhìn thấy gương mặt dưới lớp mặt nạ. Vừa liếc qua một cái, đầu tôi đã ong ong, sợ đến nổi nổi gai ốc, lắp bắp: “Đây mà là người ư?”

Phía dưới mặt nạ là một khuôn mặt trắng bệch, nhìn kỹ còn có thể mơ hồ nhận ra ngũ quan. Người này không có lông tóc, không lông mày lẫn râu, gương mặt nhọn hoắt hình tam giác, có thể nói là dị dạng. Đôi mắt hắn gần như tạo thành hai khe hở dài, đôi ngươi màu xanh toát ra hàn quang phía sau hai khe hẹp ấy, còn những ngũ quan khác gần như không thể nhận ra nổi. Có thể nói khuôn mặt này nhìn qua cực kỳ giống một con hồ ly mặt người đang

cười gằn. Đặc biệt là hai tròng mắt màu xanh của hắn, càng nhìn càng thấy quỷ dị. Thực tình mà nói thi thể bình thường tôi chẳng coi là cái thá gì, nhưng với khối thi thể đáng sợ này thì tôi không dám nhìn thẳng. Nếu không được chuẩn bị tâm lí từ trước, đang yên đang lành nhìn thấy cảnh này không chừng sẽ bị dọa cho vỡ tim mà chết. Bàn Tử cũng sợ run, xoay người nhảy xuống khỏi giường ngọc, hoảng hốt nói: “Thực sự không ngờ Lỗ Thương Vương lại là dạng người này!”

“Đây có đúng là Lỗ Thương vương không?” Tôi hỏi: “Sao nhìn qua trông giống... giống con hồ ly?”

Ánh mắt Bàn Tử quét qua quét lại trên khối thi thể mặc giáp, kẻ: “Tôi có một người bạn, người ấy nói đây gọi là xác hồ ly mắt xanh. Rất lâu trước kia có người đào mộ không biết từ đời nào, khi mở quan tài phát hiện ra bên trên xác chết có một con hồ ly mắt xanh. Hồ ly là giống loài yêu ma, hồ ly nằm trên thi thể là điềm xấu vô cùng. Đáng lẽ phải trả đồ vật lại nguyên xi như cũ, có điều người kia bản lĩnh mò vàng còn chưa đủ, lòng mang âm ức, mới len lén giữ lại một con rùa ngọc. Mấy năm sau hắn rửa tay gác kiếm, về quê cưới vợ. Vợ hắn mang thai mười tháng, khi chuyển dạ, bỗng dưng bà đỡ hét lớn một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Hắn chạy ào vào xem có chuyện gì thì thấy vợ hắn sinh ra một đứa con có đôi mắt dài màu xanh. Kẻ mò vàng kia ban đầu còn không nhận ra có con hồ ly quấy phá, chỉ nghĩ đứa bé mắc chứng bệnh lạ, chạy chữa khắp nơi. Ai ngờ bệnh tình của đứa bé không thuyên giảm, trái lại lông tóc cứ dần dần rụng sạch, còn khuôn mặt thì càng lớn càng giống hồ ly. Sau đấy kẻ mò vàng kia mới lờ mờ đoán ra, bèn lặn lội đường xa, tìm đến cỗ mộ, trả lại con rùa ngọc. Từ đó về sau bệnh tình đứa nhỏ mới hết hẳn, nhưng khuôn mặt hồ ly dị dạng thì không sao trở lại bình thường được nữa.”

Hắn chép chép miệng, lại nói: “Nhưng hồ ly mắt xanh là giống cực kỳ gian ác, nghe nói chỉ liếc qua một cái thôi cũng lây bệnh, mặt sẽ từ từ biến thành dạng hồ ly giống như hắn. Vừa rồi cậu có nhìn không đấy?”

Tuy tôi không hoàn toàn tin tưởng, nhưng nghe nói mình sẽ biến thành quái vật này thì cũng không khỏi rùng mình, mắng: “Đừng nói bậy, có biến dạng hay không giờ chưa cần lo, anh cứ giúp tôi thoát ra đã rồi có gì ta nói sau!”

Bàn Tử ngẫm qua thấy đúng, ở vào tình huống này mà còn ba hoa chém gió thì thực không phải, vội lại gằn giúp tôi gỡ cánh tay của nữ thi. Hắn nín thở lấy đà vận lực mấy lần, nhưng cánh tay kia tựa như đúc bằng sắt, căn bản không hề sụt mẻ. Hắn lại cố sức kéo thêm hai lần nữa rồi mệt mỏi thở dốc, thấy ánh mắt căng thẳng của tôi mới an ủi: “Đừng lo, Bàn gia đây đã có cách rồi, nếu kéo mãi không được thì ta cứ chặt pheng tay nó đi.”

Tôi vội vã kêu lên: “Không được, lẽ đâu trong thi thể này có độc thì tôi à, tuyệt đối không được làm ầu. Hơn nữa ta với người vốn không có thù hận, chưa gì đã tính chặt tay người ta thì tổn phúc lắm.”

Bàn Tử gãi gãi đầu, cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác. Hắn lại nói: “Cậu xem thi thể chết mà không cương, nhất định là có tâm nguyện chưa thành. Chỉ cần cậu hiểu cho tâm nguyện của nó, nó tự khắc sẽ cho cậu đi. Chi bằng cậu thử nhớ lại xem, vừa rồi khi nó bám lấy cậu, có chuyện gì khác thường xảy ra không?”

Tôi hồi tưởng một chút đã nhớ ra, vừa rồi khi tôi đứng lên, miệng cô ta đột ngột mở ra, bên trong hình như có thứ gì đó, nhìn qua hình dáng giống như một cái chìa khóa, chẳng lẽ chính là thứ này? Nghĩ đến đây liền cẩn thận nâng đầu nữ thi, khẽ nói một câu: “Đắc tội.” Sau đó bóp nhẹ lên hai má cô ta, miệng nữ thi liền mở ra he hé, tôi thấy ngay một cái chìa khóa nạm hạt châu xanh biếc nằm phía dưới đầu lưỡi.

Bàn Tử sừng sốt kêu lên: “A, đây đúng là đồ tốt, nhất định nó muốn cậu lấy cái chìa khóa ra rồi. Cậu nghĩ xem miệng nó nhỏ như vậy, phải ngậm một cái chìa khóa thì hẳn là khó chịu lắm.”

Tôi căng thẳng hỏi: “Lẽ đâu cô ta cắn chặt tay tôi thì sao?”

Bàn Tử sốt ruột, nói: “Cậu xem, giờ toàn thân cậu trên dưới trái phải đều có sơ hở, nó thích cắn chỗ nào chẳng được, sao cứ phải cắn tay cậu?”

Tôi thấy hắn nói cũng có lý mới yên tâm phần nào, thậm chí cùng lắm thì mất hai ngón tay. Nghĩ rồi hít sâu một hơi, giờ hai ngón tay, run run đưa vào trong miệng cô ta. Còn chút xíu nữa là chạm vào môi, tôi đột ngột nghe thấy tiếng ai ghé sát bên tai: “Dừng tay.”

§21. XÁC HỒ LY MẮT XANH

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Tôi ngỡ ngác, trong lòng thầm nghĩ sao nghe quen quen, giọng nói này là của chú Ba đây mà? Không phải là chú còn đang ở trên vách đá à, tại sao lại nghe như ở ngay gần đây thế nhỉ? Vội vã ngó nghiêng tìm chú, phát hiện xung quanh chẳng có ai khác ngoài Bàn Tử, tôi không khỏi cảm thấy buồn bực. Đột nhiên lại nghe chú Ba nói: “Trên tay mày có huyết khí, chỉ cần đưa vào miệng thi thể thì nó sẽ bật dậy ngay tức khắc. Tuyệt đối không được làm ầu.”

Tôi nhìn xung quanh để tìm nơi phát ra âm thanh kia, cuối cùng phát hiện nó được truyền đến từ phía dưới đài ngọc này. Có lẽ do đài ngọc có màu rất sẫm nên không thể nhìn thấy phía dưới có gì, tôi cuống quýt hỏi: “Chú Ba, chú đang ở dưới đài ngọc à?”

Chú Ba nói: “Chuyện dài lắm, chú sẽ giải thích sau. Giờ mày làm theo phương pháp của chú, đặt nữ thi kia cúi đầu xuống, lấy ngón tay cái ấn chặt vào yết hầu, sau đó vỗ vào cái ót của cô ta. Nhớ kỹ, nhất định phải ấn chặt yết hầu, bằng không cái chìa khóa sẽ bị cô ta nuốt vào bụng đó!” Tôi lên tiếng đồng ý rồi làm theo lời chú, quả nhiên có một cái chìa khóa rơi ra từ miệng cô ta. Khoảnh khắc chiếc chìa khóa rơi xuống đài ngọc, tôi lập tức cảm thấy bả vai mình được thả lỏng, hai cánh tay lạnh buốt đang bám cứng lấy tôi cũng buông ra, cái xác nằm vật xuống.

Tôi thở hắt ra một hơi, trong lòng tự nhủ rốt cuộc cũng xong rồi, lại nghe chú Ba ở phía dưới nói tiếp: “Nhóc con, bên cạnh mày còn có Bàn Tử nữa phải không?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Bàn Tử, hắn đã cầm lấy chiếc chìa khóa vừa mới rơi ra và đang tỉ mỉ nghiên cứu, gật đầu nói: “Vâng.”

Chú Ba đột nhiên dùng giọng Hàng Châu hỏi một câu: “Mày nhìn coi hắn ta có bóng không?”

Tôi vừa nghe liền sửng sốt, còn chưa kịp hiểu hết ý của chú, đầu đã theo phản xạ tự nhiên quay sang liếc chân Bàn Tử một cái, chỉ thấy thân hình của hắn bị cái giường ngọc che khuất, nếu không thò đầu sang thì không nhìn được phía dưới. Trong lòng có chút nghi ngờ: “Giờ cháu nhìn không rõ lắm.”

Chú Ba nghe vậy lập tức trở nên căng thẳng: “Nghe rõ nhé, chú nói cho mày biết một chuyện, mày không phải sợ. Trên đường chú tới chỗ này có trông thấy thi thể của tên Bàn Tử kia. Tuyệt đối phải cẩn thận, chỉ sợ Bàn Tử

trước mắt mày không phải là người.”

Tôi liếc mắt nhìn Bàn Tử, gương mặt hồng hào, dáng vẻ và động tác của hắn trông thế nào cũng chẳng giống quỷ, lòng không khỏi bức bối: “Chú Ba, có khi nào chú nhìn lầm không?”

Chú Ba trả lời: “Nhảm là nhảm thế nào, chắc chắn là hắn đấy, hình như tay này cũng thuộc nhóm trộm mộ kia thì phải. Vừa rồi hắn mới xúi mày thò tay vào trong miệng cái xác kia phải không? Là cố ý hãm hại mày đấy!”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi: “Theo như lời chú thì cái tên Bàn Tử trước mắt cháu là quỷ phải không?”

Chú Ba trả lời: “Ồ. Cho dù hắn nói cái gì cũng không được tin. Bây giờ mày mau mau tìm coi bên cạnh có thứ gì khắc chế được ma quỷ không.”

Lúc này Bàn Tử chột ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, tôi đột nhiên cảm thấy ánh mắt hắn vô cùng quỷ dị, giống như mang một mối thù hận ngàn năm. Lập tức tin phân nửa những lời chú Ba nói, tôi vội vàng mò đông sờ tây, mò tới đai lưng của bộ giáp, bên trên còn có vỏ của con dao vừa này. Tôi thầm nghĩ quả nhiên cổ nhân giống nhau ở một điểm là đều khắc văn tự trấn quỷ trên đồ trang trí của mình, rồi vội vàng cầm lấy.

Mặc dù hàng văn tự dọc theo đai lưng rất mờ, nhưng tôi vừa nhìn đã nhận ra nó là của nước Lỗ, chẳng lẽ người này là Lỗ Thương vương thật à? Vậy nữ thi bên cạnh là ai đây? Là vợ của hắn chăng? Tôi suy nghĩ giây lát, mắt cẩn thận quan sát đai lưng một lần, mặc dù không thể hiểu phần lớn những văn tự ấy nhưng hàng chữ “Âm Tây Bảo Đế” được mạ vàng còn khá rõ ràng trên đó, đích xác là chú văn trấn quỷ. Trong lòng tôi khắp khởi mừng thầm.

Lúc này, tôi chột nhớ ra một việc, vội vàng hỏi chú Ba: “Lạ thật, giường ngọc này không trong suốt mà, sao chú có thể nhìn thấy bọn cháu vậy?”

Chú Ba trả lời: “Chú cũng không biết, nhưng nhìn từ dưới lên thì thấy rất rõ, cứ như là nhìn qua tấm thủy tinh trong suốt ấy. Lúc chú tới đây vừa hay thấy mày đang định thò tay vào miệng nữ thi kia để lấy chìa khóa, nên bảo mày dừng lại. May mà mày nghe thấy lời chú, chứ nếu không lẽ thò tay vào thì rắc rối to rồi.”

Tôi càng thêm buồn bức, cứ cảm giác có gì đó không ổn, trong lòng tự nhủ: giường ngọc này không rộng, phía trên có hai khối thi thể đặt song song sát vào nhau, mà ánh trăng trong này cũng chẳng sáng gì cho cam. Trong tình trạng tranh tối tranh sáng như vậy mà có thể nhìn xuyên qua khe hở giữa hai khối thi thể một cách rõ ràng như thế thì quả thực có chút khó tin.

Tôi lại nhìn sang phía Bàn Tử, trông thấy hắn còn đang ngắm nghía chiếc chìa khóa kia, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó là lạ.

Với tính cách của Bàn Tử, cho dù hắn nghe không hiểu tiếng Hàng Châu thì chắc chắn cũng sẽ xen mồm vào, tuyệt đối không thể đứng trơ ra đó mà ngấm nghĩa một chiếc chìa khóa lâu như vậy được.

Tôi leo qua giường ngọc rồi vỗ bả vai Bàn Tử, định thử dò xét hắn vài câu, không ngờ chỉ vỗ nhẹ một cái như thế mà hắn lại phản ứng rất dữ dội. Bàn Tử đột nhiên trợn tròn mắt quát to một tiếng: “Con mẹ nó, thì ra là thằng nhãi mày vẫn luôn gạt tao!”, nói xong liền giơ thanh đao trong tay xông tới. Tôi giật nảy người, vội vàng lùi ra sau vài bước, hét to: “Anh đang làm cái gì thế?”

Hai con mắt hắn đỏ ngầu, căn bản là không thèm nghe tôi nói, mỗi lần xông lên là vung tay chém một đao. Động tác của Bàn Tử khá nhanh nhẹn, nếu tôi chạy không kịp thì chắc chắn trên người đã vinh dự được hắn khắc cho vài đao rồi. Tôi vội vàng quay đầu bỏ chạy xuống thềm đá đằng kia, Bàn Tử quát to một tiếng: “Con mẹ nó đứng lại cho tao!” rồi gắt gao đuổi theo phía sau. Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi kia cứ như tôi giết cha hắn không bằng.

Tôi liều mạng chạy dọc theo hành lang đá, trông Bàn Tử mập mạp thế kia nhưng hắn lại chạy rất nhanh. Nhìn hành lang đá ngày một ngắn lại, chỉ chạy thêm chút nữa sẽ đến đài tế, phía sau đó chính là khoảng đất chằng chịt dây leo, nếu lỡ chân dẫm phải không chừng lại bị treo lủng lẳng như lạp xường, trong lòng tôi không khỏi lo lắng. Tự nhủ không lẽ hắn thực sự là ác quỷ, muốn kéo tôi chết thay cho hắn, nhưng ác quỷ cầm đao chém người thì cũng thật hiếm gặp nha.

Nghĩ tới đây, phía trước đã là đường cùng rồi, tôi vội vã dừng lại rồi rút đai lưng trong tay ra làm roi quát tới. Bàn Tử nghiêng mình né, tôi xông lên cạy tay hắn một miếng, trong lòng nhủ thầm trên thế giới này có lẽ tôi là kẻ đầu tiên dám há miệng cắn quỷ. Hắn đau đớn rống to một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, tôi bay lên đá một cước tiễn nó ra ngoài hành lang đá.

Trong thoáng chốc đó, tôi lộ ra sơ hở, Bàn Tử nhanh chóng đè tôi xuống đất, quát: “Mẹ kiếp, ông đây bóp chết mày!” rồi bóp cổ tôi thật mạnh.

Dưới tình thế cấp bách, tôi dùng đai lưng siết chặt cổ hắn, trong lòng tự nhủ mày xuống tay độc ác thì đừng trách ông đây vô tình, mẹ kiếp, cùng lắm là liều mạng với mày chứ gì!

Tôi siết chặt cổ hắn, hắn bóp mạnh cổ tôi. Điểm máu chốt trong trận đấu này là phải bóp chết được đối phương trước khi mình tắc thở mà chết. Tôi nhìn Bàn Tử căn bản là chẳng nương tay chút nào, bóp mạnh đến mức lưỡi tôi cũng sắp thè ra rồi. Vội quá hóa ẩu, tôi vận hết khí lực vào đôi tay. Không ngờ chất lượng của cái đai lưng nhìn qua có vẻ được bảo tồn rất tốt kia lại kém như vậy, tôi mới chỉ dùng chút sức như phủi bụi mà nó đã “phụt”

một tiếng, đứt luôn.

Đai lưng ấy được làm từ da trâu, phía trên có các mảnh giáp đồng nhỏ giống như vảy cá. Da trâu vừa đứt, những mảnh giáp rơi xuống mặt tôi như thiên nữ tán hoa, một mảnh có khắc “Âm Tây Bảo Đế” rơi vào trong miệng tôi. Đột nhiên cảm thấy một dòng chất lỏng đắng chát tràn vào cổ họng mình, rồi lại nhớ đến mảnh giáp kia được lấy từ trên thi thể, tôi chợt buồn nôn đến mức ho sặc sụa. Bỗng khung cảnh trước mắt tôi trở nên mờ ảo, thật giống như vừa rơi vào một màn sương mù đen đặc.

Tâm trí tôi mơ hồ vô định, thậm chí chẳng lẽ mới đó đã bị Bàn Tử bóp chết rồi? Chỉ cảm thấy vị đắng chát trong miệng càng ngày càng đậm, những thứ trước mắt càng ngày càng rõ ràng, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, lại chợt phát hiện mình bị Bàn Tử đặt ở trên giường ngọc, mắt hấn chuyển màu xanh, siết chặt cổ tôi, còn cái chìa khóa trong miệng nữ thi kia vẫn chưa rơi ra, hai cánh tay lạnh buốt vẫn ôm chặt lấy bả vai tôi, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Tôi chợt tỉnh ngộ, vừa rồi hết thảy đều là ảo giác!!

Tôi quay đầu nhìn sang cái xác hồ ly mắt xanh bên cạnh, mặt nạ của hấn còn đang nằm chỏng chơ trên đất, hai con ngươi trong đôi mắt dài hẹp đã chuyển hướng sang bên này, nhìn chúng tôi chăm chăm.

Lòng thầm kêu không ổn, chẳng trách lúc nãy Bàn Tử bảo tôi không được nhìn, xác hồ ly mắt xanh này quá mức quý quái. Khí lực của Bàn Tử rất lớn, lần này cho dù tôi tỉnh táo lại được thì cũng bị hấn bóp chết, vội vàng sờ miệng, phát hiện mảnh giáp trong miệng đã tan hoàn toàn. Trong lòng quỳnh quang cả lên, mắt chợt liếc qua cái hộp tử kim trên tay xác hồ ly, chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều, tôi ra sức vươn tay qua giạt lấy cái hộp rồi đánh mạnh lên đầu Bàn Tử.

Bàn Tử kia vô cùng hung hãn, chửi to một tiếng, hai tay lại càng siết chặt hơn. Trong lòng thầm mắng con mẹ nó đâu phải anh muốn bóp chết tôi, rõ ràng muốn bẻ gãy cổ tôi thì có. Quả thực người này vô cùng đáng sợ, vừa nghĩ đến đây, trong lòng tôi nổi lên sát tâm, sức trên tay không còn yếu ớt như trước, đã nghe “bốp” một tiếng, đôi mắt Bàn Tử trợn trắng, cú đánh cơ hồ khiến thân thể hấn chấn động mạnh. Hấn trợn trừng vài giây rồi ngã úp sấp xuống người tôi, cổ được buông lỏng, tôi ho ra một búng máu.

Lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy đôi mắt xanh của xác hồ ly dường như bất chợt mở to, một luồng sức mạnh kỳ quái dẫn dắt khiến tôi không thể không nhìn vào nó, đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn. Dưới tình thế cấp bách, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ cho Bàn Tử nữa, tôi vội vàng đẩy hấn nằm lên khỏi thi thể kia. Bàn Tử thân hình vạm vỡ, vừa khéo đè kín cái thi thể đó luôn. Vừa mới đè xuống, cảm giác kỳ quái lập tức biến mất.

Tôi xoa xoa cổ, còn thấy cả mấy lần ngón tay; cổ tôi bị bóp đến mức gần như biến dạng luôn, toàn thân đau muốn chết. Ánh mắt của xác hồ ly mắt xanh này lợi hại quá, nếu không phải tôi nuốt nhầm mảnh giáp trên đai lưng hẳn thì tôi với Bàn Tử đã một mất một còn rồi. Liếc mắt nhìn hộp tử kim bị tôi dùng làm hung khí, bỗng phát hiện ra trên mặt hộp có một lỗ khóa nhỏ, tôi ồ lên một tiếng, lại nhìn nhìn trong miệng nữ thi, trong lòng nhủ thầm, chẳng lẽ chiếc chìa khóa kia là dùng để mở cái hộp này?

§22. Bát Trọng Bảo Hàm

Editor: Tiểu Phong Hoa
Beta: Thanh Du

Chiếc hộp tử kim kia, chạm vào không có cảm giác gì đặc biệt, nhìn sơ bề ngoài rất giống với Ngân Lăng Lục Đỉnh thu nhỏ trong số Bát trọng bảo hàm, chỉ có điều kích thước nhỏ hơn rất nhiều. Thời điểm đó Phật giáo còn chưa được truyền vào Trung Quốc, thứ này chắc chắn không thể chứa Xá lợi. Tôi thử lắc lắc, không có tiếng động, lòng thầm nhủ: không lẽ bên trong chính là Quý ấn mà Bàn Tử đã từng nhắc đến?

Chìa khóa trong miệng nữ thi, tôi cố gắng định thần, hít một hơi thật sâu, dùng hai ngón tay luồn vào dưới lưỡi cô ta kẹp lấy cái chìa rồi cẩn thận gấp ra ngoài nhưng nó ngoan cố không chịu thoát ra khỏi miệng cô ta. Tôi nhìn kỹ, hóa ra phần chuôi khóa có cột một sợi tơ cực mảnh, thông vào trong cổ họng nữ thi. Tôi bất giác linh cảm có chuyện chẳng lành, đầu kia của sợi tơ dường như còn nối với vật gì đó.

Ông nội từng nói với tôi, từ thời nhà Thương, thợ thủ công đã có tay nghề tinh diệu đến mức bố trí được cung nỏ bên trong cơ thể người chết, dùng tơ vàng kích hoạt. Kẻ trộm chỉ cần táy máy đến ngọc hoặc bảo châu đặt trong miệng và hậu môn thi thể, cơ quan sẽ lập tức khởi động, tiến từ nỏ thành linh đâm thủng thi thể mà bắn ra ngoài. Khi đó, khoảng cách giữa kẻ trộm và người chết thường rất gần, hoàn toàn không thể né tránh. Những kẻ phải bỏ mạng vì loại cơ quan này không biết bao nhiêu mà kể.

Tôi ấn vào bụng nữ thi, quả nhiên đụng phải một vật cứng rắn, trong lòng thở phào: may mà tôi tay chân lóng ngóng, chẳng hạn gặp Phan Tử hoặc Bàn Tử, e là đã lâm nạn rồi! Cứ nghĩ mọi chuyện đã được sắp đặt tinh vi đến mức này, y như đặc biệt đối phó với đám trộm mộ, tôi bất giác cảm thấy xương sống ớn lạnh.

Sợi tơ nối với chìa khóa là tơ vàng, chỉ có thể kéo mà không đứt ra được. Tôi lấy móng tay bấm đứt, lôi chiếc chìa khóa ra. Chìa này cùng với lỗ khóa trên hộp tử kim không sai một li, thực sự ăn khớp nhau. Nhưng tôi không rõ trong chiếc hộp này có gì kỳ quái, chưa biết chừng còn có cơ quan. Suy đi tính lại, tạm thời đừng mở ra là tốt nhất.

Ngay sau đó, tôi thành linh phát hiện, nữ thi đang bám lấy mình đột ngột trở nên dữ tợn. Tôi vô cùng kinh hãi, khuôn mặt cô ta giống y như quả quýt héo, phút chốc đã quắt queo lại. Từ cổ họng cô ta phát ra những âm thanh khó tả, chỉ trong vài giây, mỹ nhân rõ ràng vô cùng xinh đẹp đã biến thành một cái xác khô ngay trước mắt tôi. Tôi mới run lên một chút, cách tay mục

nát đã đứt lìa ra, thân thể cô ta teo tóp rồi rơi bịch xuống đài ngọc mà vẫn không ngừng co rút lại.

Tôi đã sợ cứng người, xem ra đá quý nằm trên chuỗi chiếc chìa khóa thực sự có tác dụng chống phân hủy. Không dám suy nghĩ thêm, tôi vội vã nhét bảo vật vào trong túi, lòng thầm nhủ không nên ở lì nơi này nữa, sau đó đi công Bàn Tử. Khi nãy ra tay với hấn hơi mạnh, giờ lôi vài cái vẫn không hề nhúc nhích. Tôi than thầm, đừng như vậy chứ, không lẽ mình đã đánh chết hấn rồi. Lúc đó không thể dẫn đo nhiều, tôi nắm chặt lấy một cánh tay hấn, hét lớn: “Lên!”, cột sống cố gắng trụ vững, vất hấn lên lưng. Tên Bàn Tử này nặng khủng khiếp, đè tôi suýt nữa hộc máu. Tôi âm thầm lắc đầu, vừa đi vừa lăm bằm rửa xả tổ tông nhà hấn.

May mà hành lang đá không dài, tôi nhanh chóng mò được tới quãng giữa. Ra đến chỗ có đám dây leo chằng chịt cũng thấy được vách núi, nhưng Phan Tử và chú Ba lại không ở đây, hấn là đã quay lại tìm đường. Tôi lết đến đài hiến tế ở cuối hành lang, đặt Bàn Tử lên đài. Đang muốn lặn quay ra nghỉ thì chú Ba đã chui ra từ cái động gần mặt đất nhất.

Chú vô cùng tinh thông kỳ môn độn giáp, có chú ở đây, mê cung này chỉ là chuyện vặt. Sợ chú không thấy, tôi vừa vẫy tay vừa hô to: “Chú Ba, cháu ở đây!”

Chú Ba nhìn thấy tôi định cười, nhưng sắc mặt đột ngột biến đổi, chỉ ra sau lưng tôi. Tôi quay lại, Bàn Tử không biết đã ngòai dậy từ lúc nào, còn xác hồ ly mắt xanh lại nằm vất trên lưng hấn, giương mắt lạnh lùng nhìn tôi.

§23. Quan Quách

Editor: Triều Nhan

Beta: Thanh Du

Ánh mắt của tôi lập tức dán chặt vào cái xác, không cách nào dời đi. Nhưng có lẽ là do khi này tôi đã ăn mảnh giáp trên đai lưng, nên dù không thể quay đầu lại thì cũng không sinh ra ảo giác. Cảnh vật trước mắt tuy chao đảo, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe được tiếng bước chân của nhóm chú Ba đang đến gần, trong lòng thầm kêu không ổn. Bọn họ còn chưa thấy yêu thuật của cái xác hồ ly, không biết nó lợi hại thế nào, không suy nghĩ kỹ càng đã chạy ào qua nhất định sẽ xảy ra chuyện. Tôi muốn hét lớn nhắc nhở bọn họ, nhưng cổ họng dường như đã mắc nghẹn, há miệng mà không nói được lời nào, tôi sốt ruột đến độ mạch máu cơ hồ muốn vỡ tung.

Đột nhiên tôi chợt loé lên một sáng kiến, nhận ra tay mình còn có thể miễn cưỡng cử động được, lập tức hai tay bắt chước động tác cầm súng, mũi súng chỉ vào đầu con hồ ly, không ngừng giật giật, trong lòng kêu gào: Phan Tử, lần này bất kể thế nào anh cũng phải thông minh một chút, động tác này mà anh không nhận ra được thì đi chết đi!

Mới chỉ vài lần, phía sau liền vang lên tiếng súng, cái đầu của con hồ ly mất xanh nổ tung ngay trước mặt tôi. Lúc này tôi còn chưa kịp ngậm miệng, cái xác nát bấy cơ hồ văng đầy mặt đầy miệng khiến tôi lập tức nôn thốc nôn tháo, mùi vị cái thứ đó còn kinh tởm hơn ăn phải phân nữa. Tôi hầu như nôn sạch mọi thứ trong bao tử mới quay đầu lại, thấy ở đằng xa Phan Tử đang một tay bịt miệng vết thương, một tay ra dấu ok với tôi. Tôi rửa thầm một tiếng, dùng tay áo lau sạch nước xác chết dính trên mặt mình.

Từ chỗ chú Ba đến đài hiến tế này còn một khoảng nữa, dọc đường toàn là dây leo chằng chịt, nguy hiểm vô cùng. Nhưng chú Ba cũng có cách giải quyết, trước tiên dùng mấy hòn đá thu hút sự chú ý của đám dây leo, sau đó mới đi qua, chẳng mấy chốc bọn họ đã bò lên trên đài. Chú sợ tôi xảy ra chuyện gì, vội vàng lại gần kiểm tra xem tôi có bị gì không, nhưng vừa ngửi thấy mùi trên người tôi chú cũng phải nhíu mày, cơ hồ muốn nôn ra. Tôi vốn đang bực bội trong lòng, thấy chú như vậy, lập tức lao tới ôm chầm chú một cái, khiến chú buồn nôn đến độ suýt nữa ngã nhào xuống đài.

Thấy bọn họ đều bình an vô sự, tôi nhớ lại chuyện cũ, vặn hỏi: “Chú Ba, ở trong mộ chính vì sao mọi người đều bỏ mặc thằng cháu đây chạy mất, mẹ nó, thiếu chút nữa bị hù chết, ở cái chỗ quỷ quái này một mình cháu làm sao xoay sở được chứ?”

Chú Ba nghe vậy, liền vung tay cú đầu Đại Khuê một cái: “Con mẹ nó, chú đã bảo thằng này đừng có sờ soạng lung tung, vậy mà không nghe.” Tiếp theo chú kể lại một lượt những chuyện chú đã gặp phải, thì ra lúc đứng trong nhĩ thất, bọn họ tìm thấy một bức tường giả Bình thường cổ mộ mà có tường giả thì nhất định phía sau sẽ là một căn phòng bí mật; hiển nhiên chú không ngờ trong cổ mộ này bất cứ cửa ngấm nào cũng đều mở xuống dưới. Chú Ba là người nhạy bén cỡ nào, liếc mắt một cái là thấy ngay cơ quan, đáng tiếc Đại Khuê láu táu quá, chú Ba còn chưa nắm rõ ràng, Đại Khuê đã động vào cơ quan, tiếp đó cũng giống như chúng tôi, ngã xuống tầng mộ Tây Chu bên dưới. Những chuyện xảy ra sau đó vô cùng ly kỳ phức tạp, chú Ba càng nói càng cường điệu, tôi thấy chú càng lúc càng ba hoa, vội vàng chặn lời của chú lại.

Chú Ba nói: “Nếu mày vẫn không tin, vậy nhìn mấy thứ này mà xem.” Chú rút từ sau lưng ra một cái hộp màu đen, loay hoay một chút, chỉ nghe mấy tiếng lách cách, cái hộp kia giống như có ma thuật liền biến thành một cây súng. Tôi cũng có chút nghiên cứu về súng ống, mà loại súng này cũng rất nổi tiếng, thấy thế thì giật mình.

Đây chính là loại súng tiểu liên gấp được Ares FMG nòng 9mm, dùng đạn súng ngắn, nhỏ chỉ bằng một cây thuốc lá Trung Hoa, nặng chưa đến 6 cân(1 cân=1/2kg), rất thuận tay, đương nhiên bởi vì kích thước quá nhỏ nên súng cũng không ổn định.

Chú Ba nói, bọn họ ở trong mộ cũng phát hiện mấy cái xác, cây súng này và một số thuốc nổ đều lấy từ mấy cái xác đó, không chỉ có vậy, nơi đó toàn là vết đạn, xem chừng đã xảy ra một trận chiến kịch liệt.

Tôi kiểm tra kỹ cây súng, trong lòng vô cùng thắc mắc. Có thể thấy nhóm trộm mộ đến trước được vũ trang đến tận răng, ít nhất là hoàn hảo hơn nhiều so với chúng tôi, không biết lai lịch bọn họ thế nào? Đám người đó đi vào đều không thấy quay ra, chẳng lẽ cả đám đều đã chết hết dưới này? Mà nếu không chết thì bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Tôi vừa nghĩ vừa dựa vào đài hiển tế, không ngờ đài hiển tế bằng đá nhìn bề ngoài rắn chắc như vậy lại không đỡ được tôi, tôi còn chưa tì toàn bộ trọng lượng cơ thể lên, đài đã đột ngột sụp xuống phân nửa. Chúng tôi đều giật bắn mình, còn tưởng mình đã chạm phải cái bẫy nào, vội vàng cúi rạp người xuống. Chỉ nghe một chuỗi tiếng cơ quan khởi động, bắt đầu lan đi từ dưới chân tôi, cuối cùng có một tiếng nổ lớn vọng lại từ khoảng không phía trên bệ đá. Chúng tôi lo đầu ra nhìn, chỉ thấy trên thân cây đại thụ phía sau bệ đá nứt ra một cái hốc lớn, ngay vết nứt lộ ra một cỗ quan quách bằng đồng đen rất lớn được buộc chặt bằng dây xích. Đầu dây xích đã hoà làm một với thân cây, nhưng vẫn quấn nhiều vòng xung quanh quan quách đồng

đen.

Chú Ba sừng sốt nhìn, ồ một tiếng, nói: “Thì ra quan quách thật sự nằm ở nơi này.”

Đại Khuê mừng rỡ kêu to: “Đúng là đồ ngon, quan tài lớn như vậy nhất định là đáng giá khỏi tiền đúng không? Chuyến này không phí công vô ích rồi!”

Chú Ba gõ đầu hấn, nói: “Đáng tiền đáng tiền, mẹ kiếp, chú đừng có mở miệng là nhắc đến tiền, cái thứ đó dù đáng tiền chú cũng không vác về được. Mà đã nói với chú bao nhiêu lần rồi, nó gọi là quan quách, không phải quan tài! Mẹ kiếp, đừng làm mất mặt anh!”

Đại Khuê gãi gãi đầu, không dám nói nữa. Tôi cẩn thận quan sát vài lần, cảm thấy có chỗ không ổn, bèn nói với chú Ba: “Kỳ lạ, quan tài của người ta đều đóng chết bằng đinh, không để cho ai mở ra nữa. Chú nhìn xem, cơ quan ở bệ đá giống như được tạo ra để sau này có người đến tìm lại quan quách, chẳng lẽ chủ mộ ngay từ đầu đã biết trước một ngày nào đó sẽ có người đến mở quan quách của mình? Mà cháu thấy, mấy sợi xích này buộc chặt như vậy, không giống như dùng để cố định quan tài, ngược lại giống như muốn ngăn không cho thứ gì đó bên trong thoát ra thì đúng hơn.”

Chú Ba nhìn kỹ một lượt, thấy tình hình thực tế đúng là như vậy, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Dọc đường chúng tôi đến đây đã gặp phải vô số chuyện lạ lùng, chẳng lẽ bên trong là một con quái vật? Rốt cuộc có nên mở ra hay không?

Chú Ba cắn răng, nói: “Xem ra những báu vật đáng tiền trong mộ này đều cất giấu ở đó, nếu không mở ra xem thử, chẳng phải là chuyến này toi công sao? Con mẹ nó, dù bên trong có bánh tồng thì đã làm sao? Giờ chúng ta có súng có thuốc nổ, nếu tình thế không ổn thì đem hàng ra liều mạng với nó.”

Tôi gật đầu, chú Ba lại tiếp: “Huống chi bây giờ chúng ta cũng không thể quay về đường cũ nữa rồi, mỗi cái hang trên vách núi này hầu như đều thông với mê cung thạch đạo, muốn thoát ra khỏi đó không biết phải tốn bao nhiêu thời gian. Cách tốt nhất vẫn là trèo lên trên kia.”

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên đỉnh hang có một khe nứt, ánh trăng xuyên qua khe lọt xuống, cảm giác vô cùng thê lương. Chú Ba chỉ vào cây đại thụ: “Mấy đứa nhìn xem, đỉnh cái cây này rất gần so với đỉnh hang, hơn nữa còn có rất nhiều dây leo vươn từ ngọn cây ra bên ngoài, quả đúng là một cái thang thiên nhiên. Mà cái cây này lại nhiều cành nhánh, rất dễ trèo, thuận tiện cho chúng ta thoát ra.”

Phan Tử nói: “Ông Ba, ông còn ở đó nói nhảm nữa, cái cây này là cây ăn thịt người, trèo lên đó chẳng phải là đi tự sát hay sao?”

Chú Ba cười to: “Cây này tên là Cửu đầu xà bách, tôi đã sớm nhận ra, anh không thấy mấy sợi dây leo không dám chạm vào khối đá chúng ta đang đứng sao? Khối đá này tên Thiên tâm nham, là khắc tinh của Cửu đầu xà bách, chúng ta lấy một ít bụi đá xoa lên người, đảm bảo thuận lợi trèo ra.”

Đại Khuê lo lắng hỏi: “Có tác dụng thật chứ?”

Chú Ba trừng mắt nhìn một cái, tôi biết chú lại chuẩn bị mắng, vội vàng nói: “Được rồi, chúng ta cứ làm thử chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Chúng tôi không nói gì thêm, lập tức hành động. Đại Khuê công Bàn Tử, chú Ba dìu Phan Tử, tôi thu dọn trang bị, quay đầu liếc nhìn hang động, thầm nghĩ chúng tôi hiện tại đều bình an, không biết Muộn Du Bình kia thế nào rồi. Chú Ba thấy tôi lo lắng, bèn thuyết phục: “Với bản lĩnh của cậu ta thì nhất định có thể tự bảo vệ mình, cháu cứ yên tâm đi.”

Tôi gật đầu, thật lòng mà nói, tôi quả là không có tư cách đi lo lắng Muộn Du Bình. Bản lĩnh của hắn không biết hơn tôi bao nhiêu lần, mà hình như còn biết kỳ thuật, nếu có lo lắng thì cũng nên là hắn lo lắng cho tôi.

Tôi ghìim súng đi ở phía trước, mọi người đi phía sau, chậm chậm bước lên những bậc thềm cao của bệ đá. Vừa rồi vội vàng chạy xuống, không kịp nhìn kỹ, thì ra bệ đá này do những khối Thiên tâm nham thật lớn xếp chồng khít lên nhau. Diện tích lớn như vậy, không biết làm sao chuyển đến đây được, hơn nữa trên bậc thềm còn có khắc một số hoa văn đầu hươu thân hạc, đây là loại phù điêu rất hiếm thấy. Tôi không khỏi băn khoăn, tên Lỗ Thương Vương này rốt cuộc là bậc chur hầu gì, vì sao quy cách mộ táng lại kỳ lạ như thế.

Lúc này chúng tôi đã đến trước khe nứt của cái cây, đến đây mới thấy rõ, cái hóc này vốn không tự động nứt ra mà bị mấy sợi xích bên trong kéo toác ra. Cái quan quách đồng đen cỡ lớn kia đã ở ngay trước mắt, ít nhất cũng phải dài 2,5 mét, trên bề mặt khắc chi chít những minh văn.

Chữ viết thời kỳ Chiến quốc tương đối phức tạp, trong đó được các học giả sử dụng rộng rãi nhất vẫn là chữ viết của hai nước Tề, Lỗ. Nước Sở sau khi thôn tính nước Lỗ đã tiếp thu một lượng lớn văn hoá của nó, cho nên về mặt chữ viết cũng tương đối gần gũi với nước Lỗ. Hiện giờ tôi đang bán một số bản dập thời Chiến quốc, đa phần đều thuộc thời kỳ này, cho nên đối với những minh văn này tôi có thể hiểu được nội dung đại khái.

Lúc này, không biết vì sao mọi người đều lặng im không nói, cứ như sợ làm chủ mộ tỉnh giấc. Chú Ba lấy ra cái xà beng, gõ gõ, bên trong vọng lại những tiếng trầm đục, nhất định là chất đầy những đồ. Chú Ba biết tôi rành thứ chữ viết này, nhỏ giọng hỏi tôi: “Cháu có đọc được trên đó viết gì không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Nội dung cụ thể cháu cũng không hiểu lắm, nhưng cháu có thể khẳng định chủ nhân của cái quan quách này chính là Lỗ Thương vương mà chúng ta đang tìm. Những chữ khắc trên đây hẳn là nói về cuộc đời của ông ta, hình như ông ta sống chưa đến 50 tuổi, không con không cái, mà cái chết của ông ta, cũng giống như lúc trước cháu đã đọc được, là đột nhiên ngã ngay trước mặt Lỗ công. Những điều khác hẳn là đều kể về cuộc sống của ông ta lúc sinh thời.”

Tôi không mấy hứng thú với con người và văn hoá thời Lỗ quốc, cho nên chỉ liếc vài dòng đã bỏ dở.

“Vậy mấy chữ này nghĩa là gì?” Đại Khuê hỏi tôi, tôi đọc qua một lượt, chính giữa quan tài có một chữ “Khải”, mà bên dưới có một hàng dài tý sừ dãn mảo, mấy chữ này đặc biệt lớn hơn một chút, cho nên tương đối bắt mắt. Tôi biết mấy chữ này là chỉ thời gian, nhưng thời Xuân Thu Chiến quốc, nhà họ Chu suy yếu, các chư hầu mạnh ai nấy theo ý mình, lịch pháp hết sức lộn xộn, cho nên tôi cũng không rõ là ngày nào, chỉ nói: “Đây hẳn là ngày hạ quan. Có điều cháu cũng không biết cụ thể là ngày mấy.”

Trong lúc tôi đang nghiên cứu mình văn thì chú Ba cũng tìm cách mở quan quách. Chú giật giật mấy sợi xích, mỗi sợi đều to bằng ngón tay cái. Thời đó Trung Quốc chỉ mới bắt đầu thời kỳ đồ sắt, thứ này hẳn phải là hàng xa xỉ. Trải qua bao nhiêu năm trời, phần lớn đều đã rỉ sét không ra hình dạng, cơ bản chỉ còn công dụng trang trí. Tôi bảo mọi người lui lại, lên nòng súng, bắn vài phát. Mấy sợi xích đều đứt tung, chỉ chừa lại vài sợi dùng để cố định quan quách.

Chú Ba bảo tôi lui ra sau, nói: “Cháu đừng nghiên cứu nữa, mở nó ra rồi nói tiếp!”

Lời vừa dứt, cái quan quách đột nhiên rung lên, có tiếng động chọt vọng ra từ bên trong. Lúc đầu tôi còn tưởng mình nghe nhầm, định hỏi mọi người, quan quách lại đột ngột rung một cái, lần này tôi nghe được rất rõ ràng, không khỏi cảm thấy ớn lạnh toàn thân, bụng nhủ thầm không xong. Mẹ nó, bên trong quả nhiên có vấn đề!

§24. Xác Chết Sống

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

Tất cả chúng tôi đều lui lại vài bước, tuy đã sớm đoán ra cỗ quan tài này chắc chắn không bình thường, nhưng đến khi thực sự đụng vào vẫn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Tiếng động này chứng tỏ bên trong có thứ gì đó đang cử động, đã vào quan tài rồi mà còn cử động thì nhất định không phải chuyện tốt lành.

Sắc mặt Đại Khuê trắng bệch, run run nói “Hình như bên trong có thứ gì đó còn sống? Ông Ba, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta đừng mở nó ra.”

Chú Ba nhìn kỹ những đường nổi trên quan tài, lắc đầu nói: “Không thể nào, quan tài này được đóng rất kín, không khí căn bản không thể lưu thông, dù bên trong có thứ gì còn sống và cho dù nó có thể sống lâu đến 3000 năm đi nữa thì cũng sớm nghẹt thở mà chết rồi. Huống hồ đây mới là lớp quan tài ngoài cùng, bên trong còn có mấy lớp nữa cơ mà, chúng ta cứ mở trước một hai lớp rồi nghe cho rõ ràng xem sao.”

Tôi phỏng đoán đại khái về trọng lượng của thứ này, trong trí nhớ của tôi quan quách bằng đồng đen nặng nhất là quan quách đồ sộ trong Tầng Hầu Ất mộ ở gò Lôi Cô, đại khái khoảng 9 tấn. Kích thước của cái này cũng không sai biệt lắm, nhưng cái ở Tầng Hầu Ất mộ chỉ là đồng đen được khảm lên ván gỗ còn cái này lại là nguyên khối đồng đen, không chừng còn nặng hơn 9 tấn nhiều, cụ thể bao nhiêu thì tôi cũng không ước lượng được.

Đại Khuê và chú Ba dùng dao cạo một đường lên lớp sơn trên chỗ nổi, sau đó cầm xà beng vào, hô vang rồi dùng sức đè mạnh. Chỉ nghe cách một tiếng, nắp quách đồng đen liền vênh lên, tôi vội đến hỗ trợ, đẩy phiến đồng đen đó ra. Nắp quách này tối thiểu phải hơn 800 cân, đẩy cả buổi mới xê dịch được một nửa ra mép rìa. Chúng tôi mệt đến nỗi thở không ra hơi, cuối cùng mấy người chúng tôi đồng thời dùng bả vai đẩy phiến đồng đó sang một bên mới lộ ra lớp quan tài bên trong.

Đó là một khối quan tài sơn đen nạm ngọc tinh xảo, phía trên khảm đầy ngọc thạch được bài trí vô cùng tinh tế, xếp thành hai kiểu hình tròn và hình thoi, đại khái biểu thị quan niệm trời tròn đất vuông. Bên trong quan tài khảm ngọc kia là một quan tài bằng gỗ hoa văn sơn mài, vì bên ngoài dán sát vào lớp quan tài khảm ngọc nên tôi cũng không nhìn rõ trên đó vẽ gì. Phan Tử thấy cái quan tài kia, lập tức dán mắt vào nó, đè miệng vết thương vừa khóc vừa cười nói: “Mẹ nó, nhiều ngọc như vậy, tiện tay lấy đi một hàng cũng đủ rồi!” Nói xong cắn răng định xuống tay, chú Ba vội kêu lên: “Không

được! Đây là ngọc mã não ở Mã Nạp Tư, Tân Cương, nếu chú cạy ngọc ra bán lấy tiền thì chỉ được hơn mười vạn, chúng ta nhiều người như vậy chia ra còn chưa đủ, phải lấy nguyên bộ ngọc khảm gỗ thì mới đáng giá!”

Phan Tử đã từng gây họa nên khi chú Ba trừng mắt, hắn cũng không dám lỗ mãng, gãi gãi đầu lui qua một bên.

Chú Ba gõ gõ lên lớp quan tài gỗ, nói: “Bình thường vua của các nước chư hầu thời Chiến quốc đều táng trong ba lớp quan hai tầng quách, nếu tính cây đại thụ kia là tầng quách thứ nhất thì hiện tại chúng ta đã mở hai quách hai quan, vậy thì tầng cuối cùng này hẳn là đáng giá nhất.” Nói xong, chú Ba thật cẩn thận dùng dao nhỏ cạy lớp kim loại phía trên ra, để không làm hỏng lớp ngọc khảm trên quan tài nên chú cạy rất tỉ mỉ, mất nửa tiếng mới lấy ra được trọn bộ.

Phần quan tài khảm ngọc được tháo ra, tôi liền thấy rõ hoa văn trên quan tài gỗ kia. Máy thứ này dễ dàng nhận biết hơn so với chữ khắc trên đồ vật, tôi bật một cây đèn mở lên để xem xét cẩn thận. Phía trên vẽ bức tranh mang tính tự sự, bức vẽ trên mặt quan tài có thể minh họa cho thời điểm quan tài vừa mới nhập liệm. Tôi thấy cây đại thụ lớn ở giữa nứt ra một cái động, quan tài bằng đồng đen đang được rất nhiều bộ xương khô nâng lên, còn chưa đầy nắp, bên cạnh có vô số người đang cung kính quỳ gối xuống.

Chú Ba thật cẩn thận xếp gọn lớp quan tài khảm ngọc, bỏ vào trong ba lô. Tôi thử vác một chút, thứ đó rất nặng, phải cố hết sức mới vác được.

Có thứ này cô vũ, Đại Khuê lập tức lên tinh thần, chẳng nói chẳng rằng, định tiếp tục mở nốt lớp nắp quan tài gỗ sơn đen trang trí hoa văn. Chú Ba giữ chặt lấy hắn ta, mắng: “Con mẹ nó chú thấy quý thì ngất xỉu mà thấy tiền thì sao hăng thế, không sợ toi mạng hả. Bên dưới chỉ còn một tầng, đừng động tay động chân, kiểm chế chút đi.” Nói xong ngồi xồm xuống, lỗ tai dán trên mặt quan tài, ra hiệu cho chúng tôi đừng lên tiếng.

Chúng tôi ngừng thở, sợ quấy nhiễu đến chú, chú lắng nghe hồi lâu rồi xoay người lại, tái mặt nói: “Mẹ kiếp, bên trong hình như có tiếng hít thở.”

Tất cả chúng tôi đều sùng sốt, nếu nghe thấy bên trong có tiếng quỷ gào khóc, chúng tôi còn có thể miễn cưỡng chấp nhận; nhưng bên trong lại có cái thứ khi gió nào đấy đang thổi, việc này cũng quá ư kỳ kỳ. Đại Khuê hoảng sợ nói lắp: “Không phải là người chết vẫn còn sống đấy chứ!”

Chú Ba nói: “Chết tiệt, chú đừng ăn nói bậy bạ, đã đến nước này rồi chẳng lẽ ta lại đi đóng nắp quan tài lại cho nó hay sao?” Nói xong lấy móng lừa đen ra kẹp vào nách, ra hiệu với tôi. Tôi cầm súng lên, Đại Khuê vung xà beng, canh giữ bên cạnh quan tài, chuẩn bị tinh thần, dù sắp tới có thứ gì nhảy ra thì trước hết cứ cho nó một phát.

Chú Ba nhô hai ngón nước miếng vào lòng bàn tay rồi xoa xoa tay để lấy thêm can đảm, sau đó cắm xà beng vào bên trong. Đúng lúc ấy phía sau có ai đó thét lên: “Dừng tay!”

Chúng tôi nhìn lại, hóa ra Bàn Tử không biết đã tỉnh từ đời nào, vừa xoa xoa đầu vừa xoa tay nói: “Không nên không nên, mở ra như vậy sẽ có chuyện đấy. Mẹ kiếp, mấy người một chút kinh nghiệm cơ bản cũng không có mà còn muốn đồ cái đầu này, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết mà.”

Chú Ba hừ một tiếng: “Vậy anh nói xem phải mở thế nào?”

Bàn Tử xoa tay bảo chú Ba tránh ra, rồi tự mình với tay vào khe hở giữa cái quách đồng đen và quan tài gỗ sơn, nhắm mắt lại sờ soạng một hồi. Đột nhiên tay hắn dùng lực ấn mạnh, chúng tôi nghe cạch một tiếng, khe hở giữa quan tài đột nhiên mở ra. Trong nháy mắt đó, hình như ai nấy đều nghe một tiếng kêu thảm thiết từ trong quan tài vọng ra, tôi sợ đến nỗi tay chân mềm nhũn, suýt chút nữa đánh rơi cả súng.

Bàn Tử lập tức nhảy lùi về phía sau, hai tay giang ra, nói “Lùi lại!”

Tôi bất giác nâng súng lên, nhắm ngay quan tài, nhanh chóng lui lại vài bước. Cổ quan tài sơn mài kia giống như một đóa hoa sen mọc lên từ giữa quách đồng, sau đó nắp quan tài tách ra đổ ngã sang hai bên, kiểu thiết kế vô cùng khéo léo như thế này thật sự là cả đời khó gặp, chúng tôi không khỏi ngẩn người ra nhìn.

Đồng thời, chúng tôi thấy một người mặc khôi giáp màu đen ngồi dậy giữa quan tài, tôi vừa nhắc bả vai định nổ súng thì đã bị Bàn Tử giữ chặt lại, nói: “Đừng nhúc nhích, thứ nó mặc trên người là bảo bối, không nên phá hỏng!”

Cuối cùng tôi cũng thấy được cái tên Lỗ Thương vương thần bí kia trông như thế nào, đó là một khối xác ướm, làn da đã trắng đến gần như trong suốt, đôi mắt nhắm nghiền, xem ra lúc chết vô cùng đau đớn, ngũ quan gần như đã méo mó hết. Tôi thấy thật khó hiểu, hắn có thể giữ cho cái nữ thi kia ngàn năm không thối rữa thì tại sao lại không thể tự bảo tồn thi thể của chính mình.

Chú Ba đến gần, thấy thế liền nói: “Con mẹ nó chú còn tưởng lại là bánh tồng, mày xem, phía sau có gậy gỗ chống cho nó. Hèn gì nó có thể ngồi dậy.”

Chúng tôi lại gần xem, quả nhiên thấy một hệ thống vô cùng tinh xảo. Chỉ cần quan tài mở ra, thi thể ở bên trong sẽ được một cây gậy gỗ chống ngồi dậy, nếu là kẻ trộm mộ bình thường chỉ sợ đã bị hù chết.

Chúng tôi đều thở hắt ra một hơi, nhủ thầm Lỗ Thương Vương này thật sự là đa mưu túc trí, đáng tiếc hắn lại không biết, “sợ quỷ thì đã không đồ đầu,

mà đã đổ đầu thì không sợ quý”, đem tội mà còn dám đi mở quan tài người ta, thường thường đều là những kẻ không cần mạng, chút kỹ xảo hù dọa người như vậy cũng quá coi thường chúng tôi rồi.

Lại gần một chút, tôi đã nhìn thấy bộ khôi giáp trên người nó. Kỳ thực đây chính là lớp quan tài cuối cùng, tên khoa học kêu kim lữ ngọc hiệp, nhưng không hiểu vì sao những mảnh ngọc trên đó đều đã biến thành màu đen. Tôi đến gần nhìn kỹ hơn, không khỏi ngẩn người, chỉ thấy ngực của khôi thi thể kia không ngừng phập phồng, giống như đang hô hấp. Tiếng hít thở giờ đây nghe thấy vô cùng rõ ràng, thậm chí tôi gần như có thể nhìn được luồng khí ẩm ướt thoát ra từ lỗ mũi nó.

Đại Khuê kinh ngạc đến há hốc miệng: “Này... cái này... Con mẹ nó thứ này hình như còn sống!”

§25. Áo Ngọc

Edit: Lăng.

Beta: Ken & Thanh Du.

Tôi khiếp sợ vô cùng, vô thức lùi về sau vài bước, toàn thân căng thẳng chỉ lo cái thi thể này đột nhiên bật dậy nhào về phía mình, thì thào: “Thi thể này sao lại thở được? Mọi người trước kia đã từng gặp chuyện giống thế này chưa?”

Đại Khuê run rẩy đáp: “Đương nhiên là chưa, nếu thường xuyên đụng phải mấy chuyện này, tôi đây thà đi quét nhà xí còn hơn đồ đấu!”

Tôi quay sang nhìn Phan Tử, hắn đang dè miệng vết thương, mồ hôi đầy đầu, đáp: “Không cần biết là thứ gì, mau cho nó một viên đạn, có là bất tử cũng phải đi đời. Lăn chần nữa nó đứng lên được thì phiền”

Tôi thấy cũng có lý, ở dưới lòng đất nghĩ lắm không bằng làm nhiều, việc gì cũng phải nhanh chóng chặn đầu mới êm, cho nên lập tức giương súng. Bất chợt chú Ba và Bàn Tử bên kia đều xua xua tay, kêu to: “Từ từ... đã!”

Nói xong, chú Ba vội vàng bước đến gần thi thể. Chú vừa đưa tay xua xua về phía tôi, vừa xem bộ giáp màu đen mặc trên mình thi thể, ngón tay run run chỉ vào nó, kinh ngạc đến nỗi miệng há to không khép lại nổi: “Này, này... cái này không phải là áo ngọc sao? Ông trời ơi, vậy ra nó thực sự tồn tại ư!”

Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, vội hỏi áo ngọc là cái gì? Chú Ba kích động đến nỗi nước mắt cũng muốn tuôn rơi, lấp ba lấp báp: “Giời ... giờ đất ơi, Ngô lão tam ta đồ đấu lâu như vậy, rốt cuộc... Rốt cuộc cũng có thể tìm được một báu vật thần khí, đó là áo ngọc.” Chú túm lấy bả vai tôi: “Chỉ cần mặc áo này này, người ta sẽ cải lão hoàn đồng, cháu đã từng thấy chưa? Đây là sự thật! Cái xác này chính là minh chứng rành rành đó.”

Vào thời đại đó tứ tuần đã tính là già, vậy mà cái xác này tuy cơ thể đã teo tóp một ít nhưng khuôn mặt vẫn còn rất trẻ, thật sự trẻ. Tôi không khỏi giật mình, thầm nghĩ: chẳng lẽ trên thế gian này thực sự có chuyện cải lão hoàn đồng?

Bàn Tử đờ người ra nhìn đến quên cả chớp mắt, nói: “Thực không ngờ, Tần Thủy Hoàng tìm kiếm khắp nơi cũng không có được vật này, hóa ra lại mặc trên người xác chết. Mà ông Ba, ông có biết làm cách nào tháo nó ra không?”

Chú Ba lắc đầu: “Nghe nói thứ này không tháo được từ bên ngoài, cái này rắc rối đây, chẳng lẽ chúng ta phải bê cả cái xác này ra?”

Hai người sau đó bèn kiểm tra tới kiểm tra lui, tôi đứng một bên nhìn họ nâng tay lật chân xác chết, xem ra không có vẻ gì là nguy hiểm, lo lắng canh cánh trong lòng mới dần dần dịu đi, hỏi: “Nếu tháo áo ngọc này ra không biết người đó sẽ thế nào?”

Bàn Tử hình như chưa nghĩ tới điểm này, đáp bừa: “Bàn Tử ta cũng cóc biết, cùng lắm thì tan thành cát bụi thôi.”

Tôi bảo: “Hơ, người ta vốn đang sống khỏe, chúng ta làm vậy không phải mưu sát sao?”

Bàn Tử nghe xong cười lăn cười bò ra đất, nói: “Đồng chí, đi đồ đấu mà tư tưởng giác ngộ sâu sắc như cậu thì khỏi đụng tay đụng chân vào thứ gì luôn. Mấy tên vương công quý tộc kẻ nào bàn tay không vấy máu, dù có bắt được cũng phải bắn chết ngay. Cậu còn lo lắng cho chúng nó thì đúng là ăn no rủng mỡ.”

Tôi ngẫm thấy đúng, nhìn hai người bận bận rộn rộn mà mình ngồi chơi xơi nước thì ngại nên cũng tới kiểm tra quan tài, tính lục lợi mấy thứ đồ bồi táng xem có tìm được vật gì đáng giá không. Đáy quan tài là một tầng dày những mảnh gì đó trông giống như lớp vảy, phía dưới xếp từng lớp từng lớp minh khí mà tôi cũng chẳng biết tên. Tôi thử nhặt lên một lớp vảy là lạ, hỏi: “Cái của nợ gì đây?”

Chú Ba bần chồn không yên, chưa nghe hết câu đã trả lời: “Đó là lớp da lão ta lột ra”. Tôi ghê tởm muốn ói, lập tức ném cái thứ chết tiệt trên tay xuống. Mắng: “Mẹ nó, tên Lỗ Thương vương này có phải mắc bệnh ngoài da không, tróc lở hàng đồng da thế này”.

Chú Ba nói: “Mày đừng có sờ vào nữa, đó là lớp da hần lột ra, mỗi lần thay da là một lần trẻ thêm ít tuổi. Xem lượng da này tổng cộng khoảng năm sáu lần”.

Tôi thấy mấy lớp da này thật ghê tởm, da người mà lột được giống da rắn, nên hứng thú cũng bay biến bằng sạch. Phía sau, Bàn Tử đột nhiên kêu một tiếng: “Có cách rồi!”

Chúng tôi lại gần xem thử thì thấy trong nách áo ngọc kia có một khối ngọc buộc vào mấy đầu dây tơ vàng. Tôi thở dài: “Tôi bảo này, Bàn Tử chết toi, mẹ nó mắt anh đúng là sắc như cú vọ, mấy đầu sợi tơ mảnh như thế mà cũng nhìn ra được.”

Bàn Tử trợn mắt nhìn tôi, thảm thì: “Mấy người theo Nam phái sát tâm quá nặng, đồ đấu nào là chỉ biết vét sạch trơn đấu đó. Cái nghề đồ đấu này cần tinh tế tỉ mỉ, để xem, hôm nay không có Bàn gia ta ở đây, mấy người làm cách nào tháo được áo ngọc khỏi cái xác này!”

Chú Ba sượng trân, mắng: “Đi chết đi, còn chưa biết đúng hay sai đâu, nói

không chừng ở đây còn có nhiều đầu môi chỉ nữa”.

Bàn Tử cười ha hả, nói: “Chết tiệt, ông vẫn chưa tin hả”, dứt lời liền rút đầu sợi kia, tay mới vươn tới một nửa chợt nghe “vù” một tiếng, trước mắt tôi chỉ thấy một đạo quang vút qua như chớp lóe. May chú Ba phản ứng cực nhanh, một cước đá Bàn Tử lệch sang một bên nên hắc đao kia chỉ “bụp” một tiếng cắm phân nửa vào thân cây. Tôi bị một phen hú hồn, nếu không nhờ một đạp kia của chú Ba đảm bảo đầu Bàn Tử đã bị cắt rời.

Tất cả quay lại nhìn, chỉ thấy Muộn Du Bình đang đứng ở bậc thang phía dưới, toàn thân vậy máu, trên người không biết từ lúc nào xuất hiện một hình xăm kỳ lân màu xanh. Tay trái hắn vẫn giữ nguyên động tác vung đao, tay phải cầm một vật gì đó hình dạng kỳ quái, chờ đến khi chúng tôi nhìn rõ thì ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ trên tay phải hắn chính là đầu của huyết thi kia.

Muộn Du Bình nhìn cả đám, chân tập tễnh nhẹ nhàng bước lên bậc thang. Nhìn hơi thở nặng nề cộng thêm những vết thương chằng chịt khắp người hắn thì tình hình có lẽ không ổn, xem ra hắn vừa trải qua một trận ác chiến. Đầu tiên hắn nhìn lướt qua cổ quan tài, sau đó khoát tay, nhẹ giọng nói: “Tránh ra!”.

Bàn Tử ót nổi đầy gân xanh, làm sao chịu yên cho nổi, nhảy dựng lên mắng to: “Mẹ kiếp nhà ngươi vừa làm cái gì!”

Muộn Du Bình quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nói: “Giết anh!”

Bàn Tử nổi giận, xắn tay áo muốn nhào vô, Đại Khuê vội vàng giữ chặt hắn lại. Chú Ba thấy sự việc có phần không ổn, cái tên Bàn Tử cũng chẳng phải dạng người ngoan ngoãn dễ bắt nạt gì, vội vàng xoa dịu: “Đừng nóng, Tiểu Ca làm việc gì cũng có lý do, chúng ta trước hết bình tĩnh nghe cậu ấy nói. Trên đường cậu ta từng cứu anh không ít lần rồi đúng không, hãy nhin một chút đi.”

Bàn Tử nghĩ cũng thấy có lý, không gây sự nữa, giã khỏi vòng tay Đại Khuê, giận dữ ngồi phịch xuống đất, nói: “Các người ý đông hiệp ít, Bàn gia ta cũng không lấy một chọi bốn được, hừ, đành chịu thôi, các người muốn ra sao thì tùy”.

Muộn Du Bình vung tay ném đầu huyết thi lên giường ngọc, ho khan một tiếng, nói: “Huyết thi này chính là kẻ từng là chủ nhân áo ngọc. Khi Lỗ Thương vương đồ đấu phát hiện ra hắn, bỏ áo ngọc ra, hắn mới biến thành cái dạng đó. Mặc áo ngọc này 500 năm sẽ thay da một lần, phải đợi đúng lúc thay da mới được tháo áo ngọc, bằng không sẽ biến thành huyết thi. Hiện cái xác sống trước mặt các người đã được hơn ba nghìn năm, vừa rồi anh chỉ cần kéo đầu dây thôi thì xác chết lập tức sống dậy, tất cả chúng ta sẽ phải chết ở

đây”.

Hắn nói xong lại ho khan vài tiếng, tôi thấy khoe miệng hắn bắt đầu rỉ máu, thậm chí không ổn rồi, có lẽ đã bị nội thương.

Phan Tử nãy giờ vẫn im lặng, yếu ớt dựa một bên, bỗng đột ngột lên tiếng: “Tiểu Ca, thứ cho Phan Tử này nói thẳng, cậu nghe xong cũng đừng để bụng. Hình như cậu biết quá nhiều, nếu tiện, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu là thần thánh phương nào không? Cậu đã cứu tôi một mạng, nếu tôi giữ được cái mạng này mà rời khỏi đây thì còn biết đường đến bái tạ”.

Phan Tử nói những câu này cũng thật khôn ngoan, tôi đã nghĩ Muộn Du Bình phen này không trả lời không xong. Nào ngờ hắn không thèm nói một lời, giống như từ đầu đã không để chúng tôi vào mắt. Hắn tới trước thi thể Lỗ Thương vương, khinh bỉ liếc mắt một cái, một tia hàn quang chợt lóe lên trong mắt. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ động tác của hắn thì tay hắn đã bóp chặt cổ thi thể, lôi ra khỏi quan tài, từ cổ họng thi thể đó phát ra tiếng thét chói lói, run rẩy không ngớt. Chuyện xảy ra quá nhanh khiến tôi không kịp phản ứng, Muộn Du Bình lạnh lùng nói với thi thể một câu: “Người sống đã đủ lâu, chết đi được rồi”. Chỉ thấy gân xanh trên tay hắn nổi lên, tiếp đó là một tiếng xương cốt gãy rời, thi thể nọ tứ chi run rẩy một hồi cuối cùng xụi lơ, làn da nhanh chóng chuyển thành màu đen.

Chúng tôi trợn mắt há miệng nhìn hắn, nhất thời không ai biết phải nói sao cho đúng. Lại thấy hắn ném thi thể xuống đất, tựa hồ áo ngọc kia cũng chỉ là rác rưởi, không đáng bận tâm. Tôi giữ tay hắn lại: “Anh rốt cuộc là ai? Anh và Lỗ Thương vương này có thâm thù đại hận gì?”

Muộn Du Bình nhìn tôi, nhìn lâu thật lâu mới nói: “Biết để làm gì?”

Phan Tử không phục, tức tối nói: “Cái thứ đạo lý chết toi gì vậy? Chúng ta khổ cực lắm mới xuống tới tận đây, mở được quan tài này cũng chẳng dễ dàng gì. Cậu một lời không nói liền bóp chết thi thể, cậu, con mẹ nhà cậu ít nhất cũng phải giải thích cho chúng tôi một tiếng!”

Muộn Du Bình quay đầu, nhìn cái đầu huyết thi trên giường ngọc, nét mặt vô cùng mệt mỏi. Hắn chỉ chỉ vào quan tài trang trí hoa văn, dưới đáy quan tài có một chiếc hộp tử ngọc, nói: “Mọi thứ các người muốn biết đều nằm trong hộp ngọc đó.”

§26. Hộp Tử Ngọc

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Tử ngọc chính là thạch anh tím, thường dùng để chế tác bùa hộ thân hoặc vật trừ tà, ít khi có người dùng để làm hộp. Chiếc hộp này xem ra được tạc từ ngọc nguyên khối, vô cùng quý giá. Tử ngọc rất khó điêu khắc nên mặt trên hộp không hề có hoa văn gì, viền hộp chỉ khảm một đường viền bằng vàng, nhìn nơi đặt hộp có thể kết luận đây là vật kê đầu cho thi thể. Thông thường, gó ngọc đã quý giá lắm rồi, tử ngọc lại càng vô giá, chỉ e đến Hoàng đế cũng không được đãi ngộ tốt đến mức này.

Chúng tôi cẩn thận nâng chiếc hộp lên đặt xuống mặt đất. Hộp không khóa, mở ra là thấy ngay một cuộn lụa tơ tằm dát vàng, từng sợi từng sợi đều nạm tơ vàng, được bảo tồn khá nguyên vẹn, trải rộng ra có thể nhìn thấy một hàng chữ “Minh Công Thương Vương Địa Thư” viết từ trái sang, ngoài ra bên cạnh còn chi chít những chữ nhỏ.

Bàn Tử cơ hồ tỏ ra hứng thú với cuốn sách lụa hơn áo ngọc nhưng xem mãi vẫn không hiểu, lầm bầm vài tiếng rồi lại chạy tới chúi mũi vào nghiên cứu áo ngọc của hắn. Muộn Du Bình rút cây đao cắm trên cây, nằm ghé vào một bên giường ngọc, lẳng lẳng nhìn vào thi thể Lỗ Thương vương một cách chăm chú, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Tôi cùng chú Ba ngồi xuống cạnh hắn, tỉ mỉ xem xét từng chữ trên sách lụa. Trình độ của tôi chỉ đủ để hiểu vài đoạn ngắn ngắn, nhưng ghép chúng lại với nhau thì có thể đoán được đại ý. Những điều Minh Công Thương Vương Địa Thư này ghi chép lại quả thực vượt ngoài trí tưởng tượng; nếu chưa trải qua những việc quái dị, tôi sẽ chẳng đời nào tin trên thế gian này còn có chuyện hoang đường đến vậy.

Cạnh hàng chữ Minh Công Thương Vương Địa Thư có một hàng chữ nhỏ do đích thân Lỗ Thương vương viết, nhưng chỉ lác đác vài chữ, còn toàn bộ mặt sau là những sự kiện trọng đại trong cuộc đời, từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi. Nếu muốn phiên dịch toàn bộ thì có khi dăm bữa nửa tháng cũng chưa xong, may thay tôi lại hiểu được hai dấu mốc quan trọng nhất.

Thứ nhất là chuyện Lỗ Thương Vương lấy được Quỷ ấn. Trên sách lụa viết tuy có chút giản lược nhưng tôi vẫn đọc được đại khái.

Năm hai mươi lăm tuổi, y kế thừa chức quan của phụ thân, làm trong đội quân đào mồ quật mả của Lỗ quốc, tìm báu vật để sung vào quân lương. Có lần, y thâm nhập một ngôi mộ chưa rõ niên đại, bên trong quan tài lại là một con cự xà nằm im không hề nhúc nhích. Lỗ Thương Vương gan to tà trời,

thăm nghĩ cự xà nằm trong quan tài rõ ràng là giống yêu nghiệt, liền một đao chặt đứt con rắn; sau đó còn kiên quyết hạ lệnh cho quân lính phải mổ bụng nó, kết quả lấy được từ trong bụng rắn một chiếc hộp tử kim.

Tôi xem đến đây không khỏi sửng sốt, lẽ nào chiếc hộp đang nằm trong túi tôi chính là mổ bụng rắn mà có được? Chú Ba thấy tôi im lặng, sốt ruột bảo: “Đừng có ngừng, mau đọc tiếp đi!” Tôi cũng chịu không nghĩ được gì thêm, đành phải định thần trở lại mà tiếp tục đọc.

Lỗ Thương vương đối với chiếc hộp này cũng chẳng để tâm, chỉ cho là con rắn đó nuốt vào. Đến đêm khi đã ngủ say, y nằm mộng thấy một ông già râu tóc bạc phơ tìm đến, bảo y: “Xin hỏi vì lẽ gì lại phải giết ta?”

Lỗ Thương Vương ngày thường vốn là con người tàn nhẫn hiếu sát, giết người không ít mà giết xong là quên bém, không sao nhớ được ông già này là ai, bèn đáp: “Muốn giết thì giết!”

Ông già kia đột ngột hóa thân thành cự xà lao vào cắn y, ai ngờ Lỗ Thương Vương kia hung ác vô cùng, trong mộng lại vung đao lên chém con rắn bị thương, một bước sấn tới định chặt đứt đầu rắn. Con rắn thành linh mở miệng van xin, nói thân xác đã chết rồi, nay nếu hồn phách cũng bị giết sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh. Nếu y thả nó đi, nó sẽ trả ơn y bằng hai bảo vật có khả năng giúp y đạt được quyền cao chức trọng. Thời đó, chức quan trộm mộ tuy trực tiếp thuộc quyền quản lý của Hoàng đế nhưng xét về địa vị chỉ bé như hạt vừng, mà Lỗ Thương Vương lại luôn chắc mẫm thân phận mình vô cùng cao quý, khỏi phải nói điều kiện này đối với y có sức hấp dẫn đến nhường nào. Y liền đáp ứng.

Con rắn lúc đó mới chỉ cho y cách mở chiếc hộp tử kim mổ được từ bụng nó, còn truyền thụ phương pháp sử dụng bảo vật bên trong. Lỗ Thương Vương sau khi nghe xong, hiểu được những lẽ huyền diệu trong đó, thăm nghĩ việc này ứng với thiên cơ, đương nhiên bất khả lộ cho cả thiên hạ, liền một đao chặt bay đầu con rắn.

Tôi đọc đến đây không khỏi líu lười. Tên Lỗ Thương vương này đúng là quá mức độc ác!

Bàn Tử nghe đến đây liền chạy tới hỏi: “Một trong hai bảo vật đó chắc chắn là Quỷ ấn, thứ còn lại không biết là gì đây? Trong sách cổ từ trước đến giờ chưa hề nhắc tới, phải chăng chính là áo ngọc này?”

Tôi ra hiệu bảo hắn đừng nóng ruột, đoạn tự mình dò tiếp xuống dưới.

Lỗ Thương Vương sau khi tỉnh giấc liền thử phương pháp trong mộng một lần, quả nhiên đã mở được chiếc hộp tử kim, nhưng đến chỗ này y không hề viết đó là bảo vật gì, chỉ miêu tả rằng dùng thử “tương đối thuận tay”. Y cho rằng chuyện này không thể để người khác hay biết, bao nhiêu tùy tùng mang

đi, kể cả người nhà bọn họ y đều nhất nhất tàn sát, ngay đến đứa trẻ vừa đầy tháng cũng không buông tha.

Tôi xem tới đây liền hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ tên Lỗ Thương vương này rõ ràng thần kinh có vấn đề, nếu không làm sao có thể hung tàn đến mức ấy.

Bàn Tử xen vào: “Y đơn thân độc mã mà giết được cả đồng người như thế, dám chắc là dùng bảo vật kia rồi! Sốt ruột muốn chết đi, cậu xem xem bên dưới có viết đó là thứ quý quái gì không?!”

Tôi mắng: “Mẹ nó, anh làm gì mà cứ đứng đây nói nhảm mãi thế? Đi mà lấy áo ngọc của anh đi!”

Hắn nhếch mép: “Được được, tôi không ngắt lời cậu nữa là xong. Mà mẹ nhà cậu còn không mau đọc tiếp đi, ngứa hết cả ruột rồi đây này!”

Tôi chẳng thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục xem cuốn sách.

Mấy mươi năm sau đó, y nhờ có hai bảo vật mà bách chiến bách thắng, bất kể đánh giặc hay việc triều chính đều không thua một ai, danh tiếng lừng lẫy một thời. Nhưng đến lúc tuổi xế bóng, do nhiều năm tiếp xúc với thi khí nên thân thể sinh nhiều bệnh tật hiểm nghèo, vô cùng khổ sở. Cuối cùng Hoàng đế lo ngại y tuổi đã quá lớn liền tước binh quyền, lệnh cho y chỉ cần chuyên tâm đồ đấu, không cần lo chuyện quân vụ. Làm như thế đối với y khác nào bị giáng chức.

Sức khỏe mỗi ngày một sa sút, y bắt đầu lo sợ Diêm vương đòi mạng. Có đêm y nằm mộng thấy con cự xà năm đó, nó nói với y khí số người tận đến nơi rồi, bọn ta đều đang ở Địa phủ chờ ngươi đây. Y thoáng nhìn, nhận ra toàn những sinh linh trước kia y giết bừa giết bãi. Đến khi y giật mình tỉnh dậy, nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ thì vô cùng kinh hãi, đành phải đi tìm quân sư để thỉnh giáo.

Quân sư của y là một thiết diện tiên sinh, tinh thông mệnh lý phong thủy. Lão ngẫm nghĩ một hồi rồi nói với Lỗ Thương vương, từ thời thượng cổ có một loại áo ngọc, mang trên mình có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão, nhưng đáng tiếc đã sớm biệt tăm, nếu muốn có nó, may ra chỉ có thể mò tìm trong các cỗ mộ mà thôi. Lỗ Thương vương khi ấy đã rơi vào tình cảnh cùng đường mặt lộ, mặc xác lão thiết diện tiên sinh đó nói thật hay không cũng làm y le lói một tia hi vọng, hơn nữa, đồ đấu rõ ràng là lợi thế của y. Từ đó y thức trắng đêm vùi đầu vào sách cổ, thời gian này tư liệu sách vở vẫn còn tương đối phong phú, nhiều thứ chưa bị thất truyền. Sau cùng, y phát hiện trong một cuốn sách có đề cập đến áo ngọc trong một ngôi mộ lớn.

Tiếp theo, y dùng hơn ba ngàn người, trong vòng nửa năm ngày đêm phá

núi, rốt cuộc cũng tìm được một khu Hoàng lăng thời Tây Chu. Thời điểm đó, thực lực của mỗi quốc gia đều chưa có gì đáng kể, nên Hoàng lăng này cũng có thể coi là lớn. Lăng mộ phá núi mà xây nên, lợi dụng huyết động có sẵn trong tự nhiên, đường vào mộ bày trận theo nguyên lý trong Chu Dịch bát quái, phức tạp vô cùng. Nếu không phải Lỗ Thương vương tinh thông kỳ môn độn giáp thì có lẽ không cách nào vào được bên trong. Điều kỳ lạ nhất là bên trong hang động của chủ mộ có một đại thụ được xưng là Cửu đầu xà bách, dưới gốc cây đặt giường ngọc, bên trên là xác khô của một nam thanh niên trong tư thế ngồi mặc áo liệm đen tuyền.

Thiết diện tiên sinh kia xem xong liền một mực quả quyết đây chính là áo ngọc. Xác nam thanh niên kia giống như chết mà không phải là chết, trong một khoảng thời gian nhất định, da chết trên mình thì sẽ bong ra, đồng thời tái sinh một lớp da mới. Lão đoán thanh niên khi chết đi chắc chắn đã là một ông lão già quắt rồi.

Thiết diện tiên sinh bản lĩnh phi phàm, còn biết cả phương pháp không chế huyết thi. Lão dùng cách thức đặc biệt cởi chiếc áo ra khỏi nam thi, đồng thời đóng kín quan tài đá trong mộ phụ. Lỗ Thương vương dựa theo kế hoạch thiết diện tiên sinh bày ra, uống thuốc giả chết, trước mặt Hoàng đế diễn một màn kịch hay. Hoàng đế tin y thực sự có thể qua lại giữa hai giới âm dương, khỏi nói đã sợ hãi đến mất mật như thế nào. Để trấn an, Hoàng đế còn ban cho y mộ phần cao quý hơn cả bậc vương hầu. Tay chân thân tín của y lấy lý do mở phần mộ, ngấm ngầm xây một cỗ mộ hình quạt ngay phía trên Hoàng lăng Tây Chu. Y đương nhiên thừa biết những kỹ xảo của dân trộm mộ, bày ra bẫy quan tài giả, rồi tự táng mình trong cỗ thụ ngàn năm nơi mộ Tây Chu.

Trước khi nằm vào quan tài, toàn bộ những kẻ xây mộ y đều giết hết, ném xác xuống sông, không chỉ có thể còn đầu độc chết tất cả tùy tùng, chỉ giữ lại hai kẻ thân tín nhất, một nam một nữ. Hai người đó sau khi nhập liệm cho y, hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ cũng uống thuốc độc mà chết. Tôi đoán chừng những xác ướp cỗ trong động xác kia về sau mới dần dần tích lại.

Lúc đó, lòng tôi bỗng dâng lên một mối ngờ vực, liền quay sang hỏi chú Ba: “Kết cục cuối cùng của vị thiết diện tiên sinh kia không hề thấy trong này đã động tới, không lẽ lão cũng tuần táng theo?”

Chú Ba lắc đầu đáp: “Kẻ đó cực kỳ thông minh, hẳn đã sớm đoán ra Lỗ Thương vương chắc chắn sẽ giết người diệt khẩu, không ngu trung đến mức bồi táng với hắn đâu.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói: “Tất nhiên lão không theo bồi táng, bởi rốt cuộc kẻ được mặc áo ngọc chẳng phải Lỗ Thương vương nào cả, mà chính là lão.”

§27. Lời Nói Dối

Editor: Triều Nhan

Beta: Thanh Du

Lời vừa dứt, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu tôi, hình như tôi đã phát hiện được chút manh mối, sững sốt hỏi lại: “Chẳng lẽ ngay phút cuối cùng, hai người lại tráo đổi với nhau?”

Muộn Du Bình gật đầu, nhìn xác chết kia: “Lão ta tính trăm phương ngàn kế, chẳng qua cũng chỉ muốn mượn tay Lỗ Thương vương thực hiện giấc mộng trường sinh bất lão của mình mà thôi.”

“Những chuyện này làm sao anh biết được? Cứ như chính anh đã trải qua không bằng.”

“Tôi không trải qua.” Muộn Du Bình lắc đầu: “Mấy năm trước lúc tôi đồ một cái đầu thời Tống, đã tìm được một bộ sách lựa hoàn chỉnh từ thời Chiến quốc. Thứ đó thật ra là tự truyện của thiết diện tiên sinh nọ, sau khi lão bày kế cho Lỗ Thương vương lão liền thiêu chết toàn bộ già trẻ trong nhà, lại ném xác một tên ăn mày vào lửa để chết thay cho mình, còn bản thân lão cải trang thành ăn mày, thoát được một mạng. Lỗ Thương Vương nọ tuy biết có vấn đề, nhưng cũng không làm gì được. Rốt cuộc, lão đợi cho Lỗ Thương vương nhập quan xong, dễ dàng đột nhập vào mộ huyết, kéo Lỗ Thương Vương lúc này đã không còn năng lực phản kháng ra khỏi áo ngọc, tự mình thế chỗ. Lỗ Thương Vương vất vả trù tính, rốt cuộc tất cả đều về tay lão, kết cục như vậy có lẽ chính hắn cũng không thể ngờ tới.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Nếu thi thể của Lỗ Thương Vương bị lôi ra ngoài, chẳng phải lại có thêm một khối huyết thi nữa sao? Vậy là trong này có hai khối?”

“Điều này trong sách không ghi lại, có khả năng là vì thời gian Lỗ Thương Vương nhập quan quá ngắn, còn chưa kịp biến thành huyết thi.” Ánh mắt của hắn hình như không được tự nhiên: “Dù sao cũng chỉ là một quyển tự truyện, những việc này chỉ được đề cập sơ qua mà thôi, không ghi chép lại tỉ mỉ.”

Tôi nhìn gương mặt Muộn Du Bình, không hiểu vì sao lại cảm thấy lời hắn có vẻ không thật. Tôi lại nhìn chú Ba, quả nhiên chú cũng không tin. Nhưng người ta đã không muốn nói nên mới bịa chuyện mà mình còn đi vạch trần thì đúng là thiếu tế nhị. Muộn Du Bình nói xong câu đó, coi như xong nhiệm vụ, về mặt lại bình thản như trước, đứng dậy nói: “Trời sắp sáng rồi, chúng ta nên thoát ra thì hơn.”

“Không được, chúng ta còn chưa tìm thấy quý ẩn.” Bàn Tử nói: “Cậu

không thấy ở đây đồ ngon nhiều như vậy, giờ bỏ đi chẳng phải là toi công vô ích sao?”

Muộn Du Bình lạnh lùng liếc hắt một cái, hình như có vẻ căm giận. Bàn Tử tự thấy mất mặt, nhún nhún vai, nói: “Được rồi được rồi, nhưng dù gì cũng phải mang cái áo ngọc này đi chứ? Thứ này tìm khắp thiên hạ chỉ có một, Bàn gia tôi đây chẳng qua chỉ nghĩ cho mọi người thôi.”

Lời này nghe cũng không sai, chú Ba đứng dậy phủi mũng, nói: “Vậy anh còn lè mè cái gì nữa, tốc chiến tốc thắng, mau mau còn rời khỏi cái nơi quý quái này.”

Đột nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn không hứng thú với những chuyện này nữa, cũng không muốn giúp bọn họ, nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một lát. Đúng lúc này, chợt có vài giọt nước rơi trúng mặt tôi. Tôi tưởng trời mưa, ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ là gương mặt kính dị của huyết thi đã ló ra khỏi giường ngọc, hai hốc mắt trống rỗng không trông cơ hồ dí sát ngay chân mày tôi.

Tôi giật mình nhảy dựng, chỉ thấy đầu huyết thi lăn lông lốc trên giường ngọc, rớt cuộc lăn xuống đất, giống như có thứ gì đó ở bên trong làm nó chuyển động, Bàn Tử định qua kiểm tra, Muộn Du Bình kéo hắt lại, nói: “Đừng manh động, cứ quan sát đã.”

Bàn Tử gật đầu, đúng lúc này, một con bọ ăn xác màu đỏ nhỏ xíu chộp thủng da đầu của huyết thi bò ra ngoài. Đại Khuê vừa nhìn liền mắng: “Tiên sư nó! Cái thứ bé xíu này mà cũng dám xuất hiện trước mắt ông.” Vung xà beng lên định đập chết.

Chú Ba vội kéo hắt lại, nói: “Đồ ngu, con này là bọ ăn xác chúa, chú đập chết nó là tự rước họa đó.”

Đại Khuê sững sốt, hoài nghi hỏi: “Bé tí như vậy mà lại là bọ chúa? Vậy mấy con lớn kia chẳng ám ức muốn chết sao?”

Muộn Du Bình cũng không khỏi giật mình, vỗ vai tôi một cái, nói: “Chúng ta rời khỏi đây mau, bọ chúa đã ở nơi này, tôi cũng không khắc chế nổi đám bọ ăn xác, mà đụng đám đấy thì phiền phức lắm!”

Lúc này, con bọ ăn xác màu đỏ nhỏ xíu kia đột nhiên phát ra hai tiếng “chi chi”, vỗ vỗ cánh. Dường như nó đã phát hiện ra chúng tôi, bất ngờ giương cánh hướng về bên này. Muộn Du Bình kêu to: “Có độc đấy! Chạm vào là chết, mau chạy đi!”

Chú Ba lăn một vòng đến ngay cạnh chúng tôi, Đại Khuê phía sau chú vốn đã hơi thất thần, trong khoảnh khắc không kịp phản ứng, rớt cuộc theo phản xạ chộp lấy con bọ. Hắt ngẩn ngơ vài giây, đột ngột hét lên thảm thiết, bàn tay hắt chỉ trong nháy mắt đã chuyển sang một màu đỏ máu. Mà không

những thê, màu đỏ máu còn lan lên phía trên với tốc độ khủng khiếp.

Bàn Tử hét lớn: “Trúng độc rồi, mau chặt tay hấn!” Nói xong liền đoạt thanh đao của Muộn Du Bình. Muộn Du Bình lúc này đã vô cùng suy yếu, bị Bàn Tử va phải, hắc đao liền tuột khỏi tay. Bàn Tử nhảy lên chớp lấy, bỗng dung cả người bị kéo mạnh xuống, mắng to: “Mẹ nó, sao lại nặng thế này!” Mấy lần hấn định vung đao lên nhưng đều thất bại.

Lúc này đã không còn kịp nữa, Đại Khuê đau đớn đến nỗi cả người đều vặn vẹo, chỉ sau vài giây mà toàn thân hấn cơ hồ đều chuyển thành màu máu, giống như lớp da bên ngoài đột nhiên tan chảy.

Hấn nhìn xuống tay mình, vô cùng hoảng sợ, muốn gào to lên lại gào không ra tiếng. Muộn Du Bình thấy tội định qua giúp Đại Khuê, liền kéo tôi lại nghiêng răng nói: “Không được chạm vào hấn, chạm vào là chết!”

Đại Khuê thấy chúng tôi đều lùi lại, nhìn hấn như nhìn quái vật thì sợ hãi vô cùng. Hấn lao về phía tôi, miệng há to như thể đang kêu gào: “Cứu tôi với!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi hoảng đến mức không nhắc nổi chân. Chú Ba vội lao đến kéo tôi qua một bên, Đại Khuê vô huyệt, giống như phát điên, lại bỏ nhào về phía Phan Tử. Tình hình sức khỏe của Phan Tử vốn đã rất xấu, căn bản không kịp phản ứng. Bàn Tử kêu lên: không ổn, liền giật lấy súng của tôi. Tôi kinh hãi, biết hấn muốn nổ súng, vội vàng giằng lại. Trong lúc hỗn loạn, súng đột ngột cộp cò, một tiếng nổ lớn vang lên, đạn bắn vào đầu Đại Khuê, cả người hấn khựng lại một cái rồi ngã vật xuống đất.

Đầu tôi ong ong, thoáng chốc cũng ngã quy trên mặt đất. Mọi việc xảy ra quá nhanh, một người mới rồi còn khoẻ mạnh vui tươi, lát sau đã biến thành dạng này. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không biết nên làm gì cho phải.

Con bọ ăn xác nhỏ xíu màu đỏ kia phát ra một tiếng “chi”, bò ra khỏi tay Đại Khuê, vẫy vẫy cánh. Bàn Tử mắng một câu liền xông qua, Muộn Du Bình kêu to: “Dừng!”, thế nhưng không kịp nữa, Bàn Tử đã giơ cao cái hộp tử ngọc, đập nát bầy con côn trùng.

Trong chốc lát hang động rơi vào một bầu không khí tĩnh lặng chết chóc, không nghe được bất cứ âm thanh nào. Muộn Du Bình bỗng vốc lấy một nắm bụi đá trên mặt đất vẩy lên khắp người, hô lớn: “Chạy mau, nếu không sẽ không kịp!”

Bàn Tử nhìn xung quanh, không thấy có chuyện gì xảy ra, cảm thấy khó hiểu hỏi: “Vì sao phải chạy?”

Lời hấn vừa dứt, hang động vốn tĩnh lặng bỗng nhiên trở nên ồn ào hơn hấn. Vô số tiếng chi chi vọng lại từ bốn phương tám hướng, tiếp đó, chúng tôi thấy từ những hang hốc lớn nhỏ của nham động này, một con, hai con, ba con, mười con, một trăm con — vô số bọ ăn xác màu xanh đen tràn ra như

thủy triều. Số lượng nhiều đến thế này, căn bản không thể dùng ngôn từ để diễn tả được. Chỉ thấy từng đợt sóng nối tiếp nhau, lớp sau đè lên lớp trước, che trời lấp đất ùn ùn bò ra.

Tôi vừa thấy cảnh tượng này liền ngậy người, chú Ba vỗ vào gáy tôi một cái, hét lớn: “Chạy!”

Chú công Phan Tử lên lưng, thấy Bàn Tử còn muốn nhặt lại cái hộp tử ngọc kia, chú Ba mắng to: “Mẹ kiếp anh không muốn sống nữa hả!” Bàn Tử thấy không mang đi được, liền vợ lấy cuộn lụa tơ tằm dát vàng nhét vào túi.

Tất cả chúng tôi leo lên đại thụ, những sợi dây leo chằng chịt cùng với rất nhiều cành nhánh khiến cho cái cây trở nên cực dễ trèo, thậm chí một thằng vụng về như tôi cũng có thể leo một lúc lên hơn mười mét. Lúc này đám bọ ăn xác cũng đã tràn đến gốc cây, tôi nhìn xuống dưới, tiên sư nó, phía dưới nhưng nhúc những bọ. Nếu rơi xuống, nhất định là một mảnh xương cũng không còn.

Đám bọ ăn xác kia như có ý thức đoàn kết lại với nhau, bắt đầu phóng lên. Bọn chúng leo cây nhanh hơn chúng tôi nhiều, chẳng mấy chốc đã đuổi đến gót chân tôi.

Bàn Tử đang trèo phía trên tôi hỏi: “Cậu không phải đã nói máu Tiểu Ca của các cậu còn lợi hại hơn cả thuốc xịt muỗi loại xịn sao? Sao không đem ra dùng?”

Trong đầu tôi vẫn đầy ắp hình ảnh Đại Khuê gục ngã lúc nãy, căn bản không thèm để ý đến hắn. Bàn Tử tự thấy mất mặt, rửa thềm một tiếng. Đột nhiên dưới chân đau nhói, thì ra một con bọ ăn xác đang cắn cắn chân tôi. Tôi đá văng nó, cúi đầu nhìn xuống, thấy bên dưới giống như một nồi nước sôi, bọ ăn xác chen chúc nhau bò lên. Lúc này, chú Ba ở phía trên vọng xuống: “Thuốc nổ, trong cái ba lô bên cạnh giường ngọc còn có thuốc nổ!”

Tôi hỏi lại: “Ồ bên nào!”

Chú Ba mắng to: “Mẹ kiếp, mày ngồi bên nào mà cũng không nhớ hay sao, trong cái ba lô bên trái!!” Tôi liếc xuống dưới, túi thuốc nổ hoàn toàn chìm trong một biển bọ ăn xác, căn bản không thể nhìn thấy. Tôi bán bừa vài phát súng, cũng chỉ có thể khiến vài con bay đi. Lúc này, Muộn Du Bình đột nhiên móc ra mấy ống giữ lửa trong túi, châm lên ném về phía giường ngọc. Đám côn trùng này tuy đã không còn sợ máu hắn, nhưng vẫn sợ lửa như cũ, vừa nhìn thấy có lửa bay đến liền “roạt” một tiếng lùi lại thành một vòng tròn lớn, thoáng chốc mấy cái ba lô đã lộ ra. Mông Bàn Tử đã bị mấy con bọ đeo bám, gào lớn: “Mẹ nó, mau cho nổ đi, tôi chịu hết nổi rồi!”

Phan Tử ở phía trên kêu lên: “Áy không được, thuốc nổ trong đó rất nhiều, nổ một phát chúng ta cũng toi mạng!” Tôi nhìn thấy bọ ăn xác bò lên càng

ngày càng nhiều, biết rằng lúc này mà do dự thì chỉ có một con đường chết, bèn hét lớn: “Nghĩ nhiều làm quái gì, sống chết có số!”, nghiêng răng ngấm ngay cái ba lô nổ súng.

Vụ nổ xảy ra quá nhanh, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn thân tôi chấn động, cảm thấy hàm dưới, mũi, bắp đùi cùng lúc bị va đập mạnh, cả người bị sức ép của vụ nổ đánh bay, nặng nề đung vào một bề mặt nào đó. Lúc này quả thật là hồn vía lên mây, cảm thấy cổ họng có vị ngọt, một ngụm máu trực trào ra, trước mắt tối sầm, đầu óc kêu ong ong, hai tai hoàn toàn không nghe được gì nữa.

Một lúc lâu tôi mới tỉnh táo lại, vừa nhìn đã thấy đám bọ ăn xác bên dưới bị sức ép của vụ nổ thổi bay không ít. Nhìn quanh mà không thấy những người khác đâu, tôi vội vàng dùng cả tay lẫn chân trèo lên phía trên. Do trên người có xoa rất nhiều bụi đá ở đài hiến tế lúc nãy, cho nên đám dây leo quý quái vừa gặp tôi liền dạt ra. Đúng lúc này, bên dưới lại vọng lên những âm thanh hỗn độn, tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy đám bọ ăn xác đã tụ lại như thủy triều. Chúng bò rất nhanh, tôi thấy thế, cho dù toàn thân đau đớn cũng phải cố mà chạy trốn. Vội vàng nhắm mắt lại, liều mạng leo.

Mắt thấy tôi sắp sửa leo đến khe nứt rồi, đột nhiên sau lưng đau nhói, quay đầu nhìn lại thì thấy một con bọ ăn xác đã bám lên, liều mạng cắn vào lưng tôi. Tôi xoay báng súng, đánh cho nó nát bấy. Cùng lúc, lại có một con khác lớn hơn cắn lên đùi tôi, tôi cắn răng dùng súng hất văng nó xuống dưới, nhưng nó đã nhanh chóng bám lấy một cành cây định nhảy lên, tôi lại lần nữa dùng báng súng đập nát nó. Nhưng lúc này thì con thứ ba con thứ tư đã nhanh chân nhảy đến nơi.

Tôi thấy chỉ còn cách lối thoát mấy bước nữa thôi, thậm chí: cắn đi, dù sao trong thời gian ngắn bọn mày cũng không cắn chết được tao, tao leo ra khỏi đây rồi sẽ cho bọn mày biết tay, nghĩ vậy tiếp tục trèo lên trên. Đúng lúc này, bàn tay nắm lấy cành cây chột đau kinh khủng, tôi nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt đầm máu đột nhiên lộ ra từ phía sau thân cây, hai tròng mắt gần như lòi ra khỏi hốc mắt trợn trừng nhìn tôi.

§28. Lửa

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Đó là một gương mặt máu me be bét, chẳng biết là làn da đã tróc ra để lộ các thớ thịt bên trong, hay là máu từ trong cơ thể chảy ra rồi kết lại trên mặt. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy gương mặt này vô cùng quen thuộc, nhìn kỹ thì chợt nhận ra đó là Đại Khuê, trong lòng hoảng hốt: một người mới rồi còn khỏe mạnh vui tươi, vậy mà giờ đây đã thê thảm đến mức này!

Bên trái đầu hắn bị một viên đạn cày toác cả da, nhìn thấy cả xương sọ, cũng may không tổn thương đến đại não bên trong. Tôi thấy hắn bị thương rất nặng nhưng không đến nỗi mất mạng, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: “Mau lên đây, không chừng còn có thể cứu được!”

Nhưng hắn vẫn chẳng nhúc nhích chút nào. Ánh mắt hắn toát lên một vẻ thù hận đến tận xương tủy, chắc là không cam lòng bị chúng tôi bỏ lại. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng có thể làm gì được chứ, tay tôi đang bị hắn nắm rất chặt, màu máu đỏ ghê rợn trên người hắn đã nhanh chóng lan sang tay tôi. Cảm nhận được từng trận ngứa ngáy nóng rát trên tay mình, trong lòng tôi thầm kêu gào: “Xong đời rồi!”

Trong miệng Đại Khuê phát ra những thanh âm ngắt quãng mơ hồ, đột nhiên hắn ra sức kéo tôi xuống dưới. Nghĩ đến tình cảnh da thịt toàn thân nóng chảy vô cùng thê thảm của hắn, tôi bỗng phát điên, gắng sức giằng tay mình ra, nhưng hắn lại túm được chân tôi, há to mồm như muốn nói: tao chết thì mày cũng phải chôn cùng!

Tôi gào to: “Đại Khuê, mau thả tôi ra! Anh bị thế này chẳng qua do số đen! Nếu muốn sống sót thì đi theo tôi, không chừng còn có thể trị lành! Bằng không có kéo tôi chết chung thì anh cũng đâu thể sống lại được!”

Nghe những lời này, giống như bị kích thích mạnh, hắn điên cuồng nhào lên, hai con mắt ngập tràn tơ máu toát lên vẻ hung ác, dường như đã mất hẳn lý trí rồi. Đột nhiên hắn giơ hai tay lên bóp mạnh cổ tôi, muốn lấy luôn cái mạng bé nhỏ này.

Hiểu rõ đây là thời khắc một mất một còn, tôi đột nhiên nổi sát tâm, ra sức tung cho hắn một cú đấm. Thừa dịp hai tay hắn hơi buông lỏng, tôi nhanh chóng chĩa súng vào ngực hắn rồi bóp cò. Đạn đã lên nòng đều đều là đạn súng lục được mài bằng đầu nên uy lực rất lớn, máu hắn tuôn xối xả văng ra khắp nơi. Hai tay hắn chơi vơi trên không trung như ra sức bắt lấy thứ gì đó, nhưng chưa kịp làm gì thì thân thể to lớn của hắn đã nặng nề ngã vào giữa đồng bọ ăn xác.

Lúc này, cánh tay bị hấn nắm lấy đã tê dại đến mức chẳng còn cảm giác gì nữa. Tôi thậm chí không biết tay mình có còn nắm lấy nhánh cây kia nữa hay không. Bất chợt cảm thấy cơ thể mình đang rơi, tôi vội vươn tay kia ra chụp lấy mớ dây leo bên cạnh. Đáng chết, trên tay tôi còn có dính một ít bụi đá thiên tâm nham, mớ dây leo lập tức né ra xa; tôi thảm rủa một tiếng, cả người tuột xuống, va phải một cành cây to.

Trên cành cây nhưng nhúc những bọ, bị tôi đụng phải thì rớt xuống không ít. Tôi gắng gượng dùng chút khí lực kẹp hai chân lại để khỏi tiếp tục rơi, nhưng bốn phía đã bị lũ bọ kia vây kín. Tôi không khỏi cười khổ, không ngờ lúc này tôi lại có nhiều kiểu chết để lựa chọn như vậy, một là ngã chết, hai là bị đám bọ khốn kiếp gặm chết, còn không thì bị chất độc ngấm dần mà chết. Ông trời đối xử với tôi thật không tệ nha.

Đang chán nản cùng cực, đột nhiên Bàn Tử ở phía dưới leo lên, giơ chân đá văng mấy con bọ ăn xác. Thì ra cha nội này leo còn chậm hơn cả tôi, hấn thấy tôi mới mắng một tiếng: “Con mẹ nó cậu còn nhàn nhã nằm đó mà ngắm cảnh hả, cậu nhìn coi mông ông đây bị cắn thủng mấy lỗ rồi!” Hấn vừa nói vừa leo lên đỡ tôi, tôi kêu to: “Đừng đụng vào tôi! Tôi trúng độc rồi, anh cứ đi một mình, mạng tôi coi như xong!”

Bàn Tử không nhiều lời, vươn tay công tôi lên: “Cậu kiểm cái gương ngấm thử coi, con mẹ nó sắc mặt còn tốt hơn cả tôi, vừa hồng hào vừa sáng láng, trúng độc thế quái nào được?”

Tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tay mình chi chít mẩn đỏ trông như bị cả ngàn con muỗi đốt. Nhưng màu đỏ kia chỉ kéo dài đến bả vai, giờ lại đang từ từ biến mất. Tôi ngạc nhiên không nói nên lời, tại sao chất độc kia không có tác dụng với mình nhỉ?

Bàn Tử công tôi, cắn răng tiến lên phía trước. Tôi nằm trên lưng hấn làm cái lá chắn sống, mấy con bọ chết tiệt cứ nhắm cái mông đáng thương của tôi mà tiến, há mỏ cạp liên tục, tôi đau đến mức mắng to: “Bàn Tử chết toi, tôi còn tưởng anh tốt bụng, con mẹ nó thì ra là muốn đem tôi làm bia đỡ bọ hả!”

Bàn Tử mắng to: “Cậu lảm chuyện vừa thôi, không phục thì xuống mà công tôi đi! Không thấy mông ông đây đã chẳng còn miếng nào lành lặn rồi hả!”

Tôi chẳng buồn cãi cọ với hấn nữa, cái cây Cửu đầu xà bách này càng tới gần thân thì đám dây leo lại treo càng nhiều thi thể, mật độ dày đặc. Thịnh thoảng Bàn Tử đụng trúng một vài bộ xương, may mà đám bọ ăn xác cũng gặp phải phiền phức y chang bọn tôi. Quá nhiều thứ treo lủng lẳng nên bọn chúng chẳng phân biệt được, không ít con nhảy sang đám xác khô bị chúng tôi đụng phải mà cắn loạn.

Bàn Tử vừa nhìn đã cảm thấy kẻ ra đó cũng là cách hay, bèn bảo tôi xô mấy cái xác kia, nếu có thể thì cứ đẩy rớt xuống luôn, để tạo chuyển động đánh lừa lũ bọ. Đương nhiên tôi chẳng cam tâm tình nguyện tí nào, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao cái mạng nhỏ này vẫn quan trọng hơn.

Đọc theo đường đi tôi thấy một cái là đá một cú, thoáng chốc những thi thể xung quanh chỗ chúng tôi đi qua đã xoay vòng trên không trung. Mấy con bọ kia đương nhiên không thể thông minh bằng con người, vừa thấy đám thi thể bay qua lượn lại, chẳng biết nên đuổi theo chúng tôi hay cạp những thi thể kia thì hơn, thế là đậu lại một chỗ quay mòng mòng. Bàn Tử thừa cơ tăng tốc, thoáng cái đã tạo được một khoảng cách khá an toàn, rốt cuộc chúng tôi đã có thể thở phào một hơi.

Tay chân tôi vừa trải qua trận hỗn chiến vừa rồi, giờ đã khôi phục mấy phần cảm giác. Trong lòng thầm nghĩ, cảm giác lúc tôi trúng độc rất giống với những gì ông nội miêu tả trong bút ký, mà cuối cùng ông nội không chết, chẳng lẽ vì thế nên cơ thể tôi có sức miễn dịch rồi?

Nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không sao hiểu nổi, tôi thấy chân tay đã có thể cử động bèn bảo Bàn Tử thả mình xuống. Thấy mặt mũi hấn nhể nhại mồ hôi, ngồi bệt xuống mà thở hổn hển, tôi tự nhủ lúc ở trên đài mình cũng hấn muốn học máu, giờ coi như huề nhau. Bất chợt, tôi thấy một người ngồi trên nhánh cây phía sau Bàn Tử, nhìn tôi vẫy vẫy tay.

Tôi khẽ run, vội vàng dụi mắt, lại chẳng thấy người kia đâu nữa, có lẽ đã trốn sau lùm cây rồi. Tôi nghiêng đầu nhìn sang, Bàn Tử kêu to: “Đừng lè mè nữa, chuồn mau!”

“Chờ một chút!” Tôi kéo hấn lại, “Bên trái bên trái! Vừa rồi tôi thấy có người vẫy mình!”

Hấn thở dài, sợ hãi bò theo tôi sang phía đó, nhưng lại chẳng thấy ai, chỉ có một hốc cây nhỏ gằng lăm thì cũng nhét vừa một người, bên trong tối đen như mực, chẳng biết có thứ gì không nữa.

Bàn Tử bật đèn pin chiếu vào, sợ hết hồn, bên trong hốc cây có một đồng dây leo cuộn chặt một cái thi thể đã rữa nát, đôi người màu lam đục ngầu, miệng mở lớn, hình như muốn nói gì với chúng tôi. Bàn Tử nhìn tôi: “Sao lại là người chết, không phải là cậu thầy quý đó chứ!”

Trên đường tới đây đã gặp phải quá nhiều chuyện kỳ quái rồi, bây giờ ai bảo có quý thì tôi cũng tin. Tôi nghĩ, nếu hấn đã vẫy tay gọi chúng tôi lại thì hấn là có việc quan trọng. Nghĩ tới đây, tôi theo thói quen nhìn vào miệng hấn, nhưng cảm hấn đã rữa nát, nếu có ngậm gì chắc cũng rớt ra rồi. Tôi tiếp tục tìm, phát hiện hình như tay hấn nắm thứ gì đó, gỡ ra mới biết là một mặt dây chuyền.

Đám bọ ăn xác phía dưới lại bắt đầu tràn lên, tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lục lọi đồ đạc trên người hắn nữa. Tôi nhìn bộ quân phục hắn đang mặc, cung kính vái một cái, sau đó leo lên trên. Bàn Tử leo rất nhanh, cái khe phía trên cách chúng tôi không còn xa, dăm ba bước là đã leo tới nơi.

Chúng tôi leo ra khỏi khe nứt, đồng thời nhìn xuống dưới, chỉ thấy đám bọ ăn xác chẳng có ý định ngừng lại, hình như cũng sắp tuôn ra khỏi khe. Bàn Tử kêu to: “Giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, chạy mau!”

Tôi ở dưới mặt đất đã lâu nên tạm thời mất phương hướng, chợt thấy một người chạy ra khỏi bụi cỏ phía trước, vai còn vác theo thứ gì đó. Tôi nhận ra là chú Ba, không khỏi mừng rỡ, chú Ba thấy tôi thì kêu to: “Mau ra đằng kia khiêng mấy thùng xăng lại đây!”

Tôi chạy lại nhìn, thì ra cái khe này cùng với đạo động chúng tôi đi xuống chỉ cách nhau một vách đá thấp, ước chừng chưa tới mười thước. Trang bị của chúng tôi vẫn còn nguyên, trông thấy mấy thùng xăng, tôi tức giận nhủ thầm: “Tốt, có cái này thì bọn mày xong đời rồi!”

Khi tôi và Bàn Tử mỗi người khiêng một thùng chạy tới thì chú Ba đã tước thùng thứ nhất xuống, lúc này lũ bọ ăn xác cũng đã gần như bò lên khỏi mặt đất. Chú Ba ném mìn lửa xuống, lửa vừa bùng lên, một mùi khét lẹt lập tức xộc vào mũi, đám bọ vừa ào lên như thủy triều trong nháy mắt đã lui xuống. Đống xăng tạo thành một bức tường lửa bao quanh cái khe. Nhìn đám bọ ở bên trong bị thiêu rụi, tôi thấy thật hả lòng hả dạ. Chúng tôi đổ thêm xăng vào lửa, nhanh chóng tước nốt hai thùng còn lại. Thoáng cái lửa từ trong khe bốc lên đã cao hơn hai đầu người, hơi nóng bức tới khiến lông mày tôi như muốn cháy luôn.

Tôi lùi ra sau mấy bước, nhìn mặt dây chuyền trong tay một chút, phía trên có khắc chữ James, hẳn đó là tên của cái xác kia. Tôi lau qua rồi bỏ vào túi áo, trong lòng nhủ thầm lúc nào có cơ hội thì sẽ mang trả cho người nhà anh, giờ anh hãy yên nghỉ đi. Bàn Tử sắp bị hấp chín, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hỏi chú Ba: “Hai người kia đâu?”

Chú Ba chỉ chỉ phía sau: “Phan Tử không ổn lắm, hình như sốt rồi, còn Tiểu Ca thì tôi không thấy. Tôi còn tưởng Tiểu Ca đi cùng hai người chứ.”

Tôi đưa mắt nhìn Bàn Tử, hắn thở dài một hơi: “Sau vụ nổ thì tôi không thấy hắn đâu nữa, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.”

Chú Ba lắc đầu, nói: “Chắc là không đâu. Người này xuất quỷ nhập thần, hơn nữa vừa rồi hắn ở phía trên chúng ta, cho dù có bị thổi bay thì cũng phải văng lên trên mới đúng.”

Tôi nhìn vẻ mặt của chú Ba, biết là chú cũng chẳng chắc chắn gì. Muộn Du Bình dẫu lợi hại đến đâu mà động vào thuốc nổ thì cũng giống như

chúng tôi thôi. Nếu hần bị sức ép hất văng ra khỏi cái cây thì đúng là thập tử vô sinh.

Chúng tôi đi xung quanh tìm một vòng mà không thu hoạch được gì, cũng chẳng thấy dấu vết có người rời đi. Chú Ba thở dài, nhìn tôi cười khổ một tiếng.

Chúng tôi trở lại lều thu dọn đồ đạc, nhóm một đống lửa, hâm nóng đồ hộp dự trữ. Tôi đói quá rồi nên thứ gì cũng ăn được, chú Ba vừa ăn vừa chỉ phía sau vách đá nhỏ: “Mọi người nhìn xem, lều này ở bên cạnh cái khe, xem ra thụ yêu mà ông lão kia thấy chính là cây xà bách này. Chắc là buổi tối lúc họ ăn mừng gây ra tiếng động quá lớn, hấp dẫn xà bách từ trong khe bò ra ngoài. May là chúng ta không qua đêm ở đây mà trực tiếp xuống đạo động đề vào mộ, nếu không thì e là đã bị xà bách tha xù đi rồi.”

Bàn Tử nói: “Không biết đám lửa kia có thể cháy trong bao lâu, nếu như lửa tắt, mấy con bọ chết toi lại chui ra thì phiền to. Bây giờ trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi khu rừng này đã rồi nói tiếp!”

Tôi bới bới dập tắt đống lửa, gạt đầu. Bàn Tử và chú Ba thay phiên nhau công Phan Tử, chúng tôi xuất phát hướng về phía khu rừng.

Dọc đường chúng tôi cứ lẳng lẳng cất bước, chẳng ai nói được lời nào. Lúc đi thì vừa đi vừa hát vô cùng vui vẻ, khi về thì mỗi người đều mang trong mình một nỗi buồn bực khó nói nên lời, gần như là chạy thoát thân.

Nguyên một buổi tối không được nghỉ ngơi, tinh thần lại căng thẳng cao độ, bây giờ thể lực cũng đạt tới cực hạn rồi. Có thể duy trì đến tận lúc này hoàn toàn nhờ vào sức mạnh tinh thần, nếu như phía trước tự nhiên mọc ra cái giường, chắc chắn tôi vừa đặt lưng xuống chưa tới hai giây đã ngủ khò. Chúng tôi đi bộ gần nửa ngày, đến chiều thì ra khỏi rừng cây, sau đó băng qua con dốc nhỏ tạo thành từ đất đá lở, rớt cuộc cũng nhìn thấy thôn trang nhỏ quen thuộc.

Chúng tôi không dám nghỉ ngơi, trước tiên mang Phan Tử tới trạm y tế của thôn. Bác sĩ vừa nhìn thấy, lông mày nhíu chặt, vội vàng gọi y tá tới. Tôi nằm xuống băng ghế, vừa mới nghe bọn họ nói vài câu đã ngủ mất tiêu.

Đó là một giấc ngủ mệt mỏi tới cực điểm, chẳng có lấy một cơn mộng mị. Không biết ngủ trong bao lâu, lúc tôi tỉnh lại, chợt nghe thấy bên ngoài thật ồn ào, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

§29. Hộp Tử Kim

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Tôi mơ mơ hồ hồ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, định hỏi chú Ba mới phát hiện chú đang gà gât ngủ trên băng ghế bên cạnh, ngủ say như chết. Tôi chạy ra khỏi trạm xá, thấy người trong thôn phần đẩy xe phân dất la, vội vàng hướng vào trong núi. Một thằng nhóc người miền núi vừa chạy vừa kêu: “Nguy to rồi, nguy to rồi, trên núi có lửa cháy.”

Tôi hoảng hồn, tự hỏi chẳng lẽ vừa rồi chúng tôi chỉ đốt một đồng lửa mà làm cháy luôn cả cánh rừng? Nhớ lại khi nãy đốt cái đồng kia, đúng là không có dọn dẹp gì xung quanh, nếu ngọn lửa lan ra làm cháy cả khu rừng thì thật không hay.

Trong lòng có hơi hoảng sợ, núi này một khi cháy lớn thì hậu quả không chỉ là chết một hai người. Những người thành thị như chúng tôi đến một chút ý thức phòng ngừa cháy rừng cũng không có, lần này đã gây ra họa lớn.

Tôi vội chạy vào đánh thức chú Ba, hai người ở trong trạm xá chẳng tìm thấy gì khác ngoài hai cái chậu đựng nước tiểu, cũng tập hợp đi theo mọi người hướng vào trong núi. Cùng lúc Bàn Tử ngồi trên một chiếc xe lừa kéo cũng vừa vắn chạy đến, giơ cái chậu rửa mặt trong tay lên kêu to: “Gây họa rồi, mau lên đây! Mau đi cứu hỏa!”

Chúng tôi đồng loạt nhảy lên, chiếc xe lừa xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra khỏi đầu thôn, chỉ thấy xa xa trên núi một mảng khói đen mịt mù, xem ra đám cháy rất lớn. Chú Ba choáng váng, khẽ nói: “Hướng đó đúng là đám lửa chúng ta đã đốt rồi.”

Tôi vội che miệng chú lại. Đằng trước thấy có bóng một người có vẻ là cán bộ trong thôn chạy ngược về, kêu to: “Mau gọi điện thoại báo cho quân đội, mặt trước núi đã sục lở rồi!”

Tôi vừa nghe thế liền hiểu ngay, có lẽ cái hang kia bị lửa thiêu đổ sụp, trong lòng lo lắng, nếu đám bọ ăn xác từ trong động xông ra thì đúng là phiền phức. Chúng tôi vung roi nhanh hơn thúc con lừa chạy đến gần chỗ sườn núi bị sạt. Bàn Tử ra tay cũng thật ác, đánh con lừa sung cả mông.

Người dân trong thôn bình thường đều đã trải qua huấn luyện phòng chống cháy rừng, một nhóm phát quang mở đường trong rừng cây, những người khác bắt đầu dùng chậu rửa mặt múc nước, chuyển vào phía trong. Tôi nhìn đám chậu chậu bình bình, chuyển qua chuyển lại chờ đến được chỗ đám cháy ít nhất cũng phải mất hai tiếng, căn bản là nước xa không cứu được lửa gần, vội kêu lên: “Mọi người đừng lấy nước nữa! Chừng đó nước cũng

chẳng dập được lửa đâu, đừng cố gắng làm chuyện vô ích, cứ chờ quân đội đến đây đi!”

Những người đó nhìn tôi như nhìn thẳng điên nói nhảm, một người khá lớn tuổi nói với tôi: “Chàng trai, nước này chỉ dùng để dội ướt thôi. Có vài chậu nước mà đem dội vào đám lửa thì chẳng mấy chốc sẽ khô, nên chúng tôi chỉ có thể làm ướt xung quanh tạo nên một ranh giới ngăn đám cháy. Lửa cháy đến đó thì hết môi dẫn, sẽ dần dần tàn lụi. Các người không hiểu thì đừng có xen vào.” Nói xong nhìn mấy cái chậu trong tay chúng tôi, lắc lắc đầu.

Tôi bị bọn họ nhìn đến đỏ mặt, lần này quả thực là mất mặt, sau đó cũng không dám nói năng lung tung gì nữa, vội cúi đầu đi theo mọi người vào trong rừng. Cây cối trên đường đều đã được phát quang, đường dễ đi hơn nhiều, sau khoảng một giờ, chúng tôi cảm thấy nhiệt độ tăng lên rõ rệt, phía trước khói đen mù trời.

Dân trong thôn đều lấy khẩu trang ngâm vào nước trước khi mang. Tôi nhìn Bàn Tử, trên người hẳn chẳng có khăn vải gì, nhưng hình như đã hạ quyết tâm, hẳn lấy ra mảnh khăn lụa dệt vàng ngâm vào trong nước rồi đeo lên mặt, sau đó cầm xẻng bắt chước người trong thôn đào rãnh phòng cháy.

Đám cháy rừng lan ra rất nhanh, vô cùng nguy hiểm, những đám cháy lớn thường phải dùng tới máy bay mới có thể khống chế. Nói không chế thực ra là để cho nó tự tắt, chứ muốn dùng nước mà dập như cháy ở thành thị là điều không tưởng. Một cái cây muốn phát triển hoàn thiện phải mất ít nhất hai mươi năm, nhưng lửa cháy chỉ cần mười phút là đã thiêu rụi toàn bộ, sức phá hoại thật khủng khiếp. Hơn nữa phạm vi đám cháy rừng thường rất rộng, nếu anh chỉ dập lửa ở một chỗ, nó sẽ nhanh chóng lan ra những chỗ anh không nhìn thấy, chờ đến lúc anh phát hiện ra thì đã ở giữa đám cháy, lúc đó chỉ còn nước chờ chết.

Tôi nhớ có một bộ phim Mỹ, chuyện phim kể về những phút cuối cùng trong cuộc đời một nhân viên phòng cháy khi bị lửa bao quanh, không cách nào tìm được cứu trợ. Tất nhiên tình huống đó không thể xảy ra với chúng tôi, hiện giờ khu vực bị cháy cũng chưa rộng lắm, mà những rãnh phòng cháy thì đang được đào rất nhanh.

Chúng tôi làm liên tục đến hơn hai giờ chiều, bảy giờ mới thấy trực thăng của đội phi cơ bảo vệ rừng xuất hiện trên bầu trời. Chỉ trong chốc lát có rất nhiều bộ đội tập hợp lại trong rừng, thay thế cho chúng tôi. Tôi rất lo sẽ có người hy sinh vì vụ cháy này, cũng may đến cuối cùng kiểm tra nhân số chỉ có mấy người bị thương nhẹ.

Chúng tôi trở lại trong thôn, ai nấy đều choáng váng đầu óc. Tôi đói bụng muốn chết, bảo một đứa nhỏ đưa cho mình hai cái bánh nướng, hai miếng

hết một cái, cảm thấy từ bé đến giờ chưa từng ăn món gì ngon đến thế, nước mắt cũng muốn rớt ra. Người trông giống bí thư chi bộ thôn thậm chí còn khen ngợi chúng tôi, nói người thành phố như chúng tôi mà có tinh thần giác ngộ cao như vậy cũng thực hiếm thấy.

Tôi thảm nhủ, anh ngàn vạn lần đừng có phóng đại như vậy, càng nói trong lòng tôi lại càng áy náy, anh mà biết tôi chính là người đốt lửa thì thế nào cũng bóp chết tôi.

Y tá thay băng cho Phan Tử, rửa sạch miệng vết thương, hơi thở anh đã nhẹ đi nhiều nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói tôi cứ yên tâm, bây giờ tạm thời không có gì nguy hiểm, chờ thêm bệnh nhân sẽ đưa cả Phan Tử theo lên bệnh viện lớn trên thành phố. Tôi nghe xong cũng an tâm một chút.

Tôi cùng chú Ba trở lại nhà khách, tắm rửa sạch sẽ. Không cởi hết thì không biết, tôi nhìn một lượt từ trên xuống dưới hầu như không còn chỗ nào lành lặn, không bầm tím thì cũng là rách da, lúc lo chạy thoát thân thì không có cảm giác gì, bây giờ nhìn lại mới bị chúng nó nhắc cho nhớ. Lúc tôi bước ra từ phòng tắm, chân gàn như không nhắc lên nổi.

Tôi vừa leo lên giường liền ngủ ngay lập tức. Lần này ngủ còn say hơn, làm một giấc thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai. Lúc thức dậy thì thấy chú Ba và Bàn Tử đang nằm trên giường, hai người họ cũng đang ngáy như sấm.

Tôi xuống ăn điểm tâm, hỏi thăm người phục vụ. Lửa đã được dập tắt, với quy mô này chỉ có thể xem là một vụ cháy rừng nhỏ, quân đội đã rút lui gần hết. Tôi nghe xong mới vững dạ một chút, hỏi thăm người trong trạm xá thì biết tin Phan Tử đã được đưa đến bệnh viện Thiên Phật Sơn ở Tế Nam. Tôi thảm cảm ơn, cũng thấy được nơi này không thể ở lâu, liền chuẩn bị trở về.

Cũng chẳng có nhiều điều đáng bàn, vài ngày sau chúng tôi trở lại Tế Nam. Tôi với chú Ba đến bệnh viện Phan Tử đang nằm làm thủ tục. Phan Tử vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, đến giờ còn đang hôn mê, tôi và chú Ba quyết định ở lại đó vài ngày. Bàn Tử vừa xuống núi liền chia tay chúng tôi, chỉ để lại một số điện thoại sau này còn liên lạc, tiện tay giao luôn cuốn sách lựa dẹt tờ vàng cho chú Ba xử lý.

Hôm nay tôi gọi đến bệnh viện, nghe họ báo Phan Tử vẫn chưa tỉnh, không nén nổi một tiếng thở dài. Bỗng nhiên chú Ba vẻ mặt âm trầm xuất hiện, mở miệng mắng: “Thật là tức chết, lại bị người ta xỏ mũi!”

Tôi ngạc nhiên, còn tưởng chú đến chợ đồ cổ bị người ta lừa, liền an ủi: “Chú Ba, đến người từng trải như chú mà còn bị lừa, chúng tao vật đó làm rất khéo, chú cứ tiếp tục sang tay bán ra cũng chẳng vấn đề gì.”

Chú Ba lấy sách lựa dẹt tờ vàng ra, nói với tôi: “Sang tay, sang cái rắm á! Chú không nói đến đồ cổ mà nói đến cái này!”

Tôi gần như rớt khỏi giường, kêu to: “Cái gì? Không thể nào!”

Chú Ba nói: “Chính xác là thế đấy. Chú đưa đi kiểm tra thì thấy lượng vàng trong vật này có độ tinh khiết rất cao, ở thời đại đó căn bản không thể luyện ra được, đây gần như là một thứ đồ giả hoàn mỹ!”

Tôi không thể tin nổi, chú Ba thở dài, “Chú đã sớm hoài nghi, thằng nhóc kia rõ ràng có thể đánh bại huyết thi, vì sao ngay từ đầu cứ một mực chạy trốn, đến cuối cùng mới tiêu diệt cái huyết thi đó? Vì hắn muốn bỏ chúng ta lại mà đi làm chuyện riêng của hắn đó.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ trong lúc chúng ta chạy trốn, hắn đã đi qua cái huyết động kia, mở quan tài của Lỗ Thương Vương ra? Rồi đem sách lụa tơ vàng giả này bỏ vào? Chuyện này thật vô lý, một người sao có thể làm hết bấy nhiêu chuyện? Hơn nữa quan quách bị dây xích buộc chặt, chỉ cần trước đó có người mở ra, chúng ta nhất định sẽ phát hiện ra dấu vết.”

Chú Ba nói: “Mày có xem qua mặt lưng của quan tài không? Hắn vốn là dân đồ đấu, rất có thể hắn đã đào trộm một cái động, trực tiếp đánh tráo sách lụa tơ vàng từ mặt đó!”, nói rồi thở dài: “Đáng tiếc cho chú có đến mười mấy năm kinh nghiệm giang hồ cũng không nhìn ra được, người này quả thực thâm sâu khó lường! Chú vốn chỉ nghĩ hắn là hậu nhân của Phát khâu Trung lang tướng, xem ra lai lịch của hắn không đơn giản như thế.”

Tôi thật sự không hiểu: “Chẳng lẽ những thứ viết trên đó đều là giả?”

Chú Ba gật gật đầu, giận dữ nói: “Chuyện ghi chép trên đó cũng bốc phét y như trong Sơn Hải kinh, ngày thường nghe được tất không tin, chẳng qua lúc ấy chúng ta bị cái không khí thần bí của cổ mộ cuốn hút nên răm rắp tin theo, bây giờ nhớ lại mới thấy có rất nhiều sơ hở. Hơn nữa nghĩ lại, với trình độ của mày, sao chỉ có thể hiểu được hai phần quan trọng nhất thôi? Những đoạn còn lại đều không hiểu lắm, chứng tỏ hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức cho hai phần đó.”

Tôi há hốc mồm, chú Ba thở một hơi thật dài: “Xem ra bí mật Lỗ Vương cung chỉ có mình hắn biết, bây giờ cái mộ đó sụp cả rồi, có muốn vào xem lại cũng không được nữa.”

Tôi chợt nhớ ra: “Đúng rồi, đúng rồi, suýt nữa thì cháu quên mất. Chuyến đi này cũng không phải là hoàn toàn toi công, cháu có lấy được một thứ từ trong động!”, nói rồi cuống cuống lật giở cái túi sau lưng, trong lòng âm thầm cầu nguyện tuyệt đối đừng có đánh mất đó. Cũng may hộp tử kim vẫn còn, tôi lấy nó ra: “Chính là cái này, cháu lấy nó từ trên tay cái xác hồ ly.”

Chú Ba vừa nhìn liền nói: “Đây là hộp mê cung, không gian bên trong chủ yếu để đặt khóa, không chứa được bao nhiêu đồ. Loại hộp này rất khó mở, mày xem”, chú xoay nhẹ đỉnh hộp, bốn góc hộp đồng loạt mở ra, để lộ một

cái đĩa quay nhỏ. Trên mặt có tám lỗ, trên mỗi lỗ đều có một con số, rất giống kiểu điện thoại quay số trước đây. “Loại hộp này là hộp mật mã cổ xưa nhất, phải biết mật mã mới mở được.”

Tôi nói: “Không đúng, đây là chìa khóa cháu tìm thấy trong miệng nữ thi kia, chú xem đi, cái chìa khóa này có thể cắm vừa vào lỗ khóa kia.”

Chú Ba nhận lấy cái chìa khóa, so với lỗ khóa một chút rồi a một tiếng: “Cái chìa khóa này không phải dùng để mở mà là để khóa hộp. Hộp mê cung có thể mở ra bằng mật mã nhưng không thể dùng mật mã khóa lại. Đến khi cháu mở được cái hộp này ra, muốn khóa nó lại phải dùng đến cái chìa khóa đó.”

Tôi hỏi chú làm sao tìm được chuyên gia mở loại hộp này, chú Ba suy nghĩ rồi thở dài, nói người như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu muốn tìm chỉ bằng tìm một xưởng kim khí tháo luôn cái nắp xuống cho rồi.

Tôi ngồi thử nửa ngày, cái hộp kia cũng không có chút động tĩnh nào. Đĩa quay có 8 lỗ, mỗi lỗ có 10 cách chọn, tính ra có đến 108 phương án, từ 00000000 đến 99999999, không biết đến đời nào mới thử xong. Chú Ba thấy tôi ngồi đó loay hoay với cái hộp đến xuất thần liền dặn dò tôi vài câu rồi quay về phòng.

Tôi nghĩ lại, trong Lỗ Vương cung có thấy qua thứ gì liên quan đến tám con số không? Trên quan quách bằng đồng đen hình như cũng có mấy con số, nhưng lại không đủ tám; mật mã tám chữ số khác, chẳng lẽ là dãy số 02200059 kia? Làm sao có thể, dãy số này được chạm nổi trên dây lưng của một người Mỹ. Vừa nghĩ đến tôi liền gảy thử, 0-2-2-0-0-0-5-9, két một tiếng, tôi sững sờ, cái hộp kia phát ra một loạt âm thanh nghe như tiếng dây cót, nắp hộp tự động mở ra.

Quyển 2:
NỘ HẢI TIỀM SA

Editor: Tiểu Phong Hoa
Beta: Thanh Du

§1. Xà Mi Đồng Ngư

Nấp hộp chậm chậm mở ra, bên trong là khoảng trống to cỡ ngón tay út, đặt một con cá đồng nho nhỏ. Con cá thoạt nhìn rất bình thường, nhưng chế tác rất khéo léo, đặc biệt bên trên mi mắt cá còn có một hình rắn cực kỳ sống động. Tôi vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc vật này quan trọng đến nhường nào mà được cất giữ kỹ càng như vậy?

Chú Ba lúc đó vừa bước vào, trên tay cầm một chiếc đèn xì, thấy hộp đã mở ra thì không nén nổi sùng sốt: “Làm sao mở ra được? Cháu mở kiểu gì thế?”

Tôi kể cho chú chuyện về dãy số kia, chú nhú mày nói: “Càng ngày càng rối như mớ bòng bong, xem ra đám người Mỹ kia không chỉ đơn giản là đến đồ đầu đầu.”

Chú cầm con cá đồng lên, đột nhiên sắc mặt biến đổi hẳn, a một tiếng: “Đây chẳng phải là xà mi đồng ngư sao?”

Thấy dường như chú biết điều gì đó, tôi vội hỏi, chú bèn lôi từ trong túi ra một vật đưa cho tôi. Thoạt nhìn tôi đã lập tức nhận ra đây cũng là một con cá đồng tinh xảo, chỉ nhỏ cỡ ngón tay út, trên mi mắt là hai con rắn biển được chế tác rất công phu, tỉ mỉ đến từng cái vảy, hẳn là cùng một nguồn gốc với con cá trong hộp. Chỉ có một điều làm nó không hoàn mỹ, chính là những cấu bản màu trắng đục như vôi dính rất chắc ở các rãnh vảy trên mình cá. Tôi vừa nhìn đã hiểu, liền nói: “Đây là hải hóa?”

Chú Ba gật đầu. Tôi gật mình, hải hóa chính là đồ cổ đào dưới biển lên, bình thường chỉ là vài món gốm sứ Thanh Hoa. Vớt đồ dưới biển dễ hơn đào trên mặt đất nhiều, vì đa phần đồ cổ đều nằm lộ ra ở đáy biển, nhưng dưới đó đầy vi sinh vật, đồ vớt lên thứ nào cũng lấm tẩm thứ chất bản màu trắng này, tẩy đi không phải chuyện dễ nên giá trị cũng giảm đi nhiều.

Tôi ngẩn người, theo tôi biết thì chú Ba làm quái gì có hứng thú với mấy thứ rẻ tiền này, mới hỏi: “Chẳng lẽ chú cũng từng ra biển đồ đầu?”

Chú Ba gật đầu nói: “Chỉ duy nhất một lần thôi, chú thực sự hối hận chết đi được. Nếu hồi đó chú chịu ở lại, không đi lộn vào cái vùng nước chết đó, có lẽ giờ đã con đàn cháu đống chứ chẳng chơi.”

Chuyện của chú Ba, tôi cũng biết được chút ít. Chú Ba trước kia có yêu một cô, cũng thuộc hàng anh thư nữ kiệt, nghe nói hai người bọn họ quen nhau dưới đầu. Cô gái kia tên Văn Cẩm, thoạt nhìn dịu dàng yếu điệu, không giống dân mò vàng thuộc Bắc phái. Chú Ba yêu cô ấy được năm năm, trong năm năm ấy nàng thì dùng tầm long điểm huyết, chàng thì dùng tham huyết định vị, cả hai được xưng là một đôi “Thần điêu hiệp lữ” trong giới đào mộ,

nhưng về sau cô bỗng dưng mất tích. Tôi chỉ nghe nói trong lúc vào đấu thì biển mất, một cô gái mà làm nghề này quả đúng là không thích hợp. Mọi người trong nhà đều vô cùng thương tiếc, nhưng lúc đó tôi chỉ là một đứa trẻ con, chưa hiểu được nhiều chuyện đến vậy. Chú Ba thần thờ như tượng gỗ mất hơn một tuần, trông rất thương tâm, may mà dần dần cũng đỡ. Chuyện cũ tôi nhớ không được rõ ràng, giờ nhìn thái độ chú hình như đang muốn kể, tuy trong lòng nôn nóng vô cùng nhưng cũng không nên tỏ ra quá háo hức, chỉ hỏi: “Chuyện xảy ra khi đó, phải chăng là ở cái đấu trên biển?”

Chú Ba thở dài: “Hồi đó, bọn chú đều còn trẻ, cô ấy có mấy người bạn học là một đội khảo cổ. Họ đã loáng thoáng đoán được chú làm nghề gì, chú cũng nghĩ chẳng có gì phải giấu giếm vì họ đều là người tốt. Về sau, họ đi Tây Sa nghiên cứu một con thuyền đắm, chú đi theo, không ngờ...” Chú ngừng một chút như không muốn nhớ đến điều đã xảy ra “...không ngờ thứ chìm xuống đáy nước lại lớn như vậy.”

Chuyện tình mười mấy năm trước của chú xem ra cũng lắm nhiêu khê. Chú Ba kỳ thực chẳng có tí kinh nghiệm nào đối với đồ đấu ngoài biển, nhưng bị ái tình làm mờ mắt, trước mặt cô Văn Cẩm kia ba hoa khoác lác tự tăng mình lên tận trời xanh, vì thế mới theo đội khảo cổ ra biển. Họ bao nguyên một con thuyền của ngư dân, mò mẫm liền hai ngày thì tới được rặng đá ngầm ở phía tây. Nơi đó vốn là một trong những đoạn hung hiểm nhất của con đường tơ lụa trên biển thời cổ đại, thuyền chìm vô số. Chú Ba vừa đặt chân xuống liền dờ ra, đáy biển nơi nơi đều là đồ sứ Thanh Hoa vỡ nát, nhiều đến không ngờ.

Văn Cẩm giải thích cho chú rằng, những thứ này đều là đồ đạc trên thuyền đắm bị nước biển cuốn ra đây. Trước kia, ngư dân chỉ cần quăng một mẻ lưới là kéo lên được bốn năm thứ đồ gốm dễ như trở bàn tay, nhưng bọn họ đều cho rằng đây là vùng nước của Hải Long vương, những đồ vớt lên đều đem trả lại cả.

Đáng tiếc là đồ đều đã vỡ nát hết, chẳng còn thứ nào nguyên vẹn, mà cho dù có tìm được thì bên trên cũng chỉ chút sinh vật biển kí sinh, rất khó tẩy sạch. Bạn học của Văn Cẩm nhìn ra giá trị khảo cổ to lớn của đồng đồ sứ, vô cùng hưng phấn, chú Ba cảm thấy trước mắt một mảng trống rỗng, đau lòng muốn chết, nghĩ bụng mẹ kiếp, sao ta không sinh ra vào cái lúc chìm thuyền cơ chứ. Chú không nghĩ ra, thời đó thì sứ Thanh Hoa đã chẳng phải là đồ cổ.

Họ quanh quẩn dưới đó có hai ba ngày thôi mà đã tìm được rất nhiều sọt đồ sứ. Chú Ba được thể thị uy, đối với đồ sứ thì chú nắm rõ như lòng bàn tay, cầm bừa một thứ lên là có thể thao thao bất tuyệt đến nửa ngày, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh tinh thần của cả nhóm khảo cổ. Chú họ Ngô, tên Tam Tỉnh, những người trẻ hơn đều gọi chú một tiếng anh Tam Tỉnh. Chú

nghe mà lằng lằng, đúng là tự đem mình đặt lên đầu người khác.

Đến ngày thứ tư thì xảy ra chuyện. Có một người trong nhóm bơi xuống cao su đi nhưng đến hoàng hôn vẫn chưa trở về. Mọi người vô cùng sốt ruột, liền nhổ neo thuyền lớn đi tìm, ra đến núi đá ngầm cách rặng đá chùng hai kilômét mới tìm được con thuyền mắc cạn ở đó, người thì tuyệt không thấy bóng dáng.

Chú Ba thấy gay go, nghĩ thầm có thể người đó xuống nước mò tìm thứ gì đó, không may xảy ra chuyện, vội đem theo trang bị lặn xuống tìm kiếm ngay trong đêm. Mò mãi đến nửa đêm cuối cùng cũng tìm ra thi thể của người đó chân kẹt ở dây san hô, đã ngấm nước đến trương phình. Họ kéo thi thể lên, chú Ba thấy trong tay hắn còn nắm chặt một vật, cạy mở ra thì thấy con xà mi đồng ngư. Tuy mất mát một người, mọi người rất đau khổ nhưng chú Ba vẫn tỉnh táo nhận định rằng dưới đáy nước có thể có gì đó, bằng không đêm hôm người kia cũng không liều lĩnh tới nơi này.

Chú Ba đoán rằng ban ngày khi tìm kiếm (cột mình vào bên dưới thuyền để lặn), hắn đã nhìn thấy gì đó nhưng không nói ra, đến đêm lén lút quay lại xem xét mới gặp chuyện không may. Đương nhiên chú không hề nói ra ý nghĩ của mình, người giờ đây cũng đã chết rồi, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế nhưng xà mi đồng ngư đang nắm trong tay này chắc chắn là một gợi ý.

Hôm sau, chú Ba đem chuyện của hắn ra kể, đương nhiên là chỉ nói: Đồng chí A vì sự nghiệp khảo cổ, cố gắng làm thêm giờ ca đêm, nào ngờ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Nhưng nhìn vào thành quả lao động mà anh cầm trong tay, có thể kết luận hắn là đồng chí này đã phát hiện được điều gì đó dưới đáy biển. Anh đã đem sinh mệnh của bản thân đổi lấy xà mi đồng ngư này, cho nên chúng ta không thể phụ tấm lòng anh, vân vân và vân vân. Động viên một thôi một hồi, mọi người đều khôi phục tinh thần, vì vậy mới đến vùng biển xảy ra tai nạn, xuống nước tìm tòi may ra thì được manh mối nào đó.

Bọn họ tìm thấy dưới mặt biển hơn bốn mươi tảng đá neo thuyền rất lớn (một bộ phận trên neo thuyền cổ), kiểu dáng kích thước giống y như nhau, bên trên có khắc chữ nhưng đã mờ đi gần hết. Chú Ba đoán, bốn mươi tảng đá này nếu không thả xuống từ bốn mươi chiếc thuyền kiểu cách giống nhau như đúc thì cũng từ cùng một chiếc thuyền. Tưởng tượng cũng đủ biết, bốn mươi con thuyền chiến không thể đồng thời chìm ngấm một lượt nên dưới này chắc chắn có một chiếc thuyền khổng lồ, lớn đến độ phải dùng bốn mươi mỏ neo mới cố định nổi.

Chú Ba đã quá thông thuộc lịch sử, vừa nhìn quang cảnh này trong lòng liền nảy ra một giả thiết bạo gan. Chú ngoi lên mặt nước rồi nói với Văn

Cẩm: “Đây có lẽ là mộ thuyền tống dưới đáy biển.”

§2. Hai Tầng Tường Mộ

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Hoàn cảnh của chú Ba và Văn Cẩm hoàn toàn khác nhau, chú Ba là thổ phu tử, nếu không sinh ra trong một gia đình có nghề gia truyền là đồ đấu thì hẳn đã trở thành thổ phỉ rồi, bất cứ việc gì cũng nghĩ đến chữ lợi trước tiên, nhìn người tất nhiên cũng xuất phát từ chữ lợi. Văn Cẩm lại không giống thế, cô là người đi du học về, tư tưởng có phần tiến bộ hơn, đi đồ đấu chủ yếu là do cảm thấy thích thú, hơn nữa vừa đồ đấu lại vừa có thể làm khảo cổ, cho nên ngay khi nghe chú Ba nói vậy, cô lập tức nghĩ đến giá trị khảo cổ của ngôi cổ mộ này. Lúc đó cô liền đem suy nghĩ của mình nói với bạn học.

Mộ thuyền táng dưới đáy biển vô cùng hiếm hoi, trong truyền thuyết dùng phương thức chôn cất giống như thế này có lẽ chỉ có con trai của Thẩm Vạn Tam, vậy nên suy nghĩ của Văn Cẩm hẳn là vô cùng lương thiện. Tuy thế chú Ba lại có chút khó xử, bởi chú vừa nghĩ tới chuyện những thứ vớt được đều phải đem sung hết vào công quỹ thì rất lúng túng. Nhưng Văn Cẩm quả thực biết cách xử lý, một nụ cười mỉm, tiếp đó là một cái hôn liền biến chú Ba từ một lục lâm hảo hán thành một nhà nghiên cứu khảo cổ cấp quốc gia, hơn nữa lại còn làm việc hết mình.

Hôm đó chú Ba cân nhắc cả một đêm, từ trước đến giờ chú vẫn chưa đồ đấu dưới biển lần nào cả, lại vừa ba hoa thổi phồng trước mặt người khác, ngày mai không thể hiện một chút thì không xong. Chú nghĩ, dưới biển không thể hạ xẻng được, thứ nhất là không thể ra sức, đóng xẻng không xuống nổi, thứ hai coi như đào ra được đi, thì bùn đất dưới biển với trên mặt đất hoàn toàn khác nhau, nói thẳng ra là kinh nghiệm hoàn toàn không có tác dụng trong chuyện này. Chú nhớ đến bản bút ký ông nội đã ghi lại, ông nội tôi quả thật đã từng đồ đấu dưới biển vài lần, nhưng ngoài việc xem xét địa hình là chủ yếu ra cũng không còn có phương pháp đặc biệt nào khác.

Thuyền mộ táng dưới đáy biển, chính là xây dựng lăng mộ trên một con thuyền, sau đó tìm một thung lũng hoặc rãnh biển, đục thủng thuyền, làm cho mộ chìm xuống, sau đó phủ kín đất lên, thật ra thì cũng giống như trên đất liền, chỉ là đem đôi xuống dưới biển mà thôi. Theo chú Ba phỏng đoán, nơi bọn họ đang lưu lại ban đầu chắc chắn là một khe biển nhỏ, sau này bị lấp bằng. Lúc thuyền chìm xuống, bốn phía tất nhiên cần rất nhiều neo để cố định, như vậy vị trí chôn cất chắc chắn nằm trong khu vực trung tâm của những cái neo còn sót lại hoặc lệch sang một chút.

Chú Ba càng nghĩ càng thấy có lý, tức khắc lòng tràn đầy tự tin. Ngày hôm sau, thời tiết cũng thuận lợi, chú cùng những người kia xuống nước,

dùng dây thừng nối những hòn đá neo lại rồi đánh dấu điểm trung tâm. Chú hạ xẻng xuống vài chỗ trong khu vực đó, quả nhiên phát hiện bên dưới vị trí hơi lệch về phía đông của trung tâm có vài mẩu gỗ vụn.

Tiếp theo, bọn họ sử dụng phương pháp định vị truyền thống, không ngờ lại xác định được một địa cung cực lớn xây theo hình chữ “Thổ” (土), do hai phòng phụ, hai phòng bên đối xứng, một hành lang chạy giữa cùng một gian hậu điện tạo thành, diện tích ước chừng hơn một nghìn mét vuông. Trong đó lớn nhất là hậu điện, chiều dài hơn 30 mét, chiều rộng khoảng hơn 10 mét, xem ra đó chính là nơi đặt quan tài.

Chú Ba ngăn người, thậm chí nói ai da, trong cái đầu này là nhân vật cỡ nào, coi bộ thật không đơn giản. Quy mô như thế này có thể đem so sánh với cả Hoàng lăng.

Buổi tối hôm đó, mọi người phấn chấn đến độ không ngủ được, cả nhóm ngồi vây lại một chỗ, vừa ăn canh đầu cá với hải sản tươi sống, vừa thảo luận tìm cách vào bên trong ngôi mộ. Chú Ba phân tích cho bọn họ kết cấu của mộ thuyền táng, mò mả sợ nhất là nước, không biết hiện tại minh điện phía dưới có bị nước vào hay không, nếu đã bị nước vào, chỉ cần đục tường chui qua để vào là được rồi, họ đều có đồ lặn, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu mộ thất bên dưới vẫn còn kín thì quả là khó xử lý, bởi vì một khi bị đục thủng, nước tràn vào có thể gây nên tai nạn khó lường. Dựa theo mảnh gỗ lấy lên từ xẻng thăm dò, xem ra bên dưới vẫn còn có không khí. Khu mộ này vô cùng rộng lớn, rất dễ hình thành kết cấu mao dẫn, nhiều khả năng bên dưới có mấy căn phòng vẫn chứa đầy không khí.

(Kết cấu mao dẫn: kết cấu lợi dụng áp suất không khí để ngăn nước tràn vào. Cả ngôi mộ chia làm nhiều căn phòng hẹp và cao, bên trên bung kín giữ không khí, dù nước tràn vào một số phòng trong mộ thì những phòng còn lại cũng không bị ảnh hưởng.)

Những lý luận này chú Ba rút ra từ kinh nghiệm nhiều năm đi trộm mộ của bản thân, chú nói xong, mấy con mọt sách sững sờ ngồi ngẩn cả ra. Cuối cùng, chú tổng kết lại vấn đề khó khăn nhất bây giờ là làm sao để mở một lối vào. Dưới đáy nước toàn là cát, không thể định hình được, lại rất dễ bị lún, đào động không phải chuyện chơi, ở dưới nước mà bị đè ép căn bản chỉ có một con đường chết. Bàn bạc tới lui một hồi, cuối cùng họ quyết định dùng cách như trên mặt đất, trên thuyền có thuốc nổ ngư dân dùng để đánh cá, đầu tiên dùng thuốc nổ tạo hố đất ở một bên, đồng thời thổi bay luôn lượng cát dễ gây sụt lún trên mặt, sau đó tại mặt đáy rắn chắc hơn mở một đường dốc xuống dưới, khối lượng công việc tuy lớn nhưng mọi người đều bưng bưng phấn chấn. Theo chú Ba dự đoán, có lẽ sẽ mất khoảng một tuần, vấn đề là cái xác kia vẫn còn ở trên thuyền, nếu không mau đưa về sẽ bốc mùi lên mất.

Cuối cùng họ nghĩ ra một cách vện cả đôi đường, để thuyền lớn đem thi thể kia về trước, còn họ làm việc trên thuyền nhỏ, vì mấy ngày nay thời tiết rất tốt nên mọi người không hề có chút lo lắng nào. Họ kết ba chiếc thuyền nhỏ lại với nhau, sau đó đem toàn bộ những trang thiết bị cần dùng đặt lên một khối đá ngầm.

Ngày hôm sau thuyền lớn trở về, chú Ba cảm thấy có chút bất an. Thuyền lớn đi rồi thì ở lại trên biển thật không an toàn chút nào, nhưng lúc ấy bọn họ bị ngôi mộ lớn kia làm cho mê muội, nghĩ được một chút lại vùi đầu vào công việc. Lôi vào mở ra khá thuận lợi, nhanh hơn nhiều so với tính toán của chú. Đúng bốn ngày sau, đến khi bọn họ đào được đến vách tường của ngôi mộ, chiếc thuyền kia vẫn chưa quay lại, cả nhóm bắt đầu lo lắng. Chú Ba biết lúc này chỉ có cách cho tiếp tục công việc mới có thể duy trì được trật tự ổn định, nếu không sợ rằng mọi người sẽ hoang mang, liền an ủi cả nhóm, hoặc thỉnh thoảng nói vài lời cổ vũ khích lệ để dời đi sự chú ý của mọi người.

Bọn họ kiểm tra một khối tường mộ trong động, chú Ba gõ thử, thì ra những viên gạch đó đều rỗng ruột, có lẽ là để giảm bớt trọng lượng của cả mộ huyết, nếu không dù thuyền có lớn đến mấy, đáy thuyền cũng không trụ nổi. Chú thấy cứ cách ra năm thước lại xuất hiện một lỗ nhỏ có đường kính bằng chiếc bút máy ở trên tường, xem ra từ lúc thiết kế, ngôi mộ này đã lấy nước để niêm phong, bên trong hẳn là ngập đầy nước. Bọn họ hạ quyết tâm, bắt đầu dỡ gạch.

Trước khi vào mộ chú Ba đã từng nghĩ, ở trong nước như thế này, cơ quan ám khí gì cũng vô dụng, bởi vì sức cản của nước biển quá lớn, nếu như có nổ ngầm, cho dù chưa mục nát thì tốc độ mũi tên bắn ra cũng rất chậm. Cạm bẫy cũng không thể có, chưa nói đến chuyện bẫy không sập xuống được, mà cho dù bẫy có sập xuống chẳng nữa thì vẫn có thể bơi lên. Còn các loại cạm bẫy kiểu đá rơi hay tương tự thế đều dùng thủy ngân để kích hoạt, ở trong nước hoàn toàn không linh nghiệm, vì thủy ngân trong nước chảy rất chậm, hơn nữa còn dễ bị lan ra. Thật ra thì nước vốn tự nó đã là một cơ quan trí mạng rồi, thời xưa không có những trang bị dưỡng khí như bây giờ, hoàn toàn không thể đi đồ đấu dưới biển, cho nên khả năng có cơ quan trong ngôi mộ này vô cùng nhỏ.

Họ dỡ tường mộ xuống, bên trong là một mảng đen kịt trông hươu trông hoác, chú Ba biết không trông chờ gì được vào mấy người này, liền ra hiệu bọn họ dừng hành động gì vội rồi tự mình mở đèn đi vào kiểm tra, chỉ thấy phía trước một mét lại có một vách tường. Mặt vách tường này dùng loại gạch lớn hơn nhiều so với lớp tường ngoài, hơn nữa giữa các khe đều được trát kín bằng đất sét trắng. Chú Ba ở giữa hai vách tường soi đèn quan sát

xung quanh một chút, phát hiện trên đỉnh của bức tường thứ hai có một cái cửa mộ hình vuông rộng chừng nửa mét. Chú Ba hiểu được đại khái, cái mộ này xem ra không thể đào đường mà vào được.

Sau khi ngoi lên mặt nước, cả nhóm tập hợp lại trên tảng đá ngầm để bàn bạc, chú Ba nói: “Ngôi mộ này có hai tầng tường mộ, giữa hai lớp tường chứa đầy nước biển, sau đó trên lớp tường thứ hai làm một lối đi vào bên trong hướng lên trên để ngăn nước vào, thiết kế như vậy hẳn là không gian bên trong không có nước, lợi dụng nguyên lý khí áp để giữ lại một phần không khí trong mộ thất. Giờ chưa biết đường vào mộ kia dài bao nhiêu, ngày mai ba người trong chúng ta sẽ xuống đó, mỗi người mang theo bốn bình dưỡng khí, thử xem có thể cầm cự được đến nơi không.”

Bọn họ ngồi đó bàn bạc tới lui mấy lần, chú Ba thì nhất định phải xuống rồi, hai người còn lại phải lựa chọn kỹ càng, bởi lẽ nếu bên trong không có nước, tình hình rõ ràng phức tạp hơn nhiều, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Sau đó, đột nhiên Văn Cẩm la hoảng lên, cả bọn sợ hết hồn, thì ra không biết từ khi nào, tảng đá ngầm bọn họ đang ngồi đột nhiên cao lên. Chú Ba nhìn xuống dưới, chỗ họ ban đầu cách mặt biển chưa tới nửa thước, bây giờ đã thành hơn năm thước.

Chú Ba cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở phía xa trên đường chân trời có một luồng đen đang tiến tới gần. Trong số bọn họ có một nam học sinh tên là Lý Tứ Địa, cha mẹ cậu ta là ngư dân, vừa nhìn thấy tình cảnh này liền sợ đến tái mặt, nói: “Bão lớn sắp tới rồi!”

§3. Bão Lớn

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

Kỹ năng bơi lội của Lý Tứ Địa rất tốt, những việc cần làm dưới nước đều do cậu ta phụ trách. Cậu ta nói: “Trong vòng một giờ ở đây chắc chắn sẽ có một cơn bão lớn, nước biển rút xuống nhiều như vậy chính là bằng chứng. không bao lâu nữa nước biển sẽ bị áp suất thấp hút tới đây tạo thành một cơn sóng thần cỡ nhỏ, chúng ta chỉ có ba chiếc xuồng cao su bé tẹo, e là tình hình không được lạc quan cho lắm.”

Cậu ta đã nói hết sức khéo léo, nhưng chú Ba nhìn nét mặt cậu ta cũng hiểu đợt này bọn họ chết chắc rồi. Những người ở đây đều chưa trải sự đời nên cả đám đều sợ đến tái mặt, có mấy nữ sinh đã bật khóc.

Chú Ba nắm lấy tay Văn Cẩm, phát hiện lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi, hẳn là cực kì sợ hãi. Khi đó chú Ba cũng chưa từng trải qua chuyện tương tự, nhưng nghề của chú chính là đồ đấu nên đã có sẵn tố chất cực kỳ tốt. Chú liền nhắc nhở bản thân không được hoảng loạn, nếu hoảng loạn thì thực sự không còn chút cơ hội nào!

Chú kiểm tra lại nhân số, lúc mới đến đây nhóm khảo sát có tất cả mười người, giờ một người đã chết, một người theo thuyền lớn trở về để báo cáo với cấp trên sự cố và phát hiện dưới biển. Bây giờ chỉ còn có tám người, chú Ba hỏi Lý Tứ Địa: “Cơn bão đó sẽ kéo dài bao lâu?”

Lý Tứ Địa nói: “Bão mùa hạ thường diễn ra rất nhanh, đại khái khoảng mấy chục phút là xong, nhưng lúc đó nước biển tối thiểu sẽ dâng lên năm sáu mét, đến lúc ấy toàn bộ đoạn đá ngầm này đều bị ngập.” Cậu ta lắc lắc đầu, “Dù chỉ kéo dài mấy chục phút cũng không phải là chuyện đùa, bị sóng đánh nếu không đụng phải đá ngầm thì cũng bị cuốn chìm xuống biển, không phải tôi hù dọa anh mà chuyện này thật sự là rắc rối lớn.”

Đầu óc chú Ba rất nhanh nhạy, nháy mắt đã đưa ra vài phương án rồi lại lập tức bác bỏ. Lên xuồng chèo về? Không được, có chèo mau đến mấy cũng không thoát được cơn bão. Dùng bình dưỡng khí lặn xuống dưới nước? Đáy biển xung quanh mỏm đá ngầm này, chỗ sâu nhất cũng chỉ có hơn bảy mét, căn bản không khả thi.

Chú Ba thấy đáy biển lúc này đã có thể dùng mắt thường nhìn thấu, đột nhiên một kế hoạch vô cùng mạo hiểm hiện ra trong đầu chú như tia sáng lóe lên trong bóng tối. Tình cảnh lúc ấy căn bản không cho phép cân nhắc kĩ càng về tính khả thi của nó, chú nói với những người kia: “Chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, mọi người tập trung bình dưỡng khí lại xem

còn bao nhiêu oxi, chúng ta xuống dưới cổ mộ tránh đi một lúc!”

Chú Ba đã quen thuộc với việc ra vào cổ mộ, cho nên không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng những người khác đều là một sách, ý kiến này quá táo bạo, vừa nói ra mọi người đã nhao nhác lên. Chú Ba thấy ý kiến không thống nhất, vội phân tích thiệt hơn cho bọn họ.

Chú chỉ chỉ đường chân trời, nói: “Mọi người xem, giờ chúng ta còn chưa có cảm giác gì về cơn bão, nhưng chắc mọi người đều đã xem qua phim ảnh về sóng thần, thứ này không phải chuyện chơi. Nếu đứng nguyên một chỗ chờ bão tới thì chỉ có một con đường chết, chắc chắn ngay cả thi thể cũng không tìm được. Vừa hay dưới biển lại có sẵn một nơi để tị nạn, chúng ta đã biết trong cổ mộ nhất định có không khí, hơn nữa lượng không khí này lại có thể thở được, bởi lẽ nó tiếp xúc với dòng nước lưu thông cho nên chất lượng hẳn là không có vấn đề gì. Chúng ta không có nhiều người, cứ vào bên trong chờ khoảng một giờ rồi trở ra, đây là cơ hội sống sót duy nhất!”

Chú Ba có chút thiên phú về khoản thương thuyết, nếu không việc kinh doanh của chú sau này đã không thuận lợi đến vậy. Mọi người thấy chú nói rất có lý, trong lòng cũng nhen nhóm một tia hy vọng. Họ tập trung các thiết bị lặn, xì hơi ba chiếc xuống cao su rồi gấp gọn lại. Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, chú Ba thống nhất một số động tác ra hiệu bằng tay dưới nước với họ, sau đó dẫn họ lặn xuống biển. Chú bật đèn soi chống thám lên, lãnh vị trí tiên phong tiến vào mộ.

Thiết bị lặn thời ấy bao gồm một cái mũ sắt to đội lên đầu, nhìn rất cồng kềnh nhưng lại cực kỳ chắc chắn, có mũ sắt này thì dù phía trước có sinh vật biển lớn đến đâu cũng không dễ dàng nuốt được người đội nó. Chú Ba cố gắng thả lỏng cơ thể, vừa bơi vừa quan sát. Đường vào mộ càng ngày càng hẹp, cứ đà này thì đến cuối con đường bọn họ có thể bơi qua được hay không cũng còn chưa biết, cũng may cả bộ dụng cụ đều đeo trên người, nếu tình thế không ổn còn có thể phá một con đường khác để đi.

Vách đá trên đường vào mộ có rất nhiều hình điêu khắc mặt người, phía trên có một tầng vật chất rất dày bám vào, không thể nhận rõ là triều đại nào. Những người kia đứng là chưa trải sự đời, nhanh chóng quên mất hoàn cảnh hiện tại, xúm vào nghiên cứu mấy khuôn mặt đó. Chú Ba đau đầu không dứt, đành phải thường xuyên dừng lại thúc giục bọn họ.

Nhóm khảo sát bơi về phía trước mười lăm phút, quanh co vài vòng đã không thể xác định được phương hướng. Chú Ba cảm thấy những người này rất lộn xộn, cần chỉnh đốn một chút, vì thế ra hiệu cho những người đằng sau dừng lại. Chú ra hiệu cho Văn Cẩm kiểm tra lại nhân số xem có ai tụt lại phía sau hay không. Bơi lội trong con đường hẹp hòi này khá hao phí thể lực, những người đó đều mệt rã rời, vừa thấy động tác ra hiệu đã coi như

được đại xá, cả đám lão đảo ngồi xuống.

Chú Ba ngao ngán nhìn bọn họ, thâm nghĩ làm chỉ huy đúng là không dễ chút nào. Chú chiều đèn định bơi lên phía trước xem xét, bỗng Văn Cẩm vỗ vỗ chân chú. Chú Ba quay đầu, thấy nét mặt cô cực kì hoảng hốt, trong lòng căng thẳng, thâm nghĩ chẳng lẽ thật sự có người tọt lại phía sau?

Văn Cẩm luống cuống tay chân không biết nên biểu đạt ý mình ra sao, cô giơ một ngón tay lên lắc lắc trước mặt chú Ba. Chú không biết cô có ý gì, hỏi: Có phải thiếu một người không? Văn Cẩm nhìn khẩu hình của chú Ba, lắc đầu, xòe một bàn tay ra còn tay kia giơ lên bốn ngón rồi áp hai tay sát vào nhau. Chú Ba đã hơi bực, cố gắng nhìn kỹ khẩu hình của Văn Cẩm, đột nhiên phát hiện thực ra cô muốn nói: “Thừa một người!”

§4. Quỷ Biển

Editor: Huyết Hà

Beta: Thanh Du

Chú Ba sững sốt, nếu như phía sau thiếu mất một hoặc hai người, chú còn có thể hiểu được, thậm chí cho dù tất cả mọi người đều mất tích, chú cũng không lấy làm lạ. Thế nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người, thì quả là không sao tưởng tượng nổi. Chú còn ngỡ Văn Cẩm đếm sai, quay đầu tự mình đếm lại một lượt. Chú là người đầu tiên, Văn Cẩm thứ hai, sau đó đếm tiếp, ba, bốn, năm, sáu, bảy, thứ tám là Lý Tứ Địa, thứ...

Chú đột nhiên hít một hơi lạnh ngắt, bởi chú đã thấy người thứ chín dư ra. Người nọ nấp phía sau hàng người dài thượt, ngay cả hình dáng cũng không rõ ràng, chỉ thấy mập mập mờ mờ, nhất định là có vấn đề.

Chú Ba không khỏi toát mồ hôi lạnh. Chú vốn không sợ mấy thứ yêu ma quỷ quái, có điều chú chẳng hề có kinh nghiệm hoạt động dưới nước, cũng không biết thứ ở đằng sau đó rốt cuộc là gì. Bánh tông đúng ra phải không biết bơi chứ, mà nói đi cũng phải nói lại, không biết nên gọi bánh tông trong cái đầu dưới biển này là gì đây, chẳng lẽ lại gọi là bánh tông biển? Hay là bánh chèo?

Chú lắc đầu, bụng nghĩ mẹ kiếp thằng Lý Tứ Địa này cũng thật ngờ nghệch, cái thứ kia ở ngay sau lưng nó mà cũng không biết. Tình hình lúc này không thể trông cậy vào ai khác, chỉ có thể bơi qua đó nhìn xem. Chú lẳng lẳng rút dao găm ra, giấu sau lưng, bơi qua bên đó.

Kẻ thứ chín kia vẫn đứng im lìm tại chỗ. Lý Tứ Địa thấy chú Ba bơi thẳng về phía mình, cũng lơ mơ đoán ra sau lưng mình hẳn là có gì đó không ổn, vội vàng quay đầu. Hắn vừa cử động, tên kia đột nhiên cử động theo, giống như bắt chước hắn. Lý Tứ Địa giật bản mình, lui lại mấy bước, tên kia cũng lui mấy bước, hoàn toàn bắt chước lại động tác của Lý Tứ Địa. Chú Ba thấy động tác người nọ không chỉ kỳ cục mà còn buồn cười, mới lia đèn chiếu trên đầu vào. Thứ đó vừa bị ánh sáng chiếu phải, liền hốt hoảng trốn về phía sau, trong nháy mắt chú Ba trông thấy một gương mặt to lớn dữ tợn phủ đầy vảy cá lướt đi, giật mình đến độ suýt nữa buông rơi dao găm trong tay.

Lý Tứ Địa cũng sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, định bơi về phía trước, không dám dừng ở nơi này nghỉ ngơi nữa. Chú Ba vội vàng kéo hắn lại, hắn liền hô to với chú Ba, nhìn cử động miệng của hắn rất giống như đang nói: “Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan.”

Giọng hắn vốn hơi ngọng, bình thường nói chuyện đã rất khó khăn, nhìn khẩu hình hắn lại càng không hiểu. Chú Ba thấy hắn như thể phát điên, còn

muôn thào mũ lặn của mình xuống, nên vội vàng đẩy hẳn vào tường. Cú đẩy này cũng không mạnh lắm, thế nhưng bốn khe hở của vách tường đều bực ra cùng lúc, đột ngột sọt vào trong, khiến nước biển bất ngờ xối ào ào vào. Chú Ba thảm nghĩ không ổn, nhưng đã không còn kịp, cả đám giống như những con gián trong bồn cầu tự hoại, bị hút vào lỗ tường vỡ đó.

Chú Ba không biết mình đã xoay tròn bao nhiêu vòng, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều lộn tung phèo lên hết, đột nhiên đầu va mạnh vào thứ gì khá cứng, may mà mũ lặn trên đầu chắc chắn. Chú đập mấy cái, ngoi đầu lên, thấy mình đã ra khỏi mặt nước.

Những người khác đều nổi lên hầu như cùng lúc với chú, có mấy nữ sinh nôn ra ngay bên trong mũ lặn, ghê tởm miễn bàn. Những người khoẻ mạnh hơn vội vàng đến dìu họ, tránh để bọn họ chìm lại xuống nước.

Chú Ba cũng ôm Văn Cẩm, dùng đèn chiếu rọi xung quanh, xem ra đã vào đến minh điện, liền bật bật lửa chẩn gió kiểm tra, ngọn lửa bùng lên, chứng tỏ nơi này có dưỡng khí. Vì vậy chú Ba làm một động tác ok ý nói không khí nơi này không có vấn đề. Bọn họ cởi bỏ mũ lặn nặng nề trên đầu xuống, vừa hít một hơi đầu tiên, mấy người đồng loạt kêu lên: “Thơm quá!”

Trong mộ có một làn hương rất dễ chịu, thoang thoảng nhưng lại khiến tinh thần vô cùng hưng phấn, cũng không biết mùi hương này từ đâu phát ra. Chú Ba đã từng gặp vô số những ngôi mộ hôi thối không gì sánh được, nhưng mộ có hương thơm thì đây là lần đầu tiên. Trong lòng cảm thấy buồn bực, chú bèn dùng đèn chiếu quét một vòng, phát hiện gian phòng này không phải mộ chính mà là có lẽ là phòng phụ, vì trong này không có quan tài, chỉ có đồ gốm sứ bồi táng chất thành hàng, đây có lẽ đều là vật dụng của chủ nhân ngôi mộ khi còn sống. Mà bọn họ hiện tại nổi lên ngay trong một đài phun nước hình tròn giữa phòng phụ, chú Ba nhìn qua những vật phẩm trong này, càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu. Trên tường đều là bích họa, nhưng do không khí nơi đây ẩm ướt nên đã bị ăn mòn nghiêm trọng, chú chỉ có thể nhận ra những đường nét mờ mờ trên bức họa giống như vẽ người.

Những hình dáng trên tường có đủ mọi tư thế, cao có, thấp có, mập có, đang bước đi có, nhảy múa cũng có, mỗi hình vẽ đều hết sức sống động, giống y như hình chụp vậy, có điều mọi hình vẽ đều rất quái lạ, bụng của bọn họ phình to, cứ như phụ nữ mang thai. Văn Cẩm hiểu biết khá nhiều về lĩnh vực nghiên cứu bích họa, nhưng cô cũng không nhìn ra lai lịch của những bức vẽ này.

Trái lại, Lý Tứ Địa kia vừa thấy mấy bức bích họa đã sợ đến xanh mặt, gào thét om sòm: “Quý biển! Ở đây có quý biển! Đây là mộ của quý biển.”

Chú Ba nhớ lại, vừa rồi mới nhìn thấy một con quái vật, nghĩ bụng chẳng lẽ thứ đó chính là quý biển? Chú không dám khẳng định, lúc này nếu không

suy nghĩ kỹ đã nói ra, nhiều khả năng sẽ khiến mọi người hoang mang, nên chú quyết định tạm thời cứ giữ im lặng.

Mà Lý Tứ Địa vẫn không ngừng kêu la, giọng của hắn rất nặng nên mọi người đều nghe thành rùa biển, cả bọn cùng cười phá lên, khiến cho Lý Tứ Địa khóc cũng không được, cười cũng không xong. Chú Ba xem xét một lượt, bảo mọi người lên hết trên bờ, có mấy người to gan đã đi về phía cánh cửa bên cạnh phòng phụ. Cửa đó không cao, hẳn là thông với hành lang, chú Ba kéo bọn họ lại, nói: “Chúng ta hiện giờ một là không có thiết bị khảo cổ, hai là không chuẩn bị sẵn dụng cụ cứu hộ, mấy người chịu khó ở yên chỗ này cho tôi, không được đi đâu cả. Trong mộ này không biết có cơ quan hay không, chúng ta đến đây là để tránh nạn, mọi người phải có lòng biết ơn, không nên xâm phạm nơi yên nghỉ của chủ mộ, hiểu không?”

Đám choai choai kia tuy không cam lòng nhưng cũng không phản bác được, chỉ có thể ở yên trong phòng phụ nghiên cứu đồ gốm. Chú Ba vừa nhìn đã biết ngay mấy thứ đó thuộc về thời đầu Minh, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí chẳng lẽ đây đúng là mộ huyết của cửa dòng họ Thẩm Vạn Tam họ?

Có điều loại đồ cổ này chú cũng thấy nhiều rồi, không có hứng thú, trước mắt chỉ lo không khí trong này không đủ dùng. Chú lại kiểm tra số người, lần này thì đủ số, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mấy ngày nay đúng là mệt quá sức, chưa hề được nghỉ ngơi đằng hoàng gì cả, lúc này vừa hay có thể chợp mắt một chút.

Chú ngồi xuống dựa vào tường, Văn Cẩm tựa vào vai chú, hôn chú một cái, xem như là khích lệ cho biểu hiện xuất sắc của chú lần này. Chú Ba tức khắc hồn vía lảng lảng, vốn còn đầy bụng oán hận đám choai choai kia, hiện giờ thấy Văn Cẩm ngọt ngào mỉm cười với mình thì cảm thấy quả là đáng giá, mẹ nó đúng là đáng giá. Giờ có bảo chú đi thêm lần nữa chú cũng đồng ý.

Tiếp đó bọn họ nghỉ ngơi thêm một lúc nữa. Người biết lặn đều hiểu rõ một điều, nếu không có kinh nghiệm lặn thời gian dài dưới nước, lần lặn đầu tiên sẽ mệt sức vô cùng. Tuy thể lực chú Ba không đến nỗi nào, nhưng thân thể vẫn chưa kịp thích ứng như những người khác. Vừa mới thả lỏng toàn thân, quả nhiên bắt đầu ngáp ngủ, lại thêm mùi hương như có tác dụng an thần, chẳng mấy chốc chú đã buồn ngủ rã rời. Chú mơ mơ màng màng nói với Văn Cẩm: “Tôi ngủ chút đã, đến giờ nhớ gọi tôi một tiếng.”

Cơn buồn ngủ có vẻ không bình thường, nhưng chú Ba chẳng nghĩ nhiều được nữa, chỉ lơ mơ nhìn thấy Văn Cẩm dịu dàng gật đầu, mũi chú tràn ngập hương thơm thoang thoảng, không biết là mùi hương trên tóc Văn Cẩm hay là mùi hương đặc biệt trong cổ mộ, tóm lại chỉ trong nháy mắt, chú đã nhanh

chóng rơi vào giấc ngủ.

§5. Bức Ảnh Cũ

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Trở về với thực tại, tôi đã hoàn toàn bị câu chuyện của chú cuốn hút, tưởng như chính mình đang ở trong cổ mộ, trong lòng chính là Văn Cẩm ôn hương noãn ngọc. Chú Ba ho khan một tiếng, tôi ngẩn người, chợt phát hiện ra mình đang ôm cái gói đầu, mặt bắt giác đỏ ửng. Tôi vô cùng lúng túng, tự nhủ mình làm sao có thể sinh ra ảo tưởng với người trong mộng của chú Ba được chứ, vội hỏi: “Sao chú không kể tiếp, cuối cùng thế nào?”

Chú Ba gượng cười một tiếng: “Còn gì nữa đâu mà kể, chuyện đến đây đã kết thúc rồi. Đến tận bây giờ, chú nghĩ mãi vẫn không rõ trong lúc chú ngủ, ở cổ mộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”, môi chú run rẩy, “Chú không biết đã ngủ bao lâu, đến khi tỉnh dậy mới phát hiện ra trong căn phòng đó chỉ còn lại mình chú, những người kia không biết đã đi đâu hết. Chú cứ định ninh bọn họ nhân lúc mình ngủ đã chạy đến mộ thật chính, trong lòng phát hỏa, bởi lẽ Văn Cẩm vốn luôn nghe lời chú lần này lại hùa theo bọn họ làm liều, cho nên mới tính đuổi theo.”

Chú Ba ngậm một điều thuốc, sắc mặt có phần khó coi: “Lúc đó chú mới phát hiện ra cánh cửa trên tường giờ chẳng thấy đâu! Quay đầu nhìn mới biết đó cũng không phải căn phòng chú ngủ lại ban đầu mà là một nơi xa lạ. Sau lưng chú còn có một cỗ quan tài bằng gỗ lim viền vàng.”

Tôi cười nói: “Với bản lĩnh của chú Ba đây, hẳn là không chút do dự, thẳng tay mở nắp quan tài, đổ hết những thứ hay ho bên trong ra ngoài.”

Chú Ba mắng một tiếng: “Hừ, chú nói cho mày biết, lúc đó chú sợ tới mức tè ra quần! Quan tài thì chú đã thấy nhiều, nhưng trong cái quan tài kia lại không ngừng có nước cứ từng đợt từng đợt chảy ra, con mẹ nó, giống như là có cái gì bên trong đang tắm rửa. Chú nhớ tên Lý Tứ Địa kia có lần nói tới mộ quý biển, mày biết là chú vốn không sợ bánh tồng, nhưng mà lỡ gặp phải quý biển thì ngu luôn! Chú sợ tới mức muốn tè ra quần. Với lại lúc đó còn lo lắng cho Văn Cẩm, chú gọi lớn mấy tiếng cũng không nghe ai trả lời, sau đó nắp quan tài đột nhiên hé ra.”

Chú Ba nói đến đây, nét mặt trở nên kỳ quái. Chú lại tiếp tục: “Chú lúc đó không kịp nghĩ ngợi nhiều, thấy mũ sắt vẫn còn cầm trên tay liền một bước nhảy thẳng vào trong đài phun nước bỏ chạy. Sau đó thì chú thoát được ra ngoài.”

Tôi vừa nghe liền nói: “Không đúng, căn phòng chẳng phải đã thay đổi rồi sao? Sao vẫn còn đài phun nước kia?”

Chú Ba xanh mặt lấp bắp nói: “Vẫn ở đó chứ, tất nhiên là đài phun nước vẫn còn ở đó. Con mẹ nó, mày đừng có nói chen vào! Chú đã kể xong đâu,” chú lấy lại bình tĩnh, kể tiếp: “Chú cũng chẳng quản có sóng thần hay không, vừa tìm được cái hang đào kia chú liền bơi ra ngoài, nhìn lên thì thái dương đã treo trên đỉnh đầu, cũng chẳng biết là mấy giờ. Chú ngoi lên mặt nước thì thấy mấy chiếc thuyền lớn ở cách đó không xa, xem ra là đến đón bọn chú. Chú bơi về đến thuyền, hỏi thời gian mới biết đã là giữa trưa ngày hôm sau. Mày nói thử xem, chú mày ở trong mộ chỉ ngủ có một giấc mà đã qua một ngày rồi sao?”

Tôi nhìn chú Ba chăm chăm, cảm thấy không tin tưởng được chút nào. Chắc chắn cuối cùng chú còn gặp phải chuyện gì đó mang tính quyết định nữa, không hiểu vì sao chú lại chẳng chịu kể cho tôi, cái ông chú này rốt cuộc đã gây ra chuyện gì ở trong mộ không biết? Con mẹ nó, lại không thể bắt buộc chú kể được, nhìn bộ dạng kể chuyện úp úp mở mở của chú, tôi lại càng thêm tò mò.

Tôi thấy chú không nói gì nữa, trong lòng lo lắng cho Văn Cẩm mới hỏi: “Còn những người khác thì sao? Bọn họ có thoát ra không?”

Chú Ba chán nản vỗ đùi một cái, “Chú lên thuyền, chẳng hiểu sao mới nói được mấy câu đã hôn mê bất tỉnh, sau được đưa đến bệnh viện Hải Nam. Chú hôn mê suốt một tuần, đến khi quay lại tìm bọn họ thì đã không tìm được người lái thuyền đã đưa cả nhóm đến nơi đó nữa. Trên biển nếu không biết tọa độ chính xác của nơi muốn đến thì đừng mong tìm được, nhìn mặt biển chỗ nào chẳng giống nhau”, chú hơi ngập ngừng, “Sau đó chú đến Cục Quản lý Hàng hải, rồi đến viện nghiên cứu của bọn họ, phát hiện những thanh niên đó đều mất tích, Văn Cẩm cũng không ngoại lệ. Đã hai mươi năm rồi, đến tận bây giờ một chút tin tức cũng không có. Chú thật không hiểu nổi trong ngôi mộ kia đã xảy ra chuyện gì, những người đó làm sao có thể vô duyên vô cớ biến mất không thấy tăm hơi chứ?”, chú đập mạnh lên bàn, đôi mắt đỏ lên, “Con mẹ nó, chú thật hối hận, lúc đó khoe khoang cái quái gì không biết, nếu không đi đổ cái đầu dưới biển kia, nói không chừng những người đó đến bây giờ đã con cháu đầy đàn rồi! Còn Văn Cẩm nữa, chú thật vô cùng có lỗi với cô ấy.”

Tôi chưa bao giờ thấy chú Ba nước mắt nước mũi ròng ròng như vậy, chẳng biết nên làm gì mới phải. Chú cầm lấy xà mi đồng ngư kia, nói: “Cuối cùng, chú suy nghĩ thật lâu, vì sao chỉ mình chú có thể rời khỏi đó còn những người khác thì không? Điểm khác nhau duy nhất giữa chú và họ, chính là trên người chú có thứ này.”

Tôi nhìn con cá kia, trầm nghĩ: “Nếu Lỗ Thương Vương từng đổ đầu dưới biển, trên tay hắn nhất định cũng có một con xà mi đồng ngư như vậy, chẳng

lẽ Lỗ Vương cung với cái mộ thuyền táng dưới biển kia có mối liên hệ với nhau?” Nghĩ như vậy cũng không đúng, hai ngôi mộ ở hai thời đại cách xa nhau như vậy, một cái là thời Chiến quốc, một cái ở đầu thời Minh, liên quan thế quái nào được. Chuyện này thật bí ẩn, tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra được chút manh mối nào.

Sau khi kể xong câu chuyện, cảm xúc của chú Ba có hơi hỗn loạn, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Tôi thấy chú vừa mới nhắc lại những chuyện không vui, hẳn là nên để chú yên tĩnh một lát, không ngờ chú bỗng dựng ngồi dậy, quay đầu nói với tôi: “Cháu à, vừa rồi chú đột nhiên nghĩ tới một việc.”

Tôi thấy sắc mặt chú trắng bệch, thậm chí chú lại nhớ ra chuyện đáng sợ gì nữa đây. Chú Ba gãi gãi đầu, nói: “Trong số mấy người cùng vào mộ cổ dưới biển với chú, có một người rất giống với Tiểu Ca lúc nào cũng làm làm lý lý kia!”

Tôi vừa nghe, da đầu tê dại đi: “Chú không nhớ nhầm chứ? Lúc đó hẳn chỉ là một thằng nhóc thôi mà!”

Chú Ba cố nhớ kỹ hơn, chân mày càng nhíu lại, cuối cùng nói: “Đã lâu như vậy, chú không thể chắc chắn trăm phần trăm được, nhưng chú còn giữ hình chụp chung khi đó, chụp trước khi bọn chú rời bến, để chú bảo người nhà quét hình rồi gửi sang đây là được.”

Nói nhiều chẳng bằng làm sớm, chú Ba gọi điện thoại về căn dặn vài câu, năm phút sau email đã gửi đến. Chú Ba vừa mở ra, tôi lạnh toát cả người. Ảnh chụp trắng đen, mười người bọn họ hàng phía trước ngồi, hàng phía sau đứng. Tôi thấy ngồi ở giữa hàng thứ nhất đúng là chú Ba hồi còn trẻ, mà đứng ngay sau lưng chú, chính là tên Muộn Du Bình kia!

Người tôi ướm đầm mồ hôi, cứ nghĩ mình đã nhìn lầm rồi, lại xem thêm lần nữa, quả nhiên chính là hắn, ánh mắt đó, nét mặt đó giống đến kỳ lạ, tay tôi liền run lên. Chú Ba nhìn tôi, đôi mắt chật chứa hoài nghi, câu hỏi cứ ngập ngừng trong cổ họng lâu, cuối cùng mới nói ra thành lời: “Tại... tại... tại sao hai mươi năm rồi mà hắn không già đi chút nào?”, chú vừa nói xong, dường như đột ngột bừng tỉnh, kêu to: “Chú hiểu rồi! Chú hiểu rồi!”

Bộ dạng của chú mới nhìn còn tưởng phát điên, khiến tôi nhất thời chẳng biết phải làm sao. Tiếp đó chú xách hành lý đi ra ngoài, tôi định giữ lại thì bị chú gạt tay ra. Chú quay đầu lại nói: “Mày ở đây trông chừng Phan Tử, giờ chú muốn đi Tây Sa chuyến nữa!”, nói xong cũng không ngoảnh lại, cầm đầu chạy thẳng ra ngoài.

§6. Hải Nam

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Mười mấy tuổi đầu chú Ba đã ra giang hồ, chuyện tòi tệ đã gặp qua vô số, bình thường làm gì cũng phải tính tới tính lui, như lần đi đồ đấu vừa rồi cũng chuẩn bị rất nhiều thứ. Nhiều khi tôi còn nghĩ chú cẩn thận quá mức, giống như lần trước, cả một đồng trang thiết bị mà đến 80% bỏ xó không dùng, thật không ngờ lần này chú lại hấp tấp như vậy, chỉ xách theo mỗi cái vali đã chạy đi như ma đuổi. Tôi thấy có muốn ngăn cũng ngăn không được, liền gọi với theo: “Chú nhớ cẩn thận một chút!”, chú ừ hử một tiếng coi như đã trả lời rồi chạy thẳng vào thang máy.

Đúng lúc một nhân viên phục vụ khách sạn lên đề nghị thanh toán hóa đơn, nhìn thấy cảnh này liền cười, nói: “Chú của cậu tại sao còn hấp ta hấp tấp hơn cả cậu, xem ra cậu ngược lại còn phải lo lắng cho ông ấy.” Tôi cũng không biết giải thích ra sao, đành phải cười cười nhận lấy hóa đơn. Vừa đọc xong mặt tức khắc tối sầm, những hơn bốn nghìn, trong lòng thầm mắng: Mẹ nó, cái ông chú này ngày hôm qua lại đi làm chuyện quỷ gì không biết!

Tôi nhìn mớ hóa đơn mà phát rầu. mấy ngày nay tiêu tiền không ít, hầu bao chú Ba vốn rủng rỉnh, nhưng đi chuyến này xài tiền như nước, lại còn quyên góp cho cái thôn bị cháy rừng một ít nữa, số tiền mặt mang theo bên người đã dùng gần hết. Chú Ba có thói quen cố hữu là khi đi ra ngoài thường không mang theo quá nhiều, mấy ngày nay dày mặt dùng tiền của tôi, bảo tôi chờ công ty của chú trả lại sau. Giờ ông phải mông chạy mất, tôi vừa nhớ đến đây, tự nhủ không phải chú biết tôi cũng sắp hết tiền nên mới lo chạy trước đây chứ!

Tôi có cảm giác không được thoải mái cho lắm, vừa rút ví ra nhìn, chợt lạng người đi. Vốn đã quen tiêu tiền nên tôi cũng không quá để tâm, nào biết trong ví chỉ còn lại vài đồng bạc lẻ. Phan Tử hiện đang hôn mê sâu, không biết bao giờ mới tỉnh lại. Tuy bác sĩ đã nói bệnh tình không còn gì đáng lo nữa, chủ yếu là theo dõi tình hình hồi phục của cơ thể, nhưng tôi biết thừa dăm bữa nửa tháng cũng chưa có hy vọng rời khỏi đây, Phan Tử ở đây bơ vơ một mình, không thể tìm người thay tôi được, nhưng tiền còn ít như vậy chắc chắn là không đủ chi phí.

Phiền phức nhất lúc này chính là cái hóa đơn lên đến bốn con số đang bày ra trước mặt, trở ngại này hơi khó vượt qua. Tôi xấu hổ cười cười, nói rằng tiền mặt bây giờ không đủ, hay là đợi lát nữa tôi trả cho hấn sau. Hấn thấy mấy ngày qua tôi thanh toán khá sòng phẳng, cũng cười cười đáp lại: “Không sao, ngày mai trả cũng không vấn đề gì, cậu cứ từ từ thu xếp.”

Hắn vừa đi tôi liền phát bực, hừ, chuyện phải lo nghĩ ngày càng nhiều. Mẹ nó, tiền thuốc men cho Phan Tử trong bệnh viện mỗi ngày đều lên đến bốn con số, đã thế ông chú vừa đi tôi còn phải ứng trước tiền cho ông. Giờ không thể gọi điện cầu viện ông già, gọi về không chừng còn bị mắng chết, mấy năm nay buôn bán ế ẩm như vậy, ông ấy đã mặt nặng mày nhẹ với tôi rồi, bây giờ còn học theo ông chú Ba chả có tiền đồ kia đi đồ đầu, thôi quên đi!

Tôi buồn bực trở vào phòng, bỗng nhìn thấy bộ áo ngọc quý giá vẫn còn nằm trong bao. Chú Ba rất coi trọng thứ này, còn dùng giấy dầu bọc lại đến bốn năm lớp. Vừa nhìn thấy nó, ngay lập tức trong đầu tôi nảy ra một ý, tự nhủ mười mấy ngày sắp tới xem ra để thờ hơn rồi. Mỗi ngày ở lại đây ăn ngủ đến mập người rồi thanh toán hóa đơn cũng không phải là cách hay. Chi bằng tìm một cái chợ đồ cổ, đem bán thứ này đi, sau đó dành ra ít tiền đi một vòng Tế Nam, cũng không đến nỗi lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây liền thấy cực kỳ hợp lý. Khi tới đây tôi làm như mình đang đi du lịch, giờ thì giả vờ như đang điều tra hồ sơ mật thôi, có sao đâu! Với lại lúc này không thể dẫn đo thêm nữa, bằng không tôi bị người ta đuổi ra đường chỉ là chuyện nhỏ, Phan Tử mà bị ngừng đợt điều trị mới là chuyện phiền phức. Nhân lúc trời còn chưa tối, phải nhanh chóng giải quyết cho xong.

Tôi đi xuống đại sảnh hỏi người phục vụ xem nơi này có chợ đồ cổ nào không. Hắn trả lời có, còn nhiệt tình đi cùng tôi xuống lầu rồi gọi giúp một chiếc taxi. Sau khi lên xe, tôi bảo tài xế đưa tôi đến chợ đồ cổ. Tài xế ừ một tiếng rồi đưa tôi đến chợ Anh Hùng Sơn. Tôi xuống xe, vừa nhìn qua đã thấy nơi này có chút gian trá.

Trên đường đi tôi tha hồ nghe anh chàng kia tán dóc, hắn nói nơi này tập trung lượng đồ cổ và thư pháp khá lớn, đông người mua bán, huyên náo vô cùng, nhưng mà hàng giả rất nhiều. Nếu không có việc gì thì ngồi tán gẫu với mấy ông chủ ở đây cũng được, có ngồi dai một chút họ cũng vui vẻ tiếp chuyện.

Tôi vác bộ áo ngọc nặng muồn chết kia xuống xe, tính tìm một cửa hàng lớn. Đây không phải là thứ người bình thường có thể mua nổi, những cửa hàng lớn tất nhiên phải có mối làm ăn với một lượng khách hàng đông đảo, có thể nhờ họ giới thiệu rồi trả 2% tiền hoa hồng là được rồi. Dù sao tôi đây cũng là một tay lão luyện trong nghề, không sợ bị người khác lừa gạt.

Trên đường về tôi đã bàn bạc với chú Ba về giá trị của thứ này, chú Ba nói khoảng chừng trăm vạn, vật này tuy đáng tiền nhưng khó bán, bởi lẽ khó có ai chịu bỏ tiền ra mua một thứ đắt giá như vậy, trừ phi là người ngoại quốc. Hơn nữa thứ này kích thước quá lớn, mà những món hàng lớn thì thường khó trao tay hơn mấy thứ nhỏ nhỏ một chút. Chú Ba dự tính, nếu thực sự có

người muốn mua, khoảng 80 vạn chú cũng chịu bán.

Có những lời này của chú, tôi cũng vững dạ hơn, bắt đầu ngó ngang ngó dọc khắp khu này. Đi chưa được mấy bước, bỗng nhìn thấy trong một cửa hiệu có bày một cái lư hương bằng đồng đen, bên trên khắc hình vài nhân vật. Tôi thấy thế thì giật mình, những hình người trên đó ai nấy đều có cái bụng lớn, giống như bức bích họa trong mộ cổ dưới biển mà chú Ba đã nhắc đến. Tôi cúi xuống định nhìn kỹ hơn thì vừa hay ông chủ lại đi ra, nói: “Ồ, ngài cũng thật tinh tường, đó là thứ đáng giá nhất trong cửa hiệu của tôi.”

Tôi thấy giọng lão ta nặng thở ngữ Bắc Kinh, liền hỏi: “Những hình khắc trên này là gì? Sao trông kỳ quái như vậy, nhìn kiểu dáng không phải từ Hải Nam đến đây chứ?”

Lão ta vừa nghe liền đổi sắc mặt, vội mời tôi vào trong cửa hiệu, còn nói: “Hôm nay không biết nên đã đụng chạm đến người trong nghề, thứ này để ở đó lâu lắm rồi, cậu là người đầu tiên nhìn ra được xuất xứ, không sai, đúng là Hải Nam.”

Làm nghề buôn bán đồ cổ, ắt hẳn miệng lưỡi phải ngọt. Tôi nhìn nét mặt lão, không rõ lúc này lão có nói thật không, hay chỉ đơn thuần muốn bán tháo thứ này cho tôi. Hiểu biết của tôi không nhiều, giả làm tay lão luyện thì kiểu gì cũng lộ tẩy, vội đáp: “Không phải, tôi không phải người trong nghề, chẳng qua tôi từng thấy thứ này ở Hải Nam nên thấy lạ thôi, không biết nó gọi là gì.”

Lão ta mời tôi ngồi xuống, bưng ra một chén trà, nói: “Cậu khiêm tốn rồi, nhưng cậu không biết cũng không sao. Để tôi nói cho cậu hay, những hình điêu khắc trên lư hương này là một loài quý, người ta gọi thứ này là “Cắm Bà”. Nguồn gốc thứ này kể ra cũng rất dài dòng, nếu cậu thực sự có hứng thú thì để tôi kể cho cậu nghe nhé?”

Tôi vừa thấy có hy vọng, vội tỏ vẻ rất muốn mua, gật gật đầu. Lão đưa tay ra hiệu ý bảo tôi cứ từ từ, rồi lấy lư hương trong tủ kính ra đặt lên bàn trà, tôi lập tức ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, không khỏi kinh ngạc. Lão cười hề hề: “Mùi hương thật đặc biệt phải không?”

Tôi hỏi: “Bên trong là loại hương liệu gì vậy?”

Lão ta mở nắp lư hương ra, chỉ thấy bên trong có một khối đá nhỏ nhỏ màu đen. Tôi sững sốt, lão đắc ý cười: “Đây chính là xương cốt của Cắm Bà, mùi hương này gọi là cốt hương. Đây là đồ tốt, lúc ngủ nếu đặt thứ này bên cạnh, cậu sẽ có một giấc ngủ thoải mái.”

Tôi bỗng cảm thấy có chút ghê tởm, hỏi: “Cắm Bà này rốt cuộc là thứ gì? Lấy xương cốt của người ta đem đi đốt giấc ngủ, chẳng phải rất thất đức sao?”

Lão ta cười cười nói: “Cắm Bà là một khái niệm chung dùng để gọi những

thứ xấu xa. Người dân ở đó hề sinh bệnh hoặc bị thương đều nói là do Cám Bà hại. Cậu dù có gọi nó là gì đi nữa thì cũng rất khó hình dung, nếu buộc phải tả thì có thể nói nó chính là ác quỷ.”

“Ồ, vậy ra đây là xương cốt của nó?”, tôi nhíu mày hỏi, “Thứ này từ đâu tới? Nhìn mấy vết bản trên nắp, hình như là từ một nơi bán hải sản rồi.”

Lão cười ha hả: “Cậu còn chôi là không phải người trong nghề! Không sai, thứ này do một ngư dân kéo lưới vớt lên được, nhưng của hiếm là của quý, mặc dù có vài chỗ dính bản, nhưng giá cả như vậy cũng không phải là quá đáng.”

Tiền tôi mang theo căn bản là không đủ, đành thờ dài một hơi: “Đáng tiếc, tôi vốn thích những món đồ còn nguyên vẹn, thứ đồ biển này tôi không cần. Nếu ông thật sự muốn bán, không bằng đem bán khối cốt hương bên trong cho tôi?”

Lão ta biến sắc, cười làm lạnh: “Vậy sao được, cậu mua cốt hương đi rồi, còn cái lư hương này lại tôi biết bán cho ai?”

Tôi thấy mặt trên thứ này có hơi bụi, biết chắc đã để lâu không bán được. Thứ này ít được chú ý đến, mua về cũng rất khó sang tay, những người buôn bán đồ cổ thông thường đều không thích dây vào. Thời thịnh mua đồ cổ, thời loạn sắm hoàng kim, nếu có thứ gì bán không được, người chủ đương nhiên sẽ không lưu tâm đến nữa. Tôi lắc đầu, dù sao thì thứ này tôi có mua cũng chẳng để làm gì, chút nữa tôi lấy bộ áo ngọc ra cho lão ta xem, nếu lão có thể tìm được người mua, thứ này thử gợi ý để lão tặng không xem sao. Nghĩ đoạn tôi cười nói: “Được rồi, khoan hãy nói chuyện này, tôi cho ông xem một thứ đã.”

Nói rồi bê bộ áo ngọc lên, để lộ ra một góc cho lão xem, có phải người trong nghề hay không, chỉ cần nhìn biểu hiện sẽ biết. Lão vừa nhìn qua sắc mặt liền thay đổi, không cần nhiều lời, lập tức cất bộ áo ngọc vào bao, sau đó đứng dậy hạ rèm cửa bên ngoài xuống, đổ chén trà cũ rồi bung lên cho tôi một chén trà khác. Tôi ngửi thử, móa, là Thiết Quan Âm thượng đẳng, xem ra tôi vừa được nâng lên một bậc rồi.

Lão lau lau mồ hôi trên đầu, nói: “Không biết nên xưng hô với cậu thế nào?”

Tôi thấy người này quả nhiên không phải con buôn đồ cổ thông thường, không thì làm sao phản ứng nhanh như thế được, vừa liếc mắt qua đã biết thứ này là đồ ra, không khỏi nhún nhường một chút, khách khí cười: “Tiểu đệ họ Ngô, vậy ông chủ xưng hô thế nào?”

Lão đáp: “Cậu cứ gọi ông Hải là được rồi, vậy Ngô sư phó, thứ này cậu muốn bán hay chỉ đưa tôi xem chơi thôi?”

Tôi nói: “Đương nhiên là bán, thứ này giữ bên người có hơi khó xử.”

Lão điếu qua điếu lại vài vòng, hỏi: “Bán hết cả bộ chứ?”

Tôi gật gật đầu: “Một mảnh cũng không thiếu của ông, thứ này vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi.”

Lão ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Này Ngô sư phó, tôi vốn là người thẳng thắn, món đồ này của cậu tôi dám cá là cả cái chợ Anh Hùng Sơn này chỉ mình tôi có gan mua. Và lại với món đồ này tôi cũng chẳng cần tranh cãi nhiều lời với cậu làm gì, bảo bối là vô giá rồi. Tôi hỏi cậu một câu thật lòng, bao nhiêu cậu mới đồng ý, để tôi giúp cậu liên hệ với bạn bè tôi.”

Tôi tính toán sơ qua, tự nhủ thế nào cũng phải được một trăm vạn, gửi cho nhà Đại Khuê ba mươi vạn, Phan Tử nằm viện tối thiểu phải tốn hai mươi vạn. Bàn Tử sớm đã dặn thứ gì bán được tiền thì gửi qua cho hắn, riêng phần của hắn cũng phải đến mười vạn. Nhớ lại lúc mình liều mạng đem thứ này về, không khỏi cảm thấy như vậy là quá ít. Nhưng chú Ba từng nói, đi đổ đầu chính là như vậy, bằng không thì lý gì phải đi hết lần này đến lần khác chứ. Anh đi đổ đầu mang ra một thứ vô cùng quý giá mà không có người mua thì cũng coi như đồ bỏ, cho nên đồ quá tốt chú không lấy, có lấy ra cũng không bán được.

Tôi phỏng chừng khoảng một trăm vạn là ổn, liền đưa tay ra hiệu với ông chủ, lão không khỏi vui mừng. Tôi thấy thế có hơi buồn bực, chẳng lẽ giá đó hơi thấp? Lão ta cầm lấy điện thoại, trôn vào trong góc thậm thụt gọi, sau đó hớn hờ nói: “Thành công rồi! Thành công rồi! Ngô sư phó cậu quả là may mắn, thứ này thật ra có người đang chờ. Giá một trăm vạn không cao, hai trăm vạn không thấp, tôi giúp cậu báo giá một trăm hai mươi vạn, cậu thấy thế nào?”

Tôi nghe thế, thầm nghĩ có quỷ mới biết ông báo bao nhiêu, không chừng còn hét giá gấp đôi với người ta, nhưng so với dự tính của tôi đã thêm được hai mươi vạn, trong lòng vẫn cảm thấy dễ chịu, cười nói: “Vậy phần của ông vẫn chia theo quy tắc cũ?”

Lão ta cười cười nói: “Không dối gạt gì cậu, bên kia đã có phần cho tôi rồi. Một trăm hai mươi vạn này cậu cứ giữ hết đi, nhìn cậu một thân thương tích, hẳn thứ này đổ ra cũng không dễ dàng gì. Cậu chỉ cần nhớ kỹ lời tôi, lần sau có món đồ nào giống thế này cũng đừng mang đi hỏi người khác, cứ đem thẳng đến đây cho tôi, cậu muốn giá bao nhiêu, tôi đều nâng lên 20% cho cậu. Cậu phải biết rằng khách hàng của tôi cực kỳ giàu có, những thứ mà người khác không dám mua, hẳn đều dám.”

Lão thấy tôi hình như hơi sốt ruột, vội nói: “Cậu cứ ngồi đây chờ một lát, tôi đi chuẩn bị tiền. Cửa hàng tôi tuy nhỏ nhưng chưa thiếu nợ ai bao giờ,

một trăm hai mươi vạn này tôi ứng trước cho cậu.”

Tôi nghe vậy cũng phải thảm khen khẩu khí tay này thật lớn. Tục ngữ có câu ba mươi sáu nghề, đồ cổ là vua quả không sai, xem ra người này vẫn còn chút môn đạo, vội nói: “Khoan đã, cái lu Cẩm Bà này thì sao? Ngài nếu không cho tôi thì cũng nên đưa ra cái giá, sẵn đây chúng ta tính luôn.”

Lão ta cười ha hả, phát tay: “Cái này cậu thích thì cứ lấy đi, coi như tôi tặng cậu. Không giấu gì cậu, thứ này tôi mua lại cũng chỉ có 5 đồng, vừa rồi chém hơi quá chẳng qua là muốn chèo kéo cậu thôi.”

Ba tiếng đồng hồ sau, tôi ôm một đồng tiền lớn, tâm tình phơi phới như đang bước trên mây. Lúc về đến khách sạn cũng không muốn nhìn thẳng người gác cổng, sau lưng còn có người bàn tán, chẳng lẽ tên nhóc này vừa trúng được năm trăm vạn, anh xem, hấn cười đến tí mắt kìa.

Sau khi sắp xếp lại toàn bộ số tiền, tôi thanh toán trước toàn bộ các khoản, nộp trước một tháng viện phí cho Phan Tử, chuyển tiền cho Bàn Tử, sau đó trịnh trọng tính đến phần của mình, tính luôn cả khoản chú Ba còn thiếu, toàn bộ đem chuyển vào tài khoản của tôi, cuối cùng tâm trạng cũng được thoải mái.

Những ngày tiếp theo tôi đi du lịch một vòng khắp các nơi nổi tiếng có cảnh đẹp ở Tế Nam. Có điều tôi đến từ Hàng Châu, xem người ngắm cảnh đã nhiều, càng đi càng thấy chán, cuối cùng lại theo một thuyền cá đi câu. Những ngày này là khoảng thời gian an nhàn nhất trong đời tôi, có điều sống nhàn hạ mãi cũng mọc người lên, cho nên đôi khi tôi lại nhớ đến cái cảm giác thú vị của những ngày đi đổ đầu.

Lời thừa chẳng nên nói nhiều, cuộc sống sa đọa cứ như vậy mà trôi qua có lẽ cũng hết một tuần, tôi theo thuyền câu trở về. Vừa vào cửa đã nghe tiếng chuông điện thoại, số điện thoại của tôi ở khách sạn này chỉ có mình chú Ba biết, cứ nghĩ chú đã lần ra được manh mối gì, tôi vội vàng bắt máy. Không ngờ đầu dây bên kia lại là một người lạ, ngay câu đầu tiên hấn đã hỏi: “Cậu có biết một người tên Ngô Tam Tĩnh không?”

Tôi nghe ngữ khí của hấn có vẻ nóng vội liền trả lời: “Biết, có chuyện gì sao?”

Người kia nói: “Ông ấy mất tích rồi.”

Tôi nghe thế lập tức ngậy người, vội hỏi: “Chuyện đó... sao lại nói là mất tích?”

Người kia nói: “Con thuyền chở ông ấy mất liên lạc với đất liền đã gần mười ngày. Cậu là gì của ông ấy?”

Tôi trả lời: “Tôi là cháu ông ấy.”

Hắn lại hỏi: “Vậy cậu có thể đến Hải Nam ngay bây giờ không?”

§7. Nữ Nhân

Editor: Thanh Du

Đối phương là một công ty khai thác tài nguyên biển quốc tế, quy mô rất lớn. Cái gọi là công ty khai thác tài nguyên biển, thực chất là căn cứ vào nhiều nguồn tin tức hàng hải kết hợp với tư liệu lịch sử ghi chép lại, tiến hành phân tích để suy đoán ra vị trí tàu thuyền chìm, rồi vớt vật tư trong đó.

Hoạt động này rất giống nghề trộm mộ dưới biển, nhưng là trộm một cách hợp pháp, bởi lẽ những con thuyền gặp nạn trong vùng biển quốc tế rất khó tìm được chủ mà xác lập quyền thừa kế. Đương nhiên những tài nguyên này có lấy từ vùng biển quốc tế hay không thì có trời mới biết.

Những công ty kiểu này chia làm hai dạng, một là vớt tàu thuyền hiện đại, dỡ nhỏ thân thuyền vẫn chưa hoàn toàn mục nát rồi bán sắt vụn, hoặc đem bán vật phẩm vớt được. Hai là vớt những tàu thuyền chìm từ thời cổ đại, lấy đồ cổ bán cho người sưu tầm hoặc viện bảo tàng.

Công ty này thuộc dạng thứ hai, tức chọn mục tiêu chủ yếu là tàu thuyền chìm thời cổ. Công ty có rất nhiều cố vấn khảo cổ, bởi mỗi dự án đều cần một lượng lớn chuyên gia hải dương học và khảo cổ học tìm hai đến ba năm mới xong. Mà bọn họ có được nguồn tài chính dư dả, cho nên có thể mua sắm rất nhiều dụng cụ và tàu thuyền hiện đại.

Chú Ba muốn mau chóng tìm được mộ huyệt dưới đáy biển, nên đã dùng hình thức bảo đảm để mượn thiết bị và nhân viên của công ty này; lại lấy danh nghĩa công ty, chọn ra một đội khảo sát tạm thời gồm năm người. Đây vốn là một phi vụ làm ăn cực hời, không ngờ thuyền mới đi được năm ngày, bộ phận hậu cần của bọn họ đã mất liên lạc với thuyền của đội khảo sát.

Bọn họ chờ 48 giờ, cuối cùng phái người đến vùng biển có người mất tích để tìm kiếm, nhưng không thu được kết quả gì. Mà tin tức cuối cùng nhận về trước khi mất tích 3 giờ là chú Ba cùng với hai khảo sát viên khác đã đi vào cổ mộ dưới đáy biển.

Bọn họ tới tìm tôi là vì trước khi xuất phát, chú Ba có nói với họ, nếu có chuyện gì vượt quá dự liệu có thể gọi vào số này nhờ tôi giúp đỡ.

Người kia nói trên điện thoại: “Hiện giờ phía chúng tôi không thể xác định được tình hình bên trong cổ mộ, không biết ba người ấy sống chết ra sao, cho nên chúng tôi chuẩn bị tổ chức một đội mới vào thăm dò. Người của chúng tôi hầu hết chỉ biết đánh trận trên giấy, nên rất mong có một người dày dặn kinh nghiệm dẫn đường. Chí ít cũng phải giúp họ tìm được vị trí chính xác của huyệt mộ.”

Tôi thấy hấn ta nhấn mạnh hai chữ “dẫn đường”, tựa hồ ám chỉ hấn biết thân phận thật của tôi, không khỏi chột dạ. Nhưng chuyện lần này rất quan trọng, tất nhiên tôi muốn đích thân đi một lần, đành tìm kế hoãn binh: “Tôi cũng không rõ tình hình cụ thể bên phía các anh, không bằng đợi tôi qua đó rồi nói sau.”

Đầu dây bên kia nói: “Tốt lắm, mong anh thu xếp nhanh gọn.”

Tôi gác điện thoại, quyết định lập tức xuất phát, vội vàng thu dọn ít hành lý rồi nhờ khách sạn mua cho tôi tấm vé máy bay bay đến cảng biển sớm nhất. Tôi từng đến Tây Sa một lần, biết rõ nếu muốn tới phạm vi xung quanh quần đảo Tây Sa, ít nhất phải luân phiên dùng đến ba loại phương tiện giao thông là máy bay, xe và thuyền.

Mười mấy giờ kế tiếp, tôi chỉ lo chạy học tốc, cũng không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ, vừa đi vừa không ngừng cầu mong cho chuyện xấu nhất đừng xảy ra. Đến giữa trưa ngày hôm sau, khi máy bay đáp xuống cảng biển, công ty đó đã cho xe đến đón tôi.

Người tới đón tôi họ Lưu, hấn nói với tôi, sếp của công ty họ rất quan tâm đến chuyện này, bởi lẽ có một người mất tích cùng chú Ba là con trai sếp. Dự án lần này lại thi công ở biển Nam Trung Quốc, không thể đường đường chính chính mà làm, cho nên phải tìm kiếm nhân sĩ trong dân gian.

Ban đầu tôi còn không hiểu nhân sĩ trong dân gian là cái gì gió gì, sau suy nghĩ cẩn thận, bất giác thấy tức cười. Nhưng anh họ Lưu này chỉ là một người lái xe bình thường, hấn không biết nội tình bên trong. Tôi hàn huyên với hấn trong chốc lát, bỗng phát hiện xe đang chạy đến bến cảng.

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã có một người trung niên bước tới từ phía sau, hỏi: “Đây có phải ngài Ngô không?”

Tôi gật đầu, ông ta liền mở cửa xe, nói: “Xin hãy đi theo tôi, thuyền sắp rời bến rồi.”

Tôi, hỏi lại: “Thuyền, thuyền bè gì ở đây? Không phải các ông đưa tôi đến khách sạn sao?”

Ông ta lắc đầu: “Thời gian gấp rút, trong vòng bảy giờ chúng ta phải tới được chỗ kia, trong vòng mười giờ phải xong việc, bằng không khu vực đó sẽ bước vào mùa gió kéo dài nửa tháng. Đến lúc ấy không có chi viện từ trên mặt biển, tình hình lại càng phức tạp.”

Tôi vừa nghe kế hoạch của bọn họ liền cảm thấy không thoải mái, có điều chuyện liên quan đến cái mạng già của chú Ba, tôi cũng không còn cách nào khác, đành phải thở dài một hơi, vác hành lý đi theo ông ta. Tới nơi, ông ta chỉ một con thuyền đánh cá bằng tôn cũ rích, nặng khoảng bảy tấn, nói: “Đây chính là thuyền của chúng tôi.”

Tôi còn tưởng ông ta nói giỡn, ông ta đành giải thích: “Không còn cách nào khác, những cuộc tìm tòi trên quy mô lớn của chúng tôi ở vùng này đã khiến cho biên phòng chú ý, không thể không nguy trang một chút. Cậu yên tâm, thiết bị trên thuyền cực kỳ tiên tiến, đi đường tuyệt đối an toàn.”

Dứt lời, lập tức có người trên thuyền tiếp lấy hành lý của tôi. Hấn dùng tiếng địa phương trao đổi vài câu với ngư dân trên thuyền, sau đó bắt tay tôi nói: “Mọi việc trên thuyền đều do Ninh tiểu thư phụ trách. Cô ấy đang đứng ngay sau anh, chúc anh may mắn!”

Năng suất làm việc của mấy người này rất cao, tôi còn chưa kịp thích ứng, hấn đã nhanh chóng rời đi. Tôi quay đầu lại thì thấy một cô gái trẻ tuổi tóc ngắn, mặc một bộ đồ bó sát đang chăm chú quan sát tôi. Cô ta thấy tôi ngạc nhiên đứng đó, không khỏi bật cười, vẫy vẫy tay nói: “Đi theo tôi.”

§8. Trở Trời Rồi

Editor: Tiểu Điệp

Beta: Thanh Du

Tôi bước theo cô ta vào khoang thuyền, bên trong chất từng đống từng đống đồ, gần như ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, xem ra họ chuẩn bị vô cùng gấp gáp, tất cả trang thiết bị còn chưa kịp xếp ngay ngắn vào khoang, vút tứ tung trên lối vào. Tôi vừa đi vừa quan sát, phát hiện ra chủ yếu là thiết bị lặn, máy móc cỡ lớn, đồ ăn, dây thừng, trong đó bình dưỡng khí chiếm phần lớn.

Chúng tôi bước qua đống trang thiết bị tới khoang sau liền với phòng đặt máy, ở đây bày ra vài tấm phản xếp lộn xộn, phía trên phủ một tấm thảm đã bẩn đến mức biến thành màu đen. Trên một tấm phản có một gã trung niên hơi mập và hơi đang ngồi, mặt mũi bóng loáng. Thấy tôi bước vào, gã đứng lên bắt tay tôi như điên, nói: “Hân hạnh, hân hạnh, tôi họ Trương.”

Ấn tượng đầu tiên của tôi với người này không tốt chút nào, có điều vì lịch sự, tôi vẫn bắt tay gã một cái. Đôi tay hắn rất khỏe, có lẽ trước đây từng làm việc lao động chân tay.

Ninh tiêu thư giới thiệu với tôi. “Ngài Trương đây là cố vấn công ty chúng tôi đặc biệt mời tới, là chuyên gia nghiên cứu lặn mộ triều Minh, lần này chủ yếu phụ trách phân tích kiến trúc lặn mộ dưới đáy biển.”

Tôi không có nhiều hứng thú lắm với giới khảo cổ chính thống, cũng chưa từng nghe qua tên gã, có điều nhìn gã lộ vẻ mặt đắc ý, không thể làm gì khác đành khách sáo một câu: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Lão Trương hơi kia khoa trương khoát tay nói: “Chuyên gia không dám nhận, chỉ là nghiên cứu linh tinh mà thôi, chẳng qua vận số của tôi khá tốt, may mắn công bố được vài bản luận văn. Nói chung thành tựu không đáng kể, không cần nhắc tới làm gì.”

Tôi xưa nay chưa từng gặp ai ăn nói kiêu này, cũng không biết phải đối đáp với gã thế nào, đành nói: “Ngài khiêm tốn quá rồi.”

Gã có vẻ thích thú với lời khách sáo này, lại ra sức bắt tay tôi, hỏi: “Không biết lần này ngài Ngô lấy thân phận gì mà được mời tới đây vậy? Thứ cho tôi nói thẳng, hình như ngành học của ngài ít được chú ý, cũng có thể do tôi kiến thức nông cạn, nên cho tới giờ tôi chưa từng thấy quý danh của ngài Ngô trên tạp chí khảo cổ.”

Mấy câu đó rõ ràng muốn hạ thấp tôi, cũng không biết là cố ý hay vô tình. Tính tình tôi vốn nóng nảy, nghe được mấy câu này gần như muốn nổi điên,

nhưng nghĩ lại thì mình vừa lên thuyền không lâu, còn chưa quen với hoàn cảnh, đành nén giận, bực mình nói: “Tôi chuyên việc đào đất.”

Ngữ khí của tôi đã rất khó chịu rồi, nhưng gã lại hoàn toàn không nghe ra, ồ một tiếng: “Ngài là kiến trúc sư? Thảo nào, thì ra không phải người trong nghề chúng ta, có điều cũng là cũng coi như một nửa đồng nghiệp, ngài xây phòng ở cho người sống, tôi nghiên cứu phòng của người chết, chúng ta cũng vẫn có chút quan hệ mà.”

Tôi nghe xong dở khóc dở cười, xem ra người này tuy ăn nói không giỏi, nhưng cũng không phải loại người hai mặt, vồ vồ vai gã nói: “Tôi không phải kiến trúc sư, tôi là công nhân khai quật, anh muốn nghiên cứu phòng của người chết, cũng phải để tôi đào trước mới được.”

Nói xong những lời này tôi lại có chút hối hận, tôi vốn không định nhận lời họ đích thân xuống đất, hiện giờ tình hình nơi đó vẫn chưa rõ ràng, muốn quyết cũng phải chờ tôi quan sát thêm thực tế nữa, nghĩ nghĩ một lúc lại bổ sung thêm: “Có điều đến khi đó có đào hay không, còn phải xem tình hình thế nào. Nếu tình hình không ổn, có muốn đào cũng không được.”

Gã không nhận ra ẩn ý trong lời nói của tôi, còn cúi người đưa danh thiếp cho tôi, nói cái gì mà thêm một người bạn là mở ra một con đường mới, sau này nếu lên phương bắc gặp chuyện gì có thể nhờ gã giúp đỡ. Tôi thấy gã mới gặp tôi được hai phút đã làm như có mười mấy năm giao tình, nếu còn nói tiếp không chừng phải kết bái mắt, vội vã chuyên chủ đề, hỏi cô gái kia về sự cố xảy ra trên biển.

Cô gái này cũng là tay lão luyện, tóm tắt một lượt qua cho tôi, tôi cũng hiểu được đại khái.

Thì ra lúc đó chú Ba cũng không xác định được tọa độ chính xác của ngôi mộ dưới đáy biển kia. Chú chỉ dò được bốn vị trí khả nghi, tìm kiếm từng chút từng chút một, sau đó hình như họ đã tìm được, nhưng lần phát tín hiệu cuối cùng của con thuyền mất tích kia khá ngắn gọn, cũng không nhắc tới địa điểm cuối cùng họ tìm được là ở đâu, cho nên hiện giờ chúng tôi chỉ có thể tìm lại lần nữa thôi.

Kế hoạch của họ là bắt đầu tìm từ rặng đá ngầm Tiên Nữ, sau đó đến đảo Vĩnh Hưng tiếp viện thêm một ít vật tư, rồi đến ba vùng biển gần đảo Thất Liên, trên đường không dừng lại quá nửa giờ. Còn về phương pháp tìm kiếm, nước biển Tây Sa rất trong, nếu đủ ánh sáng có thể nhìn sâu xuống nước hơn ba mươi mét, hơn nữa hải lưu cũng bình thường, không phải vùng biển có sóng ngầm hoạt động mạnh, cho nên đạo động mới đào vài ngày trước hẳn là không bị vùi lấp.

Lão lái thuyền vốn rất thông thuộc vùng biển này, người ngoài nghề như

chúng tôi nhìn xuống nước thì đâu đâu cũng giống nhau cả, nhưng trong mắt họ, mỗi vùng nước ở đây đều có chỗ đặc biệt của nó, chỉ cần đáy biển có chút biến động, lão lập tức có thể nhìn ra.

Từ cách nói chuyện của cô gái kia, tôi nhận ra cô ta vẫn rất tin tưởng vào sự sống còn của ba người dưới đáy nước. Không biết niềm tin mù quáng này ở đâu ra nữa, tất nhiên, tôi cũng mong được như lời vàng ngọc của cô ta, chú Ba có thể bình yên trong hải đảo.

Lão Trương hỏi kia thấy tôi nói chuyện với cô nàng rất ăn ý, gạt gã quan một bên, hình như có chút khó chịu, một mình mò đi ngủ. Tôi thấy người này tuổi đã xế tà, tính tình lại vẫn y như con nít, không khỏi buồn cười, người như vậy thực sự rất hiếm, không biết có sống chung hòa hợp được không.

Nghĩ đến đây, thuyền bỗng lắc mạnh một cái, lão lái thuyền phía sau đã nổ neo lái thuyền rồi, mà thuyền lại bắt đầu đung đưa. Đây là con thuyền cũ, cho nên không chỉ lắc lư sang trái sang phải, còn lắc lư ra trước về sau không theo nguyên tắc nào, cứ như đang ở trong một cái nôi lớn. Tôi chịu đựng mùi mấy tiếng tàu xe mệt nhọc, lại còn bị lộn nhào thế này, cơn buồn ngủ kéo tới, liền ngáp dài một cái. Cô gái kia khá biết điều, bảo tôi nghỉ ngơi đi, tôi cũng không chút khách khí, thật sự mệt quá rồi, vừa đặt lưng xuống đã ngủ luôn.

Lúc tôi tỉnh lại, thuyền đã chạy ra giữa biển rồi. Tôi nhìn xuyên qua khung cửa sổ ra ngoài, phát hiện mới ngủ ngon một giấc dậy mà thời tiết đã thay đổi, mặt biển rộng lớn thoáng chốc chuyển màu xanh sẫm, mặt trời khuất sau tầng mây đen, ánh sáng xuyên qua kẽ mây chiếu xuống, vẽ nên một bức tranh khắc tơ vàng thật lớn, đồng thời rải xuống mặt biển những lớp vảy vàng lấp lánh, trên dưới hòa vào nhau, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Có điều cảnh đẹp chóng tàn, mây đen nhanh chóng nổi lại với nhau, che hết những tia nắng. Biển rộng thoáng chốc chuyển sang một sắc đen khiến người ta sợ hãi. Sóng biển cuộn cuộn trào dâng, cuốn cả thuyền đi. Khi chúng tôi chìm giữa hai đợt sóng, cột nước biển còn cao hơn mạn thuyền, cứ như sắp bị sóng lớn nuốt chửng, đáng sợ vô cùng.

Tôi thấy mấy người chèo thuyền vội vã chạy tới chạy lui, gia cố lại mấy vật tư bằng lưới thừng, tuy gấp gáp nhưng nét mặt lão lái thuyền vẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Tôi đã quen ở thành thị, nhìn cảnh tượng này chỉ thấy vô cùng hưng phấn, muốn lên boong thuyền hỗ trợ, lên tới nơi rồi mới biết không phải cứ nghĩ là làm được. Với tình hình hiện tại, muốn đứng vững trên sàn thuyền thì phản ứng nhanh vẫn chưa đủ. Anh còn phải cực kỳ quen thuộc với sóng biển và thuyền, biết lần này nghiêng thế nào lần sau nghiêng thế nào mà chuẩn bị sẵn

sàng. Trình độ của tôi đương nhiên không cao siêu đến mức ấy, mới đi vài bước đã phải túm lấy một cái vòng sắt nhô ra.

Đúng lúc đó, chợt có mấy thuyền viên hình như nhìn thấy thứ gì, bắt đầu la hét, tôi nghe tiếng Mân Nam không hiểu, nhìn theo đầu ngón tay họ chỉ, loáng thoáng thấy bên trái thuyền, giữa những con sóng biển cao ngất, dường như có vật gì đó.

Vì cự ly khá xa, nhìn cũng không rõ lắm, chỉ có cảm giác hình như là một con thuyền. Đúng lúc đó, cô gái kia từ phía sau tôi bước lại gần, tôi liền lên tiếng hỏi cô ta những người này đang kêu cái gì?

Tóc cô nàng ẩm ướt, bị gió thổi rối tung, chăm chú lắng nghe một hồi mới nói: “Hình như họ thấy một con thuyền.”

Lão lái thuyền đi tới bên chúng tôi, dùng thứ tiếng phổ thông nửa đời chưa từng xài đến mà nói: “Bên kia hình như có một con thuyền gặp nạn, chiếu theo quy ước, chúng ta phải qua đó xem.”

Phương án này khá hợp lý, cô gái kia lập tức gật đầu. Lão lái thuyền liền ra một loạt chỉ thị cho đám công nhân bản địa của hắn, thuyền lập tức quay tay lái, quặt sang trái.

Mặt biển giữa con sóng gió nhấp nhô như một dãy núi, mỗi con sóng đều là một ngọn núi. Thuyền chúng tôi hiên ngang đón từng ngọn sóng, gần như xé sóng mà đi, mỗi lần ập vào là người trên thuyền coi như “được” tắm biển một lần, toàn thân ướt sũng không đếm nổi bao nhiêu lượt. Tôi chưa từng có cảm giác phấn khích như thế bao giờ, không nhận được ý nghĩ muốn gào lên thật to.

Chúng tôi liên tiếp vượt qua mười mấy ngọn sóng, rốt cuộc cũng có thể thấy rõ đường nét sơ lược của thứ kia.

Đúng lúc ấy, tôi chợt nghe lão lái thuyền kinh hoàng hét to một tiếng, tiếp đó vài thuyền viên cũng âm ỉ la lên. Tôi vội hỏi cô gái kia xem có chuyện gì, cô nàng vừa nghe xong, mặt mày tái mét, ôm chặt lấy ánh tay tôi nói: “Nhất định không được quay đầu lại nhìn, đó là một con thuyền ma!”

§9. Thuyền Quỷ

Edit: Namichan

Beta: Thanh Du

Tôi thấy tất cả mọi người đều vội vã ngoảnh đầu sang hướng khác, không một ai dám nhìn về phía con thuyền mục nát. Trong lúc hoang mang chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi không dám tự ý làm bừa, vội vàng quay lưng lại giống như bọn họ. Cô gái kia run rẩy nói với tôi: “Dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được quay đầu lại. Thậm chí nếu có thứ gì đó chạm vào anh, thì cũng phải làm ngơ như không biết.”

Tôi nghe cô nói vậy, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối: “Cô đừng dọa tôi chứ. Ở đây thì có thứ gì chạm vào tôi được?”

Cô ta liếc tôi một cái, nhẹ nhàng nói: “Anh không tin thì thôi, cứ chờ lát nữa sẽ biết ngay. Giờ thì mau mau ngó qua chỗ khác đi!”

Tôi thấy cô ta nói năng kỳ lạ, rồi lại nhìn đến bộ dạng sợ hãi của các thủy thủ khác trên thuyền, thật chẳng giống như đang cố tình hù dọa tôi, bèn nhẹ giọng hỏi: “Dù sao cô cũng phải nói cho tôi biết, thứ đó rốt cuộc là gì?”

Cô gái kia dùng tay ra hiệu giữ yên lặng: “Đừng hỏi nhiều! Đó là oan hồn tới đòi mạng!”

Cô ta càng nói càng khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cái cổ suýt nữa đã không nhận được mà xoay ra đằng sau nhìn một chút. Vội vàng néo đầu mình một cái thật mạnh, tôi gắng gượng giữ cổ mình cứng đờ như bó thạch cao để khỏi làm ra điều gì đáng tiếc.

Con thuyền nghiêng ngả chao đảo theo từng đợt sóng, trên boong thuyền lộ lên những tiếng kèn kẹt, nghe chùng chùng sắp long ra từng mảnh rồi. Tay tôi tóm lấy hai cái vòng sắt trên mép thuyền, cái móng dính chặt vào nó để đứng cho vững, nhưng nửa người trên vẫn không ngừng lắc lư, lại còn cái cổ không được động đậy nữa. Tôi cảm giác mình y chang một con lật đật lắc tới lắc lui, có mấy lần lắc mạnh đến nỗi thiếu chút nữa thì tuột tay.

Lúc này, tôi đã có thể nghe được âm thanh phát ra từ con thuyền quỷ, kễo cạ kễo kẹt, nghe cứ như có người đang đi lại trên boong thuyền. Nước biển hắt lên theo từng đợt sóng khiến người tôi ướt đầm, cộng thêm mồ hôi lạnh của mình, cảm giác vô cùng khó chịu. Tôi nhìn không được khe khẽ hỏi cô gái kia: “Hình như có người đang đi lại trên boong thuyền. Vừa rồi cô có nhìn lầm không?”

Cô ta vô cùng sợ hãi, cố gắng bĩu bĩu môi. Tôi nhìn theo hướng miệng cô chỉ, thì ra là một tấm kính trên khoang chứa hàng, phản chiếu rất rõ ràng tất

cả những gì đang diễn ra phía sau. Một chiếc thuyền đánh cá lớn gần bằng thuyền của chúng tôi đang đong đưa lúc ẩn lúc hiện, cách thuyền chúng tôi càng ngày càng gần. Những gì xem được mỗi lúc một rõ ràng, tôi nhanh chóng nhìn thấy một lớp gỉ sắt màu trắng như bông bao phủ con thuyền kia, nhìn độ dày có thể khẳng định nó đã chìm dưới đáy biển chừng mấy chục năm rồi. Thật chẳng hiểu vì sao một con thuyền như vậy còn có thể nổi lên mặt biển, hơn nữa phía trên còn thấp thoáng ánh đèn.

Những con thuyền ma xuất hiện trong tiểu thuyết đều được miêu tả mục nát tan hoang, nhưng cơ bản vẫn còn có thể sử dụng. Nhưng con thuyền kia đã hoàn toàn mục nát hư hỏng, mang đi thanh lý được rồi, trông cứ như mới vừa trôi lên từ dưới đáy biển vậy. Đầu óc tôi xoay chuyển rất nhanh, nhớ lại những bản tin về thuyền ma từng xem, hình như chưa bao giờ nghe tới loại thuyền có hình dạng như thế này.

Con thuyền kia mỗi lúc một gần, tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất thường, khe khẽ nói: “Tiểu thư, cứ như thế này cũng không phải cách hay, hình như con thuyền quý kia tính đâm vào thuyền ta thì phải. Sao cô không bảo lão lái thuyền mở hết tốc lực đi?”

Cô gái kia cũng có chút sợ, tóc bết hết lên mặt cũng không nghĩ tới chuyện vượt sang một bên, cô nói: “Lúc nào cần chạy thì ông ấy sẽ cho thuyền chạy. Trọng tải của hai thuyền chắc cũng chẳng khác nhau là mấy, nó có đụng tới đây cũng không sợ. Anh cứ bám cho chặt thì sẽ không rớt xuống đâu.”

Tôi không biết giọng điệu của cô ta là nhắc nhở hay châm chọc mình nữa, nói: “Chỉ sợ lão ta chờ thời cơ nhảy thuyền trốn một mình, đó cô tóm được lão ta đấy.”

“Anh đừng có mà ở đó đâm bị thóc chọc bị gạo. Thuyền đánh cá chính là sinh mệnh của ngư dân, cho dù có chết họ cũng không bao giờ bỏ thuyền.” Cô ta bắt đầu nổi giận, “Anh còn làm nhảm nữa coi chừng tôi đẩy anh xuống!”

Tôi nghe cô ta dọa như vậy, cũng chẳng muốn nói nữa, tập trung chú ý quan sát con thuyền quý phản chiếu trên tấm kính thủy tinh. Với tốc độ của nó, chắc là lúc đụng nhau cũng chỉ tạo chút chấn động nho nhỏ thôi (về sau mới thấy suy nghĩ ấy thật ngu ngốc), trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại.

Thuyền kia càng ngày càng gần, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng trên đó chẳng có thứ gì cả. Trong đầu vốn tưởng tượng ra những cảnh tượng kinh khủng, tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Con thuyền kia đã tới rất gần, xem ra sắp sửa đụng vào thuyền chúng tôi rồi. Tôi nhắm mắt lại, cắn chặt răng, chuẩn bị đón lấy khoảnh khắc hai con thuyền va vào nhau.

Chỉ trong nháy mắt, âm thanh phía sau đột nhiên biến mất. Tôi giữ nguyên tư thế mười mấy giây, đoán chừng cho dù nó có muốn đụng chực lần thì cũng đụng xong rồi, nhưng vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Lúc này, tôi chợt nghe thấy tiếng kễo cà kễo kẹt trên boong thuyền truyền tới từ phía sau lưng, trong lòng có chút hoảng hốt. Len lén hé một mắt ra, nhìn tấm kính trên khoang chứa hàng, con thuyền quý đã nằm song song dựa vào thuyền của chúng tôi, còn phía sau lưng tôi không có gì cả.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thử nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy cô ta cũng đang nhìn chăm chăm vào tấm kính giống mình, sợ đến mức ngây dại. Tôi cảm thấy hình như có cái gì đó kỳ quái, cố gắng nhìn kỹ, chỉ thấy trên vai cô có hai bàn tay khô quắt vắt lên.

§10. Bàn Tay Khô

Edit: Popochan

Beta: Thanh Du

Hai bàn tay nhăn nheo đã co rút đến khô quắt kia rõ ràng là tay người, bám lên người cô gái kia, cảnh tượng ấy cho dù chỉ nhìn cũng thấy sồn gai ốc. Tôi không biết cảm giác của cô gái ấy lúc này là gì, chỉ biết lưng tôi đang đổ mồ hôi lạnh không ngớt.

Hai bàn tay đó không cử động gì thêm, chỉ vô lực rủ xuống, trông như một thứ trang sức trên quần áo. Tôi nhìn dọc theo cánh tay để xem bàn tay đó từ đâu vươn tới, nhưng mái tóc cô ta lại rối bù, xoã tung ra nên không thấy rõ lắm.

Hiển nhiên cô ta vô cùng sợ hãi, thân thể run lên bần bật, nếu là một phụ nữ bình thường chỉ sợ đã sớm ngất đi rồi. Tôi thấy toàn thân cô ta gằn như nhũn ra, phỏng chừng cũng đã đến cực hạn.

Người lái thuyền quay lưng về phía chúng tôi mà quỳ xuống, vừa dập đầu vừa lầm bầm cầu nguyện, tôi nghe không hiểu giọng địa phương của bọn họ nhưng cũng có thể đoán ra lão ta đang tiến hành nghi thức nào đó, có lẽ là cầu tô mẫu phù hộ. Ông ta niệm vài tiếng rồi lấy ra hai cái vòng gỗ kỳ quái hình bán nguyệt ném lên boong thuyền, giống như đang xin quẻ vậy. Ông ta ném một lần lại nhìn kết quả rồi dập đầu vài cái, cầm lên ném lại lần nữa. Tôi thấy toàn thân ông ta bắt đầu run lên, xem ra kết quả xin được không tốt cho lắm.

Tôi không tin mấy chuyện mê tín này, nhưng nhìn lão lái thuyền có vẻ thành kính như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng. Người ở đây rất coi trọng mấy trò vớ vẩn này, nếu quẻ bói bảo tôi là ác quỷ, không chừng bọn họ sẽ không chút do dự ném tôi xuống biển.

Đúng lúc này, cô gái kia đột nhiên hét to một tiếng, thân thể bỗng lúi về phía sau. Không rõ là do đứng không vững hay bị bàn tay quỷ kia kéo đi, chỉ trong chốc lát cô ta đã bị kéo sang thuyền ma, mà con thuyền ma đó lại chuẩn bị trôi đi, tình thế cực kỳ nguy cấp. Tôi thấy tình hình không ổn, cũng bất chấp lời cảnh báo không được quay đầu của cô ta khi này, vội vàng xoay người định nhảy sang bên đó cứu cô ta. Bất ngờ lão lái thuyền từ phía sau nhào tới ôm lấy tôi, nói: “Không được đâu! Đã lên thuyền ma thì không thể cứu về nữa, đừng có tự đâm đầu vào chỗ chết!”

Lão lái thuyền rất khỏe, tôi không thể hất ông ta ra được. Tôi rửa thềm trong bụng, những người khác trên thuyền thì giống như bị ma ám, đến nước này vẫn không dám quay đầu lại. Lúc này cái tên Trương hỏi đó không biết

chạy ra từ xó nào, túm lấy mỏ neo rồi dùng sức ném mạnh về phía con thuyền ma, móc lại trên mép thuyền. Con thuyền ma kia lướt đi rất nhanh, trong chốc lát đã kéo căng mỏ neo, thuyền chúng tôi chần động một cái rồi cũng bị kéo theo.

Người lái thuyền sợ mất vía, rút dao định chặt đứt dây thừng thì bị Trương hói đâm cho một cú ngã nhào trên sàn. Đám thuyền viên nhao nhao định xông lên, Trương hói liền rút ra một cây súng không chế người lái thuyền, quát lớn: “Đừng nhúc nhích, nếu không tôi sẽ giết ông ta!”

Mấy thuyền viên kia chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này, một tiếng thét đó khiến cho bọn họ sợ hãi không dám lại gần. Trương hói lại nói với tôi: “Tiểu Ngô, tôi đã không chế được bọn họ, cậu mau đi cứu người!”

Tôi há hốc mồm, mình có nghe làm không đây? Chẳng lẽ gã muốn tôi bơi qua đó giữa sóng to gió lớn thế này sao? Hấn lại ngang nhiên trừng mắt nhìn tôi, chỉ chỉ sợi dây thừng, quát: “Mau lên! Thanh niên thì phải dũng cảm lên chứ!”

Tôi lắc đầu, nói ra thì rất buồn cười nhưng thể dục vốn là điểm yếu của tôi, bảo tôi bơi qua bên kia căn bản là chịu chết. Còn nếu bò qua bằng dây thừng, cho dù có bò được đến nơi thì cũng hết hơi rồi, sức đâu mà cứu người nữa.

Lúc này, tôi bỗng nghe tiếng cô gái kia hét âm lên trên thuyền ma. Cô ta liều mạng tìm cách trèo lên dây thừng, nhưng dường như bị thứ gì kéo lại, không sao tiến lên được, đành phải dùng cả hai tay bám chặt lấy mép thuyền, hét to: “Ngài Ngô! Cứu tôi với!”

Nghe thế tôi chột bưng tỉnh, tự tát mình một cái, mắng: “Ngô Tà ơi là Ngô Tà, mẹ kiếp, mày có phải là đàn ông không hả?!”

Tôi cũng không biết cái tát này làm mình tỉnh ra hay là ngu đi, đột nhiên huyết khí dâng trào, cắn răng thét to một tiếng: “Cùng lắm là chết chứ gì!”

Tôi hít sâu một hơi, cầm lấy kính bơi đeo lên, sau đó cởi giày, đến bên mép thuyền vụng về nắm lấy sợi dây thừng bị kéo căng kia. Chỉ thấy trước mắt sóng gió ngút trời, sợi dây thừng thỉnh thoảng lại ngập vào trong nước.

Sợi dây thừng dài chừng mười hai mét, cực kỳ chắc chắn, nếu tay chân nhanh nhẹn một chút thì chắc cũng không nguy hiểm. Chỉ sợ lúc đang bò trên dây thừng lại bị sóng đánh dạt xuống biển thôi, nghĩ đến đây, quyết tâm của tôi cũng hơi lung lay.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ gặp phải chuyện cần nhiều quyết tâm đến thế, mông nhích tới nhích lui trên mép thuyền một hồi lâu rồi mới chậm rãi lết được bước đầu tiên ra bên ngoài. Tôi dựa theo phương pháp của bộ đội đặc chủng xem trên tivi, dùng cả tứ chi, treo ngược trên dây thừng, vừa đi

vừa cầu nguyện. Nhưng còn chưa kịp hé miệng thì một cơn sóng đột nhiên ào tới, nhấn chìm tôi vào trong nước, đến lúc thò được đầu lên thì mặt đã tím tái vì nghẹt thở. Cũng may nhờ vậy mà tôi tránh được lực đánh của sóng, cảm thấy vững tâm hơn, hẳn là có thể thuận lợi leo sang bên kia.

Cứ như vậy khi sóng đánh tới thì tôi đứng yên, chờ nước rút xuống lại bò tiếp, cũng không biết qua bao lâu, khi tôi sắp tới gần con thuyền ma kia thì phía sau một ngọn sóng lớn đánh ập tới, cả người tôi bị nhấn chìm trong nước, có lẽ phải sâu tới hơn một mét, bị đánh cho tối tăm mặt mũi. Tôi nín thở, mở to mắt nhìn, đột nhiên thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Dưới đáy con thuyền ma kia có một sợi xích rỉ sét rất dài, càng kỳ lạ hơn là phần cuối đoạn xích gắn vào một khối gì đó, nó nằm rất sâu dưới đáy nước nên không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tôi thở hắt ra, định nhìn cho kỹ thì đột nhiên sợi dây thừng kia lại nhấc lên, tôi thoát ra khỏi mặt nước. Lần này tôi ở ngay trên đầu ngọn sóng, nhìn xuống dưới thì thấy cô gái kia đang ngẩng mặt lên, lết vào trong khoang thuyền bằng một tư thế kỳ lạ. Nhìn kĩ hơn một chút, bỗng tôi sợ đến ngây người, bởi thứ lôi cô ta đi không phải tay cô ta mà là hai bàn tay quỷ khô quắt kia.

Tôi thấy cô ta không hề nhúc nhích, gần như đã mất đi tri giác, không còn cách nào khác đành phải nhanh tay nhanh chân trèo qua, sau đó xoay người ngã lên boong con thuyền ma.

§11. Boong Thuyền

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Boong thuyền này đã bị nước biển ăn mòn nhiều năm, không còn chịu được sức nặng, vừa bị thể trọng 80kg của tôi đè lên đã phát ra âm thanh ken két tựa như muốn gãy. Nhưng tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy, vội nhìn xem cô gái kia thế nào.

Nửa người cô ấy đã bị kéo vào khoang thuyền tối om, tôi vừa thấy thể lập tức cuống lên. Trên người đã không có trang thiết bị chiếu sáng gì rồi, đến cả vũ khí cũng không nốt, lỡ mà bị kéo vào đó, thật chẳng biết sống chết thế nào.

Tôi lăn một vòng qua đó, nắm chặt lấy chân cô ta, dùng hết sức kéo vài cái, phát hiện cô gái đó không hề nhúc nhích. Hơn nữa cô ta mặc bộ đồ lặn bó sát người, không có chỗ bám vào đã đành, lại còn dính nước biển trơn muốn chết, cố mấy cũng chỉ dùng được 80% sức lực.

Tôi thấy nếu cứ tiếp tục thế này thì cô ta tiêu chắc. Trong lúc nguy cấp cũng không nghĩ ra cách nào hay hơn, vội quá tôi liền nhào tới ôm chặt lấy eo cô ta, như vậy trọng lượng hai người cộng lại ít nhất cũng hơn 130kg, để tôi xem hai cái tay khô như que củi kia kéo kiểu gì.

Không ngờ sức chịu đựng của boong thuyền này cũng có hạn, tôi vừa mới đè lên đã nghe một âm thanh giòn tan, rồi tất cả sụp xuống. Mấy giây tiếp theo, tôi cùng một mớ gỗ mục ẩm ướt rơi vào trong khoang thuyền, may mà đáy thuyền còn chắc chắn, không thì chúng tôi đã chui tọt xuống biển rồi.

Cú rơi quá mạnh, tôi lão đảo ngồi xuống, không khỏi âm thầm cười khổ. Lúc này liệu mạng để khỏi bị kéo vào trong khoang, bây giờ lại rơi thẳng vào như vậy. Ngay lúc đó, tôi nghe tiếng cô gái kia vang lên từ bên dưới: “Tránh ra mau, anh nặng muốn chết!”

Bây giờ tôi mới nhận ra mình đang ngồi trên mông cô ấy, vội vàng tránh ra, thậm chí thế này có ổn không vậy? Trước kia xem phim kịch gì đều chỉ thấy nữ ngồi lên người nam, bây giờ thì ngược lại. Cô gái kia khó khăn ngồi dậy, bàn tay trên vai đã biến mất, tôi kinh ngạc vội hỏi: “Hai bàn tay quý kia đâu mất rồi?”

Cô sờ bả vai, kinh ngạc nói: “Tôi chịu, từ lúc bị kéo lên thuyền tôi cứ mơ mơ màng màng, cũng không biết nó biến mất lúc nào. Anh không thấy sao?”

Tôi lắc đầu: “Vừa rồi lúc rơi xuống đây tình hình rất hỗn loạn, tôi cũng không để ý. Nhưng hai bàn tay kia có thể kéo được cả một người, chắc chắn

là thực chứ không phải ảo giác, không thể tự nhiên mà biến mất được, nhất định là nó bị rớt ra lúc chúng ta rơi xuống, cô xem thử có đề lên nó không?”

Cô gái kia vừa nghe xong liền bị dọa đến tái mặt, vội nhô mắt xem. Tiếc là bên dưới ngoài ván gỗ ra không còn gì khác. Tôi nói: “Có lẽ nó vẫn còn ở trên bậc thang, chẳng qua lúc rơi xuống bị tuột ra thôi. Cô đột ngột rơi xuống như vậy, nó không kịp trở tay, nhiều khả năng vẫn quanh quẩn bên trên.”

Cô ấy gật gật đầu, cảm thấy có lý: “Không biết nó kéo tôi sang đây để làm gì, xem ra chúng ta nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Hai chúng tôi nhìn quanh quát bốn phía, vừa rồi boong thuyền bị vỡ ra một mảng lớn nên ánh sáng lọt xuống cũng đủ để nhìn rõ. Trên thành khoang có một lớp mảng bám màu trắng rất dày, hầu như bao phủ lên tất cả mọi thứ. Chúng tôi nạy ra một ít, có thể nhìn thấy một vài vật dụng thông thường khi đi biển, nhưng đa số đều đã mục nát chỉ còn giữ được hình dạng.

Với quy mô kết cấu như thế này, đây hẳn là một thuyền đánh cá cỡ trung của những năm 70 hay 80, thân thuyền bằng tôn, khoang thuyền rất rộng, dùng ván gỗ ngăn cách, hẳn là phân ra phòng nghỉ của thuyền viên, phòng lái thuyền và kho hàng; lúc này hẳn chúng tôi đang ở trong kho hàng. Nhưng nhìn vào những thứ được gỡ ra, có thể khẳng định con thuyền này không phải bị đắm trên đường vận chuyển hàng.

Bộ khung thuyền có lẽ vẫn chưa hoàn toàn bị ăn mòn, cho nên mới có thể trôi dạt được, bằng không đã sớm bị sóng lớn đánh tan rồi.

Cô gái kia lại lắc đầu: “Thật ra thì tôi cũng có hiểu biết khá rõ về tàu thuyền, hiện trạng con thuyền này rất bất thường... lớp mảng bám dày như vậy, theo lý mà nói thì nó phải chìm dưới đáy biển ít nhất mười mấy năm.”

Tôi hỏi: “Có thể nó được bão lớn cuốn từ đáy biển lên cũng nên?”

Cô ấy trả lời: “Khả năng đó rất thấp, thuyền đắm mấy chục năm, sớm đã bị chôn vùi dưới đáy cát, dù anh có dùng cần câu để kéo lên thì cũng rất khó khăn, hơn nữa thân thuyền đã bị giòn, không cẩn thận là vỡ vụn ngay.”

Tôi cũng từng nghĩ đến những điều cô ấy nói, nhưng vẫn còn một chuyện khó hiểu: con thuyền này nếu lúc trước đã bị đắm, bây giờ sao còn có thể nổi lên mặt nước? Cho dù có người trục vớt nó lên, trên thân thuyền chắc chắn vẫn còn vết thủng lưu lại khi thuyền gặp nạn, chẳng lẽ lỗ thủng có thể tự vá lại hay sao?

Tôi thấy chẳng tìm được gì ở đây cả, hai bàn tay kia cũng không thấy bóng dáng mới hơi yên lòng một chút, phải sạch gỗ vụn trên người rồi cùng cô gái tiến vào cái kho bên trong. Giữa hai kho được ngăn đôi bởi một tấm ván gỗ, giờ đã gàn nát vụn. Tôi định đá bay tấm ván xuống nhưng cô gái kia ngăn lại: “Phía trên tấm ván gỗ này là boong thuyền, anh mạnh tay mạnh

chân như vậy, lỗ cả boong thuyền rớt xuống luôn thì sao.”

Tôi tự nhủ, nếu cả boong thuyền sụp xuống thì càng tốt, có ánh sáng chiếu vào sẽ đỡ sợ hơn.

Có kinh nghiệm từ hồi ở Lỗ Vương cung, tôi cũng võ được ra nhiều điều. Đặc biệt sau vài lần cận kề sinh tử, khả năng ứng biến cũng nhanh nhạy hơn hẳn, cho nên dù đang đứng trên một con thuyền ma, thần kinh quả thực vô cùng căng thẳng, nhưng tôi vẫn giữ được bình tĩnh và tỉnh táo.

Giữa tấm ván ngăn còn có một cánh cửa, tôi không biết nên đẩy hay nên kéo, mới thử kéo trước, nào ngờ tay nắm rớt ra luôn cùng nửa tấm ván cửa. Tôi nhìn cô ta, nói: “Thế này thì chẳng khác phá cửa là mấy nhỉ?”

Cô ta không để ý tới tôi mà chỉ nhìn thoáng qua khoảng không tối đen phía sau cánh cửa. Cô gái này quả là bạo gan, nhưng vừa trải qua chuyện như vậy, có lẽ cũng không dám tùy tiện bước vào. Tôi liền mở lời: “Bên trong tối quá, nếu cô muốn vào thì nên đục thủng một lỗ trên boong thuyền phía trên để ánh sáng rọi vào, tránh cho chúng ta vào rồi lại bị thứ quỷ quái gì đó túm lấy.”

Tôi biết chắc những lời này sẽ hữu dụng, quả nhiên cô nàng bắt đầu do dự. Tôi cười thầm một tiếng, bước đến gạt nhẹ vài cái, tấm ván lập tức sụp xuống gần hết. Trong kho có một cái giường rất lớn, khung giường được làm bằng sắt tây nên vẫn còn đó. Ván giường gần như đã nát vụn hết, xem cách bài trí có thể đoán đây hẳn là chỗ nghỉ ngơi của thuyền viên. Trong góc phòng đặt một cái tủ sắt đóng kín, tôi thử kéo một cái, thấy cánh cửa khá lỏng lẻo.

Với loại thuyền này có lẽ khó mà tìm được bản ghi chép để lại. Lão lái thuyền hiện tại mỗi ngày đều viết nhật ký hàng hải, nhưng thời đó người biết chữ không nhiều nên tôi cũng không trông mong tìm được thứ gì hữu dụng. Đến khi mở tủ sắt ra tôi mới giật mình kinh hãi, trong đó có một cái túi chống thấm đã cũ. Tôi mở túi, từ bên trong rơi ra một quyển bút ký đã gần nát vụn, trên bìa viết mấy chữ: Bản ghi chép khảo cổ bãi đá ngầm Tây Sa.

Tôi lật sang trang sau, trên đó có mấy chữ được viết nắn nót – Tháng 7 năm 1984, Ngô Tam Tỉnh tặng Trần Văn Cẩm.

§12. Lời Nói Dối Của Chú Ba

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Nhìn thấy dòng chữ này, tôi ngạc nhiên đến suýt ngất. Ngô Tam Tỉnh với Trần Văn Cẩm chẳng phải là tên đầy đủ của chú Ba với Văn Cẩm đó sao? Chẳng lẽ bản bút ký này là của hai người lưu lại từ ngày đó? Nhưng tại sao nó lại xuất hiện trên con thuyền ma này cơ chứ?

Nếu trước khi con thuyền ma này bị chìm, trên thuyền vừa hay có hai người là Ngô Tam Tỉnh với Trần Văn Cẩm, mà hai người đó cũng trùng hợp là dân khảo cổ, lại trùng hợp đến bãi đá ngầm Tây Sa làm khảo cổ, xác suất trùng hợp như vậy đủ để tôi trúng số độc đắc chứ chẳng chơi.

Tôi suy nghĩ một chút, có lẽ không cần quá lo lắng, bản bút ký này có thể giải thích theo cách khác. Không còn gì phải nghi ngờ, đây hẳn là do nhóm người chú Ba lưu lại. Hơn nữa xem chữ ký bên trên thì quyển sổ này vốn là chú Ba tặng cho Văn Cẩm, còn Văn Cẩm lại dùng nó làm nhật ký ghi chép lại tiến độ khảo cổ ở bãi đá ngầm. Nghĩa là chủ nhân thực sự của bản bút ký này phải là Văn Cẩm mới đúng.

Vậy con thuyền quỷ này hẳn là có liên quan với nhóm khảo cổ của chú Ba năm đó, nhiều khả năng đây chính là con thuyền đánh cá cỡ trung quay về mà không thấy trở lại khi ấy.

Tôi có chút suy tư, không khỏi cảm thấy vô số những nghi vấn đua nhau xuất hiện, đầu đau muốn nứt ra.

Những điều bí ẩn thực sự ẩn chứa trong câu chuyện này, sợ rằng chỉ người trong cuộc mới biết. Lúc này tôi mới hiểu được bề ngoài của câu chuyện, hình như vẫn còn thiếu mất một tình tiết nào đó làm trung tâm kết nối những dữ kiện này lại. Nếu ông chú hồ ly kia mà chịu thành thành thật thật kể hết mọi chuyện cho tôi biết, có lẽ lúc này tôi đã nắm được điểm mấu chốt của vấn đề rồi.

Biết đâu bản ghi chép này có thể cho tôi biết được điều gì đó. Tôi vốn định đem giấu thứ này đi, chờ đến lúc không có ai thì mở ra xem, nhưng lại không thắng nổi sự hiếu kỳ mãnh liệt trong lòng. Dù sao thì sớm muộn gì cô ấy cũng biết chuyện này, vậy đâu cần phải ra vẻ thần bí, nghĩ thế tôi cũng chẳng kiêng kỵ gì nữa, mở luôn ra xem.

Văn Cẩm quả là người rất nghiêm túc với công việc, bản ghi chép của mỗi ngày cô ấy đều dùng cùng một quy cách, liệt kê rõ ràng mạch lạc. Tôi thấy trang đầu chính là ngày đầu tiên bọn họ xuất phát, ngày 15 tháng 7, trên đó liệt kê một danh sách, đứng đầu quả nhiên là Ngô Tam Tỉnh, còn tên Muộn

Du Bình kia tên gì nhỉ? Tôi nhớ hình như có lần chú Ba nói hẩn họ Trương, tìm một chút thì thấy quả thực có một người tên Trương Khởi Linh, lẽ nào chính là hẩn?

Tôi lại lật sang trang sau, nội dung phần đầu chủ yếu là quá trình tìm kiếm và xác định vị trí mộ cổ dưới biển. Mọi việc được ghi chép còn chi tiết hơn cả lời kể của chú Ba, ngay cả loại dây thừng và quá trình suy luận cũng được viết ra rõ ràng, đúng là khác biệt hoàn toàn so với ông chú Ba quê mùa thô kệch của tôi. Thật không thể hiểu nổi tại sao hai người bọn họ lại có thể ở bên nhau nữa. Nhưng đó không phải là chuyện tôi quan tâm vào lúc này. Tôi giờ thẳng đến phần cuối, vừa nhìn thấy liền choáng váng.

Thật ra chẳng cần xem hết nội dung phần cuối, chỉ cần nhìn qua mấy tiêu đề cuối cùng trong bản ghi chép đã đủ khiến tôi kinh ngạc rồi, đồng thời cũng không quên rửa thềm ông chú Ba tệ hại kia một trăm lần.

Chỉ thấy cô ấy viết, ngày 21 tháng 7, lần đầu tiên vào mộ huyết dưới đáy biển.

Nhân viên: Ngô Tam Tĩnh.

Tiến độ: kiểm tra hai phòng bên cùng hành lang lát gạch, chuẩn bị khảo sát hậu thất.

Công việc: Dùng ống dẫn để thông khí cho mộ thất, chuẩn bị cho việc dò tìm trong thời gian dài.

Hiện vật tìm được: Quan tài trẻ con viên vàng, chạm trổ song phượng.

Ghi chú: có chuyện khẩn cấp, sẽ bổ sung chi tiết sau.

Bên dưới cũng có một bản ghi chép, ngày 23 tháng 7, lần thứ hai tiến vào huyết mộ dưới biển.

Nhân viên: Toàn bộ thành viên.

Tiến độ: Không.

Công việc: Tránh bão lớn mùa hè.

Hiện vật tìm được: Không.

Ghi chú: Không.

Thì ra trước khi dẫn cả đám vào, chú Ba đã vào trước rồi. Với cái tính gian manh của chú, chắc chắn đã thuận tay mang ra rất nhiều đồ. Trong này chỉ ghi là kiểm tra xem xét hai phòng bên với hành lang, ai biết được chú có mở hậu thất hay không! Không chừng những thứ trong quan tài cũng đã bị chú sờ qua một lần. Rốt cuộc lần đầu vào trong đó, lão hồ ly này đã làm cái khỉ gì! Tôi bất giác hận đến nghiến răng.

Tôi nhìn sơ qua một lượt, trong này hẩn là còn ghi rất nhiều điều hữu ích,

nhưng hiện giờ không cần xem kĩ làm gì. Tôi cẩn thận cất nó vào túi chống thấm, quay đầu lại thăm dò phản ứng của cô gái kia. Ai ngờ cô ta không thèm chú ý đến tôi, cứ ra sức cạy những mảng bám trên vách ngăn trong phòng thuyền trưởng.

Cô ta làm rất nhanh, thực ra không giống cạy mở mà phải nói là đập ra thì đúng hơn, nháy mắt đã dọn quang một mảng lớn, không ngờ bên dưới lớp mảng bám này lại là thép. Cô ấy cứ thế cạy một mạch cho đến chỗ nối tiếp giữa vách ngăn với thân thuyền. Tôi phát hiện bốn phía của vách ngăn này được hàn dính vào thân thuyền, trông vô cùng chắc chắn, hơn nữa cánh cửa trên vách cũng làm bằng thép, trên cánh cửa còn có một cái khóa kiểu xoay tròn trông như tay lái ô tô.

Cô gái kia vừa cạy mở vừa lẩm bẩm, nghe như là: “Đừng lo, đừng lo, ta thả mi ra ngay đây.”

Tôi nghe vậy liền cảm thấy có gì đó khác lạ, hình như cô ta không được bình thường thì phải. Chỉ thấy cô ta nhanh chóng gạt sạch những mảng bám dính trên cánh cửa thép, lộ ra một lớp cao su giữa cánh cửa và khung, xem ra căn phòng này được đóng rất kín. Sau khi dọn sạch mớ mảng bám, cô ta lại cố gắng xoay chuyển cái khóa tròn kia. Nhưng sức người có hạn, chỉ riêng cái khóa đã rất nặng rồi, hơn nữa bên trong lại đầy mảng bám, không phải thủy thủ lực lưỡng thì không thể mở ra được. Cô ta lại dùng sức xoay xoay mấy cái, mà trước sau vẫn không hề suy suyển.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, bèn nói với cô: “Nhiều khả năng thứ bên trong không bị ngâm nước, chúng ta không mở ra vẫn hay hơn. Trên người chúng ta không có vũ khí, lỡ như bên trong có quái vật gì thì coi như xong đời với nó luôn.”

Cô ta không hề để ý tới tôi, vẫn cố sức mà xoay. Tôi lắc đầu, cô gái này quả là ngang ngạnh, thiện cảm ban đầu đối với cô giờ đã bay sạch.

Mấy phút sau đó, tôi đứng chống nạnh một bên xem cô nàng phí công toi, trong lòng cảm thấy có phần hả hê. Bỗng cô ta quay lại nhìn tôi, tưởng đâu cuối cùng cũng chịu tỉnh ngộ, ai ngờ cô hét lên một tiếng quái lạ, ngã người về phía sau, hai bàn tay khô từ trong mái tóc nhanh như chớp tóm lấy cái khóa tròn kia, ra sức xoay. Hai bàn tay quỷ quái đó cực khỏe, tôi lập tức nghe được tiếng mảng bám vỡ vụn từ bên trong.

Tôi sợ tới mức da đầu bắt đầu co giật, gằn như ngã bệt trên mặt đất. Cảnh tượng này có thể nói đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng, thảo nào khi nãy không thấy hai bàn tay kia đâu, thì ra là giấu trong tóc cô ta, không rõ nói chuyện với tôi lúc ấy là ma hay là người?

Lúc này khóa đã lỏng ra, cô gái kia xoay thêm vài vòng định mở cánh cửa

thép, đột nhiên bên trong vang lên một tiếng động lớn, một cột nước cao từ trong cửa ào ra. Cánh cửa bị dòng nước mở bung, đập vào lưng cô gái, khiến cô ta bị hất văng lên rồi rơi trúng người tôi, làm tôi té lăn trên mặt đất. Tôi biết tình thế nguy cấp, định đẩy cô ta ra để bỏ chạy, nhưng nước biển đã ập đến cuốn chúng tôi văng xa năm sáu trượng. Tôi gắng sức ngẩng đầu, chỉ thấy một gương mặt khổng lồ phủ đầy vảy dần dần lộ ra sau cánh cửa, nhìn chăm chăm vào tôi.

§13. Hải Hậu Tử

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Khuôn mặt không lồ dữ tợn đó phải lớn hơn đầu tôi đến bốn năm lần, cơ thể nó khuất sau cánh cửa thép, không biết còn bực cỡ nào. Ánh sáng từ lỗ thủng trên boong tàu chiếu xuống khá yếu nên tôi không thể nhìn rõ mặt mũi nó, không biết nó là quỷ hay là động vật nữa, chỉ thấy khuôn mặt này quỷ khí dày đặc, quái dị không tả nổi.

Tôi cứ thế ngơ ngác nhìn nó, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, sợ đến nín thở, mẹ nó, hai chân cũng nhũn ra như bún rồi. Tôi chật vật lùi lại mấy bước, lập tức nghĩ đến cô gái kia vẫn còn nằm trên mặt đất, dù cô ta chẳng tốt đẹp gì nhưng thấy chết mà không cứu thì cũng không phải phép cho lắm.

Tôi lật người cô ấy lại, phát hiện ra hai bàn tay khô kia đã biến mất, nhưng lúc này ai hơi đâu mà để ý nhiều vậy, nếu nước còn tiếp tục tràn vào, đầu cô ấy sẽ ngập trong nước, chết đuối là cái chắc. Tôi đỡ dưới cánh tay cô ấy, từ từ kéo về phía sau. Bên kia khoang thuyền thể nào cũng có thang dẫn lên boong, đưa được cô gái này lên boong rồi thì muốn nhảy xuống biển hay cầu cứu đều được, lựa chọn cũng nhiều hơn.

Tôi vừa nhích từng bước chân run rẩy vừa tự nhủ trong lòng: “Bình tĩnh, bình tĩnh, ở vào tình cảnh này thì càng phải bình tĩnh!”, cứ từng chút một lùi về phía sau, tầm mắt lại không dám rời khỏi khuôn mặt kia.

Con quái vật chỉ lặng lẽ ở đó nhìn tôi, nhất thời xung quanh chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào. Nếu em nó có cử động gì, ví như quay đầu hay há miệng, tôi còn thấy dễ chịu hơn một chút, đằng này em nó cứ trừng trừng hai mắt nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi đã sợ lại càng thêm sợ. Tôi tự nhủ chuyện này cũng quá bất thường, nhưng nếu mày đã bắt động rồi thì cứ bắt động ở đó luôn đi, chứ đừng có chờ cho tao lết đến cầu thang rồi mới nhào tới.

Nghĩ vậy tôi dứt khoát không nhìn nó nữa, cúi đầu xuống, cố gắng di chuyển nhanh hơn, vài bước đã đến chân thang. Tôi vừa nhìn lên liền choáng váng, cái thang kia đã gãy vụn, chỉ còn lại mỗi cái khung, một mình tôi còn không biết có leo lên được hay không chứ đừng nói tới chuyện mang thêm một bà cô đang ngắc ngoải. Tôi thấy trên cái thang vẫn còn mấy thanh ngang, liền kéo một cánh tay của bà cô thử leo lên, kết quả vừa giẫm lên đã gãy, thanh ngang tức khắc mủn ra như bùn.

Xem ra chuyện bắt đầu rắc rối rồi đây. Tôi ngoái đầu nhìn lại, thật may là con quái vật kia kiên nhẫn cực kỳ, này giờ vẫn cứ ở yên bên đó. Giờ tôi đang đứng trong tối, giữa tôi và nó có một khoảng sáng nhấp nhোang (dưới lỗ

thùng trên boong tàu), cho nên căng mắt ra cũng chỉ thấy một hình dáng lơ mờ. Tôi bắt đầu thấy yên tâm hơn, mới để cô gái kia ngồi tựa vào tường, sau đó nghiêng rặng vạm sức nhảy lên, định leo lên trước đã rồi tính sau.

Khổ nỗi hai tay tôi tuy dài nhưng sức lực yếu ớt, sau hai lần thất bại, đã không leo lên được mà còn bị dập môi, đau đến chảy nước mắt, trong lòng chán nản vô cùng. Tôi đứng đó nửa ngày cũng không nghĩ ra cách giải quyết, buồn buồn mới ngoái đầu lại xem con quái kia có còn ở đó hay không. Không quay lại thì thôi, vừa quay đầu đã thấy một bóng dáng to lớn đứng lù lù ngay sau lưng mình từ lúc nào không biết. Hai bên mặt đối mặt, thiếu chút nữa là đụng phải, tôi sợ hãi tột cùng, vô thức thét to lên.

Nếu anh bất thành linh quay đầu lại, thấy một người lẳng lẳng đến đứng lù lù ngay sau lưng cũng đủ kinh hoàng lắm rồi, vậy mà thứ tôi nhìn thấy lại là một khuôn mặt dữ tợn, cảm giác sợ hãi này thật sự không sao diễn tả bằng lời. Tôi hét lên, đồng thời cơ thể tự động lui về phía sau, áp sát vào vách khoang.

Lúc này tôi đã nhìn rõ hình dạng của nó, trong đầu tức khắc nhớ lại một chuyện. Trước đây tôi có nghe một người bạn học quê ở vùng biển kể lại, trong thôn cậu ta có một gia đình ngư dân, khi đi đánh cá vô tình bắt được một con vật kỳ lạ trông khá giống người nhưng lại có vảy phủ khắp cơ thể. Họ đem con vật đó về cho người trong thôn xem nhưng không ai biết nó là giống gì. Hôm sau họ mời một người lớn tuổi trong thôn đến, ông lão nhìn thấy nó thì sợ tới mức đứng không vững, la lên: “Nó là con Hải hầu tử, mau thả nó ra, nếu không lát nữa những con Hải hầu tử khác tìm tới thì lớn chuyện đó!”

Nào ngờ gia đình kia nghe nói con vật quý hiếm như vậy lại nổi lòng tham, định nuôi nó rồi bán cho người thành phố. Ngoài mặt thì họ nói với người trong thôn là đã thả nó rồi, thực chất là đem giấu nó trong nhà. Kết quả là hôm sau cả gia đình đó đều mất tích. Người trong thôn cảm thấy có chuyện không hay, tìm kiếm ròng rã hai ngày, cuối cùng tìm thấy thi thể người vợ dưới một vách đá gần bờ biển, phần bụng bị xé toang, nội tạng đều bị ăn sạch.

Ông lão kia thấy cảnh này mới nói đó là những con Hải hầu tử khác đến trả thù. Họ tìm một thầy địa lý, bày một bàn thờ bên bờ biển, thả xuống rất nhiều đầu heo đầu dê, cúng bái rầm rộ suốt mấy ngày trời.

Cậu bạn ấy còn đưa bức tranh vẽ Hải hầu tử cho tôi xem. Cậu ấy bình thường hay vẽ vờn thứ này thứ nọ, cho nên bức tranh trông rất sống động. Đối với một đứa trẻ con như tôi lúc ấy, nó để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc khiến tôi mấy ngày liền ngủ không ngon giấc, giờ nhìn một cái là nghĩ ra liền. Có điều tôi không ngờ thứ gọi là Hải hầu tử này lại có cái đầu bự đến

thế.

Trong phút hồi tưởng, con quái vật kia vẫn đứng yên một chỗ, chỉ chăm chăm nhìn vào cô gái đang dựa vào vách khoang, miệng chảy cả nước dãi. May thay bà cô này chưa tỉnh, nếu không hẳn là đã sợ đến mức rụng rời tay chân rồi.

Tôi định thân lại, thử chạm vào vách khoang sau lưng, thì ra cũng làm bằng ván gỗ đã mục nát rất dễ vỡ. Tôi âm thầm tính toán, với loại ván gỗ này, chỉ cần tôi dựa mạnh người về phía sau thì nhất định sẽ đục thủng một lỗ trên vách khoang, cho nên nếu con Hải hầu tử kia có xông qua đây, tôi vẫn còn đường lui. Nhưng bên kia vách khoang là đuôi thuyền, bên trong hẳn là có rất nhiều máy móc thiết bị, chẳng biết có thể tìm được thứ gì làm vũ khí hay không.

Tôi đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên boong thuyền phát ra vài tiếng kéo kẹt, giống như có người vừa lên thuyền. Tôi còn đang nghi hoặc thì đã thấy gã Trương hói nhảy xuống từ lỗ thủng trên boong. Gã hói kia vừa chạm đất lập tức giương súng lên, cảnh giác nhìn cánh cửa thép rồi quay sang bên này, tức khắc hoảng sợ mà thét to: “Má ơi!”

Con quái vật nghe tiếng thét liền quay lại, nhìn thấy gã, nó bỗng kêu lên một tiếng cực kỳ thê lương, thân thể thấp lùn lập tức bỏ nhào tới. Gã Trương hói kia ứng biến rất nhanh, vội vàng nằm sấp xuống đất tránh đi cú tấn công thứ nhất, đồng thời bóp cò. Con quái vật trúng đạn bị thương trên vai, rên lên một tiếng rồi nhảy lên tung tung, đụng cả vào vách thuyền. Trương hói lại bắn lung tung thêm mấy phát, đầu đạn xẹt qua bên tai làm tôi sợ tới rụt cổ.

Con Hải hầu tử kia cũng khá thông minh, một khi đã biết sự lợi hại của khẩu súng thì không dám tiếp tục tấn công nữa. Nó giả vờ nhào lên rồi đột nhiên bung người nhảy một cú vượt qua đầu gã Trương hói, lui thẳng vào phía sau cánh cửa thép.

Gã Trương hói lia súng theo nó, quét thành một loạt lỗ đạn trên vách khoang, nước biển lập tức ào vào, mực nước trong thuyền nhanh chóng dâng lên. Gã quyết tâm đuổi cùng giết tận, bắn hai phát đạn làm nổ tung bản lề cửa, sau đó tung một cục đá văng luôn cánh cửa. Tôi chạy sau gã, đến nơi chỉ thấy nước đang ào ào tràn vào từ một lỗ hổng nơi đáy thuyền, mà con quái vật thì đang cố gắng chui qua lỗ hổng ấy. Tôi nhìn lướt qua đã hiểu đó là mảng vỡ khi sự cố năm xưa xảy ra, chính là nguyên nhân khiến con thuyền này bị đắm. Nhưng giờ đây nó đã bị một lớp mảng bám dày phủ lên, chỉ còn lại một lỗ hổng lớn bằng miệng bát. Con quái vật kia rất mạnh, gã Trương hói vừa nâng súng lên, nó đã húc vỡ lớp mảng bám, mở rộng lỗ hổng đủ để nó chui qua, tiếp đó một hơi lặn mất tăm.

Gã Trương hói vẫn không cam tâm, quét thêm mấy loạt đạn xuống nước.

Lúc này cả con thuyền phát ra những tiếng đứt gãy rợn người, tôi thấy nước đã ngập đầu gối, biết chỗ này không thể ở lâu, phải rời đi ngay lập tức. Gã Trương hói chạy lại lay lay bà cô kia mấy cái, gọi: “Ninh, Ninh!”, không thấy cô ta có phản ứng gì, gã liền cõng cô ta lên lưng, một đạp dẫm thẳng vào lưng tôi, nhanh nhẹn leo lên trên. Chết tiệt, một đạp đó của gã suýt làm tôi hộc máu, lưng thì đau muốn gãy. Sau đó gã cúi xuống, đưa tay cho tôi rồi kéo tôi lên.

§14. Đảo Vĩnh Hưng

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Tôi vừa trèo lên boong, con thuyền quý đã phát ra một âm thanh đứt gãy rợn người, tựa như có một bộ phận rất lớn bị biến dạng. Tôi thấy con thuyền bắt đầu nghiêng về một phía, thậm chí không ổn, vội nhìn thoáng qua khoang thuyền, quả nhiên khung thuyền đã gãy.

Khung thuyền một khi đã gãy, thân thuyền tất nhiên sẽ vỡ toang ra. Đối với một con thuyền như thế này, chỉ một vết nứt cũng đã là trí mạng. Nước sẽ tuôn ào ào vào trong khoang, có lẽ không cần đến năm phút đồng hồ, con thuyền này đã chìm lìm rồi.

Gã Trương hỏi kia cuống đến độ tái mặt, nói: “Thuyền đã đến rồi, chúng ta mau rời khỏi đây, có gì tính sau.”

Tôi nhìn lại, con thuyền đánh cá của chúng tôi đã đến rất gần nhưng vẫn không áp sát vào, người lái thuyền đứng bên đó vẫy tay gọi to: “Mấy người sao rồi?”

Trương hỏi công cô gái kia lên, hướng về phía con thuyền đánh cá vẫy vẫy tay. Trên đó vang lên tiếng hoan hô, rồi con thuyền mở máy nhích dần về phía chúng tôi, mấy ngư dân trên thuyền phấn khởi reo hò. Thực không thể hiểu nổi, vừa nãy bọn họ còn sợ nhũn cả người ra cơ mà? Những ngư dân đơn thuần này quả nhiên không giống chúng tôi chút nào.

Con thuyền ma kia bị nước vào nên tốc độ cứ chậm dần lại. Sau khi thuyền của chúng tôi cập sát vào, có vài ngư dân nhảy sang đây, nét mặt vẫn chưa hết kinh hoàng. Họ lúng túng đưa cô gái kia trở lại thuyền rồi vội vàng thu cái neo lại. Người lái thuyền hạ lệnh: “Cho thuyền chạy nhanh lên, chúng ta mau chóng rời khỏi cái chỗ quỷ quái này đi!”

Người lái thuyền bảo chúng tôi đặt cô gái kia xuống, ra hiệu cho tôi đỡ lấy cô ấy, sau đó vén tóc cô ấy lên.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy thứ kia tôi vẫn hít một hơi khí lạnh. Trong tóc cô ta có hai bàn tay khô cuộn lại, bây giờ nhìn kĩ mới thấy hai bàn tay này cũng không dài lắm, làn da trông như hóa đá, dưới hai bàn tay đó còn có một bướu thịt. Mà ghê nhất là bướu thịt đó hình như còn có dạng một mặt người nhỏ nhỏ, khuôn mặt ấy không biết làm thế nào mà bám chặt vào sau ót cô ta.

Người lái thuyền vừa nhìn thấy nó, nét mặt bỗng trở nên nghiêm trọng, đầu tiên là đập đầu lấy thứ kia mấy cái, rồi lấy vật gì đó từ trong túi ra ném

lên khuôn mặt kia, nó đột nhiên nhăn nhó kêu thét lên. Người lái thuyền lập tức rút một con dao, nhanh chóng cẩn thận lách lưỡi dao vào giữa bươu thịt và da đầu, cạy nó ra, sau đó giật mạnh một cái kéo thứ kia xuống.

Thứ kia rơi xuống đất, quay tới quay lui, dọa cho mấy người đứng xem xung quanh lui lại mấy bước. Một lát sau, nó tan thành một vũng giống như hồ dán, chảy xuống theo khe trên boong thuyền. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ này, liền hỏi: “Đây là...”

Người lái thuyền nhúng dao vào trong nước biển rửa sạch, khẽ nói: “Đây là nhân diện liêm, là oan hồn trên con thuyền quý kia, chỉ cần dùng lông trâu ném lên mặt nó là được rồi.”

Nhìn nét mặt người lái thuyền, có thể đoán ra ông ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã nhận vụ làm ăn này, cứ lẩm bẩm gì đó trong miệng. Sau khi kiểm tra kỹ càng, biết chắc trong tóc cô gái kia không còn thứ gì kỳ quái nữa, ông ta kêu mấy thuyền viên vào khoang sau làm việc. Chỉ trong chốc lát, thuyền bắt đầu di chuyển.

Lúc này mặt biển đã yên tĩnh trở lại, mây đen trên trời vẫn chưa tan hết nhưng đã tản ra thành từng đám nhỏ, ánh dương quang len qua khe hở giữa những đám mây rơi xuống, khoảng không bao la khoác lên một tấm màn kỳ ảo, xem ra cái cơn bão chết tiệt này cuối cùng cũng qua rồi.

Chúng tôi dàn xếp ổn thỏa cho cô gái, sau đó người lái thuyền leo lên nóc thuyền, tôi biết ông ấy muốn quan sát mặt biển xung quanh. Hải hầu tử kia thù cực dai, chẳng biết nó có đi theo chúng tôi tìm cơ hội trả thù không nữa. Nhưng nước ở Tây Sa rất trong, khi có đủ ánh sáng tầm nhìn có thể lên đến hơn 40m, nếu có thứ gì đó đi theo chúng tôi thì chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay rồi, cho nên tôi cũng không quá lo lắng chuyện đó sẽ xảy ra.

Những người trên thuyền bắt đầu bận rộn lo phần việc của mình, để mặc tôi muốn làm gì thì làm. Vừa rồi tôi tiêu hao rất nhiều thể lực, bây giờ người vừa được thả lỏng đã buồn ngủ muốn chết. Tôi tìm một chỗ thoải mái ngả lưng làm một giấc, đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về Tây, thuyền chúng tôi đang tiến gần vào bờ một hòn đảo. Tôi thấy bờ cát trắng đẹp cực kỳ, nhưng hạt cát lại khá thô, chắc giẫm lên đó cũng chẳng dễ chịu gì, mà ngay trước mặt chúng tôi là một bến thuyền, xem ra nó sắp cập bờ đây.

Tôi những tưởng thuyền sẽ đi thẳng đến địa điểm thăm dò kế tiếp, không ngờ còn có cơ hội cập bờ, bèn thuận miệng hỏi: “Bây giờ chúng ta định đi đâu?”

Người bên cạnh trả lời tôi: “Đi đón vài người trên đảo Vĩnh Hưng”.

Tôi quay lại, thấy cô gái kia đang ngồi ngay cạnh mình, sắc mặt đã khôi phục phần nào, nhìn qua thì hình như cũng vừa mới tỉnh lại. Tôi vốn không

đề phòng phụ nữ bao giờ, thấy bộ dạng ốm yếu của cô nàng cũng có chút thú vị, bèn cười cười hỏi: “Đi đón ai?”

Cô ấy chỉ về bến tàu đằng xa, ở đó thấp thoáng bóng dáng một tốp người lưng đeo túi du lịch: “Chính là bọn họ, mấy thợ lặn, còn có một người cũng là cố vấn như anh, tôi nghĩ chắc hẳn anh có quen biết.”

Tôi căng mắt nhìn kĩ vài lần, cũng nhận ra trong đó có một người mập mập trông quen quen nhưng không nhớ ra là ai. Sau đó một thuyền viên ra đứng ở đầu thuyền gọi: “Nè, mấy người! Chuẩn bị hết chưa, chúng tôi đến rồi!”

Tên mập kia ngoảnh đầu lại mắng: “Nè cái đầu ông á! Để Bàn gia ta đứng đây hứng gió Tây Bắc nửa tiếng đồng hồ, mẹ nó, mấy người giờ giấc cao su vừa phải thôi chứ!”

§15. Bàn Tử

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Lòng tôi có đôi chút kinh ngạc, nhưng cũng đoán được một số khả năng. Trong số những người thoát ra từ Lỗ Vương Cung, Đại Khuê đã chết, chú Ba thì mất tích, Phan Tử vẫn đang hôn mê, Muộn Du Bình sống chết chưa rõ, chỉ còn có tôi cùng Bàn Tử. Tổ chức này coi trọng bản lĩnh đã chuẩn bị kỹ càng, tôi đoán chắc lựa chọn hàng đầu của họ là Bàn Tử, tôi may ra chỉ là phương án bổ sung mà thôi.

Thuyền vào bến cũng không giảm tốc độ, tên Bàn Tử kia mới vài ngày không gặp thôi đã béo lên rồi, được cái thân thủ vẫn nhanh nhẹn như cũ. Hắn theo đám người kia nhún mình nhảy phốc lên thuyền, chạy một quãng mới đưa mắt nhìn tôi, hớn hờ cười lớn: “Đồng chí, cậu cũng ở đây luôn hả, xem ra uy tín của A Ninh tiểu thư nhà chúng ta cũng không vừa!”

Cô gái kia miễn cưỡng nở với hắn một nụ cười méo xệch, xem ra bọn họ quen nhau đã lâu. Thái độ của tôi đối với Bàn Tử vẫn luôn trong tình trạng giằng co khen chê lẫn lộn, hắn đã đến đây rồi, tôi cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Nhưng cứ nhớ lại những việc hắn từng làm trong Lỗ Vương Cung, mấy lần hại tôi suýt chết thảm, tôi lại thấy đau đầu.

Hắn đem hành lý lẳng một phát lên sàn thuyền, đến đứng đối diện trước mặt chúng tôi, vừa đám lung bồm bộp vừa nói: “Đuôi tôi chạy đến cong cả đuôi, mẹ kiếp, cô cậu làm gì mà thúc giục khiếp thế! Đúng rồi, đã tìm được nơi đó chưa?”

Cô gái tên A Ninh lắc đầu: “Chỉ còn lại duy nhất một địa điểm, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là chỗ đó.”

Bàn Tử nói: “Cho mấy người biết, Bàn gia tôi ấy mà, ba cái thứ Tầm long điểm huyết với Tham huyết định vị là mù tịt hết. Mấy người tìm được rồi thì báo lại cho tôi một tiếng, còn không tìm được cũng đừng có trách tôi. Tiền tôi vẫn thu như thường, quy tắc giang hồ, Nam phái cô cậu cũng nên nhập gia tùy tục đi!”

A Ninh đầu đầu thở dài: “Tôi biết anh dốt mấy thứ đó nên cũng sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Cụ thể, việc định vị sẽ do ngài Ngô phụ trách.”

Tâm trạng tôi đang tương đối thoải mái, vừa nghe câu này chợt cảm thấy tai ù đi. Tôi phụ trách? Phụ trách kiểu gì? Tôi ngay đến cả một xeng cũng chưa từng đào, vội lên tiếng: “Tôi phụ trách? Không phải các cô đã biết hải đầu kia ở chỗ nào rồi sao?”

Cô nói: “Mới chỉ áng chừng được vị trí đại khái thôi, tìm được đạo động vẫn là tốt nhất. Nếu chẳng may tìm không thấy thì phải nhờ anh định vị trên thực tế và phán đoán hình dạng của địa cung rồi. Trong tay chúng tôi chỉ có một mớ tư liệu cũ nát, làm sao thay thế được kinh nghiệm của thổ phu tử? Chú Ba của anh cũng cáo già thật, những tài liệu đó chẳng lưu lại cho chúng tôi tở nào.”

Lung tôi đổ đầy mồ hôi, xem ra tối nay đừng hòng ngủ, phải nằm mà liệu liệu nhớ lại những thứ ngày trước ông nội dạy cho, bằng không tới nơi rồi sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất!

Hạ xẻng thì không thành vấn đề, dưới đáy biển có chậm chạp chút ít hoặc sai lầm gì đều có thể đổ thừa cho nước biển, thổ phu tử chứ có phải hải phu tử đâu, lĩnh vực này chắc chắn không thuộc phạm trù chuyên ngành của tôi. Nhưng muốn tôi định vị địa cung thì đúng là gay to, may thay tôi không có nhiều kinh nghiệm thực tiễn nhưng vẫn còn biết chút lý thuyết.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, tâm trạng căng thẳng khi nãy cũng dần lắng lại, bụng bảo dạ thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, đến lúc đó nếu quả thực thấy không ổn thì cứ phán bừa là địa cung đó rất kỳ quái là được rồi.

Bàn Tử nhìn tôi, nói: “VẬY là tốt, tất cả đã sẵn sàng! Nhưng hiểm khi có dịp đến Tây Sa, tối nay chúng ta hãy đánh chén một bữa no say mà bồi dưỡng sức lực, đồ đấu cũng là lao động tay chân đấy!” Dứt lời huỳnh huých chạy đi tìm lái thuyền, xách lão lên mà hỏi trên thuyền có hải sản gì không.

A Ninh hình như không muốn ăn, chỉ đứng một bên không nói năng gì. Nhưng tôi đang lúc đói bụng, vừa nghe có hải sản nước miếng đã biểu tình trong miệng, cũng chạy tới xem.

Ở Tây Sa rất nhiều cá thu, cá lao và cá mú. Người ta nói biển Tây Sa một nửa là nước, một nửa là cá, cho nên thuyền đánh cá ra khơi rất hiếm khi tay trắng trở về. Đến mùa du lịch, câu cá ở Tây Sa cũng là một thú vui. Bàn Tử gào la thúc ép ghê quá, ông lái thuyền đành miễn cưỡng lấy trong hầm cá ra một con cá thu to tướng đưa cho người làm: “Chặt đầu nó rồi bỏ vào nồi mà nấu.”

Bàn Tử không biết chuyện vừa xảy ra, thấy vẻ mặt đưa đám của ông lái thuyền thì cực kỳ khó chịu, quát: “Mẹ kiếp, có phải ông đây ăn quịt đâu, cũng đêch phải cướp của người!”

Bực bội gì thì bực bội, nhưng đến lúc nồi cá bung tới, hương vị khởi phải nói, cảm giác thèm thuồng của tôi cũng theo đó mà dâng lên tận cổ. Trước kia sống nơi thành thị, chưa bao giờ nghĩ tới có ngày mình lại được ăn những thứ như vậy. Bàn Tử ánh mắt như thoi miên, nồi đặt chưa vững hẳn đã phóng đũa gấp ngay một miếng da cá còn nóng hổi tống vào miệng, nóng

đến mức rớt cả nước mắt.

Uy lực của cái nồi thom phức này thật sự rất lớn, không biết có phải vì tất cả đều đói gần chết hay không mà ai ai cũng vây lấy nó, ngay cả Trương hói đang ngủ dưới kho cũng phải mò lên, nghe thấy thế cũng góp lời: “Tây Sa hay thật, tha hồ nấu cá cả đời ăn chẳng hết.”

Bàn Tử kéo gã ra mắng mỏ: “Nịnh hót vừa phải thôi, ông ấy, con mẹ nó đừng có phun nước miếng rào rào như thế, không thấy ghê muốn chết sao?!”

Trương hói thấy Bàn Tử lạ mặt, liền chìa tay ra bắt tay hắn: “A, người mới, xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

Bàn Tử bụng dạ vốn thẳng như ruột ngựa, liếc gã một cái, quay sang hỏi A Ninh: “Cái lão hói đầu này là ai thế?”

Trương hói vừa nghe sắc mặt lập tức đen lại, cố gắng lịch thiệp: “Xin gọi tôi là ngài Trương, hoặc giáo sư Trương được không?”

Bàn Tử không thèm để ý đến gã, A Ninh thấy không khí căng thẳng mới đứng ra lên tiếng: “Quên chưa giới thiệu cho các anh, vị này là giáo sư Trương, một trong những cố vấn của chúng ta lần này.”

Bàn Tử nghe hai tiếng giáo sư, cũng không dám thất thố, vội nắm tay Trương hói mà nói: “Áy, thật xin lỗi, tôi không nhìn ra ngài lại là một nhà trí thức. Tôi họ Vương, chỉ là một kẻ thô lỗ bình thường, ngày thường quen thẳng tính, mong ngài đừng để bụng.”

Trương hói nghe thế bất đắc dĩ nhếch mép nở nụ cười: “Trí thức hay người thường cũng là người cả thôi, chẳng phải trí thức cũng từ người bình thường mà ra hay sao? Phân công bất đồng, phân công bất đồng.”

Bàn Tử nghe mà đực mặt ra không hiểu, đành phải cười xòa. Trương hói không nhận ra, hỏi tiếp: “Ngài Vương đang làm công việc gì vậy?”

Bàn Tử ngây người, cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không thể tỏ ra quá thô lỗ trước mặt một bậc trí thức, đành đáp: “Cái này...nói nôm na thì tôi làm việc dưới lòng đất.”

Trương hói không khỏi kính nể: “Hóa ra là một chiến sĩ công an, thất kính, thất kính.”

Tôi ngồi nghe cứ phải bấm bụng nhin cười, con mẹ nó, lão Trương hói này lải nhải cũng lắm thật. Bàn Tử thấy tôi cười, mới hung hãn trừng mắt liếc xéo một cái, nói với Trương hói: “Chuyện này nói sau cũng được, tới đây ăn mấy miếng đi đã.” Dứt lời liền hô hào mọi người nâng đũa.

Tôi cũng không để ý đến họ nữa, nhắc đũa lên ăn. Mẹ kiếp, mùi vị đúng là hảo hạng, mồm còn chưa nuốt hết miếng thứ nhất, tôi đã gấp đến miếng thứ hai.

Bàn Tử ăn một hồi, ợ lên sung sướng rồi lại đòi uống rượu. A Ninh nói: “Đây là thuyền ngư dân đi đánh cá, đào đâu ra rượu cho anh?” Bàn Tử không tin, phi ngay xuống dưới khoang thuyền lục lọi một hồi, cười toe toét ôm vò rượu lên. Ông lái thuyền thấy thế thì sợ đến run người, luôn mồm giải thích đây là rượu công cho Long Vương, nói xong chạy tới muốn thoát lại.

Bàn Tử tức điên người: “Ông làm nhảm nhiều quá ta không nghe đâu, cái thứ rượu vớ vẩn này của ông, Long Vương ném thử đảm bảo đánh cho thuyền đắm luôn chứ chẳng chơi!” Nói xong lôi trong túi ra một bình rượu xái, vớt cho ông lái thuyền: “Cầm lấy, cho Long Vương thay đổi khẩu vị chút đi! Đây gọi là trao đổi văn hóa rượu Bắc Nam, nhìn thấy không, là rượu xái Hồng Tinh đây, là đồ thượng hạng. Mẹ kiếp, ông đúng là có mắt như mù!”

Ông lái thuyền đứng ngây như phỗng không biết phải làm sao. Bàn Tử cứ coi như lão đã đáp ứng, xé niêm phong chia cho chúng tôi. Rượu này đúng là tuyệt, là rượu dứa hảo hạng của thị trấn Lê Miêu. Chúng tôi nốc lấy nốc để một trận như gió táp mưa sa, mãi đến lúc trăng lên đỉnh mới thôi.

Bàn Tử uống ngum rượu cuối cùng, bụng đã no, vỗ đùi ngồi thẳng lưng: “Các vị, ăn uống no say rồi, cũng nên nói chuyện nghiêm túc một chút.”

§16. Hạp

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Thấy Bàn Tử biến sắc, tinh thần tôi không khỏi dao động. Gã Bàn Tử này tuy tính tình tùy tiện, nhưng biểu hiện của hắn lúc ở trong cỗ mộ rất xuất sắc, ít ra về mặt kinh nghiệm cũng đã hơn tôi không biết bao nhiêu lần. Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa tự mình đi đồ đấu lần nào, cũng không biết có cần phải nói vài lời động viên trước khi xuống đấu hay không nên tạm thời cứ làm một cậu trò ngoan, chờ xem hắn muốn nói gì.

Tên mập kia ăn rất nhiều, hắn vỗ vỗ cái bụng căng tròn như bụng trống, nói: “Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa đồ qua hải đấu lần nào, trước hết nhất định phải chuẩn bị đầy đủ để khi xuống đó đỡ phải luống cuống tay chân. Mà hải đấu thì chắc chắn không giống đấu trên cạn, tôi cũng muốn kiểm tra trước xem mấy người chuẩn bị trang thiết bị gì cho tôi đã.”

A Ninh nói: “Ngài Vương, vậy lần này anh nắm chắc được mấy phần? Hay là chúng ta cứ lập kế hoạch trước, trong lòng cũng tự tin hơn.”

Bàn Tử lắc đầu: “Rất khó nói, dựa theo kinh nghiệm của tôi, hải đấu này một là khó xác định vị trí, hai là khó đào đạo động, ba là không nắm rõ tình hình bên trong. Bây giờ chúng ta gác hai vấn đề đầu tiên sang một bên tạm thời không nói đến, quan trọng là cái thứ ba, chẳng biết trong cái hải đấu này có bánh tồng hay không, lỡ như có thì quả là phiền phức, còn nếu không có thì nó chẳng qua chỉ là một cái đấu ở dưới nước thôi, giải quyết cũng đơn giản hơn.”

Nói đến bánh tồng, tôi đột nhiên nhớ tới con quái vật mà chú Ba kể đã gặp trên đường vào mộ, càng nghĩ càng cảm thấy đó có thể là con Hải hầu tử mà tôi đã đụng độ trên thuyền ma, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, mới nói: “Có bánh tồng hay không thì tôi không biết, nhưng có thể chúng ta còn gặp phải thứ phiền toái hơn nhiều.”, nói rồi tôi kể lại cho họ nghe về thứ tôi đã nhìn thấy trên thuyền ma. Những người kia đã nghe gã Trương hỏi thêm mắm dặm muối kể qua, nhưng chuyện gã kể chắc chỉ xoay quanh đề tài gã đã cứu tôi và A Ninh như thế nào, còn tôi kể thì thật thà hơn nhiều. Chờ tôi kể xong, Bàn Tử nhíu mày hỏi: “Hừ, mẹ nó, còn có thứ này nữa sao?”

Tôi gật gật đầu: “Rất nhiều vùng có truyền thuyết nói về nó, chắc là không sai đâu.”

A Ninh cũng gật đầu: “Trước đây tôi từng nghe qua rồi, lúc ấy còn tưởng người lớn muốn dọa cho tôi sợ, không dám ra chơi gần bờ sông nên mới thêm thắt ra thôi.”

Bỗng ông chủ thuyền chen ngang: “Không đúng không đúng, mấy người không biết được đâu, những thuyền đánh cá quanh đây đều đã gặp phải thứ này, tôi nói cho mấy người nghe, nó không phải là Hải hầu tử gì gì đó đâu, nó là quỷ Dạ Xoa! Nó là thân thích của Long Vương, mấy người đắc tội với nó, chắc chắn nó sẽ quay lại báo thù! Tôi thấy chúng ta nên mau mau quay vào bờ mua đầu heo mời đạo sĩ lo cúng bái, cầu nó đại nhân đại lượng mà bỏ qua cho chúng ta.”

Gã Trương hỏi nghe thế liền bật cười: “Tôi nói nè, ông chủ thuyền, tôi chỉ dùng một viên đạn mà bắn nát bả vai thân thích của Long Vương, vậy tôi chẳng là Tôn Ngộ Không hay sao?”

Ông chủ thuyền giận đến xanh mặt, nói: “Ông mà Tôn Ngộ Không nổi gì, là Trư Bát Giới thì có!”

Chúng tôi nghe vậy đều thấy buồn cười, Trương hỏi xoa xoa khuôn mặt căng tròn bóng lưỡng, chắc là cảm thấy bản thân cũng hơi hơi giống thật, không khỏi buồn phiền.

Bàn Tử cười một hồi mới nói: “Nếu dưới biển có thứ này thật thì chúng ta nhất định phải mang vũ khí. Lỡ như cái hải đầu kia chính là hang ổ của tụi nó, chẳng phải chúng ta đi đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Tôi hỏi nè Ninh tiểu thư, cô có chuẩn bị định ba hay gì đó tương tự không?”

A Ninh trả lời: “Chúng tôi cũng có nghĩ đến tình huống này nên đã chuẩn bị một ít súng bắn cá, nhưng loại súng này rất cồng kềnh, vả lại chỉ có thể bắn phát một, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp e rằng cũng chẳng mấy hữu dụng.”

Tôi có biết loại súng này, dùng khí nén để kích hoạt, tầm bắn chừng dưới 4m, nếu thuận lợi còn có thể đem làm trường mâu. Nhưng hiềm một nỗi súng này quá dài trong khi đường vào mộ lại hẹp, xem ra rất khó sử dụng.

Bàn Tử không để ý tới chuyện đó, kêu to: “Chẳng cần biết có hữu dụng hay không, súng thì chỉ lo thiếu chứ sao lại sợ thừa, mang theo được thì cứ mang. Ngày mai xuống đó, tôi sẽ dẫn đầu, đồng chí Tiểu Ngộ theo sau lưng tôi, cô với gã hỏi kia đi sau cùng. Nếu tôi thấy có điều gì bất thường sẽ khoát tay, mấy người phải lập tức dừng lại, còn nếu tôi ngoắc ngoắc nắm tay, mấy người khỏi cần lo lắng gì hết, cứ trốn đi là được.”

Chúng tôi thấy sắp xếp như vậy cũng khá hợp lý, nhất loạt gật đầu, sau đó lại bàn bạc thêm vài vấn đề. Tôi nhớ lại những chuyện chú Ba kể, viết ra một danh sách để họ chuẩn bị trong đêm nay, nào là đèn thăm dò, dao găm, ống giữ lửa, túi đựng, dây nilon, móc leo núi, còn cả thức ăn, dụng cụ cấp cứu, mặt nạ phòng độc, hộp nhiều ngăn, họ đã chuẩn bị gần như đầy đủ, đến cả móng lừa đen cũng có.

Dặn dò xong trời đã gần sáng bánh, Bàn Tử bảo chúng tôi đừng có bàn nữa, còn bàn tiếp thì đến nước cũng hết dám xuống luôn, lo mà đi nghỉ ngơi đi, cho nên mọi người đều tự tìm chỗ nghỉ. Loại rượu dứa kia tác dụng mạnh mà chậm, vừa bị gió biển thổi vào người, đầu tôi đã nặng không tả nổi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, đến xế chiều mới tỉnh lại.

Có vài người đã dậy trước tôi, giờ đang lục đục chuẩn bị. Tôi rửa mặt bằng nước biển, đúng lúc này có mấy thợ lặn ngoi lên từ trong nước, một người tháo ống thở xuống, nói: “Tìm được rồi, chắc chắn là chỗ này, đạo động cũng thấy luôn.”

A Ninh nghe thế vội hỏi: “Anh có vào đó xem thử không?”

Người đó lắc đầu: “Có, nhưng đạo động đó rất dài, tôi vào một đoạn mà vẫn không thấy đáy, không dám tiếp tục tiến sâu vào nữa nên đã đi ra.”

A Ninh gật gù đầu, hỏi người thợ lặn thêm vài câu nữa rồi quay sang nói với chúng tôi: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi là vừa, chờ họ dọn quang cửa động rồi sẽ thông báo với chúng ta. Nếu bên trong cửa động có dấu hiệu sụt lún, họ sẽ dùng giá đỡ để cố định.”

Chúng tôi nhất loạt mặc đồ lặn vào. Tôi với mấy người kia mặc rất vừa vặn, duy có Bàn Tử là bị hở phần bụng, lộ cả rốn ra ngoài, tuy có hơi bất lịch sự nhưng vẫn phải mặc vào. Chúng tôi kiểm tra lại toàn bộ trang thiết bị, những thứ cần mang đều mang theo cả, sau đó từng người một nối nhau nhảy xuống nước.

§17. Tóc

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Đạo động kia cách thuyền không xa lắm. Tôi thấy đáy biển bị nổ ra một cái hố lớn, ngay dưới đáy hố chính là đạo động, thậm chí quả nhiên là cách làm của chú Ba. Trước tiên chúng tôi tìm kiếm bốn phía quanh đạo động, không thấy có dấu hiệu sụt lún, xem ra chú Ba cũng không bị lụt nghề chút nào.

Tôi còn nhìn thấy mấy tảng đá neo trông rất giống với miêu tả của chú Ba, nhưng cũng không dám chắc đó đúng là những thứ mà chú Ba đã kể.

Dấu vết quá trình xác định lặn mộ của chú Ba vẫn còn lưu lại, tôi cùng Trương hói cố gắng ghi nhớ. Đạo động ở vị trí này thì chắc là dẫn xuống phòng bên, tường gạch nơi đó hẳn là mỏng hơn.

Chúng tôi tìm khoảng 5 phút, xem chừng việc tìm kiếm cũng không cần thiết, Bàn Tử khoát tay với tôi, ý hỏi giờ có muốn vào hay không. A Ninh nhìn đồng hồ lặn, gật gật đầu.

Trang bị của chúng tôi bây giờ không giống như 20 năm trước, mọi thứ đều nhẹ nhàng hơn nhiều. Cuối cùng chúng tôi ở cửa động kiểm tra lại trang thiết bị một lần nữa đồng thời thống nhất các ám hiệu. Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì nữa, Bàn Tử mới lấy lại bình tĩnh, bơi trước dẫn đường, mấy người chúng tôi mở đèn thăm dò theo sau, thoáng chốc đã vào sâu vào năm sáu mét.

Đạo động này xiên xẹo khác thường, chỗ rộng chỗ hẹp. Tôi vừa bơi vừa nhìn vách động, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, nhìn thế nào cũng không giống do người tạo nên. Nếu là đạo động do chú Ba đào, chắc chắn chú sẽ cẩn thận hạ từng xẻng một, nhưng dấu vết mà tôi thấy trên tường thì loạn cào cào, mấp mô đủ kiểu, giống như hang động do loài động vật nào đó đào ra.

Chúng tôi khó khăn bơi vào sâu 20m, ánh sáng từ cửa động đã không thể rọi tới. Bỗng đạo động đột nhiên chuyển hướng, đâm thẳng xuống dưới, tôi không khỏi cảm thấy kỳ lạ, chưa đào đến mộ thì thay đổi phương hướng làm gì.

Khốn thay dưới này không nói chuyện được, tôi cũng không biết phải biểu đạt nghi vấn của mình ra sao. Chúng tôi ngừng lại ở chỗ rẽ ngoặt, Bàn Tử ra hiệu cho chúng tôi cẩn thận rồi một mình bơi xuống trước. Thấy ánh đèn của hắn cứ xuống mãi xuống mãi cho đến khi chỉ còn là một điểm sáng mờ, tôi không khỏi lú lẫm, tự hỏi sao mà sâu quá vậy.

Rồi hấn từ phía dưới hươ hươ ngọn đèn thăm dò, ý nói dưới đó an toàn, chúng tôi liền nối nhau lặn xuống. Tôi nhìn đồng hồ lặn, đã sâu cỡ vài chục mét, tôi chưa từng lặn xuống độ sâu này, chẳng biết cơ thể có chịu đựng nổi hay không.

Bên dưới mở ra một không gian rất rộng, chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy tường cổ mộ, trên đó đã bị phá ra một lỗ hổng lớn. Tôi càng nhìn càng thấy nghi ngờ, cái lỗ này sao lại bị phá ra theo kiểu quái lạ như vậy, không giống như đồ đầu bình thường là cẩn thận dỡ từng viên gạch xuống, đằng này lại có mấy viên gạch bị đập vỡ nát. Bàn Tử nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại hấn, cả hai cùng nhả ra một đám bọt khí. Hấn chỉ chỉ vào mấy viên gạch vỡ rồi bắt chước động tác của khi, tôi hiểu hấn muốn nói: động này có thể do Hải hầu tử đào ra chứ không phải là đạo động.

Tôi gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, chỉ vào khẩu súng bắn cá trên lưng hấn, hấn lấy xuống, mở chốt an toàn, sau đó bơi qua lỗ hổng.

Đây là lần thứ hai tôi vào một cổ mộ, dầu có chút phấn khích, nhưng nhớ tới chuyện trải qua lần trước, lại cảm thấy không được thoải mái. Đặc biệt lần này lại xuống nước, tay chân vương vীর, nếu gặp nguy hiểm chỉ e không thể cầm đầu chạy thoát thân như khi ở trên mặt đất.

Đường vào mộ lớn hơn tôi tưởng rất nhiều. Tôi tăng độ sáng của đèn thăm dò, lại mở thêm đèn pin chống thấm trong tay, bơi theo ngay sau Bàn Tử. Mấy ngọn đèn của chúng tôi rất mạnh, chiếu rọi cả một vùng rộng lớn, khiến cho cả quãng đường vào sáng trưng lên. Tôi nhìn lên vách tường mộ thì thấy quả nhiên có phù điêu hình mặt người như lời chú Ba kể, không những thế, trên trán những khuôn mặt này đều có khắc vài loại động vật kỳ lạ, đường nét vô cùng tinh xảo. Tôi vừa bơi vừa xem, càng xem càng cảm thấy kỳ quái, những con vật này phần lớn đều là thú giữ mộ, nhưng bọn chúng đều không có mắt, nhìn qua có chút quỷ dị.

Bỗng tôi phát hiện trên trán một khuôn mặt có hình khắc trông giống ba con Xà mi đồng ngư, không khỏi cảm thấy căng thẳng, vội kéo kéo Bàn Tử ý bảo hấn dừng lại rồi tập trung nghiên cứu tấm phù điêu.

Bàn Tử nóng lòng tiến vào bên trong nên không kiên nhẫn chút nào. Hấn nhìn về phía tôi xem tôi đã phát hiện ra điều gì, nhưng mãi vẫn không hiểu nổi, suốt ruột vẫy vẫy tay. Tôi để mặc cho hấn chờ, nhòai người ra xem xét cẩn thận, chỉ thấy ba con Xà mi đồng ngư đó nối đuôi nhau tạo thành một vòng tròn, mỗi con lại có hình dạng khác nhau, tôi có thể nhận ra hai con trong đó đang ở ngay trong túi tôi, còn một con có ba mắt thì tôi chưa từng thấy, không biết nó có ý nghĩa gì. Khuôn mặt ngay dưới con cá cũng hoàn toàn khác biệt với số còn lại, rõ ràng là một khuôn mặt mang đường nét đặc trưng của nữ giới. Có lẽ là do bị nhiều thứ linh tinh bám vào nên nhìn qua

trông nó hơi sần sùi thô ráp, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái.

Tôi còn muốn nghiên cứu kỹ càng hơn nữa, nhưng A Ninh từ phía sau cũng đã thúc giục, tôi không còn cách nào khác đành phải tiếp tục bơi về phía trước. May là những hình điêu khắc đó cứ đi một đoạn lại thấy xuất hiện, tôi có thể quan sát kỹ hơn một chút, có điều xem tới xem lui cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó là lạ.

Xem đi xem lại một hồi, đến khi hình khắc khuôn mặt kia lần thứ năm xuất hiện, tôi mới hiểu ra vấn đề. Tôi nhớ khuôn mặt trên phiến đá thứ nhất nhắm mắt, trên phiến đá thứ hai hình như hơi hé hé mở ra, đến phiến đá thứ ba và thứ tư, đôi mắt càng lúc càng mở lớn, còn trên hình khắc thứ năm này, đôi mắt đã mở ra trùng trùng.

Tôi có linh cảm không lành liền kéo Bàn Tử lại, không cho hắn tiếp tục tiến lên phía trước nữa, sau đó lấy sổ ghi chép dùng dưới nước ra, viết: “Đôi mắt của khuôn mặt trên tường mộ dần dần mở ra, tôi sợ có chuyện không hay!”, viết xong chỉ vào vách tường.

Bàn Tử sờ thử khuôn mặt kia, lắc đầu, lại viết: “Tôi không để ý, nhưng đó chỉ là hình khắc trên đá thô, bên trong nhất định cũng chỉ là đá, cậu cả nghĩ rồi.”

Tôi kiên quyết lắc đầu, ra hiệu cho hắn giương súng lên. Bàn Tử thấy nét mặt tôi nghiêm túc đành miễn cưỡng làm theo. Bơi thêm một đoạn, tôi lại thấy một hình điêu khắc nữa giống y những cái đã xuất hiện trước đó, Bàn Tử nghe tôi nói cũng bắt đầu biết sợ, ngừng lại chiếu đèn quan sát một chút. Khuôn mặt trên phiến đá nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt đã hoàn toàn mở ra, trông có phần ngậy dại. Bàn Tử rọi đèn mấy lượt không thấy có gì thay đổi, lá gan cũng lớn ra, mò mẫm một chút rồi vẫy tay với tôi ra hiệu an toàn.

Tôi bơi qua xem, quả nhiên vẫn là một phiến đá như trước, không có gì đặc biệt. Tôi lấy ngón tay chọc thử vào đôi mắt đó cũng không thấy có phản ứng gì, không khỏi lắc đầu tự giễu, xem ra đây chỉ là trò đùa của người thiết kế mộ huyết nhằm hù dọa những tên trộm mộ có thể vào được đây chứ không hề có ngụ ý đặc biệt gì, vậy mà này giờ tôi lại cứ tự mình dọa mình, thật chẳng còn mặt mũi nào. Bàn Tử vỗ nhẹ người tôi, ý bảo đừng suy nghĩ nhiều quá, mau đi thôi.

Chúng tôi lại tiếp tục bơi về phía trước, tôi nhớ lại những điều chú Ba đã kể, chú đụng phải một cơ quan rồi mới bị hút vào trong cái đài phun nước kia, nhưng vách tường mộ chỗ nào cũng như nhau, làm sao mà tìm được nơi chú đã đụng vào?

Tôi thoáng nghĩ, cứ cắm đầu bơi về phía trước như vậy không phải cách hay, cũng không biết lồi vào mộ này dẫn đến nơi nào, biết đâu lại là một

vòng luân quần, lỡ lạc đường trong này thì coi như xong đời. Tôi âm thầm suy tính, chú Ba chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn đến tận cuối hàng, có thể đoán đó là một đoạn hành lang rất dài. Vừa rồi chúng tôi lòng vòng qua mấy khúc quanh, đoạn hành lang dài như thế chỉ có hai chỗ, nếu suy theo hướng này thì cũng không đến nỗi khó tìm, nhưng phải mất khá nhiều thời gian.

Đúng lúc này, Bàn Tử bơi phía trước bỗng đột ngột dừng lại khiến tôi không kịp phanh, đâm sầm vào mông hắn. Chắc mồm phía trước đã xảy ra chuyện gì, thần kinh tôi bất giác căng thẳng, bơi đến gần xem thử mới hay đường vào mộ đã hết, lối đi bị một tảng đá cản lại.

Bề mặt tảng đá kia trụi lủi, không có văn tự hay phù điêu gì cả. Tôi tìm tòi một lúc lâu cũng không phát hiện ra cơ quan gì, ngượng ngùng gãi gãi đầu, A Ninh viết hỏi tôi: “Sao lại là ngõ cụt?”

Tôi viết lại: “Hắn là có cơ quan ẩn giấu gần đây, chúng ta tìm thử xem có mảng tường nào rỗng ruột không.”

Bọn họ đều gật đầu. Bàn Tử bắt đầu gõ đông gõ tây, kiểm tra cẩn thận những phù điêu hình mặt người. Tôi cố gắng nhớ lại những manh mối ghi trên bút ký, dùng dao găm đảo qua từng kẽ hở nhỏ, nhưng mãi chẳng có gì tiến triển, tảng đá kia vẫn im lìm chắn ở đó không mấy may sứt mẻ.

Tôi không khỏi cảm thấy chán nản, quay đầu lại định nhìn xem Bàn Tử có cách gì không, chợt thấy hắn ngẩn người. Tôi vỗ vỗ vai hắn, viết hỏi: “Có phát hiện được gì không?”

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt kỳ quái, viết hỏi: “Hải hầu tử tóc dài à?”

Tôi không biết hắn đột nhiên hỏi như vậy là có ý gì, không khỏi bật cười. Tôi cũng không để ý hải hầu tử tóc dài hay không, nhưng theo trí nhớ thì hình như cái đầu nó trụi lủi chỉ toàn vảy là vảy.

Tôi thuật lại chi tiết cho hắn rõ, lại hỏi hắn muốn biết chuyện đó để làm gì. Hắn chỉ vào kẽ tường, tôi nhìn theo hướng chỉ của hắn thì thấy ở khe hở giữa tảng đá với vách tường có một luồng tóc màu đen.

Tôi sững sờ đến đờ người, chuyện này hết sức vô lý! Chẳng lẽ bên kia tảng đá có ai đó đang dựa vào?

Bàn Tử vốn can đảm, định với tay kéo xuống xem sao, không ngờ mớ tóc kia đột nhiên co rút lại, lùi về sau khe hở. Bàn Tử liếc mắt nhìn tôi, viết: “Đằng sau tảng đá này có quỷ.”

§18. Một Đồng Tóc

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Trong cỗ mộ dưới đáy nước đột nhiên xuất hiện một luồng tóc, còn biết tự động co lại, người bình thường ai chẳng nghĩ ngay là có quỷ, may mà có tảng đá ngăn ở giữa, dù có quỷ thật đi nữa nó cũng không xông qua đây được.

Không tóm được luồng tóc kia, Bàn Tử hình như không cam lòng, bèn lấy đèn chiếu vào khe hở, muốn nhìn xem bên kia rốt cuộc có thứ gì. Tôi không được can đảm như hắn, phim kinh dị có liên quan đến tóc đâu có thiếu! Liền tránh xa tảng đá xem phản ứng của Bàn Tử như thế nào.

Hắn nhìn đi nhìn lại vài lần, hình như đã thấy điều gì đó khả nghi, hắn lấy lại bình tĩnh, áp sát vào nhìn thêm lần nữa. Lần này hắn phản ứng rất dữ dội, gấp rút lùi về phía sau, bơi xa một hơi mấy mét giống như đang bỏ chạy, sau đó xoay người lại ra sức ngoắc ngoắc nắm tay với chúng tôi. Ban đầu tôi còn tưởng hắn muốn đánh mình, chợt nhớ ra, mẹ nó! Chẳng phải đó là ám hiệu bảo chúng tôi bỏ chạy đây sao.

Nhưng vừa rồi đâu có xảy ra chuyện gì? Tôi theo phản xạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tảng đá chặn đường kia đột nhiên bị đẩy về phía trước, một dòng nước đen như mực dần dần tràn qua từ khe hở. Tôi vội vàng lui lại, cứ tưởng là nước độc, ai dè nhìn kỹ thì sợ muốn rớt cằm, thứ màu đen đó hóa ra đều là tóc người!

Bàn Tử thấy chúng tôi phản ứng quá chậm chạp, vội bơi đến kéo chúng tôi đi. Lúc này cả bọn mới tỉnh ngộ, cuống cuống lo bỏ chạy. Ở dưới nước, càng căng thẳng thì càng mất sức, bơi lại càng chậm. Tôi thấy trong lúc hoảng loạn thế này không cách nào bơi cho nhịp nhàng được, đành bắt chước Bàn Tử đập lên tường mà đi, dù rất khó coi nhưng tốc độ khá nhanh, đặc biệt cảm giác chân có điểm tựa vẫn tốt hơn nhiều.

Chúng tôi đập liên hai mươi mấy bước, đến một ngã rẽ, Bàn Tử kéo chúng tôi lại núp sau khúc ngoặt, ý bảo cứ xem tình hình thế nào đã rồi tính sau.

Chúng tôi hít một ngụm lớn dưỡng khí, vội vàng lui lại nhìn, khỉ thật, đường vào mộ đằng sau toàn tóc là tóc, từng bện từng bện đen kìn kịt. Nhìn cảnh này, yết hầu tôi bắt giắc run lên, không biết phải nuôi bao nhiêu năm tóc mới dài đến chừng này! Bàn Tử chửi thề một tiếng, điên tiết cầm súng nhắm vào giữa mớ tóc màu đen bắn một phát. Hấn hấn nghĩ mũi lao có thể đâm xuyên qua tóc, nào ngờ mũi lao mới phóng ra được 5, 6 mét thì chậm dần lại sau đó bị cuốn vào trong đám tóc, mặt mũi phút chốc trắng bệch.

Nhưng mũi lao kia vẫn có chút tác dụng, mớ tóc giống như có ý thức, hơi lui về sau một chút, sau đó cuộn lại. Nói là cuộn lại chứ thực ra trông giống như có vật gì muốn thoát ra khỏi đó hơn, khiến chúng tôi nhất loạt đề cao cảnh giác. Bàn Tử lắp thêm một mũi lao, chuẩn bị đến gần bắn tiếp phát nữa. Bỗng mớ tóc đột nhiên co rụt lại rồi bung ra, tôi nhìn thấy ở chỗ sâu nhất trong mớ tóc đó là một xác người.

Người đó mặc kiểu đồ lặn giống như chúng tôi, có thể là một trong ba người đi cùng chú Ba. Tôi chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy trong mũi, miệng hẳn đều là tóc, cả hai tròng mắt cũng có tóc lòi ra, nhìn là biết ngay hẳn bị ngạt thở mà chết. Lúc này cái xác đã ngấm nước trương phình lên, trông cực kỳ khó coi.

Tôi vừa nhìn da đầu đã đã bắt đầu co giật. Mớ tóc này vô cùng ma quái, tôi nghĩ trước hết cứ lo chạy thoát thân cái đã, định kéo Bàn Tử, nào ngờ ngẩng đầu nhìn lên đã chẳng thấy hẳn đâu. Tôi hoảng hồn quay đầu lại thì thấy hẳn đã bơi được một quãng rất xa, còn vẫy vẫy nắm tay về phía chúng tôi.

Tôi âm thầm chửi rủa hẳn không tiếc lời, hóa ra tên mập nhà anh lo chạy trước đến chỗ an toàn mới lo cảnh báo cho bọn tôi, sau đó vội kéo Trương hói cùng A Ninh theo sau. Tên mập đó tỏ vẻ phàn nàn chúng tôi phản ứng chậm, tôi mới tức mình cho hẳn một cước vào mông. Bàn Tử bị tôi đá đau, tức tối muốn xông lên đánh lại, A Ninh thấy thế vội ngăn giữa chúng tôi, chỉ chỉ về phía sau. Tôi thấy lúc này lo chạy thoát thân quan trọng hơn, mẹ nó, khi nào thoát ra khỏi đây tôi sẽ tính sổ với hẳn sau.

Lúc này đồng hồ đo áp lực khí trên tay tôi chọt rung lên, tôi cúi xuống nhìn, toi rồi, từ khi xuống nước đến giờ đã ngót nghét nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi lại thở gấp như vậy, dưỡng khí tiêu hao nhiều hơn bình thường vài lần, có hơi vượt quá giới hạn. Tôi nhắm tính thời gian còn lại, tình thế lúc này có thể nói là cực kỳ tệ hại, nếu việc tìm kiếm vẫn cứ dậm chân tại chỗ thì chúng tôi sẽ buộc phải quay về theo đường cũ, bằng không sẽ chẳng còn đủ dưỡng khí mà thở. Thế nhưng phải rời khỏi đây mà chưa tìm được căn phòng chú Ba đã kể, tôi có chút không cam lòng.

Gã Trương hói này giờ vẫn bơi sau cùng bỗng đưa tay kéo dây đai trên người chúng tôi, sau đó luống cuống chen lên đầu tiên, chặn đường ngăn Bàn Tử lại. Tôi thấy vẻ dứt khoát trong mắt gã, thâm nhủ, hiểu biết của người này về cấu tạo mộ cổ hơn tôi nhiều lắm, chẳng lẽ gã đã tìm ra được manh mối gì?

Quả nhiên sau đó gã ra hiệu cho chúng tôi theo sau. Bàn Tử cáu điên, nhưng biểu hiện của hẳn vừa nãy quá tệ nên chúng tôi chẳng ai thèm để ý đến hẳn. Tên mập đó cũng không còn cách nào khác, đành phải âm ức mà

bám đuôi chúng tôi.

Gã Trương hói bơi ngược lại vài mét, chỉ cho chúng tôi thấy một khối đá hơi hơi lõm vào, thì ra vừa rồi Bàn Tử đập lên đó đã khiến khối đá này lún nhẹ vào trong vách tường.

Tôi thấy thế trong lòng mừng rỡ khôn tả, tìm tới tìm lui một hồi, nơi này đúng là phần cuối của một đoạn hành lang dài, chiếu theo lời kể của chú Ba thì cơ quan tám chín phần chính là ở chỗ này. Nhưng cơ quan này một khi đã mở ra, cả bọn sẽ bị cuốn vào theo dòng nước. Chú Ba năm đó có mũ lặn nên không sút mẻ miếng nào, còn chúng tôi trên đầu chỉ có mỗi cái kính lặn, nếu bị cuốn theo dòng nước xiết, không chừng sẽ đập đầu vào đâu đó, máu tuôn ra ào ào...

Tôi nhìn lại đằng sau, mớ tóc kia còn chưa đuổi tới, vốn định nhắc nhở bọn họ một tiếng, ai ngờ gã Trương hói kia chẳng biết tốt xấu, chưa chi đã vội ấn vào cơ quan. Tôi không kịp phản ứng, chỉ thấy vô số bọt nước túa ra.

Thôi xong rồi! Thật sự không ngờ năng lực gây họa của gã Trương hói này so với tên mập Bàn Tử chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Mẹ nó, câu chửi còn chưa kịp ra khỏi miệng, tôi đã bị một lực khủng khiếp từ sau lưng đẩy vào lỗ hồng trên tường. Bị cuốn vào dòng nước xoáy tròn, tôi lập tức hiểu được cảm giác lục phủ ngũ tạng đều lộn tung phèo như chú Ba đã nói, giống như bị nhét vào trục lăn trong máy giặt. Cứ thế tôi bị quay cho vài trận, choáng váng đến chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Không biết đã qua bao lâu, khi tôi dần dần tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là toàn thân rã rời, cái cổ đau nhức, may mà chưa gãy, vả lại ông thờ vẫn còn ngậm trong miệng. Tôi tập trung quan sát, chỉ thấy bốn bề tối đen như mực, bọn Bàn Tử ở bên dưới, coi bộ cũng trải qua một trận choáng váng. Đặc biệt là Bàn Tử, đến lúc này vẫn còn xoay xoay như đang múa ba-lê.

Tôi nhìn quanh một lượt, thấy vách tường xung quanh làm bằng hàn bạch ngọc thượng đẳng; dùng đến vật liệu quý giá như vậy, hẳn nơi này nằm bên trong lăng mộ, xem ra chúng tôi đã đến bên dưới đài phun nước trong phòng phụ mà chú Ba từng nhắc tới. Tôi đập chân bơi lên, đột nhiên đầu có cảm giác âm áp, chợt nhận ra mình đã trôi lên khỏi mặt nước.

Bốn bề tối đen như mực, mà ánh sáng của đèn thăm dò lại tập trung, thành ra chỉ chiếu rọi được một khoảng nhỏ. Tôi bèn tắt đi để đổi sang đèn pin rồi quan sát mộ thất tỉ mỉ một lượt. Mộ thất này hình hộp chữ nhật vuông vắn, ngoại trừ bức vẽ năm mươi ngôi sao trên trần ra thì những chỗ khác cũng không có nhiều hoa văn trang trí, có vẻ giản dị tự nhiên.

Bên trong không có quan sàng và quan quách, vậy đây hẳn là một trong những phòng phụ. Tôi tìm kiếm một vòng, hình như không còn cửa ra nào

khác ngoài một cánh cửa bên trái thông với hành lang lát gạch.

Tường mộ được trát bởi loại đất sét trắng rẻ tiền, trên đó vốn có vài hình vẽ màu sắc sặc sỡ, tiếc rằng đã bị nước ăn mòn chẳng thể nhìn rõ hình dạng, tôi không biết trên bức tranh đó có phải vẽ hình Cám bà hay không.

Trên mặt đất có chôn khoảng một trăm món đồ sứ tùy táng, trong đó có mấy cái vò sứ Thanh Hoa Vân Long cỡ lớn rất có giá, đồng thời tôi cũng phát hiện vài dấu chân ướt dẫm lên mặt đất bụi bặm, dấu vết khá mới, xem ra đó chính là kiệt tác của chú Ba.

Tôi kiểm tra chất lượng không khí rồi để cho bọn họ lần lượt nổi lên khỏi mặt nước. A Ninh lên sau cùng, đầu tiên liền lo lắng hỏi về những dấu chân này: “Đây là do kẻ trộm mộ lưu lại sao?”

Tôi nhú mày, không dám khẳng định, bởi lẽ tôi thấy giữa những dấu chân đó có một vết chân trần nổi bật hơn hẳn, kỳ lạ nhất là dấu chân này rất nhỏ, nhìn như chân một đứa trẻ con không quá 3 tuổi.

Tôi chưa nghe nói đến chuyện đi đồ dấu mà mang con nít theo bao giờ, liền gọi Bàn Tử lại xem. Kinh nghiệm của hắn rất phong phú, có lẽ sẽ hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Bàn Tử thấy vết chân cũng ngẩn người, nói: “Cậu khoan hãy quan tâm đến chuyện nó lớn hay nhỏ, ngay chính bản thân dấu chân này cũng đã bất thường rồi, cậu nhìn kỹ hơn đi.”

Tôi quan sát tỉ mỉ thêm lần nữa, phát hiện trên dấu chân có một lớp vàng vàng giống như sáp bèn dùng dao cạo lên xem, vừa ngửi thấy tức khắc líu lưỡi: “Đây là lớp sáp trên xác không rửa...!”

§19. Bình Sứ

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Xác không rửa thông thường đều là những xác chết được ngâm trong nước hoặc chôn cất ở nơi có độ ẩm cao hoặc trong bùn nhão, lớp sáp là do chất khoáng cùng với chất béo trong thi thể lâu ngày ngưng kết mà thành.

Tôi lần theo dấu chân, phát hiện chúng kéo dài thành một đường dẫn tới tận góc phòng, lộ ra một chiếc bình sứ Thanh Hoa Vân Long áp lưng vào góc, lòng có chút hồi hộp.

Người ta nói Diêm Vương dễ xử, tiểu quỷ khó đùa, chẳng lẽ ở đây lại có một bánh tông non? Tôi nói với Bàn Tử: “Anh nhìn xem, vết chân này có đi mà không có về, không lẽ...”

Mới nói được có một nửa, Bàn Tử đã khoát tay chặn họng, ý bảo tôi im lặng. Tôi quay lại, đập vào mắt vẫn chỉ là cái bình sứ, bỗng có cảm giác run run.

Bàn Tử nói nhỏ: “Thứ đó đang nấp phía sau đây...”

Trương hói đang cời dở trang bị đến dây lưng thì ngừng lại, xách bình dưỡng khí đến hỏi Bàn Tử: “Cái gì thế?”

Bàn Tử bị làm phiền liền rửa: “Bánh tông chứ gì nữa!”

Gã đàn mặt: “Bánh chung? Bánh chung chay ngũ vị của Gia Hưng ấy à?”

Bàn Tử lắc đầu rồi quyết định lờ gã luôn. Tôi hỏi hẳn: “Anh chắc không đấy? Xưa nay tôi chưa từng thấy cái bánh tông nào nhỏ như vậy.”

Bàn Tử đáp: “Chịu, nhưng mặc xác có phải bánh tông hay không, chúng ta cũng phải nhìn cho rõ, bằng không đúng là tai họa, đầu đồ xong cũng chẳng ăn ngon ngủ yên được.” Dứt lời nâng súng hơi lên tay, ngoắc ngoắc tôi. Tôi không muốn đi tí nào, đương nhiên là lắc đầu.

Bàn Tử thở dài sườn sượt, đành phải quay ra gọi Trương hói thay thế. Trương hói lần đầu tiên vào đầu phần khởi ra mặt, vội vã học theo bộ dạng Bàn Tử đi tới, hai người tạo thành thế vây sườn, rón rén tiếp cận bình sứ Thanh Hoa.

Tuy tôi đang sợ khiếp vía nhưng cũng không thể trưng ra vẻ hèn nhát yếu đuối trước mặt phụ nữ được, đành thủ thế, vừa bám càng Trương hói vừa cẩn thận thăm dò xung quanh.

Chúng tôi nhón chân từng bước, e sợ có thứ quái vật gì đó thành linh nhảy xổ vào mặt. Bàn Tử lia đèn pin chiếu vào bình sứ, nhưng cái bình rất lớn nên

không thấy gì cả, lại giờ nòng súng lên chọc chọc. Hành động của hắn làm tôi không nhịn được cười, y hết như hồi bé tôi vẫn đi bắt chồn vậy. Hắn chọc liền năm sáu phát vẫn chẳng có động tĩnh gì, lúc đấy gan mới lớn thêm được thêm một chút, hùng dũng tiến lại gần, hứ một tiếng rồi gào lên ông ổng: “Mẹ nó chứ, có mỗi cái hòm gỗ mục trống hoác, hại ông mày sợ đứng tim!”

Chúng tôi cũng tiến gần hơn xem xét, thấy một chiếc quan tài trẻ con chỉ nhỏ bằng hộp đàn vĩ cầm khắc hình một đôi phượng, nắp quan đã bị lật sang một bên, lớp quan màu trắng bên trong được bảo tồn rất tốt, có điều thi thể đã mất tăm, chẳng trách Bàn Tử nghĩ đây là cái hòm. Tôi lên tiếng: “Không phải hòm, mà là một loại quan tài.”

Bàn Tử ban đầu còn ngờ vực nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, liền hỏi: “Ý cậu đây là quan tài của cái bánh tồng non đó sao?”

Tôi gạt đầu rồi tỉ mỉ quan sát, phát hiện trên thân quan tài có vài lỗ thủng, từ đó có một vết đen sì kéo lê xuống tận mặt đất. Xem ra đã có một thứ chất lỏng chảy ra từ mấy cái lỗ ấy, cảnh tượng này hình như ông nội cũng từng nhắc tới trong bút ký.

Bàn Tử lấy đèn pin soi kỹ cả trong lẫn ngoài, thở dài nã ruột: “Nhìn kiểu dáng của cỗ quan tài này, chắc chắn trên người đứa nhỏ đầy bảo vật. Tiếc quá tiếc quá, không biết cái thi thể chết tiệt đó chạy rộng đi đằng nào rồi, tóm được phải xử luôn, biết đâu lại moi được vài viên trân châu.”

Tôi đương nhiên đồng tình. Trẻ con chết yếu hoặc bị đem bồi táng, trong quan tài luôn có cả đồng đồ quý, hơn nữa hầu như tất cả đều đeo trên mình thi thể. Đặc biệt là trong bụng trẻ bồi táng lúc nào cũng có một viên ngọc chống phân hủy, giá trị thì khỏi phải bàn.

Chúng tôi nhìn quanh quất xem có dấu vết nào của thi thể không, bốn phương tám hướng đều dò xét nhưng một mẩu vụn cũng không có, xem chừng đã bị tên trộm mộ nào đó đánh cắp ra rồi.

Bàn Tử vẫn âm ức lắm, một mực muốn lục lợi cái quan tài thêm lần nữa nhưng tôi có linh cảm không lành, vội kéo hắn lại: “Quan tài này có gì đó bất thường, không đơn giản là để mai táng người chết đâu. Anh đừng có dại mà đụng vào.”

Bàn Tử cười khẩy: “Thi thể còn đéch sợ nữa là cái quan tài nhép. Cậu sợ cái gì, sợ cái quan tài nhảy dựng lên độp tôi một phát à?”

A Ninh can: “Mục đích chúng ta đến đây không phải là khoáng minh khí ra ngoài đâu nhé. Bây giờ cần phải tập trung lực lượng đánh nhanh thắng nhanh, còn không mau đến mộ chính đi, cứ cà kê mãi lãng phí thời gian.”

Bàn Tử tự biết mình đuối lý cũng không cãi chày cãi cối nữa. Chúng tôi cẩn thận chỉnh trang lại đồ lặt, Bàn Tử đeo ba lô lên lưng, bỗng quay ra nhìn

tôi, khoe miệng giật giật rồi lại thôi, giống như có điều muốn nói mà không tiện mở mồm. Tôi thở dài mắng: “Mẹ nó chứ, anh muốn gì thì nói toẹt ra đi. Sao nào?”

Bàn Tử nói: “Mấy người nói xem, có khi nào cái bánh tồng non kia chui vào trong bình sứ rồi không?”

Tôi nhìn cái bình sứ, giật mình nhận ra đúng là có khả năng này.

Bàn Tử hơi đỏ mặt: “Khi nãy tôi nghe được tiếng động từ phía cái bình, hình như là từ bên trong vọng ra. Tôi còn tưởng mình nghe lầm, bánh tồng cũng chẳng phải con chuột mà chui tọt vào vại như thế, nhưng đến giờ vẫn không bỏ được ý nghĩ đó.”

Tôi biết thừa thằng cha này chắc còn đang đem lòng tương tư đảm bảo vật đeo đầy trên mình thi thể, đang muốn nói đều hăc vài câu, bất thành lình cái bình đã “cộp” một tiếng lăn quay ra trên mặt đất. Tôi ngây cả người, lòng rửa thâm, đừng bảo là tên kia nói quá chuẩn nhé.

Cả bốn người cứng miệng không thốt ra được câu nào, căng thẳng dán mắt vào cái bình. Ban đầu nó còn xoay tròn tại chỗ, sau đột nhiên lộc cộc lăn về phía chúng tôi.

§20. Hành Lang

Editor: Biển

Beta: Miên Hoa Tử

Vừa rồi tôi chỉ lo tập trung toàn bộ sự chú ý vào cái quan tài nên không nhìn kỹ bình sứ này, vội vàng lui lại mấy bước. Cái bình kia lảo đảo lăn vài vòng rồi thay đổi phương hướng, lăn về phía cửa đá dẫn ra hành lang, cuối cùng “Keng” một tiếng va vào khung cửa, ngừng lại.

Mấy người chúng tôi trở mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ thực sự như Bàn Tử đã nói, trong đó có bánh tồng?

Chúng tôi dần mặt ra để đến nửa phút, không ai dám tùy tiện tiến lên, Bàn Tử hạ giọng, nói: “Mọi người, cái bình này đúng là có chút ma quái. Hay là chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cứ cho nó mấy mũi lao?”

Tôi tất nhiên không tán thành, nhẹ giọng nói: “Ngàn vạn lần không được, trước hết cứ xác định rõ nó rốt cuộc là cái gì đã hăng bàn tiếp!”

Tôi nói như vậy, trước hết là do đã nhìn ra được bình sứ lớn này là đồ sứ Thanh Hoa có từ thời Nguyên-Minh, nhất định là một món đồ quý giá, hơn nữa kích cỡ lớn như thế này, trên thế giới đã chẳng còn lại mấy cái, chỉ sợ đập cái này là không còn cái thứ hai. Hơn nữa, không biết bên trong rốt cuộc có thứ kỳ quái gì, nếu quả thật là bánh tồng như lời Bàn Tử nói thì khó tránh khỏi sẽ có một trận đánh nhau, vừa rồi tôi ở dưới nước tiêu hao rất nhiều thể lực, nếu có đánh nhau thật chắc chắn là chạy không nổi.

Nhưng hiện tại chúng tôi đang ở trong cổ mộ sâu hơn mười mét dưới đáy nước, không khí trong này không biết có thể duy trì được bao lâu, nếu còn giằng co nữa đối với chúng tôi cũng chẳng có gì tốt. Trong tình thế này, tiến tới hay lùi lại cũng rất khó lựa chọn, tôi nhất thời lại không nghĩ ra chủ ý gì, cuống đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Lúc này Bàn Tử thấy tôi do dự bèn nói: “Chúng ta cũng không thể chắc chắn bên trong đúng là một cái bánh tồng, chỗ này thông với biển, nói không chừng là tôm cua gì đó chui vào thôi, việc gì phải đứng đây tự mình dọa mình, cứ qua xem kỹ đi rồi nói.”

A Ninh lắc đầu: “Mục đích chính của chúng ta là tiến vào mộ chính, đừng ở đây lãng phí thời gian, tôi thấy chúng ta tránh được gì thì cứ tránh, tìm thử xem có lối ra ở chỗ nào khác không.”

Tôi thấy đây cũng là một cách hay, lập tức kiểm tra một lượt khắp trong phòng phụ, tiếc là nơi này vừa nhìn qua đã thấy ngay là chẳng có cánh cửa nào khác, cũng không có cái lỗ nào để chúng tôi có thể chui qua.

Bàn Tử có vẻ không còn kiên nhẫn, nói: “Chuyện đã đến nước này, hiện tại nếu không phải dốc bình này ra xem thì là quay trở về chứ bây giờ không còn lối đi nào khác, nhưng mà tôi đã nói với mấy người từ trước rồi, đã đến được tận đây rồi mà còn bị cái cái bình dọa chạy về, Vương Bàn Tử tôi đây mặc kệ!”

Tôi nhìn biểu tình của A Ninh, thấy cô ấy vô cùng kiên quyết, Trương hỏi thì chẳng nói tiếng nào, không biết trong đầu gã đang nghĩ gì nữa, ba người bọn họ đều nhìn tôi giống như đang trưng cầu ý kiến.

Trong lòng tôi vẫn chưa có quyết định rõ ràng, thậm chí nếu tùy tiện xông qua tất nhiên là không ổn lắm, nhưng Bàn Tử nói cũng có lý, những thứ gặp phải trong cổ mộ này đa phần đều là chúng tôi tự mình dọa mình cả. Nhìn ánh mắt kiên quyết của A Ninh, tôi không khỏi mềm lòng: “Được rồi, đi tới đâu tính tới đó vậy, nếu bình an vô sự thì coi như xong, còn nếu đụng phải thứ cứng đầu, trên tay chúng ta còn 4 mũi lao, không việc gì phải sợ nó!”

Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi tỏ vẻ khích lệ, tôi cầm lấy khẩu súng, mở chốt an toàn rồi nhắm vào cái bình kia. Bàn Tử xung phong dẫn đầu, bốn người chúng tôi áp sát mép cửa, dè dặt tiến vào bên trong.

Tôi cũng không phải là vô cùng sợ hãi, chỉ cảm thấy hơi có chút căng thẳng, trên người lại mặc đồ lặn, mồ hôi không thấm ra được, khó chịu muốn chết.

Ngay tại thời điểm chúng tôi có thể nhìn thấy được thứ đang nằm trong bình, đột nhiên một âm thanh vang lên, cái bình kia bỗng chuyển mình lăn lông lốc, trong tích tắc máu trong người tôi dồn hết lên não, suýt nữa thì bóp cò.

Bàn Tử giật mình lùi lại hai bước, vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi dừng cử động, chỉ thấy bình sứ kia đột nhiên tiếp tục lăn, lần này nó vẽ thành một đường vòng cung, lộc cộc lộc cộc lăn vào hành lang tối đen. Chúng tôi nghe thấy âm thanh đó lăn đi rất xa mới lại “Keng” một tiếng đụng vào cái gì đó rồi biến mất.

Chúng tôi lập tức tiến vào, bên trong tối đen như mực, tôi dùng đèn pin rọi sáng, chỉ thấy đây là một lối đi thẳng lát đá cẩm thạch trông vô cùng đơn giản, bên trong hầu như không có thứ gì ngoài hai rãnh đèn trên mặt đất, trên đó cứ cách 1m lại có một chân đèn, ở đâu kia hành lang có một cánh cửa ngọc, mà hai bên trái phải đều có một cánh cửa nhỏ hơn, tổng cộng là 3 cái, tất cả đều mở rộng, xem ra là đã có người vào đó, còn cái bình kia thì đã dừng lại giữa cánh cửa nhỏ bên trái, nằm bất động.

Lần này tôi thực sự cảm thấy có chút kỳ lạ, hành động của cái bình này có vẻ giống như là đang muốn dẫn đường cho chúng tôi, chỉ thiếu điều nói thêm

câu “follow me” nữa thôi. Đây nhất định là kiểu hành vi có ý thức, chẳng lẽ thứ trong cái bình này không phải bánh tồng mà là một con quỷ?

Tôi nhìn gã Trương hỏi, cũng không nhìn ra là gã căng thẳng hay sợ hãi, tôi đành nói ra suy nghĩ của mình, Bàn Tử nghe qua cảm thấy có lý, không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Điều cậu vừa nói ra cũng khá có lý, ban này tôi cũng cảm thấy thứ này lặn đi như vậy, quả thực rất giống với quả bóng bowling.”

Tôi thậm chí cười khỏ, Bàn Tử thấy tôi có hơi do dự, còn nói thêm: “Nếu như đã đến được đây rồi, chúng ta đừng có ở chỗ này mà do dự tới lui nữa, cứ cùng nhau đi qua đó xem thử nó có mục đích gì, dù sao đi tới là một đao, lùi lại cũng là một đao.”

Mọi người gật đầu, Bàn Tử vỗ vỗ tôi, nói: “Đường qua cánh cửa đá tron bóng kia thông thường hay có cạm bẫy, Ngô lão đệ cậu xem thử xem nơi này có vấn đề gì không?”

Tôi tự biết mình làm mình chịu, gật gật đầu, liền dùng đèn pin rọi trên mặt đất, hành lang này được lát bằng nhiều miếng đá nhỏ, rất có khả năng che giấu cơ quan nguy hiểm bên dưới. Tôi nghĩ nếu chú Ba đã đi qua nơi này, cơ quan nếu có dù không bị phá hỏng thì cũng đã bị kích hoạt rồi. Nhưng lỡ như không phải vậy thì thật là phiền phức. Tôi nhắc nhở bọn họ vài điều, sau đó xóc lại ba lô tự mình dẫn đầu tiến lên phía trước.

Muốn tránh né cơ quan, tốt nhất là cứ áp người thật sát vào vách tường, nhưng hai bên Hành lang này có hai rãnh đèn, trong đó tối đen không biết có ẩn giấu thứ gì không, chúng tôi chỉ có thể lò dò đi dọc theo con rãnh.

Tôi bảo bọn họ cần đặc biệt chú ý cảm giác dưới chân, nhưng thật ra ngay chính bản thân tôi cũng không nhận ra đầu mỗi gì, mỗi bước đặt xuống nặng nhẹ thế nào, nhanh chậm ra sao đều phải chú ý kỹ càng, những thứ này đều đúc kết từ kinh nghiệm, tôi không thể nào có được, thế nên càng đi lại càng thêm luống cuống.

Cứ hốt hoảng lo lắng đi liền mấy mươi bước như vậy, cả người tôi đã ướt đầm mồ hôi lạnh, mấy người đi sau thấy tôi khẩn trương như vậy cũng hoảng theo, Bàn Tử nói: “Xem ra công tác dò mìn này đúng là không dễ dàng gì, tiểu đồng chí, nếu cậu mệt quá thì chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút đi?”

Tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà tranh luận với hắn, chỉ nói: “Đừng có làm ồn, tôi mà phân tâm là cả bọn cùng chết đó!”, nói chưa dứt lời, dưới chân tôi đột nhiên rung lên, nhìn lại chỉ thấy một phiến đá dưới chân A Ninh đã bị lún xuống dưới, cô ấy hoang mang nhìn tôi.

Tôi khổ sở than một tiếng, thậm chí nói xong rồi, tại sao lại xui xẻo đến mức

này, thế nào rồi cũng bị bắn thành con nhím cho xem, chợt nghe thấy có tiếng rít, một mũi tên đã bay sượt qua tai A Ninh. Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, mũi tên thứ hai tiếp đến, bắn thẳng vào lồng ngực cô ấy

Trong một tích tắc, ánh mắt của A Ninh thay đổi, cô ấy xoay người vung tay nhanh như tia chớp, chụp lại mũi tên ngay giữa đà bay, động tác đó dường như chỉ diễn ra trong vòng một phần mấy giây, ngay cả cử động của cô ấy tôi cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Tôi vừa thấy thân thủ của cô ấy như vậy, trong lòng liền kinh hãi, nhưng tình hình thực tế lại không cho tôi có thời gian để ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến chấn động không ngừng, tôi vội kêu to: “Mau nằm xuống, vẫn còn nổ ngầm!”

Vừa dứt lời đã thấy mười mấy vệt sáng phóng tới, tôi vội cúi đầu tránh thoát một mũi tên, lúc này tôi đột nhiên thấy một sinh vật toàn thân phủ lông trắng bò ra từ trong cái bình ở đằng xa, nhanh chóng chui vào cửa đá bên trái. Tôi vừa định lên tiếng, bất thành linh trên ngực đau nhói, cúi đầu nhìn xuống, chết tiệt! Không biết từ lúc nào trên ngực đã bị trúng hai mũi tên, xem chừng còn cắm sâu vào hai ba tắc.

§21. Mũi Tên

Editor: Dừa

Beta: Miên Hoa Tử

Tôi nhìn mũi tên chưa cắm hết vào cơ thể, lồng ngực bỗng đau kinh khủng, trong lòng hoảng loạn đến mức hồ đồ, không tin đây là sự thật. Tôi còn trẻ như thế, ngay cả tay con gái cũng chưa từng chạm vào, chẳng lẽ lại chịu chết trong ngôi mộ không chút tiếng tăm này? Nếu chết ở đây, chỉ sợ mấy trăm năm sau cũng chưa chắc có ai đến nhật xác. Kết cục như vậy không phải quá thảm thương sao.

Tên phóng tới như mưa, không biết rốt cuộc là cái gì phóng ra nữa, tốc độ lại quá nhanh, hoàn toàn không có cách né tránh, Bàn Tử dùng ba lô làm tấm khiên, nhanh nhẹn vọt tới trước mặt chúng tôi đỡ giúp mấy tên. Tôi nhìn lưng hắn, không khỏi hít vào một hơi lạnh. Trên lưng Bàn Tử đã cắm hơn mười mũi tên chi chít, nhìn giống lư hương thấp đầy nhang, xem ra cũng chết chắc rồi, thế nhưng không hiểu vì sao hắn lại không hề lộ vẻ đau đớn.

Trước đây tôi vẫn thường đọc một số truyện có nhắc đến việc người bị tên bắn chi chít như nhím, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ, lúc này chứng kiến tình huống như vậy không khỏi thảm chửi một tiếng, đúng lúc ấy, đột nhiên có người túm lấy áo tôi, thô bạo kéo tôi về phía đó, tôi sợ hãi quay đầu lại nhìn thì ra là cô A Ninh kia. Nhìn ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của cô ta, tôi thậm chí cảm thấy không ổn, vội vàng ra sức hét một cái. Cô ta thấy tôi định chạy, nhấc chân thúc một cái vào lưng tôi không chút lưu tình, còn đau hơn cả việc bị hai mũi tên xuyên vào ngực. Toàn thân tôi mềm nhũn, đau đến mức nhất thời mất hết khí lực, cả người liền xụi lơ. Cô ta xách tôi lên, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào đại ngọc môn. Tôi bị coi như cái khiên, bả vai, bụng, ngực nơi nào cũng bị trúng tên, đau đến suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Người ta nói lòng dạ phụ nữ là độc ác nhất, tôi vốn không tin, chẳng ngờ cô gái này thực sự lại tàn nhẫn như vậy. Mới lúc trước vẫn tỏ vẻ sợ hãi, ai biết chỉ chớp mắt sau ả lại có thể dùng tôi làm tấm bia sống chắn tên cho mình.

Tôi đương nhiên không vĩ đại đến mức đó, liền ra sức giãy dụa. Cô ả cũng không khỏe lắm, tôi giãy một chút đã có thể thoát ra được, cả người loạng choạng ngã vào rãnh đèn bên tường. Ả mất đi vật che chắn liền nhanh chóng xoay người, lập tức tránh được hơn mười mũi tên, lại còn hung hăng trừng mắt nhìn tôi. Tôi chửi thề, con mẹ nó, mày còn có mặt mũi mà trừng ông ư! Tôi hét một tiếng, nhào về phía ả, ả nhìn tôi cười lạnh, từ chỗ đang đứng lộn một vòng đến sát vách tường rồi nhảy lên, đập một cú vào tường lấy đà rồi nhanh như chớp tiến đến khu vực an toàn, toàn bộ động tác chỉ diễn ra

trong tích tắc, vô cùng thành thạo gãy gọn.

Thấy ả ngay một mũi tên cũng không trúng, tôi tức đến vỡ một cú xuống đất. ả ta quay lại nhìn tôi, đột nhiên khinh khỉnh hôn gió một cái, sau đó bật đèn pin, lắc mông đi vào bên trong ngọc môn kia.

Tôi ước tới độ muốn học máu, có điều không biết phải làm thế nào, đành vọt xuống rãnh đèn nắp, trên đầu chỉ nghe tiếng những mũi tên vun vút bay qua, đập vào trên thành tường dưng đao phát ra âm thanh va chạm của kim loại, trận mưa tên này ước chừng phải kéo dài hơn năm phút mới ngừng. Tôi nhìn sang Bàn Tử, thấy hắn bây giờ không khác gì một quả cầu tên, nghiêng nghiêng ngả ngả như sắp đổ, vội tiến lại dìu hắn, không ngờ tới hắn khoát tay ý bảo mình không sao, hỏi tôi: “Tiểu Ngô, tôi thấy những mũi tên này rất đáng ngờ, cắm vào sâu như vậy cũng không thấy đau, cậu thử rút mấy cái ra cho tôi xem nào.”

Tôi cũng biết có chỗ không hợp lý, chẳng hiểu sao tên bắn vào không nghiêm trọng như tưởng tượng, tôi vẫn có thể thở ổn định, có điều tôi chưa chết bao giờ, cũng chẳng biết cái cảm giác khi bị tên bắn chết ấy là như thế nào.

Bàn Tử muốn tôi nhổ mấy mũi tên đó ra, tôi lại không dám, chần chờ nửa ngày cũng chưa hành động. Đúng lúc ấy Trương hói cắn răng đứng lên, vừa rồi hắn nắp sau lưng Bàn Tử, được che chắn bảo vệ nên không việc gì, thấy tình trạng Bàn Tử như vậy, đột nhiên nói: “Yên tâm, không sao đâu.”

Tôi và Bàn Tử đều sửng sốt, tại sao giọng nói của tên Trương hói này lại thay đổi như vậy, thậm chí còn rất quen thuộc, chỉ thấy hắn đột nhiên lắc mình một cái, có tiếng crack crack vang lên, cơ thể đột nhiên cao lên vài centimet. Tiếp theo, hắn vươn tay về phía trước, cũng dùng lực như khi nãy, lại cạch một tiếng, đôi tay cũng dài ra mấy tấc.

Tôi nhìn đến thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất, thầm nghĩ đây không phải súc cốt công hay sao? Tôi từng xem qua trong bút kí của ông nội, đây là công phu cơ bản nhất của nghề đồ đấu thời cổ, khi phải đi qua một không gian quá nhỏ như kẽ hở giữa các xà ngang trên mái vòm điện thờ hay đường ngầm dưới đất đều phải dùng đến. Tôi không nghĩ ra nguyên lý của nó, từ trước đến nay vẫn xem đây là trò đùa, nếu không phải đang chính mắt nhìn thấy, thực lòng tôi cũng không tin trên đời này có tồn tại một loại công phu ảo diệu đến vậy.

(Mấy năm gần đây còn nghe nói một số kẻ trộm ở Lạc Dương vẫn còn sử dụng loại công phu này, bọn họ đào đường hầm rất nhỏ, súc cốt đi vào, cảnh sát đi qua đều tưởng là hang chồn. Sau biết được đây là đạo động cũng không có cách nào bắt người, bởi trong khi chờ nới rộng những đường hầm này ra, người bên trong đã sớm đào hầm theo hướng khác trốn mất. Chỉ tiếc

rằng công phu này vốn cực kỳ khó luyện, cho dù có theo học từ nhỏ đi chăng nữa, nếu cốt cách không hợp cũng rất khó luyện thành.)

Hắn thở phào, đưa tay ra phía sau tai kéo một cái, lộ mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt thật của mình. Tôi vừa nhìn thấy liền choáng váng, bên trong lớp mặt nạ kia chính là Muộn Du Bình! Ngay người một lát, tôi chợt vô cớ nổi giận, tên này đóng kịch quá khéo, khả năng dám bằng Ảnh đế lắm, tôi hoàn toàn không phát hiện ra một chút gì hết.

Muộn Du Bình lắc lắc cánh tay giống như đã lâu không hoạt động, Bàn Tử một bên cũng không nói được lời nào, qua một hồi lâu mới mở miệng: “Tiểu Ca, anh đây là có ý gì? Không phải anh định giỡn với chúng tôi đây chứ?”

Muộn Du Bình không nói lời nào, vồ vồ Bàn Tử bảo hắn ngồi xuống, nắm lấy một mũi tên trên lưng hắn, dùng sức khẽ kéo, nhẹ nhàng rút mũi tên ra. Tôi nhìn qua một cái, chỉ thấy trên lưng Bàn Tử có dấu màu hồng nhạt, ngoài ra không có vết thương nào khác.

Tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, biết mình sẽ không chết được, liền học theo Muộn Du Bình rút tên trên người xuống, cũng không khó khăn gì, tôi vừa thử đã rút ra được một mũi, vừa nhìn liền hiểu ra. Thì ra những mũi tên này đều được chế tạo rất tài tình, chỉ cần chạm vào vật nào đó, đầu mũi tên sẽ tự động thụt vào, sau đó sẽ có những móc sắt nhỏ phóng ra, găm vào thịt của người trúng tên.

Muộn Du Bình nhìn những mũi tên nằm đầy trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Cú đập vừa rồi của cô gái kia là cố ý, xem ra cô ta không những rất tự tin về khả năng của bản thân mà còn muốn đem chúng ta ra xử lý một lần cho gọn.”

Tôi nghĩ tới cái hôn gió vừa rồi của cô ả rõ ràng là để cười nhạo mình, tức giận nghiêng răng trèo treo, quả nhiên phụ nữ đẹp đều không đáng tin, tôi sau này tuyệt đối sẽ không mắc lừa nữa!

Trên lưng Bàn Tử chỉ chút vết xước, hắn cười toét miệng, nói: “Con mẹ nó, may mà tên ở đây đều là liên hoa tiễn, bằng không mưu kế của ả đã thực hiện được rồi, cứ nghĩ tới Bàn Tử này cả đời anh danh lại hi sinh vì bị tên bắn chỉ chút như nhím, mọi người hẳn sẽ cười đến chết!”

Tôi nhìn những mũi tên kì quái này, hỏi hai người bọn họ: “Vì sao nơi này lại chỉ dùng một loại mũi tên như vậy? Có dụng ý gì sao?”

Muộn Du Bình nói: “Tôi cũng không biết, nhưng vừa thấy cậu trúng tên đã phát hiện ra đây là liên hoa tiễn, tôi nghĩ mãi cũng không ra lý do nào khác, có lẽ là chủ nhân của mộ thất này muốn để cho chúng ta một con đường sống, khiến chúng ta biết khó mà lui.”

Tôi cảm thấy vẫn có chỗ kì quái khó hiểu, tuy nhiên bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, cô ả kia đã vào mộ chính, không thể cứ để cô ta dễ dàng ôm đồ đào tẩu được, tôi vừa nghĩ tới đó đã định tiến vào. Muộn Du Bình giữ tôi lại, lắc đầu nói: “Vừa rồi bình quý kia muốn chúng ta đến bên trái mộ thất, nhất định là có nguyên nhân, chúng ta cứ theo đó mà đi. Hiện tại đang ở trên địa bàn của người ta, không được manh động.”

Tôi cuống lên, đợi lát nữa nữa lỡ cô ả kia đi ra rồi chạy mất, thật không biết phải tìm ở đâu cho được. Bàn Tử nói: “Không lo, chúng ta quay lại đem tất cả đồ lặn giấu đi, con mẹ nó, xem cô ta có thể nín thở mà ra ngoài được không!”

Thời khắc máu chót vẫn là Bàn Tử đầu óc tỉnh táo, tôi thậm chí sao mình lại không nghĩ ra chứ, lập tức gật đầu, ba người nhanh chóng chạy về phía nhĩ thất. Tôi dùng đèn pin rọi một vòng xung quanh, vừa nhìn tới liền choáng váng, nơi này chẳng còn lại một thứ gì – bình dưỡng khí của chúng tôi cũng không thấy đâu nữa!

§22. Làn Đầu Tiên Giải Mê

Editor: Biển

Beta: Miên Hoa Tử

Ba người chúng tôi đều ngó cả ra, từ này đến giờ cùng lắm là 5 phút, dù có là ai đi nữa cũng không thể mang tất cả trang bị của chúng tôi đi trong thời gian ngắn như vậy được, hơn nữa từ phòng phụ đến hành lang chỉ có duy nhất một con đường, mấy thứ đó có thể đem giấu vào đâu?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi, đây đúng là chuyện trước chưa qua chuyện sau đã đến, Bàn Tử cũng bắt đầu sợ hãi bèn hỏi: “Chẳng lẽ dưới này không chỉ có một cái bánh tồng?”

Tôi khoát tay, bây giờ không phải là lúc thảo luận về bánh tồng, gặp phải bánh tồng chúng tôi còn có thể liều mạng, chứ không có thiết bị lặn, chúng tôi làm sao có thể vượt qua được quãng đường vào mộ dài mấy chục mét dưới biển kia, vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, nếu không giải quyết ổn thỏa tất cả chúng tôi đều sẽ phải chết trong cái huyệt mộ nằm sâu dưới đáy nước này.

Tôi hỏi Bàn Tử: “Lúc này anh là người cuối cùng cởi bỏ trang thiết bị, lúc anh bỏ ra có đem tất cả mang sang chỗ khác không?”

Bàn Tử nói: “Tất nhiên là không! Tám cái bình khí nặng như vậy, tôi đâu có ăn no rồi việc mà xách chạy tới chạy lui.”

Tôi thấy cũng đúng, lúc đó chúng tôi đều có mặt, nếu ai đem mấy thứ đó dời đi chỗ khác nhất định sẽ bị phát hiện, hơn nữa những thiết bị đó đúng là rất nặng, nếu muốn một lần dọn dẹp sạch sẽ xem chừng là việc bất khả thi.

Chúng tôi ngẩn người ra ở đó một hồi, Bàn Tử thấy đứng đây nghĩ cũng vô dụng, bảo chúng tôi thử tìm kiếm ở xung quanh, nói rằng dù có là quý đến đem đồ đạc đi thì cũng sẽ lưu lại dấu mỗi gì đó. Tôi thấy hắn nói có lý, mới chạy đến chỗ đặt mấy cái bình sứ kéo hết cả ra xem có thứ gì bị giấu đằng sau không. Kể ra làm thế cũng coi như tự lừa mình dối người, ở một nơi chật dít thế này, nếu có thứ gì bất thường thì chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra ngay; nhưng lúc này tôi đâu còn lựa chọn nào khác, đành tìm cách chữa chongera chết thành ngựa sống (biến chuyện không thể thành có thể) thôi.

Chúng tôi cẩn thận tìm kiếm chừng 5, 6 phút gì đó, tôi càng tìm càng cảm thấy có gì đó bất thường nhưng lại không biết là bất thường ở chỗ nào, chỉ thấy toàn bộ nơi này có vẻ cổ quái khó tả thành lời. Cuối cùng vẫn là Bàn Tử phát hiện ra, hắn đột nhiên mắng to một tiếng: “Mẹ nó! Đây căn bản không phải là nơi chúng ta dừng lại khi này!”

Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hấn đang chiếu đèn pin vào một góc, theo tôi nhớ thì trong đó vốn không có gì, bây giờ lại xuất hiện một cột đá, một bên khảm vào vách tường, bên kia lộ ra ngoài, trên đó chạm trổ rất nhiều trân cầm dị thú, kết cấu hoàn toàn khác biệt so với mộ thất vừa rồi. Chúng tôi lập tức xem xét ba góc còn lại, quả nhiên, bốn góc tường đều biến đổi như nhau, sau gáy tôi bắt đầu toát mồ hôi, chuyện này không chỉ là bất bình thường mà là thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tôi quay sang Muộn Du Bình, hấn gật gật đầu: “Bàn Tử nói rất đúng, chỗ này dường như là một căn phòng khác, cái quan tài trẻ con trong góc bên kia cũng không thấy, vật bồi táng bày biện cũng không giống nhau, hơn nữa, cậu nhìn phía trên đi...”

Tôi vừa ngẩng đầu nhìn lên liền hoảng hồn, chỉ thấy phù điêu Âm dương tinh đồ trên đó tự nhiên biến thành hai con rắn to quấn lấy nhau uốn quanh trên xà nhà, hình khắc rất sống động, nhìn giống như muốn bỏ nhào xuống cắn tôi vậy, tôi vừa thấy liền phát sợ, vội cúi đầu hỏi: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm cửa?”

Bàn Tử nói: “Làm sao có thể, chỗ này rõ ràng chỉ có một con đường duy nhất, hơn nữa nơi này lại khá rộng, chúng ta từ đây đi vào trong hành lang kia, bị bắn thành con nhím ở trong đó rồi lại chạy ra đây, đúng là vậy mà! Mẹ nó, như vậy mà còn nhầm thì tôi đây đem chữ Vương viết ngược lại?”

Một lúc sau tôi dần nhận ra, có thể chúng tôi đã gặp phải chuyện giống chú Ba hồi 20 năm trước, nhưng tình hình trước mắt lại hơi khác so với lời kể của chú, không biết trong này lại xuất hiện biến cố gì. Lúc ấy chú Ba vẫn chưa cởi bỏ trang thiết bị lặn nên mới có thể may mắn thoát ra được từ đài phun nước, lúc vào đây tôi đã biết chuyện này sẽ xảy ra, vậy mà đến một chút phòng bị cũng không có, nghĩ thế, tôi không khỏi tự trách mình.

Bàn Tử đã bị đùa giỡn đến mức đầu óc mơ hồ, hỏi tôi: “Không phải người Nam phái rất quen thuộc với các cơ quan trong cổ mộ sao? Chuyện thế này trước kia cậu đã gặp qua lần nào chưa?”

Tất nhiên là tôi chưa từng thấy, thờ dãi đáp lại: “Ở đây không có người ngoài, tôi nói thật với mấy anh vậy, đây là lần thứ hai tôi vào đây, đừng nói gì tới xảo thạch cơ quan, ngay cả tên của mấy cái bình bình lọ lọ này tôi còn chưa gọi cho lưu loát, hai người đừng đặt hy vọng vào tôi.”

Bàn Tử nghe xong vẫn không tin: “Đồng chí, cậu đừng có làm tôi sợ nha, tôi vẫn luôn hy vọng cậu có thể nhìn tìm ra lối thoát.”

Tôi cười khỏ một tiếng, cũng không biết nên trả lời thế nào bèn nói với hấn: “Chuyện xảy ra quá dị thường, cho dù tôi có thật sự tinh thông thì cũng không nghĩ ra cách, anh xem chỉ có vài phút đồng hồ, cơ quan nào có thể

tráo đi toàn bộ đồ vật trang trí trong phòng, ngay cả cấu trúc căn phòng cũng bị thay đổi? Chuyện này hoàn toàn không thể làm được, chắc chắn phải có nguyên do khác.”

Muộn Du Bình thản nhiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Bàn Tử gãi gãi đầu, hỏi: “Đây không phải cơ quan thì là cái gì? Chẳng lẽ là phép thuật?”

Tôi vừa nghe hắn nói vậy cũng nhớ ra một chuyện: “Cũng có thể, trước kia tôi đã nghe chuyện có người đổ đầu tiên vào cỗ mộ, phát hiện bên trong trống lẹ như một cung điện, còn có người đang uống rượu. Người nọ thấy hắn đến, không chỉ mời hắn uống rượu, còn tặng cả đai lưng. Hắn cùng người nọ chén tạc chén thù, say ngã vào trong cỗ mộ, đến khi tỉnh lại mới thấy mình đang nằm trên một cỗ quan tài rách nát, còn đai lưng kia là một con rắn. Không phải gần giống với tình huống hiện tại của chúng ta sao?”

Bàn Tử nói: “Giống cái rắm ấy! Mẹ nó, ít ra hắn còn có rượu uống, chúng ta thì chỉ có nước, sao mà so sánh với người ta được.”

Tôi thấy cũng phải, sau đó tôi phân vân không biết có nên đem chuyện của chú Ba kể cho bọn họ biết hay không, chủ yếu là chuyện này không đầu không đuôi, nói ra còn có thể liên lụy đến Muộn Du Bình. Lúc này tôi vẫn chưa biết lập trường của hắn ra sao, lỡ như nói sai điều gì thì lại càng phiền phức, nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định nói một nửa, giấu một nửa.

Bàn tử vẫn còn ở đó than thở, tôi bảo bọn họ ngồi xuống, lựa chọn vài chi tiết trong câu chuyện của chú Ba đem kể lại cho bọn họ, Bàn Tử không ngừng xen vào, tôi thật sự không nói hết được, đành phải kể vắn tắt lại, cuối cùng Bàn Tử mắng to: “Mẹ nó cái thằng nhóc chết tiệt này, cậu biết bao nhiêu chuyện hay ho mà không chịu nói ra, đáng ghét. Bây giờ cả đám lâm vào cảnh sống dở chết dở thế này, cậu đã vừa ý chưa!”

Muộn Du Bình nghe đến mê mẩn, bỗng nhiên chụp lấy tôi, hỏi: “Lúc chú Ba thiếp đi đã nói gì? Cậu nhắc lại lần nữa đi!”

Tôi thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc như vậy, cả lăm trả lời: “Chú... chú nói là ‘Thang máy’.”

Muộn Du Bình à một tiếng, đột nhiên cười, nói: “Thì ra chuyện là như vậy...”

§23. Tiếp Tục Giải Mê

Editor: Thanh Du
Beta: Tiểu Điệp

Hắn đứng dậy, tiến lại gần cánh cửa đá cuối hành lang, sờ sờ khung cửa, nói: “Đây đích xác là một cơ quan, nhưng cấu tạo lại cực kỳ đơn giản, chỉ lừa được trẻ con thôi. Cho nên chú Ba của cậu hai mươi năm trước không nhận ra, hai mươi năm sau lại có thể.”

Bàn Tử thấy hắn hình như đã biết được điều gì đó, vội ngắt lời: “Tiểu Ca, cậu biết gì thì nói toẹt ra đi, cứ úp úp mở mở mãi sốt hết cả ruột!”

Muộn Du Bình đáp: “Tôi lấy một ví dụ đơn giản, anh nghe qua là hiểu ngay. Nếu có một ngôi nhà hai tầng, mỗi tầng có một phòng; anh đi ra từ phòng ở tầng hai, đúng lúc đó tôi lại chồng thêm một tầng xuống dưới đáy tầng một. Đến khi anh quay về, phòng ở tầng hai đã chuyển lên tầng ba, mà phòng ở tầng một lại lên tầng hai.”

Ví dụ này kể ra cũng không được đơn giản cho lắm, Bàn Tử nghe như vẹt nghe sấm, xòe hai ngón tay tính toán: “Một hai, hai một, một hai một, lại còn cái gì mà một hai ba nữa, mẹ nó cậu càng nói tôi càng rối.”

Còn tôi vừa nghe đã hiểu “thang máy” mà chú Ba nói nghĩa là gì, có lẽ chú vừa phát hiện ra bí mật này thì trong đầu đã bật ra từ ấy. Tôi cảm thán, đồng thời cũng không khỏi chấn động. Chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu, nhưng lại hợp lý hợp tình, và lại kết cấu như thế cũng không quá phức tạp, quả thực chỉ là trò hề để lừa trẻ con.

Tôi thấy Bàn Tử hoàn toàn không hiểu, mới giải thích lại cho hắn một lượt. Hắn hiểu ra, có vẻ mất hứng: “Thì ra là thế, mẹ nó đúng là đơn giản thật. Tôi còn tưởng có bí mật gì ghê gớm lắm, thì ra cũng chỉ đến thế.”

Trong lòng tôi ngấm ngấm cảm thấy hổ thẹn, tôi vốn là dân kiến trúc, cơ quan dạng này hoàn toàn thuộc phạm trù kiến trúc học, thế mà không may phát hiện ra, có lẽ phải nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân mới được. Xem ra xét việc gì cũng nên đi từ những điều cơ bản nhất mới phải đạo.

Nét mặt Muộn Du Bình cũng không giãn ra được chút nào, hắn kiểm tra kỹ càng khung cửa rồi lại vòng qua nhìn nước trong đài phun, nhìn cử chỉ của hắn thì hình như còn có gì đó khúc mắc. Tôi hỏi hắn: “Sao vậy, có chuyện gì à?”

Hắn gật đầu, đáp: “Những chuyện chú Ba cậu trải qua so với chúng ta có mâu thuẫn khá lớn, không biết cậu có nhận ra không?”

Tôi nghi hoặc nhìn hắn, kỳ thực tôi cũng hiểu ý kiến hắn vừa đề ra có gì

đó mâu thuẫn, nhưng lại không nghĩ ra không hợp lý chỗ nào. Muộn Du Bình tiếp lời: “Chú Ba cậu từ đầu tới cuối chỉ nằm trong căn phòng này, không hề bước ra hành lang, cho dù các phòng có lên lên xuống xuống thì vẫn cứ là căn phòng ấy, làm sao mà thay đổi được ~”

Nghe hắn nói tôi lập tức sáng ra, nhất định là như thế rồi. Hắn còn bồi thêm: “Vả lại phòng phụ trong cổ mộ xưa nay luôn có hai căn đối xứng ở hai bên trái, phải, làm gì có chuyện chỉ có một gian cộc cạch. Theo lẽ đó mà suy thì trước mặt chúng ta hắn phải có một phòng nữa mới đúng.”

Chúng tôi bước vào hành lang, lấy đèn pin chiếu một vòng, nhưng chỉ thấy một bức tường lát cẩm thạch trắng chắn phía đối diện, không thấy cánh cửa nào cả. Muộn Du Bình ghé tai sát tường, hai ngón tay lần lần trong kẽ gạch, mò mẫm từng rất kỹ lưỡng. Lần mò đến hơn mười phút mới lắc đầu bỏ cuộc, xem ra đây đúng là một bức tường gạch xịn.

Bàn Tử chờ lâu phát sốt ruột, ngáp dài một cái: “Đề ý chuyện phòng phụ làm cái gì, mẹ nó đường thoát còn chưa thấy đâu đây này. Dù biết được chuyện gì đã xảy ra thì cũng đến nói đuôi nhau chết là cùng.”

Bàn Tử nói cũng có lý, tôi thở dài, thâm nghĩ làm thế nào mà cả hai lần chú Ba đều thoát ra được, rốt cuộc chú có manh gì không biết. Lần đào thoát thứ hai trên người chú không hề có đồ lặn, chẳng lẽ chú nín thở bơi một mạch từ cổ mộ ra?

Trong những chuyện chú từng trải qua, tất nhiên còn một số chuyện tôi chưa biết, đúng hơn là lão cáo già kia một mực không chịu khai ra. Chú Ba ơi là chú Ba, chú có biết mấy câu chém gió vô thưởng vô phạt có thể hại chết cháu trai chú dưới đáy biển sâu hơn mười mét này không chứ.

Hai người kia không lên tiếng nữa, có lẽ đang suy xét toàn bộ sự việc. Tôi cũng âm thầm suy tính, thực ra muốn thoát khỏi cổ mộ chỉ có mấy con đường. Một là lối cũ ta về, chuyện này dĩ nhiên không thể xảy ra, trừ phi chúng tôi có thể nhịn thở lâu như cá heo. Hai là tìm được thông đạo bí mật mà những người thợ xây lưu lại, đây là biện pháp hiệu quả đối với đấu trên cạn, nhưng với hải đấu xem ra không khả thi cho lắm. Bởi lẽ mộ thuyền táng dưới đáy biển là loại mộ xây hoàn chỉnh trên một con thuyền rồi mới đánh đắm xuống đáy biển, cho dù đào được thông đạo thì cũng là thông với biển, làn nước này tự nhiên trở thành lẩn ranh ngăn cách âm dương cực kỳ tiện lợi.

Thứ ba, chính là chiêu ngu ngốc nhất – đào thẳng từ trong này ra. Tôi ngẩng đầu ngó qua đỉnh mộ, chỉ thấy gạch ngói âm đạm, không nén nổi một tiếng thở dài. Xem ra cho dù có đào được động cũng tốn không biết bao nhiêu công sức.

Tôi thử đặt mình vào vị trí người thiết kế ngôi mộ này, để xem nếu dùng

những nguyên lý kiến trúc đơn giản nhất thì phía trên đỉnh mộ sẽ là gì.

Có thể khẳng định một điều, nếu chỉ toàn gạch thì nhất định không thể hình thành kết cấu kín khí; giữa các kẽ gạch chắc chắn phải bịt kín đất sét trắng, bên trên hẳn phải có một lớp gỗ quét sơn chống thấm nước, trên nữa lại đắp thêm đất sét.

Nghĩ đến đây, đầu tôi chợt lóe lên một ý tưởng, nhanh chóng biến thành một kế hoạch mạo hiểm. Tôi hào hứng nói với hai người kia: “Kỳ thực cũng chẳng có gì đáng sợ, tôi ước chừng chúng ta chỉ cách mặt biển hơn mười thước là cùng. Ngôi mộ này chứa cơ quan vận hành thang máy, dĩ nhiên phải xây tương đối cao, do vậy đỉnh mộ cách đáy biển cũng không quá xa. Nếu rơi vào đường cùng, chúng ta còn có thể đào thẳng lên. Mực nước trên hải đảo này cũng không quá sâu, nếu cần đúng lúc thủy triều xuống, tôi tính chỉ cần lớp cát bên trên không lún xuống thì chúng ta hoàn toàn có thể thoát ra ngoài.”

Bàn Tử xua xua tay, uể oải đáp: “Lúc vào cả đám chẳng mang theo công cụ gì, bên trên toàn là gạch đá, lấy cái gì mà đào, đào bằng tay không chắc?”

Tôi vội nói: “Anh không biết hả, mộ thuyền táng dưới đáy biển, gạch xây mộ phần lớn đều rỗng ruột, chịu được áp lực nhưng lại rất dễ vỡ. Chúng ta chỉ cần kiếm mấy thứ đồ kim loại đập đập vài cái, nhất định có thể đào được một cái động.”

Bàn Tử nghe thế lập tức phấn khích: “Áy, cách này nghe cũng có lý phết. Chúng ta đừng lo đồ đạc nữa, đi kiếm công cụ đào dần lên thì hơn. Mộ này lớn thế, hẳn là trong gian mộ chính có đồ đồng bồi táng.”

Tên mập này vốn là người như thế, nếu biết mình chết chắc rồi thì chẳng muốn động chân động tay gì nữa, nhưng khi biết vẫn còn một tia hi vọng thì sẽ cố gắng hết sức mình. Tôi suy tính trong giây lát, âm thầm vạch sẵn trong đầu một phương án, cũng may tôi vốn là sinh viên kiến trúc nên rất quen với những chuyện thế này. Dẫn đo một hồi, thấy mọi điều kiện đều phù hợp, chỉ cần lợi dụng chừng mười phút triều hạ, cố đào cho xong động thì khả năng chạy thoát thành công khỏi đây là rất lớn!

Lúc này Muộn Du Bình mới lên tiếng: “Thời gian từ giờ đến lúc triều rút còn rất dài, không khí trong này không biết có đủ dùng đến lúc ấy không, mọi chuyện còn tùy vào thiên ý.”

Bàn Tử nhảy dựng lên, nói: “Khỉ gió, vậy khỏi cần biết thủy triều đã xuống hay chưa, cứ đào một cái lỗ đã rồi tính sau. Chết vì ngạt là cái chết phờ phạc, thà bị bánh tông cắn chết còn sướng hơn!”

Tôi định nói cho hẳn biết, nếu đào không đúng lúc thủy triều rút thì lớp nước trên đỉnh mộ ít nhất phải dày 2 mét, đám nước này mà ào vào thì đừng

nghĩ đến chuyện chui ra; cả mộ thất lớn chùng này đại khái cũng chỉ mất vài phút là ngập đầy nước. Nhưng tôi thấy hấn hào hứng như vậy, cũng không nỡ dội cho gạo nước lạnh.

Ba người chúng tôi xúc lại tinh thần, sửa soạn đồ đạc hướng về phía hành lang. Vừa bước ra khỏi cánh cửa đá, ba người bỗng sững sốt, Bàn Tử thì chửi oang lên: “Mẹ nó, cái chỗ này sao mà quái thế.”

Trước mặt chúng tôi, ở vị trí bức tường gạch ban nãy đột nhiên xuất hiện một khung cửa. Tôi chiếu đèn pin vào, chỉ thấy sau cánh cửa đặt một cỗ quan tài gỗ lim viền vàng.

§24. Mở Quan Tài

Editor: Biễn
Beta: Thanh Du

Dựa theo kết cấu hai tầng trên dưới của mộ thất này mà suy luận, chỗ này tự dung xuất hiện một cánh cửa cũng không phải chuyện lạ. Dĩ nhiên là trong thời gian chúng tôi nói chuyện, phòng bên kia đã bắt đầu di chuyển, tuy vẫn chưa biết chủ nhân ngôi mộ này có dụng ý gì khi thiết kế như vậy, nhưng tôi cũng không hoảng hốt nữa.

Ai ngờ trong phòng lại có quan tài, dọa cho tôi nhảy dựng lên, gỗ lim vàng vón là vật liệu tốt nhất để làm quan tài, từ mấy ngàn năm nay, kích cỡ của gỗ làm vật liệu quyết định kích cỡ của quan tài. Cái quan tài này rất lớn, xem chừng khối gỗ dùng để làm ra nó cũng bự không kém gì 32 khối gỗ lim vàng dùng làm trụ lớn trong Trường Lăng nhà Minh. Thứ gỗ này so với bạc trắng nguyên khối cùng kích cỡ thì còn đáng giá hơn.

Nhưng quan tài quý giá đến thế sao lại đặt trong phòng phụ chứ? Nếu quan tài quý nhường này chỉ được đặt trong phòng phụ, vậy trong mộ chính tề nhất cũng phải là quan tài bằng vàng ròng. Tôi cảm thấy càng lúc càng khó hiểu, chủ nhân của ngôi mộ này hình như không hề tuân theo quy củ. Không chỉ xáo trộn lung tung phong thủy của nơi này, mà còn bố trí cạm bẫy cực kỳ khéo léo linh hoạt ở khắp nơi nhưng lại không hề gây nguy hiểm đến tính mạng ai, chẳng biết rốt cuộc là có ý đồ gì.

Dân đồ đầu nhìn thấy quan tài khó tránh khỏi muốn động tay động chân, đặc biệt là một cỗ quan tài đầy hứa hẹn như vậy, bên trong tất nhiên sẽ có không ít đồ tốt. Tôi thấy Bàn Tử cứ nhìn chăm chăm vào nó, cười nói: “Thế nào, nhìn thấy quan tài thì đến mạng cũng không cần nữa à? Hay là cứ lấy vài món trong đó ra trước đã?”

Tôi vốn có ý châm chọc hần, ai ngờ hần không thềm để ý, còn nghiêm túc nói: “Bàn gia ta đây rất ư giác ngộ, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là đi tìm công cụ để xuyên thủng óc ngôi mộ chết tiệt này, cậu đừng có mà dụ dỗ tôi đào ngũ. Chờ xong việc rồi chúng ta quay lại đây vợ vét vài món cũng chưa muộn!”

Tôi nhìn cái điệu bộ khi mũi nhướn mày của hần cũng cảm thấy buồn cười, liền nói: “Chờ đến khi anh quay lại, có quý mới biết cái cửa này có còn đây nữa không. Nói không chừng lát nữa nó đã trôi xuống rồi.

Bàn Tử vẫn muốn lấy mấy món minh khí này, nghe tôi nói cũng có lý, không khỏi khó xử. Đúng lúc này, Muộn Du Bình bỗng nhiên khoát tay với chúng tôi, khẽ nói: “Yên nào.”

Bọn tôi thấy nét mặt hắn nghiêm túc, vội ngậm miệng vào, không biết chuyện gì xảy ra. Hắn rút súng, nói nhỏ: “Đây không phải là quan tài bình thường mà là quan tài dưỡng xác.”

Tôi nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn hắn, mà hắn hình như không muốn giải thích gì thêm, khom lưng bước vào căn phòng phụ đặt quan tài. Bàn Tử đang cố duy trì hình tượng giác ngộ cao của mình, nhưng vừa thấy Muộn Du Bình không chút khách khí tiến vào thì lập tức trở về với bản chất thực, vội vàng bám theo.

Tôi nhìn đoạn hành lang tối đen như mực, nghĩ bụng đứng một mình ở ngoài này thì thật kinh khủng, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy theo hai người vào trong.

Căn phòng nhỏ này cũng tương tự như căn phòng vừa nãy, trên trần là phù điêu hình hai con rắn lớn, ở giữa có một đài phun nước, chẳng qua không có đồ sứ tùy táng, chỉ có một cỗ quan tài rất lớn đặt cách tường 3 mét.

Muộn Du Bình rút đao ra, cắm thẳng vào kẽ quan tài, chậm rãi dò xét, hình như đang tìm cơ quan. Bàn Tử tưởng hắn muốn mở quan tài vội la lớn: “Chờ chút chờ chút, Tiểu Ca cậu bình thường trông có vẻ thành thật, sao vừa nhìn thấy quan tài thoát cái đã biến thành kẻ liều mạng vậy”, nói rồi cầm một ngọn nến chạy vào góc định thấp lên.

Tôi thấy thế nổi cáu mắng: “Mẹ nó, chúng ta đã chẳng có bao nhiêu không khí mà còn thấp thêm nến, anh chán sống rồi chắc.”

Bàn Tử tức giận đáp lại: “Một ngọn nến bé xíu có thể đốt hết bao nhiêu không khí của cậu, cùng lắm thì Bàn gia ta đây bớt đi vài hơi thở”, dứt lời liền đánh bật lửa. Ánh lửa sáng ngời đột nhiên chiếu rõ thứ gì đó trong góc, Bàn Tử vốn là kẻ gan dạ mà cũng phải phát hoảng, ngã bệt xuống đất. Thấy thế tôi vội mở đèn pin rọi sang, bất giác lui lại mấy bước.

Thì ra trong góc có một con mèo chết khô quắt ngời đó, cái đầu to bự đã khô quắt lại, hai hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, phần lớn da trên người đã rữa nát hết, quai hàm há ra để lộ một hàng răng nanh, trông vô cùng khó coi.

Tôi từ nhỏ sợ nhất là mèo chết, trước đây có lần người trong nhà đánh chết con mèo hoang hay trộm cá rồi ném lên trên cây, mặc cho nó thối rữa. Khi đó tôi còn nhỏ không biết gì cả, đến một ngày, lúc tôi đang chơi dưới tán cây, cổ của cái xác mèo thối rữa đứt ra, cái đầu mèo liền rớt trúng tay tôi. Tôi thấy hàm răng trắng ớn cùng hai hốc mắt đen xì thì sợ đến nổi tè ra quần, mấy ngày sau vẫn chưa hoàn hồn.

Bàn Tử thấy vật trước mắt chẳng qua chỉ là cái xác mèo, tức mình rửa một tiếng, co chân đá nó văng ra, sau đó thấp nến rồi bước lại gần quan tài. Tôi

cảm thấy có điểm bất thường, trong mộ lại có xác mèo, chẳng lẽ không sợ thi hóa sao?

Nhưng nơi này vốn có rất nhiều điểm không hợp lý, tôi mơ hồ cảm thấy dường như chủ nhân ngôi mộ này cố ý làm những chuyện trái với quy củ, mọi thứ đều làm ngược lại với lẽ thường, những thứ trong mộ không nên có, ông ta đều mang đặt vào. Cứ tiếp tục như vậy, không biết đến mộ chính còn đựng phải chuyện quái quỷ gì nữa.

Lúc này Muộn Du Bình đã tìm được khóa Bát bảo linh lung của quan tài, bèn mở hộp đa năng, lấy ra hai cái móc rạch theo kẽ quan tài. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, cơ quan đã bị phá, đồng thời nắp quan tài bật mở lên trên, một dòng nước đen nháy mắt tuôn ra. Bàn Tử bất chấp cảm giác ghê tởm, nhanh chóng đẩy nắp quan tài sang một bên, vừa nhìn vào bên trong lập tức hoảng hồn la lớn: “Chết tiệt, sao lắm bánh tồng thế này!”

§25. Một Người

Editor: Thanh Du

Beta: Tiểu Điệp

Nấp quan tài vừa mở ra, tôi lập tức cảm thấy mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi. Tiến lại gần ngó thử một cái, chỉ thấy trong quan tài ngập một thứ nước đen xì, phía trên hơi nước âm thấp ngai ngái, bên dưới có thể mơ hồ nhìn thấy những khúc tay chân quấn vào nhau, cũng không biết có bao nhiêu thi thể, tất cả đều đã hóa sáp dính lại thành một khối thi thể cực lớn. Tôi đếm sơ sơ được 12 khối, cảnh tượng này ghê tởm đến mức nào chắc khỏi phải nói.

Muộn Du Bình thấy cảnh này, nhú nhú mày, nhưng nét mặt đã giãn ra một chút, cây súng trong tay cũng buông xuống. Nhìn nét mặt hần biến đổi, tôi đoán thứ này hẳn là không có gì nguy hiểm, không rõ tại sao vừa rồi hần lại căng thẳng đến thế.

Mặt trong quan tài có mấy cây đinh tròn tỏa ánh kim, từ trên xuống dưới cứ cách vài phân lại có một hàng đinh, do ngâm trong nước nên không nhìn rõ là vàng ròng hay là mạ vàng. Bên dưới đám thi thể có một khối gì đó trông kì kì, Bàn Tử quét đèn pin rọi từng tác một từ dưới lên trên, hình như là một phiến đá khắc chữ. Trên cổ và tay thi thể đều đeo đồ trang sức bằng ngọc ngà, đám trang sức này có giá liên thành lại nhỏ gọn dễ cầm.

Bàn Tử thấy thế bắt đầu ngứa ngáy tay chân, nhưng đám thi thể kia ghê muốn chết, dù hẳn có lỗ mãng đến đâu cũng không dám thò tay xuống lớp nước đen xì nổi lênh bênh một tầng mỡ người mà vớt đồ. Hần suy tính nửa ngày vẫn không nghĩ ra cách nào, đành phải từ bỏ, quay sang nghiên cứu đám thi thể bên trong, vừa nhìn vừa lắc đầu: “Cảnh này trông cũng thật thê thảm, còn nói cái gì mà chủ mộ này là người tu đạo, hừ, dám làm những chuyện tàn ác thế này thì đắc đạo sao nổi, bị chúng ta đồ đầu cũng đáng đời.”

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, có điều nhìn cảnh tượng này, thần kinh bị kích thích đến độ chịu không nổi, không dám nhìn lại lần thứ hai, hỏi hần: “Cái quan tài hợp táng này sao trông ghê thế.”

Bàn Tử phá lên cười: “Đồng chí à, cậu dốt vừa thôi, cậu xem có ai hợp táng mà trông như bánh quai chèo thế kia không? Đây rõ ràng là chôn sống, những người này bị nhét vào chung một chỗ, bị ngâm thuốc đến chết ngạt trong đó, đây gọi là dưỡng khí tàng thi.”

Tôi nghe hần nhắc đến bánh quai chèo, cổ họng lập tức ngứa ngáy. Lúc này bụng tôi đã rất đói, tưởng tượng đồng xác kia mà là bánh quai chèo thì quả thực chỉ muốn nôn mật ra. Có điều nghe giọng điệu của hần thì hình như hần biết lai lịch thứ này, tôi lấy lại bình tĩnh, mới bảo hần kể lại cho rõ ràng.

Bàn Tử thấy tôi không hiểu, mới nổi hứng trêu chọc, nói: “Chuyện này mà

cậu cũng không biết? Năm đó tôi còn là đứa trẻ mồ côi mẹ, ai, nói vậy thì dài quá, năm đó tôi còn ở núi Trường Bạch hiên ngang hùng vĩ –”

Tôi thấy hấn lại bắt đầu ba hoa, vội nói: “Thôi đừng chém nữa ông anh, quan tài dưỡng xác với Trường Bạch sơn cái quái gì, không biết thì ngậm miệng lại cho tôi nhờ!”

Dạng người như Bàn Tử chỉ sợ bị người ta kích bác, gân cổ lên cãi: “Ai bảo tôi không biết, chẳng qua tôi chỉ muốn đi từ khái quát đến chi tiết thôi, cậu không muốn nghe thì cứ bịt tai vào. Đây gọi là quan tài dưỡng xác, là kiến thức phong thủy –, bình thường dùng cho lăng mộ trên cạn, nếu có loại quan tài này thì chắc chắn trong cỗ mộ có hai vị trí đặt quan cực tốt. Nếu có hai vị trí mà chỉ đặt một quan tài, chỗ còn trống kia hấp thu linh khí đất trời, sẽ vô tình gọi loài yêu ma đến; cho nên phải đặt thêm một quan tài dưỡng xác, bên trong táng một người có quan hệ huyết thống với chủ mộ, coi như hợp táng. Quan tài này phải giống y hệt cái trong phòng chủ mộ, cái này trong phong thủy gọi là dưỡng khí, hiểu không?”

Bàn Tử nói liên thiên một hồi như bật băng, tôi nghe chỉ hiểu được phân nửa, không khỏi líu lười: “Trong quan tài có nhiều người như vậy, hấn là –”

Bàn Tử vỗ đùi: “Cho nên tôi suy ra, có khi tên này đem chôn cả nhà vào cùng một chỗ cũng nên, ác thật.”

Tôi vội gào lên: “Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó. Người ta chọn nơi phong thủy đẹp là vì lo cho con cháu nhà mình, giờ đem chôn cả nhà một lúc, phong thủy đẹp mà làm cái rắm gì!”

Bàn Tử thấy tôi tin sái cổ mới nói: “Tôi nói gì cậu cũng tin hả, những kẻ lắm tiền đời nào lại đàn độn thế, chắc chỉ tìm mấy đứa cháu ngoại nhà nghèo đem đi bồi táng thôi. Kiểu bồi táng này thường thấy trong mộ cổ thời Minh, tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng quy mô lớn đến thế này thì chưa thấy qua bao giờ.”

Tôi nhìn đồng thi thể, tưởng tượng ra thời điểm hạ táng mà không sao nén nổi xúc động. Ông nội nói không sai, nhân tâm bất khả trắc (lòng người thâm sâu khó dò), thương thay chỉ vì mấy chuyện đôn đại tào lao không có căn cứ xác thực mà tính mạng những người này dễ dàng bị cướp đoạt như giết đi con sâu cái kiến.

Có điều một khi quan tài đã mở, Bàn Tử sẽ không dễ dàng để yên. Hấn gãi gãi đầu, nói: “Cậu xem, những người này thực đáng thương, tôi nghĩ hay là chúng ta qua phòng bên lấy mấy cái bình mức hết nước ra ngoài đi, nước đọng trong quan tài là điềm cực xấu đó.”

Tôi biết tổng ý đồ của hấn, nói: “Nhìn cái dáng điệu gian manh của anh đủ biết anh đang có ý đồ chôn chia minh khí. Thôi an phận chút đi, chốc nữa

vào mình điện sẽ có cả đồng đồ cho anh tha hồ lựa.”

Bàn Tử đỏ mặt, quát âm lên: “Mẹ kiếp, cậu xem Bàn gia tôi là hạng người đó sao?”

Tôi cũng ngại cù nhây với hắn, nói: “Giờ không phải lúc nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này, lát nữa mà chúng ta không thoát ra được, chết dí ở chỗ này, chỉ sợ cái quan tài cũng chẳng có mà chui vào, để xem lúc ấy còn ai thương xót giùm chúng ta.”

Nhắc tới quan tài, chúng tôi lại trở nên căng thẳng. Bàn Tử chẳng nói chẳng rằng, đi lòng vòng quanh phòng phụ tìm kiếm một lượt, tiếc là ngoại trừ một cái xác mèo thì chẳng còn gì xài được.

Muộn Du Bình nhìn đăm đăm vào đồng thi thể kia, nhìn rất lâu rất lâu, chợt phát hiện ra điều gì, hít vào một hơi khí lạnh.

Người này ngày thường cực kỳ bình tĩnh, nếu tỏ ra căng thẳng tất có chuyện lớn rồi. Cho nên vừa thấy hành động này của hắn, tôi lại càng hoảng hốt, vội khom lưng xuống, gương súng lên.

Hắn vẫn nhú mày đứng nguyên một chỗ, nhìn đăm đăm vào quan tài, im lặng chừng năm phút mới quay đầu nói với chúng tôi: “Trong quan tài này thực chất chỉ có một người –”

§26. Bức Tranh Trên Sứ

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Tôi vừa mới hiểu được dưỡng khí tàng thi Bàn Tử nói lúc nãy có nghĩa là gì, Muộn Du Bình lại không đầu không đuôi phán ra một câu như vậy, khiến tôi đã rối càng thêm rối, bèn hỏi ý hắn là sao.

Muộn Du Bình chỉ vào quan tài, nói: “Cậu nhìn kỹ xem đầu của bọn họ có gì khác nhau.”

Tôi nhìn theo ngón tay hắn, chỉ nhìn thấy sáu cái đầu có lớn có nhỏ, giống như một chùm nho giắt trên cơ thể, ngoại trừ ghê tởm ra thì cũng không có gì đặc biệt. Tôi lắc đầu tỏ ý không nhìn ra được, hắn lại bảo tôi tiếp tục nhìn cho kỹ, lần này tôi nheo mắt quan sát, rốt cuộc phát hiện ra một vấn đề.

Thì ra đồng thi hài này, trừ cái đầu trên cùng ra, những cái còn lại hầu như không có ngũ quan; thậm chí đến xương sọ cũng không thấy đâu, nhìn giống như có mấy cái bấu thịt mọc ra trên mặt.

Thấy thế tôi lập tức hiểu ra ý tứ của hắn, liền thuận theo đó tiếp tục tìm kiếm, lại phát hiện ra các đốt ngón tay của mỗi bàn tay dường như đều dính liền vào thân người. Chẳng qua do cơ thể này đã méo mó vô cùng khủng khiếp giống như bị bỏ vào máy giặt vắt khô, lại thêm lớp nước đen đục ngầu cũng ít nhiều cản trở tầm mắt, cho nên nhìn thoáng qua giống như có rất nhiều thi thể cuộn lại một chỗ.

Tôi càng nhìn trong lòng càng phát run, nhưng vẫn còn có điểm thắc mắc. Nếu trong quan tài này là một người dị hình hiếm thấy có đến 12 tay chân, vậy thì rốt cuộc lai lịch và thân phận của hắn là gì? Vào thời đó, một kẻ trông như quái vật tại sao lại được nuôi dưỡng dạy dỗ đến lớn như thế?

Bàn Tử nhìn cũng hiểu, nôn khan một hồi rồi quay ra nói với chúng tôi: “Má ơi! Thứ này mà là người sao? Đây đích thực là giống côn trùng!”

Tên này nói cũng không sai, nhưng có hơi thất đức, tôi nói: “Chúng ta còn bị vương lớp nước nên không nhìn thấy rõ ràng, bây giờ đưa ra kết luận thì hơi sớm. Theo lý mà nói, dị dạng khủng khiếp như vậy thì đúng là quái vật, mới sinh ra chắc chắn đã bị cha mẹ giết chết, hoàn toàn không có cơ hội được nuôi đến lớn thế này.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói: “Không có gì là tuyệt đối cả.”

Tôi lắc đầu, vẫn không thể nào tin nổi. Bàn Tử nói: “Thực ra thì cũng đơn giản thôi, hay cứ làm theo lời tôi, sang phòng bên cạnh lấy mấy cái chậu múc hết nước trong này ra là sẽ thấy rõ ngay. Hơn nữa hai người xem, dưới đồng

xác này còn có một phiến đá, chỉ bằng chúng ta lấy ra xem thử, biết đâu lại có phát hiện gì bất ngờ.”

Nghe vậy tôi lập tức cảm thấy hứng thú, từ lúc đi vào hải đảo đến giờ một chữ cũng chưa thấy, thành ra vẫn chẳng biết gì về chủ nhân ngôi mộ này. Nếu trên phiến đá kia có chữ viết, tôi xem dù không hiểu hết ít nhất vẫn có thể đoán ra phần nào, biết đâu lại có ích cho cả bọn.

Tôi cùng Bàn Tử đồng lòng nhất trí, không nói hai lời, nhanh chóng quay lại hành lang đối diện, chọn lấy 3 cái chén sứ có quai. Mấy thứ này ở bên ngoài đáng giá trăm vạn, vào tay tôi coi như trở lại công dụng vốn có; suy cho cùng thì nó cũng chỉ là cái chén mà thôi.

Theo thói quen nhà nghề, lúc cầm chén sứ lên tôi bất giác lướt mắt qua những hoa văn trên lớp men xanh, vừa nhìn thấy liền ngẩn người, không ngờ hoa văn trên mấy thứ này đều là loại tranh kể chuyện.

Đại để từ lúc vào đây trong lòng tôi chỉ nghĩ đến chuyện của chú Ba, cho nên cũng không còn tâm trí đi nghiên cứu mấy thứ đồ tùy táng này. Bây giờ nhìn đến mới nhớ lại một chi tiết không mấy ấn tượng: sau khi chú Ba vào đảo thì cũng giống như tôi, chỉ nhìn lướt qua đám đồ sứ rồi tìm chỗ nghỉ khỏe. Nhưng những người còn lại thì khác, đây là lần đầu vào đảo nên họ vô cùng hào hứng, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội nghiên cứu tí mĩ. Không lẽ trên mấy món đồ này còn ẩn chứa chi tiết gì đó quan trọng?

Nghĩ đến đây, tôi vội cầm mấy cái chén lên quan sát kĩ càng, thì ra những bức họa này vẽ cảnh một nhóm người đang xây một công trình bằng gỗ, có đục đá tảng, có vận chuyển gỗ thô, còn có dựng xà gỗ, thứ tự bày biện của đám đồ sứ chính là trật tự thi công công trình, tôi càng xem càng kinh hãi đến toát mồ hôi hột. Bàn Tử thấy tôi cứ nhắc từng món lên ngắm nghía mới thắc mắc: “Chọn có cái bình mà khó vậy sao? Khởi chọn đi, cứ lấy đại một cái vừa tay là được rồi.”

Tôi không thềm để ý đến hẳn, cúi xuống vừa đi vừa xem, cho đến khi thấy một cái bình bát giác cuối cùng, hình vẽ trên đó là một cánh cửa cực lớn che khuất hết những thứ đằng sau. Tiếp theo không có gì nữa, hẳn là còn nhiều điều được ghi lại trên những món đồ sứ khác.

Tôi thấy chuyện này quả là kinh tâm động phách, đến hơi thở cũng nghẹn lại. Tuy chỉ dựa vào mấy bức họa đơn giản thì chưa thể nhìn ra rốt cuộc bọn họ đang xây dựng công trình gì, nhưng qua đó có thể thấy tầm cỡ công trình này phải sánh ngang với Cố cung, có điều kết cấu mặt trên lại hoàn toàn không phải lối kiến trúc Trung Nguyên. Mẹ nó tôi thật sự không nghĩ ra nổi Trung Quốc thời kỳ đó có công trình kiến trúc nào đồ sộ đến mức này không.

Tôi hoàn hồn, định nói cho Bàn Tử biết về phát hiện kinh người này, nào ngờ quay đầu nhìn lại chỉ thấy sau lưng một mảng tối đen, Bàn Tử đã lượn đi đằng nào không biết.

Tôi sững sờ, chỉ còn biết âm thầm rửa xả. Tên mập chết bầm này này cũng thật là, đã biết tôi không dám ở chỗ này một mình rồi mà còn lẳng lẳng chuồn êm không chịu báo trước một tiếng. Tôi tiện tay vớ lấy một cái chậu, đứng dậy vội vàng chạy về phòng phụ phía đối diện, nhưng vừa bước vào hành lang tôi đã ngớ người.

Cánh cửa vào phòng phụ đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại một bức tường đá cẩm thạch!

Tôi nghĩ ngay là do cơ quan gây nên, nhưng không thể ngờ cơ quan lại biến đổi nhanh chóng đến vậy, ngay cả một tiếng động cũng không có, khiến người ta không khỏi sợ hãi. Một mình đứng giữa cỗ mộ tối đen như mực, tôi không bao giờ muốn trải qua chuyện này thêm một lần nào nữa.

Tôi định thần một chút, tự an ủi mình rằng cơ quan trong ngôi mộ này hoạt động rất đều đặn, chỉ cần tôi kiên nhẫn chờ đợi, phỏng chừng vài phút nữa cánh cửa kia sẽ lại xuất hiện.

Không có Bàn Tử ở bên cạnh, cỗ mộ này im ắng rợn người, nghe tiếng tim đập cũng tưởng như sét đánh, bốn phía tối đen tối hù, ở nơi như thế này một phút cũng dài đằng đẵng như một giờ, thật sự không sao kiên nhẫn chờ đợi nổi.

Tôi hít sâu một hơi, lấy đèn pin chiếu về phía ba cánh cửa tối om đằng trước nhưng không thấy gì cả. Trên thế gian thứ kinh khủng nhất chính là suy nghĩ trong đầu, tôi chỉ cần yên lặng trong chốc lát, lập tức cảm thấy có thứ gì đó trong cánh cửa kia đang nhìn mình chăm chăm, sợ muốn chết đi được.

Tôi tự tát mình một cái cho tỉnh, cúi đầu tiến thẳng về phòng phụ, định tiếp tục xem cho hết mấy món đồ sứ không để sót món nào. Đúng lúc ấy chợt nghe một tiếng kêu rợn tóc gáy từ trong phòng phụ truyền ra, tôi rọi đèn pin vào chỉ thấy một con Hải hâu tử rất lớn đang bò ra từ đài phun nước, nửa thân trên đã bò lên bờ, khuôn mặt đầy vẩy dử tợn này có lẽ cả đời tôi cũng không sao quên nổi.

Tôi hoảng hồn, ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào hành lang, cũng chẳng cần biết trong đó có còn cơ quan nào nữa không, cứ nhắm mắt cắm đầu chạy thẳng. Tưởng như chỉ cần vài bước chân nữa là đến được nơi an toàn, đột nhiên dưới chân vấp một cái, vồ ếch trúng cái bình sứ, cũng may phản ứng của tôi khá nhanh, tiện đà lăn một vòng rồi ngồi bật dậy. Nhìn lại chỉ thấy một cặp mắt xanh lè lóe sáng lao ra khỏi phòng phụ, phóng thẳng về phía tôi.

Tôi nghiên rắng nhắc cái bình định ném qua, nào ngờ con Hải hầu tử phản ứng rất nhanh, thấy tôi có vũ khí nên không dám liều mạng xông đến, lập tức chuyển hướng nhảy lên trần hành lang. Tôi nhân cơ hội này lách sang cửa ngọc bên trái, sau đó nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Bên dưới cánh cửa có một cái chốt bằng đá, cửa vừa đóng lại chốt đã tự động bật lên, khiến cho Hải hầu chỉ còn biết đứng ngoài gào thét, hùng hổ tông mấy cái vào cửa, xem ra nó cực kỳ không cam tâm. Tôi biết loại gỗ làm nên cánh cửa này vô cùng chắc chắn, cơ thể sinh vật vốn mềm yếu hoàn toàn không cách nào tông vỡ được, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại. Con Hải hầu tử kia tông cửa nửa ngày trời không thấy có kết quả gì, lại tìm đường lách vào từ khe cửa. Tôi thấy nó đang cố nhét cái đầu bự chảng vào trong, điên tiết nâng súng lên bắn thẳng một mũi lao vào khe cửa, cũng không biết bắn trúng chỗ nào, chỉ nghe nó kêu lên một tiếng thảm thiết, tức khắc nhảy ra thật xa.

Tôi không biết cánh cửa cách vách kia có thông với mộ thất bên này không, vội lắp thêm một mũi lao, sau đó bật cả đèn pin lẫn đèn mỏ, chiếu sáng cả căn mộ thất. Tôi nhìn qua một lượt liền hoảng hồn: đây là một mộ thất hình tròn, ở giữa còn có một cái ao lớn, mà tôi lại đang đứng ngay sát mép ao, chỉ cần lùi lại một bước là sẽ rơi tòm xuống đó.

Ngay giữa ao nước có một vật nổi lên, thoạt nhìn trông giống cái chậu rửa chân; dựa vào hình vẽ và phù điêu trên đó có thể nhận ra nó chính là một cỗ quan tài. Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, chủ nhân ngôi mộ này cũng thật sáng tạo, chế ra cỗ quan tài trông y như cái bồn tắm, xem ra lúc sinh thời ông ta rất khoái ngâm mình.

Tôi lại chiếu đèn xuống nước, chỉ thấy ao sâu hun hút không đáy, chẳng biết là sâu đến mức nào, không chừng còn thông thẳng tới đáy mộ. Tôi còn đang thắc mắc không biết thiết kế như vậy là có ý đồ gì, đột nhiên thấy cỗ ngựa ngựa.

§27. Vô Đề

Editor: Thanh Du

Tôi thử sờ sờ ra sau lưng mới biết cảm giác ấy xuất phát từ vị trí trùng liên hoa tiền ban nãy. Bốn cái móc sắt đâm vào da thịt tuy không lấy mạng người, nhưng vẫn dút đi mấy mảng da. Lúc này mồ hôi tôi lại tuôn đầm đìa, thành ra ngứa ngáy không tả.

Chẳng những thế, những vị trí trùng tên khác trên người cũng bắt đầu râm ran ngứa, nhưng ngứa cỡ này vẫn còn chịu được. Tôi không rảnh mà bận tâm đến cảm giác nhoi nhói như muỗi đốt ấy, chỉ gãi gãi qua loa vài cái xong tiếp tục đi nghiên cứu căn mộ thất kỳ quái này.

Tôi không thông hiểu lắm kết cấu địa cung phổ biến của mộ táng thời Minh, chỉ biết một chút về mộ táng của quý tộc, không biết giữa hai cái này có sai biệt nhiều lắm hay không, đành miễn cưỡng đem những tri thức trong đầu đối chiếu với cảnh tượng trước mắt.

Dựa theo suy đoán, hiện tôi đang đứng ở điện thờ phụ bên trái, nhìn sang phía đối diện chính là điện thờ phụ bên phải. Hai điện thờ trái phải hẳn là đối xứng nhau, bên trong lí ra phải có một quan sàng bằng cẩm thạch trắng nhô cao hẳn lên, trên mặt quan sàng lát toàn gạch vàng, chính giữa có một lỗ hồng hình chữ nhật, trong đó đất vàng, gọi là “Giếng vàng”. Hiện nơi đây hoàn toàn trống trơn, chỉ có một cái ao lớn.

Nơi này nói sao cũng thật kỳ quái, tôi đang đứng trước cánh cửa nằm giữa hai căn điện thờ phụ, cánh cửa này hẳn là thông với hậu điện, đó mới chính là nơi đặt quan tài. Vậy vì sao trong phối thất có quan tài, nhưng quan tài lại có dạng cái thau rửa mặt? Phải biết loại bồn quan này chỉ thời Chiến quốc mới có, thời Minh hoàn toàn không dùng.

Nói đến Chiến quốc, tôi lại nhớ tới con xà mi đồng ngư lấy ra từ Lỗ Vương cung. Cả hai nơi đều tìm được vật này, mà ở đây lại đặt một cỗ quan tài chỉ có ở thời Chiến quốc, lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Nhất thời tâm trí rối như tơ vò, nghĩ mãi vẫn chẳng ra.

Lúc này tôi đã đi gần hết một vòng xung quanh ao nước, quay trở lại cánh cửa ban đầu. Cái bát sứ tôi dùng làm hung khí khi nãy vẫn nằm chổng chơ gần đó, tôi chợt nảy ra một ý, bèn nhặt nó lên, ngắm nghía hình vẽ trên bề mặt.

Vật này vốn nằm trong căn phòng phụ phía bên kia, có điều một bức vẽ đơn lẻ cũng chẳng chứa được thông tin gì đáng giá. Tôi chỉ thấy một người mặc triều phục đời Minh, đứng trên một ngọn núi, nhìn xuống công trường

dưới chân. Cảnh đó còn của mấy người mặc quan phục, xem ra là một bức tranh vẽ lại cảnh thị sát công trường.

Tôi dựa vào hoa văn trên đám đồ gốm sứ, đại khái có thể đoán ra chủ nhân ngôi mộ này nhất định không phải vương công quý tộc gì, mà rất có thể là một nghệ nhân hoặc kiến trúc sư. Chỉ có dạng nhân tài này mới đủ năng lực lẫn tri thức để áp dụng những thiết kế cổ quái như thế trong mộ. Kẻ khác cho dù có ý tưởng tương tự cũng không đủ khả năng thực thi.

Người tài và thợ giỏi sống vào đầu thời Minh không nhiều lắm, xem quy mô ngôi mộ này, nhất định là một người có địa vị hiển hách, có thể huy động một lượng tài lực lớn. Kẻ này không những cần có kinh nghiệm thi công một công trình lớn cỡ hoàng cung triều Minh, mà còn phải thông hiểu phong thủy lẫn những mảnh khóc tinh vi xảo quyệt, người như thế kẻ ra cũng không khó đoán.

Chỉ mất vài giây suy nghĩ, một cái tên đã lóe lên trong đầu tôi – Ôn Tông Hải.

Kẻ này có thể coi là kỳ nhân, hiểu biết về phong thủy của ông ta đã đạt tới đỉnh cao. Vì thế Ôn Tông Hải được bổ nhiệm tham gia thiết kế hoàng cung triều Minh, ngoài ra còn thiết kế thêm vài thành phố lớn của Trung Quốc, đương thời chỉ một câu nói của ông ta thậm chí có thể xóa sổ vài thành thị. Tôi đọc sách cổ còn biết Ôn Tông Hải có một quyển sách viết về phong thủy, nội dung trong đó vô cùng sâu xa bí hiểm, thực tình có thể nói ông ta đã nhìn thấu thiên cơ; tiếc thay con cháu ông ta chỉ sao lại vài bản, về sau đều thất truyền cả.

Vả lại, tương truyền mộ của Thẩm Vạn Tam dưới đáy sông Ngân Tử ở Chu Trang cũng do kẻ này thiết kế; một người như ông ta thừa sức tự thiết kế một mộ huyệt cho riêng mình.

Tôi thấy suy đoán của mình khá hợp lý, hiện giờ chỉ cần tìm được chút văn tự hoặc tư liệu là có thể kiểm chứng xem suy đoán ấy đúng hay sai, đáng tiếc chủ nhân ngôi mộ này hình như là một kẻ thất học, không hề lưu lại chút minh văn nào.

Đúng lúc này, trong ao nước đột ngột truyền tới mấy tiếng ùm ùm, suy nghĩ của tôi nhanh chóng bị cắt ngang, vội lấy đèn pin rọi về hướng ấy. Chỉ thấy khắp ao nước kia bắt đầu sủi bọt, lúc mạnh lúc yếu, từng đợt từng đợt một không theo quy luật nào, tựa như trong cái ao sâu không thấy đáy này có thứ gì đó đang hoạt động

Tôi hoảng hốt, vội vã giương súng, căng thẳng nhìn chằm chằm vào đám bọt khí kia. Gần như cùng lúc, một cái bóng trắng lao lên bờ, lăn tròn một vòng đến tận góc tường, há miệng thở phì phò. Tôi nhìn kỹ, thì ra là Bàn Tử,

thật vui mừng không sao tả xiết. Áo hần đã cởi ra từ lúc nào, lộ ra cái bụng to kình càng như trống. Hần vừa thở hồn hển vừa ngó tôi một cái, lắc lắc đầu, nói: “Mẹ...nó, suýt nữa tôi đã chết...chết ngay rồi”

Tôi vừa định hỏi hần chuyện gì đã xảy ra thì bên cạnh chợt có một người ngoi lên mặt nước. Tôi nhìn sang, thấy Muộn Du Bình cũng đã nổi lên, phần thân trên cũng để trần, nhưng hình xăm kỳ lân màu đen đã bay đâu mất. Rõ ràng hần không mất sức nhiều như Bàn Tử “Đây là bên trái hay bên phải?”

Tôi đáp bên trái, hần mới thở phào, nhanh chóng ngồi xuống, bụm lấy cổ tay mình. Tôi thấy trên cổ tay hần hần lên một dấu tay đen sì, chợt có dự cảm chẳng lành.

Bàn Tử thở hồn hển hồi lâu mới ổn định trở lại, ôm bụng thở một hơi dài. Tôi hỏi hai người làm sao tới được đây, hần khạc ra mấy bãi nước bọt, nói: “Đừng hỏi nhiều, may mà cậu không thấy cảnh ấy, nếu không đảm bảo sẽ sợ muốn vỡ tim. Má ơi, may mà bên dưới phiến đá đặt quan tài có một cái động thông đến chỗ này, bằng không chúng tôi sẽ chết hết trong ấy.”

Tôi sốt ruột hỏi: “Có thứ gì đáng sợ đến thế ư?”

Bàn Tử đáp: “Mẹ kiếp, tôi cũng chẳng biết phải miêu tả thế nào, thôi ngắn gọn là trong bụng cái thi thể ghép sáu kia... mẹ nó còn có một vật.”

§28. Tiếp Tục Không Đề

Editor: Dừa
Beta: Thanh Du

Bàn Tử vừa nói xong lại ho khan, văng cả nước bọt ra ngoài, tôi sột ruột giục hắn nói tiếp, hắn gãi gãi lưng, bảo: “Từ từ đã nào, việc này xảy ra quá bất ngờ, tạm thời tôi không thể nói rõ được, cậu chờ tôi sắp xếp lại ngôn từ đã.”

Tôi thấy sắc mặt hắn trắng bệch, giọng nói vẫn chưa trở lại bình thường, chắc trong khí quản vẫn còn đọng nước, mới giúp hắn vỗ vỗ vài cái vào lưng. Hắn bị tôi vỗ mạnh đến nỗi thân thể bắt đầu co giật, nôn ra một đồng chất lỏng màu trắng dính dính, nói: “Được rồi, mẹ nó cậu còn vỗ nữa sẽ vỗ chết tôi mất!”

Tôi giục: “Bây giờ đã nói được chưa, rốt cuộc hai người gặp phải thứ gì?”

Hắn khụt khịt mũi, mang tất cả những việc họ đã gặp ra kể lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, lời kể của Bàn Tử vì vậy cũng khá lộn xộn, tuy nhiên tôi vẫn hiểu sơ sơ chân tướng sự việc.

Thì ra lúc ấy hắn thấy tôi ngơ ngẩn ngẩn đờng tranh sứ mới giục vài câu, có điều tôi đang vô cùng tập trung, hoàn toàn không nghe được gì. Bàn Tử thấy tôi không phản ứng cũng không gọi nữa, cơ bản là vẫn còn tiếc mấy thứ trang sức ngọc ngà quý giá kia, bèn một mình quay lại lấy trước. Lúc đó hắn nghĩ tôi xem xong sẽ tự đuổi theo, hai nhĩ thất chỉ cách nhau năm sáu bước chân, không thể xảy ra chuyện gì nằm ngoài dự liệu.

Nhưng sau đó hắn lại thấy một vật, toàn bộ chú ý đều dồn cả vào đó, thế là quên luôn sự tồn tại của tôi, cũng không biết cánh cửa đá kia biến mất từ khi nào.

Bàn Tử quay lại chỗ đặt quan tài, hai người cùng nhau múc nước ra, khối thi thể kia cũng nhanh chóng nổi lên. Hắn nhìn kĩ, không khỏi hoảng sợ, thì ra thứ hắn vẫn tưởng là brou thit trên đầu lại là những bầu ngực to mọng của phụ nữ rủ xuống trên cơ thể dị dạng. Bàn Tử lúc đó rất choáng, hắn vốn không ngờ đây lại là một nữ thi.

Có điều theo lý mà nói, có mười hai cánh tay thì phải có mười hai bầu ngực mới đúng, tại sao phía trước mới chỉ có năm? Chẳng lẽ trên lưng vẫn còn? Bọn họ suy nghĩ một lúc, quyết định mang thi thể ra khỏi quan tài.

Đầu tiên Bàn Tử thử dùng móc câu để mang thi thể lên, nhưng thi thể này đã mềm nhũn từ lâu, từ trên xuống dưới trắng mịn, gần như sáp hóa, không thể chọc vào bất cứ chỗ nào được. Mang găng tay rồi tự mình lôi lên lại càng

không ổn, cảm giác cứ như nắm cục xà phòng, vừa đụng tới đã chạm phải một lớp mỡ người, tởm muồn chết. Cuối cùng Muộn Du Bình cũng nghĩ ra một cách, hai người bọn họ cởi áo ra, một người trùm đầu, một người trùm chân, dùng súng làm đòn gánh mới mang được nữ thi kia ra khỏi quan tài.

Dưới ánh đèn sáng lóa, thi thể nhanh chóng khô lại rồi hóa đen, cả hai nghiên cứu kỹ lưỡng, ngoài việc phát hiện một vài bầu ngực đã bị cắt đi, để lại mấy vết sẹo lớn bằng miệng bát hai bên sườn, còn biết được thân thể người này hóa ra không bị dị dạng, mà là do phát phì, mỡ thừa trên người đắp đồng cao như núi.

Lúc đó cả hai không hiểu tại sao bụng của nữ thi này lại lớn đến vậy, chỉ nghĩ cô ta phát phì, hoàn toàn không nghĩ đến việc cô ta đã chết trong thời gian mang thai, trong bụng vẫn còn thai nhi.

Sau khi thi thể được nâng ra, bên dưới xuất hiện một tấm bia đá. Muộn Du Bình nói đó là áp quan thạch, dù cho sau này kết cấu kín khí trong mộ bị phá hỏng, quan tài cũng sẽ không nổi lên. Áp quan thạch kia xù xì thô ráp, bên trên khắc đầy những hàng chữ lớn.

Bàn Tử sau vài lần xem đi xem lại mà vẫn không hiểu, sự nhớ tới tôi, lúc này cả hai mới phát hiện ra cánh cửa đã biến mất. Bàn Tử lập tức phát hoảng, đoán chắc chẳng phải là quan tâm tôi gì đâu, là lo cho mình không ra được thôi. Muộn Du Bình trấn an hẳn, nói cánh cửa này cứ cách một khoảng thời gian sẽ tự động xuất hiện, có cuống lên cũng không được gì, chuyện quan trọng lúc này là làm cho xong việc trước mắt đã. Bàn Tử thấy hẳn bình tĩnh như vậy cũng an tâm hơn.

Hai người muồn mang nốt tấm bia đá bên trong quan tài ra, chẳng ngờ nó quá nặng, hơn nữa bốn phía còn rớt thêm nhựa thông, khiến cho tấm bia đá dính chặt vào đáy quan tài. Bàn Tử thấy sự tình không được thuận lợi, dùng lực gõ vào phiến đá, chợt phát hiện ra bên dưới trống không.

Bọn họ chầm ông đánh lửa rồi thả vào bên trong cho nhựa thông chảy ra, sau đó ra sức lật phiến đá lên, bên dưới lộ ra một cái động lớn. Con người Bàn Tử tuy có phân thô kịch nhưng kinh nghiệm của hẳn phải nói là phong phú vô cùng, nhưng chứng kiến cảnh này hẳn cũng phải kinh ngạc đến mức không khép miệng lại nổi. Động này không phải do người thiết kế mộ cố cố ý tạo ra, mà là một đạo động!

Đây thực sự là một phát hiện mang tính đột phá, không nói đến những phương diện khác, chỉ tính riêng kỹ thuật định vị thì đạo động này đã có thể coi là thiên hạ vô song, đào một phát trúng ngay đáy quan tài. Nếu không nhờ khối áp quan thạch chắn lại, có lẽ thi thể kia đã sớm bị kéo vào trong động. Khó hiểu hơn nữa là mộ này vốn đặt ở đáy biển, đạo động kia rốt cuộc được đào như thế nào?

Thêm vào đó, nếu mộ thất này có kết cấu trên dưới kiểu thang máy thì phía dưới quan tài phải là một mộ thất khác mới đúng, sao lại có đủ không gian cho một cái động sâu đến thế? Bàn Tử khẳng định ngay, chúng tôi có thể đã hiểu sai về kết cấu ngôi mộ này.

Mọi việc lại rơi vào sương mù, hai người đều trầm mặc. Bàn Tử hiểu rất rõ, vì cái đạo động kia mà kết cấu dưỡng khí tàng thi trong ngôi mộ này đã bị xáo trộn. Tuy thi thể đã hóa sáp, không thể xảy ra thi biến, nhưng địa thế nơi này đã không còn, đương nhiên phong thủy của cả ngôi mộ sẽ bị ảnh hưởng. Hiện tại tuy không rõ chiều hướng biến đổi là như thế nào, nhưng cũng không loại trừ khả năng linh huyết sẽ chuyển thành bại huyết. Bàn Tử đối với thuật phong thủy không có nhiều hiểu biết, nhưng dù gì cũng là người thuộc Bắc phái, hẳn biết chắc sự thay đổi này không hay chút nào.

Có điều hẳn không phải chuyên gia thuộc lĩnh vực này, đụng việc gì cần lí giải cặn kẽ một chút thì kiến thức lại không đủ. Hắn cho rằng những chữ khắc trên bia đá này có thể là máu chốt, định chép lại thì nghe Muộn Du Bình đang ngồi bên nữ thi kêu lên: “Nguy rồi!”

Hắn vừa quay đầu đã thấy tay trái của Muộn Du Bình bị một bàn tay bé nhỏ đầy lông trắng vươn ra từ bên trong nữ thi túm chặt lấy. Bàn Tử không ngờ bên trong nữ thi kia vẫn còn một thai nhi chết yếu, lúc đầu rất hoảng sợ, nhưng hắn vốn là kẻ nhanh nhạy, sau khi lấy lại tinh thần liền giương súng bắn một phát vào bụng nữ thi, hình như đã chạm vào tử huyết, Muộn Du Bình lập tức giãy ra được. Bàn Tử còn muốn bắn nữa, Muộn Du Bình kêu to: “Không bắn chết được! Đi mau!” Nói rồi kéo hắn chui vào động bên dưới quan tài.

Bàn Tử thấy dưới đáy quan tài vẫn còn chảy xuống thứ nước ghê muốn chết kia, không tài nào nhấc chân bước vào nổi. Có điều khi hắn quay đầu nhìn lại, chợt thấy trên bụng nữ thi lộ ra một khuôn mặt đang liềm mạng giãy dụa muốn chui ra, lớp da nơi bụng nữ thi đã gần biến thành trong suốt, ngũ quan trên khuôn mặt kia đều thấy rõ. Hắn lạnh cả xương sống, tự nhủ quân tử không ăn cũng chết đói, đành nghiêng răng chui vào.

Đạo động này đào gạch mà thành, kết cấu vô cùng xảo diệu. Mỗi viên gạch chỉ bị đập vỡ một nửa, như vậy hiển nhiên có thể tạo ra một mái vòm bằng gạch trên đỉnh đạo động, những thứ bên trên cũng không thể đè xuống được. Loại kĩ thuật này tốn rất nhiều thời gian, hoàn toàn không thể làm xong trong ngày một ngày hai.

Muộn Du Bình đã đi trước, Bàn Tử liềm mạng đuổi theo, không rõ đạo động này dẫn đến đâu, đi được một lúc nữa thì phát hiện động này có chiều hướng đi xuống, phía dưới có nước, nhưng đoạn ngập nước hình như cũng không dài. Hắn thấy có ánh đèn lấp loáng, nghĩ là tối, liền lặn ngay xuống

nước. Mới bơi được một đoạn thì phía trước quả nhiên rộng ra thành một ao lớn, lúc đó phôi hai người đều đã cạn khí, mới liềm mạng ngoi lên, vừa ra khỏi nước đã thấy tôi cầm súng chĩa về phía bọn họ.

Tôi nghe đến đó, cười nhạt: “Thì ra anh cũng chỉ thấy có một bàn tay thôi.”

Bàn Tử nói: “Bàn Tử tôi thực ra không sợ vật đó, nhưng Tiểu Ca lợi hại thế mà thấy nó cũng phải chạy, cậu nói tôi có thể làm gì? Mà giờ nghĩ lại, tôi cũng không hiểu vì sao lúc đó lại phải chạy, Tiểu Ca, thứ đó rốt cuộc là gì, thực sự lợi hại đến thế? Tôi thấy dùng lao đâm vài cái là có thể giải quyết còn gì.”

Muộn Du Bình sờ cổ tay mình, nói: “Đó là một hạn bặt lông trắng, muốn giết phải chém đầu, nhưng nếu làm vậy thì một lượng lớn hơi độc từ thi thể nó sẽ bốc ra, với không gian đóng kín sẽ rất bất lợi.”

Tôi nghe thế liền giật mình, hạn bặt vừa nói đến tương truyền có thể gây ra nạn hạn hán, nghe nói cương thi chết khô sau một thời gian vùi trong loại đất dưỡng xác có thể biến thành hạn bặt. Trong Kinh Thi có nói, hạn bặt vi ngược, như đàm như phân (hạn bặt gây họa, như thiêu như đốt), tóm lại có không ít chuyện kể về nó, ai ngờ nó lại có hình dáng như thế. Nhưng đây không phải điểm quan trọng, từ khi tôi bước vào ngôi mộ này đã chuẩn bị tinh thần đối phó với đủ loại chuyện kỳ quái, chỉ là đạo động kia xem ra không phải để tìm tàng bảo mà là để thông đến cái ao này, khả năng ấy không phải là không có. Tôi đoán một trong số những đạo động dưới đáy ao này chính là lối ra, có lẽ người làm ra đạo động này lúc đầu không thể xác định vị trí chính xác, mới đào đạo động về nhiều hướng, đây có thể là một trong số đó. Nghĩ đến đây, tôi liền hỏi bọn họ có thấy ngã rẽ nào không.

Bàn Tử lắc đầu bảo không, đạo động không dài, hoàn toàn là một đường thẳng. Tôi nghe xong cũng không thất vọng, bởi lẽ với động bằng gạch thì chuyện giấu đi một cánh cửa là rất dễ dàng.

Đạo động này, nếu không phá vỡ kết cấu kín khí của mộ thì lối vào chắc chắn cũng nằm trong mộ thôi, có tìm được cũng vô ích, tôi đoán khi kẻ đó lần theo đài phun nước vào căn phòng phụ thì cánh cửa vẫn chưa xuất hiện, hẳn không còn cách nào khác mới phải đào cái động ấy. Có điều kẻ này cũng thật xui xẻo, đào đến phòng phụ thì gặp áp quan thạch, đào đến xúng thắt thì gặp cái ao này, không biết hẳn đã đào đến mộ chính chưa nữa.

Nghĩ một hồi, Bàn Tử bỗng hỏi: “Hai người nói xem, hạn bặt có biết bơi không?”

Tôi sững sờ không hiểu hẳn có ý gì, hẳn bèn chỉ vào mặt nước, tôi nhìn theo, chỉ thấy giữa hồ có vô số bọt khí đang ùng ục nổi lên.

§29. Bia Đá

Editor: Thanh Du

Đám bọt nước cứ sủi lên ùng ục, mật độ dày đặc, hơn nữa còn khuếch tán càng ngày càng rộng, tựa như dưới cái ao kia có con vật bự chẳng nào đó đang hít thở. Ba người chúng tôi đều đề cao cảnh giác, gương súng lên, lưng áp sát vào tường. Tôi đã căng thẳng đến độ mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, không biết kết cục đang chờ đợi tôi phía trước là gì, không khỏi cảm thấy lực bất tòng tâm. Đám bọt nước sủi được chừng năm phút, bất chợt dưới đáy ao truyền lên những âm thanh trầm đục không nghe ra là tiếng gì.

Đúng lúc đó, mực nước trong ao cũng bắt đầu rút xuống, trên mặt ao xuất hiện mười mấy xoáy nước. Chỉ thấy bọt bắn lên tung tóe tựa như mười mấy cái bồn cầu tự hoại xả cùng một lúc; cái quan tài hình chậu kia cũng xoay xoay theo dòng nước y như một con quay. Trong nháy mắt nước đã rút đi tầm hai ba mét, tôi ngơ ngác không hiểu có chuyện gì xảy ra, vội chiếu đèn pin xuống ao, bất ngờ phát hiện ra một lối đi hình tròn ốc tạo nên từ những bậc đá gắn vào thành ao, hình như nó dẫn thẳng xuống đáy.

Nước rút đi rất nhanh, tôi còn chưa kịp nhìn cho kỹ thì lượng nước không lồ ấy đã mất hút dưới đáy ao đen kịt, chỉ có tiếng òng ọc phát ra từ xoáy nước vẫn vang vang không dứt. Tôi lấy đèn pin quét qua một vòng, phát hiện cái ao này có dạng bát, trên rộng dưới hẹp, sâu hơn mười mét, cho nên ánh sáng đèn pin cũng không chiếu tới nơi. Và lại bên dưới hơi nước mờ mịt, đáy ao âm sau làn sương mù, trong khoảng không tối đen khiến tôi không sao nhìn rõ được.

Tôi chợt nghĩ bọn tôi còn có loại đèn chuyên dùng chiếu sáng trong nước, khả năng xuyên thấu rất mạnh, không biết nó có tác dụng với hơi nước hay không. Vội vàng bảo hai người kia cùng bật đèn lên, điều chỉnh cho tia sáng loe rộng hết mức, đồng loạt chiếu xuống từ ba hướng khác nhau.

Loại đèn này tuy cũng không thể chiếu xuyên qua màn hơi nước, nhưng tạm thời cũng có thể phác họa sơ lược địa hình bên dưới. Đáy ao là một mặt phẳng hình tròn đường kính tầm 10 mét, bên trên khắc phù điêu, cụ thể là hình gì thì không rõ, nhưng có thể khẳng định trên mặt đáy có vài lỗ hổng lớn, xem ra chính là cửa thoát nước.

Khoảng giữa đáy ao phủ kín hơi nước, giữa làn hơi nước có bóng đen lúc ẩn lúc hiện, chẳng biết là vật gì. Bàn Tử nhìn chằm chằm vào nó, cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Cậu nhìn xem, giữa đáy ao kia hình như có một tấm bia đá?”

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của hắn, chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ. Bàn Tử tiếp: “Những bậc thang đá này dẫn xuống dưới, không biết điểm cuối ở

đâu. Không chừng bên dưới còn một thông đạo nữa, chúng ta xuống xem thử đi!” Nói rồi nhảy phốc một cái lên đầu thang đá.

Cổ mộ này cực kỳ quái dị, tôi không đồng ý để hắn tùy tiện đi xuống, mới la lên: “Anh việc gì phải vội thế, lúc này xuống dưới đó rất nguy hiểm, muốn xuống thì chí ít cũng phải đợi cho đám hơi nước bên dưới tan hết đã chứ.”

Bàn Tử đã xuống được vài bước, cãi bầy: “Không sao đâu, tôi xuống nhìn qua một chút thôi mà, nếu gặp phải trở ngại đương nhiên sẽ quay lên.”

Tôi hiểu tính hắn nên cũng không ngăn cản nữa, chỉ thấy hắn xuống được khoảng hai vòng thì hình như đụng phải thứ gì đó, bèn ngồi xuống nhìn cẩn thận, mới được vài giây đã ngẩng đầu gào lên với chúng tôi: “Chết tiệt, chỗ này lại có chữ Tây!”

Tôi nghe thế thì chờ người luôn, quái, trong cổ mộ thời Minh làm sao có chữ Tây được chứ. Bèn lớn tiếng đáp lời: “Mẹ nó, anh ăn nói linh tinh cái gì thế? Trong cổ mộ thì đào đâu ra chữ Tây, chắc anh nhầm với hoa văn chứ gì?”

Bàn Tử điên tiết quát lên: “Mẹ nó, Bàn gia đây dù không biết tiếng Tây, nhưng cũng đâu có dốt đến độ không biết mấy chữ ABCD cơ bản, cậu xem thường tôi vừa vừa thôi chứ! Nếu không tin thì cậu xuống mà xem!”

Tôi đáp: “Trên đó khắc chữ gì, anh đọc lên xem nào.”

Bàn Tử hình như đã cáu lắm rồi, quát lớn: “Mẹ kiếp, tôi mà đọc hiểu được thì còn gọi cậu xuống làm qué gì!”

Tôi vốn không định xuống, nhưng ở vào tình cảnh này không xuống cũng không xong, đành thử dài một hơi, học theo động tác của Bàn Tử, co chân nhảy lên bậc đá kia. Bậc đá chỉ dài nửa mét, hình như được xẻ ra từ một khối thanh cương nham nguyên vẹn, một đầu gắn vào thành ao, một đầu lơ lửng giữa không trung. Tôi đập đập thử mấy cái, xem ra bậc đá này khá rắn chắc, không sợ sụp xuống giữa chừng. Lúc này Muộn Du Bình cũng đã nhảy xuống, hai người chúng tôi một trước một sau tiến lại gần Bàn Tử.

Hắn chỉ vào thành ao nói: “Đây, cậu nhìn xem, mẹ nó nếu đây không phải tiếng Tây thì tôi đem chữ Vương viết ngược lại cho rồi!”

Tôi nhìn qua thì thấy quả thực thành ao bị người ta dùng đục gõ thành mấy chữ cái, dấu vết trông không mới cũng không cũ, lập lúc nghĩ tới khả năng những chữ này là do nhóm của chú Ba khắc vào 20 năm trước, không khỏi âm thầm hoảng sợ. Lẽ nào khi chú Ba ngủ, họ đã đến tận đây? Vụ mất tích của bọn họ có liên quan gì đến cái ao quái quỷ này không?

Bàn Tử thấy tôi bắt đầu ngây ra, mới vỗ vai tôi một cái thật mạnh: “Sao, cậu nói đi chứ, tôi nói có sai chỗ nào không?”

Tôi vội gật gù: “Phải rồi phải rồi, để tôi giải thích cho, mẹ nó đây chính xác là tiếng Anh.”

Bàn Tử đặc ý vỗ đùi: “Tôi vẫn thắc mắc tại sao lại có chuyện lạ lùng thế, chúng ta đã đi khắp cái đầu rách nát này mà chẳng tìm được thứ gì ra hồn, thì ra đã có mấy vị anh em tốt người nước ngoài nhanh chân đến trước. Lại nhớ năm nào liên quân tám nước ghé chơi, cũng không nở để lại thứ gì cho chúng ta; lần này thì khỏi nói, chắc đã bị vợ vét sạch sẽ rồi.”

Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không thể phán bừa là người nước ngoài, người Trung Quốc cũng viết được tiếng Tây đó thôi. Lại nói đến khắc chữ, khắc chữ Tây nhanh hơn khắc tiếng Trung nhiều, mấy kí tự này toàn là chữ viết tắt, tôi nghĩ đó có thể là kí hiệu dùng để đánh dấu. Anh xem nét khắc của người này rất ầu, chỉ sợ khi chạy xuống đây hắn đã gặp phải chuyện gì cấp bách, cũng có thể đang bị người khác thúc giục; hắn muốn đánh dấu lại cho người đến sau biết nên mới khắc những chữ cái này.”

Bàn Tử nói: “Cậu nói cũng có lý, nhưng nếu thế thì bọn họ mò xuống đây làm gì? Hay dưới này có bảo bối?”

Tôi biết thừa đầu hắn đang nghĩ lung tung cái gì, quyết định phớt lờ hắn luôn. Bàn Tử đuổi theo tôi, ra sức lải nhải: “Dù sao chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, chỉ bằng xuống đó xem chơi, không chừng còn tìm được đồ đồng đen làm công cụ, chẳng phải là một công đôi việc hay sao?”

Tôi nhìn nhìn xuống dưới, bảo bối với tôi chẳng đáng gì, bỏ mạng vì tiền tôi lại càng không ham, có điều nếu dưới đó có manh mối cho biết nhóm Văn Cẩm đã đi đâu thì cũng đáng xuống xem thử một chuyến. Đang chần chừ không biết có nên đi tiếp hay không, đột nhiên nghe Muộn Du Bình nói: “Hình như tôi đã từng đến nơi này!”

§30. Đáy Ao

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Muộn Du Bình dứt lời, cũng không thêm để ý tới thắc mắc của tôi, vội vã leo xuống dưới. Tôi thấy đã có manh mối để tìm ra chân tướng sự việc, dĩ nhiên không thể bỏ qua, vội vàng đuổi theo.

Sương mù từ dưới ao không ngừng bốc lên, tôi mới xuống được mười bậc thang đã lạc vào màn sương mù dày đặc, tầm nhìn nhanh chóng thu hẹp. Ban đầu tôi còn thấy được bóng lưng của Bàn Tử, tiến thêm vài bước thì phía trước chỉ còn thấy ánh đèn pin mờ mờ. Hơn nữa tên mập đó vốn can đảm, mỗi bước nhảy qua ba bậc thang, cuối cùng bỏ tôi lại tuốt đằng sau. Còn chưa xuống hết một vòng, luồng sáng chiếu ra từ đèn pin của hắn tôi cũng chẳng thấy đâu nữa.

Hiện tôi đang ở giữa một đám sương mù lượn lờ, tầm nhìn còn chưa nổi nửa mét. Tôi có hơi hoảng hốt, cảm giác mọi thứ xung quanh trở nên hồ thế này còn khó chịu hơn là ở trong bóng tối mịt mù.

Khoảng cách từ mặt ao đến đáy ao cũng không lớn lắm, đi chừng một phút chợt nghe Bàn Tử nói vọng lên: “Tôi xuống đến đáy ao rồi!”

Tôi nghe thấy tiếng chân lội bì bõm của hắn, vội sải bước chạy xuống, chợt thấy dưới chân lạnh lạnh mới biết mình đã lội vào trong nước. Thì ra nước ở đáy ao cũng không rút đi hết, mực nước còn cao gần đến bắp chân, thảo nào lúc trước nhìn xuống tôi không thấy rõ ràng cho lắm.

Tôi quan sát xung quanh một chút, thì ra nơi đây gần như nằm giữa đám sương mù, tầm nhìn lại càng hạn chế. Tôi men theo vách ao đi được vài bước, chợt nghe Bàn Tử gọi từ phía bên trái: “Cậu chú ý bên dưới nhé, chỗ này toàn là cửa thoát nước, cẩn thận kéo giẫm vào.”

Tôi lấy chân dò thử, quả nhiên trước sau đều có những cái hố lớn bằng miệng bát, xem ra đi đứng trong này phải hết sức cẩn thận mới được. Lúc này Bàn Tử vẫy vẫy đèn pin từ phía sau lớp sương mù ra hiệu cho tôi bám theo hắn.

Tôi gật gật đầu, lội theo sau hắn. Đi được vài bước, đột nhiên phía trước xuất hiện mấy bóng đen, không biết là thứ gì, Bàn Tử tất nhiên đã thấy từ trước nên không hề sợ hãi, dặn tôi đừng có chạm vào. Đi qua quãng đó rồi, tôi thoáng nhìn lại, thì ra là bốn con khỉ đá cao hơn nửa người ngồi trên bệ đá, mặt quay bốn phía, không biết đang cầu nguyện cái gì. Tôi biết đây gọi là Định hải thạch hầu, thường đặt dưới ao, dùng để trừ tà, thứ này xuất hiện ở đây cũng là chuyện thường.

Tôi yên tâm đi thêm vài bước, chỉ thấy ở giữa bốn con khỉ đá đặt một tấm bia đá Thanh cương cao tới hai mét. Muộn Du Bình đang chiếu đèn pin vào tấm bia, cẩn thận quan sát.

Tôi lại gằn, hỏi hấn: “Thế nào, anh xem qua mấy thứ này rồi, có nhớ thêm được gì nữa không?”

Hấn chỉ chỉ tảng đá phía trước tấm bia, tôi nhìn theo, thấy bên trên có khắc mấy hàng chữ Khải nhỏ, Bàn Tử không đọc được mới quay sang hỏi tôi trên đó viết gì, tôi đáp: “Mấy hàng chữ kia cho chúng ta biết chủ nhân ngôi mộ này có xây dựng một Thiên cung, cánh cửa dẫn đến Thiên cung nằm ngay trong tấm bia đá này, nếu gặp người có duyên cánh cửa này sẽ mở ra, anh đi qua đó là lên đến trời.”

Bàn Tử nhìn tấm bia đá, sốt ruột: “Có cái cửa khi gió nào đâu.”

Tôi đáp: “Những lời này cũng giống như kinh Phật, mỗi người đều có cách lý giải khác nhau, ý ông ta cũng không phải là trong tấm bia này thực sự có một cánh cửa, mà có thể là nội dung khắc trên bia đá ẩn chứa bí mật nào đó.”

Bàn Tử đáp lại tôi: “Mẹ nó, cậu nói trên tấm bia này có ‘nội dung’ ấy hả, đến một chữ tôi còn chẳng đọc nổi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt ngoài tấm bia được mài đến nhẵn bóng, trông như một khối ngọc, nhưng bên trên lại trống trơn chẳng có chữ nào. Tôi cũng bắt đầu phát bực: “Trong này nói có duyên thì cửa mới mở, anh không có duyên với Thiên cung, đương nhiên không thấy gì rồi.”

Bàn Tử trề môi, thở dài rồi cúi người xuống kiểm tra phần chìm dưới nước, vừa mò mẫm vừa lầm bầm: “Không có duyên phận với Thiên cung cũng chẳng sao, tôi chỉ cần có duyên có phận với mình khí là được rồi.”

Tôi quay sang Muộn Du Bình, sắc mặt của hấn trông rất tệ, tôi hỏi vài câu hấn cũng chẳng thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm vào tấm bia giống như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tôi cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua chỉ là một tấm bia trống trơn mà thôi, không biết hấn tập trung nhìn vào cái gì nữa. Bỗng Bàn Tử vỗ vỗ tay, tôi nhìn sang thì thấy hấn vớt lên một cái kính lặn, nói: “Xem ra đã có nhiều người tới đây.”

Tôi qua bên đó nói với hấn: “Lúc chú Ba tôi thoát ra ngoài, trên người không có thiết bị lặn, mấy cái này có thể là của ông ấy. Anh xem thử có bình dưỡng khí không.”

Lời vừa dứt, Bàn Tử đã lôi từ dưới nước lên một cái bình khí móp méo, hấn dùng thử, dường như không được lại ném xuống nước, hậm hực nói: “Mấy thứ dưới này đều hỏng hết cả, uổng công tôi từ tuốt trên đó chạy xuống, hóa ra là mừng hụt. Tôi thấy chúng ta nên nhanh chóng đi lên thôi, ai

biết được khi nào nước lại dâng lên, đợi đến lúc đó có bay cũng chẳng kịp.”

Tôi xem mực nước, thấy Bàn Tử nói cũng có lý, mới quay về chỗ cũ tìm Muộn Du Bình. Nào ngờ ngoảnh đi ngoảnh lại đã không thấy hắn đâu, tôi thử gọi vài tiếng nhưng không có ai trả lời, lòng bỗng dưng trở nên hồi hộp.

Tên nhóc này cứ thoát ần thoát hiện như ma quỷ, lúc cần thiết như bây giờ lại chẳng thấy hắn đâu.

Nghĩ đến đây, tôi bảo Bàn Tử cứ đi tìm quanh, bởi lẽ sương mù tuy dày nhưng nơi này cũng không quá rộng. Chúng tôi đi hai vòng, cuối cùng phát hiện hắn đang ngồi trong một góc tường ao ngơ ngác nhìn về phía trước. Tôi thấy ánh mắt hắn có gì đó bất thường, gần như đã mất đi sự trầm tĩnh vốn có, chỉ còn chất chứa nỗi tuyệt vọng đến trống rỗng; thoạt nhìn trông hắn giống như một người đã chết.

Tôi vội hỏi chuyện gì đã xảy ra. Hắn ngẩng lên nhìn tôi, giọng hắn nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Chuyện hai mươi năm trước, tôi nhớ ra rồi...”

Vâng, từ chương sau trở đi sẽ là hồi tưởng của anh Bình Dầu

§31. Hai Mươi Năm Trước

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Muộn Du Bình, không, phải gọi là Trương Khởi Linh mới đúng, giọng hần cứ đều đều không mang theo chút cảm xúc nào. Từ những lời tự thuật của hần, tôi dần dần hiểu được một phần trong vô số những nghi vấn mờ hồ, nhưng vẫn chẳng thể nào hiểu nổi hần đã nghĩ gì và nghe thấy gì trong suốt diễn biến câu chuyện, cũng không sao biết được thân thể thực sự của hần; thôi đành tưởng tượng ra hần trong bộ dạng một một thanh niên trầm lặng và cơ trí vậy.

Dưới đáy biển sâu không nghe tiếng cuồng phong gào thét trên mặt biển, nhưng vẫn cảm nhận được bầu không khí ngọt ngào trước khi cơn bão kéo đến.

Trương Khởi Linh lẳng lặng ngồi trong góc phòng nhìn bạn bè mình tranh nhau nghiên cứu mấy món đồ sứ men xanh trên mặt đất. Những thứ đồ sứ đó với hần chẳng có chút hấp dẫn nào, trái lại mấy người bạn học nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn hần lại bị thu hút hoàn toàn.

Bọn họ truyền tay nhau xem, còn muốn sao chép lại hoa văn trên đó, rồi thảo luận ý nghĩa của những hình vẽ trên mặt sứ. Lúc này đột nhiên có người kêu lên: “Mọi người mau đến xem! Dưới mấy món đồ sứ này có gì lạ lắm!”

Người vừa lên tiếng là Hoắc Linh, cô gái nhỏ tuổi nhất trong ba thành viên nữ của đội khảo cổ, cha mẹ là cán bộ cao cấp, vốn được nuông chiều từ bé, rất thích tỏ vẻ ngạc nhiên để thu hút sự chú ý của người khác. Trương Khởi Linh nghe tiếng cô nàng chỉ thấy nhức đầu, thế nhưng kiểu nữ sinh như cô ta ở trong đoàn lại được yêu thích, một câu nũng nịu là kéo được vài người sang bên đó.

Mấy nam sinh tranh nhau thể hiện, hy vọng có thể chứng tỏ được học vấn của mình trước mặt Hoắc Linh, nhao nhao nói: “Có gì kỳ lạ? Đưa tôi xem nào.”

Hoắc Linh đưa món đồ sứ ra cho bọn họ xem, một người nhìn thoáng qua, nói: “Cái này tôi biết, đây gọi là điêu hào, ký hiệu của lò gốm nơi sản xuất ra món đồ này.”

Một người khác lập tức phản bác: “Không đúng, điêu hào của lò gốm vào thời Minh không giống thế này, đây có thể là phủ hào được khắc trên đồ vật, cho biết thân phận của chủ nhân!”

Người kia muốn giữ thể diện, nóng mặt cãi: “Phủ hào khắc trên đồ vật

thường có đến bốn chữ, ở đây chỉ có một, còn nhìn lạ hoắc, điều cậu nói lại càng vô lý.”

Hai người đã quen ăn nói văn hoa, nói qua nói lại một hồi là thành đầu khẩu, còn có xu thế chuyển sang động thủ động cước. Hoắc Linh đã quá quen với cảnh này, chỉ biết thờ dài. Bỗng cô nàng thấy Trương Khởi Linh lãnh đạm ngồi trong góc, hình như chẳng thèm để ý tới mình, trong lòng bực bội, lập tức bước lại gần đưa cái bình sứ Thanh Hoa cổ dài trong tay ra trước mặt hắn, khẽ cười, nói: “Tiểu Trương, anh xem giúp tôi đây là cái gì?”

Trương Khởi Linh căn bản không thèm để ý tới cô nàng, thân nhiên liếc qua một cái, còn chưa nhìn rõ đó là thứ gì đã quay đi, đáp: “Không biết.”

Hoắc Linh biến sắc. Cô nàng xưa nay hiếm khi ở trước mặt con trai mà bị dội cho gáo nước lạnh như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu: “Tiểu Trương, anh đừng có mà qua quýt cho xong chuyện, xem cho kỹ rồi hãy trả lời tôi!”, nói rồi đem cái bình đó nhét vào tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thờ dài, không còn cách nào khác đành phải cầm lấy. Hoắc Linh đặc ý chỉ cho hắn xem, thì ra mặt dưới cái bình sứ Thanh Hoa cổ dài ấy có khắc một văn tự rất đặc biệt.

Trương Khởi Linh chưa từng thấy văn tự này bao giờ, bất giác ngây người. Thông thường bên dưới đồ sứ đều là điêu hào của nơi làm ra nó, nhưng ký hiệu này sờ lên lại có cảm giác sần sùi, hình như không phải của bất kỳ lò gốm nào, mà là một con số.

Hắn tiện tay lấy một món khác, quả nhiên cũng có ký hiệu nhưng không giống với cái hắn vừa xem. Đến đây hắn bỗng mơ hồ cảm thấy đồ sứ ở đây không phải chỉ là đồ tùy táng đơn thuần.

Hoắc Linh thấy sắc mặt hắn biến đổi, thậm nghĩ tên đầu gỗ này rốt cuộc cũng biết được gì đó, liền hỏi: “Tiểu Trương, thế nào, đây rốt cuộc là cái gì?”

Trương Khởi Linh phớt lờ cô nàng, hắn cầm mấy món đồ sứ khác lên xem, liên tiếp hơn mười cái, phát hiện bên dưới mỗi cái đều có ký hiệu khác nhau, hơn nữa những ký hiệu này đều biến đổi theo quy luật, hình như chúng được sắp xếp theo một trật tự nào đó.

Tại sao phải đánh số thứ tự cho mấy món đồ sứ này, chẳng lẽ trật tự sắp xếp của chúng nghiêm ngặt đến vậy sao? Hay là, nếu không sắp xếp theo đúng thứ tự này sẽ không đạt được mục đích gì đó? Vô vàn suy nghĩ lóe lên trong đầu Trương Khởi Linh khiến hắn không khỏi cẩn thận xem xét tỉ mỉ từng cái một.

Hắn xem một cái khác, lại càng ngạc nhiên, bởi vì hoa văn vẽ trên đó không tả cảnh xuân canh, không phải đình viện, mà là hình ảnh thợ thủ công

đang chạm khắc một bức tượng đá khổng lồ, vào thời đó hình ảnh này bị cho là dung tục, vậy tại sao người ta lại đem vẽ nó lên đồ sứ?

Hắn xem xét một lượt, dần phát hiện ra một vài manh mối. Những bức tranh trên sứ này nếu nằm đơn lẻ thì không có gì đặc biệt, nhưng một khi quan sát theo đúng trật tự, anh sẽ thấy ngay những hình ảnh đó có liên quan mật thiết, hình như là miêu tả quá trình xây dựng một công trình khổng lồ.

Lúc này tất cả mọi người đều bị hành động kỳ lạ của hắn thu hút, đám nam sinh không biết hắn đang bày trò gì, chỉ biết ngơ ngác đứng xem.

Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý tới mấy người đó, hắn không xem hết một lượt như tôi mà đi thẳng đến chỗ bình hoa xinh xắn có hai quai ở cuối dãy, cầm lên nhìn kỹ, trong lòng khẽ động. Chỉ thấy trên cái bình hai quai cuối cùng này là quang cảnh cả công trình khi đã hoàn thành.

Đó là một công trình không thể dùng ngôn từ để mô tả, cung điện lơ lửng giữa trời, bên dưới là mây mù che phủ; những người xây cung điện đứng trên mặt đất ngược nhìn lên trời; trên một ngọn núi cạnh đó, có một đạo giả đang dương dương tự đắc mỉm cười.

Hình vẽ trên cái bình hai quai nho nhỏ này không thể diễn tả hết sự hùng vĩ đồ sộ của công trình, nhưng Trương Khởi Linh vẫn cảm nhận được một cơn kích động không cách nào kìm nén, bởi hắn đã biết thứ mà hắn tìm được là gì.

Hắn gần như có thể kết luận, nội dung miêu tả trên đó chính là quá trình Quỷ thủ thần tượng Ônng Tàng Hải đầu thời Minh thiết kế và xây dựng nên Vân Đỉnh thiên cung!

Truyền thuyết về cung điện lơ lửng giữa trời này đã sớm xuất hiện trong dân gian thời Minh, khi đó người ta giải thích là Ônng Tàng Hải đã sử dụng một con điều thật lớn cùng với vô số tơ vàng để tạo thành cung điện giả lộng lẫy huyền ảo giữa không trung nhằm lấy lòng Chu Nguyên Chương.

Nhưng nếu truyền thuyết là thật thì những hình ảnh này miêu tả cái gì? Còn nếu truyền thuyết không có thật, vậy phải chăng những bức tranh trên sứ muốn chứng minh Ônng Tàng Hải đã thật sự xây dựng được một tòa cung điện lơ lửng giữa không trung? Truyền thuyết và sự thật, đâu là thực đâu là giả, Trương Khởi Linh bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

Hắn suy nghĩ một hồi cũng không tìm ra được manh mối gì, mới đem việc này nói với nhóm bạn vẫn còn đang đứng lơ ngơ này giờ. Những người này dĩ nhiên không tin, vội bắt chước hắn xem xét từng món đồ sứ một, cả đám không khỏi trợn mắt há mồm. Đây không những là chuyện có một không hai trong lịch sử Trung Quốc mà còn là một bước đột phá không tưởng. Cô nàng Hoắc Linh kia vừa thấy phát hiện của mình lại dẫn đến một khám phá trọng

đại như thế, không khỏi mừng rỡ, lập tức hôn chụt một phát lên mặt Trương Khởi Linh, khiến cho mấy nam sinh kia nổi cơn ganh tị.

Trương Khởi Linh lờ tít cô nàng, hình như hẳn không biết mà cũng không muốn biết ai đã hôn mình, đi thẳng một mạch đến chỗ Văn Cẩm, đề nghị lập tức vào tìm kiếm bên trong hậu điện. Hẳn cho rằng muốn có nhiều manh mối hơn, tất phải tìm trong quan tài.

Văn Cẩm vốn là người phụ trách của cả đoàn, cô thấy làm như vậy quá nguy hiểm, vội can: “Không được, tuyệt đối không được, không có người tiên phong dẫn dắt, chúng ta không thể tự mình đi vào cỗ mộ!”

Trương Khởi Linh thấy cô không đồng ý, cũng không nói nhiều, lẳng lặng thu thập trang bị cá nhân rồi đi về phía hành lang. Văn Cẩm khá là cứng rắn, thấy hẳn coi mình như không khí thì không hài lòng chút nào, muốn ra tay dạy dỗ hẳn một phen. Dù sao ở sở nghiên cứu cô cũng hay giờ ra vài chiêu công phu để nắn gân mấy tên nhóc cứng đầu không biết nghe lời.

Nghĩ đến đây cô bất ngờ ra tay, định bắt lấy khớp cổ tay mảnh mai của Trương Khởi Linh, thế này gọi là khóa mạch môn, nếu không chế được mạch môn thì có thể lấy bốn lạng chổng nghìn cân. Sức lực một cô gái tuy không lớn, nhưng chỉ cần hơi mạnh tay một chút cũng đủ làm cho một anh chàng như Trương Khởi Linh đau đến mức phải lên tiếng cầu xin.

Mấy anh chàng kia đều đã ném qua chiêu này của Văn Cẩm, không khỏi cười thầm, chờ xem Trương Khởi Linh bị đem ra làm trò cười.

Chiêu này của Văn Cẩm trăm lần như một đều thành công, người không học võ khó mà đề phòng, nhưng lần này cô lại chụp không trúng, trong lòng không khỏi kinh hãi. Bỗng Trương Khởi Linh quay lại, thản nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi có thể tự lo cho mình!”

Văn Cẩm cười nhạt: “Anh muốn tự lo cho mình? Tiểu Trương, trong viện nghiên cứu anh nổi tiếng vô tổ chức vô kỷ luật, nhưng đây là cỗ mộ, dù anh không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho sự an toàn của mọi người chứ.”

Trương Khởi Linh gật đầu, nhưng lại nói: “Tôi xem xét một chút rồi sẽ trở về ngay.”

Văn Cẩm giận đỏ mặt, thầm than sao mà đau đầu thế này chứ. Giọng điệu hẳn không nóng cũng không lạnh khiến cô không sao nổi nóng được, đành bước tới giữ chặt lấy hẳn, nói: “Không được, dù thế nào đi nữa anh cũng không được đi, nhóm chúng ta đã mất một người rồi, anh bảo khi về tôi biết phải ăn nói thế nào với mọi người trong viện?”

Trương Khởi Linh dường như bắt đầu sốt ruột, quay lại, lạnh lùng nhìn cô, nói: “Buông tay ra.”

Văn Cẩm vô cùng kiên quyết nhìn hấn, tôi nghĩ bất cứ tên con trai nào thấy một cô gái đáng yêu nhìn mình bằng ánh mắt như vậy thì cũng đều thỏa hiệp. Nào ngờ Trương Khởi Linh lại đột nhiên trừng mắt, trong tích tắc như biến thành ác quỷ, Văn Cẩm bị dọa cho bủn rủn tay chân, bị hấn gạt tay ra.

Khi cô nhìn lại, ánh mắt Trương Khởi Linh đã trở về với vẻ bình thản đến nỗi không tài nào nhìn ra cảm xúc trong đó. Hấn gạt đầu một cái với cô, còn nói: “Cám ơn!”

Những người còn lại nhìn thấy cảnh này lại tưởng Văn Cẩm đã đồng ý yêu cầu của hấn, đều tỏ ra không phục. Con người vốn là như vậy, chỉ cần một người phá luật, những người còn lại sẽ hòa nhau làm theo. Mấy người kia thấy Trương Khởi Linh bước vào hành lang, phần thì sợ hấn giành hết công trạng, phần lại nổi lên tính hiếu kỳ, nhao nhao lên chạy theo sau hấn.

Văn Cẩm dù sao cũng chỉ là một cô gái, cô biết ngay khi bàn tay mình bị gạt xuống, cô cũng đã mất đi khả năng khống chế đối với mọi người trong nhóm. Chuyện đến nước này, trừ khi trong tay có khẩu súng, không thì chẳng có cách nào ngăn cản nổi mấy gã choai choai này.

Tính tình chú Ba lại không tốt, nếu lúc này mà gọi chú Ba dậy, với tính khí của ông ấy hấn sẽ vì sĩ diện mà gây gổ với Trương Khởi Linh một trận tung bưng, tình hình có lẽ sẽ càng khó cứu vãn. Sau khi đã cân nhắc lợi hại, cô quyết định tự mình dẫn cả nhóm vào hậu điện xem xét rồi nhanh chóng trở lại. Với kinh nghiệm đồ đấu nhiều năm của cô, nếu đây chỉ là một ngôi mộ bình thường thì tất nhiên là không có vấn đề gì.

Chuyện tiếp theo sau đó cũng gần giống như những chuyện chúng tôi đã trải qua, về phần bọn họ vượt qua được hành lang trùng điệp cơ quan như thế nào, rồi phát hiện được bậc thang trong ao ra sao, sau đó xuống đến đáy ao vân vân gì đó dù cũng rất ư là khúc chiết ly kỳ nhưng không phải là chuyện quan trọng đáng nhắc lại. Thời điểm Trương Khởi Linh kể lại cũng chính là câu đầu tiên vừa nãy hấn nói, những sự việc quan trọng chỉ bắt đầu từ khi cả nhóm bọn họ xuống được đến đáy ao ngập nước và nhìn thấy tấm bia đá không có chữ nào kia.

Cảnh tượng dưới đáy ao quả thực vô cùng kỳ dị, ánh đèn pin chiếu vào lớp sương mù dày đặc thỉnh thoảng lại biến thành đủ mọi vẻ mặt khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Đến khi xuống được bậc thang đá cuối cùng, cả nhóm lại trở nên đoàn kết, không dám thờ mạnh, dẫn dắt nhau đi trong sương mù, trong lòng thấp thỏm lo sợ có thứ gì đó đột nhiên xông tới.

Hoắc Linh thấy Trương Khởi Linh không sợ hãi chút nào, trong khi mấy đàn anh trong viện ngày thường oai phong lẫm liệt mà bây giờ đều thập thập thò thò rúc hết ra sau lưng hấn, không khỏi nảy sinh chút cảm tình, liền nói với mấy nam sinh kia: “Nhìn mấy người các anh xem, so ra đều lớn hơn

Tiểu Trương đến mấy tuổi, vậy mà đến một góc của người ta cũng không bằng, có xấu hổ không chứ!”

Mấy người kia tuổi còn khá trẻ, mà lẽ thường ngựa non háu đá, bị Hoắc Linh nói khích như thế đều hăng tiết lên chẳng thèm quan tâm sống chết nữa, tranh nhau vượt lên phía trước Trương Khởi Linh. Không gian trong ao không rộng, mấy tên đó đi được mấy bước thấy không có chuyện gì, cũng vững dạ hơn, lại càng dấn sâu vào trong màn sương. Mới đi được vài bước, đột nhiên người dẫn đầu hét to: “Trong này có quái vật!”, vừa hét vừa chạy ngược về.

Tiếng hét này thiếu điều hù cả đám sợ đến tè ra quần, mấy người đi sau chưa thấy gì mà da đầu đã tê rần, cũng chạy ngược trở về. Trương Khởi Linh không thèm quan tâm đến bọn họ, dấn vài người tiếp tục tiến vào mới thấy thứ được gọi là quái vật kia chính là Định hải thạch hầu.

Đồng thời họ cũng thấy được mấy con Định hải thạch hầu còn lại cùng tấm bia đá không có chữ kia.

Trong nháy mắt, mọi người đều cảm thấy chân động mãnh liệt, tuy những thứ ở đây không hề đồ sộ, nhưng trong mắt họ lại vô cùng ý nghĩa. Tất cả những thứ có trong cỗ mộ này đã đánh đổ quan niệm ngàn năm không đổi trong sách giáo khoa Trung Quốc về mồ mả, có giá trị khảo cổ vô cùng lớn.

Ngay cả Văn Cẩm cũng kinh ngạc không thốt nên lời, cô lầm bầm: “Trời ạ, những thứ này thật không thể tin nổi, nói không chừng nơi đây sẽ trở thành cột mốc quan trọng trong ngành khảo cổ Trung Quốc.”

Sau nỗi khiếp sợ chính là niềm vui vô hạn, với niên đại của những thứ này, đây sẽ là một phát hiện trọng đại đồng thời cũng là cơ hội vô cùng ý nghĩa. Nếu công bố rộng rãi phát hiện này, ai ai cũng sẽ phải biết đến tên tuổi bọn họ, nghĩ đến đây, người thì cười ngây ngô hết như tên ngốc, người thì phấn khởi vô cùng, tất cả đều không kiềm chế nổi mà bắt đầu nhảy cẫng lên.

Lúc đó, kẻ khởi xướng chuyện này là Trương Khởi Linh lại nhíu mày, hẳn vốn cẩn thận hơn những người khác, đã sớm thấy được cỗ văn khắc trên tấm bia đá.

“Thử bi vu hữu duyên giả, tức hiện thiên cung môn, nhập chi, khả đắc tiên cảnh dã.”

(Tấm bia này nếu gặp người có duyên, sẽ hiện ra Thiên cung môn, vào đó có thể đến được cõi tiên)

Câu này khiến hắn chấn động, gợi ra những suy tưởng sâu xa. Do vậy hắn không hề bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào của những người xung quanh, chìm sâu vào trầm tư.

Theo như hần nghĩ, văn tự thể này không thể vô duyên vô cớ được khắc ở đây. Có câu vật tất có chỗ dùng, chủ nhân ngôi mộ này đem mấy thứ này bày ra ở đây hẳn phải có dụng ý.

Trong tấm bia này có lời thông với Thiên cung môn, rốt cuộc là ở đâu? Như thế nào mới được xem là hữu duyên đây? Hần đứng trước tấm bia đá dò xét từng tác một, nhưng bia đá chỉ là bia đá, không bất kỳ cơ quan hay dấu vết nào của văn tự in chìm.

Mấy người kia sau một hồi não loạn cũng dần tỉnh táo lại, Văn Cẩm thấy cũng đã khá trễ, cứ tiếp tục nán lại ở đây thì không hay lắm liền đề nghị cả nhóm quay về. Mọi người vui vẻ cũng đủ rồi, học hỏi cũng đã xong, bắt đầu ổn định lại, cười cười nói nói đi về phía bậc thang. Văn Cẩm điềm danh từng người một trong đoàn, cuối cùng phát hiện ra Trương Khởi Linh vẫn chưa quay lại.

Trương Khởi Linh đầu tiên thì không chịu phục tùng, cứ khăng khăng muốn đến hậu điện, bây giờ lại không chịu quay về cùng mọi người, nghĩ đến đây Văn Cẩm cực kỳ tức giận, nhưng là người phụ trách, cô không thể mặc kệ hẳn. Cô đành thông báo với cả nhóm, sau đó tất cả lại quay trở vào trong đám sương mù.

Bọn họ đi được mấy bước, thấy Trương Khởi Linh còn đang ngồi trước tấm bia đá nghiên cứu gì đó, Văn Cẩm không khỏi tức giận kêu lên: “Anh còn không đi! Rốt cuộc là định gây rối đến...?”, nói chưa dứt lời, Hoắc Linh bỗng níu chặt tay cô bảo cô đừng nói nữa. Văn Cẩm bực mình, nhìn sang những người khác thì thấy nét mặt bọn họ có vẻ sợ hãi, thật khó hiểu.

Hoắc Linh thấy cô không có phản ứng gì, vội chỉ vào trong đám sương mù, Văn Cẩm nhìn theo tay cô nàng thì thấy sâu trong đó, cách Trương Khởi Linh không đến hai mét, xuất hiện một bóng người cực lớn.

§32. Kỳ Môn Độ Giáp

Editor: Thanh Du

Bóng người khổng lồ kia hình như phải cao ngang ngựa tằm bia đá, cũng mơ hồ thấy có đầu có cổ, không khác người thường. Có điều tư thế cong cong lưng của kẻ kia quái dị không tả, khiến người ta không rét mà run.

Văn Cẩm toát mồ hôi lạnh, nhóm bọn họ hiện đang đứng ở chỗ nối tiếp giữa thang đá và đáy ao, chỉ cách bóng người khổng lồ kia có năm bước chân, nói dài không dài mà nói ngắn cũng chẳng ngắn, tình thế khó xử vô cùng. Đáy ao mờ mịt sương, ánh sáng chỉ dựa vào mấy cái đèn pin công suất không lớn lắm, nhất thời không sao thấy rõ thứ đó là người hay quỷ. Mà vừa rồi nơi này có nhiều người như thế, chỗ nào cũng lục soát qua cả rồi, dưới đáy ao sâu hơn mười mét này ngoại trừ bốn con Định hải thạch hầu và một tấm bia đá trống trơn thì chẳng còn gì khác. Vậy cái “người” khổng lồ này, rốt cuộc đã xuất hiện ở đó từ lúc nào? Không ai biết cả.

Mà cái tên Trương Khởi Linh chết tiệt kia hình như chẳng hề phát hiện ra, cứ nhìn tấm bia đá đến nhập thần, không biết rốt cuộc hẳn đang nghiên cứu cái gì. Văn Cẩm quả thực đã hận hấn thấu xương, có điều cô là người phụ trách, không thể bỏ mặc hẳn được. Nhất thời cô cũng không biết phải làm thế nào, đành dặn những người đứng sau không được lộn xộn.

Qua năm sáu phút liền, “người” khổng lồ kia vẫn ần ần hiện hiện sau màn sương, hình như không hề có ý cử động.

Lúc này Hoắc Linh đã chịu hết nổi, khễ khàng gọi: “Tiểu Trương, anh còn ngồi ngây ra đó làm gì ~ mau lại đây với chúng tôi.”

Văn Cẩm vội vàng “hừ” khễ ra hiệu yên lặng. Trương Khởi Linh ngồi cách thứ kia chỉ hai ba bước chân, nếu manh động, e rằng với khoảng cách quá gần như thế sẽ rất khó toàn mạng trở ra; biện pháp tốt nhất lúc này chính là tạm thời duy trì hiện trạng.

Trong lúc đó, Văn Cẩm nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại. Trong cổ mộ tuy không thiếu chuyện hung hiểm, nhưng chỉ cần anh biết mình đang đối đầu với cái gì, tự nhiên sẽ có cách ứng phó. Đáng sợ nhất là thân lâm hiểm cảnh lại ngờ ngờ không biết gì, thường thường sẽ chết không minh không bạch.

Văn Cẩm phân tích sơ bộ, cảm thấy nơi này không thể có bánh tồng được. Bởi lẽ cổ mộ này chọn được vị trí cực tốt, quần đảo Tây Sa trong mấy trăm năm nay rất hiếm người lui tới, trên mặt biển vô số dải đá ngầm nhô lên tạo thành những cánh cung lớn, dưới mặt nước cũng liền mạch với nhau, hợp thành một dải núi ngầm dài miên man không dứt. Núi ngầm ần dưới đáy

biển, tụ phong dưỡng khí, đông thấy đầu rồng tây thấy đuôi, là loại long mạch dưới đáy biển vô cùng hiếm gặp. Mà rồng vốn sống dưới nước rồi sau mới bay lên trời, cho nên trong phong thủy thì thủy long còn được đánh giá cao hơn sơn long.

Một nơi như vậy nếu có quan tài thì ắt phải có cả quan lẫn tài Đặc biệt nếu người táng trong mộ thực sự là Uông Tàng Hải, xem danh tự có thể thấy ngũ hành khuyết thủy, như vậy làm mộ dưới biển lại càng phù hợp, quả thực có thể nói là đã chiếm hết thiên địa nhân trong phong thủy.

Cho nên trừ khi sách viết về phong thủy đều đáng vứt đi hết, bằng không nơi này tuyệt đối không thể có bánh tồng. Văn Cẩm nghĩ thế, trong lòng đã nhẹ đi nhiều. Nếu không phải cương thi, thứ kia ắt phải là người hoặc động vật, chỉ cần là vật sống thì nơi này có chừng ấy người, đừng nói là thân cao hai thước, dù người thân cao ba thước chúng ta cũng bắt sống đông về.

Lúc này chợt nghe một nam sinh nói: “Văn Cẩm, tôi thấy có gì đó không ổn. Tôi nhớ chỗ đó vốn đặt con khi đá cơ mà, không lẽ có thứ gì trèo lên đứng trên khi đá?”

Văn Cẩm trong lòng chấn động, cô đột nhiên nghĩ ra, chẳng lẽ là chú Ba tỉnh lại, thấy mọi người đã không còn ở đó mới mò đến đây tìm họ? Tên này thường làm những chuyện không đứng đắn, có khi nào hấn giận mọi người không nghe lời mình, nên mới trôn sau đám sương mù rồi bò lên trên con khi đá để hù bọn họ chơi?

Nếu đúng là như thế thì tên kia thật đáng giận, Văn Cẩm nghĩ vậy, cảm thấy đây là cách giải thích hợp lý nhất, nghĩ rồi cô hướng về phía cái bóng kia gọi to: “Ngô Tam Tỉnh! Đừng có giở trò nhát ma vớ vẩn nữa, mau lăn xuống đây cho tôi!”

Nếu người kia đúng là chú Ba, nghe cô gọi thế chắc chắn phải biết trò đùa của mình đã lộ tẩy, có cù nhây thêm nữa cũng vô ích. Chú Ba là người rộng lượng, chuyện vặt vãnh thế này chú cười xòa một cái là cho qua ngay, tuyệt không để bụng.

Nào ngờ lời còn chưa dứt, cái bóng kia đã đưa tay ra vẫy vẫy, hình như đang ra hiệu cho bọn họ yên lặng.

Văn Cẩm thấy chiều dài cánh tay kia kém xa so với chiều dài thân, cho thấy quả nhiên có người trèo lên khi đá. Cô không thèm nghĩ ngợi đã kết luận ngay đó là chú Ba, bực tức giậm chân bình bịch rồi chạy lại gần, nhảy lên khi đá định nhéo tai chú một cái.

Đây là chiêu cuối cùng cô dùng để đối phó với chú Ba, bởi vì họ từng giao hẹn sẽ không bao giờ cãi lộn; một khi Văn Cẩm giận đến cực điểm thì có thể nhéo tai chú Ba, cho chú biết mình đã điên lắm rồi đây. Thông thường ở vào

tình huống này, cho dù chú Ba có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm can.

Nói thì chậm mà chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, cô vừa nhảy lên con khi đá, còn chưa kịp động thủ, người kia đã ôm ngay lấy cô, một tay bịt miệng cô lại, khẽ nói: “Tôi là Tiểu Trương đây! Cô đừng nói gì cả, thử nhìn xuống dưới kia đi.”

Văn Cẩm vốn đang tức điên lên, nhưng vừa nghe giọng nói này cũng không khỏi sững sốt, đây đúng là giọng Trương Khởi Linh! Sao hắn lại ở trên con khi đá?

Cô lại nghĩ nghĩ một lát, đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Không ổn! Nếu Trương Khởi Linh đã ở đây rồi, vậy người ngồi trước tấm bia đá là ai?

Cô nhớ lại tình huống vừa rồi, lúc ấy cô chỉ thấy trước tấm bia đá có một người đang ngồi, trên tay lại có đèn pin; hơn nữa cả đoàn chỉ còn thiếu mỗi Trương Khởi Linh, cho nên mới hấp tấp phán đoán. Chẳng lẽ sai lầm của cô chính là do ấn tượng chủ quan?

Nghĩ đoạn cô cũng ló đầu ra nhìn, vừa thấy liền ngậy người. Kẻ ngồi trước tấm bia kia dù cũng mặc đồ lặn giống họ, nhưng nhìn dáng người thì không phải ai khác, mà chính là chú Ba!

Và lại chú Ba còn có điếm gì đó bất thường, ban đầu Văn Cẩm không hiểu nổi chú đang làm gì, nhìn kỹ mới phát hiện ra chú đang soi vào tấm bia đá bóng loáng như gương kia mà chải đầu. Nhưng chuyện làm người ta rợn tóc gáy hơn là động tác ưỡn ẹo này của chú rõ ràng chỉ có con gái mới làm.

Chú Ba chải chải một lúc, lại, chăm chú ngắm nhìn hình bóng mình trong tấm gương đá, hệt như một thiếu nữ khuê các trang điểm vừa xong, đang ngắm nghía thành quả của mình lần cuối.

Gương mặt chú Ba in trên gương đá khẽ mỉm cười, thoáng nhìn chỉ thấy vô cùng quý dị. Hình ảnh này nếu là ngày thường hẳn trông rất nực cười, nhưng ở vào tình thế này, Văn Cẩm chỉ thấy tay chân lạnh ngắt, thở cũng không dám thở mạnh.

Những người bên dưới thấy trên con khi đá có hai người ôm nhau, không hề nhúc nhích, ai nấy đều cho là chú Ba giả thần giả quỷ dọa người, mới thử phào một hơi nhẹ nhõm. Hoắc Linh lo lắng cho Trương Khởi Linh, đột ngột chạy lại sau lưng người ngồi trước bia đá, vỗ vỗ vai hắn nói: “Tiểu Trương, anh ngậy ra ở đây làm gì thế?”

Chuyện này đúng là vượt ngoài dự liệu, Trương Khởi Linh thậm kê một tiếng không ổn, muốn đứng ra ngăn cản cũng không kịp nữa. Chỉ thấy người ngồi trước bia đá đứng bật dậy, dọa cho Hoắc Linh thét lên một tiếng chói tai; nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra người đứng trước mặt mình là chú

Ba, từ sợ chuyển thành giận, quát lớn: “Ngô Tam Tĩnh, thì ra là anh! Anh không ngủ đi còn ngồi chỗ này ưỡn ẹo làm cái gì?”

Chú Ba nhìn Hoắc Linh, đột nhiên lấy tay che mặt, thét lên một tiếng quái dị, ra sức đẩy cô một cái khiến cô ngã bệt xuống đất, sau đó cầm đầu bỏ chạy. Trương Khởi Linh thấy chuyện không ổn, lập tức nhảy xuống khỏi con khi đá mà đuổi theo. Hắn chạy rất nhanh, nhưng chạy qua Hoắc Linh hắn còn dừng lại một lát để xem cô có bị thương không. Nào ngờ hành động ấy lại phá hỏng đại sự, Hoắc Linh vừa thấy Trương Khởi Linh chạy lại liền nghĩ hắn quan tâm đến mình, trong lòng không khỏi cảm động, mới ôm chầm lấy hắn.

Trương Khởi Linh thở dài, trì hoãn vài giây thế này cũng đủ khiến hất mất hết tiên cơ. Hắn lặn một vòng thoát ra khỏi cánh tay Hoắc Linh, nhưng vừa thấy chú Ba thì chú đã chạy vào màn sương dày đặc, trông theo bóng dáng ẩn hiện thì hình như đã chạy đến vách ao.

Trương Khởi Linh hét lớn: “Coi chừng thang đá! Đừng để hắn chạy lên!” Nói rồi lập tức đuổi theo. Đúng lúc này hắn mơ hồ thấy chú Ba chạy phía trước bỗng xoay người một cái, trong nháy mắt gần như đi xuyên qua vách ao. Nhưng màn sương quá dày, toàn bộ quá trình diễn ra như thế nào thì hắn không sao nhìn rõ.

Trương Khởi Linh đuổi đến vách ao thì đã chẳng thấy người đâu nữa, đành phải dừng lại. Hắn không tin chú Ba có thể đi xuyên tường, tuy hắn không phải dạng người cứng nhắc nói gì cũng lời chủ nghĩa duy vật vào, nhưng chuyện diễn ra quá mức khó tin, ắt bên trong phải có điều gì bí ẩn.

Hắn ngậy người trong chốc lát, lấy tay sờ lên vách tường đá. Nhưng rõ ràng bức tường đá này là thật, Trương Khởi Linh không tin trên đời lại có thuật đi xuyên tường. Hắn đưa hai ngón tay dài khác thường của mình chạm vào tường đá, trong nháy mắt hai ngón tay cực kỳ mẫn cảm kia bỗng cảm nhận được bức tường đá này đang chuyển động rất chậm.

Tâm trí hắn rối bời, thậm chí thôi xong! Vừa rồi vậy mà lại không phát hiện ra, thực chất bản thân cái ao này chính là một cơ quan khổng lồ!

Hắn đột nhiên cảm khái vô cùng, có thể nói đây chính là một kỳ tích kiến trúc thời cổ. Lấy kinh nghiệm của mình mà đem so với chủ mộ thì chẳng khác nào một đứa trẻ ấu trĩ.

Nhưng rốt cuộc cơ quan này dùng làm gì cơ chứ! Cả đám xuống đáy ao cũng được vài phút rồi mà hình như đáy ao không có gì biến đổi. Lão Ưng Tàng Hải chết tiệt kia, lẽ nào lão làm tất cả những chuyện này chỉ nhằm mục đích tạo ra một phòng ăn xoay tròn trong mộ mình?

Nguyên lý hoạt động của cơ quan này, Trương Khởi Linh cũng không lạ

lắm gì. Theo lời hấn nói thì hiểu biết của hấn về cơ quan cam bẫy trong cổ mộ Trung Quốc sâu sắc hơn bất cứ kẻ nào (nguyên văn) những thứ đại loại như nguyên lý hoạt động, nguồn gốc, khuyết điểm, thậm chí tên người sáng chế đều vô cùng thông thạo.

Dựa theo kinh nghiệm của hấn, cơ quan này chỉ sử dụng nguyên lý cực kỳ đơn giản để vận hành. Bởi lẽ hấn biết thường thì những cơ quan như lò xo tinh xảo, cung gỗ nổ ngầm, dù sử dụng chất liệu tốt đến chừng nào thì trải qua từ vài trăm năm đến hơn ngàn năm, ngòi kích phát đều đã mục nát đến không thể hoạt động được. Cơ quan dùng để ngăn kẻ trộm mộ, thông thường chỉ đơn giản là một tầng cát bên ngoài tường mộ (kẻ trộm mộ khi đào đến tầng cát này, một lượng cát lớn trên mặt sẽ sụt xuống, chôn sống kẻ liều lĩnh. Nhưng đây cũng là cách làm cực kỳ bị động, bây giờ thậm chí kẻ trộm mộ còn căn cứ vào vết cát trên xeng Lạc Dương để xác định vị trí thực sự của cổ mộ, rồi trực tiếp đục qua mười hai tầng gạch trên đỉnh mộ mà vào)

Nếu muốn có một cơ quan vận hành thông suốt trong vài trăm đến vài ngàn năm, dĩ nhiên phải dùng vật liệu ngàn năm không hư hỏng, ví như đá tảng hay dòng nước chảy mãi không cạn. Những thứ này ở đây đều có cả, không những thế nước ở đây còn lên xuống theo thủy triều, cung cấp động lực không nhỏ, nếu muốn lợi dụng thì càng thuận tiện hơn.

Nếu chủ nhân ngôi mộ này đúng là Uông Tàng Hải, có thể nói sự say mê và năng lực vận dụng kĩ công xảo thuật của ông ta đã đạt đến độ phi phàm, e rằng trên thế gian này chẳng ai có thể vượt qua được.

Trương Khởi Linh vừa nghĩ vừa sờ thử những đoạn tường đá khác, trong lòng đã có một liên tưởng mơ hồ. Trên bức tường này chắc chắn phải có cửa vào, vừa rồi hấn chỉ lưỡng lự trong giây lát mà cửa vào đã dời đi. Hấn vừa đi vừa mò mẫm, mới tiến lên được vài bước, quả nhiên đã phát hiện ra một cánh cửa ngầm.

Làm gì có chuyện tìm được cửa vào dễ dàng như thế, hắc lắc lắc đầu, không dám đi vào, tiếp tục tiến lên phía trước. Lần này hấn càng đi càng nghi hoặc, đi hết một vòng, một nơi chật hẹp thế này mà có tổng cộng những tám cửa ngầm. Hấn âm thầm tính toán, hình như đã hiểu ra vấn đề. Chết tiệt, đây chẳng phải là kì môn độn giáp hay sao?

§33. Cửa Sinh

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Kỳ môn độn giáp xuất hiện từ hơn bốn ngàn sáu trăm năm trước, gần như cùng thời điểm với văn tự Trung Quốc cổ, người đầu tiên dùng thuật này chính là Hoàng Đế lão tổ, về sau truyền cho hậu thế, hầu như mỗi nhà quân sự lúc bấy giờ đều biết một chút. Tuy nhiên từ sau thời nhà Hán thuật kỳ môn độn giáp không còn giữ được nguyên bản, bởi lẽ khi tên khốn Trương Lương được Hoàng Thạch lão nhân truyền cho thuật này liền tìm cách giản lược nó đi, kết quả là người đời sau căn bản không thể hiểu được nữa.

Những kiến thức của tôi về kỳ môn độn giáp đều học từ chú Hai, không phải chú Ba, tuy hiểu biết không nhiều, nhưng ít nhất khi nghe Trương Khởi Linh nhắc đến nó tôi cũng không đến nỗi mù mờ như Bàn Tử, ngồi nghe cứ như vẹt nghe sấm. Ban đầu kỳ môn độn giáp có bốn ngàn ba trăm hai mươi thế cục, đến thời Hoàng Đế chỉ thông hiểu được một ngàn không trăm tám mươi thế, truyền tới Trương Lương còn lại bảy mươi hai, hiện tại chú Hai tôi rút gọn xuống còn bốn mươi hai thế cục. Nhưng như thế đã là quý lắm rồi, bên ngoài bây giờ chỉ lưu truyền có mười tám thế mà thôi, các thế cục còn lại đều là do chú Ba tôi ngẫu nhiên tìm ra trong một ngôi mộ thời nhà Hán.

Kỳ môn độn giáp tuy rất huyền diệu, nhưng thực ra chính là lý luận về binh pháp và số mệnh, dùng nó để bày binh bố trận chẳng qua chỉ là ứng dụng một phần rất nhỏ trong đó mà thôi. Trận địa của kỳ môn độn giáp gồm tám trận, chia ra tám cửa Khai, Hưu, Sinh, Tử, Kinh, Thương, Đỗ, Cảnh, vào cửa sinh thì sống, vào cửa tử thì chết, nếu vào các cửa khác lại thấy xuất hiện tám cửa như cũ, cứ thế lặp đi lặp lại.

Trương Khởi Linh tìm được tám cửa ngâm này, tự nhiên nghĩ ngay đến kỳ môn độn giáp. Những cửa ấy vô cùng hẹp, chỉ có thể cho từng người lách mình đi qua. Nơi này sương mù dày đặc, bên ngoài lại có một cánh cửa di động một chiều, chỉ cần đẩy một phát có thể mở ra, sau khi đi vào sẽ có van tự động đóng lại, nếu không tự mình khám phá đương nhiên sẽ không phát hiện ra ở đây còn có chuyện kì lạ như thế.

Trương Khởi Linh vẫn có điều canh cánh trong lòng, hẳn vốn không phải người thô thiển, thế nhưng vừa rồi lại quá chủ quan, cho rằng mọi kỳ môn xảo thuật đều lấy cái nhỏ, cái tinh vi làm trọng. Nhưng lần này mọi chuyện lại đảo ngược hoàn toàn, chủ mộ trọng quy mô lớn khiến hẳn không lường trước được.

Hắn trở về chỗ tám bia đá, đem những điều vừa tìm thấy kể lại. Mọi người

đều ồ lên, cánh cửa này chứa đựng rất nhiều triết lý thâm sâu, bọn họ lại vừa trải qua cách mạng văn hóa, làm sao mà hiểu được? Văn Cẩm trầm tư một lát, đột nhiên lên tiếng: “Vừa rồi hành vi của Tam Tinh kì lạ như vậy, hết như bị một nữ quỷ ám vào, liệu đó có phải chủ nhân ngôi mộ này hay không, nếu thế thì cánh cửa hắc vừa tiến vào có thể là cửa sinh chăng?”

Trương Khởi Linh nhìn thân thái rạn rỡ của cô giống như vừa phát hiện điều gì, hỏi: “Cô nghĩ ra gì vậy?”

Văn Cẩm bảo bọn họ đi theo mình đến chỗ tấm bia đá, cô bắt chước chú Ba nửa quỳ xuống, đầu hơi ngẩng lên, bắt đầu chải tóc. Cơ thể cô ấy rất đẹp, tư thế bày ra vô cùng mỉm hoặc, mấy anh chàng kia đều nhìn đến ngây người. Văn Cẩm chải mấy cái rồi rụt rè quay đầu lại, vừa mới cử động, đột nhiên cô run lên, hét lớn: “Tìm được rồi!”

Mọi người vội vã chạy tới đó, xem tới xem lui trên tấm bia đến nửa ngày cũng không thấy gì, Văn Cẩm nói: “Không phải, mọi người nhất định phải quỳ ở chỗ này như tôi mới thấy được!” Trương Khởi Linh như hiểu được điều gì, bắt đầu quỳ xuống, Văn Cẩm đề lên vai hắc: “Anh cao quá, cúi xuống thấp chút nữa, mắt đừng nhìn thẳng, phải nhìn nghiêng về phía thái dương ấy.”

Trương Khởi Linh thấy hơi buồn cười, cũng học theo điệu bộ của cô khi này, chải đầu vài phát, sau đó liếc mắt một cái vô cùng nữ tính, chợt hắc thấy nơi bóng mình phản chiếu trên tấm bia đá, ở thái dương có hình bóng mờ mờ ảo ảo của ba con cá nối đuôi nhau thành vòng tròn. Hắc giật mình, đầu hơi cử động, phát hiện chỉ cần góc nhìn lệch đi một chút, dấu hiệu đó liền biến mất.

Hắc à lên một tiếng, cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là hữu duyên, lòng tức tối chửi thầm, xem ra chỉ có mấy cô nàng nghiệp dư, vô tình quỳ trước bia đá chải tóc mới có thể phát hiện ra dấu hiệu này, hơn nữa cao hơn hay thấp hơn đều không được. May mà Văn Cẩm quan sát cẩn thận, bằng không một gã đàn ông như hắc có nghĩ đến nát óc cũng không ra. (Tôi nghe xong cũng chợt bừng tỉnh, mà nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ lúc sinh thời chủ mộ này chính là một tên đại sắc lang?)

Hắc tỉ mỉ quan sát hình con cá, phát hiện ấn ký đó di chuyển rất chậm, xem ra bên trong phiến đá này là một cơ quan quay cùng vận tốc với bờ ao, vị trí ấn ký này chỉ vào chính là Thiên môn. Hắc nghĩ tới đây liền bảo Văn Cẩm quan sát, còn mình thì cầm đèn pin chạy tới bên thành ao, lần lượt đứng ở vị trí các cửa ngầm, tới cửa số ba, Văn Cẩm thấy vị trí của ấn ký trùng với luồng sáng của đèn pin, hô lớn: “Là cửa này!”

Mọi người hoan hô mừng rỡ, đến cả Trương Khởi Linh cũng không kiềm được mà siết chặt nắm tay. Hắc đẩy cửa ngầm ra, nghiêng người đi vào, lối

đi này cực hẹp, hướng thẳng vào bên trong. Lần này Trương Khởi Linh cực kì cẩn thận, đầu tiên hắn kiểm tra vách tường bốn phía, khẳng định không còn cơ quan nào nữa mới cho mọi người tiến vào.

Đường đi này cũng được xây bằng đá Thanh cương, chiều rộng chỉ đủ cho một người, cho nên đã có hai người hơi mập không thể chui lọt. Trương Khởi Linh bật đèn đi trước xem xét, thấy không gian trước mặt tối đen, hòa với màu vốn có của đá Thanh cương tạo nên cảm giác âm u tựa như màu của cõi âm phủ. Hắn tập trung chú ý, từng bước đi đều vô cùng cẩn thận, chỉ cần một tiếng động nhỏ vang lên cũng sẽ đứng lại nghe ngóng thật lâu. Nhưng lúc này hắn đã trở thành thủ lĩnh tinh thần của cả đoàn, hắn nói gì mọi người nghe theo đó, không ai nói nửa câu thừa thãi.

Bọn họ đi được nửa giờ, xung quanh tuyệt nhiên vẫn tối mịt, Trương Khởi Linh có cảm giác cả vũ trụ lúc này chỉ còn mình họ, trong lòng cũng bắt đầu thấy bức bối khó chịu. Đúng lúc này, đường đi trước mặt bắt đầu dốc lên, hắn ngẩng đầu, bất chợt phát hiện ở tít đằng xa le lói chút ánh sáng, tuy chỉ mờ nhạt như ráng chiều nhưng lại vô cùng âm áp. Trương Khởi Linh biết đó chính là đích đến, kêu một tiếng, bước chân gấp gấp tiến lên. Điểm sáng càng lúc càng gần, đột nhiên mặt đất dưới chân trở nên bằng phẳng, bốn phía chung quanh bỗng bừng sáng lên như bị ánh vàng bao phủ. Hắn nheo mắt lại trước ánh sáng đột ngột, vừa nhìn sơ qua đã kêu lên kinh hãi, thiếu chút nữa quy xuống.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một gian phòng lớn hình vuông, không đơn thuần là rộng mà còn ẩn chứa một thứ khí phách mãnh liệt, không gian bên trong chỉ có thể hình dung bằng hai chữ choáng ngợp, khiến người ta cảm thấy xúc động đến mức muốn quy sụp xuống.

Mỗi cạnh của gian phòng này đều có mười cây cột gỗ lim vàng đứng ngay ngắn, ba người ôm không xuể, hết như những cây cột chống trời nơi chân trời góc biển. Cả căn phòng tuyền một màu vàng, mỗi bên trái phải dài mười trượng, xà nhà chạm khắc tỉ mỉ, còn có mười con kim long ngũ trảo (rồng vàng năm móng), vô cùng nguy nga lộng lẫy. Trần căn phòng cao hơn mười thước, khảm năm mươi bức tinh đồ (bản đồ các ngôi sao), mỗi ngôi sao là một viên dạ minh châu, kích thước áng chừng bằng một quả trứng ngỗng, phát ra ánh sáng yếu ớt. Bốn góc phòng lại đặt bốn tấm gương lớn, ánh sáng phản xạ qua lại, tuy không sáng đến chói mắt nhưng cũng đủ chiếu sáng không gian. Nhưng thứ khiến cho bọn họ kinh ngạc nhất là một chiếc bàn đá cực lớn được đặt ở chính giữa căn phòng, Trương Khởi Linh vừa nhìn đã nhận ra, bên trên bàn đá là mô hình một cung điện nguy nga. Dù chỉ là mô hình nhưng lầu rồng điện ngọc, núi non sông nước không thiếu thứ gì, cực kì đồ sộ.

Trương Khởi Linh hưng phấn chạy tới, xem xét vài vòng xung quanh, nhận ra đây chính là mô hình Vân Đỉnh thiên cung. Hắn không nghĩ bên trong cỗ mộ này lại có một cung điện lớn như vậy, thế nên không thấy có gì thất vọng, chỉ là tâm trí càng thêm rối bời. Xem ra Ônng Tàng Hải thực sự xây nên một thiên cung, vậy thiên cung nằm ở nơi nào? Không lẽ thực sự ở trên trời?

Phát hiện này quả thực chấn động, mọi người háo hức dồn tới quan sát, mấy nam sinh còn cao hứng đỡ cả Hoắc Linh lên bàn đá. Hoắc Linh cười cười mãi mới đứng vững được, bỗng nhiên thét lên, nhảy xuống, run run nói: “Bên trên có người chết!”

Trương Khởi Linh kinh ngạc, vội vàng nhảy lên, thấy ở chính giữa mô hình là một hoa viên hình tròn bằng ngọc thạch, trên một tảng đá bên trong đó có một thân khô đã hoàn toàn co rút, quần áo trên người rách nát hết lộ ra thân thể màu đen. Đây là một tọa hóa kim thân được gió tự nhiên sấy khô, vô cùng hiếm có, chỉ cần đánh thêm chút phấn vàng là có thể đưa lên chùa làm tượng cúng bái. Thi thể này một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, tóc và móng tay cũng giống những kim thân khác, sau khi chết đi vẫn không ngừng sinh trưởng, đặc biệt móng tay đã dài gần bằng ngón tay, nhìn vào có điểm không hợp lý.

Hắn nhảy tới trước mặt thi thể không chút ngại ngần, trước tiên nhìn vào miệng người chết, xác định không ngậm vật gì, sau đó sờ vào nách rồi vừa xoa vừa ấn thi thể từ trên xuống. Văn Cẩm cũng nhảy lên, thấy thế mới đến sau lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Trương Khởi Linh, rốt cục lai lịch của anh như thế nào, sao lại thông thuộc chuyện đồ đấu như vậy?”

Trương Khởi Linh nhìn cô, không hề mở miệng, Văn Cẩm nổi giận, nắm lấy tay hắn nói: “Anh rõ ràng là một tay chuyên đồ đấu, nếu không khi vào trong mộ sẽ chẳng thể bình tĩnh như vậy. Anh đi theo chúng tôi, rốt cuộc có dụng ý gì?”

Trương Khởi Linh ra hiệu im lặng, đưa tay chỉ vào thi thể, nói: “Chuyện đó không quan trọng, cô xem đây!” Nói xong, hắn cởi số quần áo còn sót lại trên thi thể xuống, lộ ra một vết sẹo lớn trên bụng, kéo dài từ xương sườn cuối cùng bên trái tới tận đan điền, hắn nắm bóp bụng thi thể một lúc, rồi cầm tay Văn Cẩm đặt lên đó xoa xoa. Cô run lên, quả nhiên bên trong bụng thi thể này có giấu thứ gì đó.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu, bây giờ hắn không chắc mình có muốn mang thứ trong bụng thi thể ra hay không. Nếu người này trước khi chết đã mang thứ đó giấu vào bụng thì chứng tỏ vật này đối với hắn vô cùng quan trọng, hoặc đây là cách khảo nghiệm của người đã chết đối với bọn họ. Nguyên tắc của Trương Khởi Linh là tuyệt đối không vì bất cứ thứ gì mà

hủy hoại thi thể trong cỗ mộ, hấn đấu tranh tâm lý thật lâu, lại nhìn sang Văn Cẩm. Cô là người thuộc Bắc phái, đương nhiên trọng đạo nghĩa, lắc đầu nói: “Hạ thủ bất nhân, ắt bị trời phạt.”

Trương Khởi Linh thở dài, quyết định thôi đi vậy. Hấn chậm chậm lùi về phía sau, lạy thi thể kia một lạy, đến khi ngẩng đầu lên bỗng phát hiện có chỗ không hợp lý. Nhìn trái nhìn phải một hồi, hấn chợt hít vào một ngụm khí lạnh, thì ra thi thể khô héo kia vậy mà lại đang nở một nụ cười quỷ dị.

§34. Liên Hoàn

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Chuyện này thật sự là vô cùng hy hữu, dù là bánh tồng đi nữa hẳn cũng chỉ mới gặp qua loại biết chạy biết nhảy chứ chưa từng được thấy loại bánh tồng biết cười. Trương Khởi Linh cảm thấy hơi căng thẳng, vội lui lại một bước, cả người căng lên chuẩn bị ứng phó với hành động tiếp theo của nó. Thật không ngờ bàn tay đang chỉ lên trên của cái xác khô kia bất ngờ cử động, chuyển hướng sang chỉ về phía đông, đồng thời cả gian phòng bỗng chốc tối sầm lại, mấy viên dạ minh châu trên trần không hiểu vì sao tắt ngúm trong nháy mắt.

Lúc cả bọn vào đây, vì tiết kiệm pin nên đã tắt hết đèn đi, lúc này tất cả đều sợ hãi hét lên. Trương Khởi Linh phát hiện căn phòng dù tối lại nhưng vẫn chưa đến nỗi tối đen như mực, vội ngẩng nhìn lên mới thấy bốn viên Dạ minh châu gần các góc tường nhất vẫn chưa tắt, trông như ánh đèn hiu hắt ở ngã tư đường trong đêm tối mịt mù, chỉ chiếu sáng được một vùng nhỏ xung quanh. Lúc này lại nghe giọng nói run run của Lý Tử Địa truyền lại từ bên cạnh: “Trên tường có... có ... khuôn mặt!”

Trương Khởi Linh giật bắn người, quay nhìn sang mới thấy bức tường gạch vàng phía đông được viên dạ minh châu chiếu sáng mờ mờ tạo nên những đường nét kỳ lạ, bỗng dung hiện ra một khuôn mặt người thật lớn trắng bệch.

Trương Khởi Linh biết đây lại là một trò lừa bịp khác, chán nản nhảy xuống đài đá, tiến đến đứng trước bức tường gạch phía đông xem xét, hóa ra trên tường quả thực có hình vẽ. Loại hình vẽ này hình thành khi có ánh sáng chiếu tới từ một hướng cố định, bóng của những khe rãnh trên tường sẽ tạo thành hình ảnh, nếu ánh sáng chiếu tới không đúng góc độ, hình ảnh sẽ không xuất hiện. Cũng vì đường nét của bức tranh này rất quý dị, trong tình huống căng thẳng rất dễ bị người ta tưởng tượng thành một khuôn mặt người đáng sợ.

Hắn quan sát thật kỹ, không khỏi giật mình. Hình ảnh trước mắt hẳn dường như là một bức tranh tự sự, nội dung trên đó hẳn là miêu tả lại thời điểm Vân Đỉnh thiên cung vừa mới xây xong. Hắn thấy cái gọi là Thiên cung thật ra là một tòa kiến trúc được xây dựng trên một ngọn núi cao chót vót, trên đỉnh núi mây mù bao phủ hầu như che khuất cả cung điện, gây cho người ta cảm giác nó đang lơ lửng trên mây. Trương Khởi Linh thấy trên đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, hẳn là rất cao so với mặt nước biển, không biết là ngọn núi nào.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện trên bốn bức tường đều có hình vẽ hiện ra, vội bước tới bức tường phía nam tiếp tục xem xét. Chỉ thấy trên đó vẽ vách núi dưới thiên cung bị tạc thành rất nhiều sạn đạo và hang đá nối tiếp nhau, một nhóm nhân công đang dùng ròng rọc kéo một cỗ quan tài rất lớn lên dọc theo từng hang đá. Đội ngũ đưa tang xếp thành hàng bám víu vào sạn đạo, khó nhọc leo lên trên. Trương Khởi Linh a lên một tiếng, Thiên cung này hóa ra lại là một lăng mộ, vậy người trong quan tài là ai đây?

Hắn tiếp tục xem đến hình vẽ trên tường phía tây, càng cảm thấy kỳ quái hơn. Trên đó là hình ảnh sạn đạo nơi vách núi chìm trong ngọn lửa hùng hực. Những binh sĩ giữ lăng vì muốn đảm bảo an toàn cho lăng mộ nên đã thiêu hủy con đường duy nhất dẫn lên Thiên cung sau khi nghi thức nhập liệm kết thúc. Làm như vậy về cơ bản có thể ngăn chặn hoàn toàn nguy cơ bị trộm mộ, dù là người Nam phái hay Bắc phái, không ai có thể đến một nơi cao như thế, vượt qua vách núi hàng trăm mét chỉ để đổ một cái đấu, chuyện này là không thể và cũng không cần thiết...

Trong trí nhớ hắn chưa bao giờ gặp loại mộ táng như thế này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, vội chạy đến trước hình vẽ cuối cùng. Vừa nhìn thấy hắn đã ngây người, vì hình vẽ này đơn giản lạ lùng: Thiên cung trên đỉnh núi bỗng dung biến mất, chỉ thấy một vùng ngập trong tuyết trắng, không những thế, ngay cả vách núi cũng bị phủ lên một tầng trắng xóa. Tuy hình vẽ không mấy sống động nhưng Trương Khởi Linh vẫn nhìn ra được đây là một trận tuyết lở.

Hắn đoán có thể là do lửa lớn làm hơi nóng bốc lên khiến cho lớp tuyết đọng trên Thiên cung tan ra rồi lở xuống mới tạo thành một trận tuyết lở kinh hoàng như vậy, không chỉ chôn vùi Thiên cung mà còn che phủ cả đỉnh núi dưới lớp tuyết trắng, biến Thiên cung thực sự trở thành một mộ phần.

Hắn xem đến đây không khỏi thở dài một hơi, thật không ngờ vận mệnh của Vân Đỉnh thiên cung cuối cùng lại là như vậy. Xem ra Ôn Tàng Hải vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, tác phẩm kiệt xuất của bản thân vừa mới hoàn thành không bao lâu đã bị băng tuyết chôn vùi, bấy nhiêu là đủ để ông ta buồn phiền đến chết rồi, chẳng trách ông ta muốn dùng phương pháp bí mật ghi chép lại chuyện này. Đây là lăng mộ của một nhân vật địa vị hiển hách, ông ta chắc chắn không thể đem tác phẩm này ra để lưu danh hậu thế, nhưng với tính cách thích khoe khoang của mình, ông ta nhất định sẽ tìm cách thức nào đó để cho hậu thế biết rằng trong số tác phẩm của mình còn có một tòa Vân Đỉnh thiên cung huy hoàng tráng lệ đến thế.

Hiện tại điều duy nhất hắn không biết chính là người được chôn trong phần mộ này là ai. Trương Khởi Linh hít sâu một hơi, chợt thấy Văn Cẩm cùng hai người nữa đang cố gắng di chuyển tấm gương lớn ở góc Đông Nam.

Hắn cảm thấy cực kỳ khó hiểu, vội hỏi cô làm gì vậy, Văn Cẩm lo lắng nói: “Tôi vừa thấy Tam Tinh núp sau tấm gương này, vừa chớp mắt đã chẳng thấy đâu nữa.”

Trương Khởi Linh lúc này mới nhớ tới chuyện của chú Ba, vội đến giúp một tay. Tấm gương đồng khắc chữ Phúc mạ vàng cao gần 2 mét này nặng khủng khiếp, cả bọn dốc hết sức ra mới dịch chuyển được nửa mét, mọi người ngó vào xem thử, chỉ thấy trên vách đá chỗ góc tường đằng sau tấm gương có một cửa động hình vuông cao hơn nửa người. Trương Khởi Linh soi đèn vào, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, không biết nó dẫn đến đâu.

Mấy ngày trước, khi chú Ba dự tính quy mô lăng mộ đã không hề phát hiện ra ở đây còn có một căn phòng lớn như vậy, nhưng Trương Khởi Linh đã sớm biết lăng mộ này không chỉ đơn giản như dự đoán của chú. Mộ thuyền táng không giống như lăng mộ trên đất liền, trong quá trình thuyền đắm, cả con thuyền phải giữ được cân bằng tuyệt đối, vì vậy mà kết cấu lăng mộ cần phải có tính đối xứng vô cùng cao. Chú Ba tính ra quy mô lăng mộ mặc dù không sai về nguyên tắc, nhưng rõ ràng là trên nặng dưới nhẹ, nếu kết cấu ngôi mộ đúng như chú dự đoán thì nói không chừng trong quá trình chìm xuống cả ngôi mộ đã lật nhào giữa biển rồi.

Khi đó hắn không muốn gây sự chú ý nên cũng lười tranh luận với chú Ba, bây giờ nhớ lại, ở đây có một thông đạo để cân bằng cũng chẳng có gì lạ.

Hắn giải thích với mọi người rồi mở đèn pin dẫn đầu đi vào. Từ lúc vào đạo động, đèn pin mở liên tục nên ánh sáng đã bắt đầu yếu đi. Văn Cẩm bảo bọn họ mở đèn đằng trước và đằng sau, còn những người khác thì tắt hết. Bên trong thạch đạo tương đối rộng, đủ để bốn người có thể đi song song. Hoắc Linh thấy Trương Khởi Linh với Văn Cẩm đi gần nhau như thế, cảm thấy có chút khó chịu bèn lách lên chen vào giữa hai người. Lúc này Trương Khởi Linh bắt đầu cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, hắn thấy thấp thoáng trong khoảng tối phía trước có thứ gì đó đang chuyển động.

Đồng thời mùi hương càng ngày càng đậm kia cũng khiến hắn chú ý, cảm giác này giống như họ đang tiến đến gần nơi mùi hương phát ra. Đi thêm vài bước nữa, mùi hương đã nồng đến mức hắn không thể nào tập trung được tinh thần. Hắn quay lại định hỏi Văn Cẩm thì thấy mấy người phía sau hầu như đã ngã hết trên mặt đất, Văn Cẩm xoa trán, mơ màng nhìn hắn một cái rồi ngã vào trong ngực hắn.

Trương Khởi Linh thảm thán không ổn, lập tức nín thở nhưng đã không còn kịp nữa. Hắn chỉ cảm thấy cơn mệt mỏi kéo tới không cách nào chống cự, thân thể ngã vào vách tường, dần dần mất đi ý thức. Giữa cơn mông lung, hắn thấy chú Ba ngồi xuống nhìn mình, nét mặt không chút biểu cảm.

Muộn Du Bình nói tới đây thì hít sâu một hơi, trở nên trầm mặc: “Lúc tỉnh

lại tôi đã thấy mình nằm trên giường bệnh, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không biết, đến mấy tháng sau mới dần dần nhớ lại một vài chi tiết vụn vặt, lại thêm vài năm nữa, tôi bắt đầu phát hiện cơ thể của mình có vấn đề.”

Tôi sốt ruột muốn xen vào hỏi, phải chăng hẳn đã phát hiện ra mình không hề già đi? Nhưng hẳn không cho tôi một cơ hội nào, lập tức tiếp lời: “Bây giờ tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết đó là chuyện gì, nhưng mà ba tháng trước tôi gặp chú Ba cậu, thấy ông ấy nhìn rất quen, cũng nhớ thêm vài chuyện nên mới cùng mấy người các cậu đi Lễ Vương cung.”, nói đến đây, hẳn bỗng dừng quay sang nhìn tôi: “Trong Lễ Vương cung, tôi phát hiện chú Ba cậu thực sự có vấn đề!”

Tôi ngẩn người không biết hẳn có ý gì, hẳn lại tiếp tục: “Sách lụa tơ vàng các cậu lấy ra từ quan quách đồng đen kia thật ra là giả, nó đã bị chú Ba cậu đánh tráo từ trước rồi.”

Tôi kinh hoàng quát lớn: “Nói bậy! Mẹ nó chứ không phải anh mới là người đánh tráo sao?”

Muộn Du Bình thản nhiên liếc tôi một cái, nói: “Không phải, là chú Ba của cậu làm, ông ấy với Đại Khuê đào động từ phía sau cái cây thẳng tới đáy quan tài. Đại khái đó cũng chính là nguyên nhân vì sao Đại Khuê nhất định phải chết.”

Nghe xong cả người tôi phát run, cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết. Tuy vẫn còn muốn đứng về phía chú Ba, nhưng trong đầu tôi như có tia chớp xẹt qua, vô số cảnh tượng thi nhau tái hiện. Tôi nhớ Đại Khuê vì sao mà trúng độc, nhớ Phan Tử trước khi leo lên cây còn rất tỉnh táo nhưng khi chúng tôi lên đến mặt đất hẳn đã chìm vào hôn mê sâu, nhớ lại lúc tôi với Bàn Tử còn chưa kịp leo lên khỏi khe hở kia, chú đã khiêng thùng xăng chạy đến.

Tôi không thể nào nghĩ tiếp được nữa, chỉ cảm thấy mọi thứ trên đời đều đảo lộn, không biết đâu là thật đâu là giả, rốt cuộc tôi nên tin tưởng ai. Tôi cảm thấy đầu óc rối bời, không thể kiểm chế được mà lảm bảm: “Không đúng, không đúng, chuyện không đơn giản như vậy, không có động cơ, rốt cuộc chú Ba tại sao phải làm như thế?”

Muộn Du Bình thản nhiên đáp: “Nếu kẻ đó thực sự là chú Ba của cậu thì đúng là không hề có động cơ. Nhưng mà...”, nói tới đây, hẳn thở dài.

Tôi không hiểu ý hẳn, có điều trong lòng đã bắt đầu tin tưởng hẳn, không khỏi cười gượng. Trước kia tôi luôn muốn biết rốt cuộc chú Ba đang gạt tôi những chuyện gì, còn bây giờ tôi lại muốn biết rốt cuộc những chuyện nào chú mới không đời gạt tôi.

Sự việc biến đổi chóng vánh như vậy tôi cũng không thể nào ngờ đến,

nhưng nghĩ lại thì lúc này chuyện đó không quan trọng. Bất kể ai thật ai giả đều phải chờ cho chúng tôi thoát ra rồi mới có ý nghĩa, chứ nếu chết cả ở đây thì biết được chân tướng cũng chẳng để làm gì.

Nghĩ vậy tôi vội lấy lại bình tĩnh, để bản thân thả lỏng một chút. Lúc này tôi thấy Bàn Tử chạy tới trước tấm bia đá, lóng ngóng ngồi phịch xuống, nhấc đầu ngón tay, ngồi ở đó lắc lư nghiêng ngó. Tôi nhíu mày kêu lên: “Tên mập chết tiệt, mẹ nó, anh lại bày ra trò gì nữa đây? Anh không thể ở yên một chỗ giùm tôi được sao?”

Hắn khẽ xoay đầu, giả giọng nữ trả lời: “Con mẹ nó, ai gia đang chải đầu, chỉ chải đầu mà không cần cái mạng của người, người nhiều chuyện cái gì?”. Tôi hết cách, mới hỏi hắn: “Chải đầu? Chẳng lẽ anh cũng muốn đi vào Thiên môn xem thử sao?”

Bàn Tử nói: “Đương nhiên, khung cảnh huy hoàng tráng lệ như vậy Bàn gia tôi làm sao có thể bỏ qua. Vội lại cậu xem, chúng ta xuống được đến đây cũng chẳng dễ dàng gì, cô nàng kia lại chạy đâu mất, xem ra chúng ta cũng chẳng trông chờ gì được vào tiền thù lao rồi. Dù thế nào đi nữa cũng phải lấy cho bằng được mấy viên dạ minh châu, cái này gọi là có tiền thì không đi đồ đấu, mà đồ đấu thì không tay trắng ra về.”

Tôi mắng: “Nãy giờ anh nghe bao lâu, hóa ra là chỉ nhớ được mỗi Dạ minh châu thôi à?”

Hắn nghe xong, âm ức nói: “Ai, đúng ra cậu không nên nói tôi như vậy, Bàn gia tôi đây muốn đi vào Thiên môn còn có một nguyên nhân quan trọng khác, các cậu có biết là gì không?”

§35. Dòng Chữ Bằng Máu

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Bàn Tử nghe xong không giận trái lại còn cười, dường như đã sớm có sự chuẩn bị: “Đương nhiên không phải, Bàn gia tôi đây muốn đi vào Thiên môn còn vì một nguyên nhân quan trọng khác, các cậu có biết là gì không?”

Tôi nói với hắn: “Ai biết được trong đầu anh nghĩ gì chứ, thích nói hay không thì tùy anh. Đừng quên lúc này chúng ta vẫn còn đang mắc kẹt, nếu định nói chuyện không đâu thì miễn giùm đi.”

Bàn Tử nói với tôi: “Cậu đừng nóng, chuyện tôi muốn nói có liên quan mật thiết với hoàn cảnh của chúng ta lúc này. Vừa rồi cậu không nghe Tiểu Ca nói sao, hành lang đằng sau Thiên môn dốc lên trên, mà căn phòng lớn nơi đặt mô hình Thiên cung lại vô cùng cao, đã cao còn lên cao nữa, ít nhất cũng phải hơn 10 mét. Cậu nghĩ thử xem cả cỗ mộ này sâu bao nhiêu? Tôi đoán trần căn phòng đó chính là nơi cao nhất cỗ mộ, cậu nói xem chúng ta muốn thoát ra ngoài thì nên bắt đầu từ đâu?”

Tôi nghe xong chột bưng tỉnh, vội vàng nhẩm tính. Lúc vừa xuống đến mộ đạo dưới đáy nước, tôi có xem qua đồng hồ lặn, khi đó đã xuống sâu hơn mười ba mét. Bây giờ chúng tôi đang ở dưới đáy ao, từ nền căn phòng xuống đến đây khoảng hơn mười mét, có nghĩa là chúng tôi đang ở độ sâu khoảng hai mươi đến ba mươi mét dưới đáy nước. Tính ra trần của căn phòng nơi đặt mô hình Vân Đỉnh thiên cung kia cách đáy biển chưa đến mười mét, hoàn toàn đúng như lời Bàn Tử đã nói.

Vừa rồi mãi lo nghe kể chuyện, không hề chú ý đến chi tiết nhỏ này, tôi không khỏi nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt khác hẳn. Người này nhìn qua thì có vẻ lỗ mãng, thật ra lại nhạy bén vô cùng, xem ra sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng khó mà gạt được hắn. Nghĩ đến đây, tôi quay ra nói với bọn họ: “Bàn Tử nói rất đúng, nhưng bây giờ có biết cũng vô dụng. Trong tay chúng ta chẳng có thứ gì, chưa nói đến chuyện không leo lên được trần phòng cao mười mét, mà dù có leo lên được đi nữa, trên đó còn mấy tầng gạch, trong tay lại không có công cụ thì cũng chẳng làm gì được. Tôi thấy tốt hơn hết là chúng ta đi tìm vài món minh khí bằng kim loại trước đã rồi mới quay lại thực hiện tiếp kế hoạch đào đạo động ngược lên, chứ còn dây dưa ở đây mãi thì sẽ lỡ thời điểm thủy triều rút mất.”

Dù nói vậy nhưng thực ra trong lòng tôi cũng không hy vọng gì nhiều, bởi lẽ những nơi chúng tôi đi qua từ đầu đến giờ, đồ tùy táng nếu không phải bằng sứ thì là đồ đá, đến một món đồ bằng kim loại cũng không có, điều này

có hơi bất thường. Tôi mơ hồ cảm thấy đây hình như là sự sắp xếp có chủ ý của chủ nhân ngôi mộ này; bây giờ chỉ còn cách vào hậu điện xem xét thử, nếu vẫn không có gì thì đúng là ý trời muốn chúng tôi bỏ mạng lại dưới này rồi.

Bàn Tử nghe tôi nói xong, cười ha hả: “Tôi cũng nghĩ kỹ rồi, bốn phía trong căn phòng lớn kia không phải đều có gương đồng khắc chữ Phúc mạ vàng hay sao? Cậu làm nghề buôn bán đồ cổ thì cũng phải biết loại gương này có hình dạng như thế nào chứ? Chúng ta dỡ phần chân đế của tám gương ra, thứ đó khá nặng, hẳn có thể dùng thay cho búa được.”

Lúc này tôi nghe cái tên này thấy cũng quen quen, giờ hẳn nói vậy mới nhớ ra mình đã từng sang tay thứ này, nhưng hình dạng của nó ra sao thì tôi quên bém mắt rồi. Thấy Bàn Tử khẳng định chắc nịch như vậy, không giống như đang nói chơi, tôi cũng có chút yên lòng bèn nói với hắn: “Được rồi, chuyện này chúng ta cứ quyết định như vậy. Thời gian không còn nhiều, chúng ta bắt đầu hành động luôn đi. Nhưng vào trong đó rồi anh tuyệt đối không được đụng tới bất cứ thứ gì đâu đấy, dưới này đâu đâu cũng là cơ quan, năm tháng sau này của chúng ta còn dài, đừng vì ham hố mấy món đồ của người chết mà hại mình chết dí dưới cái xó này!”

Bàn Tử nghe xong thì gật gù đầu, cam đoan rằng ngoài gạch ra thì hẳn kiên quyết không đụng đến những thứ khác. Tôi sợ hắn vẫn còn lưu luyến mấy viên Dạ minh châu, lại nhấn mạnh thêm mấy lần đến khi hắn phát bực mới thôi. Tôi hỏi cho rõ ràng kết cấu của căn phòng đó, cùng hai người kia thống nhất biện pháp giải quyết các tình huống có khả năng gặp phải. Sau đó ba người chúng tôi y theo kế hoạch đã đề ra, đầu tiên là tìm Thiên môn, tiếp đó Bàn Tử dẫn đầu, sau đây đến tôi, Muộn Du Bình đi cuối cùng, chúng tôi bắt đầu tiến vào trong Thiên đạo chật hẹp.

Từ lời kể của Muộn Du Bình, tôi cũng đã hình dung được cảnh tượng bên trong Thiên đạo, nhưng khi tự mình đi vào lại có cảm giác khác hẳn. Ban đầu cũng không có cảm giác gì, chỉ thấy giống như đi trong con hẻm lát đá ở Tây Đường, Gia Hưng vào buổi tối, có điều hơi chật hẹp hơn một chút mà thôi. Nhưng đi được một quãng, thấy trước không bờ sau không bến, tôi bắt đầu hoảng lên. Tôi đi ở giữa, có tối mấy cũng không phải sợ, nhưng bốn phía lại tĩnh lặng vô cùng. Chúng tôi đều mang theo chân nhái, tiếng bước chân cứ lạch bạch lạch bạch vang dội trong hành lang chật hẹp nghe cực kỳ quái dị, cứ như có một con quái vật đang đi theo đằng sau vậy. Bàn Tử vốn vững thần kinh, đối với chuyện này chẳng hề có cảm giác, chẳng qua chỗ này quá chật chội, hẳn đi đứng không được thoải mái nên rất khó chịu: “Mẹ nó, không biết thằng cha nào tạo ra cái thạch đạo này, rõ ràng hẳn muốn phân biệt đối xử với người béo như tôi mà. Cậu nói xem Thiên đạo dẫn lên Thiên

môn sao lại khó coi như thế, nếu đường đi lối lại trên trời đều giống cái Thiên đạo này thì phật Di Lặc khỏi đi đâu được luôn!”

Tôi nói với hắn: “Không thể nói như vậy được, ông ta thiết kế như vậy hẳn là có lý do riêng. Đây là thuyền táng, thuyền có lớn mấy cũng có giới hạn, có lẽ ông ta vì muốn phô trương Thiên cung của mình nên đành phải tiết kiệm bớt không gian của những nơi khác. Hơn nữa trước giờ người đi đồ đầu toàn dạng vừa thấp vừa gầy, ai ngờ được người mập như anh cũng đi làm nghề này.”

Bàn Tử nghe xong có phần đắc ý, nói: “Ây, nói đến phái Mô Kim từ xưa đến nay, những cái khác không bàn, nhưng luận về sức khỏe Bàn gia tôi thế nào cũng đứng đầu. Tuy hơi béo một tí nhưng là béo khỏe béo đẹp, không ảnh hưởng gì đến thân thủ của tôi cả, cái này gọi là... ối!”

Bàn Tử đang nói, cả người đột nhiên khựng lại không đi tiếp nữa, tôi nhìn qua thì thấy hai vai hắn dính sát vào vách tường hai bên, bị kẹt cứng ở đó, được thể cười to: “Ai bảo anh khỏe khoắn rồi tự mình làm xấu mặt mình chứ.”

Bàn Tử thử nhúc nhích vài cái, nhưng không sao qua được, buồn bực nói: “Tiểu Ngô, cậu khoan cười đã, chuyện này có gì lạ lắm. Vừa rồi tôi còn đi qua được mà, sao giờ lại bị mắc kẹt.”

Tôi quan sát bốn phía, trả lời hắn: “Xem ra bề rộng của thạch đạo này không đồng nhất, có thể đoạn chúng ta đi qua lúc này rộng rãi hơn một chút, đến đây dần thu hẹp lại. Anh lui lại mấy bước thử xem có lách người ra được không.”

Bàn Tử lắc lắc cái mông căng tròn, cố gắng lui lại mấy bước nhưng vẫn như cũ, hắn nói: “Không đúng, không đúng, không phải nguyên nhân này. Hành lang này rõ ràng là chật hơn lúc đầu, tôi thấy mấy bức tường này lạ lắm, Tiểu Ngô, tôi chỉ sợ có chuyện bất thường.”

Nãy giờ cứ cảm đầu đi thẳng một mạch về phía trước mà không chú ý đến vách tường, nghe hắn nói vậy tôi cũng cảm thấy vách tường có hẹp lại một chút, bèn thử chống tay sang hai bên, bỗng cảm có cảm giác kỳ quái, tôi a lên một tiếng: “Toi rồi, hai bên vách tường hình như đang khép lại!”

Muộn Du Bình cũng sờ sờ vách tường, gật đầu nói: “Xem ra có biến rồi, không còn thời gian, chúng ta lui ra ngoài trước rồi tính sau!”

Tôi nghe vậy, thảm nhủ thôi cả đám gặp họa lớn rồi. Bị hai vách tường này ép lại, ba chúng tôi sẽ thành ba cái bánh nướng áp chảo mất, vội vã quay đầu co giò chạy thẳng. Bàn Tử thấy chúng tôi chạy nhanh như vậy, chỉ biết cố sức nghiêng người lách đi, miệng gào to: “Chờ tôi với, mẹ nó, hai người đừng có khôn lỏi thế chứ!”

Tôi chưa bao giờ chạy nhanh đến thế này, mấy lần suýt vấp ngã, bao nhiêu sức lực đều dùng bằng hết. Lúc tôi chạy gần đến cửa ra, hai bên vách tường rõ ràng đã hẹp lại rất nhiều, đến tôi còn phải nghiêng người mới có thể lách qua, Bàn Tử thì càng khổ sở hơn, chỉ có thể bò ngang như một con cua. Muộn Du Bình đưa tay phải định mở cánh cửa ngàm, đẩy hai cái, bỗng hấn chữ thè một tiếng, quay lại nói với tôi: “Bên ngoài có người chặn cửa xoay rồi!”

Bàn tử vừa nghe liền tái mặt, mắng to: “Cái Thiên môn chết tiệt, lần này coi như xong rồi, hai cậu mau mau nghĩ cách gì đi, không thì mấy gã trai trẻ chúng ta quy thiên tại đây hết bây giờ!”

Tôi nóng lòng đến cuống cả lên, cứ nhìn thấy bức tường từng chút từng chút thu hẹp lại, mẹ nó chứ cảm giác còn khó chịu hơn là chết nữa, nhưng tình thế quá cấp bách, thật chẳng biết làm sao cho phải. Ở vào hoàn cảnh này trừ khi xảy ra biến cố bất ngờ, không thì có là thân tiên cũng hết cách. Tôi bèn nói: “Còn có cách gì nữa, đành phải chạy ngược lại chứ biết sao. Nếu nhanh chân không chừng còn có một con đường sống!”

Muộn Du Bình kéo tôi lại, lắc đầu: “Nãy giờ cũng đã hơn mười phút, không kịp nữa rồi, chúng ta leo lên trên thử xem!”, nói xong hai chân đạp vào hai bên vách tường rồi leo lên phía trên. Tôi ngẩng nhìn lên, chỉ thấy bên trên cũng tối đen như mực, không có vẻ gì là rộng rãi hơn cả, không biết leo lên đó thì ích gì. Nhưng chuyện đã đến nước này, so với đứng đây chờ chết thì leo lên có lẽ vẫn hơn, nghĩ vậy tôi liền gọi Bàn Tử cùng nhau leo lên.

Hành lang hẹp lại, leo lên cũng dễ như đi trên đường vậy, chúng tôi cứ hướng thẳng lên trên, chỉ vài phút đã leo được hơn mười mét, Bàn Tử không khỏi lú lẫm, nói: “Tiểu Ca quả nhiên nhanh trí, thế này tốt hơn nhiều, có gì trước khi bị ép thành bánh nướng chúng ra cứ nhảy xuống tự sát quách cho xong! Còn hơn bị ép chết, khổ sở không tả được.”

Tôi cũng không biết Bàn Tử đang nói đùa hay thật, nhưng nghĩ tới chuyện bị ép thành bánh thịt lập tức cảm thấy ghê tởm. Chết như thế thực chẳng dễ chịu gì, nói không chừng còn nghe được tiếng xương đầu mình bị ép vỡ, tôi thà ngã chết chứ không bao giờ muốn mình bị ép chết tươi kiểu này. Lúc này Muộn Du Bình từ bên trên nói vọng xuống: “Đừng có nghĩ lung tung nữa, chúng ta vẫn còn thời gian. Hai người có nhớ đến đạo động dưới cái quan tài kia không?”

Bàn Tử trả lời: “Đương nhiên là nhớ, nhưng liên quan gì tới chúng ta?”, lời vừa ra khỏi miệng, hấn liền ồ một tiếng: “Tôi hiểu rồi, ý cậu là, chúng ta nên học tập theo tinh thần của người đó, một khi vẫn còn hi vọng thì quyết không buông tay phải không?”

Muộn Du Bình nói: “Không phải, trên đời này làm gì có ai đi đổ đầu mà

địa cung có đường không chịu đi, lại đào động trên vách tường chui tới chui lui? Như vậy chỉ có thể có một khả năng, người đó đã bị vây khốn, không còn cách nào khác mới phải đào động trên tường để thoát thân.”

Tôi nghe thế lập tức hiểu ra, không khỏi giật mình, vội nói: “Ý anh là người đào ra cái động đó cũng giống như chúng ta, lâm vào tình thế cấp bách mới phải đào ra đạo động đó?”

Tôi không thể không khâm phục lối tư duy nhạy bén của Muộn Du Bình, đồng thời cũng hiểu vì sao hắn phải leo lên trên. Nền và hai mặt vách tường hành lang đều làm từ đá Thanh cương, trừ khi có thuốc nổ, không thì không tài nào đào nổi một cái động, nơi có thể ra tay được ngoài trần nhà ra không còn chỗ nào khác.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã leo được đến đỉnh, trên này chỉ có một lớp gạch mỏng, tôi gỡ thử vài cái, không khỏi mừng rỡ. Chúng tôi đoán không sai, quả nhiên những viên gạch này đều rỗng ruột, loại gạch này có thể chịu được áp lực nhưng lại rất dễ vỡ, chỉ cần có công cụ thích hợp, đục ra một cái lỗ cũng không quá khó khăn. Nhưng nhìn ra bốn phía chỉ thấy một màu tối đen chứ chẳng thấy đạo động đâu cả, Bàn Tử nói: “Không xong rồi, Tiểu Ca, thạch đạo này dài như vậy, cậu nói xem nếu người đó mở đạo động ở tuốt đầu bên kia hành lang thì phải làm sao bây giờ?”

Muộn Du Bình nói: “Bất cứ ai gặp phải trường hợp này chắc chắn đều chạy đến cửa ra, phát hiện cửa ra bị chặn mới bất đắc dĩ phải dùng tới cách đào đạo động thôi, cho nên cửa vào đạo động chắc chắn phải ở gần đây, còn nếu người đó đào ở chỗ khác, chúng ta cũng đành chịu thôi.”

Lời hắn nói rất thuyết phục, tôi cùng Bàn Tử gật đầu, xác lại tinh thần bắt đầu tìm kiếm xung quanh đó, lúc này tôi với Muộn Du Bình còn dễ thở, nghiêng qua ngoảnh lại vẫn còn rộng ra được một nắm tay, còn Bàn Tử thì đã gần đến cực hạn, phải thót bụng lại mới có thể di chuyển được. Tôi thấy hắn phải chịu áp lực khá lớn bèn an ủi hắn, rằng thì là mỡ có bị nén đến mấy cũng không sao, chỉ cần hai vách tường không ép tới xương cốt anh thì không vấn đề gì đâu. Hắn nghe xong tái cả mặt, khoát tay bảo tôi đừng có nói nhảm nữa.

Chúng tôi bắt đầu từ ngoài cùng, tiếp tục bò vào bên trong hơn mười mét mà vẫn chưa phát hiện được gì. Thật ra thì bò ngang còn mệt hơn nhiều so với leo lên, chân tôi đã bắt đầu muốn nhũn ra, mấy lần suýt trượt xuống. Tôi biết nếu hai vách tường còn tiếp tục thu hẹp lại nữa, đầu gối cũng không thể gập lại được, di chuyển sẽ càng thêm khó khăn. Phía trước lại tối đen như mực, không biết cái đạo động kia rốt cuộc là ở nơi nào, nếu đúng như Muộn Du Bình nói, lẽ như nó được đào ra ở chỗ khác của hành lang này, tôi thật chẳng biết đối mặt với kiểu chết kinh dị này như thế nào nữa.

Nếu sớm biết sẽ lâm vào tình cảnh này, có lẽ cứ để cho Hải hầu tử cắn chết còn dễ chịu hơn. Nhiều người nói bánh tồng quý quái gì gì đó đáng sợ thế này thế nọ, nhưng lúc này đây tôi thà gặp phải chực cái bánh tồng còn hơn là bó tay chờ bị ép chết tươi ở trong này.

Bỗng Muộn Du Bình lấy đèn pin rọi về phía tôi, ý bảo chúng tôi qua đó. Tôi và Bàn Tử nghĩ rốt cuộc đã tìm được đạo động rồi, vui mừng khôn xiết, vội liềm mạng chen đến bên cạnh hắn. Nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên đã ngẩn người, chỉ thấy trên lớp gạch trên đỉnh có một dòng chữ được viết bằng máu: “Ngô Tam Tỉnh hại tôi đến bước đường cùng, ngậm oan mà chết, có trời đất chứng giám... Giải Liên Hoàn.”

Tôi xem mà hoảng hồn, thảm nhủ đây cũng đâu phải là tiểu thuyết võ hiệp, bèn hỏi: “Đây... đây là ý gì? Người này là ai? Sao lại nói chú Ba hại hắn?”

Muộn Du Bình nói: “Giải Liên Hoàn cũng là người trong đội khảo cổ, chính là người nắm giữ Xà mi đồng ngư đã chết ở bãi đá ngầm.”

Tôi há một tiếng, đầu óc rối bời, Muộn Du Bình đẩy tôi một cái, nói: “Người này để lại lời nhắn ở đây, lại không bị kẹp chết, chúng tôi đạo động chắc chắn ở gần đây. Bây giờ không có thời gian để giải thích lời hắn nói có ý gì, chúng ta mau đi tiếp thôi.”

Tôi tiếp tục bò thêm vài bước, đột nhiên nhớ ra, Giải Liên Hoàn, cái tên này sao nghe quen quen, hình như ông nội tôi đã có lần nhắc tới.

§36. Thoát Vòng Vây

Edit: Namichan

Beta: Thanh Du

Tôi ngẫm nghĩ một chút, chợt nhớ ra Giải Liên Hoàn là ai. Kể ra nhà họ Giải và nhà họ Ngô chúng tôi cũng có gốc gác với nhau, hình như là quan hệ bà con thân thích xa lắc xa lơ gì đó, nhưng trải qua nhiều đời, cho đến thế hệ tôi cũng chẳng còn thân thiết gì cho cam. Có điều, dù sao bọn họ cũng là một gia tộc trộm mộ danh giá có lịch sử lâu đời, mà hình như Giải Liên Hoàn với chú Ba là hai cậu ấm khá thân với nhau. Tôi cũng chỉ mới gặp ông ta mấy lần, cơ mà những lúc quở mắng chú Ba, ông nội tôi vẫn thường xuyên nhắc tới chuyện nhà họ Giải, còn nói vì chú Ba mà cả đời này nhà họ Ngô chẳng thể ngẩng cao đầu trước mặt nhà họ Giải, tiếc cho đứa nhỏ Giải Liên Hoàn này, đi theo mày nên mới gặp phải chuyện đau lòng!

Bây giờ nghĩ lại, Giải Liên Hoàn đã chết như thế, chẳng trách ông già nhà tôi không cho tôi theo chú Ba, nguyên nhân hóa ra vì trước kia chú Ba đã từng có vết nhơ như vậy.

Bàn Tử ở phía sau đẩy đẩy, tôi không còn hơi sức đâu mà nghĩ tiếp, bèn cắn răng dịch lên phía trước mấy bước, quả nhiên trên nóc tường gạch xuất hiện một cửa động tối đen như mực. Bàn Tử vui vẻ kêu to, quả thật nói đại nạn đã ập đến cũng chẳng ngoa chút nào, cả người hấn trước sau đều chẳng chịt những vết xước rớm máu do bị đá thanh cương cửa vào, giống như vừa mới tắm kiêu Thổ Nhĩ Kỳ vậy. Tôi cũng chẳng khá khẩm hơn hẳn là bao, chân đã mỏi rã rời, gàn như kiệt sức. Có điều bây giờ gấp lắm rồi, Muộn Du Bình lên trước để quan sát, chui vào đá đá hai vách tường của đạo động vài cái, cảm thấy đủ chắc chắn mới lôi tôi theo vào. Bàn Tử thì có chút phiền phức, một mình tôi không lôi được hẳn, đành để hẳn tự lo. Hấn gào to một tiếng rồi ra sức chui vào, da lưng cũng tróc một mảng lớn mới thoát thân.

Sau khi đứng vững, chúng tôi ngó xuống dưới, bất giác rùng mình, bởi lẽ hai bức tường đã khép sát vào nhau chỉ còn một kẽ hở nhỏ. Tôi không dám nghĩ nếu mình còn chưa thoát ra được thì bây giờ đã bị ép nát bét thành cái dạng gì. Lần này thật đúng là trời không tuyệt đường người, chỉ cần chậm ít phút nữa thôi, cho dù phát hiện ra đạo động thì ba chúng tôi cũng chẳng còn sống mà chui vào.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cái đạo động hướng thẳng lên trên, đến độ cao tầm một đầu người thì đổi hướng, nghiêng theo hướng đông xuôi đi, có lẽ là nối với đạo động ở phía trên. Chân tôi gàn như nhũn ra, có lẽ cũng chẳng kiên trì được bao lâu nữa, vội vàng thúc giục Muộn Du Bình đi nhanh lên một chút. Ba chúng tôi bò đến một khúc nghiêng, thì sức lực cũng tiêu

tan hết, đành dựa vào vách động thờ hôn hà hôn hên.

Chợt nghe bên dưới truyền đến âm thanh hai vách tường đá khớp vào nhau, tôi thở dài một hơi, xoa hai chân đã mỏi nhừ, cố gắng trấn tĩnh lại. Mới vừa rồi thực sự quá căng thẳng, bây giờ toàn thân được thả lỏng chợt cảm thấy buồn ngủ, tôi che miệng ngáp vài cái. Bàn Tử dựa vào vách động, mặt tái ngắt, trên người đầy những vết trầy trụa rớm máu, vừa thở hôn hên vừa nói: “Chuyến đi này đúng là nhớ đời, đến khi về thế nào tôi cũng tụt mấy cân cho mà xem, bằng không tôi đem chữ Vương viết ngược lại.”

Vừa rồi tôi có nghe bọn họ nói gạch trong đạo động này rất dễ đánh vỡ, xem ra gã Giải Liên Hoàn này cũng chẳng phải hạng tầm thường. Tôi chiếu đèn pin về phía trước, phát hiện ra đạo động này có hình chữ chi (之) hướng lên trên. Theo kiến trúc học, với cách này, cho dù có chỗ nào đó sụp xuống thì cũng không tạo thành mối nguy hiểm lớn. Nếu vì tiết kiệm chút sức lực mà đào thẳng một mạch lên trên, lỡ gạch phía trên sập xuống thì kết quả chẳng khác gì bị máy đóng cọc táng cho một cú.

Bàn Tử nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi quay sang chất vấn Muộn Du Bình: “Tiểu Ca này, rốt cuộc có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế? Tại sao hai mươi năm trước cái thạch đạo này còn đi đứng bình thường, mà lần này thiếu chút nữa là bị ép thành bánh? Cậu có đi nhầm đường không đấy?”

Muộn Du Bình nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Khả năng này không lớn, trừ phi những ký hiệu trên tấm bia đá bị người khác động vào. Anh xem tình huống vừa rồi nguy hiểm như thế, có lẽ kẻ đó muốn dồn chúng ta vào cửa tử.”

Bàn Tử có chút buồn bực, hỏi: “Có khi nào cô ả kia biết chúng ta chưa chết, nên mới giở trò hãm hại chúng ta không?”

Tôi lắc đầu, nếu nói cô ta độc ác thì tôi đồng ý cả hai chân hai tay, nhưng tôi không cho rằng cô ta có bản lĩnh thay đổi cơ quan của một ngôi mộ cổ mấy trăm năm trước, chuyện này quá vô lý. Nhưng nơi đây cũng chẳng đào đâu ra người thứ năm, tôi ngẫm nghĩ một chút, bỗng cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ lại là chú Ba?

Muộn Du Bình nhận ra tôi đang lo lắng, nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi rồi nói: “Thật ra thì đối với chuyện này tôi cũng có một giả thiết. Nếu cậu quan tâm thì có thể nghe tôi phân tích một chút.”

Đối với chuyện này, Muộn Du Bình là người trong cuộc, hơn nữa có thể nói hắn đã trải qua những tình tiết máu chót. Hắn đã có lòng nêu ý kiến, đương nhiên tôi cũng không đại gì mà từ chối, bèn gật đầu ý bảo hắn nói tiếp. Muộn Du Bình tiếp: “Giả thiết đầu tiên: hai mươi năm trước, chú Ba và Giải Liên Hoàn có quen biết nhau, thậm chí quan hệ rất tốt, nhưng bọn họ

không biểu hiện ra ngoài. Lần đầu tiên thăm dò tìm kiếm, có thể Giải Liên Hoàn đã phát hiện ra sự tồn tại của cổ mộ dưới đáy biển, nhưng hắn không nói cho bất kỳ ai biết, ngoại trừ Ngô Tam Tỉnh.”

Hai người bọn họ đều xuất thân trong gia tộc đồ đầu, hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế. Bọn họ thừa dịp người khác không chú ý, chọn thời điểm thích hợp rồi lén lút lên vào cổ mộ. Dù sao cả hai cũng đều là cao thủ, nên chuyện đó nhất định là chẳng khó khăn gì. Có điều sau khi bọn họ lên vào cổ mộ, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó ngoài sức tưởng tượng khiến chú Ba nổi sát tâm, tính chuyện giết Giải Liên Hoàn.

Quá trình cụ thể thì chúng tôi khó mà biết được, nhưng có thể khẳng định lúc Giải Liên Hoàn bị dồn tới bước đường cùng, hắn đã để lại huyết thư trên lớp gạch này, rồi chợt phát hiện ra những viên gạch ở đây đều rỗng ruột. Đương nhiên trên người hắn còn một số công cụ chuyên dụng, liền nhanh chóng đào một cái đạo động để thoát thân.

Tôi gạt đầu, phân tích tới đây có thể nói là không có sơ hở. Muộn Du Bình tiếp tục nói.

Sau khi Giải Liên Hoàn thoát chết, hắn muốn dùng cái đạo động này để thoát ra ngoài. Dựa vào kinh nghiệm của mình, sau mấy lần thất bại, rốt cuộc hắn cũng thoát ra khỏi cổ mộ, đương nhiên việc tiếp theo là lập tức tìm Ngô Tam Tỉnh tính sổ, không ngờ lúc đụng phải Ngô Tam Tỉnh thì trái lại bị ông ta giết chết. Sau đó, thi thể của hắn được ngụy trang giống như mắc kẹt vào bãi san hô, thành một tai nạn ngoài ý muốn.

Tôi nghe hắn phân tích như vậy, trong lòng có chút khó chịu nhưng lại không thể tìm được lý do để phản bác. Hơn nữa hắn cũng chỉ nói là giả thiết, nên tôi đành bình tĩnh nghe tiếp.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh vì mục đích riêng, hoặc là thật sự muốn tránh bão nên mang tất cả chúng tôi xuống huyết mộ dưới đáy biển, rồi giả vờ ngủ say. Lúc này, tôi phát hiện ra bí mật của mấy món đồ sứ, nên dẫn mọi người xuống phía dưới hồ nước. Có lẽ đó là chuyện mà Ngô Tam Tỉnh không ngờ tới, hắn không còn cách nào khác đành phải giả bộ như bị nữ quỷ nhập thân, dẫn dụ chúng tôi vào gian phòng có đặt mô hình. Sau đó, trong thông đạo phía sau tấm gương, hắn chuốc mê tất cả mọi người.

Sau khi tất cả hôn mê, hắn giờ trò gì đó với chúng tôi. Rồi làm sao mà tôi thoát khỏi đó, những người khác đã đi đâu thì tôi không thể biết được. Nhưng tôi dám chắc những người khác có lẽ cũng giống như tôi, mất đi trí nhớ, trong suốt hai mươi năm cho dù có gặp lại nhau cũng chỉ cảm thấy hơi quen quen mà thôi.

Tôi nghe đến đó, mới hỏi ngược lại: “Tại sao lúc ấy chú Ba không dứt

khoát giết tất cả đi, làm thế chẳng phải là toi công vô ích sao?”

Muộn Du Bình nói: “Tôi cũng chẳng hiểu ra làm sao nữa, nhưng có lẽ lúc ấy hẳn cho rằng không cần phải giết chúng tôi, vì dù sao chúng tôi cũng chẳng biết gì.”

Hắn giả thiết như vậy, gần như đã biến chú Ba thành một đại ma đầu mưu sâu chước hiểm, tôi thật sự không thể tiếp nhận. Trong tâm trí tôi, chú Ba tuyệt đối không phải là người như thế.

Bàn Tử nghe đến đó, hình như chợt ngộ ra điều gì, quay sang nói với tôi: “Tiểu Ngô, bỗng dưng tôi nhớ đến một chuyện, không chừng có thể giải thích được chuyện này. Có điều tôi nói ra hai người không được cười đâu đấy.”

Tôi nghe vậy, thầm nghĩ giờ đang là lúc cần tiếp thu ý kiến tập thể, Bàn Tử đầu óc khá nhanh nhạy, biết đâu lại có thể nghĩ ra chuyện gì đó mà tôi bỏ sót. Vội vàng giục hắn mau kể đi, hắn còn bày đặt làm ra vẻ thần bí, khề khàng nói: “Theo tôi thấy, thật ra chuyện này rất đơn giản. Sau khi chú Ba cậu tới chỗ này, có lẽ đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ, liền trúng tà. Không phải mới vừa rồi Tiểu Ca nói chú Ba cậu chải tóc như đàn bà sao? Cậu nghĩ xem, như thế không phải đang gợi ý cách tìm Thiên Môn thì là gì? Chuyện này ai hiểu rõ nhất? Chính là lão quỷ trong mộ này chứ ai nữa! Tôi thấy, chắc chắn chú Ba cậu bị oan hồn của chủ nhân ngôi mộ này khống chế rồi. Nếu tìm được chú Ba cậu, cậu cứ thẳng tay dội một chậu máu chó lên đầu ông ấy, ép con quỷ kia ra là xong.”

Tôi thấy hắn càng nói càng ba hoa, bèn trả lời: “Con mẹ nó giải thích kiểu như anh cũng quá liều trai rồi. Tôi sống hai mươi mấy năm với chú Ba, cho tới bây giờ cũng chẳng cảm thấy chú có điểm nào giống đàn bà. Đúng là vớ vẩn.”

Bàn Tử nói: “Tôi chưa nói con quỷ đó là nữ nha, đến bệnh thần kinh có có thời điểm phát tác với không phát tác nữa là. Nói không chừng chú Ba cậu ở trước mặt người khác thì bình thường, sau lưng thì lén lút trát phấn làm đẹp với thêu thùa nữa đó.” Bàn Tử vừa nói vừa điệu đà phát tay theo kiểu lan hoa chỉ, tôi bật cười, nói: “Anh nghĩ chú Ba tôi là Đông Phương Bất Bại hả, lại còn thêu thùa nữa. Thế mà cũng nói cho được.”

Muộn Du Bình nghe Bàn Tử nói, chợt xen vào: “Không, tôi thấy chuyện hẳn nói rất có thể xảy ra. Trước kia, trong cổ mộ cũng từng có chuyện như vậy.”

Bàn Tử thấy có người đồng ý với ý kiến của mình, lập tức vênh mặt: “Cậu thấy chưa, Bàn Tử tôi không nói vớ vẩn mà, thứ ấy nhất định có liên quan gì đó với cổ mộ dưới đáy biển. Phong thủy phong thủy, nếu nói phong sinh

thủy khởi, ngộ thủy nhi chỉ, cậu biết vì sao quỷ nước phải tìm thể thân không? Đó là vì hồn phách của nó không thoát ra được. Cổ mộ này xây trong nước, mặc dù phong thủy rất đẹp nhưng lại bất lợi với chủ nhân của nó.”

Tôi nghe hần thao thao bất tuyệt một hồi cũng bắt đầu lung lay, bèn nói: “Vậy chúng ta quyết định thế này đi, nếu tìm được chú Ba, ta cứ lấy phật ấn đóng xuống gáy ông ấy, xem có hiệu quả không.”

Mỗi người chúng tôi đều lần lượt nói ra suy nghĩ của mình, tính ra cũng dây dưa mãi một lúc lâu. Bàn Tử nhìn đồng hồ rồi nói: “Chúng ta chấm dứt đại hội đại biểu ở đây được rồi. Như tôi đã nói lúc nãy, nếu chúng ta chết đói trong này thì chắc chắn hồn phách cũng chẳng thoát ra được. Đến lúc đó muốn đầu thai cũng chịu, đúng là lỗ to.”

Bàn Tử nói tới đây, gãi gãi lưng, lại hỏi tôi: “Tiểu Ngô, cậu có cảm thấy từ lúc vào cổ mộ này, không hiểu sao trên người rất ngứa ngáy không?”

§37. Đạo Động

Editor: Biễn
Beta: Thanh Du

Tôi đang định đi tiếp thì nghe hấn hỏi vậy, không khỏi rụt cổ lại. Vừa rồi vội quá nên không để ý, thật ra lúc ở trong hành lang tôi đã cảm thấy vết thương do Liên hoa tiễn gây ra có hơi sưng, còn thêm ngứa ngứa, nhưng sau đó thì có vẻ đỡ hơn một chút. Tôi xắn quần áo lên xem thử thì thấy miệng vết thương sưng đỏ đã xẹp xuống, cũng không có cảm giác gì khác thường, bèn đáp: “Tôi cũng thấy thế, nhưng bây giờ thì không còn ngứa nữa. Dưới này không khí ẩm thấp, chắc là bị dị ứng thôi.”

Bàn Tử ngứa ngứa thê thảm, ảo não nói: “Có cách nào để trị dị ứng tạm thời không, vừa rồi tôi đổ mồ hôi lạnh khắp người, giờ thì ngứa không chịu nổi.”, vừa nói vừa không ngừng cọ cọ người lên tường, tôi thấy mấy vết máu trên tường đều là do hấn chà xát lưng lên, thấy có gì đó kỳ lạ, vội bảo hấn để tôi xem thử. Hấn vừa đi vừa xoay tới xoay lui, tay gãi liên tục. Tôi đẩy tay hấn ra, rọi đèn pin vào thì thấy từ mấy vết thương do Liên hoa tiễn cào rách trên lưng hấn mọc ra rất nhiều lông trắng, nhìn ghê muồn chết, buột miệng hỏi: “Bàn Tử, anh không tắm mấy ngày rồi?”

Bàn Tử hả một tiếng: “Tắm? Cậu hỏi chuyện này làm quái gì, đây là vấn đề bí mật cá nhân, tôi không tiện trả lời.”

Tôi nói: “Mẹ nó chứ, mấy ngày rồi anh không chịu tắm rửa hả? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có mà phát hoảng, lưng anh hình như mốc meo luôn rồi, là mốc trắng nhá (白霉 – bạch môi), kỳ quan thế giới đó nha. Coi bộ anh mà cố gắng kiên trì thêm vài tháng nữa thì đến cỏ linh chi cũng phải mọc ra.”

Bàn Tử nghe xong không hiểu gì ráo, ngơ ngác hỏi: “Cái gì? Than trắng (白煤 – bạch môi)? Than mà trắng á? Nói chuyện với cậu mệt óc quá, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi thấy Muộn Du Bình nhú mày, dường như tình hình có gì đó không ổn, cũng không dám tiếp tục đùa nữa. Muộn Du Bình bước đến thử ấn tay một cái, tức khắc có máu đen chảy ra. Hấn khẽ nói với tôi: “Phiền phức rồi, đám Liên hoa tiễn lúc này có vấn đề.”

Tôi cảm thấy kỳ quái, vừa này tôi cũng trúng tên, theo lý mà nói thì cũng phải bị như Bàn Tử mới đúng, chẳng lẽ ông nội đã di truyền cho tôi tính năng gì đặc biệt? Tôi vội cho hai người thấy miệng vết thương của mình rồi nói ra thắc mắc.

Muộn Du Bình nhìn vết thương của tôi, hừ một tiếng, cũng chẳng chịu nói rõ là có chuyện gì xảy ra. Đến đây Bàn Tử bắt đầu thấy sợ, quay lại hỏi tôi: “Lông gì? Mẹ nó hai người đừng có không đầu không đuôi như vậy chứ! Lông ở đâu mà dài?”, nói rồi hươ hươ tay sờ thử, tôi vội chụp lại, nói: “Đừng nhúc nhích, nhìn anh giống như bị bệnh da liễu, để chúng tôi xem kỹ đã. Anh tuyệt đối không được cào, cào nữa thành sẹo bây giờ.”

Bàn Tử bị ngứa thê thảm, làm sao mà nhịn được, tôi bèn nói với Muộn Du Bình; “Không thể cứ để như vậy được, phải tìm cách gì giải quyết thôi. Tôi từng nghe ai đó nói, có người bị bệnh ngứa không trị được, chịu không nổi nên đã tự sát!”

Bàn Tử kêu lên: “Con mẹ nó, bây giờ tôi muốn tự sát lắm rồi! Ngứa muốn chết, không thì cậu cứ giúp tôi cạo xương trị thương như Quan Công đi, khoét hai khối thịt đó ra cho rồi.”

Hồi nhỏ tôi cũng đã từng bị bệnh ngoài da, cũng biết một cách “xử lý” thô, nhưng mà có hơi ghê tởm một chút. Tôi nói với hắn: “Không cần khoét thịt, anh nghĩ anh nhiều thịt lắm chắc, vả lại tôi cũng đâu phải là Hoa Đà. Nhưng tôi có mang theo kem dưỡng da, để tôi bôi cho anh, có thể hơi đau một chút, anh cố chịu đựng.”

Muộn Du Bình ngó ra mắt một lúc, Bàn Tử cũng hả to một tiếng: “Vậy mới nói người thành phố mấy cậu đúng là được nuông chiều quá rồi, mẹ nó chứ đi đồ đấu còn mang theo kem dưỡng da, lần tới cậu nhớ mang theo bộ bài Poker, lỡ bị vây khốn thì chúng ta đem ra lập sòng.”

Tất nhiên tôi không thể nào mang theo kem dưỡng da được, mới đeo bao tay vào rồi nhổ hai bãi nước bọt, xoa lên lưng Bàn Tử. Không ngờ Bàn Tử lại không chịu được đau, vừa bôi nước bọt lên hắn đã gào lên một tiếng thảm thiết, cắn đầu chạy thẳng, còn mắng ầm lên: “Con mẹ nó cậu bôi cái gì vậy! Bà ngoại con ơi, đau thế này thì thà cậu khoét thịt tôi đi cho rồi, kiểu này xem như Bàn Tử tôi thật sự quy thiên rồi.”

Tôi thấy cơn đau này thật có hiệu quả, nói: “Nhìn anh kìa, đau vẫn tốt hơn ngứa chứ, giờ anh có còn ngứa nữa không?”

Bàn Tử đứng đó hoa chân múa tay một trận rồi chậm chậm bước trở lại, ngạc nhiên hỏi: “Này Tiểu Ngô, được lắm đó, đồ của cậu linh thật đó, đúng là thoải mái hơn nhiều rồi. Thứ kem dưỡng da kia nhãn hiệu là gì vậy?”

Tôi thảm nhủ, hắn mà biết đó là nước bọt của tôi, không chừng sẽ xé xác tôi cũng nên, vội nói: “Đừng có dăng dai như mấy bà mấy cô nữa, chúng mau đi thôi.”

Muộn Du Bình thấy cảnh này buồn cười, lắc lắc đầu. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nụ cười của hắn không chút gượng gạo, chợt nhận ra hắn hình như

cũng có chút tình người, xem ra con người này không khó giao lưu như vẻ bề ngoài.

Nhưng hắn cười xong lại bày ra vẻ mặt đơ như bài Poker đuổi theo chúng tôi. Ba người cứ tiến về phía trước trong đạo động quanh co, đi khoảng nửa tiếng, chợt nghe Muộn Du Bình đi phía trước nói: “Có ngã rẽ.”

Tôi chen lên, quả nhiên có hai lối đi ở hai bên trái phải. Tôi rọi đèn quan sát thử nhánh bên trái thì thấy vào sâu bên trong một chút có đồng gạch vụn, là ngõ cụt, xem lớp gạch vỡ thì có lẽ đó chính là con đường dẫn từ phòng phụ bên phải đến xúng thắt bên trái mà Muộn Du Bình với Bàn Tử đã đi. Không biết vì sao con đường bị chặn lại, chẳng lẽ là sợ con hạn bạt kia từ trong quan tài đuổi qua đây?

Nhưng nếu hắn đã chặn lại thì lối thoát cuối cùng chính là cửa động bên phải, Muộn Du Bình cũng thống nhất với tôi, hắn chỉ chỉ vào tôi, cả ba không nói thêm tiếng nào, tiếp tục tiến về phía trước.

Nói thật, tôi lớn bằng này rồi mà chưa từng phải bò lâu đến thế, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Đi thẳng lưng trong hang đất bình thường không mệt đến thế này, chủ yếu là đầu gối không phải nghiêng lên nền đất thì sẽ không đau. Bây giờ dưới nền toàn là gạch vụn, đè lên đó giống như phải chịu cực hình, tôi bắt đầu cảm thấy hai đầu gối bồng rớt, xem ra làm người vẫn tốt hơn, kiếp sau cố mà tranh thủ làm người.

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Muộn Du Bình bỗng dừng lại, ra hiệu cho tôi im lặng, Bàn Tử bò sau không thấy gì, khẽ hỏi tôi: “Sao vậy?”

Tôi bảo hắn im lặng, sau đó Muộn Du Bình tắt đèn pin, tôi với Bàn Tử cũng hiểu ý mà làm theo, chúng tôi tức khắc chìm vào bóng tối mịt mù. Lúc này tôi lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh, tim cũng không đập nhanh hơn. (Sau này nhớ lại mới thấy, cái lần suýt bị hai vách tường kẹp chết đã ảnh hưởng rất lớn đến tôi, khiến tôi gần như khắc phục hoàn toàn nỗi sợ hãi vốn có đối với cổ mộ). Tôi không biết Muộn Du Bình có ý gì, nhưng ở trong cổ mộ vẫn nên nghe lời hắn thì hơn.

Chúng tôi im lặng một hồi, nhịp thở dần dịu lại, mồ hôi trên người cũng đã khô, bỗng tôi nghe thấy tiếng bước chân truyền lại từ lớp gạch trên đỉnh đầu, giống như tiếng chân người. Tôi thoáng giật mình, xem ra phía trên chúng tôi hắn là hậu điện hoặc hành lang, vậy người kia là ai? Có phải là A Ninh hoặc chú Ba không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên tôi cảm thấy phần da từ lưng đến gáy bắt đầu ngứa lên, thoáng rùng mình, thậm chí chẳng lẽ lông trên người tôi cũng bắt đầu dài ra? Vô ý đưa tay ra sau lưng sờ thử, bỗng chạm phải một mớ ẩm ướt bết bết ngay trên cổ. Tôi nghĩ Bàn Tử chen lên, thậm chí rửa một tiếng, đẩy mạnh

thứ kia trở lại, lúc rút tay về thì phát hiện bàn tay dính nhớp nháp, còn có mùi thoang thoảng là lạ.

Tôi ghê tởm chà mạnh bàn tay lên tường gạch bên cạnh, thậm chí tên mập này hẳn đã bôi lên cái đầu đinh của hắn không ít dầu dưỡng tóc, nếu tìm được chỗ có nước phải lo rửa cho sạch, dầu dưỡng tóc trên đầu hẳn không chừng là của mấy tháng trước cũng nên.

Đang nghĩ, trên cổ lại bắt đầu ngứa ngáy, không biết tên mập chết bầm này lại bày trò quỷ gì nữa đây. Tôi không khỏi nổi sùng lên, liền đưa tay túm lấy, kéo hắn đến sát vách tường. Đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, mặt hắn sao lại nhỏ xíu thế này? Tôi cẩn thận nhòm người dậy mò mẫm từng chút một, tim đập như nổi trống, nhận ra mớ ẩm ướt bê bết đó hình như đều là tóc. Thử kiểm tra thêm lần nữa, tôi phát hiện toàn bộ đám tóc này đều quấn lại một chỗ, tay vừa chạm vào lập tức bị quấn chặt lấy. Tôi nuốt nước bọt, bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Bàn Tử không thể có chừng này tóc, vậy mớ tóc này là của ai!

Tôi chợt nhớ đến đám tóc ăn thịt người gặp phải trên đường vào mộ, hơi thở bắt đầu nghẹn lại, không dám mở đèn pin. Thứ kia hình như chỉ cách tôi có mấy centimet, nếu mở đèn pin thì chắc chắn tôi sẽ phải mặt đối mặt với nó, cảnh tượng kinh dị cỡ đó làm sao tôi chịu được. Đang mông lung suy nghĩ, chợt cảm thấy có bàn tay mảnh khảnh ẩm ướt mò lên trên mặt tôi, lạnh ngắt, móng tay rất sắc. Da đầu tôi bắt đầu tê dại, cơ mặt không thể kiềm chế mà run rẩy.

Những ngón tay đó chạm đến cổ tôi, sau đó thu lại, lát sau tôi chớ có cảm giác cái đầu kia tiến lại gần, mớ tóc ướt sũng cũng dán lên mặt tôi. Tôi cực kỳ ghê tởm, chỉ biết cắn chặt răng, đã sắp chịu hết nổi. Đột nhiên, trong mớ tóc vang lên một giọng nữ rất khẽ, giọng nói ấy thì thào bên tai tôi: “Anh là ai?”

Thanh âm kia thật sự rất nhẹ, nhưng tôi lại nghe rất rõ, không khỏi hoảng sợ. Đồng thời thân thể nữ giới nhích lại gần hơn, gần như chui hẳn vào lòng tôi, bàn tay mảnh mai đặt lên vai tôi, rồi đến ôm cổ. Tôi run lẩy bẩy, chỉ thấy “cô gái” này rất nhỏ nhắn, môi cô ta kề bên tai tôi, hơi thở phả ra lạnh ngắt. Tôi chính thức ngu người, chỉ nghe cô ta nói tiếp: “Hãy ôm em đi!”

Tôi vừa nghe lời này, thần trí bỗng trở nên mê muội. Tuy thân thể vẫn không ngừng chống cự, nhưng đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của đại não, thoáng cái đã vòng tay ôm lấy eo cô ta. Lần này lại càng kinh khủng, tôi nhanh chóng nhận ra cô ta chẳng mặc gì cả, làn da lạnh ngắt mà lại nhẵn bóng khác thường khiến tâm trí tôi bắt đầu rối loạn, mặt đỏ rần lên. Tiếp đó, miệng cô ta đã cọ cọ lên cằm tôi, giống như đang gợi ý cho tôi hôn lên đó. Tôi hoàn toàn mất tự chủ, vừa định cúi đầu hôn xuống, đột nhiên đèn pin

trong tay Muộn Du Bình sáng lên. Tôi nhìn xuống, giật mình nhận ra thứ mình ôm vào lòng là gì, dây thần kinh rủ nhau đứt phờn phợt, lông tơ trên người đều dựng thẳng lên.

§38. Cẩm Bà

Editor: Thanh Du

Phía trước, cách mặt tôi chưa đầy một gang tay rõ ràng là một gương mặt người trắng bệch, da mặt không biết đã ngâm trong nước biển bao nhiêu năm mà bị gột đến trong suốt. Càng ghê rợn hơn là cặp mắt ma quái không tròng, màu đen trên đồng tử gần như lấp đầy cả hố mắt, thoạt nhìn trông không khác gì một cái xác đã rửa bị móc đi đôi mắt.

Tôi sợ đến gần như phát điên, hét lớn một tiếng, vội đẩy nó ra, cầm đầu chạy trốn chết, trong đầu chỉ còn hiện lên duy nhất một chữ: trốn. Có điều hành lang chật hẹp kia rất khó cho hai người cùng đi, tôi bị kẹt lại ở chỗ Muộn Du Bình, không tài nào nhúc nhích. Tôi thấy chen không nổi, mới túm lấy tay hắn, hét to: “Quý! Có quý nước!” Hắn liền bịt miệng tôi lại, khẽ hỏi: “Yên nào! Quý nước ở đâu?”

Tôi quay lại chỉ loạn xạ về phía sau: “Ngay đằng sau ấy, kia kia...”

Nói chưa hết câu tôi đã khựng lại, “a” một tiếng, chỉ thấy sau lưng tôi chẳng có gì cả. Không có mặt người, không có tóc, thậm chí một vệt nước đọng cũng không có. Tay tôi gần như chỉ thẳng vào mặt Bàn Tử, khiến hắn ngờ ra chẳng hiểu gì, liền đó gào lên: “Tiên sư nó, cậu mới là quý nước ấy.”

Tôi ngớ người, vội ngoảnh đầu lại, ngó đông ngó tây một hồi vẫn chẳng thấy gì. Chuyện này thật vô lý, cảm giác ban nãy rất chân thật, không thể là ảo giác được, chẳng lẽ tâm lý tôi có vấn đề với cái cổ mộ này? Tim tôi vẫn còn đập dữ dội, trong đầu lại mông lung như sương mù, cũng không biết nên làm gì cho phải.

Bàn Tử thấy mặt mũi tôi tái mét, bèn an ủi: “Xảy ra chuyện gì vậy, cậu đừng vội, cứ từ từ mà nói!”

Tôi lắp bắp: “Vừa rồi tôi thấy rất nhiều tóc, một cô gái lỏa thể, còn có quý nước! Còn định hôn tôi!”

Suy nghĩ của tôi đã vô cùng hỗn loạn, lắp bắp nửa ngày cũng không biết mình đang nói cái gì. Bàn Tử mất hết kiên nhẫn, cắt ngang: “Tiểu Ngô, cậu nằm mơ đấy à? Nếu có quý nước thật thì cũng phải đi qua chỗ tôi trước đã.” Hắn vỗ vỗ vai tôi, lại nói: “Chẳng qua cậu mới hai mấy tuổi đầu, mơ thấy con gái thoát y cũng là chuyện thường. Khi Bàn gia tôi còn trẻ cũng từng mơ thấy những thứ tương tự, không sao cả.” Tôi gắt: “Mẹ nó anh đừng có nói lung tung, vừa rồi tôi dám chắc mình không nằm mơ! Anh xem cổ tôi vẫn còn ướt đây, là do bị nó cọ lên đấy!” Nói rồi tôi cổ cho bọn họ xem. Muộn Du Bình và Bàn Tử đưa tay sờ thử đều hơi nhú nhú mảy. Bàn Tử còn ngẩng đầu nhìn lớp gạch trên đỉnh, chắc hắn nghĩ là do nước bên trên nhỏ

giọt xuống. Tôi nói làm gì có chuyện đó, kẽ gạch đều trát đất sét trắng, tuyệt đối không thấm nước.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: “Chuyện này thật là quái gở, ở đây chỉ có một con đường thông suốt, đứng ra nếu có thứ gì đến gần cậu thì tôi nhất định phải biết chứ.”

Tôi được thể vặc lại: “Không chừng là anh ngủ gật cũng nên, bị người ta bước qua xác cũng không biết.”

Bàn Tử nổi cáu, nói: “Cậu đi chết đi, Bàn Tử tôi dù có ngủ thật thì bị người khác đạp lên người cũng phải biết chứ? Huống hồ đang ở cái chỗ quái quỷ này thì ngủ làm sao được? Nếu cậu không tin thì nhìn xem lưng tôi có dấu chân nào không!” Nói rồi hấn quay lưng lại cho chúng tôi xem.

Lúc ấy tôi đã hoàn hồn, không ngờ thứ kia lại leo lên lưng hấn thật. Bàn Tử vừa quay lưng, thứ kia đã quay thẳng mặt về phía tôi, miệng ghé sát vào chóp mũi tôi. Tôi sợ hét hồn, yết hầu cũng bắt đầu co giật, hét lên một tiếng rồi liều mạng lùi lại. Nhưng mới lùi được hai bước đã cảm thấy chân mình căng căng, cúi đầu nhìn xuống, chợt phát hiện ra chân mình không biết từ khi nào đã quấn đầy tóc. Tôi ra sức vùng vẫy nhưng chân vẫn không sao thoát ra được, lại thêm một mớ tóc nữa bắt đầu quấn lên người tôi, nhắm thẳng miệng tôi mà chui vào. Bình sinh tôi sợ nhất là mấy thứ lông tóc này tràn vào trong miệng, vội lấy tay che chắn loạn xạ. Trong lúc hoảng loạn, Muộn Du Bình đã túm được cổ áo tôi, kéo tôi về phía hấn.

Hấn mới kéo được vài bước thì chính tay hấn cũng bị đám tóc túm lấy, không tài nào nhúc nhích. Tôi quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đã bị bọc kín như cái kén tằm, không ngừng giãy dụa bên trong. Nhưng thứ kia lại không thấy đâu cả, cả đạo động tràn ngập những tóc là tóc, tựa như một cái động bàn tơ màu đen.

Muộn Du Bình cố gắng rút tay ra, vội hỏi tôi: “Cậu có mang môi lửa không? Thứ này sợ lửa”

Tôi mò mò trong cái bao đeo trên thắt lưng, lấy ra một cái bật lửa chấn gió, không khỏi mừng rỡ. Cái bật lửa này nguyên là khi ăn canh đầu cá trên thuyền, tôi có hỏi xin ông lái thuyền ít lửa để nhóm lò, nhóm xong tiện tay nhét luôn vào túi, không ngờ lúc này lại trở thành vật cứu mạng. Nghĩ đoạn tôi đánh bật lửa đốt mớ tóc quấn trên người, đám tóc này dù ẩm ướt nhưng chỉ một môi lửa cũng có thể cắt đứt một bó lớn. Tôi đốt vài cái đã thoát khỏi mớ tóc, vội lao đến cứu Bàn Tử. Vừa định kéo hấn ra, đột nhiên đồng tóc ngay bên cạnh lộ ra một khuôn mặt cỡ bự, gần như áp sát vào lưng tôi.

Tôi thấy thế, biết muốn trốn cũng không kịp, bèn cúi đầu, đâm một quyền về phía đó. Quyền này hoàn toàn là phản xạ tự nhiên của một người bị dồn

đến tột cùng sợ hãi, nên tôi cũng không rõ mình đã dùng đến bao nhiêu sức lực, chỉ nghe một tiếng bụp, cái mũi của nó đã bị tôi đâm lõm vào, bắn ra mấy vệt nước đen ngòm. Cũng may trong tay tôi còn cầm cái bật lửa, đến giờ vẫn chưa tắt; tôi bèn nghiêng răng tính cho nó một môi lửa, chợt phát hiện ra nó bỗng run run rồi rụt lại một chút.

Thấy thế, trong đầu tôi chợt lóe lên một tia sáng. Có cách rồi, mẹ nó, quả nhiên là thần quỷ sợ ác nhân, hóa ra con quỷ này cũng còn biết sợ nắm đấm. Thần trí tưởng chừng đã hồ đồ bỗng trở nên hưng phấn, tôi nhắc chân đá cho mặt nó vẹo luôn sang một bên, bay trở lại giữa đám tóc. Tôi sợ đá thêm cú nữa sẽ bị nó quán lấy, vội vã lùi lại vài bước, giơ cái bật lửa lên, bắt đầu giăng co với nó.

Giương mặt kia lấp ló giữa đám tóc, nét mặt vô cùng oán hận, nhưng nó vốn sợ lửa nên không dám tùy tiện xông lên. Lúc này Muộn Du Bình không biết lấy từ đâu ra mấy ống đánh lửa còn hơi âm âm, mới đem cọ lên bật lửa trong tay tôi. Ống đánh lửa tức khắc bốc cháy, ngọn lửa lần này lớn hơn rất nhiều khiến cho con quái vật thét lên một tiếng kinh hoàng rồi vội vàng chạy trốn. Tôi thấy chỉ trong phút chốc nó đã lùi rất xa, lộ ra thân thể béo tròn của Bàn tử, vội thừa dịp này đốt sạch đám tóc quán trên người hắn.

Muộn Du Bình dòn cho con quái vật kia biến mất trong bóng tối mới chịu thả tay, lúc này ống đánh lửa đã cháy đến tay hắn. Tôi cúi đầu nhìn Bàn Tử, chỉ thấy mũi hắn miệng hắn bịt kín những mẩu tóc vụn, gương mặt vì ngộp thở đã chuyển màu xanh tái. Vội vàng xoa bóp ngực cho hắn đến khi hắn hô hấp bình thường trở lại, từ lỗ mũi hắn phun ra một đống bầy nhầy màu đen.

Tôi thở phào một hơi, cũng may phổi Bàn Tử là phổi trâu phổi bò, mới ép một chút khí quản đã thông, bằng không tôi thà chết chứ không đời nào chịu làm vật hi sinh đi hô hấp nhân tạo cho hắn.

Bàn Tử thở dốc một hồi, ho ra hết những thứ còn vương trong khí quản, rồi mới ngắc ngoải hỏi chúng tôi: “Mẹ ôi, thứ kia rốt cuộc là cái quỷ gì thế?”

Tôi tắt cái bật lửa này giờ vẫn giữ khư khư, cảm thấy nó đã nóng đến bỏng tay, tưởng như da tay tôi cũng muốn tuột ra luôn. Muộn Du Bình cũng chẳng khác hơn tôi là bao, hắn xoa xoa tay, nói với Bàn Tử: “Đây hắn là Cẩm bà.”

Tôi từng nghe lão Hải ở Anh Hùng sơn nhắc đến nó nhưng chỉ nửa tin nửa ngờ, lúc này mới “a” một tiếng, hỏi: “Thật sự có sinh vật gọi là Cẩm bà sao?”

Muộn Du Bình gật gật đầu, đáp: “Tôi cũng không biết thứ này sinh ra như thế nào, nhưng truyền thuyết về nó rất nhiều, hắn là không sai đâu.”

Tôi cảm thấy kỳ quái, bảo hắn kể lại tỉ mỉ cho tôi nghe, nhưng hắn một mực lắc đầu, đáp: “Cẩm bà sinh ra từ nước, tôi chỉ biết chắc chắn nó rất sợ

lửa, còn những chuyện khác thì không rõ ràng cho lắm. Cũng như bánh tồng, từ xưa đến nay người ta chỉ biết nó sợ móng lửa đen, nhưng vì sao nó lại sợ thì chẳng ai biết. Tôi chỉ không ngờ thứ này cũng biết suy nghĩ, chúng ta nhất định phải cẩn thận, nó chắc chắn vẫn còn đi theo chúng ta.”

Bàn Tử vẫn chưa hết sợ, mới hơi nhích lại gần chúng tôi, hỏi: “Quái lạ, mộ này phong thủy rất đẹp, tại sao bên trong lại có lắm thứ quái gở thế?”

Phong thủy ngôi mộ này có đẹp không thì tôi không dám chắc, nhưng tư liệu về Cẩm bà thì tôi có đọc qua một ít. Thực ra thứ gọi là Cẩm bà này ở vùng núi nơi có các dân tộc thiểu số sinh sống là đại diện cho thầy mo và pháp sư, có điều trong truyền thuyết cổ xưa ở vùng biển lại là ác quỷ bậc nhất thiên hạ. Chẳng hiểu vì sao lại có sự khác biệt một trời một vực đó, chỉ biết kết cục của cẩm bà thường là vô cùng thâm thảm; nếu bị người bắt được, thông thường đều bị chặt hết tay chân sau đó chôn sống. Lại nói nguồn gốc của Cẩm bà hầu hết đều liên quan đến phụ nữ có thai, xem ra căn phòng đặt quan tài dưỡng xác kia nhất định có can hệ với thứ này. Chú Ba từng nói về những bức bích họa hình người có cái bụng căng tròn, Cẩm bà có mặt trong đây hẳn cũng không phải chuyện ngẫu nhiên, không chừng là do chủ mộ cố ý an bài.

Trong lúc tôi còn miên man suy nghĩ, Muộn Du Bình ngoắc tay ra hiệu cho chúng tôi đi tiếp, có lẽ hẳn lo nếu cứ dây dưa ở đây thì thứ kia sẽ xán lại gần. Tôi nghe ngóng một lát, thấy phía trên đạo động đã hoàn toàn yên ắng; không biết người vừa nãy đi qua là ai, chúng tôi âm ỉ một trận ở bên dưới, không chừng hẳn đã nghe thấy. Nơi này chẳng nên ở lâu, tốt hơn hết là mau mau thoát ra.

Tôi nhìn sang Bàn Tử, hẳn ra hiệu mình đã ổn. Tôi thấy hẳn cũng không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa, bèn bật đèn pin lên rồi đeo vào thắt lưng, như thế có thể chủ động quan sát phía sau. Tiếp đó tôi giữ chặt bật lửa trong tay, tiếp tục tiến về phía trước

Chúng tôi đi thêm một đoạn nữa, đạo động lại có hình chữ chi hướng lên trên. Tôi nhìn sang bên cạnh, phát hiện ra hẳn đào một mạch đến đây thì gặp tường mộ, xem ra bên ngoài chính là nước biển. Hẳn chỉ còn cách đổi hướng, tiếp tục đào lên trên; có lẽ Giải Liên Hoàn cũng nghĩ như chúng tôi, muốn thoát ra từ vị trí cao nhất trong mộ.

Thời gian từ khi chúng tôi bắt đầu đi vào cửa động cho đến lúc này đại để cũng được khoảng nửa tiếng đồng hồ, xem ra ngôi mộ dưới đáy biển này cũng không lớn lắm. Trong suốt chặng đường này, tôi luôn có cảm giác mơ hồ, đó là thực ra ngôi mộ này không quá dài cũng không quá rộng, mầu chốt nằm ở độ cao của nó. Hiện giờ tôi ước chừng độ cao của nó khoảng ba mươi mét, nếu dựa theo tiêu chuẩn ba mét một tầng ở thời hiện đại này thì ngôi mộ

chìm sâu dưới đáy biển khoảng mười tầng lầu; tuy quy mô hùng vĩ, nhưng tính ra cũng không phải kì tích gì.

Hiện chúng tôi không thể quay về đường cũ, đành tiếp tục hướng lên phía trên. Lại đi thêm một lúc nữa, bỗng Muộn Du Bình đứng khựng lại. Tôi đẩy hẳn một cái, hẳn liền quay đầu lại, nói khẽ: “Đường cụt”

Tôi ngẩn người, sao lại cụt được chứ, vội chen lên xem thế nào. Chỉ thấy phía cuối con đường quả nhiên bị mấy khối đá Thanh cương chặn lại, tôi lấy tay đẩy thử vài cái, cảm thấy mấy phiến đá này tuy nặng nề nhưng cũng không phải không đẩy ra được. Tôi và Muộn Du Bình thử hợp sức đẩy lên, đến khi lộ ra một khe hẹp thì phát hiện một thất phía trên có ánh sáng hắt xuống. Đang lúc buồn bực, hai tay hơi buông lỏng, phiến đá chắn trên đỉnh đầu chúng tôi bỗng đột ngột biến mất.

§39. Hồn Chiến

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Tôi có hơi ngạc nhiên, lập tức hiểu ra có ai đó đã dịch chuyển phiên đá bên trên, trong tích tắc ấy tôi còn nghĩ rằng đó là chú Ba hoặc A Ninh, bởi lẽ trong cổ mộ này ngoài hai người họ ra thì đâu còn ai nữa. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên lại thấy một con Hải hầu tử cao to người phủ đầy vảy đang khom lưng nhìn xuống tôi lom lom. Tôi thoáng thấy trên vai nó máu me be bét, còn cắm một mũi lao, trong lòng chỉ còn biết thở dài. Mẹ nó chứ, đúng là oan gia ngõ hẹp, con quái này cứ theo ám tôi mãi không tha.

Tôi không sao ngờ được lại xảy ra chuyện kịch tính đến thế, quỳnh lên chẳng biết làm thế nào. Lúc này đột nhiên có người kéo quần tôi, tôi cúi xuống nhìn, thì ra là Muộn Du Bình, hấn ra hiệu cho tôi mau trở xuống. Tôi nhìn lại con Hải hầu tử với cơ thể bự chảng, lập tức hiểu được dụng ý của hấn, vội vã bò xuống dưới. Đạo động ngay bên dưới là một quãng khá dốc, tôi lại đang chen chúc cùng một chỗ với Muộn Du Bình, hành động hết sức khó khăn, lại thêm tay chân luống cuống làm chậm mất nửa nhịp, mới xuống được vài bước đã nghe con Hải hầu tử gầm gừ một tiếng rồi cố sức nhào người xuống dưới. Tôi thấy khuôn mặt khi dữ tợn lao thẳng về phía mình, hoảng quá trượt chân, mông ngã bệt vào vách đạo động.

Cú ngã này thật là ê cả mông, nhưng tôi thuận theo đó mà trượt xuống dưới, thậm chí coi như trời giúp một phen vậy. Như thế có thể nhanh chóng quay trở vào trong đạo động, con Hải hầu tử kia to xác cỡ này, có đánh chết cũng chui không lọt được, xem ra đã có thể an tâm ít nhiều rồi. Tôi vốn cứ nghĩ vậy là ổn, ai ngờ trời phụ lòng người, mới trượt xuống được nửa mét đã thấy Bàn Tử chắn ngay trước mặt, còn đang cố sức leo ngược lên. Hấn luống cuống kêu to: “Lên mau lên mau, mụ gà mái kia đã đuổi đến nơi rồi!”. Tôi nghe thế, trong lòng chấn động, vội nhìn ra đằng sau hấn thì thấy một luồng tóc vượt qua khúc ngoặt cuối cùng, trong lòng âm thầm rửa xả. Thật đúng là phước bất trùng lai họa vô đơn chí, đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà. Tôi vội ném bật lửa cho Bàn Tử để hấn chặn chúng lại trước, còn mình thì ngẩng lên quan sát tình hình phía trên. Vừa mới xoay đầu, bả vai chột đau buốt, tôi nhìn lại mới biết con Hải hầu tử này dù vai bị kẹt nhưng cổ lại vô cùng linh hoạt, tôi vừa lơ là một chút đã bị nó đớp trúng vai phải.

Thật là phiền phức, tôi bị nó đớp trúng chỗ nhược, răng nanh đâm sâu vào da thịt, đau muốn ngất đi được, may mà không thương tổn gì đến gân cốt. Tôi chưa kịp vùng vẫy thì đã bị nó giăng mạnh một cú, kéo cả người ra khỏi đạo động.

Con Hải hầu tử xách tôi lơ lửng giữa không trung, hình như nó vẫn chưa muốn kết liễu tôi ngay bây giờ, nhưng tôi biết chỉ cần nó vung vẩy mạnh một chút là có thể cắn đứt rời cánh tay tôi. Lúc này dù sợ mấy đi nữa cũng phải cố mà phản kháng, chợt tôi thoáng thấy mũi lao bắn ra khi nãy vẫn găm trên vai nó, trong lúc cấp bách liền đập một cú vào đó. Một đập này làm khiến mũi lao cắm sâu vào thêm bốn năm phân, nó rống lên một tiếng, lập tức quẳng tôi ra xa.

Tôi vận hết sức lực toàn thân, lăn bảy tám vòng trên mặt đất, cuối cùng cũng giảm bớt được chấn động sau va chạm, nhưng vừa định đứng dậy mới phát hiện ra tay phải đã không còn cử động được nữa. Con Hải hầu tử kia đau quá hóa giận, nổi điên gầm lên mấy tiếng rồi lại xông tới, lần này là nhắm đến cổ, xem ra nó muốn một phát cắn đứt đôi yết hầu tôi rồi.

Nó lao đến rất nhanh, tôi muốn tránh cũng không xong, đành phải lấy tay ra đỡ. Vẫn biết chỉ là châu chấu đá xe, nhưng nếu không làm vậy chỉ sợ đến cái đầu tôi cũng không giữ lại được. Bất ngờ Bàn Tử từ phía sau nhào tới ôm lấy chân nó, khiến nó bị mất đà, cả hai cùng ngã nhào xuống đất, lăn thành một đống. Bàn Tử vô cùng nhanh nhẹn, còn muốn học theo Võ Tông đánh hổ, định leo lên lưng nó. Nhưng con Hải hầu tử kia quá mạnh, hấn không đề nổi nó, còn bị nó đá văng ra.

Tôi thấy Bàn Tử không khống chế được nó, thảm than không ổn. Quả nhiên con Hải hầu tử nhe răng đe dọa Bàn Tử rồi quay đầu xông về phía tôi, tôi nghĩ bụng, mẹ nó chứ mày nhắm vào tao thật đấy à! Tôi vội lần tìm khẩu súng đeo bên hông, vừa sờ đến chợt nhớ ra, vừa rồi lúc bò lên vách tường, để dễ dàng thoát thân tôi đã ném khẩu súng dài ngoằng như cây giáo ấy đi, bây giờ chắc hẳn nó đã bị ép thành đồng nát rồi.

Bây giờ có hồi cũng đã muộn, Hải hầu tử nháy mắt đã ở ngay trước mặt. Tôi cứ ngỡ nó sẽ ngoạm vào cổ rồi bẻ đầu tôi xuống, bèn dứt khoát nhắm mắt chờ chết. Ai ngờ đầu nó vẫn chưa hết cơn điên, co chân giẫm mạnh lên bụng tôi. Một đập này của nó thiếu điều bẻ gãy cả xương sống, khiến tôi phun ra một ngụm máu, đau muốn ngất xỉu. Nó còn chưa chịu bỏ qua, lại co chân muốn đập lên ngực tôi, nhưng nó vừa nhắc chân lên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “Rầm” rất lớn, cũng không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy nó rống lên một tiếng đã bị đánh văng ra, ngã lộn nhào mấy vòng.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Bàn Tử trong bộ dạng thiên thần đang đi tới, tấm gương đồng lớn trong tay vẫn còn rung rung. Tôi thấy mà líu lười, xem ra thứ gây nên âm thanh vang dội vừa nãy chính là thứ này; tên mập ra tay cũng ác thật, nếu đó là người sống thì chắc hẳn đã bị đập chết tươi rồi. Tôi vội vàng âm thầm tự nhắc bản thân, sau này tuyệt đối không được đắc tội với hắn.

Bàn Tử hiện đang nổi nóng, không chờ con Hải hầu tử kia kịp đứng lên đã xông tới bồi thêm cú nữa, lại một tiếng “Rầm” vang lên, mặt con Hải hầu tử bị đập đến biến dạng, lại lăn xa thêm mấy mét nữa. Có điều con Hải hầu tử này rất sung, mấy cú đánh vừa rồi không khiến nó bị thương quá nặng, nhưng ít ra nó cũng biết được sự lợi hại của Bàn Tử, không dám xông bừa vào nữa mà vội vàng nhảy lên bám lấy một cây cột, rồi từ trên đó nhìn xuống Bàn Tử mà gầm gừ. (Em Hải hầu tử cute quá =)) trong mắt mình cảnh tượng này đúng ra phải là “Hải hầu tử nhìn Bàn Tử với cặp mắt hình trái tym, bước những bước duyên dáng đến bên một cây cột rồi bắt đầu biểu diễn múa cột” mới đúng =))

Lúc này tôi mới phát hiện ra nơi đây chính là căn phòng đặt mô hình Thiên cung Muộn Du Bình đã từng nhắc tới, bằng chứng rõ ràng nhất chính là bốn bức hình lớn trên bốn mặt tường. Hiện giờ tôi không thể xem xét tỉ mỉ mấy bức tranh để biết nó có giống với miêu tả của hắc không, nhưng vẫn có thể khẳng định hiện trạng nơi này so với lúc cả nhóm bọn họ rời đi hai mươi năm trước không hề có chút thay đổi. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc chính là, căn phòng này không được hoành tráng như hắc đã kể. Thứ duy nhất cho tôi cảm giác nguy nga tráng lệ là bốn cây cột bằng gỗ lim vàng ở bốn góc, thực sự lớn đến ba người ôm, còn những thứ khác cùng lắm chỉ có thể xem là xa hoa mà thôi.

Bàn Tử ra tay thắng lợi, liền hăng máu lên xô một tràng: “Móa mày, ông đây không biết đã đập chết bao nhiêu cái bánh tồng rồi, một con Hải hầu tử tép riu như mày mà dám tự tung tự tác trước mặt ông, đúng là không xem ông nội Bàn gia mày ra gì cả.”, nói rồi còn định ném luôn cái gương đồng vào mặt nó, thế nhưng cái gương này thật sự rất nặng, vừa rồi Bàn Tử phang ra hai cú cật lực, thành ra bây giờ tay chân rã rời, chỉ đứng tại chỗ nhúc nhích được mấy cái.

Con Hải hầu tử kia cực kỳ xảo trá, thấy Bàn Tử đã thấm mệt, bèn nhảy từ trên cây cột xuống, xô hắc ngã lên mặt đất. Hắc chưa kịp phản ứng đã bị nó đè lên, nhất thời không cách nào thoát ra được, kết quả là bị móng vuốt của nó cào cho một vết bay mất một mảng da. Bàn Tử đời nào chịu yếu thế như vậy, mắt lập tức đỏ vằn lên, điên cuồng hét lớn, cắn mạnh vào mặt con Hải hầu tử khiến nó rống lên đau đớn, bật dậy nhảy xa ra mấy bước.

Tôi thấy trên mặt nó tróc ra một mảng vảy lớn, máu chảy đầm đìa, trông lại càng thêm dữ tợn. Nhưng nó cũng đã bị Bàn Tử dọa cho một phen hoảng hồn, trở nên cảnh giác hơn, bắt đầu đứng từ xa quan sát chúng tôi, hình như nó muốn tìm ra sơ hở của Bàn Tử. Lúc này Bàn Tử gắng gượng đứng dậy, tôi thấy hắc đã gần hết hơi, thể lực tiêu hao khá nhiều.

Hai bên giằng co mấy phút, con Hải hầu tử này dù sao cũng là động vật,

không thể bằng con người được, cho nên bắt đầu mất tập trung. Nó ngáp một cái, xoay đầu nhìn ra xung quanh, lập tức thấy Muộn Du Bình đang nghiêng rặng cố gắng đẩy phiến đá trên cửa đạo động lại. Phiến đá đó cực nặng, một người thật sự rất khó di chuyển, hẳn chỉ có thể kéo nó đi từng đoạn ngắn. Con Hải hầu tử thấy Muộn Du Bình chỉ có một mình, lại nổi lên sát tâm, rống lên một tiếng rồi vọt tới.

Trong lòng tôi phát hoảng, không ngờ nó cũng có đầu óc tính toán, biết tránh khó chọn dễ, vội hô to: “Coi chừng!!!”

Muộn Du Bình dĩ nhiên đã phát hiện ra đằng sau nổi lên kinh phong, không còn cách nào khác đành phải buông phiến đá, lăn một vòng tránh được cú tấn công này. Hải hầu tử thấy mình vô hụt, lại tiếp tục nhào tới. Tôi biết Muộn Du Bình thừa sức đối phó với nó nên cũng không quá lo lắng, chỉ thấy hắn chạy về phía trước vài bước, dụ nó đuổi gần đến một trụ gỗ lim rồi bất ngờ nhảy lên, đầu tiên là lao lên cây cột, sau đó đạp mạnh chân, xoay người trên không một vòng nhẹ nhàng như đang khiêu vũ rồi hạ xuống, hai đầu gối nện mạnh lên vai con Hải hầu tử, đè chặt lên người nó khiến nó phải quy xuống. Tôi không biết đây là công phu gì, chỉ biết tròn mắt ngắm nhìn. Con Hải hầu tử này to lừng lững, đòn vừa rồi không ảnh hưởng gì đến nó, nhưng Muộn Du Bình không hề có ý ngừng tay. Hắn không nhảy xuống mà ngược lại kẹp chặt hai chân, dùng đầu gối ghì đầu nó lại, sau đó xoay người mạnh tay vặn một phát. Chợt nghe tiếng xương gãy danh gọn vang lên, đầu con Hải hầu tử đã bị xoay ngược lại, phần cổ cũng bị vặn đứt rời.

Chuỗi động tác liên mạch này gần như chỉ diễn ra trong vòng một giây, đây đúng là chết không kịp ngáp. Tôi với Bàn Tử thấy mà rớt cả cằm, đều cảm thấy cần cổ tê rần giống như bị rút gân. Tôi chợt nhớ cái đầu của huyết thi kia, thậm chí chắc chắn cũng là bị hắn vặn xuống kiểu này, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Ra tay kiểu này quá tàn nhẫn, tự dưng tôi lại cảm thấy tội nghiệp thay cho con Hải hầu tử kia.

Muộn Du Bình vừa nhảy xuống đã vội chạy lại đẩy nốt phiến đá kia. Tôi thấy một đám tóc đã chui ra khỏi cửa đạo động, vội gọi Bàn Tử đến giúp một tay. Bàn Tử vẫn làm theo cách cũ, đầu tiên dùng bật lửa đẩy lùi đám tóc đó, sau đó cùng Muộn Du Bình đẩy phiến đá Thanh cương trở về chỗ cũ. Cẩm bà kia rất không cam lòng, từ bên dưới húc lên mấy cái như muốn húc vỡ cả phiến đá. Bàn Tử sợ phiến đá bị nó húc vỡ thật, bèn dứt khoát đặt móng ngòi lên, đè chặt lấy cửa động.

Tiếng va đập kéo dài gần mười phút, tiếc cho nó là trên phiến đá còn có một tên mập, không phải nó cứ muốn đẩy là đẩy được. Còn Bàn Tử thì bị chấn động đến kiệt sức, bên dưới vừa mới yên ổn, hắn liền chửi thề một tiếng rồi mệt mội nằm lăn ra bất động trên mặt đất.

Tôi thấy nguy hiểm đã qua, nhẹ nhõm thở phào một hơi; hiện giờ tay phải cũng dần khôi phục được cảm giác, có thể cử động được một chút. Tôi thấy Muộn Du Bình đi tới góc đông nam, vội bám theo hắn. Tấm gương ở đó đã bị dời đi, trên tường quả nhiên có một cửa động tối đen, chỉ cao có nửa người, bên trong nhìn sâu hun hút, không biết thông đến tận đâu.

§40. Tường Động

Edit: Dừa

Beta: Thanh Du

Cửa động này ắt hẳn là mấu chốt của cả câu chuyện, kí ức của Muộn Du Bình đến đây là đứt đoạn, những chuyện từ đó trở về sau đều mù mờ. Trong động có thứ gì, hẳn làm thế nào thoát ra được, những người khác có bị mất trí nhớ giống hẳn hay không, tất cả đều không có chút manh mối nào.

Tôi cẩn thận quan sát cửa động, nhìn thoáng qua có thể nói đây là một cái công tò vò nhân tạo khá lạc lõng (ngoài địa đạo chiến hào ra, tôi chưa từng thấy ai lại làm công ở một nơi như thế này cả), những vị trí bên trong cánh công có thể nhìn thấy từ đây đều lát một thứ gạch vàng giống hệt bên ngoài. Kết cấu này vốn rất bình thường, giống hệt những cái giếng trời tôi đã thấy đến mòn mắt trong mấy xưởng đốt than ở Sơn Tây. Nhưng cánh cửa ấy được trở ở đây lại chẳng ăn khớp gì với bố cục tổng thể của cả mộ huyết, không biết nó dùng để làm gì nữa.

Theo trí nhớ của tôi, hầu hết các mộ thất đều có kết cấu đối xứng, hiếm khi vô duyên vô cớ làm một thông đạo hay xây dư thêm phòng, trừ phi chiều theo sở thích của chủ mộ. Nếu không phải thế thì chỉ có hai khả năng:

Thứ nhất là, bên trong có giấu vật bồi táng bí ẩn nào đó. Chuyện này cũng không có gì lạ, theo như bút ký của ông nội, việc chủ mộ thiết kế phòng kín trong mộ của mình thì đâu đâu cũng có. Nhưng những phòng kín này đều được nguy trang rất kĩ, vậy mà động này không có cửa cũng không nguy trang gì hết, chỉ lắp một tấm gương bên ngoài, có vẻ trẻ con quá đi.

Thứ hai là, chuyện này có liên quan tới phong thủy. Theo như tôi suy đoán, gương là một vật dụng rất quan trọng trong thuật phong thủy, đặt tại nơi này hẳn phải có dụng ý nào đó. Nói như vậy, trở một cánh cửa trong căn phòng này chính là biểu hiện của chữ “Thông” trong phong thủy, tức là muốn mời thứ gì đến, hoặc là tiễn thứ gì đi.

Đây là tiểu phong thủy, so với đại phong thủy thời cổ có những khác biệt rất lớn, đại khái cũng giống như hai phái Đại thừa và Tiểu thừa của Phật giáo vậy. Tiểu phong thủy chú ý đến “cái”, tức là bằng một số phương pháp nhất định, trong phạm vi hẹp có thể biến xấu thành tốt. Tôi rất thích thú với những kiến thức của tiểu phong thủy, do đó hiểu biết của tôi về nó so với đại phong thủy cũng nhiều hơn đôi chút.

Tôi lần theo mặt gương xem xét những nơi khác, hi vọng tìm ra được một vài gợi ý. Cách bố trí trong gian phòng này giống hệt những gì Muộn Du Bình đã kể; nhưng cũng vì nó còn duy trì hiện trạng của hai mươi năm trước

cho nên bốn phía chỉ có bốn viên dạ minh châu chiếu sáng; mô hình Thiên cung ở giữa căn phòng chìm trong bóng đêm, chỉ có thể bật đèn pin lên xem xét. Tôi quét mắt vài vòng, nhanh chóng bị mấy bức tranh trên tường hấp dẫn.

Nội dung bốn bức tranh này tôi đã nghe kể một lần, nhưng qua sự miêu tả mơ mơ hồ hồ của Muộn Du Bình quả thực tôi không hình dung ra nổi. Bây giờ tận mắt nhìn thấy mới biết những bức tranh này miêu tả vô cùng chân thực, chỉ cần để tâm quan sát một chút sẽ phát hiện ra rất nhiều chi tiết nhỏ.

Đầu tiên, tôi vừa liếc mắt đã thấy, dãy núi phủ tuyết trắng nằm chính giữa bức tranh rất có thể là sườn bắc của dãy Trường Bạch tại Cát Lâm. Trí nhớ của tôi cũng không đến mức siêu phàm, chẳng qua mỗi ngọn núi cao của dãy Trường Bạch đều có những đặc điểm riêng biệt, phàm là người đã từng đi qua đều có thể nhận ra.

Trường Bạch là một dãy núi lửa, nằm trên đường biên giới của Trung Quốc với Triều Tiên. Sườn bắc của dãy núi này thuộc lãnh thổ Trung Quốc trải dài qua địa phận ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang; sườn nam thuộc lãnh thổ Triều Tiên.

Tiếp theo tôi quan sát bức tranh thứ hai thì thấy đoàn người đưa tang trong tranh đều mặc trang phục thời nhà Nguyên, như vậy người nằm trong quan tài này hẳn phải là một quý tộc địa vị hiển hách triều Nguyên. Xem ra thời gian xây dựng Vân Đỉnh thiên cung kia rất có thể là vào thời mạt Nguyên; ở vào thời điểm loạn lạc như thế mà đủ khả năng xây dựng một lăng mộ hoành tráng cỡ này chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ hoàn toàn không đơn giản.

Điểm thứ ba khiến tôi giật mình chính là đoàn người đưa tang toàn bộ đều là phụ nữ, điều này vô cùng bất hợp lý. Tôi không biết nghi thức mộ táng của người Mông Cổ, nhưng cả đoàn đưa tang đều là phụ nữ thì quả thực chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, trên bức tranh có quá nhiều chi tiết nhỏ nhặt như thế này, không biết là do người điêu khắc cố ý lưu lại manh mối hay là phong cách làm việc của người đó vốn là như vậy.

Tôi xem đến đây, trong lòng đã hiểu rất rõ. Dựa vào những manh mối này, chỉ cần tìm một người dân bản địa quen thuộc địa hình vùng núi ấy là hoàn toàn có thể tìm ra vị trí của cung điện. Chẳng qua nó đã bị chôn vùi dưới tuyết mấy trăm năm trời, đất lạnh vốn rất xốp, chỉ cần hơi bất cẩn trong quá trình đào xới, một trận tuyết lở nhỏ nhỏ cũng đủ khiến anh vĩnh viễn vùi thây trong tuyết.

Có điều những gợi ý này hoàn toàn không liên quan gì tới cửa động trong góc tường, tôi đi một vòng kiểm tra vách tường phía sau những tấm gương

khác cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, xem ra chỉ còn cách đi vào cái động kia mới tìm được đáp án. Tôi trở lại cửa động, thấy Muộn Du Bình vẫn còn đứng đó, ánh mắt lộ vẻ do dự như đang lo lắng điều gì. Hắn thấy tôi đi tới, đột nhiên nói: “Có lẽ tôi phải vào đó một lần.”

“Không được!” Tôi nghe xong hoảng hốt nói, “Tuyệt đối không thể chui đầu vào chỗ chết! Nếu anh mất trí nhớ thêm hai mươi năm nữa, chẳng phải mọi chuyện chúng ta làm sẽ thành công cốc hết sao?”

Hắn thản nhiên nói: “Tôi không giống các cậu. Đối với hai người, chuyến đi tới đây chỉ là một trải nghiệm ly kỳ, còn với tôi nơi này lại chứa đựng một khúc mắc lớn, nếu không hiểu rõ được, chỉ e đời này dù tôi có nhớ ra tất cả mọi chuyện cũng khó mà sống thanh thản.”

Tôi nghe xong, trong lòng bỗng có cảm giác nôn nóng khó tả. Kỳ thực không phải tôi không hiểu những lời hắn nói, nhưng hoàn cảnh chúng tôi bây giờ không cho phép xuất hiện thêm phiền toái nào nữa. Chuyện cần lo lắng lúc này là làm sao thoát ra khỏi đây; bằng không dù chúng tôi có tìm được tất cả bí mật trên thế giới này thì đợi đến khi dưỡng khí cạn kiệt, cả đám chết ngạt trong này, những bí mật đó cũng hoàn toàn vô giá trị.

Tôi nói với hắn những lo ngại của mình, Muộn Du Bình cũng có vẻ lưỡng lự, hỏi lại tôi: “Chuyện thoát ra khỏi đây, cậu nắm chắc được mấy phần?”

Nghe hắn hỏi tôi mới chợt nhớ ra mình chưa quan sát trần căn phòng, liền ngẩng lên xem xét.

Trong tất cả bút ký tôi từng đọc, mọi trần mộ dạng hình chóp đều được miêu tả là rất vững chắc, theo tôi cái gọi là “thất hoành bát tung” dùng để chịu lực ở trần mộ chính là chỉ kết cấu hình vòm, ở giữa cao, hai bên thấp. Có điều ở đây lại áp dụng kiểu làm trần bằng giống trên đất liền, như thế đào động ở đâu cũng không quan trọng.

Trần căn phòng cao hơn mười mét, nơi này lại không có gì để chông lên làm điểm tựa, trước tiên đành phải lấy kính để thành từng bậc trên cây cột bên cạnh, sau đó leo lên cạo lớp đất sét trắng bên ngoài, tiếp đó xử lý nốt lớp gạch xanh, không cần quá cẩn thận, chỉ cần tính thời gian cho chuẩn. Phá hỏng kết cấu phía trên rồi, phần trên tự nhiên sẽ vỡ ra thành một cái động, đợi nước biển lấp đầy ngôi mộ này là có thể thoát ra ngoài.

Mấu chốt của kế hoạch này là phải tính thời gian thật chuẩn, nếu không căn đúng lúc thủy triều xuống để phá vỡ kết cấu trần mộ, không chừng cả cái động này sẽ bị nước biển tràn vào phá sập, chúng tôi cũng bị đè chết trong đồng đồ nát.

Tôi bàn qua việc này với Muộn Du Bình, cả hai đều tự an ủi mình rằng khả năng thoát ra là rất lớn, có điều chúng tôi vừa thoát ra thì ngôi mộ này

cũng đi tong. Nhưng nó cũng không chạy đi đâu được, cái gì vốn có thì vẫn còn nguyên chỗ cũ, đợi cả đám quay về chuẩn bị vài hôm rồi quay lại cũng chưa muộn, bây giờ không nên nôn nóng.

Hắn gật gật đầu, cuối cùng cũng bị tôi thuyết phục. Bàn Tử đợi không nổi, lên tiếng: “Vậy còn chờ cái qué gì nữa, giờ chúng ta cứ xử lý cái cột này trước đi, không khéo lát nữa chân tay lại luống cuống.”

Tôi nhìn đồng hồ, còn sáu tiếng nữa mới tới giờ thủy triều xuống, thời gian vẫn còn dư dả, lắc đầu nói: “Chúng ta vừa rồi tốn sức quá nhiều, cơm lại chẳng có đến một hột trong bụng, khí lực suy giảm nghiêm trọng. Bây giờ nên nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ra ngoài chưa biết phải đối mặt với những thứ gì đâu, nói không chừng con thuyền phía trên đã đi rồi, nếu không đủ sức khỏe, thoát ra rồi lại chết đuối thì khổ.”

Bàn Tử vốn là người tích cực, nghe tôi nói có lý như thế đành buồn bực gãi đầu: “Con mẹ nó, còn phải chờ nữa sao? Vậy tôi đi ngủ một lát đây, khi nào bắt đầu thì gọi tôi.”

Tôi cũng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, có điều đầu óc vẫn không ngừng hoạt động. Tôi nhắm tít, khi nước biển bắt đầu tràn vào thì tiếp theo sẽ chảy theo hướng nào, thông đạo dưới đáy ao đã bị tấm bia đá chặn lại, tuy không kín hoàn toàn nhưng nước thoát ra bao giờ cũng chậm hơn chảy vào, vậy chắc chắn sẽ có một lượng lớn nước tràn vào cái động kia. Vấn đề là tôi không biết cái động này thông đến đâu, giả sử thông đến một căn phòng khác thì phiền to, chỗ đó sẽ hình thành một xoáy nước khổng lồ hút hết cả ba người chúng tôi vào.

Nghĩ tới đây, tôi vô thức liếc nhìn vào bên trong động, nghĩ xem có cách nào chặn cửa động này lại được không. Tôi lập tức nghĩ ngay đến mô hình trên bàn kia, xét chiều cao và bề rộng cửa động thì có vẻ lắp vào vừa khít.

Nhưng trong khoảnh khắc tôi chăm chú nhìn vào cửa động, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Trong bóng tối phía sau công tò vò, có một thứ ma lực hấp dẫn ánh mắt tôi. Thứ ma lực ấy không những mãnh liệt mà còn rất bức bách, tôi muốn quay đầu nhưng chợt phát hiện ra cổ mình đã cứng đờ, ánh mắt cũng không sao dời đi được.

Đồng thời tôi còn cảm nhận được một thứ cảm giác nôn nóng khó giải thích, giống như một người đói khát tới cực điểm vớ được gói thức ăn mà không làm cách nào xé được giấy bao. Cảm giác nôn nóng này rất nhanh chuyển thành sự thôi thúc, dẫn dụ tôi tiến vào bên trong.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, không có dấu hiệu gì báo trước. Đến khi bọn họ phát hiện ra thì đã muộn, tôi nhanh chóng đẩy Muộn Du

Bình trước mắt ra, chạy thẳng vào trong. Từ chỗ tôi đến cửa động chỉ cách một quãng ngắn, chạy vài bước tôi đã chìm vào bóng đêm, hấn có muốn kéo lại cũng không kịp. Lúc đó tôi hoàn toàn không biết mình đang làm gì, trong lòng chỉ một mục muốn chạy đến nơi sâu nhất trong động, đèn pin cũng không thềm bật, cứ điên cuồng chạy trong bóng tối. Không cần biết dưới chân có gì, cũng không để ý đằng sau có ai đuổi theo hay không.

Nhưng tôi vừa chạy được vài bước đã cảm thấy một luồng kinh phong từ phía sau ập tới, đầu gối trái nhói đau, hai chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Tôi ngã rất đau, trán đập thẳng xuống nền, đầu ong ong lên, mũi lấm tẩm máu tươi. Nhưng cũng nhờ cú ngã này mà cảm nôn nóng trong lòng tôi nhanh chóng biến mất, thần trí lại tỉnh táo như bình thường.

Tôi hơi hồi hộp, trong lòng trào dâng một cảm giác khó nói nên lời. Huyệt động này quả thực nguy hiểm, chỉ cần nhìn vào bóng đêm thăm thăm ấy là người ta dễ dàng mất trí, tôi vừa nhìn chăm chú trong giây lát đã trúng bẫy ngay.

Quay đầu nhìn lại đã thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đuổi tới nơi, bên cạnh còn lăn lóc một cái đèn pin, xem ra nó chính là thứ đập trúng đầu gối tôi.

Bọn họ dạt sang hai bên, không nói lời nào lập tức lôi tôi ra ngoài. Nhưng một chân tôi đã bị thương, đứng còn không vững, bọn họ kéo thế nào cũng không đi được, vả lại ánh sáng trong đây cũng mờ mờ ảo ảo, tình thế trở nên hỗn loạn vô cùng.

Bàn Tử thấy một tay khiêng không nổi liền kẹp đèn pin vào nách, dùng cả hai tay lôi tôi lên, động tác hết sức thô bạo, tôi bị hấn kéo mạnh đến mức muốn xỉu luôn cho rảnh.

Đúng lúc này, ánh đèn vô tình quét qua một góc, mắt tôi chợt lóe lên, trong bóng tối kia hình như có ai đang ngồi.

Ánh sáng quét qua quá nhanh, tôi không sao nhìn rõ, nhưng dám chắc là hình người. Tôi chợt nhớ tới chú Ba, kêu lên: “Chờ đã, bên kia có người!”

Bàn Tử nghe xong quay đầu lại dùng đèn rọi một vòng, nhưng bóng người kia đã đứng dậy chạy biến vào trong động.

Lần này cả ba người đều thấy rõ ràng, chúng tôi ngẩn người, tiếc nỗi không nhìn rõ đó là ai. Muộn Du Bình phản ứng nhanh nhất, hô to: “Mau đuổi theo!”, lời vừa dứt đã chạy biến đi, Bàn Tử chửi một tiếng, đành phải đuổi theo.

Tôi chật vật một lúc mới đứng lên được, khập khiễng lê theo sau. Lúc này Muộn Du Bình đã đuổi kịp người kia, lại thêm Bàn Tử vừa chạy tới, hai

người đề kẻ đó xuống đất. Bàn Tử dùng đèn pin rọi vào, a lên một tiếng kinh ngạc: “Là A Ninh!”

Tôi lết tới nơi, vừa thấy liền kinh hãi. Cô ta đầu bù tóc rối, mặt mũi lem nhem, bộ đồ lặn trên người rách nát tơi tả, toàn thân toát ra một thứ mùi khó ngửi, mũi và miệng đều có vết máu, không biết cô ta đã gặp phải chuyện gì mà thành ra thế này. Lúc này tôi mới phát hiện ra ba chúng tôi tới được đây cũng chẳng dễ dàng gì, nhất là Bàn Tử, cả người chi chít vết thương, vô cùng thâm thắm.

Bàn Tử nhìn thấy cô ả liền nổi nóng, chỉ tay vào mặt bắt đầu chửi, nhưng mới được vài câu Muộn Du Bình đã đột ngột ngăn hẳn lại, nói: “Chờ đã, cô ta có điểm bất thường!”

§41. Cây San Hô

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Nghe Muộn Du Bình nói tôi mới để ý thấy nét mặt A Ninh đờ đẫn bất thường, thậm chí có thể nói là đại ra, khác một trời một vực so với bộ dạng hoạt bát trước đây. Giờ cô ta đang bị Muộn Du Bình đè trên mặt đất nhưng lại không giãy dụa hay la hét gì, thậm chí còn chẳng thèm nhìn chúng tôi lấy một cái, giống như chuyện này không liên quan gì đến cô ta vậy.

Bàn Tử cảm thấy kỳ quái, nói: “Mẹ nó đúng là lạ thật, tôi chửi bới nặng lời như thế mà cô ta cũng không thèm phản ứng, nếu là ngày thường, tôi chỉ cần nặng nhẹ vài câu đã bị cô nàng cho ăn đập rồi.”

Tôi biết hấn thường ra tay rất ác, bèn hỏi: “Vừa rồi anh có nặng tay lắm không? Anh coi cô ấy nói không nổi nữa kìa, tôi thấy hết tám chín phần là do anh mạnh tay quá, đánh cô ấy ngớ người luôn.”

Bàn Tử giận dữ nói: “Mẹ nó, cậu bớt nói lung tung đi, người như tôi mà lại nặng tay với con gái sao? Vừa rồi tôi đè chân cô ta cũng rất nhẹ nhàng, đến dấu vết lưu lại còn không có, cậu không tin thì hỏi Tiểu Ca đi.”

Muộn Du Bình bảo chúng tôi đừng tranh cãi nữa, hấn nói: “Hai người yên tâm, trên người cô ấy không có chỗ nào đáng ngại cả, chỉ là tinh thần không được tỉnh táo, có thể là do gặp phải chuyện kích động nào đó.”, nói rồi hấn lại huơ huơ tay trước mặt A Ninh, còn búng tay đánh tách một cái, nhưng cô ta hoàn toàn không có phản ứng.

Bàn Tử gãi gãi đầu, nghĩ mãi không ra: “Hay bà cô này đã gặp phải thứ gì đó, sợ đến choáng váng?”

Tôi nói: “Cô ta dữ dần thấy ớn, thân thủ lại tốt, vừa rồi cô ta đối xử với tôi như thế nào anh cũng tận mắt chứng kiến rồi đó, người như thế thì làm sao bị dọa đến mất hồn được. Anh đừng có để vẻ ngoài của cô ta đánh lừa, nói không chừng bộ dạng này là cô ta đang giả vờ cũng nên.”

Bàn Tử nghe vậy cũng thấy hoài nghi: “Cậu nói không sai, tôi độc phụ nhân tâm (độc nhất là lòng dạ đàn bà), chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút. Không thì mỗi người chúng ta đánh cho cô ả mấy bạt tai, thử xem cô ta phản ứng thế nào? Bà cô này hiếu thắng cực kỳ, chúng ta cứ đánh cho mấy cái, cho dù có là trinh khiết liệt nữ hay mình đồng da sắt gì thì cũng...”

Tôi thấy hấn bắt đầu nhảm, liền mắng: “Ngừng lại giùm tôi, mẹ nó, anh xem nhiều phim cách mạng quá rồi muốn bắt chước theo đặc vụ Quốc Dân đảng ấy hả? Nhìn bộ dạng cô ta như vậy, anh xuống tay được sao?”

Bàn Tử giơ cao bàn tay to bè, nhằm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh và nhẹ hai cái, cảm thấy đúng là không thể nào ra tay được, chán nản nói: “Tiếc là Bàn gia cậu chưa bao giờ ra tay với phụ nữ, mẹ nó chứ, cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Thời gian tôi tiếp xúc với A Ninh không dài, bảo tôi nhìn phản ứng của cô ta rồi đoán xem cô ta có phải đang đóng kịch hay không là chuyện bất khả thi, tôi nói: “Chuyện này trong chốc lát thì không đoán ra nổi đâu, tôi thấy hay là cứ trối cô ta lại, mang ra ngoài rồi tính sau. Đến lúc đó chúng ta báo cảnh sát để họ xử lý chuyện này là xong.”

Bàn Tử lập tức nổi sùng: “Mẹ nó, cậu ngu thiệt hay giả ngu thế, ba người chúng ta đang đi đồ đấu đây, cậu có biết vì sao lại phải gọi là đồ đấu không? Giao cho cảnh sát, đầu óc cậu có bị lùnh bùng không đó?”

Tôi bị Bàn Tử xô cho một tràng, ngớ cả người ra, thật muốn tát cho mình một cái, thậm chí rửa mẹ nó tư tưởng sao vẫn chưa chịu quen với chuyện này chứ, cứ tự cho mình là anh chủ tiệm đồ cổ. Vội nói với Bàn Tử: “Mấy lần trước tôi xuống đạo động đều là bất đắc dĩ, chứ trong lòng vẫn coi mình là dân thành phố lương thiện chính hiệu, có chuyện gì đều tìm đến cảnh sát nên mới buột miệng nói ra. Anh cứ xem như tôi vừa bốc phét đi, cho tôi nói lại lần nữa vậy.”

Bàn Tử khoát tay: “Thôi khỏi, tôi thấy cậu cũng chả nghĩ ra được cách gì hay ho, tốt nhất chúng ta nên xem Tiểu Ca quyết định thế nào, chứ trông chờ vào cậu thì lỡ hết việc.”

Tôi bị Bàn Tử nói cho cứng họng, đành quay sang Muôn Du Bình. Hắn đang chiếu đèn pin vào mắt A Ninh, sau đó quay lại nói với chúng tôi: “Đừng cãi nhau nữa, đồng tử cô ấy mờ dần, phản ứng rất chậm, xem ra nói “sợ đến choáng váng” vẫn còn quá nhẹ, không thể là đóng kịch được.”

Tôi thấy hình như hắn rất chắc chắn, không có lý do gì phải nghi ngờ, bèn hỏi: “Anh có nhìn ra được nguyên nhân cô ta trở thành như vậy không?”

Muôn Du Bình lắc đầu: “Chuyện này tôi chỉ biết được chút chút, cũng là nghe được lúc chính mình bị kiểm tra, còn về phần đánh giá nhận định, tôi không đủ khả năng, việc này cần đến bác sĩ chuyên nghiệp.”

Tôi thở dài, nhớ đến cô gái hoạt bát mình gặp lúc đầu, không khỏi cảm thán: “Được rồi, tôi thấy trong chốc lát không thể tìm ra nguyên nhân là gì đâu, chúng ta đừng ở đây nghĩ ngợi lung tung nữa, cứ đem cô ấy ra ngoài hăng tít.”

Không ai ý kiến gì về đề nghị này, coi như đã nhất trí. Bàn Tử quay sang nói với Muôn Du Bình: “Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, chỗ này ma quái như vậy, chúng ta kiểm tra một vòng xung quanh xem, nếu không có gì thì mau

ra ngoài thôi.”

Tôi vốn đã quên mình đang ở đâu, vừa nghe Bàn Tử nhắc tới lập tức cảm thấy rùng mình, chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Nhưng xem ra hai người kia đều có mục đích riêng khó nói, đành phải gắng gượng gật gật đầu.

Bàn Tử lập tức xoay người chiếu đèn vào sâu trong động, tôi nhìn theo ánh sáng từ tay hắn thì thấy động này cũng không quá dài, cách chỗ chúng tôi mấy chục bước chân hình như đã là đáy động, nhưng ánh sáng đèn pin không đủ mạnh nên chỉ có thể thấy được hình dáng mơ hồ của thứ đó.

Thị lực của tôi không tốt như Bàn Tử, không thể nhìn ra bên trong có gì. Lúc này tôi chỉ mong hắn đừng nhìn thấy gì cả, dẹp luôn hy vọng tìm được “thứ gì đó” đi! Thật không muốn ở trong này thêm một phút nào nữa.

Bàn Tử cẩn thận rọi đèn xem xét, chột nhứ mày, giống như đã nhìn ra thứ đó là gì. Tôi nhìn theo hướng ấy lại chẳng thấy gì cả, chỉ nghe hắn nhỏ giọng hỏi chúng tôi: “Này, hai người xem thử bên trong có phải là có một cái cây không?”

Tôi “A” lên một tiếng, nói: “Trong cổ mộ làm sao mà có cây được, dưới này không có ánh sáng mặt trời, cũng không ai tưới nước, dù thực sự có đi nữa thì cũng chết yểu từ lâu rồi.”

Bàn Tử nhìn thật lâu, hình như cũng không dám khẳng định chắc chắn nên mới chỉ cho tôi xem. Tôi không còn cách nào đành phải thuận theo ý hắn, nhưng thực sự là nhìn không rõ, mắt trợn muôn lợt trông cũng chỉ lờ mờ thấy một thứ giống như chạc cây, hình dạng trông rất quen nhưng không thể nhớ ra nó là gì. Tôi đáp: “Tôi nhìn không được rõ, nhưng chắc chắn đó không phải là cây.”

Bàn Tử rọi đèn pin lần nữa, ngoan cố nói: “Tôi thấy giống một cái cây thật mà, cậu xem, còn lóe lên ánh kim nữa. Nếu cậu không tin thì chúng ta cứ qua đó xem thử.”

Tôi thấy hắn còn có dụng ý khác, bực bội nói: “Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang tính toán cái gì. Cứ coi như trong đó có một cái cây bằng vàng thật đi, anh vác ra được sao.”

Bàn Tử bị tôi vạch trần, vội chống chế: “Có vác ra được hay không thì cũng phải đến tận nơi xem mới biết, không chừng bên cạnh còn có món khác thì sao? Cậu nói xem, chúng ta không vào thì thôi, chứ đã vào rồi, phát hiện ra đồ tốt thì thế nào cũng phải qua xem thử một chút! Huống hồ chúng ta đã vào đến tận đây, không sâu cũng chẳng nông, nếu có chuyện gì thì cũng đã sớm xảy ra rồi. Rõ ràng trong này chẳng có gì đáng sợ, phải không?”

Trong lòng tôi chán chảng buồn nói, lại không có cách nào phản bác. Lời lẽ của Bàn Tử rất logic, ờ thì xem thử, xem xong rồi thì dọn dẹp sạch sẽ chứ

gì. Tên này đúng là ác ma chuyển thế, đụng đến hắn chỉ có xúi quẩy.

Tôi định đâm chọt hắn thêm câu nữa, chọt thấy Muộn Du Bình ra hiệu dừng làm ồn, khẽ nói: “Hai người theo tôi, đừng để tụt lại phía sau.” Nói rồi cũng không quay đầu lại, vội vã bước vào bóng tối.

Bàn Tử mừng rỡ, lập tức cõng A Ninh chạy theo. Tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng Muộn Du Bình đi rất gấp, tôi không kịp suy xét gì thêm, đành khập khiễng lê chân đuổi theo, có gì tính sau.

Muộn Du Bình bước nhanh về phía trước, cái động này từ đầu đến cuối đều có cùng độ rộng, từ chỗ chúng tôi đến đáy động không xa lắm, chỉ đi một lát đã đến trước cái mà Bàn Tử gọi là “cây”. Chỗ này đã là tận cùng của động, Muộn Du Bình rọi đèn vào thứ đó, chúng tôi lập tức nhìn rõ hình dạng thực sự của nó.

Đó là một cây san hô màu trắng rất lớn, cao hơn đầu người, phân thành 12 nhánh xòe rộng, nhìn qua thực sự rất giống một cái cây. Cây san hô được chạm khắc cắt gọt rất đẹp, nhưng phẩm chất quá bình thường, không phải là thứ quý giá gì.

Cây san hô được đặt trong một cái chậu sứ cực lớn, dùng sỏi đè chặt, trên chạc cây còn treo rất nhiều chuông nhỏ màu vàng. Ánh kim mà Bàn Tử nhìn thấy lúc nãy hắn là phản chiếu lại từ mấy cái chuông này. Nhưng chắc chắn chúng không làm bằng vàng, bởi vì trong khe hở trên thân chuông đã xuất hiện màu xanh của gỉ đồng; xem ra lớp cốt bên trong làm bằng đồng thau, rồi mạ vàng bên ngoài nên mới giữ được độ sáng bóng.

Bàn Tử không thấy cây vàng như hắn tưởng nên chán nản vô cùng. Nhưng hắn vẫn còn nuôi chút hy vọng, bèn rọi đèn xem xét hết xung quanh, còn hỏi tôi: “Tiểu Ngô, cậu nói cây san hô này có đáng tiền không?”

Tôi xem xét kiểm tra hết một lượt, nhớ tới thái độ của hắn vừa rồi, bèn này ra ý muốn chế nhạo hắn, nói: “Không phải là tôi muốn làm anh thất vọng, nhưng xem chất lượng của thứ này, bán ra 16 đồng 1 cân đã được giá lắm rồi.”

Bàn Tử nghe xong nửa tin nửa ngờ, lại chạy đến hỏi Muộn Du Bình. Muộn Du Bình cũng gật gật đầu, hắn thấy thế buồn bực mắng: “Khỉ thật, tôi còn tưởng lần này sắp phát tài rồi chứ, mẹ nó, cuối cùng vẫn là công dã tràng.”

Tôi cười ha hả: “Bàn Tử, anh cũng đừng có nản, tôi nói cho anh biết, san hô tuy không đáng giá nhưng mấy cái chuông treo trên đó chính là đồ tốt.”

Bàn Tử tỏ vẻ không tin: “Nhìn cái mặt cười nhăn nhó của cậu kia! Cậu đừng có mà bịa chuyện, mấy cái chuông vớ vẩn này tôi đã đổ ra không ít rồi, giá chỉ khoảng một nghìn đồng, cậu bảo đáng giá chỗ nào?”

Tôi nói: “Với đầu óc làm ăn cỡ như anh tất nhiên là không nhìn ra được rồi. Nói thật với anh, giá trị chính xác tôi cũng không đoán được, nhưng chắc chắn còn đáng giá hơn khối vàng cùng thể tích đó. Anh xem hoa văn bên trên chúng đi, niên đại trước thời Minh, thời đó thứ này đã được xem là đồ cổ rồi, anh hiểu ý tôi không?”

Bàn Tử nghe mà nghếch mặt ra, cũng không hiểu tôi nói thật hay là nói giỡn. Tôi thấy vậy khoái chí cực kỳ, cũng không thèm nói thẳng ra. Thực sự thì tôi cũng nhìn không ra nguồn gốc của mấy cái chuông này, bởi lẽ giới đồ cổ thường ít chú ý đến nó; bình thường đi đồ đấu chủ yếu là nhắm vào đồ sứ với đồ gốm, còn đồ kim loại dễ bị rỉ sét, cần có phương pháp bảo quản đặc biệt, mà kỹ thuật đó thì chỉ có mấy bảo tàng lớn mới dùng nổi, còn nhà dân bình thường, cho dù có là đại gia lắm tiền nhiều của chẳng nữa cũng chịu không nổi. Huống hồ mấy cái chuông này còn phức tạp hơn đồ kim loại bình thường, nó có rất nhiều linh kiện nhỏ, nếu bảo tồn nguyên vẹn được toàn bộ thì sẽ là món đồ cực kỳ quý giá.

Bàn Tử cân nhắc một hồi vẫn không tin lời tôi, định lấy một cái xuống xem thử. Muộn Du Bình chụp hấn lại, nói: “Đứng yên.”

Một chân Bàn Tử đã đặt lên chậu đá cuội, lại bị Muộn Du Bình kéo xuống. Bàn Tử thấy lạ, hỏi có chuyện gì, Muộn Du Bình không thèm để ý tới hấn mà quay sang hỏi tôi: “Cậu có nhớ đã từng gặp loại chuông này ở đâu không?”

§42. Tình Cảnh Khốn Đốn

Editor: Thanh Du

Vừa nghe hẳn nói thế, tôi lập tức hỏi tường lại chuyện của mấy tuần về trước.

Lúc ấy chúng tôi đang chuẩn bị tiến vào Lỗ vương cung, khi vượt qua động xác có bắt được một con bọ ăn xác cỡ bự. Trên đuôi con bọ đeo một cái chuông giống y như thế này, bên trong còn có một con rết xanh to tướng; khi con rết bò qua bò lại, chuông rung lên sẽ phát ra thanh âm nghe như có tiếng người thì thào khe khẽ, ẩn chứa trong đó một thứ sức mạnh huyền bí. Khi ấy chúng tôi bị âm thanh này mê hoặc gần hết, may nhờ Muộn Du Bình nhanh trí, đá bay cả đám xuống nước nên mới tỉnh táo trở lại.

Chú Ba sau khi xem qua cái chuông ấy từng nói niên đại của nó còn trước cả thời Chiến quốc, mà cụ thể là triều đại nào thì chú cũng chịu. Nhưng khi đó tình thế nguy cấp, tôi cũng không quá chú tâm đến nó; vả lại sau đó những chuyện xảy ra trong Lỗ vương cung quả thực giống y như ác mộng, tôi chưa điên lên là còn may, làm sao nhớ được mấy chi tiết lặt vặt này.

Nhưng hiện giờ bảo tôi xác nhận thì tôi cũng không dám chắc, bởi lẽ khi ở trong cái động xác kia cả đám chúng tôi chỉ có vài ngọn đèn mỡ chiếu sáng, tình cảnh cũng tương tự như lúc này. Vả lại cái chuông kia phát hiện ra chưa được bao lâu đã bị Phan Tử đập bẹp dí, bảo tôi đem so hai cái chuông với nhau thì tôi cũng đành bó tay, cùng lắm chỉ có thể so sánh qua loa mà thôi.

Nếu cái chuông này cùng loại với cái trong động xác, vừa rồi Bàn Tử mà lỡ chạm vào nó thì nguy to rồi. Trước kia chỉ cần một cái chuông đã mê hoặc chúng tôi đến độ không thể khống chế bản thân, chỗ này ít nhất phải có đến bốn mươi cái, chỉ cần một chấn động nhẹ thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Muộn Du Bình thấy tôi suy tư, mới nói: “Cái động xác kia lạ lắm, nơi tích xác trong đó vốn là một mộ thất, chẳng hiểu vì sao lại có liên quan đến Uông Tàng Hải.”

Bàn Tử nghe chúng tôi kể lại mọi chuyện, biết được lai lịch mấy cái chuông, ừ ừ nói: “Các cậu có nhìn lầm không đó, một vật có niên đại trước thời Chiến quốc làm sao mà xuất hiện ở chỗ này được, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế chứ. Không lẽ... lão già Uông Tàng Hải này cũng là một tay trộm mộ?”

Lời hẳn vừa dứt, tôi và Muộn Du Bình đều ngây người.

“Kể ra thì cũng có khả năng này”, Muộn Du Bình nghĩ ngợi một lát rồi tiếp: “Thời trẻ hẳn làm gì, chẳng ai biết cả; hơn nữa hẳn còn thông thuộc

phong thủy, nếu đi trộm mộ thì hẳn là cực kỳ thành thạo. Có điều tôi nhớ gia thế hẳn tương đối hiển hách, mấy đời đều là chuyên gia trong lĩnh vực phong thủy, chẳng phải lo cơm áo, chắc không đời nào đi làm công việc thấp hèn này đâu.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói ra hai chữ “thấp hèn” mà mặt không hề đổi sắc, hình như cũng không ý thức được mình vừa mắng một loạt cả ba người. Tôi hỏi: “Tôi cảm thấy giả thiết này không ổn, người làm nghề đồ đất nhất định sẽ lưu lại dấu hiệu trong mộ mình, để sau này nếu có kẻ hậu sinh nào vào chôn chia thì cũng biết đường mà kiêng nể phần nào. Anh có nhận ra dấu hiệu nào trong đây không?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Vừa rồi tôi cũng thử tìm qua, nhưng quả thực không có.”

Trình độ của hẳn trong lĩnh vực này thâm sâu khó lường, hẳn bảo không có thì nhất định là không có. Tôi lại hỏi: “Vậy thì tại sao trong đây lại có vật này chứ, lẽ nào hẳn cũng là người mê đồ cổ, cho nên mới đem món đồ mình yêu thích đi bồi táng?”

“Cậu nói vậy cũng không phải, trên đường tới đây chúng ta đâu tìm được món đồ cổ nào nữa. Tôi thấy còn một khả năng khác”, Bàn Tử tựa hồ đã nghĩ ra điều gì, dương dương đắc ý: “Thực ra nếu không tính dân đồ đất thì còn một hạng người cũng thường xuyên tiếp xúc với cổ mộ, hai người có biết là hạng nào không?”

Tôi nghe thế lập tức bừng tỉnh: “Ý anh là, hẳn đào được mấy thứ này khi thi công những công trình khác?”

Bàn Tử gật đầu: “Kẻ này có thể nói là một tay chủ thầu lớn nhất thời ấy, nhiều khả năng gặp phải chuyện đó. Giờ chúng ta chỉ cần về nhà tra tư liệu là biết ngay sinh thời hẳn đã từng đi qua miếu Hạc Dưa ở Sơn Đông chưa.”

Kiến giải của Bàn Tử hợp tình hợp lý, khiến tôi không khỏi bội phục. Có điều thứ này nhất định không thể đựng vào, tôi đoán có thể A Ninh đã vô tình chạm phải cây san hô này, chùng ấy cái chuông đồng loạt rung lên nên tâm trí mới bị thương tổn nặng nề; không biết tiếng chuông gây ra ảo giác gì trong đầu cô ấy mà để lại hậu quả nghiêm trọng thế này.

Con người ta vốn rất dễ bị ám thị, hiện giờ lại ở trong cỗ mộ thần bí, chỉ cần thần kinh không vững thì sẽ dễ dàng phát điên. Tôi có cảm giác Muộn Du Bình mất trí cũng có thể là do thứ này gây ra, bởi lẽ tôi mới phát hiện đám chuông đó đều dùng dây tơ đồng buộc vào thân cây một cách chuẩn xác. Mà san hô vốn rộng ruột, truyền âm rất tốt, cây san hô đặt ở đây giống như một thứ nhạc cụ, thanh âm phát ra có trăm nghìn loại, chắc hẳn trong đó có một loại khiến người ta quên đi toàn bộ kí ức.

Nhưng ý nghĩ đó của tôi có phần viên vông nên cũng ngại nói ra. Ba người đứng ngây ra mất một lúc, Bàn Tử mới nói: “Xem ra cái động này chẳng qua chỉ là trò lừa vớ vẩn, những chuyện kì bí đều do đám chuông kia gây ra, còn gì nữa không?”

Tôi thấy cái động này chẳng có yêu ma quỷ quái gì, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Bây giờ đi hay ở không khác gì nhau, có điều xem đồng hồ thì thời khắc thủy triều rút sắp tới rồi, cứ đứng ngây ra trong này cũng chẳng được tích sự gì, nghĩ vậy bốn người liền quay trở ra.

Tôi vừa đi vừa miên man suy nghĩ, trong đầu vẫn còn hai dấu hỏi lớn. Một là, hai mươi năm trước Muộn Du Bình bị chú Ba dụ vào cái động này, vậy những người trong đoàn ngắt xiù cùng lúc với hẳn giờ này đang ở đâu? Có phải chú Ba đã đưa bọn họ ra ngoài không?

Hai là, hai mươi năm trước khi Muộn Du Bình tiến vào đây có người thấy một mùi hương lạ lùng, vậy mà bây giờ lại không có, lẽ nào hai mươi năm trước trong cái động này từng đặt một vật khác?

Những thắc mắc ấy, phải đợi đến khi gặp lại chú Ba mới có thể giải đáp.

Mà chú Ba thì đã mất dạng, chẳng biết đến đời nào mới tìm được. Nếu từ giờ trở đi chú Ba không xuất hiện nữa, những nghi vấn này sẽ trở thành bí ẩn ngàn năm không lời giải.

Nếu đúng như lời Bàn Tử nói, chú Ba bị oan hồn trong mộ nhập vào, vậy giờ này chú đang ở đâu? Khi nhìn thấy tám ảnh chụp Muộn Du Bình, chú đã nói “Ta hiểu rồi”, rốt cuộc là hiểu ra điều gì?

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy chuyện này còn thiếu tình tiết nào đó, chỉ cần cho tôi thêm chút manh mối là có thể kết nối tất cả những chi tiết này lại. Mà trực giác lại cho tôi biết, tình tiết này nhất định có liên quan đến Lỗ vương cung.

Trong lúc miên man suy nghĩ, bốn người đã ra khỏi cái động kia. Bàn Tử đặt A Ninh lên mặt đất, nói: “Đã sắp đến giờ, chúng ta cũng nên động thủ đi thôi.”

Tôi nghĩ bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là thoát ra khỏi đây, bèn dẹp những suy nghĩ vẩn vơ ấy qua một bên, bắt tay vào việc chính. Xưa nay tôi chưa từng phá vỡ đỉnh mộ thời Minh, cho nên cũng không vững tâm lắm, chỉ biết làm đến đâu thì tính đến đó thôi.

Bàn bạc xong xuôi, ba người y kế hành sự. Bàn Tử đã ngửa ngáy tay chân từ lâu, nhanh chóng lấy đồ nghề ra đục đục khoét khoét cây cột. Nhưng hẳn đã quá coi thường chất gỗ lim vàng, mới đục được vài cái đã thờ hồn hà hồn hèn, vậy mà cây cột chỉ bị hẳn đập lõm vào một chút.

Hắn bắt đầu sốt ruột, nói: “Tiểu Ngô, cây cột này cứng đơ đơ, nếu ta cứ tiếp tục thế này thì có mất cả tuần cũng không dựng nổi một cái thang.”

Tôi a ui: “Anh đừng nóng, chỉ cần anh phá vỡ lớp ngoài cùng là coi như xong, vào đến lớp ruột sẽ mềm hơn.”

Bàn Tử nửa tin nửa ngờ, lại cầm đồ nghề lên, dùng hết sức bình sinh thì tình hình mới khá hơn một chút. Đập thêm vài cái, Bàn Tử đã phá vỡ lớp gỗ ngoài cùng cứng như thép, khoét ra một cái hốc đặt vừa bàn chân.

Bây giờ tôi đã biết cái động kia là gỗ cụt, dù nước biển có tràn vào thì cũng chỉ thấm qua kẽ gạch là cùng, không lo sẽ hình thành xoáy nước, bèn qua giúp Bàn Tử một tay. Mới khoét được hai cái hốc đã phát hiện tên mập này đúng là trâu bò ngoại hạng, không chỉ có khí lực mạnh mẽ mà sức chịu đựng cũng tốt. Nãy giờ vận động liên tục mà hắn vẫn khỏe như vâm, không hề tỏ ra mệt nhọc; cùng thời gian ấy tôi cũng làm tương tự như hắn mà đã mệt rã rời, tay chân uể oải gần như không nhắc lên nổi nữa.

Chúng tôi làm đến tối tăm mặt mũi, rốt cuộc sau ba giờ đã leo lên lưng chừng cây cột. Lúc ở dưới còn đục khoét cẩn thận, nhưng khi đã treo lơ lửng giữa không trung thì không thể vận hết khí lực như trước nữa, có chỗ đặt chân đã là may lắm rồi, cuối cùng chỉ đục ra một vệt nông đủ để ghé mũi chân vào mà thôi. Nói chung quá trình thế nào không quan trọng, chỉ cần leo lên được là tốt rồi.

Đến đây chúng tôi đã cởi hết quần áo ra, bởi lẽ trang phục trên người toàn là đồ lặn, đàn hồi rất tốt. Kế đó chúng tôi cắt nhỏ bộ đồ lặn ra từng đoạn một, nối với nhau thành một sợi dây dài rồi bắt chước kiểu leo cây của người Mexico, nối hai đầu dây thành một vòng tròn vây quanh cây cột. Ba người đi theo ba hướng, giữ cho sợi dây căng ra, cứ thế hướng thẳng lên trên.

Quãng đường gian nan này tôi không hiểu mình leo lên bằng cách nào nữa, mỗi bước chân tựa như chết đi một lần. Bàn Tử mệt quá mới nổi cáu, gào lên: “Các cậu theo tôi lên đây làm gì, một mình tôi leo lên phá trần là đủ rồi, tí nữa nước tràn vào thì các cậu nổi lên vẫn kịp cơ mà. Giờ cái sợi dây chết toi này đã sắp xắt tôi ra thành thịt kho tàu rồi, Tiểu Ngô, mẹ kiếp cậu mau xuống cho tôi, bằng không tôi không chịu nổi nữa đâu.”

Tôi đáp: “Anh chỉ nghĩ tôi muốn leo lên mà không quan tâm đến tình hình thực tế, anh đâu biết mình đang tự đâm đầu vào đất chết. Chúng ta còn chưa biết bên trên có tường kếp hay không, lỡ như có thì một khi anh phá tường, lớp cát lún bên trên sẽ tràn xuống chôn sống tất cả mọi người trong phòng.”

Những điều tôi nói hoàn toàn là sự thật, bố trí một tầng cát lún bên trong tường mộ là biện pháp phòng trộm cực kỳ phổ biến. Phần trước cũng từng đề cập đến, đây là phương pháp khá hiệu quả. Một ngôi mộ lớn có tầng cát lún,

nếu muốn đi vào một cách thuận lợi thì khi đào đạo động phải tạo một cái giếng chứa cát, cho cát lún chảy hết vào trong đó. Có khi để giải phóng hết một mặt tường phải mất mấy ngày đêm, cho thấy lượng cát lún lớn kinh người. Hiện giờ chúng tôi không đủ điều kiện mà làm như thế, nếu thực sự đục phải loại huyết này thì cũng chỉ có thể tính cách khác. Nếu bên trên không phải cát lún mà là axit hay dầu hỏa thì lại càng chết.

Bàn Tử từng đổ rất nhiều dầu, dĩ nhiên biết lời tôi nói là thật, phẩy tay ý bảo thôi cứ đi tiếp đi.

Chúng tôi cẩn rắng trèo thêm nửa giờ nữa mới đến vị trí cao nhất. Bàn Tử sau khi đứng vững thì gần như kiệt sức, cựa quậy hết nổi, chỉ biết ôm chặt cây cột, nói: “Mẹ nó, nếu còn đục đục khoét khoét thêm một lúc nữa, không khéo tôi đây về chầu ông bà mất.”

Lát nữa còn phải nhờ hấn phá gạch, nên tôi để yên cho hấn thở, còn mình thì cẩn thận gõ gõ lên trần phòng thăm dò. Muộn Du Bình ra hiệu cho tôi tiếp tục rồi đặt ngón tay lên mặt gạch, cảm nhận chấn động, nói: “Gạch này đặc ruột.”

Bàn Tử nghe thế thì không dám nghỉ ngơi nữa, không nói lời nào liền bắt đầu đục từ lớp đất sét trắng trên đỉnh. Hấn không dám dùng sức quá mạnh, bởi lẽ sợi dây này dù sao cũng không được chắc chắn cho lắm, vạn nhất đứt phụt một cái thì cả đám sẽ ngã vỡ đầu chảy máu chứ chẳng chơi.

Chúng tôi đều với tay ra tóm lấy vai hấn, đề phòng sợi dây này có đứt thì vẫn kịp giữ hấn lại, không đến nỗi rơi tự do từ độ cao mười mét xuống mặt đất. Có điều người hấn nhể nhại mồ hôi, trơn như bôi mỡ, xem ra lỡ như hấn có ngã xuống thật thì chúng tôi cũng không giữ lại được.

Đất sét trắng rất giòn, hấn mới đục vài cái đã bóc được một mảng lớn, lộ ra lớp gạch xanh bên trong. Bàn Tử nhìn thoáng qua, chột kêu không ổn, bảo tôi sờ thử xem. Tôi cố vươn tay qua bên đó, vừa sờ đã choáng váng.

Giữa các viên gạch, không ngờ lại gắn với nhau bằng sắt nung.

§43. Bom

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Thanh Du

Ba người chúng tôi thoáng đưa mắt nhìn nhau, thần sắc đều lộ vẻ bất ổn.

Gạch sau khi xây dùng sắt nung chảy đổ vào cứng chẳng khác gì bê tông cốt thép ngày nay, trên mặt đất bằng phẳng dù có đập bằng búa tạ cũng không hề suy sụp, nói chi đến tình huống hiện tại.

Phía trên tối thiểu cũng có đến bảy tầng kết cấu y hệt thế này, hơn nữa còn đan xen chằng chịt. Không có trang thiết bị hiện đại mà đòi phá mở trần mộ, xem ra bắc thang lên trời còn dễ hơn.

Lòng tôi ân hận vô cùng, chỉ biết tự trách mình ngu ngốc không đoán trước được tình huống này. Mái bằng chịu áp lực không tốt bằng mái vòm, tầng gạch trên kia chắc chắn phải có vật liệu gia cố thêm. Lãng mộ thời Minh vốn chẳng có bài gì mới, cứ diễn đi diễn lại mỗi một màn dùng sắt nung chảy đúc vào kẽ gạch. Bản thân vốn chẳng có gì ngoài một quyển bút ký và mớ kiến thức kiến trúc mè quào, xưa nay chỉ quen lý luận suông, ba hoa khoác lác không biết ngưng, đến giờ mới được nếm mùi đau khổ.

Bàn Tử nhìn tôi: “Đồng chí kiến trúc sư, giờ phải làm gì đây? Cho ý kiến đi chứ?”

“Còn phải hỏi nữa sao, còn nước còn tát thôi, trước hết cứ xử lý cái thứ phía trên đi đã.” Tôi vẫn muốn thử chút vận may, nói: “Đã qua hơn hai trăm năm, tôi không tin nó còn vững chãi như lúc đầu.”

Bàn Tử thấy tôi vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng tin tưởng vấn đề không quá nghiêm trọng liền bắt tay vào phá gạch. Gạch rỗng ruột phá vỡ rất dễ dàng, nhưng lớp gạch dù có bị phá vỡ thì vẫn còn khung sắt trơ trơ ra đó, Bàn Tử vận hết sức lực cũng chỉ làm xước mấy đường. Hắn biết cách này không ổn liền bảo: “Không xong rồi, những sợi sắt này phía trên rất chắc, cậu có điều xe tải đến cũng chẳng ăn thua gì đâu!”

Tôi gõ thử vài cái, gan bàn tay đã tê đi, biết chắc đây là thứ không thể cậy sức mà đối phó, không khỏi chán ngán: “Xem ra anh em ta đã quá coi nhẹ công nghệ kiến trúc thời cổ đại rồi. Độ tinh khiết của sợi sắt rất cao, căn bản không thể táng vỡ.”

Bàn Tử nói: “Chi bằng cứ mài thử xem, cổ nhân có câu, chỉ cần kiên nhẫn, có công mài sắt ắt có ngày nên kim.”

“Đẹp đi, sợi sắt dày như vậy, anh định mài đến kiếp nào?!” Tôi nói “Còn có hai mươi phút nữa là thủy triều xuống, chờ anh mài xong thì chúng ta đã

đi châu Diêm Vương rồi!”

Bàn Tử nổi khùng: “Vậy thì làm cái khi gì bây giờ?! Cậu không nghe cô ả kia nói sao, vùng này chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào mùa bão, bết nhất cũng kéo dài suốt một tuần. Giờ chúng ta mà không ra được thì cũng chỉ còn cách ngồi không dưới đây liên tiếp bảy ngày!” Hấn dài giọng ra nhấn mạnh “Những bảy ngày! Mẹ nó, chúng ta không chết vì chán cũng chết vì đói!”

Tôi biết chuyện này thực sự nghiêm trọng, liền hỏi: “Kinh nghiệm của hai người ở lĩnh vực này nhất định là ăn đứt tôi, vậy thử nói tôi nghe xem bình thường đụng phải loại tường mộ này hai người sẽ dùng biện pháp gì?”

Bàn Tử và Muộn Du Bình không hẹn mà cùng đồng thanh: “Thuốc nổ!”

Bàn Tử thấy tôi ngây ra bèn hảo tâm giải thích: “Đừng lấy làm lạ, độ bền vững của loại tường này cậu không tưởng tượng được đâu. Ngày trước ông đây cũng từng đổ loại đất này, thông thường động đều được đào vào từ mặt đất, nếu muốn xâm nhập từ lớp tường phía trên thì chỉ có nước dùng thuốc nổ.”

Nghe đến đây ruột gan tôi như đông thành đá, chuyện hấn đề cập đến không phải tôi không biết, nhưng đây là một ngôi mộ cổ mấy trăm năm tuổi, bảo tôi xuống đó cho nổ bùm một phát? Nghĩ đến đây lại thấy hối hận, còn nhớ trước khi xuống nước, A Ninh từng hỏi tôi có nên mang theo một ít thuốc nổ hay không. Có điều trong Lỗ Vương Cung tôi từng bị nổ đến tối tăm mặt mũi, cho nên chẳng muốn động đến thứ này chút nào, lập tức quẳng lại kho chứa; nếu là chú Ba thì thế nào chú cũng vác theo.

Giờ ngẫm lại mới thấy lúc ấy mình thật ngu xuẩn, từ nay trở đi tuyệt đối không được chủ quan như thế nữa.

Tôi nhận thấy chuyện thoát ra từ trần căn phòng này là hoàn toàn viên vông, đành thở dài: “Xem chừng cách này không xài được rồi, chúng ta phải tính kế khác thôi.”

“Mẹ kiếp còn tính cái gì nữa?! Chúng ta chỉ còn chưa đầy hai mươi phút cậu biết không?!” Bàn Tử hục hặc: “Tôi thấy nếu thực sự bó tay thì cứ lần theo đường cũ mà quay lại cho rồi, không chừng còn có thể tìm được căn mộ thất mà chúng ta đã đặt đồ lặn.”

Tôi gật đầu, tuy chẳng muốn quay lại cái đạo động kia chút nào nhưng bây giờ cũng chỉ còn cách đó; cứ nghĩ đến chuyện sẽ phải đụng độ với con quái vật trong đạo động cũng đủ đau đầu lắm rồi.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình đột ngột lên tiếng: “Khoan đã! Hai người cứ đứng yên ở đây đừng đi đâu cả, tôi đã nghĩ ra một chỗ có thể tìm được thuốc nổ.”

Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã buông sợi dây thừng, thả người trượt xuống khỏi cây cột.

Bàn Tử ngơ ngác nhìn tôi, tôi lắc đầu nhìn lại hắn, ra ý cũng chẳng hiểu hơn là bao.

Muộn Du Bình tính tình nghiêm túc, không phải loại người hay nói chơi, nhưng tôi vẫn định ninh nơi này đào đâu ra thuốc nổ. Hiện giờ hắn cũng giống như chúng tôi, quần áo đã lần lượt ra đi gần hết, chỉ còn đúng một cái quần xà lỏn, chắc chắn không thể giấu thuốc nổ trên người. Tôi nhìn theo hắn, chỉ thấy hắn phi thân nhảy vọt lên bàn đá đặt mô hình Thiên cung nằm chính giữa căn phòng. Dõi theo ánh đèn pin, tôi thấy hắn ngồi xổm xuống trước một thi thể khô đét ngồi chính giữa bàn đá, liên tục vuốt vuốt bụng nó.

Xác khô này theo như hắn nói chính là Tọa hóa kim thân, nhưng không hiểu hắn đang tìm kiếm thứ gì. Ngẫm nghĩ một hồi bỗng sực tỉnh, tim tôi thỉnh linh lạc mất một nhịp. A, hóa ra là như vậy.

Muộn Du Bình lúc này mới thật cẩn thận nâng thi thể lên; xác khô có lẽ chỉ còn lại trọng lượng của xương cốt, chẳng tốn nhiều sức lực. Bàn Tử hỏi tôi: “Rốt cuộc hắn ta đang làm cái trò gì thế?”

Tôi nói: “Đoán thôi nhé, có lẽ trong xác khô kia có một cơ quan dùng trục Bát Bảo làm ngòi kích phát, bên trong có thể đặt thuốc nổ. Nếu gặp kẻ nào bất kính với người đã khuất, muốn chôn chia bảo vật trong thi thể thì nó sẽ nổ ngay.”

Bàn Tử nghe xong líu cả lưỡi: “Làm sao hắn ta biết được chuyện này?”

“Hai mươi năm trước khi hắn động vào thi thể này đã mơ hồ hiểu ra điều gì đó, anh có nghe khi nãy hắn bảo “có thể” không, nói cách khác là hắn cũng không chắc chắn.” Tôi đáp: “Nhưng không hiểu thuốc nổ để mốc meo mấy trăm năm liệu có còn dùng được không.”

Trong lúc tôi còn đang dông dài, Muộn Du Bình đã mang cái xác đến dưới chân cây cột, gọi với lên: “Mau xuống giúp tôi một tay.”

Bàn Tử mà xuống thì phiền phức phải biết, tôi đành để hắn chờ ở trên, đích thân bò xuống. Muộn Du Bình lấy dây thừng cột chặt xác chết vào lưng tôi, không quên căn dặn: “Tuyệt đối không được đụng vào, nếu cơ quan bên trong còn dùng được thì động vào là nổ ngay.”

Tôi vừa nhìn thoáng qua khối Tọa hóa kim thân ở cự ly gần, chỉ cảm thấy rõ ràng miêu tả của Muộn Du Bình khi nãy không sống động bằng một phần vạn thực tế. Thi thể này toàn thân đã chuyển màu đen, một sắc đen bóng cho người ta cảm giác nó đang phát sáng, tựa như không phải thân thể người chết mà do một khối gỗ bóng loáng tạc thành. Xác chết đã teo tóp cả, nhất là khoe miệng trông vừa giống cười vừa giống mếu, nhìn thẳng vào nó một lát thôi

cũng đủ nổi cả da gà. Tóm lại một câu, thi thể này chẳng may giống với một cao tăng đắc đạo nơi cửa Phật mà trái lại chỉ khiến người ta cảm thấy điềm xấu đang lớn vờn xung quanh.

Tôi ngao ngán không muốn đụng vào, quay sang hỏi hấn: “Anh chắc thi thể này không có vấn đề gì chứ? Tôi cứ cảm thấy lão ta hình như đang mưu tính quỷ kế gì đó, anh nhìn nét mặt lão xem, thế quái nào mà lại... mà lại...”

“...Quái dị như vậy.” Muộn Du Bình tiếp lời tôi: “Tôi cũng không biết nữa...Xác chết này đúng là khiến cho người ta phải dè chừng, nhưng dù sao nó cũng khô lại rồi, không thể thi biến được nữa.”

Tôi gật đầu nhưng mồ hôi lạnh đã ướt đầm lưng: “Vậy thì được. Anh khẳng định số thuốc nổ này vẫn còn dùng được?”

Hấn đáp: “Chỉ cần trực Bát Bảo còn hoạt động được thì thuốc nổ vẫn dùng tốt. Chỉ e cơ quan lâu ngày đã thoái hóa mất thôi.”

Cũng một cái xác khô quắt queo, cả người tôi từ trên xuống dưới chẳng có lấy một phân thoải mái, nhất là móng tay dài thượt của lão cứ vắt qua vắt lại trước mặt tôi, nhìn ma quái đến mức nhũn cả chân. Tôi nghĩ đến dân cảnh thi ở Trương Tây, chắc cũng vác thi thể trên lưng thế này, nhưng người ta bọc trong bọc ngoài tầng tầng lớp lớp rồi mới dám vác. Còn tôi thì ngược lại, thi thể trần trụi, người tôi cũng không một mảnh vải; thịt dán vào thịt, cái cảm giác thô ráp này, mẹ kiếp, lạnh sống lưng miễn bàn.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, may thay ánh sáng tuy mờ nhưng vẫn đủ để nhìn rõ mọi thứ nên tôi cũng chưa đến mức nghĩ quàng nghĩ xiên, đành cắn răng tặc lưỡi coi như đang vác cái bao tải trên lưng, bắt đầu dò dẫm từng bước hướng lên trên. Muộn Du Bình đi ngay phía sau, đề phòng tôi bị trơn mà trượt chân ngã xuống.

Mới đi được khoảng năm sáu bước, tôi chợt thấy thi thể có điềm là lạ. Lưng tôi dính chặt lấy lớp da khô của xác chết nên có thể cảm nhận rõ ràng dường như xác chết hơi phình ra một chút. Tôi dừng lại, tập trung tâm trí, lại không nhận ra có gì khác thường.

Tôi ngoái lại nhìn Muộn Du Bình, hấn leo ngay bên dưới, nếu thi thể có biến hóa dị thường thì hấn sẽ biết ngay. Nhưng cho đến giờ hấn vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì, phải chăng tôi đã quá đa nghi?

Không trách được, cũng một xác chết cỡ quái trên lưng, không đa nghi mới là lạ.

Còn đang suy nghĩ, bên tai đã nghe thấy Bàn Tử hô hào thúc giục, tôi chỉ còn biết tiếp tục hướng lên trên đó. Vì quá vội vã nên chân tôi bắt đầu phát run, chỉ muốn chấm dứt cái công việc đau khổ này càng sớm càng tốt, sai liền mấy bước, vắt vả một hồi cuối cùng cũng đi tới đích.

Có thể nói, Bàn Tử đã chạm trán vô số thi thể, thể nhưng nhìn thấy xác khô này cũng lộ ra vẻ mặt căng thẳng. Dù sao thì khi lấy thùng buộc xác chết còn cách được hai ba nắm tay, giờ vai kề vai mặt kề mặt, khó chịu là phải.

Tôi thu hết kiên nhẫn nói với hắn: “Anh cố định thi thể trên trần rồi xuống đây ngay, chúng tôi sẽ kích nổ từ bên dưới. Nếu chất nổ bên trong còn xài được, hắn là không vấn đề gì.”

Bàn Tử liếc nhìn trần mộ, cau mày: “Cậu thách đố tôi đấy à? Cố định thể mẹ nào bây giờ? Cậu muốn tôi học theo Đông Tôn Thụy chắc?”

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên trần hoàn toàn không có bất kì điểm tựa hay điểm móc nào, nếu muốn phát huy sức nổ tối đa thì phải tìm cách gắn chặt thi thể lên trần phòng, chuyện này cũng thật gay go.

Tôi ngẫm nghĩ rồi giục: “Nếu không thì buộc đại vào cái cột này cũng được, mau lên đi, thời gian sắp hết rồi.”

Bàn Tử đón lấy thi thể, đưa qua đưa lại tìm vị trí thích hợp, đột ngột hỏi một câu: “Ây, lạ thật, sao thi thể lại mọc đuôi thể này?”

§44. Tróc Da

Editor: Triều Nhan

Beta: Thanh Du

“Cái đuôi ở đâu, sao vừa rồi tôi không thấy?” Tôi vẫn định ninh hấn đang đùa, nói tiếp: “Anh đừng có chọc tôi nữa.”

“Thế đây là cái gì?” Bàn Tử nghiêm túc chỉ cho tôi: “Thị lực của cậu cũng quá “thần”, thứ đó nhô cao như vậy mà không thấy sao?”

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của Bàn Tử, thấy ở chỗ xương cụt của toạ hoá kim thân quả thực có một cái que đen thui thúi nhô lên, dài chừng ba tấc, to bằng hai ngón tay, nhìn qua thấy độ khô ngang bằng với thi thể, trông khá giống một cái đuôi bò khô cứng cong queo hướng thẳng lên trên.

Tôi thấy chuyện này thật quái lạ, vừa rồi lúc di chuyển cái xác hình như tôi còn chưa thấy thứ này, chẳng lẽ nó vừa mới mọc ra?

Ngẫm lại một hồi cũng không thấy gì khả nghi, vả lại vừa rồi do quá mức căng thẳng, rốt cuộc có thấy đuôi hay không thì tôi cũng không dám chắc. Tôi chợt cảm thấy lạnh cả xương sống, đột nhiên có một thứ linh cảm cực xấu.

Tôi vội vàng tự nhủ, giờ không phải là lúc mê tín dị đoan, chẳng qua chỉ là một cái que vớ vẩn gì đó mà thôi, chắc gì đã là đuôi chứ, bèn quay qua nói với Bàn Tử: “Anh đừng kết luận vội, thân người thì làm sao mọc đuôi được, biết đâu là cái đó thì sao? Anh nhìn kỹ lại xem.”

“Xem cái mẹ gì” Bàn Tử cười to: “Cái đó có thể mọc ở đằng mông hay sao? Lại nói, ai đời chết rồi còn – còn -”

Tôi biết tổng hấn định nói gì, lập tức cắt lời: “Được rồi được rồi, ai biết nó là cái gì, chỉ biết cứ dây dưa mãi thế này rồi cả đám sẽ nổ tung đến một mảnh vụn cũng không còn mất. Anh cứ vui đầu vào mà nghiên cứu cái đó đi, đợi thêm vài năm nữa sẽ có người khác đến nghiên cứu chúng ta.”

Bàn Tử bị tôi nhắc nhở, lập tức bưng tỉnh, cũng không để ý đến cái thứ kỳ lạ kia nữa, vội vàng bắt tay vào việc chính.

Tôi giúp hấn xoay cái xác, gỡ dây thừng vốn dùng để hỗ trợ cho việc leo cột xuống, khó khăn lắm mới buộc được cái xác khô lên cây cột. Hiện giờ còn chưa đoán trước được vụ nổ sẽ dữ dội đến mức nào, nhưng tôi từng nghe ai nói thời Tam hiệp ngũ nghĩa, pháo Cửu tử liên hoàn đã có thể bắn vỡ mười tầng nham thạch kim cương, cứ theo lý đó mà suy ra thì thứ này cũng không kém là bao.

Cột xong rồi, tôi mới kéo thử một cái. Lúc này cả đám vẫn chưa hết hoang

mang, cột cũng không thật chắc chắn, nhưng chỉ chịu lực một lúc thì hẳn là không vấn đề gì. Tôi không muốn tiếp tục ở lại trên này nữa, kiểm tra lại một lần, thấy mọi thứ đều ổn thoả thì lập tức chuẩn bị leo xuống.

Nghĩ tới thời gian nổ đã gần kề, đầu óc tôi không khỏi căng thẳng. Giờ thì mọi việc có trót lọt hay không chỉ còn trông chờ vào đám thuốc nổ này, mong sao thượng đế sẽ phù hộ, còn những chuyện khác thì thoát ra khỏi đây sẽ tính sau. Tôi cũng không dám mong mọi thứ đều thuận lợi, chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ này là đủ rồi.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng Bàn Tử kéo tôi, nói: “Đợi một chút, tôi còn chưa chuẩn bị xong.”

Tôi vừa mới kiểm tra qua một lượt, nghe vậy liền sững sốt: “Còn thiếu chỗ nào nữa, không phải đã ổn hết rồi sao?”

Bàn Tử bảo tôi khoan hãy xuống dưới, sau đó quay đầu lại, kính cẩn nói với cái xác khô: “Vị tiền bối có đuôi, không cần biết ngài là người hay là khí, dù sao ngài cũng về Tây phương rồi, thân xác tầm thường này đối với ngài đã không còn công dụng gì nữa. Tuy chúng tôi lấy ngài làm bao thuốc nổ là có phần quá đáng, nhưng thực sự là vì tình thế bức bách, ngài đại nhân đại lượng cũng đừng tính toán với chúng tôi làm gì. Lát nữa ngài cứ coi như tắm sauna thôi, không tranh với đời, không có gì phải kiêu kỳ.” Nói xong ra lay cái xác kim thân mấy cái có lệ.

Tôi nổi nóng, túm quần xà lỏn của hắn kéo xuống, mắng: “Con mẹ nó, giờ là lúc nào rồi mà anh còn bày vẽ!”

Hắn tuột thẳng xuống cạnh tôi, nói: “Câu không hiểu à, cái thứ đó trông tà môn lắm, lỡ nó theo ám chúng ta thì sao? Hơn nữa người ta đang yên lành ngồi trên đó, không dung lại bị chúng ta đem làm bao thuốc nổ; chúng ta đã sai ngay từ đầu, cũng nên nói vài câu hoa mỹ cho người ta vừa lòng.”

Tôi vừa bò vừa mắng: “Thôi đi bố, lúc bố khuan cái xác mười hai tay thì thế nào? Có thấy bố lay người ta đâu? Chẳng qua cái xác này mọc thêm đuôi thôi, có gì phải sợ chứ.”

Mâu thuẫn giữa hai phái bắc nam nảy sinh chính vì nguyên nhân này, có thể nói là do ý thức hệ bất đồng. Bàn Tử nghe tôi nói vậy thì khó chịu ra mặt, hừ một tiếng, quay đầu qua chỗ khác không thèm nhìn tôi nữa.

Khi chúng tôi xuống đến đất, Muộn Du Bình đã công A Ninh lên, gọi bọn tôi vào góc phòng mộ. Chúng tôi đẩy mấy mặt gương đồng che trước mặt mình, coi như tấm khiên, lỡ đâu sức nổ quá mạnh thì cũng không đến nỗi bị đá vụn sát thương. Mọi thứ sắp xếp ổn thoả rồi, chỉ còn đợi đúng lúc thủy triều rút, Muộn Du Bình sẽ dùng kỹ thuật chính xác của mình, lấy một khối chân kính ném trúng ngòi nổ ở bụng cái xác kim thân. Trong Lỗ Vương

cung, kỹ thuật ném đao của hắn đã suýt giết chết Bàn Tử, lần này chắc hẳn không thành vấn đề. Và lại bây giờ có muôn nghìn cách khác cũng không được, tôi vừa thăm cầu nguyện, vừa chăm chú nhìn ra.

Quy luật của thủy triều là: mỗi ngày có hai lần con nước lên, cách nhau mười hai tiếng đồng hồ. Bình thường triều cường phải kéo dài vài tiếng nước mới bắt đầu rút, còn thời điểm triều thoái cực hạn thì nằm vào khoảng giữa hai lần triều cường. Lúc đó mực nước biển rút xuống thấp nhất, thậm chí có khi còn lộ ra đáy biển.

Có điều đáy biển ở đây hẳn sẽ không cạn như thế, nếu không lượng thuyền bị mắc cạn sẽ lớn hơn rất nhiều. Tôi nhẩm tính, nước biển có thể hạ xuống tầm hai mét là lý tưởng nhất.

Tôi không biết thời gian thủy triều rút có thể kéo dài bao lâu, theo trí nhớ của tôi thì hình như rất ngắn; và lại chúng tôi còn phải đợi nước khoét rộng lỗ thủng phía trên, dự tính phải mất thêm một khoảng thời gian nữa, cho nên một khi đã bắt đầu là không thể trì hoãn dù chỉ một phút.

Tính toán như vậy cũng đã là lạc quan, ngoài ra còn có thể có tình huống đột ngột phát sinh, đến lúc đó đành phải tùy cơ ứng biến thôi. Tôi càng nghĩ càng miên man, rốt cuộc cũng tại tôi nói linh tinh, nếu như lát nữa mọi chuyện xảy ra không giống như tôi tính toán, mà là cả cái trần này sập xuống, như vậy thật có lỗi với mấy người bọn họ. Vừa nghĩ đến đây, toàn thân cũng bất giác trở nên căng thẳng. Bàn Tử nhìn nét mặt của tôi, đại khái cũng biết tôi có hơi lo lắng, bất an hỏi: “Hai người nói thật cho tôi biết đi, chúng ta có chắc chắn thành công không?”

Tôi không biết trả lời hắn thế nào, đành đáp lấy lệ: “Ồ vào tình cảnh này, tôi cũng không dám nói trước điều gì. Dù sao đạn đã lên nòng, anh cứ đợi thêm một lát là biết ngay.”

Bàn Tử thở dài: “Thật là, cậu càng nói tôi càng thấy lo, cậu bảo nếu đợi lát nữa mà nếu cái thứ đó không nổ thì sao? Các cậu còn đường nào xoay sở nữa không? Nói ra trước đi, để tôi yên tâm một chút.”

Tôi nói: “Cách khác thì cũng có, lúc này anh đã nói rồi còn gì, đây là quay lại đường cũ, chờ xem cái mộ thật chúng ta đi vào có hiện ra lần nữa không. Bằng không còn một cách nữa, kẻ ra cũng không tính là cách, đó là cứ ngồi yên dưới này, đợi đoàn cứu hộ thứ ba tiến vào cứu chúng ta.”

Bàn Tử nhăn mặt: “Biết đợi đến chừng nào, nếu không ai đến cứu chúng ta thì sao? Không lẽ phải đợi đến mãn kiếp? Như vậy chẳng phải sẽ thành người sống trong mộ, dưới đáy Tây Sa, Mộ Kim hiệu úy, tuyệt tích giang hồ hay sao?”

(Giải thích một chút cho ai còn ngờ ngợ: 4 câu thơ này anh béo chế từ bài

“Chung Nam sơn hậu, hoạt tử nhân mộ, thân điều hiệp lữ, tuyệt tích giang hồ” của cô gái áo vàng trong Ý Thiên Đồ Long ký, aka anh tự ví mình với TDDH:)))

Tôi an ủi Bàn Tử: “Ý tôi là, nơi này tuy hiểm ác vô cùng, nhưng chúng ta cứ tạm thời chôn chân ở đây thì cũng không chết ngay được; chỉ cần có thời gian suy nghĩ cho kỹ càng, hẳn sẽ tìm ra cách khác. Anh xem nơi này rộng rãi thoáng mát, không khí còn đủ đến mấy ngày, tôi nghĩ có đợi một tuần cũng không thành vấn đề. Chúng ta ngủ nhiều một chút, vận động ít đi một chút, cố gắng tiết kiệm sức lực là được.”

Bàn Tử không đồng tình, vặc lại: “Không khí thì đủ, nhưng chúng ta cũng phải ăn chứ. Nơi này không phải chốn rừng sâu núi thẳm, chẳng có cái cóc khô gì hết; đến gió tây bắc cũng không có mà hít, tôi thà ngộp chết còn hơn đói chết.”

Tôi bật cười, nói: “Cách giải quyết thì thiếu gì, trông anh béo tốt thế kia, có nhịn đói cả tuần cũng không chết được. Nếu anh đói quá chịu không nổi thì còn con Hải hầu tử đó thôi, mà giả như chén hết Hải hầu tử vẫn chưa no thì ta bắt cầm bà dưới kia lên xẻ thịt cũng đủ ăn vài bữa.”

Bàn Tử nghe vậy cũng khoái chí, tên này chỉ cần có người tranh cãi với mình là hăng lên ngay. Hắn vỗ vai tôi nói: “Được đó, mấy câu này của cậu rất có phong cách của Bàn Tử tôi, làm cách mạng là phải có tinh thần không sợ trời không sợ đất, xem ra lần này cậu đúng là tiến bộ không ít.”

Những lời này khiến tôi cũng phải giật mình, từ lúc nào tôi bắt đầu nói những chuyện tào lao vớ vẩn thế này? Xem ra là lây từ Bàn Tử rồi, không được, tuyệt đối không thể giống như Bàn Tử được. Nghĩ rồi tôi không tán gẫu nữa, tiếp tục chăm chú nhìn đồng hồ đeo tay. Còn có năm phút thôi, nếu kích nổ ngay lúc này, hẳn là cũng không chênh lệch nhiều lắm. Nghĩ thế tôi liền quay sang nhắc Muộn Du Bình để hắn có thời gian chuẩn bị trước, tránh cho lát nữa sây tay. Cái xác kim thân đó vốn buộc không được chắc, lát nữa mà nó rớt khỏi cây cột, nổ ngay dưới chân thì cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Muộn Du Bình nhắc nhắc thứ trong tay, gật đầu đồng ý. Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: “A? Cái xác khô kia đâu rồi?” Chúng tôi vừa nghe tin xấu vội vã quay đầu lại, phát hiện thi thể trên cây cột đã biến đi đâu mất. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là vừa rồi không buộc không được chắc, hẳn là nó rơi xuống đất rồi. Lại nhìn xuống chân cột, móa, mặt đất cũng không có! Chuyện này đúng là quái lạ không sao tả nổi.

Thời khắc sống còn này lại xảy ra sự cố, tôi quả thật nghĩ không ra. Mới rồi còn tính chuyện tùy cơ ứng biến, chẳng qua là tự an ủi mình, không ngờ lại ứng nghiệm nhanh thế này.

“Cậu xem đi xem đi, tôi đã nói rồi mà, tiên sư nó, thứ gì có đuôi thì nhất định không bình thường mà.” Bàn Tử kêu lên: “Mau tìm xem nó chạy đâu rồi.”

Chúng tôi đồng loạt xông ra, liếc qua đã thấy vật chúng tôi muốn tìm đang bầu vào trần phòng khuất sau cây cột, lấy móng tay bám chặt những hình khắc nổi. Lớp da đen bóng trên người nó đã bắt đầu nứt nẻ, rớt xuống từng mảng từng mảng một, máu chảy đầm đìa, thật không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tôi thấy sợi dây vẫn còn buộc chắc vào lưng nó, vì dây làm từ chất liệu đồ lặn khá bền, buộc một người thì dư sức cho nên nó chưa thể gãy ra, nhưng xem tình hình này thì cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Bàn Tử thấy thế vội gào toáng lên: “Mau lên, nhân lúc nó còn chưa kịp chạy thoát thì mau kích nổ rồi nói gì thì nói sau!”

Muộn Du Bình đâu cần hắn phải nhắc, Bàn Tử mới ngẩng đầu lên, tôi đã nghe một tiếng rít dài xé gió, cùng lúc đó một tia sáng xanh xẹt qua, cắm thẳng vào bụng cái xác khô kia.

§45. Thoát Ra

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Tôi kêu lên thất thanh, động tác của Muộn Du Bình quá nhanh mà chúng tôi vẫn chưa tránh kịp, hành động bất ngờ như thế, lỡ nổ một cái thì chết cả nút.

Nhưng đợi tôi nghĩ đến đó thì làm gì còn kịp nữa, chỉ thấy trước mắt chọt bùng lên một quầng sáng trắng lóa, Bàn Tử nhào tới đè tôi xuống đất, sau đó là một tiếng nổ khiến cả mộ thất âm âm rung chuyển. Một luồng hơi nóng rất hắt tung chúng tôi lên, tôi lộn nhào trên không khoảng sáu bảy vòng gì đó, bắn ra xa hơn ba trượng, đầu đập thẳng vào tường.

Lần này thực sự là xong rồi, cũng may trước đó Bàn Tử kịp đẩy tôi ngã xuống, chứ không cầm chắc đã gãy cổ. Tôi va vào tường rồi chẳng còn biết gì nữa, mắt không nhìn được, hai tai ong ong, còn tưởng mình đã đi châu ông vải mất rồi. Nhưng chờ thêm một lát, bỗng cảm giác trước mắt có ánh sáng, tôi chậm chậm mở ra, chỉ thấy trời đất quay cuồng, bụi vàng bay mù mịt, đầu óc choáng váng đến buồn nôn.

Tôi chật vật đứng lên, bên tai văng vẳng đủ thứ thanh âm hỗn tạp, nhưng lúc này tôi làm gì còn sức phân biệt ai là ai nữa, chỉ thấy ồn ào chết đi được, đầu thì đau muốn nứt ra. Trong lúc hỗn loạn, Muộn Du Bình vừa ho khan vừa chạy ra từ đám bụi mù, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi vừa mở miệng định nói thì cắn ngay vào lưỡi, đành xua xua tay ra hiệu đi tiếp. Hai chúng tôi vừa bụm miệng vừa đi lòng vòng tìm Bàn Tử, đi được mấy bước thì thấy hắt đang ngồi một góc, bả vai bị mảnh gạch vỡ va trúng, trượt mất một mảng da. Hắt vừa thấy Muộn Du Bình đã chửi âm lên: “Chết tiệt, con mẹ nó sao cậu ra tay nhanh vậy, ít ra cũng phải đợi chúng tôi lui vài bước đã chứ. Ông đây chỉ cần nhích sang bên cạnh hai phân thôi thì cánh tay này coi như đi tong rồi!”

Muộn Du Bình xòe tay ra cho chúng tôi thấy miếng kính: “Cậu nhầm rồi, vừa rồi không phải tôi làm.”

“Á, không phải anh?” Chúng tôi đều kinh hãi.

Luồng lực đạo mạnh mẽ và chuẩn xác như vừa rồi nhất định phải do một người cực kỳ lợi hại phát ra, không phải hắt thì là ai? Vừa rồi Bàn Tử không rời tôi nửa bước, vả lại hắt cũng không thể ra tay chuẩn xác như vậy được. Người đó càng không thể là tôi, suy ra ở đây chỉ còn lại một người – tôi đột ngột hiểu ra, vội vàng chạy đi tìm A Ninh.

Bàn Tử cũng nghĩ như tôi, cả hai chạy đến góc phòng thì làm gì còn bóng dáng cô ta nữa. Bàn Tử mắng: “Quả đúng là bà cô kia! Mẹ nó, quả nhiên là ả giở trò!”

Muộn Du Bình hình như hơi sốc, xem ra hẳn rất tin tưởng vào phán đoán của mình, không ngờ lại xảy ra sai sót. Tôi càng thêm dè chừng cô ả, nói: “Cô ả quả thật cao tay, xem ra cũng là kẻ sành sỏi trên giang hồ, xưa nay tôi chưa thấy ai giả đại giống đến thế.”

Bàn Tử làm bậm: “Tôi thấy không phải là sành sỏi bình thường đâu, bèo nhất cũng phải là diễn viên nghiệp dư, lần sau ả có nói gì cũng đừng hòng lừa được tôi!” Vừa dứt lời liền dậm bước định đi tìm cô ta thật, Muộn Du Bình vội kéo tay hẳn lại, nói: “Giờ không kịp đâu, thôi quên đi.”

Tôi cũng khuyên: “Đừng gây rối thêm nữa, bây giờ quan trọng nhất là phải xem xem trần mộ có nứt ra không. Anh ráng nhìn một chút, thoát ra rồi hãy tính.” Lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu đã truyền xuống một chuỗi những tiếng ầm ầm như có vật gì đang chậm chậm đứt gãy. Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ làm tim tôi vọt lên tận cổ, trong lòng tự nhủ thôi toi rồi, mới nổ một phát mà mi đã sập xuống luôn sao, thật khiến ta mất hết mặt mũi!

Bàn Tử đang không cam tâm, nghe thấy âm thanh đó mặt cũng tái đi, hỏi: “Con mẹ nó, tiếng động này là sao? Tiểu Ngô, kiểu này lỗ hồng phải bị lăm, đâu có nhỏ như cậu nói!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lỗ hồng trên trần, lưỡi líu cả lại, uy lực của trái bom giấu trong bụng thầy khô kia quả là kinh khủng, vượt xa dự đoán của tôi. Phần khung sắt phía trên đã vỡ tung gần hết, tạo thành một cửa động đường kính gần nửa mét; lớp gạch không thấm nước trên trần cũng vỡ ra, nước biển ào ào xộc vào giống như một thác nước nhỏ, xem ra thanh âm lúc nãy chính là tiếng nước đổ xuống. Cứ tiếp tục thế này, chẳng mấy chốc trần mộ sẽ sập thôi.

Cây cột gỗ lim vàng bên cạnh cũng đã toác ra, khe nứt trên thân cột vẫn tiếp tục rộng thêm, kéo dài lên trên, hơn nữa còn có dấu hiệu nghiêng ngả. Cây cột quý giá đến thế, xem ra đã hỏng hoàn toàn. (Du: còn thời gian nghĩ đến cây cột cơ đấy. (Dứa: Có tổ chất người phụ nữ của gia đình.)

Xem ra vì cây cột gãy mà một xà ngang bên trên đã bị ảnh hưởng, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Căn cứ vào âm thanh tôi nghe được, có thể kết luận trên cây xà đã xuất hiện vết nứt, dù đến giờ vẫn cầm cự được nhưng việc sập xuống chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi.

Tôi trấn an Bàn Tử: “Không sao đâu, anh đừng lo. Mộ này chắc chắn hơn những mộ khác nhiều, chỉ cần không xảy ra động đất thì làm sao dễ dàng sập

xuống như thế được.”

Lời còn chưa dứt, mặt đất dưới chân đã bắt đầu chấn động. Tôi sớm đoán biết kết cấu kín khí của ngôi mộ đã hỏng, nước biển phía dưới đang không ngừng dâng lên, nhưng không ngờ lại rung chuyển mạnh đến vậy, chột thấy căng thẳng muốn ngất đi.

Chấn động càng ngày càng mạnh, vô cùng đáng sợ. Mà đáng sợ hơn nữa chính là nếu cứ tiếp tục cường độ rung lắc thế này, chỉ e trần mộ chưa sập thì nền nhà đã sụp xuống trước rồi. Bàn Tử bị dọa đến hoảng hốt, kêu lên: “Lạ thật, sao mặt đất lại rung chuyển vào đúng lúc này chứ, chẳng lẽ có động đất thật à? Tiểu Ngô, rốt cuộc vừa rồi cậu cho nổ ở vị trí nào trong mộ thế?”

Tôi giải thích cho hắn nghe rồi nói: “Đừng hoảng, đây là hiện tượng bình thường thôi. Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng, không chừng lát nữa sẽ có nước phun ra từ các khe trong phòng, cẩn thận bị nước phun trúng đó. Lực phun nước lúc ấy sẽ mạnh như năm đám, xô ngã người như chơi.” Vừa dứt lời đã nghe một âm thanh kì quái, khối đá Thanh cương chặn cửa đạo động bị một vòi nước xiết hất tung lên, nước biển bắn cao tới bảy tám thước như suối phun vậy. Tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy một vật gì đó bay ra từ trong đạo động, đập vào trần mộ rồi rơi xuống cái bàn đá ở giữa. Tốc độ nhanh quá nên tôi không sao nhìn rõ được đó là thứ gì, mà trong mộ này thì còn là gì được nữa, chắc là Cẩm bà thôi.

Thứ này xuất hiện thật rắc rối, thậm chí có thể nói là rắc rối to. Trong nước đâu thể đốt lửa, lỡ bị nó quấn lấy thì hết cách.

Đáng tiếc lúc này tôi đâu còn tâm trí để ý đến nó, nền đất bên cạnh cửa đạo động kia cũng đã nứt ra, nước cuồn cuộn phun trào không dứt hết như núi lửa. Đã thế mực nước dâng lên cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt chúng tôi đã nổi lên cách mặt đất năm sáu mét.

Tôi liếc một vòng tìm A Ninh, lúc này đám khói sinh ra trong vụ nổ đã tản mát hết nhưng vẫn không thấy cô ta, có lẽ đã khuất sau cây cột nào đó rồi. Bàn Tử bơi không giỏi lắm, phải cố gắng lắm mới bơi được, không có hơi sức để ý đến cô ta, có điều nơi này chỉ có một cửa ra, lát nữa thế nào cũng phải gặp nhau. Bàn Tử nháy mắt với tôi, đại khái muốn đợi xem vẻ chật vật của cô nàng, còn tôi vốn không nở ra tay với phụ nữ, đành lờ hắn đi vậy.

Chúng tôi nổi lên trên thêm chút nữa, đầu sắp chạm đến trần mộ, bỗng Bàn Tử tự nhiên nổi hứng bơi sang bên cạnh. Tôi không biết hắn muốn làm gì, kêu to: “Đã đến đây rồi sao còn tách ra, anh làm gì thế, không thiết sống nữa à?”

Hắn bơi tới chỗ một viên dạ minh châu, mồm môi mồm lợi gỡ xuống nhét vào quần (;;;))rồi bơi trở về, nhăn nhó nói: “Thuận tay lấy một viên về bồi

thường tôn thất tinh thần cho tôi, bán được giá lắm đấy.” (=))))))))))

Tôi chợt có ý nghĩ muốn bóp chết tên này, trước đó còn phải mắng cho một trận, nhưng lúc này tôi chẳng biết mắng cái gì nữa, mà cũng không đủ thời gian mắng vì nước đã dâng tới gần mí mắt dưới rồi. Tôi vội vàng nghển cổ hít thật sâu một hơi cuối cùng, vài giây sau đã thấy tai mình lạnh lạnh, toàn thân chìm hẳn vào trong nước.

Tôi ra hiệu với Bàn Tử, hẳn bơi kém nhất thì nên lên trước. Hẳn lúc đầu ý bảo mình béo quá, lỡ mắc kẹt lại đó thì sẽ hại cả ba cùng chết. Tôi gật đầu, bơi vào động đầu tiên. Động này mới đầu rộng, sau hẹp dần, tôi vừa nhô đầu ra đã thấy bên trên có một tầng cát dày chừng mười bảy mười tám gang tay, cát không ngừng rơi xuống trắng cả mắt. Tôi không nhìn thấy gì, đành phải cố sức đập vài cái mới trôi lên được.

Chúng tôi tính thời gian rất chuẩn, lúc này nước biển đang rất nông. Có điều tôi không nhịn thở thêm được nữa, chỉ cố quơ quào tay chân nổi lên, ra khỏi mặt nước là đã muốn ngất. Tôi vội vàng hít sâu một hơi, bắt đầu ho sặc sụa.

Vài giây sau Bàn Tử và Muộn Du Bình nổi lên cùng lúc, Bàn Tử vừa ra khỏi mặt nước đã hắt hơi vài cái, vừa ho khan vừa cười rộ: “Khỉ thật! Thực sự không nghĩ lại có thể thành công, Vương mập ta cuối cùng cũng thoát ra! Ha ha!”

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn quanh bốn phía. Trời đã về chiều, nơi chân trời có rặng mây đỏ ối phản chiếu trên mặt nước phẳng lặng, trông vô cùng lộng lẫy. Mặt trời đỏ thẫm tỏa ra hào quang nhàn nhạt, tất cả quyện với nhau thật hài hòa, tạo thành một khung cảnh ấm áp yên bình hiếm thấy.

Xưa nay tôi đã từng ngắm cảnh hoàng hôn không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ thấy một cảnh tượng tuyệt mỹ đến vậy, trong lòng trào dâng vô vàn cảm xúc. Có điều chân tôi đã có dấu hiệu chuột rút, tôi vội quay đầu tìm thuyền của mình, phát hiện nó đang đậu gần một mỏm đá cách nơi này không xa, lập tức cảm thấy yên lòng. Có thuyền, chúng tôi có thể rời khỏi vùng biển khổ sở này ngay lập tức, ngủ một giấc thật ngon.

Bàn Tử sau khi lấy lại tinh thần, chợt nhớ tới điều gì, đột ngột lại lặn vào trong nước. Tôi cũng lặn theo hẳn, thấy A Ninh đang kẹt lại trong động, liều mạng giãy dụa nhưng không ra được.

Chuyện này thật khó hiểu, cô ta rõ ràng là thon thả hơn Bàn Tử rất nhiều, không lý nào hẳn ra được mà cô ta lại bị kẹt lại thế kia.

Có vẻ A Ninh không nhịn thở thêm được nữa, miệng bắt đầu nổi bọt khí, mắt trợn trừng. Tôi và Bàn Tử bèn lặn xuống, mỗi người nắm một bên tay cô ta kéo lên.

Tôi phát hiện bên trong có lực kéo giữ cô ta lại, nhưng chúng tôi có hai người đương nhiên mạnh hơn, hợp lực một phát đã lôi được A Ninh lên. Tôi nhìn mớ tóc đen trên chân cô ta, biết ngay chuyện gì vừa xảy ra.

Bên trong động đã ngập đầy tóc đen, có lẽ chờ thêm lát nữa Cẩm bà có thể cũng theo ra, tốt nhất nên lên bờ ngay. Tôi cùng Bàn Tử nổi lên, hấn xem xét hô hấp của cô ta, phát hiện toàn thân cô ta đã mềm nhũn, hình như đã mất hết sức lực, may mà vẫn còn thoi thóp thở. Bọn tôi bơi lại gần con thuyền, kéo cô ta lên. Miệng A Ninh không ngừng trào nước, mắt trắng dã, tình thế rất nguy kịch.

Tôi không biết gì về cấp cứu người chết đuối, gọi to: “Bác lái đò, có người bị sặc nước! Mau ra cứu người!”

Hô hai tiếng mà không thấy ai trả lời, tôi nghi hoặc bảo Bàn Tử ở lại rồi vào thuyền tìm một vòng, không khỏi bức bối, sao lại chẳng có lấy một ai? Tôi chợt có cảm giác khác thường, không đúng, nơi đây là ngoài khơi, làm sao lại không có ai trên thuyền, dù có đi bơi chẳng nữa cũng phải có người ở lại trông thuyền chứ?

Tôi lại gào to thêm mấy tiếng, vẫn không ai trả lời. Bàn Tử nghe thế bèn chạy vào hỏi xem có chuyện gì, tôi khoát tay một vòng, nói: “Anh thấy đó, trên thuyền không có ai!”

Bàn Tử ngăn người, cũng tìm quanh một vòng, gãi đầu: “Không có ai thật, nhưng đám cá mới bắt lên trong kho vẫn còn sống, chúng tỏ nửa tiếng trước họ vẫn còn đánh cá. Không hiểu trong khoảng thời gian ấy họ đã đi đâu?”

§46. Tổng kết

Editor: Tiểu Điệp

Tôi kiểm tra mấy thứ máy móc gần bánh lái, nhìn qua trông cũng rất bình thường, liền nói: “Con thuyền này vẫn bình thường mà, trông không giống xảy ra sự cố... Anh nói xem, liệu có phải đội tuần tra biển tới bắt hết người về rồi không?” Bàn Tử lắc đầu phản đối: “Nếu người đi thì thuyền nhất định cũng bị kéo về theo, làm gì có chuyện còn dừng lại ở đây? Chuyện này tuyệt đối không liên quan đến đội tuần tra biển. Vùng này vốn loạn, có đủ loại thuyền qua lại, thôi thì chúng ta ra kho hàng nhìn xem, nếu mất đồ thì chắc chắn là gặp hải tặc rồi.”

Lúc mới tới đây tôi có trò chuyện với ông lái thuyền, nên cũng biết chuyện có hải tặc hoạt động ở vùng này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chuyện này hình như có gì không đúng. Khi Bàn Tử nhắc đến, tôi có chút kinh ngạc, hỏi lại: “Chỗ này nói gần biển cũng không gần, nói xa lại chẳng phải xa, chẳng lẽ hải tặc ở đây hoành hành ngang ngược đến thế sao?”

Bàn Tử cười nhạo: “Ngây thơ quá đi, cậu thực sự coi quân đội nhân dân là vạn năng sao? Hồ cũng có khi ngủ gật, tôi nói cho cậu biết, vùng biển này người Việt có, người Nhật có, Malaysia cũng có, nhìn bề ngoài thì yên ổn thế thôi nhưng thực ra sóng ngầm vẫn đang tuôn trào nha. Chẳng biết có bao nhiêu thuyền buôn ma túy, buôn lậu, thăm dò, rồi hải tặc nữa; và lại đám người đó ai ai cũng có súng, ở đây xuất hiện một con thuyền không người, cũng chẳng phải điều đáng ngạc nhiên.”

Chúng tôi vừa bước vào khoang hàng đã ngửi thấy hương trà thoang thoảng, Bàn Tử đi trước, tôi theo sau, nhìn khắp từ trong ra ngoài. Vật tư vẫn còn đủ cả, bày bừa y chang như lúc tôi mới xuống thuyền, thậm chí trên tấm ván bộn tôi nằm còn đặt một ly trà. Tôi sờ sờ, ngạc nhiên: “Quái lạ, trà vẫn còn ấm.”

Bàn Tử bất đắc dĩ cười nói: “Mấy chuyện kì quái này ngày nào cũng có, nhưng hôm nay lại nhiều đến khó hiểu, lẽ nào toàn bộ người trên thuyền đều bị quỷ bắt đi rồi?”

Tôi nói: “Anh xem, chén trà này mới uống có vài ngụm, nhưng nắp chén lại được đặt cẩn thận, điều này cho thấy họ đi rất vội vàng nhưng không hốt hoảng. Trong trường hợp nào thì anh vội vàng rời đi, nhưng lại tuyệt đối không hoảng loạn?”

Bàn Tử nhún vai ý bảo không biết. Tôi ngẫm nghĩ một hồi, cũng không đoán nổi chuyện gì đã xảy ra ở đây. Nghĩ rồi chúng tôi lại quay về phòng điều khiển. Bàn Tử kéo vô tuyến điện, kêu vài tiếng cứu mạng, nhưng không

ai để ý đến hấn cả. Chợt tôi thấy một cái đài đặt cạnh đó, liền bật lên, thì ra đài đang phát cảnh báo bão cho dân đánh cá Đài Loan.

Từ nãy chúng tôi đã cảm thấy gió bắt đầu mạnh lên, có điều giờ đang là lúc chiều tà, không nhìn được quá xa, nhà đài nói thêm một ít thuật ngữ, tôi nghe cũng không hiểu lắm, nhưng câu cuối cùng: “Mời các đội thuyền đang ở trên biển đến cảng tị nạn” được cường điệu vài lần.

Sắc mặt của Bàn Tử với tôi đều đen lại, lẽ ra hiện giờ chúng tôi chẳng phải làm gì cả, ông lái thuyền tất nhiên sẽ phải lo mấy chuyện này. Vậy mà bây giờ lại cho chúng tôi một con thuyền trống không, ông trời cũng thật biết trêu người.

Bàn Tử nhìn đồng hồ, nói: “Xem ra đứng ngây ra ở đây cũng không phải cách hay, với cái con thuyền rách nát con con này, chờ thêm lát nữa chắc cả lũ đều thăng thiên hết. Trước tiên cứ nổ máy đi đã, gặp bão chỗ biển sâu cùng lắm chỉ chịu ít xóc nảy, nhưng ở đây đều là đá ngầm, bị sóng đánh trúng nhất định sẽ va phải. Cậu mau kéo neo lên đi.”

Nói rồi hấn đốt một điếu thuốc, khà ra vài hơi, động tác còn ra vẻ kiêu cách. Tôi thấy kỳ quái liền hỏi: “Con mẹ nó, anh biết lái thuyền không đó? Chuyện này không nói giỡn được đâu, bốn người bọn ta vất vả lắm mới ra nổi, nhờ lát nữa anh lái lái va phải đá ngầm, cả đám làm mồi cho cá hết thì sao.”

Bàn Tử cười ha ha với tôi, nói cái này là thiên phú của hấn, đừng nói tàu thuyền, ngay cả có là máy bay, để hấn nghịch vài cái cũng có thể bay lên trời được.

Tôi nghe xong, cũng chẳng biết hấn nghiêm túc thật không, vẫn rất lo. Bàn Tử thành thạo khởi động động cơ, nói với tôi ngày trước khi hấn tới vùng nông thôn, còn làm cái gì mà tổ trưởng tổ chăn nuôi cá, mấy thứ cơ bản này hấn vẫn biết, hơn nữa lúc học lái xe, mấy thứ khoa học kỹ thuật mới này hấn đều xem qua hết, tin rằng nếu không gặp phải gió to sóng lớn gì đó, lái thuyền tuyệt đối không thành vấn đề.

Thực ra cái hấn gọi là tổ trưởng chăn nuôi, chính là cầm chông săn cá ở dưới suối, có điều khi đó tôi thấy hấn nói rất chắc chắn, không như đang khoác lác, liền tin luôn, còn vui vẻ vội vàng chạy đi nhổ neo.

Lúc thuyền bắt đầu chạy, Bàn Tử liền bảo tôi đừng làm phiền hấn, thuyền còn đang ở trong vùng đá ngầm, hấn phải tập trung tinh thần. Tôi thấy trán hấn chảy đầy mồ hôi, vẻ mặt nghiêm túc, biết hấn đang nói thật, liền quay về buồng tàu.

Muộn Du Bình đang xoa bóp tay cho A Ninh, thúc đẩy tuần hoàn máu của cô nàng. Cô ta trông có vẻ khá hơn lúc ban đầu một chút, nhưng sắc mặt vẫn

rất xấu, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, không ổn định chút nào. Tôi hỏi Muộn Du Bình tình hình sao rồi, hấn gật đầu, phỏng chừng không phải vấn đề lớn.

Tôi lấy ra ít lương khô, cho mọi người ăn một chút. Trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy hiện giờ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng tính là đã trở về nơi quen thuộc rồi. Tôi bình tĩnh lại, liền cảm thấy mệt mỏi rã rời, nên thay vào bộ thường phục của mình, cuộn một tấm thảm lông quanh người dựa vào cạnh phòng điều khiển ngủ gật.

Vốn tôi chỉ định ngủ vài tiếng, sau đó thì đi xem Bàn Tử có muốn đổi ca không, nhưng thân thể mệt nhọc không chịu nổi, khi tỉnh lại đã qua ngày hôm sau, không biết là sáng hay chiều nữa.

Tôi nhìn mặt biển bên cạnh. Sóng vẫn rất lớn, rải rác có thể thấy vài chú hải âu, bay là là mặt nước. Bầu trời âm u, những đám mây tụ lại thành từng mảng, cứ như thể sắp đổ mưa. Trên biển vốn không có những tòa nhà cao tầng chống đỡ, mây đen phủ hết tầm hình của bạn, dưới cảnh tượng này, ai cũng sẽ nghĩ bản thân mình vô cùng nhỏ bé, loại cảm giác bị áp bức này không thể so sánh với những thứ trong thành thị.

Tôi liếc qua phòng điều khiển, Bàn Tử đang rúc vào một góc ngủ gật, ngáy to như sấm. Muộn Du Bình đang cầm bánh lái. Tôi vừa tỉnh ngủ, tuy cảm thấy tình cảnh này không hợp lý lắm, nhưng cũng không để ý nhiều, lại trở mình ngủ tiếp, mãi cho đến giữa trưa mới bị Bàn Tử đánh thức.

“Đồng chí Thiên Chân Vô Tà, ăn thôi, cầm đũa đi nè.”

Tôi mở mắt, liền thấy Bàn Tử đang ngồi nấu lẩu cá, còn dùng đũa khuấy khuấy. Canh đã biến thành màu trắng, lửa cũng hợp độ. Tôi nhìn con cá này rất quen, hình như là con cá mú của lão thuyền trưởng, thoáng cười thầm. Con cá này Bàn Tử đã thềm thường lâu rồi, có điều ông thuyền trưởng sống chết không cho ăn, nói là muốn bán cho tiệm rượu, không ngờ vẫn không trốn được độc thủ của Bàn Tử.

Bàn Tử bận rộn cắt hành, cho thêm ớt, đập cá, xem ra cũng là tay lão luyện, tôi cười nói: “Bàn Tử, được đó, rất có tài, học được chiêu này ở đâu vậy?”

Bàn Tử đáp: “Lúc ông đây lên núi vào rừng, không mẹ không vợ, cái gì cũng phải tự thân vận động, lúc đó sẵn thú bắt cá rình tổ ong ở trên núi, chuyện gì cũng làm hết rồi, đây chỉ là một nồi canh cá, chút lòng thành thôi.”

Tôi giơ ngón cái lên, “Bàn gia, Bàn gia, tôi rất ít bội phục người khác, nhưng con mẹ nó, anh lợi hại quá, tôi phải học tập anh nhiều.”

Hấn không nhận lời khen, mắng: “Con mẹ nó nịnh vừa thôi, muốn ăn thì ăn nhanh, không ăn thì cút, đừng có phun nước miếng nữa!”

Tôi đương nhiên sẽ không bỏ đồ ăn ngon, lập tức cầm đũa giành thịt, chưa đầy hai mươi phút sau, một con cá mú hơn cân rươi đã bị chúng tôi chén sạch, tôi ăn đến mức ợ chua cả lên.

Ăn no rồi, Bàn Tử liền đi thay ca cho Muộn Du Bình. Trên thuyền tuy có trang bị dẫn đường, nhưng chúng tôi lại không biết dùng, không thì con thuyền này tự chạy cũng được. Bàn Tử ăn uống no say, một tay cầm bánh lại, một tay móc viên dạ minh châu của hắn ra ngắm nghía, miệng còn ngâm nga: “Hảo cô nương trong Trúc lâu, rục rở lóa mắt như Dạ minh châu a.”

Ngâm ngâm nga nga một hồi, hắn thấy tôi đang ngồi ngẩn người một chỗ, liền đưa hạt châu cho tôi, nói: “Cậu nhàn rồi chẳng có việc gì thì ước chừng định giá cái này cho tôi, đại khái kiếm được bao nhiêu?”

Tôi đón lấy, lại suy nghĩ một hồi, mới bảo: “Đồ giả, đây không phải dạ minh châu.”

Bàn Tử suýt nghẹn, trừng mắt nhìn tôi, tôi vội vàng an ủi hắn: “Đừng kích động, dù là đồ giả nhưng cũng đáng tiền. Đây là Ngư Nhân Thạch, anh biết tại sao gọi là Ngư mục hồn châu không? Chính là chỉ cái này đó. Thứ này rất hiếm gặp, nhưng phải xem có người mua không đã. Lúc tôi vừa thấy nó đã biết rồi, anh nghĩ thử xem, một cái Bảo đỉnh mà chứa nhiều Dạ minh châu như thế, anh nghĩ Uông Tàng Hải là ai chứ, làm sao có khả năng đó được? Tính hết mộ hoàng thất ở Trung Quốc, tích lũy qua mấy trăm năm, cũng không thể tìm được nhiều viên như thế.”

Bàn Tử nghe xong thoải mái hơn một chút, mắng: “Con mẹ nó, sau này cậu đừng nói năng lấp lửng kiểu đó có được không, suýt chút nữa bị cậu dọa nghệt thờ. Vậy cậu đoán thử xem, món này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Tôi chưa từng buôn bán thứ này, chỉ có thể đoán đại khái từ chỗ mấy người khách hàng của mình. Tôi báo vài giá, Bàn Tử đều không hài lòng, nói đây là thứ phải đổi cả mạng mới lấy được, nếu giá không cao, thà để nhà làm đèn bàn còn hơn. Tôi thờ dài, bảo: “Vậy được rồi, lần trước tôi đi Tế Nam gặp một ông khách quý, khi nào về tôi thử hỏi cho anh xem, có lẽ đổi được một biệt thự cũng không thành vấn đề, anh cũng đừng bận tâm quá.” Bàn Tử nói: “Vậy nhờ cậu hết, biệt thự này của tôi chỉ trông cậy vào cậu thôi. Mà cũng phải nói lại, con mẹ nó, sớm biết thế ráng nín thờ thêm vài giây bút thêm một viên ra, như vậy cũng có thể đổi được thuyền chiến, máy bay cỡ nhỏ, tôi cũng thử học tập mấy vị đại gia nước Mỹ, đúng không?”

Tôi thấy hắn mộng tưởng bay đến tận trời rồi, không thềm để ý đến hắn nữa. Hắn bỏ hạt châu vào túi, hỏi tôi: “Lần này không tìm thấy chú Ba của cậu rồi, cậu còn có dự định gì không? Tôi thấy chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, cậu còn phải tìm kiếm vất vả nhiều.”

Tôi vốn định về nhà, lục tung cả căn nhà của chú lên, xem chú rốt cuộc đang làm trò quỷ gì. Nhưng Bàn Tử hỏi tới, tôi cũng không thể nói thẳng ra thể được, đành cười cười: “Tôi còn tính toán gì nữa, trở về tiếp tục mở cửa hàng thôi. Mấy cái đầu này tôi tuyệt đối không dám xuống nữa, tuy là có kiếm được tiền, nhưng đổi lại là cái mạng này, không đáng.”

Bàn Tử cười to, cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy tiếng sau, chúng tôi cũng tới được đảo Vĩnh hưng. Trên đảo đang chuẩn bị phòng thiên tai, thuyền đánh cá tới tị nạn rất nhiều. Chúng tôi sắp xếp hành lý của mình, thừa dịp loạn lạc bỏ chạy, thuyền cũng vút luôn. Bàn Tử cũng A Ninh đi đến viện dịch tễ quân y, sau đó chúng tôi tìm một nhà khách ở trọ. Ngư dân đều lưu lại trên thuyền của mình, có chuyện gì cũng có thể lập tức chi viện. Bão to gió lớn thế này, du khách tới đây không nhiều, nhà khách này cơ bản cũng trống trơn.

Chúng tôi trú lại đảo chờ đến khi lịch bay bắt đầu khôi phục, đại khái phải đến gần bảy ngày. Trong thời gian đó cả ba đều không ngừng thảo luận về ngôi mộ dưới đáy biển này, rút ra được một số kết luận.

Đầu tiên, chúng tôi đều thừa nhận đây là mộ của Uông Tàng Hải, nhưng cái xác ngôi thiên trên bàn đá kia có phải hấn không, cũng không thể khẳng định được. Bởi vì cái xác khô đó rõ ràng đã bị người ta đục tay đục chân, tuy Uông Tàng Hải tính tình cổ quái, nhưng cũng không tới mức phát rồ như thế.

Thứ hai, Vân Đình thiên cung ở ngay trên đỉnh núi Trường Bạch, còn về chuyện nó chôn cất ai, cũng không thể nói trước, chỉ có thể suy đoán bên trong có lẽ là một người Mông Cổ, hơn nữa khả năng lớn còn là một nữ nhân có thân phận vô cùng đặc biệt.

Thứ ba, Xà mi đồng ngư xuất hiện ở Lỗ Vương cung và ngôi mộ dưới đáy biển, chuông đồng lục giác cũng xuất hiện ở hai nơi này, chỉ rõ, chuông đồng lục giác và xà mi đồng ngư, có thể có mối liên hệ nào đó. Lỗ Thương Vương là dân trộm mộ, Uông Tàng Hải là người xây dựng, điểm chung duy nhất của hai người họ chính là thường phải đào đất. Liệu bọn họ có phải là đào được thứ gì đó ở cùng một chỗ hay không, cũng chưa thể nào biết được.

Thứ tư là do Muộn Du Bình đưa ra. Hấn phác ra sơ đồ cho chúng tôi, rồi vẽ thêm đường đi của chúng tôi trong cổ mộ, rồi phác thêm kết cấu của cổ mộ. Sau đó, hấn chỉ vào mấy chỗ, những khu vực này giáp với phòng đỉnh mộ (nơi chúng tôi phá động thoát ra) cùng với không gian dưới đáy mộ, ở đó hấn là còn vài gian phòng nữa. Muộn Du Bình đoán, kết cấu của ngôi mộ này có hơi giống với Hoàng lăng thời Chiến quốc, trong mấy thứ treo lơ lửng trên gian phòng kia, hấn có một thứ là trần cầm dị thú, những thứ kỳ quái hiếm gặp này, nói không chừng chính là từ đây mà ra.

Tôi nghe xong dựng hết cả tóc gáy, hỏi hấn: “Anh nói Uông Tàng Hải nuôi hạn phạt với Cẩm bà làm thú cưng? Con mẹ nó, khoe khoang quá rồi đi?”

Muộn Du Bình gật đầu, nói: “Hấn không phải là người đầu tiên. Máy hoàng lăng của nhà Thương, nhà Chu, cả lăng Tần Thủy Hoàng đều có. Hơn nữa Uông Tàng Hải lại giỏi về mặt này, hấn làm vậy cũng không có gì đáng trách.”

Lúc nhàn hạ, thỉnh thoảng tôi cũng rút máy tính xách tay ra, dùng đường dây điện thoại cố định lên mạng, muốn tra thử những tư liệu về Uông Tàng Hải, nhưng trên mạng ít đến đáng thương. Chỉ biết Úc Môn là do hấn thiết kế, sao chép theo hình dạng của một tòa thành khác. Vài ngày sau buồn chán muốn chết, bão lớn căn bản còn chưa đến cửa. Ngày thứ tư, đường dây điện thoại đứt, chúng tôi không thể làm gì khác, đành chơi Sừ đại D với Bàn Tử. Muộn Du Bình không giỏi cái này, cả ngày tựa vào giường nhìn trần nhà, nhìn nhìn suốt một ngày trời, tôi cũng chẳng có cách nào với hấn.

Còn đám lông trắng trên lưng Bàn Tử, sau cũng không để ý tới nữa, vậy mà cuối cùng lại khỏi luôn, kỳ quái. Tôi thật hoài nghi có lẽ nước bọt của mình cũng có chỗ xài được, cảm giác có hơi là lạ, nhưng việc này tôi cũng không muốn truy tận gốc lắm, sau đó cũng quên luôn. Kỳ thực lúc này tôi đã cảm thấy có chút bất hợp lý, nhưng biết làm sao, tính tôi sinh ra đã thế, được đến đâu hay tới đó, phải trải qua kiếp số này cũng đáng đời.

Mấy ngày nay tôi cũng thử dò hỏi thân thể của Muộn Du Bình, nhưng hấn toàn làm như không nghe thấy. Bản lĩnh giả ngu của người này có lẽ còn trên cơ A Ninh nữa.

Đến ngày thứ năm, dây điện thoại rút cuộc cũng thông, tôi lại tiếp tục lên mạng. Lúc này, tôi nghĩ tới thân thể của Trương Khởi Linh, đột nhiên linh cảm, nếu Trương Khởi Linh có thể khôi phục ký ức, vậy những người đã trải qua sự việc này như hấn không chừng cũng có người khôi phục ký ức rồi. Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi liền gõ tên hấn vào ô tìm tòi, rồi click search. Tất cả đều là ghi chép của người trùng tên trùng họ, tôi tùy tiện mở vài mục, phát hiện ra cũng chẳng có tin tức gì có ích.

Cứ tìm như vậy cũng không phải cách, tôi liền thêm tên chú Ba vào, lần này chỉ có lại một tin. Xem tiêu đề, là tin tức tìm người.

Phát hiện này quả thực ngoài dự tính của tôi, thoáng chốc có cảm giác khó thở. Vừa mở ra nhìn thì thấy đó là bức ảnh chụp chung của họ tại bến tàu trước khi xuất phát, được người ta quét lên mạng, phía dưới còn liệt kê ra tên của từng người. Tôi đọc từ trên xuống dưới, phát hiện ra cuối cùng còn viết thêm một câu.

Câu nói này rất ngắn, nhưng lại thu hút toàn bộ suy nghĩ của tôi.
“Cá đang ở chỗ ta.”

Hết quyển 2.

Quyển 3:
TÀN LĨNH THẦN THỤ

Editor: Biên
Beta: Thanh Du

§1. Lão Dương Ra Tù

Chỉ vài chữ ngắn gọn lại thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi.

“Cá ở chỗ tôi...”

Cá gì? Chẳng lẽ là Xà mi đồng ngư?

Theo hình vẽ khắc trên đá trong cỗ mộ, ba con Đồng ngư kỳ lạ này có đầu đuôi nối liền với nhau, hiện giờ trong tay tôi đã có hai con, hẳn là còn một con Đồng ngư nữa đồng bộ với hai con này. Ý nghĩa của câu nói khó hiểu trên là gì? Không phải là muốn ám chỉ con cá cuối cùng đang nằm trong tay hẳn đây chứ?

Người đưa ra thông tin đã có tấm hình này, lại biết cả chuyện về Đồng ngư, liệu có phải là một trong số những người mất tích vào năm đó hay không?

Tôi cẩn thận xem qua trang web một lượt, thời gian đăng tin là hai năm trước. May mà trang web này chưa bị đóng cửa, không thì thông tin này chắc chắn đã sớm biến mất trên mạng rồi. Nhưng thông tin này ngoài một câu đó ra thì không có bất cứ chữ ký hay phương thức liên lạc nào khác.

Tôi cảm thấy có phần khó hiểu, nếu là tìm người sao lại không để lại cách thức liên lạc, thế này chẳng phải là phí công sao?

Tôi chuyển sang lục lọi trên Google, hy vọng có thể tìm được nhiều thông tin hơn, nhưng lục đi lục lại một hồi cũng chỉ tìm được duy nhất một tin ấy.

Tôi không khỏi chán nản, song đây đã là phát hiện lớn lắm rồi, ít ra có thể chứng tỏ vẫn có người biết đến chuyện của 20 năm trước, vậy thì người này rốt cuộc là ai?

Không lâu sau, cơn bão chết tiệt kia cuối cùng cũng chịu tan. Ngày hôm sau, có tàu Quỳnh Sa xuất phát từ Thanh Lan thuộc Văn Xương ghé qua, chúng tôi thấy không thể chờ mãi ở đây, bèn thu dọn hành lý chuẩn bị trở về.

Trước lúc rời đi chúng tôi có đến quân y viện tìm A Ninh nhưng không thấy, hỏi bác sĩ mới biết mấy ngày trước, lúc cơn bão vẫn chưa dứt, có một người nước ngoài đội mưa bão đột ngột xuất hiện đón cô ấy đi rồi, ông ấy còn tưởng người đó đi cùng chúng tôi. Hơn nữa gió lớn làm đứt dây điện thoại, mà chỗ bọn họ thì không ai rảnh rỗi đi làm việc tốt nên cũng không thông báo cho chúng tôi.

Trong lòng tôi hiểu rõ, hẳn là người tiếp ứng của A Ninh trên đảo đã đưa cô ấy đi. Mấy ngày qua hòn đảo nhỏ này bị bão cô lập, dù chúng tôi có muốn ngăn cản cũng đành chịu.

Bàn Tử bực tức mắng mỏ, nói thế là quá dễ dàng cho cô ả rồi. Tôi thì

không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vì tôi vốn không biết nên xử trí cô ấy như thế nào cho phải, giết thì dĩ nhiên không được, cũng không thể nghiêm hình bức cung. Chuyện xảy ra thế này chính ra lại hợp ý tôi, đi thì đi đi, dù sao cô ta cũng đâu có làm gì được chúng tôi.

Có điều, hình như công ty của họ vào hải đảo không chỉ đơn giản là đi cứu người, rốt cuộc bọn họ có mục đích gì? Giữa chú Ba và bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Những người còn lại hiện giờ ở đâu? Những bí mật còn bị che giấu không biết đến khi nào mới lộ ra khỏi mặt biển Tây Sa tĩnh mịch xanh thẳm.

Nói tóm lại, chúng tôi theo tàu Quỳnh Sa vòng về đại lục. Hai ngày sau, tại sân bay ở hải cảng, tôi chia tay với Muộn Du Bình và Bàn Tử, lên máy bay đi Hàng Châu. Cuộc sống hiện đại thật là thuận tiện, bốn tiếng đồng hồ sau tôi đã về đến nhà.

Hoạt động mạnh liên tục trong thời gian dài đã khiến tôi kiệt sức, mấy ngày sau đó tôi ngủ mê man, mỗi ngày chỉ thức dậy có một lần, đều là bị cơn đói đánh thức, sau đó vớ đại thứ gì đó trong tủ lạnh để bỏ bụng, ăn xong lại lăn ra ngủ, thậm chí đã qua hai tuần. Có người bạn còn tưởng tôi đã chết đi trong nhà bèn tìm đến, tôi mới chợt nhận ra mình đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Ngủ quá nhiều nên cả người tôi đều khó chịu. Đầu tiên tôi gọi điện thoại cho Vương Minh hỏi về tình hình làm ăn của cửa hàng, ngoại trừ buôn bán ế ẩm ra thì tất cả bình thường. Thật ra thì buôn bán ế ẩm cũng là chuyện dễ hiểu, ông chủ đi vắng mà buôn may bán đắt mới là lạ. Sau đó tôi lại gọi cho cô Ba, bà Sáu, dượng Bảy, hễ là người thân thích có lui tới với chú Ba tôi đều hỏi qua một lượt, xem thử họ có biết hiện giờ chú Ba đang ở đâu không, nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng tôi gọi đến cửa hàng của chú Ba, một cậu nhân viên của chú nhận điện thoại, tôi hỏi: “Chú Ba tôi đã trở lại chưa?”

Cậu ta chần chừ một chút mới đáp lời: “Ông Ba vẫn chưa trở lại, nhưng có một quái nhân tự xưng là anh em với cậu, hỏi chúng tôi cậu đang sống ở đâu. Tôi không biết lai lịch hắn như thế nào, nhưng trông hắn có vẻ gian gian, không giống người tốt nên tôi đã thay cậu đuổi hắn đi rồi. Trước khi hắn đi có để lại một số điện thoại, hay là cậu cứ gọi thử xem sao?”

Tôi ngần ra một chút, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tôi có rất nhiều bạn bè sơ giao ở các lĩnh vực khác nhau, nhưng biết tìm đến chỗ chú Ba để hỏi tin tôi thì cũng không được mấy người, suy nghĩ một chút bèn hỏi hắn: “Người đó bao nhiêu tuổi?”

“Tôi không nói chính xác được, đại khái chắc cũng tầm tầm tuổi cậu, nhìn qua có vẻ từng trải hơn cậu một chút, đầu tóc húi cua, mắt tam giác, mũi rất cao, có đeo kính, còn đeo một chiếc hoa tai, nhìn qua chẳng biết là Trung

hay Tây, chẳng ra làm sao cả.”

“Chẳng ra làm sao cả?”, tôi lặp lại câu nói của cậu ta, thăm hỏi rốt cuộc đó là ai mới được chứ. Đang ngẫm nghĩ trong lòng bỗng dưng giật thót, bèn hỏi cậu nhân viên kia: “Người đó nói chuyện không được lưu loát lắm phải không?”

“Đúng, đúng, đúng..., chỉ mỗi một câu mà tên kia cà lăm đến mấy chục lần mới nói cho xong.”

Tôi đã biết đó là ai, trong lòng không khỏi vui sướng, vội ghi lại số điện thoại rồi gọi sang. Chỉ chốc lát sau đã nói máy được, từ đầu dây bên kia truyền lại một giọng nói nửa thân quen nửa xa lạ: “Ai... ai... ai đó?”

Tôi cười ha ha: “Tôi đập chết cậu bây giờ! Đến cả giọng tôi mà cũng không nhận ra là sao?”

Hắn lặng đi mất một lúc, sau đó phẫn chấn hú lên vài tiếng, kêu to: “Ba... ba... ba năm không nghe cậu nói chuyện, tất nhiên là nghe... nghe không ra, cậu xem giọng của cậu đi, đúng là trưởng thành cả rồi.”

Sống mũi tôi cay cay, thật muốn roi nước mắt, liền mắng: “Cậu còn mặt mũi nào mà nói tôi, mấy năm qua không thèm liên lạc thư từ với tôi lấy một lần, tôi còn tưởng cậu đã chết mất xác ở đâu rồi chứ!”

Ở đầu dây bên kia chính là lão Dương, tên thật của hắn là gì tôi đã quên mất rồi. Tôi với hắn là bạn nối khố cùng nhau lớn lên, chuyện gì cũng cùng nhau trải qua, có một thời gian còn thân thiết gắn bó với nhau như với chính bản thân mình vậy. Nhà hắn tương đối khó khăn, sau khi tốt nghiệp đại học không tìm được việc làm thì đến làm công trong cửa hàng của tôi. Đừng nghĩ hắn nói năng không lưu loát, thực ra miệng lưỡi lừa tình ngoại hạng, hai người ngu ngu tầm ngu mã tầm mã, kinh doanh bát nháo cũng tự do tự tại sống qua ngày.

Không ngờ ba năm trước, tên nhóc này lại học thói xấu, theo một người anh họ ở Giang Tây đi Tần Lĩnh đổ đầu cho biết, kết quả là bị bắt. Ông anh họ trực tiếp lãnh án chung thân, còn hắn dựa vào miệng lưỡi dẻo quẹo của mình, tự biến mình thành một anh thanh niên lương thiện bị đám bắt lương trong xã hội lừa bịp dụ dỗ, cuối cùng vót vát chỉ phải ở tù có ba năm. Thời gian đầu tôi còn đi thăm hắn, nhưng tên nhóc này sĩ diện ngất trời, không thèm ra gặp tôi. Sau này tôi lại dọn nhà, cứ thế mà mất luôn liên lạc, không ngờ giờ hắn đã được ra tù.

Lại nói đến chuyện hắn đi đổ đầu, tôi cũng có trách nhiệm rất lớn. Từ nhỏ tôi vẫn luôn khoác lác trước mặt hắn rằng ông nội tôi lợi hại như thế nào, còn đem bảo bối của ông nội ra khoe với hắn, xem ra từ lúc đó hắn đã có ấn tượng rất sâu sắc về nghề này. Tên nhóc này gan to cùng mình, hỏi còn nhỏ

luôn là tôi gợi ý cho hắn gây chuyện rồi gặp rắc rối, nhưng tôi hoàn toàn không ngờ chuyện nguy hiểm chết người như thế mà hắn cũng dám đâm đầu vào làm.

Những điều tôi muốn nói với hắn suốt ba năm qua, đã bắt đầu thì không thể dừng lại được! Tôi nói cực kỳ khí thế, nói đến mỗi miếng, di động cũng đã nóng lên mà vẫn chưa thỏa lòng, mãi mới bảo hắn: “Mẹ nó, buổi tối cậu rảnh không, thằng bạn chí cốt này muốn mời cậu dùng cơm, chúng ta đi ra ngoài nhậu một trận cho thoải mái.”

Lão Dương cũng đang hào hứng, liền đáp: “Đương... đương nhiên rồi, ba năm qua ông đây chưa được đụng tới miếng thịt nào, lần này phải ăn cho thỏa thích!”

Chuyện này quyết định như vậy, tôi cũng hưng phấn đến ngủ không yên giấc, tắm rửa qua loa rồi dọn dẹp một vòng trong nhà, sau đó đến quán ăn trước chờ tên nhóc kia. Tôi nhìn một lượt thực đơn, món thịt nào cũng gọi lên một phần. Trời chưa kịp tối tên nhóc đó đã đến, tôi vừa nhìn, ơ hay, tên nhóc này cũng giỏi thật, ngồi tù ba năm mà còn mập ra cho được.

Hai người bạn cũ chúng tôi gặp lại, không nói hai lời đã thủ tiêu cả nửa bình rượu ngũ lương. Nhớ lại cuộc sống trước kia, lại nghĩ đến tình cảnh bây giờ đều không khỏi sứt sùi. Cứ uống đến lúc cơm no rượu say, chén đĩa trên bàn chất thành chồng cao ngất mới phát hiện những điều cần nói cũng đã nói hết cả rồi.

Khi đó tôi đã ngà ngà say, đầu óc trở nên lộn xộn, nghĩ đến chuyện hắn phạm tội năm đó, tôi ơ một tiếng, hỏi hắn: “Cậu nói thật cho tôi biết, mẹ nó chứ năm đó mấy người các cậu đổ được cái quái gì vậy? Ông anh họ ở Giang Tây của cậu sao lại phải lãnh án chung thân?”

Lời vừa thốt ra tôi lập tức hối hận, thậm chí sao lại hỏi chuyện này làm gì, lỡ như gợi lại chuyện buồn của hắn thì thật chẳng biết phải xử lý thế nào.

Không ngờ vừa nghe tôi hỏi vậy, mặt hắn đã lộ ra vẻ đắc ý, nghiêng răng mà nói: “Thứ tứ đồ ra, hà hà, rất là ma quái, không... không phải là tôi không muốn nói cho cậu biết, mà cho dù tôi có nói thì cậu cũng không biết được.”

Tôi thấy hắn khinh thường mình liền nổi giận: “Cậu có thôi đi không, ông đây cũng không còn là thằng nhóc chẳng biết gì của ba năm trước nữa. Đường Tổng Nguyên Minh Thanh, chỉ cần cậu nói ra hình dạng thì tôi sẽ biết ngay nó là thứ gì.”

Lão Dương thấy tôi nghiêm túc như thế, chỉ cười nói: “Nhìn... nhìn bộ dạng cậu kìa, còn nói cái gì mà Đường Tổng Nguyên Minh Thanh nữa chứ!”, nói rồi hắn nhúng đầu đũa vào rượu, vẽ lên bàn một thứ có hình dạng

kỳ lạ, “Cậu... cậu đã từng thấy thứ này chưa?”

Tôi say đến mắt mũi lơ lơ, nhìn mấy lần cũng không rõ, chỉ cảm thấy nó giống một thân cây, lại giống như một cây cột, liền mắng: “Cậu là con lừa chết tiệt, ngồi ba năm trong kỹ viện mà vẽ vờ không đỡ hơn được tí nào, hình cậu vẽ nên gọi là gì cho phải? Là một cái chày gỗ á!”

Lão Dương nói: “Cậu... cậu... cậu nhìn lại cho kỹ đi! Mắt... mắt mũi như cậu cũng chỉ xứng xem loại hình vẽ cỡ này thôi!”

Tôi cẩn thận xem lại, thật sự là không nhìn ra nổi hình này vẽ cái quái gì, bèn vặc lại: “Có quý mới biết cậu vẽ thứ gì! Cậu nhìn mấy cái nhánh này đi, ý cậu là hoa văn ấy hả? Tôi trông cứ như cái chạc cây ấy, tóm lại cái hình vẽ cùi bắp này tôi nhìn không nhìn ra được!”

Lão Dương đắc ý cười, hạ giọng ra vẻ thần bí nói với tôi: “Cậu dám...dám nói, đây là một cái chạc cây, chạc cây bằng thanh đồng to cỡ cổ tay?”

Tôi vừa nghe liền ó ra, hóa ra tên này dám đồ ra một một món đồ bằng thanh đồng, đúng là chán sống rồi mà, cho hắn lãnh án 3 năm đã là quá hời cho hắn rồi, tôi bèn nói: “Thứ này nặng lắm đó nha, những món nhỏ nhỏ cậu không đồ, lại đi đồ một món vừa to vừa quý như vậy, không phải là tự gọi người ta đến bắt mình sao?”

Hắn vỗ vỗ vai tôi, lột một củ khoai sọ nướng bỏ vào miệng, nói: “Cậu không ở đó nên không biết, chỗ kia không giống như tưởng tượng của cậu đâu, chuyện dài lắm.”

Tôi cũng có nghiên cứu chút ít về đồ đồng, cân nhắc hình vẽ thứ kia của hắn, chợt nhớ trước đó không lâu ở gò Tam Tinh có đào ra rất nhiều cây thanh đồng, cũng khá giống món này.

Gò Tam Tinh là di tích của nước Thục cổ, nghiêm túc mà nói đó không phải là phạm vi mà giới mua bán đồ cổ chúng tôi có thể rớ tới, vì niên đại quá xa, giá trị quá lớn, có hét giá bao nhiêu cũng không bị xem là đắt. Nếu chỗ lão Dương từng đến có thứ này cũng không biết đối với hắn là may hay rủi nữa.

Tôi liền nổi lên hứng thú với thứ đó, bèn hỏi hắn chuyện lúc ấy diễn ra như thế nào. Hắn uống cũng nhiều nên không thèm giấu diếm gì cả, kể hết từ đầu tới cuối cho tôi nghe.

Khi đó, bọn họ đi vào Tần Lĩnh đã hơn mười ngày, ngoại trừ rừng rậm ngút tầm mắt ra thì chẳng có thứ gì khác, coi như sắp rơi vào hoàn cảnh hết đạn cạn lương.

Lão Dương và anh họ hắn thật ra đều không có kiến thức cơ bản về trộm mộ, chỉ có nhiệt huyết tràn đầy. Lúc đó anh họ hắn đã nản chí ngã lòng

muôn thoái lui, còn lão Dương thì vẫn kiên trì không chịu quay về.

Một ngày nọ, bọn họ lặn lội vào một khe núi khuất giữa núi non trùng điệp. Mấy ngày vừa qua họ không biết đã gặp được bao nhiêu khe núi như vậy, nhưng lúc ấy lão Dương lại phát hiện khe núi này có điểm khác biệt.

Nơi này không cao lắm so với mặt nước biển, nhiệt độ lại khá cao, cảnh vật lại vô cùng kỳ lạ. Ở trung tâm khe núi có một rừng đa già cỗi rộng kênh mông, chà, trong khu rừng đó không biết có đến bao nhiêu cây đa lớn hơn mười người ôm che khuất mặt trời, rễ đa bò đầy trên mặt đất, hầu như không còn chỗ trống để bước đi.

Anh họ lão Dương vừa nhìn cảnh đó liền cảm thấy có điểm không hợp lý, rừng đa quy mô lớn đến thế này không giống như được hình thành tự nhiên.

Nói về đất có câu châm ngôn, gọi là: “Hàm địa bất trường cao, nhật thượng cửu bát kiêu, ngốc sơn bất mạo lâm, tất hữu sa nê đào”, tức là, cỏ cây sinh trưởng ở nơi không bình thường, dưới lòng đất hoặc bốn phía xung quanh ắt có vấn đề, thường là có cổ mộ.

Bộ rễ đa như rắn quấn vào nhau, cánh rừng này rậm rạp hơn rất nhiều so với rừng cây bình thường, chỉ sợ muốn vào cũng không dễ dàng gì. Nhưng ngẫm lại, đã đến được đây, chịu biết bao nhiêu khổ sở mà may mắn vẫn chưa thấy đâu anh họ lão Dương cũng không cam tâm, liền hạ quyết tâm dẫn lão Dương cùng tiến vào.

Bọn họ cứ đi thẳng vào bên trong, đi mãi đến khi trời ngả về chiều mới đến gần khoảng giữa khu rừng. Ở đó bốn phía vắng vắng tiếng cú đêm kêu liên tiếp không ngừng, bốn bề tối tăm u ám. Cả đám bật đèn pin, giảm tốc độ di chuyển để khỏi lạc đường.

Đúng lúc đó, anh họ lão Dương vấp phải cái gì đó, suýt nữa ngã nhào. Lão Dương vội đỡ lấy anh, xoay người nhìn lại mới thấy dưới gốc cây đa có thứ gì đó bị đám rễ quấn lấy thành một khối lồi lên khỏi mặt đất.

Bọn họ dùng rìu nhỏ gạt sạch mớ rễ đa bao phủ làm lộ ra thứ bên trong, rọi đèn pin thì thấy đó là một tượng người đá phủ đầy rêu xanh, nhìn quần áo và trang sức thì dường như là phong cách trước thời Lương Hán, hoa văn Totem chạm nổi cực kỳ sắc nét.

Tượng người đá này xuất hiện khiến bọn họ lập tức hiểu ra, trong cánh rừng này thực sự có thứ gì đó tồn tại, lời cổ nhân nói quả không sai...

Bọn họ kiểm tra xung quanh tượng người đá, rất nhanh liền phát hiện dưới tầng lá đa rụng dày trên mặt đất là rất nhiều phiến đá lớn, dường như ẩn giấu di tích một con đường cổ. Tượng người đá được đặt ở bên rìa di tích thạch đạo cổ, giống như những kẻ canh giữ cho thạch đạo này.

Kết cấu như vậy có phải là thần đạo của hoàng lăng hay không? Lão Dương nhớ lại: lúc còn ở thôn nhỏ cách đây mấy chục dặm, có một ông già nói trong ngọn núi này chôn cất rất nhiều nhân vật thời Tây Tấn, lẽ nào sau bao nhiêu ngày khô cực bọn họ đã thực sự gặp được?

Nếu đúng là như vậy, mấy ngày khô sở vừa qua cũng thật đáng giá.

Hai anh em bàn bạc với nhau một chút, quyết định trước tiên cứ thử tìm kiếm dọc theo cổ đạo, nếu có cổ mộ gần đây, tất nhiên sẽ để lại dấu vết gì đó.

Bọn họ lặn lội theo cổ đạo thêm mấy giờ nữa, đi vào giải đất trung tâm khu rừng. Hai bên thạch đạo, bọn họ lại phát hiện được không ít di tích tượng người đá, cái thì nằm ngang trên thạch đạo, cái thì bị rễ cây quấn lấy, tất cả đều phủ đầy rêu xanh, dấu vết của thần đạo càng lúc càng rõ ràng.

Bọn lão Dương mừng thầm trong dạ, chân bước nhanh hơn. Chỉ kỳ lạ một nỗi, càng đi sâu vào cổ đạo, đám rễ cây lại càng dày đặc; cuối cùng bọn họ buộc phải chặt đứt rễ cây mới có thể vượt qua được, cứ như đám cây cối ở đây không muốn có người lạ vượt qua con đường này vậy.

Họ cứ miệt mài đi như thế đến quá nửa đêm, sức cùng lực kiệt mới thấy ánh trăng xuyên qua khe hở mấy tán cây trước mặt, dựa vào đó lão Dương ước chừng họ đã sắp đến cuối thạch đạo. Bọn họ leo qua một đồng đá lớn, lại chặt đứt đám rễ cây cuối cùng, cuối cùng đã vượt qua khỏi rừng đa.

Dưới ánh trăng lấp loáng, một hố đá trông như kim tự tháp lật ngược xuất hiện ngay trước tầm mắt họ, rộng cỡ một sân bóng lớn, hình dạng giống như một cái đầu khổng lồ. Hố nằm chính giữa rừng rậm, bốn phía thành hố được tạo hình bậc thang, chừng một trăm bậc, hướng thẳng xuống đáy.

Lão Dương nhìn cảnh ấy mà choáng váng, hẳn không sao tưởng tượng nổi nơi cuối thạch đạo lại là một di tích kiến trúc đồ sộ đến thế, chỉ cảm thấy tim đập rộn ràng, hai chân nhũn ra như muốn quỳ phục xuống lạy cái hố.

Nhưng tất nhiên đây không phải là cổ mộ, vậy rốt cuộc đây là đâu? Từ thời đại nào lưu lại?

Anh họ lão Dương dù có chút bản lĩnh thì nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng khiếp sợ, nói với lão Dương: “Chỗ này chắc chắn có liên quan đến một loại nghi thức cúng tế nào đó, nhìn qua giống như là một đàn tế, chúng ta mau xuống xem thử trong hố cúng tế có món minh khí nào không.”

Lúc này trăng đã lên, ánh trăng u ám lạ kỳ. Bọn họ mở đèn pin để khỏi bị vấp vào đám rễ ngổn ngang như rắn bò, mang theo tâm trạng lo lắng bất an bước xuống bậc thêm đá, tiến vào đáy hố.

Bốn phía xung quanh hố đều có rễ đa che phủ, nếu không lần theo cổ đạo

thì dù có đi ngang qua ngay bên cạnh cũng không thể phát hiện ra nơi này. Những phiến đá ở mặt trong của hố đã nứt vỡ gần hết như những mảnh rời của bộ đồ chơi ghép hình, rất nhiều rễ cây chen ra từ trong đá rồi lại biến mất trong khe hở bên cạnh, cả di tích gần như đã bị phá hỏng thành một bộ mặt hoàn toàn khác hẳn.

Đáy hố cũng bị che phủ bởi một tầng cỏ dại thật dày, chỉ một vài chỗ mới lộ ra dấu vết của những phiến đá xanh.

Cỏ dại cao đến cả nửa thân người, bọn họ vừa dùng dao phát vừa tiến tới, không bao lâu đã đến trung tâm của tế đàn.

Giữa tế đàn là một giếng đất có vòng đá xếp xung quanh, giếng sâu chừng hơn mười mét, soi đèn xuống dưới cũng chỉ thấy toàn cỏ là cỏ. Bọn họ hạ dây thừng xuống đáy giếng, trước tiên là tìm kiếm xung quanh, không tìm được gì liền trực tiếp hạ xẻng Lạc Dương.

Xẻng thứ nhất hạ sâu đến mười lăm mét vẫn không chạm được gì, lão Dương rút ra, kiểm tra bùn đất trên xẻng thì thấy trong đó còn hòa lẫn tro than, giống như có một lượng lớn vật chất bị thiêu hủy, hơn nữa bên trong tro than còn có mảnh vụn của gốm sứ và ngọc.

Than đất trong bùn nhão là những gì còn sót lại sau khi thiêu hủy tế phẩm, trong những thứ bị thiêu hủy còn có đồ gốm và ngọc. Xem ra giếng đất này là nơi thiêu hủy tế phẩm cúng bái dành cho người chết vào thời đó, và không chỉ được sử dụng một hai lần.

Lão Dương đã bắt đầu không kiềm chế nổi sự hưng phấn của mình. Trong lịch sử, khi cúng bái người ta thường thiêu hủy một lượng lớn đồ đồng tinh xảo cùng với đồ ngọc; nếu có thể đào ra được một hai cái thì bọn họ sẽ thật sự phát tài.

Bọn họ bắt đầu dùng xẻng thay phiên nhau đào không biết mệt mỏi, chỉ chốc lát sau, ở độ sâu bảy mét so với đáy giếng, họ đào được một lượng lớn mảnh vỡ của đồ ngọc và đồ gốm, không sao đếm hết. Nào là ngọc miếng, ngọc viên, bình gốm, hũ gốm, hầu như thứ gì cũng có, nhanh chóng chất thành một đống.

Đáng tiếc là đa số đồ ngọc và đồ gốm đều đã bị hư hại, giá trị không cao, điều này khiến cho anh em lão Dương vô cùng thất vọng, mà thất vọng nhất là không tìm được đồ thanh đồng như họ nghĩ.

Họ vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục đào, rất nhanh đã đào sâu đến mười mét nhưng vẫn không tìm được thứ gì tốt. Mà hố đất đào thẳng xuống hơn mười mét là đã đến giới hạn, nếu còn đào xuống tiếp nữa, có nguy cơ cả đạo động sẽ sụp xuống, bọn họ không thể không ngừng lại.

Anh họ hẳn khá là thận trọng, mới nói ta đào mãi vẫn không tìm được gì,

chỉ sợ thời có cái đàn tề này người ta không dùng tề phẩm bằng thanh đồng, dùng đào nữa, hốt mớ đồ nát này về bán đi cũng đủ gỡ vốn, coi như chúng ta đi chuyên này xui xẻo vậy.

Nhưng lão Dương không cam lòng, mặc kệ ông anh họ nói gì, hấn vẫn muốn tiếp tục đào. Lão Dương để cho anh họ leo lên, còn mình thì đào thêm gần hai giờ nữa, sâu đến khoảng mười bốn mét, bỗng nhiên nghe keng một tiếng, xẻng của hấn đụng phải một khối kim loại.

Hai anh em liếc mắt nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn xuống, phát hiện ngay giữa hố đất lộ ra một khối màu xanh thẫm.

Quả nhiên là có đồ thanh đồng. Lão Dương bỗng thấy hồi hộp, đến tay cũng run rẩy. Anh họ hấn reo lên vui sướng, vội quăng xẻng đi rồi nhảy vào trong hố, hai người bắt đầu dùng tay đào thứ đó lên.

Rất nhanh, một thứ kỳ lạ xuất hiện ngay trước mắt hai người. Trông nó giống như một cây gậy bằng đồng, nhưng không biết cụ thể là gì. Bọn họ phải phủi sạch lớp than và đất bám bên ngoài mới nhìn ra nó là một nhánh cây tinh xảo được đúc bằng thanh đồng.

Hai anh em vui mừng khôn xiết, họ chưa từng được thấy qua thứ này, chắc chắn là rất đáng tiền. Hai người vội dùng tay đào vòng xung quanh để lấy thứ đó lên, nhưng đào xuống mấy mét vẫn không rút nó ra nổi. Tiếp đó họ đành dùng xẻng để đào, đào tiếp sáu bảy mét nữa vẫn chưa thấy được phần gốc của nhánh cây.

Lão Dương bắt đầu cảm thấy kỳ quái, hấn từng buôn bán đồ cổ một thời gian nên cũng biết rất hiếm có món đồ thanh đồng nào dài quá ba mét. Nhưng thứ ngay trước mắt hấn thì thật dị thường, ước chừng phải cao đến hai mươi mét, không biết còn chôn bao sâu dưới lớp bùn đất này.

Đào động đã sâu gần hai mươi mét, còn cô đào sâu nữa chắc chắn sẽ sập, nhưng tay không trở về thật sự chẳng phải là chuyện dễ chịu gì. Hai người mờ mịt đứng ngây ra đó, không biết nên làm gì cho phải.

Cuối cùng, anh họ hấn nghĩ ra được một cách. Tại phần đất cách gốc của cây đồng khoảng hơn một mét, hấn hạ xẻng Lạc Dương hướng xiên về phía cây đồng, sau đó tiếp tục nới thêm ống thép hạ xiên xuống, hạ một hơi đến gần mười mét, tiếng gõ ống bắt đầu trở nên nặng nề rồi không gõ thêm được nữa.

Lão Dương nói đến đó, nét mặt trở nên khó xử, bèn châm điếu thuốc hít vào một hơi dài, nói: “Vậy có nghĩa là phần chôn dưới đất của nhánh cây kia còn sâu trên mười mét, suy ra cả cây ít nhất phải cao đến ba mươi mét; một vật lớn như vậy, dù có đào ra được thì cũng không vác về nổi.”

Tôi nghe xong lú cả lưỡi, cảm thấy tên này cũng có khoa trương thêm ít

nhieu. Ti Mẫu Mậu Đĩnh khai quật được ở Hậu gia trang thôn Võ Quan, An Dương, Hà Nam là món đồ đồng lớn nhất cả nước, cũng chỉ cao hơn một mét. Thời đó muốn đúc một thứ lớn như vậy đã cần đến sức lực của gần hai ba trăm người, vậy cần đúc một cây thanh đồng cao hơn ba mươi mét chẳng phải là cần huy động đến hàng vạn người sao?

Nhưng thấy hắn nói nhiều như vậy tôi cũng không nỡ bẻ lại, bèn hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Có tiếp tục đào xuống nữa không?”

Lão Dương nói: “Không, tôi còn định đào nữa, nhưng anh họ tôi lại đột nhiên nói thứ này có thể là thần vật, không chừng là mọc ra từ trong lòng đất, không thể đào được. Sau đó tôi lại nghĩ có tiếp tục đào nữa cũng không an toàn nên thôi... cậu thấy có lạ không? Tôi đoán gốc cây đó chỉ là phần trên của một món đồ thanh đồng cực lớn, phần bên dưới có lẽ còn lớn hơn nữa; nếu đào hết ra, có lẽ sẽ chấn động cả thế giới.”

Tôi cảm thấy khó hiểu: “Vậy là cậu không mang được cây thanh đồng kia ra, thế sao lại bị tóm?”

Hắn đáp: “Chuyện này nói tiếp lại thấy kỳ lạ, khi ấy chúng tôi không cam lòng, đào tiếp mấy hố nữa ở chỗ khác, cuối cùng đào ra được một mớ bát gáo nồi chậu nguyên vẹn, sau khi ra khỏi Tần Lĩnh thì kiếm chỗ để tẩu tán. Nhưng anh họ tôi sau khi thấy vật kia thì thần kinh bắt đầu có vấn đề, vừa vào nội thành hắn đã nói oang oang cho người ta biết chuyện về nhánh cây thanh đồng. Dân vùng Tần Lĩnh xưa nay vốn có ác cảm đối với đám đào trộm mộ, tin đồn cũng lan truyền rất nhanh. Lúc chúng tôi vừa ra khỏi một tiệm đồ cổ, có mấy người nghe anh họ tôi nói lung tung, nhìn ra thân phận của hai anh em liền chạy đi tố giác! May mà anh công an đi bắt người là đồng hương của chúng tôi, thấy tôi còn trẻ nên bày vẽ cho tôi nói là “bị người ta lừa” mới gỡ được thành án ba năm. Còn anh họ tôi vốn cũng chỉ chịu án bốn năm năm thôi, ai ngờ ông tự dung nổi cơn điên, bao nhiêu chuyện đổ đầu từ trước đến giờ đều phun ra hết, cuối cùng lãnh án chung thân, thiếu chút nữa là dựa cột rồi.”

Tôi “Ồ” một tiếng: “Cậu làm nghề này bao lâu sao chẳng có tí kinh nghiệm nào, thế mà tôi còn tưởng cậu đem mấy món đồ đó về đến tận nhà chứ. Tôi đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có tẩu tán mình khí ngay gần đó. Đã làm nghề không đàng hoàng rồi, lại còn nhằm ngay vào dân bản xứ, cái này gọi là quả báo nhãn tiền đó.”

Lão Dương thần bí cười: “Cũng... cũng không thể nói là tôi không vớ được... được gì, cậu xem thứ này đi... thế nào?”, nói rồi chỉ vào khuyên tai mình đang đeo!

§2. Chuông Lục Giác

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Tôi chồm qua nhìn cho rõ, ánh mắt lập tức bị vật đó cuốn hút. Tôi còn kéo vành tai hẳn đến trước mặt để xem cho kỹ, vừa nhìn rõ, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Chiếc khuyên tai kia lớn bằng ngón tay út, hình dạng vuông vức nhìn sơ qua có lẽ ai cũng tưởng đó chỉ là loại khuyên tai rẻ tiền một đồng hai đôi mua ở quán ven đường; tôi phải nhìn kỹ mới phát hiện ra đây thực chất là một cái chuông lục giác.

Dù là hình dạng hay màu sắc, ngoại trừ chuyện cái này hơi nhỏ một chút ra thì khá giống với loại chuông tôi đã nhìn thấy trong động xác và trong ngôi mộ dưới đáy biển, có điều hoa văn trên đó hình như có hơi khác một chút.

Tôi lập tức tỉnh rượu đến quá nửa, hỏi hẳn: “Cậu tìm đâu ra thứ đồ chơi này vậy?”

Hắn bị tôi kéo đến méo miệng, nổi sùng: “Mẹ nó, cậu... cậu... cậu uống nhiều quá rồi! Cậu có biết tôi... ghét nhất bị người khác kéo tai không, cậu còn... còn kéo nữa tôi sẽ xử cậu luôn đó!”

Tôi thấy mình có chút men rượu vào người thì ra tay cũng hơi thô bạo thật, vội thả tai hẳn ra.

Hắn xoa xoa cái tai bị tôi kéo đến đỏ hồng, khước miệng co giật: “Khi thật, cậu đúng là đồ thô lỗ, nhìn thấy đồ tốt cũng đâu cần phải mạnh tay như vậy, ời cái lỗ tai đáng thương của tôi.”

Tôi không hơi đâu tranh luận với hẳn, chỉ hỏi: “Nói mau, thứ này là sao, kiếm được từ đâu?”

Hắn cười hì hì, đắc ý nói: “Chưa từng thấy chứ gì, tôi nói cho cậu biết mà tức chết, thứ này tôi tìm được trong hố hiến tế đó, lấy từ trên người một cái bánh tông, sao nào? Cậu nhìn đi, sắc xanh lại pha đen, chính là đồ thanh đồng cổ thượng hạng, đẳng cấp cao hơn hẳn mấy món đồ giả mà cậu đang bán.”

Tôi càng nghe càng rối: “Bánh tông cái gì? Chẳng phải cậu nói là chỉ đào ra được mấy cái nồi bát gáo chậu gì đó thôi sao? Sao lại lôi đâu ra một cái bánh tông nữa?”

Lão Dương còn tưởng tôi đang ghen tị với hẳn, lại càng đắc ý: “Cái bánh tông kia quấn kín trong dây thừng, trông như cái kén tằm. Tôi đào ra được ở một hố đất khác, đại khái là người này lúc còn sống thân phận cũng khá cao,

thứ này đeo... đeo trên tai cái bánh tồng đó, tôi thấy vừa mắt bèn tháo xuống. Sao hả, cậu mắc chứng gì mà căng thẳng dữ vậy? Thứ này có lai... lai lịch thế nào? Có đáng tiền không?”

Đầu tôi rơi tung, trăm ngàn ý nghĩ cùng nảy sinh một lượt. Tôi cau mày, thầm hỏi đó rốt cuộc là nơi nào? Loại chuông này xuất hiện ở đó, chẳng lẽ cái hồ đá mà hấn kể có mối liên hệ với những chuyện mà tôi từng trải qua?

Lúc này lão Dương mới phát hiện ra điểm bất thường, kỳ quái hỏi: “Sao mặt mũi cậu nhăn nhó khó coi vậy? Dù thấy tôi có đồ tốt cũng đâu cần tỏ thái độ đó, nếu cậu thực sự thích thứ này thì để tôi tặng cậu luôn.”

Tôi nói: “Không phải, mẹ nó chứ, chẳng giấu gì cậu, cái khuyên tai của cậu không phải vật tầm thường. Tuy tôi không rõ lai lịch của nó nhưng đã từng thấy nó ở chỗ khác, chuyện là thế này...”

Tôi đem chuyện Lỗ Vương cung và chuyện trong hải đấu ra kể tóm tắt lại cho hấn nghe, đặc biệt nhấn mạnh đến mấy cái chuông kia, chỉ thấy sắc mặt hấn lúc trắng lúc xanh, tóm lại là mờ mịt.

Một lúc lâu sau hấn mới than: “Bà ngoại con ơi, tôi còn tưởng ba năm ngồi tù của tôi cũng đủ ớn cả đời rồi, ai ngờ đem ra so với chuyện của cậu thì chẳng là cái đinh gì hết. Cậu mà bị bắt thì chỉ có nước xử bắn thôi nha.”

Tôi thật không ngờ lại hấn lại hăm mộ mình đến thế, bèn nói: “Chuyện này thì có gì mà hay ho, nếu sớm biết đồ đấu phải khổ sở đến thế thì có đánh chết tôi cũng không bao giờ chui xuống đó.”, rồi chỉ vào tai hấn: “Cái chuông của cậu mới quái gỡ, chỉ cần rung lên lập tức khiến cho người nghe trở nên mê muội. Tôi không hiểu sao cậu đeo nó ngay bên tai mà đến giờ vẫn không việc gì?”

“Không đến nỗi quái gỡ như cậu nói chứ, để tôi lấy xuống cho cậu xem thử!”, nói đoạn liền tháo khuyên tai xuống.

Tôi soi chiếc khuyên tai dưới đèn, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, lập tức hiểu rõ nguyên nhân, thì ra bên trong cái chuông này có rót nhựa thông nên không thể rung lên thành tiếng. Tôi lại cẩn thận xem xét cả hai mặt, càng xem càng thấy nó giống y hệt với cái tôi đã gặp trong cỗ mộ.

Lão Dương thấy tôi lật qua lật lại xem tới xem lui, tưởng tôi thích thứ này bèn đeo lại vào tai rồi nói với tôi: “Nếu cậu thật sự thích nó thì ở chỗ đó vẫn còn vô khối, toàn là bánh tồng vẫn còn nguyên đai nguyên kiện chưa bị ai phát hiện. Tôi đã đánh dấu đường đi, tội mình có thể tìm đến lần nữa, nói không chừng còn có thứ bảo bối khác.”, nói rồi nhìn quanh bốn phía, hạ giọng, ra vẻ thần bí: “Nói thật, thằng bạn nổi khổ của cậu đang ở vào hoàn cảnh cực kì tệ hại, mấy ngày nay tôi tính quay lại đó làm thêm chuyến nữa.”

Tôi tưởng hấn đang nói đùa, liền đáp: “Thôi dẹp đi, tôi không muốn ăn

com tù chung với cậu đầu. Mà cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, cứ sống yên ổn là tốt rồi!”

Lão Dương nhích lại gần tôi, trịnh trọng nói khẽ: “Đừng...đừng nói thế, cậu nghĩ lại đi, cậu còn được gia đình lo... lo cho, muốn thế nào cũng được, còn tôi đã lãng phí mất ba năm rồi, giờ chỉ có hai bàn tay trắng, không thể không... không tính toán cho tương lai!”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn không giống như nói đùa, liền mắng: “Cậu mơ à, mẹ nó chứ phí mất ba năm đi đóng gạch, tôi nói cho cậu biết, ra tù còn bị bắt lại coi như cố tình tái phạm, mà như thế là bị phạt nặng. Lỡ cậu sơ ý bị bắt lần nữa, không chừng người ta còn cho đi dựa cột luôn ấy chứ.”

“Nếu xui xẻo đến thế thì cũng đành chịu thôi.” lão Dương nói, “Tôi cũng đâu còn lựa chọn nào khác, túng quá hóa liều mới phải tính đến nước này. Tôi nghĩ kỹ rồi, đầu tiên ta đến Hàng Châu ở vài ngày, sau đó đi Tần Lĩnh, thế nào cũng phải đổ cho được mười mấy vạn. Hôm nay tôi tìm cậu cũng chính vì chuyện này, cậu là anh em tốt của tôi, mong cậu có thể đi cùng, đổ được thứ gì thì chúng ta chia nhau.”

Tôi nhìn vẻ mặt rầy rĩ của hắn mà nổi sùng: “Cái gì mà không còn lựa chọn nào khác, không phải cậu đang thiếu tiền đấy chứ? Thiếu bao nhiêu cứ nói, nể tình anh em tôi tính lãi cho cậu bằng 95% lãi suất cố định của ngân hàng trung ương thôi.” (đồ gian thương =)))))) tưởng em bảo thiếu đâu tôi giúp phần nào, hóa ra là thiếu đâu tôi cho vay tính lãi =))))))

Lão Dương đẩy tôi một cái, khinh khỉnh nói: “Cậu dẹp đi, cậu có bao nhiêu tài sản tôi còn không rõ sao. Hỏi vay cậu tám hay mười vạn cậu còn kham được, chứ nhiều hơn nữa cậu lấy đâu ra? Rõ thật là, còn làm bộ hào phóng.”

Tôi mắng: “Tám vạn mười vạn cậu còn chê ít, mẹ nó chứ cậu định làm gì? Phải lòng siêu sao à? Mẹ kiếp cậu ăn no rửng mỡ rồi vẽ thêm chuyện đầy hủ, làm ơn chín chắn giùm một chút đi.”

Lão Dương nghe không lọt tai, chửi thề một tiếng, khoát tay nói: “Tôi muốn làm gì đâu liên quan đến cậu, cậu không có tiền thì thôi, đừng có lên mặt dạy đời tôi... thôi quên đi, anh em bọn mình lâu ngày gặp lại, có giúp hay không cũng chẳng vấn đề gì, đừng nhắc đến chuyện bực mình nữa.”, nói rồi rót rượu cho tôi.

Tôi thấy hắn khinh thường mình, men rượu bốc lên, nổi giận đùng đùng: “Tôi nói cậu nghe nè lão Dương, con mẹ nó, cậu đừng có khinh người quá đáng. Mấy năm nay tôi cũng có chút tiền dư dả, cậu nói thật cho tôi biết cậu cần bao nhiêu tiền, tôi lập tức đưa cho cậu!”

Hắn nhìn tôi, hơi rượu cũng bốc lên, nghiêm túc đứng dậy xòe bốn ngón

tay hươu hươu trước mặt tôi: “Chùng này, cậu mà có thì tôi làm trâu cho cậu cưỡi cũng được.”

“Bốn mươi vạn?”, tôi hỏi, vậy cũng không nhiều lắm, hiện giờ bốn mươi vạn tưởng lớn chứ thực ra chẳng thấm vào đâu, “Không thành vấn đề, tôi đi lấy ngay, nhà tôi có đủ!”

Không ngờ hắn lại lắc lắc đầu: “Thêm một con số 0 nữa!”

“Bốn trăm vạn?”, tôi há hốc mồm, cả người lạnh toát, “Má ơi, tôi nể cậu rồi đó, con mẹ nó cậu cần từng ấy tiền làm cái khi gì?”

Lão Dương than một tiếng, đáp: “Cậu đừng hỏi nhiều, tóm lại là tôi đang thiếu chùng ấy tiền, cậu nói xem cậu có đào ra được nhiều đó không?”

Bốn trăm vạn không phải là số tiền nhỏ, mặc dù trong buổi đầu giá thì một món đồ sứ vỡ bất kỳ cũng có thể chém tới hơn một ngàn vạn, nhưng phần nhiều là những thứ được mua đi bán lại nhiều lần. Sức mua trên thị trường có hạn, những thứ văn vật lấy lên từ đầu lần sang tay đầu tiên lợi nhuận thường không cao, thu về khoảng mười vạn là mừng lắm rồi, bốn trăm vạn này tôi thật sự không có.

Lão Dương thấy vẻ mặt hoang mang của tôi, biết tôi đang hoảng, bèn rót đầy cho tôi một chén rượu, còn nói: “Tôi biết ngay cậu không có mà. Nếu chỉ cần bốn mươi vạn thì tôi tìm tới cậu làm gì?”

Tôi nói: “Đừng quyết định sớm thế, để tôi giúp cậu đi hỏi vay mấy chỗ xem thế nào, người làm nghề này phát lên nhanh lắm, không chừng có thể lo liệu được. Nhưng cậu phải cho tôi biết cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì?”

Lão Dương xoay đầu đi, hừ một tiếng: “Xoay sở cái quái gì chứ, cậu tính hỏi ai mà xoay sở, bạn bè cậu có ai là tôi không biết đâu, làm gì có ai kham nổi món tiền lớn như thế. Hơn nữa chuyện này tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết được, dù sao có bốn trăm vạn này là có thể giải quyết một việc lớn liên quan đến tính mạng tôi.”

Tôi thấy cũng phải, phần lớn bạn bè tôi đều là do lão Dương giới thiệu, thật sự không có mấy người dư dả để cho mượn. Còn hỏi ông già tôi ấy à, không chừng lão quý keo kiệt ấy còn bóp chết tôi ấy chứ, chuyện này đúng là không đơn giản chút nào.

Lão Dương vỗ vai tôi, dùng một giọng điệu vờ vịt mà nói: “Lão Ngô, vậy mới nói chúng ta đừng có vay tiền, bàn cách khác đi, tốt nhất là cậu chịu khó chịu khổ một chuyến, cùng tôi vượt qua trận gian nan này. Dù sao với cậu thì đây cũng không phải lần đầu tiên, cậu cũng đừng ngại. Suy cho cùng thì như thế chưa thể gọi là đồ đầu, chúng ta đến cái hồ tuần táng kia, cậu giúp tôi kiểm tra cái nào đáng giá cái nào không, vậy chỉ gọi là nhặt của rơi thôi, đâu có phạm pháp. Cậu cứ coi như là đi du lịch một chuyến đi, bên đó non xanh

nước biếc sơn nữ mỹ miều, cậu vẫn còn cô đơn chứ gì, cứ vào đó xem thử, không chừng còn lấy được một cô người Thái về làm vợ.” (Chém chết lão Dương, dám xúi tiểu thụ nhà người ta đi lãng nhãng à =))))))

Tôi không hơi đâu nghe hấn nói nhảm, lắc đầu: “Cậu nói đơn giản quá, chỗ tôi tàn cậu nói có thể kiếm được bốn trăm vạn sao? Nếu muốn làm một vụ lớn thì cậu phải tìm đến mộ thời Lương Hán kia, mà loại mộ đó thì người ta đã đổ hết lâu rồi, cậu có đi cũng chỉ phí công thôi.”

Lão Dương kiên nhẫn nói: “Trời đất, cậu nghĩ tôi là đồ ngốc à, chuyện này cậu chưa nghĩ thấu đâu. Tôi cho cậu biết, lần này tôi không quay lại chỗ cái hồ cúng tế kia nữa. Lần trước đến đó với ông anh họ, ông ấy nói gần hồ cúng tế chắc chắn có lăng mộ hoàng tộc cỡ lớn. Bây giờ tôi lấy đó làm mục tiêu, cậu cũng biết chút phong thủy, cứ đến đó xem thử, tôi nghĩ nhất định có thể tìm được!”

Tôi phớt lờ hấn: “Cổ mộ tôi lại càng không muốn, cậu đi mà tìm người khác.”

Lão Dương đẩy tôi một cái: “Lão Ngô, cậu không phải là anh em của tôi sao, nghĩ lại mà xem, nếu đi cùng tôi thứ nhất cậu có thể giúp tôi, thứ hai, cậu còn có dịp điều tra về chuyện của chú Ba cậu. Chuyện này ít nhiều liên quan đến chú Ba, coi như cậu không vì tôi thì cũng vì chính cậu, sao không đi thử một chuyến cho biết chứ?”

Hấn nhắc tới chuyện chiếc khayên tai, tôi lại cảm thấy khó chịu. Hấn nói thế quả không sai, chuyện của chú Ba cứ mơ mơ hồ hồ, manh mối ít đến thảm thương, mà loại chuông này đã từng xuất hiện trong động xác gần Miếu Hạt Dưa lần hải đấu, hấn là có liên quan rất mật thiết, nếu không nắm lấy cơ hội này chỉ sợ về sau muốn điều tra lại càng thêm khó khăn.

Nhưng nhớ lại hai chuyện đi vừa rồi, chân tôi lại bắt đầu muốn nhũn ra, giờ nhớ lại vẫn chưa hết sợ, hơn nữa leo núi còn vất vả đủ đường, tôi thật sự không muốn thử.

Tôi do dự mất vài phút, nghĩ đi nghĩ lại, nếu tôi không đi chuyến này thì chỉ sợ từ rày về sau không cách nào sống thanh thản được. Lão Dương hiềm khi năn nỉ tôi đến mức này, nếu còn tiếp tục từ chối, sau này cũng khó nhìn mặt nhau. Hay là cứ đồng ý trước rồi đến đó xem tình hình thế nào, nếu quả thật không kham nổi thì đến lúc đó đổi ý cũng được.

Chúng tôi vốn là hạng người mệnh phạm Thái Cực, rất hiếu kỳ đối với những chuyện bản thân không biết rõ. Tìm được cái cơ hợp lý rồi, tôi cũng vững tâm hơn hấn.

Nghĩ thế tôi liền hạ quyết định, nói với lão Dương: “Được rồi, nếu cậu đã nói thế thì tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến, nhưng trước hết cậu phải đưa

khuyên tai cho tôi xem thử xem nó thuộc triều đại nào, có đáng tiền không. Nếu nó là đồ rẻ tiền, tức là chỗ kia không đáng để ta phí công, cậu còn phải tính kế khác.”

Lão Dương vừa nghe tôi đồng ý giúp hắn thì vui mừng khôn xiết, vội gạt đầu lia lịa: “Được, cậu nói gì tôi nghe đó, tặng luôn cho cậu cũng được!”

Tôi nói: “Nhưng tôi đã cảnh báo trước rồi đó, nếu đã đi thì bất cứ chuyện gì cũng phải nghe lời tôi, muốn đánh rắm cũng phải báo trước với tôi một tiếng, đồng ý không?”

Tên nhóc này đã sớm bỏ lời tôi ngoài tai, hồn đã bay tuốt đến Tần Lĩnh luôn rồi, vừa rót rượu cho tôi vừa nịnh nọt: “Được rồi được rồi, chỉ cần đồ được bốn trăm vạn thì cậu chính là cha mẹ tái sinh của tôi. Đừng nói là không được đánh rắm, cậu muốn tôi hít rắm cũng không thành vấn đề!”

Hai chúng tôi sẵn men rượu liền thỏa thuận luôn chuyện này. Sau lại tán dóc đủ chuyện trên trời dưới đất, uống đến tận nửa đêm, say khướt nằm gục luôn xuống mặt bàn.

Một tháng sau đó, mỗi người chúng tôi đều có chuyện riêng cần xử lý. Những trang thiết bị chúng tôi mua trong chuyến đi Sơn Đông lần trước đã bị chôn vùi tại chỗ, phải mua mới toàn bộ. Tôi dựa vào kinh nghiệm từ hai chuyến đi vừa rồi liệt kê một số thứ ra giấy, để lão Dương chuẩn bị cho chu đáo.

Sau đó tôi dựa vào vài mối quan hệ chuẩn bị một ít thuốc men trong quân đội. Lúc đi Sơn Đông, bình nước mang theo thật sự quá nặng, tiêu hao thể lực khủng khiếp. Khe núi bên trong Tần Lĩnh có nhiều mạch suối ngầm, không cần mang theo quá nhiều nước, nhưng lại cần mang theo một ít thuốc tiêu chảy. Dạ dày đám dân thành thị chúng tôi chắc chắn không thích ứng nổi với nước suối thiên nhiên trong núi rồi.

Dặn dò xong tôi bay đi Tế Nam, đến chợ Anh Hùng sơn gặp lão Hải, đưa viên Ngưu Nhân Thạch của Bàn Tử cho ông ta xem thử.

Lão Hải thấy nó thì vui đến mức cười toe toét không ngậm miệng lại nói: “Đại gia à, tôi đây buôn bán đồ cổ, thứ này hẳn là nên đem đến tiệm châu báu bảo bọn họ định giá thì hơn.”

Tôi nói: “Viên Ngưu Nhân Thạch này cũng là đồ cổ đó nha, ít nhất phải đến bốn trăm năm tuổi.”

Lão cười cười: “Tôi cũng biết vậy, thứ ngài lấy ra chắc chắn là đồ tốt. Có điều viên ngọc này nếu đính trên trâm cài tóc hay trên mũ thì quả là bảo bối, nhưng cậu lại chỉ có một viên ngọc không như vậy thì tôi biết làm thế nào? Cậu nói đây là đồ cổ người ta cũng không tin tưởng lắm đâu. Hay là thế này đi, tôi giúp cậu làm một cây trâm ngọc khảm viên Ngưu Nhân Thạch này lên,

xem thử có bán được hay không? Tôi đưa cho cậu ít tiền đặt cọc, cậu cứ để đồ lại đây, người có con mắt tinh tường tự nhiên sẽ trả giá cao thôi.”

Lão chân thành nói vậy, tôi cũng không thừa thời gian mà đôi co qua lại với lão về chuyện này, đành cầm hai mươi lăm vạn tiền cọc vội quay về Hàng Châu. Sau đó tôi đem chiếc khuyên tai lão Dương cho đi tìm một người bạn của ông nội, nhờ ông ấy xem thử lai lịch của chiếc chuông này thế nào, rốt cuộc có đáng giá để tôi lặn lội đường xa đi Thiểm Tây hành xác một chuyến hay không.

Ông cụ đó họ Tề, là một trong những người buôn đồ cổ sớm nhất ở Hàng Châu, hiện giờ có thể đứng ngang hàng với giáo sư cấp quốc gia, có chỗ ngồi danh dự trong nhiều trường đại học, đặc biệt ông ấy còn nghiên cứu khá nhiều về dân tộc thiểu số. Lúc đưa cái chuông kia ra, tôi phát hiện ông ấy nhìn nó chăm chăm, bàn tay nhận lấy chuông cũng run lên.

Ông Tề cầm lấy chuông đồng, xem xét nó suốt ba tiếng đồng hồ, lật ra sáu bảy cuốn sách dày cộm mới chịu ngẩng đầu lên. Tôi ngồi chờ bên cạnh đến gật gà gật gù, ông nhìn tôi, thờ dài: “Thật hồ thẹn, lão già này đã nghiên cứu về dân tộc thiểu số bao nhiêu năm mà vẫn chưa từng thấy qua vật này, Tiểu Tà, cháu nói rõ ràng cho ông biết, thứ này lấy từ đâu ra?”

Trước mặt người lớn tôi cũng không dám đáp lấy lệ, liền thêm mắm dặm muối lung tung kể thành một câu chuyện. Nhìn ông ấy nghe mà hai mắt sáng lên, tôi cảm thấy chuyện này có vẻ không đơn giản, bèn hỏi: “Ông à, thứ này có vấn đề gì sao?”

Ông lại thờ dài, nói là dựa theo phân tích của mình, kỹ thuật làm nên chiếc chuông này nằm trong giai đoạn từ triều Hạ đến triều Tây Chu, hoa văn trên đó tên là song thân nhân diện văn xà (hoa văn rắn mặt người hai thân), rất có khả năng thứ này có nguồn gốc từ một quốc gia thời cổ ở khu vực từ Thiểm Tây đến Hồ Bắc có tên gọi là “Xá Quốc”; mà quốc gia này đã đột nhiên biến mất từ hai ngàn năm trước.

Lịch sử của quốc gia này có khi rõ khi không, chỉ còn lại một ít thông tin được ghi chép vụn vặt trên thẻ tre cổ, vào khoảng đầu thời Tây Chu đột nhiên phát triển thịnh vượng, đến giữa thời Tây Chu lại bất ngờ mất tích không để lại dấu vết, cứ như đã biến mất trong rừng núi hoang sơ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến hai mươi năm.

Rất nhiều câu chuyện thần thoại đều có nhắc đến sự tồn tại của họ, trong Sơn Hải kinh cũng có một đoạn ghi chép rất dài, trong đó nhắc đến “Xá Quốc” nằm phía ngoài Tứ Xuyên, có lẽ chính là quốc gia này. Chữ Xá đọc chệch từ chữ Xà, dân tộc này thờ cúng một loại rắn mặt người hai thân như thần linh, nên trên rất nhiều thứ trang sức đều có hoa văn rắn hai thân.

Bây giờ hầu hết những người nghiên cứu lịch sử của quốc gia này cho rằng, “Xá Quốc” là hậu duệ của một nhóm người tách ra từ “Hoa Tư cổ quốc”, nhóm người này muốn đưa xã hội lúc ấy trở về chế độ mẫu hệ. Xá Quốc lấy hình vẽ răn mặt người hai thân làm biểu tượng chủ yếu là vì “Hoa Tư cổ quốc” có truyền thuyết về “Phục Hy mặt người thân răn”.

Bởi lẽ những tư liệu này đều lấy từ sách cổ và tài liệu khai quật được, cho nên quốc gia này có thực sự tồn tại hay không luôn là vấn đề gây tranh cãi trong giới học thức. Cái chuồng này nếu đưa tới chợ đồ cổ, có lẽ sẽ không ai nhận ra giá trị của nó, nhưng đối với một số người có chút ít nghiên cứu chuyên môn thì lại là báu vật vô giá.

Tôi nghe nói thứ này ít được biết đến, trong lòng không khỏi hồi hộp. Nếu quả thật như vậy, cho dù chúng tôi có thể tìm đường vào cổ mộ đem đồ ra, chỉ sợ cũng không bán được giá cao, chuyến đi này e rằng chỉ phí công thôi.

Ông Tề thấy vẻ mặt của tôi liền hỏi có phải tôi gặp rắc rối gì không? Tôi biết ông là một thương nhân già dặn kinh nghiệm, bèn kể cho ông về tình cảnh của mình.

Ông suy nghĩ một lát, đầu tiên là mắng tôi một chập, sau lại vỗ vỗ vai tôi, nói rằng nếu tôi muốn bán thứ này, ông có thể giúp tôi tìm được người mua giá cao, bốn trăm vạn hoàn toàn không thành vấn đề; có điều chuyện này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Nghe xong, tôi cũng ngầm hiểu được đại khái. Mẹ nó, ông già này xem ra cũng là dạng trùm trong đường dây ngầm, có lẽ đã hoạt động bí mật từ trước giải phóng. Nhưng đã có ông ấy nhận làm môi giới thì tôi cũng hoàn toàn yên tâm, vội gật đầu cảm ơn.

Trước khi rời khỏi chỗ ông Tề, tôi còn mang theo không ít tư liệu về Xá Quốc. Tôi tranh thủ giờ ra xem trên taxi, thấy có rất nhiều hình chụp bích họa, trong số đó có một bức rất kỳ lạ, đó là hình ảnh nhiều người quỳ lạy trước một thân cây, xem chú giải bên cạnh thì hình như đây là hoạt động cúng tế vô cùng quan trọng của Xá Quốc, cúng tế một loại “cây Xà Thần”, truyền thuyết nói rằng chỉ cần hiến máu tươi cho loại cây này là có thể cầu được ước thấy, là một loại cây ước nguyện.

Cái cây này nhìn rất giống với hình lão Dương đã vẽ cho tôi xem, chẳng lẽ cây thanh đồng hấn đào thấy kia chính là biểu tượng của loại cây Xà Thần này?

Trong rất nhiều bức bích họa đều có hoa văn răn mặt người, rõ ràng chính là nét đặc thù của Xá Quốc. Tôi không nhớ nổi loại chuồng trong động xác gần Miếu Hạt Dưa và loại gập trong huyết mộ dưới đáy biển có hoa văn răn mặt người hai thân trên đó không, nhưng xem hình dạng thì những cái

chuông ở ba nơi này chắc hẳn có cùng một nguồn gốc, mà Xà Quốc thần bí này có thể là điểm mấu chốt.

Hai ngày sau, trên chuyến xe giường nằm đi Tây An, tôi và lão Dương nằm hai giường song song, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm.

Tôi vốn định đi máy bay đến Tây An rồi tính tiếp, nhưng khổ nỗi tôi không được nể mặt như chú Ba, một bao lớn hàng cấm bị giữ lại ở cửa an ninh, cuối cùng đành phải ngồi ô tô, hơn nữa cũng chỉ có thể ngồi xe hãng tư nhân.

Để tiết kiệm chi phí vận chuyển, xe chạy lúc nhanh lúc chậm, ngoặt trái queo phải trên đường đèo, cứ lặp đi lặp lại đến phát chán. Tôi với lão Dương tán dóc đủ chuyện, nào là chỗ kia có thể có một ngôi mộ thời Hán, nơi nọ có thể có một cái lăng thời Đường, khiến cho lão Dương hận không thể nhảy luôn khỏi xe mà đào.

Nói chuyện với nhau một hồi, lão Dương hỏi tôi, sau khi vào xem cái hồ ba năm trước hẳn đã đến, có còn muốn đi chỗ nào khác nữa không. Suy cho cùng vào núi đầu phải chuyện chơi, nếu mang được nhiều đồ thì không nên lãng phí, nếu có thể tìm được lăng mộ khác quanh đó lại càng tốt hơn.

Thực ra từ sớm tôi đã có tính toán, khu vực phụ cận có khả năng nằm trong phạm vi Xà Quốc cổ đại, ngoài cổ mộ gần hồ tuần táng hẳn là còn có những di tích khác, nếu có thể tìm được một hai cái, lấy vài món đồ đem về sẽ có ích rất nhiều đối với chuyện tôi muốn điều tra. Tôi âm thầm tính toán, không nói ra miệng, còn hay đùa với hắn: “Đừng có ham hố, mẹ nó chứ chưa chắc cậu còn nhớ đường, nếu không tìm thấy cái hồ tuần táng kia, để xem cậu lo liệu thế nào.”

Lão Dương nhìn tôi cười mờ ám, nói hắn đã sớm để lại ký hiệu, tôi liền cười lớn: “Ba năm, ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này thì ký hiệu nào lưu lại được ba năm chứ?”

Hắn cười ha hả đáp lời: “Cậu nhìn là biết ngay thôi, ký hiệu của tôi đừng nói là ba năm, có là ba mươi năm cũng vẫn còn nguyên.”

Tôi không biết hắn đánh dấu kiểu gì, cứ mặc kệ hắn, lại tán dóc một hồi rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Sau khi đến Tây An, chúng tôi tìm một nhà khách nhỏ nghỉ qua đêm, dùng thử món cơm rang dưa chua ăn với canh phù dung đặc sản của địa phương, nhân tiện đi dạo chợ đêm, đi đến tận mười hai giờ, lão Dương lại thèm món cơm rang, gào rú đòi đến quầy bán hàng ăn đêm. Chúng tôi tùy tiện tìm một quán nhỏ ven đường ngồi xuống, gọi hai chai bia, vừa uống vừa ăn. Lúc này tôi cũng chẳng còn kiêng kỵ gì, thậm chí chúng tôi dùng khẩu âm phương Nam, người ở đây có nghe cũng không hiểu, mới vô tư bàn về chuyện đồ đấu

ngày mai. Trò chuyện hăng say một hồi, chợt nghe ông già ngồi bên cạnh hỏi: “Hai cậu, muốn theo a đi buôn bán thổ sản không?”

§3. Theo Dõi

Editor: Nhôm
Beta: Thanh Du

Chúng tôi đang tán gẫu hăng say, hấn nói những câu không đầu không đuôi, giọng địa phương đặc sệt, mọi người nghe đều không hiểu. Lão Dương nghe vậy mới “A” một tiếng, hỏi: “A Đáp là nơi nào?”

Lão nhân kia thấy chúng tôi có vẻ không hiểu, liền thay đổi giọng từ tiếng địa phương sang tiếng phổ thông hỏi: “Ý của tôi là hai vị muốn đến nơi nào để buôn bán? Có phải đến lấy hàng thổ sản hay không?”

Tôi còn chẳng biết cái gì gọi là hàng thổ sản, hơn nữa người ở phía Nam tính tình lãnh đạm, ngoại trừ mấy thằng cha chào hàng thì không có mấy người lại tùy tiện bắt chuyện với khách qua đường. Nhất thời không biết đáp thế nào, cũng may có lão Dương nhanh trí, học theo điệu bộ của lão già kia, nói: “Tôi, chúng tôi tới đây du lịch, không có hứng thú với thổ sản. Ông là người bán hàng thổ sản phải không?”

Lão già kia cười ha hả, khoát tay với chúng tôi, trở về chỗ ngồi của mình. Hai người chúng tôi ù ù cạc cạc, chẳng hiểu chuyện gì, chợt nghe lão già ấy nhẹ giọng nói với mấy người ngồi cùng bàn: “Không sao đâu, hai đứa ngồi kia là thanh đầu thượng cương, ha ha, ta mắng chúng nó cũng không hiểu, không cần ra tay.”

Lão Dương nghe xong mặt liền biến sắc, hạ giọng bảo tôi mau đi. Tôi thấy khó hiểu, nhưng lại thấy vẻ mặt lão rất căng thẳng, đành bỏ lại mười đồng rồi bỏ đi với hấn. Tới một ngã rẽ, tôi vội hỏi lão Dương: “Sao lại phải đi? Rượu còn chưa uống hết một nửa.”

Lão lén lút nhìn trước ngó sau, đáp: “Ban...ban này lão già kia nói với tên ngồi cùng chúng ta là thanh...thanh đầu. Hồi tôi ngồi tù có nghe mấy người trước đây phiêu bạt giang hồ nói qua, ‘thượng cương’ chính là tiếng lóng vùng này ám chỉ việc trộm mộ, còn ‘thanh đầu’ ý bảo chúng ta không phải người qua đường. Bọn người này toàn thân tanh mùi bùn đất, chỉ sợ cũng là dân trong nghề, vừa rồi nghe chúng ta nói đến chuyện đồ đấu mới chạy qua nghe ngóng.”

Tôi cười, nói: “Vậy cũng đâu tới nỗi phải bỏ đi, bình đến tương đỗ, nước dâng thì đất chặn. Giữa nơi đông người như vậy, bọn họ làm gì được chúng ta?”

Lão Dương vỗ vai tôi, bảo tôi không hiểu chuyện, chuyện trong hắc đạo khó mà nói cho rõ ràng được. Những lời chúng ta nói ra khi này, không chừng đã bị nghe thấy hết, cũng không rõ người nghe hiểu được mấy phần.

Hiện giờ mộ tốt chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, nếu bị bọn chúng theo dõi, coi chừng đêm dài lắm mộng.

Tôi biết lão Dương đã từng ở tù, chỉ sợ lại nghe bạn tù thêm mắm thêm muối kể đủ chuyện trên trời dưới bể, không buồn cãi nhau với hắn, chỉ gật đầu rồi cùng hắn quay về nhà trọ.

Hôm sau, chúng tôi đi bộ suốt bảy giờ đồng hồ, mỗi người mang 15kg cả trang bị lẫn lương khô, hướng về phía long mạch lớn nhất Trung Quốc.

Trước đây tôi đã từng tới Tần Lĩnh một vài lần, mỗi lần tới đều có hướng dẫn viên dẫn đi, chẳng biết đường này nên đi thế nào. Lần này còn đi theo lão Dương, ba năm trước hắn cũng chỉ đi theo đoàn. Đoàn đi như thế nào lần này hắn cũng phải đi đúng như thế, bằng không sẽ lạc đường.

Chúng tôi đi dọc theo đường cao tốc Tây Bảo, theo lộ trình thì ước chừng ba giờ nữa sẽ đến núi Thường Dương thuộc thành phố Bảo Khê, Thiểm Tây, sau đó lại chuyển hướng đến đầu nguồn sông Gia Lăng.

Đường tôi đi hàng ngày thường thường đều là đi thẳng về thẳng. Đường quốc lộ lên Bàn Sơn này thì khác, cứ năm giây có một khúc cua nhỏ, mười giây có một khúc cua lớn, đầu tôi dán chặt vào lưng ghế trước, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo hết cả lên. Lão Dương lại càng tệ, đã ba năm hắn không đi xe, dọc đường đi đã muốn ngất xỉu, giờ tình hình lại càng nghiêm trọng, nôn ra mật xanh mật vàng, than thở: “Già rồi, già rồi, người già là giống vô dụng. Ba...ba năm trước cũng đi con đường này, tôi còn đủ sức ngồi cãi nhau với đám đàn bà con gái, ai ngờ lần này mắt còn chả mở được.”

Tôi nói: “Con mẹ nó, cậu đừng có nhiều lời, còn bày đặt đường cao tốc thì không chịu đi, đòi đi đường Bàn Sơn xoắn như cái ruột dê này, bây giờ hồi hận cái rắm.”

Lão liền quay sang tôi khoát khoát tay, ý bảo đừng nói nữa, lão khó chịu lắm rồi.

Đúng lúc này bỗng có tiếng nổ lớn từ xa truyền tới, mạnh tới nỗi khiến cửa kính xe cũng phải rung chuyển, người trong xe bắt đầu hoảng hốt. Thò đầu ra khỏi cửa xe, tôi chỉ thấy ngọn núi đối diện bị phủ kín trong khói bụi. Lão Dương bị dọa cho nhảy dựng, vội hỏi: “Động...lại động đất sao?”

Người ngồi đằng trước dáng dấp trung niên quay lại cười, nói: “Hai vị từ nơi khác tới nên không biết, đây là do có người nổ mộ, mùa này, suốt từ sáng đến tối luôn có hai đến ba vụ.”

Tôi ngạc nhiên: “Giữa ban ngày ban mặt ai lại có gan đi trộm mộ chứ?”

Hắn nhếch mép cười, lộ ra một miệng toàn răng vàng: “Ngọn núi đằng kia

không giống bên này, cậu đừng nghĩ chẳng qua chỉ cách nhau một con sông Gia Lăng. Bên này chúng ta còn có đường Bàn Sơn, bên kia đến một con đường mòn còn chẳng có. Bây giờ mà báo cảnh sát thì họ cũng phải mất một ngày một đêm mới đuổi tới nơi, trừ phi mọc cánh bay qua, bằng không cũng đành phải trơ mắt mà nhìn.”

Tôi gật gật đầu, lưỡi liú hết lại: “Còn có chuyện này nữa sao?”

Người nọ nhìn tôi một lúc rồi cười nói: “Đây cũng coi như là điểm đặc sắc của chỗ chúng tôi, đặc biệt là vào mùa này, hai ngày trước còn bắt được một nhóm trộm. Mấy năm nay cỏ mộ bị khai phá cạn kiệt nên ngày càng ít đi, trong núi sâu có thể vẫn còn, có điều đường quá khó đi, chính quyền cũng chỉ biết đứng nhìn. Vừa nãy có động lớn, e là dùng rất nhiều thuốc nổ.”

Tôi “à” một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây hẳn là một trong vô vàn nhánh núi Tần Lĩnh, nhìn về phía trước chỉ thấy một mảng rậm rạp um tùm, dưới tán cây rậm rạp đã xảy ra chuyện gì, căn bản không sao nhìn rõ.

Trước khi đến đây tôi đã từng tra qua tư liệu, núi Tần Lĩnh thuộc địa phận tỉnh Thiểm Tây, địa hình cao chót vót, hai phía đông – tây phân ra vô số nhánh núi. Núi non trùng điệp cùng thung lũng giao nhau thành từng hàng, vô số con sông chảy vòng quanh các nhánh núi. Tám trăm dặm Tần Xuyên xưa nay nổi tiếng là nơi tập trung nhiều văn vật cổ, đặc biệt là nơi sườn núi phía Bắc vẫn còn khá nhiều lăng mộ của vua chúa; những quan lại, quý nhân, phú hào được táng ở đây lại càng nhiều, cho nên nơi này từ lâu đã trở thành chốn để kẻ trộm mộ chen chân. Nào ngờ còn chưa đi sâu vào dãy Tần Lĩnh, đã có kẻ trắng trợn cho nổ mộ ngay bên ngoài, xem ra bây giờ tìm được một hai ngôi mộ đáng để ra tay cũng không phải là chuyện dễ.

Người địa phương kia thật nhiệt tình, chuyện vừa khơi ra đã thao thao không dứt. Hắn đưa chúng tôi một điếu thuốc, hỏi: “Hai người tới đây du lịch phải không? Muốn đi chỗ nào?”

Tôi đáp: “Tôi muốn đến núi Thái Bạch ngắm cảnh.” Hắn liền gật gật đầu, nói: “Hai người không đi du lịch theo đoàn thì không nên vào quá sâu. Đường đi trong núi này khúc khuỷu quanh co, không cẩn thận sẽ lạc đường, có cần tôi đi cùng một đoạn không? Nhà tôi ở trong một thôn nằm ngoài rìa khu bảo hộ, vòng qua hai ngọn núi là đến nơi. Cậu xem, bây giờ ra ngoài du lịch, tìm người hướng dẫn cũng là điều tất yếu phải không?”

Tôi vừa nghe đã đoán ra kẻ này ắt là một tay hướng dẫn hắc ám, dân trong núi toàn hạng to cao lực lưỡng, không chừng tụi nó kéo tôi đến bên khe núi lụy cho một dao thì đi đời. Nghĩ đến đây tôi vội lắc đầu nói: “Không cần, không cần, chúng tôi đã chuẩn bị cả rồi.”

Người nọ nói: “Cậu đừng vội từ chối, nơi này không giống những nơi

khác, nơi đây rừng núi rậm rạp, hai người muốn tiến bừa vào trong núi sâu thì rất dễ gặp nguy hiểm, cậu cũng nên lo lắng đi. Tôi cũng có chút danh tiếng trong nghề dẫn đường ở vùng này, tuyệt đối không hù dọa hai người.”

Tôi nghe hắn nói cũng có chút thành khẩn, không tiện từ chối, đành nói lần này chúng tôi đến đây chủ yếu là muốn vào thôn của người dân tộc thiểu số trong núi. Theo kế hoạch thì trước tiên cứ ở tạm dưới chân núi vài ngày, cho nên cũng không vội tìm người dẫn đường, chờ khi nào muốn vào trong núi thì sẽ gọi hắn.

Hắn vội nói: “Áy, đến sớm không bằng đến đúng lúc, đường này tôi đi nhiều rồi. Cậu muốn tới thôn người Dao gần nhất thì chí ít cũng phải vượt qua ngọn núi này.” Nói rồi hắn chỉ về rặng núi phía xa: “Kia là núi Xà Đầu, nơi cao nhất có độ cao hơn một nghìn mét so với mực nước biển, cả ngọn núi trông giống đầu con rắn nên mới gọi là núi Xà Đầu. Khách du lịch từ bốn phương tám hướng, nếu muốn đến được làng của người dân tộc, thì chỉ có cách đi bộ từng bước. Núi này đã vùi xác nhiều người, năm ngoái có mấy học viên trường nghệ thuật đi vào vẽ cây cối phong cảnh, đến giờ vẫn chưa thấy trở ra. Cậu nói xem, có cần người dẫn đường không?”

Tôi nhìn theo hướng hắn chỉ thì thấy núi Xà Đầu vắt ngang tầm mắt, xanh biếc một màu, đỉnh núi cao ngất khuất sau tầng mây. Cũng bởi điều kiện khí hậu mà ngọn núi quanh năm phủ trong sương mù, không thể nhìn rõ diện mạo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mặt quay về sông Gia Lăng. Đáng tiếc là quanh sông đều là vách đá dựng, thế núi dốc đứng, đến khi cũng chẳng leo lên nổi.

Đây đúng là “Vân hoành Tần Lĩnh gia hà tại? Tuyết ủng Lam Quan mã bất tiền.” (Mây che Tần Lĩnh nhà chẳng thấy, tuyết phủ Lam Quan vó ngựa chùn). Đầu lười tôi lú hết lại, thậm nghĩ vượt qua núi này có còn cơ hội sống sót không?

Xe đi thêm một giờ nữa, cuối cùng cũng tới chân núi Thái Bạch, tôi và lão Dương lão đảo xuống xe. Đẳng nào tên hướng dẫn kia cũng sẽ giới thiệu khách sạn cho chúng tôi, tôi nghĩ dù sao cũng đã đến địa bàn của hắn, không uống rượu mời tất phải uống rượu phạt, đành phải đi theo. Hắn dẫn chúng tôi tới quán trọ nhỏ của một gia đình nông dân, tôi thấy giá cả cũng vừa phải, xem ra người này thực sự nhiệt tình.

Đợi chúng tôi sắp xếp ổn thỏa chỗ nghỉ ngơi, hắn mới chấp tay cáo từ, trước khi đi còn để lại số điện thoại, nói khi lúc nào vào núi thì gọi cho hắn, hắn sẽ dẫn đường cho chúng tôi.

Chủ nhà trọ cũng rất nhiệt tình, họ làm cơm chiều rồi mời chúng tôi cùng ăn. Không tiện ăn chung ới chủ nhà, tôi cáo lỗi rồi cùng lão Dương trở về phòng, tựa vào bệ cửa sổ, vừa ăn vừa xem bản đồ vùng này.

Tên hướng dẫn kia nói cũng không sai, muốn đi vào Tần Lĩnh từ hướng này thì phải vượt qua ngọn núi cao một nghìn thước so với mực nước biển, đây là điều hoàn toàn không ngờ tới. Với kinh nghiệm của chúng tôi, muốn tự mình đi vào núi chẳng khác nào tìm lấy cái chết. Nhưng nếu tìm tên hướng dẫn nọ để đưa chúng tôi vào thì đến lúc ra ắt cũng phải nhờ đến hắn. Bảo hắn chờ ở ngoài một hai ngày còn được, nhưng chúng tôi đi vào trong núi có thể phải mất cả tuần, khó mà khiến hắn không nghi ngờ.

Lần trước lão Dương đến đây, anh họ hắn có tìm một tay dẫn đường già dặn; nhưng bây giờ anh họ hắn đang ăn cơm tù, tay dẫn đường kia đương nhiên không thể tìm được nữa. Hắn cũng không ngờ mình sẽ đến đây lần thứ hai nên chẳng còn nhớ tí gì về sơn đạo, không thể dựa vào hắn được. Hỏi bà chủ nhà vẫn chẳng tìm được cách nào khác, bởi vì người sống trong thôn thường thường chỉ khi nào có phiên chợ mới ra khỏi cửa. Mà bọn họ muốn ra ngoài thì đều leo qua núi, xưa nay chưa từng nghe ai nhắc tới con đường tắt; xem ra muốn vượt ngọn núi này không phải chuyện đơn giản.

Đang cân nhắc xem nên làm thế nào, lão Dương bỗng vỗ tôi một cái, khẽ nói: “Lão Ngô, nhìn... nhìn kia, người dưới đó là ai?”

Tôi liếc mắt qua cửa sổ, chỉ thấy dưới sân nhà trọ có năm người. Nhìn kĩ hơn thì bất ngờ nhận ra một trong năm người đó chính là lão già chúng tôi đã gặp ở quán nước ven đường ở Tây An.

Tôi thảm nhủ, thế quái nào mà nhóm này cũng tới đây, lẽ nào lão Dương nói đúng, bọn họ cũng đến đây để kiếm đường làm ăn?

Lão Dương vội kéo rèm che, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ, khẽ khàng bảo tôi: “Mấy tên này cũng mang theo túi lớn túi nhỏ hết như chúng ta, không phải chúng nghe được những chuyện bọn mình nói ở Tây An hôm trước rồi muốn đi theo chờ thời cơ ăn chặn đây chứ?”

Tôi thấy bà chủ trọ vui vẻ ra đón bọn họ vào, lắc lắc đầu, nói: “Chắc không phải đâu, cậu xem họ thân thiết như vậy, có lẽ những người này là khách quen thường trọ lại ở đây. Nhà trọ ở vùng này không nhiều, chắc là chúng ta tình cờ chọn cùng chỗ với bọn họ thôi.” Nếu lão Dương nói đúng, họ cũng là dân đồ đầu thì chỗ này hẳn là điểm dừng chân cố định, e rằng mỗi lần đến đây làm ăn họ đều ở trọ lại chỗ này.

Lão Dương lo lắng nói: “Toi rồi, ở Tây An bọn họ đã nghe chúng ta nói chuyện, nếu để họ bắt gặp ở đây thì dễ bị chú ý lắm, hay là ta rời khỏi đây ngay trong đêm đi?”

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này không có gì phiền toái, ngược lại còn là một cơ hội tốt, lắc đầu nói: “Không. Đám người này chỉ là ruồi nhặng, trứng không ung thì chẳng đậu lại làm gì, họ tới đây chắc chắn

có mục đích. Chúng ta đều không có kinh nghiệm, thay vì mò mẫm đi lung tung, chỉ bằng cứ theo bọn họ, không chừng lại thu được thứ gì hay ho, sau đó còn có thể theo họ vượt núi.”

trúng nguyên lành không nứt vỡ thì ruồi nhặng chẳng thêm liếc mắt tới.

Lão Dương nói: “Đám người này toàn kẻ liều mạng, giết người không ghê tay. Đi theo bọn chúng lỡ bị phát hiện, không chừng còn bị thủ tiêu, như vậy có quá mạo hiểm không?”

Tôi bật cười, chế giễu hần: “Cậu biến thành bà mụ từ khi nào vậy? Nơi này rừng sâu núi thẳm, sao có thể dễ dàng bị phát hiện? Và lại chúng ta đâu phải lũ ngốc, bị phát hiện chẳng lẽ không biết đường chạy? Nếu cậu thật sự lo lắng, vậy trước hết ta cứ đi theo xem chúng có cảnh giác không đã. Nếu không theo được thì thôi, chúng ta cũng đâu có mất gì, phải không?”

Lão Dương nghe tôi nói vậy, nhất thời không phản bác được gì, đành phải gật đầu. Chúng tôi liền đi chuẩn bị đồ đạc thật kỹ càng, tránh cho ngày mai lại cuống. Tôi nhắm tính mấy ngày nữa có thể sẽ tương đối vất vả, bèn đi đặt báo thức sớm, bảo lão Dương đừng làm chuyện gì nữa, lo mà nghỉ ngơi đi.

Do đi đường quá mệt mỏi nên vừa đặt lưng xuống là ngủ một mạch tới giữa trưa, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức. Lúc tôi mở mắt thì mặt trời đã đứng bóng, liền giật mình tỉnh giấc, dựng lão Dương dậy. Xuống hỏi bà chủ trọ mới biết mấy người kia vừa xuất phát đi về hướng núi Xà Đầu, cũng may thời gian chưa quá lâu.

Hai người chúng tôi vội vàng chạy đi mua mấy cái bánh nướng làm lương khô rồi một đường hướng về phía ngọn núi, gấp rút đuổi theo bọn họ. Chạy ước chừng mười lăm phút, cuối cùng khi đến chân núi chúng tôi cũng đuổi kịp bọn họ.

§4. Tiếp Tục Theo Dõi

Edit: Hằng
Beta: Thanh Du

Đám người kia sau khi mua vé thì đi thẳng vào khu sinh thái, chúng tôi cẩn thận bám theo, cách chúng một khoảng khá xa.

Khu sinh thái này không có lấy một bóng người, chúng tôi sợ bị phát hiện, đành phải bảo nhau chui vào bụi cỏ, da thịt bị tra tấn, bị hết lá cỏ sắc lại đến bụi cây thì nhau cứa vào, vừa ngứa lại vừa đau. Chỉ trong chốc lát, tôi đã cảm thấy khôn khổ vô cùng.

Vượt qua chân núi là coi như đã tiến vào phạm vi núi Xà Đầu. Nơi này có mấy điểm du lịch, đường đi đều lát đá, vì vậy đi lại không mấy khó khăn. Sơn đạo men theo thế núi, quanh co khúc khuỷu, dọc hai bên đường có khe suối róc rách cùng với rất nhiều khối đá khắc hình danh nhân, phong cảnh tuyệt đẹp, hiềm nỗi nhóm người này một mạch đi thẳng, không thèm ngừng chân lại ngắm cảnh, dường như không hề có chút hứng thú đối với cảnh sắc núi Tản Lĩnh.

Thể lực của tôi dạo gần đây không tệ, đi một mạch tới tận đây cũng không có cảm giác gì. Nhưng lão Dương kia vừa trải qua thời gian cải tạo trong tù, không mấy khi vận động, tim gan phero phổi hoạt động không năng suất bằng tôi, chỉ chốc lát đã chịu hết nổi, bắt đầu phì phò thở dốc.

Đường lên núi càng lúc càng yên tĩnh, chúng tôi không dám nói một lời, ngậm miệng im re bám theo sau đoàn người nọ. Cho đến khi trời sập tối, trăng lên ngang trời, đám người kia mới dừng lại.

Chúng tôi tìm một bụi cây xa xa ngồi xuống, dõi theo bọn họ. Bỗng lão Dương đưa tay kéo kéo tôi, tôi quay đầu lại nhìn, thấy hấn tái mặt, vàng trán đầm mồ hôi, mới biết hấn chịu không nổi nữa rồi, liền lấy cho hấn miếng nước rồi để hấn nghỉ ngơi cho thoải mái.

Lão Dương vừa thở vừa nói với tôi: “Lão... lão Ngô, tôi thấy ta theo họ đến đây được... được rồi, họ đổ được cái gì thì là của họ, ta đổ được là của ta, cứ đi nữa rồi lại thành ra tranh giành miếng ăn với nhau.”

Tôi cũng không khá khẩm hơn hấn là bao, nghe hấn nói vậy, trong lòng cực kỳ khó chịu, khẽ mắng: “Con mẹ nó, cậu mới chỉ ngồi tù có ba năm, sao đã thành một thằng vô dụng rồi? Đã theo đến đây còn bỏ, bao nhiêu khổ sở chúng ta phải chịu trên đường chẳng thành công cốc hết hay sao? Tốt nhất là cậu ngậm miệng lại cho tôi.”

Lão Dương lại nói: “Vậy cậu đoán xem còn phải bám theo chúng bao lâu

nữa... bọn chúng dừng lại, có phải đã đến nơi rồi không?”

Tôi lại nhìn về phía đám người kia, đáp: “Chưa, nơi này vẫn còn cách núi một khoảng khá xa, có thể chúng mệt mỏi muốn dừng chân nghỉ ngơi thôi. Cậu xem, họ nhóm lửa lên rồi, chắc hẳn là muốn qua đêm ở đây. Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, trước tiên cần lấp đầy cái bụng rồi đánh một giấc, xong xuôi có gì thì tính sau.”

Chúng tôi rút cuộc cũng tìm được một chỗ khuất, kiếm rom rạ trải qua loa. Tiếc rằng lúc này đã là nửa đêm, chúng tôi không thể nhóm lửa vì ánh sáng sẽ dễ dàng khiến kẻ khác phát hiện ra, đành để mặc quần áo ướt nhep mồ hôi dính chặt lên người, muốn hong cho khô cũng không được. Chỗ lương khô mang đáng lẽ phải nướng lại, mà giờ chỉ có thể ngồi nhai một đồng nguội ngắt. Lão Dương than thở, luôn miệng oán trách tôi vì cái chủ ý âm uong này.

Tôi cũng hối hận không ngớt, trong lòng bắt đầu thấy khó chịu, nhưng những lời lão Dương cũng không lọt tai chút nào. Tôi thầm nghĩ, ta tới giúp mi mà mi còn ở đó nói nhảm, liền mắng lại: nếu có chút khổ sở thế này cũng không chịu nổi thì tốt nhất là quay về đi, bằng không có vào trong núi thì cũng trốn về thôi.

Lão Dương buồn bực hồi lâu, đột nhiên thốt lên: “Không xong rồi, lão Ngô, chúng ta bị động theo... theo dõi như vậy cũng đâu phải cách hay, không biết bọn họ có muốn vượt qua núi hay không. Nếu theo bọn họ hướng thẳng lên đỉnh núi, chui vào rừng rậm thì chúng ta tiêu đời.”

Ta nghe vậy cũng ngẩn ra, tự nhủ hẳn nói cũng đúng, mình cứ định ninh đám người này muốn vượt núi, nhưng lỡ như họ không vượt núi, mà đi dạo lòng vòng xung quanh thì chẳng phải hai thằng tự nộp mạng cho chúng nó rồi sao?

Chuyện này thật khó xử, cũng không thể chui ra hỏi đám người đó được. Tôi nhìn về phía ánh lửa phía trước, dần người ra.

Lão Dương thấy tôi không đưa ra được phương án nào hữu dụng, thở dài một hơi, nghĩ ngợi ít lâu rồi nói trông cậy vào tôi chỉ tổ tiêu đời, dựa vào hẳn vẫn hơn. Hẳn định qua đó nghe lén mấy người kia nói chuyện, bọn họ sắp tiến vào núi, không thể không bàn bạc công chuyện được.

Tôi bị hẳn huyền thuyên một hồi, rút cuộc không còn cách nào khác, đành phải đồng ý. Có điều để một mình hẳn đi tôi không yên tâm, vì vậy cũng mò đi cùng hẳn.

Rón ra rón rén đi tới, quả thật núi này yên tĩnh kinh khủng, chúng tôi đi chưa xa đã có thể nghe thấy tiếng nói truyền về. Lão Dương kéo tay tôi, ý bảo trốn ở đây được rồi, không cần phải tiến thêm nữa.

Tôi gật đầu, cả hai cùng ngồi xuống, ngưng thở, nghe tiếng bọn họ đang cười rất to. Có một chuyện nằm ngoài dự tính của chúng tôi, đó là lần trong đám đông ồn ào vẫn nghe ra được tiếng nói của hai người đậm chất Quảng Đông.

Chuyện này thật quái lạ, xưa nay tôi chưa từng nói người Quảng Đông cũng có hứng thú với mấy vụ này.

Bọn họ ở đó cười cười nói nói, chợt nghe một người thanh niên lên tiếng: “Thái thúc à, chú nhảm tính xem nhóm ta còn phải đi bao lâu nữa mới tới nơi? Chân tôi hôm nay đã mỏi muốn rụng rời rồi.”

Một giọng nói khàn khàn đáp lời: “Ngày thường tao đã bảo mày chịu khó tu tâm dưỡng tính, ai mà ngờ con bà mày chỉ biết ăn chơi gái gú cờ bạc rượu chè, cắm mặt vào đôi gò má ả đàn bà, giờ đã biết thân chưa? Tao nói cho mày biết, muốn qua núi Xà Đầu này, đoạn có đường phải đi hết hai ngày, đến khi hết đường thì tao không dám chắc. Nếu mày chịu không nổi thì rút xuống núi ngay bây giờ cũng chưa muộn, đừng quẩn chân ông nữa.”

Người thanh niên kia hiển nhiên có chút e dè với Thái thúc, nói: “Gần đây tôi có hơi đổ đốn thật, nhưng chú yên tâm, vụ mua bán này nếu thành công thì bọn tôi không cần phải tới mấy hẻm núi kiêu này làm ăn nữa. Bọn tôi sẽ đi theo ông chủ Vương cùng ông chủ Lý tới Hồng Kông mở mang tầm mắt, cũng có thể thưởng thức cuộc sống của giới thượng lưu.”

Một người giọng Quảng Đông lên tiếng: “Được rồi được rồi, không sao cả, mọi người đừng cãi nhau. Chỉ cần mấy người tìm được đồ tốt, muốn bao nhiêu chúng ta sẽ có bấy nhiêu. Vụ làm ăn này coi như đổi đời, chỉ cần làm tốt thì tất cả mọi người có thể nghỉ ngơi thoải mái được rồi. Đến lúc đó hãy tới Hồng Kông rục rờ xa hoa bạc nhất vùng tay tiêu tiền từng xấp từng xấp, như thế dù có cực khổ chút xíu cũng đáng giá.”

Thái thúc lại nói: “Ông chủ Lý, ông đừng có ba hoa đặc chí như thế. Cái đầu này có nằm quanh đây không, chúng tôi chỉ biết dựa vào mấy lời đầu môi chót lưỡi của ông. Ông mà đưa tin giả, để chúng tôi toi công thì coi chừng.”

Ông chủ Lý đáp: “Ôi dào, tôi bảo này, ông đa nghi quá rồi. Chúng ta hợp tác với nhau bao lâu rồi, tôi chẳng qua chỉ hồng việc có một lần, đâu cần để bụng đến tận bây giờ chứ. Thật lòng mà nói, lần này chỉ cần mọi người đặt chân đến được nơi đó thì sau này dù có là lăng mộ Tần Thủy Hoàng mọi người cũng không coi vào đâu.”

Thái thúc không thích nghe những lời khách sáo kiêu này, cười nhạt nói: “Lời này tất nhiên tôi không tin được rồi, ông cũng đừng chơi kiêu phóng ngựa trước pháo. Tuy chúng ta đúng là đã hợp tác lâu năm, nhưng tôi còn

chưa được biết ông có được mớ tin tức này từ đâu. Dù sao thì đây cũng là lần cuối cùng, nếu ông không ngại, sao không nói ra cho các anh em tôi nghe chơi, coi như mở mang kiến thức.”

“Đúng vậy đó, nói nghe coi!” Tên thanh niên kia lập tức chen miệng vào: “Ít ra sau này tôi còn có cái đem ba hoa với đám đàn bà.”

Ông chủ Lý cười dài một tiếng mới tiếp lời: “Haiz, hai người thật là... nếu hai người thật sự muốn biết thì tôi kể lại cũng được, chỉ sợ nói ra không ai tin thôi.”

§5. Nghe Lén

Edit: Dừa

Beta: Thanh Du

Đám người kia im lặng hồi lâu mới nghe ông chủ Lý lên tiếng: “Chuyện này đáng ra tôi không nên kể cho người khác, có điều mọi người đã theo tôi lâu như vậy, cũng coi như là người một nhà rồi. Nếu mọi người muốn biết, tôi nghĩ có nói ra cũng không sao.”

Thanh niên kia trở nên hưng phấn: “Có khí khái lắm! Không giấu gì ông, chúng tôi quả thực vẫn còn đoán già đoán non, không biết ông có tuyệt kỹ gì mà một phát tìm được ngay cổ mộ đấy.”

Ông chủ Lý ngừng một chút, miễn cưỡng trả lời: “Chuyện đó cũng không phải bí mật gì, mọi sự tính ra đều liên quan tới tổ tiên tôi. Trong gia phả tôi có ghi lại một chuyện thế này, mọi người trước hết hãy nghe tôi kể qua đã.”

Ông chủ Lý bắt đầu kể một câu chuyện li kì:

Vào thời Bắc Ngụy, chiến tranh loạn lạc liên miên, một ngày không biết phải đánh bao nhiêu trận. Người lớn chết trận gần hết, ông tổ của lão mới sáu tuổi đã phải đi chăn trâu thuê, kiếm kế sinh nhai.

Năm ấy thôn bên phát sinh bạo loạn, triều đình phái quan binh đến trấn áp, mọi người trong thôn đều chạy nạn hết cả. Nhà họ không kịp chạy đi, đành nấp kín trong phòng. Bên ngoài chém chém giết giết đến mờ mịt đất trời, phải ba ngày sau mới hết.

Ông tổ của lão nom nớp lo sợ, len lén ra ngoài xem sao, thấy xác người chất đầy mặt đất, lại có rất nhiều người vẫn còn thoi thóp. Bị dọa đến ngẩn cả người, ông vội chạy đi tìm trâu nhà mình, kết quả là trong chuồng trâu đâu chẳng thấy, lại thấy lù lù một người bị thương nằm lăn lóc trong đám rơm.

Kẻ kia vừa cầm vừa điếc, vết thương đã nặng lắm rồi. Ông tổ lúc ấy tuổi còn nhỏ, làm sao phân biệt được đây là binh lính hay quân tạo phản, chỉ thấy người này sao mà đáng thương, mới mang nước cho hắn uống, còn lấy vải thô băng bó để cầm máu. Có điều hắn ta bị thương quá nặng, thành ra cầm cự chẳng được bao lâu. Trước khi chết người đó lấy ra một cuộn vải bố chỉ chít chữ, ra hiệu cho ông tổ của lão phải cất giữ thật cẩn thận.

Đáng tiếc nhà lão lúc ấy từ trên xuống dưới đều thất học, không ai hiểu được chữ viết trên đó. Qua tiết Đại Hàn năm ấy, lại thêm rất nhiều người chết công, người nhà liền mang súc vải ấy ra may áo bông.

Đến tuổi trưởng thành, ông tổ của lão tòng quân, chiến đấu dưới thời Nam

Bắc triều đạt được những chiến công hiển hách, về sau được cất nhắc tới chức giáo úy. Nhưng vì nhiều năm sống trong nghèo đói mà thời cuộc lại thay đổi quá nhanh nên khi ông tổ lão về già thì gia thế nhà lão bắt đầu lụn bại. Đến khi ông tổ lão qua đời, chỉ còn sót lại chiếc áo bông bồi táng.

Về sau gia tộc nhà lão còn trải qua nhiều phen thăng trầm, cho đến cuối triều nhà Thanh đã trở thành hào phú một vùng. Trong một lần di dời mộ tổ, do mấy người công nhân không cẩn thận nên quan tài bị nghiêng làm thi cốt bên trong rơi xuống đất. Khi tẩy rửa hài cốt, ông nội lão phát hiện mọi thứ bên trong đều đã rửa nát hết, chỉ có mảnh vải bố bên trong chiếc áo bông chôn cùng là vẫn còn nguyên vẹn như cũ.

Ông nội lão cảm thấy chuyện này thật kì lạ, mới đem áo bông nhờ một người làm nghề buôn đồ cổ xem giúp. Người này vừa nhìn qua đã phát hiện áo bông này quả thực không phải vật tầm thường, những chữ viết trên đó chính là “ách văn”, tương truyền chỉ có người cầm điếu mới hiểu được.

Ông chủ Lý nói tới đây thì ngừng lại, hỏi xung quanh: “Mọi người có biết tấm vải đó dùng để làm gì không?”

Mọi người im lặng suy nghĩ, rồi một giọng nói rất lạ vang lên: “Chuyện này tôi từng nghe qua, thời ấy Bắc Ngụy có một đội quân, tất cả đều là người cầm điếu; đây hẳn là vật họ dùng để truyền thông tin cơ mật, chữ bên trên gọi là ách văn, người bình thường xem không hiểu được. Đây là tôi nghe người lớn trong nhà kể lại.”

Ông chủ Lý gật gù đáp: “Sư gia quả nhiên là sư gia, vậy chắc anh cũng biết nhiệm vụ của đội quân kia là gì chứ?”

Vị sư gia kia cười nói: “Tôi không biết rõ, nhưng nghe nói đội quân cầm điếu này của Bắc Ngụy là noi theo đội quân Mô Kim hiệu úy của Tào Tháo, ngoài mặt là hộ vệ của hoàng đế, sau lưng lại làm nghề đồ đấu... Do họ cầm điếu, mà ách văn thì ngoài họ ra không ai đọc được, thành ra những ngôi mộ họ từng khai phá chỉ có họ và hoàng đế biết. Hành tung của những người này tới nay vẫn là bí ẩn lớn.”

Nói tới đây, vị sư gia kia ngừng một chút rồi mới tiếp lời: “Ông chủ Lý, không lẽ ông muốn nói tấm vải kia chính là “hà mộc tập”?”

Ông chủ Lý cười phá lên, đắc ý gật đầu: “Lợi hại, lợi hại, có sư gia ở đây, tôi có muốn gạt người cũng không được. Không sai, chính là nó!”

Sư gia hít một hơi khí lạnh, trả lời: “Thật khó lường, đồng nghiệp bắt đồng mệnh, thì ra Lý gia nhờ thứ này mà phát tài.”

Thanh niên kia nghe không hiểu, hỏi lại sư gia: “Cái gọi là “hà mộc tập” đó thực ra gì? Sao lại liên quan đến cổ mộ?”

Sư gia đáp: “Tuong truyền, sau khi quân cầm điếc tìm được cỗ mộ thì thường không vội đào ngay, mà chỉ ghi lại vị trí rồi dùng ngựa san bằng mặt đất, sau đó đổ một lớp sắt nóng chảy lên, sau này cần đến thì căn cứ vào những bản ghi chép này mà tìm lại. Người ta gọi chúng là ‘hà mộc tập’.”

Thanh niên kia giật mình nói: “Tôi hỏi này, nói vậy thông tin về mấy cái đầu chúng ta đã đổ đều từ đó mà ra? Oa, ông chủ Lý, ông cũng thật là, có thứ quý giá như vậy đúng ra phải chia sẻ với anh em chút ít chứ.”

Ông chủ Lý cười nói: “Vẫn chưa hết đâu, vật của tổ tiên không phải không dùng được. Mảnh vải trong quan tài cụ tổ tôi ghi lại vị trí của hai mươi bốn cỗ mộ, cái này đã là cái cuối cùng rồi. Có điều ngôi mộ cuối cùng này ắt hẳn phải là ngôi mộ đáng giá nhất trong tất cả.”

Thanh niên kia lại hỏi: “Trên đó có ghi bên trong có gì không?”

Ông chủ Lý nhú mày, lắc đầu đáp: “Không ghi chép gì cả, nhưng tám vải đó có viết những thứ trong ngôi mộ này không phải thứ người thường có thể dùng, là cực phẩm trong cực phẩm, so với báu vật trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng còn hơn vài phần. Tin tôi đi, tuyệt đối không sai đâu.”

Tôi với lão Dương nghe đến đó đã hiểu rõ, bọn họ vào đây quả nhiên có mục đích, chỉ là không nghĩ tới nội tình lại hay ho đến vậy. Lão Dương hỏi tôi: “Này, cậu... cậu bảo tên họ Lý này nói thật... thật hay dối? Trên đời này còn có lăng mộ nào có thể so sánh với lăng mộ Tần Thủy Hoàng ư?”

Tôi lắc đầu, trả lời: “Tôi không chắc, nhưng xem khẩu khí của lão, ít nhất cũng đúng đến năm phần. Ngày mai bọn họ chắc chắn sẽ vượt núi, chúng ta cứ đi theo là được.”

Lão Dương nói: “Chúng... chúng ta cứ bám theo họ đến cùng xem sao, mục tiêu lần này của bọn họ nhất định không nhỏ, chúng ta có nhật phân thừa cũng đủ dùng rồi... Cái hồ tuần táng kia, chúng ta đừng đi nữa.”

Hắn vì quá căng thẳng thành ra nói năng lắp ba lắp bắp, có mấy chữ nói ra nghe rõ mồn một, tôi thấy nguy đành vội vàng bịt miệng hắn lại, đồng tai nghe ngóng động tĩnh đối phương. Nhưng đã muộn mất rồi, phía bên kia đột nhiên im bật, hẳn là đã phát hiện xung quang có điểm bất thường.

Tôi và lão Dương nín thở, cố gắng không gây ra tiếng động nào, tim đập như nổi trống. Bọn họ cũng không nói lời nào, dường như cũng đang căng tai nghe ngóng xung quanh. Hai bên đều không lên tiếng, giằng co được một lúc thì lão già bên kia không chịu nổi nữa, ra lệnh: “Nhị Ma Tử (chính là thanh niên kia), bên kia hình như có tiếng động, sang đó xem thế nào!”

Lời vừa dứt, tôi liền nghe thấy hai tiếng lách cách lên đạn của súng lục, toàn thân lập tức đổ mồ hôi lạnh. Chết mẹ rồi, đám này quả nhiên là tội phạm, lần này lão Dương hại chết chúng tôi rồi!

Tôi quay đầu nhìn quanh bốn phía, nếu bỏ chạy bây giờ thì tám phần là thoát được, có điều về sau muốn tiếp tục theo dõi sẽ rất khó khăn. Nếu không chạy, tôi thật sự không dám chắc có thể trốn thoát khỏi tầm mắt cú vọ của họ không.

Đang do dự thì phía xa bỗng truyền đến những âm thanh ồn ào, tôi quay đầu về phía đó, thấy năm sáu ánh đèn pin đang tiến về phía chúng tôi, là đội tuần tra núi. Tôi nghe tiếng ông chú bên kia kêu lên khe khẽ: “Mẹ nó, chúng ta chạy mau!”. Nói xong họ dập lửa, mang đồ đạc chạy sâu vào rừng.

Lão Dương vừa rồi còn bị dọa chết khiếp, giờ thấy người ta chạy tự nhiên lại sốt ruột hỏi tôi: “Làm... làm sao bây giờ? Đuổi theo... theo hay không theo?”

Tôi cẩn thận thò đầu ra nhìn, thấy bọn họ đều không mang đèn pin, trong rừng tối đen không thấy một bóng người, bèn đáp: “Không được đâu, cậu xem trời tối đen như mực thế này, chúng ta đuổi theo không khéo còn vượt qua mặt họ. Giờ cứ nghỉ ngơi đã, ngày mai lần theo dấu chân họ sau. Họ không thể đi xa được, chắc chắn phải dừng lại nghỉ ở đâu đó chứ.”

Lão Dương trong lòng hồi hộp lo lắng nhưng cũng không có cách nào khác. Lúc này mấy người trong đội tuần tra đã tới rất gần rồi, nếu không mau đi chúng tôi cũng sẽ bị tóm. Tôi đành ngăn lão Dương đang lải nhải lại, lôi hẳn về phía khu rừng lúc này đám người kia đi vào.

Chúng tôi sợ lạc nên không dám đi quá xa, đành trốn sau một lùm cây bụi. Qua một lúc, thấy ánh đèn pin xa dần, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói với lão Dương: “Trên đường đến đây, dân địa phương ai cũng nói thời gian này dân trộm mộ hoạt động mạnh, e là hoạt động tuần tra cũng được tăng cường, tôi nghĩ chúng ta đừng mong ngủ yên. Tốt nhất ta nên tìm chỗ trú tạm một đêm đã, sáng mai đi thẳng vào rừng luôn, hai người lạ bị bắt ở đây thì có mười cái miệng cũng không cãi được.”

Lão Dương gục gặc đầu, tôi khẽ đẩy hẳn mới biết hẳn đã gà gật từ lâu. Tôi thềm thở dài một tiếng, đắp thêm áo cho hẳn, tự nhủ xem ra tối nay mình phải canh rồi. Tôi dựa vào gốc cây, mơ mơ màng màng một hồi rồi bất giác cũng chìm vào giấc mộng.

Hôm sau cả hai đều tỉnh dậy từ sớm, sau một đêm ngủ dưới gốc cây, đầu ai cũng toàn phân chim, thối đến mất ói. Lão Dương chẳng để ý, thuận tay vò đầu một phát, lập tức đòi chạy đi tìm mấy người kia. Tôi chịu không nổi cảnh vác một đồng phân chim trên đầu chạy qua chạy lại trong rừng, đành phải hi sinh nửa túi nước để rửa tạm.

Chúng tôi vội vã trở lại chỗ hôm qua, thềm mong trên mặt đất vẫn còn lưu lại dấu vết của đoàn người nọ, nhưng đi vài vòng luẩn quẩn mà đến cả đám

tro tàn từ đồng lửa tối qua cũng không tìm thấy. Lão Dương không bằng lòng, cứ lái nhái: “Cho nên mới nói... nói, hôm qua cứ đi... đi theo có hơn không, bây giờ cậu xem... xem đi, giờ thì hay rồi, cá đã nằm... nằm trên thớt mà còn để tuột... tuột mất.”

Tôi bực mình: “Cậu đừng ý kiến nữa được không, cậu xem nơi này chỉ có một con đường, bọn họ có thể đi đâu được chứ? Chúng ta cứ tiến lên phía trước, tôi không tin ta không tìm được.”

Chúng tôi men theo sơn đạo suốt một buổi sáng, đường cũng sắp hết mà chẳng thấy bóng dáng một ai. Phía trước là một vạt rừng rậm rạp, cây cối xoắn xuýt, cỏ dại tràn lan, hoàn toàn không có biển chỉ đường. Tôi thấy hơi e ngại, xem ra đoạn đường tiếp theo ngay cả đội tuần tra núi cũng không đi, giờ mới thực sự là vượt núi băng rừng. Phía trước mới là sơn đạo đúng nghĩa, không biết chúng tôi sẽ phải trèo qua bao nhiêu vách đá đây.

Trên đường đi không hề thấy dấu vết đốt lửa nào, tôi thầm thất vọng, mấy người đêm qua có lẽ là vội vã trốn đội tuần tra núi, không dừng lại nghỉ ngơi mà đã vượt núi ngay trong đêm. Nếu thực sự là thế, cơ hội chúng tôi đuổi kịp bọn họ e rằng chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Tôi đứng chần chừ trước sơn đạo một lúc, cuối cùng quyết định. Sức người có hạn, cứ cho là mấy người này đã trốn đội tuần tra núi cả đêm, vậy thì ban ngày chắc chắn phải nghỉ ngơi. Hơn nữa ban đêm tốc độ phải chậm hơn ban ngày, bọn họ hẳn không cách chúng tôi bao xa. Chúng tôi vẫn có hy vọng đuổi kịp, chỉ là phải hết sức cẩn thận, không được để họ phát hiện.

Chúng tôi lấy dao găm quân dụng từ trong ba lô ra giắt bên hông, mỗi người chặt một nhánh cây làm gậy. Tần Lĩnh có rất nhiều thú dữ, lớn thì có hổ và gấu, nhỏ hơn thì có sói và lợn rừng, nếu xui xẻo gặp phải một hai con, chúng tôi chắc cũng đủ cho chúng no mấy bữa.

Lão Dương hỏi tôi, lỗ như tôi tính lắm, đuổi không kịp bọn họ thì sao? Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp, căn cứ vào những tư liệu tôi thu thập được, trong núi không thiếu những túp lều tạm do người đi hái thuốc dựng lên, bên trong có đồ dùng nhà bếp, củi lửa và thịt khô hong khói. Nếu chúng tôi có thể tìm được một cái, tối hôm nay cứ nghỉ ngơi cho lại sức rồi mới quyết định sau.

Lão Dương nói: “Cậu phải tính cho kỹ, giờ chúng ta vẫn còn cơ hội quay lại, còn nếu đi... đi vào thì sao? Cậu nhìn... nhìn xem, xung quanh đến cả qu... quý còn không có, đến lúc lạc đường bên trong thì có hồi cũng đã muộn. Đường vào đất Thục khó hơn lên trời, từ xưa người Trường An vào Thục, trong hơn ngàn năm đã có biết bao người tử nạn trong dãy núi dài mấy trăm dặm này, ban đêm không thiếu chuyện ma quái đâu.”

Tôi cười nhạo hần: “Hùng tâm tráng chí vừa nãy đã bay đi đâu hết rồi? Mẹ

nó chứ, cậu đúng là một thằng chỉ biết lý luận suông. Còn chưa vào đến trong núi mà đã kêu Thục đạo nan, được rồi, nếu cậu không dám đi thì hai ta về.”

Lão Dương cười nói: “Tôi nói trước để thử xem cậu có bao nhiêu quyết tâm thôi, xem ra Tiểu Ngô nhà chúng ta không còn là cậu thư sinh ngày nào nữa, đã trở thành lưu manh thực thụ rồi nha. Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không phải một thằng lý thuyết suông, đừng nói là Thục đạo nan, có là câu đạo nan tôi cũng không sợ.”

Chúng tôi vừa lấy nhánh cây đập vào những bụi rậm trước mặt vừa tiến sâu vào rừng, lấy ngọn núi phía xa làm mốc. Đầu đầu ở chỗ, đường lên núi gập ghềnh khó đi, dưới chân cỏ mọc um tùm, trên đầu tán cây rậm rạp che khuất gần hết bầu trời, ánh nắng khó mà chiếu xuống được. Chúng tôi đi không biết bao lâu, chỉ thấy trời đất âm u, đường đi nhìn chỗ nào cũng thấy quen. Khi tôi bắt đầu hoài nghi có phải từ nãy tới giờ cả hai chỉ quanh quẩn một chỗ, hướng núi bỗng xoay thẳng lên trên, trước mặt chúng tôi xuất hiện một vách đá, trên mặt hiện ra một dãy sạn đạo không biết có từ khi nào.

Sạn đạo lâu năm không được sửa sang, bám đầy rêu xanh ẩm ướt, bên trên phủ kín hoa cỏ dại, dây leo quấn chằng chịt, dường như đã lâu lắm không có người đi qua. Chúng tôi vừa dọm bước lên thì từ trong rừng cây bỗng có tiếng ai kêu lên: “Này, hai người đang làm gì đó?”

Tôi và lão Dương hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy một nhóm người từ xa đi tới, thoạt nhìn trông giống người địa phương, nam có nữ có. Chắc họ cũng giống chúng tôi, muốn đến ngôi làng ở dãy núi bên kia đây mà.

Tôi không biết mình nên vui mừng hay là sợ hãi, mới đánh mắt sang lão Dương, ngậm bảo hấn len lén giấu con dao giắt bên thắt lưng đi, sau đó tiến về phía bọn họ tỏ vẻ thành khẩn: “Chào các anh chị, tôi là du khách phương xa muốn đến ngôi làng ở bên kia núi. Xin hỏi từ đây qua đó có còn xa lắm không?”

Một người phụ nữ mặc áo khoác đỏ nhìn tôi chăm chăm một hồi mới lên tiếng: “Ý anh là thôn chúng tôi? Anh lặn lội từ xa đến cái thôn tồi tàn của chúng tôi làm gì?”

Tôi nghĩ thầm, phụ nữ nơi này tinh thần cảnh giác cũng thật cao, đành bịa chuyện: “Tôi đến thăm một người, hai năm trước tôi từng ghé qua thôn các vị và được một cụ già tiếp đón. Giờ tôi muốn trở lại thăm cụ, có điều qua hai năm đã không còn nhớ rõ đường nữa.”

Người phụ nữ trung niên kia trừng mắt nhìn tôi: “Hừ, nhìn bộ dạng liên lão của anh, ai biết là có ý đồ gì? Người như các anh tôi đã gặp qua nhiều rồi, không phải bọn trộm mộ cũng là lũ săn trộm, muốn qua mặt tôi hả, chưa

đu trình độ đâu!”

Tôi bị mắng đến nghẹn họng, không biết đáp sao cho phải. Lão Dương đẩy tôi sang một bên, rút một trăm đồng chia tới trước mặt người phụ nữ kia: “Nói... nói nhiều vô ích, cô nhìn thế nào mà nói chúng tôi giống dân trộm mộ, ăn nói lịch sự hơn chút đi. Đây... một... một trăm đồng là của cô, con mẹ nó, còn dám dài... dài dòng nửa câu, lão tử cho ăn bạt tai bây giờ!”

Trong nhóm có vài người đàn ông lực lưỡng, tôi nghe lão Dương nói thế, thầm than thôi nguy rồi; người miền núi tính tình thô lỗ, cậu còn dám ăn nói kiêu đó sao? Nghĩ rồi bèn lùi lại vài bước chuẩn bị chuồn. Ai ngờ người đàn ông đứng sau cô ta nhìn thấy số tiền đó liền nhận ngay, mỉm cười nói: “Đừng nóng, đừng nóng, vợ tôi nói đùa với hai người thôi. Muốn đến thôn chúng tôi hãy đi về bên trái, vượt qua đỉnh núi sẽ thấy một thác nước. Hai người cứ men theo dòng nước rồi sẽ đến thôn chúng tôi, đó là con đường tắt nhanh nhất để vượt núi.”

Lão Dương nhếch miệng: “Anh gạt tôi sao, nếu phải qua núi, trèo lên sạn đạo kia có phải nhanh hơn nhiều không?”

Người đàn ông đáp: “Sạn đạo kia chẳng biết làm từ bao giờ, nhiều năm qua không được tu sửa, giờ chẳng ai dám đi lên đó nữa rồi.”

Tôi nghe xong bụng đánh thót một cái, thầm nghĩ may mà gặp bọn họ. Vừa rồi chúng tôi hồ đồ, thiếu chút nữa là trèo lên đó rồi, lỡ như mắc kẹt lại trên đó thì đúng là dở khóc dở cười.

Người đó nhìn sắc trời: “Ai da, tôi nghĩ tối nay hai người cũng không đến nơi được đâu, kiêu gì cũng phải qua đêm trong núi. Con suối kia phân nhiều nhánh, nếu không quen đường dễ bị lạc lắm. Chi bằng thế này, chúng tôi sang bên kia cắt cỏ, hai người nếu không vội thì hãy chờ một lát, ngày mai hãy theo chúng tôi về thôn. Đi cùng chúng tôi thì yên tâm là không việc gì.” Nói rồi hắn còn xách đỡ đồ đạc cho tôi.

Tôi thấy hắn quả thực nhiệt tình, xem ra không phải người xấu, trong lòng âm thầm tính toán. Nơi chúng tôi muốn đến là một khe sâu nằm phía bên kia núi Xà Đầu, tìm được đến đây đã mất đến ba ngày. Sức người có hạn, lương khô chúng tôi mang chỉ đủ dùng trong mười ngày, vượt núi rồi chắc chắn còn phải mua thêm vật dụng ở thôn bọn họ. Năm người đi trước đã mất dạng từ lâu, không chừng là rẽ đi ngã khác, khó khăn lắm mới gặp được mấy người này, không nên mạo hiểm để rồi lại đi lạc.

Tôi liếc mắt ra hiệu cho lão Dương, vội gật đầu đáp: “Người anh em, cảm ơn nhiều. Ta đi thôi!” rồi rút ra mấy điều thuốc lá mời bọn họ.

Người phụ nữ kia còn muốn nói gì đó, người đàn ông liền liếc mắt một cái, cô ta đành im lặng, quay sang ngậm nguyệt chúng tôi.

Phong tục vùng núi thường để đàn ông làm chủ nhà, phụ nữ không có địa vị gì đáng kể, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời đàn ông là được rồi, mấy người đàn bà này xem ra không làm gì được chúng tôi. Tôi thấy vẻ mặt của cô ta, trong lòng cười thầm.

Chúng tôi nhập bọn với họ, người đàn ông trung niên kia có vẻ là người lớn tuổi nhất, không cần làm nhiều. Lão Dương ra sức làm thân với hắn, hắn mới nói mình là bí thư của thôn này. Thôn hắn vốn lạc hậu, tuy đã có điện nhưng giao thông không thuận lợi nên không phát triển nổi, giờ thanh niên đều ra ngoài tìm việc cả, việc nhà nông không ai đảm nhiệm, thành ra cán bộ như họ đều phải lội bộ mấy chục dặm đường núi ra đây cắt cỏ. Lung hắn còn có tật, làm không bao lâu đã phải nghỉ lấy sức.

Tôi vừa chuyện trò vừa cảm khái trong lòng, thì ra cuộc sống của họ cũng không dễ dàng.

Chúng tôi đi theo họ một đoạn, tới nơi thì họ bắt tay vào làm việc. Chúng tôi quan sát địa hình xung quanh, có điều nơi này thế núi không dốc lắm, không thể nhìn rõ cảnh tượng phía bên kia, chỉ thấy núi non nối đuôi nhau trải dài tít tắp, xanh ngắt một màu. Cái hổ tuần tắng theo lời lão Dương kể kia không biết nằm ở đâu giữa vùng núi non trùng điệp này đây?

Cỏ cắt xong thì trời cũng đã tối mịt, chúng tôi giúp họ cõng một bao cỏ lớn gần bằng thân người trên lưng, đi dưới trời chiều được khoảng một giờ thì sắc trời cũng dần dần tối đen. Đi thêm một quãng, bỗng tôi thấy nét mặt lão Dương biến đổi, mắt đảo bốn phía, liếc qua liếc lại.

Tôi hỏi hắn có chuyện gì, lão Dương nhỏ giọng đáp: “Đường này tôi đã đi qua, nếu tôi nhớ không lầm thì phía trước hắn phải có chỗ trú chân.”

Quả nhiên đi một lúc nữa, phía trước xuất hiện một căn nhà gỗ do những người hái thuốc dựng nên. Lão Dương hưng phấn hắn lên, đánh mắt sang phía tôi, ý nói thấy chưa, tôi nói cảm có sai. Người đàn ông kia đẩy cửa, quay đầu nói với chúng tôi: “Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ lại ở đây, chỗ này có cả bếp đun, hai người có thể tự nấu nướng.”

Tôi theo họ vào bên trong, nhận ra căn nhà này có hai tầng, có cầu thang lên xuống; bên trên là một căn gác xép, không có vật dụng gia đình, chỉ trải đầy những mấy tấm ván lớn. Chính giữa phòng có một cái hố đất, bên trong toàn bụi than, xem ra là để nhóm lửa sưởi ấm. Chúng tôi đặt đồ đạc xuống, ra ngoài tìm củi khô, nhanh chóng nhóm lửa lên. Sau đó chúng tôi lấy lương khô trong túi ra nướng lên ăn, đến khi ăn xong ngoài trời đã tối đen như mực, đâu đây văng vẳng tiếng dã thú vọng về.

Lão Dương châm thuốc, hỏi vị bí thư chi bộ đó là tiếng con gì. Hắn lắc đầu nói không rõ, nơi này từ lâu đã không còn ai đi săn thú nữa, muốn biết

phải tìm người già trong thôn. Còn đề thêm: “Buổi tối đàn ông chỉ được ngủ nửa giấc, lúc nào cũng phải có người canh chừng không cho lửa tắt, nếu không chỉ e dã thú bên ngoài sẽ lọt vào.”

Tôi không có ý kiến gì, hôm nay đi đường quả là mệt mỏi; cứ nghĩ trong vài tuần tới ngày nào cũng phải khổ sở thế này, tôi không khỏi hối hận vì sao lúc trước lại đại đột đồng ý đi với lão Dương, bèn quay sang hắn nói: “Để tôi gác ca cuối cùng cho, giờ cứ đánh một giấc đã, nửa đêm cậu nhớ gọi tôi thay ca.” Hắn nghe thế liền giã náy lên phản đối, nhưng tôi vì quá mệt đã nhanh chóng chìm vào mộng đẹp, chẳng nghe thấy gì nữa.

Tôi ngủ không sâu, cứ lặn qua lặn lại, đến hơn nửa đêm thì bỗng có ai đó lay lay người tôi. Tôi mở mắt, thấy mọi người đều đang ngủ, lão Dương nhìn quanh rồi khều nhẹ tôi một cái, nói khẽ: “Dậy, dậy mau.”

§6. Đào Bới

Editor: Namichan

Beta: Thanh Du

Tôi ngủ không ngon giấc, gần như là nửa tỉnh nửa mê bò dậy, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối. Vừa định mở miệng mắng người, hắn đã nhanh tay bịt miệng tôi lại, thì thào: “Yên nào! Đi theo tôi.”

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, thấy vẻ mặt lo lắng của hắn bèn nhanh chóng khoác thêm áo rồi nhồm dậy, hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

Lão Dương khẽ nói: “Theo tôi, tôi dẫn cậu đi xem thứ này.”

Tôi chăm chú nhìn hắn một hồi lâu, thầm nghĩ chuyện này thật kỳ quái. Nhưng nhìn vẻ mặt hắn không giống như đang đùa, tôi bèn mặc thêm áo khoác rồi cùng hắn lên ra khỏi phòng.

Bốn phía xung quanh cái chòi này đều là rừng rậm, lão Dương mở la bàn xác định phương hướng, lấy thêm cái xẻng gấp từ đồng hành lý rồi bảo tôi đi theo mình.

Chúng tôi bật đèn pin, đi ngược chiều gió chừng mười phút đồng hồ thì hắn dừng lại, lấy cái xẻng cắm xuống vạt đất ngay dưới chân rồi nói: “Chính là chỗ này.”

Tôi cảm thấy chuyện này cực kỳ đáng ngờ, nhìn dáng vẻ hắn ta, đừng nói là đêm hôm khuya khoắt tự dưng nổi hứng muốn chạy tới đây trồng cây nha?

Thấy sắc mặt tôi sa sầm lại, hắn vội vàng giải thích: “Trước kia tôi với ông anh họ ra khỏi núi cũng qua đêm ở chỗ này. Nửa đêm hôm đó tôi phát hiện ông lén lút chạy ra ngoài, không biết đi làm gì nên mới lén đi theo, kết quả phát hiện ông chôn cái gì đó ở chỗ này. Nhưng tình hình khi ấy rất phức tạp, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm đến ba cái chuyện vớ vẩn này, chỉ muốn rời ngọn núi này thật nhanh nên không thèm so đo gì. Bây giờ chợt nhớ ra mới cảm thấy tình cảnh lúc đó có chút bất thường.”

“Cậu có chắc là chỗ này không?” Tôi hỏi.

Hắn ta gật đầu, “Từ lúc ra khỏi cái động kia thì ông anh họ tôi cứ ngờ ngờ ngẩn ngẩn, không biết trúng cái tà khí gió gì nữa, tôi dám chắc ông có chuyện gì muốn gạt mọi người. Vừa hay lần này quay lại đây, tôi định đào lên coi rốt cuộc ông chôn cái gì. Cậu canh chừng giúp tôi nha!”

Tôi gật đầu, lão Dương bắt đầu hạ xẻng.

Đất ở nơi này không cứng lắm, nhưng những thôn dân kia ngủ cách chỗ này không xa, chẳng biết có bị đánh thức không. Vì thế lão Dương cứ đào ba nhát lại phải ngừng một chút để nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Hắn đào chừng nửa giờ thì tôi bắt đầu hoài nghi có phải hắn nhớ lộn chỗ rồi hay không. Bỗng lưới xéng như đục phải kim khí, phát ra một tiếng “keng” trong trẻo.

Hắn lập tức ngưng đào xới, cúi người xuống, lấy ra từ trong hố ra một vật có hình dáng giống cây côn.

Vật hình cây côn ấy lấm lem bùn đất nên tôi không đoán nổi nó là cái gì, nhưng theo trực giác thì có lẽ nó là một khúc xương. Lão Dương lau qua, mặt bỗng biến sắc, quay sang nói với tôi: “Con mẹ nó chứ, không ngờ lại là thứ này.”

Tôi lại gần nhìn cho kỹ, thấy đó là một khúc thanh đồng bầm đầy rỉ sét màu xanh lục, dưới đế có vết gãy rất rõ ràng, xem ra là bị người ta cưa ra từ một vật làm bằng thanh đồng khác. Soi đèn pin nhìn kỹ, tôi thấy phía trên có hoa văn tựa tựa như con rắn hai đầu. Có lẽ đây chính là đồ của “Xá tộc” gì đó mà ông giáo sư từng nhắc tới.

Lão Dương nói với tôi: “Đây chính là một nhánh của cây thanh đồng tôi đã nói với cậu, không ngờ ông anh họ tôi dám lên lút cưa nó xuống.”

Tôi nhú mày. Có thể nói bọn họ là tầng lớp có phẩm cách tồi tệ nhất trong giới trộm mộ, tiếc thay cũng là tầng lớp đông nhất. Chỉ vì dăm ba đồng mà phá hư cả một tuyệt thế trân phẩm là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa.

Lão Dương tiếp tục đào bới xem còn thứ gì bị vùi lấp nữa không, nhưng đào một hồi lâu vẫn chẳng thấy gì nên bắt đầu xúc đất lấp cái hố lại.

Chúng tôi lấy vải bố gói ghém nhánh cây thật cẩn thận rồi rón rén trở về, cũng may những người khác vẫn say ngủ sau một ngày lao động mệt nhọc. Hai chúng tôi không sao ngủ được nữa, hắn đành ngồi xuống đối diện tôi, bắt đầu bỏ thêm củi vào đống lửa.

Nhìn vẻ mặt hình sự thấp thoáng nét lo âu của lão Dương, tôi số ruột lên tiếng hỏi: “Trông cậu mấy ngày qua buồn vui thất thường, có chuyện gì khó nói phải không? Hay là mọc trĩ rồi?”

Lão Dương châm một điếu thuốc, thở dài: “Aizz, nếu đơn giản vậy thì tốt quá. Tôi cảm thấy chuyện này thật kì lạ, có vài việc nghĩ mãi không ra.”

Tôi không tiếp lời, lẳng lặng nghe hắn nói tiếp.

Lão Dương nói: “Chủ yếu là chuyện ông anh họ tôi thôi. Lúc tôi cùng ông vào núi thì ông vẫn rất bình thường, nhưng từ khi nhìn thấy cây thanh đồng thì tôi cảm giác ông bắt đầu thay đổi. Ban đầu chẳng qua ông có hơi chập mạch, nhưng dần dần tôi phát hiện ra hình như ông càng ngày càng thất thường...”

Tôi hỏi: “Ý cậu là, việc ông phát điên có liên quan tới thứ đồ chơi này?”

Lão Dương gật đầu: “Cậu xem, việc quái gì ông phải lén cưa khúc cây này xuống rồi lại mang đi chôn chứ?”

Tôi nhìn khúc cây thanh đồng lão Dương đang xoay xoay trong tay, bỗng cảm thấy hình như đã trông thấy nó ở đâu rồi. Vội vàng lấy tập tài liệu mà giáo sư Vương đưa cho, lật đến trang có tám ảnh thì thấy quả nhiên không sai. Đó là bức bích họa trên nham thạch trong một sơn động ở Tương Tây do giáo sĩ Thomas người Anh sao lại năm 1845, vẽ một vật thể trông giống như cái cây, Thomas còn chú thích thêm phía dưới rằng đây là “thần thụ” của thổ dân địa phương. Sau đó bản ghi chép này rơi vào tay giáo sư Vương, căn cứ vào miêu tả trong đó, ông ta cho rằng thần thụ này là một trong những nét văn hóa của Xà quốc, tượng trưng cho tính “thần” của đất đai và sinh sản.

Tôi lấy khúc cây thanh đồng ra so sánh, phát hiện ra nó là khúc cuối của một nhánh cây, chiếu theo tỷ lệ thì cái cây thanh đồng kia hẳn phải cao đến bảy tám chục mét. Nếu có thể khai quật hoàn chỉnh cây thanh đồng này thì chắc chắn sẽ gây chấn động toàn thế giới.

Tôi vỗ vỗ vai lão Dương, bảo hắn đừng suy nghĩ lung tung nữa. Nếu quả thật khúc cây này có vấn đề thì hẳn đã sớm dở điên dở dại giống như ông anh họ kia rồi.

§7. Mắc Câu

Editor: Tiểu Phong Hoa

Lặn lội suốt năm tiếng đồng hồ đặng đặng, cuối cùng chúng tôi cũng vòng qua đước núi Xà Đầu. Sau khi đặt chân đước tới thôn đầu tiên dưới chân núi, chúng tôi rối rít cảm tạ người bí thư đã dẫn đường rồi chia tay đường ai nấy đi. Lão Dương hăng hái dẫn tôi đi tìm hộ lần trước đã cho lão tá túc bởi nơi này trước đây lão đã từng ghé qua.

Sơn thôn đước xây dựa vào thế dốc của sườn núi, nhấp nhô những ngôi nhà dân bằng đá theo kiến trúc thời Minh, Thanh đã đước hàng trăm năm tuổi, đường vào thôn trên dốc núi cũng lát toàn đá xanh. Đứng bên dưới nhìn lên, ngôi nhà trên đỉnh dốc cao hơn dưới chân dốc phải đến trăm mét. Một dòng suối nhỏ chảy men theo con rạch ven đường, dưới đáy tuyền một màu rêu xanh biếc. Tôi đảo mắt thăm dò, thấy tường bao của nhiều hộ dân ở đây thường xây lẫn gạch lầy từ những ngôi mộ có niên đại khác nhau, qua đó có thể thấy tập tục đào mộ lấy gạch đã xuất hiện rải rác từ thời xa xưa.

Chúng tôi tìm đến ngôi nhà lão Dương từng trọ mua một ít lương khô, tranh thủ dùng nước suối tắm rửa sạch sẽ, quần áo cũng giặt giũ rồi đem phơi nắng. Sau cùng trên mình cả hai chỉ còn cái quần đùi, đành ngồi luôn bên suối chum đầu bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

Muôn qua mặt năm người kia cũng không phải không có khả năng, kiêu gì chúng tôi cũng đã vượt núi suôn sẻ, nhưng trước mắt vẫn phải dựa vào ký hiệu của lão Dương để tìm ra địa điểm ba năm trước lão đã tới.

Tôi tra hỏi một hồi để xem rốt cuộc lão để lại ký hiệu quý quái gì, liệu bây giờ còn không hay lão tự tin quá hóa nói lieù. Lão Dương kể, khi đó lão tìm đến địa đạo tuần táng phải vượt qua một địa điểm vô cùng kỳ bí tên là Giáp Tử Câu. Mọi người đa phần đều biết nơi này, đến đước Giáp Tử Câu là đến đước địa đạo. Chỉ có điều, Giáp Tử Câu cách sơn thôn này hơn bốn mươi cây số, tức là nằm sâu trong rừng.

Nghĩ lại thăm cảnh bi thống khi vào núi mà không có người dẫn đường, chúng tôi liền hỏi bí thư một người có khả năng đưng đầu với hành trình gian nan trước mắt.

Viên bí thư gọi đứa con nhỏ, bảo nó dẫn chúng tôi đi tìm một lão thợ săn. Hai người chúng tôi theo chân một đứa trẻ trần như nhộng đi lòng vòng trong thôn mấy lượt, tới một căn nhà ngói hai tầng, nó bèn chỉ vào một ông già đang phơi nắng nói với chúng tôi: “Chính là ông Lưu đấy.”

Ông Lưu là người vùng khác, thời trẻ trốn việc tráng đinh mà lưu lạc rồi định cư luôn ở đây, lấy nghề săn bắn làm kế mưu sinh. Ông đã hơn tám

mười tuổi nhưng sức khỏe vẫn còn tốt, hầu như tất cả những người muốn vào rừng, từ đoàn khảo cổ cho đến dân trộm mộ đều phải nhờ ông dẫn đường, ông lão cũng vui vẻ giúp đỡ. Thứ nhất rút tiền phải lẹ, thứ hai địa vị phải cao, nghe chúng tôi trình bày ý định ông chẳng hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ lắc đầu nói: “Không được, thời điểm này đi Giáp Tử Câu là hỏng.”

Tôi nghe vậy không khỏi chán nản, hỏi ông: “Vì sao không thể vào núi? Bây giờ đang là cuối thu, thời tiết mát mẻ săn thú rất thuận lợi. Lúc này không đi thì còn đi lúc nào?”

Ông gọi con ra rót trà cho tôi, đáp: “Mùa này trên núi tà khí dày đặc, ma quỷ quây phá dữ lắm. Tôi tám mươi tuổi đầu rồi không lẽ còn đi lừa đứa trẻ ranh như cậu? Cho cậu hay, vùng Giáp Tử Câu đó kỳ thực chính là một đoạn đường núi của âm binh, cậu gặp chúng mà nhường đường thế nào cũng bị câu hồn hấp phách, tà ma quỷ quái vô cùng!”

Tôi chưa bao giờ tới đó đương nhiên làm sao biết được địa lý địa hình ra sao, nghe ông nói thế chỉ thấy buồn cười. Nhưng người già có quan điểm của người già, chúng tôi cũng không miễn cưỡng, năn nỉ kỳ kèo mãi cũng không có kết quả, chỉ hỏi lão kỹ càng về lộ trình.

Ông lão cho chúng tôi hay, từ thôn này tiến vào vùng núi non trùng điệp Tần Xuyên, theo hướng Tây mà đi, bảy ngày sau sẽ gặp một ngọn núi có tên Thiên Môn, hai bên đều là vách đá trơn trượt, leo lên là điều không tưởng nhưng trong núi có một khe đường kì lạ, hai người đi song song có thể băng qua, người ta thường gọi là “đường trời”, cũng chính là Giáp Tử Câu mà lão Dương nhắc tới. Tương truyền cuối thời Nam Bắc triều, ở nơi đó chứng kiến một đạo quân Bắc Ngụy thông qua đường núi vào Tần Xuyên. Đạo quân này cực kỳ bí hiểm, trong lúc hành quân ai nấy mặt lạnh như tiền không hề lên tiếng, cứ thế đi thẳng vào trong núi. Khi họ vừa đặt chân vào trong khe đường đó, đột nhiên đất trời rung chuyển, khe hở lớn bất ngờ khép kín, toàn bộ đội quân bị nuốt vào trong, từ đó về sau biệt tung biệt tích không thấy trở ra.

Thời nhà Thanh có mấy thầy phong thủy giúp một người giàu nứt đố đổ vách tìm mộ, vào núi hơn mười ngày, khi trở về chẳng còn ra hình người, một mực nói rằng hôm đó ở sơn môn có thác Hoàng tuyên thông tới Địa phủ, bọn họ thiếu chút nữa có đi mà không có về.

Ban đầu dân cư quanh núi còn bán tín bán nghi, nhưng càng về sau càng có nhiều người khẳng định ở rạch nước đó nghe thấy trên núi rành rành tiếng chiến mã chồm lên. Sự việc từ đó lan truyền mạnh mẽ, người ta xâu chuỗi các sự việc rồi cho rằng đó là âm binh từ thác Hoàng tuyên ra vào giữa hai giới âm dương. Bắc Ngụy quân thời Nam Bắc triều chính là một đạo quý binh từ dương gian trở về âm giới.

Ông lão còn nói chúng tôi có thể đi tới núi Thiên Môn, nhưng vùng đất phía sau núi là cực hạn chịu đựng của con người, bên trong cây cối thâm u rậm rạp có những thứ quái gở gì, không một ai biết. Phàm là người đặt chân đến đó, bất luận là Thát Tử quân của nhà Thanh hay bại binh thời Quốc Dân đảng đều bật vô âm tín. Ông tuổi đã quá cao không thể dẫn chúng tôi đi được, người trong thôn cũng không ai dám cả gan. Nếu chúng tôi vẫn ngoan cố muốn đi, ông chỉ có thể chỉ đường. Theo chỉ dẫn của ông chắc chắn chỉ sau khoảng bảy tám ngày có thể đến nơi, nhưng có sự cố gì phát sinh thì ông ta nhất định không chịu trách nhiệm.

Bút ký của ông nội có ghi, trong quá trình tìm kiếm lăng mộ, phàm là vùng đất có truyền thuyết địa phương tương tận đến thế đều phải lưu ý. Tôi y lời, đặc biệt chú tâm đến những dặn dò của ông lão, trong lòng càng thêm nắm chắc địa điểm chúng tôi muốn tìm hẳn là chỉ ở quanh đây.

Chúng tôi cảm ơn ông lão rồi muốn ra về nhưng hình như ông lão bình thường rất ít khách viếng thăm, một mực giữ chúng tôi lại ăn cơm, phải ra sức từ chối. Ông lão hết cách đành dúm cho tôi một túi đầy đồ muối. Tôi ngại làm phiền người khác, đang muốn trả lại thì liếc thấy bên trong có thịt nướng. Cái bụng mấy ngày nay lấp toàn bằng lương khô dứt khoát biểu tình không chịu thiệt thòi, đành phải nhận.

Sau một ngày nghỉ ngơi chúng tôi bắt đầu lên đường. Giờ đây mục tiêu đã xác định, chúng tôi cứ trực chỉ hướng Bắc mà đi, cẩn rắng chịu khổ, trèo đèo lội suối, dứt khoát chui vào thám hiểm khu rừng nguyên sinh thần bí nhất Trung Quốc đại lục.

Đọc đường không có chuyện gì đáng nói, tôi cũng nghĩ chẳng cần ghi chép giấy trắng mực đen làm gì cho mệt. Sau bảy ngày, khi lão Dương chỉ lên phía những tán cây cao vút, tôi mới nhận thấy đỉnh núi Thiên Môn đã hiện ra tự lúc nào. Chúng tôi dừng lại chỉnh đốn, phát hiện bản thân chẳng khác dã nhân là bao.

Lão Dương chăm chú xem xét bốn phía một hồi, hớn hờ thông báo chính là nơi này. Đi qua Giáp Tử Câu sang phía bên kia sẽ gặp một cái khe nhỏ nhưng rất sâu, đó cũng là địa điểm bọn họ phát hiện ra địa đạo tuần táng.

Tôi trèo lên một cây sam lớn, một tay bám vào thân cây, một tay cầm ống nhòm quan sát. Núi Thiên Sơn cao chọc trời, hình thế kỳ vĩ, thoạt nhìn vô cùng thâm u trùng điệp khiến quang cảnh rất kỳ quái. Có điều ngọn núi này không hề có dạng cánh cổng như tôi nghĩ, cái tên núi Thiên Môn không biết từ đâu mà ra. “Đường trời” ở chính giữa kia, lúc này nhìn lại chỉ tựa như một sợi chỉ đen nhỏ xíu.

Chúng tôi leo lên ngọn núi tiếp giáp với núi Thiên Môn, cứ thuận theo thế núi mà vừa đi vừa xem xét địa hình phía trước, gần chính Ngọ thì tới được

chân núi Thiên Môn. Đoạn Giáp Tử Câu đầu tiên nhìn thấy giống như một đoạn đường núi bình thường đầy rẫy những đất đá rải rác.

Tần Lĩnh, nếu nói là một nơi kỳ diệu cũng không ngoa, đặc biệt ở thời điểm này vẫn chưa mở đường để khai thác du lịch, cảnh sắc thiên nhiên vô cùng đẹp đẽ. Dưới vách đá Thiên Môn ngẩng đầu nhìn lên, địa thế cực kỳ hùng vĩ nhưng hình dạng cũng bình thường, ở giữa có một khe núi hẹp giống như đá núi bị một thanh kiếm sắc bén bổ xuống mà thành. Dưới đáy khe núi này chính là Giáp Tử Câu. Địa hình núi rất cao nên nơi này sản sinh ra một “đường trời”, cảnh quan tách biệt hẳn với những dãy núi thấp còn lại. Phóng tầm mắt cao nữa có thể thấy tia sáng rất nhỏ từ trên đỉnh núi xa xôi, y như cả không gian bị ép vào thành một đoạn. Nếu không phải tận mắt chứng kiến làm sao có thể lĩnh hội dù chỉ một phần.

Trong Giáp Tử Câu, phía đáy đá núi lởm chởm trùng trùng điệp điệp, hai bên rải rác những dòng suối nhỏ trong vắt, rêu xanh bám đầy trên đá rất khó đi nhưng xem ra đường cũng không xa mấy, ánh sáng lại rõ ràng. Đoạn đầu đường này chưa lên cao nên bầu trời cũng chưa hẳn là “đường trời”, có lẽ nên gọi là “khoảng trời” thì hơn.

Lão Dương nhớ lại, muốn đi hết Giáp Tử Câu cũng phải mất một buổi chiều, hơn nữa càng vào sâu bên trong gió lùa càng lớn, mặt đất càng ẩm ướt, không tiện nhóm lửa. Chúng tôi quyết định dừng lại ngay gần điểm xuất phát, đốt một đồng lửa trại ăn một bữa cơm trưa. Đồ ăn muối ông lão cho tôi đều bỏ vào nồi đem đun lên, cũng tựa tựa như ăn lẩu. Dân miền núi khi nấu ăn rất chú trọng các loại gia vị, hương vị cũng không tệ nếu không muốn nói so với gặm lương khô thì ngon hơn vạn lần. Mấy hôm trước ăn uống phải chi li hà tiện, giờ cũng sắp đến nơi, có thể thả phanh một bữa, tôi và lão Dương ăn như hai con hổ đói, chẳng mấy chốc đã giải quyết sạch sành sanh cả đồng thịt muối.

Tôi ăn còn chưa no, sực nhớ ra có một gói gà rừng ngâm măng. Đang muốn lôi ra ăn quách cho rồi nhưng sờ soạng một hồi vẫn không thấy đâu, hóa ra cả gói thịt to tướng đã không cánh mà bay.

Tôi tìm lại xung quanh một lượt vẫn chẳng thấy đâu, bực mình định hỏi lão Dương, đột nhiên lão đã rống lên: “Chết đấm, thằng nào phun hết cả xương vào cổ áo ta thế này???”

Tôi ngớ người, làm gì có chuyện đấy. Lúc tôi ăn, bao nhiêu xương xẩu đều nuốt hết, đâu có lãng phí đến mức để văng bừa văng bãi như thế.

Còn đang lầy lăm lạp, một cục xương đã từ trên vách núi rơi xuống đất. Tôi ngẩng đầu lên liền bắt gặp mười mấy con khỉ lông vàng to tướng, chẳng biết từ khi nào đã tụ tập ở vách núi. Một con trong đó đang ôm gói gà rừng ngâm măng mà ăn, xem cách thức ăn của nó hẳn là đã đói đến mềm ruột, nuốt

không còn một miếng.

Nó giải quyết nhanh gọn gói thịt xong xuôi bắt đầu bò xuống dưới, mắt chăm chú dán chặt vào ba lô của tôi.

Tôi thậm kê không ỏn, con khi chết tiết này hẳn là cho rằng trong túi toàn là đồ ăn, âm mưu cướp lấy, mà như thế thì phiền phải biết. Còn đang tính cách, con khi kia đã kê lên một hồi chói tai, trong chớp mắt, toàn bộ đám khi đều lao bỏ về phía chúng tôi.

§8. Khi

Editor: Biển

Con khi đầu đàn bự tổ chẳng nhìn tôi, không ngừng há miệng nhe ra răng nanh trắng hếu, đồng thời phát ra những âm thanh mang tính đe dọa như đang muốn cảnh cáo chúng tôi.

Tôi và lão Dương mỗi người vội cầm lấy một thanh củi đang cháy khua liên tục, muốn ép mấy con khi đang định xông lên phải lùi lại, có một con hơi chậm liền bị tôi dí thanh củi cháy vào mõng, đau quá ré lên, cầm đầu chạy ra thật xa.

Nhưng cùng lúc, có mấy con khi cực kỳ thông minh len lén tiến đến gần hành lý của chúng tôi, chờ đến khi tôi phát hiện ra thì đã trễ, mấy cái túi chống thấm lão Dương chưa kịp bỏ vào ba lô đã bị con khi nhỏ ôm chạy đi mất, tôi vừa thấy thế, thảm nhủ không ổn, vội bước tới giật lại. Nhưng tôi vừa bước lên, sau lưng đã có một con khi nhảy đến muốn chồm hành lý.

May mà đồng hành lý của tôi nặng kinh khủng, nó kéo vài cái, thấy không có cách nào mang đi được nên thôi không kéo nữa mà thò tay vào định chồm chia đồ trong đó.

Tôi choáng váng mặt mày: mấy con khi này hành động cực kỳ chuyên nghiệp, nhìn kiểu tấn công người như thế này thì chắc chắn đây không phải lần đầu tiên. Tôi vốn cho rằng mấy con khi dù có thông minh mấy cũng phải có giới hạn, bây giờ xem ra, nếu coi cướp giật là một loại nghề nghiệp thì chúng tôi không thể so được với chúng.

Tôi chỉ mới phân tâm một chút, con khi đó đã lấy ra một cái hộp từ trong túi hành lý, tôi vừa nhìn liền thấy nguy to, đó là một hộp lương khô. Tôi mặc kệ không đuổi theo con khi kia nữa mà xoay người tung chân đá bay con khi này, sau đó nhét lại hộp lương khô vào túi.

Ngay lúc đó, trước mắt tôi ánh vàng chợt lóe, con khi đầu đàn đã nhảy bật lên, vươn bàn tay chụp thẳng vào mặt tôi. Tôi đã từng thấy cảnh một con khi bắt giết thỏ, móng vuốt của chúng sắc bén kinh khủng, nếu bị chụp trúng thì nát mặt còn gì.

Dưới tình thế cấp bách, tôi không kịp né tránh, đành phải đưa thanh củi cháy trong tay lên đỡ cánh tay liền bị nó cào ra một đường máu dài ngoằng, đau đến nhe răng, thanh củi cũng rớt khỏi tay.

Con khi đầu đàn vừa chạm đất đã lập tức phóng ngược lại, tôi không kịp nhặt thanh củi, buộc phải vội vàng tung chân đá tới, ngờ đâu nó lập tức ôm lấy chân tôi, thuận đà há mồm cạp luôn một phát.

Cú này thì miễn bàn, tôi đau muốn phát điên lên, liền vung tay đánh tới. Nó phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người nhảy tách ra, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại chụp được đuôi nó.

Đối với khí, đuôi là bộ phận vô cùng quan trọng, đang đánh nhau mà bị tóm đuôi thì cũng coi như là bị phán án tử, nó lập tức luống cuống, rống lên một tiếng, liều mạng nhắm vào mặt tôi mà xông tới.

Tôi nổi lên sát tâm, khễ nghiêng người tránh cú tấn công sau cùng của nó, sau đó nắm chặt cái đuôi quật mạnh xuống đất. Tôi đoán con khí này nhẹ nhất cũng phải đến bốn mươi cân, cú này dù không nguy hiểm đến tính mạng thì vẫn đủ đập cho nó bất tỉnh.

Nhưng con khí đầu đàn khỏe mạnh khác thường, lần này chính tôi cũng cảm thấy mình hơi mạnh tay, nhưng nó lại không hề hấn gì, còn rú lên định xông qua thêm lần nữa. Tôi bắt đầu luống cuống không biết phải làm sao, vội cố sức quăng thêm một cú, đập mạnh nó vào một thân cây. Cú này dùng sức quá mạnh, bàn tay không còn giữ nổi khiến nó bị văng ra xa mấy mét, nó lăn vài vòng rồi lập tức bật dậy leo lên cây.

Lão Dương tiếc mấy cái túi, vẫn còn đang đuổi theo mấy con khí giật đờ lúc này. Bọn chúng thấy con đầu đàn bị thất thế làm sao còn dám liều lĩnh, lập tức chạy tứ tán, nhưng chúng cũng không chạy xa mà tiếp tục làm ra vẻ đe dọa, lão Dương đuổi một con thì mấy con còn lại chạy theo đằng sau ném đá khiến cho hấn bực mình kinh khủng, cứ chạy tới chạy lui một hồi như vậy, hấn đã mệt muốn hụt hơi mà lại chẳng đánh được con khí nào.

Tôi thấy tình hình có vẻ không ổn, mấy con khí hoang dã này to xác đã đành, phản xạ lại nhanh nhẹn, phiền nhất là bọn nó không hề sợ người. Tôi đối phó với mỗi con đầu đàn thôi đã mệt muốn bỏ hơi tai rồi, nếu như có hai con nhảy lên tấn công cùng lúc, e rằng hôm nay chỉ có thể như đòn tại nơi này. Hơn nữa, đám khí là chúa thù dai, không hiểu sao lần này chúng tôi lại đụng phải mấy con quái lông dày này nữa, nếu không giải quyết triệt để chỉ sợ về sau không yên ổn được với chúng.

Lão Dương truy đuổi nửa ngày, kiệt sức thở hắt hắt chạy về nói: “Không... không xong rồi, tụi nó chạy trốn nhanh quá, chúng ta đừng thèm chấp tụi nó nữa, cứ đi luôn cho rồi, mất thứ gì thì cứ coi như là tặng Sơn thần làm quà ra mắt là xong.”

Tôi thấy thật sự cũng không có cách nào. Đối phó với đám khí khoái chồm chĩa trong rừng già, chúng tôi hoàn toàn bó tay, lỡ như cứ dằng dai ở đây, biết đâu lại sinh ra tồn thất khác. Hơn nữa những thứ bị mất cũng không quá quan trọng, ví dụ như ống huỳnh quang thì chúng tôi có thể thay thế bằng đuốc chẳng hạn.

Vì thế tôi gật đầu với lão Dương: “Nói đúng lắm, trong này rất sâu, một khi trời tối đường lại càng khó đi, nhưng mà, mẹ nó chứ tên nhóc cậu lo mà giữ đồ cho kỹ, đừng có để bị đám lông dày kia chôm chia nữa.”

Lão Dương nhớ tới chuyện vừa rồi, vẫn còn chưa nguôi giận liền khoát tay với tôi: “Được rồi, cậu đừng có nói nữa, sườn núi này đến đây là hết rồi.”

Hai người chúng tôi cột chặt ba lô, lớn tiếng hò hét xua đuổi bầy khi rồi tiếp tục men theo con đường hẹp. Bầy khi thấy chúng tôi rời đi cứ tưởng là bọn tôi bỏ chạy liền nhao nhao nhảy lên hai bên vách núi đuổi theo, vừa đuổi vừa hú hét chế giễu chúng tôi. Lão Dương nghe thế nổi khùng, quay đầu mắng to: “Lũ lông dày chúng mày đừng có mà đắc ý, ông đây mà còn về được là ông bắt thịt hết cả đám chúng mày!”

Bầy khi thấy hấn gào to lại càng hăng say đuổi, đặc biệt là con đầu đàn, bày ra điệu bộ kẻ chiến thắng đuổi theo sát rạt, định nhân lúc tôi không chú ý mà xông lên. Lão Dương thấy thế nổi sùng, cúi xuống nhặt hòn đá ném ngay vào sống mũi nó, cú ném này khá nặng tay khiến cho nó rớt luôn khỏi vách đá.

Không ngờ đám khi này then quá hóa giận, liền nhặt đất đá trên mặt đường ném ào ào về phía chúng tôi, chẳng mấy chốc đất đá bùn rử nhau nhằm vào đầu tôi mà hạ cánh, may mà chẳng bị ai thấy, không thì tôi chỉ có nước dậm đầu tự sát luôn cho khỏi bị mất mặt.

Chúng tôi cầm đầu chạy như điên gần năm phút mới dừng lại, lúc này chúng tôi đã hoàn toàn tiến vào giữa khe núi, “khoảng trời” trên đầu giờ đã thành “vết trời”, bởi vì khoảng cách vách núi hai bên thu hẹp lại rất nhiều, gây ra cảm giác như là hai đỉnh núi đang ép xuống khiến người ta lạnh toát sống lưng, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Xem ra lão Lưu nói không hề sai, tôi thậm nghĩ, nếu làm không xong thì khe núi này quả thật chính là đường dẫn xuống suối vàng.

Tiếp tục đi về phía trước, cảm giác này càng nặng nề, cứ theo đà này, nếu không phải đã hỏi thăm trước đó, ắt hẳn tôi sẽ nghĩ đến cuối cùng hai quả núi này sẽ nhập lại làm một.

Tôi nhớ lại những điều lão dẫn đường từng nói, nhớ đến truyền thuyết mà lão đã kể.

Truyền thuyết về âm binh tôi từng được nghe không ít lần, cũng không ít người nhầm chần đưa ra phỏng đoán, tương đối nổi tiếng trong số đó là Kinh Mã Tào của Giang Nam, truyền thuyết kể rằng Nam Man vương Mạnh Hoạch tìm người đào lên, địa danh đó đến bây giờ vẫn còn, vào mỗi mùa mưa đông đều nghe thấy truyền ra âm thanh vũ khí va chạm, giết chóc. Một chuyện nữa là về trận động đất ở Đường Sơn, chuyện này lại càng mơ hồ,

nghe kể rằng có rất nhiều người đã nhìn thấy một đoàn xe ngựa dài dằng dặc chở theo mười vạn đầu lâu đi ra từ Đường Sơn, sau đó gặp phải đội vận chuyển của quân giải phóng vào thành phố cứu trợ, rồi vân vân gì nữa tôi không nhớ rõ.

Lão Dương còn kể thêm vài chuyện khác, rằng cái khe này từ khi hình thành tới giờ hầu như không có người qua lại, nhưng đến một gốc cỏ dại cũng không mọc nổi, giống như là ngày ngày đều có vó ngựa dẫm qua. Mấy năm trước có một người muốn xây dựng gì đó trong này, nhưng chỉ cần đội thi công vừa đến, ở đây liền có mưa to, lần nào cũng vậy. Mấy người lãnh đạo cũng không có cách nào, hơn nữa chỗ này cách khu dân cư thật sự quá xa nên đành thôi.

Chúng tôi tiếp tục đi sâu vào, càng đi càng thấy tĩnh lặng, không biết khe núi này dài bao nhiêu, càng đi sâu vào bên trong lại càng tối tăm, nhiệt độ cũng giảm dần, âm u vô cùng, lại có một cảm giác khó hiểu giống như là đang bị theo dõi. Hơn nữa không biết từ lúc nào, bây giờ không còn đuổi theo chúng tôi nữa, cả khe núi hầu như chìm trong im lặng đáng sợ, chỉ còn có tiếng gió rít cùng những âm thanh kỳ dị khó tả thành lời. Loại cảm giác này khiến chúng tôi vô cùng khó chịu.

Tôi cùng lão Dương mỗi người một chuyện, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi, sự chú ý cũng dời đi chỗ khác, không còn bị không khí kỳ lạ trong khe núi này ảnh hưởng. Dù vậy tôi vẫn cảm thấy vô cùng bất an. Hơn nữa càng đi sâu vào, cảm giác đó lại càng rõ ràng, thậm chí có mấy lần tôi cảm thấy như vệt trời mỏng manh trên đầu chúng tôi có thể biến mất bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ vĩnh viễn bị vây khốn giữa bóng tối mịt mù trong lòng núi lớn.

Tôi miên mạn suy nghĩ, cũng không biết đã đi được bao lâu, bỗng lão Dương ngay đằng trước tự nhiên dừng lại, tôi không kịp phản ứng nên va luôn vào lưng hắn, cú này đụng rất đau, tôi hơi cay cú bèn hỏi: “Lại chuyện gì nữa? Muốn dừng là dừng, cũng không chịu báo trước một tiếng.”

Hắn xoay đầu lại, mặt mũi tái mét, miệng mấp máy một hồi mới cà lăm được mấy chữ: “Lão Ngô, phía... phía trước có... có người...”

Tôi ngẩn ra, thậm chí hỏi “Người” gì chứ, khu dân cư gần nhất cũng cách chỗ này đến 40km, làm sao có người ở đây được, vội ló đầu qua xem thử. Vừa mới liếc qua, da đầu tôi lập tức tê dại, choáng váng đầu óc, suýt nữa cắn luôn cả lưỡi, khuyu chân ngã bệt trên mặt đất.

Hóa ra giữa bóng râm của khe núi trước mặt, thật sự có bóng một “Người” nào đó, khuôn mặt khuất trong bóng tối, lẳng lặng nhìn chúng tôi.

§9. Người Đá

Editor: Biển

Ngây ngây ngẩn ngẩn cả đoạn đường, đột nhiên phát hiện đằng trước xuất hiện một người nào đó, chẳng mấy ai có thể kịp phản ứng.

Chúng tôi bắt giác lùi về phía sau muốn giữ khoảng cách với người kia, nhưng nhất thời cả hai đều không nhấc nổi chân lên, chỉ cảm thấy kinh hoàng, thân thể cứng đờ ra.

Lão Dương can đảm hơn tôi một chút, hít vào một hơi thật sâu rồi hô to: “Ai... ai đó?”.

Người kia không hề phản ứng, cũng không nhúc nhích, giống hệt như một tảng đá.

Lão Dương hạ giọng hỏi tôi: “Cậu xem, sao hắn lại không thèm chú ý tới chúng ta? Lão Ngô, chẳng lẽ ông già Lưu kia nói đúng, gặp phải âm binh rồi sao?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, tôi thoáng tỉnh táo lại, liền đáp: “Đừng hoảng, nếu là người thì không việc gì phải sợ, chờ chúng ta thấy rõ ràng hẵng nói!”, dứt lời tôi lấy đèn pin chiếu về phía đó.

“Người” kia mặc một bộ quần áo cổ quái, để lộ ra cánh tay màu xám trắng, đứng ngây ra giữa đường đi, trong bóng tối giữa khe núi âm u, nhìn có vẻ quỷ dị vô cùng. Đèn pin chiếu trên người kẻ đó, hắn lại không hề nhúc nhích.

Lúc này tôi lại phát hiện có chỗ bất thường.

Thì ra trên cơ thể người này bao phủ một lớp rêu xanh biếc.

Trừ rùa đen thì đúng ra chẳng có loài nào để cho rêu xanh mọc trên người mình mới phải chứ? Tôi nhìn kỹ lại mới thấy “Người” này không phải bằng xương bằng thịt mà dường như được điêu khắc nên từ đá, chỉ là người đá này được điêu khắc quá mức sinh động, trong cảnh tranh tối tranh sáng thế này rất dễ bị nhìn nhầm thành người thật.

Dù vậy tôi vẫn không cười nổi, người đá này được tạo hình quá sắc sảo điêu luyện, chạm khắc giống hệt như thật, dù chúng tôi đã nhìn ở khoảng cách rất gần vẫn có cảm giác sợ hãi, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chờ nỗi sợ hãi qua đi, sau đó chúng tôi mới thấy nửa thân dưới của “Người đá” bị chôn trong đồng đá vụn, có lẽ là do phần đá ở trên bị sạt lở, nó cũng bị rơi xuống theo. Tượng đá chỉ còn lại cổ, không có phần đầu. Tôi ngẩng nhìn lên quả nhiên thấy vách núi thẳng đứng bên trên có một khoảng khá rời rạc, chỉ có điều thế núi hơi nghiêng hình thành một góc chết, tôi

không quan sát được tình hình thật sự là như thế nào.

Người đá để hai tay trần, không phải phong cách văn hóa của thời Hán, tôi đã phát hiện ra trên quần áo người này có điều khắc hoa văn rắn hai đầu, kiểu cách quần áo tôi chưa từng được thấy, màu sắc đã bị phai đi ít nhiều, phần đầu bị khuyết, có lẽ là lúc ngã xuống bị đụng vỡ ra.

Quan sát một lượt, tôi khẳng định thứ này hẳn là tượng người đá bồi táng.

Tôi ngẩng nhìn lên trên, tượng người đá từ phía trên rớt xuống đây, xem ra bên trên hẳn là có gì đó.

Lão Dương vốn nóng nảy, không chờ cho tôi quan sát kỹ càng đã hấp tấp tìm đường bò lên. Tôi cũng theo hẳn áp sát vào vách đá, từng chút một bò lên theo sườn dốc, rất nhanh đã lên được đến chỗ bị sụp xuống.

Phía trên dường như là một cái hố cạn được đục vào vách đá, có không ít người đá giống y hệt như thế đang quỳ lạy trong đó. Kỳ lạ một nỗi, những người đá này đều không có đầu, trên cổ có gắn đầu lâu, dùng bùn trát lại.

Tôi biết cái này gọi là tượng đầu người, ngày xưa, sau khi kết thúc chiến tranh, nếu đem cả cỗ thi thể về để tranh công thì quá nặng nên chỉ lấy đầu người, những cái đầu này đem gắn lên trên người đá để tuần táng thay cho người sống.

Ngoài ra còn có hình khắc đá khoảng thời đầu Tây Chu, nhưng hầu hết đã bị nước mưa rửa trôi không còn phân biệt được màu sắc nữa. Dưới đáy động có một bức tượng bán thân được điêu khắc dựa theo thể núi, phần cơ thể từ ngực đến đầu đã bị phá vỡ vụn, chỉ còn lại một bàn tay và nửa bả vai là còn nhìn ra được hình dạng.

Ở giữa vùng bị sạt lở có một cái hố cỡ bằng quả bóng rổ đen thăm thẳm, tôi dẫn lại nỗi vui mừng khôn xiết, rọi thử đèn pin vào bên trong, liền thấy không gian trong đó rất rộng lớn.

Trực giác của tôi mách bảo rằng, đằng sau bức tượng người đá khổng lồ này có thể là một cỗ mộ, hơn nữa rất có thể đây chính là mộ huyệt mà cái hố tuần táng kia cúng tế như lão Dương đã nói, chẳng qua không biết là cao nhân nào đã vào đó trước một chuyến rồi.

Nói như vậy, có thể đặt mộ ở đây, thân phận của chủ nhân ngôi mộ hẳn là vô cùng hiển hách. Nhưng người có thể đổ một cái đầu ở nơi như thế này lại càng là cao thủ trong cao thủ, dân trộm mộ bình thường dù có đi qua đi lại trong khe núi này đến mấy trăm lượt cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra được ở trên đầu còn có cả một thế giới khác.

Tôi cùng lão Dương tính toán một hồi, quyết định cứ vào xem thử trước, dù sao mục tiêu cũng ở ngay gần đây, nếu trong này không có thứ gì thì chỉ

cần quay trở ra thôi. Chúng tôi đi chuyên này, thấy động mà không chui vào quả là khó chịu chết được.

Hắn gầy hơn nên chui vào trước, cửa động này hơi cao, chân hắn không chạm đến đáy nên đành phải tựa trên vách đá. Tôi đưa đèn pin cho hắn, hắn vừa lấy rọi xuống liền mắng: “Khi thật, trong này có nước.”

Tôi ló đầu vào xem, bên trong là một thạch thất dạng mái vòm rất lớn, hắn là được đào nên, trên đỉnh có vài dấu vết của hình khắc đá, mực nước trong này rất cao, gần lên đến sát mép phần mái vòm, có thể thấy được phía dưới mặt nước, vách tường bốn phía đều được đục thành nhiều hố cạn, bên trong đầy tượng người đá không đầu phủ đầy rêu xanh. Nước ở đây không biết là do nước mưa từ cửa động chảy vào tích lại hay vì nguyên nhân nào khác.

Lão Dương nói với tôi, lần trước hắn đến đây, tượng người đá kia chưa bị sụp xuống, vậy có nghĩa là, lỗ hồng này mới chỉ xuất hiện trong vòng ba năm gần đây, lượng nước này không thể nào là nước mưa tích lại được.

Tôi dặn hắn phải tuyệt đối cẩn thận, hắn lại ỷ vào mình bơi giỏi, buông tay nhảy xuống, lập tức nước liền ngập tới ngực, hắn hoảng hồn, cả người chới với.

Tôi nhìn mà líu cả lưỡi, mực nước ở đây có thể sâu quá đầu, bèn hỏi hắn: “Cậu thăm dò dưới đáy nước thử xem dưới đó là bùn hay là đá?”

Lão Dương nói: “Không chạm được tới đáy. Mẹ nó chứ, nước dưới này lạnh thấy bà luôn.”

Tôi lấy túi chống thấm ra bọc hai cái ba lô lại, một cái ném cho hắn, một cái đeo trên lưng, sau đó cẩn thận trượt xuống nước, lập tức một cảm giác lạnh toát truyền đến từ hai bàn chân khiến tôi run cầm cập.

Dưới chân trông không, quả nhiên là rất sâu, tôi thăm nhủ, bởi vì ban đầu không hề ngờ tới chuyện phải hoạt động trong nước, tôi không chuẩn bị trang bị phù hợp nào, chúng tôi chỉ còn cách mở đèn pin bơi vào bên trong.

Mới bơi được vài sải đã thấy một cánh cửa đá mở ra ở phần trong cùng của vách tường.

Vì mực nước dâng khá cao nên phần cửa đá lộ ra vô cùng thấp, bên trong cửa là một thạch đạo đủ rộng cho hai chiếc xe vận tải cỡ lớn tối đen như mực, những nơi ánh sáng đèn pin chiếu qua đều là vách đá màu xanh xám, có dấu vết đục đẽo thô sơ, có vài nơi xuất hiện hình khắc nhưng đa phần đều đã bị ăn mòn không còn nhìn ra được.

Bơi thẳng vào bên trong khoảng hơn mười mét, thạch đạo đột nhiên chuyển hướng một góc 90 độ. Tôi lại rọi thử đèn pin, phát hiện bên trong thật đáng sợ, không khỏi ngừng lại, chẳng dám xông bừa vào.

Thực ra thì, với tình hình hiện giờ, tiếp tục tiến vào bên trong là rất không sáng suốt, mực nước sâu như vậy, lại không nhìn được dưới nước có gì, điều này thực sự khiến cho người ta hoảng sợ. Nếu chút nữa mà có thứ gì trôi lên từ dưới nước, dù đó chỉ là một khúc gỗ thôi cũng đủ hù cho tôi chết khiếp rồi.

Lão Dương nhìn vách tường bốn phía, hỏi tôi: “Cậu có phát hiện ra không, ngôi mộ này tuy rằng rất lớn nhưng xây dựng lại rất thô sơ, cậu nhìn mấy tảng đá này đi, tảng nào tảng nấy đều nham nhở, hoàn toàn không hề được gia công chế tác, không phải nói là chủ nhân ngôi mộ này rất giàu có sao, mở được núi chẳng lẽ lại không có tiền trang hoàng sửa sang.”

Tôi nói: “Đây có thể là khu vực ngoài cùng của lăng mộ, cậu xem chỗ này có nhiều tượng người đá chưa hoàn thành như vậy, có thể chỉ là nơi những người thợ xây lăng điêu khắc đá thôi, vào sâu nữa có lẽ sẽ rõ ràng hơn.”

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước, từ chỗ ngoặt bơi vào thêm được mấy phút liền nghe thấy từ bóng tối đằng trước truyền lại tiếng quẫy nước trầm trầm, giống như có thứ gì đó đang lặn dưới nước.

Tôi chụp tay lão Dương, lấy đèn trong tay hắt rọi về phía phát ra âm thanh, lập tức nhìn thấy ba vết nước hình tam giác đồng thời xuất hiện, nháy mắt đã chìm vào trong nước.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, lão Dương đã hất tay tôi ra, quay đầu hét to một tiếng: “Chạy!”

§10. Hucho Taimen (Triết La Khuê)

Editor: Tiểu Phong Hoa

Lão Dương nói thế nhưng ở dưới mực nước sâu đến thế này, có mà chạy thoát đằng trời. Tôi quẫy nước mấy cái, đến khi quay đầu nhìn lại, vệt nước hình tam giác kia đã lao vọt về phía tôi nhanh như điện xẹt khiến mặt nước dềnh lên một làn sóng đục ngầu.

Tôi vội vã buộc chặt đèn pin vào cổ tay, rút con dao găm vẫn giắt nơi thắt lưng rồi trung dụng luôn cả chiếc ba lô đang đeo trên lưng thành khiên. Trong lúc cuống cuống tôi vẫn không ngừng gọi lão Dương ứng cứu, có điều gã này thoát cái đã một đường bơi thẳng ra ngoài đến hơn mười mét.

Tôi ngấm ngấm lôi cả mấy mươi đời tổ tông nhà hấn ra nguyên rửa. Thứ quái vật phía sau đương nhiên không thềm chừa ra giây nào cho tôi nhả nha suy nghĩ, nháy mắt đã đâm bổ đến trước mặt.

Tôi chùn người xuống một chút, chuẩn bị sẵn tinh thần lãnh một cú đánh của quái vật. Vệt nước hình tam giác chỉ còn cách tôi chừng ba mét, không ngờ trên mặt nước lại đột ngột xuất hiện một đợt sóng, vệt nước thoáng cái đã biến mất tăm.

Nói thì chậm nhưng thực ra mọi việc chỉ trong vài khắc. Chưa kịp hoàn hồn, phía trước mắt tôi một đám bọt nước chọt nổ tung tóe đồng thời trên ngực chịu một luồng lực mạnh kinh khủng. Lần này thực sự nhanh đến mức không kịp trở tay. Tôi còn đang chẳng hiểu chuyện gì xảy ra đã sặc lên mũi một ngụm nước hôi thối, tôi nhắm cả mặt mũi.

Luồng lực này không những chìm tôi chìm chìm vào trong nước mà còn đẩy ngược tôi lại cả chục mét. Khi lặn xuống nước tôi không hề lấy hơi, giờ đã thiếu khí lắm rồi, nói là sức cùng lực kiệt cũng không ngoa. Cứ đà này bị ép xuống không thở được kiểu gì cũng đi đời nhà ma. Cùng đường, tôi nghiêng rặng, dao găm này giờ vẫn lăm lăm trong tay khua lung tung một hồi bỗng thấy chân động, không biết đã đâm trúng chỗ nào trên người nó. Quái vật bị đau quằn quại liên hồi trong nước, quật tôi văng ra đập đầu vào vách một cú mạnh đến choáng váng.

Nhưng nhát dao này xem ra đã cứu tôi một mạng. Luồng lực kia biến mất, ngực tôi cũng được thả lỏng.

Tôi biết nó đã nhả ra, vội vàng giẫy dựa nhô đầu lên khỏi mặt nước hít lấy hít để không khí vào phổi rồi sờ sờ chiếc ba lô. Mẹo kiếp, không những rách toạc một nửa mà các thứ bên trong hầu như cũng rơi rớt sạch sẽ, may mà tôi chặn ba lô trước ngực không thì đã ra người thiên cổ từ lâu rồi. Thứ quái vật này cần khiếp thật.

Từ phía đều tối tăm mờ mịt, chỉ thấy luồng sáng rọi thẳng từ phía sau của chiếc đèn pin trên tay lão Dương. Nhưng ánh sáng mỏng manh đó đã chiếu không ra hình thù gì thì chớ, gặp nước lại phản quang càng khiến tầm nhìn tôi bị ảnh hưởng.

Tôi thở hắt hển một hồi, đầu óc dần tỉnh táo trở lại, lúc đó mới phát hiện ra dao găm đã không cánh mà bay, không biết trong biển cố vừa rồi đã rớt xuống nước hay là vẫn cắm trên người nó chưa rút ra. Tôi rên thảm trong lòng, giờ chỉ còn hai bàn tay trắng, ba lô cũng không được tích sự gì nữa rồi. Nếu quái vật lại đớp cho một miếng có khi bao nhiêu ruột gan đều lòi ra mất.

Tôi bèn nép sát người vào vách đá, chỗ này rất hẹp, cứ dán mình vào một bên như thế, muốn cắn tôi cũng chẳng dễ dàng gì đâu.

Sau trận vật lộn kịch liệt vừa rồi, tôi mơ hồ cảm thấy đó là một con cá khổng lồ, nhưng trong mỏ quặng kín mít này làm sao lại có cá được, hơn nữa kích thước lại to lớn bất thường, điều này thoát nghĩ đã thấy không hợp tình hợp lý. Mà cho dù có thật, nó ăn gì mà sống? Chẳng lẽ găm đá tảng?

Từ phía sau, lão Dương đã chạy tới, vừa nhìn thấy tôi đã gọi to: “Cậu không sao chứ? Tay chân có sút mẻ miếng nào không?”

Tôi vội vàng cản hẳn lại rồi ấn hẳn dính luôn vào vách đá, thì thầm: “Đừng ra đây, thứ đó vẫn ở gần lắm.”

Hắn nghễnh ngãng không nghe được tôi nói gì, còn hỏi: “Không sao hả? Vừa rồi tớ đánh động muốn thu hút sự chú ý của nó, không ngờ nó lại không thèm...” Nói chưa dứt lời, người hắn đột nhiên nghiêng hẳn đi, thoát cái đã bị lòi ngả lộn xuống nước, bọt nước văng tứ tung. Một cái đuôi cá to tướng quẫy vùng lên khỏi mặt nước, hất cả vào mặt tôi.

Gay to rồi! Không hiểu lão Dương bị cắn vào chỗ nào, nếu trúng người thì đúng là nguy hiểm, dù Diêm Vương tha mạng thì bết cũng phải tàn phế.

Tôi sờ khắp cả người mà chẳng lần ra được một tác sứt, sau cùng chỉ moi ra được một con dao mở hộp quân dụng. Chất thép rất tốt, của đáng tội con dao lại ngắn ngắn, đâm cả trăm nhát chưa chắc đã giết nổi một người. Nhưng hiện giờ cũng không phải lúc đứng ca cẩm, tôi hét lớn một tiếng rồi liêu mình phi thân vào trong nước, bơi về hướng lão Dương.

Trận hỗn chiến dưới nước đang hồi quyết liệt, tôi chẳng nhìn thấy gì chỉ còn nước sờ soạng. Mới sờ được vài cái, mặt lại bị cái đuôi cá khổng lồ quật vào. Tôi bị một cú đập đến thất điên bát đảo, thân thể lộn măt mấy vòng, cổ như gãy rời ra rồi.

Lòng bàn tay tôi nóng bừng lên, gấp rút cắn chặt răng lao vọt lại. Trong lúc rôi ren tôi ôm bừa lấy thứ quái vật nọ, cảm thấy như bị trượt đi trên lớp da trơn tuột toàn vảy. Tôi thảm nhủ cóc cần biết chỗ nào, cứ giơ dao lên đâm

bừa một nhát.

Tuy là dao mở hộp nhưng lưỡi thép ngang lại vô cùng sắc bén. Con quái vật bị thương vặn vẹo điên cuồng, tôi không ôm nổi nữa, bị hất lên mặt nước. Nhưng lần này đã có kinh nghiệm, tôi nghiêng rặng nghiêng lợi giữ chặt lấy chuôi dao. Lưỡi dao vẫn móc trong cơ thể quái vật, chỉ cần nó cố thoát thân, vết thương trên người nó sẽ càng bị rạch toác ra.

Lúc tôi thò đầu lên khỏi mặt nước, máu tươi đã nhuộm đỏ lôm cả một vùng nước vốn xanh biếc, hai thứ màu xanh đỏ hòa vào nhau trông thật tởm lợm. Tôi giơ tay lên nhìn liền nhận ra con dao mở hộp đã gấp lại từ bao giờ, lưỡi dao khi gấp quay ngược cắt một đường vào ngón tay đã ngâm lâu dưới nước đến trắng bệch của tôi. Có lẽ vừa rồi tôi đã quá tập trung tinh thần vào trận chiến mà không hề phát hiện.

Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều như vậy. Tôi vừa lấy lại chút bình tĩnh lợi một bước về phía trước, thỉnh linh từ dưới nước nhô lên một cái đầu cá khổng lồ, chỉ kịp nhìn thấy một khoang miệng đầy răng nhọn lờm chồm đăm bô đến muốn tấp vào đầu tôi. Trong lúc nguy cấp, tôi vội vàng ngửa người ra sau, con cá đang đà chồm vào, tôi lập tức bị chìm sâu xuống nước.

Tôi giãy dựa kịch liệt cốt tìm lấy một điểm tựa mà bám vào, chợt một người nắm lấy tay tôi, dòn sức lôi lên khỏi nước. Tôi ngẩng đầu, hóa ra là lão Dương, người ngọm máu me be bét đang thở khò khè.

“Sao rồi?” Tôi vội hỏi “Cậu bị cắn vào đâu?”

Hắn nhấc dưới nước lên nửa cái ba lô, nở nụ cười méo xệch. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vì trong này quá chật chội, con cá có muốn tấn công chúng tôi cũng chỉ có thể tấn công vào phần ngực. Đúng là trong cái rủi có cái may.

Con cá rõ ràng rất đau đớn, không ngừng quằn quại khiến dòng nước trở nên đục ngầu, thỉnh thoảng lại va phải vách đá. Chúng tôi vẫn đề phòng, có điều không lâu sau, cái bụng của nó đã nổi lênh phênh mà phoi lên trời, hai vây vẫn hơi run rẩy nhưng xem ra chẳng còn sống được bao lâu.

Tôi kiên nhẫn chờ thêm một lúc, thấy nó đã cứng đờ rồi mới đánh bạo bơi tới.

Con cá ít nhất cũng phải dài đến hai mét rưỡi, đầu to tương, khoang miệng mở ra phải lớn bằng cái chậu rửa mặt, bên trong toàn răng nhọn có móc. Điều kỳ quái là trên gáy nó còn có hoa văn nhìn rất lạ mắt cùng một con dao găm không chuôi cắm ở đó, không biết là do lão Dương hay tôi đâm vào.

Tôi lập tức nhận ra, đây là một con cá Hucho Taimen, một giống cá nước ngọt vô cùng tàn bạo. Nếu đúng là loại này thì con cá vẫn còn nhỏ chán. Lại

ở chỗ, giống cá đó chỉ ưa sống ở vùng nước lạnh, làm sao lại đến được nơi này và chui vào tận đây?

Còn đang ngờ vực chợt nghe lão Dương kêu: “Nhìn xem, đằng kia có bậc thang!”

Sau trận ác chiến vừa rồi, dường như con cá đã dẫn chúng tôi đi rất xa, xem chừng đã vào rất sâu trong thạch động. Tôi quay đầu lại, thấy ngay bên cạnh có mấy bậc thang nhô ra khỏi mặt nước, dẫn lên một khoảng đất trống bằng phẳng, lia đèn pin qua còn có thể nhìn thấy vài bức bích họa.

Chúng tôi vừa rét run vừa ngứa ngáy toàn thân, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng nghỉ ngơi cho hồi sức. Cả hai bàn bạc một lúc rồi quyết định tìm một chỗ khô ráo từ từ xử lý mấy vết thương.

Lão Dương đã lạnh cóng kinh khủng, không nói năng gì nữa, lẳng lẳng tóm lấy quai hàm con cá mà lôi vào trong. Tôi lấy làm lạ, hỏi hắn mang con cá này đi làm gì. Hắn đáp: “Bỏ trang bị ra rồi nhét nó vào trong túi, cậu không biết thứ này sẽ giúp chúng ta phát tài thế nào đâu, kiểu gì tôi cũng phải mang nó ra bằng được!”

Tôi nghe xong chỉ còn biết lắc đầu. Ngăn hắn cũng không xong, đành phải giúp hắn một tay đẩy con cá về phía trước. Những bậc thang thẳng tắp, tôi leo dần lên, phía trên là một gian phòng đá chát đầy gỗ, ngoài ra còn có một con đường đá thông đến nơi khác. Bên trong tối đen như mực, nhưng cũng khá rộng rãi, có lẽ là nơi tạm chứa đất đá phế thải. Gỗ bên trong đã có phần mục ruỗng, bích họa trên bốn vách tường cũng rất đơn giản, hơn nữa còn có khuynh hướng trừu tượng. Người tôi đang khó chịu, chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm nghía.

Chúng tôi cởi hết quần áo, lấy vài thanh gỗ mục nhóm lên một đồng lửa để hong khô quần áo. Lão Dương chưa gì đã vội vàng rút đồ ra mổ bụng con cá, vừa mổ vừa bảo tôi: “Con cá này to như thế, vứt đi đúng là phí của giờ. Chúng ta lóc thử vài miếng thịt ra ăn thử xem mùi vị thế nào.”

Tôi lấy từ trong nửa cái túi của lão Dương ra một ít thuốc, đầu tiên khử trùng ngón tay, sau đó mới cẩn thận băng kín lại, nói: “Cậu đi mà ăn. Nước bản như nước cống, con cá thì không rõ lai lịch, nó ăn gì uống gì cũng không biết, tớ chẳng dám liều mạng.”

Lão Dương lúc đó đã cắt dạ dày con cá, cắt một nhát mở phanh cả cái dạ dày. Một mùi tanh tươi xộc lên khiến tôi ngạt thở suýt chết, kìm không được tính tò mò phải ngó một cái. Bên trong dạ dày con cá chảy ào ra những thứ thập cẩm đã nát như cùng một khối tròn tròn, lăn vài vòng đến trước mặt tôi.

Tôi vừa nhìn thấy đã “A!” lên một tiếng.

Không ngờ đó lại là một cái đầu người.

§11. Đầu Người

Editor: Biển

Beta: Miên Hoa Tử

~oOo~

Từ lúc chúng tôi vào núi đến giờ, trừ phần thịt rừng ông già dẫn đường đưa cho ra, thức ăn của chúng tôi toàn là lương khô khó nuốt, mà mớ thịt rừng còn chưa ăn được miếng nào đã bị đám khỉ phá hỏng, bây giờ vẫn còn thềm thồng, lúc lão Dương nhắc đến cá, tôi dù ngoài miệng nói thôi, thực ra trong lòng đã bắt đầu nôn nao, lại còn tưởng tượng lại cảnh được ăn lẫu đầu cá trên biển lần trước.

Nhưng nhát dao chết tiệt này đã làm tan nát mộng đẹp của tôi. Tôi thấy hình ảnh cái đầu máu me be bét dính đầy dịch tiêu hóa kia trôi nổi giữa nồi lẫu đầu cá trong mộng, một cảm giác buồn nôn xông thẳng lên cổ họng, gần như muốn phun luôn ra ngoài.

Lão Dương ngày thường cũng gan lì, nói đến người chết, hẳn dù chưa gặp đến ngàn người thì ít ra cũng được tám trăm, nhưng thấy tình cảnh như vậy cũng tái mặt, nửa ngày cũng chưa bình tĩnh lại được.

Cố nén ghê tởm, tôi dùng dao găm xoay ngược cái đầu lại, chỉ thấy lớp da trên mặt đã có dấu hiệu thối rữa, nhưng cái đầu hầu như vẫn còn tương đối nguyên vẹn, hẳn là mới bị nuốt cách đây không lâu, lúc con cá ăn cái đầu này chắc là có nhai vài cái khiến nó hơi bị biến dạng, tình trạng khuôn mặt hầu như không thể diễn tả bằng lời, cũng chẳng thể đoán ra được rốt cuộc là ai.

Người này vào bụng cá chưa được bao lâu, có thể nói là hẳn chỉ vừa mới chết gần đây thôi.

Tôi một tay che mũi, một tay dùng dao găm gạt những thứ chảy ra từ bụng cá sang hai bên, muốn xem thử những bộ phận khác của người này ở đâu. Rất nhanh tôi đã tìm được bàn tay và một khối thịt, cũng đã bị ăn mòn ít nhiều, không cách nào đoán ra được thân phận quê quán của người này.

Tôi tiếp tục gạt thêm vài thứ nữa, liền tìm được hành lý của chúng tôi bị nó nuốt vào, đồ đạc bên trong bị lẫn cùng với đủ thứ bần thủ trong bụng cá, trừ những thứ không thể vứt đi, tất cả còn lại đều bị ném sang một bên không thương tiếc. Lương khô tuy được cẩn thận bọc kín trong bao nilon, nhưng tôi thật sự không thể nào thuyết phục bản thân ăn cho nổi.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy giữa đồng nhầy nhụa có thứ gì đó màu đen, tôi còn chưa kịp lôi hết nó ra, lão Dương đã la lên: “Khỉ chứ, là ‘Phách tử liêu’.”

Tôi không biết Phách tử liêu là cái quái gì nên cho rằng đó lại là tiếng lóng

hắn học được từ trong tù, bèn rút ra xem thử, hóa ra là một khẩu súng ngắn tự chế, loại súng này đã lỗi thời lắm rồi. Nó thực ra chính là súng săn đem cưa ngắn hai nòng rồi sửa phần báng súng thành kiểu của súng lục. Với hai nòng súng có thể bắn được hai lần, nhưng không tự đẩy vỏ đạn ra được, cần phải lấy vỏ đạn ra mới lắp được đạn mới vào, cho nên súng này đem ra đối phó với những con thú nhỏ không có khả năng tấn công thì còn được, chứ gặp phải những con thú cỡ lớn, một phát mà không hạ gục được nó, chờ cho anh nạp xong đạn để bắn phát thứ hai thì cổ đã bị cắn đứt rồi. Mặt khác, khẩu súng này ở cự ly gần có uy lực khủng khiếp, nhưng vượt quá cự ly hai mươi mét thì đến chó cũng bắn không chết, thật ra thì không thể nào đem ra so sánh với súng lục chính thống được.

Tôi rút khẩu súng ra, chà xát lên mặt đất cho sạch hết những thứ dính trên đó rồi mới cầm lại xem. Mở nòng súng ra kiểm tra thì thấy bên trong có hai viên đạn, dưới báng súng có gắn một hộp đạn bằng sắt, bên trong có tám viên, bốn xanh bốn đỏ, không biết là loại đạn gì.

Có khả năng người này đến đây săn trộm, vô tình phát hiện ra động này nên muốn vào xem thử, kết quả là làm mồi cho cá. Khẩu súng này có thể là do lúc cá ăn thịt người thì nuốt vào theo, đúng thật là xui xẻo, ai mà ngờ cho được trong này lại có con cá ăn thịt người lớn đến vậy.

Súng là thứ tốt, vào lúc khẩn cấp có thể dùng để phòng thân, có điều đạn quá ít ỏi. Lão Dương sau khi đã moi ra hết trang bị của chúng tôi lại chọc ngoáy trong bụng cá một hồi nữa nhưng cũng chẳng tìm ra thêm được gì. Tôi nhìn cơ thể con cá, thấy ngoại trừ những vết thương do hai người bọn tôi gây ra còn có một vài vết đạn nhỏ, nghĩa là con cá này đã bị thương trước khi tấn công chúng tôi, chẳng qua nó chỉ trúng đạn ghém, lực sát thương quá nhỏ không thể gây cho nó vết thương chí mạng.

Lão Dương thấy con cá kỳ lạ, bèn hỏi tôi: “Lão Ngô, cậu nói xem ở chỗ này sao lại có cá ăn thịt người, hay là do có người nuôi nó ở trong này?”

Tôi nói với hắn: “Không phải đâu, tôi thấy dưới mặt nước trong thạch đạo này còn có dòng chảy khác nối liền với mạch nước ngầm ở gần đây, mà mạch nước ngầm vùng này thường hợp với sông Gia Lăng, con cá này hẳn là từ ngoài sông bơi vào đây.”

Lão Dương nói: “Không đúng, mấy ngàn năm trước làm gì có thiết bị lặn, bọn họ làm cách nào mà đào đường ngầm dưới nước được?”

Tôi thấy lão Dương rất có hứng thú với chuyện này, bèn giải thích: “Đây không phải là đào nên, tôi đoán là được hình thành từ sự biến đổi nào đó thôi.”

Hồi còn học kiến trúc tôi có môn cơ học tự nhiên dạy về kết cấu địa

chất. Trong đó có nhắc đến, do vận động tạo sơn vào đại Thái Cổ (Liên đại Thái Cổ (Archean, Archaean, Archaeozoic, Archeozoic) là một liên đại địa chất diễn ra trước liên đại Nguyên sinh (Proterozoic), kết thúc vào khoảng 2.500 triệu năm trước), bên trong các loại loại núi đá nham thạch thường xuất hiện các khoảng rỗng, gọi là nham mạch. Nếu nham mạch nối liền với khe núi, rất có khả năng tồn tại cả một hệ thống dòng chảy ngay trong lòng núi. Trong trường hợp đào hầm mỏ, nếu đào đến những chỗ đó thì có thể gặp phải sự cố nghiêm trọng, nhẹ thì phải bỏ một vài đoạn đường hầm, còn nặng thì tất cả bị nước đim sặc.

Chỗ này là động khai thác đá, thường không được bố trí đường hầm thoát nước, bị nhấn chìm như thế này có thể cũng là do gặp phải sự cố như vậy.

Nhưng mà, từ đó chúng tôi có thể suy ra được, quy mô của động khai thác đá có thể lớn hơn rất nhiều so với những gì chúng tôi đã thấy, chẳng qua là vì bị ngập cả dưới nước nên có nhìn cũng chẳng thấy được bao nhiêu. Dùng đèn nhiều đá như vậy, xem ra quy mô của cỗ mộ chúng tôi đang tìm không thể nào là nhỏ được.

Chúng tôi đẩy cả xác cá lẫn đầu người vào trong nước, nhưng cái mùi kia quả thật là chịu không nổi, cả hai nghỉ ngơi không bao lâu, thấy quần áo đã tạm khô, chúng tôi chỉnh trang quần áo lại lần nữa, đem toàn bộ những thứ cần thiết cất vào trong túi rồi vội vàng xuất phát.

Lão Dương mở đèn pin dẫn đường phía trước, hai người một trước một sau đi sâu vào thạch đạo.

Bên trong cũng tối đen như mực, tượng người, động vật bằng đá nằm ngổn ngang trên đường, vách tường hai bên gồ ghề, vết nứt dày đặc, có đôi lúc còn có thể thấy phù điêu chạm khắc đá chưa được hoàn thành.

Mấy thứ này cái nào cái nấy đều rất lớn, tôi không khỏi thắc mắc những khối đá ở đây được vận chuyển đến cỗ mộ như thế nào.

Dựa theo những tài liệu mà ông Tề đưa cho tôi, lãnh thổ của Xà quốc cũng không lớn, phần lớn là miền núi, sống chủ yếu dựa vào săn bắn, lực lượng sản xuất tương đối lạc hậu, hẳn là không có khả năng vận chuyển đá đến nơi xa xôi được. Để thuận lợi cho việc vận chuyển, cỗ mộ hẳn là ở khá gần nơi này.

Cái động vừa nãy chúng tôi vào là do kẻ trộm mộ phá đá tạo thành, vậy có thể nói cửa ra của thạch động này hẳn là ở bên kia, chẳng lẽ chỉ đi qua một đoạn như vậy là đã tới được cửa vào lăng mộ?

Tuy nhiên cũng có không ít người vì che giấu vị trí mộ mà cố ý chuẩn bị vật liệu ở rất xa, nếu thật vậy thì chúng tôi cũng không thể chắc chắn được bao nhiêu.

Chúng tôi đi sâu vào trong khoảng chừng nửa giờ, bốn bề tối đen như mực, đèn trong tay lão Dương đã gần hết pin, bắt đầu mập mờ, tôi cũng đã cảm thấy mệt liền bảo hắn dừng lại thay pin, sẵn tiện làm điều thuốc cho lên tinh thần.

Chúng tôi ngồi bệt trên mặt đất, đèn pin để ngay bên cạnh chiếu vào mấy bức tượng người giống hệt như thật. Lão Dương liền hỏi tôi: “Mấy bức tượng này, mỗi cái đều được điêu khắc giống hệt như thật, nhìn sợ chết được, cậu nói đây là thuộc triều đại nào? Sao mà đến một điểm đầu mỗi tôi cũng không thấy?”

Tôi cũng chẳng hiểu gì như hắn, lịch sử ngành điêu khắc của Trung Quốc có nguồn gốc sâu xa và được lưu truyền rộng rãi, từng có một khoảng thời gian dài dung hòa với kho tàng văn hóa của Ấn Độ cổ đại, nhưng chủ yếu là lấy thủ pháp tả thực để thể hiện lên tác phẩm. Trong trí nhớ của tôi, thủ pháp này đã từng xuất hiện một lần, đó chính là tượng binh mã trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, thế nhưng tượng đá ở đây hoàn toàn không giống với tượng binh mã, thật sự là rất khác biệt.

Hơn nữa trên người những tượng đá này đều có đặc điểm nổi bật là hoa văn rần hai thân, nhất định là thuộc phạm vi văn hóa của Xà tộc cổ đại, cho dù đường hầm này có thuộc về cổ mộ chúng tôi muốn đến hay không thì hiện giờ chúng tôi cũng đã tiến vào lãnh thổ của Xà quốc cổ đại, tuyệt đối không sai.

Lão Dương nói nhiều kinh khủng, vừa hút thuốc vừa hỏi này hỏi nọ, tôi bị hỏi tới tăm mặt mũi, bèn bảo hắn đừng có cái gì cũng đề đầu tôi mà hỏi, tôi cũng đâu phải là dân khảo cổ, chúng tôi cứ việc lấy đồ rồi biến, còn nghiên cứu nọ kia thì cứ để cho mấy ông giáo sư già đi mà làm.

Sau khi thay pin, vừa đi được mấy bước liền thấy phía trước có ánh sáng phản xạ lại, quả nhiên đằng trước là một mặt thạch bích, cuối thạch đạo là một căn phòng đá cỡ vừa, bên trong có không ít tượng người đá không đầu vỡ vụn nằm ngổn ngang, bốn phía có đèn đá, giữa phòng có đặt một cỗ quan tài bằng đá.

Quan tài rất lớn, trên nắp quan có khắc hình rần hai thân, hai thân rần chia ra quấn chặt hai bên quan tài, nét điêu khắc vô cùng tinh tế, nhưng phần đuôi rần rõ ràng vẫn chưa được hoàn thành, chỉ mới khắc ra vài nét cơ bản sơ sài.

Chiếu đèn pin lên thì thấy loại đá làm quan tài hiện lên một màu trắng hơi mờ giống như mỡ đặc, nắp quan không được đậy khít, để lộ ra một khe hở khoảng bằng cánh tay. Quan tài được đặt trên quan sàng, xung quanh không còn có bất cứ thứ gì.

Xem ra đây là một quan tài bồi táng, có thể là thừa ra sau khi nhập liệm,

hoặc là chuẩn bị để dự phòng rồi vút luôn trong này.

Nhưng sao thạch đạo dài như vậy lại chỉ thông đến nơi này, tôi thấy buồn bực vô kể, không thể như vậy được, chỗ này rõ ràng là nơi vút sản phẩm không hoàn thiện, không hề có lối ra, hai đầu thạch đạo này đều bị chặn, chẳng lẽ đường vận chuyển đá chính là dòng chảy sâu dưới mặt nước chỗ chúng tôi đi qua ban nãy? Hoặc cũng có thể trong căn phòng đá này có lối đi bí mật?

Nếu cửa vào ở dưới nước thì không ổn tí nào, tôi thăm nghĩ như vậy.

Trong căn phòng đá này không có thứ gì là không kỳ quái cả, tôi với lão Dương xem xét xung quanh hết một lượt, cuối cùng chạy đến bên quan tài đá.

Lão Dương lần đầu tiên thấy quan tài, rất háo hức, đi vòng quanh hai vòng mới hỏi tôi: “Trong này có bánh tồng không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Không có đâu, trước giờ chưa từng nghe nói đến chuyện nhập liệm rồi lại tiếp tục điêu khắc quan tài, đây là quan tài rỗng.”

Lão Dương nhìn qua khe hở của quan tài, còn rọi đèn pin vào bên trong, nói: “Nhưng hình như có thứ gì đó được đặt trong này? Không tin cậu cứ lại đây mà xem.”

Tôi đi đến bên cạnh hần, vừa nhìn sơ qua, quả nhiên qua khe hở của quan tài, tôi nhìn thấy một bóng đen nằm bên trong, nhưng đó là gì thì hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Lão Dương thổi sạch lớp bụi trên nắp quan tài, gõ gõ vài cái, định đưa đèn pin vào trong khe hở để soi cho rõ, nhưng cái đèn pin chúng tôi mua có phần đầu quá lớn, thử cả nửa ngày cũng không nhét vào được, hần hỏi: “Có muốn mở ra xem một chút không?”

Tôi cảm thấy có chút bất thường, trước đây mỗi lần mở quan tài luôn có người ở bên cạnh, mà mấy người đó toàn là dân kỳ cựu, bây giờ chỉ có một mình tôi, đến một chút tự tin cũng không có nổi, tôi lắc đầu: “Chuyện này có vẻ không bình thường, tôi có cảm giác không hay, đừng tùy tiện mở nó ra.”

Còn chưa dứt lời, lão Dương bỗng nhiên rút tay lại lui về sau mấy bước, ngã bệt xuống đất, đèn pin văng khỏi tay lăn ra xa.

Tôi bị hần làm cho giật mình, vừa định hỏi hần có chuyện gì, tay đột nhiên lạnh ngắt. Tôi cúi xuống nhìn, chỉ thấy một bàn tay khô trắng bệch chẳng biết từ khi nào đã vươn ra khỏi khe hở của quan tài, nắm chặt cổ tay tôi.

§12. Mạch Nước Ngâm

Edit: Hằng
Beta: Tiểu Điệp

Da đầu tôi nhất thời tê dại, toàn thân sồn gai ốc, liều mạng rút tay về như thể phát điên. Nhưng bàn tay khô kia mạnh kinh khủng, tôi không những không rút được tay ra, trái lại còn bị nó kéo thẳng vào trong quan tài.

Tôi hoảng sợ đến độ gần như mất hết lý trí, trong cơn hỗn loạn vội móc ra khẩu Phách tử liêu, muốn dùng nó đánh gãy cánh tay kia. Nhưng chưa kịp chờ tôi ra tay thì sau lưng đột nhiên vang lên tiếng ầm ỉ, cổ tay cầm súng của tôi bị tóm chặt lấy.

Lúc đó tôi không biết cái gì đang giữ chặt tay mình, vừa hét lên vừa giãy dụa, không hiểu vì sao lại giãy bàn tay khô kia ra, liền đạp chân lên nắp quan tài, đẩy cả thứ đằng sau mình ngã nhào xuống mặt đất.

Hai người ngã lăn vài vòng trên đất. Tôi vừa biết kẻ tập kích mình là con người, liền can đảm hơn hẳn, xoay người bật dậy vung tay chuẩn bị bóp cò.

Nhưng tôi còn chưa kịp thấy rõ người phía trước rốt cuộc là ai thì đột nhiên nghe thấy phạch một tiếng, không biết một luồng gió từ đâu ào tới đập mạnh một cú vào sau gáy, mắt tôi tối sầm lại, suýt chút nữa đã mê man bất tỉnh.

Tôi bị đánh ngã xuống đất, lập tức liền có ít nhất hai người tiến lên nắm lấy cánh tay tôi, xách tôi lên thả tới cạnh chiếc quan tài. Quay đầu nhìn lại, lão Dương cũng vừa bị tóm, còn bị trói gô vút nằm chèo queo trên mặt đất.

Một người đứng sau dùng thắt lưng tôi trói tay tôi lại, đẩy tôi ngã nhào trên đất rồi dí súng vào đầu tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ bọn họ, đây chẳng phải chính là mấy kẻ chúng tôi đụng phải ở quán ven đường gần Tây An sao.

Mấy người này sao lại ở đây? Tôi âm thầm kinh ngạc. Lẽ nào bọn họ vẫn luôn chú ý đến chúng tôi như lời lão Dương nói, còn đi theo chúng tôi tới tận đây?

Hông bết rồi, đây toàn là dân giang hồ, rơi vào tay bọn họ chỉ e lành ít dữ nhiều, những nơi như thế này quả thực là địa điểm giết người tốt nhất, sợ rằng thi thể tới mấy trăm năm cũng chưa được ai phát hiện ra.

Mấy người kia trói chặt chúng tôi lại rồi vút qua một bên, không đánh cũng chẳng giết mà chạy tới đẩy nắp quan tài chúng tôi vừa xem xét. Tôi cùng lão Dương liếc qua, cánh tay khô kia vẫn còn vắt vẻo bên ngoài quan tài, không khỏi xám mặt, sợ hãi kêu lên: “Các người định làm cái gì thế, bên trong có bánh tồng đó! Thả nó ra thì tất cả chúng ta sẽ tiêu hết!”

Mấy người kia vừa nghe xong, sững sốt một lúc rồi lập tức cười ầm lên, một tên thanh niên nói: “Bánh tồng nào hả? Mà nhìn thật kỹ xem bên trong là cái gì đi!”

Vừa nói vừa dùng sức đẩy nắp quan tài, giữa lúc tôi cùng lão Dương ở cạnh bên hoảng hồn kêu to, nắp quan tài rầm một tiếng đã bị đẩy sang một bên, một ông lão gầy gò như nông dân lập tức ngồi dậy trong quan tài.

Tôi vừa nhìn đã muốn chửi thề, đó còn không phải là ông chú già kia sao? Lão ấy sao lại nằm trong quan tài? Nhưng lập tức hiểu ra liền, thật muốn vả cho chính mình mấy cái, mẹ nó, rốt cuộc lại để cho kẻ khác xỏ mũi dắt đi!

Ông lão đứng lên, dứt cánh tay quỳnh khô quắt nhăn nheo trắng bệch như người chết kia vào trong túi áo, sau đó nhảy ra khỏi quan tài, đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi nhìn bàn tay lão, móng tay vàng khè, vừa dài lại vừa nhọn, bỗng nhiên nhớ tới một người bạn của ông nội khi tôi còn bé. Ông ấy từng bị bánh tồng nắm chân, phải qua hơn chục ngày sau mới khỏe lại, nhưng từ đó về sau chân ông ấy dần dần teo rút lại, hình dạng khô héo, giống y hệt bàn tay của ông chú này.

Tôi thâm nghĩ trong bụng, tay của ông chú này bị như vậy còn không phải là do bị bánh tồng nắm mà tạo thành sao? Bỗng hối hận vì sao vừa rồi mình không nghĩ đến chuyện này, nếu lúc nãy không bị dọa tới mức ấy thì giờ đây chúng tôi đâu thể dễ dàng bị bắt lại thế này.

Ông chú quan sát chúng tôi mấy lần, không nói gì, chỉ châm một điếu thuốc, dùng ngôn ngữ địa phương nói với người bên cạnh vài câu, mấy người kia nhìn chúng tôi một chút rồi gật đầu.

Tôi cho rằng có thể họ muốn gây bất lợi với chúng tôi, cả người không khỏi căng lên đề phòng, không ngờ bọn họ cũng chẳng thèm để ý đến bọn tôi nữa mà quay sang quây lấy cỗ quan tài. Ông chú kia chuyển sang dùng tiếng phổ thông nói với một người: “Ông chủ Vương, theo phương vị bát quái mà ông chủ Lý nói lúc ấy, chỗ này chính là mạch nước ngầm của lăng mộ, nhưng nơi này lại chẳng có gì, chuyện này là sao?”

Một gã trung niên mập mạp mệt mỏi ngồi xổm xuống, lấy từ trong người một cuốn sổ ghi chép ra xem rồi nói: “Không sai, chính là chỗ này, nhất định là sau khi niêm phong lại ngôi mộ, họ đã giấu kín lối vào, cửa ngầm chắc hẳn vẫn còn ở đâu đó trong này thôi.”

Ông chú nhìn chung quanh, lại hỏi một người khác cạnh đó: “Trợ lý Lương, cậu có nghiên cứu về vấn đề này, cậu thấy sao?”

Người kia đứng lẩn khuất trong bóng tối, tôi không thể nhìn rõ bộ dáng hẳn ta, chỉ nghe một giọng nói khá trẻ trung vang lên: “Tôi đã xem qua bản

đồ của ông chủ Lý, hẳn là không sai, vừa rồi tôi đã xem qua nơi này, nếu thực sự có cửa ngầm, những chỗ khác không thể có, vậy thì nhất định chỉ có thể nằm ở quan sàng phía dưới.”

Bọn họ cúi đầu nhìn xuống bộ phận nhô ra bên dưới quan tài đá, ông lão dùng ánh sáng súng gõ gõ vài cái rồi nói: “Mở ra thế nào đây?”

Trợ lý Lương suy nghĩ một chút, lắc đầu: “không rõ lắm, thử đẩy ra xem.”

Ông lão đứng dậy, đi tới bên cạnh cậu thanh niên. Hai người ghé vai vào quan tài, dùng sức đẩy mạnh, rắc một tiếng, quan tài xô dịch khỏi vị trí một chút, để lộ ra một khe hở tối thui trong quan sàng bên dưới.

Những người khác cũng tiến lên giúp đỡ, bọn họ dồn sức đẩy vài cái, chiếc quan tài trông không trượt xuống một nửa, một lối vào rộng khoảng một mét hiện lên trước mắt chúng tôi.

Tôi rướn cổ nhìn, bên trong một mảnh tối đen như hũ, dường như có những bậc thềm đá vô cùng dốc dẫn thẳng xuống phía dưới. Tôi ngửi thấy được một thứ mùi kỳ lạ từ phía bên dưới xộc lên, có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ nổi đó là gì.

Tên thanh niên kia lấy chiếc đèn pin rọi xuống, đang muốn thò đầu vào nhìn, lại bị ông chủ vươn tay ngăn cản, lão hát cầm về phía tôi rồi dùng thứ tiếng địa phương nói với bọn họ vài câu. Người thanh niên kia gạt đầu, bước tới kéo lê tôi về phía mép động rồi cởi trói cho tôi, sau đó đẩy tôi về phía cửa động, ngoắc ngoắc khẩu súng đang chĩa vào đầu tôi, ý bảo tôi xuống trước.

Tôi vừa liếc liền nhận ra bọn họ vừa rồi không thủ tiêu chúng tôi ngay là vì nguyên do này đây, con đường hầm ở đây họ chưa từng đi qua, lại sợ có cơ quan, nên mới bắt chúng tôi đi trước dò mìn. Nhớ lúc lão Dương tới câu tôi còn nói chuyện này coi như là đi du lịch, trong lòng nhất thời vô cùng hối hận, tại sao lại nghe lời hắn nói kia chứ, lần này xong đời thật rồi, tầng bên dưới tám chín phần có cơ quan, coi như chết chắc.

Tôi hoạt động cánh tay một lát, thậm chí thôi thì cũng lắm liều mạng với họ, chẳng nào cũng chết, nếu bên dưới đường ngầm không có cơ quan thì sau khi dò mìn còn có cơ hội sống sót, nhưng chưa chắc lúc nào cũng được may mắn như vậy, giờ liều mạng với họ không chừng vẫn còn một con đường sống. Lúc này lão Dương nháy mắt ra hiệu với tôi, khẽ nói: “Không có chuyện gì đâu, cứ xuống đi.”

Tôi bực bội, hẳn có đi qua đâu mà biết sẽ không có chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc giống như là nắm chắc chín mươi phần, cũng không đoán ra hắn đang tính toán gì, chỉ còn nước cầm theo đèn pin, hai tay chống vào bên vách, thật cẩn thận đưa chân xuống dò xét.

Tôi hít một hơi thật sâu, thử rọi đèn pin, phát hiện ra đây là một hành lang

gần như thẳng tắp, sâu không thấy đáy, vách đá bốn bề không hiểu vì sao vô cùng ẩm ướt, bàn tay tựa vào có chút trơn trượt. Nhưng phía dưới không có nước, không biết hơi ẩm thấp này từ đâu mà ra nữa.

Tôi còn đang mãi suy nghĩ, ông chú kia vỗ vỗ đầu tôi, đưa cho tôi một cái còi, nói: “Tới đây rồi nhớ dùng cái còi này thổi vài tiếng, nửa giờ sau không thấy tiếng còi, tôi đây sẽ làm thịt người anh em của cậu.”

Tôi biết là lão sợ tôi trốn thoát, trong lòng cười khẩy một tiếng, nhận lấy cái còi rồi cúi đầu chui vào trong địa đạo.

Loại thềm đá dốc thẳng này vô cùng khó bước đi, lúc người ta làm cũng khá ẩu, bậc mỏng bậc dày, đa số chỉ có thể đặt vừa non nửa bàn chân. Tôi xuống được vài chục bước đã bắt đầu thở dốc, mũi chân bắt đầu đau. Ngẩng đầu nhìn lên, cửa đá bên trên đã biến thành một điểm sáng nho nhỏ, bốn bề tối đen như mực, tôi thấy thấp thoáng mấy bóng dáng mơ hồ lay động, rõ ràng là bọn họ vẫn không ngừng quan sát tôi.

Ban đầu tôi còn lo những thềm đá có thể ẩn chứa cơ quan, nên mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, nhưng càng hướng xuống dưới, tôi phát hiện ra con đường đá xây càng dần càng ẩu hơn, mỗi phiến thành từng khối riêng rẽ, xây dựng thủ công như vậy, chắc chắn không thể ẩn chứa cơ quan được.

Đi thêm một đoạn, góc độ đường hầm bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, bậc thang cũng dễ đi hơn nhiều. Tôi còn thấy nham thạch trên đường biến thành màu nâu đỏ, khi có ánh sáng chiếu tới còn phản xạ lại vô số những tia sáng li ti.

Đây có lẽ là đá hoa cương, bên trong có lẫn mi-ca, vô cùng rắn chắc, bọn họ đổi hướng đào hầm có thể là vì muốn tránh tầng đá hoa cương này. Tới đây chắc hẳn đã tiến vào bên trong ngọn núi rồi.

Không biết từ lúc nào, bên dưới đường ngầm truyền đến tiếng nước chảy, vòng vo thêm một hồi, tiếng nước chảy vọng lại càng thêm rõ nét, nghe như âm thanh vang dội của vạn mã tung vó, nước nơi đây chắc hẳn chảy rất xiết.

Tôi nhìn đồng hồ, phát hiện ra bản thân cũng đã đi được gần 20 phút, cảm thấy nếu còn đi tiếp, tiếng còi có thể không truyền tới bên trên được nữa, bèn lấy ra thổi vài tiếng.

Thanh âm luân quản truyền đi, rất nhanh, bên trên cũng truyền đến tiếng còi hồi âm.

Tôi tiếp tục đi xuống, đoạn đường hầm phía trước khá là rộng rãi, cửa ra liền xuất hiện trong tầm mắt, một luồng gió mạnh đột nhiên ập tới, suýt chút nữa thổi bay cả tôi đi. Tôi chạy xuống thêm vài bước, bên tai bỗng vang lên tiếng nổ ầm, người đã thoát ra khỏi đường hầm đặt chân lên một bãi bồi, song song với đó, một mạch nước ngầm chảy xiết hiện ra trước mắt tôi.

Mạch nước ngầm này ước chừng rộng bằng cả một khoảng sân bóng rổ, trần đá cao tầm chừng hơn mười thước, hai bên trái phải thông suốt hút ngàn, không biết sẽ dẫn đi tới đâu. Trần sơn động không có thạch nhũ, nhưng đá tảng bốn phía giống như đã trải qua nhiều năm bào mòn, trở nên tròn trịa trơn bóng, tôi nhìn sơ qua kích thước của động này, biết chắc rằng nơi đây không thể do bàn tay con người tạo nên

Dòng nước chảy vô cùng xiết, vừa nãy ở trên tôi đã có thể nghe thấy được âm thanh ào ào nước chảy, bởi lẽ huyết động nơi đây kết cấu tựa như một chiếc loa phóng thanh, khuếch đại tiếng nước chảy lên gấp bội. Tôi bước ra giữa dòng. Nhiệt độ của nước là khá cao, di chuyển có hơi khó, hơn nữa càng đi về phía trước mực nước càng sâu, mới đi mấy bước nước đã dâng gần đến đầu gối, tôi bèn vội vã lùi về.

Nơi này chắc hẳn là một nhánh nham mạch, giống hệt như mạch máu trong cơ thể con người, là mạch máu của núi lửa. Tôi nhìn về phía xung quanh, phát hiện hai bên mạch nước ngầm này có khuynh hướng thu lại, độ rộng từ từ giảm bớt, trên vách đá bên bờ trái dòng nước còn giăng đầy những dải xích.

Đang lúc cảm thấy kỳ quái, người thanh niên kia lặng lẽ từ trong chỗ tối đi ra, dẫm một chân vào trong nước rồi kêu to: “Mẹ nó chứ, nước nóng khủng khiếp!”

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy một người trẻ tuổi khác cũng bước ra sau hắn, người này đeo một cặp kính, nhìn qua có vẻ nho nhã, chắc là vị trợ lý Lương kia, lúc hắn đến gần, tôi mới nhận ra người này cũng đã có chút tuổi tác, không còn trẻ như khi nhìn từ xa. Người thứ ba đi ra là lão Dương, phía sau còn có một người trung niên mập mạp nữa, đi cuối cùng là ông chú, tôi còn cho rằng phía sau chắc hẳn vẫn còn một người nữa, rốt cuộc lại không có ai, trong lòng hơi buồn bực, chẳng phải lúc họ vào núi có mang theo tất cả là năm người sao.

Mấy người bọn họ bật hết đèn pin lên, quét qua quét lại quanh dòng nham thạch, trợ lý Lương khẽ thốt lên một tiếng: “Tinh vi quá, thần đạo dẫn tới lũng mộ lại là một mạch nước ngầm, nếu không phải được tận mắt chứng kiến, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ tin nổi mắt.”

Người thanh niên kia lội xuống nước bước đi vài bước, nhíu mày quay lại, nói với mấy người kia: “Mẹ nó, nước sâu quá, ông chú, nơi này khó đi, không ổn đâu.”

Ông lão nhìn thoáng qua ông chủ Vương, hỏi: “ông chủ Vương, hiện tại nên đi thế nào đây, tấm bản đồ bảo bối kia của ông có viết thêm gì không?”

Ông chủ Vương thăm chửi lão ngu ngốc, nói: “Trên bản đồ có nhắc đến,

bọn họ lần trước tới thăm dò lãng mộ, từng đặt hai sợi xích sắt ở dưới nước vậy nên chỉ cần mò được chúng, chúng ta có thể tìm thấy cửa vào địa cung.”

Rọi hết đèn pin xuống nước, quả nhiên thấy được một sợi xích sắt to bằng cổ tay dưới đáy nước. Ông lão kia kéo nó lên khỏi mặt nước, xem xét một chút rồi kêu lên: “Mẹ nó, có thật này.”

Tên thanh niên đi tới giật thử mấy cái, mãi cũng không thấy nhúc nhích, có chút bất an nhìn thoáng qua phía trước, nói: “Ông chú này, loại đường ngập nước này đi sợ không ổn lắm, vừa rồi ông chủ Lý chết thê thảm như vậy, nếu giờ gặp lại loại cá đó, chúng ta còn không phải đang tự dâng thịt của mình lên à.”

Trợ lý Lương nhúng tay vào nước nói: “Không có chuyện đó đâu, nước nơi này nóng như vậy, bên dưới nhất định là nguồn nước nóng, tuyệt đối không có cá, nếu có thì sớm muộn gì cũng bị luộc chín thôi, Nhị Ma Tử anh cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

Nhị Ma Tử nhếch khóe miệng lên, tựa hồ không mấy tin tưởng hỏi lại: “Thật sao?”

Trợ lý Lương vỗ vỗ bờ vai hắn, toan mở miệng, đột nhiên vùng nước sau lưng Nhị Ma Tử sùng sục nổi lên bọt sóng, dường như chỉ trong nháy mắt, chúng tôi đã bị hất té xuống nước, cả người ướt đầm. Tôi bối rối hoảng hốt đem đèn pin chiếu lại, chỉ thấy một cột nước lao lên khỏi bề mặt con sông, đọng phải trần động rồi mau chóng vỡ ra thành vô số những hạt mưa nóng hổi rơi xuống.

Trợ lý Lương sợ đến tái mặt, ngồi bệt trong nước phát run lên, chẳng biết có lẽ tè dầm ra quần không nữa. Ông chú kia không hổ là người đã từng trải, vừa đứng lên liền rút súng, quay sang trợ lý Lương hỏi to: “Con mẹ nó, cái thứ quái quỷ gì đây?”

§13. Thác Hoàng Tuyền

Editor: Rikatoji

Beta: Thanh Du

Mạch nước ngầm xối xả chảy xiết, nhiệt độ cực cao. Chúng tôi chắc hẳn trong nước không có loài sinh vật nào sống sót, không ngờ câu trước câu sau phía dưới đã có cột nước màu vàng đột nhiên phun vọt lên trên, hất hết cả đám vào vùng nước cạn.

Trong lúc hỗn loạn, tôi không tài nào thấy rõ Nhị Ma Tử vừa bị cột nước vọt tới hiện giờ ra sao, chỉ nghe Thái thúc lớn tiếng hỏi trợ lý Lương xem trong nước có thứ gì, nhưng người kia vốn đã sợ muốn tè ra quần, lắp bắp nói không thành tiếng, căn bản không thể trả lời ông ta. Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy một vùng bọt nước nhấp nhô, rốt cuộc là thứ gì đang ẩn mình dưới làn nước thì ngay cả hình dáng cũng không xác định nổi.

Cột nước kia phun lên tới trần động, được một lúc cũng không thấy có dấu hiệu suy yếu, ngược lại càng lúc càng thêm mãnh liệt khiến tôi liên tưởng tới loài cá kình ngoài biển khơi. Nhưng khe suối này làm sao có thể xuất hiện cá kình, nếu gặp chuyện quái đản đến thế thì tôi cũng đừng mong sống sót. Nhưng ngoại trừ cá kình ra, còn loài vật nào có thể gây ra chấn động lớn tới nhường ấy? Tôi lại nghĩ, có khi nào đó chính là loài cá trong truyền thuyết kia không... dài hơn hai mươi mét, đầu to như một chiếc xe tải, là cá Hucho Taimen trưởng thành? Trong lòng âm thầm oán thán, đầu năm nay bỏ tất nhắm mắt hay sao mà để yêu ma quỷ quái xông hết ra đường thế này, cái đầu này chỉ e cả đám không đủ sức mà đỡ thôi.

Lúc này Nhị Ma Tử đột nhiên chơi với nổi lên trên mặt nước, không biết vì sao toàn thân hấn đỏ phừng phừng, mới đi vài bước đã ngã quỵ trong nước, sau đó không thấy nhúc nhích gì nữa. Thái thúc không biết chuyện gì đã xảy ra, hung hăng đá tôi mấy cú, kêu tôi đi kéo hắn về.

Tôi âm thầm rửa xả lão là cái đồ rách việc, ngất nổi sau lưng còn có súng chĩa nên đành ngậm ngùi nhảy vào giữa đám bọt nước. Cột nước phun lên tới đỉnh rồi thì nhau trút xuống như mưa. Tôi bị nước đó bắn vào, lập tức phát hiện ra điểm bất thường. Nước này nóng như đã được đun sôi, dính vào người lập tức nổi mụn nước, trong lúc vội vã tôi chỉ biết kéo quần áo che chắn, tay còn lại quơ quơ tìm Nhị Ma Tử.

Nhưng khi vừa đụng vào người Nhị Ma Tử, cơn bỏng rát khiến tôi vội rút tay lại, trong lòng hoảng sợ, mẹ nó, tên này bị luộc chín như hết cứu nổi rồi.

Lúc này bỗng vang lên một tiếng nổ thật lớn, từ chỗ cột nước phun ra một luồng khí màu vàng, tôi vừa nhìn đã cảm thấy có điểm bất thường. Mẹ nó cái

thứ này tuyệt đối không phải là cá, thông thường bất cứ loài sinh vật nào sống trong nước nóng cỡ này thì sớm muộn cũng bị luộc thành canh.

Lão Dương hướng về phía tôi hét lớn: “Con mẹ nó, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau lặn xuống nước đi? Đây là lúc suối nước nóng phun cách quãng, bỏng chết người không đền mạng đâu.”

Cột nước này càng lúc càng lớn, những giọt nước nóng bỏng bắt đầu ào ào trút xuống như mưa. Tôi vội vàng lặn xuống con sông ngầm, mấy người còn lại bị nước mưa hắt bỏng không ngừng kêu la như heo bị chọc tiết, thấy tôi lặn xuống nước cũng vội vàng lặn xuống theo.

Suối nước nóng nhanh chóng hòa vào với mạch nước ngầm, nhiệt độ nước sông cũng tăng lên rất nhanh, một mạch lặn xuống cảm giác như rơi vào nồi cát nóng bỏng, toàn thân như bị thiêu đốt. Tôi bơi được vài mét mới thò đầu ra, quay lại nhìn thì thấy nước sông xung quanh đã bắt đầu sôi lên sùng sục, hơi nóng nhanh chóng lan tỏa, dường như cả mặt sông cũng bắt đầu bốc hơi nước ngùn ngụt, nếu không mau mau tìm chỗ cao mà leo lên, không khéo đời tôi cũng kết thúc y như Nhị Ma Tử mắt.

Lúc này muốn quay lại quãng đường hầm lúc vào là chuyện không tưởng, nhiệt độ nước phía bên kia cực cao, tưởng như sắp sôi lên sùng sục rồi, chỉ có một đường là trôi xuôi theo dòng nước. Tôi nhìn hướng nước chảy, trong lòng hồi hận: lúc xuống nước lẽ ra nên đi ngược dòng, như vậy dòng chảy sẽ đẩy luồng nước nóng xuôi xuống. Bây giờ chúng tôi lại xuôi cùng luồng nước nóng, thân chìm trong nước mà đời bơi nhanh hơn nước, quả đúng là chuyện nực cười.

Nhưng chuyện đã tới nước này, cũng không còn cách nào khác, chẳng lẽ lại ngồi yên chờ chết hay sao? Tôi gọi lão Dương, sau đó bơi lên phía trước dẫn đầu, mấy người phía sau thấy vậy cũng tự động bơi theo tôi.

Nương theo dòng chảy, trong chốc lát tôi đã bơi được mấy trăm mét, cho đến khi cảm thấy nhiệt độ của nước đã ổn định trở lại thì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi quay đầu bơi ngửa, đồng thời lấy đèn pin ra chiếu một vòng, chỉ thấy lão Dương hướng về phía tôi liều mạng ngoắc tay, la lớn: “Mau dừng lại! Đứng trước...”

Lời còn chưa dứt, bỗng hấn đột ngột đụng phải thứ gì, miệng đè vào trong nước, mấy chữ sau tôi không sao nghe được. Cùng lúc đó, tôi chợt nghe tiếng nước đổ ào ào, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cách đó không xa có một đám bọt nước đang nổi lên ùng ục, chắc chắn ở đó phải có một triền dốc đứng. Dòng nước màu vàng chảy xuôi theo triền dốc, phía dưới vách đá truyền về tiếng thác đổ ào ào như sấm dội, đây nhất định phải là một thác nước cực lớn.

Tôi tức khắc ngậy ra, tiêu rồi, giờ mình lao đầu xuống dưới mà được chết toàn thân mới là lạ. Đúng lúc đó lão Dương lại thò đầu ra, la lớn: “Mau đạt sang bên!” Nghe thế tôi mới bừng tỉnh, vội vàng bơi tạt vào mép nước, dùng sức bám trụ vách động, thân thể bị dòng nước cuốn đi khoảng 3-4 mét mới dừng lại. Tôi vừa định thả lỏng một hơi, đột nhiên lại bị trợ lý Lương vừa giãy giụa vừa thất thanh kêu cứu xô mạnh một cái, khiến tôi tuột tay, hai người cứ thế vúi lầy nhau thành một cục trong làn nước xiết.

Lúc tôi thò được đầu ra khỏi mặt nước thì đã trôi gần tới thác, nhất thời không nghĩ được cách nào ứng phó cũng không đủ thời gian, tôi theo bản năng quơ quào loạn xạ hai tay, đột nhiên lại tóm được một đoạn xích sắt. Tôi cắn răng túm chặt lấy sợi xích, rớt cuộc thân thể cũng dừng lại trước thác nước, hai chân mấp mé bên bờ vực thẳm, phía dưới tiếng nước đổ ào ào, tối đen như hũ nút, không biết là sâu đến đâu.

Tôi còn đang mừng thầm vì mình lớn mạng, nào ngờ bên dưới đột nhiên có người hầy hầy chân tôi. Tôi lấy đèn pin chiếu lại, thì ra trợ lý Lương cũng đang ôm cứng lấy một sợi xích sắt khác và chân tôi thì đang dẫm lên chóc đầu hấn. Tôi dùng sức đạp mấy cái, gạt hấn qua một bên, đưa tay mò mẫm xung quanh, phát hiện dưới làn nước giăng rất nhiều xích sắt, đan xen lẫn nhau, tạo thành một hàng lan can ngăn lại mọi thứ trôi từ thượng du xuống. Có điều hiện giờ một vài đoạn xích đã bị đứt gãy, treo lơ lửng trước ngọn thác, trên bề mặt hàng “lan can” đã xuất hiện không ít lỗ hổng.

Lúc này lão Dương đã trôi đến chỗ tôi, tôi liền túm lấy tay hấn, kéo hấn lại gần, cùng lúc đó Thái thúc với lão mập ở đầu bên kia cũng bắt được một đoạn xích sắt và dừng lại. Thi thể Nhị Ma Tử trôi qua bên người chúng tôi, đến khi đụng phải xích sắt thì khựng lại rồi mắc kẹt giữa hai sợi xích. Lão Dương liền đưa tay qua mò mẫm rồi lấy hết mấy khẩu súng giắt trên thắt lưng hấn.

Tôi thấy hấn lấy được súng liền gắng gượng vươn tay ra khỏi mặt nước nhắm bắn Thái thúc, vội vàng giữ hấn lại mà mắng: “Con mẹ nó, cậu đang nghĩ cái quái gì thế, nòng súng dính nước, cậu muốn cướp cò hay sao!”

Lão Dương gào lên: “Không nhân lúc này mà bắn bỏ bọn họ, cậu nghĩ sau này chúng ta còn có cơ hội chắc.”

Tôi kéo hấn lại lần nữa, hét lớn: “Bây giờ cậu còn tâm trí nghĩ mấy chuyện này sao, mau nhìn đằng trước đi!”

Hấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt hơi nước bốc lên ngùn ngụt, thì ra luồng nước sôi đã đuổi tới nơi. Luồng nước này dù đã chảy qua vài trăm mét cũng không thấy hạ nhiệt độ là bao, tôi ở cách đó hơn mười mét cũng có thể cảm nhận được hơi nóng phả vào người. Lão Dương thấy luồng nước ấy, khóc rờn nói: “Con mẹ nó, xưa nay mình vẫn khoái ăn lẩu dê, không ngờ

hôm nay chính mình cũng bị đem đi làm lâu.”

Tôi không muốn chết dễ dàng như thế, gấp gấp tới độ cắn chặt răng, thầm nghĩ mình phải làm gì bây giờ? Cơ hội để sinh tồn duy nhất hiện giờ chính là từ thác nước lao xuống, nhưng phía dưới là cái gì tôi cũng không rõ nữa; nếu thác quá cao thì chẳng khác gì đi nhảy lầu cả.

Trợ lý Lương treo lơ lửng bên dưới tôi đột nhiên lên tiếng: “Tôi có cách này!”

Tôi hỏi: “Cách gì? Nói mau!”

“Trước hết cậu cứ kéo tôi lên cái đã!” Trợ lý Lương kêu to, “Kéo tôi lên rồi tôi mới nói cho cậu biết được, nếu không thì cả hai chết chung.”

Tôi vội vàng đưa tay xuống kéo hẳn lên, tay kia túm lấy cổ áo hẳn: “Nói mau!”

Hắn túm chặt lấy sợi xích sắt, thoáng thấy dòng nước sôi sục đang ào ào xô tới, bất giác nuốt một ngụm nước miếng: “Lớp nước nóng nổi lên trên tầng nước lạnh, chúng ta chỉ cần lặn sâu xuống dưới chờ cho dòng nước nóng trôi qua là được, nếu có thể nín thở suốt quãng thời gian đó thì vẫn còn một con đường sống.”

Nghe thế tôi cũng không rảnh suy tính xem phương án này có khả thi không, nhanh chóng cúi hẳn xuống, sau đó chính mình cũng lặn sâu vào nước, kéo theo cả sợi xích sắt.

Con sông ngầm này trông vậy mà khá sâu, tôi lặn xuống được chừng hai mét thì cảm giác nhiệt độ xung quanh đã giảm đi rất nhiều, lập tức ngưng thần tĩnh khí, chờ cho dòng nước nóng phía trên trôi đi.

Đúng lúc này, tay tôi đột ngột đụng trúng vật gì đó, giống như có thứ gì vướng vào xích sắt. Tôi bèn lấy đèn pin rọi thử, đột nhiên trông thấy phía sau sợi xích sắt nhô ra một khuôn mặt cực kỳ dữ tợn khiến tôi sợ đến ná thở, suýt chút nữa đã hít luôn cả nước vào trong phổi.

Xích sắt dưới nước quán quanh một thi thể nát rữa, thịt trên người đã tã ra hết, hai hốc mắt trống rỗng trừng trừng nhìn thẳng vào tôi, trông hết sức dữ tợn. Tôi quan sát kỹ hơn, phát hiện trên người hẳn mặc trang phục leo núi mùa đông, sau lưng còn đeo theo một chiếc ba lô.

Thì ra người này là khách du lịch, nhưng sao lại trôi tới tận đây? Tôi ngậm đèn pin vào miệng (đây là loại đèn pin chuyên dụng cho người leo núi, trên tay cầm có linh kiện giúp người dùng điều khiển đèn bằng các bộ phận khác trên cơ thể), lục lọi người hẳn một lúc, chợt phát hiện ra mấy cây bút vẽ tả thực. Tiếp tục mở cái ba lô bị mắc vào hàng rào xích sắt, bên trong còn có khung vẽ cùng rất nhiều tuýp thuốc màu. Tôi chợt hiểu ra người này hẳn là

một trong những sinh viên vào núi vẽ cây cối phong cảnh rồi mất tích mấy năm trước mà tay hướng dẫn viên du lịch có nhắc tới lúc ở trên xe.

Thi thể có lẽ là trôi từ vùng thượng du xuống, sau đó mắc kẹt lại đây. Đầu nguồn con sông hẳn là lộ ra khỏi mặt đất, số hẳn cũng thật đen đui, không dung lại chết ở nơi này.

Tôi ra sức lục lội đồ vật bên trong, tuy không có thứ gì đặc biệt hữu dụng, nhưng dù sao cái ba lô của mình cũng vừa mất, có còn hơn không, bèn lấy nó đeo lên lưng.

Lúc này, nước sông bốn phía đã nóng dần lên, toàn thân tôi bắt đầu cảm thấy đau rát, bèn cắn chặt răng tiếp tục lặn sâu xuống.

Làn nước nóng bỏng thoáng chốc đã vây chặt lấy tôi, trong vài giây ngắn ngủi tôi lập tức ý thức được cách làm kia của trợ lý Lương căn bản không khả thi. Lượng nước sôi quá lớn, nếu không lặn sẽ chín như người thì lặn xuống chỉ ít cũng phải chín đến bảy phần. Lão Dương khi nãy cũng lặn xuống cùng tôi, lúc này đã bỏng tới phát cuồng, co chân đá tôi một cú, chỉ về phía thác nước đằng kia, ý nói có lặn sâu trong nước cũng vô ích thôi, chi bằng cứ nhảy quách xuống đi cho thống khoái!

Tôi nhìn thoáng qua thi thể, trong lòng tự nhủ: người anh em, tôi sắp xuống với cậu ngay đây. Thế rồi một dòng nước sôi đột ngột xô tới, tôi cắn răng một cái, buông tay ra, theo dòng nước xiết trôi thẳng xuống triền dốc.

§14. Hồ Sâu

Editor: Rikatoji, Biên Bạc
Beta: Thanh Du

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất, bốn bề tối đen như mực. Tôi sờ lại cổ tay, phát hiện chiếc đèn pin buộc trên đó chẳng biết đã rớt đi đằng nào.

Dưới lưng là một phiến băng phẳng lạnh ngắt, bên tai dường như còn truyền tới tiếng nước chảy róc rách, đây là nơi nào vậy?

Tôi hít một hơi thật sâu, trí nhớ bắt đầu tái hiện lại từng chi tiết, thác nước, con suối sôi sục, thi thể kẹt trên xích sắt, bất chợt một tia sáng lóe lên, chuyện xảy ra khi nãy bỗng chốc ùa về trong tâm trí.

Hình như vừa rồi tôi theo dòng nước trôi thẳng xuống triền dốc, sau đó chìm xuống đáy đầm, nước trong đầm lạnh ngắt như băng, so với nước suối sôi sùng sục quả là cách biệt một trời một vực. Khoảnh khắc rơi vào trong nước, tôi cảm thấy mọi thanh âm xung quanh bỗng chốc câm bặt, sau đó thì không còn nhớ gì nữa. Có thể lúc ngã xuống đầu tôi đã đụng trúng thứ gì rồi ngắt đi chẳng? Rơi xuống nước từ độ cao vài chục mét, nếu tư thế không chuẩn thì có khác gì tông thẳng xuống nền xi măng đâu.

Tôi sờ lại thân thể, vẫn còn khá ẩm ướt, có lẽ sau khi rơi xuống khỏi con thác thì tôi lại tiếp tục bị dòng nước cuốn đến nơi này? Hay là tôi đã chết rồi, âm hồn hiện đang vất vưởng chốn âm tào địa phủ?

Tôi thử đứng dậy, vừa mới ngẩng đầu thì đột nhiên nghe “cộc” một tiếng, đầu tôi đụng phải thứ gì đó, đau tới nỗi đom đóm mắt. Đưa tay lên sờ thử, tôi phát hiện ra hình như phía trên là một khối cứng đanh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nơi đây sao lại thấp thế này? Lẽ nào tôi đã trôi tới một khe nham thạch hoặc là kẹt lại dưới một tảng đá?

Tôi sờ soạng xung quanh một lượt mới biết mình đoán lầm, trong vòng một thước chỉ sờ thấy những tấm ván gỗ thô ráp, gõ thử thì phát hiện phía sau là ruột rỗng. Trong không gian chật hẹp, tôi chỉ có thể xoay người ở tư thế nằm, muốn nâng đầu hay duỗi vai đều không được.

Tôi thử nâng tấm ván gỗ phía trên để ánh chùng xem nó dày khoảng bao nhiêu, chợt phát hiện ra nó có thể dịch chuyển được, bèn đẩy một cái. “Cạch” một tiếng, trong bóng đêm đen đặc bỗng lóe lên một tia sáng. Tôi thu đầu gối, nhẹ nhàng đẩy tấm ván sang một bên mà ngồi thẳng dậy, nào ngờ vừa nhìn ra bên ngoài đã không khỏi sửng sốt.

Đây là một căn phòng bằng cẩm thạch trắng, bốn góc phòng đều đốt đuốc

sáng trung. Tôi nhìn lên trần căn phòng thì thấy hai con măng xà quần chặt lấy nhau, mà bất ngờ nhất là tôi lại đang ngồi trong một cỗ quan tài, nắp quan tài đã bị tôi đẩy sang một bên.

Khi gió! Đây là cái chỗ quái quỷ nào vậy? Là ai nhốt tôi vào trong quan tài?

Tôi trèo ra khỏi quan tài, nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng lúc càng thêm nghi hoặc. Căn phòng xây bằng cẩm thạch trắng, trên đỉnh có khắc măng xà, rõ ràng vô cùng quen thuộc. Tôi ngẫm nghĩ một chút, chợt nhận ra nơi này xem chừng khá giống với mộ thất dưới đáy biển.

Chuyện này thật vô lý!

Đạo quanh căn phòng một lượt, tôi mới phát hiện ra chuyện kì quái vẫn chưa hết. Quần áo trên người tôi không biết từ khi nào đã đổi sang đồ lặn bằng cao su, không những thế còn là loại đồ lặn của những năm tám mươi. Trong lòng càng thêm nghi hoặc, mẹ nó, kiểu dáng lỗi thời như vậy không biết là từ kẽ đất nào nứt ra?

Tôi rút lấy một cây đuốc ở góc tường, bước ra khỏi cửa của mộ thất. Bên ngoài hiện ra một hành lang, tôi thoáng nhìn qua đã “A” lên một tiếng, trời ạ, vẫn là hành lang cẩm thạch dẫn thẳng tới ba cánh ngọc môn, thực sự giống y đúc với ngôi mộ dưới đáy biển.

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này? Tại sao tôi lại quay trở lại đây? Da đầu tôi chợt run lên, suy nghĩ bắt đầu trở nên hỗn loạn, nơi này rốt cuộc là một mộ thất có kiến trúc giống với mộ thất dưới đáy biển, hay là tôi vốn chưa hề thoát khỏi mộ huyết dưới đáy biển? Trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra với tôi đây?

Tôi nhéo má mình mấy cái, nâng cây đuốc cao hơn, cẩn thận quan sát xung quanh, nếu đây chỉ là một mộ thất hình dạng tương tự thôi thì chắc chắn phải có điểm gì đó khác biệt.

Trên hành lang có dựng một khung gỗ trông giống như giàn giáo, mặt trên có lót ván làm thành một cây cầu vượt sơ sài bắc qua hành lang, có thể tránh kích hoạt cơ quan, không biết do ai thiết kế. Tôi cẩn thận đặt chân lên, bước qua phía bên kia hành lang. Trong ngọc môn chính giữa hậu điện có ánh đuốc bập bùng, điện thờ phụ hai bên thì lại tối đen như mực.

Lúc này tôi mới chợt nhớ tới lão Dương. Hắn cùng tôi nhảy xuống thác nước, tôi rơi xuống đầm, hôn mê lâu như thế, hơn nữa còn đến một nơi không tưởng, chẳng biết giờ này hắn ra sao rồi?

Tôi vừa nghĩ vừa bước tới cánh cửa có ánh lửa truyền ra. Ánh lửa hắt ra từ khe hở dưới chân ngọc môn, xem ra rất sáng. Tới gần cửa, tôi nghe loáng thoáng bên trong có tiếng người vọng ra, vội vàng áp tai vào cửa, nghe được

vài tiếng ho khan.

Tiếp theo có tiếng ai đó cất lên: “Làm sao đây? Không mở được quan tài?”

Một giọng nói khác chen vào, nghe có vẻ khó xử: “Tam Tỉnh nói tạm thời không nên động vào mấy thứ ở đây, chúng ta cứ nghe lời hấn thì hơn.”

Vừa nghe giọng nói của hai người kia, tôi liền ngẩn người. Người lên tiếng đầu tiên không ngờ lại là Muộn Du Bình, người thứ hai thì không nghe ra là ai. Hơn nữa bọn họ còn nhắc tới tên chú Ba, lẽ nào chú Ba đang ở nơi này?

Mà chuyện khiến tôi thực sự kinh ngạc lại diễn ra ngay sau đó, một giọng nói thứ ba lập tức cất lên: “Ngô Tam Tỉnh giờ còn đang ngủ, chúng ta chẳng qua chỉ mở ra xem chút xíu thì có chết ai, tôi ủng hộ Tiêu Trương.”

Tôi không hiểu hết những gì họ nói, nhưng không nghi ngờ gì nữa, người thứ ba này chắc chắn là con gái.

Những câu nói của bọn họ có ý gì đây? Nghe qua hình như là Muộn Du Bình muốn mở một cỗ quan tài, nhưng có người khác vì lời cảnh cáo của chú Ba mà tỏ ra do dự, sau đó lại có một người con gái đứng ra ủng hộ Muộn Du Bình. Tôi lập tức cảm thấy rối tinh rối mù, Muộn Du Bình chẳng lẽ đã tìm được chú Ba rồi sao?

Tôi vừa nghĩ vừa nằm úp sấp, mặt ghé sát vào khe cửa, muốn ngó qua xem người đang nói chuyện bên trong là ai. Đáng tiếc tầm nhìn của khe cửa có hạn, tôi chỉ trông thấy tấm lưng của một cô gái mặc bộ đồ lặn màu sắc giống hệt tôi, vóc dáng mảnh mai, mái tóc tết lại thành một bím dài.

Lúc này, tôi lại nghe giọng nói của người thứ tư: “Vậy thì tính sao với Tề Vũ đây? Tên nhóc này cũng quậy quá đi, giờ chẳng biết đã chui vào xó nào rồi, không lẽ chúng ta bỏ mặc hấn lại nơi này?”

Tôi nghe hấn nói thế, bỗng có chút bần thần. Tề Vũ, hình như cũng là một cái tên nằm ở phần đầu danh sách thành viên trong bút ký của chú Ba, khó trách tôi có cảm giác quen thuộc. Khoan đã, không phải vậy!

Tôi bỗng cảm thấy có gì đó rất bất thường. Tề Vũ, cái tên này đâu chỉ gọi cảm giác quen thuộc, mà giống như đã từng nghe đi nghe lại vô số lần, khiến lòng tôi nảy sinh một thứ cảm giác đặc biệt.

Lúc này, cô gái đứng cạnh khe cửa dời bước, trước mắt tôi xuất hiện khoảng trống. Tôi thấy Muộn Du Bình đang đứng cạnh một cỗ quan tài màu đen, cầm trong tay một cây xà beng, thoáng chút do dự, sau đó cô gái kia lại bước vào tầm nhìn của tôi. Tôi vừa nhác thấy gương mặt cô, tức khắc kinh ngạc đến độ suýt nữa đánh rơi cả cây đuốc đang cầm trên tay.

Người này chẳng phải là Văn Cẩm đó sao? Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra thế này? Tuy tôi chưa gặp cô lần nào nhưng chú Ba lại có rất nhiều ảnh chụp cô, mỗi khi năm hết tết đến xem lại ảnh cũ, tôi thường xuyên nhìn thấy cô, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ngay, tuyệt đối không sai vào đâu được.

Nỗi nghi hoặc trong lòng tôi đã dâng lên đến cực điểm, xem chút nữa là đẩy cửa bước vào trong. Đúng lúc này lại có một giọng nam lạ hoắc xen vào: “Ngôi mộ dưới đáy biển này lớn như vậy, chúng ta muốn tìm ra hãn nào có dễ, tôi thấy mình cứ kệ xác hãn đi thì hơn. Dọc đường đi chúng ta chỉ cần đánh kí hiệu, hãn thấy được tự nhiên sẽ tìm tới chỗ ta thôi. Tiểu Trương, chỉ bằng cậu cứ động thủ đi.”

Muộn Du Bình gật đầu, giơ xà beng lên chuẩn bị xuống tay. Chính lúc này, từ phổi thất bên trái đột nhiên truyền tới tiếng nước xối xả, dọa cho tôi sợ đến hết hồn.

Người trong hậu điện nghe thế đều quay đầu lại, giọng nam kia liền hỏi: “Tiếng gì vậy, hình như là từ bên kia vách tường truyền tới!”

“Đi! Chúng ta mau đi xem!” Muộn Du Bình đặt xà beng xuống rồi chạy về phía cửa. Tôi thấy tình thế không ổn, vội vàng xoay người trốn vào căn phổi thất bên phải, ném cây đuốc xuống đất rồi dẫm cho tắt ngóm, cũng vừa đúng lúc cả đoàn người chạy vào hậu điện, chui vào một cánh ngọc môn bên cạnh. Tiếp đó liền có tiếng một cô gái hoảng hốt kêu lên: “Nhìn kìa, ở đây có một cái ao!”

Tôi nấp phía sau cánh cửa, trong lòng kinh ngạc tới cực độ. Chuyện xảy ra vừa rồi chẳng phải là những sự việc phát sinh sau khi chú Ba ngủ mà Trương Khởi Linh đã kể với tôi lúc trước hay sao? Nhưng tại sao nó lại xảy ra với tôi, không lẽ đây là ảo giác? Hay tôi đã thực sự phát điên rồi?

Bốn phía lại một lần nữa chìm vào bóng tối, tôi hít thật sâu vài hơi, muốn đi tìm cây đuốc mà thắp lại. Đúng lúc này, tôi bỗng phát hiện ra có người tay cầm ống đánh lửa bước xuống từ cây cầu vượt, len lén chuồn vào phổi thất bên trái nằm sau ngọc môn rồi quét mắt nhìn vào bên trong. Tôi vừa nhìn thoáng qua lập tức nhận ra đó chính là chú Ba thời trẻ, trông chú tựa như đang vô cùng ảo não, đôi mày nhíu lại thật chặt.

Một lát sau, tiếng ồn ào của nhóm Trương Khởi Linh từ từ khuất xa, giờ này chắc hẳn bọn họ đang đi trên những bậc thang xoáy tròn ốc dẫn xuống đáy ao. Chú Ba dập tắt ống đánh lửa, nhanh chóng len vào ngọc môn, tôi thấy thế thì sợ hết hồn, không cần bận tâm đây là ảo giác hay là trong mơ nữa, vội vã bám theo chú. Nhưng vừa chạm vào cánh cửa của phổi thất bên trái, ló đầu ra tính nhòm trộm vào bên trong, bỗng dưng trước mắt thấp thoáng bóng người, chú Ba đã đột ngột phi ra từ sau cánh cửa, nhanh chóng

bóp lấy cổ họng tôi, hạ giọng nói: “Thì ra là cậu theo dõi tôi!” Nói rồi cánh tay càng xiết chặt hơn vào yết hầu.

Trong lúc nguy cấp, tôi rất muốn hét lên thật to: “Chú Ba! Là cháu đây mà!” Nhưng có cố đến đâu cũng không thể thốt lên thành lời, chỉ còn cách ra sức gõ từng ngón tay chú ra.

Còn đang giãy dụa, tôi chợt nghe một giọng nói cất lên: “Lão Ngô, tinh mau, cậu gặp ác mộng đấy à?”

Tôi giật mình một cái, đột nhiên trước mắt tối sầm, mọi thứ xung quanh cũng đột ngột biến mất, trước mắt là một khoảng mờ mịt mông lung, lại thấy lão Dương đang lay tôi tỉnh lại.

Thì ra chỉ là một giấc mộng thôi sao? Tôi cười gượng một tiếng, vuốt vuốt cổ mình rồi ngồi thẳng dậy. Quay đầu nhìn lại, tôi phát hiện ra mình đang nằm trên một ghềnh đá, ngay cạnh là đầm nước. Tiếng thác đổ ào ào vẫn còn vang vọng bên tai nhưng tôi không thấy thác nước đâu cả, trên ghềnh đá vẫn còn một đống lửa đang bập bùng cháy. Lão Dương đang đỡ lấy tôi, thuận miệng hỏi xem tôi có làm sao không.

Tôi phẩy tay nói không sao đâu, sau đó đưa tay nhéo mũi mình mấy cái, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Tại sao mình lại có một giấc mơ kỳ quái như vậy chứ, chẳng lẽ là do ngày nghĩ vợ vẫn, đêm đến nằm mơ?

Lão Dương đem bình nước qua cho tôi, tôi hớp lấy một ngụm rồi nhìn quanh bốn phía, sau đó khàn giọng hỏi hẩn: “Đây là đâu thế? Vừa rồi tôi bị sao vậy?”

Lão Dương nói: “Chỗ này là bên bờ cái đầm dưới chân thác, con thác ở về phía đằng kia. Vừa rồi lúc rơi xuống nước cậu đã ngất đi, tôi phải giữ chặt lấy cậu mới không bị dòng chảy ngầm dưới chân thác cuốn xuống đáy nước. Cậu cũng nên tạ ơn tôi mới phải đạo, giờ tay chân tôi mỏi rã rời ra rồi, muốn nhắc cũng nhắc không nổi.”

Tôi làm bầm chửi rửa hẩn một tiếng rồi thử đứng dậy, thấy thân thể không có gì đáng ngại mới mệt nhọc di chuyển vài bước rồi quan sát bốn phía xung quanh. Ánh sáng từ đống lửa soi rọi một bãi đá không lớn hình trăng lưỡi liềm. Một bên là đầm nước đen kịt diện tích cực lớn, từ trên đỉnh hang có vô số thạch nhũ sần sùi to bằng bắp chân buông xuống mặt nước, hình thành nên các trụ đá muôn hình muôn vẻ. Mà xung quanh mép nước cũng có vô số hang động đá vôi, lớn thì bằng cái huyệt, nhỏ thì chỉ bằng lỗ chuột chui, cái nào cái nấy sâu hun hút, cái nhô lên cao, cái chìm dưới nước, từ những hang động ấy nước ngầm không ngừng hút vào chảy ra, nhìn toàn cảnh thì thấy đây rõ ràng là một hồ ngầm đặc trưng của địa hình hang động đá vôi.

Tôi biết loại địa hình này thường được hình thành vào kỷ Băng hà đệ tứ,

trải qua hơn vạn năm từ từ mở rộng mới đạt tới quy mô như hiện giờ. Những hang động có niên đại xa xôi hơn cả lịch sử loài người ấy không ngờ lại xuất hiện ngay trong núi Thiên Môn.

Trên bãi cạn ngoài trừ hai người chúng tôi ra còn có vô số những nhánh cây lẩn rác rưởi dạt vào, lão Dương kéo chúng lên hong khô, đóng lửa kia cũng dùng mấy thứ này mà nhóm lên. Nhiệt độ đầm nước thấp kinh người, nếu không có đóng lửa này chỉ e tôi đã chết cóng mất rồi.

Tôi nghĩ tới nhóm người Thái thúc, bèn hỏi lão Dương: “Những người còn lại ra sao rồi?”

Lão Dương nói: “Mấy con rùa đó chỉ e không được may mắn như chúng ta, từ lúc rơi xuống nước tôi cũng chẳng thấy bọn họ đâu nữa, còn không rõ họ có nhảy xuống hay không. Tôi nghĩ nếu bọn họ cũng nhảy xuống như chúng ta, thì một là trôi dạt vào chỗ nào đó, hai là đã đi chầu hạ bá cả rồi.” Dừng lại một chút rồi tiếp lời: “Nhưng tình hình hai ta cũng chẳng khá hơn là mấy, trang bị mất hết, sắp tới không biết đi theo lối nào mới phải. Cậu nhìn nơi này xem, góc ngách nhiều vô số kể, loại động này nổi tiếng phức tạp chẳng khác gì mê cung, muốn tìm lối thoát là chuyện cực khó.”

Tôi cân nhắc một chút, nhìn qua có thể ước lượng những hang động đá vôi nhô lên khỏi mặt nước đủ lớn để đi lại được đại khái có khoảng bảy tám cái, tính cả những cái hang khuất trong bóng tối thì còn nhiều hơn, mới nói: “Vừa rồi tôi có nghe tên mập người Quảng Đông kia nói, muốn đi qua khu động đá vôi này cần phải tìm được xích sắt người cổ đại dùng để dẫn đường. Những đoạn xích sắt này đều chìm sâu dưới làn nước, một đầu nằm phía cuối mật đạo, đầu kia chắc hẳn phải nằm trong đầm nước này, nếu ta tìm được thì có thể lần theo nó tiến vào cổ mộ.”

Lão Dương nhíu mày đắn đo suy nghĩ rồi nói: “Nói đến xích sắt tôi lại nhớ tới chuyện này. Cậu biết không, trong nháy mắt rơi xuống, đầu óc tôi bỗng dung tỉnh táo trở lại, thoáng cái đã chìm xuống tầm sáu bảy mét dưới mặt nước. Dưới đáy nước con mẹ nó tất cả đều là tượng đá hình đầu người mà chúng ta nhìn thấy dọc theo thạch đạo, trong chớp mắt hình như tôi còn thấy một sợi xích sắt vắt ngang dưới nước. Nhưng nói cho cậu biết, sợi xích ấy không thông tới một trong những động đá vôi kia, mà xuyên thẳng vào dòng nước xiết dưới chân con thác.”

Tôi nghe xong không khỏi sửng sốt, làm sao có thể chứ, nếu đúng như lời lão Dương nói thì cửa vào thông với cổ mộ không lẽ lại ẩn trong dòng nước xiết phía sau con thác?

Tôi nghe tiếng thác nước đổ ào ào cách đó không xa, nhớ lại tình cảnh khi chúng tôi rơi xuống nước, trong đầu chợt lóe lên tia sáng, quay sang nói với Lão Dương: “Vậy thì đúng rồi, nếu tôi đoán không lầm thì cổ mộ này có lẽ

không xây trên ‘dương thế’ của chúng ta, mà ẩn giấu dưới âm tào địa phủ...”

Địa ngục!

Lão Dương nghe tôi nói thế, không rõ tôi có ý gì. Bị ngữ khí lạnh lùng của tôi thu hút, hẳn bèn thấp giọng hỏi: “Cậu nói những nói cuội gì vậy, làm sao có chuyện đó được?”

Tôi lắc đầu hỏi lại: “Cậu còn nhớ ông già họ Lưu trong thôn đã nói gì với chúng ta không, thác nước Hoàng tuyền cổ được một vị đạo sĩ triều Thanh nhắc đến và truyền thuyết về âm binh vạn mã di chuyển trong núi ấy?”

Lão Dương gật đầu nói: “Dĩ nhiên là nhớ chứ, ông ta nói trong lòng núi Thiên Môn có một thác nước Hoàng tuyền, thác nước này chính là lối đi nối liền hai cõi âm dương, lúc ấy chẳng phải cậu đã nói đấy chỉ là mê tín thôi sao?”

Tôi đáp lại: “Không, bây giờ xem ra những lời đó không phải là mê tín, chẳng qua chúng ta hiểu lầm ý tứ của người xưa thôi. Cậu nhớ lại đi, vừa rồi chúng ta rơi từ trên thác nước xuống, do có mạch nước nóng nên nước trong thác nhuộm một sắc vàng rất kỳ dị, nếu tôi đoán không lầm thì đó chính là thác nước ‘Hoàng tuyền’.”

Lão Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như là thế, nhưng không thể đâu, chỉ những người từng đi vào trong núi và tận mắt chứng kiến quang cảnh này mới biết được chuyện về thác nước. Nhưng địa hình nơi đây phức tạp, người bình thường không phải ai cũng có thể tiến vào.” Nói tới đây, hình như chính hẳn cũng nhận ra điều gì, bèn kêu to: “Con mẹ nó, không lẽ gã thầy phong thủy triều Thanh trong truyền thuyết kia cũng là đồng nghiệp với chúng ta?”

Tôi gật đầu đồng ý, khen đều: “Hóa ra cậu vẫn còn biết suy luận.”

Lão Dương tràn đầy hưng phấn: “Vậy là rõ rồi, cậu có nghĩ phần lớn truyền thuyết về âm binh bắt đầu lưu truyền từ triều Thanh, phải chăng đều từ miệng mấy gã thầy phong thủy cố ý phát tán ra ngoài?”

Tôi gật đầu: “Rất có thể là như thế, có điều hiện giờ chúng ta không cần để ý tới chuyện này. Cậu nhớ lại xem, trong truyền thuyết còn có một câu ‘thác nước Hoàng tuyền là lối đi nối liền hai cõi âm dương’, cậu nghĩ xem xích sắt thông ra phía sau thác nước, vậy mặt sau thác nước ắt hẳn phải có lối đi thông tới cổ mộ. Nói cách khác, chẳng phải cổ mộ kia đặt ở âm phủ hay sao?”

Sắc mặt lão Dương trở nên khó coi, nói: “Không thể nào, cậu đừng dọa tôi. Nếu nơi đó thực sự là âm tào địa phủ, chúng ta đi vào đó chẳng phải là cầm chắc cái chết hay sao?”

Tôi mắng hấn một tiếng rồi nói: “Dốt, chuyện như thế mà cậu cũng tin được à. Cậu nghĩ xem, nếu mấy gã thầy phong thủy kia mà là đồng nghiệp với chúng ta, thì lời họ nói không thể lí giải theo kiểu thẳng tưng như thế được. Tôi nghĩ câu nói này có thể hiểu theo hai nghĩa, thứ nhất, có thể đó là một câu tiếng lóng đương thời, ám chỉ thác nước này chính là lối đi thông giữa cổ mộ với thế giới bên ngoài; thứ hai, có lẽ bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng gì đó trong động đá vôi phía sau thác nước, cảnh tượng ấy khiến họ nghĩ rằng mình đã bước vào âm tào địa phủ.”

Tôi thoáng dừng chân, tiếp lời: “Nếu là ý thứ hai, vậy chúng ta phải chuẩn bị tâm lý cho thật vững đi, cảnh tượng trong đó e rằng sẽ rất kinh khủng đấy...”

Lão Dương trầm mặc một lúc mới nói: “Hay là chúng ta quay về đi...”

Tôi lắc đầu, vát vả lẩm mới đến được đây, không vào xem thử một lần cho biết thì tiếc lắm. Hơn nữa, thác nước này to lớn hùng vĩ, làm sao mà leo ngược lên trên được, hang đá vôi bốn bề lại là chốn cử tử nhất sinh, bây giờ chỉ có một đường là đi vào cổ mộ rồi tìm lối thoát ra ngoài mới là lựa chọn sáng suốt.

Lão Dương không thuyết phục được tôi nên đành phải nghe theo, chúng tôi vừa nghỉ ngơi vừa bắt đầu kiểm tra trang bị xem còn sót lại những món gì.

Vũ khí thì chúng tôi hiện có Phách tử liêu và khẩu súng lục TT-33 lão Dương lấy thêm được từ chỗ Nhị Ma Tử, về mặt hỏa lực hẳn là không thành vấn đề. Mặt khác, tôi mở cái ba lô lấy được từ thi thể dưới nước kia, tìm thấy trong đó một ít đồ hộp không biết đã quá hạn hay chưa, có cả rượu trắng, bình nước, găng tay, còn có một lượng lớn cọ và màu vẽ.

Lão Dương thấy mấy thứ đó chẳng dùng vào việc gì được nên định ném đi cho nhẹ. Tôi vội nói, rượu có thể chống lạnh, màu vẽ có thể dùng để đánh dấu đường đi, găng tay cũng có lúc phải dùng đến, nói chung không có gì là thừa thãi cả, giữ lại hết vẫn hơn.

Xem đi xét lại một hồi tôi mới nhận ra chuyện đầu đầu nhất lúc này chính là chúng tôi không có thiết bị chiếu sáng. Đèn của lão Dương đã cạn sạch pin, của tôi thì không biết đã rơi mất từ lúc nào, lát nữa bơi dưới nước mà phải chiếu sáng bằng đuốc thì thật sự không ổn.

Lão Dương cầm súng tiến lên mấy bước, nhìn bốn bề tối tăm, nói: “Giờ chỉ còn một cách, chúng ta gom đông củi này lại, châm cho lửa cháy thật lớn, sau đó nương theo ánh lửa mà bơi qua bên kia, nếu như bơi không tới thì cũng có thể theo ánh lửa mà bơi về, cậu thấy thế nào.”

Tôi suy nghĩ một chút, biết đây là biện pháp khả thi duy nhất, bèn nói:

“Được rồi, bọn mình cứ thử đánh cuộc một lần xem sao.”

Chúng tôi cởi quần áo nhét hết vào trong ba lô, sau đó lại dùng găng tay và gậy gỗ làm thành mấy cây đuốc ngắn bỏ trong ngăn không thấm nước của ba lô, tiếp đó lại đốt lên một đống lửa lớn. Khi đã ấm người rồi, hai chúng tôi nhảy xuống đầm, bắt đầu lặn theo tiếng nước mà bơi về phía dòng thác.

Nước lạnh đến tê tái, chỉ mới bơi được vài sải tôi đã cảm thấy toàn bộ nhiệt lượng trên người đều bị hút đi hết, cũng may mà gần đây tôi có hơi mập ra, không đến nỗi chưa chi đã tê cóng người.

Bơi chừng năm phút, tiếng nước dần dần trở nên rõ ràng, hai chúng tôi dừng lại, vừa giữ thăng bằng trong nước vừa lắng nghe động tĩnh từ bốn phía, muốn xác định đúng phương hướng rồi mới bơi tiếp.

Lúc này, cách chỗ chúng tôi không xa có thứ gì đó lao xao trên mặt nước, chúng tôi vội quay đầu lại, nhưng chỗ này đã cách đống lửa quá xa nên không thể nhìn được gì.

Lão Dương rút khẩu TT-33 ra, vẩy khô nước trong nòng rồi cảnh giác giương cao súng nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Lão Ngô, dưới này chắc không có con cá Hucho Taimen nào chứ?”

Tôi lạnh sống lưng, sự nghĩ vùng nước dưới này rộng lớn, nếu thực sự có cá ăn thịt người thì chúng tôi đã toi mạng từ đời nào rồi. Vừa định bảo không có, cách đó không xa lại truyền đến tiếng nước cực kỳ rõ ràng, tôi chợt cảm thấy bất an, bèn nói: “Tớ không biết, nói gì thì nói chúng ta cũng mau bơi đi thôi, loại cá này sợ tiếng ồn, chúng ta càng đến gần thác nước thì càng an toàn.”

Hai chúng tôi lập tức sải tay tiếp tục bơi về hướng thác nước, lúc này ánh lửa phía sau càng lúc càng yếu ớt, chỉ còn là một đốm sáng nhỏ. Chúng tôi đành phải kiên trì cùng nhau tiến về phía trước trong bóng tối mịt mù.

Chỉ chốc lát sau, dòng nước dần dần chảy xiết, chúng tôi đã đến gần khu vực thác nước đổ xuống. Chúng tôi dốc sức bơi nhưng tốc độ lại càng ngày càng chậm, bơi rất khó khăn, tôi nghiêng rằng muốn đập nước lao về phía trước nhưng vài lần đều không thành.

Thở lực tiêu hao từng chút một, nghĩ đến tình cảnh bị dòng nước đẩy ngược trở về, lòng tôi nóng như lửa đốt. Lúc này lão Dương gọi to, nói rằng cứ bơi kiểu này thì chắc chắn không qua nổi, phía trước là vùng nước xoáy ngay dưới chân con thác, bên trong toàn là xoáy nước lớn nhỏ đủ kiểu, nếu muốn vượt qua bắt buộc phải lặn xuống đáy đầm rồi từ từ bơi qua phía dưới các dòng xoáy.

Nói xong hắn liền ngụp đầu lặn sâu vào trong nước. Tôi cũng bắt chước hắn cố gắng lặn sâu xuống mấy mét. Xuống đến đáy hồ, chợt thấy đằng

trước có một khoảng sáng trắng chập chờn.

Tôi nhận ra ánh sáng ấy chính là từ cái đèn pin không thấm nước của mình, trong lòng thậm nhủ đồ mua đắt hơn một ngàn đồng có khác, quả nhiên là hàng xịn, đến giờ vẫn còn sáng, vội dòn sức bơi về phía đó.

Dưới đáy hồ không có bất cứ một sinh vật gì, trong vùng sáng trắng tôi nhìn thấy rất nhiều tượng người đá sắp xếp ngay ngắn bên dưới, phần đầu người đã rữa nát ra hết chỉ còn lại sọ trắng có cái đã long ra, có cái vẫn dính chặt trên cổ tượng. Giữa đáy hồ thấp thoáng một bệ đá, trên đó hình như có một khối thi thể bọc vải trắng đang lửng lơ trong nước.

Nhưng đèn pin mới chính là mối quan tâm lớn nhất của tôi lúc này. Tôi nhìn qua vài lần rồi chẳng để ý đến nữa mà lách người vào giữa những bức tượng, bám lấy thân thể cố định của chúng rồi mới dần dần hướng về phía đèn pin.

Đúng lúc tôi vừa tiến lại gần nó, một luồng nước bỗng nhiên ập đến từ sau lưng. Tôi biết có chuyện không ổn, lập tức đề phòng, nhưng không sao ngờ được mình sẽ bị thứ gì đó đung mạnh vào người. Trước mắt thoáng thấy một bóng trắng hiện lên va trúng vào tay tôi, cánh tay đang bám chặt tượng đá không còn trụ nổi, thoáng cái buông lỏng, cả người liền bị đẩy lên phía trên.

Tôi biết tình hình không ổn, trong chớp mắt đã bị đẩy vào trung tâm của vùng nước xoáy phía trên. Lực đẩy tôi lên trên đột nhiên thay đổi phương hướng, ném tôi lệch sang một bên khiến tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng rơi vào hỗn loạn, bị dòng nước xoay vòng vòng một hồi, cuối cùng cũng chẳng còn kiểm soát được cơ thể mình nữa.

Trong lúc lộn xộn tôi không biết mình đã bị cuốn đi bao nhiêu vòng, chỉ thấy cái bóng trắng hiện lên trước mắt vài lần nhưng không nhìn ra đó là cái gì.

Ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ, tôi còn tưởng mình đã chết chắc rồi, nào ngờ đúng lúc đó lưng tôi bị thứ gì đó táng mạnh vào. Con đầu giúp tôi tỉnh táo lại, vội vàng quơ tay về phía sau, vừa hay tóm được sợi xích sắt mà lão Dương nói.

Cuối cùng tôi bỏ qua cái đèn pin, kéo sợi xích, cố gắng bò dọc theo nó đến đầu bên kia, trong chốc lát đã tới dưới chân thác nước. Nhưng lúc này tôi đã hết hơi, chỉ cảm thấy một luồng áp lực ngàn cân trút lên đầu ép tôi xuống tận đáy hồ, bò đi chưa đến hai mét đã không còn nhúc nhích gì được nữa.

Lão Dương từ đằng sau bơi đến, chụp lấy tay tôi kéo lên trên. Chúng tôi vừa níu sợi xích vừa giẫm đạp lung tung lên đám tượng đá, cuối cùng cũng vượt qua vùng chân thác nước. Tôi thấy áp lực trên đầu đột nhiên giảm bớt, liền nổi lên mặt nước há miệng thở dốc, hoa mắt chóng mặt.

Bốn bề tối đen như mực, chỉ nghe tiếng thở dốc của lão Dương, hần ho khan vài tiếng rồi hỏi tôi: “Không sao chứ? Hình như chúng ta đã vượt qua được rồi.”

Tôi cũng ho mấy tiếng đáp lại: “Mau đốt lửa lên xem, nước trong hồ này lã lã, chỉ sợ dưới đó có thứ gì không sạch sẽ.”

Lão Dương đánh bật lửa tanh tách muốn quan sát cảnh tượng bốn phía, nhưng xung quanh bắn đầy bọt nước, lửa vừa lóe lên đã tắt ngóm.

Chúng tôi mò mẫm bơi vào phía trong, bỗng bên tai tôi lại nghe âm thanh giống như tiếng nước đã từng nghe bên ngoài con thác, lúc này đã ở rất gần, giống như cách tôi hai ba mét có thứ gì đó đang bơi lội.

“Cẩn thận đấy!”, tôi nhớ đến cái bóng trắng đã đụng vào mình dưới nước, lập tức trở nên căng thẳng, vội nói với lão Dương: “Hình như quanh đây có...”, lời còn chưa dứt, tôi đột nhiên cảm thấy có một bàn tay trơn ướt lạnh lẽo đặt nhẹ lên vai mình.

Tôi sợ quá thét lên, thềm hỏi rốt cuộc đây là thứ gì, chẳng lẽ lại là tượng đầu người dưới nước sống lại? Theo bản năng, tôi lộn người một vòng trong nước, đập mạnh vào vật đằng sau đẩy nó ra xa, sau đó cố gắng ngoi lên gọi lão Dương thật to: “Mẹ nó, dưới nước có quỷ! Bật lửa lên mau!”

Lão Dương đã đánh bật lửa, thấy tôi hoảng sợ vội đưa bật lửa sang phía tôi. Không đưa qua thì thôi, vừa có ánh sáng soi đến, da đầu cả hai chúng tôi lập tức tê rần, sợ đến đứng tim. Chỉ thấy từ dưới mặt nước sau lưng tôi trôi lên một cái đầu trắng bệch đang nhìn mình trừng trừng với vẻ mặt hết sức dữ tợn.

Chúng tôi hoảng sợ, vội bơi lùi lại một chút, lão Dương cuống quýt muốn rút súng ra nhưng lại bị kẹt không tài nào rút ra được.

Kẻ đó trợn trừng cặp mắt trắng dã, miệng mấp máy như muốn nói điều gì, sau đó bỗng dung bỏ nhào về phía tôi. Tôi hét to một tiếng muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện không còn đường lui nữa, đầu kẻ đó lập tức đè lên người tôi.

Tôi gào thét như điên, cố gắng đẩy “nó” ra xa, lại bị “nó” cố sức cố chết ôm chặt cứng. Trong cơn hỗn loạn, tôi chợt nghe kẻ đó ghé tai mình nói rành mạch một câu: “Cứu... mạng...”

Tôi sửng sốt, tay chân cũng đờ ra, đầu óc choáng váng, thềm nghĩ quỷ nước sao lại đi kêu cứu mạng? Vội đỡ cái đầu kia lên, gạt tóc hăn ra hai bên nhìn cho rõ, nhìn rõ rồi thì thiếu điều hộc máu.

Lạy chúa! Có phải là quỷ nước gì đâu, đây chẳng phải là gã trợ lý Lương trong đám người kia sao.

Gã đã kiệt sức, cặp mắt trợn trắng muốn ngất đi, chẳng trách sắc mặt lại tái mét đến thế này. Tôi nhanh chóng vòng ra sau lưng gã, đỡ gã lên đồng thời gọi lão Dương đến giúp một tay.

Lão Dương đến gần, nhìn qua là nhận ra hấn ngay, cau có hỏi: “Mẹ kiếp, sao tên này lại ở đây? Hấn vào bằng cách nào thế?”

Tôi đáp: “Có khả năng tên này rơi xuống đây một mình, không dám tự tung tự tác nên đành âm thầm theo dõi chúng ta, thấy chúng ta xuống nước hấn cứ tưởng đã tìm được đường ra ngoài mới cùng theo xuống. Chẳng qua hấn không thể ngờ chúng ta lại muốn đến một nơi nguy hiểm như vậy.”, tiếng nước tôi nghe thấy dọc đường tới đây xem ra chính là của gã.

Trợ lý Lương còn đeo ba lô, thứ đó thấm nước tăng trọng lượng kéo theo gã chìm xuống, lão Dương vội vàng tháo nó ra khỏi người gã rồi hỏi tôi: “Chúng ta làm gì với tên này bây giờ? Hấn là đồng bọn của đám người kia, mang theo có sợ rước thêm phiền phức không?”

Tôi cũng thấy nhưc đầu, nhưng có phiền phức đến đâu cũng phải mang theo, đâu thể để mặc gã chết chìm ở đây được, bèn nói: “Bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác, thôi ta cứ tìm chỗ lên bờ đã rồi xử lý hấn sau.”

Chúng tôi chỉnh lại tư thế, bơi vào bờ thêm vài mét, bên dưới bỗng xuất hiện một thềm đá khá rộng, từ dưới đáy lên đến mặt nước khoảng mười bậc, phần nhô lên trên lại kéo dài hơn mười bậc nữa. Chúng tôi từ từ tiến lại gần, sau đó đạp lên từng bậc thang, bước ra khỏi hồ nước.

Tôi mệt mỏi rũ rời, liền ngã người xuống bậc thang há miệng thở dốc. Lão Dương bên cạnh lại phân chân lạ thường, lấy cây đuốc đã chuẩn bị lúc nãy ra, tẩm thêm rượu trắng rồi châm lửa, bốn phía tức khắc sáng bừng lên.

Tôi ngoảnh đầu quan sát xung quanh, hóa ra cái gọi là cửa thông đến Địa phủ chẳng qua chỉ là một hang động đá vôi ẩn đằng sau thác nước. Cái hang này không lớn không nhỏ, xem ra là hang tự nhiên, nhưng ở vài chỗ có dấu vết tu sửa do con người để lại.

Tận cùng dãy bậc thang là một thạch đài bằng đá vân xanh, bốn phía còn có bốn cột đá khắc đầy hoa văn hình chim thú, giữa thạch đài có đặt một cái bình siêu bự hình dạng kì quái làm bằng thanh đồng, trông giống như một cái hồ lô khổng lồ cao hơn tôi cả một cái đầu, lốm đốm hoen rỉ, trên mặt đều là hoa văn rắn hai thân và hoạt động cúng tế.

Đây là một đàn tế, tôi thầm nghĩ, Xá tộc coi trọng việc cúng tế chứ không nặng về chuyện chôn cất. Vật này xuất hiện ở đây, xem ra mình đã đến rất gần cổ mộ rồi.

Chúng tôi bước lên thạch đài, để gã trợ lý Lương nằm trên mặt đất cùng với ba lô, sau đó xem xét phía bên kia thạch đài. Ở đó có một dãy bậc thang

đá rộng rãi uốn lượn dẫn xuống sâu bên trong hang động này, ước chừng hơn trăm bậc, ánh sáng từ cây đuốc không thể chiếu tới đáy động nên không ai biết được có thứ gì đang chờ mình bên dưới. Tôi nói với lão Dương: “Nếu đây là đường vào Địa phủ thì chỗ này chính là Quỷ môn quan, bên dưới chỉ e chính là mười tám tầng địa ngục, cậu có sợ không?”

Lão Dương chỉ vào trợ lý Lương ngay bên cạnh, nói: “Sợ khi gì, tớ chỉ hận không thể mau mau bước xuống thôi, nhưng còn gã này thì giải quyết thế nào đây?”

Cửa vào cổ mộ đã gần đến thế, tôi và lão Dương đều sốt ruột muốn lập tức xuống đó xem thử, thế mà lại vướng phải thằng cha họ Lương này, nói sao cũng không thể bỏ mặc gã lại được nên đành đập cho gã tỉnh trước rồi tính sau.

Chúng tôi lột đồ gã ra, sau đó lấy rượu trắng dội lên, sắc mặt gã nhanh chóng dịu lại. Lão Dương vạch mắt hấn ra nhìn rồi hỏi: “Này, có nói chuyện được không đó?”

Trợ lý Lương dần dần khôi phục lại ý thức, biết đã lọt vào tay chúng tôi, bắt đầu dĩ gạt đầu, ho khan một tiếng.

Lão Dương nói: “Anh đừng sợ, bọn tôi không giống như đám người mấy anh đâu, sẽ không bắt anh phải làm gì hết. Nhưng bọn tôi cũng muốn đảm bảo an toàn của bản thân, cho nên anh cố mà thành thật một chút, chúng tôi sẽ mang anh theo vào, bằng không bắn bỏ luôn tại chỗ, hiểu chưa?”

Trợ lý Lương gạt gạt đầu, mở miệng định nói gì đó rồi lại nói không nên lời.

Lão Dương lại trút thêm mấy ngụm rượu vào miệng gã đến khi gã ho sặc sụa mới thôi, sau đó rút dây lưng ra trói gã thật chặt, còn nói với tôi: “Tớ vẫn không yên tâm, mấy tên này toàn là dân xóm liều, cứ trói hấn lại đã rồi tính sau.”

Trợ lý Lương cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chống cự, để mặc lão Dương trói gô gã lại. Chúng tôi thấy gã không có gì đáng ngại mới đỡ dậy để cho gã dẫn đầu, ba người đi đến bên kia thạch đài, bước lên những bậc thang đá dẫn thẳng xuống dưới.

Thật ra thì người Xá quốc không am hiểu về chế tạo cơ quan hay kỹ thuật tinh xảo, nhưng vì cẩn thận, chúng tôi phải mất rất nhiều thời gian mới đi hết hơn trăm bậc thang này, cuối cùng trước mặt chúng tôi hiện lên một bãi đất bằng, xem ra đã đến đáy hang.

Cuối những bậc thang là một cây cầu đá đen kịt nhẵn bóng, tiếp đó là một vách đá.

Loại địa hình này, có thể là do các mạch nước ngầm chảy trong nham mạch dưới lòng đất nơi đây thực chất có kết cấu hình bậc thang hướng xuống dưới, cộng thêm một ít vận động địa chất ở vùng núi này, tạo ra một loạt các vết đứt gãy địa tầng mà hình thành nên.

Dưới vách đá là một khoảng không tối đen sâu hun hút, không thể nhìn thấy được gì.

Chúng tôi nhìn mà phát rầu, nếu có đèn pin thì tốt rồi, lúc này chúng tôi chỉ có một cây đuốc nhỏ thì làm sao mà thấy được bên dưới có gì? Lão Dương hỏi tôi làm sao bây giờ, có cần ném luôn cây đuốc xuống không. Tôi nói vậy sao được, ném đuốc đi rồi cả bọn xuống đó kiểu gì?

Lúc này trợ lý Lương mới thều thào nói: “Hai cậu, trong... trong ba lô của tôi có súng báo hiệu...”

Lão Dương vội lục trong ba lô của hắn, quả nhiên tìm được một khẩu, liền ngạc nhiên nhìn trợ lý Lương: “Chà, anh cũng khá lắm đó, rất biết hợp tác nha.”

Tôi kiểm tra sơ qua, thấy súng báo hiệu không có vấn đề gì, bèn mở chốt an toàn sau đó nhắm vào phần trên vách đá, bắn ra một quả pháo sáng.

Ánh sáng bùng lên rọi sáng một vùng rộng lớn, trong nháy mắt cả sơn động hiện lên rõ ràng ngay trước mắt tôi.

Chúng tôi nhìn xuống dưới, cả ba người lập tức ngã ra tại chỗ.

Mới đầu tôi vẫn chưa nhận ra mình đã nhìn thấy thứ gì, đến khi nhận ra lập tức ngớ người, miệng há hốc, gần như không dám tin vào mắt mình.

Trợ lý Lương đi đằng trước vốn đang kiệt sức, vừa thấy khung cảnh phía dưới bước chân đã lảo đảo, suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất, lão Dương cũng tái mặt, bất giác lùi lại một bước.

Dưới vách đá mười mấy mét là một hang động thiên nhiên rất lớn, bên trong chất đầy ắp thứ gì đó trông giống như củi khô, nhìn kỹ lại mới biết hóa ra toàn là xương cốt, lớp này nối tiếp lớp kia, có chỗ còn chõng chát lên thành đống lớn, đếm sơ sơ cũng phải được hơn vạn bộ xương.

“Đây... đây là chỗ quái quỷ nào vậy!”, tôi hoảng hồn nói, “Trời đất ơi, đây chẳng phải một hố chôn tập thể sao?”

Chẳng trách mấy ông thầy phong thủy thường nói mình có thể nhìn thấy âm phủ, cảnh tượng này quả thực khiến người ta chấn động, dẫu là ai nhìn thấy chắc chắn đều liên tưởng đến khung cảnh dưới địa ngục!

Nhưng không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt trông vô cùng quen thuộc, hình như đã từng gặp qua ở đâu đó? Tôi nhíu mày cố gắng hồi tưởng, đột nhiên trong tâm trí hiện lên một hình ảnh tương tự, phải rồi!

Cái động xác gần Miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông chẳng phải rất giống với nơi này sao?

Suy nghĩ của tôi thoáng chốc rồi bời, cảm giác như cổ họng nghẹn đắng, nói không nên lời. Nơi này quả nhiên có liên quan tới động xác gần Miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông! Cái động xác kia có một cỗ quan tài thủy tinh treo trên vách đá còn có một nữ thi áo trắng tóc dài chằm đất, nơi này chẳng biết có hay không?

Tôi vội vàng nhìn khắp xung quanh, lúc này pháo sáng đã rơi xuống cuối quầng hành lang quanh co. Trong khoảnh khắc ánh sáng vụt tắt, tôi thấy loáng thoáng giữa đồng thi thể hình như có thứ gì đó rất lạ.

§15. Nghi Ngơi

Editor: Biên Bạc
Beta: Tiểu Điệp

Lão Dương nạp thêm pháo sáng, hướng về phía quả ban nãy vừa xịt, bắn thêm một phát, lân nữa chiếu sáng khu vực bên đó. Tôi nhận ra đó là một khoảng đất trống không có bất cứ một thi thể nào chiếm cả trung tâm huyết động, rộng tầm hai mươi, ba mươi mét vuông. Ánh sáng từ quả pháo không đủ để tôi có thể nhìn rõ khu vực này có gì đặc biệt không, chỉ có thể khẳng định rằng khoảng đất trống đầy trứng xuống phía dưới, chắc là một cái hố.

Lúc này lão Dương đã bình tĩnh lại, chỉ vào cái hố kia, nói rằng hố tuần táng ba năm trước hẳn nhìn thấy khá giống với nơi này, ở giữa cũng có một khoảng đất trống như vậy, chạc cây thanh đồng mà bọn họ có đào thế nào cũng không đến được gốc chính là ở giữa cái hố này.

Ánh sáng từ quả pháo bắt đầu lụi dần, huyết động lại chìm vào bóng tối. Lão Dương còn định nạp thêm một viên nữa nhưng bị tôi ngăn lại. Những gì cần thấy cũng đã thấy rồi, không cần phung phí.

Hắn lại hỏi tôi: “Làm sao bây giờ? Náo loạn cả nửa ngày, hóa ra Âm phủ chính là chỗ như thế này sao, nói không chừng đây cũng là một nơi cúng tế, chúng ta có nhất thiết phải xuống không?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “‘Hà mộc tập’ của ông chủ Lý có nói trong đầu có đồ tốt hẳn là không sai, chúng ta theo xích sắt đến chỗ này, về lộ trình coi như không có vấn đề. Tôi thấy thứ hẳn nói đến ở ngay bên dưới, chỗ khả nghi nhất chính là khoảng đất trống giữa đám thi thể, tôi nghĩ hay là chúng ta qua đó xem thử... Nhưng mà từ xưa đến nay, những nơi tích tụ xác chết luôn là nơi ma quái nhất, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống tệ nhất có thể xảy ra.”

Tôi vốn định nhắc đến chuyện đã gặp phải ở Sơn Đông, nghĩ lại, hai người kia nghe mà không bị hù chết mới là lạ, vì thế đành nói khác đi.

Lão Dương hoàn toàn không muốn xuống đó, nhưng người đề nghị tới đây chính là hắn, bây giờ không thể rút lui, đành phải bắt đực dĩ gặt đầu.

Tôi nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy ban nãy, muốn tới được khoảng đất trống kia bắt buộc phải xuống dưới vách đá, băng qua đám thi thể, từ cầu đá chỗ chúng tôi đứng đến chỗ mảnh đất bằng phẳng kia khoảng chừng hai trăm mét, hẳn là không phải vấn đề lớn. Vấn đề ở đây là làm thế nào để leo xuống được vách đá cao mười mấy mét này. Chúng tôi không có dây thừng, tay không đi xuống thì không có khả năng, có lẽ cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Còn vấn đề nữa là dưới đó có bánh tồng hay không, bên dưới chắc cũng không có nhiều thi thể được bảo tồn nguyên vẹn, đại đa số đã khô queo hoặc trở thành xương khô. Nhưng ban nãy lúc bắn pháo sáng, tôi thấy có rất nhiều thi thể có nét mặt vô cùng dữ tợn, hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn biểu hiện cảm xúc của người bình thường, không biết là vì sao.

Đang cân nhắc, bỗng dung có tiếng người té ngã.

Tôi quay lại nhìn, chỉ thấy trợ lý Lương đang rón ra rón rén lui về phía thềm đá.

Lão Dương lập tức giơ súng lên đe dọa hấn, quát: “Dám đi bước nữa tao đánh gãy chân mày rồi bỏ lại đây luôn.”

Trợ lý Lương vừa nghe tiếng hấn liền sợ hãi bỏ chạy. Lão Dương liền bắn một phát lên trời, tiếng súng chát chúa lập tức vang vọng khắp hang động.

Trợ lý Lương nghe tiếng súng sợ tới mức cứng đờ người, rụt cổ xoay người nói: “Đừng nổ súng! Đừng nổ súng! Tôi không chạy nữa.”

Lão Dương mắng: “Quý mới tin mày. Biết điều thì ngồi yên một chỗ. Nếu dám chạy lần nữa, tao bắn!”

Trợ lý Lương tiu nghỉu quay lại ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, vẻ mặt cầu xin, nói: “Hai vị tiểu ca, các cậu thấy đấy, tôi chỉ là một phần tử trí thức đi theo lão thái kiếm miếng cơm ăn, lừa gạt mấy vị khách Quảng Đông chút chút, nếu xét ra thì cũng chỉ là tông phạm, hay là các cậu tha cho tôi đi. Bây giờ hai cậu muốn đi làm ăn lớn, tôi thì trời gà không chặt, có đi theo cũng chỉ làm vương vùi, lỡ như tay chân vụng về làm vạ lây đến các cậu cũng không hay.”

Lão Dương thấy tay gã vẫn còn giữ chặt cái balo kia liền không khỏi tức giận, lấy súng chỉ chỉ vào hấn, nói: “Mày nghĩ bọn tao muốn mang mày theo chắc, mày muốn bọn tao bỏ qua cũng được, cứ để cái ba lô đó lại rồi muốn đi đâu thì đi.”

Trợ lý Lương nhìn cái ba lô, khó xử nói: “Nhưng túi này là của tôi... Người ta có câu, là quân tử...” Lão Dương giơ súng trong tay, nói: “Tao không phải quân tử, tao là súc sinh, đừng có nói lý lẽ với tao.”

Tôi thấy trợ lý Lương cũng rất có bản lĩnh, nếu bây giờ để gã đi, lỡ như gã gặp được bọn lão Thái thì khác nào chúng tôi tự tăng thêm cho mình một kẻ địch, giữ lại có khi còn có tác dụng. Tôi ngăn lão Dương nói tiếp, quay về phía trợ lý Lương nói: “Tình cảnh chúng ta bây giờ chẳng mấy khả quan, anh mà đi một mình, cho dù anh còn nguyên trang thiết bị, nhưng không có kinh nghiệm thì cũng đừng mong thoát ra được. Hay là thế này, anh cùng chúng tôi xuống đó xem thử, nếu có đồ tốt, lão Thái chia cho anh bao nhiêu thì chúng tôi cũng sẽ chia bấy nhiêu, ba người cùng nhau hành động,

khả năng sống sót sẽ cao hơn. Anh xem nơi này âm khí ngút trời, nếu có gặp phải cô hồn dã quỷ, chẳng ai cứu nổi anh.”

Lão Dương lập tức tiếp lời: “Nếu không muốn đi cùng cũng được thôi, những thứ nên để lại thì để lại, quần áo cũng cởi ra...”

Hắn nghe tôi nói sẽ được chia một phần minh khí, nhất thời lộ vẻ dao động, đã thế còn bị lão Dương hù dọa, vội nói: “Đừng đừng, chuyện này có thể thương lượng. Nếu hai vị để mắt tới tôi, tôi cũng không tiện từ chối. Thực ra vốn hiểu biết của tôi có phối hợp cùng kinh nghiệm của hai cậu, quả là quân anh hội tụ.”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy thằng cha này như ngọn cỏ đầu tường, nghiêng nghiêng ngả ngả, gió chiều nào theo chiều ấy, trong lòng cảm thấy buồn cười. Ông nội nói đúng, lòng người hiểm ác, trên cái thế giới này, dạng người gì cũng có.

Chúng tôi lấy lại cái ba lô của trợ lý Lương, đổ hết đồ bên trong ra, tìm xem có cái gì hữu dụng không, đại loại kiểu như dây thừng hay đèn pin. Nhưng trong túi hắn chỉ có đồ ăn cùng quần áo. Hắn nói mọi trang bị quan trọng đều ở chỗ ông nội cùng hai tên mặt rỗ. Súng báo hiệu của hắn cũng chỉ dùng để cầu cứu khi bị tách đoàn.

Không có dây thừng, muốn xuống vách núi này chắc chắn phải học bích hồ du tường. Nơi này dốc đứng như vậy, cũng không biết có thích hợp để leo trèo không. Tôi châm một cái pháo hoa lạnh lên, phóng thẳng về phía vách núi. Theo ánh sáng rơi xuống, tôi thấy cũng có khá nhiều chỗ có thể đặt chân, nếu có như cái gì để chiếu sáng lâu lâu một chút, việc đi xuống cũng không quá khó khăn.

Bây giờ ở bên ngoài cũng tầm mười một giờ tối, trên suốt đường đi chúng tôi chưa hề nghỉ ngơi, khuya hôm nay chẳng còn sức đâu mà cô nữa, bèn quyết định nghỉ ngơi cho khỏe, tranh thủ xử lý vết thương, đợi ngày mai hẵng xuống đó. Bằng không cứ với tình trạng mệt mỏi này mà mò xuống, lỡ có chuyện gì xảy ra sẽ không ứng phó được.

Lão Thái cùng cái tên mập người Quảng Đông kia hiện giờ sống chết ra sao chưa rõ. Trong tay bọn họ còn có hai khẩu súng. Bây giờ có va chạm chắc không tránh khỏi đánh nhau. Cũng cần phải đề phòng.

Tôi muốn hỏi trợ lý Lương lai lịch của bọn họ nhưng nghĩ lại, bây giờ không phải thời điểm thích hợp. Quan hệ của chúng tôi bây giờ căng thẳng như vậy, gã chắc chắn sẽ không chịu nói, chờ đến lúc gã lơ là hãy hỏi, khi đấy mới có thể biết được sự thật.

Tôi nói ra suy nghĩ của mình cho lão Dương nghe, hắn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn còn nói: “Con mẹ nó, nơi này là nơi quái nào, bên dưới nhiều

thi thể như vậy, hay là chúng ta đi lên đi, lên chỗ đài cúng tế mà nghỉ ngơi.”

Tôi cũng nghĩ như vậy, liền bước lên thêm đá, trở lại nơi tế đàn.

Lão Dương đốt lửa thêm lần nữa, lấy một cái hũ trống múc chút nước vào đặt lên lửa đun, bỏ thêm một ít lương khô vào nấu mềm ra rồi ăn. Mọi người ăn xong lại ăn thêm một ít socola để tăng lượng đường trong máu.

Lão Dương ăn xong thì buồn ngủ. Tôi bảo bọn họ đi ngủ trước còn mình lo canh lửa. Lão Dương bảo nơi này cũng không có dã thú, không cần phải cẩn thận như thế. Tôi nói thầm với hắn, tôi chủ yếu là muốn canh chừng gã trợ lý Lương kia. Loại người này nhìn qua thì là người hèn nhát, bình thường thâm tàng bất lộ. Trong lúc chúng ta đang ngủ có khi hắn lại để lộ ra bộ mặt thật của mình.

Lão Dương nói: “Sao cậu phải lo, ta đập hắn ngất xỉu là được.”

Tôi vội xua tay, nếu đánh ngất thì thật là phiền phức.

Lão Dương cứ thế đi ngủ. Tôi lấy Phách tử liêu vốn giấu trong quần áo ra, mở chốt bảo hiểm rồi giắt vào dây lưng. Sau đó đun một chút nước để rửa miệng vết thương. Lúc ở thác nước, tay tôi bị phỏng nặng. Nếu xử lý không tốt chắc chắn sẽ bị nhiễm trùng.

Chờ xử lý xong vết thương, tôi đánh thức lão Dương rồi mới đi ngủ. Giấc ngủ không hề thoải mái, cả người đau nhức, miệng vết thương vừa ngứa lại vừa đau. Lúc tỉnh lại mới biết mình chỉ ngủ có năm tiếng, toàn thân khó chịu, đến cả cái mũi cũng tắc tịt.

Lão Dương đun nước cho tôi rửa mặt, cảm giác có khá hơn một chút. Lúc ăn sáng, tôi thấy trợ lý Lương không còn vẻ mặt đề phòng như ngày hôm qua liền nói bóng gió về lai lịch của bọn lão thái.

Trợ lý Lương vốn đã biết tên chúng tôi, hắn nhìn tôi, nghe ra được ý tứ, chớp mắt nói: “Tiểu Ngô ca, bây giờ chúng ta đã là một nhóm, tôi cũng không giấu gì cậu. Lúc chúng tôi đến đây có năm người, trong đó chỉ có lão Thái với Nhị Ma Tử là dân trong nghề, tôi chỉ đi theo ông chủ Vương với ông chủ Lý tới, thứ nhất muốn xem tiên hóa được khai quật như thế nào, thứ hai là hai ông chủ muốn tôi lựa ra những thứ đáng tiền nhất trong cỗ mộ lấy tra trước. Cho nên nói thật thì tôi cũng chỉ là người chịu thiệt thôi.”

Lão Dương nghe vậy liền hỏi hắn: “Kì quái. Ban nãy tôi chỉ thấy có bốn người. Đào đâu ra người thứ năm?”

Trợ lý Lương nói: “Người anh nói đến chính là ông chủ Lý, lúc chúng tôi theo đường hầm đi xuống, ông ấy đến chỗ một hồ nước rửa mặt, cuối cùng lúc chúng tôi phát hiện ra, đầu ông ta đã bị thứ gì đó trong nước cắn đi mất...”

Tôi với lão Dương đang ăn vội bít mồm hấn lại, chuyện sau đây ai cũng biết, nói ra chúng tôi ăn không vào.

Tôi đoán hấn có sao nói vậy, thậm nhủ tên này coi như là thức thời, lại thừa cơ hỏi hấn về hoàn cảnh hai ông chủ kia.

Trợ lý Lương đứng lên, nói: “Hai ông chủ đó đấy, không nói thì coi như không biết, nói ra chỉ e các vị lai nhảy dựng hết lên. Họ không phải dân buôn đồ cổ bình thường, hai cậu từ từ nghe tôi kể chi tiết...”

§16. Trèo

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Trợ lý Lương lập tức ngưng bữa, kể giản lược cho chúng tôi nghe hoàn cảnh của hai người nọ.

Hai ông chủ Quảng Đông kia, người họ Vương tên là Vương Kỳ, người họ Lý tên là Lý Tỳ Bà, cả hai đều là dân Phật Sơn, trong giới đồ cổ địa phương rất có tiếng tăm, trong đó xuất thân của Lý Tỳ Bà thì chúng tôi đã biết, lão phát lên hoàn toàn nhờ “hà mộc tập” ghi chép vị trí một lượng lớn các cổ mộ.

Tôi biết điều này vì tôi với lão Dương từng trộm nghe lão nói chuyện, có điều tất cả chỉ là lời nói phiến diện một chiều, không biết trong đó có mấy phần bốc phét. Bây giờ nghe trợ lý Lương nói vậy, lời nói chân thực, xem ra chuyện này cũng khá đáng tin.

Gia thế của Vương Kỳ không hiển hách như Lý Tỳ Bà nhưng lại có phần chân thực hơn, nghề mà tổ tiên người này làm gọi là “triều phụng”.

“Triều phụng” là gì? Triều phụng chính là người làm thuê trong các hiệu cầm đồ, ngồi trên quầy cao, công việc của họ là xác định thật giả rồi định giá đồ vật thật nhanh chóng.

Trong đó, người phụ trách thẩm định các vật phẩm cao cấp và quản lý công việc hằng ngày được gọi là đại triều phụng. Đại triều phụng trong những hiệu cầm đồ lớn có thể nói là những người có nhiều hiểu biết về bảo vật nhất trên đời, những chuyện kì lạ cổ quái đều đã gặp qua. Tổ tiên của Vương Kỳ tên Vương Hiến Sơ, chính là một đại triều phụng nổi tiếng như thế. Những năm cuối đời, ông viết một cuốn bút ký lấy tên là “Cổ dục trai kỳ kiếp dư lục”, đáng được xếp vào hàng kì thư, bên trong liệt kê tất cả những vật có thể coi là kỳ trân dị bảo mà ông đã từng thấy, mỗi vật đều có ghi chú rõ ràng kèm theo đánh giá của ông. Quyển sách này trong giới khảo cổ có giá trị tham khảo rất lớn.

Trình độ văn hóa của Vương Kỳ không cao, nhưng trí nhớ của ông ta lại thuộc hạng siêu phàm, cuốn “cổ dục trai kỳ kiếp dư lục” ông ta đọc đi đọc lại, bất giác thuộc lòng không sót một chữ. Có lần nọ tại một hội chợ trên phố, ông ta thấy một con sư tử bằng bạch ngọc rất giống với những ghi chép về một loại hộp đựng đồ trong “cổ dục trai kỳ kiếp dư lục”. Vương Kỳ liền thể hiện trước mặt mọi người, làm theo ghi chép trong sách, mang con sư tử bỏ vào nước trà, không lâu sau miệng sư tử mở ra, để lộ một miếng vàng lá. Từ đó danh tiếng của Vương Kỳ lên nhanh như điều gặp gió, không gì cản

nổi.

Về phần hai người kia bắt tay với nhau từ khi nào thì trợ lý Lương không nói rõ, cũng đúng thôi, ông ta chỉ là trợ lý nên những việc này cũng không tiện hỏi.

Nghe đến đó tôi hỏi trợ lý Lương, tại sao lần này hai người đó lại muốn đích thân tới đây? Họ sống an nhàn sung sướng đã quen, cứ sao lại khăng khăng đòi đi chịu khổ?

Lão Dương nói: “Có gì lạ đâu, cái này gọi là “rảnh rồi sinh nông nổi”, là vung tiền qua cửa sổ chứ gì nữa. Với kẻ có tiền thì tiền đâu nhiều cũng không khăng định được bản thân là ai giữa đời, cái họ muốn là đi tìm giá trị cuộc sống của mình. Có người sở hữu gia tài bạc triệu mà vẫn ra ngoài xin ăn đó thôi, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Trợ lý Lương cười ha hả: “Ban đầu tôi cũng cho là thế, nhưng sau lại thấy không phải. Lần này cả hai rất kiên quyết, tôi đoán đằng sau chuyện này có ẩn tình chi đó, mà chìa khóa nằm ngay trong cổ mộ.”

Tôi hỏi hẩn: “Đúng rồi trợ lý Lương, anh đã từng xem qua “hà mộc tập” đúng không, vậy vào trong thác nước rồi thì tiếp theo chúng ta phải đi như thế nào?”

Hẩn liếc mắt nhìn tôi: “Này, “hà mộc tập” đó là bảo bối của Lý Tỳ Bà đấy, chúng tôi chỉ được nhìn qua ghi chép của lão vài lần sau khi xong việc. Nội dung trong sách tôi cũng xem được khá nhiều, nhưng riêng phần ghi chép về cổ mộ này thì lại chưa hề rờ vào. Quyển sách kia về sau lại nằm trong tay lão Vương, chúng tôi không được tiếp cận. Có điều xét tình hình hôm qua, xem ra lối vào cổ mộ nằm ngay bên dưới đồng thi thể kia.”

Trợ lý Lương đã nói không biết, chúng tôi cũng chỉ còn cách tin tưởng hẩn. Ăn xong điểm tâm, chúng tôi đeo ba lô lên, tôi cởi trói cho trợ lý Lương, buộc áo bên hông, thắt chặt dây giày. Ba người chuẩn bị xong xuôi rồi bước lên cầu đá, việc đầu tiên là thử đi xuống bên dưới xem sao.

Buồn cười nhất ở chỗ, trong ba người tôi lại là kẻ có thể lực tốt nhất, thành ra tôi phải cảm đắc. Nhớ lần trước vào Lỗ Vương Cung, tôi hoàn toàn chỉ là gánh nặng cho cả đoàn, bây giờ đã đảm đương trách nhiệm quan trọng như thế này rồi, nghĩ lại chính mình cũng thấy bất ngờ.

Nói vậy chứ ở vào tình cảnh này tôi cũng biết không nên mở lời, chúng tôi bước từng bước thật chậm xuống vách núi, hướng về đáy động đen thẫm thăm thẳm bên dưới.

Đường đi vô cùng hiểm trở, mấy lần tôi suýt nữa đã trượt chân lăn xuống vách núi. Tuy nhiên nơi này nhìn thì cao chót vót nhưng cũng không khó leo là mấy, chỉ cần can đảm và cẩn trọng, con gái cũng xuống được đó thôi, có

điều hơi mất thời gian một chút.

Xuống được một nửa thì chân trợ lý Lương đã mỏi rã rời, xem ra hẳn không quen đi đường núi. Mất thêm nửa tiếng đồng hồ nữa, chân của tôi mới chạm được đến đáy động.

Những thi thể trên mặt đất ngùn ngụt toát ra một cảm giác đáng sợ khó nói nên lời. Đây hẳn là những nô lệ hay tù binh bị mang đi tuần táng, thi thể quanh năm suốt tháng nằm trong hang động âm u ẩm thấp không thấy ánh mặt trời, xương cốt đều phủ một lớp nấm đen xì, không khí ngập tràn mùi ẩm mốc. Nhiều thi thể đã không còn nguyên vẹn, nét mặt dữ tợn, thậm chí tôi còn phát hiện một số thi thể hình như răng nanh dài hơn bình thường.

Tôi đỡ trợ lý Trương từ trên vách núi xuống, hẳn tập tễnh giẫm ngay phải một cái đầu lâu, làm thủng một lỗ trên khung sọ vốn đã mục nát, may mà tôi kịp níu lại mới không ngã xuống. Vất vả lắm hẳn mới đứng vững được, lau mồ hôi trên trán: “Thật xin lỗi, hai người thấy rồi đó, tôi từ nhỏ đã ốm bệnh, ra gió là ốm ngay. Với tình hình gân cốt tôi thế này, lần đổ đầu này chỉ sợ là lần cuối cùng rồi.”

Tôi an ủi hẳn vài câu rồi giương cao đuốc soi bốn phía, tính toán đường đi.

Thi thể chất chồng như núi, giữa những đồng xác người có một lối đi nhỏ thẳng tắp dẫn về phía trước. Ánh lửa không thể chiếu xa, chúng tôi chỉ có thể quan sát trong vòng mười thước, xa hơn nữa thì không thấy gì cả. Có điều khi còn ở trên vách núi chúng tôi đã quan sát kỹ càng, con đường này nối liền với bãi đất trống kia, xem ra cứ đi thẳng là sẽ đến đích.

Trợ lý Lương quả thực là một gân chết rồi, có lét cũng không lét nổi. Tôi để hẳn ngồi nghỉ lấy sức, tranh thủ xem xét một vòng đám thi thể này.

Chúng tôi đi loanh quanh vài vòng, lát sau thấy trợ lý Lương biến sắc, bèn hỏi: “Sao, anh phát hiện ra chuyện gì à?”

Hắn nói: “Nơi này hình như có một số thi thể không phải là người, kết cấu xương sọ rất lạ.”

Tôi nôi cả da gà da vịt, không lẽ đó là xương cốt của cương thi sau khi xảy ra thi biến? Tôi vội hỏi hẳn, đây không phải người thì là gì?

Trợ lý Lương trả lời: “Bây giờ tôi vẫn chưa rõ, muốn biết phải nghiên cứu kỹ hơn, tốt nhất là tìm được thi thể nào chưa thối rữa hết ấy, không biết giữa đám xác người chồng chất này có không nữa. Hai người muốn xem qua không?”

Lão Dương hít một ngụm khí lạnh: “Anh nói nghe thì dễ lắm, thi thể ở đây âm khí nặng nề, chắc chắn có dấu hiệu của thi biến. Lỡ đen đui moi ra một

cái bánh tồng, chúng ta không mang móng lửa đen, anh thì chẳng đánh đám được gì, không chừng cả ba đều nằm lại dưới này luôn đấy.”

Tôi cũng nghĩ như lão Dương, gật đầu đồng tình: “Ừm, chúng tôi không cần nghiên cứu gì hết.”

Trợ lý Lương xem ra cũng có nghe qua mấy chuyện bánh tồng này nọ, gật đầu: “Tôi nói vậy thôi, chứ bảo tôi làm tôi cũng không dám đâu.”

Tôi thấy cây đuốc cháy đã lâu, lửa không duy trì được bao nhiêu thời gian nữa, đuốc mà tắt lúc này thì toi mạng như chơi. Ở đây muốn tìm ra nguồn sáng là gần như vô vọng, trường hợp xấu nhất là chúng tôi phải lần mò theo đám thi thể này mà tìm đường ra. Thế nên cả bọn không nán ná lâu, nghỉ một lát là giục nhau lên đường ngay.

Chúng tôi đi dọc theo con đường phía trước, hai bên thi thể chất chồng, tôi thấy giữa đám thi thể còn có rất nhiều tượng đá thì tạm thời yên tâm. Đáy huyết động là đất đen, chuyện này thật khiến người ta kinh ngạc, đi lại trên đó cũng không được vững lắm. Cứ nghĩ tới chuyện những thứ đen đen này đều do xác chết thối rữa mà thành, tôi chợt cảm thấy một cơn ớn lạnh truyền lên từ lòng bàn chân.

Đi được một lát, ngọn lửa cứ lụi dần, phạm vi chiếu sáng thu hẹp lại, chúng tôi guồng chân đi nhanh hơn, bắt đầu chạy chậm chậm về phía trước. Đi được một lát tôi cảm thấy quái lạ, từ vách núi nhìn xuống, khoảng cách từ nơi này đến miệng hố chỉ khoảng hai trăm thước, với tốc độ thế này thì lâu nhất cũng chỉ mất năm phút là tới, sao chúng tôi đi gần một khắc rồi vẫn chưa thấy bóng dáng cái miệng hố kia? Không lẽ do xung quanh tối quá, cả ba đã rẽ nhầm sang lối nào rồi?

Chúng tôi cứ miệt mài chạy về phía trước, mọi thứ vẫn như cũ, trước sau đều chỉ thấy xương cốt chất thành gò, phía xa là một mảng đen ngòm. Tôi chửi thề, xem ra lần này tính sai rồi, thật không ngờ xuống dưới này tầm nhìn hạn chế, trước sau đều đen ngòm như nhau, không biết đã chạy đến xó nào rồi.

Lúc này trợ lý Lương chịu không nổi nữa, vừa thở hỏn hển vừa níu tôi lại, nói: “Tiểu Ngô ca, ... đừng ... chạy nữa... vô ích thôi... Không chừng... chúng ta trúng kế rồi.”

§17. Thi Trận

Editor: Dừa
Beta: Tiểu Điệp

Chúng tôi chạy cả nửa ngày, đầu vầng mắt hoa mà vẫn chưa thấy đích, trong lòng sớm đã nảy sinh nghi ngờ, nay nghe trợ lý Lương nói thế, lão Dương liền dừng lại hỏi: “Anh Lương, anh nói trúng kế là sao?”

Trợ lý Lương vừa xoa ngực vừa chỉ xuống đất: “Hai người xem, cái đầu lâu này nhìn có quen không?”

Tôi nghe vậy bèn nâng cây đuốc, quả nhiên trên mặt đất có một cái đầu lâu thủng mắt một lỗ, hết như cái đầu lâu trợ lý Lương đã giẫm lên lúc mới nhảy từ vách núi xuống. Tôi cảm thấy không ổn, quay lại xem thử, quả nhiên phía bên kia chính là vách núi.

Lão Dương nhìn bốn phía, bực tức nói: “Lão Ngô, cậu dẫn đường kiểu gì vậy, đây chẳng phải nơi xuất phát lúc đầu sao?”

Tôi cũng tức giận trả lời: “Làm sao tôi biết được, nơi này chỗ nào trông cũng như nhau, con mẹ nó, chúng ta đi không chú ý, không biết có phải là rẽ nhầm chỗ nào mà quay lại đây rồi không.”

Trợ lý Lương điều chỉnh lại hô hấp, khoát tay nói với chúng tôi: “Không phải, hai người không để ý rồi, tôi nhớ rõ mòn một là con đường mòn này thẳng tắp, không cỡ chỗ rẽ nào cả. Chuyện này thực sự không đơn giản, nếu tôi không nhầm, chúng ta có lẽ đã bị thứ gì đó đánh lừa.”

Lão Dương biết manh mối có vấn đề, mặt trắng bệch ra: “Hồng rồi, có khi nào oan hồn của những thi thể này vì bảo vệ thánh địa của họ mà không cho chúng ta đến chỗ bãi đất trống kia không?”

Tôi thầm cười khở, nơi này toàn là thi thể, âm khí tích tụ cả ngàn năm, nói là không có ma quỷ thì chắc chẳng ai tin. Trợ lý Lương suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu: “Tôi nghĩ cũng không phải đâu. Trên người tôi có đeo linh vật, nếu mơ hồ thì cũng chỉ có các cậu, tôi tuyệt đối không vấn đề gì.”

Tôi biết người này thực sự có hiểu biết, liền hỏi: “Trợ lý Lương, về mặt này anh hẳn phải hiểu rõ hơn chúng tôi, anh nghĩ đây là tình huống gì? Cây đuốc này không duy trì được bao lâu nữa, đợi khi đuốc tắt thì thực sự là kêu trời không thấu kêu đất không hay đất, mau mau nghĩ biện pháp gì đi.”

Trợ lý Lương nói: “Theo tôi thấy, chúng ta đi một vòng luân quần là vì cách sắp xếp thi thể ở nơi này có vấn đề. Mấy ngàn bộ xương cốt đặt khắp nơi, ở giữa rất có thể bày bố kỳ môn dịch thuật, biến cả động này thành một mê cung. Cậu cũng biết ngày xưa Gia Cát Lượng lập trận đồ, chỉ cần chực

phiên đá mà vây hãm được hơn mười vạn đại quân, huống chi nơi này là cả ngàn bộ xương vây lấy ba chúng ta, chẳng phải dễ như ăn sáng hay sao?”

Chuyện xưa Gia Cát Lượng bày trận tại bến Ngự Phúc bên bờ Trường Giang để chặn quân truy đuổi của Lục Tồn thì tôi và lão Dương đều biết, có điều miêu tả trong tiểu thuyết làm sao không khoa trương khuếch đại thêm chứ, tôi không tin lắm là mấy tảng đá lại có uy lực lớn như thế, nếu vậy thì còn cần xe tăng đại pháo làm gì?

Lão Dương cũng không tin, nói: “Trợ lý Lương à, anh đừng mang mấy chuyện lấy ra lừa gạt đám ông chủ ở Quảng Đông để lừa chúng tôi đi, chuyện Bát trận đồ tôi đọc trong Binh thư không giống với những gì anh vừa nói. Hơn nữa lúc này chúng ta đã quan sát từ trên vách đá, xương cốt chỗ này loạn xì ngầu cả lên, không hề giống như có sắp xếp sẵn, thế thì làm sao lại có thể vây được chúng ta dưới này? Lẽ nào đám thi thể này biết đi?”

Nói vừa dứt câu, lão Dương như sực nhớ ra chuyện gì, vội vã che miệng nhìn bốn phía: “Đại cát đại lợi, trẻ con chưa hiểu chuyện, các vị không nên chấp nhặt.”

Trợ lý Lương nói: “Không phải vậy, lúc ở trên quan sát xuống chỉ là nhìn sơ qua, trong quãng thời gian ngắn như thế, cậu có thể nhớ kỹ hết đường đi lối lại trong đám thi thể này không? Xuống dưới này tối mờ tối mịt, chỉ cần một bộ xương hơi chệch đi một chút là có thể thay đổi đường đi của chúng ta, khiến cả bọn chệch qua một lối rẽ đã được thiết kế sẵn, rồi không biết lúc nào đã quay lại chỗ cũ rồi. Hai vị đều là những người từng trải, tôi cũng không muốn nói nhiều, tài trí của người xưa không thể xem thường được.”

Tôi thấy trợ lý Lương nói có lý nhưng cũng không tin hẳn, nói sao thì nói, nơi này chắc chắn phải có điều gì bí ẩn, muốn đến bãi đất kia chỉ sợ không phải chuyện đơn giản, liền hỏi hẳn có ý kiến gì không.

Trợ lý Lương thở dài: “Không phải tôi khoe khoang, đây thực sự là một trận pháp, nếu không có gì bất ngờ thì vẫn có thể phá giải được dễ như trở bàn tay. Có điều việc này rất tốn thời gian, chỉ sợ cây đuốc không duy trì nổi đến lúc đó. Hơn nữa tôi cho rằng chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải quyết định trước.”

Tôi hiểu ý của hẳn, vấn đề của chúng tôi không phải là phá trận pháp này thế nào, mà là phải đối phó với hoàn cảnh trước mắt ra sao. Tiên không được, lùi cũng không xong, lần này may mắn về lại được chỗ cũ, lần tiếp theo đi chẳng biết sẽ dẫn đến đâu, đến khi ngọn đuốc tắt rồi, trước không chỗ trú sau không chỗ ngủ, không một mối đến chết mới là lạ.

Kỳ thực phương pháp phá trận tốt nhất chính là đạp lên đám thi thể mà đi, có điều không ai đề ra cả.

Giăng co một lúc, ngọn lửa trên cây đuốc kêu vài tiếng, lụi dần đi. Lão Dương nhìn cây đuốc, đột ngột kêu lên: “Con mẹ nó, ta nghĩ ra rồi, cứ cho một mồi lửa, đốt sạch hết đám thi thể này là xong!”

Tôi nghe tên lúc thông minh lúc lại ngốc không chịu được này nói chuyện, cái chủ kiến dở hơi như thế mà cũng nói ra được, liền mắng: “Xương cốt nơi này đều gàn hóa thạch cả rồi, cậu đốt có cháy nổi không? Hơn nữa thiêu hết chỗ này cũng là tự tử luôn đấy, không chết cháy cũng chết ngạt, quên ngay cho tôi! Tôi nghĩ thế này, tôi cầm đuốc đi trước, hai người ở sau quan sát, nếu thấy ánh lửa đi chệch hướng thì báo cho tôi dừng lại, chúng ta sẽ biết được vấn đề nằm ở chỗ nào.”

Lão Dương nói: “Không được, lỡ nửa đường đuốc tắt, một mình cậu sao giải quyết được, mà cũng không ai tới đó cứu cậu được. Lúc này chúng ta tuyệt đối không thể tách ra.”

§18. Ma Thối Đèn

Editor: Biển
Beta: Thanh Du

Ngon đuốc tắt ngóm, không gian vốn tranh tối tranh sáng bỗng dung tối đen như mực. Tôi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, cây đuốc suýt nữa tuột tay rơi luôn xuống đất.

Trợ lý Lương còn nhát hơn tôi, lập tức hét lên, nhanh chân bỏ chạy. Chạy được vài bước bỗng nghe “bịch” một tiếng, chắc là đụng phải vật gì, đau quá mà khóc âm lên.

Tôi lấy bật lửa châm lại ngọn đuốc soi soi cây đuốc, thấy phần trên ngọn đuốc vẫn chưa cháy hết, không hiểu sao lửa lại tự dung vụt tắt. Có khi nào là do gió thổi? Nhưng trong cái hang này thì lấy đâu ra gió?

Lão Dương hả hê nói: “Lão Ngô, tay nghề của cậu chẳng ra sao cả. Ngọn đuốc này cũng quá tệ, nói tắt là tắt, hại tôi nhảy dựng lên”

Tôi mắng: “Mẹ nó cậu lảm mồm vừa thôi, rảnh rồi cười nhạo tôi sao không đi xem trợ lý Lương thế nào, đừng để hắn ngã vào đồng xác chết.” Nói rồi tôi châm lại cây đuốc, vừa giương cao đã thấy trợ lý Lương đang ngã lên một bộ hài cốt, xương cốt tức khắc vỡ vụn ra.

Tôi vội tới gần đỡ gã dậy, chỉ thấy mặt gã tái nhợt, xem ra đã sợ hãi đến cực độ rồi. Lão Dương vỗ vai gã: “Sur gia, anh đùa chúng tôi à? Lá gan bé như thế này mà còn muốn vào đâu.”

Trợ lý Lương thấy ngọn đuốc đã được châm lại mới thở phào: “Hai...hai người đừng hiểu nhầm, không phải tôi sợ bóng tối mà do ban nãy, con mẹ nó, cứ như có thứ gì đó thổi một hơi lạnh ngắt sau gáy tôi. Tôi cứ nghĩ là có bánh tông nhào ra, sợ đến hết hồn.”

Lão Dương cười to: “Khí lạnh gì cơ? Tôi thấy có mà mồ hôi lạnh từ cổ anh toát ra thì có, bánh tông ở sau lưng người không cần cho một phát mà còn thổi khí, mẹ nó chứ, ông nghĩ bánh tông đều là tiểu thư khuê các hay sao?”

Tôi cũng nói: “Đúng đó trợ lý Lương, anh nên bình tĩnh một chút đi, đừng thần hồn nát thần tính.”

Trợ lý Lương thấy chúng tôi không tin liền nổi nóng, ho khan một tiếng: “Hai...hai anh nhất định phải tin tôi. Vừa rồi chắc chắn có người đứng sau gáy tôi thổi khí, mẹ nó chứ cảm giác thật rợn gai ốc. Tôi thấy nơi này không chỉ có ba chúng ta, nhất định còn có thứ khác nữa.”

Tôi nhìn về mặt của gã, lại nhớ tới ngọn đuốc ban nãy tự nhiên tắt ngóm,

bỗng cảm thấy lời của trợ lý Lương cũng không phải bịa đặt hoàn toàn. Cây đuốc không thể mang so với ngọn nến, phần đầu nếu chưa bị đốt rụi thì rất khó tắt, chuyện xảy ra vừa rồi nhất định là có vấn đề. Hơn nữa ở một nơi thế này, người ta cũng nên cẩn thận một chút.

Nghĩ vậy, tôi liền liếc mắt ra hiệu với lão Dương, ý bảo mình cứ đi xem cho chắc ăn. Hấn gật đầu, chúng tôi liền rút súng ra, một trước một sau tiến về chỗ trợ lý Lương đứng lúc này.

Chỗ trợ lý Lương đứng ban nãy, cách chưa đến một mét về phía sau là một khối tượng đá, phần đầu đã khô quắt, tuyệt đối không thể thổi khí được. Nơi duy nhất có thể ẩn nấp chính là ngay sau lưng người đá.

Tôi và lão Dương cẩn thận bước qua, trước hết dùng ngọn đuốc thăm dò một chút sau đó nghiêng đầu liếc qua, chỉ sợ có thứ gì đó lao đến, sau đó lão Dương nhảy bổ ra, kêu to: “Giơ tay lên.”

Rốt cuộc không có chuyện gì xảy ra, mặt sau người đá cũng trống không.

Tôi thở phào, tự nhủ trợ lý Lương quả đúng là thần hồn nát thần tính. Nhưng cũng không thể trách gã được, trong tình huống như vừa rồi, lại ở một nơi chưa từng biết đến, sợ hãi là điều khó tránh khỏi. Nghĩ lại cái hồi còn ở trong Lỗ Vương Cung, chẳng phải tôi cũng giống hệt gã hay sao, lá gan quả thật là thứ cần phải qua rèn luyện mới có được.

Lão Dương chán ngán liếc tôi một cái, lắc lắc đầu. Chúng tôi xoay người, vừa định cất súng thì đột nhiên nghe một tiếng “xì”, ngọn đuốc trên tay tôi lại tắt.

Tôi ngó người ra, sao lại thế này? Lửa tắt quá bất ngờ. Ngay lúc ấy trong bóng tối mịt mù phía sau, lão Dương bỗng kêu to: “Chết tiệt! Lão Ngô cẩn thận! Nơi này thực sự có thứ khác! Mau đốt đuốc lên!”

Tôi lập tức tỉnh táo trở lại, vội mò tìm bật lửa, nhưng chưa kịp chạm vào thì sau lưng đã cảm thấy lạnh ngắt, một luồng kinh phong ập đến nhanh như chớp. Trong lòng thầm nhủ không xong rồi, trong cảnh tối lửa tắt đèn tôi không thể nhìn ra đó là cái gì, vội cúi thấp người xuống. Luồng gió vụt qua sát rạt trên đầu, dưới chân cũng lao đảo, tôi ngã nhào xuống đất.

Cú ngã không quá đau, có điều tôi lại đụng vào làm mấy người đá bên cạnh nghiêng ngả rầm rầm, không biết có thứ gì rơi trúng mặt tôi. Bất chấp cảm giác buồn nôn, tôi vội vàng đánh bật lửa, mau chóng châm lại ngọn đuốc.

Đuốc vừa sáng lên, chỉ thấy lão Dương và trợ lý Lương nằm úp sấp trên mặt đất, mặt mũi vàng chạch. Trợ lý Lương đã sợ tới mức hồ đồ, luôn mồm niệm “A di đà phật”.

Lão Dương vẫn chưa hết sợ, nói với tôi: “Mau soi qua đây, con mẹ nó, ban nãy rốt cuộc là cái gì? Sao lại nhanh như chớp thế?”

Tôi cắn chặt răng đứng dậy, hươu ngọn đuốc một vòng, phát hiện xung quanh ngoài mấy người đá bị chúng tôi đùng ngã ra thì chẳng có gì khác lạ, ngay cả dấu chân cũng không hề in lại. Nỗi sợ hãi trong lòng tôi bắt đầu bùng lên, luồng gió vừa rồi lướt qua nhanh như chớp, có thể cảm thấy đối phương đã đến rất gần, nhưng nơi này đá tảng lăn lóc, thi thể ngổn ngang, trong lúc chờ lửa sang lên, không gian xung quanh là một khoảng tối đen, cho dù có chạy trốn nhanh đến mấy cũng không thể không lưu lại chút dấu vết nào. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, móa, không lẽ chúng tôi vừa gặp quỷ?

Ngọn đuốc tắt hai lần, chẳng lẽ con quỷ này muốn học theo ma thổi đèn, xem cây đuốc của tôi như ngọn nến? Mẹ nó chứ ma mãnh gì mà chẳng có đạo đức nghề nghiệp, có muốn thổi cũng đừng đi thổi đuốc chứ.

Tôi hạ ngọn đuốc hạ xuống ngang vai để khỏi bị thổi tắt bất ngờ nữa, sau đó đỡ trợ lý Lương đứng lên. Gã này đã sợ nhũn cả người, có kéo thế nào cũng không đứng dậy nổi, cứ như bùn nhão vậy. Tôi kéo hai lần, thực sự là không đứng nổi, lão Dương cũng hết cách đành bước tới giáng liền hai tát.

Tôi sợ hấn mạnh tay, vội vàng ngăn hấn lại, lúc này trợ lý Lương đã có phản ứng, nhìn quanh bốn phía rồi gào khóc: “Ôi mẹ ơi là mẹ ơi! Mẹ bảo con lảm chuyện, cứ ngoan ngoãn ở nhà là được rồi, học theo người ta đi đồ đầu làm gì; bây giờ thì xong đời rồi, con chết nơi đất khách quê người...”

Lão Dương thấy gã còn chưa chịu ngừng lại, vội bịt miệng gã lại, mắng: “Đã chịu thôi chưa, bằng này tuổi đầu rồi còn không biết xấu hổ, còn làm ồn nữa thì bọn tôi bỏ anh lại đây cho tự treo lên nhá.”

Trợ lý Lương không kiềm chế được cảm xúc, bị chúng tôi hù một trận, lập tức lau mặt, không dám gào khóc nữa. Lão Dương quay đầu hỏi ta: “Lão Ngô, vừa rồi là cái gì cậu có thấy rõ không? Có phải bánh tông không?”

Tôi lắc lắc tay với hấn, nói: “Không phải, cậu xem chúng ta đánh trực diện mà ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không nhìn thấy, bánh tông không thể nhanh đến thế được.”

Lão Dương nói với tôi: “Cậu xem nơi này bao nhiêu xác chết, dù nói không có bánh tông cũng chẳng ai tin. Tôi nghe nói bánh tông cũng phân cấp bậc, không khéo lần này chúng ta đùng phải bánh tông cao thủ khinh công.”

Tôi không muốn tranh cãi với hấn, bèn đi đến chỗ trợ lý Lương, gạt gạt mấy khối thi thể bên cạnh, dùng súng hất những thứ bên trong ra, nhìn hấn nói: “Nơi này ẩm ướt, đa số các thi thể chỉ còn lại xương cốt, bên trên còn phủ nấm mốc, thứ này tuyệt đối không thể là cương thi được. Tôi dám lấy đầu mình ra đảm bảo.”

Trợ lý Lương cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, bước xuống, nhăn mũi nói: “Hai vị tiểu ca, đó có phải là bánh tồng hay không chẳng liên quan gì tới chúng ta, tôi thấy bây giờ tranh thủ còn có cây đuốc, chúng ta nhanh chóng leo lên trên vách núi đi, chuyện này để sau hẵng tính.”

Tôi biết hẳn không chịu đựng nổi nữa, bắt đầu muốn rút lui, liền vỗ vỗ vai hẳn, giải thích rằng hiện tại địch ở trong tối ta ở ngoài sáng. Nếu bây giờ đi lên vách núi, không chừng thứ đó lại xông đến, lúc đó chúng ta có muốn tránh cũng không được, chỉ có thể xuống âm tào địa phủ khóc cho Diêm Vương nghe. Cho nên trước khi mọi chuyện rõ ràng, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Lão Dương nói: “Lão Ngô nói đúng. Bây giờ chúng ta còn có súng, cho dù có bánh tồng thật, hai ta cũng không sợ.”

Trợ lý Lương nước mũi ròng ròng, thẳng thừng lắc đầu: “Tiểu ca, cậu đừng an ủi tôi. Chúng ta chỉ có hai khẩu súng, đừng tới bánh tồng là chết chắc rồi. Chỉ sợ muốn giữ toàn thân cũng khó.”

Tôi chưa từng thực sự đụng độ với bánh tồng, không biết súng có bắn xuyên qua được không, nhưng nếu là cơ thể bằng xương bằng thịt, tôi không tin nó lại cứng hơn đạn được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của tôi dịu xuống, không còn căng thẳng như trước nữa. Nghĩ lại, tôi cảm thấy có chờ ở đây cũng không phải cách hay, tốt hơn hết là đi về phía trước, nếu không còn đường thì giẫm lên thi thể mà đi, dù sao tình hình bây giờ cũng khiến chúng tôi va phải không ít thi thể, chẳng có gì phải sợ. Còn về đạo đức thì ngay cái mạng nhỏ của mình còn khó giữ nên tôi cũng không ngần ngại quăng nó ra khỏi đầu.

Lão Dương nghe thế cũng hiểu được bây giờ không còn cách nào khác, lập tức đỡ trợ lý Lương dậy, lên đạn cho súng. Vẫn là lão Dương đi đầu, tôi đoạn hậu, ba người cẩn thận, theo con đường nhỏ tiếp tục tiến vào sâu trong thi trận.

Dấu vết chúng tôi đi qua lúc này vẫn còn lưu lại, tôi nhớ có mấy chỗ lão Dương cố tình tạo ra mấy dấu chân trên mặt đất, liền theo những dấu vết đó mà đi, quả nhiên không thấy có bất cứ lối rẽ nào. Càng đi tôi càng thấy có gì đó bất thường, tại sao các thi thể ở đây mục rữa không đều? Có thi thể đã thối rữa đến mức xương cốt nát vụn, nhưng một số vẫn còn nguyên da thịt, vừa định bảo bọn họ dừng lại nhìn kỹ xem, bỗng ‘rắc’ một tiếng, một bộ xương trên mặt đất đột nhiên tản rời ra, đầu lâu lăn sang một bên. Tôi hoảng hồn, vừa mới quay đầu lại chợt nghe ‘xì’ một tiếng, cây đuốc trên tay lần thứ ba vụt tắt.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, tôi lập tức ngồi thụp xuống. Lúc này chợt

nghe bên cạnh có tiếng ồn ào, lão Dương kêu to: “Tiên sư nó! Tôi bắt được nó rồi!”

§19. Câu Chuyện Của Những Bộ Xương

Editor: Biển
Beta: Tiểu Điệp

Hắn còn chưa dứt lời, tôi không biết bị ai đá vào ngay giữa mặt, suýt nữa thì ngất đi. Ngay sau đó tôi liền nghe thấy một chuỗi tiếng xương cốt bị nghiền nát vang lên liên tiếp, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trong lúc hoảng loạn, tôi vội vã châm đuốc định thần nhìn lại, chỉ thấy lão Dương đang vật lộn với thứ gì đó, cả hai hầu như đã lẫn vào trong đồng xác chết, cả một dãy xương cốt bị đè cho gãy vụn, sọ người lăn lóc trên mặt đất.

Tôi vội vàng chạy đến hỗ trợ, nhưng căn bản là chẳng giúp được gì, thứ kia tuy không lớn lắm nhưng lại khỏe khủng khiếp, thể trọng hơn nửa tạ của lão Dương đè lên cũng không khống chế nổi nó, hai cơ thể cuộn vào một chỗ đánh đấm loạn xạ, tôi hoàn toàn không tiếp cận được. Hơn nữa chỉ cần đến gần một chút liền họa vô đơn chí bị đá cho một phát, tôi thử vài lần đều không thể xen vào giữa cuộc vật lộn, chỉ có thể bất lực đứng ngoài làm khán giả.

Không lâu sau, lão Dương hầu như không còn cầm cự nổi, mấy lần thứ kia suýt vùng thoát ra được, tôi thấy cứ tiếp tục thế này thì không ổn, bèn kéo theo trợ lý Lương, hai người một trên một dưới nhào lên trên người lão Dương, đè ép cả hắn lẫn thứ kia. Lão Dương không ngờ được tôi sẽ dùng đến chiêu này, hắn bị đè đến mức không thở nổi, vội vàng gào lên: “Mẹ nó mấy người vừa phải thôi chứ! Cột sống ông đây sắp gãy rồi!”

Tôi giữ chặt lão Dương, dùng hết sức nặng của cả ba người đè lên thứ kia, đến khi thấy không còn động tĩnh gì mới hỏi hắn: “Thế nào? Nó chết chưa?”

Lão Dương nghiêng răng gằn từng tiếng một: “Ai biết! Có điều nếu cậu mà còn không mau xuống thì người chết sẽ là tớ!”

Tôi thấy mặt hắn đã đỏ bừng, vội vàng buông ra, lão Dương xoay người nhô dậy, thở mạnh một hơi, nói với tôi: “Cậu... con mẹ nó cậu ra tay cũng đã man quá chừng, đừng tưởng vẫn còn phong độ như ngày xưa có bị bảy tám người nằm đè lên cũng không sao, may mà cột sống ông đây chắc chắn, không thì đã bán thân bắt toại luôn rồi!”

Tôi nói cậu lắm mồm gì chứ, nếu không phải tại cậu không bắt được thứ kia, tớ việc gì phải lớn bằng này tuổi rồi còn chơi trò xếp chồng tháp người chứ? Thất lưng cậu gãy, mẹ nó chứ tớ cũng chẳng thoải mái gì hơn đâu.

Lão Dương nghe vậy, vừa xoa thắt lưng vừa mắng tôi vô lương tâm, tôi không thèm để ý tới hắn mà quay sang nói với trợ lý Lương: “Nói cho cùng, thứ kia rất cuộc là cái gì, tại sao nó nhỏ như vậy mà sức lực lại kinh người

đến thế, phải kiểm tra cho thật kỹ.”

Nghe tôi nói vậy, cả bọn lấy lại tinh thần quay đầu sang nhìn, chỉ thấy trong đồng xương có một mớ lông lá xồm xàm màu xám lón gàn bằng một con linh miêu, nó bị chúng tôi đè bẹp, vẫn còn đang nằm run rẩy.

Lão Dương lấy một khúc xương đùi lật thứ kia lên, chúng tôi vừa nhìn, khí chứ! Làm náo loạn một trận tung bùng, hóa ra lại là một con chuột bự. Ba chúng tôi trở mắt nhìn nhau rồi bật cười, bảo sao lúc nãy không cách nào tìm được kẻ đánh lén, hóa ra là vì nguyên nhân này. Đám chuột tấn công chúng tôi xong hẳn là lủi trốn vào hốc mắt của mấy cái sọ người nên chẳng thấy tung tích đâu, đám ngớ ngẩn chúng tôi lại cứ tưởng rằng đã gặp phải quý, thật đúng là tự mình dọa mình.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy không ổn, mẹ nó chứ, con chuột này cũng quá lớn, không biết là cái giống gì, biết đâu lại là loại ăn xác chết mà lớn lên, cũng chẳng rõ trong động này còn có bao nhiêu con như thế nữa, nếu lỡ gặp phải một bầy thì chắc chắn là chúng tôi lãnh đủ.

Lão Dương cùng chung suy nghĩ với tôi, nụ cười vừa tắt sắc mặt lập tức thay đổi, hẳn nói: “Không ổn, con chuột đầu đàn này bị chúng ta đè chết, không biết con cháu nó có đi tìm chúng ta tính sổ không nữa. Tớ thấy tốt nhất là chúng ta rời khỏi đây ngay, không nên ở lại hiện trường.”

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lão Dương xoay người bước đi, chưa được mấy bước hẳn đột nhiên hỏi: “À, toi rồi... phải đi về bên nào đây?”

Tôi ngẩng nhìn lên, cả bọn vừa trải qua một trận hỗn chiến, lảo đảo lẫn lộn, chỗ này thì sau trước như nhau, bây giờ đã không thể phân biệt được đâu là hướng chúng tôi đến và đâu là hướng chúng tôi muốn đi nữa rồi.

Tuy rằng trong lòng tôi có chút cảm giác có thể mang máng nhận ra phương hướng chính xác, nhưng cảm giác này rất nhạt, tôi hầu như không thể khẳng định cảm nhận của mình là đúng hay sai, chỉ hơi chần chừ do dự một chút, cảm giác ấy liền biến mất không dấu vết.

Lão Dương nhìn tới nhìn lui cả chục lần, thấy đúng là chẳng có cách nào bèn nói với tôi: “Thôi vậy, chúng ta dẹp đám tay chân này ra băng qua chỗ này đi.”

Tôi quan sát một hồi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, định hỏi ý kiến của trợ lý Lương, quay sang nhìn thì thấy gã hoàn toàn không hề nghe chúng tôi nói gì mà đang cẩn thận thu dọn lại những hài cốt vương vãi trên mặt đất

Tôi thàn thấy kỳ lạ, liền kéo lão Dương lại, cả hai đến xem thử gã đang làm cái gì.

Một phen người chuột đại chiến làm vạ lây đến hơn mười cỗ thi thể.

Những thi thể này đã sớm mủn ra như đất rồi nên chỉ cần chạm vào thôi là đã nát vụn, hầu hết đều vỡ ra thành những mảnh nhỏ nằm lộn xộn trên mặt đất. Không hiểu vì sao trợ lý Lương lại nhặt từng khúc xương còn chưa vỡ vụn để sang một bên.

Hầu hết những bộ xương này đều không còn nguyên vẹn, đại khái là bị mấy con chuột bự kia đem ra làm dụng cụ mài răng, bề mặt gồ ghề, có mấy khối đã không thể phân biệt được đó là phần nào trên cơ thể.

Lão Dương thấy trợ lý Lương đang trầm tư suy nghĩ liền nổi lên tò mò, bèn hỏi gã: “Anh trợ lý, anh đang tính làm toán đó à?”

Trợ lý Lương ngẩn ra một chút, sau đó xoay đầu lại nói với tôi: “Thật không ngờ đàn chuột này kéo đến đây phá rối lại tình cờ giúp tôi phát hiện ra một bí mật rất lớn.”

Tôi thấy hai mắt gã sáng lên, phần chân lạ kỳ, trong lòng tôi càng thấy quái dị, đồng xương cốt này thì có thể ẩn giấu bí mật gì?

Trợ lý Lương bảo chúng tôi ngồi xuống, đưa một khúc xương cho chúng tôi, hỏi: “Hai cậu nhìn đi, có phát hiện ra được điều gì không?”

Tôi cùng lão Dương nhìn nhau, không biết gã đang định giở trò gì, lão Dương nở một nụ cười quái đản nói với gã: “Đây không phải là anh đang chế nhạo chúng tôi sao, bọn tôi đi đồ đồ của người chết chứ có đi đồ người chết đâu, anh cứ nói thẳng ra đi, nói cho mau rồi chúng ta rời khỏi đây gấp.”

Trợ lý Lương ngượng ngùng cười: “Tại tôi quá vui mừng, không để ý đến lời nói, các cậu đừng quan tâm, cứ để tôi nói ra những suy luận của mình đã, à... các cậu nhìn chỗ này của khúc xương xem, nhìn cho kỹ đi.”

Tôi nhận lấy khúc xương cẩn thận quan sát, chỉ thấy chỗ gã nói đến có một lỗ hồng trơn nhẵn, miệng lỗ hồng cùng màu với xương, niên đại chắc cũng đã khá xa, nhưng trợ lý Lương đưa tôi xem thứ này để làm gì thì tôi nghĩ không ra.

Thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ của tôi, trợ lý Lương nói: “Không nhìn ra cũng không sao, để tôi nói cho các cậu, đây là xương đòn (xương quai xanh), nó ở chỗ này.”, gã chỉ vào cổ mình rồi tiếp, “Lỗ hồng trên này chính là vết thương cũ trên xương được tạo thành trước khi chết, cậu xem, miệng lỗ rất bén, không có dấu hiệu liền lại của xương, chứng tỏ thời gian có vết thương này rất gần với thời gian tử vong.”

Lão Dương nghe đến đó, còn tưởng là chuyện gì, liền mắt kiên nhẫn nói: “Chuyện này mà gọi là bí mật gì chứ, xương cốt bị thương thì đúng là đáng thương thật, nhưng mà chúng ta mau đi thôi, đước gần tàn rồi.”

Trợ lý Lương vội khoát tay nói: “Cho tôi ba phút nữa, sẽ nói xong ngay!”

Tôi thấy gã vô cùng hào hứng, không nói cho rõ ràng chắc chắn sẽ không chịu thôi, lão Dương càng hồi thúc ngược lại càng làm mất thêm thời gian, tôi vội đưa mắt ra hiệu cho lão Dương đừng có xen vào rồi quay nói với trợ lý Lương: “Cứ mặc kệ hắn, anh nói đi.”

Gã nuốt nước bọt, nói: “Vừa nói đến đâu nhỉ, à, vết thương này xuất hiện rất gần với thời gian tử vong, tôi có thể kết luận đại khái là vết thương đó chính là nguyên nhân gây nên cái chết. Vết thương ở vị trí như vậy có lẽ là do bị người ta dùng dao cắt đứt phần động mạch cổ ngay phía trên xương đòn, vì hạ dao quá nhanh nên cắt trúng vào xương.”

Tôi nghe thế buồn bực hỏi: “Theo như anh nói thì chủ nhân của khúc xương này bị người ta cắt cổ chết à!”

Trợ lý Lương nở nụ cười quái dị, lắc lắc đầu: “Không chỉ có khúc xương này, toàn bộ thi thể ở đây đều có cùng nguyên nhân tử vong. Cậu xem, riêng ở đây có bảy khúc xương đòn, bên trên đều có vết cắt như vậy, mà thông thường ngày xưa nếu cúng tế bằng người sống đều là bắt người bị hiến tế quỳ gối, tiếp đó thầy tế đứng đằng sau một dao cắt đứt yết hầu. Thế nhưng những người ở đây lại bị cắt họng từ phía trước, cho nên tôi có cảm giác phần lớn những người ở đây không phải là bị tế sống mà là chết trận.”

Trợ lý Lương nói xong liền nhìn tôi với đôi mắt sáng rực. Tôi bị gã nhìn đến sồn gai ốc, tự hỏi sao gã lại như vậy, chết trận thì là chết trận thôi, cũng đâu cần phải phấn khởi tới mức này, vội hỏi gã: “Trợ lý Lương, bí mật lớn mà anh nói chính là điều này?”

Gã tỏ vẻ thần bí: “Không phải, không phải, đây mới chỉ là phần mở đầu của bí mật thôi, điều tiếp theo tôi muốn nói mới là vấn đề chính.”

Nói rồi gã lấy ra một thứ từ trong đồng thi thể vỡ vụn, nói với tôi: “Bí mật lớn ấy ẩn giấu bên trong vật này.”

Tôi cầm lên quan sát, đó là một mảnh của thứ gì đó rất khó hình dung, dường như là nón hay một bộ phận nào đó của áo giáp. Có điều thứ này không phải là xương cốt thì tất nhiên chính là minh khí. Tôi cầm lên soi kỹ dưới ánh đuốc, kinh ngạc thốt lên: “Là một mảnh giáp bằng thanh đồng?”

Trợ lý Lương gật đầu: “Không sai.”

Lúc này, không biết là do bị gã trợ lý thần kinh bất bình thường ở ngay bên cạnh tác động hay là do trực giác của chính mình mà tôi mơ hồ cảm thấy chuyện gã đang nói đến có thể ẩn chứa một sự thật kinh thiên động địa nào đó, nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh.

Trợ lý Lương nói tiếp: “Đây là kiểu áo giáp chỉ xuất hiện vào thời Hậu Hán (947-950, Trung Quốc), cậu xem mảnh này không hề có lớp lót trong, đây là áo giáp dành cho mùa hè, người này chết vào khoảng thời gian đó,

còn nữa, kỳ lạ nhất là thứ này”, gã cẩn thận gỡ ra một mảnh nhỏ gì đó từ miếng áo giáp, “cậu xem đi, mảnh nhỏ này dù không bắt mắt nhưng lại chính là máu chốt, cậu Ngô, cậu là người có hiểu biết, vừa nhìn chắc hẳn đã nhận ra đây là thứ gì.”

Cả người tôi gần như lạnh toát, vừa quan sát theo lời gã liền hiểu ra, mảnh nhỏ kia chẳng phải gì khác mà chính là một mảnh tơ lụa, có lẽ là nó bị dán lên áo giáp lúc thi thể thối rữa.

Những thứ đó là đồ của người Hán, sao lại xuất hiện trong hố bồi táng của người Xá đã tuyệt tích hàng ngàn năm trước?

Trợ lý Lương nhìn ra xung quanh, nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, đây thật ra không phải là hố tuấn táng mà là một bãi chiến trường, thi thể ở dưới này có hai phe, một bên là những người canh giữ cổ mộ, một bên là quân đội người Hán.”

§20. Hòa Long Trận

Editor: Biển

Beta: Thanh Du

Tôi chợt nhớ lại truyền thuyết về Giáp Tử Câu, đội quân đã biến mất trong núi chính là đội quân câm lặng của Bắc Ngụy, trong lòng đã rõ ràng hơn phân nửa. Gọi là trầm mặc, thực chất đó là đội quân do một nhóm người câm điếc hợp thành, có thể cũng chính là ‘Bất ngôn kỵ’ thời Bắc Ngụy mà trợ lý Lương đã nhắc đến. Những binh sĩ này tuyệt đối không để lộ bí mật nên hoàng đế mới để bọn họ đi làm những nhiệm vụ không hề vẻ vang, ví dụ như trộm mộ.

Một ngàn năm trước, hậu duệ Xà quốc dần dần biến mất do kết hôn cùng dòng máu Hán tộc ngoại lai, nhưng trong sơn động này vẫn còn lại một nhóm người Xà quốc canh giữ lăng mộ của vị tù trưởng nào đó, không ngừng sinh sôi nảy nở, không hiểu vì nguyên do gì đội quân Bắc Ngụy kia lại biết trong núi có một lăng mộ như thế.

Quân đội người Hán tiến vào nơi này, phá tan những động đá vôi ngoắt ngoéo như mê cung, đi sâu vào hốc tuấn táng. Người dân Xà quốc thề sống chết kháng cự, tiếc thay dầu sao họ cũng không phải là đối thủ của Bất ngôn kỵ được trang bị đầy đủ, cuối cùng bị tàn sát gần hết.

Có thể khẳng định đa số những thi thể ở đây là của người Xá, chúng tôi đi lang thang trong này có thể là do những oan hồn vẫn còn ở lại giữ lăng mộ tổ tiên tụ họp lại để ngăn cản những kẻ xâm lược là chúng tôi tới gần.

Chuyện này cũng thật khó xử, đã đến đây rồi chẳng lẽ lại quay về, chấp nhận một chuyến trắng tay? Tôi không cam lòng chút nào, nhưng nếu quả thật có quỷ hồn quấy phá thì chúng tôi coi như nắm chắc phần bại.

Cây đuốc dần tàn, chập chờn vài bận, ngọn lửa chỉ còn leo lét như ngọn nến.

Lúc nào lão Dương không còn hồi thúc chúng tôi nữa, bởi hẳn biết dùng cách thông thường thì không sao đến được cửa mộ, cho dù có quỷ hay không thì cây đuốc cũng không cầm cự được lâu hơn nữa.

Trợ lý Lương nói: “Nếu đây đúng là chiến trường thì những thi thể kia sẽ không thể bị ai sắp đặt, cũng có nghĩa chỗ này chẳng phải thi trận gì sất. Tôi đoán là chúng ta thật sự đã bị quỷ che mắt, đây chắc là quỷ dựng tường, hai người có biết cách nào để vượt qua không?”

Lão Dương bất đắc dĩ thở dài: “Ông anh họ ở Sơn Tây của tôi có nói, gặp phải chuyện này cứ lấy tư hồng cột vào chân trái là có thể thoát ra. Nhưng trên người cả bọn chẳng có thứ gì màu hồng cả, hay là chúng ta dùng chính

máu mình để nhuộm?”

Tôi gạt đi: “Cái đó không cần thiết, nơi này mà có mùi máu dù sao cũng không phải chuyện tốt lành gì, chúng ta nghĩ cách khác đi.”

Trợ lý Lương nói: “Đúng rồi, tôi có nghe thầy tôi nói quý dụng tường nhất định phải ở trong bóng tối, chẳng phải chúng ta còn pháo sáng đó sao? Cứ bắn ra một viên rồi chạy đi một đoạn, tôi thấy vậy còn tốt hơn dung đuốc, ít nhất sẽ không bị mê hoặc.”

Tôi thấy cũng có lý, chỉ cần xác định rõ nơi mình muốn đến thì bất cứ thứ gì cũng không mê hoặc được chúng tôi. Vì thế tôi nháy mắt ra hiệu với lão Dương.

Lão Dương thờ dãi lấy súng báo hiệu ra, nói: “Quá lãng phí.”, dứt lời liền nâng tay bắn một phát hướng lên trên.

Pháo sáng hết như một dải sao băng bay vút lên cao, tôi vô thức ngẩng đầu nhìn theo chờ giây phút nó cháy sáng rực rỡ, không ngờ dải sao băng vừa bay lên đã nghe bụp một tiếng, bắn ngược trở lại, rớt thẳng xuống dưới.

Tôi thấy thế ơ lên một tiếng, thậm chí hôm nay cậu ta mắc chứng gì vậy, không nhớ mình đang ở trong sơn động hay sao mà lại bắn pháo sáng lên trên như thế, pháo còn chưa kịp cháy đã đọng phải trần động rồi.

Pháo sáng nhanh chóng rơi xuống dưới, gần đến mặt đất mới cháy bùng lên. Đây là loại pháo sáng Photpho pentoxit (P2O5) vẫn thường được các đội thám hiểm sử dụng, có thể cháy sáng khoảng 50s, khi bắt đầu cháy nhiệt độ rất cao. Tôi vừa thấy khoảng cách giữa đạn pháo và mặt đất đã biết chuyện không ổn, quả nhiên nó vừa rơi xuống vài giây, mặt đất bên dưới đã lập tức bắt lửa.

Tôi đá lão Dương một cú, mắng hấn óc đậu phụ, cũng may ở đây chỉ toàn xương với cốt, không thì sau chuyện này chúng tôi còn phải quay ngược lại đây lo cứu hỏa. Còn chưa nói hết câu, trợ lý Lương đã đập đập tay tôi la lớn: Hai vị gia gia, lần này toi thật rồi!

Tôi nhìn lại, chỉ thấy nơi nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ ban nãy đột nhiên cháy bùng lên thành một bức tường lửa. Càng khó tin hơn nữa là, bức tường lửa này đang lan nhanh theo con đường mòn giữa những đồng xác chết với tốc độ kinh người, trong nháy mắt chỉ còn thấy một con hỏa long trườn đi trên mặt đất trong sơn động tối đen như mực, trườn tới đâu đám xương cốt hai bên đường mòn đều phát ra tiếng nổ giòn giã tới đó.

Trợ lý Lương thấy cảnh này, mặt mũi tái mét, vội vàng ngồi xuống búc một ít đất lên ngửi thử, sau đó la lớn: Dầu hỏa! Trong bùn có tưới dầu hỏa!

Tôi nghe vậy thì cực kỳ hoảng sợ, tức khắc ngồi xuống kiểm tra lớp đất

nên, thấy quả đúng là như thế, vội bảo lão Dương tắt đuốc đi. Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, không ngờ trong thi trận này còn ẩn giấu một chiêu lợi hại đến thế, chỉ e những cư dân cổ ở đây vì bảo vệ thứ gì đó trong cổ mộ mà đã bố trí nên phòng tuyến cuối cùng này, tiếc rằng lúc ấy chưa kịp dùng đến, bây giờ lại bị chúng tôi kích hoạt. Chúng tôi vào đến tận đây mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì thật đúng là kỳ tích, nếu vừa rồi sơ ý đánh rơi cây đuốc xuống đất thì chúng tôi đã bị đốt thành than rồi.

Con Hỏa long ở đằng xa không một phút ngơi nghỉ, chẳng biết từ khi nào đã chia ra thành hai nhánh, ngọn lửa bùng lên cao hơn cả thân người, trong nháy mắt đã chiếu sáng bừng cả hang động. Tôi vừa liếc mắt qua đã có thể nhìn rõ bố cục nơi này, chỉ thấy đường lối trong thi trận đều thông với nhau, ở một nơi chật hẹp thế này thì cũng coi như chúng đã hợp lại làm một. Con hỏa long này sớm muộn gì cũng sẽ cháy đến nơi chúng tôi đang đứng, nhất định phải tránh đi chỗ khác.

Tôi lo lắng nhìn khắp xung quanh, chợt thấy khoảng đất trũng kia hóa ra chỉ cách chúng tôi chừng mười mét về bên trái, từ nơi chúng tôi đứng đến chỗ cái hố đã bùng lên một bức tường lửa nhưng phần đất bên trong lại không hề bốc cháy, có lẽ là một nơi lánh nạn khá tốt. Lúc này con hỏa long đã bắt đầu trườn về phía chúng tôi, không còn thời gian lo lắng nữa, tôi hét lớn: Đừng có đứng đần mặt ra ở đây nữa, có cái hố bên kia kia! Mẹ nó cứ nhảy vào đó đã rồi tính sau!

Hai người kia vội vã đạp lên đám thi thể, lao thẳng về phía khoảng đất trũng. Tôi cũng không ngờ mình lại có năng khiếu chạy vượt rào, chỉ một bước đã nhảy qua đầu mấy bức tượng đá, vài giây sau đã đối mặt với bức tường lửa, một luồng khí nóng hầm hập tức khắc phả vào mặt.

Tôi vốn định thuận đà lao luôn qua tường lửa cho khí thế, nhưng vừa tiến lại gần đã ngửi thấy mùi tóc cháy khét lẹt, bước chân thoáng chần chừ muốn dừng lại, nhưng quán tính lại quá lớn, có muốn dừng cũng không được, tôi đành phải hét lớn một tiếng rồi nhắm mắt nhảy qua. May mà tốc độ khá nhanh, tôi vừa cảm thấy lửa liếm lên người mình bỏng rát thì đã ngã xuống đất rồi. Tôi lăn một vòng dập tắt hết lửa trên quần áo, ngay sau đó lão Dương và trợ lý Lương cũng vọt tới, lăn lộn nhiệt tình để dập lửa.

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao mặt đất nơi đây lại hơi trũng xuống, thì ra lớp đất trên mặt đã bị người ta xúc đi. Tôi lăn hết một vòng vẫn chưa kịp nhìn kỹ, lão Dương đã kêu gào thảm thiết lăn đến ngay bên cạnh.

Tôi vội cởi áo khoác giúp hắn dập lửa trên người rồi đỡ hắn dậy, thấy hắn không sao cả, chỉ có lông mi là bị đốt trụi. Ngoảnh đầu lại thì thấy trợ lý Lương vẫn không ngừng lăn lộn, lửa trên người vẫn cháy mạnh, tôi thầm nghĩ có lẽ là do vừa rồi ngã xuống đất nên quần áo dính dầu hỏa, lửa

không tắt được là phải. Tôi vội vàng đè gã xuống, dùng đất phủ lên người gã dập lửa.

Trợ lý Lương gào khóc thảm thiết, cả người nghi ngút khói trắng. Tôi với lão Dương lật đồ hắn ra, chỉ thấy trên lưng có vài chỗ đã muốn cháy đen, cũng may lúc này mồ hôi lạnh toát ra khá nhiều nên cũng đỡ được một chút, nhìn chung không đến nỗi nghiêm trọng. Tôi mở bình nước, gội hết nửa bình lên lưng gã để hạ nhiệt độ, sau đó mới ngẩng lên quan sát tình hình bốn phía.

Khoảnh đất trống chúng tôi đang đứng đã bị tường lửa cô lập, bên ngoài rồi tinh rồi mù, hơi nóng tạt qua khiến cho toàn bộ lông tóc trên người đều phát ra tiếng xèo xèo, vô số xương cốt không ngừng vỡ vụn ra do hơi nóng làm không khí bên trong giãn nở, những mảnh xương vỡ bị hất tung lên giữa chừng không. Tôi nhìn thoáng qua đã biết tình hình không thể cứu vãn, động xác bị thiêu hủy hoàn toàn, chỉ chút nữa thôi không chừng không khí trong khoảnh đất trống này cũng bị đốt sạch, đến lúc đó không bị hàm chết cũng bị bỏng chết.

Đang lúc muốn phát điên, lão Dương bỗng kéo tôi, kêu to: “Lớn chuyện rồi, mau... mau rút súng, bị lão Diêm vương chỉ đích danh rồi!

Tôi không biết hắn có ý gì, vừa quay lại đã thấy sáu bảy con chuột bị lửa nóng hun đến phát điên, lao qua tường lửa nhằm thẳng mặt tôi định cắn. Tôi cúi người né tránh, lão Dương không chờ cho chúng xông tới lần nữa, bắn một phát đánh bay một con, còn tôi dùng cây đuốc đã tắt làm vũ khí đập mấy con nhảy đến văng ra chỗ khác. Cùng lúc đó hơn chục con nữa phóng qua nhanh như chớp, tôi đứng quá gần nên bị cào mấy vết trên lưng, lập tức ngã lăn trên mặt đất. Lão Dương lại bắn thêm mấy phát súng nữa đẩy bọn chúng lùi lại, tôi ngẩng đầu nhìn lên, ôi mèn ơi, phía ngoài tường lửa chuột lớn chuột nhỏ rủ nhau bu lại, mấy cặp mắt bị lửa hun đến đỏ rực đang nhìn chúng tôi đăm đuối.

Tôi thàn than không xong rồi, mấy con chuột đã nhảy vào bị tiếng súng của lão Dương làm cho kinh sợ không dám đến gần, nhưng đám chuột ở bên ngoài thấy khoảnh đất chúng tôi đang đứng không bị bốc cháy tất nhiên sẽ liều mạng nhảy qua, số lượng sẽ càng lúc càng tăng, đến khi chúng phát hiện ra sự áp đảo về số lượng tất nhiên sẽ đồng loạt xông lên gặm chúng tôi chỉ chừa lại xương trắng.

Tôi thấy cứ liều mạng bám trụ thì không nên chút nào, bèn kéo lão Dương lại, bảo hắn tạm thời cứ mặc kệ lũ chuột, quan trọng nhất là tìm cách thoát khỏi đây. Đúng lúc ấy lại nghe tiếng trợ lý Lương gọi to: “Ở đây có một đạo động!”

Chúng tôi nhìn lại mới thấy giữa hố đất có một cái động nhỏ rất khó phát

hiện, không biết là do ai đào nên. Lão Dương rút hộp đạn ra kiểm tra rồi đưa súng cho tôi, sau đó công trợ lý Lương lên hướng thẳng về phía đạo động. Tôi một tay cầm súng ngắn, một tay giữ Phách tử liêu đi theo phía sau hắn.

Chưa được vài bước, mấy con chuột gặm nhấm đột nhiên rít lên một tiếng, phóng tới như chớp. Tôi nâng tay bắn liền bốn phát đạn, trúng được ba con, hai con khác đã muốn bỏ nhào vào mặt tôi. Không còn cách nào khác tôi đành dùng đến Phách tử liêu, chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn vang lên, hai con chuột bị nát bầy giữa chừng không.

§21. Tàn Lĩnh Thần Thụ

Editor: Biển

Beta: 天真教主

Bởi vì tôi dùng Phách tử liêu bằng tay trái, hơn nữa sức giật của loại súng này mạnh khủng khiếp, chỉ sau một phát súng mà gan bàn tay tôi đã tê dại, cánh tay cũng không nâng lên nổi nữa. Nhưng cũng may nhờ vào tiếng nổ kinh người mà đến lão Dương cũng sợ đến mức gần như lão đảo, mấy con chuột lập tức lùi lại không dám tấn công bừa nữa.

Tôi biết đây chính là cơ hội liền vội vã hồi thúc lão Dương đi nhanh lên, Phách tử liêu có uy lực rất lớn ở khoảng cách gần nhưng số lượng đạn có hạn, cho dù một phát bắn chết mười con đi nữa cũng chẳng thấm tháp vào đâu. Và lại phát đạn tiếp theo không biết có được hiệu quả tốt như vừa rồi không nữa.

Trong lúc suy nghĩ cả bọn đã lui vào giữa hồ đất, tôi thử nhìn xuống, trên mặt đất quả nhiên có một cửa động tối đen sâu thăm thẳm, còn lờ mờ thấy được mấy lớp gạch đá phía dưới. Lão Dương ra sức nhét trợ lý Lương vào trong động, bàn tay đang nắm lưng áo vừa buông ra, trợ lý Lương liền rơi xuống dưới, sau đó hắn cũng nghiêng người, hai tay chống đất nhảy xuống.

Tôi đi sau bọc hậu, nghe lão Dương lớn tiếng gọi mình từ bên trong liền làm theo hắn chống một tay nhảy vào trong động.

Xuống chưa được nửa người hai chân đã chạm đất. Tôi đánh bật lửa quan sát, lão Dương đang lo lắng chờ tôi ở bên dưới, trợ lý Lương nằm bẹp một bên chẳng biết sống chết thế nào.

Tôi giao bật lửa cho lão Dương để hắn tìm thứ gì đó chiếu sáng, mình thì lo lấy những vũ khí trên mặt đất chèn vào lỗ hổng ngăn cho lũ chuột khỏi chui vào.

Lão Dương châm mấy cây đuốc trên bốn bức tường mộ thất, xung quanh vừa được chiếu rọi liền phát hiện ra nơi này rõ ràng là một thạch thất mang đậm phong cách Xà quốc, bốn phía đều là khoáng thạch dựng thành tường, trên đó là bích họa sặc sỡ đủ màu sắc, trên trần được khảm gạch xanh, chỉ là vì quá âm thấp nên hầu như nhìn đâu cũng thấy toàn là dấu vết của nấm mốc.

Thạch thất rất nhỏ, ngoài vũ khí và một vài loại dụng cụ ra thì không có vật bồi táng nào khác. Giữa thạch thất không có quan tài nhưng trên sàn có dấu vết cho thấy rằng đã từng có quan tài được đặt ở đó.

Ngoài ra không thấy hành lang thông với chỗ khác, tôi vừa nhìn sơ qua một lượt liền không nén nổi mà tự hỏi, chẳng lẽ cái cổ mộ mà bao nhiêu người ngoài kia đã bỏ cả tính mạng ra để bảo vệ chính là căn phòng đá trống

không mắc dịch này sao?

Hơi nóng từ phía trên dần lan xuống mang theo cảm giác ngột ngạt, màu sắc của những bức bích họa trên tường nhờ hơi nóng mà bỗng chốc trở nên tươi sáng vô cùng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Trong thâm tâm chúng tôi đều biết, trốn ở dưới này tuy có thể tạm thời bảo toàn tính mạng nhưng lại không phải là biện pháp lâu dài.

Tôi uống vài ngụm nước, sau đó kiểm tra xem thử trợ lý Lương thế nào. Sờ đến trán gã mới phát hiện cả người gã nóng rực, hơi thở mong manh, có triệu chứng sốt cao. Tôi vội đổ hết nửa bình nước còn lại lên người gã, lão Dương thì bám mạnh vào nhân trung, cuối cùng cũng lay được gã tỉnh lại.

Lũ chuột bên ngoài đã nổi điên, vây quanh cửa động mà ra sức gào rít cố gắng xông vào, tiếc là ở đó nhét đầy vũ khí và dụng cụ sắc bén bằng thanh đồng, bọn chúng không cách nào chui qua được.

Lão Dương dạo vài vòng xung quanh không thấy có lối ra, liền hỏi tôi chỗ này có thể có lối đi bí mật nào không? Nếu thật sự không có, chuyến này chúng tôi bị sảy thành người khô cả mắt.

Tôi nhìn ra bốn phía, nơi này quá hẹp, vừa nhìn đã thấy ngay là hầu như không có chỗ nào có thể lắp đặt cơ quan, vừa định nói không có khả năng, bỗng nghe rắc một tiếng, cửa đạo động bị sụp xuống một mảng, có con chuột thậm chí gặm nát cả một viên gạch, chui thẳng vào trong khe hở, tiếc là cái đầu quá lớn nên bị kẹt lại giữa hai viên gạch.

Lũ chuột không gặm nổi thanh đồng liền chuyển sang tấn công mấy viên gạch xanh ngay bên cạnh. Tôi thán than không xong, gạch xanh tuy rằng khá rắn chắc nhưng vẫn không thể so với kim loại được, lũ chuột mà liều mạng gặm thì nói không chừng gạch cũng bị cắn vụn ra hết.

Tôi lấy một thanh giáo dài đẩy con chuột kia lui lại, sau đó gọi lão Dương đến giúp một tay, hần vội cởi áo ngoài rồi dùng vũ khí đưa lên nhét vào trong khe hở chỗ cửa động.

Nhưng mà cái áo đó cũng chẳng thấm vào đâu, chưa được bao lâu đã bị con chuột kia gặm ra một lỗ lớn, ngay sau đó hơn mười con chuột liền theo thân giáo chạy xuống.

Chúng tôi vội vàng buông tay. Mấy con chuột kia xuống đến mặt đất lại không hề tấn công chúng tôi mà chạy thẳng đến một góc tường.

Lão Dương thấy vậy lập tức hiểu ra, kêu to: “Lão Ngô, bọn chúng đang tìm lối thoát! Mau đi theo!”

Chúng tôi vội đi qua mới thấy chân tường bên đó có một hang chuột rất khó nhận ra, quỳ xuống xem thử, bên kia tường hình như là một khoảng

trống không.

Lão Dương không nói một lời, vớ lấy một cái chùy bằng đồng trên mặt đất, huơ một vòng phang thẳng vào bức tường đó. Cây chùy giáng xuống khiến cho tường đá bị vỡ ra một mảng, trên tường xuất hiện một lỗ hồng lớn bằng đầu người, chúng tôi nhìn qua đó thấy phía sau còn có một thạch thất khác.

“Khi chừ, hóa ra lối đi bí mật ở đây là phải đập tường ra mới thấy!”, lão Dương kêu lên, lại giáng thêm mấy chùy nữa mở rộng lỗ hồng ra, sau đó hai người chúng tôi khiêng trợ lý Lương lên rồi bò qua phía bên kia.

Thạch thất bên kia tường hoàn toàn không có trang trí bày biện gì, ở giữa có một cái giếng khoan hình vuông dẫn xuống khoảng tối sâu thăm thẳm phía dưới, bên trong không có nước, lũ chuột không hề chậm lại mà trực tiếp nhảy luôn vào trong đó.

Từ phía sau truyền đến âm thanh gạch bị nứt vỡ, nhìn lại mới biết hóa ra lớp chì gắn kết giữa những viên gạch đã bị mềm ra, mộ thất này sẽ nhanh chóng sụp xuống, tôi và lão Dương cùng hạ quyết tâm, chết thì chết thôi, cả hai nghiêng rặng theo lũ chuột nhảy vào trong giếng.

Giếng có độ dốc rất nhỏ, chúng tôi trượt xuống một hơi, sau đó nặng nề văng ra lăn một vòng trên mặt đất bằng phẳng. Sực nhớ đến lão Dương và trợ lý Lương ở ngay phía sau, tôi lập tức lăn qua bên cạnh, quả nhiên lão Dương hạ mông đúng vào chỗ tôi vừa rời khỏi, tiếp đó trợ lý Lương rơi ngay trên người hắn đè cho hắn kêu la oai oái.

Phía trên vang lên một tiếng nổ, sau đó là chấn động dữ dội, mộ thất cuối cùng đã bị lửa thiêu sụp, những tảng đá nóng đỏ rơi âm âm xuống miệng giếng chỗ chúng tôi vừa đứng.

Lão Dương ngồi dậy hỏi tôi: “Đây là đâu?”

Tôi giơ cây đuốc hắt lấy từ chỗ mộ thất vừa rời ra quan sát xung quanh, vẫn là vách giếng hình vuông, chỉ là đổi qua hướng ngang mà thôi, liền đáp: “Là đường thoát nước của cỗ mộ, một bộ phận của hệ thống thoát nước.”

Lão Dương nhìn những đường hầm rồi rầm bốn bề, hỏi: “Vậy chúng ta đi hướng nào bây giờ?”

Tôi nhìn hắn, thầm nói sao tôi biết được, lúc này mấy con chuột trượt xuống từ phía trên nhảy khỏi vai lão Dương rồi lập tức chạy vào thông đạo phía trước.

Tôi giật mình vội nói: “Đi theo chúng!”, dứt lời liền cất bước đuổi theo.

Lũ chuột chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đã dẫn chúng tôi qua mấy khúc ngoặt, bọn tôi gần như không theo kịp chúng nó, ba chân bốn cẳng cố gắng

đuổi sát phía sau, gắng gượng chừng hơn mười phút, chợt có một trận gió nhẹ thổi tới, lũ chuột thoắt cái đã biến mất. Tôi còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, chân đã bước hụt vào khoảng không, gần như là lăn ra khỏi đường hầm thoát nước.

Tôi không biết tình hình ngoài này ra sao, liền xoay người đứng dậy, lúc này bọn lão Dương cũng vắng ra, bốn bề tối đen như mực, tôi vội châm đuốc lên chiếu sáng.

Bốn phía trở nên sáng sủa, hóa ra nơi đây không phải mộ thất mà là dưới đáy của một cái giếng sâu rất lớn hình tròn, đường kính khoảng hơn sáu mươi mét, đáy trũng thành một cái hồ sâu. Tường đá xung quanh đều có giá đèn, tôi liền đốt lên vài chỗ cho có thêm ánh sáng.

Trên vách tường của giếng còn có dấu vết đào bới rất rõ ràng, dễ dàng nhận ra cái giếng này là do con người tạo nên, chỉ là họ đào sâu như vậy để làm gì? Chẳng lẽ đây cũng là một bộ phận của động khai thác đá phía trên?

Tôi còn thoáng thấy ở giữa hồ có dựng một cái cây gì đó rất lớn, tiếc là ánh sáng không đủ nên không thể nhìn thấy rõ ràng. Nhiệt độ ở đây rất cao, một luồng hơi nóng bỏng từ phía trên thổi xuống khiến cho ai cũng đầu đầu choáng váng, ngay cả đứng cũng còn không vững.

Tôi giơ cao ngọn đuốc, bảo lão Dương cũng trợ lý Lương đi vào trong hồ, có ánh sáng từ cây đuốc, mọi thứ bên trong trở nên thật rõ ràng.

Trong hồ toàn là tượng đá đầu người như chúng tôi đã thấy ở bên ngoài, khoảng chừng đến trăm, đầu người ở trên đều đã khô đét. Giữa hồ dựng thẳng một cái cây bằng thanh đồng có đường kính khoảng mười mét, mới nhìn qua còn tưởng đó là một bức tường cong bằng đồng cao chót vót.

Gốc cây thanh đồng cắm vào khối đá ở đáy hồ giống như là từ đó mọc ra, làm cho nham thạch ở bốn phía nứt ra rất nhiều khe nhỏ.

Trên cây thanh đồng còn có rất nhiều khúc cây đồng nhỏ đủ kích cỡ rất giống với khúc cây mà lão Dương mang theo, nhìn rất dày đặc, ước chừng không dưới một ngàn cây, lên cao hơn còn nhiều nữa. Cả cây thanh đồng giống như một gốc cây to mọc ra từ trong tảng đá, cành nhánh sum suê, cắm sâu vào đất.

Trợ lý Lương thấy thế mà lạnh cả người, gã leo xuống khỏi lưng lão Dương, nói: “Những người tạo nên chỗ này chắc chắn là muốn đào cây thanh đồng này ra, các cậu xem dấu vết đào bới bên trên đi, thậm chí đã đào đến chân núi vẫn chưa thấy được tận cùng, không biết cái cây thanh đồng này còn cắm sâu tới mức nào nữa.”

Lòng tôi cũng phát lạnh, một thứ đồ bằng kim loại to lớn nhường này đã hoàn toàn vượt ra khỏi trình độ luyện kim của thời kỳ đó, người dân Xá tộc

không thể có được kỹ thuật như vậy. Nhưng nếu không phải là bọn họ thì ai mới là người đã tạo nên cây thanh đồng này? Chẳng lẽ là nó mọc lên từ Địa Ngục?

Lúc này trợ lý Lương đột ngột vỗ tôi một cái, tôi quay sang thì thấy lão Dương, người vẫn luôn im lặng nãy giờ, đang nhìn chăm chăm vào cây thanh đồng, bước thẳng đến đó.

§22. Tiếp Tục Trèo

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Tiểu Điệp

Tôi nhìn sắc mặt lão Dương có vẻ không ổn, trong lòng thầm cảm thấy bất thường vội kêu to tên hắn. Lão Dương bị tôi làm giật bản mình, lập tức phản ứng lại, sợ đến run rẩy mà đứng khựng tại chỗ.

Hai chúng tôi vội lao tới, truy hỏi hắn vừa rồi định làm trò gì.

Lão Dương nhìn nhìn cái cây rồi lại quay sang nhìn nhìn chúng tôi, dè dặt đáp: “Tớ cũng không biết nữa, quái đản thật, ban nãy thoáng nhìn thấy cái cây này đã có cảm giác quen thuộc lắm, bỗng nhiên muốn...leo lên.”

Leo lên? Tôi ngờ vực nhìn lão Dương, ngẩng đầu nhìn cây, tự thắc mắc tên này đâu phải khi, kiêu gì mà thấy cây lại muốn trèo lên liền hỏi hắn: “Hay là cậu bị khí thể hoành tráng của nó cuốn hút? Người ta nhìn thấy thứ gì cao cao thường cũng sinh hứng leo trèo mà.”

Lão Dương lắc lắc đầu: “Tớ chịu thôi!”

Trợ lý Lương ngắm nghía cây Thanh đồng, nói: “Cây này lớn như vậy, chắc chắn có điểm quý quái. Trong lúc quan sát chúng ta phải cực kỳ thận trọng, cố gắng đừng chạm vào nó.”

Lão Dương gật đầu tỏ vẻ đồng tình, tôi giờ cao bó đuốc, tiến lại gần bộ rễ của thanh đồng đại thụ.

Cây thanh đồng là văn vật vô cùng hiếm gặp, theo trí nhớ của tôi, trừ lần khai quật được ở gò Tam Tinh, những nơi khác hầu như chưa từng có. Tôi xem phóng sự chỉ hiệu được đôi chút, về vấn đề nguồn gốc của thứ này, giới khảo cổ cũng không có kết luận chắc chắn, giả thuyết thì vô số.

Từ khoảng cách gần có thể phát hiện trên mặt cây thanh đồng không được trơn nhẵn cho lắm mà khắc chi chít những bức họa hình rắn hai thân, tượng trưng cho thần tính của cây thanh đồng.

Trợ lý Lương nhìn hồi mới nói với tôi: “Kích thước khổng lồ thế này chưa biết chừng là đồ cúng tế, rơi vào khoảng thời Thương – Chu gì đó, nhưng cụ thể ở thời điểm hiện tại có tác dụng thế nào thì đã quá cổ xưa, vượt quá phạm vi kiến thức của tôi rồi.”

Điều đó cũng giống những lời ông già ngày trước nói cho tôi, nhưng khoảng thời Thương – Chu, nhà Thương kéo dài hơn sáu trăm năm, nhà Chu cũng đến năm trăm hai mươi hai năm, cộng vào cũng lên tới hơn một ngàn một trăm năm. Dao động quanh con số đó, cứ cho là lên xuống tầm bốn trăm năm cũng đã chiếm một nửa những gì sử sách Trung Quốc có ghi lại, những

phán đoán thế này thì thà đừng nói còn hơn.

Tôi hỏi gã ta xem liệu có thể xác định chính xác rốt cuộc là thuộc giai đoạn nào ở thời Thương – Chu hay không.

Trợ lý Lương than rằng gã cũng bó tay không còn cách nào khác: “Thứ này mắt thường sao có thể nhìn rõ được, tôi tài hèn chỉ võ đoán cho cậu mà thôi. Cậu nhìn thử xem, những nốt gỉ này đều ngả màu xám đen, rất có thể là thiếc thanh đồng là một chủng loại trong số chì thiếc thanh đồng và chì thanh đồng. Khả năng rơi vào thời Tây Chu là lớn nhất, đại khái khoảng 50%, 50% còn lại kia tôi cũng không biết nói sao. Quy tắc của chúng ta cậu cũng thừa hiểu rồi, tôi chỉ biết được đến thế thôi, nói sâu hơn nữa thì tôi chịu thôi.”

Chế tác đồ cổ cũng có một đường ranh giới phân chia giữa các triều đại, một lượng lớn đồ cổ đều xuất hiện sau thời nhà Tống, trước thời nhà Đường không có mấy, thời Thương – Chu lại càng hiếm hoi. Nhận thức trong nghiệp vụ đối với những thứ này rất ít ỏi, như trợ lý Lương đã là rất khá rồi, còn giỏi hơn tôi nhiều.

Tôi nghe gã ta nói đến thế rồi mà vẫn chẳng có tí khái niệm gì, đành hỏi: “Vậy nếu dựa theo thời Tây Chu thì anh có thể nhận định thêm một chút được không? Trình độ của công nghệ Thanh đồng Tây Chu, trên lý thuyết có thể tạo ra thứ này hay không?”

Trợ lý Lương đáp: “Vấn đề này tôi lại càng không trả lời được, tôi chỉ biết vào thời điểm đó, trước khi chế tác đồ thanh đồng phải làm đào phạm (khuôn đúc để đúc đồ gốm sứ), theo lý mà nói chỉ cần làm được đào phạm, thì tất nhiên đúc được thành phẩm. Có điều vật này quá lớn, e rằng vận dụng công nghệ truyền thống sẽ không tài nào chế được.”

Lão Dương hỏi gã: “Trợ lý, ông nói thứ này có thể là di tích của nền văn minh thời tiền sử, nhưng tôi đọc báo có biết được rằng, mấy triệu năm trước đào mỏ còn chẳng ra nổi một tác sắt, vật này lớn đến thế, “người” thời đó chắc không làm nổi đâu nhỉ?”

Trợ lý Lương lắc đầu: “Hai ông lớn ạ, về chuyện này thì bản thân tôi đây cảm thấy cũng không hẳn vậy, trước Công nguyên một nghìn năm cho đến khoảng đầu Công nguyên trong lịch sử được người ta xưng tụng là thời đại kỳ tích, đã kiến tạo được vô số kỳ quan tưởng như bất khả thi, như Vạn lý trường thành, Kim tự tháp, lăng mộ Tần Thủy Hoàng, vườn treo Babylon. Các cậu bảo không thể chế ra được cây Thanh đồng, điều đó rất khó khẳng định. Tổ tiên chúng ta khi đó đã biết đúc đồ thanh đồng, chỉ cần Hoàng đế hạ lệnh một tiếng, dân chúng dù cực khổ đến mấy cũng phải thi hành, dù mất vài chục năm nhưng cũng không phải không có khả năng.”

Trợ lý Lương nói cũng có lý, nhưng thời đó ngành luyện kim còn chưa

phát triển, kiếm đâu ra nhiều thanh đồng như vậy mà sử dụng? Tàn Thủy Hoàng thu hết binh khí trong thiên hạ mới chỉ đúc được mười hai bức tượng đồng, một thân cây này có thể đổi ra hàng trăm bức chứ không đùa, lượng Thanh đồng không lồ như thế ở đâu ra?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao lí giải được, nhưng trái lại đột nhiên nhớ ra một sự việc. Hồi chúng tôi nghe lỏm Lý Tỳ Bà nói chuyện, nghe lão nói rằng đồ trong cổ mộ này còn ngon hơn cả đồ trong lăng Tàn Thủy Hoàng, nhưng chúng tôi suốt dọc đường mò mẫm xuống đây mãi chẳng thấy có cái của nợ gì hay ho, đi đến đường cùng rồi may ra được cây đồng này an ủi, nhưng bọn tôi cũng đâu phải dân nhặt đồng nát.

Có điều cái cây này cũng đáng giá một ngàn đồ đồng nát, đủ sống phủ phê cả đời đấy...

Trong ‘Hà mộc tập’ của lão nhất định có viết gì đó khiến lão phải cố sống cố chết tìm đến đây. Lão là loại người đã từng thấy qua vô số bảo vật, thứ có thể làm lão phải thốt ra câu đấy chắc chắn không tầm thường chút nào. Nhưng đó là cái gì? Và ở đâu?

Theo lý, đáng ra ở đây hoặc là trong cả cổ mộ, hoặc là trong trung tâm thần tích chắc phải có đồ tốt, cũng có thể là ở gần chỗ này. Nhưng ngoài cái cây này, tôi dám đảm bảo chẳng có thứ gì đáng cho người như ông chủ Lý để mắt tới.

Khoan đã nào...Cây...?

Tôi chợt nảy ra một ý, ngẩng đầu lên nhìn rồi nghĩ thầm: Có khi nào thứ đồ hấp dẫn lão lại giấu trên cây thanh đồng này không?

Cây thanh đồng lớn như thế, đối với người dân Xà quốc thời cổ đại mà nói đúng là công trình cực kỳ đồ sộ, có thể nói là thần tích, khó đảm bảo rằng đế vương của bọn họ sẽ không đem lăng mộ của chính mình xây dựng tại nơi gần thần tích nhất. Nếu nói đây đúng là một cổ mộ thật, thì quan tài của chủ mộ cùng tất cả các loại minh khí rất có thể đang ở trên cây.

Tôi nói thử suy nghĩ của mình với hai người kia, bọn họ đều cho là rất có lý. Tôi hỏi họ, đã như vậy liệu có nên trèo lên không?

Lão Dương đương nhiên đồng tình ngay: “Đã đến tận đây rồi thì trèo thêm một tí cũng chẳng chết ai. Cây này bên trên có rất nhiều mấu, cũng y hệt như leo thang thôi, không tốn sức lắm đâu.”

Tôi cũng không quan tâm lắm, có điều trợ lý Dương vừa bị bóng, thể lực cũng cạn kiệt rồi, nếu bắt gã leo cây nữa chỉ e cái mạng cũng khó giữ. Chẳng may gã gục giữa chừng chúng tôi lại phải trông nom, còn phiền phức hơn.

Tôi quay đầu định bảo gã cứ ngồi dưới chờ, hai người chúng tôi lên là đủ,

nhưng lại thấy trợ lý Lương xoa xoa mặt rồi vỗ tôi một cái: “Không sao hết, đã tới cửa cuối cùng rồi, kiêu gì tôi cũng phải đi xem thử.”

Tôi xem gã có vẻ kiên quyết lắm, biết rằng khuyên thêm cũng bằng thừa, không cần tốn công vô ích, vì thế liền lẳng nhanh ba lô lên vai, giơ bó đuốc nói với lão Dương: “Chúng ta đi tiếp thôi.”

Lão Dương móc trong túi ra một đôi găng tay đeo vào, ngay sau đó đặt chân lên chạc cây đầu tiên, bắt đầu leo lên. Tôi và trợ lý Lương làm theo động tác hẩn, ở phía sau cứ theo trình tự bước chân của hẩn mà leo một mạch.

Mật độ những chạc cây không quá thưa cũng không quá mau, trèo lên tương đối thuận tay, lão Dương vừa đi vừa nhắc nhở chúng tôi phải chú ý, không được sơ suất mà bước hụt ra ngoài.

Dán mình vào vỏ cây thanh đồng tôi càng nhìn càng thấy rõ ràng. Những nhánh cây mọc ra đều giống như đúc từ cùng một khối với thân cây, những điểm nối cực kỳ hoàn chỉnh không một chút tì vết, không có bất cứ mối hàn nào. Chỉ có một điều làm tôi hơi thất vọng, chính là hình rấn hai thân trên đó khắc quá sâu, tưởng chừng chạm cả vào lõi sâu nhất của thân cây. Tôi nhìn mãi mà không ra trong đó có gì.

Do động tác phải cẩn thận từng li từng tí, chỉ một chốc sau mồ hôi chúng tôi đã nhỏ tong tong, ai nấy thở phì phò như trâu. Tôi ngoái nhìn xuống dưới, nhận ra đã không thấy mặt đất đâu nữa, chỉ còn ánh sáng lờ mờ tỏa ra từ hỏa đàn bên cạnh công, trông qua chẳng khác gì một vực thẳm không đáy.

Đi được một quãng, sức trợ lý Lương đã chịu không nổi nữa, tôi bèn gọi lão Dương dừng lại, ra hiệu cho hẩn dừng nóng vội, để trợ lý Lương nghỉ ngơi một chút.

Trợ lý Lương như được đại xá, liền lập tức ngồi phịch xuống. Gã đã mệt đến mức sắp ngã đến nơi, mồ hôi đầm đìa, chân không ngừng run rẩy, cơ hồ đứng cũng không vững. Tôi ngồi xuống trên chạc cây, hai chân phải lơ lửng giữa không trung thoát chẳng vững chắc chút nào. Đến nghỉ mà cũng khổ như vậy.

Lão Dương thấy tình hình chúng tôi căng quá liền quãng cho một ít lương khô để có cái mà nhai, nói: “Nhìn mấy người thế này không xong rồi, muốn lên đỉnh còn phải tới hơn trăm mét nữa, sức đuối như vậy có khi phải lê lét ở đây mất một đêm. Ê lão Ngô, nếu không thì cậu với tớ tán chuyện tí cho thư giãn?”

Tôi mệt đến độ mở miệng ra còn thấy ngại, mắng hẩn: “Biến, cậu thì không mệt chắc?! Xem cẳng chân thì run như cây sậy thế kia, cậu thích tán chuyện thì cứ tự biên tự diễn đi, ông đây không dư sức!”

Lão Dương cắn một miếng bánh bột ngô: “Nói thì nói chứ sao, có điều cậu trả lời cho tớ một câu này đã. Lão Ngô, cậu thử phát biểu xem, chúng ta phát hiện ra thứ này mà thông tri với chính phủ thì có được lấy tên mà đặt cho nó không nhỉ?”

Đối với vấn đề này thì đúng là tôi hoàn toàn mù tịt, liền quay lại nhìn trợ lý Lương. Trợ lý Lương thở hển hển khoát tay: “Dương gia này, anh đã bao giờ nghe nói tới những đồ cổ như ‘Đỉnh vuông Vương Nhị mặt rỗ’ hay ‘Cốc ba chân Triệu Thổ Căn’ chưa? Từ trước đến giờ những người phát hiện ra quốc bảo hầu hết đều là nông dân hoặc công nhân xây dựng, anh phải lấy luôn tên bọn họ mà đặt. Như thế cũng có cái hay. Chúng ta tất nhiên là không có ý kỳ thị nhân dân lao động, nhưng tên của người Trung Quốc không giống tên nước ngoài, cứ thế mà mang ra đặt anh không thấy nghe có vẻ rất bản cùng sao?”

Lão Dương ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, lại hỏi tiếp: “Nhưng ít nhất cũng phải cho chúng ta cái quyền đặt tên đúng không? Các hòn đảo khi được phát hiện chẳng phải lấy luôn tên người đầu tiên phát kiến mà đặt à?”

Trợ lý Lương đáp: “Đúng là có quy ước như vậy, có điều tôi chưa nghiên cứu bao giờ.”

Tôi bảo lão Dương: “Hỏi cái này làm gì, tiền cậu còn chưa kiếm ra đã lại lên cơn thèm hót cả danh lẫn lợi rồi rồi. Cậu ngồi thử ngẫm lại xem một người không liên quan thì mò tới chỗ này chơi không ngắm cảnh chắc? Cậu đang giờ trò gì đưa mắt nhìn qua cũng biết.”

Lão Dương nói: “Tớ thấy thứ này ngắm cũng hay hay, cậu nói xem cái cột đồng to như vậy đặt tên gì thì hợp? Hai người cũng nghĩ thử đi, về sau chúng ta mang ra khoe khoang còn thống nhất cách nói.”

Cái suy nghĩ chán chết đó làm tôi thấy phát nhảm chẳng muốn động đến thêm nữa liền nói với hắn: “Tính ra thì cậu là người đầu tiên phát hiện, cho cậu đặt đấy. Tôi đối với cậu tốt đến thế là cùng.”

Lão Dương ngẩng đầu ngẫm nghĩa: “Tớ vừa nhìn thấy vật này trong đầu đã nảy ra một cái tên, đặt cái cột này là ‘Ngã ái nhất điều sai’, nghe thế nào?”

Tôi nổi khùng: “Cậu lạm phim chưởng quá rồi đúng không? Cậu ‘ái nhất điều sai’, đặt tên này ra ngoài đảm bảo sẽ bị sét đánh chết!”

Lão Dương bật cười, trợ lý Lương cũng lắc đầu cười. Có một chút thời khắc vui vẻ này, ai ai cũng được thư giãn.

Chúng tôi ăn xong đều hồi sức được kha khá, lão Dương liền giục già tiếp tục leo lên. Tôi vừa nhắc chân định đi bỗng thấy là lạ, nhìn kỹ thì thấy... Ấy, hỏa đàn bên cạnh cửa đã tắt ngấm từ khi nào rồi?

Lão Dương nhíu mày: “Chắc là gió trong này thổi tắt chứ gì?”

Tôi lắc đầu đáp không phải, hỏa đàn lớn như vậy, so với cái tôi làm chuyên nghiệp hơn vạn lần, gió không thể thổi tắt được. Trừ khi bên dưới đã xảy ra chuyện bất thường.

Đang nghĩ ngợi bỗng cả cây đồng chấn động, tuy rất nhẹ nhưng vẫn giống như có gì đó đụng phải. Trợ lý Lương hít một hơi khí lạnh, vội hỏi sao lại thế này.

Lão Dương ra hiệu cho chúng tôi chớ có lên tiếng, sau đó khum tay thành hình loa áp vào vách cây, vừa nghe xong đã biến hẳn sắc mặt: “Bỏ mẹ rồi, hình như có gì đang trèo lên thì phải!”

§23. Vết Rách

Editor: Dừa

Beta: Tiểu Điệp

Tôi chợt thấy căng thẳng, nhớ tới mấy người kia, từ khi bọn tôi ngã xuống thác nước vẫn không thấy tin tức gì của họ, chẳng lẽ là họ đã tới được đây rồi? Thế cũng không đúng, Hỏa Long trận bên ngoài còn lâu mới tắt, mộ thất cũng đã sập, họ hẳn chưa thể đến nơi này được. Thứ hai, nếu họ muốn đi lên thì phải có gì đó để chiếu sáng, đuốc thì đã tắt rồi, phía dưới lại không thấy ánh đèn pin, họ làm sao mà lên được.

Thế thì thứ đang tiến đến là cái gì?

Tôi nghĩ tới đó mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Chúng tôi đang cách mặt đất hơn mười mét, không gian di chuyển hạn hẹp, không tiện cử động mạnh, giờ mà gặp chuyện bất ngờ, thật lòng tôi cũng không biết phải ứng phó làm sao.

Lão Dương ném cho tôi một ánh mắt, ý bảo tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), chúng ta xuống đó trước xem sao. Tôi khoát tay ý bảo cậu ta bình tĩnh, bây giờ địch trong tối, ta ngoài sáng, không thể manh động. Nếu thực sự là đám người kia mò lên, giờ chúng tôi mà xuống ắt không tránh khỏi một trận ác chiến, súng đạn không có mất, khoảng cách gần như vậy chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều chịu thiệt).

Nghĩ vậy, tôi bỗng nảy ra một kế hoạch, lập tức cởi dây lưng, buộc bó đuốc vào một nhánh cây gần đó, còn mình cùng lão Dương và trợ lý Lương nấp vào một chỗ ánh sáng không chiếu tới được.

Mấy người phía dưới nhìn lên chỗ chúng tôi chỉ có thể thấy ánh đuốc mà thôi, nếu như giờ chúng tôi cũng trốn vào chỗ tối sẽ có thể phản khách thành chủ (từ bị động trở thành chủ động) khiến họ trở tay không kịp.

Cả ba đều nín thở, lấy tay làm thành ống nghe úp vào vách đồng, có thể cảm nhận được một thứ rung động nhẹ nhàng từ xa truyền đến, gấp gáp và hỗn loạn, giống như có rất nhiều móng tay đang gãi vào những đường vân trên thân cây. Tôi càng nghe càng thấy không ổn, bọn người kia chỉ có hai tên, đâu thể phát ra âm thanh dày đặc như vậy được, không lẽ là bọn chuột dưới kia theo lên?

Tôi thật hối hận lúc này đã không xử lý cái đạo động kia cho tốt, lòng thầm chửi một tiếng, chuyển súng sang tay phải, lão Dương phía trên cũng đã lên đạn, cả hai đã sẵn sàng để tấn công bất cứ lúc nào.

Người ở dưới di chuyển rất nhanh, không chút do dự, thoát cái đã gần áp sát chỗ chúng tôi. Tuy nhiên hẳn ta lại chưa tiến vào phạm vi chiếu sáng của ngọn đuốc, tôi chỉ có thể thấy được hình dạng mờ mờ, vừa giống vừa không

giống bóng người. Tôi căng thẳng đến mức lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, chỉ vài giây ngắn ngủi này mà tưởng như thời gian đã ngừng hẳn lại.

Bỗng nhiên sắc mặt lão Dương ở dưới cùng trở nên vô cùng kinh khủn, hét lớn: “Mẹ nó! Leo lên! Mau leo lên!” Chưa đợi hẳn dứt lời, trợ lý Lương như cũng thấy được gì đó, kêu lên một tiếng thảm thiết đầy kinh hãi, cả hai như thấy quý, vội vội vàng vàng leo lên trên.

Tôi không biết bọn họ cuối cùng là thấy thứ khủng bố gì, theo bản năng quay xuống nhìn, chỉ thấy có gì đó mờ mờ đang di chuyển trong bóng tối. Lão Dương ngoái lại thấy tôi vẫn đứng im, gào lên: “Tiểu Ngô, cậu còn đứng đần mặt ở đó làm cái mẹ gì hả, chạy mau!”

Tôi thấy sắc mặt tái nhợt của hắn, bụng đánh thót một cái, thôi thì mặc kệ cái gì đang xảy ra, tôi rút bó đuốc, mím môi mím lợi leo lên.

Tôi cũng bị hai người kia ảnh hưởng, trong lòng vô cùng căng thẳng, lại chẳng biết bên dưới là thứ gì, càng leo lên càng cảm thấy ớn lạnh cả người, càng thấy ớn lạnh cả người lại càng leo nhanh hơn, cuối cùng rơi vào trạng thái gần như điên cuồng, chỉ thấy da đầu run lên, toàn thân cứng ngắc, trong đầu chỉ tâm tâm niệm niệm là phải đi theo bọn họ, ngoài ra chẳng nghĩ được gì nữa.

Tầm năm phút sau, trợ lý Lương phía trên tôi cuối cùng cũng dừng lại. Tôi leo lên chỗ hắn mới phát hiện, không phải hắn dừng để nghỉ mà là vì đã kiệt sức rồi, mặt cắt không còn giọt máu, xem ra đã quá sức chịu đựng.

Mồ hôi hắn tuôn như mưa, thấy tôi vẫn đang trèo lên, bèn túm lấy cổ chân tôi: “Chờ... chờ một chút! Đừng... đừng bỏ tôi lại! Tôi... tôi chỉ nghỉ một chút thôi, rồi lại leo lên với cậu!”

Tôi bị hắn níu lại, thấy chân mềm nhũn ra không còn chút lực nào, dường như không tuân theo sự điều khiển của tôi nữa, bắt đầu run lẩy bẩy.

Leo trèo từ nãy tới giờ đều là hoạt động cường độ rất cao trong hoàn cảnh cấp bách, cơ thể đã sớm không chịu đựng được, lúc này tôi đang trên đà leo lên, rất tốn sức, chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều. Bây giờ đã lỡ dừng lại rồi, cơ thể lập tức mất không chế, có cố gắng đến đâu cũng bó tay.

Lòng tôi nóng như lửa đốt mà lại chẳng biết làm sao, nhìn lên vùng tối đen phía trên chưa biết còn cao bao nhiêu nữa, không tránh được rùng mình, tự hỏi còn phải trèo tới ngày tháng năm nào đây. Mà tới đỉnh rồi thì sao, còn phải đánh một trận hoành tráng, lúc đó cả người nhũn như con chi chi, sợ rằng đến cây súng còn không nhắc nổi. Nghĩ đến đây tim tôi dần mạnh một cái, thuận tay đưa cây đuốc cho trợ lý Lương, rút súng chìa xuống dưới, nói với hắn: “Đi cái rắm! Mẹ nó chứ, tôi cũng đéch đi được nữa rồi, quên đi, mặc kệ bên dưới là thứ gì, ông đây liều mạng với mày!”

Trợ lý Lương nghe tôi nói thế, mặt méo cả lại, tưởng như sẽ xỉu ngay tại trận, một phát rớt thẳng xuống dưới. Tôi nhanh tay đỡ lấy hắn, nhìn chung quanh mới phát hiện không thấy lão Dương, bèn hỏi: “Lão Dương đâu? Ở trên hay ở dưới chúng ta?”

Trợ lý Lương đến mở miệng cũng không nói, khoát khoát tay chỉ xuống dưới.

Tôi nhớ rõ lúc này chúng tôi leo một mạch như điên, lão Dương thấy tôi cầm đuốc bèn đi bọc hậu cho tôi, vậy tức là hắn vẫn còn ở dưới. liền vội vàng bảo trợ lý Lương lấy cây đuốc soi thử. Ánh sáng vừa chiếu tới nơi tôi đã bị dọa đến thất hồn lạc phách, bên dưới có một người, bộ dạng như khi đang dựa vào thân cây thanh đồng, vô cảm nhìn chúng tôi.

Gương mặt người này cũng từa tựa như lũ nhóc choai choai bình thường, ngũ quan như thể tượng đá, không có chút hơi người nào. Lúc trợ lý Lương đưa cây đuốc xuống soi, hắn bỗng nhiên hơi lùi về phía sau, hình như là sợ lửa. Nhưng trên khuôn mặt vô cảm kia lại hiện lên nét cười như có như không, quý dị đến tột đỉnh.

Tôi nhìn gương mặt ấy mà sợ run cả người, thầm nghĩ lão Dương vẫn còn ở dưới, giờ lại chẳng thấy tăm hơi, không lẽ đã xảy ra chuyện? Nhưng tôi lập tức nghĩ tới chuyện hắn vẫn có súng trong tay, nếu gặp chuyện không lẽ lại không nổ súng, mà tôi thì từ nãy tới giờ không nghe thấy tiếng súng, có lẽ hắn đã nấp ở đâu đó rồi cũng nên.

Trợ lý Lương vừa nhìn thấy kẻ kia thì hồn vía đã rủ nhau leo tuốt lên mây, rú lên một tiếng quái dị rồi lại ba chân bốn cẳng bò lên trên, tôi muốn ngăn mà không kịp, quay đầu nhìn xuống phía dưới thì lại phát hiện gương mặt bự chảng của con quái kia đã gần áp sát chỗ tôi.

Lúc này nhìn từ xa còn tầm tầm, giờ là zoom cận cảnh khuôn mặt kia đang nhăn nhở cười gần chân mình, làm gì có ai không hoảng hốt cho được. Trong lúc rối trí, tôi theo phản xạ bóp cò súng, chỉ nghe một tiếng “đoàng”, hòng súng khạc ra một ngọn lửa, phóng thẳng vào giữa mặt quái nhân kia.

Súng nổ cự ly gần, đạn sắt găm nát khuôn mặt của hắn, đồng thời hất hắn rơi khỏi cây thanh đồng, rơi vào bóng tối phía dưới.

Tôi không ngờ súng lục lại hiệu quả như vậy, thờ phào nhẹ nhõm, đang định leo lên kéo trợ lý Lương lại, đột nhiên từ chỗ quái nhân kia vừa rơi xuống lại xuất hiện thêm hai khuôn mặt lớn trắng bệch khác. Tôi luống cuống bóp cò hai cái, nhưng cả hai lần đều không bắn được, mới nhớ ra súng này chỉ còn hai viên đạn thôi, muốn bắn tiếp thì phải nạp đạn.

Nhưng trong tình cảnh này làm gì có thời gian cho tôi thông thả nhét đạn vào chứ, tôi vừa mở hộp đạn ra, một bàn tay đã chộp ngay lấy bả vai tôi. Tôi

giật mình quay lại, thấy một gương mặt khổng lồ đang dán sát vào mũi, mới biết một tên trong đám quái nhân kia đã mò tới sau lưng mình tự lúc nào.

Trợ lý Lương đã mang cây đuốc đi khá xa rồi, không gian quanh tôi lại mờ mịt trở lại, thành ra tôi không thể nhìn rõ ngũ quan của kẻ nọ, đành phải chó cùng rút giậu, liều mạng đi lên.

Lần này tôi dùng toàn lực, chẳng ngờ mặt của hắn lại cứng như đá vậy, đầu tôi đập vào nghe ông một tiếng, suýt chút nữa tuột tay rơi thẳng xuống. Chợt nghe tiếng lão Dương kêu lên: “Tránh ra!”, rồi lại “đoàng” một tiếng, viên đạn sượt qua đầu tôi đập vào nhánh cây bằng đồng bên cạnh, bắn ra tia lửa tung tóe.

Tôi bị chấn động đến gần mê man, vội vàng lui sang một bên, sờ lên mặt thấy ướt ướt mới hoảng hồn, hóa ra áp suất của viên đạn lúc nãy đã rạch một đường trên mặt tôi.

Lão Dương phía dưới tiếp tục nổ súng, đạn bắn tán loạn, lửa tóe khắp nơi, có điều chẳng viên nào trúng mục tiêu, toàn bộ đều đập vào thân đồng, thậm chí có vài viên còn bắn ngược trở lại, bay tới bay lui như mấy viên bi trước mắt tôi.

Tôi chẳng còn tâm trí nào để tâm đến đám quái vật kia, chỉ lo tránh trái tránh phải, lòng chửi loạn cả lên, lão Dương này bắn súng thật tẹt, còn tiếp tục như thế này không khéo hôm nay chết trong tay hắn!

Có điều mấy viên đạn ấy đã cho tôi chút thời gian xoay sở. Bọn quái nhân kia có vẻ sợ súng, lui lại phía sau cả, tôi thừa cơ lấy ra hai viên đạn lắp vào hộp đạn, lên nòng, bắn thẳng vào mặt tên quái gần nhất, hất hắn rơi khỏi thân cây.

Tôi giải được mối nguy trước mắt, quay xuống nhìn qua chỗ lão Dương, phát hiện thêm một đồng quái đang mò tới, ít nhất cũng phải có đến mười cái mặt bự chẳng. Bọn nó hình như thích tôi lắm thì phải, gần như đồng thời xông lên, nhè vào tôi mà tấn công như thể bị ma nhập.

Tôi thấy thế mà hết hồn, thực sự không hiểu nổi đây là thể loại gì nữa, nhìn thân thể thì giống người, có điều làm gì có người nào lại có tướng leo cây giống hệt khỉ núi thế này. Hơn nữa đầu của đám quái vật này to như vậy, hoàn toàn không phải kích cỡ người thường. Có điều nếu không phải người thì đây là thứ quái quỷ gì chứ?

Trong nháy mắt đã có hai tên quái nhảy tới cạnh tôi, một tên kéo chân, một tên đè cổ tôi xuống, tôi biết không kịp nạp đạn nữa, đành lấy báng súng làm vũ khí, đánh mạnh vào mặt tên quái vật.

Tôi vốn định đánh tên quái này văng xuống đất, ai dè nó chỉ hơi ngửa đầu ra sau một chút rồi lại cúi xuống chỗ tôi. Tôi chợt nhận ra, giữa khuôn mặt to

lớn kia, “rắc” một tiếng, xuất hiện một vết rách.

§24. Ngã Chết

Editor: Biển
Beta: Tiểu Điệp

Tôi thoáng sửng sờ, thậm chí đây là chuyện gì, sao mà mặt lại có thể bị rạn nứt? Da mặt có thể khô đến mức đó sao? Không để tôi kịp nhìn kỹ, con quái vật phía dưới đang nắm chân tôi đột nhiên kéo giằng một cái khiến tôi lao đảo. Thứ này mạnh kinh khủng, tôi hoàn toàn không có cách nào đấu sức với nó, đành phải theo đà kéo nhảy xuống, ngay sau đó một tay chụp lấy chạc cây thanh đồng bên cạnh, một tay dí súng vào cổ họng con quái vật bốp cò một phát, chỉ nghe đoàng một tiếng, đầu nó đã bị nổ tan bành.

Mỗi lần sử dụng khẩu súng này đều rất khó khăn, sức giật khủng khiếp thiếu điều hất tôi văng khỏi chạc cây, tôi phải nghiêng chặt răng mới giữ được cả người lẫn súng. Cái xác không đầu ở bên cạnh bị lực đẩy hất ra khỏi cây thanh đồng, nhưng tay của nó vẫn còn giữ chặt chân tôi, nguyên cái xác treo lơ lửng dưới chân kéo ghì tôi xuống dưới.

Một tay tôi không thể chịu nổi trọng lượng của cả hai cơ thể, đành cố tìm một chạc cây có thể nhảy xuống rồi mới tìm cách hất cái xác kia ra. Lúc này con quái vật bị tôi đánh nứt mặt đột nhiên đổi hướng quay xuống, chụp lấy cổ tôi kéo lên trên. Cổ tôi như bị vòng kim cô khóa chặt, một chút không khí cũng không hít vào được, mặt mũi đỏ bừng. Trong tình thế cấp bách, tôi vung Phách tử liêu lên đập luôn vào mặt nó mấy cái.

Tôi ra tay rất mạnh, mấy cú đó nếu táng lên mặt người bình thường thì đảm bảo mặt mũi biến dạng. Con quái kia bị tôi đánh cho đơ người, lắc đầu lia lịa muốn tránh né. Một cú phang cật lực của tôi rơi ngay vào cái khe trên mặt nó. Con quái vật rú lên một tiếng, đột nhiên buông tôi ra rồi nhảy lên chạc cây phía trên, điên cuồng ôm lấy mặt mình.

Tôi mất điêm tựa, toàn bộ sức nặng lại đổ lên cánh tay. Tôi không còn trụ nổi nữa, tuột tay rơi xuống chừng hơn một mét, vội ôm chặt lấy một chạc cây thanh đồng để dừng lại. Ngẩng nhìn lên chỉ thấy khuôn mặt của con quái vật kia đã hoàn toàn bị vỡ vụn bóc ra thành nhiều mảnh nhỏ màu trắng như váng sữa rơi xuống.

Rất nhanh, tất cả những mảnh nhỏ màu trắng đã rơi xuống toàn bộ. Tôi đón được một mảnh, không ngờ đó lại là đá, chẳng lẽ những người này đều là tượng cả sao? Ngẩng lên nhìn lại thì thấy sau khi mặt đá rớt ra, bên trong vẫn còn có một khuôn mặt lông vàng rậm rạp.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt đó, đột nhiên hiểu ra, liền quay xuống dưới hét lớn: “Lão Dương! Tôi biết cái đám chết tiệt này là gì rồi, mẹ nó chứ tụi này

là khí, toàn là khí bụi!”

Lão Dương ở trong bóng tối bên dưới, không thấy rõ được hấn đang thế nào, chỉ nghe hấn trả lời: “Khí ông nội cậu ấy! Làm gì có khí nào mà mặt người, chẳng lẽ là khí thành tinh!”

Tôi hét lớn: “Đó không phải là mặt người mà là mặt nạ! Mấy con khí này đeo mặt nạ người bằng đá!”

Lão Dương đã bò lên từ bóng tối bên dưới, quần áo trên người đã bị xé thành từng mảnh, hấn nói to với tôi: “Là gì kệ cha nó! Khí thì sao, cậu đánh thẳng được bọn nó à?”

Tôi nhìn xuống bên dưới hấn, thấy có những bóng đen nhấp nhô, không biết là có đến bao nhiêu con khí đeo mặt nạ đang đuổi theo. Tôi lại leo lên vào mét nữa rồi mở băng đạn ra kiểm tra, đạn màu đỏ đã dùng hết, chỉ còn lại mấy viên màu lam, đại khái không phải là thiết sa đạn, mà là loại đạn thép như viên bi, loại này ở cự ly xa uy lực không tệ, nhưng vẫn không thể bằng loại đạn thiết sa tác dụng tương đương như pháo kia được. Tôi vừa thấy mấy con khí leo lên, hai tay liền giữ chặt báng súng bắn liên tiếp hai phát xuống dưới.

Đạn bi thép văng ra ngoài, uy lực giảm đi nhiều nhưng lại phát huy phạm vi sát thương rất lớn, mấy con khí gần nhất bị trúng đạn máu me be bét, đằng xa cũng không ít con bị thương, nếu có thể bắn liên năm phát, tôi thậm chí có thể xử lý toàn bộ đám này.

Bây khí dường như đã khiếp sợ uy lực của Phách tử liêu, cả lũ giảm tốc độ tiếp cận rồi chuyển qua nối gót lão Dương đuổi theo trợ lý Lương. Con khí bị tôi đánh vỡ mặt nạ đã bắt đầu biết sợ, nhe răng hăm dọa chúng tôi rồi phóng như bay sang một bên lẩn trốn. Lão Dương ngơ ngác nhìn tôi, hỏi: “Mẹ nó chứ, đúng là khí, đây là chuyện gì vậy?”

Tôi cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, những cái mặt nạ kia là do ai đeo lên cho chúng? Vì lý do gì mà phải đeo như vậy? Trên mặt nạ không thấy có lỗ mắt, cũng không có phần miệng, vậy thì bình thường bọn chúng sống như thế nào?

Trợ lý Lương đã kéo chúng tôi xuống hơn mười mét, lúc này đang gục ở một bên thờ dốc. Chúng tôi nhanh chóng leo sang chỗ gã mới thấy khuôn mặt gã vô cùng hoảng hốt, may mà chỗ này chạc cây dày đặc, cả người gã vướng lại đây không đến nỗi bị rơi xuống, cây đuốc rơi bên dưới gã một chút, kẹt lại giữa một chạc ba.

Lão Dương vói qua lấy cây đuốc, một tay vung lên đánh vỡ mặt một con khí, súng ngắn đã hoàn toàn hết đạn, hấn định tiện tay ném luôn, nhưng đưa lên nửa chừng lại thấy tiếc, cuối cùng nhét nó trở lại thắt lưng, sau đó hươ

huơ đuốc xuống dưới, định dùng ngọn lửa đẩy lùi đám khí. Bầy khí quả nhiên có hơi sợ hãi, cây đuốc huơ đến đâu thì chúng lùi lại đến đó, nhưng đuốc vừa chuyển sang chỗ khác là chúng liền xông lại, hoàn toàn không cho chúng tôi kịp thở.

Lão Dương đứng vung vẩy nửa ngày, chẳng những không đuổi được chúng đi mà vòng vây lại ngày càng xiết chặt. Tôi kéo kéo trợ lý Lương, gã bây giờ giống như đồng bùn nhão không động đậy gì được, lão Dương kêu to: “Mặc kệ hắn, trụ không nổi nữa rồi, rút lui!”

Tôi gấp đến cuồng cả lên, thật muốn cho trợ lý Lương một đạp để gã rơi xuống luôn cho rồi, nhưng tên này cũng chẳng phải là kẻ hung ác, lúc này tôi thực sự không làm vậy được. Tôi đỡ gã lên, cố gắng kéo về phía trước một chút, nhưng ngược lại, mông gã bị trượt khỏi hai chạc cây rơi xuống, tình huống càng trở nên tệ hại.

Lão Dương dùng cây đuốc đuổi được một con khí ra xa, lớn giọng mắng tôi: “Chết tiệt! Rốt cuộc là cậu đang làm cái khí gì, tên này cũng chả cùng nhóm với chúng ta, nếu mọi chuyện suôn sẻ, nói không chừng hắn đã đem cậu đi làm thịt luôn rồi, mẹ nó chứ cậu đừng có ở đó mà bày trò ưu đãi tù binh.”

Tôi nạp thêm đạn, lại bắn thêm hai phát, hai tiếng nổ vang lên, đánh bay năm con khí, cả bầy bị đẩy lùi gần chục mét, sau đó tôi bỏ nốt hai viên đạn cuối cùng vào, vừa định bắn luôn rồi tính, đột nhiên trợ lý Lương chụp lấy tay tôi, thều thào nói: “Bọn chúng sợ lửa, đạn tín hiệu...”

Tôi nghe vậy liền sực tỉnh, lão Dương phản ứng rất nhanh, xoay tay rút ngay súng báo hiệu ra, nhìn tôi hỏi: “Bắn thế nào bây giờ, có trực tiếp bắn xuống cũng vô dụng!”

Tôi giật lấy súng báo hiệu, nhắm vào tường đá đối diện rồi bắn, đạn tín hiệu nhanh như chớp bay đập vào tảng đá cách xa mấy chục mét rồi bắn ngược trở về đập vào cây thanh đồng, cứ dội đi dội lại hai ba lần như vậy rồi bất ngờ bùng sáng lên ngay giữa bầy khí, nhiệt độ cực cao lập tức thiêu cho cả bầy chạy tán loạn. Tôi không để cho quả đầu tiên kịp tắt, lại bắn tiếp viên đạn thứ hai, lập tức cả không gian chìm trong màn ánh sáng trắng chói lòa.

Lão Dương bị chói đến hoa mắt, suýt nữa thì ngã xuống, tôi kéo đầu hắn qua một bên, hét to: “Đừng nhìn! Khoảng cách quá gần, ánh sáng này còn gắt hơn ánh sáng hàn điện trăm lần, sẽ bị bỏng võng mạc đấy!”

Cả ba đồng thời nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh sáng chói lòa dường như xuyên suốt qua cả mi mắt. Bầy khí bị ánh sáng dọa cho điên loạn, chúng tôi chỉ nghe một trận hỗn loạn xảy ra phía dưới, cùng với mùi da thịt bị cháy khét.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, luồng ánh sáng bỗng rất mới dịu lại. Tôi nheo nheo mắt cố hé nhìn xuống phía dưới, bây giờ đã chạy mất, đôi mắt tôi bị chói đến phát bỏng, nhìn mọi thứ chỉ có thể thấy được mờ mờ, lão Dương lại càng thắm, nước mắt chảy ròng ròng, phải lấy tay dụi liên tục, còn trợ lý Lương đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, nếu không phải nhờ tôi giữ cổ áo gã thì gã đã rớt xuống luôn rồi.

Tôi không thấy bây giờ đâu liền thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là bọn chúng sợ nhiệt độ cao hay là sợ kiêu ánh sáng mạnh như thế này nữa, nếu vừa nãy bọn chúng nhìn thẳng vào nguồn sáng, đảm bảo hết tám chín phần là bọn nó bị mù luôn rồi, không có chuyện dễ dàng khôi phục trong dăm bữa nửa tháng. Nghĩ vậy tôi liền thở phào nhẹ nhõm, lo lay tỉnh trợ lý Lương. Tôi xóc ngang cánh tay đỡ người gã dậy định kéo lên trên, nhưng tên này thật sự đúng là phé vật, tôi chỉ có thể diu được gã đứng dậy, còn muốn đưa gã rời khỏi vị trí hiện tại thì hoàn toàn hết cách.

Sau khi để gã ngồi lại vững vàng, tôi quay sang kiểm tra lão Dương, hấn nheo mắt, vừa chửi thề vừa nhỏ nước bọt, nhưng cuối cùng vẫn có thể nhìn thấy, hấn nói với tôi: “Con mẹ nó, bản cũng không thèm nói trước một tiếng, tôi mà bị mù thì tôi liều mạng với cậu.”

Tôi mắng lại: “Mẹ nó chứ, cậu còn mặt mũi mà nói à, có biết tôi vừa cứu mạng cậu không? Hơn nữa cậu có mù đâu.”

Lão Dương nhìn nhìn xuống phía dưới: “Đừng nói nữa, trò này đúng là hữu hiệu, đám khỉ bỏ chạy hay chết cháy cả rồi?”

Tôi nói với hấn có lẽ chết cháy là không có khả năng, chắc là tạm thời bị đẩy lùi, nói không chừng còn có thể leo lên nữa, nhưng nếu chúng ta đã tìm ra cách đối phó với chúng thì cũng không cần phải sợ nữa, đạn tín hiệu vẫn còn mấy phát, cũng đủ đối phó thêm vài lần.

Những cái mặt nạ mà đám khỉ này đeo được làm rất tinh tế, điều khắc quả là rất giống người thật, chẳng lẽ lại có quan hệ với những pho tượng chúng ta đã nhìn thấy trên vách núi sao? Nhưng vì sao bọn chúng lại tấn công chúng ta?

Thật ra trước kia tôi có xem qua một quyển sách, nói rằng có một nền văn minh cổ đại hay huấn luyện những con tinh tinh để canh phòng giếng mỏ, sau khi nền văn minh cổ đại ấy bị hủy diệt, những con tinh tinh lớn đó lại đem những nội dung huấn luyện giết chóc mà chúng đã học được ra truyền lại cho đời kế tiếp, cứ như vậy cho đến mấy ngàn năm sau, hậu duệ của những con tinh tinh đó vẫn canh phòng giếng mỏ như cũ, thành ra những đội thám hiểm đi đến những nơi ấy để thăm dò hầu như bị giết sạch.

Nhưng những con khỉ này tất nhiên không thông minh bằng loài tinh tinh

lớn, lẽ ra không thể làm được chuyện có mức độ khó cao như vậy. Tôi vốn định hỏi trợ lý Lương, nhưng vừa nhìn đến sắc mặt gã thì biết có hỏi cũng uổng công, người này đã hoàn toàn rơi vào khủng hoảng mất rồi, nếu còn không được nghỉ ngơi, e rằng gã sẽ phát điên luôn mất.

Chúng tôi đợi ở đó gần mười mấy phút, cuối cùng không thấy có con khi nào xuất hiện bên dưới nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Lão Dương lấy ra một ít thức ăn đưa cho chúng tôi nhưng bị từ chối, vấn đề bây giờ không phải là đói mà là nghỉ ngơi không đủ, coi như cậu trực tiếp cho tôi ăn đường glucose tôi cũng không cách nào lết đi cho nổi.

Tôi dựa người trên mấy chạc cây, gối đầu trên ba lô, chỉ một thoáng liền thấy buồn ngủ, lão Dương với trợ lý Lương thì mơ mơ màng màng chẳng hơi đâu mà nói gì đến tôi. Ngay vào lúc tôi sắp ngủ thì bất thành lình có âm thanh va chạm liên tiếp từ phía trên truyền xuống, đồng thời cả cây thanh đồng rung mạnh từng hồi giống như có một con quái vật khổng lồ đang từ từ bò xuống.

Tôi thàn than thôi xong rồi, chỉ sợ lúc này đối phó với bầy khi đã lỡ đụng chạm đến thành phần nguy hiểm nào đó, chẳng lẽ lại là “Hộ Pháp” từ trên đó xuống sao? Đang không biết nên trốn vào đâu, đột nhiên có một bóng đen hạ xuống nhanh như chớp, rơi mạnh vào giữa chạc cây, một dòng dịch thể tanh hôi bắn lên mặt tôi.

Cú va chạm này vô cùng mạnh, cả cây thanh đồng đều bị chấn động, tôi còn suýt nữa bị ngã xuống, cả ba chúng tôi đều bị dọa cho hết hồn hết vía, một hồi lâu sau mới kịp phản ứng.

Lão Dương là người lấy lại bình tĩnh sớm nhất, hấn giơ cao cây đuốc soi cho chúng tôi qua xem là thứ gì rơi xuống. Chúng tôi đến gần quan sát mới thấy, không ngờ đó là một người bị kẹt lại giữa chạc cây, cơ thể méo mó vô cùng mất tự nhiên, ánh mắt trợn to, mặt mũi đầm máu, xương sườn lòi cả ra ngoài, vừa nhìn liền biết là chết vì bị ngã từ trên cao xuống.

Lão Dương đưa cây đuốc đến gần mặt người chết, bỗng nhiên kêu lên: “Khỉ chứ, là con rùa già họ Thái kia. Hóa ra cha này vẫn đi phía trước chúng ta, chẳng trách không thấy bọn họ đâu cả!”

Trợ lý Lương run rẩy đi qua, quan sát một lượt, lại dè lên ngực xác chết, máu liền trào ra từ miệng và mũi, gã thờ dài nói: “Chết vì ngã từ trên cao xuống, nội tạng nát hết cả rồi, sao lại bất cẩn để bị ngã như vậy?”

Tôi nhìn xuống phần chân, xương cốt đã lòi ra ngoài, cả cơ thể méo mó kỳ dị, chắc là do lúc rơi xuống bị va liên tục vào mấy cành cây đồng thau nên mới thành như vậy. Trợ lý Lương lại ấn lên tay chân xác chết, chợt gã hít vào một hơi lạnh: “Hai cậu, xem ra bên trên không phải là cao bình thường,

các cậu nhìn lão Thái xem, toàn bộ xương ống đều gãy vụn, nếu không phải rơi từ độ cao hàng trăm mét xuống thì cũng chẳng thể thành ra như vậy được.”

Tôi không khỏi âm thầm than khổ, vừa rồi cả bọn cứ cầm đầu cầm cổ mà leo, lên đến đây chắc cũng được khoảng năm sáu chục mét đã mệt rũ người ra kiểu này, nếu phía trên thực sự cao đến vậy thì làm sao mà leo cho nổi. Mà dù cho có leo lên được thì e rằng cũng đã đuối sức, làm không xong thì cũng sẽ dập thành mưới tám khúc giống như ông chú này vậy.

Nghĩ đến đó, tôi và trợ lý Lương đều lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Lão Dương chẳng hề nhìn thấy con đường phía trước mù mịt ra sao, thấy hai người như vậy liền vỗ vai tôi, rằng cho dù có mấy trăm mét, đường ngang thì cũng chỉ chạy vài giây là xong, chẳng qua bây giờ bị dựng lên thôi, có gì đáng lo đâu. Tôi nói dẹp cha cậu đi cho rồi, nói như cậu thì Everest chỉ cao có 8848 mét, cậu đạp xe đạp nửa giờ thì lên luôn đến đỉnh rồi! Bây giờ không phải là chúng ta chống lại lực ma sát mà là lực hấp dẫn của trái đất, biết không?

Lão Dương khoát tay với tôi tỏ vẻ không muốn tranh luận nữa, nói rồi đi qua tháo ba lô lên lưng lão Thái kia lôi hết đồ đạc bên trong ra ngoài xem thử có thứ gì chúng tôi có thể sử dụng không. Vừa nhìn qua liền mừng như điên, trong nhóm của trợ lý Lương, ông chú này với tên thanh niên gọi là Nhị Ma Tử kia là người mang những trang bị quan trọng, hầu hết thứ gì cũng có, đạn súng ngắn, vài ngòi nổ, súng tín hiệu, dây thừng, mừng nhất là đã tìm được một cái đèn pin, khi chú, nhớ lại tình cảnh cứ nơm nớp lo sợ cây đuốc bị tắt trong Thiên quan động lúc này, tôi thật muốn ôm hôn cái đèn pin này mấy cái, công nghệ hiện đại đúng là tuyệt vời.

Lão Dương đổi băng đạn, sắp xếp lại những thứ khác rồi mang lên lưng, nói với chúng tôi: “Đám lông dày kia chắc chắn vẫn còn ở bên dưới, chỗ này không thể ở lâu, chúng ta đừng nghỉ ngơi nữa, phải lập tức leo lên thôi, Thái Sơn các vị cũng từng leo qua rồi, 1300 mét đi đi về về chẳng phải cũng chỉ trong một ngày thôi sao? Không có gì cả, cứ coi như là đi tham quan du lịch đi.”

Sắc mặt trợ lý Lương có hơi tốt hơn một chút, gượng cười một tiếng, lấy hai ngón tay làm bộ bước đi, nói: “Anh Dương này... Thái Sơn là đi bộ lên, cứ xài chân là đến nơi, còn chúng ta bây giờ là từ hướng thẳng đứng, như vậy làm sao có thể nói là giống nhau được? Hơn nữa kia là phong cảnh nên thơ, nào là hải vân rồi thì quái thạch, còn ở đây có gì đâu.”

Lão Dương đá đá vào thân cây thanh đồng, nói: “Mẹ nó chứ, ông đây chỉ là ví von thôi, cây thanh đồng này tuy rằng thua xa phong cảnh Thái Sơn nhưng ít ra nó cũng rất đồ sộ đúng không, hai quý ngài chịu khó một chút đi,

đừng nhụt chí, thành công đã ở ngay trước mắt, mau mau thu xếp một chút rồi cả bọn nghiên răng nghiên lợi leo một hơi lên trên đỉnh, chắc chắn sẽ là cảnh đẹp.”

Tôi xoa bóp cái chân đã bắt đầu sưng lên, nói với hắn rằng không phải là không muốn nghiên răng mà thực sự chẳng còn cách nào khác, còn cố mà nghiên nữa thì răng cũng lòi ra khỏi cắm luôn. Tôi còn có thể gắng gượng được một chút chứ trợ lý Lương bây giờ chỉ còn lại nửa cái mạng, thay vì vội vàng tranh thủ mấy phút, tôi thấy nghỉ ngơi đầy đủ còn có hiệu quả hơn.

Trợ lý Lương cảm kích nhìn tôi, lão Dương thở dài, nói thôi được rồi, nhưng mà phải bỏ thi thể của ông chú kia xuống dưới, để ở trên này nhìn rất khó chịu

Tôi thấy khuôn mặt ông ta méo mó, bộ dạng chết không nhắm mắt, trong lòng cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng hai con ngươi muốn rớt ra khỏi hốc mắt kia đúng là có hơi đáng sợ, lúc này cũng chả cần đếm xỉa gì tới chuyện có đạo đức hay không, tôi cùng lão Dương định nâng thi thể lên khỏi chạc cây.

Từ trên cao rơi xuống, giữa đường sẽ va chạm với không ít những cành của cây thanh đồng, không bị rớt thẳng xuống đất nát bét thành một đồng cũng coi như là còn may mắn rồi. Lúc tôi nâng cái xác lên mới thấy trợ lý Lương nói quả không sai, cả thi thể mềm nhũn, giống như là toàn bộ xương cốt đều bị nát vụn. Vừa mới động đến, một lượng lớn máu từ trong xác chết liền chảy ra, men theo chạc cây chảy vào những hoa văn trên cây thanh đồng, sau đó lại chảy dọc theo giữa những hoa văn xuống phía dưới.

Tôi và trợ lý Lương cùng lúc phát hiện ra chuyện này, cả hai đều lặng đi. Trợ lý Lương ra hiệu cho chúng tôi dừng lại, mở đèn pin rọi vào những khe rãnh, sau đó nhìn sang chạc cây thanh đồng, nói: “Hai cậu, tôi đã biết đại khái cây thanh đồng này dùng để làm gì rồi!”

§25. Lễ Hiến Tế

Editor: Earl Panda

Beta: Tiểu Điệp

Tôi với lão Dương nghe hắn nói thế, liền đồng thanh hỏi xem hắn nghĩ ra gì rồi. Hắn gãi đầu gãi tai, bảo: “Tôi chỉ đoán đại khái vậy thôi. Có khả năng ngọn đồng thụ này không phải là điểm máu chốt, những khe rãnh trên mặt cây này có thể là dùng để tập trung nước lại, ví như nước mưa, máu hoặc sương đêm gì đó.”

Lão Dương liền hỏi hắn: “Có phải là giống như ngày xưa người ta gom sương đêm lại để pha trà dâng lên vua không? Thế thì nói làm gì? Toàn là nước không nguồn gốc cả.”

Trợ lý Lương lấy cây bút máy cạo ra một ít vết cặn màu đen trong rãnh. Đã trải qua hàng nghìn năm, không biết liệu những vết cặn này có phải chính là máu của tổ tiên đã khô cứng lại không, hay chỉ là nước mưa lắng đọng. Hắn nhìn mấy nhánh cây, nói: “Cây trông, phía dưới những cành cây này có cái gì đó trông như lưỡi lê lấy máu, thông với giữa con rắn hai thân, hẳn là nhánh cây này có công dụng gì đó với đàn tế thờ. Khả năng là nó có liên quan đến huyết tế.”

Tôi không hiểu lắm, nên trợ lý Lương đành nói rõ hơn về những khe rãnh này vì sao lại có liên quan đến huyết tế, và cách thức tiến hành huyết tế.

Trợ lý Lương nói, thời Tây Chu, lễ hiến tế tuy không tàn bạo bằng thời nhà Thương, nhưng việc hiến tế người sống là khó tránh khỏi, cái gọi là điểm khác nhau giữa hai thời chỉ là ở cách giết người mà thôi. Ví dụ như, hiến tế cho thần thổ địa thì đem người chôn sống, hiến tế cho thần lửa thì thiêu sống, còn hiến tế cho hà bá thì quẳng xuống sông.

Ở đây, một cây thanh đồng đại thụ cao ngút trời như thế này có khả năng là loại thần thụ Phù Tang nương mọc hoặc cây thần thờ Phục Hy, những loại thần thường phải dùng huyết tế.

Vừa rồi, máu của lão Thái chảy dọc theo cành cây thanh đồng, rồi vào giữa con rắn hai thân trên cây, rồi chảy thẳng xuống dưới. Nếu không phải vì đã có thiết kế sẵn thì máu không thể chảy một cách trơn tru như vậy được. Hơn nữa, trên bề mặt cành cây thanh đồng này có các dấu vết rất giống như lưỡi lê, như vậy là đã rõ, nơi này chắc chắn chỉ dùng để chuẩn bị tiến hành huyết tế.

Gọi là huyết tế, vì đại đa số lượng máu đều thấm hết vào đất. Lúc tế lễ, vật tế bị những nhánh cây thanh đồng đâm xuyên qua người mà chết, máu từ thi thể bị rút hết ra, chảy xuống rãnh giữa hai thân xà. Nếu máu không nửa đường đông lại thì sẽ chảy xuống tận rễ cây thanh đồng chôn sâu dưới lớp

nham thạch, tượng trưng cho việc lấy máu kính dâng lên thánh thần.

Nói ví von lên, thì các rãnh hoa văn trên cây tựa như các ống dẫn máu trong phòng giải phẫu, thi thể là bệnh nhân, máu chảy ra từ xác đọng lại dù là nhiều hay ít thì cuối cùng vẫn theo ống dẫn máu chảy xuống các ống nước ngầm bên dưới. Chỉ khác cái, ở đây các ống dẫn máu được làm hoa văn nhìn cứ như đồ để trang trí. Hẳn đó là lý do vì sao ở trên các con rắn hai thân đều có các rãnh được khắc rất sâu, không hợp với chuẩn mực thường thấy.

Những lễ hiến tế có quy mô lớn và tàn nhẫn như vậy, cho dù có là đất nước cường thịnh giàu có đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không dám tiến hành thường xuyên. Vì vậy, các ghi chép trong những sách cổ về điều này cũng chỉ toàn những thứ lễ tế vụn vặt, chứ còn cụ thể quá trình ra sao, cần bao nhiêu vật tế, không một ai có thể biết được.

Tôi nghe trợ lý Lương nói mà không khỏi nể phục trước trí tuệ của người xưa, đồng thời cũng cảm thấy có phần thất vọng. Một công trình vĩ đại như vậy lại chỉ là một công cụ giết người hàng loạt, thật là ngu xuẩn hết mức. Cứ nghĩ đến việc trên cành cây kia có biết bao nhiêu nô lệ đã bị đóng đinh treo lên đó, máu đổ xuống theo những khe rãnh, biến cả thân cây thành một cái cột đẫm máu, tôi lại thấy rùng mình như thể có khí lạnh đến thấu xương tỏa ra từ các rãnh trên thân cây thanh đồng.

Hơi chột dạ, tôi bèn nói với lão Dương: “Chúng ta đi nhanh lên tí đi, không chờ chốc nữa máu của lão Thái chảy xuống dưới, cái cây thần kia lại tưởng có người đến hiến tế, các cụ thánh thần trôi lên biến bọn mình thành vật tế thì tiêu.”

Lão Dương vốn không thêm để tâm đến lời của trợ lý Lương, liền nói với tôi: “Cậu đừng có tin lời hấn làm gì. Trung Hoa dân quốc thời đó móc đầu ra lăm dân số đến thế cho cậu đồ sát cơ chứ. Tôi thấy, số máu bị nghẽn ở đây là máu heo máu dê thì có, mà nói không chừng, mình bò lên trên chút nữa là thấy đặc sản thịt heo khô nghìn năm cắm ở trên á. Huống hồ, cho dù vật tế đó có là người đi chăng nữa, khi người đã chết thì máu sẽ đông rất nhanh, cậu yên tâm đi, ở trên này cao như vậy, máu làm sao mà trôi xuống tận dưới được? Hơn nữa, máu cậu á, có mà khiến các cụ phát tởm chứ ai thêm vào. Ngày xưa người ta sống gần gũi với thiên nhiên, toàn ăn rau cỏ tươi tốt không thuốc trừ sâu, toàn uống nước trong lành mát lạnh không ô nhiễm, thế nên máu người ta còn có chút vị ngọt. Chứ còn cậu, máu chảy ra, khẳng định các cụ uống vào là ngộ độc thực phẩm, tiêu chảy với táo bón ngay lập tức, thế nên mới nói đây toàn trò bịp cả.”

Tôi nghe xong gân trên trán trôi lên âm âm, không khỏi mở miệng mắng: “Tôi nhô vào, cái gì mà máu tôi có độc hả? Mẹ nó cứ phải vả vào mồm thì cậu mới yên được à?”

Trợ lý Lương trông tôi nổi cái liền giảng hòa: “Hai vị, cần phải biết xem xét thời thế nha, với tình hình hiện giờ mà còn nói đùa được. Mấy người có cảm thấy những cái cành cây này càng ngày càng xen dày đặc không? Nếu cứ thế này thì hẳn sẽ khó leo lên trên.”

Lão Dương nói: “Ở đây vốn cành cây lia chia chỗ dày chỗ thưa, phải là càng dày càng tốt chứ, ông anh tính bảo càng thưa càng tốt, tốt nhất là mỗi cành cây cách nhau hai mét đi, thế thì có mà chúng ta xếp đèo lên nhau mà leo lên à?”

Tôi bảo lão Dương: “Cậu đừng có mà kết luận vội. Tôi thấy nó cũng không ổn lắm đâu, cậu bật đèn pin lên xem thử xem.”

Lúc mới leo lên trên, chúng tôi vẫn dùng đuốc để chiếu sáng, vì cái đèn trong túi của lão Thái không còn dư dả pin gì cho cam nên chúng tôi không muốn lãng phí. Thế nhưng, giờ muốn soi rõ vật ở xa thì không dùng đuốc được.

Lão Dương bật đèn pin, chiếu ánh sáng lên trên. Chỉ thấy trên đỉnh đầu chúng tôi là những nhánh cây thanh đồng càng ngày càng đan xen dày đặc, mới chỉ lên có bảy, tám mét mà trông đã um tùm kín mít như bụi gai, nếu muốn tiếp tục leo lên nữa thì chỉ còn cách đổi hướng, đi ngược ra phía ngoài, sau đó dầm lên đầu nhọn của các nhánh cây mà bò lên. Tuy nhiên, làm như vậy còn nguy hiểm hơn cả việc bám sát thân cây thanh đồng mà trèo lên rất nhiều.

Chuyện đã đến nước này, thì phía trước có là hang hùm hang gấu tôi cũng muốn xông pha. Lão Dương bảo chúng tôi đứng yên tại chỗ, rồi hẳn bò ra các nhánh cây bên ngoài trước, sau đó ném một đầu sợi dây thừng kiếm được từ chỗ lão Thái xuống dưới. Tôi với trợ lý Lương nắm lấy sợi dây, theo đó trèo lên.

Nhìn qua nhìn lại, tình hình đã không còn giống như lúc ở phía dưới trông lên nữa. Các nhánh cây thanh đồng xen nhau dày đặc đến mức không còn chỗ để chen tay vào. Tôi leo được một đoạn, bụng thòm nhủ, thảo nào lão Thái lại dễ ngã xuống đến vậy, trông chiều hướng này đây, càng đi lên nữa càng ít chỗ để đặt chân, chỉ cần không cẩn thận, hoặc bị gió lùa mạnh một cái, là được xuống dưới kia nhắm rượu với lão Thái ngay.

Lúc này lão Dương leo rất nhanh, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà đi gọi hẳn nữa, chỉ có thể vừa lấy lại tinh thần, vừa gắng không để bị tụt lại phía sau, đồng thời luôn luôn tự nhắc nhở bản thân cẩn thận kéo trượt chân ngã. Cây đuốc lúc này không được sử dụng nữa, vì căn bản chẳng ai còn rảnh tay để mà vừa cầm vừa leo. Tôi đành đập tắt đuốc rồi đeo ở bên hông mình.

Địa hình đoạn đường này vô cùng nguy hiểm nên hầu như không một ai

dám mở mồm nói năng gì. Rất nhanh, dưới ánh sáng đèn pin, tôi chợt phát hiện vách tường đá xung quanh cây thanh đồng bắt đầu thay đổi. Những thạch nhũ thiên nhiên xuất hiện cùng với muối mỏ hòa tan, hiển nhiên quy mô nơi này đã vượt quá khả năng kiến tạo của con người, quãng hang động trên này hẳn là hình thành hoàn toàn tự nhiên.

Càng đi, vách tường đá càng thu hẹp lại. Tôi nhìn thấy trên hai bên vách đá bắt đầu xuất hiện nhiều hang, hốc lớn nhỏ khác nhau, cũng không sâu lắm, vừa đủ nhìn thấy đáy. Bên trong các hang, hốc có chứa mấy cái gì đó, khi chiếu đèn pin lên sẽ có những phản ứng nhất định. Điều này khiến tôi thấy bất an, nhưng vách đá cách chúng tôi những hơn mười mét, kể cả cho dù có chuyện gì xấu, tôi cũng không tin là nó có thể gây ảnh hưởng được đến chúng tôi.

Tôi mãi chú ý đến mấy cái hang hốc trên vách đá, không để ý lão Dương với trợ lý Lương ở phía trên đã dừng lại tự lúc nào. Mãi cho đến khi va đúng vào móng trợ lý Lương tôi mới giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên đó xuất hiện rất nhiều con khỉ đeo mặt nạ, giống bọn khỉ mà chúng tôi lúc trước gặp ở dưới kia.

Nhìn kỹ lần nữa, tôi mới phát hiện ra những con khỉ này đều đã chết. Xác khỉ bị gió nóng sấy cho khô quắt, méo mó kì dị. Tay chân mắc cả vào các cành cây đan xen dày đặc nên xác mới không bị rơi xuống. Cả thảy có hơn mười xác khỉ – mà kỳ quái thay, xác đã khô quắt rồi nhưng mặt nạ vẫn không bị rớt ra – yên lặng đứng đó nhìn chúng tôi chằm chằm, tựa như chúng có thể bất thành linh sống lại bất cứ lúc nào.

Chúng tôi chậm chậm tiến lại gần, chú ý quan sát những thứ kỳ quái này.

Cơ thể bọn khỉ dường như bị mắc một loại bệnh ngoài da nào đó, lông tóc phần lớn bị bóc ra, để lộ lớp da màu xám trắng trông khá giống với da người, thế nhưng khi nhìn kĩ lại thấy các vết lốm đốm rất rõ ràng. Vóc dáng những con khỉ này khoảng cỡ bằng một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi (đương nhiên là không tính Diêu Minh (Yao Ming =]])) rồi), hoặc có thể lớn hơn một chút, tôi không chắc lắm. Trong cái tình huống như thế này, tôi còn hơi đầu mà nhìn người đoán chiều cao.

Mặt nạ của bọn khỉ nhìn qua thì là làm bằng đá, được mài một cách vô cùng hoàn hảo, hoàn hảo đến mức tôi còn nghi là nó được làm bằng gốm sứ. Đến xem chỗ mặt nạ gắn vào mặt bọn khỉ mới thấy, cái mặt nạ này dường như đã được in hẳn vào thịt, hẳn là dùng một phương pháp đâm máu nào đó, khiến mặt nạ lẫn da thịt dính lẫn lộn cả vào nhau.

Xác khỉ phần lớn đều còn nguyên vẹn, còn lại một số ít chỉ có tay với chân. Đại khái là do thời gian đã quá lâu năm, xác khô quắt đến mức tự nhiên vỡ vụn.

Trợ lý Lương ngăn chúng tôi leo lên trước. Hắn chỉ vào một cái xác khô, nói: “Chờ một chút, tôi thấy tư thế mấy con khỉ này có hơi kỳ dị, hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải, đợi tôi đến nhìn kỹ xem sao.”

Lão Dương nói với hắn: “Ông anh lảm chuyện nó vừa vừa thôi, cái gì cũng hết xem rồi ngắm. Làm ơn cẩn thận chút cho tôi nhờ, coi chừng lát nữa mấy con khỉ kia nó ngứa mắt ông thì bỏ xừ!”

Trợ lý Lương không để ý đến lời của lão Dương, rón rén đến gần một cái xác khỉ gần nhất, cầm lấy cái mặt nạ của nó. Da mặt khô quắt lập tức rạn nứt, trợ lý Lương nhẹ nhõm kéo cả cái mặt nạ xuống. Hắn dí lại gần bộ mặt của cái xác khô nhìn ngó một lúc, rồi quay đầu nói với chúng tôi: “Hai... vị, cái này... hình như không phải là khỉ, đây là... mặt người a.”

§26. Li Cỗ

Editor: Earl Panda

Beta: Tiểu Điệp

Hai con mắt của cái xác đã bị phân hủy tiêu đi mất, chỉ còn lại hai hốc mắt tối om. Miệng xác mở lớn đến mức khó tin, lộ ra hàm răng thiếu lỗ chỗ. Bộ mặt vì khô quắt nên biến dạng méo mó, trông rất dữ tợn, khiến không ai dám nhìn thẳng vào. Mà dựa vào hàm răng là có thể thấy, cái xác khô này không phải là xác khi, mà chính là xác người không chệch đi đâu được!

Lão Dương ngây người một lúc, nói: “Thế này là sao? Lão Ngô, cậu vừa mới nói nó là khi cơ mà? Đây... cái này... là người nha.”

Tôi cũng lắp bắp: “Tôi... tôi cũng chẳng biết. Vừa nãy tôi đánh rớt cái mặt nạ, rõ ràng là khi mà, một con khi lông vàng hảnh hoi cơ. Đây... này... Giờ à, đúng là điên cái đầu.” Tôi vò đầu bứt tóc cố gắng nhớ lại xem có phải lúc ấy vì sáng tối mập mờ quá nên mắt mình nhìn lộn hay không.

Bỗng nhiên, trợ lý Lương khoát tay, ý bảo tôi đừng chạm vào thi thể. Sau đó, hắn cẩn thận đứng thẳng người lên, lật mặt sau của cái mặt nạ ra nhìn. Tôi thấy đằng sau chiếc mặt nạ, ở vị trí miệng có gò lên những hình xoắn ốc to bằng nắm tay, trông như vỏ ốc sên, bên trên lại có một lỗ nhỏ. Trợ lý Lương cầm chiếc mặt nạ ước thử vào mặt mình, sau đó quay đầu nói với chúng tôi: “Cái mặt nạ này hình như phải há miệng ra mới đeo lên được.”

Lão Dương ngạc nhiên nói: “Gắn vào miệng á? Tức là nhét cả một cái cục vô miệng cho tắc thở á? Vậy khó chịu chết.”

Tôi trông mấy cái xác khô mồm ngoác ra rất rộng, bèn nói với trợ lý Lương: “Lẽ nào mấy cái vỏ ốc sên này có gì kỳ lạ chẳng, anh thử đập vỡ nó ra xem. Cái mặt nạ này độ dài vừa đủ cho mặt một con khi, nếu gắn vào miệng thì chỗ mắt lại bị che khuất mất. Chắc chắn là có cách gì đó khác đây.”

Trợ lý Lương nghe vậy bèn chọc chiếc bút máy vào bên trong cái lỗ nhỏ, cố sức cạy ra. Cái “vỏ ốc sên” tức thì vỡ vụn, để lộ bên trong có một khúc gì đó dài dài trông như cái càng cua. Trợ lý Lương liền cạy nó ra thì phát hiện đó là một loại sâu bọ kỳ lạ chưa thấy ở đâu bao giờ, đã bị hóa thạch, chỉ cần dùng lực mạnh một chút là đứt thành nhiều đoạn ngay.

“Xem ra, cái mặt nạ này không phải là do tự nguyện đeo lên đâu.” Trợ lý Lương cau mày nói. “Cơ mà thứ này chắc chắn là đồ nhân tạo. Hai người nhìn hoa văn ở mặt trong cái mặt nạ mà xem, hoa văn này khá giống với hoa văn trên con rắn hai thân trên cây, rõ ràng là người đục cái mặt nạ này với người đục ra cây thanh đồng có liên quan mật thiết với nhau.”

Lão Dương cầm lấy cái mặt nạ, hứng chí nhìn ngắm đến nửa ngày, nói: “Này hay đây là cụ Sâu thời Tây Chu, không chừng đến giờ đã tuyệt chủng rồi, chẳng trách chúng ta không nhận ra là phải. Ai da, mấy người nhìn coi nè, con sâu này chỉ còn có một nửa.”

Nói xong, hắn nhìn chúng tôi, hỏi: “Thế nửa còn lại ở chỗ nào nhỉ?”

Con sâu nằm cuộn tròn trên phần gồ lên để gắn vào miệng của cái mặt nạ. Như vậy, nửa còn lại của con sâu chỉ nằm ở một nơi. Tôi nghĩ vậy, rồi vô thức nhìn vào cái miệng đang há to của cái xác khô, quả nhiên thấy trong khoang miệng tối om có một nửa con sâu đang bám trên đầu lưỡi. Con sâu khô quắt cắm vào yết hầu cái xác, dường như đang chui vào trong. Vì thi thể bị rửa hết thịt trông rất giống với con sâu hóa thạch, nên nếu không để ý kỹ thì sẽ nhầm tưởng con sâu này là phần lưỡi của thi thể.

Trợ lý Lương thấy thế, chợt biến sắc, kêu lên: “Mau ném đi, ném đi! Ôi ông giời của tôi ơi, nhanh ném nó đi! Cái mặt nạ đó có khi là vật thể sống đấy!” Nói xong hắn vung tay hất văng cái mặt nạ trong tay lão Dương ra. Chiếc mặt nạ nhanh chóng rơi vào trong bóng tối, đập vào các nhánh cây, bốp một tiếng, vỡ nát.

Lão Dương giật mình kinh hoàng, thiếu chút nữa trượt chân rơi tòm xuống luôn, liền gào lên hỏi hắn có phải bị thần kinh hay không, cái quái gì mà mặt nạ là vật thể sống cơ chứ?

Trợ lý Lương khụ một tiếng, hình như là đang hồi hận. Hắn vò đầu bứt tai, nhú mày nói: “Thật hổ thẹn, sao tôi lại ngu đến thế kia chứ, thế mà trước đây không nghĩ ra... Cây đồng thụ này, cách hiển tế này, nói rõ chúng nhất định không phải là tác phẩm của người Hán chúng ta, ôi chao, tôi đúng là ngu ngốc mà, ngu đến hết nói nổi luôn!”

“Ông đang làm nhầm cái mẹ gì thế?”, lão Dương phát cáu, “Cái gì mà ngu ngốc, liên quan chớ gì đến cái mặt nạ? Có gì cứ nói thẳng toẹt ra đi xem nào!”

Trợ lý Lương khoát tay áo, nói: “Không phải, anh kiên nhẫn nghe tôi nói hết cái nào, chuyện này phải kể từ đầu cơ, à mà, biết nói thế nào nhỉ? Kia phải bắt đầu từ chuyện huyết tế chúng ta vừa mới nói...”

Hóa ra, loại cúng tế bằng máu này chủ yếu phổ biến ở các dân tộc thiểu số thời Tây Chu, tất nhiên là khác với các dân tộc thiểu số thời hiện đại bây giờ. Người dân của các dân tộc thiểu số này hầu hết đều đã biến mất, có lẽ là đã nhập với người Hán. Một lễ huyết tế với quy mô lớn như vậy, trong chính sử của người Hán không có ghi chép lại, nhưng trong vài di chỉ còn sót lại của một số dân tộc ít người thì có lẽ sẽ nhắc đến. Đáng tiếc, bởi vì ngôn ngữ chữ viết thất truyền đã lâu, nên tư liệu tỉ mỉ về loại huyết tế này lại càng coi như

không có.

Mà, các thánh địa để thờ cúng của các dân tộc thiểu số này đều rất linh thiêng, không chỉ có người canh gác cẩn mật mà đồng thời còn có thể được tế sư nào đó phù phép, bảo vệ thần linh không bị người ngoài quấy rầy. Tương truyền, quá trình phù phép cực kỳ thần bí, loại dị thuật này lưu truyền cho đến tận bây giờ, được thần thánh hóa lên thành một thứ cổ thuật vạn năng không gì không làm được y như trong tiểu thuyết.

Trợ lý Lương còn nói, cổ thuật bắt đầu phân chia từ thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, đến thời Tống lại chia ra một lần nữa. Cổ thuật thời trước Tần cực kỳ lợi hại, lợi hại đến mức cũng giống như mấy cái siêu năng lực trong truyện tranh thời bây giờ vậy. Tuy nhiên, cổ thuật này chủ yếu dựa vào sâu bọ, nên có một thời kỳ, nó được gọi là mãnh trùng thuật. Những chiếc mặt nạ mà bọn khỉ và xác khô đeo này rất bí hiểm, có khả năng đó là kết quả của loại cổ thuật từ thời xa xưa này.

Hắn bảo, hắn từng nghe nói đến một loại cổ thuật, gọi là Li cô, có thể khiến người ta trở nên hiếu chiến. Mà hóa thạch con sâu đang cắm vào yết hầu ở mặt sau chiếc mặt nạ kia có thể chính là nguyên hình của Li cô từ thời xưa. Có khả năng loại sâu này gây ảnh hưởng đến hệ thần kinh của động vật, khiến động vật trở nên hiếu chiến, tấn công người lạ. Thế nên, khi bị tôi đánh cho rớt vỡ mặt nạ, mấy con khỉ liền khôi phục bản tính, theo bản năng bỏ chạy khỏi chúng tôi.

Li cô có thể sinh sôi nảy nở trong cơ thể của vật chủ, đợi khi vật chủ chết đi, chúng liền bám vào một chỗ nào đó, ví dụ như là mặt sau cái mặt nạ này chẳng hạn, chờ vật chủ kế tiếp tới gần, rồi bằng cách nào đó kí sinh trên người vật chủ.

Cái xác khô này, không chừng là một người thợ săn đến đây săn bắn, vô tình đụng phải Li cô đang trong trạng thái ngủ đông, kết quả là bị cái tà thuật cổ xưa này cho lãnh đủ.

Tất nhiên, chưa ai tìm ra được bất cứ một tài liệu nào ghi chép về cái của Li cô gì gì đó đó này, cũng chẳng biết có đúng sự thực hay không, chỉ có điều, trong mặt nạ này có hóa thạch con sâu đang thâm nhập vào yết hầu người, thôi thì chả biết thực hay hư, nhưng chắc chắn đây không phải chuyện bình thường, cứ phòng bị cẩn thận là tốt nhất.

Nghe trợ lý Lương nói vậy, toàn thân tôi nổi da gà da vịt. Thực ra, trong mấy tư liệu mà ông Tề ông có đưa cho tôi cũng có nhắc đến những chuyện tương tự, thế nhưng lúc đó tôi chỉ xem qua loa, bụng bảo dạ rằng này đây có phải phim truyện chiều thứ bảy của điện ảnh nước nhà đâu, nào ngờ, bây giờ mới ngộ ra, phim khoa học viễn tưởng của Mỹ cũng còn phải học hỏi kĩ thuật của tổ tông nhà ta chán, thật không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Quay đầu nhìn lại, cái thây khô quắt quủ dí vẫn đứng im không nhúc nhích như cũ, chiếc mặt nạ trắng bệch tự tiểu phi tiểu, tựa hồ đang liếm môi chờ chúng tôi xấp đến gần.

Lão Dương sắc mặt có chút khó coi, nói thảm hỏi trợ lý Lương: “Nghe ông anh nói cũng kinh khủng quá đi à, vậy giả sử bị cái con Li cô này nó dính vô người, lập tức lòi nó ra thì vẫn sống phải không? Không tai họa ngầm phải không?”

Trợ lý Lương nói: “Tôi cũng chẳng biết. Li cổ rất khó giải, tôi nghĩ, nếu một khi đi bị nó dính vào người thì chắc chắn không chỉ đơn giản là lòi nó ra là xong đâu. Loại chuyện này, chúng ta vẫn cứ đề phòng thì tốt hơn, cứ cố gắng tránh xa những cái xác khô này là được. Lão Thái trước cũng là trượt chân ngã từ nơi này xuống, lão là người từng trải như vậy, có khi lại không phải là do trượt chân đâu. Phải cẩn thận một chút.”

Lão Dương nhú màu, cứ như là muốn nói cái gì, nhưng lại không nói thành lời được. Tôi liền hỏi hẳn, với tình hình này thì còn phải trèo đến lúc nào nữa đây, nhờ chẳng may phía trên các nhánh cây cũng dày đặc thể này thì có mà leo cho đến khi chết vì mệt cũng không lên được tới đỉnh. Lão Dương bảo tôi rằng, may ra thì phía trên nó có thể sẽ thừa bớt. Lúc hẳn leo tay chỉ có một cái đèn pin bé xiu xiu, chiếu sáng rất kém, nên không để ý thấy những xác khô này, cũng không có con khỉ nào bất ngờ đánh úp hẳn. Với lại, giờ hẳn cũng chả biết mình đang ở cái chỗ quái nào, nhưng dù sao thì, các cụ dạy “tự cổ Hoa Sơn nhất căn trụ”, xưa nay lên Hoa Sơn chỉ có một cái rễ cột to oành, cứ leo lên riết cũng không bắn sang nơi khác được đâu.

Tôi cảm thấy nơi này không thích hợp để ở lâu, liền bảo bọn họ trước tiên cứ qua một đoạn này đã rồi hẵng tính tiếp. Đứng cùng chỗ với trợ lý Lương còn có một ông chủ béo nữa, ông này rất có khả năng sẽ leo lên trước chúng tôi. Nếu mà ông ta lên tới trên đỉnh trước thì sẽ hơi bị phiền phức. Nhờ đâu có phục kích, ba chúng tôi không chừng sẽ chết không rõ ràng.

Lão Dương nói: “Nói có lý, cậu chờ một chút, tôi đi đốt ít pháo sáng, để xem trên ấy nó có phục kích gì không.” Nói xong hẳn lòi ra khẩu súng báo hiệu, chia lên phía trên, bắn một đường thẳng tắp.

Đạn tín hiệu bay lên, không nghe tiếng chạm tới đỉnh, lòng tôi nôn nao một trận hồi hộp. Loại đạn này tôi thiếu phải lên đến được hai trăm mét, vậy tức là còn phải leo ít nhất hai trăm mét nữa, ha hả, này thật là nản muốn chết quá đi.

Đạn tín hiệu cháy bùng, nhìn lên trước, quả nhiên là phía trên một đoạn không xa nữa các cành cây cũng càng thưa thớt lỏng lẻo dần, không hiểu vì sao lại thiết kế như vậy. Hơn nữa, nhìn cao lên nữa, phạm vi hai trăm mét

không phải là giới hạn, tôi còn có thể thấy một vài thứ nữa, tuy là không sao nói được nó là cái gì.

Đạn tín hiệu rơi xuống, lão Dương nhìn kỹ một lúc, rồi nói: “Xem ra ông chủ mập Quảng Đông kia không có phục kích ở phía trên, nói không chừng chỉ có mình lão Thái còn sống nhăn răng mà chạy đến đây, dù sao thì cái đám quan tài trận bên ngoài kia nom chẳng khả quan gì mấy... A, này, cái gì thế kia?”

Khi đạn tín hiệu rơi xuống cách khoảng hơn sáu mươi mét, chúng tôi chợt nhìn thấy cái gì đó gồ ghề nổi lên trên một đoạn thân cây thanh đồng. Nhìn kỹ, tôi tức thì cảm thấy sau ót tê rần rần, mồ hôi lạnh ứa ra tận lòng bàn chân: cách cả bọn chừng mười mét, trên thân cây thanh đồng trồi lên một bộ mặt. Không, phải nói đó là một chiếc mặt nạ hình dạng rất quỷ dị.

§27. Lăng Không

Editor: Dừa

Beta: Tiêu Diệp Nhi

Pháo hiệu tiếp tục rơi xuống, lướt qua khu vực này, chợt thấy cả một vùng xung quanh chuyển động tránh đường cho quả cầu nóng sáng, nhìn qua giống hệt một rừng côn trùng mặt người lúc nhúc.

Đây hẳn là ly cổ mà trợ lý Lương đã nhắc đến, người xưa nuôi dưỡng chúng trong những chiếc mặt nạ đặc biệt, không ngờ đã sinh sôi nảy nở tới mức này. Lúc đầu tôi còn bán tín bán nghi, ai ngờ nhanh như vậy đã đụng phải nguyên một đoàn thể này.

Chúng bám chi chít vào những khe nứt trên cây Thanh Đồng, khi ánh sáng lướt qua thì bày ra vô vàn biểu tình khác nhau, có đau đớn, có u buồn, có dữ tợn, có cả cười âm hiểm... Tôi chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng nào quý dị như thế, lông tơ trên người dựng đứng cả lên.

Trợ lý Lương lúc này giải thích hùng hồn lắm, giờ tận mắt thấy thứ này rồi cũng lắp bắp, run rẩy nói với tôi: “Hai... hai vị tiểu ca, mấy thứ đó đều còn sống cả, ly cổ còn bám ngay phía dưới đó, chúng ta làm sao bây giờ, sao mà đi qua được?”

“Đừng hoảng hốt,” lão Dương nói, “Anh xem, bọn chúng có phản ứng với pháo hiệu, chứng tỏ chúng là loài sợ ánh sáng và nhiệt độ, chúng ta đốt đuốc rồi từ từ tiến tới, bọn chúng chắc không dám đụng vào chúng ta đâu.”

Tôi lắc đầu: “Không thể chắc chắn như vậy được, pháo hiệu có độ sáng và độ nóng rất cao, tất nhiên bọn chúng sẽ sợ, còn cây đuốc thì không được như thế. Cậu đừng quên đám khí lúc này, thấy pháo hiệu thì bỏ chạy, còn khi cậu dùng đuốc dọa thì bọn chúng lại chỉ lùi ra sau một chút mà thôi. Tôi chỉ sợ cậu đốt đuốc trèo lên chẳng những không qua được mà còn dẫn bọn chúng đến bao vây chúng ta, lúc đó muốn thoát cũng khó.”

“Vậy cậu nói giờ phải làm sao?” Lão Dương hỏi tôi, “Cậu nghĩ ra phương án gì rồi?”

Tôi đáp: “Phương án thực sự thì tôi không có, chỉ là có một cách mới nghĩ ra, không biết có thực hiện được không.”

Lão Dương sốt ruột: “Tôi biết cậu nhiều mưu ma chước quỷ, có gì cứ nói luôn đi.”

Tôi chỉ vạch núi đá cách đó hơn hai chục thước: “Trực tiếp tiến lên như vậy rất nguy hiểm, nếu như lời trợ lý Lương nói là đúng, lũ bọ kia chắc chắn có cách leo lên mặt chúng ta. Trực tiếp xông vào đó chẳng khác nào ôm bom

cảm tử, chỉ bằng đi đường vòng. Cậu có cách nào giúp chúng ta tới được chỗ vách đá đó không, trên đó có nhiều hõm đá nên không khó đi lắm, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi đôi chút.”

Lão Dương nhìn hướng tay tôi chỉ, kêu lên: “Này... Xa thế? Tới đó sao?”

Tôi gật đầu, ra hiệu: “Tôi mới nghĩ ra cách này thôi, không phải chúng ta có dây thừng sao? Cậu xem thử đủ dài hay không, nếu không đủ thì chỉ còn cách leo xuống thôi, lần sau xách súng phun lửa tới.”

Lão Dương tháo cuộn dây thừng bên hông ra, thứ này vốn là hàng chôm được trên người lão Thái, bên trên có nhãn U.aa. Đây là loại dây thừng leo núi tốt nhất thế giới, là thứ bộ đội đặc chủng thường sử dụng, xem ra bọn họ cũng đầu tư bọn tiền vào trang bị chứ chơi à.

Lần trước đi Lỗ Vương cung tôi có giúp chú Ba chuẩn bị tư trang hành lý, tìm hiểu qua không ít thông tin, thế nên tôi biết, loại dây thừng này nếu đường kính thân trên 10 mm có thể chịu được sức nặng lên đến ba tấn (dù là lực tác động đột ngột), thừa sức chịu được trọng lượng của ba người chúng tôi.

Sức chịu đựng thì đủ, chỉ không biết độ dài có đủ không thôi. Lão Dương bung dây ra xem xét, không khỏi than một tiếng, độ dài sợi dây chỉ hơn mười thước, còn thiếu một đoạn khá dài mới tới được bên kia.

“Làm sao đây?”, lão Dương hỏi tôi, “Có nối thêm thắt lưng của chúng ta cũng không đủ.”

Tôi vắn vế sợi thừng, chợt phát hiện đây là loại thừng bện đôi 16 mm, nhanh trí nói: “Không cần lo. Chúng ta tước đôi sợi thừng này ra, nối vào làm một là được.”

“Tiểu Ngô ca, được thật chứ? Dây thừng mỏng như vậy không sợ đứt sao?” Trọ lý Lương nói: “Cậu xem, sợi thừng này còn mỏng hơn cọng bún, dù có vội mấy thì cũng đừng kích động nha.”

“Tạp chí nước ngoài đều nói thế cả, chắc cũng không đến nỗi lừa chúng ta đâu.”

Tôi tước lớp lưới bảo vệ bên ngoài dây thừng, lôi ra một sợi dây nylon mỏng tang, tự mình nuốt một ngụm nước bọt. Con mẹ nó, thực sự mỏng đến phát sợ, theo lẽ thường sợi dây mỏng cỡ đó không tài nào chịu nổi trọng lượng của ba người chúng tôi. Nhưng mà tài liệu nước ngoài quả thực có nói, dây nylon chịu lực đường kính 8 mm có thể dùng làm thang dây leo núi, chỉ cần không tác động lên đó lực kéo quá mạnh thì dây không dễ đứt. Tuy nhiên, sử dụng loại thừng này có độ nguy hiểm nhất định, do đó bình thường vẫn dùng hai sợi bện vào nhau. Chúng tôi giờ chỉ dùng một, chắc phải cầu Trời khẩn Phật thương tình cho.

Thôi thì cứ tin tưởng công nghệ cao đi, tôi nghĩ, dù sao cũng không đến nỗi xui xẻo vậy chứ?

Tôi đưa sợi thừng đã được nối chặt cho lão Dương, hấn lôi từ ba lô ra một cái ấm nước, thắt một nút thủy thủ thật chắc vào đó làm quả nặng, dùng sức ném về hướng đối diện, sau vài lần thất bại cũng quán được vào một mảng đá phía bên kia. Chúng tôi kéo thử, sợi thừng căng như dây đàn, vô cùng chắc chắn.

“Được rồi,” Lão Dương nói, “Mẹ kiếp, cuối cùng cũng được. Này lão Ngô, dây thừng thì không nói, nhưng lỗ mảng đá bên kia không chắc chắn thì sao?”

“Tôi không biết.” Tôi nói, thầm nghĩ nếu tảng đá kia không chắc chắn, tôi đại khái sẽ văng trở lại chỗ Thanh Đồng thụ này, tốt số chút thì đâm thẳng vào thân cây, nửa sống nửa chết, còn xui xẻo thì trực tiếp rớt vào chỗ mấy chạc cây, bị đâm chi chít như cái sàng.

Đầu dây bên này được buộc vào một nhánh cây Thanh Đồng, lão Dương thắt một nút rất đặc biệt, khi chúng tôi đi qua rồi có thể từ bên đó tháo nút buộc bên này. Tôi nhìn cái nút phức tạp đó đến hoa cả mắt, hỏi hấn học được ở đâu, hấn nói là trong tù.

Chuẩn bị đâu ra đấy rồi tôi kéo kéo sợi thừng, xác định cả hai đầu đều chắc chắn mới bảo họ đi trước đi. Đáp lại tôi là sự bất động của cả hai, tôi quay lại nhìn, thấy bọn họ dùng ánh mắt có-chết-ông-đây-cũng-không-làm-người-đầu-tiên nhìn lại tôi. Đương nhiên, người dám đi đầu tiên trên sợi dây mỏng manh như thế cần một lá gan vô cùng lớn. Tôi nói hai lần nữa, hai người kia vẫn lắc đầu, tôi thầm mắng một tiếng, bất chấp khó khăn xông pha đầu tiên.

Trước khi đi, tôi lần lượt đưa phách tử liêu và ba lô cho lão Dương và trợ lý Lương, cố gắng giảm trọng lượng trên người hết mức có thể, mấy thứ này có thể buộc vào đầu dây bên này, đợi lát nữa lão Dương biểu diễn màn cách không cởi nút thì lôi luôn chúng nó qua, kéo lên là được. Lão Dương ở lại bên này cũng không an tâm, lén lấy súng của hấn đưa cho tôi, giữa đường lỗ có phát sinh chuyện gì cũng còn có cái mà xoay xở.

Tôi cảm thán một tiếng, rất có cảm giác của chiến sĩ “quyết tử cho tổ quốc quyết sinh”, vồ vồ vai hai người, quay đầu lại bước lên sợi dây.

Chân vừa đặt lên sợi thừng, trong chốc lát thân kinh tôi cũng căng ra như sợi dây bên dưới, nhắm mắt nghiền răng chờ đợi tiếng đứt thật ngọt. Không ngờ sợi dây này thực sự không hề bị đứt, chỉ phát ra thanh âm kéo kẹt vô cùng khó chịu từ hai đầu dây bị buộc chặt.

Lòng tôi kêu gào đừng nhìn xuống, nhưng mắt vẫn không tự chủ được liếc

một cái, ông trời ơi! Tôi rên một tiếng, lập tức quay đầu, nhắm mắt niệm A di đà Phật!

Lão Dương kêu lên: “Ê lão Ngô, cậu còn dùng dằng ở đó làm gì? Đi mau đi, càng đợi lâu càng nguy hiểm!”

Tôi ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời nhà hấn, hít sâu một hơi, động tay chân bắt đầu di chuyển. Loại thừng này có độ co dãn nhất định, sau mỗi bước đi đều rung lắc vô cùng dữ dội, tôi trèo kiểu này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa sợi dây lại quá nhỏ, nắm đầu tay kinh khủng, chỉ lát sau đã thấy có chút lực bắt tòng tâm. Càng về sau đầu óc tôi lại càng trống rỗng, chẳng biết mình làm sao mà đến được bên kia nữa, chân nhũn cả ra, vừa chạm tới mảng đá đã ôm chặt lấy, thở hồng hộc.

Tôi mang theo cây đuốc sang bên này, đốt lên rồi cắm nó qua một bên, lại nhìn về chỗ bọn lão Dương, thấy trợ lý Lương đang leo lên sợi dây, răng đánh càm cạp vào nhau. Lão Dương ở phía sau giữ chặt hấn, bảo đừng đi vội, rồi nói tôi trước hết xem xét tình hình bên đó đã, nếu leo lên không được hay có gì nguy hiểm thì có thể tiết kiệm chút sức lực.

Tôi xem xét mấy cái hang chung quanh, tất cả chỉ cao cỡ nửa thân người, chắc là nhân tạo, có điều trải qua mấy ngàn năm xâm thực, bên trên xuất hiện không ít thạch nhũ vừa thành hình, không khí trong hang rất ẩm ướt. Những cái hang ở đây có lẽ có liên quan tới công trình đục cây đại thụ khổng lồ năm đó.

Tôi nhìn lên trên, mấy hang này cách nhau khoảng ba bốn thước, tuy trèo lên khá cách quãng nhưng cũng không quá khó khăn. Phía trong nham động trống không, chẳng có gì nguy hiểm, vừa rồi ở trên cây nhìn qua còn thấy bên trong có thứ gì đó, giờ mới biết chỉ là ảo giác. Nơi này quá thiếu sáng, thành ra thần kinh không tránh khỏi có hơi mẫn cảm.

Tôi vừa an ủi chính mình vừa xác nhận, sau đó hất đầu ra dấu cho lão Dương.

Lão Dương vỗ vỗ trợ lý Lương bảo đi trước, hấn lấy tay xoa mặt mình, bò lên dây đi về phía tôi.

Xem trợ lý Lương đi dây thừng quả là khảo nghiệm thần kinh con người, quá trình thế nào tôi vẫn là không nên nói ra thì hơn, mười phút sau tôi nói chung cũng giơ tay ra kéo được vị sư phụ mờ mờ hơi ướt đầm kia qua hấn chỗ mình.

Lão Dương đi sau cùng. Hấn hít một hơi sâu, buộc đèn pin vào tay, kiểm tra lại nút buộc bên kia một lần nữa rồi mới bò lên sợi thừng. Hấn bò rất nhanh, mới đó mà đã đi được một nửa đoạn đường, chợt đầu dây buộc vào mảng đá bên này phát ra một âm thanh kì quái. Cả ba chúng tôi đều bắt

động, lão Dương mặt tái mét liếc nhìn tôi, tôi quay đầu lại nhìn, tim nhảy lên tận họng – trên măng đá xuất hiện một vết nứt!

Xúi quẩy thật! Tôi quay đầu lại: “Nhanh lên! Nơi này không ở lâu được!”

Tôi gọi vài tiếng, lão Dương lại chẳng hề nhúc nhích, ngoắc ngoắc tôi rồi lui về phía sau, vừa lùi vừa ra dấu với tôi, ý bảo tôi cũng quay về ngay.

Làm gì đó? Tôi nghĩ một chút, lòng tự nhiên dâng lên dự cảm không lành...

Lão Dương liếc mắt chỉ lên trên đầu chúng tôi, lí nhí nói: “Chạy mau...”

Trợ lý Lương và tôi khó hiểu ngẩng đầu lên, lập tức sợ đến ngây dại.

Vách nham thạch lúc này còn trống không giờ đã nhúc nhúc toàn mặt nạ người, cả đám chuyển động loạn xạ, vừa kêu rít vừa tràn đến chỗ chúng tôi như thủy triều dâng. Từ dưới nhìn lên cứ như có hàng ngàn người đang vây quanh chúng tôi vậy.

Tôi lúc này thực sự muốn tự sát mình một cái, mẹ ơi ngu quá đi mất, trên cây có ly cổ thì vì quái gì trên vách đá lại không có? Lần này chết chắc rồi, chẳng lẽ kết cục của tôi chính là trở thành thể loại giống như lũ khỉ kia, biến thành thây khô ở chỗ này? Chẳng bằng bây giờ nhảy xuống quách, chết cho thoải mái.

Lão Dương nhìn chúng tôi đứng đực ra, kêu to: “Còn ngần ngại cái gì! Quay lại bên này ngay, cắt dây thừng!”

Tôi nghe thấy liền phản ứng ngay, chạy lại chỗ măng đá, dùng sức nhảy lên sợi dây, lực tác động quá mạnh khiến sợi dây chùng hẳn xuống, măng đá liên tiếp phát ra những âm thanh rạn nứt khiến người ta sởn gai ốc. Chưa đợi tôi nắm chắc, trợ lý Lương đã nhảy lên theo, sợi dây dãn ra tới hơn mười centimet, căng tới cực hạn. Tôi lập tức nghe được thứ thanh âm vô cùng không may, rồi roẹt một tiếng, loại dây thừng tốt nhất thế giới cuối cùng cũng không chịu được nữa, đứt đôi.

Dây thừng 8 mm quả nhiên không chịu được trọng lượng của ba người, sau một tiếng giòn vang, nhánh cây Thanh Đờng buộc dây bị đứt đoạn, chúng tôi cứ như đang đu dây, vẽ trong không trung một đường cong thật lớn rồi đâm sầm vào một vách đá, bị tông đến thất điên bát đảo, chút nữa hộc máu.

Lão Dương ở dưới cùng bị va chạm mạnh nhất, trong chốc lát không nắm chặt sợi dây liền trượt thẳng xuống, phải cuống quýt bám vào một khe hở giữa mấy tảng đá bên cạnh mới dừng lại được. Tôi với trợ lý Lương cũng chẳng khá khẩm hơn, đầu tôi sượt qua một mỏm đá, rách một mảng lớn, máu tươi đầm đìa. Trợ lý Lương ở ngay dưới tôi, chịu đựng không nổi, sợi dây

trong tay tuột ra, thế là rơi thẳng xuống. May mà ở dưới có lão Dương tóm lại, chứ không thì toi rồi.

Mãng đá phía trên liên tục phát ra âm thanh rạn nứt, có thể gãy bất cứ lúc nào, tôi nhanh tay bám vào nhũ đá bên cạnh, nhảy qua kéo trợ lý Lương lên. Trợ lý Lương sợ đến mất hồn, vừa lên tới nơi đã mở miệng nói cảm ơn, có điều lời còn chưa dứt, một chiếc mặt nạ từ phía trên rớt xuống, chụp lấy mặt hắn.

Trong nháy mắt, tôi như nhìn thấy dưới lớp mặt nạ kia nhưng nhúc nhúc những con bọ đang giơ móng vuốt. Trợ lý Lương kêu lên một tiếng thảm thiết, muốn dùng tay che lại nhưng đã muộn, mặt nạ đã dính lên rồi. Trợ lý Lương liều mạng muốn kéo ra, có điều thứ kia hết như được dán lên mặt hắn vậy, cứ kéo ra được một chút lại dính trở lại ngay. Tôi định giúp một tay, khổ nỗi hắn cứ như nổi điên mà khua khoắng chân tay loạn xạ cả lên, chưa kịp lại gần đã bị hất ra mất. Tôi phải nắm lấy sợi dây, đu lại gần chỗ lão Dương mới miễn cưỡng đứng vững được.

Tôi nhìn vực sâu thăm thẳm dưới chân, thảm tử một tiếng, định trở lên giúp trợ lý Lương. Ai dè vừa ngẩng đầu, một vật gì đen đen to bằng bàn tay bất thành linh giáng từ trên trời xuống, ụp thẳng vào mặt tôi. Trước mắt tôi tối sầm lại, không nhìn được gì, chỉ cảm thấy có vài con bọ lông lá đang chui thẳng vào miệng.

Trong lúc bối rối, tôi đưa một tay nắm lấy kẽ hở trên vách đá, một tay bóc cái mặt nạ trên mặt ra, cố ngậm miệng cho chặt để lũ gớm ghiếc kia không chui vào. Ai ngờ mới kéo một chút mặt nạ đã tự bong ra, tôi nhanh tay ném đi, chẳng dè lại vừa khéo trúng ngay miệng lão Dương. Hắn chửi to một tiếng, cuống quýt dùng chuôi súng gạt phăng thứ gớm ghiếc ấy.

Tôi chậm rãi thở ra, vừa quay đầu đã thấy bốn năm con ly cổ nhảy tới sát sàn sạt. Tôi sợ đến phát run, nâng súng bắn bốn phát nhưng căn bản vẫn không có tác dụng, lập tức lại có hơn mười con hùng dũng lao lên. Tôi với lão Dương đang lui xuống dưới chợt nghe tiếng kêu thảm thiết, ngẩng lên nhìn thì thấy trợ lý Lương đã gặp họa tới nơi, trên người bám đầy ly cổ. Hắn la hét giãy dụa muốn thoát khỏi đám bọ trên người, có điều vừa phải đi được con này thì lại một đám khác nhảy bổ tới ngay.

Tôi vừa lui về phía sau vừa xả súng, hết đạn rồi mà tình hình chẳng khá lên được bao nhiêu. Ly cổ vẫn ùn ùn tràn tới như thủy triều, vây lấy chúng tôi từ hai phía, quay đầu nhìn thì vách đá bốn phía đã bám kín mấy thứ buồn nôn kì dị kia. Chúng va chạm vào nhau, trong chốc lát không gian chung quanh tràn ngập thứ tiếng động quỷ quái khiến đầu người ta muốn nứt tung ra, mới phân tâm một chút thôi đã thấy mấy con bọ nhảy thẳng vào mặt, không cần thận là dính chường như chơi.

Chúng tôi vẫn tiếp tục lùi xuống, có điều không nhanh bằng lũ bọ ấy, chẳng mấy chốc xung quanh đã bị bao vây chặt cứng. Trong lúc tưởng như đã tuyệt vọng, lão Dương nổ súng. Phách tử liêu nổ giòn một tiếng tan quét sạch một mảng ly cỏ trên đỉnh đầu chúng tôi, mấy chiếc mặt nạ gần đây vỡ nát, vụn trắng lá tả rơi xuống như tuyết.

Nhưng chưa đến một giây sau, chỗ trống vừa tạo ra trên vách đá đã nhanh chóng được lấp đầy bằng một đám ly cỏ khác. Lão Dương thấy cách này vô dụng, nhanh chóng lấy áo trùm kín đầu, hét với tôi: “Lão Ngô! Tôi yểm trợ cậu, mau mau bịt miệng lại rồi đi lấy cây đuốc đi!”

Tôi ngẩng lên nhìn, cây đuốc vẫn còn ở nguyên vị trí lúc nãy tôi thuận tay gắn vào, khu vực xung quanh không thấy ly cỏ, hẳn là bọn chúng sợ lửa. Chỉ có điều giữa tôi và cây đuốc lúc này là trùng trùng điệp điệp ly cỏ, cơ bản không tài nào qua nổi. Tôi hét lại với lão Dương: “Đề tôi bọc lót cho, cậu đi đi!”

“Tôi không được! Cậu chịu khó một chút đi!” Lão Dương vừa kêu lớn vừa dùng phách tử liêu đập loạn xạ. “Mẹ kiếp, thực là cóc có gì hay ho!”

Tôi nhìn lũ bọ, lòng thoáng run rẩy. Đám ly cỏ này thực ra không phải lợi hại gì lắm, có điều số lượng quá đông, lại có lớp mặt nạ cứng bảo vệ, thành ra khó mà giết hết, hơn nữa bọn chúng là thứ còn tồn tại sinh trưởng được sau tận mấy nghìn năm. Thật khó mà tưởng tượng ra được, thời ấy vì bảo vệ cây đồng này mà cỏ nhân nghĩ ra biết bao thứ kì dị đến thế.

Lão Dương lại thoát khỏi một đám ly cỏ nữa, định trèo lại gần chỗ tôi, nhưng vừa ngẩng lên nhìn tôi một phát, hẳn đã ngây người ra: “Lão Ngô, sao cậu lại thế này?”

Tôi nhìn hẳn đứng đực ra, mấy con ly cỏ trên vai đang nhắm nhe chui vào trong lớp áo, hét lên: “Cái gì mà ‘sao lại thế này’? Cẩn thận!”

Lão Dương lúc này mới phản ứng, cuống quýt phủi đám ly cỏ trên vai đi, sau đó nói với tôi: “Lão Ngô, tôi nói cậu... cậu không phát hiện ra sao? Không bình thường chút nào!”

“Cái gì không bình thường?” Tôi kéo hẳn qua, sốt ruột gào lên: “Đợi cái gì nữa, nói toẹt ra xem nào!” (; _____;)

“Cậu xem, trên người cậu không có đến một con ly cỏ! Sao chúng lại không leo lên người cậu? Sao lại có chuyện đó được!”

Tôi cúi đầu nhìn, a lên một tiếng, nhìn qua trợ lý Lương và lão Dương, trên người cả hai bám đầy ly cỏ, phủi mãi không hết, tôi thì lại chẳng dính lấy một con.

Tôi chợt thấy hơi hồi hộp, nghĩ lại thì trừ lúc nãy bị một con rơi vào mặt

ra, chẳng có con quái nào bò lên người tôi nữa cả. Vừa rồi tôi loạn hết cả lên thành ra không phát hiện, lại còn nghĩ mình vận khí không tồi, giờ xem ra có chỗ không thích hợp. Tôi nhìn xung quanh mới thấy bọn ly cổ kia đúng là có bò tới chỗ tôi thật, nhưng gần tới nơi rồi thì lại đột ngột chuyển sang hướng khác, tránh tôi như tránh cây đuốc vậy.

“Sao lại thế này?” Tôi tự thấy kì quái, bèn chạy tới quơ lấy một chiếc mặt nạ gần đó, tay còn chưa chạm tới nơi, một mảng ly cổ vội vàng lùi rậm rạp ra sau.

Tôi nhìn lão Dương, lão Dương nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau trên trời. Hấn kêu lên: “Ông nội tôi ơi, một chiêu này thật lợi hại! Tay cậu không dính cái gì đấy chứ, nhìn thử xem!”

Tôi đưa tay lên ngó. Ngoài từng mảng máu đọng lại từ vết thương lúc nãy cộng với lớp đất bắn ra, tay tôi cũng chẳng có gì bất thường cả.

Thật là lạ, bọn chúng vì sao lại sợ tôi? Không lẽ loài ký sinh trùng cũng biết lựa chọn?

Tôi nhìn bọn ly cổ lùi ra sau, nhớ lại màn Muộn Du Bình đẩy lùi lũ bọ ăn xác, trong đầu hiện ra dấu hỏi to đùng.

Từ từ, không lẽ là... máu?

Làm sao có thể, chẳng lẽ đám bọ hung hãn tàn bạo này lại sợ máu của người thường là tôi?

Tôi nghi nghi hoặc hoặc nhìn tay mình, đầu óc rối cả lên, chuyện gì cũng không hiểu.

Lão Dương bên kia sắp không chống đỡ được, tôi như phản xạ duỗi tay về phía hấn thử xem sao. Chuyện xảy ra tiếp theo khiến tôi chỉ biết nghẹn họng mà trố mắt ra nhìn: đám ly cổ đang bám trên người lão Dương cứ như gián gặp phải thuốc diệt côn trùng, từng con từng con lùi lại phía sau, hết như làn nọ đám bọ ăn xác kia thấy máu của Muộn Du Bình vậy.

“Không phải chứ!” Cầm tôi đã rớt xuống đất, lòng thảm nghĩ không cần phải nể mặt tôi đến vậy chứ.

Lão Dương không hiểu mô tê gì, cứ kêu gào phải trèo lên lấy cây đuốc, tôi vỗ vỗ vai hấn nói: “Từ từ đã, cậu xem, hình như có chút không thích hợp.”

Nói xong tôi đưa tay ra, đi vài bước về phía trợ lý Lương đang run lẩy bẩy bên kia, chỉ vài bước thôi, đám ly cổ quanh đó đồng loạt lùi ra hết như triều xuống. Tiếng động do mấy chiếc mặt nạ rậm rạp chạm vào nhau phát ra đột nhiên nhiễu loạn, thay vào đó là thứ thanh âm chi chi hoảng hốt.

Lão Dương trợn mắt há mồm nhìn tôi như thể thấy quái vật, tôi không để ý tới hấn, trèo lên trên, tiến lên gần tay trước mặt trợ lý Lương. Chiếc mặt nạ

đột ngột co rúm lại, tôi nhanh tay bắt lấy, dùng sức giật nó ra khỏi mặt hấn, tiện thể giật ra một thứ gì nhầy nhụa trông giống “đầu lười”. Trợ lý Lương lúc này đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, “đầu lười” kia mới rời khỏi yết hầu một phát, hấn liền bật người nôn mửa, nôn đến một thân dơ hầy.

Ly cổ trong tay kịch liệt giãy dụa làm tôi gần như tuột tay tới nơi, hơn nữa cái thứ “đầu lười” kia thực sự rất tởm, tôi đành đập mạnh nó lên tảng đá gần đó, nước xanh lè dính đầy lên tay.

Đám ly cổ bên cạnh đã lúi ra nhưng không lúi xa, chúng tạo thành một vòng vây thật lớn quanh chúng tôi, lại còn không ngừng thu hẹp lại. Lão Dương nhanh chân đi lấy cây đuốc về quét một vòng, đẩy bọn chúng ra xa một chút. Lúc này trợ lý Lương ho lên hai tiếng, xem ra sắp tỉnh, lão Dương thì đã đi lấy cái ấm nước để thu phần dây thừng còn thừa. Tiếc là thực phẩm và những trang bị khác của chúng tôi vẫn còn ở trong hai cái ba lô treo trên cây bên kia, không biết có cách lấy lại được không nữa.

Tôi đổ chút nước vào lòng bàn tay, đang dấp dấp môi cho trợ lý Lương thì lão Dương trở lại. Vừa nhìn thấy tôi, hai hàng nước mắt của hấn tuôn ra rờn rờn, tôi vừa trông qua đã trợn tròn hai mắt, vội vàng chạy tới ôm hấn sang một bên. Thần kinh lão Dương đã căng thẳng trong một thời gian dài, rất dễ bị kích động, tôi phải ra sức trấn an hấn là chúng ta có cây đuốc đây, bọn chúng không dám tới đâu, để hấn thả lỏng một chút, chứ không hấn phát khùng lên mất. Lão Dương nhìn đám ly cổ không dám tới gần mới thở dài nhẹ nhõm, kéo cây đuốc lại giữa chúng tôi, hỏi: “Lão Ngô, chuyện này là sao, từ lúc nào mà cậu trở nên “trâu bò” như vậy hả? Cũng không chịu thể hiện sớm nữa, bắt cả bọn chật vật như thế này.”

Tôi nhìn tay mình, lắc lắc đầu: “Mẹ nó, tôi còn không biết nữa là, cứ tưởng nằm mơ chứ.”

Lão Dương nhìn máu dính trên tay tôi, quệt quệt vài đường, cũng không tin lắm chuyện tôi siêu nhân như thế, hỏi tôi: “Lúc này trên đường đi cậu có dính phải thứ gì không? Cậu cẩn thận ngẫm lại xem... Không chừng là đụng phải thứ gì khắc tinh của bọn mặt nạ này mà không biết đó.”

Tôi ngồi nghĩ lại, cái gì tôi chạm qua thì họ cũng chạm qua rồi, chỉ có máu của tôi là họ chưa đụng vào thôi, nhưng mà chuyện này không có khả năng... Nếu máu tôi thực sự lợi hại như vậy, hồi ở Lỗ Vương cung tôi đã phát uy rồi, đâu có chuyện lãng phí cả đồng máu như thế... Chẳng lẽ lúc đó dính phải máu người ta nên giờ còn công dụng, không phải đâu – tôi lắc đầu, gạt phất ý nghĩ đó đi.

Trợ lý Lương tỉnh lại, nghe chúng tôi nói chuyện mới hỏi xảy ra việc gì, hấn bị mặt nạ che mắt, chẳng thấy được gì cả. Lão Dương lại có ý bắt chẹt tôi, mới nói với trợ lý Lương: “Anh biết không, lúc này lão Ngô của chúng ta

uy phong như thế này này...”

Trợ lý Lương nghe hắn nói, kêu lên một tiếng, hỏi tôi: “Tiểu Ngô ca, cậu nghĩ lại xem, có phải cậu từng ném qua một thứ màu đen, to khoảng chừng này...”

§28. Kỳ Lân Kiệt

Editor: Cassie Woonie
Beta: Tiểu Điệp

Tôi vốn đang kinh ngạc, hấn lại đột ngột hỏi như thế, nhất thời không nghĩ ra được gì, lắc lắc đầu nói: “Lớn như vậy á? Hình như là chưa ăn bao giờ thì phải, nói thế nào nhỉ? Trợ lý Lương, anh rốt cuộc muốn nói đến cái gì vậy?”

Trợ lý Lương quệt lấy một ít máu của tôi, chăm chú quan sát rồi nói: “Vừa rồi nghe kể lại tình hình, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Trước kia tôi từng nghe một vị tiên sinh nói rằng trên đời này có một thứ trông như mảnh giáp màu đen, người nào ăn nó máu có thể trừ tà, cả côn trùng cũng không dám đến gần, là một loại thuốc bắc vô cùng hiếm thấy. Cậu thử nghĩ kỹ lại xem đã từng ăn cái gì tương tự chưa?”

Tôi à lên một tiếng, mảnh giáp màu đen? Thuốc bắc? Đúng thật là làm khó tôi rồi, dạo gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, ăn uống lúc nào cũng vội vội vàng vàng, cũng chưa từng mắc bệnh gì, nên tôi cũng chẳng để ý tới việc bản thân đã ăn thứ gì cho lắm, bây giờ đột nhiên hỏi thật sự chẳng nhớ được cái gì hết.

Lão Dương cười giễu tôi: “Ông đây chỉ nghe nói rằng máu chó đen, máu gà trống có thể trừ tà, quả thật không nghĩ đến là lão Ngô nhà chúng ta cũng có bản lĩnh này. Chuyện này tốt nhất là cậu đừng có để lộ ra ngoài nghe chưa, nếu không khắp nơi người người tìm cậu xin máu, chẳng mấy chốc mà cậu thành cái xác khô đấy nhé.” Nói xong lại phá lên cười lớn.

Tôi mắng: “Con mẹ nó cậu có thể tích chút công đức cho cái miệng cậu không vậy? Cái gì mà chó với gà! Tôi cho cậu biết, máu người từ xưa đã là thứ có thể trừ tà rất tốt, đặc biệt là máu của tử tù, trên pháp trường còn có người nhờ pháp y trám máu vào vải trắng rồi buộc lên xà nhà. Không hiểu dùng có ăn nói lung tung.”

Lão Dương thấy tôi có vẻ giận, đắc ý cười to hơn, mới cười được hai tiếng, đột nhiên kêu lên “Ôi...,” đứng dậy vuốt vuốt lưng, khoe miệng run run. Đại khái là do vết thương lúc trước, bây giờ vừa cười cho đã đời khiến cho cơn đau lại nhói lên.

Tôi rửa thềm rõ đáng đời, không thềm để ý tới hấn nữa, quay sang trợ lý Lương: “Anh phải nói cho rõ ràng để tôi còn hình dung được cụ thể một chút chứ. Màu đen, hình mảnh giáp, thứ như thế nhiều lắm. Nó có đặc điểm gì nổi bật không?”

Trợ lý Lương nhăn mày suy nghĩ rồi ngượng ngùng nói: “Bản thân tôi cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt, chỉ là nghe người khác nói đến từ khá lâu

rồi, mấy thứ đặc thù gì đó thực sự không nghĩ ra.”

Tôi nghe thế không khỏi thất vọng thờ dài.

Trợ lý Lương cười cười: “Tiểu ca, cậu đừng để ý quá như thế, cũng không phải chuyện gì xấu cả. Vừa rồi nếu không có cậu chẳng phải tất cả chúng ta đã xong đời rồi sao. Tôi thấy đây là số mệnh đã được định trước rồi. Cậu nghĩ mà xem sau này mà đi đồ đấu, có khả năng này đụng thứ gì cũng không lo không hạ được nha.”

Tôi nghe xong cũng chẳng thấy có hứng thú gì, chỉ mới đi được một đoạn đường mà đã thành như thế này, phải nói số tôi quá xui. Sau này mà còn muốn đi đồ đấu, chắc là lúc đó chết chắc. Tôi ngẩng đầu lên nói với bọn họ: “Mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ không thể làm xét nghiệm, không thể biết có đúng là máu tôi có tác dụng thật hay không, nếu không phải thì phiền lắm. Nhân cơ hội này tốt nhất chúng ta nên đi nhanh lên một chút, qua ải này rồi hãy nói.”

Trợ lý Lương vốn định tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng lại nhìn thấy đám cỏ trùng vằn đanmốig rục rịch ẩn núp tứ phía, đành đồng ý với ý kiến của tôi. Chúng tôi lại nhích người bò được mấy bước, lão Dương đột nhiên túm lấy tay tôi khiến tôi dừng lại, giọng khàn khàn: “Chờ... Chờ một chút!”

Tôi quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt hần trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt rõ ràng không ổn chút nào. Tim tôi đập thịch một cái, vội vã hỏi hần làm sao vậy?

Lão Dương một tay bám vào nham thạch, một tay vuốt vuốt sau lưng, nghiêng răng nói: “Tôi cũng không biết làm sao, vừa rồi mới cười một tiếng, lưng liền đau muốn chết, có thể vừa rồi lúc sợi dây đứt bị va đập mạnh làm tổn thương gân rồi, cậu xem thử coi, sao mà đau khiếp thế này, chẳng còn chút sức lực nào hết.”

Vừa rồi sau khi dây thừng đứt lia thực sự lực va chạm không nhẹ, tôi đã sớm cảm thấy đau nhức khắp mình mẩy, nhưng vừa rồi tình huống nguy cấp, không có thời gian lo lắng nọ kia, bây giờ căng thẳng tạm trùng xuống, những vết thương này lại bắt đầu phát tác. Lão Dương ở đoạn dây dưới cùng, bị va đập mạnh hơn chúng tôi nhiều, không biết có bị gãy xương chỗ nào không.

Tôi bảo hần đừng có cử động, vén áo hần lên, thấy phía sau lưng ở vị trí xương sườn thứ ba chỉ có một vết máu đọng, nhưng mà bị lõm xuống một chút, tôi thuận tay ấn xuống một cái, hần đột nhiên rùng lên như lợn bị chọc tiết, oằn lưng ra sau, tưởng chừng như muốn đụng ngã chết tôi.

Tôi thảm rủa không hay rồi, bị thương thế này xem ra không nhẹ, động một chút mà đã đau như vậy chẳng lẽ gãy xương thật?

Lão Dương mặt nhăn mày nhíu gượng dậy, khó khăn quay đầu lại hỏi tôi tình hình thế nào. Tôi cau mày, không biết nói sao với hắn cho phải, đành bảo: “Nội thương thế này không biết chắc được, mà cậu lại đau như vậy, chúng ta không thể đi tiếp được. Xương cốt đã suýt gãy lại còn vận động quá mức, không thể nói đùa được đâu. Phải tìm chỗ nào bằng phẳng một chút để kiểm tra cẩn thận xem sao.”

Lão Dương một lòng muốn đi tiếp, nhăn mặt cố gắng đứng dậy, cắn răng nói: “Kiểm tra cẩn thận thì miễn đi, đèn pin và thuốc của chúng ta cũng không thể duy trì trong thời gian dài được, lên được trên kia rồi nói sau.”

Trợ lý Lương nhìn lưng của hắn, lắc đầu nói: “Không được, Dương ca, tiểu Ngô ca nói đúng đấy, lưng anh bị biến dạng rồi, nhất định phải xem xét kỹ, nếu gãy xương thật thì phải xử lý ngay, nếu không thì đoạn xương gãy sẽ đâm vào lồng ngực, lúc đó thì xong đời, vấn đề này tôi cũng có biết qua loa một chút, hiện tại chúng ta cũng không còn cách đích bao xa nữa, dừng lại một chút cũng không sao đâu.”

Lão Dương còn muốn đòi co với hắn một hai câu, nhưng hình như thật sự là quá đau, khóe miệng nhếch lên lại biến thành rên rỉ, tôi thấy bên cạnh có cái động nhỏ tương đối bằng phẳng, nháy mắt với trợ lý Lương, hai người không nói thêm nữa mà lặng lẽ dìu lão Dương đặt xuống chỗ tốt nhất trong động. Tôi cầm cây đuốc cắm ở cửa động để tránh cho lũ cỏ trùng bò vào.

Cái động này ước chừng sâu khoảng bảy, tám mét, cao không đến một mét, bởi vì quanh năm ánh mặt trời không rọi tới được, không khí lại vô cùng ẩm ướt, có một tầng nham trên vách đá bị nấm mốc ăn mòn lấm tẩm. Dường như có một chút dấu vết sinh hoạt của con người, nhưng mà cũng không rõ ràng cho lắm. Đi sâu vào độ năm, sáu mét có thể nhìn thấy đáy huyết động là một khối nham thạch thô ráp. Còn lại chẳng có gì nữa.

Tôi xem xét một chút, thấy không có gì nguy hiểm, mới thu cây súng lại. Trợ lý Lương dùng phách tử liêu làm vật cố định, dùng sợi dây buộc vào lưng lão Dương, sắc mặt lão mới dịu lại một chút. Tôi chợt nghĩ, người này không giống chỉ làm trợ lý, cái gì cũng biết. Xem ra lần sau nếu có đồ đấu, nhất định cũng phải tìm nhân tài như vậy.

Trợ lý Lương vừa xong việc tôi liền sà vào hỏi hắn tình hình thế nào rồi, hắn hạ giọng nói với tôi: “Xương chắc là không gãy, nhưng khẳng định bị rạn rồi, tôi mới cố định tạm thời cho cậu ta, chắc là không đau nữa, nhưng mà tiểu Ngô ca, cậu tốt nhất phải khuyên bạn của cậu, đã bị như vậy rồi tuyệt đối không thể tiếp tục trèo lên trên được đâu.”

Tôi thấy trợ lý Lương liếc mắt một cái, biết hắn có ẩn ý gì đó, đại khái là khuyên chúng tôi nên đi xuống. Dọc đường đi hắn ám chỉ cho tôi cũng

không phải một hai lần, hơn nữa, mạo hiểm như vậy đối với hấn mà nói quả thật vô cùng miễn cưỡng, tôi thấy hấn đã sớm có ý định thoái lui rồi, nhưng bởi lão Dương quá kiên trì mà không nói ra được. Nay hấn đã tìm được một cái cớ, đương nhiên phải tranh thủ cơ hội nói ra rồi.

Nhưng nếu vậy thì tôi cũng không biết có nên tin tưởng vào lời nói của hấn về thương thế của lão Dương hay không đây.

Trợ lý Lương thấy tôi còn hoài nghi, lập tức nói: “Tiểu Ngô ca, mặc dù tôi không chung đường với các cậu, nhưng tất cả đều là người trên giang hồ, có một số việc tôi không đời nào giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt. Tự cậu cũng biết, nói thật, cậu nhìn xem hiện tại bộ dạng chúng ta như vậy, nếu vẫn tiếp tục đi lên, chỉ sợ ngay lúc này sẽ chết ở đây mất.”

Tôi nhìn thoáng qua lão Dương, thấy hấn còn đang cố gắng chịu đau, không để ý đến chúng tôi đang nói gì, vì thế tôi vỗ vỗ bả vai trợ lý Lương, nhẹ giọng nói với hấn: “Chuyện này tôi còn muốn xem tình hình thế nào đã, anh cũng đi nghỉ ngơi, bây giờ nói cũng không phải lúc. Cho dù là muốn đi xuống, cũng phải nghỉ ngơi đủ rồi mới đi được.”

Trợ lý Lương thở dài một tiếng, dựa vào một bên, xoa xoa bắp đùi của mình, không lên tiếng nữa. Tôi cũng ngồi xuống kiểm tra mấy thứ đồ còn lại, day day huyết thái dương, bắt đầu suy nghĩ những lời của trợ lý Lương.

Tôi vốn cũng chẳng có hứng thú lắm với Lý Tỳ Bà. Trước kia nếu muốn tôi bỏ cuộc, tôi cũng sẽ không có ý kiến gì. Nhưng bây giờ đã thiên tâm vạn khổ trèo lên tới đây, đến lúc này mới nói bỏ cuộc, quả thật có chút không cam lòng, có cảm giác lâm trận rồi lại lùi bước. Nhưng tôi cũng hiểu rõ, trợ lý Lương nói không phải không có lý, hiện tại chúng tôi một người gãy xương, một người thể trạng vốn không ổn định, mà ngay cả bản thân tôi cũng đã đến cực hạn, nếu như còn cố chấp muốn trèo lên, thật sự là hành động không sáng suốt.

Nhưng nếu cứ như vậy, để thuyết phục lão Dương vẫn là rất khó. Dù sao tôi và hấn mới là người cùng hội cùng thuyền, bây giờ lại hợp tác với người ngoài để đối phó hấn, không chừng sau này đến bạn bè cũng không được nữa. Hơn nữa trợ lý Lương này nhìn qua có vẻ rất vô dụng nhưng vẫn là người từng trải trên giang hồ, không chừng hấn đang muốn tách chúng tôi ra, nếu cứ theo ý kiến của hấn mà đi có thể sẽ rơi vào bẫy của hấn, quả thật là tiền thoái lưỡng nan.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được gì, tôi quyết định không nghĩ nữa, đến đâu hay tới đó vậy.

Tôi quay đầu lại xem hai người, trợ lý Lương đã ngủ rồi, hấn đã quá mệt mỏi, ngủ còn ngáy khò khè nữa. Lão Dương cũng lim dim, nhưng mà ngủ

không sâu, đại khái là do vết thương trên lưng. Cái hang nhỏ này tuy rằng ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng so với treo ngược ở bên ngoài vẫn thoải mái hơn nhiều, tôi thấy bọn họ ngủ ngon như vậy, tự nhiên mệt mỏi cũng kéo tới, mặc dù tự nhủ trong lòng rằng bản thân không được ngủ, nhưng lại ngủ mất tiêu lúc nào không biết.

Giấc ngủ này quả là cực kỳ sáng khoái, nhưng khi tỉnh lại chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, một loại cảm giác đau nhức khắp người. Lúc này cây đuốc đã vô cùng yếu ớt, chắc chắn tôi đã ngủ rất lâu. Ló đầu ra ngoài nhìn thử, cổ trùng đã không thấy đâu nữa, chỉ có vài con vẫn còn thập thò ngoài đó.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, bật đèn pin soi về phía trước, từ nơi này nhìn lên, tôi đoán chúng tôi chỉ còn cách đỉnh cây đồng khoảng ba bốn giờ mà thôi, đồ đạc ở trên đó, có thể nói là lấy được khá dễ dàng, bây giờ mà đi xuống thật sự có chút đáng tiếc.

Lão Dương còn chưa tỉnh dậy, nhưng sắc mặt bình ổn, chắc đã khá lên nhiều. Tôi quay đầu sang trợ lý Lương muốn đánh thức hắn, bàn bạc bước kế tiếp nên làm sao bây giờ, vừa nhìn, chợt phát hiện mới vừa rồi hắn còn nằm ở cái chỗ kia, bây giờ đã không thấy đâu nữa.

“Uhm?” Tôi hơi sững sốt một chút, lấy đèn pin chiếu sâu vào trong sơn động cũng không thấy tung tích của hắn, tự nhủ người đi đâu mất rồi? Lúc này, tôi bỗng không thấy cây phách tử liệu vốn làm cố định vết thương cho lão Dương đâu cả, lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, một chuỗi dự cảm không lành ồ ạt kéo tới, vội sờ sờ bên hông mình, quả nhiên súng của tôi cũng mất rồi.

“Khôn kiếp!” Tôi mắng to một tiếng, thật sự không nghĩ tới hắn lại là loại người như vậy, lén trộm súng của tôi trong lúc tôi đang ngủ! Nhưng mà, tại sao hắn không lấy luôn cả đèn pin, không có công cụ chiếu sáng, hắn hành động thế nào được? Tôi lòng như lửa đốt, cũng không suy nghĩ cẩn thận, vội lấy cây đuốc muốn đi ra ngoài đuổi theo hắn, người này khá chậm chạp, nếu như đi chưa lâu, tuyệt đối có thể đuổi kịp.

Vừa mới bước tới cửa động, tôi còn chưa biết là hắn đi lên hay đi xuống, trước mắt đột nhiên lại lóa lên một tia ánh sáng. Một tốp bóng đen từ phía trên đáp xuống, đập một cước vào ngực tôi. Tôi chỉ cảm thấy một luồng khí dâng lên, cả người ngã vào trong động. Sau khi ngã xuống đất, tôi cố gắng muốn đứng lên, nhưng cảm lại bị giáng cho một cú, lần này vô cùng đau, tôi cơ hồ muốn ngất xỉu, đang mơ mơ màng màng, chợt thấy một gã béo miệng ngậm điều thuốc tiến vào động, tay cầm một khẩu súng ngắn, trợ lý Lương mặt mày tái mét theo sau hắn.

Tôi nhìn thoáng qua liền nhận ra kẻ mập mạp kia, chính là một trong hai ông chủ tiệm đồ cổ Quảng Đông, hình như là họ Vương thì phải. Hắn chìa

súng về phía tôi, để tôi bước sang một bên, quay đầu lại nói với trợ lý Lương: “Lão Lương, đó chính là người đã ăn Kỳ Lân Kiệt sao?”

§29. Tiếp Cận

Editor: Tiểu Phong Hoa

Beta: Earl Panda

Trợ lý Lương hắt hắt hàm về phía tôi, vẻ mặt đầy khinh bỉ. Tôi rửa thầm trong miệng, đúng là loại ăn cây táo rào cây sung. Trên đường đi ông đây cũng coi như có ơn với người, không ngờ người lại trở mặt như trở bàn tay thế này. Sớm biết có ngày hôm nay ông đây đã đá người lại, tránh di họa về sau rồi.

Lão béo lồi từ trong ba lô ra một ít chất đốt rắn, nhóm lửa lên. Nhiên liệu này thường dùng khi leo núi tuyết, vừa có thể thắp sáng, vừa có thể sưởi ấm. Cả sơn động lập tức sáng bừng lên. Xong xuôi đâu đây, gã lại ném cho tôi mấy thanh lương khô trong khi hòng súng trường đen ngòm vẫn lăm lăm chĩa về phía tôi.

Cầm lương khô trong tay mà tôi ngẩn cả mặt, trong lòng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra liền thả lương khô cho lão: “Giờ mạng bọn tôi nằm trong tay các người, muốn giết thì giết quách đi, nhiều lời vô ích!”

Trợ lý Lương nhếch mép cười, quay sang lão béo: “Đấy, tôi đã nói rồi mà, đúng là thanh niên trẻ tuổi có khác, vẫn còn chưa rõ được tình cảnh của mình là gì đâu.”

Ông chủ Vương lắc đầu, lại ném lương khô cho tôi: “Này chú em, tuổi còn trẻ mà đã phiêu bạt giang hồ, đáng ra đầu óc mày phải nhanh nhạy một chút chứ. Tao đã cho mày đồ ăn tức là sẽ không hại đến mấy thằng ranh chúng mày. Thái độ này mà gặp phải mấy thằng cha nóng tính, coi như chú mày đút đầu vào chỗ chết rồi.”

Người này nếu so với lão Thái thì phong cách khác hẳn nhau, lão kia chỉ nhìn qua cũng đủ nhận ra chính là loại giết người không ghê tay. Ông béo đây có vẻ hiền hòa thân thiết, khiến người ta cảm thấy thư thái hơn. Có điều cú đá lúc nãy của ông ta rất có lực, chắc chắn một người buôn đồ cỏ bình thường không thể làm được. Tôi nghĩ mãi không ra rốt cuộc thân phận thực sự của ông ta là gì.

Ông chủ Vương dường như nhận ra sự nghi ngờ trong ánh mắt tôi liền rút mạnh một hơi thuốc, đoạn nói tiếp: “Tao tất nhiên không giống bọn lão Thái, tao là người làm ăn. Nơi thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn.”

Trợ lý Lương ngắt lời: “Ông chủ Vương, tốt nhất ông nên nói toạc ra đi, đầu óc hai đứa nhóc này không thông minh lắm đâu. Thằng họ Ngô còn dễ nói, chứ chờ thằng nhãi đang ngủ kia tỉnh dậy sẽ vất vả hơn đấy.”

Ông chủ Vương bật cười, bảo tôi: “Được, người ngay không dôi trá, tao lật bài ra luôn. Tao chỉ kinh doanh, không thích động đao động kiếm. Tình huống hiện giờ bọn mày đều rõ cả, cho dù không rơi vào tay tao, chúng mày cũng khó lòng trở ra. Lão Thái đã chết rồi, đối phó với chúng mày cũng chẳng còn gì thú vị nữa. Mày nghĩ cho kỹ xem, có muốn hợp tác cùng tao không. Tao đảm bảo mấy thằng bây vừa nhàn thân, vừa trúng quả lớn.”

Đây chẳng phải mấy lời tôi từng nói với trợ lý Lương sao? Mẹ nó chứ, chỉ qua mấy tiếng đồng hồ mà tôi đã thành kẻ thất thế, đúng là trời đất đảo điên hết rồi.

Thấy mặt tôi cứng đờ, ông ta vẩy vẩy điều thuốc: “Chú mày không đồng ý cũng không sao, tao sẽ cung cấp thêm trang bị, chúng mày cứ thoải mái tự nhiên mà đi xuống dưới. Nhưng xem ra đầu óc chú mày cũng hạn hẹp thật, vác theo một thằng thương binh dặt dẹo thế này, đi thế nào được?”

Ông ta nói không phải không đúng, tôi cũng thấy lòng rung động. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ông ta có trang bị vũ khí đầy người, sao còn muốn hợp tác với tôi làm gì? Hết như phôi của cải ra mời người ta bâu vào kiếm lời vậy. Chắc chắn là có âm mưu rồi. Bọn họ rặt một đám dân giang hồ gian trá xảo quyệt, mọi người đều thấy trợ lý Lương đi cùng chúng tôi cả một chặng đường dài lúc nào cũng treo bộ mặt ton hót ra sao, đến khi có cơ hội, thấy chúng tôi không hề đề phòng tức thì đảo khách thành chủ. So với bọn họ chúng tôi quả nhiên còn quá non nớt, bọn họ có muốn hợp tác chắc chắn có mục đích.

Ý nghĩ xẹt qua trong đầu, tôi đã nung nấu một kế hoạch trong lòng. Điều kiện bọn họ đưa ra trước mắt tôi cứ đáp ứng giống như khi trợ lý Lương ngoan ngoãn đi theo chúng tôi vậy, sau này mới tính đường đào tẩu. Huống hồ lời ông ta nói cũng không sai, muốn đưa lão Dương xuống bình an cần thêm ít nhất một người trợ giúp, tôi đây chỉ có một thân một mình, sẽ vô cùng khó khăn. Hai người kia khinh thường tôi ra mặt thế kia đúng là giẫm vào vết xe đổ của tôi lúc trước, chắc chắn tôi sẽ tìm được cơ hội đảo khách thành chủ, chí ít cũng cướp được một khẩu súng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt tôi dịu xuống, giả bộ do dự hỏi ông ta: “Được, xem ra các ông nói cũng có tình có lý, có thể tôi sẽ hợp tác cùng các ông. Nhưng trước hết hãy giải thích cho tôi, các ông cần đến tôi làm gì?”

Ông chủ Vương thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt với trợ lý Lương một cái. Rồi ông ta vỗ vai tôi bảo: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, anh bạn trẻ họ Ngô ạ, cậu đã gạt đầu thì chúng ta xem như người một nhà. Tôi cũng sẽ không giấu diếm cậu điều gì nữa mà sẽ nói tuốt ra luôn, có điều hơi dài dòng vắn tự một chút, chúng ta vừa ăn vừa từ từ trò chuyện, thế nào?”

Nhìn điệu bộ xán lại gân của ông ta mà máu tôi sôi lên ùng ục, chỉ muốn

bóp chết tươi lão già này ngay lập tức, nhưng ngoảnh lại thấy nòng súng trong tay ông chủ Vương vẫn hăm hè chĩa vào phía mình thì đành nén giận, nở nụ cười gượng gạo: “Cứ nói.”

Trợ lý Lương ngấm nghĩa vở cây Thanh Đồng: “Nói đến thứ này thì vô cùng khó lường. Căn cứ theo những thông tin trong “Hà Mộc Tập” thì lần đầu tiên phát hiện ra cây đồng này là thời Bắc Ngụy, năm Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười ba.”

Sau khi Lý Tỳ Bà chết, chỉ trong một thời gian ngắn, trợ lý Lương đã cẩn thận nghiên cứu toàn bộ các phần của “Hà Mộc Tập” qua một lượt. “Hà Mộc Tập” là một loại ghi chép rất tùy ý, có chỗ dùng ngôn ngữ của người câm, có chỗ lại dùng chữ Hán, lại còn có một vài phần ngắn sử dụng thứ kí tự không ai hiểu nổi. Đoạn liên quan đến vật này đa phần viết bằng ngôn ngữ của người câm. Hiện tại trong cả đại lục, chỉ có chưa đầy hai mươi người có thể đọc được loại ngôn ngữ này. Trợ lý Lương chính là một trong số đó.

Những chuyện ghi chép bằng chữ của người câm, tổng cộng có ba sự kiện chính:

Sự kiện thứ nhất là vào thời Bắc Ngụy, năm Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười ba, tại khu vực mỏ quặng ở núi Thái Bạch có một viên giám sát báo rằng, có một thợ mỏ phát hiện ra một cây cột Thanh Đồng cổ, gốc dường như chôn sâu vào trong núi. Không có bất cứ dấu hiệu nào, cũng như không thể hiểu nổi phần trong đất của cây cột đó dài bao nhiêu.

Vụ này cũng gây nên một đợt sóng gió ở địa phương. Có người nói đây là cây cột có linh tính, anh càng đào xuống càng thấy nó dài, vĩnh viễn cũng không thấy đầu. Có người bảo đây là chuôi rìu của ông Bàn Cổ thời khai thiên lập địa, kiên trì có thể đào được cả cái rìu ra. Thậm chí có ông thầy phong thủy còn khẳng định đây là đỉnh của Ngọc Hoàng đại đế đóng xuống, ghim chặt long mạch của Tần Lĩnh lại, nếu không con địa long này sẽ bay lên trời. Cây trụ này cắm sâu tám trăm dặm, nhất định không được đào lên. Nếu đào lên, toàn cõi Trung Quốc sẽ gặp điều xúi quẩy.

Ít lâu sau, một đạo quân câm điếc nhận được mật lệnh liền lên núi Thái Bạch xác định xem truyền thuyết là thực hay hư, nhưng chính đạo quân này lại mất tích một cách li kỳ (có khi bị chính những người dân địa phương giữ lẩn giết sạch cũng nên). Bốn tháng sau, một đạo quân khác lại nhận được mật lệnh, chính họ đã tìm ra cây Thanh Đồng rồi dẫn theo ba nghìn tử tù, cho chúng tiếp quản núi Thái Bạch. Bọn họ niêm phong cả tòa núi, hạ trại rồi tiếp tục đào bới.

Sự kiện thứ hai là vào mùa xuân năm Bắc Ngụy Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười tám đã đào liên tục trong vòng bốn năm ba tháng. Ba nghìn tử tù đã thông đến tận hang đá vôi hiện tại chúng tôi đang đứng, nhưng đào đến

sát chân núi vẫn không thể tìm ra rễ của cây đồng, trái lại tìm được một chiếc tráp đá vân rồng rồng bên trong. Hình như bên trong có chứa một vật, nhưng hoàn toàn không có kẽ hở, loay hoay mãi cũng không tài nào mở được. Bọn họ không dám làm liều, đành dăng chiếc tráp vào cung.

Sự kiện thứ ba khá ngắn gọn. Cuối năm Bắc Ngụy Cao Tổ Hiếu Văn hoàng đế thứ mười tám, trong “Hà Mộc Tập” có ghi, hoàng đế ban thưởng, phong tước nhị phẩm, mỗi người được thưởng hai trăm kim, toàn bộ quân đoàn mở tiệc khao quân. Đến lúc say xỉn, chủ nhân “Hà Mộc Tập” cùng mấy binh sĩ tinh anh đầu óc đã nửa mê nửa tỉnh, đánh cược với nhau xem ai dám trèo lên cây Thanh Đồng cổ thụ kia.

(chép tới đây thì bên dưới sử dụng một thứ ngôn ngữ hoàn toàn kỳ quái, không biết có dụng ý đặc biệt gì không. Trợ lý Lương không thể hiểu được, thật đáng tiếc.)

Trợ lý Lương bảo chúng tôi chỉ có ông chủ Lý Tỳ Bà có thể hiểu loại ngôn ngữ này, nhưng khi hỏi thì lão ta khóa chặt miệng không hé một lời, bí ẩn vô cùng. Không biết là có nguyên do gì.

Phần cuối “Hà Mộc Tập” có một đoạn chữ Hán ghi lại quá trình trèo. Nếu tính từ vị trí hiện tại của chúng tôi hướng lên trên thì sẽ có một sạn đạo vây bởi vách núi đá. Đó là sạn đạo xây dựng dành cho hoàng đế đến kiểm tra, đáng tiếc gần lên đỉnh không hiểu sao không thể xây lên thêm được nữa, hơn nữa, trong quá trình xây lại còn có người ngã xuống vực một cách bí hiểm.

Chúng tôi ra khỏi hang động thấp đó. Ông chủ Vương đưa cho tôi một cái ống nhôm, tự tay bật đèn pin chiếu sáng cho tôi. Sau khi điều chỉnh tiêu cự, quả nhiên tôi nhìn thấy trên mặt đất cách mình một khoảng không xa có một đoạn sạn đạo bằng gỗ dựng trên vách đá, lượn vài vòng hướng về phía trước. Đèn pin của chúng tôi nguồn hơi yếu, không thể chiếu xa nên lúc này không hề phát hiện ra.

Ông chủ Vương có ý rằng, nếu leo thẳng bằng sạn đạo kia sẽ có thể tiết kiệm rất nhiều công sức. Có điều, trên sạn đạo chắc chắn tồn tại những điều kỳ quái. Trợ lý Lương là thư sinh trời gà không chặt, đánh đám đương nhiên mù tịt. Tốt nhất là để cho hắn ở lại nghiên cứu, hai người chúng tôi đi là đủ.

Tôi thì không lạc quan đến thế. Dí mắt vào ống nhôm mãi tôi vẫn không thể nào nhận ra hình thù của sạn đạo. Ánh sáng nơi này mù mịt vô cùng, hơn nữa bên cạnh sạn đạo còn có những sợi rễ cây chằng chịt quấn vào, hoàn toàn không hề giống với những sạn đạo dựng bằng thép trong những khu du lịch tôi đã từng đi qua. “Hà Mộc Tập” viết vào thời Nam Bắc triều, tới nay đã trải qua hàng ngàn năm, sạn đạo này không biết đã hoàn thành hay chưa, có chắc chắn hay không lại càng không biết.

Ông chủ Vương nói công trình xây dựng năm đó là để hoàng đế ngự lãm, hoàn toàn không phải thứ làm tạm bợ nên sẽ được thiết kế và thi công rất kỹ lưỡng. Hiện nay còn tồn tại rất nhiều công trình kiến trúc cổ thời Hán, tất cả đều trong tình trạng bền vững nên ông ta cho rằng vấn đề không mấy to tát. Nếu thực sự không xong, chúng tôi còn có một cơ sở dây thừng, cộng thêm sạn đạo kia thì việc leo lên chỉ là chuyện nhỏ.

Ông ta nói vô cùng dứt khoát, không để người khác xen miệng vào được câu nào. Tôi chửi thầm trong bụng, đành nén lòng mà ngậm tằm. Quay sang bàn bạc với trợ lý Lương, quyết định cho tôi nghỉ ngơi thêm chừng mười lăm phút, sau đó lão béo dẫn tôi đi lên, trợ lý Lương và lão Dương ở lại.

Chợp mắt được một lúc tôi cũng thấy khỏe lên nhiều, lại ăn thêm chút thức ăn. Ông chủ Vương cũng ngồi xuống, dùng tiếng Quảng Đông tán dóc với trợ lý Lương. Tôi không hiểu được hoàn toàn, nhưng đại khái cũng biết họ đang nói chuyện có liên quan đến Kỳ Lân Kiệt mà lão béo kia từng nhắc tới. Đối với việc này, trong lòng tôi cũng hơi thắc mắc, liền tự nhủ giờ quan hệ giữa tôi và bọn họ cũng đã dịu đi ít nhiều, đây lại là thời cơ để hỏi cho rõ ràng. Tôi liền hỏi trợ lý Lương xem Kỳ Lân Kiệt rốt cuộc là thứ gì, có nguy hại hay không.

Trợ lý Lương đáp: “Cậu không cần lo lắng. Khi đó tôi không kể hết sự tình cho các cậu chẳng qua là để nắm đằng chuôi, đề phòng khi các cậu chuồn mất thì còn có cơ hội lật ngược tình thế. Giờ chúng ta đã chính thức liên minh, tôi sẽ nói cho tâm tư cậu khỏi khó chịu.”

Kỳ Lân Kiệt chính là máu kỳ lân đông kết thành cục, là một vị thuốc Đông y vô cùng quý giá. Nhưng nó hoàn toàn không phải máu kỳ lân thật mà là nhựa của một loại thực vật. Thứ cây này có tên là Kỳ Lân Huyết Đằng, còn có cách gọi khác là Huyết Xà Đằng, chủ yếu mọc ở phía Nam.

Kỳ Lân Kiệt lưu giữ càng lâu càng có công hiệu. Ban đầu nó chỉ có công dụng bình thường là dùng làm thuốc, nhưng trong Đông y còn có một cách sử dụng không mấy phổ biến, đó là để xông lên thi thể. Thời cổ đại, một số dân tộc thiểu số hoặc trong một vài sơn thôn có tập tục đặt một khối Kỳ Lân Kiệt trên rốn của thi thể rồi nhập liệm. Cách làm này có thể loại bỏ âm khí của thi thể, dù thối rữa nhưng cũng không sinh ra giòi bọ.

Kỳ Lân Kiệt lâu dần sẽ từ màu đỏ sậm biến thành màu đen. Tuổi càng lớn màu đen càng trầm. Đến một thời điểm nhất định, tính chất sẽ biến đổi, nuốt vào sẽ tan ra. Sau khi người sử dụng, côn trùng không thể lại gần, mùa hè ngay cả muỗi cũng không dám đốt.

Tất nhiên là truyền thuyết này trợ lý Lương cũng chỉ nghe người khác kể lại, hôm nay lần đầu tận mắt nhìn thấy mới bắt đầu tin có chuyện như vậy thật. Về phần có tác dụng phụ hay không thì chẳng hề có ghi chép gì cả.

Nhưng thông thường độc tính của thuốc Đông y rất thấp, hẳn cũng khiến tôi bớt lo: “Nhân nói đến chuyện này, tôi thấy rắc rối nhất vẫn là đám cỏ trùng. Thời điểm ghi chép trong “Hà Mộc Tập” không hề tồn tại thứ mặt nạ như thế này, không thể khẳng định được là người xưa bày nghi trện hay không, chỉ biết rằng họ đã động thủ giết chết hàng ngàn mạng người bên ngoài. Khi hai người đi lên hãy cố gắng cẩn thận, không được phép sơ suất.”

Chúng tôi nghỉ một lúc, lão Dương vẫn chưa tỉnh, lão béo bèn tháo trang bị xuống cho tôi. Tôi đầu đeo đèn pin, lưng mang dây thừng, hướng về phía sạn đạo mà xuất phát.

Nhìn qua thì quãng đường đến sạn đạo không hề xa, nhưng trên thực tế thì luôn khác hẳn, khoảng cách thật sự xa hơn rất nhiều. Chúng tôi dự định khoảng một giờ sẽ lên đến đỉnh, kết quả là nửa giờ sau mới lết được tới phía dưới sạn đạo.

Lúc này tôi phát hiện ra, lão béo nói không sai chút nào. Sạn đạo được bảo tồn cực kỳ tốt, không hẳn vì xây dựng cho hoàng đế nên chắc chắn đến thế mà là do đang trong giai đoạn sửa chữa, bên ngoài được bao quanh bằng một lớp hành lang bằng trúc phủ sơn. Chất liệu này chống ẩm rất tốt, trải qua xâm thực mấy trăm năm mà vẫn rắn chắc vô cùng. Khi bước lên, tôi còn có thể nghe thấy những tiếng cọt két dẻo dai.

Nơi này có vẻ gần sát với bề mặt trái đất, bên vách đá dựng đứng rủ xuống vô số rễ cây, giống hệt như những cây leo cuốn vào lan can. Có cả những đoạn rễ không lồ, thoạt nhìn y hệt bộ xúc tu của bạch tuộc che kín cả sạn đạo. Càng lên cao những thứ này càng lăm, khiến đường trở nên rất khó đi. Vài đoạn bị cả bộ rễ bao bọc bên trong không còn chỗ đặt chân lên, đành phải rút dao ra chặt bớt mở đường hoặc lồm cồm trèo qua.

Rễ cây ăn xuống rất sâu khiến các tầng nham thạch đều đã rạn vỡ hết. Chốc chốc đất đá lại rào rào rơi xuống, chúng tôi tay thì ôm đầu, chân thì rón rén bước trên sạn đạo, đi thì đi được đấy nhưng trong lòng thấy khổ sở không để đâu cho hết.

Chúng tôi đi rất chăm chú, không để ý tới đã lên cao được bao nhiêu vòng thì phía trước sạn đạo bỗng xuất hiện một cái hố khổng lồ, chắc đường kính phải đến mười mét. Có lẽ cái hố đó là do nham thạch bị phá vỡ sụp xuống mà thành. Tôi căn thử khoảng cách rồi quay đầu lại nói với ông chủ Vương: “Bỏ tay rồi. Muốn vượt qua phải dùng dây thừng.”

Từ lúc xuất phát chúng tôi đã đi liên tục gần một tiếng đồng hồ, nhưng nhìn xuống mới thấy quãng đường đi được chẳng đáng là bao. Xem ra còn khuya mới lên được đến ngọn cây, đừng nói là trong vòng một giờ ngắn ngủi. Đi nhanh nên tốn sức vô cùng, chúng tôi đành nghỉ ngơi một lúc. Hang động vừa rộng vừa trơn tru này bên trong lại vừa âm u vừa ẩm ướt, đi được

có quăng ngắn ngắn đó thôi mà quần áo tôi đã đầm đìa mồ hôi, dính chặt vào người khó chịu muốn chết. Khoảng nửa tiếng nữa mà không thoát khỏi cái đồng ướt sũng này chắc tôi lăn ra ốm mất, phải nghĩ cách sưởi ấm mới được.

Chúng tôi tìm một chùm rễ cây phủ bên trên sạn đạo, ông chủ Vương lấy nhiên liệu ra rồi lại lấy dao găm cắm vào cây. Tôi cởi quần áo, đầu tiên hong khô đồ lót sau đó mới ăn qua quýt một chút. Ông chủ Vương mặt mũi rất nghiêm trọng, vừa nói chuyện với tôi vừa rọi đèn mỏ vào cây đồng ở phía đối diện. Săm soi một hồi, ông ta nói: “Cậu xem kia, từ đây đã có thể nhìn thấy ngọn. Trên đó là cái gì vậy?”

Tôi cầm ống nhòm lên ngắm. Trên cao cách khoảng mười mét là ngọn của cây đồng, những rễ cây rủ xuống theo vách đồng gần như che kín hết một vùng, cố gắng lắm mới có thể nhìn thấy được. Bộ rễ chùm cực kỳ lớn, một lượng lớn rễ con quấn chặt vào cây đồng. Nếu bên trong thực sự có thứ gì đó thì cũng không thể rõ được.

Sạn đạo bao quanh vách đồng hướng lên trên còn xa hơn nhiều so với ngọn cây đồng. Về điểm này có vẻ không giống nội dung trong “Hà Mộc Tập” cho lắm. Trải qua biết bao thời gian đào bới, cây đồng nặng nề này càng lúc càng có xu hướng chìm sâu xuống tầng nham thạch, sau hàng trăm năm đã gần chạm tới sạn đạo.

Bộ rễ trùm xuống ngọn cây rất có thể là của cây đa mà chúng tôi nhìn thấy từ đỉnh núi Kim Ngư khi mới đặt chân đến đây. Cây đa đó rất lớn, hơn chục người vòng tay ôm không xuể, đám rễ cây kia xem ra còn đồ sộ hơn cành lá rậm rạp. Chúng giống như những móng vuốt quỷ trắng bệch, cũng tựa tựa một đám vải vóc tả tơi vắt bừa ra đó. Có lúc tôi lại cảm giác chúng như một bàn tay khổng lồ đang tóm lấy thân cây đồng lôi ra khỏi chốn âm ty địa ngục, có lúc giống như tô-tem khổng lồ hình một con cự蟒 hóa thạch ngàn năm, khiến người ta nổi cả da gà da vịt.

Tôi đang nhìn say sưa, bỗng nghe thấy giọng lão béo vang lên bên tai: “Rễ cây um tùm như vậy, chắc chắn tầng đá này chính là lớp đất bề mặt. Hang động này là hang tự nhiên, người xưa khi hiển tế không thể đục xuyên núi được. Phía trên nhất định có một hệ thống hang động thông ra bên ngoài. Nếu việc bất thành, chúng ta cũng không cần theo đường cũ để về đâu.”

Tôi thấy ông ta nói cũng có lý mà như mở cờ trong bụng, không đi đường cũ đúng là phúc đức ba đời. Nhưng hang động này quá rộng, chắc chắn không phải nơi tốt lành gì. Muốn thoát ra khỏi đây phải phụ thuộc vào nhiều điều kiện khác nữa. Ông chủ Vương đẩy tôi: “Ngọn cây thì là như vậy, nhưng cậu nhìn đi, trong mớ rễ kia hình như có một bức tượng đồng. Có điều xa quá, tầm nhìn hạn chế, chúng ta kiếm chỗ nào nhìn cho rõ xem.”

Tôi nhìn theo hướng ông ta chỉ tới ngọn cây, phát hiện ra trong đám rễ

chẳng chịt hình như có hai cánh tay đúc bằng thanh đồng. Ở Giáp Tử Câu chúng tôi đã từng nhìn thấy một pho tượng cổ hoa lá cành rất giống pho này, nhưng khuôn mặt tượng đã bị mấy tên trộm mộ cho nổ nát bét. Lúc đó tôi bỗng có linh cảm khuôn mặt đó chắc chắn không bình thường, giờ nhìn kỹ mới thấy rõ hình dạng của cái thứ này.

§30. Lối Cũ

Edit: Dừa

Beta: Earl Panda

Theo lý mà nói, muốn xem mặt bức tượng kia không khó, có điều chúng tôi đang từ dưới nhìn lên, ở góc độ này dù có đứng chỗ nào đi nữa cũng không thể thấy rõ được. Chuyện này khiến tôi thất vọng, cảm giác bất an đối với pho tượng lại càng tăng lên.

Ông chủ Vương hình như cũng có chung cảm giác với tôi, càng muốn nhìn càng nhìn không rõ, sốt ruột tới độ mặt mũi xanh mét cả ra. Chúng tôi đổi chỗ nhìn mấy lần đều không được, cuối cùng quyết định trước hết cứ đi qua chỗ sạn đạo sập xuống này đã. Vách đá nơi này toàn là rễ cây, đứng trên đó không có mấy khó khăn, bên dưới còn có mấy lớp sạn đạo nữa, có rơi xuống cũng không chết được, chẳng việc gì phải sợ.

Chúng tôi quay lại rìa đoạn sạn đạo đã bị sập cạnh đó, ông chủ Vương kiểm tra độ chắc của sợi rễ buông xuống gần đó, dùng cuốc đa năng móc vào, nhanh nhẹn leo lên trên vách đá. Tôi một bên dùng đèn pin chiếu sáng cho ông ta, một bên thăm nguyên rửa cho ông lộn cổ xuống, có điều nhìn ông ta thế mà thân thủ không xoàng chút nào, loáng cái đã sang đến bên kia, bước lên sạn đạo.

Ông ta quay lại ném cuốc đa năng cho tôi, sau đó lật đật chạy tới trước, chắc là sốt ruột muốn xem thử bức tượng kia rốt cuộc là thứ gì. Tôi bật ngọn đèn gắn trên đầu, bắt chước ông leo lên vách đá, một tay dùng cuốc đa năng làm điểm tựa, tay kia bám theo những sợi rễ mà tiến tới. Mấy sợi rễ này không biết đã bao nhiêu năm tuổi, sờ lên cứng hết như đá, không giống thứ còn sống. Những đường vân bên trên giống như lớp vảy trên thân động vật, nếu không nhìn kỹ rất dễ nhầm là hóa thạch sinh vật cổ.

Tôi cẩn thận di chuyển từng chút một, mới được nửa đường đã nghe lão già Vương bên kia kêu lên: “Nhanh sang đây mà xem, ở chỗ này nhìn rất rõ, phía trong lớp rễ cây kia có một... một pho tượng! Không biết là tạc thành hình thù gì nữa.”

Tôi nghe ông ta nói, cẩn rắng dùng cả tay lẫn chân bám vào một sợi rễ, đu sang phía bên kia, sau đó bật đèn pin đuôi theo. Ông ta đã leo đến tầng sạn đạo thứ ba, dùng ống nhòm xem xét đám rễ cây Thanh Đồng. Tôi nhìn theo hướng ngắm của ông, vì góc độ khác nhau nên mặc dù thấy được bên trong đám rễ có thứ gì đó, nhưng cụ thể là gì thì không nhìn rõ.

Tôi thở hồng hộc đuổi theo sau, nhận ống nhòm từ tay ông ta, lúc đó mới quan sát rõ, bên trong đám rễ uốn éo như măng xà kia lộ ra những cánh tay

bằng đồng đã rỉ sét. Xét số lượng, xem ra trong đó có ít nhất bốn pho tượng quay về bốn hướng. Dựa vào phân lộ ra ngoài cũng không cách nào phán đoán chuẩn xác được cái này có phải cùng một khuôn mẫu khắc ra hay không, những bộ phận khác đều bị vùi sâu bên trong rễ cây, nhìn sơ qua thì thấy kích thước của nó khá lớn, đại khái không hơn kém mấy so với khối đá chúng tôi đã thấy trên sườn núi.

“Chỗ tốt” mà lão Dương nói hẳn không phải là mớ rễ cây khủng bố kia rồi, vậy hẳn phải là thứ được đám rễ ấy bao quanh. Nhưng dù cho mấy pho tượng đó có giá trị tới mấy thì chúng tôi cũng không tài nào mang đi nổi, hẳn là bên kia phải có chuyện gì kì lạ mà chúng tôi không biết, có đứng ở bên này tới Tết cũng không tài nào hiểu ra được, nhất định phải sang đó xem sao.

Chúng tôi tiếp tục đi trên sạn đạo, càng đến cuối hang động càng rộng ra, khoảng cách giữa cây Thanh Đồng và vách đá ngày một thu hẹp, chúng tôi cũng mỗi lúc một quan sát được rõ hơn. Hóa ra trên đỉnh cây có một đài hiến tế hình tròn, bốn phía có bốn bức tượng đồng kia trấn giữ. Chúng tôi vốn nghĩ đổi hướng nhìn là có thể thấy mặt của mấy pho tượng đó, có điều càng lên cao càng thất vọng, tất cả đều bị giấu kín trong lớp rễ kia, muốn thấy rõ ràng sợ là chỉ có một cách: chặt đám rễ đó đi.

Chúng tôi đi tới đoạn sạn đạo song song với đài hiến tế kia, ông chủ Vương đứng lại quan sát một lát, nói với tôi: “Bốn pho tượng đặt ở bốn góc, chúng tỏ ở giữa phải còn thứ gì nữa. Nếu chúng ta có trang bị ở đây có thể leo lên trên, dùng đèn pha chiếu sang cho rõ ràng, tiếc là tất cả đều rơi xuống thác nước hết rồi. Không còn cách nào nữa, cậu thanh niên à, chúng ta buộc phải sang đó thôi.” Nói rồi ông ta tháo lấy phần lưỡi của cước đa năng uốn thành hình móc câu, buộc vào dây thừng làm thành một sợi dây neo, sau đó xoay sợi dây vài vòng như cao bồi rồi ném sang bờ bên kia.

Lưỡi cước vạch một đường parabol trên không trung, móc vào một rễ cây ở đài hiến tế đối diện, quấn vài vòng dây thừng lên đó. Ông chủ Vương kéo căng sợi dây làm phần rễ bên kia hơi chuyển động, một đám sâu xám quái gở theo chỗ hở giữa những sợi rễ tràn ra, nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Ông chủ Vương nhíu mày nói: “Cậu thanh niên, lần này cậu đi trước đi!”

Tôi biết tổng là ông ta kiêng kị đám sâu nọ, đành chửi thề một câu trong bụng, quan sát một lúc thì thấy khoảng cách từ bên này sang bên kia gần hơn khoảng cách chúng tôi vừa mới leo qua lúc nãy, chắc chẳng có việc gì đâu. Tôi bèn gật đầu, bám vào sợi dây.

Bò được một đoạn, tôi không khỏi khâm phục ông chủ Vương. Dây thừng này được giăng rất tốt, tạo thành một đường chéo xuống dưới sáu mươi độ, chỉ cần dùng hai chân kẹp lấy sợi dây là sẽ tự nhiên tiến tới, chẳng tốn mấy công sức. Tôi thuận lợi trượt thẳng về phía trước, tới gần phần rễ cây trên đài

hiển tể thì chụp lấy, dừng lại.

Ông chủ Vương bên kia ra hiệu với tôi, ý bảo tôi xem xét tình hình bên đó trước. Tôi nhìn thấy một đám sâu xám, chúng không phải Ly cổ mà trông giống ấu trùng của loài ve, nhiều thì có nhiều nhưng xem ra chẳng nguy hại gì. Tôi đuổi bọn chúng đi, quay lại ra hiệu cho ông chủ Vương, ông ta dùng đèn pin chiếu quanh quất một lúc, thấy rõ là không có sâu mới bò lên sợi dây.

Rễ cây nơi này lớn gấp hai ba lần bắp đùi tôi, quán loạn thành một khối, chỗ nào mấy sợi rễ tiếp xúc với nhau thì gần như đã dính liền thành một, chỗ nào không tiếp xúc thì tạo thành một khoảng trống lớn bằng một thân người. Năm tháng trôi qua, cả một vùng cây mọc lẫn vào nhau, những khoang trống bên trong thông với nhau tỏa ra bốn phía. Hiện tượng này là bình thường ở những cây đa rừng, có nơi cả vạt rừng, thậm chí cả cánh rừng đa mọc dính vào nhau, những động cây nối liền liên tu bất tận, có lối vào mà không có lối ra, ma quái hơn cả những khu rừng quỷ.

Chúng tôi quan sát một vòng quanh đám rễ, nhận ra những cái cây này tuổi đã lớn lắm rồi, quây kín lấy nơi đây, hoàn toàn không thể nhìn thấy bên dưới. Đám rễ cây thì có làm thế nào cũng không suy suyễn, thực là bó tay. Im lặng một lát, ông chủ Vương nói có thể theo những khoang rỗng bên trong cây để xuống dưới quan sát, chúng tôi cứ chia nhau ra, lần lượt xem xét từng khoang một, ắt sẽ thấy được.

Tôi thấy chuyện này cũng không phải không khả thi, có điều ông ta chẳng hề bàn bạc thảo luận gì với tôi cả, chỉ khoát tay bảo tôi tiến hành đi.

Tôi có cảm giác người này vô cùng thô lỗ, hơi giống Vương Bàn Tử tôi đã gặp trước đây, nghĩ thầm chẳng lẽ hai người là họ hàng? Có điều Bàn Tử mà tôi biết là người rất đáng mến, tính tình dễ chịu, còn lão già này thì trái ngược hoàn toàn.

Rễ cây mọc chông chéo lên nhau như một nấm mồ, dùng đèn pin chiếu vào bên trong khoang rỗng cũng không thấy gì cả. Chúng tôi mất nửa ngày, làm đến mướt mồ hôi cũng chẳng quan sát được gì sất. Thất lưng tôi nhúc nhối vì hoạt động mạnh, đau đến toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cả hai không còn cách nào nữa, ông chủ Vương nhìn tôi, đột nhiên chửi ầm lên: “Tổ sư nó, chẳng lẽ Lý Tỳ Bà dám giỡn mặt ta!”

Tôi cũng thầm nghi hoặc, nếu nơi này quả thực không có gì cả, tại sao lão Dương lại cường điệu lên như thế? Hẳn hẳn sẽ không giỡn nhảm như thế này, vậy thì vấn đề là ở chỗ chúng tôi, rốt cuộc là chúng tôi đã bỏ sót chỗ nào?

Hai chúng tôi không nói câu nào, chỉ lặng im suy nghĩ. Tôi nghĩ lão

Dương đã nói dối tôi suốt dọc đường đi, mặc kệ là có tính toán bí ẩn gì, chủ đích vẫn là muốn dụ tôi đến nơi này, vậy mà khi đến đây rồi thì lại chẳng thấy gì hết. Mà cái việc gọi là không thể cho tôi biết, hoặc là có cho tôi biết cũng chẳng làm được gì kia, rốt cuộc là việc gì? Giờ thì chẳng nhìn ra một tí gì cả.

Tôi đang thân người ra thì ông chủ Vương đột nhiên đẩy đẩy vai tôi, tôi quay lại định hỏi, ông ta lại ra hiệu im lặng.

Tôi thấy khó hiểu, còn ông ta thì khoát tay, cẩn thận kéo tôi ngồi xuống, chăm chú lắng nghe tiếng động bên trong lớp rế...

Tôi lập tức nín thở, nghiêng tai lắng nghe. Nơi này không có tiếng gió thổi, giữa không gian rộng lớn tịch mịch, áp tai vào rế cây có thể nghe thấy âm thanh “Híc... Híc... Híc...” rất nhỏ truyền ra từ bên trong, nghe giống tiếng răng va lập cập của người bị lạnh cóng.

Âm thanh này không lớn, phải chú ý mới có thể nghe được, lại rất có âm luật, không giống tiếng huyết thi, bọn sâu bò trong đám rế đương nhiên cũng không thể phát ra âm thanh như thế được.

Ông chủ Vương nhỏ giọng nói: “Những âm thanh này vang lên rất đều đặn, cứ như tiếng hòa thượng gõ mõ ấy, xem ra là âm thanh hoạt động của cơ quan nào đấy. Dưới này chắc chắn phải có một thứ gì đó, nhưng không biết là còn sống hay đã chết thôi.”

Mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra đầy đầu tôi, trong rế cây mấy ngàn năm tuổi này có người đang rên rỉ, có thể nào là gặp thụ yêu rồi không? Tôi vừa định mở miệng thì ông chủ Vương dùng tay ngăn lại, ông ta lắc lắc đầu, giờ súng lên, mở chốt an toàn, ra dấu bảo tôi đi theo rồi rón rén đi về phía phát ra tiếng động. Chúng tôi đi đến động rế bên cạnh, phát hiện âm thanh là từ đây truyền ra, ông chủ Vương mở đèn pin chiếu vào bên trong, âm thanh im bật.

Ông ta liếc nhìn tôi: “Phải rồi, hẳn là nơi này, trong ‘Hà mộc tập’ có nói từ đây có thể đi vào bên trong.”

Tôi nhíu mày nói: “Động rế nơi này phức tạp quá, phức tạp hơn hẳn so với hệ thống động đá vôi rộng rãi ngoài kia, hơn nữa chúng ta không biết những ống đồng này có rỗng ruột hay không, tùy tiện vào đó quá nguy hiểm.”

Ông ta gật gật đầu: “Đúng vậy, cho nên hai chúng ta không thể cùng vào một lúc được, phải có người đi trước dò đường.”

Tôi thầm giật mình, đừng nói là ông ta sẽ bắt tôi đi trước nữa đó chứ.

Thấy tôi do dự, ông ta nhắc khẩu súng, nhẹ giọng nói: “Tôi béo lắm, cậu đi trước, tôi đi sau chiếu đèn cho cậu, đừng lo, không xảy ra chuyện gì đâu.” Nói rồi ông ta đẩy tôi tiến về phía trong động.

Tôi cúi đầu nhìn xuống phía dưới đen đặc, quay lại thì bắt gặp ánh mắt gay gắt của ông, khuôn mặt âm u đầy tử khí. Tôi cắn chặt răng, không thể làm gì khác ngoài mang ngọn đèn gắn trên đầu, một lần nữa đóng vai vật thí mạng. Đang định đi vào thì ông ta kéo tôi lại, đưa cho tôi một cái bộ đàm nhỏ, nói: “Nếu bên trong quá sâu thì dùng thứ này. Thôi đi đi, cậu là thanh niên trẻ tuổi tài cao tương lai xán lạn mà~.”

Tôi chửi thầm trong lòng, cầm lấy bộ đàm nghiên cứu cách sử dụng, sau đó bỏ vào túi: “Ông chủ Vương, người ngay thẳng không ăn nói vòng vo, tôi đây là đi liều mạng cho ông, không lẽ ông không cho tôi thứ vũ khí phòng thân nào sao? Vạn nhất tôi bị mắc kẹt ở bên trong, ai đảm bảo ông sẽ không giở trò? Không đưa súng cũng được, ít ra cũng phải có dao kiếm gì chứ?”

Ông chủ Vương đề phòng liếc tôi một cái, đại khái cảm thấy lời tôi nói cũng có lý, mới miễn cưỡng cúi xuống rút từ trong giày của mình ra một thanh dao găm nhỏ quăng cho tôi, nhìn tôi cười xòa: “Cậu xem, tôi già cả lú lẫn, quên trước quên sau thôi.”

Tôi chụp lấy con dao, phát hiện đây là loại dao cán dài chuyên dùng để bào da. Tự nhủ méo mó có còn hơn không, tôi chửi một tiếng, cúi đầu tiến vào trong động. Mùi ẩm mốc từ bên trong xộc ra, tôi mang mặt nạ phòng độc, tiếp tục tiến vào bên trong.

Trong động rất ẩm ướt, vỏ rễ không cứng như bên ngoài mà lại rất mềm, còn có rất nhiều loại nấm không biết tên mọc tràn lan, hàng đàn ấu trùng ve bị tôi làm cho hoảng sợ, chạy trốn tứ tung. Tôi đi được một đoạn thì khựng lại, phía trước xuất hiện đến mấy lối rẽ, nên đi hướng nào?

Nhìn kỹ thì một trong mấy ngã rẽ đó có dấu hiệu, chắc là do người đi trước vẽ lên, mặc kệ, tôi cứ đi theo con đường đã được đánh dấu đó, được mấy mét nữa, phía trước đột nhiên biến mất, nửa thân trên đã nhô ra bên ngoài.

Nửa thân trên của tôi vướng ở cửa động, tôi bật ngọn đèn trên đầu, quan sát một vòng xung quanh. Nơi này là một không động thấp bé, bên trong có một cái bàn được bện bằng rễ cây. Kỳ thực nơi này được bao bọc bên trong đám rễ kia, lại ở chôn heo hút, tôi không hiểu nổi vì sao lại xuất hiện thứ này, bỗng nhiên phát hiện bên trong đám rễ có một phiến đá lộ ra.

Nhìn kỹ, đó là một thạch quách (quan quách làm bằng đá) thật lớn, phía dưới là quan sàng cũng bị đám rễ cây quấn chặt. Dựa vào khoảng cách tôi đã đi mà đoán, nơi này có lẽ chính là trung tâm của đài hiến tế, là nơi có thứ chúng tôi muốn tìm.

Tôi bò đến bên cạnh chỗ thạch quách lộ ra, lúc này mới thấy rõ, thứ này không phải lớn bình thường mà phải gần bằng một cái container di động,

trên nắp quan quách và lớp đồng trên cây có khắc một vòng song thân xà (hình con rắn hai thân). Những nơi khác gần như đã dính liền vào lớp rế, hoàn toàn không thấy được có gì trên đó.

Ông chủ Vương ở bên ngoài hét to hai tiếng, tôi đi là đi mất dạng, chẳng thấy động tĩnh gì, ông ta cho là tôi đã vào được bên trong cây đồng, hỏi qua bộ đàm: “Cậu thanh niên, bên trong có gì?”

“Có một chiếc quan quách!” Tôi trả lời, chật vật tìm một chỗ ngồi xuống, nằm úp sấp mãi thật là oải.

“Quan quách? Có nhận ra là của ai không?”

Tôi mắng: “Làm quái nào tôi biết được là của ai, có điều muốn đưa nó vào đây không phải dễ, có thể huy động nhiều nhân lực như vậy, nhiều khả năng nằm trong này chính là chủ nhân của cây Thanh Đồng.” Đem quan quách của mình để ở đây, phải chăng người này cho rằng lúc ra đi có thể an nghỉ gần thiên cung một chút? Không biết là ai mà lại bạo tay như thế.

Tôi xem đến phía sau, nắp và thân của quách dường như không được đóng chặt, có một sợi rế len vào bên trong, nâng nắp quách lên một chút. Tôi thấy kì lạ, a lên một tiếng.

Ông chủ Vương nghe thấy, khẩn trương hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Quan quách này... đóng nắp không chặt.” Tôi nói, nhìn khe hở kia. Chẳng lẽ lúc nhập liệm không chu đáo, để cho rế cây len vào?

Tôi nghĩ một hồi, cho rằng cũng có thể, ban đầu là rế nhỏ len vào, sau không ngừng sinh trưởng mới nâng nắp quách lên. Rế cây chung quanh đây mọc lôn ngôn, nói không chừng đã bọc kín quan quách này, từng lớp từng lớp cứng như thế, chúng tôi hay bọn người kia dù có thể chém đứt, cũng không biết tới ngày nào tháng nào mới moi ra được.

Tôi đến bên khe hở chiếu đèn vào dò xét, bên trong dường như trống không, tối âm u, ánh sáng chiếu vào như bị màn đêm nuốt chửng lấy, không thấy được gì hết.

Trong giới khảo cổ từ trước tới nay, loại quan quách đặt ở giữa quách là phiên toái nhất. Quan quách chính quy đều là vách quan kê sát với vách quách, nhiều nhất cũng chỉ cách nhau độ một centimet. Quan quách này lại không như thế, không gian bên trong tương đối lớn, vô cùng quái lạ, không biết là vì điều gì. Theo tập tục mộ táng thời Tây Chu, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng không sử dụng hình thức khoa trương như thế này, xem ra trợ lý Lương nói đúng, đây hẳn là mộ của một vị phiên vương, hơn nữa thế lực quốc gia này không hề yếu, ít ra cũng phải ngang bằng với Tây Chu thời đó.

Tôi cầm bộ đàm, nói: “Quan quách này trông không, bên trong không rõ có thứ gì, đèn quan sát của tôi quá mờ so với đèn pin của ông, ông có thể vào được, nơi này an toàn.” Tôi nói xong liền di chuyển tới cửa động lúc này, tự nhủ chỉ cần nhà người thò đầu ra, ông đây sẽ khóa chặt lấy luôn cái đầu của người, xem người làm thế nào.

Bộ đàm phát ra vài tiếng nhiễu sóng, lẫn trong đó có vài tiếng nói, tôi nghe không rõ.

“Cái gì?” Tôi hỏi lại.

Xen lẫn giữa những tiếng nhiễu sóng rè rè là những âm thanh gì đó rất kỳ quái, rất ồn ào, hoàn toàn không nghe rõ được là gì cả.

§31. Màn Sương Ma Quái

Edit: Dừa

Beta: Earl Panda

~000~

Trong không gian chật hẹp u ám, bên cạnh có một cái quan quách nằm sờ sờ, đột nhiên từ trong bộ đàm lại truyền tới âm thanh quỷ mị, lúc thì như tiếng ai kêu khóc, lúc thì như tiếng ai run rẩy tưng niệm gì đó, thực sự khiến cho tôi dựng cả tóc gáy. Tôi vội vàng giảm âm lượng, vồ vồ mấy cái xem có chuyện gì không.

Đây là bộ đàm chuyên sản xuất để phục vụ cho quân đội, vỏ ngoài bằng plastic, có thể sử dụng trong những môi trường khắc nghiệt nhất, theo lý sẽ không dễ bị trục trặc như thế. Tôi bật tắt vài lần, âm thanh kia biến mất, từ loa phát ra tiếng rè đứt quãng, giống như có tiếng ai đó gọi, nhưng lại không thể nghe rõ câu chữ. Tôi thử gọi to vài tiếng nhưng không thấy trả lời, chính tại tần số cũng chẳng khác hơn.

Tôi từng vọc qua mấy thứ đồ điện nên biết, âm thanh này không phải do hỏng hóc vật lý mà là do bị nhiễu sóng. Nguyên nhân thì có cả tá, từ lớn như điểm đen trên Mặt trời phát nổ cho đến nhỏ như bị ảnh hưởng bởi thiết bị điện gia dụng, kiểu nào thì cũng gây ra hậu quả như nhau. Tôi bây giờ ở sâu bên trong lòng đất, mấy thứ điểm đen gì đó hẳn không tác động tới được, mà ở trong hang động mênh mông giữa nơi rừng già bạt ngàn này cũng chẳng đào đâu ra thiết bị điện, vậy rốt cuộc là bị thứ gì ảnh hưởng?

Tôi cầm bộ đàm đi lòng vòng xung quanh tìm nguồn gây nhiễu, cuối cùng phát hiện, càng mang bộ đàm đến gần quan quách ở giữa thì tiếng ồn càng lớn, nếu đi xa ra thì tiếng ồn sẽ nhỏ lại bớt, thật là quái lạ. Chẳng lẽ nguyên nhân gây nhiễu nằm bên trong sao? Tôi cẩn thận đưa bộ đàm vào khe hở giữa vách quan và vách quách, trong giây lát, tiếng ồn ào đột nhiên bùng lên dữ dội, hệt như có ai bên trong gào lên thảm thiết. Tôi sợ tới mức suýt nữa buông tay làm rơi bộ đàm trong tay luôn.

Tôi nghĩ thầm không hay rồi, hẳn là bên trong quan quách có thứ gì đó đang phát ra một luồng sóng điện từ quái dị, chuyện này đúng là không tưởng tượng nổi, là hiện tượng tự nhiên, hay là có điều gì khác thường?

Tôi biết thực vật có thể phát ra sóng tín hiệu yếu, hơn nữa tùy vào điều kiện môi trường mà các loại sóng phát ra không giống nhau. Lấy ví dụ như khi phát nhạc êm dịu trong vườn cây và khi dùng dao cắt thực vật chẳng hạn, sóng tín hiệu chúng phát ra ở hai trường hợp này là hai loại hoàn toàn tương phản, đó được gọi là ngôn ngữ của thực vật. Tuy nhiên các sóng này rất yếu, nếu không có thiết bị chuyên dụng thì còn không thể phát hiện ra chứ đừng

nói là có thể dùng bộ đàm thu được.

Hoặc ở một số tình huống đặc biệt, trong điều kiện tự nhiên đặc thù có thể sinh ra một loại sóng nhiễu rất mạnh, ví dụ như đêm trước động đất hay thời điểm núi lửa phun trào, có điều loại sóng này có tính gây hại chứ không ôn hòa như thế này.

Tôi nhìn quan quách rất lớn kia, nghĩ tới một lý do hiếm gặp nhưng không phải không có khả năng: gần hiện trường những vụ thảm sát hoặc những nghĩa địa lớn thường xuyên có sóng điện lạ quấy nhiễu không dứt. Có người cho rằng đó là năng lượng sinh ra trong quá trình phân hủy thi thể, có người lại nói đó là tín hiệu do một lượng lớn âm hồn phát ra. Sóng điện từ mạnh như thế này, phải chăng là do thi thể bên trong quan quách gây ra?

Nơi này vô cùng u ám, những rễ đa già cỗi trắng bọt dưới ánh đèn trông giống hệt những bộ xương rắn kì dị, khiến cho người ta chột thấy nhột nhạt, hệt như có thứ gì bên trong chiếc quan quách kia đang điên cuồng giục tôi bước vào. Tôi rợn hết cả người, vội vội vàng vàng tắt bộ đàm đi.

Xung quanh im lặng rồi, tôi liền thấy choáng váng, có lẽ vì không khí nơi này quá âm thấp, lại còn có những mùi khó chịu nên tôi bắt đầu thiếu dưỡng khí. Nhận ra tình cảnh hiện tại, tôi chột thấy lạnh cả người, trong suốt quãng đường vào đây tôi không hề cảm giác được việc này.

Ông chủ Vương bên ngoài cứ gào liên hồi, chắc là không nghe được câu trả lời của tôi, tới lúc cấp bách thì tiếng kêu của lão đã bị ba vòng cây cối ngoài kia chặn lại gần hết, đến chỗ tôi chỉ còn là những âm thanh xa xăm, cứ như người đang vùi dưới mùi lớp chắn nghe tiếng ai đó nói chuyện bên ngoài vậy, hầu như không nghe được gì cả.

Vừa rồi tôi còn tính việc lừa ông chủ Vương vào đây để không chế lão, giờ thì nghĩ khác đi rồi, trước tiên là phải thoát được ra ngoài đã. Nơi này tà khí quá nặng, ở lại lâu khiến người ta không thoải mái chút nào. Phần lớn là do chỉ đi một mình, nếu có hai ba người ở bên cạnh lúc này, tôi hẳn đã bình tĩnh hơn.

Nghĩ tới rồi lại nghĩ lui, bệnh do dự tái phát, mãi mà tôi chưa quyết định được phải làm thế nào. Ông chủ Vương bên ngoài chắc gọi mãi mà không thấy tôi đáp trả, tôi chỉ nghe thấy ông ta chửi vài câu rồi không nói gì nữa, chắc là ông ta cũng không biết lúc này phải làm thế nào. Xem tình hình của ông lúc này hẳn là không dám vào đây xem thử đâu. Loại người giang hồ thế này đối với mọi người lúc nào cũng thích cậy mạnh, nhưng đến những nơi quỷ quái như thế này, lại nghe nói bên trong có quan quách, theo bản năng vẫn thấy sợ hãi. Quan tài, quan quách là biểu tượng cho cái chết, không tiền bạc hay sức mạnh nào không chế nổi, là quyền uy không một ai có khả năng lay động, điều này nếu không phải là dân đồ đầu thực sự thì không thể lĩnh

hội được.

Mãi mê đuổi theo dòng suy nghĩ, chợt tôi lại nghe thấy âm thanh thều thào “Híc... Híc... Híc...” vang lên từ nơi nào không rõ, so với lúc còn ở bên ngoài thì nghe rõ hơn nhiều.

Bây giờ nghe kĩ mới thấy, âm thanh ấy giống như tiếng bước chân người mang guốc gỗ đi trên nền đá, nhưng tiếng động cứ đều đều không đổi, nghe không giống đang đi qua đi lại, mà giống... đang đứng một chỗ nhảy lên nhảy xuống.

Thanh âm này cứ cách một khoảng ngắn lại đều đặn vang lên, trong khung cảnh im ắng nơi này, quả thực là dọa người ta sợ đến mất hồn mất vía. Lúc này tôi đã hoảng lắm rồi, bây giờ lại nghe thấy lần nữa, âm thanh ấy cứ như một loại bùa đòi mạng, trái tim tôi cứ run lên từng hồi theo tiết tấu của nó.

Chợt tôi cảm thấy có điều kì dị, cứ sao tôi lại sợ hãi đến vậy nhỉ, tôi đã không còn chết nhất như thế này từ lâu rồi. Trấn định lại một chút, tôi tháo mặt nạ phòng độc của mình ra, hít thở không khí chung quanh. Theo lý thuyết, mặt nạ phòng độc có thể lọc bỏ những loại quái khí có hại cho cơ thể con người, nghĩa là không khí chúng ta hít thở qua lớp mặt nạ này đã được xử lý rồi. Bình thường khí độc được lọc bỏ hoàn toàn, nhưng trong những trường hợp đặc biệt vẫn có những loại khí độc len qua được lớp mặt nạ phòng độc và gây trúng độc cho cơ thể.

Không khí ở nơi này rất kích thích đối với niêm mạc mũi, tôi vừa hít một hơi đã hắt xì, cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vã mang lại mặt nạ vào.

Tôi lắng nghe một lát nữa, xác định được âm thanh kia không phải từ nơi khác vọng tới, theo tôi phán đoán phương hướng thì có vẻ tiếng động phát ra từ chính bên trong chiếc quan quách bằng đá kia.

Tôi đổ mồ hôi đầm đìa, một tay để sẵn tại chuôi dao găm, trườn lại gần khe hở kia để nghe cho rõ. Hiềm nỗi tiếng tim tôi đập cứ mỗi lúc một lớn hơn, chắc đợi tới lúc tôi lại gần chỗ hé ra ở nắp quan quách thì tim cũng vọt ra ngoài mất rồi.

Tôi biết bản thân bị không gian nơi này gây sức ép, lúc trước cứ ngỡ đã hết rồi, bây giờ xem ra vẫn còn. Một trong những điều tối kị lúc này là tưởng tượng vớ vẩn, tôi vừa tự nhắc nhở mình vừa tập trung tinh thần mừng tượng cảnh bốn phía đột nhiên sáng bừng lên, không còn tối tăm như trước nữa, lại hít sâu mấy cái, ngăn trái tim tiếp tục đánh lô tô trong lồng ngực. Tôi thở dài, tập trung lắng nghe xem rốt cuộc đây là âm thanh gì.

Ngay lúc đó âm thanh đột nhiên dừng hẳn, bốn phía lại lặng ngắt như tờ. Tôi cứng ngắc cả người, thỉnh linh cảm thấy thứ gì vừa chạm vào vai mình!

Đầu tôi tê dại, mắt tối cả đi, điên cuồng quay lại quơ dao một phát, đèn

pin lập tức đung vào một rễ cây, tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực. Ngay sau đó tay tôi bị thứ gì nắm lấy kéo mạnh về phía sau, tôi sợ đến mức không còn tự chủ được nữa, gào to một tiếng, dùng hết sức bình sinh vùng vẫy để quay người lại. Nhánh rễ phía dưới tôi chưa hoàn toàn sừng hóa hết liền gãy đánh rắc, cả người tôi đột nhiên lún xuống, tôi và thứ đằng sau cùng rơi vào một hố nông.

Tôi vừa ngã xuống đã nghe phía sau có tiếng mắng: “Con mẹ mày!” Sau đó đèn pin sáng lên, ông chủ Vương vừa đè nghiêng tôi xuống (O__O) vừa chiếu đèn thẳng vào mắt tôi, chói đến độ tôi tưởng mình sắp mù. Tôi giơ tay lên định che mắt thì ông ta giáng cho tôi một tát không nề nang gì, mũi tôi lạnh lạnh, rồi một dòng máu chậm chậm chảy ra. (Tà của em...)

Đánh tôi xong ông ta còn hung hãn chửi: “Thằng mắt nết, dám giở trò với tao à, cho mày chết!”

Tôi liền hiểu ra mọi chuyện, lão già mập Quảng Đông chó chết này thế mà cũng có gan lén mò vào đây. Có lẽ thấy tôi không có phản ứng gì, cộng thêm việc trước đó tôi từng giở trò với ông ta, nên ông ta trong bụng có chút kiêng dè tôi, sợ bị tôi giở quẻ lần nữa. Vì thế dĩ nhiên ông ta không dám bật đèn pin mà chỉ len lén tiến đến gần, gặp đúng lúc tôi đang tập trung nghe ngóng thử âm thanh quái quỷ kia, kết quả suýt chút nữa ăn một dao của tôi, thế là ông ta nhầm tưởng tôi có ý định giết ông.

Tôi muốn giải thích, nhưng ông ta lại đang đè ngay cổ tôi, thành thử tôi chẳng nói được tiếng nào. Ông có vẻ giận quá hóa rồ, tát tôi thêm một phát đến ù cả tai. Tôi bực lắm rồi, thậm chí mẹ cha nhà mày, cứ dùng dùng nhào vào đánh người như thế, cơ bản là đâu xem tao ra gì đâu hả. Chúng tôi lại lăn đi, cứ đâm đá qua lại cho tới khi lăn tới gần khe hở nơi quan quách. Ông ta khỏe hơn tôi nên chiếm được thế thượng phong, đè tôi xuống định bóp cổ tôi, nào ngờ nơi này thấp bé, lão vừa ngẩng đầu đã va ngay vào một rễ cây, đau đến sừng sốt. Tôi thừa cơ đập mạnh vào háng ông ta, hất ông ta lăn qua một bên, rồi giật lấy đèn trên tay ông, lại đánh vào đầu ông một phát nữa cho hôn mê bất tỉnh.

Tôi ngồi đè trên người ông ta khiến ông không nhúc nhích gì được. Sau đó lấy đèn pin soi xem thì phát hiện ông ta không mang theo súng, có thể là sợ bên trong chật hẹp, súng cướp cò tự bắn phải chính mình thì toi. Tôi lần mò trên người ông ta định tìm dao găm thì đột nhiên ông ta dùng đầu đập mạnh vào đầu tôi, mạnh đến nỗi tôi nổ cả đom đóm mắt, vội vội vàng vàng lăn qua một bên, đề phòng lại bị tấn công lần nữa. Óc não tôi chắc phải phọt qua lỗ mũi mất rồi.

Ông chủ Vương đứng lên, người dính toàn vụn rễ và nắm mốc, tức giận đến mức mặt mũi méo mó cả đi, hơi thở hỗn hển, mắt long sòng sọc. Tôi biết

ông ta động sát khí, những kẻ lẫn lộn lập nghiệp trên giang hồ như thế này, để có được ngày hôm nay hẳn phải có sát tâm rất nặng, hờ một chút là đã nghĩ ngay cách dồn đôi phương vào chỗ chết. Xem ra hôm nay thực sự phải một mất một còn với ông ta rồi.

Ông ta hít thở vài cái, rút dao găm từ bên hông ra, một tay chấp sau lưng lao thẳng về phía tôi. Dao của tôi chỉ dài một nửa so với của lão, dù có đâm được lão cũng chẳng trúng phải chỗ nguy hiểm nào, đành phải dùng đèn pin làm vũ khí chiếu thẳng vào mắt lão. Có điều lão mặt này quá hung hãn, cơ bản không thèm để ý đến tôi, một bên né khỏi luồng ánh sáng, một bên vọt lại gần tôi nhanh như chớp, vung dao hướng về phía cổ tôi, tôi nghiêng đầu né được, tay trái chộp lấy tay ông ta, tay phải tắt đèn pin đi.

Mắt ông ta vốn đang quen với ánh sáng mạnh, đột nhiên ánh sáng vụt tắt, theo bản năng liền khựng lại một chút. Tôi nhớ lại vị trí đầu của ông ta, liền cầm đèn pin vung tay đánh một cú thật lực. Chỉ nghe một tiếng rên phát ra, đèn pin lập tức sáng lên. Tôi rọi sang xem thì thấy ông ta bị tôi đánh cho một miệng đầy máu, nằm sóng xoài, hình như đã ngất đi.

Tôi không biết ông ta là giả vờ hay là ngất đi thật, bèn lấy chân đá ông lại gần khe hở kia, nếu là giả vờ nhất định ông ta phải có phản ứng, nếu không sẽ rơi vào bên trong quan quách. Tôi lại đạp tiếp vài cái nữa, hai chân ông ta trượt vào bên trong, nhưng đến giữa ngực thì vướng lại. Tôi lại tới gần đạp thêm phát nữa, cho ông ta vào hẳn bên trong luôn đi.

Ông chủ Vương mềm oặt như con cá chết trượt vào bên trong quan quách, tôi vừa thở phào, nghĩ thầm quả nhiên ông ta hôn mê thật thì đột nhiên một cánh tay mập ú thò ra từ bên trong khe hở, nắm lấy chân tôi lôi tuột vào trong.

Lần này quả thực là bất ngờ đến độ không kịp trở tay, tôi vừa thả lỏng một chút đã thấy trước mắt hoa lên, cả người đã lọt vào bên trong quan quách. Tôi thầm kêu thôi toi rồi, chuyện này quả thực trước nay chưa từng gặp, tôi hoảng loạn quờ tay ra xung quanh muốn nắm lấy thứ gì đó, kết quả là chẳng tóm được gì, cứ thế rơi thẳng vào trong bóng tối!

Ông chủ Vương lôi thẳng tôi vào, lúc đầu tôi cứ tưởng quan quách này cao cỡ một thân người, giờ vào trong rồi mới biết không phải thế, nơi này có một đường lõm, xem ra là đường vào bên trong thân cây đồng. Tôi trượt thêm vài ba mét mông mới yên vị trên một thứ gì đó, đau ê cả răng. Ông chủ Vương kia cũng thả lỏng tay, hình như muốn bò lên.

Tôi dùng đèn pin rọi bốn phía xem thử lão có ở gần mình hay không, phát hiện xung quanh toàn sương mù trắng đục dày đặc, ngoài bán kính nửa mét chẳng thấy được gì nữa.

Tôi đứng lên, dùng đèn pin hươu hươu xung quanh nhưng đều không chạm phải bất cứ vật gì. Nơi này sương dày như vậy ông chủ Vương rơi vào bên trong hẳn cũng không thấy được gì, có lẽ là đang nấp bên trong đám sương này đi.

Tôi lấy làm lạ, ở nơi này sao lại có nhiều sương mù như thế, nói là huân hương ngàn năm không tan cũng khó mà tin được. Tôi dùng tay gạt vài cái, lớp sương này giống hết như nước, theo động tác gạt của tôi có thể quan sát được luồng chuyển động của không khí.

Tôi không nhìn thấy ở giữa quan quách có cái gì, cũng không có gan vào xem, trước hết chỉ có thể đứng nhìn, nhìn về phía trước cũng không thấy gì hết. Rễ cây men theo khe hở chui vào bên trong cũng không phát triển lộn xộn mà chỉ bò sát theo đáy và vách tường bên trong quan quách, bên trên mọc đầy những sợi li ti, động vào là rớt lả tả, xem ra là một loại nấm mốc nào đó.

Phần vách bên trong quan quách không bị rễ cây che phủ lộ ra một ít hoa văn chạm nổi, tôi nhìn qua đã nhận ra đây là một phần đồ án, phong cách giống như bốn pho tượng bên ngoài kia, tuy nhiên phần lớn bức phù điêu đã bị rễ cây che khuất. Lưỡi dao săn của tôi lại quá mỏng, dùng để cắt lớp rễ cây này e là không được, tôi chỉ cắt được một phần rễ mới sau này, còn lớp rễ lâu năm đã cứng lại như đá kia thì không tài nào suy suyển nổi, cắt rễ cây mà như cắt đá, cuối cùng chỉ lóc được một miếng vỏ trắng toát.

Tuy vậy tôi vẫn hiểu được một phần nội dung, đây hẳn là tình cảnh lúc cây thanh đồng được xây dựng, trên đó có khắc hình người mặc y phục kiểu vạt chéo. Tôi còn bất ngờ phát hiện ra ở trên đó mô tả Thanh Đồng thụ là từng đoạn, xem ra công trình đồ sộ này không phải được xây dựng liền mạch, có thể là trải qua nhiều thế hệ, mỗi thế hệ xây dựng một phần, cuối cùng mới hình thành tác phẩm nghệ thuật vĩ đại này.

Phù điêu rất nhiều, nhưng tôi không dám tùy tiện đi lại, xem xong một khúc bên này, tôi đột nhiên quay lại nhìn vào lớp sương mù, chỉ cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó hiểu ập tới, bèn men theo lớp rễ cây định quay về chỗ cũ.

Kì quái ở chỗ lớp rễ trông có vẻ rất dễ để trèo lên, nhưng tôi thử hai lần đều trượt lại xuống dưới, hết như trên băng. Tôi sờ vào sợi rễ, phát hiện lớp nấm mốc phía trên vô cùng trắng mịn, hết như dầu bôi trơn, xem ra nếu muốn một mình leo lên không dễ chút nào.

Tôi lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ xem nên làm thế nào, xem ra phải dọn sạch lớp nấm phía trên mới leo lên nổi, hoặc dùng dao cắm vào leo lên, mà cũng không biết có được không nữa.

Giữa lúc tôi đang phân vân như thế, “Híc... Híc... Híc...”, âm thanh quái

dị ấy đột nhiên lại vang lên, lúc này là ở sau lưng tôi, rất gần.

§32. Đánh Lén

Editor: Earl Panda
Beta: Bánh Ú đại nhân.

Thứ âm thanh quỷ dị đã dẫn dắt bọn tôi vào đây đột nhiên vang lên ngay sau lưng tôi, tuy không lớn, nhưng trong quan quách yên ắng vô cùng nên âm thanh đó nghe không khác gì sét đánh ngang tai. Tôi nghe mà toàn thân run lẩy bẩy, căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh.

Quan quách này chiều dài khoảng sáu, bảy mét, bảo dài cũng không hẳn, bảo ngắn cũng không đúng. Nghe âm thanh kia mà đoán thì có lẽ nơi phát ra tiếng động cách tôi không quá một mét, gần như là dán sát sau lưng, khoảng cách vừa đủ để với đến bả vai tôi. Cứ từng tiếng từng tiếng “Híc...híc...” vang lên theo quy luật, nghe như tiếng mu bàn tay gõ lên cửa gỗ. Một cơn ớn lạnh chạy dọc từ gáy thẳng xuống đến gót chân tôi.

Tức khắc toàn thân tôi cứng đờ không nhúc nhích nổi. Tôi thoáng phân vân xem có nên quay đầu lại nhìn không, hay là cứ giả vờ như không nghe thấy gì, không để ý đến nữa. Nhưng ngay sau đó tôi nghĩ lại, dờ khóc dờ cười cắn lưỡi tự nhủ: phải ráng bình tĩnh, lúc này không còn cách nào khác, chỉ có thể đối mặt, sợ hãi và kiếm cơ bây giờ thì chỉ có đường chết.

Đương lúc tôi còn đấu tranh tinh thần, thứ âm thanh ma quái kia vẫn vang lên đều đều không nhanh không chậm, không vọng lại gần, cũng không dẫn ra xa. Tôi hít sâu một hơi, cắn răng nắm chặt con dao, từ từ quay đầu lại, nhìn xem rốt cuộc nó là cái gì.

Nhưng tôi vừa quay đầu thì âm thanh kỳ quái kia cũng đột nhiên ngừng lại. Tôi nhìn chăm chú, nhưng giữa màn sương màu xám tro ở đằng sau lưng tôi lại chẳng có gì khác. Nhìn về hướng âm thanh ban nãy vừa phát ra cũng chỉ thấy một khoảng không tăm tối mịt mù, chẳng qua bị hành động của tôi làm nhiễu loạn nên xuất hiện vài luồng khí quỷ dị, nhưng rồi lại tan biến rất nhanh, trở về bình thường như lúc ban đầu.

Tôi nuốt nước bọt, bỗng thấy hơi bất ngờ, liền lấy đèn pin rọi khắp bốn phía, nhưng cũng không thấy có gì khác thường, cứ như âm thanh đó chưa từng cất lên vậy.

Vừa nãy âm thanh đó ở gần tôi đến vậy, tôi nghe vô cùng rõ ràng, chắc chắn không phải ảo giác, lúc tôi quay người cũng mất không đến một giây, cho dù âm thanh đó có là do vật gì di chuyển được phát ra thì cũng không thể biến mất nhanh đến vậy. Lẽ nào, âm thanh đó phát ra từ nơi khác? Hay do tôi đoán nhầm?

Tôi vô thức dò dẫm bước từng bước lên phía trước, định đi tìm nơi phát ra

âm thanh kia. Đột nhiên, từ lớp sương bên cạnh tôi có một bóng người bỏ nhào ra. Tôi mắt tinh như ranh, vừa lúc nhắm thấy cái bóng xuất hiện, tôi vội vàng cúi xuống. Người nọ không bắt được tôi, nhưng lại xô tôi ngã nhào xuống đất. Tôi lăn một vòng trên đất. Ngoảnh lại, thấy người vừa xô tôi có vóc dáng mập mạp, chính là người đã đẩy tôi vào đây – ông chủ Vương.

Tôi chửi bậy một tiếng, rút con dao sẵn ra, tính duyên này dứt tình với ông luôn, không ngờ, chớp mắt cái mà ông ta đã trốn vào trong đám sương, ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa.

Tôi không khỏi khinh thường mà nhỏ máy bãi nước bọt. Vừa nãy trong lúc vật lộn, hẳn là ông ta đã làm rớt dao của mình rồi nên mới e ngại con dao sẵn nhỏ trong tay tôi, không dám chính diện ra mặt tấn công mà trốn trong đám sương, chờ tôi tới gần mới đánh lén bất ngờ. Thật không giống cái bộ dạng kiêu ngạo lúc đầu chút nào. Tay này đích thị là một tên tiểu nhân con mẹ nó rồi.

Cơ mà, nói đi cũng phải nói lại, tình hình ở trong này kì quái như thế, lá gan của ông ta cũng không phải to bình thường đâu. Phải là tôi, tay không đèn pin, tay không vũ khí, chắc tôi đã rúc vào góc nào đó mà run lập cập rồi, chứ đâu dám đi đánh lén người khác. Hơn nữa, chỗ này sương mù dày đặc như nước, rất dễ nhận biết được những thứ di chuyển được. Vì vậy, ông ta biết không dễ dàng đánh lén tôi thành công được, nên mới cẩn trọng hơn, chứ không vừa nãy tôi đã có thể đánh ngã được ông ta rồi.

Tôi nghĩ đến đây lại thấy kỳ lạ. Nếu vậy, cái nguồn gốc của âm thanh quái dị kia nếu ở trong quan quách mà chuyển động thì sẽ phải có động tĩnh gì đó chứ, ấy thế mà, khi tôi quay đầu lại, đám sương vẫn chẳng có gì khác thường, không có vẻ như là có vật gì di chuyển trong đó. Lẽ nào nó lại không có hình dạng gì? Lẽ nào nó là ma chẳng?

Tôi vừa cảnh giác phòng ngừa ông chủ Vương đánh lén lần hai, vừa lồm cồm bò dậy. Không gian trong quan quách này không quá rộng, ban nãy vừa bị ngã chẳng biết lăn đến đâu rồi, phải nhanh nhanh lùi đến mép, nghĩ cách bò lên trên thôi.

Toàn bộ chỗ này không lớn lắm. Nhìn xung quanh bốn phía tôi có thể thấy mình đang ở gần trung tâm quan quách. Xuyên qua lớp sương mù, tôi nhìn thấy ở phần trung tâm có một cái gì đó, chỉ thấy bóng mờ mờ nhạt nhạt, hình như là rất nhiều sợi dây nối từ trên đỉnh quan quách xuống tận tới đáy. Tôi còn tưởng đó là mấy nhánh rễ khí của các cành cây mọc trên đỉnh buồng rủ xuống, nên đi đến phía trước, lấy đèn pin chiếu vào mới vỡ lẽ ra là không phải. Những thứ đó đều là những sợi xích thanh đồng to cỡ bằng cổ tay người, mọc đầy những nấm và bị quấn chặt bởi những sợi rễ chùm của cây đa, thẳng suốt từ trên đỉnh xuống dưới. Tuy nhiên, sợi xích sắt trông có vẻ

như chỉ gắn cố định ở trên đỉnh quan quách cho đến giữa quách, còn phía dưới thì không có bất cứ một thứ gì buộc vào vậy.

Cái quan quách bằng đá này nói là lớn, nhưng thực ra là nhỏ, khi khai quật nóc mộ của các quý tộc thời Tây Hán và thời Ngũ Đại đều có. Thứ này gọi là quan quách, nhưng thực chất phải gọi là phòng quách (cái quách to bằng cả căn phòng nhỏ) mới hợp lý. Nếu căn cứ vào mộ thổ táng thì quan tài hẳn là phải đặt ở giữa phòng quách này cùng với những của cải bồi táng, bên trong lớp phòng quách bằng đá còn phải lèn chặt đến mười mấy lớp quách gỗ, suốt từ tít trong cho đến mép quách.

Tôi bước đi vài bước, dựa theo kích thước quan quách, chí ít cũng có thể thấy hình dáng cơ bản của quan tài trong. Thế nhưng, giờ thấy những rễ cây và xích đồng, trên mặt đất lại không có đồ vật gì cả, lẽ nào bên trong cái quan quách này rỗng tuếch? Vậy tiếng động kỳ lạ kia là từ đâu tới? Cái thứ quý dị làm nhiều sóng bộ đàm là ở đâu ra?

Tôi sững sốt hồi lâu, lại bước lên phía trước từng bước một, muốn đến xem liệu có phải sợi xích thanh đồng khóa chặt chiếc quan tài để giữ cái gì đó còn sống không. Tôi vừa bước ra, bỗng nhiên dưới chân hẫng một cái, cả người ngã chúi xuống dưới. Tôi vội nhanh tay tóm lấy sợi xích đồng, trượt dài xuống mấy mét mới dừng lại được, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chuyện gì xảy ra thế? Thế mà nào mà phía dưới lại không có gì vậy? Tôi sợ hãi, soi đèn pin chiếu xuống dưới, nhìn không thấy mặt đất đâu cả mà chỉ thấy sương dày đặc. Chân giẫm xuống, giẫm vào sương chứ không có cái gì cả, hình như là có cái hố lõm xuống rất sâu.

Đúng là kỳ quặc, tôi nghĩ. Bên trong cái phòng quách này có gắn với đài tế tự trên đỉnh cây thanh đồng, ở chính giữa quách thì không có gì, có lẽ là giống với phương pháp quách đa tầng đa lớp ở thời Chiến quốc. Ở giữa phòng quách này còn có một cái hố lõm xuống, gọi là giếng quan, ở phía dưới mới là quan vị (vị trí đặt quan tài) thật. Không biết cái giếng quan này nó sâu bao nhiêu, thật là nguy hiểm, nếu như vừa nãy mà ngã xuống, không chừng gãy đầu gãy cổ chết như chơi.

Còn những sợi xích thanh đồng này, có lẽ là một thiết bị quan trọng dùng để đưa quan tài xuống dưới cái giếng quan này, quan tài chứa thi thể hẳn là ở ngay phía dưới chân tôi đây.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên đám sương bên cạnh nào động, ông chủ Vương vọt ra từ trong đó, cầm trong tay thứ vũ khí nào đó, đánh thẳng về phía tôi. Ở đây sương dày như thế, có lẽ ông ta nhìn thấy ánh đèn pin nên mới đoán được vị trí của tôi. Tôi vừa nhìn thấy không ổn, liền theo bản năng hét to: “Dừng! Mau dừng lại!”

Nhưng đã muộn. Chỉ nghe ông chủ Vương kêu “A!” một tiếng, chân giẫm vào khoảng không, thoảng cái ông ta đã ngã tụt xuống dưới. Tôi cảm thấy sợi xích đồng chấn động mạnh, hẳn là do ông ta đã tụt được, cùng lúc đó, chỗ tay bám lấy sợi xích của tôi phát ra tiếng lục cục, cơ thể bắt đầu trượt xuống dưới.

Tôi quay lại nhìn, hóa ra là đám nấm mốc rêu xanh trên xích đồng bị tay của tôi đè ép thành chất lỏng sền sệt màu trắng, khiến cho sợi xích đồng trơn như được bôi một lớp dầu mỡ. Tôi thăm kêu than không ổn, vội vàng dùng con dao sấn định cắm chặt vào lỗ hồng trên dây xích, thế nhưng lưỡi dao lại chen vào không lọt mà mắc vào những rễ cây ở trong. Tôi cố sức vặn xoắn con dao vào đám rễ cây, bấy giờ cơ thể mới ngừng trượt xuống. Lúc này, tôi đã trượt xuống dưới ít nhất là mười mét, tiến vào bên trong giếng quan trong cột cây thanh đồng.

Ông chủ Vương đầu đầy máu, vất vẻo trên sợi xích thanh đồng ngay phía dưới tôi, cách tôi chừng một bàn chân. Ông ta cũng giữ không được sợi dây xích, đành dùng chiếc dây lưng bằng da xỏ qua lỗ hồng trên sợi xích để bám vào mới miễn cưỡng không bị tụt xuống được. Tôi lấy đèn pin rọi vào ông ta, ông ta quay đầu vừa chửi vừa né ánh sáng chói mắt.

Tôi thấy tạm thời ông ta không uy hiếp gì đến tôi, nên phải đi xem xét tình hình cái giếng quan trước đã. Thân cây thanh đồng trong ngoài đều như nhau, có khắc sâu những khe rãnh con rắn hai thân, những đường hoa văn chạy dọc theo rễ cây từ trên trườn xuống dưới. Sương ở đây loãng hơn phía trên rất nhiều, tôi nhìn xung quanh một vòng, xem xem cái giếng quan ở trung tâm phòng quan này rộng bao nhiêu. Nếu nó quá lớn, tôi chỉ e leo ra ngoài sẽ là một vấn đề lớn.

Giếng quan có hình chữ nhật, dài khoảng bốn mét, rộng hai mét, đặt vừa đủ một chiếc quan tài rộng. Tôi với tay ra, sờ lấy vách tường giếng quan, không biết có phải do đám sương kia không mà ở đây không có nhiều nấm ký sinh, chỉ thấy rễ cây vốn có. Không khí bên trong giếng quan cứ lừng lờ một mùi vị khác thường, có thể là do bên ngoài sương dày đặc khiến bên trong mặt nạ phòng độc bắt đầu bị ẩm, hiệu quả giảm xuống. Tôi có thể ngửi thấy cái mùi kỳ lạ đó càng ngày càng nồng, bay thẳng vào mũi tôi. Bởi vậy, xem ra, ông chủ Vương nhất định cũng không chịu nổi.

Nhìn xuống dưới, tôi lấy làm kinh hãi. Sợi xích vẫn cứ buông xuống cho đến khi chìm hẳn vào bóng tối, đèn pin còn không chiếu đến được, vô cùng sâu. Từ nơi này nhìn xuống dưới, toàn bộ giếng quan sâu vô cùng, có cảm giác như nó cứ sâu xuống mãi mãi, không có đáy.

Không thể nào? Tôi nghĩ, trong bụng có một loại cảm giác, lẽ nào cả cái cây thanh đồng này đều rỗng ruột hết, chúng tôi đã bò lên trên phải hơn ba

trăm mét là ít, rễ cây thanh đồng này còn đi vào lòng đất sâu đến đâu không biết, nếu như là rỗng ruột thật, thì dưới đáy tận cùng rút cục là cái gì? Tâm trái đất? Địa ngục? Rễ cây to lớn hình trụ rỗng ruột, cắm ở đây liệu có ý nghĩa gì không?

Ông chủ Vương thấy thế cũng vô cùng ngạc nhiên, hai người đều không nói lời nào, ngoắc nhau nhìn xuống dưới. Bỗng nhiên, “Híc...híc...”, hai tiếng vang lên, cái âm thanh âm u kỳ quặc này đột nhiên vang lên khắp bốn phía xung quanh chúng tôi!

Tôi với ông chủ Vương nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều đổ dồn với phía bóng tối đen đặc ở dưới. Tiếng động này, đương nhiên là phát ra từ dưới vực sâu thăm thẳm này truyền lại.

§33. Hòa giải

Edit: Earl Panda

Beta: Thanh Du

Đứng từ chỗ này nghe ra, thấy tiếng động này có chút khác thường, lại có tiếng vang vọng lại, dường như là từ một nơi rất sâu phía dưới truyền lên. Theo nhịp điệu của nó, tôi có thể cảm nhận rõ ràng sợi xích thanh đồng đang hơi hơi rung động, giống như đầu kia sợi xích được dính vào động mạch của một người khổng lồ vậy.

Cảnh này khiến tôi không tìm được mà rùng mình ớn lạnh một cái. Tôi không cảm nhận được tí gió nào từ dưới thổi lên, mà hai người chúng tôi bám vào cũng không đủ để khiến sợi xích đồng nặng nề kia rung lắc dữ dội đến thế. Vậy thì, dưới bóng đêm sâu thẳm kia có thứ gì đã lay động sợi xích thanh đồng?

Ông chủ Vương trầm tư lẳng lẳng nghe. Lão ta chưa bao giờ trải qua mấy loại chuyện này, đáng ra phải sợ hãi hơn tôi mới đúng, ấy thế mà trông vẻ mặt lão ta lại bình tĩnh khác thường, hình như đang suy đoán chuyện gì đó.

Căng thẳng một hồi lâu, cuối cùng tiếng động cũng dừng, sợi xích đồng không còn rung lắc nữa. Tôi bất giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, người cũng suýt nữa lả xuống theo sợi xích luôn.

Ông chủ Vương vẫn không hề có phản ứng, chỉ im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi rút ra một điều thuốc, châm lửa, hút mạnh một hơi. Sau đó lão ta móc từ trong túi ra một cây gậy huỳnh quang nhỏ, lắc lắc hai cái khiến cây gậy dần dần phát sáng.

Tôi không hiểu lão ta định giở trò gì, nên chỉ lạnh lùng liếc nhìn. Cho đến khi cây gậy huỳnh quang sáng hẳn lên, lão ta đột nhiên ném nó xuôi theo sợi xích thanh đồng, ánh sáng xanh lục phát ra từ cây gậy xoay tròn rồi rơi xuống phía dưới.

Chùm sáng màu xanh càng lúc càng nhỏ dần, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi nghĩ nó sẽ rơi mãi rơi mãi cho đến khi tan biến vào bóng tối thì đột nhiên, ở chính ranh giới giữa nhìn-thấy-được và không-nhìn-thấy-được, cây gậy huỳnh quang đập phải một vật gì đó đánh “bốp” một tiếng, văng ra một bên vách tường thanh đồng rồi lại rớt xuống, trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Cách sợi xích thanh đồng khoảng khoảng năm mươi, sáu mươi mét về phía dưới quả thực có treo thứ gì đó. Ánh sáng từ cây gậy huỳnh quang quá yếu nên tôi chỉ kịp nhìn ra vài đường nét mơ hồ, hình như là một cỗ quan tài

thủy tinh lấp lánh ánh vàng, cũng có thể là loại quan tài bằng thạch thông thường. (một loại đá có màu vàng, nửa trong suốt).

Ông chủ Vương ngẩng đầu nhìn tôi thách thức, rồi bất ngờ buông tay khỏi chiếc dây lưng, vừa bật lửa, vừa trượt xuống phía dưới. Rất nhanh sau đó, lão ta chìm hẳn vào trong bóng tối, chỉ còn thấy một đốm lửa leo lắt càng ngày càng thu nhỏ.

Tôi thoáng cân nhắc, không hiểu vì sao bỗng dưng cảm thấy bất an. Ông chủ Vương dường như đã tính toán hết mọi chuyện từ trước, lão ta biết nhiều loại vật phẩm kỳ dị, phải chăng đã đoán ra vật bên dưới là gì nên mới nhanh chân chạy đi thủ luôn? Tôi chợt nhớ lại chuyện lão Dương đã kể lúc trước nên nhin không nổi, vả lại, tôi cũng không cam lòng cứ thế rơi vào tay lão ta, liền vội vàng rút con dao sẵn rồi bám theo lão ta, trượt xuống phía dưới.

Càng xuống sâu tốc độ trượt càng nhanh, những rễ cây quán chằng chịt cũng không còn nữa. Đến quãng sau, tốc độ của chúng tôi bắt đầu chậm lại. Chỉ trong khoảng mười giây mà tôi đã tụt xuống độ sâu vừa ước lượng ban nãy. Tôi thấy đốm lửa phía dưới chợt dừng lại, vội kẹp chặt hai chân vào sợi xích để dừng theo.

Cúi đầu nhìn xuống, tôi thấy ông chủ Vương đã đến đoạn cuối cùng của sợi xích, dưới đó vài mét chính là nơi cây gậy huỳnh quang va đập vào. Lão ta nằm sấp, dùng bật lửa chiếu sáng, nhưng ánh sáng quá yếu ớt nên không thể nhìn rõ hình dạng tổng thể của thứ này, chỉ thấy một khối thủy tinh màu vàng treo lơ lửng giữa không trung.

Tôi bật đèn pin, rơi xuống. Dưới ánh sáng cường độ mạnh từ chiếc đèn pin, vật này mới bắt đầu hiện ra rõ ràng.

Ngoài dự đoán của tôi, vật treo phía dưới sợi xích thanh đồng không phải thương thạch quan, cũng không phải chỉ là một cỗ quan tài con con, mà là một khối đá hồ phách trong suốt cực lớn có hình quan tài, xem ra được hình thành từ tự nhiên. Ánh sáng đèn pin từ trên rơi xuống khiến ánh vàng tỏa ra khắp bốn phía như ánh ngọc lưu ly, chỉ cần hơi dịch chuyển góc độ đèn pin một chút là thứ ánh sáng lung linh huyền ảo ấy sẽ phản chiếu khắp không gian, thực là một cảnh tượng lộng lẫy huy hoàng đến mức khó tưởng tượng.

Từ trên vòm hang rủ xuống bốn sợi xích thanh đồng được đúc chìm vào trong khối hồ phách. Nhìn xuyên qua lớp hồ phách có thể thấy một bóng người mơ hồ màu đen, căng mắt ra mới miễn cưỡng phân biệt được đầu với vai, mà hai bờ vai lại nhô cao như hai cái bấu lạc đà. Cái bóng cuộn cả người lại, tư thế nằm giống như thai nhi trong bụng mẹ.

Tôi từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng nhìn thấy thứ gì tương tự nên chỉ biết ngẩn tò te mà nhìn, nói không nên lời. Ngược lại ông chủ Vương

có vẻ bình tĩnh khác thường, lão ta quan sát thoáng qua rồi trượt xuống dưới, tính giẫm lên khối hổ phách để thăm dò. Tôi thấy thế bèn cuống quýt kêu lên: “Đừng!”

Ông chủ Vương quay đầu lại, nhìn tôi một cách khó hiểu.

Tôi bèn nói: “Trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy một khối hổ phách lớn đến vậy, có khi là cặn nhựa thông cũng nên. Ông mà giẫm lên, coi chừng nó vỡ ra đấy.”

Ông chủ Vương nhìn tôi cười khinh bỉ, nói: “Chú mày thì biết gì? Hổ phách cái con khỉ, đây là thi kiến, là bào thai hóa thạch đấy.” Dứt lời lão ta đã nhảy lên luôn. Cái gọi là thi kiến này cũng thật chắc chắn, chỉ thoáng lay động rồi nhanh chóng ổn định như cũ.

Tôi thấy lão ta vẫn không sao, bèn không cam tâm bị bỏ lại đằng sau, liền thả chân nhảy xuống bề mặt khối hổ phách chứa bào thai hóa thạch, đồng thời giơ con dao sẵn lên tính tra vào vỏ sau lưng, miễn khỏi cảnh tay dao tay đèn linh kinh khó hoạt động.

Không ngờ ông chủ Vương lại hiểu nhầm, thấy tôi nhảy xuống lại cảnh giác khom lưng, rút sợi dây thắt lưng ngoắc trước ngực ra, làm bộ chuẩn bị đánh nhau. Mà tôi thấy thế lại càng sợ, con dao sẵn vốn định tra ra sau lưng nay lại quơ lên.

Trong chốc lát, bầu không khí trở nên căng thẳng cực độ, không một ai dám nhúc nhích, vì cả hai đều biết, ở cái nơi quỷ quái này, chỉ cần hơi sơ suất một chút thôi, bị người ta đập cho một cước là xong đời. Bên dưới là vực sâu vạn trượng, cho dù anh có khỏe đến đâu, có hung hãn cỡ nào, thì rớt xuống cũng đi đời nhà ma chỉ trong tích tắc.

Ông chủ Vương dù sao vẫn là người chôn giang hồ, cầm được thì buông cũng được, nên chỉ giằng co một chốc lão ta đã khoát tay áo, nói với tôi: “Này chàng trai, đã đến nước này thì tôi đành lui một bước vậy, chúng ta tội gì phải đồng quy vu tận chứ. Lỡ có một người chết, người còn lại cũng chẳng được lợi gì, nơi này không thể một mình leo lên được.”

Tôi nhìn lên đỉnh đầu, thấy lão nói cũng không sai. Ở đây, muốn leo lên trên, chỉ ít cũng cần hai người hỗ trợ lẫn nhau. Vậy là chừng nào vẫn còn ở lại dưới này, có lẽ lão ta sẽ không dám đụng đến tôi, bằng không lão ta sẽ còn chết thảm hơn nhiều. Nhưng người này cực kì xảo quyệt, tốt nhất không nên quá tin tưởng.

Tôi từ từ đặt con dao sẵn xuống, thủ thế làm bộ hòa giải, đồng thời tóm tắt sơ lược lại chuyện cái bộ đàm nhiễu sóng, tạo một cái cớ cho cho hai bên cùng xuống thang. Dầu sao vừa rồi tôi cũng đã hạ sát tâm, lão ta không thể dễ dàng nói lỏng cảnh giác được.

Ông chủ Vương lôi bộ đàm của mình ra, bán tin bán nghi bật lên, quả nhiên từ bên trong phát ra một loạt tiếng ồn với âm lượng cao vút, nghe cực kỳ chói tai, giống như tiếng người gào thét đến xé họng vậy. Ông chủ Vương hét hồn, vội vàng tắt bộ đàm đi, mở miệng chửi: “Mẹ kiếp.”

Tôi cũng sợ chết khiếp đi được, ở đây nhất định đã gần với nguồn gây nhiễu lắm rồi nên âm thanh mới chói tai đến vậy. Tôi không ngờ trên đời này lại có thứ âm thanh đáng sợ đến thế, nếu nghe thêm vài giây nữa, có khi tôi mất trí mà nhảy luôn xuống vực cũng không biết chừng.

Ông chủ Vương cảm lấy thất lưng buộc lại lên người, nói: “Lần này tôi tính toán sai rồi. Cậu cũng biết, chúng ta lặn lộn chốn giang hồ, không để tâm một chút thì không xong đâu.” Lão ta chia chia vào cái cục sung vù trên mặt, “Chàng trai, cậu ra tay cũng không nhẹ đâu. Chúng ta lần này coi như huề, thù oán cá nhân cứ để sau khi ra ngoài hăng tính, sao nào?”

Tôi âm thầm cười khẩy, vừa rồi ông chủ Vương bộc lộ bản tính, tôi đoán lão ta đã sớm dự định sau khi ra ngoài sẽ giết chúng tôi diệt khẩu, giờ nói mấy câu này chẳng qua là kế hoãn binh. Có điều bây giờ hai bên vẫn cần lợi dụng lẫn nhau, nên tôi gật đầu, ném cái đèn pin về phía lão ta cho cân bằng.

Tôi với lão ta tạm thời hòa giải, nhưng tôi cũng không dám tiếp cận lão ta quá gần như trước, để khỏi có người “lỡ tay” đẩy tôi một phát rơi tòm xuống dưới. Lão ta hiển nhiên cũng lo chung một mối như tôi, hai người ngầm hiểu trong lòng nhưng miệng không nói, lẳng lặng vừa đề phòng đối phương, vừa cẩn thận ngòì xồm xuống xem xét kĩ càng cái bào thai hóa thạch dưới chân.

Trên bào thai hóa thạch có rất nhiều hoa văn hình thành tự nhiên, độ trong cũng không cao, nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy cái xác bên trong được. Muốn nhìn, phải quét bằng tia X-quang hoặc đập vỡ lớp hóa thạch bên ngoài. Nhưng kỳ quái nhất phải nói đến bóng người bên trong lớp hóa thạch. Đây chắc chắn là một thi thể, có điều cái thi thể này hình dạng rất quái dị, nhìn thế nào cũng không giống người.

§34. Giả thiết lớn mật, cẩn thận tìm chứng cứ

Edit: Namichan

Beta: Earl Panda

Cách đây mấy năm, ở vùng Xuyên Nam và Nội Mông cũng đào được thi kiện, nhưng đều là loại lớn như chậu rửa mặt, có chút giống ngọc, lại có chút giống hồ phách, bên trong có bọc xác động vật nhỏ hoặc xác trẻ con khô quắt, hiếm khi có người trưởng thành. Mấy thứ này đều là vật bồi táng khai quật được, chẳng ai biết đã được làm ra bằng cách nào.

Căn cứ theo sách cổ ghi lại, có thể là vào thời Tiên Tần, các phương sĩ (thời xưa dùng để gọi những người cầu tiên học đạo) đã dùng vật này làm nguyên liệu để luyện đan. Họ đem phụ nữ mang thai thiếu tháng ngâm vào nước thuốc cho đến chết, cho vào một các vạc rồi chôn xuống đất tròn mười bảy năm mới đào lên, khi đó thai nhi trong bụng sẽ biến thành thi kiện. Lớp bên ngoài là nhau thai hóa thạch, người ta nhìn thấy có màu hồ phách, kỳ thật đó chính là nước ối bên trong đông lại mà thành. Cũng có người nói, đây là một loại kỹ thuật chống thi thể phân hủy, dùng hỗn hợp thuốc đông y và nhựa cây đặc biệt bao lấy thi thể, giữ cho thi thể không bị mất nước.

Tôi đã từng nghe nói qua về sự tồn tại của thứ này, nhưng giá trị của nó quá lớn nên tới tận bây giờ vẫn chưa có mối nào qua tay. Tuy hôm nay được nhìn thấy tận mắt nhưng cũng chẳng biết nên xử lý nó như thế nào, hơn nữa vì không khí giữa tôi và ông chủ Vương đã dịu đi đôi chút nên tôi liền thử dò hỏi lão vài vấn đề.

Ông chủ Vương kể cho tôi, năm xưa ông cố của lão ta từng một thời giàu có hiển hách ở Hồng Kông, đã thấy qua một ít bảo vật của đám nhà giàu Nhật Bản di cư sang vì chiến tranh loạn lạc, trong đó có thi kiện hồ phách.

Thi kiện có lớn có nhỏ, thứ bên trong cũng chẳng cái nào giống cái nào, có cái nhìn như xác côn trùng bọc trong hồ phách bình thường, nhưng lại có cái bên trong chứa xác người.

Ông cố lão từng gặp một cái thi kiện khiến ông ta nhớ mãi không quên. Bên trong cái thi kiện đó là một cô bé chừng mười sáu mười bảy tuổi mặc váy đỏ, đôi mắt nhắm lại như đang ngủ thiếp đi, trông rất sống động.

Ông nhìn mà cảm thấy cô bé đó thật đáng thương, thừa dịp chủ nhân của nó không chú ý bèn lén mang đi đốt. Khi đó đang chiến tranh loạn lạc nên người chủ cũng chẳng phát hiện ra. Không ngờ, buổi tối hôm đó ông nằm mộng, mộng thấy cô bé váy đỏ đến tìm mình dập đầu nói cảm ơn.

Sau này ông chủ Vương làm nghề buôn đồ cổ cũng từng gặp qua thi kiện, nhưng mà loại lớn như thứ trước mắt đây, thậm chí còn chẳng nhìn rõ bên

trong là vật gì thì vẫn là lần đầu tiên trông thấy.

Tôi cảm thấy có hơi bất ngờ, không lẽ thứ mà Lý Tỳ Bà nói “Hoàn hảo hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng” chính là chỉ thứ này? Không phải chứ? Cho dù đây cũng là vật hết sức hiếm thấy nhưng làm gì khoa trương đến mức “Hoàn hảo hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng” được.

Ngay cả ông chủ Vương cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lão ta tin tưởng những gì ghi trong “Hà Mộc Tập” là không sai, bèn ngồi xổm xuống, cẩn thận dán mắt lên lớp ngoài hồ phách. Muốn nhìn rõ bên trong có chứa thứ minh khí gì không phải là không thể, chỉ cần đun chảy lớp hồ phách bên ngoài là xong.

Nơi này được cố định chỉ bằng một sợi xích thanh đồng, tôi với lão không thể đồng thời đứng cùng một bên được, nếu không sẽ mất thăng bằng khiến cả hai thủng toi mạng như chơi. Bởi vậy tôi chỉ có thể đợi ngay tại chỗ, vịn vào sợi xích, nhìn xem có thu hoạch được gì không.

Ông chủ Vương nhìn kỹ từ trên xuống dưới mấy lần nhưng vẫn không phát hiện được gì, chỉ nói bên trong hồ phách tựa hồ có một tầng chất lỏng lưu động, ảnh hưởng tới độ trong suốt. Bên trong trừ bỏ cái bóng đen, không nhìn ra được thứ gì khác.

Lại nhìn bốn bề xung quanh, phía dưới là vực thẳm đem ngòm như mực, không có bất cứ dấu vết nào cho thấy có thể bò xuống. Đây là đỉnh cây thanh đồng, thứ thần bí trong quan tài chính là một khối hồ phách.

Hai người chúng tôi đều rơi vào im lặng, một câu cũng chẳng nói. Tuy khối hồ phách này rất đáng giá, nhưng nó nặng chết khiếp, chỉ dựa vào sức hai người chúng tôi làm sao mang đi nổi. Mọi thứ thuộc về nơi này chẳng có chút ý nghĩa nào đối với chúng tôi. Tôi thì thây kệ, nhưng đám người đi cùng ông chủ Vương trên đường tới đây đã chết gần hết rồi, đương nhiên ông ta vô cùng buồn bực.

Im lặng hồi lâu, tôi cảm thấy vấn đề mấu chốt vẫn nằm trong lời nói của Lý Tỳ Bà, bèn hỏi ông chủ Vương, trên đường đi tới đây Lý Tỳ Bà có tiết lộ điều gì không? Xem tính cách Lý Tỳ Bà thì cũng chẳng phải là loại người giỏi giữ mồm giữ miệng gì, chắc là có đôi lúc vô tình buột miệng nói hớ gì đó cũng nên.

Về mặt ông chủ Vương hơi biến đổi, nói: “Mắt nhìn người của cậu chuẩn không cần chỉnh, đúng là Lý Tỳ Bà không phải người giỏi giữ mồm, có điều lần này đúng là quái lạ, một đường tới đây hẳn giữ mồm miệng kín như bưng. Tôi chỉ nhớ hẳn cứ nói với chúng tôi rằng đến đây rồi thì muốn gì cũng có, bảo là không cần lo lắng quá, còn lại chẳng nói gì thêm. Hẳn là người thích chơi trò chủ nghĩa thần bí, thường xuyên chỉ nói qua loa đại khái

như vậy với chúng tôi.”

Chỉ cần đến nơi đây, muốn cái gì cũng có.

Tôi lẩm nhẩm vài lần, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Câu nói đó rất lạ lùng, dường như có hàm chứa ý gì đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu tôi bỗng nhiên nảy lên vài ý nghĩ, ai nha một tiếng, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là thế?”

Ông chủ Vương trông thấy nét mặt tôi nhất thời trở nên cổ quái, khó hiểu nhìn tôi, không biết tôi đang nghĩ cái gì.

Tôi hưng phấn cào cào tóc, luồng suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển: Lý Tỳ Bà nói là đến nơi đây, những lời này có nghĩa khác, có lẽ bọn họ đều hiểu lầm ý của hắn rồi. Mấu chốt là ở chữ “đến” kia, nói đúng hơn, mấu chốt không phải là các anh sẽ lấy được thứ gì, mà trước tiên phải đến chỗ kia. Đến được rồi, các anh muốn cái gì thì sẽ có cái đó!!

Còn nhớ trong mớ tư liệu lão Tề đưa cho tôi có một tấm ảnh chụp bức bích họa được vẽ trên vách động. Trong ảnh là một cây thanh đồng, có rất nhiều hoa văn nom giống hình người đang quỳ lạy dưới tàng cây. Rất nhiều người cho rằng đó là cảnh cổ nhân cầu cúng cho vụ mùa bội thu, bên trong tấm ảnh cũng chụp một số chữ tượng hình, nội dung đúng là bọn họ đang cầu nguyện. Phần ghi chép phía trên nói chỉ cần cổ nhân hiến máu tươi và cầu nguyện với cây thanh đồng, nguyện vọng của họ ắt sẽ thành hiện thực.

Nói vậy có vẻ mê tín, nhưng mà vừa nghĩ tới câu nói của Lý Tỳ Bà thì tôi không khỏi liên tưởng hai chuyện đó với nhau.

Lẽ nào mục đích của Lý Tỳ Bà khi tới nơi đây chính là vì tin tưởng cây thanh đồng này thực sự có năng lực biến ước mơ thành hiện thực?

Tôi đột nhiên muốn cười nhưng lại cười không nổi. Nếu đúng như thế thì đây quả món hời cực lớn, trong thiên hạ dù là lợi ích gì đi chăng nữa cũng không đáng giá bằng một phần tỷ của món hời này. Nhưng chuyện này căn bản không thể nào xảy ra, nếu mục đích của hắn đúng là như thế thì thật ngoài sức tưởng tượng. Với lại, hắn đương nhiên không thể nói rõ ràng, nếu nói toẹt ra thì ai mà dám theo hắn mò tới đây chứ.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho ông chủ Vương, nhưng thật ngạc nhiên, sau khi nghe xong, lão ta chẳng những không cảm thấy nực cười mà dường như còn nhớ ra điều gì đó, nói: “Không đúng, cũng không thể nói như vậy được, hình như thật sự có khả năng đó á.”

Tôi a một tiếng, trong lòng tự nhủ đúng thế quái nào được, bèn hỏi lão làm sao có thể?

Lão ta nói: “Chính là ban nãy, lúc hai người chúng ta té từ trên xuống, tôi

vừa rơi xuống đất, sợ bị cậu đánh lén nên lập tức chạy vào giữa đám sương mù. Khi đó tôi cũng nhìn thấy mấy sợi xích thanh đồng này, nhưng lúc tôi băng qua sợi xích ở giữa lại không rơi xuống, đất dưới chân là thật. Nhưng tới lần thứ hai tôi đánh lén cậu, không ngờ chân dẫm vào khoảng không, bên dưới đã có một cái động. Lúc đó tôi cứ đinh ninh mình bị sương mù che mắt mới nhìn nhầm nên cũng chẳng để ý, bây giờ ngẫm lại thật giống như động này xuất hiện từ trong hư vô.”

“Ý ông là sao?” Tôi hỏi.

Lão nói: “Ý tôi là, lần đầu tiên dẫm lên chỗ đó, tôi cứ nghĩ phía dưới hẳn phải có một hầm mộ, nhưng đương nhiên khi dẫm lên thì không có. Mà tới lần thứ hai, không biết cái hầm mộ này từ đâu chui ra. Đó có tính là nguyện vọng của tôi được thực hiện không?”

Tôi hoài nghi nhìn lão, trong lòng tự nhủ chuyện vô lý đùng đùng như thế làm sao mà xảy ra được? Không lẽ lúc đó lão ta bị tôi đánh đến hôn mê, giờ chập mắt cái dây thần kinh nào rồi?

Ông chủ Vương thấy tôi không tin, bèn nói: “Thật mà, hèn chi tôi cứ thấy quái quái, “Hà Mộc Tập” chưa từng sai chỗ nào, nếu như chỗ tốt mà Lý Tỳ Bà nói chính là nơi đây, xem hẳn tự tin cỡ đó, nói không chừng khả năng này là thật.”

Tôi cau mày, vẫn không tin. Xét theo tâm lý học, câu nói kia của Lý Tỳ Bà có ý là —— chỉ cần tới chỗ này, tiềm thức của các anh có thể bị ảnh hưởng bởi cảnh vật xung quanh, khiến cho tất cả tưởng tượng trong tiềm thức đều biến thành thực thể.

Cứ cho là như thế, nhưng nếu cây thanh đồng thật sự có năng lực ấy, không lẽ tất cả những gì chúng tôi đang thấy chỉ là sản phẩm do chúng tôi tưởng tượng ra hay sao. Vậy thì cây thanh đồng này không phải như thế, sơn động này không phải như thế, và cả đồng thi thể nơi này hóa ra cũng không phải như thế.

Nếu chủ nhân của “Hà Mộc Tập” năm xưa lúc leo lên, hoặc nhờ tra hỏi người dân Xá quốc trước kia mà biết được cây thanh đồng này có sức mạnh “vật chất hóa” như thần tiên, chắc hẳn Lý Tỳ Bà cũng biết loại sức mạnh đó nên mới kích động đám người kia mò tới đây.

Nếu như lấy đó làm nền tảng suy luận thì có thể giải thích lời của Lý Tỳ Bà, nhưng những thứ khác lại loạn như mớ bong bong. Nếu trong đây là thế giới mà tiềm thức lẫn thực tế đan xen vào nhau, vậy rốt cuộc nguyên hình của cây thanh đồng là cái dạng gì?

Chuyện như vậy phải chẳng quá mức cổ quái? Rốt cuộc có thể xảy ra được không?

Lúc chúng tôi bò lên, rất nhiều thứ, tử như đám khí mang mặt nạ Ly cô, khoảng trống trên vách đá, nói không chừng đều là tự chúng tôi thực thể hóa mà ra.

Loại năng lực này mới nhìn qua ai mà chẳng chết mê, nhưng khi tôi cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy quá mức khủng khiếp. Trí tưởng tượng của con người là vô hạn, ví như anh có thứ năng lực này, sau khi xem xong một bộ phim kinh dị, nói không chừng lại thấy cái thây trong phim đang treo lủng lẳng trên quạt trần ngay sau lưng, máu tươi chảy ròng ròng. Hoặc khi anh đi qua nghĩa địa, nói không chừng...

May ra có người đã học qua tâm lý học, ở một trình độ nhất định mới không chế nổi loại năng lực này, như thế chẳng phải có thể không chế được cả thế giới hay sao. Chờ một chút —— không đúng, tôi chợt nghĩ tới điều gì đó.

Bọn lão Dương đã đào ra một nhánh cây thanh đồng, chiếu theo tấm ảnh thì cũng là một nhánh của cây ước nguyện này. Ông anh họ hấn lén mang nhánh cây kia ra ngoài, biết đâu đã nhìn ra sức mạnh của cây này? Nhưng tại sao ông lại dờ điên dờ dại? Mà bây giờ nhánh cây đang ở trong tay lão Dương, có khi nào hấn cũng biết nội tình trong mớ bong bóng này không?

Tôi dòm cái cây bên cạnh, chợt nghĩ, nếu suy đoán này đúng, chẳng phải bây giờ tôi có thể xin cây này ban cho một điều ước sao, ước tôi có thể biết hết mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng ngay sau đó tôi liền cười xòa, sao có thể chứ, tôi vẫn tin thứ trước mặt mình chẳng qua chỉ là một khối đồng xanh thiệt bự mà thôi ——

Nghĩ tới đây, tôi bất chợt cảm thấy có gì đó khác thường, những suy nghĩ liên tiếp ùa vào trong đầu. Dưới bụng chợt thót lên một cái, tôi vội quay phắt đầu lại, nhìn ông chủ Vương chăm chăm.

§35. Không thể không chế

Edit: Cốc Vũ
Beta: Earl Panda

~000~

Nhớ lúc trước trợ lý Lương có nói với chúng tôi ông chủ Vương là một kẻ thô kệch, từ nhỏ đã sống trên giang hồ, trình độ văn hóa rất kém. Thứ duy nhất lão có thể khoe với thiên hạ chính là thứ mà tổ tiên lão đã truyền lại: “Kiếp Dur Lục”. Một người như vậy mà lúc này khi tôi giải thích cho lão nghe về tiềm thức, lão lại có thể hiểu ngay được, còn đưa ra ví dụ minh họa, chứng tỏ lão dù ít dù nhiều cũng có hiểu biết về tâm lý học.

Vừa rồi tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng rồi không để ý nữa, cứ đinh ninh chắc đây chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi.

Có lẽ ông chủ Vương cũng là một người tao nhã, dù sống giữa muôn trùng hãm hại lừa lọc mà vẫn dành thời gian nghiên cứu tâm lý, muốn làm xã hội đen thì cũng phải là xã hội đen có trình độ văn hóa. Nhưng trông lão đích thị cái dạng thô lỗ bậm trợn, giả thiết này là không hợp lý.

Nghĩ đến đây tôi lại bất giác liếc về phía ông chủ Vương, bỗng dưng có một dự cảm kỳ lạ dấy lên trong lòng —— người trước mặt tôi đây có thật là ông chủ Vương không?

Lão ta đang nhăn trán suy nghĩ về cái ý tưởng ban này tôi đưa ra, nghĩ đến xuất thần, nhất thời không nhận ra tôi đang nhìn lão với ánh mắt khác lạ. Tôi nhân cơ hội đánh giá đáng vẻ, quần áo của lão và cả rất nhiều chi tiết trên người lão nữa.

Cho đến giờ tôi vẫn chưa có ấn tượng gì nhiều với ông chủ Vương này. Đầu tiên là lão ta rất ít nói chuyện phiếm, thứ hai, hành động của lão cũng không có gì đặc biệt. Lúc trước khi trèo lên cây thanh đồng tôi cũng chỉ thấy lão một hai lần, bây giờ không nhớ nổi để mà phán đoán thật giả.

Nhưng vừa nghĩ lại, tôi cảm thấy bản thân đã phát hiện ra một vấn đề, chỉ là không dám khẳng định.

Để xác thực suy nghĩ của mình, tôi đột nhiên giả vờ nhìn thấy gì đó, phát phát tay trước mặt lão, khẽ gọi: “Ông chủ Vương!”

Lão lập tức quay đầu sang, hỏi: “Gì thế?”

“Đừng nhúc nhích!” Tôi thủ thế, lão không dám động đậy thật, còn bản thân tôi cẩn thận từng bước chậm chậm đi tới.

Lão ta rất căng thẳng, lo lắng nhìn tôi, tưởng trên vai mình dính cái gì, nghiêng mắt nhìn nhìn. Tôi bước đến ấn ấn vào ngực lão, thảm “Ai da~” một

tiếng, lập tức thu tay lại.

Lão ta không hiểu nổi tôi làm cái quỷ gì, khẽ hỏi: “Làm cái gì vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Trong lòng tôi lúc này đã nắm chắc mấy phần, nhìn lão một cái rồi nói: “Tôi cảm thấy quần áo của ông rất lạ, ông mua ở đâu thế?”

Ông chủ Vương nhìn tôi như nhìn thẳng thần kinh, bật cười: “Cậu có nhầm lẫn gì không, sao tự nhiên lại hỏi tôi câu này.”

Tôi nói: “Không nhầm chút nào đâu, ông chủ Vương. Mấy tháng trước, lần đầu tiên tôi đi đồ đấu, chú tôi bảo tôi đi mua đồ. Khi đó tôi cũng muốn mua bộ quần áo leo núi này của ông, nhưng sau đó lại thôi không mua nữa, ông biết tại sao không? Tại vì... loại quần áo này có hai cái túi ở trước ngực thoáng nhìn thì rất lớn, nhưng thật ra lại là giả, nó chỉ dùng để trang trí. Lúc đó tôi nghĩ quần áo đi thám hiểm đương nhiên càng nhiều túi càng tốt nên đã mua một cái loại khác.”

Ông chủ Vương sờ sờ hai cái túi trước ngực, mặt hơi hơi biến sắc.

Tôi phỉ tay, khẽ nói: “Cho nên tôi mới cảm thấy kỳ quái, vừa rồi cái gậy huỳnh quang của ông, còn cả thuốc lá nữa, rốt cuộc là mọc từ đâu ra vậy, hả ông chủ Vương?” Một tia sáng chột lóe lên trong đầu tôi, tôi cơ hồ bật ra tiếng: “Hay là —— hay tôi phải gọi ông là lão Dương mới đúng đây?”

Ông chủ Vương ngơ ngác nhìn tôi, một lúc lâu sau lão chột phì cười, cơ thể mập mạp kia bắt đầu co rút lại, cứ như một quả khinh khí đột nhiên bị chọc thủng mà xẹp xuống vậy.

Tôi thấy vẻ ngoài của ông chủ Vương biến đổi từng chút một, dần dần biến thành khuôn mặt của lão Dương, thậm chí khẳng định mình đã đoán đúng rồi.

Cuối cùng thân hình hắn cũng thả lỏng, thở dài nói: “Ngô Tà không hổ là Ngô Tà, đêch mợ từ nhỏ cũng chỉ có cậu chơi xỏ tôi, tôi khó mà lừa được cậu một lần, đều bị cậu vạch trần hết cả.”

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: “Bớt nói nhảm đi, cậu đang chơi trò gì ở đây thế?”

Hắn cười khỏ một cái, khoát tay: “Nghe tôi giải thích, nghe tôi giải thích đã, ai da! Tôi cũng biết chuyện này không thể dễ dàng lừa cậu được.”

Thấy tôi không tiếp lời hắn mới lên tiếng: “Mục đích của tôi không phải lừa cậu, nhưng không còn cách nào khác. Đợi lát nữa nghe tôi giải thích xong, cậu sẽ biết tôi bắt đắ dĩ mới phải làm thế.”

Tôi thấy hắn tùy ý kiểm soát ngoại hình của mình, thậm chí có thể sử dụng khả năng này ngoài sức tưởng tượng của tôi, suy ra hắn đã biết một số

chuyện ở đây. Mục đích cả bọn mò đến cái chỗ này chắc chắn không phải là vì tiền, bởi vì một khi đã có năng lực này rồi thì tiền không còn là vấn đề nữa.

Nhưng với khả năng có thể nói là vô địch này rồi, hẳn còn có chuyện gì cầu mà không được nữa, sao phải mò đến cái nơi quý quái này? Chẳng lẽ có năng lực này rồi vẫn chưa đủ?

Dẫu sao thì giờ đây tôi đã có thể khẳng định, lúc trước hẳn một mục nhờ cậy tôi chính là một cái bẫy có chủ đích mà tôi cứ thế ung dung rơi vào. Nói cách khác bây giờ hẳn lại sắp bắt đầu nói láo, tương tôi còn tin tưởng hẳn như trước nữa sao? Cái con rùa chết tiệt này, nếu tôi không chế được năng lực kia, tôi nhất định sẽ biến hẳn thành con heo.

Lão Dương thấy nét mặt tôi biến đổi, biết rõ dù bên ngoài tôi vẫn tỏ ra bình thản nhưng kỳ thực trong lòng đã phát hỏa đến cực độ, nhất thời chẳng biết làm gì để dập tắt lửa giận của tôi, chỉ đành im lặng đứng nhìn.

Ngây người một hồi, hẳn đột nhiên thở dài, cứ như đã suy nghĩ thông suốt điều gì đó, liền móc từ cái túi trước ngực ra một tấm hình, nói: “Cậu xem cái này đi rồi tôi sẽ giải thích cho cậu.”

Tôi cầm lấy tấm hình: người trong hình là mẹ hẳn, mái đầu đã điểm hoa râm vì một đời vất vả. Xem ra chuyện lão Dương phải ngồi tù mấy năm đã giáng cho bà một cú sốc lớn. Mẹ hẳn lúc còn trẻ rất đẹp, đối xử với chúng tôi cũng rất tốt. Chúng tôi đều gọi bà là dì Xinh Đẹp. Cha tôi và tôi mỗi năm đều đến thăm bà mấy lần.

Tôi không biết hẳn cầm theo tấm hình này ra ngoài làm gì, nói: “Cậu có ý gì vậy?”

Hắn thở dài, chán nản cười khẩy: “Tôi không phải đã nói tôi cần tiền sao? Thật ra tôi lừa cậu đấy, mục đích tôi tới chỗ này là vì mẹ tôi. Mẹ tôi trong lúc tôi ngồi tù... đã đi rồi.”

Tôi à lên một tiếng, dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi nhìn hẳn, nhíu mày hỏi: “Mẹ cậu... qua đời rồi?”

Hắn im lặng gật gật đầu, nói: “Ngay sau ngày ra tù, tôi vội vàng về nhà, muốn cho mẹ tôi một sự bất ngờ. Nhưng đúng lúc tôi đẩy cửa phòng ra thì ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc. Mẹ tôi gục trên máy may không nhúc nhích. Tôi cho là bệnh tim của bà ấy tái phát, lập tức chạy đến đỡ bà. Lúc tôi đỡ bà dậy, cậu biết con mẹ nó tôi nhìn thấy gì không?!”

Lão Dương nhắm mắt lại, thống khổ rên rỉ: “Mặt của bà... bị dính luôn trên máy may, kéo một cái mà toàn bộ bị rách ra hết, ôi trời ơi ——”

Tôi không biết mẹ hẳn đã qua đời, nhất thời không biết phản ứng thế nào

mới phải, chỉ biết đứng trân trân nhìn hấn. Lão Dương là người vô cùng hiểu thuận, hấn tuyệt đối sẽ không lôi chuyện mẹ hấn ra mà nói chơi.

Hấn xoa xoa trán, lại nói: “Sau khi làm lễ khâm liệm cho mẹ tôi xong, một mình tôi ở trong căn phòng trống không, nhất thời không biết nên làm gì. Tôi cũng không dám ngủ, vừa nằm xuống là lại thấy hình ảnh mặt mẹ tôi bị dính vào máy may. Cứ như vậy chín ngày liền, tôi đã đói bụng muốn chết, nghĩ thậm không bằng chết đói luôn cho rồi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên tôi liền ngửi thấy mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra, thật giống như có người ở đó nấu thức ăn. Tôi qua đó xem, thấy mẹ tôi tự nhiên lại xuất hiện, thấy tôi đến còn nói: chờ một chút, xong ngay đây.”

Tôi nghe đến đó liền ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Lão Dương tiếp tục nói: “Lúc đầu tôi còn tưởng do mình nhớ mẹ muốn điên lên rồi nên mới xuất hiện ảo giác. Sau đó, tôi dần dần phát hiện có cái gì đó không đúng. Đây không phải là ảo giác. Không chỉ có tôi, ngay cả người bán thức ăn cũng nhìn thấy mẹ tôi. Lúc đó tôi biết rằng mẹ tôi đã thật sự trở lại, bà quả thật giống hệt với trước kia, ngay cả mùi vị thức ăn bà nấu cũng không khác xưa.

“Nếu là người khác có thể sẽ nghĩ mình gặp quỷ, nhưng tôi thì không. Tôi bắt đầu suy nghĩ chuyện này là sao đây? Dần dần tôi bắt đầu phát hiện, tình cảnh này có cái gì đó không ổn mà tôi không sao diễn tả bằng lời, nhưng lại không tìm được điểm mấu chốt. Cho đến một hôm, tôi ngồi xem TV suốt đêm, kết quả là gì cậu có đoán được không? Đêm hôm đó đột ngột bị cắt điện, cả khu chỉ nhà tôi là có điện, tất cả thiết bị điện dù không có điện vẫn mở được như thường, thậm chí không cần cắm phích.

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Lúc này, anh họ tôi gửi cho tôi một phong thư, trong thư anh nói anh cũng gặp phải chuyện tương tự. Lúc đó tôi hiểu được một phần, rằng chuyện này và cái cây thanh đồng kia chắc liên quan đến nhau.

“Tôi xem rất nhiều sách, biết được cái cây này có thể chính là Hứa Nguyệt Xà Thần Thụ mà cổ nhân nhắc đến. Năng lực này của tôi có thể chính là từ cây thanh đồng mà ra. Lúc đầu tôi rất phấn khởi, tưởng mình sẽ phát tài. Nhưng đến khi tôi nghiên cứu kỹ hơn năng lực này, đồng thời sau khi bắt đầu có thể không chế được nó, đã xuất hiện vấn đề.

“Một khi cậu dùng ý nghĩ để điều khiển năng lực này, nếu như cậu không thể gạt bỏ tạp niệm, rất nhiều thứ sẽ trở nên hỗn loạn, sẽ hỏng bét hết. Cho nên có một ngày, lúc tôi thức dậy, nhìn thấy mẹ tôi ngồi quay lưng lại ở bàn may, vừa nhìn thấy bà ngồi trước máy may, tôi đã sợ run, rón ra rón rén đi tới, cậu biết tôi nhìn thấy gì không, ôi trời ơi, mẹ tôi... mặt của bà...”

Tay lão Dương khua khoảng nhiều động tác, nhưng rồi thật sự không nói thêm được câu nào nữa, lén thở dài vài tiếng.

Tôi nghe xong trong lòng thầm cảm thấy lạnh cả người, thật sự không cách nào tưởng tượng tình cảnh khi đó đáng sợ đến mức nào.

Lão Dương thất thần từ trong người lặn ra được một điều thuốc lá bỏ vào miệng, không cần đến bật lửa đầu điều thuốc đã đỏ rực. Hắn hít một hơi thật mạnh, nói tiếp: “Bắt đầu từ lúc đó, tôi ý thức được loại năng lực này kinh khủng đến thế nào. Nhưng tôi không cam lòng, tôi rất muốn mẹ tôi quay về. Cho nên tôi phải tìm một người nữa tới đây, tìm một người biết mẹ tôi, lại là người có tâm hồn vô cùng trong sạch, chính là cậu, lão Ngô. Đồng thời, tôi còn phải tiêu trừ hết năng lực này của mình.”

Tôi không nghĩ lão Dương vì chuyện này mà đến đây, nói: “Nhưng mà, lão Dương, chuyện này hình như là đi ngược lại ý trời, người chết không thể sống lại.”

Hắn nói: “Lão Ngô, tôi cũng không phải kẻ quá tham lam. Tôi chỉ muốn ba năm, chỉ cần được sống bình an cùng mẹ tôi ba năm nữa thôi. Cậu đã nhiều lần đến nhà tôi, lẽ nào cậu đành lòng nhìn mẹ tôi chết trong cô đơn như vậy sao?”

Tôi thở dài, nghĩ nếu như mẹ của hắn thật sự sống lại, liệu tôi có còn dám đến nhà hắn nữa hay không. Cây thanh đồng này không biết kẻ nào đã dựng lên thẳng đứng ở nơi đây, thậm chí còn có năng lực ma quái. Cái người này, rốt cuộc có được tính là người không đây.

Nghĩ nửa ngày, tôi lắc lắc đầu: “Chuyện này tôi không làm được đâu. Lão Dương, mẹ cậu đã chết, bà đã về với đất rồi, cậu... cậu hãy để cho bà đi đi, không nên cứ giữ bà như vậy.”

Lão Dương cười cười: “Từ từ đã, lão Ngô, cậu không hiểu. Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện cậu có muốn giúp tôi hay không, cũng là lý do tại sao tôi không nói với cậu mục đích chúng ta đến đây. Bây giờ tôi nghĩ mục đích của mình đã đạt được rồi.”

Tôi không hiểu hắn nói gì, hỏi: “Ý cậu là sao?”

Hắn giơ giơ tay, nói: “Thì cậu cứ thử một lần xem cậu có thể cụ thể hóa ra được thứ gì đó không.”

Tôi không biết hắn muốn làm gì, nhìn xuống hai tay mình, trong lòng thầm tưởng tượng ra hình dạng một tảng đá, cố gắng dùng ý niệm của mình thực thể hóa nó. Nhưng mà dùng sức hồi lâu, trên tay vẫn trống không. Không nghi ngờ chút nào, năng lực này rất khó sử dụng. Người bình thường rất khó không chế tiềm thức của bản thân.

Lão Dương có chút đắc ý nói với tôi: “Cậu xem, loại năng lực này, khi cậu cố gắng làm gì đó thì nhất định không hữu dụng. Nếu không thì vừa rồi lúc đói bụng hẳn là sẽ có vệt nướng bay tới rồi. Chỉ có một số tình huống nhất định nó mới xuất hiện, khó khăn vô cùng. Lão Ngô, năng lực này chỉ có thể hướng dẫn mà không cách nào sử dụng, cho dù có qua huấn luyện đi chăng nữa cũng vô cùng khó khăn. Ví như nếu cậu muốn biến ra thứ phức tạp như cái TV ở chỗ này thì có tưởng tượng cỡ nào cũng không ra.”

Tôi nhìn hẳn, “Ý cậu muốn nói khả năng này thụ động? Cần một người hướng dẫn tâm lý?”

Hắn gật đầu, “Đúng, ví như tôi vừa rồi nói với cậu những lời đó là để hướng dẫn những suy nghĩ trong não cậu hiện thực hóa ra một người ngồi trong nhà tôi cách đây cả trăm dặm.”

Tôi ngây người nhìn hẳn, nói: “Vô lý, con mẹ nó cậu cho là tôi thực sự cái gì cũng tin sao?”

Lão Dương lắc lắc đầu, đúng lúc đó đột nhiên cây thanh đồng và khối hồ phách chấn động mạnh một cái. Hai người chúng tôi bị trượt chân, thiếu chút nữa đã ngã xuống. Vội vàng túm lấy dây xích bên cạnh cây đồng, cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy dưới chân chúng tôi là vực thẳm, giống như có thứ gì đó đang quần quai. Mỗi lần nó ngo ngoặt, cây thanh đồng lại bị rung lắc dữ dội tựa như động đất, đứng cũng không vững.

Tôi túm chặt dây xích trên cây thanh đồng, cảm thấy kỳ lạ, trong đầu nghĩ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi lão Dương: “Đúng rồi, lúc này có những âm thanh kỳ quái “Híc híc híc” ấy, có phải cũng do cậu hiện thực hóa ra không vậy?”

Lão Dương cũng nghi ngờ nhìn nhìn phía dưới, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi dùng âm thanh này để dụ cậu vào bên trong, sau đó tôi đứng bên ngoài đánh ngất ông chủ Vương. Cái vô tuyến điện kia quấy nhiễu, chẳng qua là không muốn để cho cậu nghe thấy tiếng tôi và ông chủ Vương đánh nhau thôi.”

Tôi nhú mày, kêu lên: “Nếu thế không biết chấn động này là do cái gì gây ra?”

Lão Dương cũng đổi sắc mặt, nói: “Tôi cũng không biết, nhưng mà lão Ngô này, khi nhìn thấy cây thanh đồng ẩn tượng đầu tiên của cậu là gì?”

Tôi vừa nghe hẳn nói như vậy, đột nhiên sợ run cả người, “Tôi nghĩ... là nó thông đến Địa ngục...” Vừa nói vừa nhìn xuống phía dưới, “Không thể nào, cậu không định nói... cái thứ này... là...”

Lão Dương đá mạnh tôi một cước, kêu to: “Đồ ngốc, đừng có hoang tưởng!”

Vừa dứt lời, một con mắt khổng lồ hiện ra trong bóng đêm đen như mực bên dưới, con ngươi màu tím híp lại thành một đường ti hí quái quỷ, trông như mắt mèo.

§36. Sụp đổ

Edit: Thương Lang

Beta: Thanh Du

~000~

Con mắt lớn bên dưới nhanh chóng tiếp cận, tình hình hỗn loạn, toàn thân cây thanh đồng càng thêm rung lắc dữ dội. Tôi cũng không nhìn rõ nó leo lên bằng cách nào, chỉ biết ấn theo tốc độ này thì không đến mười phút nữa chúng tôi chắc chắn sẽ phải đối mặt với một trận đại chiến.

Lão Dương tái xanh mặt, quay sang oán trách tôi, “Rốt cuộc cậu tưởng tượng ra cái quỷ gì vậy hả?”

Tôi vội kêu oan, “Thề có trời chứng giám, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thứ này, nếu có nửa lời dối trá sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Hắn thấy tôi quả quyết như vậy thì ngẩn người, “Vô lý, không phải cậu thì là ai?”

Lúc này cũng không thể phỏng đoán gì hơn, tôi bảo hắn bớt nói nhảm đi, mau mau nghĩ cách, bị trùng đi trùng lại như vậy cũng chẳng dễ chịu gì.

Hắn nói, “Không cần lo lắng thái quá, chỉ là một con mắt chứ có gì ghê gớm đâu, chẳng lẽ cậu sợ nó dùng mí mắt kẹp chết chúng ta? Chờ nó leo lên đây ông đá phát mù luôn.”

Lời còn chưa dứt, thỉnh linh một xúc tu khổng lồ trông như xúc tu bạch tuộc cuộn lên, trong nháy mắt đã quét qua khối hổ phách. Hai chúng tôi xoay một vòng trên không trung, cuối cùng đập vào vách thanh đồng. Khối hổ phách lập tức vỡ toang thành trăm mảnh, thi thể bên trong cũng nứt toác, rơi xuống theo những mảnh vụn hổ phách như thiên nữ tán hoa.

Hai người chúng tôi chớp lấy thời cơ cuối cùng, túm chặt dây xích thanh đồng mới may mắn thoát khỏi hiểm nguy không sót mẻ gì, nhưng đầu óc cũng quay cuồng choáng váng. Tôi gào lên với lão Dương: “Trò đùa này quá đáng lắm rồi, không phải cậu có năng lực biến đổi sao? Mau biến ra một khẩu đại pháo, bắn nát cái thứ quái quỷ kia đi.”

Lão Dương quát to: “Má nó, cậu còn làm nhảm cái gì vậy! Làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Chạy mau!”

Chúng tôi không nhiều lời nữa, nhanh chóng men theo dây xích thanh đồng mà trèo lên. Mới được vài bước, đột nhiên cảm giác trên tay trơn tuột, sức lực cũng bắt đầu cạn kiệt. Tôi lập tức nghĩ đến loại thực vật trơn nhẵn mọc trên rễ cây trước đó, trong lòng hoảng hốt. Thôi hỏng rồi, chẳng lẽ mình phải chết ở đây?

Chợt lão Dương nhắc tay một cái, cảm giác trơn tuột trong lòng bàn tay tôi nháy mắt đã biến mất. Hắn leo trèo nhanh nhẹn như khi, còn kéo tôi theo. Tôi nhất thời không nắm vững, suýt nữa đã tuột tay, bèn mở miệng trách cứ, “Cậu có bản lĩnh như vậy, sao không biến hẳn ra cái thang có hơn không?”

Hắn gắt: “Lạy bố, bố đừng có lắm lời nữa cho con nhờ!!!”

Hai chúng tôi cẩn rặng trèo vào quan thất. Sương mù phía trên đã tan đi hết, tôi tính nhân cơ hội này xem qua mấy tấm phù điêu khác. Lão Dương nói cậu đừng có nhìn nữa, giờ là lúc nào rồi, nói đoạn vội vàng kéo tôi trèo lên tường quách. Đột nhiên, xúc tua kia nhanh như chớp cuộn lên từ dưới thông đạo, chớp mắt đã bật tung tảng đá lớn chặn trên đỉnh quách thất. Lực va chạm cực lớn, đến cả những rễ cây cứng như sắt cũng bị đập cho nát bấy, nhất thời cả cây thanh đồng chấn động mạnh, nhìn đâu cũng thấy những rễ cây, vỏ cây mục nát hòa cùng tro bụi bay mù mịt. Cả tảng lớn rễ cây đột nhiên vỡ tung thành nhiều mảnh nhỏ như những viên đạn bắn ra khắp bốn phía, đập vào sạn đạo, phá sập một mảng lớn. Chúng tôi đang nằm sấp trên một rễ cây trơn trượt, lần này cả hai đều bị quăng ra khỏi quách thất, ngã sấp trên đài hiến tế.

Xúc tua kia sau khi lao ra khỏi cây thanh đồng thì không rút vào nữa mà cứ quét loạn xạ khắp bốn phía, đập cho mấy pho tượng thanh đồng xung quanh biến thành dị dạng. Tôi và lão Dương chật vật cúi đầu né tránh, lão Dương chỉ chỉ sạn đạo nói mau xuống thôi, cứ ở trên này thì chết chắc rồi. Tôi chợt nhớ đến ông chủ Vương bị lão Dương đánh ngất bên ngoài, thầm nghĩ mặc dù lão là loại khôn nạn nhưng cũng chưa đến mức tội ác tày trời, không thể cứ bỏ mặc lão như thế được, bèn vội vã quay đầu tìm kiếm. Nhưng nhìn quanh quất mãi mà không thấy, chẳng lẽ lão ta đã bị những mảnh rễ cây bắn ra từ vụ nổ vừa nãy đẩy đi đâu mất rồi?

Rễ cây bốn phía đã bị bật tận gốc, chỉ còn sót lại vài mảnh vụn trên đài hiến tế. Lão Dương thấy tôi quay qua quay lại nhìn xung quanh bèn đá tôi một cái, bảo tôi mau nhìn lên trên. Tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy một phiến đá bự chẳng xé toạc không trung rơi xuống, vội cuống cuống chạy. Lão Dương lộn một vòng, khoác lên lưng cái ba lô đang vương trên một gốc cây đổ, sau đó hai người chúng tôi nhảy vọt lên bám vào dây thừng dùng làm cầu dây trước đó.

Chúng tôi vừa nắm lấy dây thừng, phiến đá phía sau đã rơi xuống đập mạnh lên đài hiến tế, vỡ thành trăm mảnh, tạo ra thanh âm đinh tai nhức óc. Dây thừng chúng tôi đang nắm cũng theo đó mà rung lên giống như dây đàn dương cầm, cơ hồ khó có thể chống đỡ được sức nặng này.

Quay đầu nhìn lại cái rễ cây chúng tôi đã quăng móc câu để trèo lên khi nãy thì thấy phần đầu của nó đã nổi gót theo những rễ đa quân quanh quan

tài bay mất, chỉ còn lại một phần con con ít đến thảm hại. Bị thể trọng của chúng tôi níu xuống, móc câu cứ trực trượt ra ngoài, có vẻ như sẽ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Tôi ngày càng cảm thấy bất an, bèn quay đầu gọi lão Dương mau leo lên, bằng không chúng ta sẽ theo chân lão Thái luôn đó! Lão Dương nghe thế liền giáng cho tôi một cái tát thật mạnh, mạnh đến mức khiến lỗ tai tôi ong ong.

Tôi mắng to: “Mẹ kiếp, cậu nghiện đánh người hả?”

Lão Dương gào lên: “Không đánh cậu sao được, cậu làm chủ đầu óc mình đi, tuyệt đối đừng nghĩ bậy nghĩ bạ gì nữa.”

Tôi cũng gào lại: “Tôi nghĩ bậy hồi nào?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng “Uỳnh” thật lớn vang lên. Chúng tôi quay lại nhìn, chỉ thấy toàn bộ quách thất đột nhiên gồ lên, các vết nứt dần dần xuất hiện. Một con rắn lớn màu đen nhô đầu ra, xúc tua kia chính là đuôi rắn. Đó là một con cự xà có một mắt, vảy rắn rất nhỏ, nhìn lướt qua lại thấy giống một con giun cỡ bự hơn.

Độc nhãn cự xà vừa chui ra, con mắt lớn đã ngay lập tức đảo về phía chúng tôi. Lão Dương thấy tình thế không ổn, đột nhiên rút từ sau lưng tôi ra một thanh liệp đao (đao dùng để đi săn) dài, vung lên chém đứt dây thừng. Chúng tôi chao qua khoảng không thành một đường cong như Tarzan, cuối cùng va vào một bên sạn đạo. Lần này tôi đã có chút kinh nghiệm, lập tức lộn một vòng, lục va đập đã giảm đi đáng kể.

Lão Dương vừa rơi xuống đất đã nhanh nhẹn rút ra từ bên cạnh ba lô một khẩu súng ngắn, bắn một phát vào mắt cự xà. Viên đạn khoét một lỗ hồng lớn trên thân cự xà khiến nó xà đau đớn cuộn mình, cái đuôi quét qua phá hủy toàn bộ dải sạn đạo trên đầu chúng tôi.

Lão Dương né một mảnh gỗ nhỏ rơi xuống đầu, đứng lên đối mặt với con rắn kia, vừa nổ súng vừa kéo tôi chạy đi. Tôi biết loại súng này chỉ nạp được năm viên đạn, nhưng cầm trong tay lão Dương thì đạn cứ liên tiếp bắn ra như nước chảy, căn bản không cần nạp.

Đáng tiếc kích cỡ của súng này vẫn còn quá nhỏ, con rắn sau khi bị bắn phát đầu tiên, đến giờ đã có kinh nghiệm, bắt đầu quán tròn lại, dùng thân thể bảo vệ lấy mắt mình. Đạn bắn ra đều trúng đuôi nó cả, vảy của nó giống như một loại thiết giáp, làm gì cũng vô dụng.

Tôi thấy dùng súng không ăn thua với nó liền hô hào lão Dương mau chạy, hai người cứ thế chạy thẳng tới chỗ sạn đạo bị đứt quãng. Tôi vừa định trèo lên vách đá, lão Dương đã giữ chặt lấy tôi, nói: “Đã đến nước này rồi còn muốn trèo lên?” Nói đoạn kéo tôi nhảy xuống. Chúng tôi trượt theo mặt

vỡ của sạn đạo nhảy xuống tầng sạn đạo kế tiếp, chột nghe những tấm ván gỗ kêu rảng rặc liên hồi. Ván gỗ mỏng manh làm sao có thể chịu được va đập mạnh như vậy, lập tức vỡ thành nhiều mảnh. Chúng tôi rơi xuyên xuống, lại phá vỡ một tầng sạn đạo nữa, rốt cuộc ngã lăn trên tầng sạn đạo cuối cùng.

Lần rơi này va đập rất mạnh, lúc tôi ngồi dậy được thì máu tươi đã trào đầy miệng mũi. Lão Dương kéo tôi đứng dậy, hỏi: “Xem ra dự đoán ban đầu của chúng ta đã quá lạc quan rồi, cậu không sao chứ?”

Tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cũng không biết đã trả lời hẳn những gì. Chột thấy cự xà màu đen chớp mắt đã bò xuống theo cây thanh đồng, lão Dương nói: “Đánh thì không lại, trốn cũng không thoát, thôi thì cứ tìm một cái hang mà chui tạm vào đã.”

Tôi nhìn xuống dưới, sâu thêm chút nữa đã không còn sạn đạo, chỉ còn chỉ chút những hang nhỏ giống cái hang chúng tôi từng nghỉ ngơi trước đó. Con rắn kia bị quá khổ, chúng tôi cứ chui bừa vào một trong số đó cũng có thể tránh tạm một lát rồi từ từ nghĩ đối sách.

Lão Dương sốt ruột lôi kéo tôi trèo xuống, rồi chui vào một cái hang rộng chưa đến một thước. Còn chưa kịp đi sâu vào bên trong, bất thành linh con mắt lớn của cự xà đã xuất hiện ngay trước cửa động, chăm chú ngắm nghía chúng tôi, sau đó lao bỏ tới, định nhào vào trong.

Lão Dương bắn mấy phát súng, muốn ép nó lui xuống, nhưng viên đạn bắn vào đầu rắn chỉ làm tróc vài cái vảy, chẳng có tí hiệu quả thiết thực nào.

Cái đầu của hắc xà trông giống một chiếc xe tải công kênh, thử vài lần cũng không chui vào được. Đột nhiên nó vung đầu, đập mạnh vào cửa hang khiến cho đất đá rơi tán loạn. Chúng tôi nhanh chóng chạy vào sâu bên trong, chỉ mong những tảng đá rơi xuống sẽ chặn mất đường vào.

Cự xà thấy chúng tôi lui vào trong hang thì nổi cơn thịnh nộ, tiếp tục đập đầu vào cửa hang. Toàn hang chấn động, chỉ nghe tiếng nham thạch rạn nứt từ ngoài cửa truyền tới ngay trên đỉnh đầu.

Đá ở đây là đá basalt, bị khai phá quá mức để tạo thông đạo nên không còn kiên cố như trước, trải qua va đập đã phá vỡ thế cân bằng mong manh bên trong nham thạch. Lúc này giữa các khe hở đã xảy ra phản ứng dây chuyền, một cái khe đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu chúng tôi. Lão Dương thấy tình thế không ổn, vội kéo tôi lui vào tận đáy động. Tôi chưa hết kinh hoàng, mới lui vài bước vào trong đã nghe một chuỗi tiếng nổ vang lên liên tiếp, cát bụi bay mờ mắt, đá vụn văng khắp nơi, không sao giữ được bình tĩnh.

Theo bản năng, tôi cuộn người, hai tay đưa lên bảo vệ đầu. Những tảng đá

từ bên trên trút xuống như mưa, trút lên người, lên lưng, không sót chỗ nào. Đang lúc hoảng loạn, lão Dương bỗng nhiên giữ chặt lấy tôi, kéo tôi về phía hắn; cùng lúc ấy tôi nghe một tiếng vang thật lớn, một tảng đá to như cái bàn làm việc cỡ lớn sụp xuống, bịt kín cửa động.

Con rắn đen chết tiệt đó chẳng những không chui được vào hang mà bóng dáng chúng tôi nó cũng chẳng nhìn thấy, nhưng vẫn cứ đầu chưa muốn từ bỏ ý định, lại tiếp tục đập hơn mười lần. Đất đá không ngừng rơi xuống, vách tường bốn phía cũng bắt đầu xuất hiện các vết nứt.

Lão Dương nói: “Cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách hay, e rằng con quái này không giết được chúng ta sẽ không chịu buông tha đâu. Đợi nó đụng thêm vài cái nữa thì núi cũng phải sụp.”

Tôi quay đầu lại, chúng tôi đã lui đến điểm tận cùng của hang, không thể lui thêm được nữa. Nếu hang này sụp thêm chút nữa, e là thân tiên cũng không cứu được chúng tôi.

Giờ đã tới đường cùng, dù có thuốc nổ đi nữa thì trong không gian nhỏ hẹp này cũng không thể sử dụng. Nhìn vết nứt bốn phía từng chút từng chút một kéo dài rộng ra, lòng tôi nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, một cái khe toác ra, một đoạn tường đá không chịu nổi chấn động, ào ào sụp xuống. Chúng tôi ép sát người vào vách tường, khó khăn lắm mới giữ được toàn thân nguyên lành, lại thấy phía sau đoạn tường đá sụp xuống xuất hiện một cái hang.

Tôi mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ trời không tiệt đường người, nhất định là nham thạch ở giữa hai cái hang vỡ nát, tạo thành một thạch đạo. Nghĩ đoạn vội quay đầu gọi lão Dương, định bò vào trong.

Nào ngờ, lão Dương lập tức chặn ngay trước mặt tôi, “Không thể vào đó.”

§37. Nhật ký

Edit: Đậu Hũ

Hang động sắp sụp xuống, bất kể đá lớn đá nhỏ đều nhè đầu tôi mà đáp, chậm chân một giây là có nguy cơ chôn thây dưới hàng đồng đá. Lâm vào tình cảnh này, trước mắt có đường thoát đã tốt lắm rồi, làm gì còn sức mà quan tâm đến chuyện khác. Tôi bèn kéo tay hắn mà gào tướng lên: “Không thể cái con khỉ, không vào đó chẳng lẽ ở ngoài này chờ chết?”

Lão Dương nói: “Tình hình trong đó thế nào chưa rõ, cậu xem xét kỹ rồi tính sau!”

Tôi bảo hắn: “Thời gian đâu mà suy tính nhiều, cậu xem tình hình bây giờ, dù bên trong có là đầm rồng hang hổ cũng phải đâm đầu vào.” Dứt lời liền lôi hắn chui vào trong động.

Lão Dương kiên quyết giàng tay lại, không cho tôi kéo hắn vào, nói: “Cậu làm ơn nghe tôi một lần được không, động này thực sự không thể vào được!”

Nói xong còn muốn lôi tôi ra ngoài, tôi nổi cáu, vừa định hỏi hắn bộ muốn ở ngoài chờ chết à, bỗng một tảng đá đột ngột sụp xuống, tôi vội vã buông tay, cả hai đều ngã ngửa. Tảng đá “rầm” một tiếng chắn ngang giữa chúng tôi, trong chớp mắt đã lấp kín cửa hang.

Tôi sợ mất mật, vội kêu to hỏi hắn có sao không, hồi lâu mới nghe tiếng hắn rên rỉ trả lời: “Không sao hết, mẹ kiếp đầu bị đập một cú thôi. Bên này vẫn chưa sụp, bên cậu thế nào?”

Tôi báo cho hắn biết tôi cũng không việc gì, rồi thuận tay đẩy tảng đá thật mạnh, nhưng tảng đá chẳng thềm nhúc nhích tí gì. Biết là đường về đã bị chặn, tôi bèn quan sát khắp bốn phía chung quanh. Ban đầu tôi còn tưởng đây là một cái hang trên vách đá, đầu kia ắt là cửa ra, nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy đây là một không gian kín mít, chật như hũ nút. Có lẽ nó là một khe nứt tự nhiên trong núi, mà trông còn có vẻ quen quen.

Đạp lên đồng đá vụn đi lại vài bước, tôi chợt ngộ ra, nơi này vốn dĩ cũng là một hang động hình thành sau vụ sạt lở, có điều vụ sạt lở này đã xảy ra được vài năm nên những thứ đáng phải sập cũng đã sập cả, trên mặt đất toàn là đá vụn.

Lúc này tôi còn ngạc nhiên vì sao con cự xà kia lại mạnh đến thế, quấy đập có mấy cái đã khiến cả tầng đá cứng rắn vỡ nát tan hoang. Bây giờ nghĩ lại mới vỡ lẽ, thì ra nơi này trước kia đã từng sạt lở một lần, sự cố vừa rồi tất nhiên sẽ gây ra tác động rất lớn tới các tầng đá xung quanh. Cho nên những khối nham thạch đó bề ngoài nhìn qua có vẻ chắc chắn nhưng thực ra bên trong đã rạn nứt từ lâu, chỉ cần bị con cự xà đập vài cú là bung bét cả, sập

xuống tạo thành một thông đạo thể này.

Tôi quan sát phía trên đỉnh đầu, phát hiện nơi này là khe hở giữa hai khối đá lớn bị đổ xuống, xếp vừa khít với nhau, trông chắc chắn vô cùng, dù cho bên ngoài vẫn bị đập phá âm âm thì trong này cũng chỉ có bụi đất rơi xuống.

Con cự xà kia đã dần dần đuối sức, vùng vẫy mỗi lúc một yếu hơn, cuối cùng cũng chịu nằm yên.

Hồn vía còn chưa tìm lại hết, tôi chợt nhớ ban nãy lão Dương còn kéo tay tôi, nếu tôi không buông ra đúng lúc thì giờ này chắc đã thành một cái bánh thịt rồi. Bực bội mà không có chỗ xả, tôi từ đằng sau tảng đá nổi sùng mắng ra: “Vừa nãy cậu uống lộn cái thuốc quái quỷ gì thế? Suýt nữa đã hại chết người ta rồi.”

Lão Dương bị tảng đá chặn bên ngoài, không sao vào được, cũng nói vọng vào: “Tôi uống lộn thuốc cái gì chứ, sao cậu không nói bản thân mình trái tính trái nết đi, bây giờ thì hay rồi, phải làm sao đây?”

Tôi bới bới mấy tảng đá, nhìn thấy ánh đèn pin của lão Dương chiếu vào qua khe hở của mấy tảng đá. Có điều khối đá lớn nhất ít ra cũng to bằng cả cái bàn bát tiên, trong khi khe hở lại có hạn, tôi có thể vươn tay ra ngoài, nhưng chắc chắn không thể chui lọt cả người ra được.

Tôi lấy cục đá gõ gõ vài cái, cũng rơi ra vài mảnh vụn. Hai loại đá có độ cứng giống nhau, phải vất vả lắm mới đập vỡ được. Lão Dương thấy mớ đá dăm trên đầu lại bắt đầu rơi xuống, vội kêu tôi ngừng tay, nói: “Cậu nhẹ tay một chút, còn gõ nữa không khéo nơi này sập xuống mất.”

Tôi bảo: “Vươn cổ ăn một đao, rụt cổ cũng dính một đao, không bị đè chết thì cũng đói chết, còn cần nhắc cái gì nữa.”

Lão Dương nói: “Khoan đã, chúng ta còn chưa tới đường cùng, cậu nhìn quanh bốn phía xem, nếu phát hiện ra thứ gì đặc biệt thì nói với tôi ngay.”

Tôi ngó quanh quất một vòng, nơi này tối như hũ nút, trong tầm nhìn chỉ thấy đá vụn, bèn bảo hẳn trong này chẳng có gì cả.

Nghe xong hẳn im lặng một lúc, hỏi: “Không có gì thật chứ? Cậu cứ tìm kỹ lại đi.”

Tôi bảo: “Tôi lừa cậu làm gì, trong này chật như lỗ mũi, có thứ gì đã đập vào mắt ngay rồi.”

Lão Dương nói: “Được rồi, cậu xem lại cẩn thận lần nữa, tôi cũng ra đằng trước tìm thử xem có phải cái khe này bị lấp kín thật không. Biết đâu lại tìm được khe hở nào đó đủ để thoát ra ngoài.”

Nói rồi ánh đèn trên tay hẳn cũng dời đi. Tôi tựa vào tảng đá nghỉ ngơi một chút rồi bò vào phía trong khe nứt, nhìn quanh quất lần nữa. Chỉ thấy

trong này quả thực không có lối ra, khối đá trên đầu chí ít cũng nặng vài tấn, bị nhốt ở nơi này e là trong vòng một năm sẽ không cách nào ra được.

Lại tiến vào sâu hơn, vẫn không có đường. Đang định quay lại, chợt thấy trên vách đá dường như có hình vẽ gì đó, tôi vội tiến lại gần nhìn xem.

Thoạt đầu, tôi còn tưởng đó là mấy bức bích họa hang động nguệch ngoạc, trông rất nguyên sơ, có thể là do những người đúc ra cây thanh đồng ngày trước lưu lại. Nhìn kỹ hơn mới thấy không phải, trên bức vẽ nguệch ngoạc đó là một chiếc máy bay cùng vài chữ cái tiếng Anh, đây là tác phẩm của người hiện đại.

Ai lại đi làm mấy chuyện này ở trong đây chứ? Tôi cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Phân nửa bức họa đã bị chôn vùi trong đồng đá lồi nhón dưới chân, tôi dọn dẹp mấy tảng đá, muốn xem thử rốt cuộc là hình vẽ những thứ gì. Sau khi dời một tảng đá lớn, chợt xuất hiện một đồng vãi đen kịt rách nát, trông như là mảnh vụn của quần áo.

Tôi kéo mớ vãi xuống, một cái xác khô quắt đã rữa nát đến tận xương cốt lù lù hiện ra. Nhìn bản tay chơi với xò ra của người chết thì có lẽ hẳn muốn bò ra khỏi đồng đá vụn, cuối cùng kiệt sức mà chết.

Tôi giật thót tim, suýt nữa đã la âm lên, trong bụng thầm nhủ nơi này sao lại chôn người chết? Không lẽ người này bị chôn sống khi động sụp xuống? Mà người này là ai?

Tôi tiếp tục dỡ đồng đá, trong chốc lát một khối thi thể đã hiện ra. Xác chết đã hoàn toàn thối rữa, xem ra chôn ở đây cũng đã được một thời gian. Quần áo trên người đã mục nát, quan sát chất liệu cũng không thể đoán được màu sắc ban đầu, nhưng nhìn lá bùa hộ mệnh đeo trên cổ hẳn có thể suy đoán người này ắt hẳn cũng giống như chúng tôi, đều là đến đây đồ đấu.

Nhớ tới khối thi thể tôi nhìn thấy lúc ở dưới đáy thác nước kia, tình trạng phân hủy cũng không khác lắm so với người này, có lẽ cả hai cùng chung một đoàn, quả đúng là người chết vì tiền, chim chết vì môi, kết cục của hai người này biết đâu lại chính là kết cục của tôi.

Tôi tiếp tục đào bới, đào cả thi thể hoàn chỉnh ra, lại tìm được một cái ba lô nát đến không thể nát hơn, bên trong hầu như trống rỗng, chỉ còn một dùm cặn bã màu đen, chẳng biết là thứ gì phân hủy thành. Lộn trái túi ra, từ trong lớp vãi lót rơi ra một quyển sổ ghi chép.

Quyển sổ nát đến mức sắp rời ra từng tờ, may mà chất giấy tốt, chữ viết bằng bút bi xanh trên mặt vẫn còn nhìn rõ. Tôi lật lên xem xét, trang đầu cuốn sổ có ghi vài địa chỉ và số điện thoại. Lật đến mấy trang sau, tôi chợt sững sốt, ở đây có mấy dòng nhật ký, xem ngay đầu tiên thì hình như là ghi

chép từ ba năm trước.

Nét chữ trong quyển nhật ký có vẻ khá non nớt, hẳn đây không phải là người đọc thông viết thạo, mỗi phần nhật ký chỉ dài chừng trăm chữ. Tôi lật vội vài tờ, thấy lạnh cả sống lưng.

Theo như nhật ký ghi lại, người này hẳn là đã đến đây từ ba năm trước. Trong nhật ký không miêu tả hành trình của hắn, mà chỉ bắt đầu từ khi hắn bị kẹt trong hang động này, tuy nội dung phía sau thỉnh thoảng có nhắc đến những việc hắn từng trải qua khi trước.

Đoàn của bọn họ có lẽ tổng cộng khoảng mười tám người, bởi vì một đoạn trong đó có nói “mười tám người chỉ còn lại một mình tôi”. Bên trong còn kể, bọn họ không đến bằng lối chúng tôi đã đi qua mà đến từ rừng đa trên đỉnh núi, qua một cái hốc rất lớn bị rễ cây bao bọc chằng chịt.

Đó chính là khu rừng đa mà lão Dương đã nhắc đến, chúng tôi không có cơ hội vào đó, nào ngờ bên trong còn có thứ kỳ lạ như vậy, nếu sớm biết đã không cần phí công chịu nhiều trắc trở như thế.

Nhưng xem đến phần sau, tôi lại thấy mình thật may mắn mới không đi con đường kia. Bởi theo như trong này ghi lại, con đường bọn họ đi xuống vô cùng nguy hiểm, mười tám người đi vào đến lúc ra chỉ còn lại sáu, toàn bộ những người khác đều tử nạn trên đường.

Phỏng chừng cái hốc cây kia hẳn là nằm ở giữa rừng, chính là cây đa đại thụ mười mấy người ôm không hết mà lão Dương đã kể, một cây đa đã rậm như cả cụm rừng, mảnh rừng kia rốt cuộc là do nhiều gốc đa hợp thành hay chỉ là một gốc, hiện giờ cũng không rõ nữa. Hành trình của những người này sau khi xuống hẳn là trái ngược với chúng tôi: chúng tôi trực tiếp leo lên từ gốc cây thanh đồng, còn bọn họ là rơi thẳng xuống ngọn cây.

Ngoài dự liệu của tôi chính là, người này còn kể bọn họ không phát hiện được gì trên đài hiển tế, bèn theo sạn đạo từ bốn phía đi xuống. Dưới chân sạn đạo chìm trong làn nước giống như một cái đầm sâu, màu nước xanh biếc, hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Bọn họ nhảy vào trong đầm, phát hiện ra nước rất sâu, không có thiết bị thì không thể lặn xuống. Mà thiết bị lặn bọn họ mang theo lại quá nhỏ, sau khi thử lặn xuống không được thì đành phải bỏ cuộc. Sáu người nổi lên mặt nước, vừa nhìn đã giật mình.

Thì ra trong lúc bọn họ lặn xuống, mực nước rút đi rất nhanh, đến khi trời lên, chỗ sạn đạo mà họ để vật dụng trang bị đã cách xa tới sáu, bảy mét. Bọn họ không nghĩ tới tình huống này, tất cả dây thừng đều để trong túi, không mang theo bên người, cả đám ai nấy đều hoảng sợ.

Mực nước nhanh chóng hạ xuống, bọn họ chia hai nhóm, một leo lên cây

thanh đồng, một chạy vào những cái hang lộ ra trên vách động. Chủ nhân quyển nhật ký, lúc ấy đã chui vào cái hang nơi tôi đang đứng, nhưng thật không may, hấn vào hang chưa bao lâu, từ trong nước bỗng chui ra một con măng xà lớn trông như con rồng đen bò lên cây thanh đồng đuổi theo nhóm kia. Hấn chỉ nghe tiếng đồng bọn gào thét thảm thiết cùng với tiếng súng nổ, sợ hãi trốn riết trong động không dám ra ngoài.

Trong tai nạn bất ngờ không kịp đề phòng này, tất cả đồng bọn của hấn đều bỏ mạng. Có một người trong lúc giằng co với con đại măng xà, trước khi chết đã kịp kích hoạt thuốc nổ. Bọn họ vốn chuẩn bị phá núi đào mộ nên mang theo rất nhiều thuốc nổ, nháy mắt đã nổ đến long trời lở đất, ngay cái hang hấn ẩn thân cũng bị sóng xung kích đánh sụp.

Chủ nhân cuốn nhật ký bị chấn động tạm thời hôn mê bất tỉnh, khi mở mắt ra liền phát hiện mình đã bị nhốt kín. Hấn đoán rằng vụ nổ này dữ dội như thế, người ở bên ngoài nhất định chẳng còn ai sống sót. Mục đích trộm mộ ban đầu hồng bét không nói làm gì, ngay cả hy vọng nhỏ nhoi có người đến cứu viện cũng không thể trở thành sự thực, nhất thời cảm thấy nản lòng thoái chí.

Nội dung tiếp theo bắt đầu nhằm chán dần.

Hấn bị vây khốn trong khe núi rỗng rã bảy ngày, đồ ăn mang theo bên người không nhiều lắm, thoáng cái đã hết. Hấn vừa đói vừa khát, đèn cũng hết pin, chìm trong bóng tối vô tận hấn biết mình đã sắp tới số. Nhớ tới mẹ già không ai chăm sóc, hấn không khỏi đau lòng muốn chết.

Lại thêm vài ngày trôi qua, cơn đói khát khiến thần trí hấn trở nên bất ổn. Một hôm hấn tỉnh lại, cũng không biết khi ấy là khi nào, chỉ cảm thấy khát khô cổ họng. Trong cơn bản loạn, hấn cầm lấy bình nước đã cạn từ lâu ra sức hút mạnh mấy cái, chính lúc đó kỳ tích đã xảy ra, trong bình đột nhiên tuôn ra dòng nước trong mát ngọt lành. Hấn cũng không biết tại sao lại thế, cứ tham lam uống ừng ực đến mười mấy phút đồng hồ, nước cũng không thấy voi đi chút nào.

Hấn cho là mình đang nằm mơ, thậm chí mình nhất định sắp chết mới thấy ảo giác, vậy cứ dứt khoát chết đi là xong. Lại nghĩ nếu đây thật sự là mơ, trong túi biết đâu vẫn còn thức ăn, sờ sờ thử, quả nhiên túi thức ăn đã đầy ắp. Hấn mừng rỡ, dốc sức ăn uống bạt mạng, suýt nữa đã nghẹn chết.

Dần dần hấn phát hiện đây không phải là mơ, thoát đầu hấn còn tưởng Thượng Đế hiển linh đến cứu giúp mình, nhưng càng về sau càng thấy không đúng. Cuối cùng hấn phát hiện, tất cả những thứ được sản sinh ra có liên hệ nhất định với suy nghĩ của hấn, nhưng cũng không phải là thử trăm lần trúng cả trăm. Ví dụ như khi hấn thực lòng thèm ăn món nào đó, món ấy cũng sẽ không xuất hiện, nhưng khi hấn tiện tay sờ đến bao thức ăn lại

thường chạm phải món mình thích, tuy rằng trong bao chẳng có thứ gì cả.

Hắn bắt đầu có kế hoạch phân tích, làm thực nghiệm với suy nghĩ của mình, dần dần hắn phát hiện bản thân có năng lực hiện thực hóa. Đoạn này hắn viết rất nhiều, quá trình thực nghiệm vô cùng phức tạp, cuối cùng hắn cũng không rút ra kết luận rằng mình có năng lực hiện thực hóa, mà cho rằng mình đã trở thành một “Thượng Đế hồ đồ”.

Bức họa trên tảng đá cũng được vẽ trong khoảng thời gian này, hắn là vào thời điểm hắn chán đời muốn giải khuây.

Cuối cuốn nhật ký, hắn nói muốn dùng thứ năng lực này để thoát khỏi đây, nếu thành công, hắn có thể ra ngoài làm một kẻ siêu phàm, nếu thất bại, hắn sẽ chết ở chỗ này. Tôi không biết rốt cuộc hắn đã tiến hành thực nghiệm gì, dù sao xem ra hắn cũng đã thất bại.

Có điều nếu để một kẻ mang năng lực này đến xã hội hiện tại thì không biết là chuyện tốt hay xấu.

Nhìn thi thể này, lại nghĩ đến tình cảnh của mình, tôi không khỏi cảm thấy lạnh người. Xung quanh tôi chẳng có gì để ăn, e rằng không thể chống đỡ đến bảy ngày; mà cho dù có thức ăn, bị nhốt trong này mãi thì thà rằng chết đi còn sướng hơn.

Tôi buông nhật ký, lại lục lọi trong túi của thi thể, tìm được một cái điện thoại di động đã hết pin từ lâu, tôi liền vứt sang một bên. Ngoài ra còn thấy một cái ví, bên trong có một ít tiền, lòng thầm nghĩ thứ gì cũng đã phân hủy hết, chỉ có tiền là không, kẻ cũng nực cười.

Trong ví tiền còn có chứng minh thư của người này, tôi giở ra, định xem thử gã quý xui xẻo này tên là gì. Bật đèn pin lên liếc qua một cái, ảnh chụp đã phai mờ gần hết, nhưng tên vẫn còn rõ ràng, gọi là “Giải Tử Dương”.

Cái họ này rất hiếm thấy, người chết trong ngôi mộ dưới đáy biển Giải Liên Hoàn cũng mang họ này. Tôi xem ngày sinh mới biết hắn còn khá trẻ, cảm thấy thật đáng tiếc.

Đột nhiên sau lưng tôi lóe lên ánh đèn pin, lão Dương đã quay lại, từ phía sau tảng đá hỏi vọng vào: “Lão Ngô! Cậu đang xem gì đó?”

§38. Chân tướng

Edit: Cốc Vũ
Beta: Thanh Du

~000~

Tôi đang xem chứng minh thư của thi thể, lão Dương đột nhiên hỏi tôi một câu làm tôi giật nảy mình, chỉ trả lời qua loa một tiếng rồi tiếp tục xem xét những thứ trong tay.

Nhìn thoáng qua cuốn nhật kí vắn tắt này, có thể thấy người đàn ông kia đã đến đây từ ba năm trước. Ba năm trước cũng là thời điểm nhóm của lão Dương lần đầu tiên đến đây, có khi nào hắn cũng thuộc nhóm ấy? Tôi nghĩ kĩ một chút lại thấy không đúng, mặc dù những chuyện ghi trong nhật kí và những gì lão Dương kể có chỗ ăn khớp, nhưng phần lớn lại không giống, chắc hắn họ thuộc hai nhóm khác nhau.

Nhưng không hiểu vì sao, tôi luôn cảm thấy cái tên Giải Tử Dương này rất quen. Họ Giải tương đối ít gặp, lại cùng tên nữa thì càng hiếm, tôi đã nghe thấy ở đâu mới được chứ?

Tôi cẩn thận nhớ lại, nhưng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, đầu óc tự nhiên kém minh mẫn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng hiểu rõ thêm chút nào.

Tiếp tục lục lợi đồ đạc của thi thể mà chẳng phát hiện thêm thứ gì, tôi bèn gấp cuốn nhật kí lại, đợi khi nào có dịp thì mở ra xem lại.

Lão Dương thấy tôi ngồi một chỗ không nói tiếng nào, sợ tôi xảy ra chuyện gì, bèn đứng hắng gọi tôi một tiếng. Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nửa khuôn mặt hắn đang dán vào khe hở, con mắt cứ nhìn đăm đăm vào thứ nằm trong tay tôi. Có điều vị trí của tảng đá và nơi tôi đứng tạo thành một góc chết, chỉ tôi mới nhìn thấy hắn còn hắn không thấy được tôi; bất chợt tôi cảm thấy bộ dạng hắn rất ư kì quái, cứ như hận không thể chui vào trong này vậy.

Tôi thềm rủa một tiếng, thềm nghĩ tên tiểu tử nhà người vừa rồi thà chết chứ không chịu chui vào, giờ lại hỏi hận sao? Tôi nói: “Đừng có lộn xộn, tôi tìm được thứ này thú vị lắm, đang xem.”

Lão Dương nhíu nhíu chân mày, vội hỏi: “Tìm thấy cái gì thế?”

Tôi kể cho hắn nghe chuyện phát hiện ra thi thể, thờ dài nói với hắn: “Kết cục của người này có lẽ cũng chính là kết cục của chúng ta, nếu không tìm được đường thoát, chỉ e chúng ta còn chết nhanh hơn hắn ta nữa. Nhưng tôi cảm thấy tên hắn quen tai lắm nha, cậu có nhớ trong số bạn học của chúng ta có ai mang tên này không?”

Nói rồi tôi lùi lại gần một khối cự thạch bên cạnh, tính nhét giấy tờ của người kia qua khe hở cho lão Dương xem. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên lại đột nhiên phát hiện gương mặt hắc trắng nhợt không còn giọt máu, cứ thế nhìn chăm chăm vào tôi.

Trong lòng tôi bỗng xuất hiện cảm giác khác thường, nên nói sao đây? Sao bỗng dung hắc lại có nét mặt đó, lẽ nào hồi nhỏ chúng tôi thực sự có một bạn học tên Giải Tử Dương?

Nhắm mắt lại suy nghĩ thật kĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Thời buổi này tình người bạc bẽo, bạn học đại học chưa chắc đã nhận ra nhau, chuyện hồi nhỏ lại càng khó nhớ nổi. Tôi thấy lão Dương lặng thinh, lại cúi đầu xuống xem dãy số trong chứng minh thư, nói: “Thực sự tôi không thể nhớ ra, nhưng người này bằng tuổi chúng ta mà...”

Mới nói đến đây, dường như có một tia chớp xẹt qua đầu óc tôi, khiến tôi ngẩn người.

Giải Tử Dương, Giải Tử Dương, Giải Tử Dương, Giải Tử Dương!

Cái tên này vốn chẳng xa lạ gì, chính là tên cúng cơm của lão Dương!

Da đầu tôi bắt giắc co giật, cẩn thận nhìn lại ngày sinh của người kia trong chứng minh thư, vừa nhìn đã choáng váng. Trời ơi, đây đúng là sinh nhật lão Dương, nhưng mà... Làm sao có thể chứ. Chứng minh thư này... chẳng lẽ là của lão Dương?

Cũng có nghĩa là, cái khối thi thể đã thối rữa đến tận xương kia chính là lão Dương...

Nhưng mà không đúng, nếu ba năm trước lão Dương đã chết ở trong này, vậy thì kẻ đang đứng nhìn tôi sau tảng đá kia là ai?

Cổ tôi cứng đờ, chậm chậm ngoái đầu y như một cái máy, nhìn nửa khuôn mặt lộ ra sau khe hở của tảng đá, bỗng dung có cảm giác sợ hãi mơ hồ. Khuôn mặt lão Dương dưới ánh đèn pin lấp lóe mang đầy nét quỷ dị, xem ra còn có vài phần giống con cự xà đen thui ngoài kia.

Tôi bắt giắc lùi dần vào trong động, không dám lại gần tảng đá kia nữa. Lão Dương vẫn không hề nhúc nhích, chỉ trừng trừng nhìn tôi, còn tôi cũng lặng thinh như một pho tượng đá.

Với tính tình của hắn, nhìn thấy bộ dạng này của tôi, nhất định sẽ mắng tôi như mắng con mắng cháu. Nhưng cái vẻ mặt kia của hắn... chẳng lẽ là vì thân phận bại lộ nên không biết phản ứng ra sao?

Lúc này trong lòng tôi càng thêm hoài nghi cái người bên ngoài kia, tuy rằng diện mạo tính tình đúng là giống lão Dương, nhưng có thể không phải lão Dương thật. Những chuyện xảy ra từ khi tôi rời Hàng Châu đến đây bất

giác tái hiện trong đầu như một luồng điện xẹt: tôi thấy rõ mồn một những lời nói dối, những câu mập mờ, nhất là những gì hắn nói với tôi trên đỉnh cây thanh đồng; giờ đây những điểm nghi ngờ đã bắt đầu sáng tỏ từng chút từng chút một.

Tôi luôn luôn cho rằng lòng dạ của lão Dương không thể thâm sâu như vậy. Thứ nhất với quan hệ giữa tôi với hắn, hắn căn bản không cần lừa gạt tôi; thứ hai khi hắn nói những lời dối trá, lúc nào cũng tỏ ra hết sức chân thành, nếu không phải tính tôi quá cẩn thận thì căn bản không thể phát hiện ra. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người này thực sự quá giống lão Dương, tôi không thể tìm ra điểm nào sơ hở. Trong lòng tôi đã trăm mối hoài nghi nhưng vẫn cứ cho là vì tính cách của hắn thay đổi, không ngờ hắn căn bản không phải lão Dương.

Đúng lúc này, “lão Dương” rớt cuộc đã chịu mở miệng, hắn lùi lại phía sau một chút, nói với tôi: “Lão Ngô, vừa rồi tôi không muốn để cậu vào đó nhưng cậu một mực không nghe, chỉ có thể trách bản thân cậu quá cố chấp. Cậu không nghe người ta nói sao? Có một số chuyện, hiểu quá rõ chưa chắc đã tốt.”

Lòng tôi trùng xuống, thâm nghĩ hắn ta quả nhiên có vấn đề, nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ cho giọng nói không run rẩy, hỏi hắn: “Người không phải lão Dương... Vậy người rớt cuộc là ai?”

Lão Dương bỗng nhiên nở một nụ cười cổ quái: “Ta là ai ư? Ta chính là lão Dương, là Giải Tử Dương từ nhỏ đã lớn lên bên người, sau lại ngồi tù ba năm. Nếu người không tin, có thể đi điều tra lý lịch của ta.”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Nói láo, thi thể của lão Dương ở ngay bên cạnh ta, hắn đã chết ba năm rồi, làm sao ra ngoài mà ngồi tù được? Mẹ kiếp, rớt cuộc người là ai?”

Nửa khuôn mặt của “lão Dương” lại vô thanh vô tức xuất hiện nơi khe hở của nham thạch, nở nụ cười đáng sợ: “Không sai, hắn quả thực đã chết ba năm, nhưng ta còn đang sống, có gì khác nhau đâu?”

Tôi thấy vẻ mặt của hắn, đột nhiên mơ hồ nhận ra điều gì, nhú mày suy nghĩ, miệng bỗng nhiên há hốc, lắp bắp nói: “Chết tiệt, người không phải người! Người... chẳng lẽ là do hắn hiện thực hóa mà thành...?”

“Lão Dương” lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Sao người không nói là chính ta đã hiện thực hóa ra hắn chứ? Ai mà biết được? Ta và hắn giống nhau như đúc, sao người biết người nào có trước người nào có sau?”

Tôi cơ hồ không khống chế nổi chính mình, nhặt một hòn đá nhằm thẳng vào hắn mà ném. Hắn nhanh nhẹn né được, còn nói thêm: “Lão Ngô, quả thật ta và hắn giống nhau như đúc, người không cần để ý đâu.” Tôi hét lớn:

“Đương nhiên là khác nhau chứ, ai mà biết dùng cái năng lực hiện thực hóa kia sẽ tạo ra thứ gì.”

“Lão Dương” đột nhiên trầm lặng, sắc mặt trở nên rất khó coi, cứ thế nhìn tôi chăm chăm một hồi, bỗng dưng tợn gằn từng tiếng: “Mẹ kiếp chó má nhà người! Ông đây chính là lão Dương, người và hấn chẳng qua chỉ là một thứ hàng hóa, đừng có trách ta.”

Trong lòng tôi có dự cảm không lành, bỗng thấy một nòng súng lách qua khe hở chìa thẳng vào mình. Tôi vội vàng xoay người nấp vào góc chết, “lão Dương” bắn một phát trúng vào phiến đá, tạo thành một vết cắt lớn, rồi tiếp tục quay súng vào góc chết nơi tôi đứng mà bóp cò, viên đạn cơ hồ sượt qua cổ tôi.

Không gian trong khe núi này thực sự quá nhỏ, cho dù có góc chết cũng không thể che chắn toàn bộ cơ thể. Tôi thấy tình thế này có gì đó không ổn, vội tắt đèn pin đang cầm trong tay, khiến hấn không thấy được mình. Hấn cuống cuống bắn mấy phát đều trượt, tôi bèn xoay người vọt tới bên cạnh tảng nham thạch, nhặt một khối đá nện cật lực vào nòng súng, mới nện vài cái nòng súng của hấn đã bị bẻ cong đến 90 độ.

“Lão Dương” không thể rút súng ra khỏi khe hở được, tức giận chửi rủa, tôi cười lạnh nói: “Giống nhau như đúc cái nỗi gì, lão Dương mà ta biết không đời nào nổ súng về phía ta, mẹ kiếp người chỉ là hàng rởm thôi!” Từ khi “lão Dương” nói với tôi về chuyện hiện thực hóa ra người sống, trong lòng vẫn tôi vẫn có chút khúc mắc, luôn luôn cảm thấy cây thanh đồng ngàn năm được đặt ở nơi này không thể không có mục đích gì được. Thứ sinh vật do loại năng lực khủng khiếp này tạo ra liệu có phải là người bình thường? Có đúng là giống chúng tôi như đúc không? Hay là một loài yêu quái nào đó?

Hiện giờ tuy không biết “người” này có giống chúng tôi hay không, nhưng rõ ràng hấn biết bản thân mình là do hiện thực hóa mà thành; không hiểu vì sao tôi bắt đầu cảm thấy mọi chuyện đang chuyển biến xấu đi.

“Lão Dương” chửi nhau với tôi một hồi, bỗng nhớ đến điều gì, đột nhiên im lặng. Tiếp đó hấn tắt đèn pin, trong khoảnh khắc toàn bộ không gian tối sầm lại, bóng đêm vô tận đổ xuống, ở trong khe núi nhỏ hẹp không một tia sáng này tôi lại càng cảm thấy nặng nề khác thường.

Tôi đề phòng hấn giở trò quỷ, bèn lúi vào góc chết trốn thật kỹ, chợt nghe hấn nói: “Lão Ngô, tôi nhớ trước đây cậu rất sợ chỗ tôi tắm, bây giờ có còn sợ nữa không? Nhưng sợ đến đâu thì cậu cũng tuyệt đối không được nghĩ linh tinh, phải nhớ cho kỹ những lời tôi nói với cậu ban nãy. Ở đây nếu cậu cứ nghĩ lung tung, không chừng vừa bật đèn lên trước mắt đã lù lù một khuôn mặt người chết đó nha.”

Tôi thâm mắng chết tiệt, hấn ta rõ ràng muốn lợi dụng nỗi sợ bóng tối của tôi để hiện thực hóa ra thứ quái vật gì đó đây mà.

Trong lòng tôi tự nhủ mình tuyệt đối không thể để hấn đắc ý, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng lại dần dần lớn lên. Vừa rồi hấn nói chỉ cần bật đèn pin sẽ thấy một khuôn mặt người chết hiện lên ngay trước mắt, khiến dây thần kinh của tôi lập tức căng như dây đàn. Tôi bỗng cảm thấy ngay trước mắt mình, chỉ cách có vài li, dường như xuất hiện thứ gì đó: hơi thở nóng hổi của tôi phả vào vật kia rồi tản trở lại mặt tôi mang theo mùi tanh hôi khó chịu.

Không linh nghiệm đến thế chứ? Tôi nghĩ, theo như biểu hiện lúc trước của “lão Dương” thì năng lực hiện thực hóa rất khó kiểm soát, nếu không vừa rồi chúng tôi đã không phải chột vật đối phó với con cự xà kia; theo lẽ đó một con quái vật không thể dễ dàng mà biến ra được.

Đây chỉ là ảo giác, tôi tự trấn an bản thân. Mình tuyệt đối không được mắc mưu hấn ta, trong một cái hầm tối om lại kín mít như thế này thì sợ hãi là chuyện đương nhiên.

Tôi hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy mặt mình hơi hơi ẩm ướt giống như có thứ gì đó lạnh như băng trườn qua. Toàn thân tôi đổ mồ hôi lạnh, cơ hồ són tiểu ra quần, cẩn thận sờ lên ngực cũng thấy trái tim đập loạn, thân thể mềm nhũn ra. Con mẹ nó, xem ra hấn nói không sai, trong bóng tối quả nhiên vừa có thứ gì đó xuất hiện.

Tôi không dám bật đèn pin, người từ từ lui về phía sau, dựa lưng vào vách tường đá. Nhưng vừa mới dựa lưng, tôi lập tức phát hiện ra đây không phải bức tường đá ban đầu, mà hình như là vảy xếp từng mảng... Tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được cơ thịt dưới lớp vảy đang nhấp nhô chuyển động.

Trời ạ, tôi đang nghĩ ngợi lung tung cái gì đây, sao tự nhiên sau lưng lại có vảy? Tôi vội vàng nhắm tịt hai mắt, nắm thật chắc đèn pin trong tay, vừa định bật lên thì đột nhiên nghe “lão Dương” ra vẻ sợ hãi kêu lên: “Lão Ngô, sao không bật đèn pin lên? Để tôi soi giùm cậu nhé!”

Khi đèn pin của hấn bật sáng, đập vào mắt tôi là thứ đang kề sát chóp mũi. Một cái đầu măng xà bự chẳng đáng ngóc lên, thân thể lớn bằng cái thùng nước của nó cuộn tròn quanh huyết động, lớp nham thạch sau lưng và trên đỉnh đầu tôi nhanh chóng biến thành lớp tường vảy, đen như bảo thạch. Bị đèn pin của lão Dương chiếu đến, lớp vảy bốn phía giòn giã, thân thể nó chậm rãi ma sát, phát ra tiếng rào rào khiến người ta dựng tóc gáy.

§39. Nén Cử Âm

Editor: Bảo Di

Beta: Thanh Du

~000~

Đầu lưỡi to lớn đang dán chặt vào mũi tôi, in đầy trong mắt là những vảy màu nhu động. Tôi không biết diễn tả sự chấn động này với người khác như thế nào, trong thoáng chốc trái tim dường như ngừng đập, toàn thân cứng đờ như đá.

Lần đầu tiên nhận thức được sức mạnh to lớn của loại năng lực này trong thực tế đã khiến cho nỗi hoài nghi trong lòng tôi bị xóa sạch một cách triệt để. Nhưng con mãng xà đen khổng lồ này lại quá mức chân thật, từ những phiến vảy cho đến mùi vị trong không khí, và cả tiếng cọ sát vang vọng khắp nơi, tất cả đều không chút khả nghi. Tôi quả thực không tưởng tượng nổi con vật này làm sao có thể xuất hiện đột ngột như thế, nếu vừa nãy đèn còn sáng, chẳng lẽ nó lại “âm” một tiếng biến ra từ hư vô?

“Lão Dương” còn đứng bên ngoài la hét gì đó, tôi cũng không hơi đâu để ý đến hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt của loài bò sát này đang quấn quanh trên thân thể mình không chút thiện cảm. Khe nứt giữa vách đá này đã nhỏ thì chớ, giờ lại đột nhiên xuất hiện một con mãng xà khổng lồ trông y như một con hắc long, chút không gian để tập thể dục cũng không còn nữa. Giờ chỉ cần con mãng xà kia tùy tiện quay đầu sang đây há miệng một cái là tôi đi đời nhà ma.

Trong lòng tôi nhanh như chớp nảy ra toan tính: khứu giác và thị giác của con mãng xà kia rất nhanh nhạy, không lý nào không nhìn thấy tôi, giờ chỉ còn hy vọng nó không cảm thấy hứng thú với người có hình thể như tôi. Mãng xà sẽ không săn những con mồi quá nhỏ, tôi chỉ cần ngồi bất động, không làm nó hoang mang thì nhiều khả năng nó sẽ bỏ mặc tôi, nhưng lỡ như chiêu này cũng vô dụng thì thật sự là bó tay rồi.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng ngăn chính mình phát run. Cái lưỡi khổng lồ của mãng xà liếm sượt qua bên tai tôi, lưu lại một vệt nước bọt cực kỳ khó ngửi, nhưng may mắn thay nó chỉ ngẩng đầu chăm chú nhìn tôi một lát, sau đó quay đầu hướng về nguồn sáng tỏa ra từ đèn pin của lão Dương phía sau tảng đá.

“Lão Dương” vốn đang ẩn náu sau tảng cự thạch chặn ngay miệng hang, thấy con mãng xà không tấn công tôi mà ngược lại quay đầu ngoảnh về phía mình tỏ ý thăm dò, ngay lập tức cảm thấy tình hình không ổn. Chấn giữ miệng hang là một tảng cự thạch nhưng cũng chỉ lớn bằng cái đầu của con mãng xà khổng lồ này, căn bản không ngăn được nó. Tôi nghe tiếng lão

Dương chửi thề rồi luống cuống lui về phía sau tảng đá, “cạch” một tiếng đèn pin đã tắt ngóm.

Bốn bề phút chốc chìm vào đêm đen, hai con mắt vàng khè của mãng xà phát ra ánh huỳnh quang trong bóng tối. Tôi vẫn không dám thở mạnh, mở hồ thấy con mãng xà nhẹ nhàng húc hai cái, thấy tảng đá không có động tĩnh gì, đột nhiên rụt cái cổ lại, bày ra tư thế tấn công.

Tôi nhớ lại động tác mãng xà vồ mồi trên tivi, lập tức hiểu ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Trong phút chốc, cổ con mãng xà rụt lại rồi bắn ra ngoài như một viên đạn, chỉ nghe một âm thanh trầm thấp vang lên, cả khe núi chấn động dữ dội, tảng cự thạch chắn ngang cửa bị hất bay lên như một con diều giấy. Tôi nghe tiếng “Lão Dương” hét thảm, tiếp theo đó là tiếng va đập liên hồi của những tảng đá vọng lại.

Tuy biết rằng người bên ngoài không phải lão Dương thật sự, nhưng tiếng hét bi thảm đó cũng khiến cho lòng tôi bất giác hoảng hốt. Con mãng xà phát hiện phía sau tảng đá trống rỗng, nhưng do đầu nó quá lớn, không làm sao chui ra được. Thân thể cuộn tròn của nó cứ không ngừng vung vẩy, tôi phải vắt vả tránh né phải mới không bị nó cuốn đi theo, bằng không nếu để lớp vảy của nó kẹp lại từ hai phía thì xương cốt trăm phần trăm sẽ đứt rời từng đoạn.

Sau mấy lần thử nghiệm không thành, con mãng xà bắt đầu bực bội, bèn ngóc đầu lên húc vào lớp tường đá gần cửa động. Thân hình con mãng xà cuộn lại trông đã vô cùng đáng sợ, giò đây nó lại còn múa may như một con rồng, nhìn vào càng thấy đồ sộ khác thường. Lát sau lớp tường đá đã bị nó húc thủng, cửa hang được mở rộng, mãng xà ra sức xoay một cái chui đầu ra ngoài, vảy của nó cọ sát lên vách động khiến cho cả khối đá bị dồn ép đến nứt toác.

Mãng xà sau nhiều lần cố gắng đã đẩy được tảng đá chắn trước mặt ra ngoài, tôi cũng theo đó thoát ra, thấy “lão Dương” đang nằm trong đống đá vụn, cơ hồ toàn bộ thân thể đều bị đá đè lên, hơi thở hết sức mong manh. Nhìn thấy tôi, hắn ho khan vài tiếng như muốn nói điều gì, nhưng miệng vừa mở máu đã theo khóe môi chảy xuống.

Tôi kiểm tra thương tích của hắn, thử di chuyển mấy tảng đá, nhưng vừa liếc mắt đã thấy nửa thân dưới của hắn bị nghiền đến nát vụn, thật sự không nở nhìn. Tôi thở dài, hỏi hắn: “Người... Người còn gì muốn nhắn lại nữa không?”

Hắn liếc qua tôi một cái, nghiền răng kéo từ trong khe đá ra cái ba lô hắn lấy được của ông chủ Vương rồi ném cho tôi.

Tôi nhận lấy ba lô, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Hắn ho khan

mấy cái, phun ra rất nhiều máu, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, nhắm nghiền hai mắt.

Tôi dừng một chút, muốn hỏi xem ngày hôm nay hẳn rồi cuộc đã trải qua những chuyện gì. Chợt nghe một tiếng nổ “Uỳnh”, toàn sơn động rung chuyển mãnh liệt. Tôi ngồi còn không vững, lão đảo ngã vào vách đá, trên đỉnh đầu lại nghe liên tiếp những tiếng đá bị nứt vỡ kéo dài.

Tôi giật mình kinh hãi, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ con cự xà bên ngoài lại bắt đầu đập phá tanh banh rồi sao, liền vội vã khom lưng bò ra khỏi động. Đúng lúc này “lão Dương” đột nhiên khàn khàn kêu một tiếng: “Lão Ngô!”

Tôi thoáng ngậy người, không biết hẳn còn muốn nhấn nhủ gì nữa. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hẳn há miệng, còn chưa kịp nói lời nào thì bỗng nhiên khoảng đất chỗ hẳn đang nằm sụp xuống, những tảng đá đè bên trên bỗng rơi xuống ào ào như thác, trong tích tắc hẳn biến mất dưới đồng đá vụn giống như lún vào một vũng bùn sâu.

Lòng tôi bàng hoàng kinh hãi, mơ hồ cảm thấy tim mình đau như xé. Nhưng trong tình thế này cũng không còn thời gian mà điều hòa cảm xúc, tôi lăn vài vòng tránh những tảng đá rơi xuống, lựa thời cơ vọt ra khỏi động, nào ngờ sắp thoát ra rồi lại có một bóng đen đâm sầm tới. Tôi vội vã lăn sang bên cạnh, cái bóng đen đụng vào vách đá làm rung chuyển cả khối núi, đá vụn bay tán loạn. Bỗng trên thân núi nứt ra một cái khe, bắt nguồn từ chỗ tôi đang đứng kéo dài xuống dưới.

Cú va chạm quá mức mãnh liệt khiến tôi không khỏi cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ con mãng xà này chán sống rồi? Quay đầu nhìn lại mới biết không phải như thế, chỉ thấy con mãng xà đen khổng lồ kia và con cự xà vảy nhỏ bò ra từ thân cây thanh đồng đang quấn chặt lấy nhau, giao chiến đến khó phân thắng bại. Con cự xà vảy nhỏ này lớn hơn rất nhiều so với con mãng xà kia, nhưng đánh nhau này giờ vẫn không hề chiếm được thế thượng phong, hơn nữa cả hai con đều màu đen, nhất thời cũng không phân biệt nổi con này với con kia, chỉ thấy hai luồng lốc xoáy màu đen không ngừng quấn lấy nhau trên cây thanh đồng, cái đuôi quất loạn xạ khiến mãng đá thạch nhũ bốn phía bay tán loạn lên như đạn pháo.

Tôi chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào đáng sợ đến vậy, chỉ biết ngây người ra mà nhìn. Bỗng một cái cái đuôi quất thẳng xuống ngay sát chân tôi, cả tảng đá nơi tôi đang đứng bị quật vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Dưới tình thế cấp bách tôi gấp gáp với tay ra khắp xung quanh, lại không ngờ mấy tảng đá bên cạnh đều đã bị đập cho lung lay, trong thoáng chốc tôi không kịp bấu víu, thân thể liền ngã xuống vực sâu hun hút bên dưới.

Trong vài phút đồng hồ mà đã mấy lần trải qua ranh giới sinh tử, lần này tôi không kịp phản ứng, chỉ biết hét to một tiếng. Chợt nghe bên tai có tiếng

nước ào ào, tiếp theo toàn thân mát lạnh, xung quanh bỗng chìm trong tĩnh lặng, thân thể cứ thế ngã vào trong nước.

Mẹ kiếp, nước ở đâu ra mới được chứ?

Tôi cứ thế chìm xuống mặt nước sâu đến sáu bảy mét mới ngừng lại được, tư thế khi nhảy xuống nước căn bản không thể điều chỉnh. Chợt nghe tiếng rã rã ở cổ, không biết đã gãy gập chưa. Cả người không còn chút khí lực nào, thân thể cứ thế chìm sâu trong nước.

Đúng lúc tưởng chừng mình đã chết chắc, bỗng có một bóng người bơi tới từ phía sau lưng, nâng đỡ tôi, ôm tôi trôi lên mặt nước.

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là trợ lý Lương vẫn trốn trong hang động bên dưới. Chắc hẳn thấy mực nước không ngừng dâng lên nên buộc phải chui ra, thấy có người rơi xuống nước bèn bơi tới kéo lên.

Lên đến mặt nước, tôi quét mắt một vòng, chỉ thấy vực sâu chúng tôi bò lên khi này không biết từ bao giờ đã biến thành đầm nước. Trong đầm nước chảy thành dòng, không rõ là từ chỗ nào tuôn vào, mực nước vẫn đang dâng lên rất nhanh.

Tôi nhìn quanh bốn phía, thâm nhủ trong lòng có lẽ ba năm trước khi bọn họ tới đây thì nơi này là một đầm nước, chính vì thế mà họ đã không thể trở về.

Tôi bơi còn giỏi hơn trợ lý Lương, sau khi kéo tôi lên thì chính hẳn cũng mất hết khí lực, cứ chìm thẳng xuống nước. Tôi kéo hẳn đến bên cạnh cây thanh đồng, cũng không muốn so đo chuyện trước kia với hẳn nữa, chỉ hỏi: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Trợ lý Lương ho khan vài tiếng rồi mới đáp: “Ngoài kia chắc chắn vừa có một trận mưa tạo thành cơn lũ quét, đây là hiện tượng thường thấy vào mùa này. Dòng lũ sẽ chảy xuống con sông ngầm mà chúng ta đã nương theo khi tiến vào đây, con sông kia chắc chắn phải thông với mấy cái hang động trong này. Cơn lũ khiến mực nước sông dâng lên, đây nước sông chảy ngược vào trong động! Chỉ cần cơn lũ quét qua đi, mực nước sẽ hạ xuống ngay thôi.”

Trong lòng tôi thâm mắng một tiếng, giờ chưa biết phải thoát ra bằng đường nào mà còn nói mấy chuyện tào lao vô bổ. Lại ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng dáng một cuộn màu đen khổng lồ vẫn còn quấn nhau đánh nhau hăng say, trong lòng thâm nghĩ ai da, giờ hai con rắn đã ẩu đả đến mức này, đợt lát nữa chúng nó rơi xuống nước chẳng phải nơi đây sẽ biến thành đầm rồng hang hổ chân chính hay sao, chúng tôi còn không bị giày vò đến chết à?

Còn chưa nghĩ xong, bên tai chợt nghe một tiếng rít dài. Mãng xà đen khổng lồ đã gục ngã, rơi thẳng xuống nước, trong chốc lát bọt nước đã văng

tứ tán, đầm nước không quá rộng dang trào mãnh liệt giống như một nồi nước sôi.

Ngay sau đó con cự xà cũng bò xuống theo cây thanh đồng, trợ lý Lương nhìn thấy đôi mắt màu tím cỡ bự của nó thì hoảng sợ tới mức cả người chìm hẳn xuống nước. Tôi kéo hẳn lên, hẳn vẫn còn run run: “Trời ạ! Thứ này sao lại xuất hiện ở đây? Nó... Nó là Nén Cửu Âm đó!”

Tôi cảm thấy cái tên này sao mà quen quen, bèn kéo hẳn núp sau cây thanh đồng, hỏi cặn kẽ sự tình.

Trợ lý Lương cắn đầu lưỡi thì thầm: “Nén Cửu Âm chính là rồng, thời xưa còn gọi là Nén Rồng, thực chất là một loài rắn độc cực lớn sống ở thời cổ đại. Đời vua Thuấn người ta bắt thứ này để lấy mỡ làm nến chiếu sáng, mấy ngàn năm trước đã tuyệt chủng, tại sao trong này vẫn còn một con sống sót chứ?”

Tôi chưa bao giờ nghe câu chuyện này, lập tức cảm thấy quái lạ. Nếu đã là loài vật tôi không biết thì làm sao có thể tưởng tượng ra được, không lẽ trong cái cây thanh đồng cổ thụ này thật sự có một con rắn độc khổng lồ còn sống sót từ thời viễn cổ?

Trợ lý Lương tiếp lời: “Con Nén Cửu Âm này lớn đến thế, không biết đã sống bao nhiêu năm. Anh có để ý không, nhìn từ chỗ này chỉ có thể thấy một con mắt của nó, mắt của Nén Cửu Âm từ khi sinh ra đã nằm ngang như vậy rồi. Con mắt mà anh đang nhìn thấy hẳn là bản nhãn (mắt chính), ngoài ra còn có một con mắt khác mọc phía trên tên là âm nhãn. Truyền thuyết ngàn năm nói rằng âm nhãn của Nén Cửu Âm nối liền với địa ngục, chỉ cần bị nó liếc một cái người đó lập tức bị ác quỷ nhập tràng, lâu ngày sẽ biến thành quái vật đầu người mình rắn.”

Tôi chợt nhớ tới nét biểu cảm giống y như rắn độc của lão Dương, trong lòng bất giác ớn lạnh, bèn quay đầu len lén nhìn trộm, may mà Nén Cửu Âm hoàn toàn không chú ý đến chúng tôi. Tôi có cảm giác dòng chảy dưới đầm nước trở nên cực kỳ hỗn loạn, biết con mãng xà đen khổng lồ vẫn còn dưới đó, Nén Cửu Âm nhìn chằm chằm xuống nước, có lẽ do sợ mãng xà kia đột ngột tập kích.

Mực nước cứ không ngừng dâng lên, chúng tôi càng ngày càng tới gần Nén Cửu Âm. Trợ lý Lương cực kỳ căng thẳng, tôi thì tranh thủ quan sát phía trên đầu. Trên đỉnh cái hang này hẳn là có một lối thoát, chỉ cần mực nước dâng lên đủ cao, chúng tôi có thể theo lối đó mà thoát ra ngoài. Có điều không biết mực nước còn dâng cao đến đâu, dù sao nơi này cũng rất gần đỉnh núi, khi đi qua trận địa thiên quan tôi để ý thấy quan tài không có dấu vết bị thấm nước, điều đó chứng tỏ mực nước không thể dâng cao hơn nơi đặt quan tài. Tôi không thể biết chính xác nước sẽ dừng ở đâu, đành phải chờ

xem nó dâng cao bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Tôi khẽ khàng nói lại suy nghĩ của mình với trợ lý Lương nhưng hẳn hoàn toàn không để ý. Đúng lúc này chợt thấy mấy cái mặt nạ màu trắng nổi lên khỏi mặt nước, đó là xác của loài li cổ. Lòng tôi đột nhiên cảm thấy bất an, bèn cầm lên một cái xem xét, chỉ thấy khoang miệng của nó trống rỗng, con sâu bên trong đã không thấy đâu nữa.

“Mẹ kiếp!” Tôi chửi thề một tiếng, đột nhiên hiểu ra vì sao con măng xà kia cứ trốn riết trong nước mãi không chịu nổi lên. Tôi bật đèn pin chiếu thử xuống nước, chỉ thấy vô số con sâu trông giống như chân cua, một số đeo mặt nạ, số còn lại chỉ có xác trần. Đám sâu này đồng loạt bám vào thân thể con măng xà đen kia như những con đĩa, phủ trắng cả một mảng đáy nước. Con măng xà đen ngửa bụng lên trời, thân thể vẫn không ngừng lăn lộn, nhưng rõ ràng nó không sao đuổi những con sâu này đi được. Nó đập người vào tảng đá, mặt nạ của mấy con sâu bị cọ sát mà rơi xuống nhưng thân sâu vẫn bám chặt trên người nó, trông cổ quái dị thường.

Có mấy con sâu không có chỗ bám chân, đành bơi bơi vòng quanh thân rắn, động tác vô cùng nhanh nhẹn. Thật không may, vừa nhìn thấy ánh đèn pin trong tay tôi, đám sâu đột nhiên bảo nhau ngừng lại hết, sau đó nhanh chóng rút ra khỏi con măng xà. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì trước mắt đã hoa lên, cả đám sâu nhào tới toan bao vây lấy tôi, trông như một đàn cá biển khổng lồ.

Đám sâu này bơi cực nhanh, tôi vừa thấy tình hình bất ổn thì đã không kịp phản ứng nữa. Dưới tình thế cấp bách, tôi lui về phía sau, cắn mạnh lên lòng bàn tay mình một cái. Chính bản thân tôi cũng không hiểu vì sao mình lại tự cắn một cách dứt khoát như vậy, chỉ thấy máu tươi tuôn ra ào ào, tôi vẫy vẫy tay mình trong nước để máu tan đều.

Hình như đám sâu sợ máu của tôi, vừa nhào tới trước mặt tôi đã tản ra xa, không dám lại gần. Đàn sâu màu trắng vây trước mặt tôi thành một bức tường kín, tôi thậm chí còn mơ hồ cảm thấy chúng nó xếp thành hình giống như mặt người.

Trợ lý Lương sợ khiếp vía, không nói nên lời, một mực tìm cách trèo lên cây thanh đồng. Tôi biết ở li trong nước cũng không phải kể lâu dài, bèn thò đầu lên mặt nước. Ngoảnh đầu nhìn lại, Nền Cửu Âm đã phát hiện ra chúng tôi, cái đầu rắn khổng lồ đang quay về phía này. Con mắt màu tím của nó đã nhắm lại, thay vào đó là một con mắt đỏ ngẫu như máu không biết đã mở ra từ khi nào, nhìn chăm chăm vào chúng tôi đầy vẻ oán độc.

§40. Thoát ra

Editor: Biên Bạc

Beta: Earl Panda

~000~

Con mắt đỏ ngầu ấy giăng đầy tơ máu phập phồng, trông ma quái dị thường. Tôi vừa nhìn vào lập tức cảm thấy linh hồn mình như bị hút ra, đầu óc quay cuồng choáng váng và buồn nôn khủng khiếp, vội xoay mặt đi chỗ khác.

Trợ lý Lương thì cứ như bị trúng tà, mắt nhìn chăm chăm vào huyết nhãn kia, không hề nhúc nhích, tôi gọi hẳn hai tiếng mà chẳng hề có phản ứng gì.

Trợ lý Lương từng nói “Nén Cửu Âm” là con mắt quý dẫn lối đến địa ngục, tôi dám chắc có gì đó bất thường, vội lấy tay vốc nước dội về phía hắn.

Không biết có phải do Nén Cửu Âm đột ngột tiến về phía trước để thăm dò hay không, vốc nước kia xui xẻo thế nào lại chẳng tạt lên người trợ lý Lương mà ập xuống đầu nó.

Nén Cửu Âm bị vốc nước làm cho hoảng hồn, liền nhắm mắt lại, đầu rần rứt về phía sau, chuẩn bị phát động tấn công. Tôi nhanh chóng nấp sau cây thanh đồng, đầu rần liền đập vào thân cây, khiến mấy cành cây cong oằn cả lại. Lúc này, tôi chợt nhớ tới cái ba lô đã lấy ở chỗ “lão Dương”, bên trong có thể có vũ khí gì đó, vội vàng lật ba lô ra trước mặt.

Trong ba lô của hắn chắc chắn không có súng, nhưng tôi nhớ có vài cái ngòi nổ mà bọn hắn vốn dùng để phá tường mộ, lúc này tôi tay không tác sát, có thứ gì đó đủ sức gây uy hiếp cũng tốt.

Nén Cửu Âm trườn mình vòng qua cây thanh đồng rồi quay ngược trở lại, tôi vừa di chuyển để tránh khỏi tầm mắt nó, vừa bò lên trên, tay cầm ba lô bắt đầu lục lọi.

Trong ba lô có đủ thứ đồ linh tinh, tôi lúi lét thức ăn ra ném xuống nước, đến khi lấy ra được thứ mà tôi nghĩ là ngòi nổ mới ngó người ra. Mẹ nó chứ, lúc này chỉ xem qua loa, giờ mới biết cái bó đó hóa ra lại là một mớ nên màu đen.

Lúc này con rắn đã bò đến gần, thấy tôi, nó lại ngẩng cổ lên bày ra tư thế tấn công.

Tốc độ tấn công trung bình của rắn chỉ chừng một phần tư giây, con này dù có hơi to xác một tẹo nhưng xem ra cũng chẳng chậm hơn là mấy. Tôi vừa thấy chỉ cần chần chờ thêm một giây nữa thôi là xong đời, vội xách ba lô nhảy thẳng vào trong nước.

Nhưng tôi rơi xuống vẫn quá chậm, một bóng đen chọt nháng lên, con rắn phóng ra đớp lấy tôi ngay trên không, sau đó thân rắn cuộn lại định quấn lấy tôi.

Tôi sờ soạng lung tung trong túi, đột nhiên mò được khẩu súng báo hiệu của mấy người kia, nhất thời tay chân luống cuống, liền bóp cò theo bản năng, ba lô bị bắn thủng một lỗ lớn. Trong lúc hỗn loạn tôi cũng không biết có phải đạn tín hiệu đã phát nổ trong miệng rắn hay không, chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng lên, sau đó trời đất quay cuồng.

Tôi rơi tòm xuống nước, lúc trôi lên đã thấy đạn tín hiệu đang cháy sáng chói lòa trong miệng con Nén Cửu Âm. Không khí tràn ngập mùi sập, hơn nữa, không hiểu vì sao toàn thân nó cũng bắt đầu bốc khói.

Mỡ trong cơ thể loài rắn này cực kì dễ cháy, nếu không người xưa đã chẳng đi săn chúng về để làm nến, nhưng không ngờ lại dễ cháy đến mức này, rốt cuộc thứ đang chảy trong cơ thể nó là chất gì đây?

Nén Cửu Âm đau đớn điên cuồng, không còn chú ý đến bọn tôi nữa. Nó quần quai không ngừng, cái đuôi không lồ đập vào vách đá, trên đó liền xuất hiện một khe nứt lớn. Nó lại quật thêm vài cú, từ khe nứt lớn bắt đầu xuất hiện nhiều khe nứt nhỏ hơn lan rộng ra, cả ngọn núi không ngừng rạn nứt, dường như hang động có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Tôi không biết Nén Cửu Âm có chết dễ dàng như vậy hay không nên vẫn tiếp tục lục lọi trong ba lô, thấy không còn gì hữu dụng mới ném nó xuống nước. Đột nhiên dòng nước bắt đầu chảy xiết, nước đâm ồ ạt tuôn qua cái khe bị Nén Cửu Âm phá vỡ.

Hệ thống hang động trong lòng núi này chẳng chịt dễ sợ, xem tình hình này thì khối núi đằng sau khe nứt cũng đã bị xuyên thủng mất rồi, không biết nước sẽ thoát ra ở nơi nào. Cuối cùng, tôi thoáng nhìn một lượt xung quanh cây cỏ thụ thanh đồng tìm trợ lý Lương, nhưng chẳng thấy hắc đầu cả, chỉ thấy trên mấy tảng đá bắt đầu xuất hiện những dòng nước phun ra âm âm rồi đổ sụp xuống từng khối đá lớn. Nén Cửu Âm càng nổi điên mà vùng vẫy loạn xạ, tôi vội vàng lùi về phía sau một đoạn, ngay lập tức bị dòng nước cuốn vào trong khe nứt.

Khe nứt rất sâu, bên trong tối đen như mực, vì đây là khe nứt do sụt lở mà thành nên vách đá bên trong rất lộn xộn lắt léo, tạo nên không ít xoáy nước. Tôi quay cuồng va chạm tung tung beng cũng miễn cưỡng cảm thấy mình đang bơi về phía trước.

Lòng vòng khoảng mười mấy phút, tôi bỗng có cảm giác rơi tự do, sau đó thân thể rơi vào trong nước, vội vùng vẫy ngoi lên. Lúc này mới phát hiện mình đã bị dòng nước đẩy đến chỗ con sông ngầm ban đầu. Dòng nước ở

đây chảy xiết hơn rất nhiều so với lúc đầu chúng tôi nhìn thấy, hẳn là giống như trợ lý Lương từng nói, bên ngoài đã có một trận mưa lớn.

Tuy dòng nước chỗ này chảy rất xiết nhưng không có nhiều xoáy nước như trong khe đá ban nãy, hơn nữa nhiệt độ nước cũng khá ấm, tôi gắng gượng cũng có thể điều khiển được tay chân mình, trong bụng bắt đầu nhằm tính đến tình huống tiếp theo.

Mạch nước ngầm này chảy từ trên cao xuống, không biết chảy đến tận đâu, nếu dẫn sâu xuống mấy chục mét thì tôi cũng hết ý kiến. Nhưng dựa theo phương hướng ban đầu, nếu không có nhiều thay đổi, tôi đoán là mình sẽ bị đẩy đến nhánh sông chúng tôi đã vượt qua khi mới đến đây.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là đường đi phải thẳng tắp suôn sẻ. Tôi căng thẳng nhìn về phía trước, chỉ e sẽ xuất hiện một nhánh rẽ nào đó. Bất chợt, tôi thấy trên vách đá của con sông ngầm thấp thoáng có hình khắc gì đó.

Nhìn tình trạng bào mòn của vách đá, có thể thấy con sông ngầm ở đây có tuổi đời tương đương với ngọn núi này, những hình vẽ trên đó chắc hẳn đã được khắc lên từ rất lâu rồi. Tôi tranh thủ ôm lấy một nhũ đá mọc xuống từ trên đỉnh để dừng lại. Vừa dùng đèn pin rọi lên, tôi lập tức sợ đến ngây người.

Tất cả hình khắc trên vách đá hai bên sông ngầm đều giống hệt những thứ chúng tôi đã nhìn thấy trong quan tài trên ngọn cây thanh đồng. Những hình khắc nối tiếp tạo thành một bức tranh dài, có vài chỗ đã phai mờ nhưng phần lớn vẫn còn nguyên vẹn, đường nét đều khắc tinh xảo, hoa văn thanh thoát, mỗi bức mỗi vẻ đều sống động như thật.

Tôi thoáng nhìn qua, chỉ biết rằng những hình khắc này miêu tả quá trình tế lễ cây thanh đồng của dân tộc thiểu số thời cổ đại, cảnh tượng trong đó vô cùng sinh động. Có một tấm phù điêu khắc họa hình ảnh cái cây thanh đồng khổng lồ kia treo đầy thi thể nô lệ, máu của họ xuôi theo những đường rãnh trên thân cây rồi hợp thành dòng mà chảy xuống dưới. Có một tấm lại là hình ảnh người ta ném xác nô lệ vào trong cây thanh đồng.

Phần lớn phù điêu ngập trong nước, phần chân hầu như đã bị nước xói mòn, xem ra lúc chạm khắc những bức vẽ này nơi đây không hề ngập nước.

Theo như những hình khắc nơi đây, tế lễ cây thanh đồng có quy mô rất lớn. Tôi ngắm nghía hết một lượt, càng xem càng cảm thấy kỳ lạ, có vài cảnh được miêu tả trên phù điêu lại không hề giống cảnh cúng tế khiến tôi không tài nào hiểu nổi.

Trong đó có một bức phù điêu mô tả cảnh người xưa đem rót một ít chất lỏng gì đó vào thân cây thanh đồng. Trong những bức tiếp theo, có một thứ nhìn giống hệt như con “Nén Cửu Âm” vừa nãy trườn ra từ trong cây thanh

đồng, sau đó, rất nhiều người ăn mặc như những chiến binh mang cung tên giáo mác bao vây xung quanh nó, rõ ràng đây là một cuộc đi săn.

Dựa theo những gì tôi biết thì cây thanh đồng này hẳn là một loại biểu tượng thần quyền đặc biệt vào thời cổ xưa, còn “Nền Cửu Âm” trong cây thanh đồng kia được coi là một loại Rồng vào thời xưa. Trong một vài bản ghi chép, “Nền Cửu Âm” thậm chí còn được sáng ngang với Bàn Cổ (nhân vật khai thiên lập địa trong truyền thần thoại Trung Quốc), nên được người ta xem như thần thú mà cúng bái, nhưng nếu là thế tại sao những người ở đây lại săn nó chứ?

Tôi lại tiếp tục quan sát, hy vọng có thể tìm ra câu trả lời. Tiếp đó là một vài bức hình mô tả những nghi thức, tôi thấy tất cả những người cổ đại ấy đều mang mặt nạ, khuôn mặt đờ đẫn, nhưng giữa mỗi một tấm phù điêu luôn có một người được điêu khắc cực kỳ vạm vỡ. Nhìn dáng vẻ và phục sức của người này, tôi có thể khẳng định hẳn chính là thủ lĩnh của bọn họ, hơn nữa người này còn là nguyên bản của pho tượng mà tôi đã nhìn thấy ở vách núi giữa Giáp Tử Câu.

Phần đầu của pho tượng đã bị phá vỡ, lúc ấy tôi cảm thấy có gì đó không hợp lý, nhưng đi một mạch đến tận đây vẫn không thấy phần đầu của người này đâu cả, bây giờ đã có thể quan sát kỹ lưỡng.

Tôi ôm chặt phần chóp nhũ đá, tiến gần đến phần nham thạch phía trên, phủi sạch những vết bẩn trên đó rồi quan sát.

Hình ảnh người thủ lĩnh trong bức phù điêu gần như lớn gấp đôi những người khác, giống như một người khổng lồ. Nếu suy nghĩ vừa rồi của tôi là đúng, những hình khắc ở đây đều dựa theo tỉ lệ thực thì vị thủ lĩnh kia có lẽ thực sự rất cao lớn.

Nhưng thật kì lạ, trong toàn bộ những tấm phù điêu này, trên cổ người thủ lĩnh đều mọc một cái đầu rắn, trông không giống như mang mặt nạ hay gì đó tương tự.

Mặc dù tôi có kiến thức căn bản về khảo cổ, nhưng để đánh giá vấn đề này cần có kinh nghiệm và hiểu biết sâu rộng. Mà tôi thì chẳng có manh mối gì cả, chỉ biết là xét theo ý nghĩa của bề mặt những tấm phù điêu này, tôi cảm thấy suy đoán lúc đó của trợ lý Lương dường như có chút sai sót. Cây thanh đồng này không đơn giản chỉ dùng để tế lễ, mà còn là nơi tiến hành một nghi thức săn bắn nào đó, những nô lệ bị hy sinh kia có thể chính là môi nhử để dẫn dụ “Nền Cửu Âm” chui lên khỏi lòng đất.

Không rõ thân cây thanh đồng mọc sâu đến đâu, con “Nền Cửu Âm” hẳn là sống tít dưới lòng đất, làm sao nó có thể tồn tại dưới độ sâu như vậy không phải là chuyện tôi có thể nghiên cứu được. Tôi chỉ tò mò không biết

vì sao những người thời cổ đó lại tổ chức một cuộc săn “Nén Cửu Âm” rầm rộ đến như thế?

Những hình khắc trên vách đá không cho tôi câu trả lời. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy chỉ là quang cảnh một buổi lễ long trọng, còn “Nén Cửu Âm” sau khi bị bắt được xử lý như thế nào cũng không thấy khắc ra.

Đã nắm được điểm then chốt, tôi thấy mực nước vẫn có chiều hướng dâng cao lên, đành phải buông tay tiếp tục trôi xuôi theo dòng chảy.

Chiếu sáng một hồi lâu, ánh đèn pin đã dần dần yếu đi, cuối cùng yếu đến mức hoàn toàn không thấy gì nữa. Tôi đành dứt khoát tắt đi, thuận theo dòng chảy mà di chuyển trong bóng tối.

Khoảng thời gian này trải qua vô cùng khó khăn, đã mấy lần tôi rơi xuống vại thác nước nhỏ, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng khó tránh va đập đến bầm tím mặt mũi. Khoảng hơn một giờ sau, tôi không còn biết xung quanh mình là gì nữa, cũng không biết mình muốn đi đến đâu.

Tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, cũng không biết vừa rồi mình có đổi hướng hay lọt vào chỗ rẽ nào hay không, nếu như phán đoán sai lầm, nói không chừng bây giờ tôi đang bị cuốn vào con sông ngầm sâu vô tận, cũng không biết con sông này thông đến tận đâu, chẳng lẽ nó dẫn tới tầng đất sâu thẳm nơi “Nén Cửu Âm” sinh sống?

Đó rốt cuộc là nơi nào, suy cho cùng, không chừng lại là một lăng mộ đế vương nào đó nằm sâu bên dưới con sông ngầm, đó cũng là một ý kiến hay.

Ngay vào lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy phía trước lóe lên một tia sáng. Toàn thân tôi chấn động, liền đó bên tai nghe tiếng nước chảy âm âm, tôi âm thầm mừng rỡ, biết phía trước nhất định có lối thoát. Đã mười mấy tiếng đồng hồ không được nhìn thấy ánh sáng tự nhiên, tôi quẳng đèn pin đi rồi bơi về phía trước.

Tôi bơi rất nhanh, chỉ vài phút sau trước mắt đã lóe sáng, sau đó là một mảng chói lòa, tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Trong lòng tôi gào thét, đây là do thị giác không kịp thích nghi sau một thời gian dài không nhìn thấy ánh sáng. Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác quen thuộc truyền đến từ bên dưới.

Lại là rơi tự do! Lại là một thác nước!

Hơn nữa, dựa vào sức nước chảy cùng với âm thanh từ bên dưới truyền lên, thác nước này chắc chắn không hề nhỏ. Không biết chờ tôi bên dưới là gì, nếu tôi cùng đầu chết vì nước quá nông thì thật quá oan uổng.

Bên tai tôi hàng trăm thứ âm thanh gào thét, trong chớp mắt, thị lực vẫn chưa kịp hồi phục, tôi đã ngã cắm đầu vào trong nước.

Trong khoảnh khắc tôi vừa duỗi tay ra, bàn tay đã chạm phải một tảng đá. Không xong rồi, nước quá nông! Tôi vừa mới nhận ra điều này thì đầu đã đập vào thứ gì đó, trước mắt tối sầm, không còn biết trời trăng gì nữa.

Hết quyển 3.

Quyển 4: VÂN ĐỈNH THIÊN CUNG

Người dịch: Tôi Là Thời Gian, Thủy Nguyệt Viện

Nguồn:

<https://toilagikan.wordpress.com>

<https://thuynguyetvien.wordpress.com>

<http://www.dtv-ebook.com>

§1. Tin tức mới

Tôi hôn mê suốt ba ngày ròng rã, đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Khi vừa mở mắt ra tôi chẳng nhớ được gì, chỉ cảm thấy đất trời cứ xoay vòng vòng, không ngừng nôn mửa, đầu óc choáng váng.

Hai ngày sau, bệnh tình của tôi mới dần dần khá lên một chút, thế nhưng khả năng phát âm đã hoàn toàn biến mất. Dù tôi cố gắng nói cái gì đi chẳng nữa, âm thanh phát ra cũng chỉ là những tiếng kêu quái gở. Tôi còn tưởng đầu óc mình bị va đập quá mạnh gây ảnh hưởng đến hệ thần kinh ngôn ngữ nên cực kỳ lo lắng, nhưng bác sĩ lại nói đây chỉ là di chứng do não bị chấn động mạnh mà thôi. Mãi cho đến ngày thứ tư, tôi mới có thể miễn cưỡng mở miệng hỏi bác sĩ xem tôi đang ở nơi nào. Bác sĩ nói đây là bệnh viện hội Chữ Thập Đỏ ở Bi Lâm, Tây An. Tôi được mấy người cảnh sát khiêng về, cụ thể tình trạng lúc họ phát hiện ra tôi thế nào thì bác sĩ cũng không rõ, chỉ nói đại khái là tôi bị gãy những mười hai cái xương, hẳn là do ngã từ trên cao xuống.

Ngực và tay trái của tôi bọc đầy thạch cao cho nên tôi cũng chẳng biết mình bị thương nặng đến mức nào. Nghe bác sĩ kể, tôi mới hay mạng mình vẫn còn lớn lắm. Tôi hỏi, lúc nào mới có thể xuất viện, bác sĩ chỉ nhìn tôi cười cười, nói trong vòng mười ngày nữa tháng tôi đừng hòng xuống giường.

Đến tối, người cảnh sát đã mang tôi về đây đến thăm tôi, mang theo cả một giỏ hoa quả. Tôi lại hỏi câu cũ. Giống như bác sĩ, hẳn cũng không biết trả lời ra sao, chỉ nói có mấy người thôn dân ở Lam Điền tìm thấy tôi bên bờ một con suối. Khi ấy tôi được đặt nằm trên một cái bè trúc, những vết thương trên người đã được sơ cứu. Bác sĩ còn bảo, nếu lúc ấy không được sơ cứu, tôi đã chết từ đời thuở nào rồi.

Tôi lấy làm lạ. Những ký ức cuối cùng của tôi là khi chìm vào đáy nước, theo logic thì cùng lắm cũng chỉ nằm vật ra bên bờ sông thôi, sao lại nằm trên bè trúc được cơ chứ? Thứ hai, Lam Điền là vùng cách Giáp Tử Câu phải đến bảy mươi tám mươi dặm đường, chẳng nhẽ, bọn tôi đi men theo con đường dưới lòng sông, bất giác đã đi cả một quãng dài như vậy rồi sao?

Tôi âm ừ chém bừa cái lý do một mình lên núi chơi sây chân rơi xuống vực, nói ngàn vạn lần tạ ơn người cảnh sát đã cứu tôi về, sau đó lôi điện thoại ra gọi Vương Minh ngay lập tức. Nhắn cậu ta đến Tây An một chuyến, mang theo ít tiền với quần áo cho tôi. Ngày hôm sau Vương Minh đến nơi, tôi lấy tiền thanh toán viện phí với thuốc men, sau đó mua một chiếc di động và một cái laptop.

Tôi hỏi Vương Minh mấy chuyện làm ăn gần đây thế nào. Cậu ta nói,

không có gì quan trọng, chỉ có cha tôi đang ráo riết tìm tôi. Tôi nghĩ chắc là lâu lắm rồi không liên lạc gì nên ông cụ lo lắng. Vì thế tôi báo về nhà một cái tin bình an, nhưng lúc đó cha tôi lại không có nhà. Tôi nói chuyện với mẹ vài câu, tiện hỏi về chú Ba, nhưng lại chẳng có tin tức gì.

Xem ra mọi thứ vẫn y nguyên như trước khi tôi tới đây. Tôi cảm thán một tiếng.

Vài ngày tiếp theo, trong khi đang buồn chán muốn chết, tôi chợt nhớ đến lão Dương. Trong lòng lại chua xót, tôi bèn ngồi trên giường bệnh, lấy bộ trang phục leo núi đã nát tươm mà tôi mặc lúc rơi xuống núi ra, tìm cuốn sổ nhật ký của lão Dương. Cuốn nhật ký vẫn còn đó nhưng đã bị thấm nước nên chẳng còn nhìn rõ chữ gì. Tôi ráng căng mắt ra đọc một hồi. Vẫn chẳng đọc được gì, tôi đành lấy điện thoại, lên mạng giết thời gian.

Tôi tìm kiếm rất nhiều tư liệu, nhưng thông tin về đồ cổ ở trên mạng không nhiều. Tôi miêu tả sơ lược lại hình dáng cây thanh đồng trong đầu, gửi cho vài người bạn xem, một lát sau nhận được hồi âm, đa số đều không biết đó là thứ gì. Hơn nữa, bọn họ nghe miêu tả của tôi cũng không tin, chỉ có vài email là thu hút tôi nhất.

Trong số đó có một email từ Mỹ gửi tới, là một người bạn của cha tôi. Trò chuyện với tôi một hồi, ông ta viết trong mail rằng có một loại cây thanh đồng gọi là “Sáo trụ” bởi hình dạng nó trông như một cây sáo – loại sáo thời cổ. Năm 1984, người ta đã phát hiện ra một cây như thế ở một khu mỏ tại Phan Chi Hoa, nhưng không lớn như tôi miêu tả, chỉ dài có một đoạn, phần cắm sâu dưới lòng đất cũng đã hoàn toàn rỉ sét.

Cho đến giờ vẫn chưa có một tài liệu lịch sử nào cho biết thứ này dùng để làm gì, tuy nhiên căn cứ vào Sơn Hải kinh và những tài liệu chép lại từ truyện thơ của một số dân tộc thiểu số, thứ này với “Địa long (rắn)” thời cổ có liên quan đến nhau.

“Nén Cửu Âm” hẳn là một loại rắn sinh sống dưới lòng đất sâu, do quá nhiều năm chui rúc trong khe đá chật hẹp sâu hoắm, không có cơ hội nhìn thẳng cho nên con mắt bị biến đổi giống như cá thồn bơn vậy. Người xưa lấy máu tươi để dụ nó chui lên từ dưới lòng đất, sau đó bắn chết, làm thành đèn nén. Nghe thì thật đáng trách, nhưng vào thời đó nguồn sáng lâu dài là một thứ cực kỳ quý giá, đặc biệt với những người sinh sống về đêm hoặc phải sống trong những hang động quanh năm tối đen như hũ nút.

Tôi thấy ông ta phân tích cũng có vẻ hợp lý, có điều tôi không hiểu nổi vì sao hễ động đến cái “trụ” kia là lập tức xuất hiện loại năng lực vừa kỳ diệu lại vừa khủng khiếp ấy. Tôi gửi hồi âm, hỏi xem trong lịch sử đã từng xảy ra những chuyện kỳ lạ tương tự hay chưa?

Ông ta gửi hồi âm nói vẫn còn một quyển sách đã hư hại nhiều, đó là quyển bút ký dạng tiểu thuyết, bên trong ghi chép lại một sự việc đã xảy ra vào năm Càn Long thời nhà Thanh. Năm đó ở một khu mỏ vùng Tây An đã đào được một cái hộp có hoa văn hình rồng bằng đá xanh trắng. Hoàng đế Càn Long mở ra xem, ngay tối hôm đó đã bí mật triệu mấy vị đại thần vào cung, luận bàn đến khuya. Sau đó, cung Càn Thanh cháy. Mấy vị đại thần kia, ngoại trừ một người rất nổi danh ra, còn đâu toàn bộ đều không được chết già mà đều bị giết một cách thần bí.

Tôi xem khoảng thời gian, đại khái cũng trùng với thời gian sự việc được ghi lại trong “Hà mộc tập” của Lý Tỳ Bà, hẳn là hai chuyện này có liên quan với nhau. Xem chừng người cuối cùng đào ra hộp hoa văn hình rồng đá trắng xanh và những người biết chuyện này đều đã bị diệt khẩu, hoàng đế hạ quyết tâm lớn đến thế chỉ để bảo vệ một bí mật, cái hộp hoa văn hình rồng đá trắng kia rốt cuộc là thứ gì? Liệu có liên quan đến lai lịch của cây cỏ thụ thanh đồng không?

Tôi lại gửi mail hỏi ý kiến ông ta lần nữa, ông ta chỉ hồi âm đúng một câu: muốn biết phải đào sâu thêm nữa mới được.

Tôi cười khở một tiếng, biết đây là việc khó khả thi. Ai mà biết cái cây kia còn mọc sâu đến đâu chứ, biết đâu năm đó người đục ra thứ này phải mất đến mấy thế kỷ, cho dù muốn đào cũng chẳng biết đào đến bao giờ mới xong.

Còn một email khác là của chú Hai gửi tôi. Chú bảo, khi dân tộc thiểu số kia bị ảnh hưởng bởi văn hóa và phong cách trang trí thời Tây Chu thì giao lưu giữa các dân tộc rất hạn hẹp. Hơn nữa, cách thức liên lạc và chuyên phát thông tin thời đó rất kém phát triển, nên hẳn là có một thời kì bị trì trệ. Nói cách khác, thời gian tôi phỏng đoán dễ chừng là quá sớm, dựa theo quy luật chung, khi dân tộc thiểu số kia phát triển thì ở Trung nguyên hẳn đã sang cuối thời Tần rồi.

Vào thời gian đó, hầu như mọi hoạt động của dân tộc thiểu số này đều nán việc thi công lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Bọn họ đi săn Nền Cửu Âm có thể là để tinh luyện “Mỡ rồng”, mục đích hẳn cũng tương tự với việc luyện đan tiến cống hoàng đế. Hơn nữa, khi thăm dò cả khu, giống như lăng Tần Thủy Hoàng, tầng dưới cùng có vị thế đứng đầu và cũng có vật thể kim loại khổng lồ. Theo lý mà nói, kỹ thuật luyện kim thời đó chưa đủ để hoàn thành một công trình vĩ đại như thế. Người thi công hẳn phải là người ngoại lai, đến từ một dân tộc có trình độ kỹ thuật luyện kim đặc biệt phát triển.

Chú Hai là fan trung thành của Tần Thủy Hoàng, cái gì chú cũng chém thành chuyện được, tôi không cho suy đoán của chú là đúng.

Một tháng sau, tôi xuất viện. Về đến nhà, dọn dẹp một chút, tôi mới bắt

đầu điều chỉnh lại tâm tình của mình. Trở về sinh hoạt bình thường một lần nữa. Tôi dọn lại cái hòm thư đầy ứ đến mức suýt bung ra, xếp riêng một số tạp chí và báo giấy, thế rồi tôi tìm được một phong thư chuyên phát nhanh không kí tên.

“Lão Ngô,

Có đoán ra tôi là ai không?

Phải, tôi chưa chết. Hay cũng có thể nói, tôi vẫn còn sống.

Rất xin lỗi vì đã lôi cậu vào mớ rắc rối này, nhưng dù sao cậu cũng là người tôi tin tưởng nhất, tôi không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ mọi chuyện đều đã xong xuôi cả rồi. Quan hệ của chúng ta, chắc cũng phải kết thúc ở đó thôi. Tôi rất vui vì được làm bạn với cậu, nhưng bây giờ đã chẳng còn gì là quan trọng nữa.

Cậu rất muốn biết ba năm trước đã xảy ra chuyện gì phải không?

Ba năm trước, tôi với mấy thằng bạn đến Tân Lĩnh làm ăn. Chúng tôi đã căn cứ vào truyền thuyết của dân bản xứ, tìm ra hang động dưới gốc cây đa trên đỉnh núi. Bọn tôi bàn tính với nhau, chuẩn bị mạo hiểm chui xuống thăm dò bên dưới. Toàn bộ quá trình cậu đã biết rồi, cho đến khi tôi bị nhốt trong hốc đá.

Lúc ấy, tôi đã vô cùng tuyệt vọng. Tuy tôi không chết ngay lập tức, nhưng sự sống đối với tôi là một điều hết sức đáng sợ. Vĩnh viễn sống trong một xó chật hẹp, trong một hốc đá tối đen nằm sâu trong núi lớn, vĩnh viễn không có ngày thoát ra. Nỗi đau đớn khổ sở này, chắc cậu cũng đã nếm thử rồi.

Tôi nằm trong bóng tối suốt bốn tháng, bốn tháng ấy trôi qua không khác gì địa ngục. Nhưng trong khoảng thời gian này, tôi đã suy nghĩ không ngừng và rồi nhận ra loại năng lực này có liên hệ với tiềm thức. Ví dụ như, tôi muốn mở một cánh cửa trên tảng đá, tôi phải thuyết phục được bản thân mình tin rằng trên tảng đá có một cánh cửa, bằng không dù có nghĩ đến nát óc thì cửa cũng không xuất hiện.

Con người sao có thể lừa dối được tiềm thức của mình. Cho nên, muốn sử dụng năng lực này thì nhất định phải có sự dẫn dắt, cái này rất khó. Tôi đã nói với cậu rồi, nếu quá trình dẫn dắt thất bại hoặc xuất hiện sai sót thì sẽ chẳng thể tưởng tượng nổi thứ cậu đã hiện thực hóa ra là gì, cực kỳ đáng sợ.

Tôi không ngừng cố gắng, dần dần cũng nắm được một vài bí quyết. Thế nhưng trong lúc đó, tôi lại phát hiện loại năng lực này sẽ dần dần suy giảm theo thời gian, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Cảm giác này rất rõ ràng, giống như thân thể dần dần cảm thấy rã rời vậy. Tôi hiểu rằng nếu không mau mau tìm được cách thoát ra ngoài, rất có thể mình sẽ bỏ mạng nơi đây.

Tôi rơi vào đường cùng, quyết định thử dùng năng lực này phục chế một bản sao của chính mình. Không ngờ thử nghiệm lại thành công, chính tôi cũng thấy hoảng sợ, thoáng cái tôi bỗng phát hiện ra mình đã ở bên ngoài sơn động.

Khi ấy, tôi không hề ý thức được tôi chỉ là bản phục chế, bởi lẽ tôi và bản thể đều sở hữu những ký ức giống hệt nhau. Cho nên khi hắn ta gọi tôi, tôi hoàn toàn không thừa nhận tôi chỉ là bản phục chế. Hắn bắt đầu chửi tôi, nói tôi muốn thay thế hắn tồn tại trên thế giới này, nói muốn tôi biến mất. Tôi rất sợ hãi, tôi đã nghĩ người trong động kia hẳn là quái vật, nên mặc cho bản thể của mình kêu khóc trong ấy, tôi đã tìm thuốc nổ, khiến hang động này hoàn toàn sụp xuống.

Trên thực tế, tôi đích xác biết mình chỉ là bản phục chế, nhưng sâu trong tiềm thức tôi lại không muốn tin vào chuyện này. Cho nên tôi đã rơi vào tình trạng tổn hại nặng nề, tôi tự tay giết chính bản thể của mình, sau đó lại tự ám thị mình rằng tôi chỉ giết đi một kẻ thay thế.

Năng lực mà cây thanh đồng tạo ra có thời gian rất ngắn. Bởi vậy tôi đã bẻ một cành cây thanh đồng, dùng năng lực để thoát ra từ dưới chân cây thanh đồng. Tôi đã mang theo một bộ phận của cây thanh đồng để có thể sử dụng năng lực đó lâu hơn một chút, như vậy tôi mới có thể trốn ra đến thế giới bên ngoài. Về sau thực tế đã chứng minh suy nghĩ của tôi là chính xác, tôi ra đến bên ngoài, nơi chúng tôi đã đào đường vào trước đây. Tôi lại sợ mấy cành cây Thanh đồng chia ra để bắt mắt nên đem chôn nó vào lòng đất, sau đó trở lại Tây An tìm nơi bán cành thanh đồng đã bẻ.

Đáng tiếc khi đang trao đổi, tôi lại bị cảnh sát chìm bắt tại một hàng đồ cổ. Chuyện sau đó cậu đã biết rồi, khi về đến nhà thì mẹ tôi đã mất. Việc này, tôi không lừa cậu.

Còn một việc nữa tôi phải nói cho cậu biết, sử dụng loại năng lực này không phải không có cái giá của nó. Trí nhớ của tôi sau đó rất kém, có nhiều việc phải ghi lại thì mới nhớ nổi, đó chính là di chứng của việc sử dụng năng lực này. Trên đường đi tôi vốn dàn xếp cho cậu rất tốt, khiến cậu vô tình giúp tôi hoàn thành chuyến thám hiểm này, nhưng tiếc là chuyện ba năm gần đây tôi đã quên rất nhiều, thậm chí ngày đó thoát ra bằng cách nào tôi cũng không còn nhớ rõ ràng, cho nên sơ hở chông chát. Tôi đoán nếu sử dụng nó thêm hai ba năm nữa, tôi sẽ mất đi toàn bộ ký ức.

Trên người cậu cũng có loại năng lực kỳ lạ này. Tôi không rõ cậu có bị ảnh hưởng hay không, nhưng cậu phải chú ý cẩn thận. Theo tính toán của tôi, loại năng lực này có lẽ sẽ lưu lại trên người cậu rất nhiều năm, nhưng cực kỳ yếu, hầu như không gây cảm giác gì.

Lão Dương.”

Tôi xem hết phong thư rồi thở phào một cái, không biết nói gì cho phải. Trong thư còn có một tấm ảnh chụp, đó là hình của hấn và mẹ đang ngồi bên bàn, phía sau là biển rộng, có lẽ là đi ra nước ngoài. Mẹ hấn vẫn còn rất đẹp, tuổi còn trẻ, đứng chung với hấn trái lại trông giống một đôi tình lữ hơn. Tôi nhìn đi nhìn lại vẫn thấy trên gương mặt người mẹ có một luồng yêu khí, một vẻ dữ tợn không sao tả rõ được, chắc là do ảnh hưởng tâm lý.

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết mùa đông đã đến tự bao giờ. Tôi rúc trong phòng điều hòa, lười biếng ngủ gà gật suốt cả buổi chiều. Nằm trên ghế dựa trong nội đường “Tây linh ân xã”, hai chân lạnh như băng, tôi chẳng biết làm gì, đang nửa tỉnh nửa mơ bỗng Vương Minh bước vào báo: “Lão đại, có người tìm.”

Bảy giờ tôi mới miễn cưỡng phản ứng, ngáp một cái, bụng bảo dạ đã vào tiết Tam cửu thiên rồi mà cũng có kẻ đến tiệm đồ cổ, sao mà nhiệt tình dữ. Mà thôi, dù gì cũng là chuyện làm ăn, tôi đứng lên, xoa nắn mặt mày, chấn chỉnh tinh thần rồi đi ra ngoài.

Điều hòa của phòng ngoài công suất khá nhỏ, một cơn gió lạnh thổi qua khiến tôi bất giác rùng mình. Người tới thì ra là cô bé thủ hạ của chú Hải ở Tế Nam, đang run bần bật giữa tiết trời đông lạnh. Tôi thầm nghĩ chắc con bé mang chi phiếu đến cho mình đây, trong lòng âm lên một tí, liền gọi Vương Minh pha ấm trà. Tôi hỏi han: “Sao rồi nhóc, chú Hải kêu nhóc tới hả?”

Cô nhóc tên Tần Hải Đình, là thân thích của chú Hải, mới mười bảy tuổi đã là một tay sành sỏi trong giới đồ cổ. Nó gật gật đầu, đáp: “Ôi mẹ ơi, sao Hàng Châu còn lạnh hơn cả phương bắc bọn em nữa hả giờ!”

Vương Minh cười bảo: “Phía nam tiết trời khô ráo nên đã rét là rét buốt, hơn nữa Tế Nam cũng không được tính là phương Bắc nha.”

Tôi nhìn Tần Hải Đình rằng đánh lộn cộp, liền kéo cô bé vào nhà trong. Bên trong có điều hòa ấm áp, lại đưa thêm cho nó một túi giữ nhiệt, rồi hỏi: “Nhóc mày cũng sợ lạnh ghê, sao rồi, âm lên tí nào chưa?”

Cô bé uống liền mấy hớp trà nóng, rồi ngồi trong phòng duỗi tay duỗi chân, “Khá hơn chút rồi. Người ta bảo Hàng Châu đẹp thế này đẹp thế kia, chú em chẳng cho tới mà em còn cố giành đi, nào ngờ lại lạnh cắt da thế này. Ai da, từ giờ về sau đừng hòng bảo em tới đây lần nữa.”

Tôi hỏi: “Thế chú nhà mày sai mày đến đây làm gì? Sao không gọi điện báo trước một tiếng.”

Tần Hải Đình cười khấn quàng cổ xuống, móc một cái phong bì từ trong cái ví da, nói: “Đương nhiên là có chính sự, nè, tiền mặt, chi phiếu đủ cả. Tiền bán miếng đá mắt cá đó.”

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán. Lúc nhận tiền tôi đếm lại một lần, không thừa không thiếu đồng nào mới bỏ vào túi áo, nói: “Thay anh cảm ơn chú nha.”

Cô bé lại lấy ra một tấm thiệp mời, đưa cho tôi: “Mai một chú Hải nhà em sẽ đến Hàng Châu tham gia một hội giám định đồ cổ. Chú bảo anh cũng đi theo luôn, có chuyện quan trọng cần bàn với anh.”

Tôi hỏi: “Mai một? Anh không chắc là lúc ấy sẽ rảnh đâu. Sao không nói chuyện trên điện thoại luôn mà phải thân bí thế?” Thực ra là vì tôi không muốn đi. Giám định đồ cổ là công việc rất ngán ngẩm, đối với người trong nghề chẳng qua chỉ là mấy lão già tán chuyện phiếm với nhau thôi, chứ thực chất làm quái gì có lắm tiền có tiền tích đến thế. Đồ thật hay giả chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay rồi.

Tần Hải Đình xáp lại gần, hạ giọng thì thầm vào tai tôi: “Chú em bảo, chuyện này có liên quan đến con xà mi đồng ngư kia, không đi là hối hận đó.”

§2. Tiếng pháo đầu tiên của năm 2007

Tôi cùng Hải thúc quan hệ không có tốt đến mức không còn gì phải giấu diếm, bình thường chỉ là vì sinh ý có qua lại một chút, về sau tôi gọi hắn một tiếng thúc coi như cho hắn một chút mặt mũi, hắn đột nhiên làm như thân thuộc, tôi cảm giác được có một chút kỳ quái. Nhưng không tiện tỏ ra như thế trước mặt một tiểu cô nương. Tôi thuận miệng đáp ứng một tiếng, hỏi cô bé: “Nói xem như thế nào? Hắn tra được tin tức gì?”

Tần Hải Đình xấu xa cười, “Thúc tôi nói, đến lúc đó sẽ nói cho ngươi, tôi cũng không rõ xảy ra chuyện gì, ngươi đừng hỏi thăm vô ích.”

Trong lòng tôi thầm mắng một tiếng, lão gian thương này, phỏng chừng là lại muốn đến gõ cán trúc của tôi(???)

Hôm sau lão Hải quả nhiên đến, tôi đón hắn từ nhà ga, đưa hắn đến khách sạn chỗ đã đặt phòng sẵn, ở trên xe tôi liền hỏi hắn, rốt cuộc nghe được cái tin tức gì, nếu không nói rõ ràng, tôi tuyệt đối không tha cho hắn.

Lão Hải lạnh đến phát run, nói: “Cường long không áp địa đầu xà, đã đến địa bàn của cậu, tôi làm sao dám dỗi cậu đâu, có điều đừng nói chuyện ở chỗ này, bằng không tôi sẽ đông lạnh mà chết.”

Tôi đưa hắn về khách sạn, buông hành lý, đi nhà ăn tìm cái ghế lô. Gọi chai rượu, uống mấy chén xuống đến dạ dày, lòng ấm người cũng ấm.

Tôi xem hắn rượu kính mãi cho đến cổ, biết không sai biệt lắm, hỏi hắn: “Được rồi, ông uống cũng uống, ăn cũng ăn rồi, nói đi, rốt cuộc tra được cái gì?”

Hắn chớp chớp miệng, cười hắc hắc, lấy trong bao ra một tờ giấy, hướng trên bàn vỗ, “Xem này.”

Tôi cầm lên xem. Là một phần báo cũ đã ố vàng, xem ngày là ngày 9 tháng 1 năm 74, hắn khoanh tròn một cái tin tức, có bức ảnh chụp đen trắng. Tuy không được rõ ràng, nhưng tôi nhận ra, ảnh chụp một con Xà mi đồng ngư, bên cạnh còn có rất nhiều tiểu kiện văn vật, giống như một loại Phật châu nào đó.

Có điều con cá này cùng với cá của tôi và Tam thúc không giống nhau. Trên trán pho tượng trong cổ mộ dưới đáy biển có phù điêu ba con cá, đây hắn là một trong ba con cá kia. Nói như vậy, có thể có cả ba con cá trên đời thật. Tôi hỏi lão Hải: “Ông làm sao tìm được mẫu báo này? Đằng sau có giấu ẩn tình gì không?”

Lão Hải nói: “Tôi vừa ở chỗ một ông chủ lớn chuyên báo chí cũ, cậu biết không, kẻ có tiền thì muốn gì cũng được, cậu xem, đây là báo chiều Báo Văn hóa Quảng Tây năm 74. Hắn nói tôi, đừng nói một tháng, muốn mười hai

tháng báo hấn cũng tìm được, tôi ở đó hai tháng mới trở về, mấy ngày đó đến giao hàng, có phải đi điều tra đâu, vừa vặn lại cho tôi thấy được tin tức này. Cậu nói có hay không chứ?! Báo này năm xuất bản cuối cùng là năm 74, năm 75 liền đóng cửa. Vận khí của cậu thực không tồi, tôi chỉ không chú ý một chút thôi liền sẽ không thấy.”

Tôi cúi xuống chăm chú ngắm bức ảnh, dưới bức ảnh có mẫu tin 300 chữ, nói cá này phát hiện tại một tòa tháp trong Phật miếu ở Quảng Tây. Tháp do niên đại quá lâu, tự nhiên sụp xuống, thời điểm phế tích rửa sạch lộ ra một địa cung. Vào trong có một chút đã muốn chất đầy kinh thư cùng tráp bảo, trong đó một tráp bảo chứa con Xà mi đồng ngư này. Chuyên gia phỏng đoán là di vật của tăng nhân thời Bắc Tống.

Bắc Tống? Tôi châm một điều thuốc, dựa người vào lưng ghế, trong lòng trầm nghĩ, loại xà mi đồng ngư này, con thứ nhất, xuất hiện ở mộ chư hầu thời Chiến quốc; con thứ hai ở giữa cỏ mộ đáy biển thời kỳ Nguyên mạt Minh sơ; con thứ ba ở địa cung Phật tháp Bắc Tống. Không gian thời gian, hoàn toàn chẳng liên quan gì sất.

Tôi lật lật mẫu báo, chỉ có cái tin này là về xà ngư. Đối với con cá này, tôi hoàn toàn không biết gì cả, buồn bực nghĩ muốn đứng dậy.

Lão Hải nhìn biểu tình của tôi, nói: “Cậu đừng nhụt chí, tôi còn chưa nói xong đâu, đằng sau chuyện cũ còn điều rất phấn khích.”

Tôi nhíu nhíu lông mày “Nói như thế nào? Chẳng lẽ tờ báo này còn có thể sinh thêm cái gì nữa à?”

Lão Hải gật gật đầu, nói, “Đó là, nếu tìm được gì từ báo chí, tôi còn phải đến Hàng Châu tìm cậu làm gì? Việc này thật tình phải nói từ đầu. Đúng rồi, cậu cũng người trong nghề, có biết hay không một người, tên là Trần Bì A Tứ?”

Tôi nghe xong cả kinh, Trần Bì A Tứ là lão thổ phu tử nổi danh Trường Sa, lão ngậm bầu, cùng ông nội của tôi là hai nhân vật lớn, nghe nói hiện tại đã muốn hơn chín mươi tuổi, thời điểm mắt bị mù, liền không thấy xuất hiện nữa, cũng không biết còn sống hay đã chết, ông nội tôi vẫn thường nhắc đến, hai người nổi danh như nhau..

Nhưng người này cùng ông nội tôi không giống nhau, hấn dùng đao kiếm sống, không đơn giản chỉ là trộm mộ, giết người phóng hỏa bất cứ chuyện gì, chỉ cần có tiền, hấn đều làm, cho nên trước giải phóng người ta đều gọi hấn là Thê đầu A Tứ, ý là hấn giết người cùng thê đầu giống nhau, không có nửa điểm do dự.

Lão Hải nhắc tới người này, tôi có điểm ngoài ý muốn, bởi vì hấn không phải người cùng thời chúng tôi, cho tới bây giờ tôi cũng chưa cùng hấn tiếp

xúc qua, con cá này chẳng lẽ có quan hệ tới hần? Sau lưng con cá này là chuyện xưa cũ, cho dù cùng tôi không mấy quan hệ, cũng tuyệt đối là chuyện đáng nghe.

Lão Hải thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi không biết, nói: “Chuyện Trần tứ gia cậu không biết cũng không sao, rốt cuộc không phải thế hệ chúng ta, có điều tôi phải nói với cậu, đồng ngư trên báo này, là do hần mang từ địa cung Phật tháp ra, sự tình thật không đơn giản như trong bài báo này.” Nói xong, hần mang chuyện năm đó ra nói sơ qua cho tôi một lần.

Nguyên lai thời điểm năm bảy tư, Trần Bì A Tứ cũng có gần sáu mươi, mắt hần còn chưa có hạt, lúc ấy đúng vào thời kỳ mười năm náo loạn, bởi vì giải phóng sơ kì hần ở trong quân đội quốc dân đảng làm cai, sau đó bỏ ra làm thời phi, cho nên có thân phận không hợp pháp, lúc ấy nếu bị bắt là sẽ bị giết chết, hần chỉ có thể hoạt động ở vùng địa khu dân tộc thiểu số Quảng Tây, ngay cả thị trấn cũng không dám bước vào.

Qua vài năm chuyện cũ nhạt dần, Trần Bì A Tứ đi qua không ít địa phương của Quảng Tây, bởi vì Quảng Tây ở thời cổ hậu không tính vào đất Trung Nguyên, cũng không có bao nhiêu cổ mộ, vài năm qua hần coi như sống thành thật. Nhưng không may là, năm ấy, hần vừa vặn cải trang qua được kiểm kê, cùng miêu dân địa phương nói vài câu chuyện phiếm, mấy người kia uống nhiều một chút, đã bắt đầu nói đến chuyện tháp sập ở núi Mèo con, nói là động tĩnh rất lớn, ngay cả lối xuống cũng bị vùi lấp, lộ ra một cái hố to, rất nhiều người còn nghe được một tiếng kêu quỷ dị vô cùng thảm thiết.

Trần Bì A Tứ vừa nghe liền cảm thấy không đúng, núi Mèo con hần đã đi qua nhiều lần, miếu thờ tu kiến ở đó đều thực chắc chắn, như thế nào nói sụp liền sụp? Cần thận hỏi lại, mới biết được tòa tháp này không phải trên núi Mèo con, mà là bên cạnh sơn mạch trung tâm của một nơi kêu “Phật nằm lĩnh”. Nơi này rất kỳ quái, bốn phía đều là thôn xóm, ở trung tâm là một cái bồn hơn mười kilomet vuông, độ cao so với mặt biển rất thấp, bên trong thảm thực vật rậm rạp, cây lớn che hết ánh nắng ban ngày, thôn xóm ở mặt trên vách núi đen, rừng cây ở phía dưới vách núi đen. Chênh lệch một trăm thước, chính là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, hơn nữa theo thôn xóm không có đường đi xuống, muốn leo xuống bồn địa này, chỉ có dùng dây thừng.

Dân bản xứ nói, bồn địa này khẳng định có lối vào, nhưng là thảm thực vật thật sự rất rậm rạp, đi lại đều khó khăn. Trước kia miêu dân xuống núi săn thú hay hái thuốc, thường xuyên mất tích trong đó, cho nên bình thường không có việc gì thì không ai dám xuống.

Cổ tháp kia nhìn thấy ở nơi đây. Cơ hồ chính là ở vị trí trung tâm bồn địa,

bình thường mọi người theo vách núi đen đi xuống, chỉ có thể nhìn đến một cái phân đỉnh tháp rất nhỏ lộ ra khỏi tán cây rậm rạp, hơn nữa thực vật bám vào đây, phía dưới là cái gì cũng không thấy rõ ràng lắm. Miêu dân nói, bọn họ từ hơn mười đời trước chỉ biết nơi này có một tòa tháp, nhưng chưa từng ai nghĩ muốn xem qua, hiện tại đã thành thói quen. Gần nhất có một ngày, đột nhiên một trận nổ, đi ra thì thấy, đỉnh tháp không còn, mới biết là tháp sụp. Về cổ tháp thần bí này, dân bản xứ còn có rất nhiều truyền thuyết. Theo một ít lão nhân nói, tháp này là thời cổ hậu một cao tăng tu kiến đến dùng để trấn yêu, hiện tại tháp đổ, yêu quái sẽ đi ra làm ác, tiếng kêu quái dị kia, chính là tiếng yêu quái giãy ra khỏi trời buộc.

Trần Bì A Tứ nghe xong, cảm thấy rất ý tứ, hẳn mơ hồ cảm giác vị trí tháp tu kiến này cùng cùng thanh âm miêu dân nửa đêm nghe được, có điểm không thích hợp. Phàm là bọn người như hắn, đều có một loại khả năng trực giác kỳ lạ, từ tự thuật của người khác cùng với một ít truyền thuyết có thể tìm ra tin tức. Điểm này, ở thế hệ chúng tôi không có được.

Trần Bì A Tứ suy tư một lát, quyết định đi xem đã, nói sau.

Phần đông sơn mạch phân bố ở Quảng Tây, có thể nói đứng đầu cả nước. Trong đó Núi mèo con là ngọn nguồn trọng yếu, khóa Hung An, tài nguyên, ba huyện long thẳng, là Li giang, Tư giang, Tâm giang khởi nguyên, liên tiếp Trường Giang, Châu Giang hai con sông lớn. Địa phương này có cây cối phiến to nguyên thủy, hồng quân trường chinh vượt qua tòa đại sơn thứ nhất mắc vào ranh giới núi già ngay tại trong đó. Thế chiến thứ hai trong lúc máy bay xịn của Viện hoa phi hồ đội ném bom bị mất tích một cách thần bí, cho nên nơi này vẫn làm cho người ta truyền có điểm mơ hồ.

Trần Bì A Tứ nhiều lần khúc chiết, đi vào thôn “Phật nằm lĩnh” Thượng, đứng ở trên đồi hướng sơn mạch ở giữa bồn địa nhìn, ta thao (chửi bậy), tháp kia so với trong tưởng tượng còn lớn hơn, thời điểm ngã xuống tạt ngã vài cái cây, cho nên trên rừng rậm lục sắc tự dung xuất hiện một lỗ hồng. Ở “Phật nằm lĩnh” Thượng, nhìn không tới chỗ hồng đó có cái gì, nhưng Trần Bì A Tứ cơ hồ lập tức phát hiện, ở một vòng quanh chỗ tháp sụp, có cây cối đều vì mặt đất bên dưới bị hãm, có vẻ phi thường hỗn độn, xem ra, phía dưới tháp, quả nhiên có cái gì đó, hơn nữa thể tích so với tháp còn lớn hơn.

Tôi nghe đến đó, đã biết đó là một tòa “Kính nhi cung”. “Kính nhi cung” Là kiểu nói của Trường Sa vùng giải phóng tiền phương, nói đúng ra là kiến trúc phía trên mặt đất dưới kia, có cùng kiến trúc môn quy với phần dưới lòng đất, nhìn qua giống như là kiến trúc trên mặt hồ với ảnh ngược giống nhau, cao thấp hai đầu đối xứng.

Cái này ở bắc phái có tên là “Âm dương toa”, chính là chỉ chính thể kiến trúc tựa như cắm một chân trên nước, một mặt là âm phủ, một mặt là dương

gian. Có điều cỗ mộ hay cỗ kiến trúc như vậy rất hiếm thấy, đại bộ phận mặt di tích đã muốn bị hủy hoại sạch sẽ, cho nên loại cách nói này, trước giải phóng mười năm cơ hồ đã muốn không có người nhắc tới.

Trần Bì A Tứ chỉ cần nhìn cây cối sắp hàng biến hóa, có thể biết dưới đó chôn “Kính nhi cung”, loại phán đoán này không có kinh nghiệm cực kỳ phong phú thì không có khả năng đoán được. Tôi không khỏi thán than một tiếng, lấy lại bình tĩnh, nghe lão Hải nói tiếp.

Trần Bì A Tứ hạ quyết tâm, trong lòng hắn đã nổi lên tham niệm, địa cung Phật tháp, chỉ biết có ba dạng, nếu không là Xá lợi tử, thì cũng là Cao tăng kim thân, nếu không thì chính là Đại lượng kinh Phật, có là cái gì thì cũng đều vô giá.

Nhưng hắn chỉ là một người đến từ bên ngoài, ở trong này hoạt động không thuận tiện cho lắm, gần nhất chính mình là thân phận đặc thù, xuất thân lại không tốt, thứ hai Miêu Hán hai tộc thời điểm này phân tranh không ngừng, nơi này thôn nào cũng là miêu trại, tùy tiện đi vào, sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Lo lắng mãi, hắn cũng nghĩ ra một kế sách, hắn ra giá tìm một người Miêu địa phương dẫn đường, hắn nói cho người dẫn đường hắn là phần tử trí thức chi viện cho biên cương, thời điểm tới được đây một đệ tử theo vách núi đen ngã xuống. Người Miêu dân phong thuần phác, không rành thế sự, làm thế nào biết được bên trong có quý kế, vừa nghe có người ngã xuống vách núi, lập tức thông tri toàn bộ trại nhân. Người thủ lĩnh trẻ tuổi trong tộc Miêu dùng dây thừng, đem Trần Bì A Tứ cùng vài thanh niên hỗ trợ phóng tới vách núi đen phía dưới.

Về sau Trần Bì A Tứ nhớ lại, trèo qua một trăm thước chênh lệch độ cao này giống như đi qua địa ngục. Vách núi đen hiểm trở kinh khủng, thể trọng của người hoàn toàn dựa vào mảnh dây thừng buộc chân, mông bao trong một cái rổ, gió thổi qua, cả người giống như con quay chao đảo, cực độ không xong. Bọn hắn qua được tầng cây rậm rạp, xuống đến tầng cây dưới đáy, đã muốn chỉ còn một nửa cái mạng.

Bên trong rừng rậm không nhìn thấy ánh mặt trời, ánh sáng hôn ám cực độ, trong không khí tràn ngập mùi vị khí mê tan. Nơi này rất nhiều chủng loại cây cối, nhưng cây nào cũng bao đầy rêu, bùn phi thường xốp, cơ hồ đứng thẳng không được.

Trần bì A Tứ xuống sau chót, giả một bộ dáng mình đã mất hết sức lực [kỳ thật là thật dọa mông], ngồi ở chỗ kia thở. Thủ lĩnh miêu tộc xem hắn tuổi tác không còn nhỏ, một bộ dạng tiêu lão đầu, nên bảo hắn ở một chỗ đợi họ trở về, chính mình nổi đuốc cùng với những người khác dựa theo hướng hắn chỉ đi tìm người.

Chờ bọn hăn vừa đi, Trần Bì A Tứ lập tức lấy ra la bàn, dựa theo phương vị ghi nhớ trước đó, hướng cây cối ở chỗ sâu chui đi, hăn phỏng chừng, khu vực lớn như vậy, nhóm miêu dân qua lại cũng phải mất thời gian một buổi tối, với bản lĩnh của hăn, ngàn ấy cũng đủ tìm cửa vào “Kính nhi cung”. Đáng tiếc là, hăn lúc đến không mang đủ trang bị, có thể vào được hay không còn xem ở tạo hóa.

Ở trong rừng cây tiêu tốn hết bán giờ, dựa vào la bàn cùng hăn mấy năm nay vào Nam ra Bắc, Trần Bì A Tứ rốt cục đi tới khu vực chính mình vạch ra ở “Phật năm lĩnh” Thượng, kia là tòa tháp, bốn phía là di tích chùa chiền.

Hăn một mạch xâm nhập thẳng vào, Trần Bì A Tứ càng lúc càng thấy nhiều bức tường đổ nát, hiển nhiên kiến trúc cổ nơi này đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một ít nền cùng đoạn tường, cơ hồ cùng thảm thực vật nơi đây hòa làm một, cũng nhìn không rõ nguyên bản rốt cuộc là thứ gì. Nhưng nhìn công vào, chùa chiền này diện tích thật lớn, tòa tháp kia tuy rằng ngã xuống trong phạm vi này, nhưng là cụ thể ở chỗ nào thì rất khó thấy rõ.

Trần Bì A Tứ rốt cuộc tuổi tác đã lớn, vừa đi chung quanh đã cảm thấy có chút hụt hơi, đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, đột nhiên trước mắt chợt lóe, bên cạnh vách tường bao dây leo trong bụi cỏ, đột nhiên co rút lại một chút, bên trong giống như bọc cái gì vậy. Trần Bì A Tứ hoảng sợ, hăn lăn một vòng ra ngoài, đồng thời trong tay nhảy ra một viên thiết đạn, nhìn lại, chỉ thấy mặt trong vách tường bọc dây leo, có một khối thi thể người Miêu, đã khô quắt lại, nhưng bụng thi thể không biết vì cái gì, đang ở hơi hơi động cựa, tựa hồ bên trong đó có cái gì.

§3. Kính Nhi Cung

Người chết đối với Trần Bì A Tứ mà nói, là thứ gì đó quá bình thường, bánh tồng trong huyết mộ với số người hấn từng giết qua, tùy tiện đếm sơ sơ cũng không xuê. Hấn vừa xoay người lại, thấy là cỗ thi thể, trong lòng buông lỏng, thậm nghĩ đã chết không hay ho thành quý chỗ này, còn hù dọa người cái bấu gì nữa.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Trần Bì A Tứ tay vẫn cầm chắc viên thiết đạn, chiêu thức tay không dùng thiết đạn đó của hấn là tự mình luyện ra, có thể nói bách phát bách trúng, hơn nữa hấn vung thiết đạn với tốc độ cực nhanh, bằng mắt thường thì ngay cả động tác tay của hấn ra sao cũng nhìn không kịp.

Xem người Miêu cái dạng này, đã chết không đến mười năm cũng phải hai ba năm rồi, quần áo trên cơ bản đều đã rách nát, dương xỉ cùng dây leo bao lấy, tuy vậy đặc thù phục sức người Miêu vẫn còn nhìn ra được. Nhưng là dầm mưa dãi nắng, như thế nào xác chết này vốn không có lạn quang, ngược lại có một chút cảm giác mất nước?

Bụng thi thể không ngừng cử động, Trần Bì A Tứ càng nhìn càng cảm thấy không ổn. Người như hấn, có phương thức làm việc đặc biệt của riêng mình, nếu là ta, khẳng định lúc ấy đã bỏ chạy. Hấn còn chưa thắc mắc xong trong đầu, trên tay đã “Ba ba ba” đánh gia ba khóa thiết đạn, toàn bộ đánh trúng bụng thi thể, trong lòng nói không quan tâm người là cái gì, đánh chết nói sau.

Viên thiết đạn lực đạo rất lớn, gần như đem thi thể đánh thành hai đoạn, nửa người dưới tách ra, Trần Bì A Tứ nhìn thấy bên trong một chất lỏng nhầy nhầy màu vàng không rõ là gì, bọc một lượng trứng lớn, không ít trứng như muốn phá vỏ chui ra, thành đôi sâu màu trắng vằn vẹo bên trong, hấn liên tưởng đến thứ rất quen thuộc — buồng ong, ngay sau đó từ miệng chỗ vỡ trên người đi ra một lượng lớn hoàng phong.

Trần Bì A Tứ mắng một tiếng, đầu nghĩ không hay rồi, thì ra hoàng phong ở trong thi thể làm ổ. Nọc Hoàng phong tử tính mãnh liệt, hơn nữa chúng hung hoành, cái chết kiểu này không đẹp mắt tý nào.

Mắt thấy màn sương mù đen đang dâng, hoàng phong bắt đầu đứng lên dày đặc. Trần Bì A Tứ trong cái khó ló cái khôn, lấy cái bao nhảy tùy thân ra bắt chước giải phóng quân gấp sụn, đem bùn ướt hương chỗ thi thể vỡ ra trét lại, che lấp toàn bộ không cho hoàng phong trào ra, sau đó xoay người bỏ chạy.

Đám hoàng phong trào ra trước đó ủa lên tấn công, hấn vừa dùng áo phát, vừa chạy loạn khắp nơi. May mắn chân hấn chạy nhanh, mới chỉ bị vài cục u

nhỏ. Đến khi hắn dừng lại thở phì phò, vượt hết hoàng phong còn sót lại trên người, không biết được chính mình đã chạy đến nơi nào rồi.

Trần Bì A Tứ rút ra mấy nọc ong trên người, đau đến há miệng, trong lòng thấy kỳ quái, như thế nào mà hoàng phong lại chui vào thi thể người làm tổ. Loại này hay làm tổ như kiến, ở nơi thấp, sâu trong rừng mưa Quảng Tây có khi còn thấy làm tổ trên vách núi. Người khác tưởng tổ kiến, mở ra đi tìm kiến, không đợi hiểu được, đã bị phong hoàng vây kín.

Ở Vân nam Quảng Tây, những chuyện sâu xa bên trong, người ngoài không hiểu biết lắm, Trần Bì A Tứ chỉ có thể tự trách mình. Hắn một bên xử lý vết thương, một bên xem xét xung quanh. Nhìn qua phía sau một cái đồi, hắn đột nhiên ngậm cả người.

Chỉ thấy một tòa thạch tháp thật lớn, gục ngã ở trên sườn dốc núi, phỏng chừng thân tháp hình lục giác[không thể phân biệt], khí thế hùng vĩ, trang nghiêm. Dùng dao khai quang rêu xanh cùng thực vật bám trên bề mặt, trên thân tháp khắc phù điêu phi thường tinh mỹ, nhưng rõ ràng tòa tháp này đã từng bị đốt cháy, có những phần dấu vết màu đen, có thể là tai nạn phát sinh.

Tháp thân, tháp đỉnh cùng tháp thờ toàn bộ đã rạn nứt đổ trên mặt đất, hơn nữa cắt thành nhiều phần. Bởi vì tháp thân quá nặng, phần lớn nhất tách ra đè vào bùn đất rừng mưa, xô ngã cây cối phía dưới tháp vô số kể.

Trần Bì A Tứ có kinh nghiệm phong phú, biết tháp bình thường tạo thành từ địa cung, tháp móng, tháp thân, tháp đỉnh cùng tháp thờ. Tầng cuối cùng trên tháp thờ, luôn có tu di tòa, ngưỡng liên, phúc bát, tướng luân cùng bảo châu, ở trên ngưỡng luân có thêm bảo cái, viên quang, ngưỡng nguyệt cùng bảo châu, tóm lại trên mặt tháp hẳn phải có một cái hình ngọc gì đó, rất có giá trị.

Hắn theo tháp thân đi vào tháp thờ bên cạnh, thời điểm tháp thờ ngã xuống, có khả năng đụng ngã gốc cây “Vân sam” cổ thụ, kết quả tháp thờ bị chặt đứt ở giữa không trung, đầu tháp hướng phía dưới cắm xuống, tu di tòa vỡ vụn. Trần Bì A Tứ nhìn tổn hại gây ra, xác định bảo châu đã thành “Bảo bính” (ý là đã vỡ vụn), mất công hắn.

Hắn trở ra tháp móng, còn nửa đoạn tường đá, đi vào, bên trong đất đá ngổn ngang, phía dưới khẳng định là địa cung. Đáng tiếc nơi này thời điểm xây tu kiến bảo tháp đã bị người ta phong kín, hơn nữa phía trên còn bị đất đá vỡ xuống che lấp, muốn tự mình muốn đào xuống cũng phải mất thời gian nửa năm.

Trần Bì A Tứ nhìn la bàn, thời điểm hắn xuống dưới là chạng vạng, sắc trời phi thường hôn ám, hiện tại trăng đã lên cao, trên tay không một bó đuốc, rồi đi xa như vậy, không biết như thế nào trở về đây, xem ra nên giả bộ

lạc đường, ngồi đây chờ Miêu dân đến cứu thì hơn. Nghĩ rồi, hấn trước tiên ở tháp móng dùng củi khô cọ vào nhau làm thành một đám lửa trại, hấp dẫn lực chú ý của người bên ngoài, sau đó trèo lên đỉnh cao nhất của tháp, muốn nhìn xem tình hình bốn phía xung quanh như thế nào.

Căn cứ theo những gì hấn thấy từ “Phật nằm lĩnh” Thượng và tận mắt chứng kiến bây giờ, lúc này vị trí hấn đứng, hấn chính là khu vực cây cối mọc phi thường hỗn độn kia. Bề mặt tháp hơn bốn phía một chút, đó là bởi vì tại thời điểm lấp đầy đất vào địa cung, bởi vì đặc thù khí hậu Quảng Tây, thổ tầng nhiều hơi ẩm, không rắn chắc, theo hơi nước rỉ ra, bên trong bùn đất hình thành rất nhiều bọt khí, chỉ cần có một trận chấn động, giống như chọc thủng bánh bao toàn bộ sụp lún.

Từ những điều đó, Trần Bì A Tứ phán đoán được hai việc, một là, địa cung rất lớn nhưng không sâu, không đến hai mươi phút khẳng định có thể đào đến. Thứ hai chính là, bùn đất có vẻ xốp, sẽ không mất nhiều sức lực.

Lúc này hấn rơi vào do dự, rốt cuộc nên hiện tại đào vào địa cung vào luôn hay để lần sau đến. Hiện tại xem ra việc trở về không phải quá khó khăn. Tuy vậy, Trần Bì A Tứ giống như những kẻ trộm mộ khác, biết rõ phía dưới có cái gì thì không thể nhìn xuống được hiếu kỳ.

Cuối cùng hấn cắn răng một cái, nó là cái gì cũng mặc, lão tử quyết định rồi, nếu lát nữa đám rợ Miêu đến nơi này, lão tử sẽ toàn bộ giết sạch, ném xuống địa cung, ai cũng sẽ không biết.

Trần Bì A Tứ mở ra cái xẻng gấp, hấn không có mang xẻng Lạc Dương, cũng không có cách định vị, hơn nữa Phật tháp rốt cuộc là vật hiếm thấy. Bên trong không có quan tài, không dùng biện pháp thường được, đành dựa vào trực giác, theo tháp móng tìm đường đào xuống.

Rất nhanh hấn đã đào đến nắp hầm địa cung, không phải tảng đá, là một khúc gỗ vuông cắt từ thân cây. Hấn trong lòng mừng rỡ, dùng cưa cưa một góc, khối gỗ nứt vỡ rơi vào bên trong địa cung, không lâu truyền đến thanh âm rơi xuống đất, hấn dùng đèn pin mang theo chiếu khắp xung quanh.

“Kính nhi cung” cao thấp đối xứng, nói chính xác là trên mặt đất có bao nhiêu tầng tháp, phía dưới cũng có thể có bấy nhiêu tầng địa cung, cho nên địa cung cực kỳ sâu. Từ trên nhìn xuống, mỗi một tầng trong lúc đó không có sàn gác, phía dưới một mảnh tối đen.

Đèn pin chiếu qua một màn tối đen, có lẽ quá sâu, thực sự nhìn không ra cái gì.

Trần Bì A Tứ nhớ tới lời vài Miêu dân kia nói, Phật tháp phía dưới dùng để trấn yêu, không khỏi có một tia lo lắng. Nhưng chỉ là tia lo lắng lướt qua thôi, hấn hiện tại trong đầu đầy nhiệt huyết. Lập tức cảm thấy không khí

trong địa cung không thành vấn đề, một bên dùng hai chân bám trụ vào khúc gỗ trên đỉnh cung, lấy một cái móc thừng móc vào, đầu hướng xuống phía dưới tiến vào địa cung, toàn bộ sức lực đặt vào hai chân.

Quay ngược người trở lại, hắn điều chỉnh động tác một chút, dùng đèn pin chiếu lên nhìn lại khúc gỗ trên đỉnh cung, loại địa cung này có tính công năng, không chừng giống như cỗ mộ cũng bố trí cơ quan, hoặc có nhiều trang sức. Trần Bì A Tứ chiếu vòng ra phía sau, lại phát hiện trên một khúc một cung đỉnh khác, vị trí trần nhà, có rất nhiều chữ kinh văn.

Kinh văn khắc lên khúc mộc, sơn son bên ngoài, là Phạm văn. Trần Bì A Tứ chỉ là một tên hán tử lỗ mãng, là cái gì kinh văn đương nhiên xem không hiểu.

Nhưng là hắn bản năng cảm giác được, đây là có lẽ là chú trăn ma hoặc phục yêu, trong lòng không khỏi thắc mắc, nơi đây rốt cuộc nhất loại yêu ma quỷ quái gì vậy?

Lại nhìn phía dưới, hắn xem rõ ràng hơn, mỗi một tầng, đều giãn ra một vòng nổi lên, từ trên đi xuống, từng tầng từng tầng một nhìn qua có điểm giống thang lầu, trên mỗi tầng đều có một hàng La hán tăng phục giống nhau, tràn đầy nhan sắc lưu quang, cực kỳ tinh xảo. Từ bộ pho tượng nhìn xuống đáy tăm tối của địa cung, toàn bộ địa cung có tổng cộng hơn mười tầng, bày đầy các La Hán ở mọi động tác, độ chừng trăm cái.

La Hán gần nhất cách hắn không xa, Trần Bì A Tứ đổi chiều, nhìn vào biểu tình của La Hán, đột nhiên cảm giác rùng mình, thì ra tượng La Hán đang trợn trừng mắt, biểu tình phát rợn người, không giống như cái nhìn hòa hảo.

Nhìn kỹ, mới biết thì ra là do đồ kim loại bị đèn pin chiếu vào nên lóa, cộng với ảnh hưởng của không gian tăm tối phía dưới tạo ra hiệu ứng kinh dị. Hắn dùng đèn pin đảo qua lại, La Hán này lại giống như nháy mắt trở nên vô cùng dữ tợn, giống như nó có thể biến hóa biểu tình vậy, nhìn qua làm cho người ta sợ hãi, thực hoài nghi đây có phải dụng ý của người thiết kế hay không.

Cho nên Trần Bì A Tứ nhìn vị La Hán đó, trong lòng không được tự nhiên, nhưng hắn lại không rõ chính mình rốt cuộc đang sợ cái gì, không khỏi sinh ra ý niệm lui bước trong đầu.

Đèn pin trên tay hắn liên tiếp soi xuống dưới, muốn nhìn đến những vị La Hán ở các chỗ khác. Tay hắn đột nhiên cứng đờ, ánh đèn pin dừng ở một vị trí.

Cách hắn khoảng sáu bảy tầng tháp kia nổi lên một thứ, hắn chiếu đến một La Hán trông kỳ quái, La Hán này không giống các pho khác, mặt hắn không

phải nhìn xuống, mà là ngẩng lên, đối diện với Trần Bì A Tứ, giống như đang chăm chú theo dõi hần từ nãy đến giờ. Đèn pin chiếu dần lên, lóe ra bộ mặt trắng gian xảo mà dữ tợn, nếu không phải đang bất động, cơ hồ cứ tưởng mình gặp quỷ.

Trần Bì A Tứ nhất thời sợ tới mức lạnh toát cả người, động cũng không dám động, cảm thấy hai chân như nhũn ra.

Nói đến quỷ, Trần Bì A Tứ thật ra không sợ, hần đã giết nhiều người như vậy, có thể nói tội đáng đầy xuống địa ngục, vậy mà cả một nửa quả báo cũng chưa thấy đến? Nhưng bọn người ở thời đại này, ít nhiều đều có tư tưởng mê tín, Trần Bì A Tứ liền cho rằng sau bao nhiêu năm bình yên vô sự, là dựa vào tổ tiên phù hộ.

[Chung quy người ai cũng có điểm tín ngưỡng, dân gian hồ thờ Quan Công. Dân trộm mộ, bắc phái bái là Chung Quý, nam phái bình thường không tỏ ra, nhưng vùng Trường Sa truyền một câu chuyện, nói là một khoảng thời gian đã lạy “Hoàng Vương”.]

[Hoàng Vương là ai? Hoàng Vương chính là Hoàng Sào, “Mãn thành tấn mang hoàng kim giáp” (nghĩa là khắp thành tràn ngập giáp vàng). Vì sao lại bái người này? Nghe các trưởng bối nói, có mấy lý do, thứ nhất là, người này có thể nói là quán quân giết người. Dân gian lưu truyền: Hoàng Sào giết tám trăm vạn người, là kiếp mệnh khó thoát khỏi. Có ý tứ gì? Hần giết người là có chỉ tiêu, không giết đủ tám trăm vạn, tức là không hoàn thành nhiệm vụ. Còn có hình như là bút ký tiểu thuyết đặc sắc hóa truyền thuyết dân gian Trung Quốc, nói Hoàng Sào là Mục Kiên Liên La Hán chuyển thế, vị này vì muốn cứu mẹ khỏi địa ngục trăm vạn quỷ đói, cho nên Phật tổ làm cho hần chuyển thế, giết người trăm vạn, nói cách khác là kiếp nạn được ấn định.]

Khôi pho tượng hướng mặt lên cũng không làm hần sợ hãi, nhưng là đối diện khuôn mặt gian xảo này, hần liền cảm thấy không thích hợp. Chẳng lẽ ngay lúc đó Tu kiến giả đoán được hần sẽ ở vị trí này đào đường xuống dưới, cho nên xiêm áo sẵn sàng, tạo tư thế thích hợp để hù dọa hần?

§4. Hơn một người

Trần Bì A Tứ đầu càng nghĩ tâm càng động, nhưng người này cũng gần sáu mươi rồi, luận về kiến thức tôi không thể bằng được, sau phút sợ hãi tinh thần lại trấn định, trong lòng nói cái lư này nhìn gì ta vậy, nhanh như chớp lấy ra mấy viên thiết đạn, dùng sức hai chân định trụ thân thể, phóng ra ba ba hai tiếng, hướng thẳng vào cái mặt trắng của La Hán mà đánh.

Mấy lần trước tôi đã thấy qua, triết lý làm người của Trần Bì A Tứ chính là tiên hạ thủ vi cường, những lời này ông nội nói với tôi cũng không dưới một lần, có thể sống trong giang hồ, đạo lý này đơn giản nhưng thập phần hữu dụng, hai viên thiết đạn lực đạo mạnh không gì cản chế được, nhắm thẳng vào hai mắt của La Hán mặt trắng mà đánh, chợt nghe hai tiếng trầm đục, hai hốc mắt của La Hán bị đánh vỡ, viên thiết đạn theo đó xuyên qua, bay xuống đáy Kính nhi cung.

Nếu đó là người thì đã bị đánh cho mù rồi, có thể thấy được chiêu thức ấy có bao nhiêu ngoan độc, La Hán tuy rằng là con tò te, nhưng cũng không tiếp nhận được loại va chạm như vậy, hai mắt biết thành hai hố sâu trống rỗng, nhìn qua vô cùng cổ quái, nhưng so với cảm giác vừa rồi tốt hơn nhiều.

Trần Bì A Tứ thở một hơi, trong lòng cười lạnh nghĩ cái tên Hòa thượng thời này, cái gì mà tứ đại giai không, còn không phải bắt chước ma quỷ trong này bày kế dọa người sao, từ trong người hắn lấy ra một chiếc móng thần lần, một đầu câu chắc ở khúc gỗ đỉnh cung, một đầu làm bằng da hải tượng đã qua chế tác buộc vào mắt cá chân, buông lỏng đi xuống, mang theo da hải tượng đi xuống này là có lý do, việc hắn dùng dây thừng da hải tượng là kinh nghiệm nhiều năm trộm mộ đúc kết lại, thứ này cường độ gần bằng dây cương ngựa, nhưng lại có thể co giãn, hơn nữa Trần Bì A Tứ dáng người thấp bé gầy gò, quần thừng này mười vòng quanh eo rồi mặc quần áo vào thì đúng thực nhìn không ra, còn có thể vào thêm được mười thước chiều sâu.

Có điều Kính nhi cung này đâu chỉ sâu hơn mười thước, Trần Bì A Tứ phóng dây thừng mãi cho đến cực hạn, nhưng cho đến nền cung vẫn còn một khoảng cách rất dài.

Tùng chúi một đi xuống, đã có thể nhìn thấy hình dáng đáy cung, nền cung hình như làm bằng cẩm thạch. Mặt trên bởi vì qua bao năm tháng xảy ra nhiều chấn động nên bong ra từng mảng, có rất nhiều mảnh nhỏ vụn vặt, ở trung tâm có một tòa bảo tháp nhỏ không biết là ngọc thạch hay ngà voi trắng, phía trên che đậy lợp là “Bảo trướng” cho nên như nhìn xuống một màn mờ sương.

Cả đời Trần bì A Tứ đối với Phật tháp vẫn là thiếu một chút hiểu biết, cái này với thế hệ người mù chữ trước giải phóng có quan hệ, thổ phụ tử Trương

Sa có một câu cách ngôn: Vạn hộ hầu (chức danh) không bằng trận phù đồ. Nói chính xác là phù đồ địa cung. Thường thường so với lăng mộ vạn hộ hầu còn xa xỉ hơn, Trần Bì A Tứ tuy rằng đã từng nghe lời này, nhưng không hiểu rõ lắm, nếu là tôi, lúc ấy đương nhiên cũng không hiểu.

Bảo tháp nhỏ, hẳn là nơi đặt bát trọng bảo hàm đựng cốt Phật, cũng chính là quan tài luôn, thứ này là nhà Phật chuyên dụng. Hơn nữa bên trong xá lợi, chính là ba ngàn thế giới cùng lục đạo luân hồi. Tạm thời mặc kệ nó có đựng cốt Phật hay không, cái bát trọng bảo hàm bằng Ngọc thạch kia, trên thế gian này, chính là thứ đồ không tính nổi giá trị.

Tôi nghe đến đó, cảm thấy có điểm nghi hoặc, nếu Trần Bì A Tứ thật sự từ địa cung trộm ra bát trọng bảo hàm, mấy thứ này đâu có thấy xuất hiện trên tờ báo kia? Chẳng lẽ hẳn lúc ấy cách bảo vật trong gang tấc, lại bởi vì nguyên nhân gì nên phải bỏ qua? Loại người có tính cách như thế, điều này mà nói là không có khả năng.

Lão Hải không chú ý tôi đang thất thần, tiếp tục miệng lưỡi lưu loát, có điều tự thuật của người này có điểm dài dòng. Tôi lại không tiện chen miệng vào, đành phải im lặng nghe hẳn tiếp tục nói dối.

Trần Bì A Tứ nhìn đến phía sau bảo tháp, tuy rằng không biết phía dưới là cái gì, nhưng là hẳn khẳng định không phải thứ tầm thường, hiện tại chỉ cần có thể xuống đến phía dưới, tự nhiên có thể thắng lợi trở về, nhưng là cách nào xuống được.

Hắn tiếc mình không mang đủ dây thừng. Sớm biết rằng như vậy, không bằng vừa rồi lui về, chuẩn bị tốt rồi trở về, sẽ không rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Hắn đèn pin chiếu lại chỗ bên cạnh tháp nhỏ, trong lòng khẽ động, xem ra không xong rồi.

Hóa ra quanh chỗ này không phải đất vàng, mà là một cái bao đất (thỏ bao) màu vàng, vừa thấy liền biết, đó là tổ của ong Hoàng phong.

Theo thỏ bao hướng đi, có thể nhìn thấy bên cạnh địa cung có một đạo cao bằng nửa thân người, mở ra một lối âm thấp, thỏ bao chính là theo hướng đó đi vào.

Xem ra bốn phía Kính nhi cung này còn phụ thuộc vào kiến trúc lòng đất, hơn nữa có khả năng không kín gió, kết hợp với độ sâu này tạo thành nơi đông ẩm hạ mát như sơn trang, từ nơi này nhìn xuống, xem ra cửa vào thì không lớn, nhưng bên trong cửa không gian phi thường khủng bố, khó trách tổ ong này tu luyện lớn được như vậy, ở hạ nhân công trong kiến trúc, mưa gió không xâm, quả nhiên là không gian tốt, không lẽ tổ tiên lũ ong này cũng biết xem phong thủy.

Chính mình vừa rồi hạ xuống xem xét từng tầng một, từng gian La Hán một, không chạm đến tổ ong, bằng không sẽ tự biến mình thành cái lạp xưởng, cho ong làm mật, chỉ sợ lưu lại xác khô cho đời sau vào xem trò cười.

Xem ra lần này gặp rắc rối lớn rồi, treo lủng lẳng trên một tòa tiểu tháp, trong một không gian nhỏ hẹp như thế này, cho dù người di chuyển như khói, xảy chân một cái, cũng khó mà không kinh động đến tổ ong kia được.

Trần Bì A Tứ cân nhắc một lát, nghĩ không thể tiếp tục đi xuống nữa, muốn đem bảo vật mang lên, chỉ còn duy nhất một biện pháp.

Đến đây nhất thiết phải nhắc một chút lai lịch tên Trần Bì A Tứ này, người này từ nhỏ lớn lên ở một làng chài vùng duyên hải Chiết Giang, khi người Nhật Đánh tới Trung Quốc chạy nạn đến Trường Sa, cho nên hẳn thực chất không phải người Trường Sa, nhưng người này lại vô cùng thông minh, từ xa xưa thổ phu thổ cơ bản không bao giờ truyền nghề cho người ngoài, hẳn khó mà tiếp thu được chân truyền.

Thời điểm Trần Bì A Tứ ở Hải Diêm, để kiếm kế sinh nhai, hẳn đi phải bắt cua ở bãi bùn, đương nhiên không phải dùng tay bắt, thứ hẳn dùng gọi là “Cửu trảo câu”.

Thứ này giống như với thứ dân nghề võ dùng bắt hổ, hoặc là bộ đội đặc chủng dùng trèo trên vách đá là móng vuốt tam câu, loại vuốt này có chín móc, vòng thành một cái cặp, sắp xếp rất kín, khi cua bắt, dùng thừng cột vào trên đuôi móc, sau đó bắt tiếp, mỗi lần phóng ra là một con cua bị tóm, bách pháp bách trúng. Sau đó xả một phát, cua lên tự rơi vào giỏ tre.

Theo bút ký của ông nội tôi có ghi lại, loại công phu này có thể luyện thành một cái hết sức điêu luyện, cách hai mươi thước một cái phóng tóm được một quả trứng chim, vung tay câu lại thả xuống đất, trứng không vỡ. Xa hơn một chút, sẽ dùng cây gậy sậy, cũng là thập phần chuẩn xác.

Trần Bì A Tứ lúc này không nghĩ ra được gì nữa, đành phải dùng cách này, đành phải cẩn rắng liềm lĩnh, nhắm tượng La Hán, một tầng một tầng đi đi xuống. Đợi đến khi khoảng cách không sai biệt lắm, hẳn lấy ra cửu trảo câu, ngấm một đường cong nhỏ. Móng vuốt liền phóng lên trên bảo trướng, may mắn thứ này không phải tảng đá thông thường, thập phần nhẹ nhàng, Trần Bì A Tứ đem bảo trướng tháo ra, kế đến một bên đầu tượng La Hán, thay đổi lực đạo trên tay, móc tháo ra trở lại trên tay hẳn.

Kế tiếp định phá đi tiểu bảo tháp ngọc thạch hay ngà voi gì đó này, Trần Bì A Tứ tung ra cửu trảo câu, ôm lấy cái chân tháp nhỏ, xé vài cái, không chút sứt mẻ.

Không phải nửa tấn thì cũng đến năm trăm cân, Trần Bì A Tứ trong lòng

thâm mắng.

Hắn dùng đèn pin quét một lượt thân tháp, nhìn đến móng tháp có bốn cây cột trụ nhỏ. Tháp này tất nhiên là dựa theo cái tháp đã sập trên mặt đất mà phục chế, kết cấu cũng có thể không sai biệt lắm, bốn cột trụ này để chống đỡ sức nặng của thân tháp. Bảo hàm ngay tại trung tâm bốn cột, chẳng qua góc độ không đúng, nếu cẩn thận thêm nữa, chắc chắn có thể câu lên.

Lúc này Trần Bì A Tứ trong lòng đã hơi nóng vội, hắn phỏng chừng xuống dưới này đã được bốn giờ, vừa rời mơ hồ nghe đượ vài âm thanh nhỏ, không chừng nhóm người Miêu đang tới gần, không còn thời gian để nghĩ cách khác nữa.

Hắn quả quyết, đầu óc nóng lên, trong lòng khởi lên ác niệm, đánh ra hai khóa thiết đạn ba ba hai tiếng, hai hòn đạn đánh lên một cây cột trong móng tháp, cây cột đánh một tiếng vỡ vụn, tiếp theo hắn thả người nhảy, lập tức dẫm lên một bên tháp, sau đó tập trung tinh thần, dùng xung lượng của mình xô tháp đổ sang một bên, cây cột hai bên vốn chịu lực cân bằng, lập tức gãy, tháp đổ chìm xuống, thân tháp cùng móng tháp đồng thời mở ra.

Trần Bì A Tứ ghé vào trên tháp, khống chế được độ mạnh yếu, tháp nặng quán tính lớn, nghiêng rất chậm, Trần Bì A Tứ đợi cho đến lúc nhìn thấy bảo hàm ở bên dưới tháp, vung cửu trảo câu, từng chút một đem thứ dưới tháp câu lên, sau đó thu lại cái móc vừa vãi ra, ôm lấy một bên tượng La Hán, nghĩ là rất chắc chắn đem thân mình chế định.

Một loạt động tác chỉ trong có ba giây, nhưng hắn lại không nghĩ tới tượng La Hán kia căn bản không chịu được thể trọng của hắn cùng thân tháp, lôi kéo một hồi, tượng La Hán đầu tiên không xong, rồi theo đó cũng rớt xuống dưới.

Một vòng quanh mặt đáy tháp cơ hồ toàn tổ ong, nếu cứ ngã xuống như vậy, cũng giống như trực tiếp ngã vào tổ ong, không chết cũng không khả năng.

Như chớp Trần Bì A Tứ dồn toàn bộ khí lực, đem La Hán ném xuống trước, một tay chộp lên bát trọng bảo hàm, như thế là hắn đã rảnh tay, nhưng không thể tránh được, đỉnh bảo tháp đập mạnh vào vách tường địa cung, bao nhiêu La Hán trên các tầng vì chấn động đồng loạt rơi xuống.

Lúc này đây Trần Bì A Tứ rốt cuộc không thể xoay sở, mắt thấy một loạt tượng La Hán nhằm tổ ong rơi xuống, nhất thời tro bụi nổi lên bốn phía, tổ ong vàng cơ hồ lồm xuống rồi vỡ ra.

Trong lúc hỗn loạn hắn chỉ phải bỏ lại La Hán trên tay, lại bật trụ bảo hàm, theo phản xạ có điều kiện chiếu đèn pin vào chỗ tổ ong, lòng nghĩ lần này không xong rồi, cái mạng già của hắn, không chết ở trên chiến trường,

thì cũng trong địa cung, đúng với phép tắc của tổ tông.

Đèn pin chiếu một lượt, không thấy ong vàng hùng hổ xông ra như tưởng tượng, ngược lại hấn nhìn qua khe vào trong tổ ong thấy khô cạn không chút nước, tựa hồ là một cái bao phôi khí.

Nhưng thứ làm cho hấn lạnh toát cả người chính là, có một đạo trong cái khe tối om om, xem ra thời điểm ong làm tổ, không rõ là trên xác người hay xác động vật chết.

Hấn nhảy xuống, thấy được rõ ràng, có một tượng La Hán giống như La Hán trên các tầng tháp kia, đã vỡ thành từng mảnh, phỏng chừng là rơi từ trên kia xuống thời điểm ong còn chưa làm tổ, kết quả cấp bao đi vào .

Trần Bì A Tứ ngẩng đầu nhìn lên, hấn vừa nãy rơi xuống không chú ý, không cảm giác được tượng La Hán ngồi đây từ khi nào đã biến mất, tòa này là rơi từ trên chỗ nào xuống?

§5. Câu đố ban đầu

Lúc này bên trong địa cung toàn cực đoan hắc ám, hướng về phía trước, ánh đèn pin chiếu lốm đốm toàn tượng La Hán, hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chú vào Trần Bì A Tứ, đồng tử trong mắt La Hán biến hóa dưới ánh đèn, trong nháy mắt lộ ra biểu tình hung dữ, không khí trở nên thập phần quỷ dị.

Trần Bì A Tứ trong lòng thầm mắng vài câu, nghĩ lão hòa thượng này chắc chắn là có chủ ý, lúc này hắn đã bắt chắp nhiều như vậy, tiếp tục tìm xung quanh vài vòng, lại phát hiện ra một vị trí có thiếu tượng La Hán.

Hắn trong lòng chợt lóe một ra một phát hiện, chậm rãi đã biết chỗ nào có vấn đề, đèn pin cũng dời về vị trí đặt tượng La Hán bị hắn đánh mù mắt. Chỉ có tượng La Hán này là khác những cái khác, vấn đề hắn là ở nó. Có khả năng người nào đó đem La Hán từ vị trí cũ đẩy xuống dưới, sau đó làm đầu La Hán hướng lên như nhìn trời, cho nên nó mới khác so với đại đa số tượng còn lại. Con mẹ nó ai có thể rảnh rỗi làm trò như vậy? Hơn nữa có thể chuẩn xác biết vị trí hắn xuống, đem đầu pho tượng hướng lên phía ấy, đó không phải chuyện người bên ngoài có thể làm được? Chẳng lẽ hắn là người thứ hai đặt chân xuống đây? Nơi này đã muốn có người đến qua, lại còn bị mắc bẫy?

Đèn pin của Trần Bì A Tứ chiếu lên thân hình mập mạp của La Hán mặt trắng, lại đem bát trọng bảo hàm trên tay cân nhắc nặng nhẹ, nếu hắn chỉ là người đến sau, thì tên đến trước làm gì mà không mang cái này đi, hay là có vào mà không có ra, khẳng định là chính mình lo lắng nhiều, nơi này là bẫy của con lừa ngốc, làm cho những người bọn họ tưởng có lỗi rẽ ở trên.

Trần Bì A Tứ hoãn lại suy nghĩ, tuổi hắn đã lớn như vậy, này giờ lại trải qua bao nhiêu chuyện, đã chạm đến cực hạn, hắn ho khan mấy tiếng, nghĩ nên rời mắt khỏi tượng La Hán, chiếu ánh đèn đến bốn phía một chút, nhìn xem cách nào trở lên đỡ tốn sức nhất. Chính lúc này xảy ra một màn làm người ta sợ hãi.

Đèn pin vừa dời đi một chút, Trần Bì A Tứ đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt béo trắng bạch kia đột nhiên nhẵn lại!

Đèn pin di quá nhanh, không chú ý một chút sẽ không thể phát hiện. Nhưng là Trần Bì A Tứ đã nhìn thấy rõ ràng rõ ràng, hắn không phải loại người hoài nghi chính mình nhầm lẫn, lập tức đầu óc choáng váng, thiếu chút ngã ngối lên mặt đất, hắn hét lớn một tiếng, lấy thêm can đảm, đồng thời trở tay, đem viên đạn sắt tốc độ như súng bắn ra ngoài.

Hắn dựa vào vị trí đã ghi nhớ, bắn liên tiếp mười mấy phát, mười mấy viên thiết đạn bay đến trên đầu cùng xung quanh bức tượng, hắn còn tưởng rằng cái tên yêu quái hay La Hán mặt trắng kia giống như bột mà vỡ tan rơi

xuống dưới, lọa đầu trận tuyến bơi rồi không biết làm thế nào, đem bảo hàm mới đào được ba chân bốn cẳng chạy. Hắn là sợ rằng, khẩu súng hắn mang theo đã cũ, sau giải phóng vài năm đã thành vô dụng, cho nên không dễ dàng mang ra dùng, hiện tại đến nước này, biết rõ vô dụng cũng lòi ra để có thêm can đảm, thực sự là người đi rừng hoảng hốt tìm không thấy sao bắc đầu.

Cậu nói xem hắn đào trộm mộ đã muốn vài thập niên, những lần đụng tới bánh tồng đem ghi lại không hết, nhưng trường hợp như này cho dù ông nội cậu cũng khó ứng phó, Trần Bì A Tứ tuy rằng là cao thủ trong các cao thủ, nhưng kinh nghiệm vẫn dựa trên còn sống hay đã chết để đánh giá, gặp phải cái loại chuyện chạm đến giới hạn hiểu biết của người ta như thế này, vẫn là làm theo cảm tính.

Trong lúc bơi rồi, hắn thấy một ả cửa đá nằm lặng lẽ một bên, nếu muốn theo đạo động trở lên là không có khả năng, vẫn là tìm đường chạy thôi!

Hắn neo thắt lưng tiến vào ả môn, bên trong có một gian thạch thất, cũng giống như trên sườn núi ở đây treo đầy tổ ong hoàng phong, môn quy thật sự không nhỏ, thạch thất này nguyên bản là cái gì không biết, chạy vài bước, giày bị há mõm, lập tức cả người ngã sõng xoài, đèn pin bay ra đi thật xa, hắn cũng không để ý nhất lại, tay hôm bảo hàm cứ thế phóng về phía trước.

Qua thạch thất, nhìn ra chỉ còn mười mấy thước dài, cuối đường là cửa vào chính quy của địa cung, xuất hiện một vệt sáng lửa mỏng manh, như bị cái gì chặn lại ở ngoài hang, hắn cắn răng chạy thêm một bước cũng không cần biết phía trước là gì, rốt cục địa thế bắt đầu hướng lên, hắn lại chạy thêm vài chục bước, đầu não tưởng lên choáng váng nhưng đã muốn đuổi đến ánh lửa trước mặt, đầu đụng phải cái gì đó, chỉ nghe thanh âm va chạm khuy nh đảo một trận, hắn đã xông ra được phía bên ngoài, lăn ngã xuống đất.

Ngoài địa cung ánh lửa hừng hực, hắn đứng lên nhìn xung quanh, thì ra lúc chạy đã đụng phải đoạn tường này, chính là đoạn tường lở che dấu lối vào của phủ đồ địa cung, còn đang kinh ngạc, đã bị đao của mấy người Miêu đặt lên cổ, đồng thời vật trong tay cũng bị người ta cướp lấy.

Trần Bì A Tứ khí lực tới cực hạn, chẳng còn biện pháp phản kháng, vừa muốn giành lại, lão đảo chạy vài bước, đã bị người ta một cước đá sau đầu gối, quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu thì thấy, vài tiểu tử người Miêu bị hắn lừa xuống đây đang cầm đuốc vây quanh, thủ lĩnh cầm đầu nhìn hắn một cách tức giận, xem ra bọn họ tìm một vòng quanh nơi này nhưng cái gì cũng không phát hiện, mới biết mình bị lừa.

Trần Bì A Tứ biết chắc không xong, thời buổi sơ hoang này người Miêu có cách trị tội của riêng họ, tình cảnh của hắn bây giờ vạn phần không ổn.

Thủ lĩnh người Miêu đang cầm bảo hàm Trần Bì A Tứ lấy được trên tay, lại nhìn đến một đoạn tường tối tăm phía đằng sau hắn, trong lòng dĩ nhiên đã biết sao lại thế này, trên mặt lộ vẻ chán ghét, làm động tác che lấy hai mắt, lại dùng tiếng Miêu nói vài câu, Trần Bì A Tứ ho lợi hại, cái này không phải giả vờ, nhưng là hắn vì muốn làm bộ đáng thương trước mặt người Miêu nên tăng thêm biểu hiện của mình, càng ho càng lợi hại, nhìn đến động tác của người Miêu, hắn ở sông ở Quảng Tây đã nhiều năm, biết chắc nó có nghĩa gì.

Một người Miêu vâng mệnh gật gật, bẻ một cành cây bên cạnh, ngòi xỏm trước mặt hắn, dùng tiếng Miêu hỏi hắn vài vấn đề, Trần Bì A Tứ không ngừng xua tay, giả dạng như mình khó thở. Người Miêu thấy hắn mỗi một như thế, quay sang nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải, mấy người Miêu khác tò mò chỗ hắn đi ra, đột được đi vào thăm dò xem thử.

Trần Bì A Tứ chờ một lát, không thấy tên La Hán mặt trắng quái tượng đuổi theo đến, trong lòng sinh nghi, lúc này thể lực của hắn đã khôi phục vài phần, gặp lúc hai người Miêu tiến đến muốn trói tay hắn lại, biết nếu không phản kháng thì không xong rồi, liền trở dậy, bắn ra một phen thiết đạn, nhảy dựng lên ba ba ba ba, trong nháy mắt mấy cây đuốc sáng tắt lịm.

Mấy người Miêu lập tức hoảng hốt, Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng, ý giết người đã khởi, một cước đá ngã lăn mấy người Miêu trước mặt, đồng thời tay kia nhảy ra khẩu súng cũ, sau đó, chợt nghe bên cạnh gió lạnh nhất vang, trong tay hắn cảm thấy trống rỗng.

Trần Bì A Tứ chưa từng ném qua mùi vị chạt vật, trong lòng hoảng hốt, cũng không chờ hắn phản ứng lại, tiếp theo lại là một đạo gió lạnh, cuối cùng hắn nhìn đến đôi mắt bình tĩnh của thủ lĩnh người Miêu cùng với hình xăm kỳ lân phát sáng trên người, đây cũng là cảnh tượng cuối cùng mà hắn nhìn thấy trong đời, bởi vì giây tiếp theo một đao đã hạ xuống đôi mắt của hắn, thổ đao của thủ lĩnh người Miêu nhắm mắt hắn đi vào, đánh gãy cả mũi, đao một đường đi ra, hai ánh mắt lập tức hỏng.

Lão Hải nói, “Vài cái người Miêu kia cuối cùng cũng không có giết hắn, bọn họ đem Trần Bì A Tứ và bảo hàm giao cho đội dân phòng địa phương, có một chiến hữu khởi nghĩa của hắn đang phụ trách ở đó, bảo với cấp dưới, hắn mới khởi bị bắn chết, có điều mắt như vậy đã mù, sau đó bảo hàm kia được đưa tới viện bảo tàng, người nơi đó vừa nghe chuyện, liền phái người đến hiện trường xem xét, cũng không biết có kết quả hay không, nhưng mở bảo hàm ra thì thấy, không có cái gì cốt Phật hay Xá lợi, mà chính là con đồng ngư này.” Hắn gõ vào tờ báo, “Có đáng trách hay không, thiên lôi đánh xuống còn là chuyện đã đành, ông Trần Bì A Tứ kia biết chuyện, mắng lớn, nói đã đem bản thân ra cho người ta đùa giỡn, bảo hàm này có khả năng bị

người ta đụng qua rồi, thứ bên trong cũng đã bị đánh tráo.”

Tôi nghe lão hải kể chuyện xưa, bất tri bất giác đem chung rượu uống cạn, người có điếm phê phê, hỏi: “Hải căn cứ vào cái gì?” Lão Hải một bên hút nước ngọt vừa nói: “Tôi không biết, Trần Bì A Tứ đó xuất gia làm hòa thượng, ở Quảng Tây tu lại chùa khác, việc này tôi dùng quan hệ hỏi thăm được, tiêu ca, này tin tức này khó kiếm lắm nha, về sau người có tìm được cái gì cũng đừng quên ta.”

Tôi thảm mắng một tiếng, sớm biết lão già này không có lòng tốt như vậy, xem ra cũng chính là muốn cùng tôi có chút quan hệ, lập tức thấy hải không chỉ có tin tức này, liền hỏi hải lần này đến hội đấu giá Hàng Châu là có chuyện gì.

Lão Hải cuối cùng cũng giải quyết xong cốc nước ngọt, chép chép miệng nói: “Năm đó loạn thất bát tao, con cá này cũng không biết lưu lạc đi phương nào, không rõ thế nào, hôm nay có người mang ra đấu giá, tôi thường xuyên tham gia các loại hội đấu giá như thế này, bọn họ liền phát cho tôi sổ tay cùng thiệp mời, cậu xem, con cá này có tên trong vật phẩm đấu giá, tôi thấy cậu đối với nó có hứng thú, cho nên thuận tiện lấy thêm một cái thiệp mời, không quan tâm hữu dụng hay vô dụng, đi xem ai mua được con cá này, cũng là chuyện thú vị.” Tôi vừa thấy giá khởi điểm, 1000 vạn, có thần kinh may ra mới mua với cái giá này, tôi trong tay còn có hai con cá, nếu có người mua, chẳng phải tự nhiên có 2000 vạn sao, hiện tại bán đấu giá vật duy nhất thật quá lợi hại, cũng cần người khác tin tưởng mới được.

Tin tức Lão Hải tuy rằng không sai, nhưng lòng tôi còn có khúc mắc khác, nhất thời không nói chuyện, chúng tôi đều tự động châm thuốc, chìm vào những dòng suy tưởng riêng biệt, sau đó chuyện cũng không có gì nhiều, tôi hỏi thăm một chút tình hình buôn bán của lão Hải, lão Hải cũng đem một số kiến thức kinh doanh của mình nói với tôi, còn mời tôi tới chỗ hải ở chơi, nhìn không ra có hay không nhiệt tình, tôi nói vẫn là thôi đi, chính tôi cũng không tính xuống lần nữa, xương cốt trong người một phen đã muốn trợn đều, miễn cho hại mình hại người.

Tôi uống rượu đã muốn hơi quá chén, hỏi thiệp mời chỗ hải, bảo hải đi nghỉ trước, buổi tối, Tần Hải Đình đòi đi ra ngoài chơi, tôi là chủ, không tiện chối từ, liền lái xe dẫn bọn hải chơi quanh quanh một chút, ăn điếm tâm, bắt quá thời tiết thật sự quá lạnh, bọn họ cũng sớm trở về ngủ.

Tôi lái về nhà, không lên lầu, bỗng nhiên cảm thấy nhà chỉ có bốn bức tường thật thê lương, trước kia chưa từng có cảm giác này, cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ vài lần trải qua biến cố này làm tôi cảm thấy tang thương? Nghĩ buồn cười chính mình, vì thế lập tức lái xe đến quán trà còn mở của Nhị thúc, đi uống trà muộn.

Ở trong quán trà vừa uống vừa xem bút ký của ông nội, vừa nghĩ chuyện đã xảy ra, chỉ cảm thấy vẫn là không hiểu tại sao sao, vấn đề chính, là ba con cá này không ở cùng triều đại, hơn nữa vị trí địa lý cũng xa lắc, tạm thời mặc kệ chúng có tác dụng gì, chính là nơi khai quật được chúng, cũng không cho một dấu vết để người ta phán đoán rõ ràng.

Cổ nhân làm việc gì, tất nhiên sẽ có mục đích, bằng không trận địa này quá lớn, không phải trong khả năng của người thường, tôi trái lo phải nghĩ, cảm thấy máu chột vẫn là không biết mục đích của hắn là cái gì, chỉ cần biết mục đích, điều tra cũng sẽ có phương hướng rõ ràng.

Nếu ông nội còn sống thì tốt rồi, tôi thờ dài, hoặc là Tam thúc ở đây, ít nhất cũng có người để trò chuyện, hiện tại chỉ có mình mình, mấy vấn đề này tôi thật sự đã nghĩ đến mức phiền não. Bỗng nhiên ngửi được một mùi khét khét, cúi đầu thì thấy thấy, tạp chí cho khách mượn đọc có in hình bản đồ du lịch Trung Quốc, tôi vừa nghĩ vừa hút thuốc, tàn thuốc lá làm cái bản đồ cháy xém mây lỗ, chờ tôi phản ứng kịp thì đã muộn, tôi nhanh tay đem tàn thuốc phui đi, nhìn bốn phía, người trông quán không chú ý thiệt hại tôi vừa gây ra, nhẹ nhàng thở ra một cái. Nhị thúc tuy rằng là thân thích của tôi, nhưng là người rất quái đản, làm hỏng cái gì của hắn, liền bị hắn trở mặt, đặc biệt tạp chí nơi này, mỗi một bản đều thực trân quý, là hắn vật hắn cất giữ, làm hỏng hắn mà biết được sẽ cho người vài năm khỏi phải đến. Tôi giả vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, đem tạp chí trở về, vừa buông xuống, một ông già đi qua cầm luôn. Đứng lên khỏi chỗ đó, tôi lo lắng hắn phát hiện là tôi làm hỏng, không dám đi xa, ngồi bịch xuống sô pha, xem ông già ấy lật tờ báo bị tôi phá hư, vừa nhìn tờ báo, ông già không khỏi ừ một tiếng. Tôi nghe nghĩ nguy rồi, đã bị hắn phát hiện, đang chuẩn bị khai ra, chợt nghe hắn nhẹ giọng cười nói: “Ai làm ra một trận phong thủy trong này, thật thiếu đạo đức.”

§6. Đáp án đơn giản

Ông già này nói chuyện thanh âm rõ ràng, mang theo âm điệu vùng Trường Sa hơn nữa nội dung hẳn nói, dẫn tới lòng hiếu kỳ của tôi. Ngắm ngẫm đánh giá, thấy tướng mạo hẳn xa lạ, tầm hơn 70 tuổi, hơi gầy, dáng người không cao, ánh mắt có một tia âm gian, mặc chiếc áo bông có điểm cũ, đeo một cặp đít chai siêu dày, phỏng chừng chính là đã mù một nửa. Người như vậy không giống khách của nơi này, nhưng trong quán trà của nhị thúc người tài ba rất nhiều, cho nên người trông quán cũng không thấy lạ, đầu năm nay, kiểu người nào cũng có.

Tôi bất động thanh sắc, nhìn hành động của hắn, chỉ thấy hắn cầm lên tạp chí kia, chấp tay sau lưng trở về chỗ ngồi của mình, sống lưng giữ thẳng, đi lại linh hoạt, nếu không phải từng luyện công phu, trước kia hẳn cũng từng làm lính. Chỗ hắn ngồi còn có vài người, đều cao tuổi, đang nói chuyện phiếm, vừa thấy đến lão già trở về, đều lộ ra thần sắc cung kính, hiển nhiên người này đứng đầu. Tôi âm thầm bung trà đi qua, ngồi vào vị trí phía sau bọn họ, lỗ tai dựng đứng đứng lên, nghe xem lão già kia định nói gì. Mấy người này bắt đầu hàn huyên chuyện chơi cổ phiếu, tôi nghe thật chẳng thấy gì thú vị, nửa giờ sau, lão già kia mới nghĩ đến tạp chí mình đang cầm, nghe hắn nói: “Đúng rồi, nào nào nào, mời các người xem cái này rất thú vị”

Nói xong, hắn lật quyển tạp chí trên bàn, đến tờ bị tôi phá hư, tôi đánh thót một cái, ngay cả thờ mạnh cũng không dám thờ, nghe ông lão kia lại nói: “Các người đến xem, bản đồ này có gì đặc biệt.” Nhóm mấy lão già xem đi xem lại, ríu ran nói, một bản đồ bị tàn thuốc làm hỏng thì có gì đặc biệt ta, mấy lão già kia kiếm đâu ra lắm chuyện để nói, còn nói cái gì mà thể tam chừng chân vạc đi lên, ông già kia lắc lắc, nói toàn bộ không đúng.

Tôi nghe mà dạ dày ruột đều căng lên, trong lòng ngóng công bố đáp án luôn cho rồi, tôi đầu hàng còn không được sao. Thấy không ai nói gì được, ông lão kia ha ha cười, bỗng nhiên đề thấp thanh âm, nói một câu tôi nghe không rõ, mấy người kia kích động râu tóc dựng đứng, đều muốn cướp xem cho được quyển tạp chí.

Tôi lập tức trong lòng buồn bực, không có việc gì tự dung còn không dùng tiếng người để nói, Chẳng lẽ tôi không có duyên biết sự tình này. Nhóm lão già nhìn thật lâu, rồi đều phát ra thanh âm như bưng tỉnh đại ngộ, lòng tôi gấp tựa hồ như muốn thiêu cháy, trông ngóng bọn họ thảo luận một chút, làm cho tôi cũng hiểu được vài chi tiết, với năng lực của tôi, biết một ít cũng có thể nắm được đại khái.

Không nghĩ tới là, kế tiếp, nhóm người này sử dụng ngôn ngữ quái đản này để nói chuyện, tôi cẩn thận nghe hồi lâu, chỉ có thể xác định không phải

tiếng Hán, con mẹ nó mấy lão già kia rốt cục là hạng người gì?

Tôi nghe xong thật lâu, thật sự nghe không nổi nữa, đầu óc nóng hết cả, lòng nói các người nói như thế là không muốn cho ta hiểu, ta con mẹ nó chính mình đến hỏi, xem các người làm được gì nào, tôi quyết tâm đứng dậy, đi đến bên bàn bọn họ, giả một bộ dáng thiếu niên ham học, hỏi: “Các vị lão gia đây là người ở nơi nào, như thế nào tôi cảm thấy lời nói nghe thật kỳ lạ?” Kiểu này ở Hàng Châu bị cho là đường đột, không giống ở Bắc Kinh, quán trà là nơi tụ họp tứ phương mọi người cùng nhau đàm luận, lời này vừa nói ra tôi liền hối hận, trong lòng nghĩ không biết sẽ bị họ nhìn bằng ánh mắt gì.

Không nghĩ tới mấy lão già đều ngậy cả người, cười ha hả, trong đó ông lão cầm tạp chí nói nói: “Thằng nhóc, người nghe không hiểu là bình thường, chúng ta nói tiếng Miêu, cả nước người nói tiếng này không vượt quá vài ngàn.” Tôi kinh ngạc nói: “Các vị đây đều là người Miêu? Tôi thấy không giống lắm ạ.”

Nhóm lão già lại cười vang, cũng không trả lời ta, tôi thấy cung cách của mấy lão già, đều không phải người vùng này, làm tốt có thể hỏi được chuyện gì đó, thuận thế hỏi: “Các vị đừng cười ạ, vừa nghe vị lão thái gia này nói, cái gì trận phong thủy, bản đồ này do tôi làm hỏng, không sửa được lại còn thành cái gì mới được chứ?” Ông lão cầm đầu đánh giá tôi một chút, nói: “Thằng nhóc người đối với phong thủy cũng cảm thấy hứng thú? Cái này với học vấn của người có thể hiểu được à.”

“Có thể! Có thể!” Tôi hận không thể đi liếm chân hấn làm cho hấn nói mau ra, “Nếu không ngài có thể giảng giải, làm cho tôi được mở mang tầm mắt?” Ông lão cùng mấy người bên cạnh nhìn nhau cười, nói: “Kỳ thật cũng không có gì, người xem, người phá ra ba cái điểm, ba vị trí đều thực đặc biệt, khiến cho bọn họ phải đứng lên, sau đó giành nhau xem, người xem là cái gì?” Tôi cầm lấy tạp chí, vừa thấy, bỗng nhiên lạnh cả người, “Đây là!” Tôi há to miệng.

Bắt đầu là, Kì Mông Sơn, Phật nằm lĩnh phù đồ địa cung ở Quảng Tây cùng cỏ mộ đáy biển Tây sa, những nơi tìm được ba con cá, từ đường cong dán ven đường biển Trung Quốc, hình dạng rất đỗi quen thuộc, nhìn kỹ, kia rõ ràng là một cái hình rồng như ẩn như hiện! Tôi hận không thể rút lại cái tay của chính mình, lòng nói Ngô Tà ơi Ngô Tà, người cắn bừa mấy cái đã trúng ngay long mạch, chỉ nghĩ đến mấy cái địa phương này triều đại bất đồng, không nghĩ tới vị trí của chúng có quan hệ.

Ông lão thấy tôi giật mình, biết đã nhìn ra manh mối, có cảm giác vài phần tán thưởng, nói: “Nói không điều quá rõ ràng thì là ‘Xuất thủy long’, nói cho rõ hơn, thì là Rồng ngâm rời bên, có điều, trận này còn thiếu một chút, thiếu cái đầu rồng.” Nói xong, hấn cầm lấy điều thuốc của chính mình,

hướng tạp chí chắm một điểm, đúng vị trí núi Trường Bạch.

Quyển tạp chí bốc lên hơi khói, tôi lại một chút cũng không có phản ứng, ngây ngẩn một lát, vội hỏi hần: “Này ~ này, đại sư, trận này có ích lợi gì sao?” Ông lão ha ha cười, “Người xem, cái này gọi là nhìn ngang thành phong dựng thẳng thành lĩnh (chữ Hán, mình tra từ điển thấy chữ phong và lĩnh đều có nghĩa đỉnh núi, gồm các bộ giống nhau nhưng vị trí các bộ khác nhau, do đó tùy điểm nhìn mà đọc thành chữ khác), người xem những điểm này, hợp với mạch núi Trường Bạch, Tàn Lĩnh, Kì Mông hệ thống núi, xuống đất địa phương núi Côn Luân, cái này gọi là làm ngàn long áp vĩ, long mạch của đất Trung Quốc, tàn thuốc rơi thế nào như xem phong thủy, nhằm đúng một đường toàn bộ mấy địa phương thượng tụ tàng khí, vài điểm người hạ, đều là những điểm quan trọng, bởi vì đây là tuyến đầu của cả nước, một đầu ở trên bờ, cho nên tên là xuất thủy long.

Có điều loại đại đầu phong thủy này liệu có thực dụng không à, dùng loại phong thủy này nhìn ra được long mạch, có vẻ rất chính xác, chúng tôi gọi là đại đầu long, thời cổ hậu dùng để bói toán, nhìn bầu trời xem vận thế, vị trí thành Bắc Kinh, là dựa vào cách này xác định, còn cả chọn lăng cho hoàng đế, thuật phong thủy này công dụng cũng quá lớn, tôi cũng chỉ hiểu chút da lông bên ngoài, nói đại sư, phải cúi đầu vái lạy Ông Tàng Hải, đại đầu phong thủy là trò hay sở trường của hần.” Tôi nghe đến đó, hoa mắt chóng mày, trực giác thất khiếu đều thông, những chuyện khúc mắc trong đầu, toàn bộ được gợi mở, vì cái gì chuông lục giác trong cung ngoại Lỗ Vương cung, trong động xác Ngũ Phần lĩnh lại xuất hiện ở cô mộ đáy biển, vì cái gì cô mộ Tây chu lại có mê cung hòm tinh xảo như vậy, vì cái gì phạt cốt xá lợi trong Quảng Tây phù đồ “Kính nhi cung” lại biến thành xà mi đồng ngư, lý do rất đơn giản, bởi vì những nơi này, Ông Tàng Hải đều đã đi qua.

Chỗ mắt của Xuất thủy long bình thường đều là nơi con rồng tàng phong tụ khí, là nơi có xây dựng kiến trúc hoặc lăng mộ, tuy rằng bây giờ chưa biết đem xà mi đồng ngư đặt ở đó có tác dụng gì, theo như lệ thường thì là ẩn phong thủy, cái phong thủy tuyến đại long đầu này, là vì núi Trường Bạch có đầu rồng mà sắp xếp. Hết thấy bố trí này đều vì Vân Đỉnh Thiên Cung, khó trách hần mê muội đến vậy, hần đã bỏ tâm huyết thật quá lớn.

Tàng tuyết vùi thiên cung, rốt cuộc đã mai táng người như thế nào?

Ông lão xem tôi xuất thần, đại khái không biết tôi suy nghĩ cái gì, liền đứng dậy, đem tạp chí nhét vào trong tay tôi, rồi ngoắc tính tiền. Tôi mãi nghĩ chưa kịp phản ứng lại, chờ đến lúc tôi nhớ ra cần hỏi cách nào liên hệ với hần, hần đã đi khỏi quán trà, tôi đuổi theo ra, nhìn thấy hần đem kính mắt tháo ra, tôi vừa nhìn rõ hình dáng ngũ quan của hần, lộp bộp một tiếng, người không khỏi đứng hình.

Chỉ thấy một đường rãnh đáng sợ trên khóe mắt, xẹt qua mũi, sang khóe mắt bên kia, xương mũi có một chỗ lõm xuống, tựa hồ bị một vũ khí lợi hại xẹt qua. Tôi nhìn thấy ánh mắt hẩn, rất dọa người, quên luôn đuổi theo, kết quả đám người bọn họ lên xe đi rồi. Tôi nhớ lại, cảm giác ông lão này cách nói năng không tầm thường, hơn nữa mười phần trung khí, thật có thể là người hôm nay lão Hải nói, Trần Bì A Tứ!

Vừa rồi vừa ăn vừa nói chuyện về hẩn, hiện tại ngay tại quán trà đưng mặt, chuyện này cũng ảo quá đi. Tôi nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy lão Hải mặc danh kỳ diệu đến Hàng Châu cùng tôi nói chuyện ngày xưa có điểm khác thường, nói không chừng ông lão này cùng lão Hải có liên quan gì? Bày ra những chuyện như vậy dù dồ tôi nhập cuộc? Ông già này nhìn qua có chút xảo trá, cần phải đề phòng mới được.

Tôi thảm mắng, không biết diễn một màn này nhằm mục đích gì, trong lòng nảy sinh nghi hoặc, nhớ lại tự thuật của lão Hải, Ông lão Trần Bì A Tứ này không phải đã mù sao? Như thế nào còn nhìn thấy được, hơn nữa nói chuyện mười phần trung khí, đâu giống người 90 tuổi. Có điều nghĩ thông suốt trận Đại đầu tiềm long, trong lòng thư thái rất nhiều, những cảm giác không tốt kia cũng toàn bộ biến mất, tôi kết luận đã hết chuyện, trở về đuổi thẳng tay chân để nguyên quần áo ngủ một giấc.

Tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, nhìn cái thiệp mời, mẹ ơi, hội họp gì thì cũng đã muốn xong hết rồi, gọi điện thoại cho lão Hải, hẩn nói cũng không có gì, chỉ nói cái con cá kia không có ai mua, lòng tôi mừng rỡ, đưa ngọc mới đi mua thứ này nha, trao đổi vài câu, nghe giống như ở đầu dây bên kia lão Hải rất bận rộn, xem ra khách mua hàng không ít, sẽ không cùng hẩn dài dòng. Buổi chiều tôi không ra cửa hàng, muốn đi quán trà đãi người nọ, người của cửa tiệm Tam thức bỗng nhiên gọi tới, nói có người tìm.

Trong lòng tôi phân vân không biết có phải lão Dương lại xuất hiện không đây, bất ổn lái xe đi qua, vừa đi vào cửa tiệm, liền thấy một người ngồi trên sô pha dành cho khách, mắt tôi chợt cay xè, nước mắt thiếu chút nữa là rớt, lập tức kêu lớn, “Phan tử!”

§7. Phan Tử

Tôi cùng Phan tử ở cửa hàng của Tam thúc nguyên một buổi chiều, kể cho nhau một chút về tình hình của mình.

Nguyên lai trước lúc tôi đi Hải nam Phan tử đã khôi phục lại ý thức, nhưng lúc ấy tôi đi quá nhanh, để di động lại bệnh viện, sau khi tôi rời bệnh viện không liên lạc được.

Phan Tử thể chất tốt, khôi phục rất nhanh, cho dù như vậy hẳn vẫn phải nằm trên giường hẳn một tháng, chờ lúc hẳn có thể xuống dưới tìm chúng tôi, lại không liên hệ được bất cứ người nào. Tính ra đúng thời điểm đó tôi đang ở Thiểm Tây, mà Tam thúc càng không cần nói, cả thế giới đều đang tìm hẳn.

Tôi nhìn thấy trên cánh tay Phan tử quần miêng vải đen, liền hỏi hẳn dùng làm gì? Hẳn nói Đại Khuê dù sao cũng là huynh đệ, chuyện không may xảy ra trong mộ thất, giờ để tang cho hẳn trong lòng cũng thoải mái một chút, hẳn nhắc làm cho tôi nhớ, nhớ tới đoạn thời gian đi Sơn Đông kia, trong lòng cũng dâng lên thổn thức, nói thế nào, chuyện đó nguyên nhân cũng do tôi, nếu lúc đó tôi không nhiều chuyện, đem sách lựa cho Tam thúc xem, tình hình của mọi người so với hiện tại sẽ rất khác.

Phan Tử thấy tôi sắc mặt biến hóa, đoán được tôi đang nghĩ cái gì, an ủi tôi một chút nói: “Tiểu Tam gia, chúng ta cùng đi trên một chiếc thuyền, vì sự cố mà tránh không thoát, không trách người khác được.”

Tôi thở dài, lòng nghĩ người nói thật đơn giản, người bị chết là Đại Khuê cũng không phải người.

Thổn thức một trận, tôi lại đem chuyện gần đây nhất của mình nói cho Phan Tử, hẳn nghe mà mặt mày nhăn nhó, khi nghe đến điều tôi và Muộn Du Bình phát hiện, hẳn biến sắc, lắc đầu nói hẳn cùng Tam Thúc làm việc nhiều năm như vậy, hẳn có thể khẳng định Tam thúc tuyệt đối không phải loại người đó, bảo tôi đừng nghe người khác nói lung tung.

Phan Tử đi theo Tam thúc nhiều năm, tình cảm sâu đậm, do đó tự nhiên có chút khó chấp nhận, tôi không nói thêm gì, chuyển sang chuyện khác, hỏi hẳn có tính toán gì không.

Phan Tử nghĩ một lát. Nói hẳn vốn tính trở về Trường Sa tiếp tục làm việc kiếm cơm, nơi đó sinh ý của Tam thúc đều còn cả, người ở đó hẳn đều biết, trở về không sợ không có việc gì làm. Hiện tại vừa nghe tôi nói như vậy, hẳn cảm thấy việc này sự tình không đơn giản, chỉ sợ không điều tra rõ không thể yên tâm được.

Tôi gật đầu, tuy rằng nơi này tôi cơ bản đã điều tra qua, nhưng là Phan Tử

cùng Tam thúc quan hệ không giống nhau, có rất nhiều quan hệ của Tam thúc hẳn biết mà tôi không biết, hẳn có thể đi điều tra thì không còn gì tốt hơn.

Phan Tử gọi vài cú điện thoại, đôi phương đều bảo hẳn chờ tin tức, tôi nghĩ phải chờ đợi ít nhất cũng tám chín ngày, không nghĩ mới năm phút đã có điện thoại trở lại. Phan Tử nghe xong, cau mày nói với tôi: “Tiểu Tam gia, chỉ sợ cậu phải đi cùng tôi một chuyến.”

Tôi ngẩn người, lòng nói sao lại thế này, không lẽ xảy ra chuyện gì.

Phan Tử nói tiếp: “Tam gia tìm một người ở Trường Sa, nhắn một lời với cậu. Có điều họ muốn trực tiếp nói chuyện, người bên kia bảo tôi mang cậu đến.”

“Tam thúc để lại lời nhắn cho tôi cho tôi?” Tôi cơ hồ nhảy dựng lên, cũng không phải là tôi ít liên lạc với Trường Sa quá. Thế nhưng tại sao đến giờ mới có người nói chuyện này?

Biểu tình Phan tử rất nghiêm túc, không nghĩ đến việc giải thích cho tôi hiểu, nói luôn: “Bên kia rất gấp, cậu xem thế nào, khi nào thì có thể xuất phát?”

Phan Tử vô cùng khẩn cấp, tôi mơ hồ thấy sự tình không đơn giản, nhưng cũng nghĩ tới hẳn nóng ruột như vậy, kết quả bạn đêm chúng tôi bắt luôn một chuyến xe lửa đi Trường Sa, cái gì cũng chưa chuẩn bị.

Lên xe lửa xong. Tôi hỏi Phan Tử, việc gấp còn đi xe lửa, không phải rất buồn cười sao?

Phan Tử hờn vía không rõ đang ở nơi đâu, chỉ vồ vồ tôi nói chờ lát nữa sẽ biết. Tôi nhìn trán và cổ hẳn toàn mồ hôi, lại càng thấy kỳ quái. Lòng nghĩ hẳn rốt cuộc là khẩn trương cái gì.

Xe lửa xuất phát từ Hàng Châu, tới một cái ga khác cũng ở Hàng Châu. Ba giờ sau tới trạm Kim Hoa, đúng lúc tôi đã nhắn nhin không được rất muốn hỏi cho ra lẽ, đột nhiên xe lửa tạm thời ngừng lại.

Đường sắt mà tạm thời dừng xe là thường hay có việc đột ngột, lúc mua vé tàu tôi đã thắc mắc, ít nhất cũng phải đi tàu tốc hành chứ, tại sao lại lên cái con lừa sắt cũ kỹ này, nhưng Phan tử căn bản không thèm để ý, hiện tại xe lửa dừng lại, trong lòng tôi bực bội thậm mắng, giữa đường dừng xe, dừng chết cậu!

Không nghĩ tới xe mới dừng lại, Phan Tử liền vồ vai ý bảo tôi theo hẳn, tôi đứng lên muốn hỏi hẳn đi đâu, đột nhiên hẳn lặn một vòng qua cửa kính ra ngoài xe lửa.

Tôi bất ngờ quá chửi một tiếng, người trong xe vừa thấy cũng đều hoảng

sợ, đứng hết lên xem, Phan Tử ở bên ngoài kêu to: “Tiểu Tam gia cậu còn chờ cái gì, mau xuống dưới!”

Tôi nhìn bốn phía, tất cả mọi người đều đang nhìn mình, lòng nói cái tên này muốn cả hai lên trang nhất báo ngày mai đây, cắn răng một cái cũng lăn ra ngoài.

Xe lửa rất cao, tôi bị té ngã xuống dưới, ngã lên vệ đường, Phan Tử chạy đến nâng dậy rồi kéo tôi chạy một mạch.

Chúng tôi chạy đến ruộng hoang gần đó, men theo bờ ruộng, sau đó chạy ra đến đường lớn, nơi đó có một chiếc xe nhỏ đợi chúng tôi, Phan Tử đẩy tôi vào, xe lập tức khởi động.

Tôi mệt đến thở dốc, chờ xe đi được một lúc mới hoãn lại được, mắng: “Cậu con mẹ nó làm cái gì mà chạy như bay.”

Phan Tử cũng mệt mỏi quá, thấy bộ dáng tôi, cười nói: “Đừng nóng giận, tôi cũng là lần đầu chạt vật như vậy.”

Nói xong hắn nhìn ra đằng sau xe, một mảnh tối đen, hình như không có người đuổi theo.

Tôi nghe không hiểu, xem ra việc này hắn đã lên kế hoạch, vội hỏi hắn chuyện này là sao, hắn châm một điếu thuốc, dùng giọng Trường Sa nói: “Trên xe kia cấp có cảnh điệu, Tam gia hắn không ở, Trường Sa kia cấp ô tiêu ba công, lý bang lão quan thần ra quý lão Nhị liệt.

Câu này nghĩa là trên xe lửa có cảnh sát, Tam thúc tôi không có ở Trường Sa, sinh ý bên Trường Sa gặp loạn thất bát tao, có người làm khả năng là người của cảnh sát.

Thời điểm nói chuyện ánh mắt hắn liếc liếc người lái xe, tôi ý thức được lái xe này là người thuê tạm, không gặng hỏi, trong lòng rối bời, tôi đây hiện tại biến thành cái gì, tôi không phải thành đào phạm à.

Ông nội ơi, năm đó rốt cuộc sao lại thế này? Mấy tháng trước tôi còn là tiểu thương đường đường chính chính, đột nhiên biến thành tên trộm mộ chạm mặt với bánh tồng, hiện tại lại thành đào phạm, cuộc sống thực sự rất ư kịch tính...

Xe chạy đến một thị trấn nhỏ gần Kim Hoa, chúng tôi xuống xe thanh toán tiền. Phan Tử mang tôi đi tùy tiện mua vài bộ tây trang cũ, soi gương tự ngắm, có vẻ keo kiệt, sau đó lại chạy tới nhà. Chuyến xe lửa vừa này chúng tôi nhảy xuống, dừng tạm thời nên bây giờ mới thấy đến trạm này.

Chúng tôi lên xe một lần nữa, lần này mua giường nằm, Phan Tử nhìn trần xe, rõ ràng trầm tĩnh lại, nói: “Vừa rồi cảnh sát hắn là đã xuống trạm Kim Hoa, hiện tại hai đầu đường cao tốc tỉnh đều có người, bọn họ tuyệt đối

không thể tưởng chúng ta lại một lần nữa lên xe lửa.”

Tôi lần đầu tiên làm đào phạm, tay chân cũng không biết đặt vào đâu, cơ hồ khẩn trương đến phát run. Nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này, tại sao chúng ta bị cảnh sát theo dõi? Tôi cũng không làm... Á không đúng, phải nói chuyện tôi làm người bình thường không ai phát hiện ra mà?”

“Tôi cũng không biết,” Phan Tử nói, “Buổi chiều tôi gọi điện thoại đến ngân hàng tư nhân của chúng ta ở Trường Sa, kết quả lão bản kia vừa nghe giọng tôi, chỉ nói hai câu. Thứ nhất bảo tôi mang cậu đến Trường Sa, Tam thúc có chuyện để lại, hai là trên đường cẩn thận cảnh sát, sau đó gác máy, lão bản này là đồng bọn hợp tác 30 năm với Tam thúc, tuyệt đối đáng tin tưởng, tôi nghĩ một chút, Hàng Châu tôi không quen, chần chừ nhỡ xảy ra chuyện, thế nào cũng về Trường Sa trước rồi nói.”

Hắn thấy tôi lo lắng, lại nói: “Tôi lên xe lửa liền phát hiện mấy cảnh sát vận thường phục. Liên liên hệ một người bạn, gọi chiếc xe, bảo hắn theo đường ray chạy xe, vừa xe lửa dừng, tôi nhìn thấy lái xe cho chúng ta tín hiệu, biết cơ hội tới, cho nên mới kéo cậu xuống dưới, dọc đường không tiện nói chuyện trước mặt người lái xe.”

Có điều chuyện này với chúng ta không ảnh hưởng lớn, sự tình ở Trường Sa chúng ta không có liên quan nhiều, khẳng định là họ muốn bắt được con cá lớn ở Trường Sa, chúng chỉ là tôm tép nhỏ, cậu không cần sợ hãi, chuyện này với cậu không liên quan, nhiều nhất chính là một cái bé như hạt tiêu.”

Tôi nghe xong hơi thoải mái một chút, vừa định cảm ơn trời đất, không nghĩ tới hắn lại nói: “Trường Sa nếu xảy ra chuyện, thiên ti vạn lữ, Tam gia khẳng định không thoát được có liên quan, lão bản kia cũng không nói rõ ràng, con mẹ nó không biết là sự tình gì, kỳ thật chúng tôi vài năm nay đã muốn rất kín kẽ, cơ hồ cũng không trực tiếp hành động, sự tình trước kia cũng không có khả năng ảnh hưởng lớn, thật sự là nghĩ không ra.”

“Vậy cậu bây giờ tính sao?” Tôi thử dò hỏi, tôi cũng không muốn chết không minh bạch a.

Phan Tử nói: “Chúng ta không thể trực tiếp đi Trường Sa, xuống xe ở Chiết Giang, sau đó đi đường dài đến ngọn núi cạnh Trường Sa, Tam gia ở bên ngoài có mấy cái sinh ý nhỏ, nơi đó có người đón sẵn, lúc đó đến gặp lão bản ngân hàng tư nhân kia.”

Tôi gật gật đầu, lúc này xe lửa đã đến một cái trạm, khách bắt đầu lên, gian giường nằm của chúng tôi có thêm một người, Phan Tử nháy mắt ra dấu, tôi lập tức nói sang chuyện khác.

Trò chuyện một lúc, tôi bất tri bất giác đã nói đến chuyện của Trần Bì A Tứ, người này rất có danh tiếng ở trường Sa, Phan Tử đã từng nghe qua tên

hắn, nói với tôi: “Người này ở đó cũng có sinh ý của chính mình, nghe nó từ khi mù không trực tiếp làm nữa, sau khi kết thúc cách mạng văn hóa thu thập vài tên đồ đệ bán bán bảo vật cho người ngoại quốc, người này thực lợi hại, mấy tên đồ đệ làm cùng hắn đã bị người ta bắn chết hết, hắn còn tiêu dao bên ngoài, đồn đãi rất nhiều, tốt nhất nên tránh xa hắn một chút.”

Tôi nghĩ lại bộ dáng Trần Bì A Tứ, không giống người mù, càng dưng lên cảm giác kỳ quái.

Chúng tôi dựa theo kế hoạch của Phan Tử, nhiều lần đổi phương tiện, đi vào vùng Phúc Thọ phụ cận Trường Sa, nơi đó quả nhiên là địa phương đẹp, ven đường phong cảnh mê người, Phan Tử nhiều năm làm việc ở đây nên đã quen, chúng tôi đi vào trấn, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng đi vào một gian hàng buôn tẻ, phô ra mặt ngoài thì là cửa tiệm buôn bán máy tính cũ, đi vào trong thì có một gian nhỏ, mở cửa tiếp tục hướng đi mở ra không gian sáng hơn, hai cửa tiệm quay lưng vào nhau tạo ra một đạo khe hở đại khái có thể cho hai người đi song song một cách thoải mái, mặt trên ngõ kéo vải che mưa, hai bên đặt một loạt giá để hàng, tất cả đều là vàng mã.

Có người đang ở đó chọn hàng, người phụ trách nhận ra Phan Tử, thấy hắn đi lại, lập tức buông đồ trên tay xuống, nắm lấy Phan Tử nói: “Làm sao giờ mới đến? Chuẩn bị cơ bản xong đâu đấy rồi, các cậu khi nào thì đi?”

“Chuẩn bị? Cái gì vậy?” Phan Tử ngây ra một lúc, vẻ mặt mê mang.

Người nọ cũng ngây ra một lúc: “cậu không biết?”

Phan Tử quay đầu nhìn tôi, tôi trừng mắt liếc hắn một cái, lòng nói cậu nói chuyện thì nhìn tôi làm gì? Hắn lại quay đầu hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Người nọ nói: “Tam gia phân phó, trang bị cho năm người làm việc chung mà? Cậu không biết à?”

§8. Đội nhóm mới

Phan Tử nhíu mày nói: “Sao tôi không biết gì cả? Tam gia có về qua à? Phân phó khi nào vậy?”

Người nọ nhìn bộ dáng hai chúng tôi, còn tưởng Phan Tử trêu đùa hấn, nhún vai cười nói: “Hai cậu còn giả ngu à, đồ nghề cho các cậu cũng chuẩn bị xong hết rồi, cậu còn không hiểu cái gì?”

Phan Tử nổi nóng, mắng một tiếng: “Tôi lừa ông làm gì? Tam gia nói thế nào, nói khi nào?”

Người nọ thấy phản ứng của chúng tôi, mới hiểu chúng tôi thực sự không biết, biểu lộ kỳ quái, nói: “Cụ thể ra sao tôi không rõ, tôi cũng nghe từ lão bản ngân hàng thôi, hấn đang ở phía sau, các cậu đi mà hỏi.”

Phan Tử hét lớn một tiếng, kéo tôi chạy xuyên qua ngõ, cuối đường có cánh cổng sắt, không khóa, đẩy ra, bên trong là một văn phòng đơn giản, một bên là sofa cho khách, tôi nhìn thấy bên trong có cái đầu bóng lưỡng của một người đàn ông trung niên đang hút thuốc. Nhìn thấy chúng tôi tiến vào, liền dập tắt điếu thuốc, đứng dậy.

Phan Tử đánh tiếng, “Sở ca.” Thái độ lập tức biến thành cung kính, tôi lập tức hiểu ra đây chính là người Tam thúc để lại lời nhắn.

Hấn nhìn Phan Tử rồi nhìn tôi, nói: “Như thế nào bây giờ mới đến, chờ các cậu hai ngày rồi.”

Phan Tử đem sự tình trên đường nói với hấn, không đợi hấn phản ứng, vội vã hỏi: “Sở ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chúng ta làm sao trêu chọc đến cảnh sát?”

Sở ca không nhanh không chậm nói: “Trước tiên đừng hoảng hốt, không có xảy ra việc gì, đây là ý của Tam gia cậu, hấn bảo tôi đem tin về vài vụ buôn bán mấy năm trước rò rỉ ra ngoài. Cho bọn cảnh sát bị kích động, hiện tại phía cảnh sát đã lập tổ chuyên án. Tôi cũng không biết hấn có dụng ý gì, có điều xem ra để gây chướng ngại cho một nhóm người khác.”

“Một nhóm người khác?”

“Đúng, bởi vì chiêu này, hiện tại toàn bộ thị trường đồ cổ đều bị liên lụy. Phàm những người có quan hệ buôn bán với Tam thúc đều bị theo dõi, cứ như vậy, không chuẩn bị người trước tiên, hiện tại sẽ rất khó triển khai hoạt động. Tam thúc nói các cậu phải tranh thủ thời gian.”

Tôi nhìn Phan Tử, cũng không phải không hiểu ý tứ trong lời nói của ông đầu bóng lưỡng, hỏi “Thời gian nào?”

Đầu bóng lưỡng nhún vai, tỏ vẻ hấn cũng không biết. “Tam thúc cậu là

người từng trải, hẳn có tính toán của hẳn tôi nhìn không ra.”

Phan Tử hỏi hẳn “Vừa rồi nghe Cửu tứ bên ngoài nói, cái gì mà trang bị đã chuẩn bị xong, nói là ngài an bài, chuyện này là sao?”

Sở ca nói: “Vừa rồi nói, chỉ cần tôi đem tin tức lộ ra, phạm là người trong hàng, vô luận là hành động gì cũng khó khai triển. Cho nên Tam gia cậu nói tôi trước lúc tung tin ra, đem tất cả những việc cần chuẩn bị làm xong, vì thế tôi đã mua xong trang bị từ thời gian trước, nếu hiện tại đi mua, người quen mặt cũng không ai dám ra tay, ngay cả Sạn đầu mua một cành cây cũng không được.”

Tôi hỏi: “Nhưng là mua các trang bị làm gì? Chúng ta lại tính đi nữa?”

Sở ca nói: “Đây là nguyên nhân Tam thúc tiện thể nhắc cho cậu,” Hẳn bảo chúng tôi ngồi xuống: “Kỳ thật Tam thúc cậu lúc chuẩn bị, ban đầu không có tính phần của cậu, nói cách khác, hẳn chuẩn bị 5 phần trang bị, trong đó một phần là cho chính hẳn.”

Hẳn dừng một chút, lại nói: “Có điều thời điểm hẳn gọi điện cho tôi có nói, việc hẳn làm, cũng không phải chỉ có một người, còn có người cùng hẳn tranh đoạt, đối phương cũng không phải tay mơ, cho nên nếu hẳn chưa về, phần trang bị đó cho cậu dùng, cho dù như thế nào, không thể để cho nhóm người đó đến trước.”

Một nhóm người khác? Tôi bỗng nhiên nghĩ tới A Ninh và cái công ty kia, chẳng lẽ Tam thúc ở hải đảo lấy đồ lặn của bọn họ, chính là vì nguyên nhân này?

Phan Tử hỏi: “Tam gia có nói nhóm người đó là loại người gì không?”

Đầu bóng lưỡng lắc đầu nói: “Không có, có điều tôi nghĩ Tam gia bây giờ đã rơi vào tay bọn họ, bằng không hẳn đã sớm xuất hiện, đáng tiếc chúng ta hiện tại cái gì cũng không biết, bằng không tôi nghĩ bọn họ đến đây làm lớn, chúng ta cũng không làm gì được.”

Tôi thàn than một tiếng, đầu bóng lưỡng kia lại nói” Nơi các cậu cần đến, là Cát Lâm núi Trường Bạch sơn mạch của Hoàng Sơn, địa phương cụ thể chỉ có dùng điểm tọa độ để xác định, nhưng tôi đã chuẩn bị người dẫn đường cho các cậu rồi.”

Núi Trường Bạch mà hẳn nhắc đến, trong trí nhớ tôi hiện ra những chi tiết có liên quan đến núi Trường Bạch, chỉ có Uông Tàng Hải Vân Đỉnh Thiên Cung, không thể nghi ngờ, sơn mạch Hoàng Sơn gì đó, chắc chắn là chỗ đặt Vân Đỉnh Thiên Cung.

Chính là, vì cái gì tôi phải đến nơi này? Không có lý do gì để tôi phải đến loại địa phương kỳ lạ này cả, mà giờ còn là mùa đông?

Đầu bóng lưỡng thấy sắc mặt tôi biến hóa liên tục, đột nhiên thở dài, nói: “Nói thật tôi cũng rất khó hiểu, có điều suy xét cẩn thận, kế này là điều duy nhất các cậu có thể làm, nghe theo Tam gia các cậu chuẩn bị tốt để xuống dưới đất đi, dùng tài năng tìm ra manh mối. Bằng không, tôi chỉ sợ Tam thúc cậu không qua được cửa này.”

Phan Tử vỗ vai tôi, quay đầu tiếp tục hỏi: “VẬY, theo kế hoạch của Tam gia, bước tiếp theo chúng tôi nên làm thế nào?”

Đầu bóng lưỡng nói: “Các cậu tổng cộng năm người, trước tiên lên xe lửa đi Cát Lâm, hành lý chúng tôi sẽ có biện pháp để mang đến bên kia, trên cơ bản tất cả đều đến được nơi cần đến.”

Tôi và Phan Tử liếc nhìn nhau, Cát Lâm, xem ra không muốn đi núi tuyết cũng không thể.

Đầu bóng lưỡng nói hẳn sẽ phụ trách chi tiết toàn bộ chuyến đi, cho nên chúng tôi không cần lo lắng, chỉ cần chú ý, cẩn thận trên đường đừng cho cảnh sát tóm được là đến nơi, thời gian trôi thật nhanh, nghỉ ngơi một đêm ở Trường Sa, ngày mai hẳn đưa chúng tôi ra ga, vé xe ngay cả đồ rửa mặt cũng gói ghém chuẩn bị rồi. Kế hoạch chi tiết, ba người còn lại đều biết, có thắc mắc chỉ cần ngày mai đến nơi hỏi bọn họ.

Năng lực làm việc của ông đầu bóng lưỡng hiệu quả ngoài dự kiến, lời Tam thúc nhờ hẳn truyền và kế hoạch lúc này đây, chỉ sợ đã chuẩn bị trong thời gian rất dài. Không biết mục đích của hẳn rốt cuộc là cái gì?

Chúng tôi lại hỏi chút vấn đề, đầu bóng lưỡng nói chỉ biết đến thế, không hơn, nhưng nghe khẩu khí của hẳn, Tam thúc an bài chu đáo vô cùng, những lúc này thể hiện kinh nghiệm của người từng trải có khác.

Chúng tôi theo đường cũ đi ra, tôi nhìn thấy cửa hàng bên ngoài đang đóng gói rất nhiều đèn pin, Phan Tử nói cho tôi biết, đồ vàng mã giấu bên trong, bình thường cảnh sát kiểm tra, đóng gói như vậy là tra không được. Đầu bóng lưỡng nói trang bị cho chúng tôi đi Cát Lâm, hẳn là chính là thông qua phương thức này.

Phan Tử là địa đầu xà nơi này, chạng vạng tôi cùng hẳn đi ăn bánh bột Trường Sa, tôi đến Trường Sa không phải một lần hai lần, nên cũng không cảm thấy mới mẻ, chúng tôi vừa ăn vừa thảo luận tin tức nhận được hôm nay, Phan Tử suy nghĩ nửa ngày, nói với tôi: “Tiểu Tam gia, tôi nghĩ trước nghĩ sau, tóm lại cảm thấy điều cậu nói với tôi, cái công ty chuẩn bị cho các người đi Tây Sa rất đáng nghi, con mẹ nó nhóm người Tam gia nói đến có thể hay không chính là bọn họ?”

Tôi nói “Điều này tôi đã sớm nghĩ tới, nhưng tôi cảm thấy vấn đề không phải công ty kia, mà ở chỗ người đứng sau bọn họ, chúng ta cũng đừng nghĩ

nữa, dù sao đi tới nơi kia, chúng ta không tìm thì bọn họ cũng tìm tới cửa. Chính là, Sở ca kia có phải người đáng tin tưởng hay không?”

Phan Tử nói: “Tiểu Tam gia, cậu đừng xem thường tôi tham gia quân ngũ, nhìn người rất chuẩn, người này cậu tuyệt đối yên tâm, tôi lo lắng là, ông ta nói chúng ta đi năm người, ba người kia không biết là hạng nhười gì.”

Tôi nói: “Tam thúc an bài chắc sẽ không sai.”

Phan Tử lắc đầu nói: “Khó nói, Tam gia thường xem thuật nhìn người một năm 365 ngày đều xem, thiếu một ngày cũng không được, con người lúc nào cũng biến hóa, bạn cậu không gặp một tuần, nói không chừng lần sau gặp đã bị hấn hại, đặc biệt nghề này của chúng tôi, nói khó nghe thì là, con mẹ nó đồ lấy được trong tay không làm mất mạng người, coi như hoàn thành, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp được tổ tiên. Tam gia lâu như vậy không trở về, những người làm nơi này, trong lòng khẳng định có thay đổi.”

Tôi nói cậu yêu cầu quá cao cũng không được, chúng ta thôi cứ từng bước mà làm đi.

Trên đường về buổi tối trời hơi lạnh, ăn xong không ai nói gì trở về chỗ trước kia của Phan Tử ngủ một giấc, sáng dậy mặt trời lên cao mới ăn điểm tâm, đầu bóng lưỡng lái xe đón chúng tôi, tôi đi rút ít tiền mặt, từ xa nhìn vào trong xe, phát hiện chỗ ngồi trên xe đã có một người.

Nhìn kỹ, phát hiện là một lão già, người nhìn rất quen mặt, dường như đã gặp qua, nhưng lại không nhớ ra.

Tôi cũng không để ý, cùng Phan Tử vừa đùa giỡn vừa đi tới, lại gần mới thấy rõ người trên xe.

Lão già kia, xem thân hình giả dạng cổ quái, không ai khác ngoài Trần Bì A Tứ tôi đã gặp ở quán trà Nhị thúc!

Miệng tôi mở lớn cổ thì như bị cứng ngắc, lòng nói hấn ngồi ở trong xe làm gì? Không lẽ nào lão già này cũng là một trong năm người? Sẽ không thái quá như vậy đi?

Phan Tử lúc này cũng thấy được, than một tiếng, cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Đầu bóng lưỡng bảo chúng tôi nhanh lên xe, chúng tôi mang vẻ mặt khó hiểu trèo lên xe, Phan Tử biết Trần Bì A Tứ, lên tiếng chào hỏi, ông lão nhắm mắt dưỡng thần, chỉ thoáng gật đầu, Phan Tử lập tức chuyển sang phía đầu bóng lưỡng đang lái xe, dùng khẩu hình miệng hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì?

Đầu bóng lưỡng bất đắc dĩ cười, dùng khẩu hình miệng trả lời hấn cũng không biết, là sắp xếp của Tam gia.

Không thể nào, lòng tôi nói, lão gia hỏa này không phải người mù sao, hơn nữa tuổi sơ với tôi và Phan Tử cộng lại còn lớn hơn, thể loại của Tam thúc cũng thật đa dạng.

Chúng tôi trong lòng bất an cứ thế tiến vào ga, tôi ngẫm tính toán, người đầu tiên Tam thúc an bài cho chúng tôi là một lão già gần trăm tuổi kia, người thứ hai phỏng chừng cũng là thể loại không ngờ tới, có khi lại là phụ nữ có thai hoặc người tàn tật ngồi xe lăn không biết chừng.

Chẳng lẽ Tam thúc đang thử quyết tâm của chúng tôi sao?

May mắn là Trần Bì A Tứ thân thể thật vững chãi, chấp tay sau lưng đã đi xuống xe, đầu bóng lưỡng đối với hấn rất mực tôn kính, giúp hấn vác hành lý, chúng tôi vì để dễ dàng ứng biến, mua vé giường nằm, một phòng có thể ngủ sáu người, vừa lúc một cái giường có thể để hành lý.

Chúng tôi đi vào phòng của mình, tôi nhìn quanh, thấy Bàn Tử đang ngồi ăn mì ăn liền, nhìn thấy tôi, hấn nhướn mi, kinh ngạc nói: “Con mẹ nó, lại là ngươi?”

Tôi nhất thời cảm thấy đau đầu, trong lòng lộ bộp, lòng nói Tam thúc sao lại chọn hấn, thật giống đội ngũ ngày trước đi? Lập tức nhìn lên phía trên Bàn Tử, quả nhiên, một đôi mắt lạnh lẽo không chút gợn sóng đang nhìn lại mình.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, Muộn Du Bình nheo nheo mắt nhìn tôi, xong chuyển qua nhắm mắt ngủ.

§9. Cửu Long sĩ thi

Đầu bóng lưỡng cho chúng tôi biết kế hoạch là đi theo tuyến đường du lịch, từ Trường Sa tới trước Sơn hải quan, sau đó đổi xe đến Đôn hóa, toàn bộ hành trình đi bằng xe lửa, toàn bộ chuyến đi mất thời gian hai ngày, trải qua gần 3000 km. Đoạn thời gian này, chúng tôi không được làm gì, chỉ có thể dùng điện thoại di động và tạp chí giết thời gian.

Tôi đem chi phiếu của khối mắt cá cho Bàn Tử, hấn nhìn tôi rất vui vẻ. Thấy hấn tâm tình thoải mái, tôi liền vụng trộm hỏi, vì sao lại muốn đi chuyến này?

Bàn Tử nói với tôi, chuyến đi này, có một số việc không có người làm cùng thì không thể. Tỷ như đổ cái đầu lớn trong thâm sơn rừng già, đi một mình tuyệt đối không xong, thứ nhất trang bị mang theo rất nhiều, thứ hai đồ tốt nhiều quá một mình mang ra thì không hết. Loại cổ mộ này bên trong cực đoạn hiểm ác, người có thể đổ một cái mà còn sống sót đi ra là may mắn rồi, còn đi vào thêm hai ba lần nữa, chỉ sợ ai cũng không tình nguyện. Cho nên, loại tình huống này, sẽ có một người đứng ra dẫn đầu, thời hậu cổ gọi là “Tróc đầu”, từ thời dân quốc gọi là “Giáp lạt ma”.

Giáp lạt ma, trong tay có các hạng mục, sử dụng để chiêu mộ kỳ nhân dị sĩ, đội khảo cổ thời kỳ giải phóng cũng dùng cùng loại chiêu số tìm đến người tài ba dị sĩ.

Giáp lạt ma lúc này là ông đầu bóng lưỡng. Đầu bóng lưỡng kia quan hệ rất rộng, quen biết cả Bàn tử là dân trộm mộ Bắc phái, mà Bàn Tử rất nhiều nơi cần hấn, vậy mà lúc được gọi, hấn liền lên ngay xe lửa này. Về tình huống cụ thể như thế nào, theo lệ thường, không phải chuyện Giáp lạt ma để lộ ra, người khác mà biết được, có khả năng khiến cho nội tình hỗn loạn. Cho nên khi tôi hỏi chuyện Tam thúc, Bàn Tử đầu thẳng diêu, nói “Bà nội gấu, người còn hỏi ta, Bàn tử ta mà biết việc này cùng Tam thúc chó má của người có quan hệ, cho thêm tiền ta cũng không làm.”

Lòng tôi thờ dài, tâm nói Muộn Du Bình kia tất nhiên cũng do Đầu bóng lưỡng liên hệ, phỏng chừng hỏi cũng không ra cái gì. Nơi này người hiểu rõ nhất, trừ bỏ tôi cùng Phan Tử, chỉ còn Trần Bì A Tứ.

Muộn Du Bình trước sau giữ một vẻ sầu muộn, không cùng tôi chào hỏi, ở yên một chỗ ngủ gà ngủ gật. Tôi tỏ vẻ ân cần hỏi chuyện hấn một chút, nói vài câu phát hiện hấn căn bản không nghe thấy. Bàn Tử bảo tôi đừng hao tổn khí lực làm gì, từ khi lên xe hấn chỉ có ngủ và ngủ.

Xe lửa xuất hành, tôi cùng Bàn Tử và Phan tử rủ nhau chơi bài, đánh bài cho mau hết thời gian. Tôi vừa chơi vừa để ý Trần Bì A Tứ Trần, ông già này từ khi lên xe không hề nói chuyện, Phan Tử nói gì hấn gần như chỉ ừ

một tiếng, xe lửa vừa rời ga liền tự mình đi ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa trở về, Bàn Tử thấp giọng hỏi tôi, “Này cái lão gầy ấy, nhìn như hai triệu năm trăm tám mươi nghìn tuổi.”

Phan Tử nhỏ giọng nói với Bàn Tử một chút về Trần Bì A Tứ, Bàn Tử nghe được hẳn đã hơn chín mươi, mặt tái đi, nói: “Cậu đừng nói với tôi là lão gia hỏa ấy cũng theo chúng ta lên núi nha, ốm yếu như vậy, đến chỗ đồng không mông quanh tôi sẽ vút hẳn ở đó cho tự sinh tự diệt, ai cũng đừng cản trở, dù sao hẳn đi vào cũng là tìm chết.”

Phan Tử nhanh tay chặn cái miệng đang múa máy của Bàn Tử, nhẹ giọng nói: “Mẹ kiếp cậu nói ít vài câu đi, lão già này rất tinh quái, hẳn mà nghe được đến chỗ đồng không mông quanh chỉ sợ bị hại là cậu.”

Tôi nhớ lại Trần Bì A Tứ, ở trong quán trà tạo cho tôi cảm giác như hẳn là một đại sư quốc học bí hiểm, xung quanh vây một đám người, với thế lực và tài nghệ như vậy, hơn nữa đã lớn ngàn ấy tuổi, tại sao lại theo hội Giáp lạt ma? Không sợ bị chúng tôi hại ư?

Phan Tử cười cười, tiếp tục nói: “Cậu không hiểu sao, chúng ta hiện tại đều đi theo Giáp lạt ma của Tam gia, hẳn dù không phải phương trượng cũng là tiêu sa di, Tam gia không có ở đây, đây là quy củ giang hồ. Hẳn đi vụ này cũng là theo quy củ giang hồ mà đến, cũng không có biện pháp.” Hẳn suy nghĩ, rồi nói tiếp: “Có điều mẹ nó phải cẩn thận lão già này, ở mặt ngoài hẳn tỏ ra một đằng, kỳ thực bên trong, khẳng định đã an bài người của chính mình ở bốn phía.”

Bàn Tử nghe xong mắng: “Ông đây càng không muốn hiểu, Tam gia của cậu cũng thật kỳ lạ? Không thấy quyết định này thêm phiền sao? Cả cậu cũng thế, tôi xem chúng ta tiên hạ thủ vi cường, cứ trói hẳn lại trước rồi làm gì thì làm.”

Phan Tử nhìn phía cửa, nói: “Tôi cảnh cáo cậu đừng xằng bậy. Tam gia đề bạt người này khẳng định có dụng ý, chúng ta nên nể mặt mũi hẳn, dù sao hẳn đã lớn tuổi như vậy, tuổi trẻ có thời điểm lợi hại mấy cũng vô dụng, đến lúc đó mới biết cái gì— Á ...!”

Hẳn còn chưa nói xong, tay của Muộn Du Bình đột nhiên vươn xuống, một phen nắm bả vai Phan Tử, khí lực thật lớn, cơ hồ đem hẳn bóp đau đến đứng dậy.

Phan Tử đang nói biến thành nhe răng trợn mắt, nửa câu sau nói không ra. Chúng tôi đều sững sốt, Phan Tử với Muộn Du Bình tình cảm vốn không tốt đẹp gì, vừa định lên tiếng, cửa kêu khẽ một tiếng, Trần Bì A Tứ đi vào.

Chúng tôi liếc nhìn nhau, cúi đầu tiếp tục chơi bài, giống như cậu học trò nhỏ đang lén lút chơi trong khi học bài thì bị mẹ phát hiện.

Ông lão nhìn tất cả chúng tôi, không nói gì, trở lại giường của chính mình, cũng không biết có phải đang ngủ hay không.

Hắn ở trong này, chúng tôi cũng không dám bàn nhau chuyện gì, đành phải tập trung tinh thần đánh bài. Cứ như vậy thời gian từng chút trôi qua, chập choạng ngày hôm sau, xe lửa của chúng tôi ngừng ở sơn hải quan.

Sơn hải quan là đệ nhất quan trong thiên hạ, có đều cảnh do người dựng, phần lớn trùng tu năm 1986. Chuyến xe lửa tiếp theo của chúng tôi còn hai giờ nữa mới tới, Bàn Tử nói tôi có muốn đi xem xung quanh một chút không, tôi nói trời tối, lại không trăng không sao, xem cái con chim à. Vì thế tất cả chúng tôi cùng vài người khách khác đi nam về bắc trong nhà ga đi tìm phòng đợi.

Hiện tại đúng là đêm trước xuân vận, người rất nhiều, bên trong nhà ga có một mùi khó ngửi, đủ loại người qua đêm trong đó, còn gói to gói nhỏ. Chúng tôi thật cẩn thận theo dòng người đi vào, sợ đụng đến người khác.

Người rất nhiều, đi lại loạn xạ, không lâu sau mấy người chúng tôi bị tách ra. Muộn Du Bình cùng Trần Bì A Tứ đã vọt tới một chỗ rất xa, Bàn Tử dẫm phải chân mấy người, vang lên tiếng mắng mỏ. Tôi nghĩ mọi người không nên đi tách ra, nên giơ tay vẫy vẫy cho họ biết vị trí của tôi, Phan Tử một phen kéo tay tôi lại, đem tôi cúi rạp xuống đến thắt lưng.

Lòng tôi thấy kỳ quái, chợt nghe hắn nói: “Có cảnh sát! Kiểm chế một chút.”

Tôi vừa nghe vừa cúi người chạy sang một bên, trái phải đều là người. Trong dư quang khóe mắt thấy, tại cửa lớn, vài người mang phục trang cảnh sát cùng vài hiệp cảnh đang đứng kiểm tra giấy tờ.

Tôi cúi đầu dùng giọng Hàng Châu nói với Phan Tử: “Không có việc gì, ở Hàng Châu cũng hay xảy ra việc này, kiểm tra chứng minh thôi. Chúng ta không mang trang bị trên người, lại không bị truy nã, sợ cái gì?”

Phan Tử dùng cầm chỉ chỉ mấy người đàn ông không chớp mắt trong đám đông, nói: “Ổ cửa là trông cửa, mặc thường phục nhiều gấp đôi, là đang tìm người. Cúi thấp xuống, đừng cho ai nhận ra.”

Chớp mắt tôi ngẩng đầu lên thì thấy, trong mấy người đó còn có người trông rất quen mặt, người nọ còn nhắm thẳng đến chỗ chúng tôi tìm kiếm. Tôi còn đang cẩn thận nhìn, hắn đã mạnh mẽ đứng lên, chỉ vào chỗ chúng tôi kêu to: “Nơi đó!”

Tôi nhìn thấy người nọ tay bị còng, trong lòng lộ bộ, nhìn kỹ hơn, dựa vào trí nhớ của mình, kia không phải ông đầu bóng lưỡng sao? Như thế nào mới không gặp hai ngày, đã lọt hồ rồi!

“Má nó!” Phan Tử mắng to, kéo tôi nhảy dựng lên bỏ chạy, phía sau đám cảnh sát mặc thường phục đuổi theo, kêu to: “Đứng lại!”

Chúng tôi chạy như bay qua một đám người, dùng sức đẩy họ. Phan Tử một đường đi qua, người toàn bộ đều tránh hết ra, nhưng lúc tôi chạy qua, những người đó đều vây lại. Lòng tôi ai oán, thế này là chuyện quái gì, trông tôi dễ bắt nạt vậy sao?

Mắt thấy phía trước bị chặn, phía sau cảnh sát cũng đến, đột nhiên ba một tiếng, đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu đại sảnh phòng đợi đột nhiên vỡ vụn, ngay sau đó, ba một tiếng lại một đèn vỡ. Tôi thừa cơ đẩy thất lung hai người trước mặt chui qua, vọt vả chạy gần đến vị trí cửa.

Bỗng nhiên, bị một người tóm trở lại, đem tôi kéo đến một bên. Tôi nhìn lại, là Phan Tử, hắn quay đầu, ý là, chúng tôi theo đoàn người chạy ra ngoài.

Đèn huỳnh quang trên đầu ba ba vỡ liên tục, những người đợi xe lửa hoảng loạn, cố tránh mảnh thủy tinh rơi xuống. Lập tức dâng lên tiếng ồn ào, trẻ con kêu khóc, tiếng la hét sợ hãi thành một đoàn, rất nhiều người chạy ra hướng cửa vào, chúng tôi theo dòng người chèo ra ngoài.

Tôi xa xa thấy Bàn Tử đang chạy tới, hướng lại chỗ gần hắn, vừa định hỏi Muộn Du Bình đâu, tên kia đột nhiên nhảy xổ ra như u linh. Bàn Tử hỏi Phan Tử: “Tên Giáp lạt ma kia bị sét đánh trúng rồi, tính sao giờ?”

Phan Tử mắng một tiếng: “Cái con rùa con, bỏ rơi chúng ta ở đây dễ dàng như vậy, con người bây giờ thật con mẹ nó không đáng tin cậy, nếu có cơ hội, tôi xử chết hắn!”

Bàn Tử nói: “Cậu nổi nóng cái gì, cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Phan Tử gãi đầu, hắn cũng không biết giờ nên làm gì cho tốt, đi lại chỗ tôi. Tôi vừa định mắng hắn, Muộn Du Bình vỗ bả vai tôi, nói: “Đi theo ông già.”

Chúng tôi nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Trần Bì A Tứ ở cách đó không xa đang nhìn chúng tôi, bên cạnh còn có thêm vài người trung niên.

Muộn Du Bình nhắm thẳng hướng hắn mà đi qua, chúng tôi lúc này cũng không còn cách nào, đành phải kiên trì đi cùng hắn. Trần Bì A Tứ thấy chúng tôi đi lại, liền ra hiệu cho mấy người bên cạnh. Mấy người kia lập tức tản ra hòa vào đám đông, chính hắn cũng vừa chuyển đầu hướng đám đông đi đến.

Chúng tôi ở trong nhờ đám đông che dấu, rút cục trốn ra khỏi nhà ga sơn hải quan, mò mẫm đi vào một công viên, mọi người dừng lại, nhìn thoáng qua nhau, sắc mặt ai cũng u ám. Lần xuất hành này thật bất lợi, nguyên bản nghĩ chỉ cần dựa theo kế hoạch của đầu bóng lưỡng, chúng tôi có thể không

cần động não mà đạt được mục đích. Không nghĩ tới mới hai ngày, đầu bóng lưỡng thế mà lại bị bắt, còn tự mình dẫn đường cho thiên lôi (cảnh sát) đến đánh chúng tôi, bỏ cả nghĩa khí, cùng ba mươi năm quan hệ thâm giao, xem ra ánh mắt Tam thúc không tránh khỏi sai sót.

Chúng tôi ngồi xôm trong bụi cỏ nghỉ ngơi chốc lát, Trần Bì A Tứ nhìn một lượt, đột nhiên cười lạnh một tiếng, dùng yết hầu khàn khàn nói: “Chỉ bằng mấy thằng nhãi ranh các cậu, còn muốn đi lấy Đông Hạ hoàng đế Cửu Long nâng thi quan, lão già Ngô Tam Tinh hồ đồ rồi sao?”

§10. Doanh sơn thôn

Tâm tình chúng tôi đang cực khó chịu, đột nhiên bị mắng một câu như vậy, lập tức chuyển qua buồn bực. Bàn Tử nhỏ một ngụm, chửi âm lên, nói: “Lão già lời này ông nói sai rồi, con mẹ nó chuyện này không liên quan chúng tôi nha, là ánh mắt của Tam gia có vấn đề, sự tình này có thể trách chúng tôi sao? Lão tử tôi lăn lộn lâu như vậy, lần đầu tiên bị cảnh sát đuổi đầy đường, thực con mẹ nó nín thở.”

Tôi xem hắn nói không biết chừng mực, chạy nhanh đến ngăn lại, nháy mắt ra hiệu, Phan Tử không thể chịu đựng ai nói xấu Tam gia, một hai câu còn nhịn được, lần sau tốt nhất đừng nhiều lời như vậy, bằng không có khả năng xảy ra đánh lộn.

Bàn Tử coi như cho tôi thể diện, ngậm miệng lại châm một điếu thuốc hung hăng đứng dậy. Phan Tử quay đầu hỏi Trần Bì A Tứ: “Trần lão gia, chúng ta cũng coi như từng có quan hệ, hiện tại không phải thời điểm phê bình chúng tôi, ông nơi này là trưởng bối, hiện tại Giáp lạt ma không còn, ông quyết định thế nào? Chúng tôi nghe ông.”

Bàn Tử trừng mắt, nhìn như muốn nói: Dựa vào cái gì muốn ta nghe hắn? Hắn còn đang định phản ứng, tôi biết Phan Tử khẳng định có tính toán gì, vội vàng kéo Bàn Tử, vỗ vào lưng làm cho hắn trấn định lại.

Trần Bì A Tứ híp mắt đánh giá Phan Tử một chút, trầm mặc thật lâu, nói: “Vì tiểu tử cậu hiểu quy củ, tôi sẽ nói luôn mấy câu này. Xe lửa không thể ngồi nữa, tôi đã sắp xếp xe khác, chờ lát nữa theo tôi lên xe, nếu không phục, thì ai đi đường này đi! Có điều tôi đã nói trước, địa phương cần tới lần này, không đơn giản như vậy, Ngô Tam Tỉnh lúc trước tìm tôi, muốn lão gia hỏa này dẫn đường cho các người, nơi đó, trên thế gian này, trừ bỏ tôi, chỉ sợ không có người thứ hai có thể đi vào.”

Bàn Tử cười lạnh một tiếng, “Tôi nhỏ vào! Ông già đừng hòng dọa người, lão béo tôi đây trên đời có gì chưa thấy qua? Tôi nói cho ông biết, chúng tôi vài cái chuyện lên trời hái trăng, xuống biển bắt ba ba, đi tiểu trên hồ của Ngọc Hoàng đại đế đều đã thử qua, không phải chỉ là một cái Cửu long nâng thi quan hay sao, có bao nhiêu lợi hại? Tôi đây một cái tát có thể đem bánh tông đánh đến gọi cha mẹ. Còn có người này, người có biết hắn là ai không? Hắn là cháu nội của Trường Sa Cầu vương, thời điểm là một trong năm cao thủ Sơn đông ...”

Tôi nhanh tay nhéo Bàn Tử một cái, cười nói: “Lão gia, đừng nghe hắn nói bậy, người này nói một câu, ông phải bỏ đi một nửa mới tin được.”

Trần Bì A Tứ nhìn tôi nói: “Cậu cũng đừng phủ nhận, tôi biết cậu là cháu nội Ngô lão cầu. Tôi còn từng uống rượu đầy tháng cha cậu, tính ra cậu còn

phải gọi tôi một tiếng gia gia.”

Ngô lão cầu là tên người trong giới gọi ông nội tôi, ông nội ngày trước với người này có giao tế, quả nhiên không sai.

Tôi cố gật đầu, ngàn vạn lần coi như không có gì, kêu một tiếng: “Tứ gia gia.”

Trần Bì A Tứ cổ quái cười cười, cũng không biết là ý tứ gì. Phan Tử hỏi: “Trần lão gia, vậy hiện tại, chúng ta làm sao bây giờ? Là trước tiên tìm chỗ đặt chân, hay là...”

Lời còn chưa dứt, từ xa truyền đến hai tiếng còi ô tô dài, Trần Bì A Tứ nói: “Xe của tôi đến đây, các cậu mau quyết định. Muốn lên núi thì đi theo tôi.” Nói xong đứng thẳng dậy, theo hướng tiếng còi vang lên đi đến.

Mấy người chúng tôi không đi theo ngay, chờ hẵn đi xa, chúng tôi quay sang nhìn nhau. Phan Tử nhẹ giọng nói: “Lão gia hỏa này sớm có chuẩn bị, giống như sớm biết rằng chúng ta ở đây sẽ xảy ra chuyện, tôi dám khẳng định là hẵn bán đứng đầu bóng lưỡng. Hiện tại người tiếp đón ở Đôn hóa khẳng định không còn, cũng đừng trông cậy vào trang bị, muốn biết rõ ràng chuyện này, con mẹ nó chúng ta không thể không đi theo hẵn. Chiêu này thật quá lợi hại. Bất luận như thế nào, vì chuyện của Tam gia tôi nhất định phải đi xuống đất lần này, các cậu có đi hay không, tự mình quyết định đi,” Nói xong đã muốn đứng lên, đuổi theo Trần Bì A Tứ.

Muộn Du Bình liếc nhìn tôi và Bàn Tử, cũng đứng dậy đuổi theo hai người kia.

Lập tức chỉ còn lại hai người tôi cùng Bàn Tử, tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cũng nhìn lại tôi, hẵn hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi lão già nói Đông Hạ hoàng đế Cửu Long nâng thi quan là cái gì nhờ? Tôi lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết.” Bàn Tử đập tắt điều thuốc, nghĩ một chút rồi nói: “Cái đó, hay là chúng ta đuổi theo hỏi bọn họ?” Tôi bật cười một tiếng, gật đầu, cả hai đứng lên đuổi theo đám người kia.

Người trung niên gặp ở nhà ga, quả nhiên là Trần Bì A Tứ sắp xếp người phụ cận, sắp xếp luôn cả xe. Tới đón chúng tôi là một chiếc xe tải giải phóng, chúng tôi lên thùng xe phía sau, bên ngoài liền xếp hai thùng hàng hóa, xe đi ra khỏi sơn hải quan, nghe nói là, đi theo hướng hai đạo bạch hà.

Ngủ thẳng một mạch, thời điểm tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau, ô tô không giống như xe lửa, đến bây giờ nhĩ còn lộ trình ban ngày, nhiệt độ nơi này so với Hàng Châu không biết đã giảm bao nhiêu, thùng xe mặc dù có trải chăn, nhưng gió vẫn thẳng đường lùa vào, tôi lạnh đến phát run. Trần Bì A Tứ mặc một bộ quần phục mùa đông, có mấy lần lơ đãng lộ ra thần thái mệt mỏi của người già, nhưng biểu tình đó cũng chớp mắt là biến mất. Tôi trong

lòng thâm than, quả nhiên là tuổi đã già, mệnh như thế đã là trời cho rồi, còn muôn mưu đồ cái gì.

Chúng tôi bàn bạc tiến trình vào núi, dựa theo tin tức của Đầu bóng lưỡng nói cho Trần Bì A Tứ, sau khi đến Đôn Hóa, chúng tôi vẫn dùng ô tô tiến vào hai đạo bạch hà, sau đó nơi ấy có người dẫn đường địa phương cùng trang bị đang chờ. Chúng tôi sẽ đi vào một thôn nhỏ tên Lật Câu, hẳn sẽ tiết lộ tin tức đích đến, sau đó người dẫn đường địa phương sẽ chỉ cho chúng tôi lối vào, còn việc tìm được nơi cần đến và làm thế nào trở ra thì là chuyện của chúng tôi.

Lật Câu chúng tôi khẳng định không thể đi, cảnh sát khả năng đã canh giữ ở đó, hơn nữa nơi kia cách hai đạo bạch hà rất gần, chúng tôi quan sát, quyết định không đến Lật Câu, mà trực tiếp đi vào, bên trong còn có vài cái thôn, chạy tới lúc không đường mới thôi.

Chúng tôi không biết Đầu bóng lưỡng rốt cuộc có bao nhiêu tin tức về vị trí Thiên cung, hiện tại hẳn đã bị bắt, mọi chuyện tự nhiên trở nên khó khăn. Núi Trường Bạch rất lớn, còn có một bộ phận trong biên giới Triều Tiên, nếu tìm từng nơi một, chỉ sợ không có khả năng. Có điều theo suy đoán của chúng tôi, nếu phải đi Lật Câu, thì nơi cần đến chắc chắn ở gần xung quanh đó. Chúng tôi theo đường cũ đi, gần tới trước sơn thôn thả Bàn Tử xuống, cho hẳn hỏi thăm tin tức, hẳn là sẽ có thu hoạch.

Tất cả theo kế hoạch tiến hành. Đến hai đạo bạch hà. Người của Trần Bì A Tứ mang ra trang bị, tôi nghĩ hiện tại cả nước điều tra nghiêm như vậy, những người này như thế nào thần thông quảng đại thế. Mở ra vừa thấy, liền rõ ràng, lòng nói đây là cái loại trang bị gì, không xẻng không lựu đạn, tôi đưa mắt nhìn, nhiều nhất là BVS của con gái. Còn có dây thừng, dụng cụ bình thường, xô cô la, một bao hạt tiêu lớn, chậu rửa mặt cùng nhiều vật dụng thường ngày.

Bàn Tử hỏi sao lại thế này, chúng ta như thế nào lại thành đi phát đồ bảo hiểm lao động cho con gái. Trần Bì A Tứ nói khi xảy ra chuyện cậu sẽ biết là cần dùng đến.

Bốn ngày sau, chúng tôi đi vào thôn Doanh Sơn có vẻ như thôn dựa vào rừng Hoàn sơn. Xe tải có thể lái được đến nơi đây thật sự là kỳ tích, có vài đoạn đường, bên ngoài ba mươi li thước là vực sâu vạn trượng, chỉ cần lái xe có chút sơ sẩy, chúng tôi đều có thể biến thành đồng thịt nát. Vừa đến nơi tìm dân bản xứ hỏi, mới biết được nơi này thì ra từng có một trạm gác biên phòng, sau đó phá đi, cho nên đường mới làm tới đây, bằng không chỉ có dùng xe trượt tuyết kéo đến. Có điều vì có đường đến đây, nơi này hiện tại ngẫu nhiên có vài du khách du lịch bụi, người trong thôn cũng quen với việc có người ngoài lai vãng.

Đi theo chúng tôi, có ba tiểu nhị của Trần Bì A Tứ, một người tên là Quách Phong, chính là lái xe, người cao to, một người tên là Hoa Hòa Thượng, đeo mắt kính, có điều trên người tất cả đều là đao ba, còn có một người trông có vẻ chưa đến ba mươi tuổi, dọc theo đường đi một câu cũng không nói, tên Hiệp Thành.

Chúng tôi xuống xe, nhìn chung quanh bốn phía là núi tuyết, trong trí nhớ của tôi nơi này giống như trong bức họa ở cổ mộ đáy biển, nhưng hiển nhiên nơi dừng chân không đúng, nhìn qua, núi tuyết cơ hồ nơi nào cũng giống nơi nào.

Trần Bì A Tứ nói, “tâm long dễ dàng điểm huyết nan”[táng kinh] có nói, ba năm tâm long, mười năm điểm huyết, định một cái long mạch tôi thiếu hết thời gian ba năm, nhưng muốn tìm được bảo nhãn phải hết mười năm. Quá trình này vô cùng nghiêm khắc, nếu chúng ta đã biết long đầu ở Hoành Sơn, chỉ cần đi vào ngọn núi, tự nhiên có thể tìm được vị trí bảo nhãn. Vấn đề là, làm thế nào đi lên ngọn núi, nơi này không thể so với địa phương khác, núi tuyết rất cao, bình thường săn thú sẽ không đi đến loại địa phương này, cũng không lên được đỉnh núi tuyết, muốn tìm một người dẫn đường e là rất khó.

Trong thôn không có nhà khách, không tìm được chỗ ở, đành phải tìm thôn ủy hội. Bí thư chi bộ thôn thật nhiệt tình, tìm cho chúng tôi một gian nhà gỗ không người ở. Chúng tôi dàn xếp xong, ở trong thôn ngày người vài ngày, thuê ngựa tốt, nhiều lần vất vả, tìm được một lính xuất ngũ Triều tiên tên Thuận Tử đồng ý dẫn đường.

Người này nói cho chúng tôi biết, người bình thường sẽ không lên núi tuyết, bởi vì gió làm tuyết biến hóa, trên cơ bản mỗi ngày đường đều không giống nhau, hơn nữa lên rồi cũng không có gì, chỉ có bọn họ tham gia quân ngũ, thời điểm tuần tra phải đi lên thôi. Nơi này vài ngọn núi hắc đều có thể leo, cho nên nếu chúng tôi thực sự muốn lên, hẳn có thể dẫn đi, có điều vào đến núi tuyết tuyết đối phải nghe chỉ dẫn của hắc.

Chúng tôi thương lượng xong giá cả, sự tình đều diễn biến tốt đẹp, chỉnh đốn trang bị, lại cả Thuận tử mua không ít thứ, chín người bốn ngựa chậm rãi hướng khu rừng bên trong đi đến.

Núi Trường Bạch phong cảnh rất đẹp, đưa mắt nhìn quanh mỗi một đoạn núi màu sắc đều không giống nhau, bởi vì núi cao làm cho tim người băng giá, chúng tôi cũng không chú ý nhiều lắm đến cảnh sắc rừng rậm bốn phía, tinh lực đều dồn cả vào chính mình và bốn con ngựa, nhưng ngẫu nhiên thoáng nhìn, toàn bộ khung cảnh thiên nhiên cùng những dãy núi đồ sộ vẫn là làm cho người ta nhin không được cảm giác mênh mêng.

Núi Trường Bạch là núi lửa, có nhiều suối nước nóng cùng hồ núi lửa loại

nhỏ. Từ thôn Doanh Sơn tiến vào khu rừng, theo đường rừng đi lên bốn tiếng, chính là hồ “Tiên Nữ”, Triều Tiên gọi là hồ Cô Gái, hồ nước trong như gương, một chút gợn sóng cũng không có, đem toàn bộ núi Trường Bạch soi thành ảnh ngược bên trong.

Vì Thuận Tử tưởng chúng tôi là du khách, bảo bọn tôi đứng bên hồ chụp ảnh lưu niệm, sau đó tiếp tục lên đường. Chúng tôi vừa mới tiến vào một đoạn sơn mạch trũng ướt, càng đi xuống thấp càng xoay mình đứng lên. Cuối cùng chúng tôi phát hiện chính mình đã muốn tiến lên ở 60 độ tả hữu so với sườn núi, nơi này cây mọc thẳng tắp, nhưng mặt là tà, mỗi một bước đi đều có vẻ phi thường mạo hiểm. Thuận Tử nói cho chúng tôi biết lát nữa chuyển hướng lên phía trên còn có một sơn thôn bỏ hoang, chính là nơi đặt trạm gác biên phòng của địa phương, nơi đó hiện tại đã không có người, chúng ta sẽ ở nơi đó qua một đêm, ngày hôm sau sẽ qua ranh giới có tuyết.

Lúc này hồ “Tiên Nữ” (= =!!!) đã ở phía dưới chúng tôi, từ trên nhìn xuống, vừa rồi mặt hồ lớn là thế mà giờ nhìn như cái ao nhỏ. Phía sau, chúng tôi phát hiện thấy, một đội người ngựa khác xuất hiện bên hồ, quân số của bọn họ vượt xa nhóm tôi.

Mọi người cảm thấy có điểm ngoài ý muốn, Bàn Tử lấy ra kính viễn vọng, hướng phía dưới nhìn, sau đó đưa cho tôi nói: “Chúng ta có phiền toái.”

§11. Cảnh khốn đốn

Tôi một bên giục ngựa đi tới, một bên nhìn theo hướng chỉ của Bàn Tử, xuyên qua đám cây cối thưa thớt, tôi nhìn thấy phía dưới bên hồ rộng rông nhộn nhạo có khoảng ba chục người, hơn năm mươi con ngựa, một đội người ngựa rất lớn.

Những người đó đang dựng lều trại bên hồ, xem ra muốn ở bên hồ ngủ qua đêm. Trong đó có một cô gái đang mở ra một thứ giống như ra đa thử điều chỉnh, tôi dùng kính viễn vọng thì thấy, cô gái kia không ai khác, chính là A Ninh ở Hải Nam.

Tôi mắng một tiếng, cô gái này cũng đến đây, chứng minh cho suy đoán của chúng tôi vậy. Nhóm người Tam thúc nhắc đến, chỉ sợ chính là bọn người này, không biết công ty khai thác biển, đi vào đất liền làm gì.

Hoa Hòa Thượng cũng thấy được mã đội phía dưới, sắc mặt thay đổi, nhẹ giọng hỏi Trần Bì A Tứ làm sao bây giờ.

Trần Bì A Tứ quan sát, khinh miệt cười cười, nói: “Đến cũng tốt, chúng tôi đường chúng ta đi không nhầm, tiếp tục đi, đừng kinh động bọn họ.”

Tôi cầm kính viễn vọng nhìn từng người một, không phát hiện Tam thúc, có điều Tam thúc nếu đã rơi vào tay bọn họ, không có khả năng được tự do lắm, có thể là bị nhốt trong lều trại. Làm tôi cảm thấy không thoải mái là, trong đám người này, có hơn một nửa cơ hồ trên lưng đeo năm sáu loại súng trường, tôi còn thấy được điện thoại vệ tinh cùng rất nhiều thiết bị tiên tiến. Bàn Tử nhìn vào ống nhòm thấy, nói với Trần Bì A Tứ: “Lão già, ông nói không mua súng là không mua súng, ông xem người ta [súng vác vai, đạn lên nòng] đuổi đến đây, nếu đôi đầu biết thế nào ứng phó? Hay là dùng chậu rửa mặt làm tấm chắn, dùng băng vệ sinh ném bọn họ?”

Trần Bì A Tứ nhìn hẩn một cái, lắc lắc đầu cười nói: “Chúng ta làm hàng cho đến nay chưa bao giờ dựa vào nhiều người, qua ranh giới có tuyết cậu sẽ biết đi theo tôi là đúng đắn.”

Chúng tôi đối thoại đều dùng tiếng địa phương nói với chuyện nhau, không giống Hán ngữ phổ thông dạy cho người ngoại quốc, Thuận Tử nghe không hiểu, nhưng hẩn làm dẫn đường đã nhiều năm, hẩn tự biết lời người khách nói với nhau tốt nhất đừng nghe, biết nhiều, không chừng bị người ta đem giết người diệt khẩu.

Chúng tôi tiếp tục đi hướng lên trên, phía trước xuất hiện một ít mái nhà gỗ cũ nát cũng một cánh cổng sắt, mặt trên còn viết khẩu hiệu “Lãnh thổ Tổ Quốc thiêng liêng bất khả xâm phạm”.

Thuận Tử nói cho chúng tôi biết, núi tuyết này ngày trước có một trạm

tiếp tế của quân tiếp viện. Sau nhiều cuộc hội đàm, mấy cái tiểu trạm nơi này đều di dời, chỗ này thành hoang phế, trên ranh giới có tuyết mấy trạm đều không có người, sắp đến chỗ vừa nói rồi, đến lúc đó tha hồ đi xem.

Suốt đêm không nói chuyện, chúng tôi ở trong này qua một đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền rời giường tiếp tục lên đường. Thuận Tử cảm thấy kỳ quái, ít có khách du lịch liều mạng như vậy, có điều chúng tôi cũng là khách trả nhiều nhất nên hẳn không nói thêm gì.

Thời điểm chúng tôi rời giường thì có tuyết rơi, nhiệt độ không khí đột ngột giảm xuống. Người phía nam rất khó thích ứng kiểu thời tiết như vậy. Trừ bỏ Bàn Tử cùng Hiệp Thành, những người khác không ai không đông lạnh cứng ngắc.

Tiếp tục đi đến ranh giới có tuyết, chúng tôi rốt cục thấy được tuyết đọng. Ban đầu cây cỏ mọc thưa thớt, về sau càng lên cao, cây càng ngày càng ít, các loại tảng đá dựng nhiều hơn, Trần Bì A Tứ nói đây là dấu vết có công trình con người xây dựng.

Đến giữa trưa bốn phía quanh chúng tôi cơ hồ đều là màu trắng, sau mưa tuyết căn bản không còn đường để đi, toàn dựa vào Thuận Tử ở phía trước dẫn theo ngựa mở đường. Lúc này bỗng nhiên nổi cơn gió lớn, Thuận Tử nhìn đám mây, nói với chúng tôi, nếu còn tiếp tục đi, khả năng gặp phải gió tuyết lớn, xem núi tuyết đã cao hơn một chút, tiếp tục đi lên rất nguy hiểm.

Trần Bì A Tứ khoát tay áo, ho một trận. Chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi, ăn chút lương khô, vài người ngắm nhìn phong cảnh chung quanh.

Chúng tôi hiện tại đang ở trên một cái lưng núi ả sơn, có thể thấy thời điểm này đang đi qua dấu vết một khu rừng nguyên thủy, hẳn đôi mắt nhìn ra xa, sau đó chỉ vào phiến đất cao nhất, nói với chúng tôi: “Thời hậu cổ xây lăng bình thường lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, các cậu xem cánh rừng lớn này so với xung quanh có bao nhiêu chế nhạo, trăm năm trước khẳng định từng bị người ta chặt, hơn nữa chúng ta dọc theo đường này tuy đi lại gian nan, nhưng không có chướng ngại gì đặc biệt, gần đây chắc chắn có công trình cổ đại lớn, núi này có thể đã cải tạo qua, chúng ta cứ tiếp tục đi, tiếp tục hướng lên trên.”

Hiệp Thành hỏi: “Lão gia, sơn mạch này có hơn mười đỉnh núi, từ nơi này, chúng ta tìm như thế nào?”

Trần Bì A Tứ nói: “Tôi quan sát một chút, thấy đầu rồng nơi này không có hiện tượng gì lạ. Chỗ địa mạch tạm dừng là long huyết. Nơi này núi nhiều, nhưng địa mạch chỉ có một cái, chúng ta hiện tại đi dọc theo địa mạch, không sợ không đến nơi, chỉ tốn chút thời gian mà thôi.”

Tôi theo hẳn ánh mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy từng mảnh từng mảnh rừng,

nhìn không ra có gì khác biệt, không khỏi tự thấy xấu hổ.

Quay đầu nhìn Muộn Du Bình, thấy ánh mắt hắn chỉ chăm chăm nhìn núi tuyết phía trước. Mây hơi nhú lại, giống như đang lo lắng chuyện gì. Tôi có hỏi khẳng định hắn cũng không nói, xoay người đi tìm Bàn Tử nói chuyện phiếm.

Thuận Tử nghe nói chúng tôi còn muốn lên trên nữa, thở dài, lắc đầu nói tiếp tục đi lên không thể cưỡi ngựa, muốn dùng xe tuyết ngựa kéo. Núi Trường Bạch mùa đông không có nhiều phương tiện giao thông khả dụng, nếu thời tiết gió không quá lớn, bình thường dùng xe tuyết ngựa kéo mới có thể đi lại, bây giờ đã lên đến đây, chúng tôi chuyện gì cũng nghe hắn, hắn nói trở về sẽ trở về, tuyệt đối không thể có gì dị nghị.

Chúng tôi đều gật đầu đáp ứng, đem hành lý trên ngựa gỡ xuống, phóng tới trên xe tuyết, chuẩn bị thỏa đáng, Thuận Tử đánh roi phía trước dẫn đường, ngựa chúng tôi tự động theo sau, đoàn người chạy như bay trên tuyết.

Thời điểm ngồi lên xe tuyết ngựa kéo liền cảm thấy thú vị, cùng xe chó kéo giống nhau. Chỉ chốc lát sau, không biết là vì gió nổi lên hay là vì ngồi bất động trên xe tuyết, chân tay tôi lạnh lợi hại, người giống như không có tri giác. Bởi vì là đường núi, ngựa chạy không xong đứng lên, Bàn Tử bởi vì quá nặng, bị lật nghiêng ngã nhào trên tuyết, làm cho chúng tôi phải dừng lại chờ hắn.

Cứ như vậy người ngựa chạy đến bốc khói mù mịt, gió càng lúc càng lớn, ngựa càng chạy càng chậm. Chúng tôi không thể không đội gió hướng phía trước xem xét, nơi nơi là bông tuyết trắng một màu, không biết là từ trên trời rơi xuống hay từ đỉnh núi quạt xuống. Trong tai toàn là tiếng gió rít, muốn nói một câu, miệng mở ra, cơn gió lạnh lẽo liền nhắm thẳng vào cổ họng.

Chạy mãi, ngựa của Thuận Tử ở phía trước ngừng lại, tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, hiện tại mới hai giờ chiều. Như thế nào trời đã bụi mù. Chúng tôi ngược gió đuổi theo đến bên Thuận Tử, thấy hắn một bên xoa cổ một bên xem bốn phía, mặt mũi đều nhăn lại.

Chúng tôi vây xung quanh hắn hỏi xảy ra chuyện gì, hắn sách một tiếng, nói: “Gió quá lớn, nơi này giống như sắp có tuyết lở, mà trông cũng không giống lắm, tôi không rõ nữa. Còn nữa, các người xem, mặt núi phía trước đều là tuyết, ngập sâu cả gốc cây, một cước dẫm xuống dẫm đến bụng ngựa, chúng không chịu đi qua. Loại tuyết này dưới đất có bọt khí, thực dễ dàng sụp xuống, phi thường nguy hiểm, khi đi không thể tụ tập lại.”

“Vậy làm sao bây giờ “Phan Tử nhìn tôi, “Xem khí trời hôm nay, giống như không quá tốt, trở về sao?”

Thuận Tử nhìn trời rồi nhìn chúng tôi. Nói: “không thể nói chính xác. Bất

quá nếu bão tuyết nổi lên, không hết hai ngày hai đêm sẽ không dừng, chúng ta ở trong này khẳng định là chỉ còn đường chết, phía trước cách trạm gác biên phòng không xa, đến nơi đó có thể tránh gió tuyết, tôi thấy trở về đã không còn kịp rồi, chúng ta có thể đi bộ tới đó.”

Bàn Tử nhắc chân, thử tính bước vài bước thoải mái, kết quả bị rơi vào hố tuyết, ngập mãi cho đến đùi. Hắn gian nan tiến từng bước một, mắng: “Bà nội nó, như hành tội.”

Chúng ta đi giầy tuyết vào, đội mũ, tự mình lôi kéo xe trượt tuyết khó khăn tiến lên, nơi này là đầu gió, ở giữa hai bên là lưng núi, gió đặc biệt lớn, khó trách có tuyết lở. Chúng tôi hướng ngược gió mà đi, Thuận Tử nói độ một giờ có thể đến nơi, nhưng là không biết chúng tôi đi quá chậm. Hình như Thuận Tử dẫn đi nhầm đường, đi đến trời chạng vạng, vẫn không thấy bóng dáng tiểu đội đầu cả.

Thuận Tử nghĩ tới nghĩ lui, nhớ ra điều gì, bỗng nhiên kêu một tiếng: “Xong rồi, tôi biết tiểu đội này ở đâu rồi!”

Chúng tôi vây quanh hắn, sắc mặt hắn cực độ khó coi, nói: “Tôi như thế nào không nghĩ ra, trời đổ nhiều tuyết, tiểu đội khẳng định bị chôn dưới tuyết rồi, ngay bên dưới chân chúng ta, khó trách vòng vo nửa ngày tìm mãi không đến!”

Phan Tử thở dài, nói một câu, nhìn khẩu hình miệng thì là” Con mẹ nó!”

Bàn Tử kêu to, hỏi Thuận Tử: “Ô thế hiện tại làm sao bây giờ? Ngựa cũng không có, có khi nào chúng ta phải chết ở trong này?”

Thuận Tử chỉ chỉ phía trước, nói: “Còn một hy vọng cuối cùng, tôi nhớ rõ gần đây có một suối nước nóng, là ở một sườn núi, nhiệt độ rất cao. Nếu có thể tới nơi đó, có thể sống qua vài ngày, suối nước nóng kia xét về độ cao so với mực nước biển so với nơi này, hẳn là chưa bị tuyết phủ. Nếu tìm không thấy, chỉ còn có thể dựa vào ý chí muốn sống, từng bước một quay trở về thôi.”

“Ông có chắc chắn không đấy?” Bàn Tử đối với Thuận Tử không tin nhiệm đứng lên.

Thuận Tử gật đầu: “Lần này tuyết đối không sai, nếu tìm không được chỗ đó, cậu cứ việc trừ tiền công của tôi.”

Lòng tôi cười khổ, nếu muốn trừ tiền công của hắn, chỉ sợ kiếp sau mới có cơ hội.

Tất cả mọi người mang vẻ mặt cầu trời khẩn Phật, đi theo Thuận Tử tiếp tục hướng lên trên. Trời càng ngày càng tối, Thuận Tử kéo dây thừng đem tất cả chúng tôi cột với nhau thành một hàng dọc, bởi vì tầm nhìn quá thấp,

căn bản không nhìn thấy người, kêu cũng không nghe thấy, chỉ có thể dựa vào sợi dây thừng này để tập trung chúng tôi lại một chỗ.

Tôi mở to mắt cố nhìn về trước, làm thế nào cũng không thấy rõ lắm. Phía trước người càng đi càng xa, mặt sau người càng kéo càng lại, tôi quay đầu trước sau đều nhìn không rõ người, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, vào sau núi hiện tại đúng là sai lầm, chẳng lẽ sẽ chết ở trong này. Không đời nào, Thuận Tử còn đi tốt, tuy rằng tôi không nhìn thấy hắn, nhưng cảm giác được hướng đi của dây thừng này thật kiên định, hắn vượt qua gió tuyết có lẽ đã thành thói quen, đi theo hắn chắc không có việc gì.

Tôi vừa tự an ủi mình, vừa tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên trong làn bụi tuyết mờ mịt xuất hiện một bóng đen, mơ mơ màng màng tôi cũng không thấy rõ là ai. Đi thêm vài bước, bóng đen kia bỗng chao đảo, ngã xuống tuyết. Tôi chạy thật nhanh tới thì thấy, Thuận Tử đã gục trong tuyết rồi.

Phía sau Muộn Du Bình đuổi theo, nhìn thấy Thuận Tử, chạy nhanh đến giúp tôi đỡ hắn dậy. Chúng tôi đỡ hắn, một bên kéo sợi dây thừng, làm những người khác tụ tập lại đây.

Bàn Tử vừa nhìn đến Thuận Tử, làm một cái biểu tình cô quái, hét lớn: “Con mẹ hắn là dẫn đường kiêu gì vậy? Không biết đường không nói, lại còn hôn mê trước chúng ta, bảo chúng ta làm sao bây giờ?” Hắn còn muốn mắng nữa, nhưng đoạn sau gió thổi lớn quá không nghe ra.

Tôi nhìn quanh bốn phía, trời đất ơi, tình hình bốn phía đã muốn hoàn toàn không không chế được. Những bông tuyết bị gió thổi tung mãnh liệt va chạm với vách núi cứ xoay vòng vòng quanh chúng tôi, ngoài bán kính một thước không thể nhìn thấy cái gì, dấu chân trước đó của chúng tôi đã bị gió thổi mất sạch. Không thể xác định phương hướng, gió mạnh xô đẩy, ngay cả đầu cũng không nâng lên được, đứng lên sẽ bị thổi ngã.

Sắc mặt mọi người đều trắng bệch, Trần Bì A Tứ ánh mắt tối sầm, xem ra ông lão này đã chịu đựng đến cực hạn hoàn cảnh, muốn hôn mê một nửa rồi. Cho dù Thuận Tử không ngã xuống, hắn khẳng định cũng không kiên trì được bao lâu.

Phan Tử nói: “Chúng ta không thể dừng lại chờ chết, suối nước nóng có thể rất gần rồi, chúng ta kéo dài dây thừng, phân tán đi tìm, tìm được rồi liền kéo dây làm tín hiệu.”

Chúng tôi tản ra xung quanh, tôi cũng không biết mình chọn hướng nào, vừa đi thở phì phò, cảm thấy tay chân truyền đến một cảm giác chết lặng. Trước kia xem qua không ít phim điện ảnh đều nói, ở trên núi tuyết, người sẽ càng ngày càng đông cứng, nếu ngủ liền vĩnh viễn không tỉnh lại, còn có thể

sinh ra rất nhiều ảo giác, ví dụ như thấy cơm nóng hầm hập ngay trước mặt.

Tôi liều mạng nhắc nhở chính mình, nhưng vẫn không giữ kiên trì được. Từng bước, mí mắt tựa như muốn dính vào nhau, đầu muốn gục xuống vô cùng.

Đang lúc sắp chịu không nổi, bỗng nhiên nghe thấy Bàn Tử kêu một tiếng, gió quá lớn không nghe thấy hẳn kêu gì. Tôi nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng hẳn chớp mắt biến đâu mất, Muộn Du Bình lập tức quay đầu, phát hiện dây thừng đột nhiên bị lôi mạnh, biến sắc, rộng to “Không xong! Cởi dây thừng, có người rơi xuống hố tuyết!”

(anh béo đi sau Ngô Tà, Ngô Tà đi sau tiểu Ca =^^=)

Còn chưa nói xong, tuyết dưới chân hẳn đột nhiên cũng sụp, cả người và dây thừng cùng lọt hố, tận lực kéo theo người cách hẳn gần nhất là tôi.

Chúng tôi giống như một chuỗi dây nho bị Bàn Tử kéo lần lượt xuống hố, lăn mãi lăn mãi, không biết lăn bao lâu mới dừng lại.

Trong mắt tôi đều là tuyết, không mở ra được, chỉ nghe đến Phan Tử bảo tất cả dừng nhúc nhích, hẳn là người ở cuối dây, hẳn đi xuống trước nói sau.

Phía sau, đột nhiên nghe được Hiệp Thành kêu một tiếng: “Lộn xộn! Má nó! Tất cả dừng đi xuống, trên tảng tuyết kia là cái gì vậy?”

§12. Bách túc long

Tôi vượt vượt hạt tuyết ra khỏi mắt, nhất thời cũng không biết mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy trên lưng chạm vào mặt đá nhám ráp, Hiệp Thành đang treo lủng lẳng phía dưới, rộng to.

Tôi lấy lại bình tĩnh, theo bản năng nhìn xem Hiệp Thành sợ hãi cái gì, nhìn xuống thật kỹ, phát hiện tất cả chúng tôi đều đang tựa trên một vách đá, cách đáy dốc chừng năm sáu thước, lưng chừng sợi dây thừng vắt ngang qua một khối đá nhọn hình tam giác nhô ra, vì thế chúng tôi mới không trực tiếp lăn xuống dưới, đáy dốc là đồng tuyết vừa rồi bị đập sụp xuống và đá tảng, trên nền tuyết trắng, lộ ra vài cái móng vuốt nhỏ dài màu đen.

Tôi cảm thấy một trận hít thở không thông, không tự giác đem móng dán vào tảng đá sau lưng, nhìn theo chỗ móng vuốt, trên tuyết như ẩn như hiện, cuộn tròn một giống gì đen thui, các đốt trên thân thể đều là vảy, một ít che dấu trong tuyết, một ít lộ ở ngoài tuyết, tôi vừa thấy còn tưởng là rắn ngủ đông, nhìn kỹ giống như con rết. Thứ này dính trên tảng đá, không nhúc nhích, không biết còn sống hay chết, nhìn không thấy đầu với đuôi đâu, cũng không biết dài bao nhiêu.

Lòng tôi thấy kỳ quái, nơi này đã bên ngoài ranh giới có tuyết, vốn sinh vật sống rất hiếm, thứ này rốt cuộc là con gì, thân hình giống như con rết nhưng một đầu lại có móng vuốt, tôi thấy khó hiểu cực độ. Phan Tử có ý đi xuống, Hiệp Thành không ngừng kêu la, Bàn Tử cũng thấy phía dưới có gì đó, liền lấy tuyết bên cạnh nặn thành hình cầu nhằm thảng gáy Hiệp Thành ném, nhẹ giọng mắng: “Mẹ kiếp cậu thấy con gì thì nói nhanh nhanh, muốn đánh thức nó dậy hả?!”

Tôi xem bốn phía, nơi này hẳn là một cái cốc nhỏ bị vây kín, sau đó tuyết lở vùi mất, nhưng vì các tảng đá trong đây sắp xếp lộn xộn tạo nhiều khe hở, sinh ra lượng lớn bọt khí, Bàn Tử đi ở phía trên, đem tảng tuyết yếu ớt đập thủng, không khí bên ngoài lọt vào, cả tảng tuyết lập tức sụp. Kết quả toàn bộ chúng tôi bị lăn xuống dưới. Tuyết bên trên vẫn không ngừng rơi lả tả, nhiều điểm bị lún tiếp tục được tuyết bồi đắp giống như cát tụ vào lỗ, đem nơi này một lần nữa chôn giấu, quá trình này rất nhanh chóng. Rất nhiều đội thám hiểm núi cao tại đây cũng kiêu tình huống này mà bị giảm quân số, vài giây đồng hồ cả đội ngũ đều dễ dàng biến mất.

May mắn lúc này đây tuyết bên cạnh chúng tôi rất rắn chắc, khả năng cũng vì mọi người buộc dây thừng cùng một chỗ. Nơi này là chỗ tránh gió, gió rõ ràng nhỏ đi nhiều, không giống vừa rồi lạnh như vậy. Tôi lấy làm vui sướng hít thở mạnh mấy cái, thật cẩn thận ngồi chắc, đi xuống vài bước, nơi này tuy rằng cao chót vót nhưng mặt ngoài nhám ráp còn có nhiều đầu đá

nhô ra, có cái to bằng đầu xe tải, có cái nhỏ như quả bóng bàn, dẫm lên rất tiện, trèo lên đi xuống không mấy khó khăn.

Phan Tử và Muộn Du Bình đã muốn cởi dây thừng rồi, bởi vì cách đó không xa, tôi nghe bọn họ cùng rầm một tiếng, mang theo tuyết nhảy xuống, rơi xuống đất êm ru, lăn đến đáy dốc. Hai người cẩn thận đứng lên, một trước một sau hướng cái thứ màu đen sờ thử. Chúng tôi lập tức tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Rón rén vài bước, Muộn Du Bình cùng Phan Tử đều đứng thẳng lưng, rõ ràng đã trầm tĩnh lại, Phan Tử nhìn Muộn Du Bình, nhún vai, ngoác ngoác chúng tôi xuống dưới. Chúng tôi thấy kỳ quái, Bàn Tử cũng cởi bỏ dây thừng lăn xuống, Muộn Du Bình đã phủ hết tuyết trên thạch điêu, thì ra đó là một bản điêu khắc trên tảng đá, màu đen cùng màu đá giống nhau, ma nhai thạch điêu phi thường sinh động, nếu giấu trong tuyết, thật đúng là nhìn không ra.

Chúng tôi lục tục đi xuống, Trần Bì A Tử thấy thạch điêu, sắc mặt biến hóa, hấn đứng thẳng không xong, Hoa Hòa Thượng đỡ lấy hấn, lập tức đi đến phía trước ma nhai thạch điêu, sờ mó từ trên xuống dưới, cảm thấy con rồng này có điểm bất đồng phía dưới thân mình của nó, có khắc vô số chân nhỏ như chân rết, đây hiển nhiên không phải phong cách điêu khắc của Trung Nguyên, hấn là rồng dị hóa của dân du mục lân cận.

Bàn Tử hỏi tôi: “Tại sao con rồng này khó coi vậy, giống như côn trùng, nhìn qua tà khí xung thiên, so với long bích phượng trong Cổ cung còn xấu xí hơn, không lẽ bị người ta khắc hỏng” Hoa Hòa Thượng nói: “Không hiểu thì đừng nói lung tung, cái này là trăm chùng long, không phải bàn long, khởi đầu nước Đông Hạ đều khắc rồng ở dạng này. Thời điểm rất lâu về trước trong lịch sử, rồng viễn cổ Trung Quốc có hình thái khác nhiều so với quan niệm sau này, có con rồng còn mang mũi lợn, như thế này không có gì lạ.” Lịch sử Trung Quốc cổ vô cùng lâu dài, khởi thủy rồng là loài bò sát, tùy tiện đặt đầu thú lên một con rắn chính là rồng, thời điểm đó mỗi bộ lạc có một long đồ đẳng của mình, các bộ lạc diễn biến tồn vong khác biệt, đến cuối cùng các hình thái rồng cũng không giống nhau. Sau này văn hóa Hán tộc truyền bá rộng rãi, các tộc người trong thiên hạ có một sự hòa hợp văn hóa lớn, hình tượng rồng của người Hán bắt đầu pha trộn với các dân tộc thiểu số, đến cuối cùng rồng thống nhất thành dạng bàn long ngày nay.

Trăm chùng long, chính là hợp thể của rồng và rết, nhưng là không biết vì cái gì, nhìn một con rồng dài với hàng trăm đốt chân, chẳng những không thể khiến người ta có cảm giác uy vũ, ngược lại tạo cảm giác không được tự nhiên, làm cho người ta cảm thấy có một tia quỷ dị. Bàn Tử nghe xong Hoa Hòa Thượng giới thiệu, cười nói: “Anh đao ba, nhìn không ra anh còn có

hiều biết văn vật, tảng đá kia, hẳn là từ thời Đông Hạ gì đó?”

Hoa Hòa Thượng nhìn thạch điêu, lại ngẩng đầu ngắm nhìn mặt trên vách đá, nghi hoặc nói: “Đúng vậy, chẳng qua, khối đá khắc rồng này từ đâu rơi xuống?”

Lúc này trời đã tối hẳn, chúng tôi đều tự bật đèn pin, tắt cả tập trung chiếu vào tảng đá làm nó sáng lên một mảnh, phát hiện tảng đá này cơ hồ là một khối lớn cứng ngắc năm thước dài ba thước rộng, tựa vào một nơi đất đá hỗn loạn, tảng đá cực bằng phẳng, hơn nữa lại màu đen, cùng đá nơi này hoàn toàn bất đồng.

Tôi xem xét dấu vết chỗ tảng đá bị gãy nói: “Có thể là từ tháp phía trên rơi xuống, Tứ gia gia nói đúng, nơi chúng ta muốn đến còn ở trên cao. Mọi người xem rồng này hình thể không đối xứng, đây là hai rồng ngậm ngọc, như vậy thạch điêu hẳn là còn một bên nữa, bình thường là khắc lên cửa đá, hai mặt đối nhau.”

Trần Bì A Tứ ho khan một tiếng, hữu khí vô lực nói: “Thúi lắm, chưa hiểu rõ hết, đã ăn to nói lớn, cửa đá cái gì, khối này là đá bao đường mộ.” Nói xong hẳn chỉ miệng rồng, Hoa Hòa Thượng lập tức đi qua, xắn áo thò tay vào miệng rồng, lấy ra, thế nhưng thứ hẳn lôi ra chỉ là vụn đen như vụn sắt bám đầy cổ tay, Bàn Tử vừa thấy, nói: “Á à xong rồi, ruột rồng ai cho người moi ra.” Trần bì a tứ nói: “thời điểm phong bế ngôi mộ có nhét gì đó vào bụng rồng.”

Tôi bị hẳn nói đến đỏ mặt, nhìn chung quanh nói: “A, quả nhiên là, tôi nhìn sai rồi, nhưng phong thạch làm sao xuất hiện trong này?” Hoa Hòa Thượng dùng sức kéo, tảng đá không chút sút mẻ, Trần Bì A Tứ trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, lắc lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn, lòng tôi khẽ động, tôi biết hẳn lo lắng cái gì, nếu khối phong thạch này là từ mặt trên tháp rơi xuống dưới, chứng minh đường vào khu mộ đã bị phá hủy nghiêm trọng, chúng tôi cho dù tìm được, làm sao đi vào được?

Trên đỉnh đầu gió tuyết điên cuồng gào thét, trời cơ bản đã tối muộn, tôi xem thời tiết, không biết cơn bão tuyết này đến khi nào mới dừng lại. Phát hiện khối thạch điêu này, càng tăng thêm tin tưởng chúng tôi sẽ tìm được Thiên cung, nhưng tôi vẫn uể oải không làm thế nào cao hứng được, Hoa Hòa Thượng vỗ vỗ vào thạch điêu, Trần Bì A Tứ khôi phục lại tinh thần, bảo chúng tôi tự mình sắp xếp chỗ ngủ, nên nghỉ ngơi một chút đã, nơi này vừa hay tránh được gió, chuyện gì chờ gió ngừng nói sau.

Chúng tôi đem trang bị ra, Hoa Hòa Thượng đi chiếu cố cái tên thương binh kia. Tôi đang che chắn chỗ ngủ, thì hẳn chạy tới nói, có phiền toái, Thuận Tử đã muốn không có phản ứng. Chúng tôi đem Thuận Tử ngồi dậy, lắc lắc đầu của hẳn, hẳn chỉ có thể trì độn ừ một tiếng, ý thức mơ hồ, cơ thể

lạnh toát. “Chúng ta nhanh đốt lửa, bằng không hấn không nhìn được lâu đâu.” Phan Tử đi tới nói, “Ngủ rồi sẽ không tỉnh lại.”

Tôi xem bốn phía, căn bản không có củi lửa, nếu cần quá, chỉ sợ phải đem xe trượt ra đốt. Nhưng lên núi tuyết cần rất nhiều trang bị, không có xe trượt tuyết, không đi qua loại đường này được. Hoa Hòa Thượng nhìn Trần Bì A Tứ, hiển nhiên không dám tự mình làm chủ, người kia sắc mặt thật lạnh lùng, không biết so với thời tiết này thì bên nào âm hơn, nhú nhú chân mày, nói: “Tạm thời đừng để hấn chết, tôi còn chuyện cần hỏi.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, Hoa Hòa Thượng đem xe trượt tuyết đập vụn, chuẩn bị đem mấy thanh gỗ ra làm củi châm lửa, có điều xe trượt tuyết bị ẩm quá, điếm mãi không ra lửa, còn đang lo lắng, tôi bỗng nhiên ngửi được một cỗ mùi vị lưu huỳnh. Mùi vị này không biết từ nơi nào toát ra, đầu óc tôi nhảy dựng, bảo Hoa Hòa Thượng trước đừng nhúc nhích, chính mình đứng lên cẩn thận ngửi ngửi. Những người khác cũng đồng thời ngửi được, đều dừng tay đang sửa soạn, Bàn Tử hít một hơi mạnh, nói: “Đồng chí nhóm lửa, dường như có mùi vị của một suối nước nóng!”

Trần Bì A Tứ liếc Hiệp Thành cùng Quách Phong, khiến bọn họ đi ra ngoài tìm, Bàn Tử khoác ba lô nói cũng muốn đi, kết quả cả ba đều bị Phan Tử ngăn cản, Bàn Tử hỏi: “Làm gì”, Phan Tử dùng cằm chỉ chỉ Muộn Du Bình, nói: “Hoảng cái gì, đừng quên chúng ta ở đây có cao thủ.”

Lúc này Muộn Du Bình đã cúi thấp xuống, dùng hai ngón tay trở và giữa sờ sờ từng chút dưới tảng đá, bỗng nhiên nhú mày “Hả?” một tiếng, chuyển hướng sang một bên bàn đá trăm chùng long. Chúng tôi đi lại trước khối bàn đá, nơi này vừa rồi còn không có mùi gì kỳ lạ, hiện tại mùi lưu huỳnh nồng đậm, Muộn Du Bình sờ sờ đầu rỗng, lại nhìn nhìn mặt sau bàn đá, đưa tay hướng đầu long nhất phóng, áp một chút, nói: “Kỳ quái, mặt sau đầu rỗng là không khí.”

§13. Kẽ hở (Thượng)

Núi Trường Bạch là núi lửa đã ngưng hoạt động, căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại, lần phun trào quy mô nhỏ cuối cùng cách đây hơn 100 năm, hiện tại tuy rằng núi lửa đã yên lặng trở lại, nhưng địa nhiệt phụ cận cực kỳ phong phú, thời kỳ địa chất không ít núi lửa vẫn duy trì khe hở và dung nham với nhiệt độ cực cao, đằng sau cái bàn đá khắc rồng này, nói không chừng là một lớp không khí nóng hầm hập ép vào, mới có thể toát ra mùi lưu huỳnh.

Điều này đối với chúng tôi mà nói không thể nghi ngờ chính là một tin tức tốt, trong hoàn cảnh nơi đây, có thể có một nguồn nhiệt ổn định, khẳng định so với đốt lửa trại tốt hơn nhiều, nhưng mà cái bàn đá màu đen này bít mắt lối vào ôn tuyền (suối nước nóng), đánh giá sơ sơ ít nhất cũng nặng hơn mười tấn, chúng tôi không mang dụng cụ phá núi nào, muốn đem nó lật ra, thật sự có điểm khó khăn.

Bàn Tử thuộc tuýp người hành động, liền bắt tay vào nói chúng tôi cùng khiêng bàn đá, vài người đi khiêng thử, một đám người nâng đến đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ tai hồng, mà tảng đá vẫn không nhúc nhích. Bàn Tử thở hồng hộc, mắng: “không được rồi, này lão gia, sớm nói trang bị của chúng ta không ổn, ông xem tình hình hiện tại, nếu có thuốc nổ thì tốt rồi.”

Hoa Hòa Thượng nói người không hiểu sẽ không nói lung tung, lão gia của chúng ta đã lăn lộn bao nhiêu năm so với cậu, không mang theo thuốc nổ tới là đúng, cậu nói xem chúng ta hiện tại ở đây, trên đỉnh đầu là tuyết trắng, nếu tùy tiện nổ ra một đạo, đem mặt tuyết trên kia chấn động, một khắc toàn bộ chúng ta sẽ bị chôn sống.

Bàn Tử không phản bác, lúc này tôi nhìn xuống phía dưới bàn long thạch, có nhiều tảng đá lớn nhỏ không đồng nhất, tự nhiên nảy ra một ý, nói với bọn họ: “Có khả năng không cần thuốc nổ, để tôi thử.”

Nói xong tôi lại chỗ hành lý lấy ra một cái chùy đục đá, đi đến một bên bàn long thạch, cẩn thận kiểm tra mấy khối đá phía dưới một chút, sau đó nhắm ngay một khối trong đó đập một phát, tảng đá kia cùng lúc chịu 10 tấn áp lực bên trên, lại thêm tôi một bên dùng chùy đánh, lập tức vỡ ra một tiếng ụp, ngay sau đó những tảng đá lộ nhỏ bên cạnh lục tục rơi ra, bàn long thạch phía trên vì đột ngột bị mất lực chống đỡ, bắt đầu trượt xuống theo các khối đá vỡ.

Chúng tôi lùi thật nhanh về phía sau, bàn long thạch trượt xuống dưới mấy tấc, lại bắt đầu nghiêng, nhưng tảng đá này thật sự quá nặng, trượt khỏi vị trí một chút liền dừng lại, tuy rằng như thế, chúng tôi vẫn thấy được mặt sau của bàn đá, lộ ra một cái nham động.

Nham động có đầu vào lớn, người miễn cưỡng có thể chui qua. Bên cạnh

trong cửa vào nham động, bày ra tầng nham thạch bị xé nứt, không có dấu vết bị con người đụng qua, từng đợt hương vị lưu huỳnh theo bên trong truyền ra.

Bàn Tử điều chỉnh đèn pin, thò đầu vào nhìn, quay đầu ra nói: “Bên trong thật âm áp, có điều góc ngách phức tạp, chiếu không tới cái gì, hơn nữa, bên trong trên thạch bích dường như có chữ viết.”

“Viết cái gì?” Tôi hỏi.

Bàn Tử nheo mắt nhìn kỹ, nói: “Xem không hiểu, mẹ nó không biết viết cái gì.”

Nói xong hắn cố ý thóp bụng đi vào, nhưng Bàn Tử thực sự rất béo, động nhỏ này hiển nhiên không thích hợp với hắn, đẩy vài lần, vẫn đẩy không vào. Cuối cùng hắn đem áo ấm bên ngoài cởi ra, mới miễn cưỡng chui vào được.

Trần Bì A Tứ bảo Hiệp Thành, Quách Phong cùng Phan Tử ở lại bên ngoài, có chuyện gì còn tiếp ứng. Chúng tôi theo sau Bàn Tử, tiến vào khe hở.

Toàn bộ nơi này là kẽ nứt vỡ ra tại thời điểm núi lửa phun trào, sau khi đi vào trong, phát hiện ra khe hở này bất thường hướng xuống dưới, bên trong phi thường tối. Xem ra cực kỳ sâu, chỉ sợ thông đến bên trong lòng núi.

Khe hở mở ra một không gian nhỏ, hai người không thể đi song song, hơn nữa bên trong khe hở phi thường khó đi, dưới chân là các loại đá tảng lớn, góc cạnh rõ ràng, trong động hương vị lưu huỳnh rất nồng, nhiệt độ ít nhất cũng phải ba mươi độ, sờ thử, ngay cả vách đá cũng nóng.

Chúng tôi dùng cả tay và chân di chuyển được vài bước, Bàn Tử lấy đèn pin trên tay chiếu xuống một chỗ, nói: “Mọi người xem đây là chữ gì?” Tôi nghiêng đầu, chữ không khắc trên vách đá của khe hở, mà khắc vào một khối hoành ở cái đáy loạn thạch, đều là loại chữ xa lạ, có điểm giống tiếng Trung, lại có điểm giống Hàn văn, khắc thật hỗn độn. Hoa Hòa Thượng chen qua nhìn nhìn, xác định: “Đây là tiếng Nữ Chân.”

“Viết cái gì?” Bàn Tử hỏi. Hoa Hòa Thượng nói: “Tôi không lợi hại đến mức vừa nhìn đã biết, trước hết phải chép lại đã.” Chúng tôi đợi một lát, Hoa Hòa Thượng đem các chữ đó chép lên vở, Bàn Tử đi đầu, chúng tôi xếp thành một đội, tiếp tục hướng sâu bên trong.

Nói là đi, kỳ thật dùng tay nhiều hơn chân, khe hở cơ hồ hướng xuống dưới một góc 30 độ so với phương ngang, lại không có cầu thang, phải dựa vào vách mà đi xuống, bên trong khi rộng khi hẹp, lúc cao lúc thấp, có chỗ phải ngồi xuống mới có thể thông qua.

Điều duy nhất khiến người thoải mái là trong này ẩm hơn rất nhiều, chúng

tôi đi mãi, đều bắt đầu ra mồ hôi, đành phải cởi bỏ nút thắt quần áo. Lúc này Bàn Tử hỏi: “Ông già, ông nói xem có thể hay không bàn đá chặn lên khe hở này không phải là ngẫu nhiên?”

Trần Bì A Tứ trầm ngâm nói: “Khai đồng kiến lăng, dùng nguyên liệu xây dựng ngay tại chỗ, nơi này bên ngoài có nhiều đất đá lộn xộn như vậy, hẳn là thời điểm tu kiến lăng mộ dùng để khai thác đá, khả năng khe hở này thời điểm đó bị họ phát hiện, không biết tại sao, cuối cùng lại dùng phong thạch ngăn chặn.

Xuống dưới chưa đến một trăm thước, mùi vị lưu huỳnh càng ngày càng đậm, đá mắc ma cũng càng ngày càng đen, bắt đầu xuất hiện ngọc lưu ly sáng rọi, đó là dấu vết đá vân mẫu cực nóng bị tan chảy, tôi than một tiếng, trong lòng suy tính, nơi này hẳn là một cửa dung nham của núi lửa, Núi Trường Bạch là núi lửa đang nghỉ ngơi, nếu bây giờ đột nhiên phun trào, nham thạch nóng chảy từ trong lòng núi phun ra đến đây, chúng tôi không phải chết chắc rồi sao.

Miên man suy nghĩ, bỗng nhiên, hai người tiên phong ngừng lại, nhìn theo ánh đèn pin, thì ra phía trước cái khe đột nhiên co rút lại, xếp loạn đất đá, chỉ còn lại có một cái khe nhỏ xíu có thể đi xuống. Tôi ngồi xuống chiếu đèn pin qua khe, nơi này do trần khe hở bị sụp xuống, bên trong khe hở chỉ còn rất nhỏ, xem ra khó có khả năng đi vào.

Trần Bì A Tứ nhìn cái cửa động này, biết với thể lực chính mình không thể đi vào, thương lượng một chút, tôi nói Hoa Hòa Thượng cùng hẳn chờ chúng tôi ở đây. Tôi, Bàn Tử cùng Muộn Du Bình vào xem, bên trong có cái gì. Chúng tôi cởi áo khoác, làm cho thể tích của mình giảm nhiều nhất có thể, lúc này là Muộn Du Bình đi đầu, ba người trước sau đi xuống, từng chút chen qua cái khe kia.

Tôi nghĩ đoạn sụp xuống này chỉ là tạm thời, về phía trước vài bước, tất nhiên sẽ có cửa ra, nếu không phải, chúng tôi bị đung đầu thì sẽ quay trở lại cũng không mất nhiều thời gian, không nghĩ tới một đoạn khe hở này thế nhưng rất dài, đi được một lúc lâu, phía trước vẫn là đường đi nhỏ hẹp, khó biết lúc nào mới đến lối ra.

Bên trong vách đá này vô cùng sắc nhọn, tôi đi vài bước, quần áo trên người đã rách lỗ chỗ. Nham thạch đè ép đường thở, hơn nữa độ ẩm càng ngày càng cao, tôi dần dần cảm giác được sự khó thở. Mặt sau Bàn Tử cùng tôi cảm giác giống nhau, giữ chặt chân tôi nói: “Không xong, nơi này chất lượng không khí khả năng có vấn đề, chúng ta không nên tiến vào quá nhanh, rất lỗ mãng.”

Tôi nghĩ một hồi, không gian quá nhỏ, thật sự không có biện pháp, nghĩ vừa rồi đi lại đây mất khoảng cách rất dài, phải đi về thì cũng tiếc công thật,

hơn nữa với kiến trúc khe này, đi xuống so với trở lên dễ hơn nhiều, vì thế tôi nói: “Chúng ta cứ đi thêm một chút, nếu không thể đi được nữa thì quay trở về.”

Bàn Tử đồng ý, lúc này, bỗng nhiên, phía trước Muộn Du Bình kêu một tiếng: “hả?” Tôi quay đầu nhìn lại phía trước, phía trước trống trơn, vừa rồi còn có Muộn Du Bình, bây giờ chỉ còn lại thông đạo tối đen như mực, không biết phương hướng nào.

Tôi vừa nghe được tiếng Muộn Du Bình, đã phát hiện hấn ở trước mặt tôi biến đâu mất, tuyệt đối không quá năm giây, cho dù là một con chuột cũng vô pháp tại đây biến mất nhanh như vậy, huống chi là một người.

Tôi nhất thời cảm giác không ổn, theo bản năng lui về sau từng bước, nhìn cẩn thận, cảm thấy kinh hoàng, Muộn Du Bình lại xuất hiện ở phía trước tôi. Bàn Tử đi ngay sau tôi, thấy tôi lùi lại, hoảng sợ hỏi: “Làm sao vậy?” Tôi trong lúc nhất thời máu chưa lên được đến não, lắp bắp nói: “Không... Không có việc gì”.

Muộn Du Bình tựa như không biết chính mình vừa rồi xảy ra dị trạng, hấn dừng một chút, ra hiệu cho chúng tôi, bắt đầu tăng tốc nhanh hơn.

Cái khoảnh khắc biến mất rồi lại hiện ra của hấn, tuy rằng tôi cảm giác được rõ ràng, nhưng bây giờ nhìn lại cảnh tượng trước mặt, đột nhiên cảm thấy không chắc chắn lắm, trong lòng vô cùng nghi hoặc, không lẽ là không khí nơi đây làm cho tôi sinh ra ảo giác?

Không còn thời gian lo lắng nhiều, Bàn Tử ở phía sau kéo kéo chân của tôi thúc giục, tôi buồn bực tiếp bước, bò qua đoạn vừa rồi Muộn Du Bình biến mất, tôi đặc biệt lưu ý nhìn bốn phía, không có nơi nào lờ mờ xuống để có thể khiến tôi sinh ảo giác, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an

Qua đoạn khe này, đi tới một nơi đại khái có thể là cuối đường rồi, Muộn Du Bình bỗng nhiên buông lỏng thân hình, cả người dò xét đi ra ngoài, tôi thấy phía trước trở nên rộng mở, biết đã đến cửa ra.

Cuối khe hở có lượng lớn các loại đá chông chát lộn xộn, sau khi đến đó, Muộn Du Bình lấy ra que châm lửa nhỏ, ném tới bốn phía, ánh sáng vàng ấm áp đem toàn bộ nơi này chiếu sáng rực, tôi xoay đầu nhìn, nơi này so với cái khe hở rộng hơn có thể coi là hang núi được.

Bàn Tử mở rộng vùng sáng của đèn pin, quan sát xung quanh, nói: “Quái, nơi này thế nhưng lại có bích họa, xem ra chúng ta không phải nhóm người đầu tiên đến đây rồi.”

Chúng tôi đi lên, phát hiện cái khe trên vách núi đá quả nhiên có một bức bích họa lớn màu sắc sặc sỡ, nhưng tình trạng bảo tồn cực kém, màu sắc phần nhiều đã mờ nhạt, mặt trên vừa xem vừa đoán miễn cưỡng nhận ra là

bức họa tiên nữ phi thiên.

Đường vào nơi này bị người ta lấy đá chặn lại, bên trong còn có bích họa. Nơi này rốt cuộc là loại địa phương gì? Lòng tôi dâng lên nghi hoặc.

Đi qua một chút, trong đá vụn, chúng tôi phát hiện vài rạch suối nước nóng, đều rất nóng, nhưng là nóng hôi hổi, dù hoặc không thốt nên lời. Không có phát hiện qua dấu vết của con người. Lại hướng bên trong, khe hở thỉnh thoảng thổi ra luồng gió rất nóng, tôi đi sang một bên soi đèn pin, sâu không thấy đáy, không biết có thể tiếp tục đi vào được hay không.

Chúng tôi trao đổi ý kiến, cho rằng không cần phải cố đi vào làm gì, nơi này đã quá tuyệt hảo để tránh gió bão tuyết rồi. Bàn Tử thí nghiệm không khí không có vấn đề gì lớn, thấp lên phong đăng chiếu sáng một không gian rộng, Muộn Du Bình bò ngược lên khe hở nhỏ hẹp đi thông tri cho những người bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Hòa Thượng cùng Hiệp Thành trước sau tiến vào, Thuận Tử cũng được Phan Tử kéo vào, tôi lập tức đi kiểm tra tình hình của hắc, phát hiện bởi vì độ ẩm nơi này, sắc mặt hắc đã bắt đầu hồng nhuận, nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo như cũ. Không biết có thể hay không phải nằm lại đây.

Từ đầu đến cuối đều là hắc dẫn đường, nếu hắc chết, tuy rằng không đến mức không thể đi xuống, nhưng tóm lại sẽ gặp rất nhiều khó khăn, hơn nữa tôi cũng có cảm tình với người này, thật lòng không muốn hắc vô duyên vô cớ vì chúng tôi mà chết oan.

Hoa Hòa Thượng kiểm tra nhịp tim và mạch đập, sau đó bảo tôi tránh ra, dùng khăn mặt thấm nước suối, đặt ở trên tảng đá một lát, sau đó chà chân cho Thuận Tử, chà đến cả chân hắc đều một màu đỏ lựng, mới cho hắc uống vào một chút nước ấm, Thuận Tử bắt đầu ho khan kịch liệt, mí mắt nhấp nháy.

Chúng tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, Hoa Hòa Thượng nói: “Ồn rồi, không chết được đâu.” Không khí dịu xuống, Bàn Tử cùng Hiệp Thành lấy ra mấy điều thuốc, châm lửa hút. Lúc này Trần Bì A Tứ cũng được Phan Tử đỡ đi vào.

Trải qua biến cố liên tiếp, chúng tôi rơi vào tình trạng kiệt sức, không còn khí lực để nói chuyện, đều tự tìm một chỗ thoải mái ngồi tựa lưng.

Tuyết trên người vì tác dụng của nhiệt độ nên tan ra thành nước, quần áo cùng giày bắt đầu hóa ẩm ướt, chúng tôi cởi quần áo đặt ở trên tảng đá khô ráo phơi. Hiệp Thành lấy ra đồ hộp, ném vào nước nóng trong ôn tuyền rồi vớt lên phát cho mọi người.

Tôi vừa ăn vừa cùng Hoa Hòa Thượng xem xét bức bích họa vừa phát hiện, nơi này rõ ràng do thiên nhiên hình thành hơn nữa không gian lại nhỏ

hẹp, vì cái gì ở trong này vẽ bích họa, vừa rồi Muộn Du Bình đột nhiên biến mất trước mặt tôi, cộng thêm bàn đán lớn chắn ở lối vào, tất cả làm tôi có một cảm giác không được tự nhiên.

Người làm nghề buôn đồ cổ như tôi, đối với bích họa cùng phù điêu loại này luôn mang đến một loại tin tức nào đó, phi thường cảm thấy hứng thú, những người khác thấy chúng tôi nhìn, cũng dần dần đi tới.

Nhưng trên bức bích họa này không có nhiều thông tin lắm, bích họa thiên nữ phi thiên chủ yếu vẽ thiên đình cũng lẽ khỉ phía trên, biểu hiện một cảnh ca múa tốt đẹp trong thời buổi thái bình, chẳng có ý nghĩ thực tế. Mảnh còn lại của bích họa, đại bộ phận đều các thứ như vậy như vậy. Nơi này đều là những người đi tìm cổ mộ, vừa thấy liền mất đi hứng thú.

Tôi đang muốn trở về chỗ xoa bóp đầu ngón chân một chút, một đường đến đây gặp không ít trở ngại, đầu ngón chân đều bị lộng đau, phía sau, lại nghe thấy Bàn Tử “Sách” một tiếng, vươn đầu ngón tay cái của hắn ra, bắt đầu lấy tay gầy gầy.

Tôi hỏi hắn sao lại làm thế, tuy rằng thứ này không có giá trị gì, nhưng là di vật của người xưa, cậu không thể phá hư nó đi được.

Bàn Tử nói: “Cậu nói bậy bạ cái gì, không có giá trị cái móng tay tôi á! Bình thường này nọ tôi đều không phản bác, chính cậu lại mà xem, bức tranh này có hai tầng!”

“Hai tầng?” Tôi ừ một tiếng, nhú mày, cái này là ý tứ gì?

Mọi người lại đi đến vây quanh, xem rôt cuộc hắn nói cái gì, hắn bảo chúng tôi nhìn đi, thấy chỗ ngón tay đang chỉ, chỉ thấy chấm chu sa màu đỏ, hắn quát nhìn xuống dưới, lại nhìn trước mặt hắn kia có một chỗ, quả nhiên, một góc sáng sủa của bích họa có chỗ vẽ không đồng nhất với bối cảnh xung quanh, trông thế nào cũng không giống, chỗ bất đồng này nhỏ chút xíu, nếu không phải Bàn Tử ánh mắt sắc nhọn, tuyệt đối nhìn không tới.

Hiển nhiên là có một người vẽ thêm một tầng bích họa, đem cái nguyên thủy che mất, tạo ra tình huống này. Một tầng ở mặt trên vì tiếp xúc với không khí bị ăn mòn, đem mặt sau bích họa lộ ra, đối với một bức tranh bị mờ đi là chuyện thường.

Bàn Tử tiếp tục lấy tay gầy gầy, phát hiện tầng mặt ngoài này, tựa hồ không có làm kỹ lưỡng lắm, cho nên Bàn Tử tùy tiện lật, là có thể đơn giản đem màu vẽ gỡ ra, bằng không nếu dựa theo bộ đầy đủ, mặt trên bích họa phải có một tầng thanh liêu đặc thù, tầng này giống như đánh véc ni để bảo quản, nhan sắc của sứ không có dễ dàng phai nhạt và bong ra như vậy.

Trần Bì A Tứ mặt mày nhăn lại một chút, rất nhanh, một miếng lớn vẽ cái chậu rửa mặt bịt lộn xuống, tại chỗ này của bức bích họa ở dưới, xuất hiện

một nửa chiếc xe ngựa được họa bằng nhiều màu, chủ nhân xe ngựa, là một người đàn ông mập mạp, phục sức của người này, tôi chưa bao giờ gặp qua.

Đây là bích họa tự sự, tôi bỗng nhiên dâng lên cảm giác khẩn trương.

Rõ ràng trước đây có người vẽ bích họa tự sự, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, vô cùng vội vàng dùng một bức vẽ khác thay thế, hơn nữa ngay lúc đó thời gian có lẽ quá gấp, cho nên bích họa này không hoàn thành trình tự cuối cùng ở mặt ngoài.

Trần Bì A Tứ nhìn bức bích họa, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói với chúng tôi: “Cái này...có liên quan tới Thiên cung, đem gỡ hết lớp ngoài ra, nhìn xem bên trong lý giải cái gì.”

Tôi đã sớm muốn làm thế từ lâu, chuẩn bị móng tay, bắt đầu làm một bài tập tinh tế, gỡ lớp trên của bức bích họa vách đá.

Bích họa từng mảng từng mảng bong ra, chỉ chốc lát sau, lộ ra một vùng sắc đỏ như máu, khí thế hùng vĩ, dần dần ở trước mắt chúng tôi phơi bày...

§14. Kẽ hở (Hạ)

Bốn phía yên tĩnh dọa người, phong đăng được đưa tới đặt một bên vách đá, tăng mạnh độ sáng, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên vách tường bên kia, làm cho người ta có một loại cảm giác xa xưa thần bí.

Vẻ đẹp của bích họa vô cùng tiên diễm, màu đỏ cùng với màu máu tươi giống nhau, ở lưng chừng nguồn sáng chiếu lên, dần hiện ra ngọc lưu ly quang sáng rọi, nhìn như khối nham thạch hoàn chỉnh đang rỉ máu, bức bích họa ở dưới chỉ được che dấu bằng một lớp màu mà đạt đến trạng thái bảo tồn như thế này, thật sự là bất khả tư nghị.

Nhưng mà điều khiến chúng tôi kinh ngạc hơn cả, là nội dung bích họa, tôi rất khó dùng lời nói mà diễn tả được rốt cuộc là nó biểu đạt cái gì, bích họa chia làm hai bộ phận, kể hai câu chuyện khác biệt, nhưng khi hợp cùng một chỗ, lại thành một chỉnh thể đầy đủ, có thể nói là mỹ luân mỹ huyễn.

Hoa Hòa Thượng xem đến ánh mắt tỏa sáng, lẩm bẫm: “Đây là cảnh tượng cuộc chiến giữa Đông Hạ Vạn Nô hoàng đế với người Mông Cổ, người xem vị này, vị này hẳn chính là ngài Vạn Nô vương trong truyền thuyết chiến tranh diệt quốc của nhà Đông Hạ”

Kiến thức lịch sử của tôi với nhà Đông Hạ vô cùng thiếu sót, những người khác hiển nhiên cũng không tinh thông, không ai nói gì, nghe hẳn tiếp tục giảng giải.

Hắn đi qua một bên sợ hãi than, một bên nhìn mặt trên phù đồ, nói: “Đây là Vạn Nô vương quân đội.” Lại chỉ chỉ một bên kỵ binh, nói: “Đây là quân đội người Mông Cổ, mọi người xem, quân số vượt xa quân Đông Hạ, đây là một hồi chiến tranh áp đảo”

Tôi nhìn hướng hắn chỉ, thấy được hình ảnh tên bay tán loạn, Bàn Tử ngấm một hồi, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu, hỏi: “Vì cái gì quân đội Đông Hạ, chiến binh mặt ai nấy đều đẹp như con gái?”

Tôi cũng hiểu được thắc mắc của hắn, chẳng lẽ người Đông Hạ dùng phụ nữ đánh giặc sao? Không bị mất nước thì đúng là không có thiên lí. Hoa Hòa Thượng nói: “Không phải, đây là đặc thù bích họa của Đông Hạ, cho nên đám người này, đều phi thường thanh tú, tôi tra ở điển cổ thấy một ít hiện tượng kỳ quái, hình như các nước khi giao tế với Đông Hạ đều nói, ở Đông Hạ quốc, không thấy người già, chỉ có người trẻ tuổi. Người Triều Tiên nói, người Đông quốc ngay cả thời điểm chết đi cũng vẫn duy trì dung mạo tươi trẻ.”

Bàn Tử cau mày, tựa hồ không nghĩ ra lý do, tôi cảm giác việc này có can hệ tới tập tục của một số dân tộc ít người, có nơi, người già không được gặp

khách ngoại lai. Tôi lơ đãng, cùng những người khác lại tiếp tục nhìn xuống. Hoa Hòa Thượng lại chỉ đến phần thứ hai của bích họa, nói: “Khối này ghi lại tình hình chiến đấu. Mọi người xem, quân Đông Hạ lấy một đầu ba, bị bắn chết vô số kẻ, trận chiến đấu này cuối cùng biến thành cuộc tàn sát”

Bích họa dùng một lượng màu đỏ lớn khắc họa sự thảm khốc của chiến tranh, tác dụng tâm lý rất mạnh, một đám binh lính Đông Hạ bị gục ngã, vó ngựa Mông Cổ đạp lên thi thể bọn họ, bắt đầu đầu đốt cháy phòng ốc giết hại nam nhân.

Phần thứ ba của bích họa. Đặt trên mặt sau một khối đá lớn, chúng tôi không thể dịch chuyển, nhưng phỏng chừng, cũng có thể chỉ là nội dung này kéo dài ra thôi.

Lúc này tôi thấy được điểm nghi hoặc, xen lời hấn: “Không đúng, nước Đông Hạ này, không phải sớm bị người Mông Cổ tiêu diệt rồi sao? Tôi xem tư liệu, bọn họ mới tồn tại hơn bảy mươi năm, đã đánh giặc liên miên, nếu nói Vân Đỉnh Thiên Cung là bọn họ xây dựng, ở ngay tình huống bấy giờ, một quốc gia nhỏ như vậy, làm sao có đủ năng lực kiến tạo một lăng mộ quy mô lớn như vậy?”

Tôi vừa dứt lời, không ít người đều lộ ra thần sắc tán thành, Đông Hạ là thời kỳ tộc Nữ Chân vong quốc, ở Cát Lâm và Hắc Long Giang đột nhiên xuất hiện một chính quyền mới, trong trí nhớ của tôi khai quốc hoàng đế Vạn nô vương thậm chí còn không kịp truyền ngôi cho đời tiếp theo, đã bị người Mông cổ đi đường vòng qua Triều tiên tiêu diệt, thời điểm đó đế quốc Mông Cổ vô cùng cường hãn, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, cảnh tượng trên bích họa nếu là mô tả một hội quyết chiến giữa hai nước, với tính cách của người Mông Cổ, hẳn là bị giết sạch đót sạch mới đúng.

Mà thời điểm đó các dân tộc Nữ Chân năng lực sản xuất rất kém, không có sức lao động lớn, cho dù không mất nước, cũng căn bản không thể nào xây dựng được lăng mộ lớn như thế. Theo như lời Trần Bì A Tứ, Vân Đỉnh Thiên Cung nếu thực sự chôn Đông Hạ hoàng đế, nghĩ thế nào cũng là chuyện không có khả năng, bởi vì bọn họ không có thời gian cũng không đủ năng lực.

Càng không có lý do là, nếu dựa theo những gì nhìn thấy ở cổ mộ đáy biển, lăng mộ này trong truyền thuyết là do Uông Tàng Hải kiến tạo, thời điểm xây dựng chắc hẳn là Nguyên mạt, lúc ấy, Đông Hạ quốc đã bị diệt mấy trăm năm, làm sao có thể sử dụng để mai táng Đông Hạ hoàng đế.

Ánh mắt của chúng tôi chăm chú dõi theo Trần Bì A Tứ, người nói Vân Đỉnh thiên cung chôn cất hoàng đế Đông Hạ là hấn, nhưng là hiện tại xem ra không có khả năng này.

Trần Bì A Tứ biết chúng tôi suy nghĩ cái gì, mặt không biểu tình nhìn lướt bốn phía bích họa, cười lạnh một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn Hoa Hòa Thượng, nói: “Nếu bọn họ không tin, Hòa Thượng Thượng cậu giải thích cho họ đi.”

Hoa Hòa Thượng vâng dạ một tiếng, quay đầu nhìn chúng tôi cười nói: “Tôi biết các cậu đang hoài nghi điều gì, tôi dám khẳng định các cậu đều nghĩ sai rồi, các cậu xem tư liệu về Đông Hạ, đại bộ phận đều là căn cứ vào dữ liệu một ít sách cổ để suy đoán ra, trên thực tế nước Đông Hạ lưu lại tư liệu thực sự quá ít, ở nước ngoài, thậm chí còn không thừa nhận sự tồn tại của một quốc gia như vậy, cho nên tin tức các cậu biết hiện tại, thực tế có bao nhiêu chân thật, rất khó nói.”

Bàn Tử nói: “Một khi đã như vậy, anh dựa vào cái gì nói tư liệu của mình là đúng.”

Hoa Hòa Thượng nói: “Là như thế này, bởi vì chúng tôi có tư liệu gốc” Hắn lấy ra từ túi đeo bên người, một khối lụa mộc trắng, mở ra trước mắt chúng tôi, tôi vừa thấy, không khỏi trong lòng xao động một chút.

Đó là con Xà mi đồng ngư trong hội đấu giá!

Như thế nào lại ở trong tay bọn họ, không phải nói không có người mua sao? Tôi nhíu mày, bỗng nhiên ý thức được điều gì.

Nếu không có người mua, cá lại ở trên tay Trần Bì A Tứ, chẳng lẽ nói, Trần Bì A Tứ chính là người bán con cá?

Cả người tôi rung động, tận lực ổn định thân thể của chính mình, cố không để lộ ra biểu tình quá mức kinh ngạc. Nhưng trong lòng đã muốn loạn thành một đồng, vô số vấn đề nảy ra, trong lúc nhất thời cũng không biết là cảm giác sợ hãi hay hưng phấn, chỉ cảm thấy tay chân đột nhiên lạnh giống như bị mất máu.

Hoa Hòa Thượng cũng không chú ý biểu tình của tôi, tiếp tục nói: “Loại đồng ngư này, là một loại rồng dị hình, là lão gia của chúng tôi có cơ duyên đào được nó, tôi tin tưởng, vật này do nghệ nhân Đông Hạ chế tác, kỳ lạ là, nó được chế tạo bằng cách vô cùng xảo diệu, bởi vậy một đoạn tin tức tuyệt mật đều nằm trên thân con Xà mi này, mọi người xem.”

Hắn đem đồng ngư đưa tới một bên đèn phong đăng, vẩy cá kim loại ánh lên trong sắc vàng, ở bích họa hiện lên nhiều vết lốm đốm, Hoa Hòa Thượng chuyển động thân cá. Vết lốm đốm liền bắt đầu biến hóa, dần dần, biến thành một đoạn chữ viết.

“Bí mật nằm ở đây, trên vẩy cá, tổng cộng ẩn dấu bốn mươi bảy chữ Nữ Chân.” Tôi thàn kêu một tiếng, tâm nói lại còn có loại kỹ xảo này nữa à, trong túi tôi giờ còn hai con Xà mi đồng ngư khác, tôi run run hỏi hắn:

“Nó... Nó nói cái gì vậy?”

“Bởi vì tư liệu này không đầy đủ, tôi không thể dịch hoàn chỉnh ý tứ được. Có điều tôi có thể khẳng định người tạo con cá này, muốn đem sự tình ghi lại, nhưng không muốn cho người khác phát hiện, cái này ghi lại sự thực lịch sử về Đông Hạ.” Hoa Hòa Thượng có điểm đặc ý nói, “Kỳ thật, từ lúc tôi nhìn thấy mấy thứ kia, căn cứ rất nhiều dấu vết để lại, đã sớm suy đoán chính quyền nước Đông hạ vẫn còn tồn tại, chẳng qua bọn họ lui về chỗ núi cao rừng sâu, hơn nữa ở mấy trăm năm qua không biết dựa vào cái gì, này một chính quyền nhỏ bé yếu ớt, một bên là Mông Cổ hùng mạnh, cùng một bên là Triều tiên như hổ đói rình mồi, vậy mà bảo tồn được vận mạng để lui vào ở ẩn.

Tôi từng nghiên cứu Triều Tiên chí, thẳng đến trước khi nhà Minh thành lập, từng có người thấy một số người trang phục kỳ lạ hoạt động trên núi này. Tôi nghĩ hẳn là một bộ phận cư dân Đông Hạ còn sót lại.”

Hắn lại chỉ chỉ đồng ngư, nói “Ghi chép vụn vặt trên con cá này, chứng minh cho ý nghĩ của tôi, Đông Hạ sau khi quyết chiến với Mông Cổ, thối lui đến Cát Lâm và biên giới Triều Tiên vẫn còn bí mật tồn tại mấy trăm năm, tổng cộng từng có mười bốn đời hoàng đế, Mông Cổ cùng Triều Tiên không chỉ một lần đem quân tiêu diệt, nhưng lại bởi lý do kỳ quái nào đó, toàn bộ thất bại.”

“Lý do kỳ quái gì?” Phan Tử hỏi: “Hòa Thượng anh nói chuyện có thể rõ ràng một chút không?”

Hoa Hòa Thượng nhún vai, “Tôi không biết, tư liệu trên con cá không đủ, chắc chắn còn một phần được ghi lại ở nơi nào đó, có điều dựa vào những gì thu thập được, tôi dám nói Đông Hạ quốc có thể không bị tiêu diệt sớm như vậy, khả năng có chuyện phi thường kỳ kỳ từng phát sinh.

Chúng tôi vẫn luôn tìm nội dung còn lại, nhưng đáng tiếc, lão gia chúng tôi tìm kiếm rất nhiều năm, đều không có tìm được.” Hắn dừng một chút, nói tiếp “Các cậu có biết hay không, này vài chữ Nữ Chân này cuối cùng có nghĩa là gì?”

Lòng tôi nói đương nhiên không biết, Hiệp Thành tiếp nhận, hỏi: “Nói gì?”

Hoa Hòa Thượng nhìn chúng tôi, nói: “Mặt trên nói, lịch đại Vạn Nô vương, không phải con người.”

“Không phải người, thì là cái gì?” Bàn Tử nói.

Hoa Hòa Thượng đem đồng ngư cầm lên, “Mặt trên nói, bọn họ đều là quái vật từ dưới đất chui lên!”

Không thể nào, lòng tôi băn khoăn, mọi người nhìn nhau, phỏng chừng trong lòng đều có điểm phản bác, Hiệp Thành hỏi: “Cũng không hẳn như vậy, có thể ý nói là, hoàng đế là rỗng, không thể so sánh với người thường?”

“Tôi nguyên bản nghĩ đến điều đó có nghĩa là hoàng đế là con trời, nhưng về sau nghiên cứu kỹ hơn, tôi phát hiện những người này đang ghi lại một bí mật lịch sử, lịch sử Đông Hạ ghi chép có vẻ khách quan, cho nên hẳn họ không biết dùng loại ngôn ngữ cung kính như vậy, hơn nữa, nếu như lời anh nói, anh thử tưởng tượng một chút, nếu anh viết về Hoàng Đế của anh, trước một câu, bệ hạ, ngài thật không phải là người, chỉ sợ không viết được đến câu thứ hai. Không có ai dám viết như vậy”

Hắn cười cười: “Hơn nữa, mặt sau này viết một câu, phi thường rõ ràng, phi thường đường đột, tôi vẫn luôn chú ý, nếu có thể tìm thấy con khác như thế này, những lời này có ý tứ gì, có lẽ tôi sẽ hoàn toàn dịch ra.”

Bàn Tử và Muộn Du Bình đều biết hai con cá còn lại nằm trong tay tôi, nhưng tỏ ra cẩn trọng, bọn họ đều không lên tiếng, tôi nắm chặt đồng ngư trong túi, bỗng nhiên dâng lên cảm giác nghiêm trọng.

Trong lúc nhất thời tôi cũng không hiểu tại sao mình không muốn đem hai con cá ra, trên thực tế chúng đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì, tôi cũng không biết tiếng Nữ Chân, cho tôi xem tôi cũng xem không hiểu, nhưng nếu giao cho bọn họ, tôi lại cảm giác được thập phân không ổn.

Phan Tử nhìn chằm chằm bích họa, lâu bầu trong miệng, người trên bích họa có thể là Vạn Nô Vương kia, hình dáng mặt mũi, nhìn không quái vật chỗ nào cả, Bàn Tử vỗ vỗ hắn, nói với Hoa Hòa Thượng, “Đao ba huynh, tôi nói anh cố dịch cái gì chứ, chúng ta là trộm mộ, đừng làm một bộ dáng phần tử trí thức, đến lúc mở nắp quan tài ra, là người hay là chó, đều rõ ràng rành mạch”

Hoa Hòa Thượng cười cười nói: “Ý tôi là, biết người biết ta, luôn tốt hơn một chút.”

“Có điều, tại sao người ta lại vẽ bức bích họa ở trong này?” Bàn Tử hỏi: “Ý là không quên mỗi thù quốc hận?”

Hoa Hòa Thượng lắc đầu, hiển nhiên cũng không rõ ràng, tôi nghĩ ngợi, nói: “Có khả năng là muốn sau khi vẽ bích họa tại đây xong, đem tảng đá kia lấp xuống, hoặc rõ ràng chính là vẽ để giết thời gian, xem nơi này âm áp như vậy, khả năng ngay lúc đó công nhân dùng nơi này nghỉ ngơi.”

Không có ai cho là tôi nói thuyết phục, Hoa Hòa Thượng bắt đầu chụp lại mấy thứ, lưu làm tư liệu.

Chúng tôi nghỉ ngơi đủ, tinh thần dần dần khôi phục, bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi, Trần Bì A Tứ khiến người của hắn thay phiên đi ra bên

ngoài xem xét, nếu tuyết ngừng liền đi vào báo cho chúng tôi, còn chúng tôi bắt đầu thay phiên ngủ.

Thời điểm tôi thức giấc, Thuận Tử đã tỉnh lại, rồi rít giải thích, Bàn Tử không thèm để ý đến hắn, tôi cầm mấy thứ cho hắn ăn, bảo hắn nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi còn phải dựa vào hắn trèo lên trên nữa.

Ở bên trong này không thấy trời trăng gì, không biết thời gian đã qua bao lâu, đại khái chừng hai, ba ngày, tuyết rất cục ngừng, chúng tôi lục tục đi ra, bên ngoài trời quang đãng, nơi nơi đều là một mảnh trắng toát.

Chỉnh đốn trang bị, phát hiện chúng tôi mấy ngày nay ăn gần hết lương thực, phòng chừng không có tiếp tế tiếp viện, chưa đến được nơi muốn tới, đã cạn lương thực. Hỏi Thuận Tử có biện pháp nào không, hắn nói phía trên ranh giới có tuyết thực sự không có biện pháp gì, chỉ bằng trở về, nếu không thì phân phối thức ăn, tận lực ăn ít một chút.

Ở trong khe hở, Trần Bì A Tứ dạy chúng tôi rất nhiều kỹ xảo dùng trên núi tuyết, ví dụ như đem băng vệ sinh làm lót giày, có thể hấp thu mồ hôi chân, chân giữ được khô ráo, toàn thân sẽ ấm áp, chúng tôi làm theo, quả thật không sai, có điều tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ đến nếu tiến vào bên trong cổ mộ, đem mấy thứ này vứt đi, vài năm sau có đội khảo cổ phát hiện, nhìn đến bên cạnh quan tài có mấy thứ như này sẽ phản ứng như thế nào. =]

Chúng tôi dùng dây thừng lặn xuống dưới, trên mặt tuyết không thiếu dấu vó ngựa còn mới, Bàn Tử ngồi xổm xuống nhìn, nói: “Nhóm người của cô A Ninh kia, xem ra đã vượt qua chúng ta, chạy đến phía trước rồi.”

Chúng tôi không nói hai lời, đeo kính mắt vào, lập tức chạy như bay trên đường. Hai giờ sau, chúng tôi ở trên một cái sườn núi, thấy được đội ngũ của A Ninh. Bọn họ hiển nhiên cũng bị tổn thất vô cùng lớn, ba mươi người chỉ còn lại có hai mươi, ngựa cũng chỉ còn một nửa số lượng, trong đó vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tam thúc.

Chúng tôi bất động thanh sắc ẩn nấp kỹ, quan sát bọn họ. Tôi nhìn thấy A Ninh đang dùng kính viễn vọng chăm chú nhìn một phương hướng, tôi cũng theo hướng đó nhìn lại, bỗng nhiên nheo mắt.

Chỉ thấy xa xa không rõ là tuyết khí hay mây mù, một ngọn núi tuyết đồ sộ đứng sừng sững, cùng với sơn mạch gấn bó một thể, lại đột ngột phát hiện, dưới cổ mộ đáy biên tôi từng thấy qua, nhìn đến ngọn núi cao này. Hình dạng của nó, cơ hồ cùng mô hình trong cổ mộ không có sai biệt.

“Chính là nơi này “Lòng tôi thâm nghĩ, chỉ vào núi kia, quay đầu hỏi Thuận Tử: “Nơi đó là núi gì? Làm thế nào đến được?”

Thuận Tử lấy che nắng, quan sát, biến sắc nói: “Cuối cùng là các người

muôn đến nơi nào?! Nơi đó không thể đi được!”

§15. Hai tầng bích họa

Sau khi tránh thoát cơn bão tuyết, chúng tôi tiếp tục lên đường vừa đi vừa chạy, ở dưới một sườn dốc phát hiện mã đội của A Ninh, đồng thời cũng phát hiện toà núi tuyết thần bí trong ảnh họa cổ mộ đáy biển, rõ ràng đang đứng sừng sững ngay phía cuối tầm nhìn. Ngay tại đây chúng tôi hỏi người dẫn đường có thể tìm cách đến chỗ kia được không, Thuận Tử lại lắc đầu, nói chúng tôi tuyết đối không thể đi.

“Vì sao vậy?” Tôi kỳ quái nói, lòng nghĩ hẳn không phải đã nói suốt 800 dặm núi tuyết này, mỗi một đỉnh đều có thể leo sao? Tại sao toà núi kia lại không thể đi?

Thuận Tử giải thích: “Ngọn núi kia gọi là núi Tam Thánh, núi này chỉ có một phần nhỏ trong ranh giới nước ta, khi đã ra ngoài biên giới có tuyết rồi, là đến biên cảnh Triều Tiên, chúng ta không thể tiến vào được.”

Bàn Tử sừng sốt một chút, hỏi “Theo tôi nhớ! Không phải chứ! Núi Tam Thánh, chẳng lẽ chính là nơi năm đó Bàn tổng tư lệnh kháng Mỹ viện Triều, quân tình nguyện của ta kiến thiết một toà núi tuyết mở đường tiếp tế ư?”

Thuận Tử gật đầu nói: “Đúng, chính là ngọn núi đó, độ cao so với mặt nước biển hơn 3400 thước, qua ngọn núi này, chính là lãnh thổ Triều Tiên”

Tôi nghe xong, bụng nghĩ thôi hỏng rồi.

Núi Tam Thánh này, ai từng làm lính hoặc có hứng thú với lịch sử Trung Quốc cận đại đều biết, trong thiên hạ khó nhất là vượt qua ba vùng biên giới, một là biên giới Ấn Độ – Ba Tư, một cái là vùng tranh chấp ở Li Băng, còn cái thứ ba, chính là phòng tuyến dài 14 km trên núi Tam Thánh này.

Kỳ thật, Trung Quốc và Triều Tiên vốn có quan hệ hòa hảo, nhân dân hai bên đều quen thuộc, ở sườn phía tây núi Trường Bạch có thể thoải mái đi lại qua đường biên cảnh, cũng không có nhiều lính gác, thời điểm năm 96 hai bên khu rừng thưa trên sườn tây núi, có rất nhiều người thường xuyên vượt biên giới đào tìm một loại thảo dược có tên “hồng cảnh thiên núi cao” bán lấy tiền, tuy rằng lính Triều Tiên cũng truy bắt, nhưng người Trung Quốc dùng chiến thuật, chơi kiểu du kích, hơn nữa rất nhiều người đi trộm còn mang theo khói rượu, vòng vo cũng có thể dùng khói rượu thoát thân. Cho nên một đoạn thời gian trở về trước, cảnh tuyến phía tây chỉ còn trên danh nghĩa.

Duy nhất phòng tuyến núi Tam Thánh, vẫn phong tỏa vô cùng nghiêm mật. Nguyên nhân không ai biết, nghe nói đường biên cảnh này là biên giới cũ của Trung Quốc với Triều Tiên, ngoài ranh giới có tuyết chính là bờ cõi của Triều Tiên rồi, thời điểm chiến tranh kháng Mỹ viện Triều vì để nhanh chóng vận chuyển vật tư qua biên giới, trên núi làm rất nhiều thông đạo

chiến lược tạm thời và công sự ngầm. Hai bên thông đạo đều có thể dựa vào đó nhanh chóng xuất binh, cho nên không thể không canh phòng nghiêm ngặt.

Hiện tại lượng đồ ăn dự trữ, không cho phép chúng tôi đi đường vòng lên núi, biện pháp duy nhất để vượt qua, chính là đi thẳng một đường đến Tam Thánh sơn khâu vào vùng biên giới rồi tiến lên đỉnh núi.

Chúng tôi cảm thấy phiền toái, cái mà chúng tôi sắp đụng độ không phải kỳ trân dị thuật huyền diệu khó giải thích hay bánh tồng trong huyết mộ, mà là thứ vô cùng chân thật như viên đạn bắn ra từ súng trường tự động 81, hoặc cũng lắm là một đội hình quân binh chính quy tinh nhuệ.

Mấy người khác ít nhiều đều biết hoàn cảnh núi Tam Thánh, mặt đều lộ vẻ rầu rĩ, chúng tôi nhìn nhau, tóm lại tiếp theo là sao bây giờ? Phan Tử an ủi chúng tôi, nói: “Mọi người đừng nóng vội, đường bí mật vượt qua biên cảnh khẳng định là có, Thuận Tử từng làm lính nơi này chắc chắn biết, chúng ta có thể nói khó với hắn, cũng lắm bỏ thêm ít tiền là được.”

Nói xong hắn đi hỏi Thuận Tử, không nghĩ tên Thuận Tử này kiên quyết lắc đầu, nói: “Không được, không thể được, con đường có thể đi bên kia, toàn bộ đều là đồi cao, mười thước một cái đèn pha, từ chân núi lên tất cả đều là cấm khu quân sự, tuy rằng không nhiều lính lắm, nhưng trạm gác dày đặc, đừng nói quá cảnh, tự mình chạy đến đó tìm chết cũng không có khả năng (ý là chưa tới nơi đã bị bắn chết rồi). Lúc tôi còn phục vụ tại ngũ nhận được mệnh lệnh, hề thấy người lạ đi vào tầm mắt, lập tức sẽ bắn chỉ thiên một phát, nếu người đó không lui lại, lần thứ hai trực tiếp bắn vào chân, không cần lý do.”

Bàn Tử hỏi: “A! Vậy chúng ta mang chút hoa quả, giả dạng làm dân chúng đến thăm hỏi được không?”

Thuận Tử cười: “Câu nói vậy cũng quá chê cười. Đương nhiên không được, thứ nhất đây không phải nơi chuyên đục nước béo cò, thứ hai chạy đi đâu tìm hoa quả, một trời băng tuyết, chúng ta mang theo hoa quả đi ra ngoài ranh giới có tuyết của núi Trường Bạch, so với tay không đến còn khả nghi hơn.”

Bàn Tử sách một tiếng, nói: “Thế làm sao giờ? Tôi không tin tuyến đường này liệu chết cũng không qua được. Phòng tuyến Makedonia còn có thể đột phá, nơi này có thể so với Makedonia? Hay là anh chê tiền ít? Cần bao nhiêu cứ nói thẳng.”

Thuận Tử khó xử vò đầu: “Ây zà, vấn đề không phải có tiền hay không, nếu thực sự có biện pháp, tôi đã dẫn các cậu đi luôn rồi. Sớm biết các người muốn đến Triều Tiên, tôi đã không nhận từ trước, hiện tại đã đi đến đây, thật

không có cách nào.”

Thuận Tử nói không không chừa một đường sống, chúng tôi đều có điếm ngoài ý muốn, có điều vùng này không lấy gì làm giàu có, vượt biên cảnh cũng không phải tội lớn gì, nếu thực sự có biện pháp Thuận Tử hẳn sẽ không đối chúng tôi.

Bọn Hoa Hòa Thượng không có chủ kiến gì, đi về phía Trần Bì A Tứ, hỏi lão già thấy thế nào.

Kỳ thật vấn đề chỉ là tiếp tục đi nữa hay trở về, nếu tiếp tục đi, nhất định phải theo lời Thuận Tử, đi đường vòng qua phòng tuyến, thời gian khả năng phải kéo dài gấp đôi, hơn nữa còn phải vài ngày mang bụng đói đi núi, không tiếp tục đi thì là trở về nghỉ ngơi hồi phục, sau đó quay lại đây, nói cách khác, vất vả mấy ngày qua toàn bộ uổng phí.

Tôi có ý muốn cứ đi tiếp, vì chưa thấy được Tam thúc nên trong lòng hơi nóng vội, còn cả đội ngũ bọn A Ninh mang lại cho tôi một áp lực rất lớn, đầu óc liền hy vọng có thể sớm một chút nhìn thấy Tam thúc là xong. Đương nhiên khi đó nghĩ như vậy, là vì chưa hình dung được cảnh đói khát trên núi tuyết có bao nhiêu thống khổ.

Trần Bì A Tứ thở dài, hiển nhiên không đoán trước được tình cảnh phiền toái này, Trường Sa lão ngâm bầu, mỗi lần hành động đều một tay che trời, giết người phóng hỏa cái gì cũng dám làm, nhưng một khi gặp chuyện trên mặt đất là thần tình ủ rũ, cho nên nói người nghèo không đấu với người giàu, người giàu không tranh với quan lại, hẳn suy nghĩ nửa ngày, cũng không thốt ra câu gì, mặt mày dăm chiêu.

Tôi chợt nhớ ra, liếc mắt nhìn Muộn Du Bình, muốn hỏi ý kiến hẳn một chút, nhưng hẳn hoàn toàn không thèm để tâm đến việc chúng tôi bàn luận, mắt chăm chú nhìn núi tuyết phía xa, không biết đang suy tư cái gì, dường như hết thấy vấn đề với hẳn đều không có can hệ.

Bàn tới bàn lui, tạm thời không ai nghĩ ra được biện pháp gì, đang lúc hết cách xoay sở, Hiệp Thành ở một bên gọi chúng tôi một tiếng. Chúng tôi ngừng nói chuyện, nhìn theo hướng núi tuyết phía trước, phát hiện mã đội A Ninh đang bắt đầu di chuyển, theo hướng xuất phát của bọn họ, mục tiêu không nghi ngờ gì chính là núi Tam Thánh kia. Rất nhiều vật tư mang theo bị thải xuống, tùy ý vứt bỏ trên tuyết, có lẽ là để giảm trọng lượng tăng tốc độ, từ trên nhìn xuống một cảnh bừa bãi.

Hiệp Thành kỳ quái nói: “Lạ thật, bọn người kia không biết phía trước là đường biên cảnh sao? Dẫn đường của họ ăn nhằm cái gì vậy? Theo như Thuận Tử nói. Trên lưng đeo nhiều vũ khí như vậy đi qua, không phải thành cái bia cho người ta tập bắn sao?”

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, tôi biết cách làm việc của công ty bọn họ, khẳng định có người địa phương dẫn đường, hơn nữa không chỉ có một. Công ty khảo sát tư nhân chuyên nghiệp như vậy thứ họ am tường nhất chính là quan hệ xã hội, tình hình nơi này họ tuyệt đối rõ ràng hơn chúng ta, hơn nữa phía trước hẳn đã định sẵn lộ trình, sẽ không dễ dàng sửa đổi.

Bàn Tử hoài nghi năng lực nghiệp vụ của Thuận Tử, liền hỏi hẳn chuyện này giải thích làm sao? Có phải có người khác biết tuyến đường mà hẳn không biết.

Thuận Tử hí hóp mắt nhìn nhìn, nói: “Đi như vậy chỉ có một khả năng. Là bọn họ là muốn từ trước mặt sơn khẩu, vòng qua ngọn núi, sau đó bỏ qua chỗ đường biên cảnh, tại nội cảnh Triều Tiên chuyên hướng đến núi Tam Thánh, đường đi tuy dài, nhưng là so với đánh sâu vào biên phòng tuyến tốt hơn nhiều. Bọn họ đội ngũ so với chúng ta lớn hơn, lương thực lại đầy đủ, xác thực đủ năng lực bôn ba đường dài”.

“Bây giờ phải làm sao? Hay chúng ta đuổi kịp họ rồi tính sau?” Hiệp Thành quay đầu hỏi Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ lắc đầu, không đáp. Đột nhiên chỉ phía xa xa, bên cạnh Tam Thánh có một tòa núi tuyết nhỏ lộ ra, hỏi Thuận Tử, “Đó là núi gì vậy?”

Thuận Tử cầm lấy kính viễn vọng nhìn, nói: “Đó là núi tuyết Tiểu Thánh, nằm trong cảnh nội nước ta, Tam Thánh và Tiểu Thánh, hợp với tòa núi Đại Thánh bên kia nữa, thường gọi là Ngũ Thánh.”

Trần Bì A Tứ lại hỏi: “Từ nơi này có thể đi lên núi Tiểu Thánh không?”

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người sững sốt, không hiểu lão già này muốn làm gì, Thuận Tử cũng thấy có chút kỳ quái, nói: “Không thành vấn đề, chỉ mất độ một ngày, hơn nữa nơi đó cách trạm gác rất xa, có điều đường đi không được thuận tiện.”

Trần Bì A Tứ phui tuyết khỏi quần, đứng dậy, nói với Thuận Tử: “Đi, dẫn chúng tôi đến nơi đó.”

Mọi người vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra làm sao, Hoa Hòa Thượng lập tức nhắc nhở: “Làm sao vậy? Lão già, đi tới đó, quá lãng phí thời gian, lương thực của chúng ta không duy trì lâu được như vậy—”

Trần Bì A Tứ khoát tay áo, chỉ chỉ một bên sơn mạch dài miên man, nói: “Nơi này thế núi liền một mạch, quanh năm tuyết đọng mà lại ba mặt nhìn quanh, là một cái đầu rồng hiếm thấy, trong Đại phong thủy gọi đây là ‘Đàn long tọa’, ba tòa núi này đều là đầu rồng, vô cùng thích hợp an táng. Nếu địa cung nằm trên vách đá đen của núi Tam Thánh, thì hai cái đầu rồng nhỏ bên kia, hẳn là sẽ có lãng tử táng của hoàng hậu hoặc bậc dưới một chút.”

Vận mệnh Tam đầu long vô cùng kỳ lạ, ba cái đầu phải liên và thông nhau. Bằng không ba con rồng bay loạn, mạch rồng không định phương hướng, rối loạn thành một đoàn, chôn ở trong này con cháu sẽ một hồi huynh đệ tương tàn, cho nên nếu có lăng tẩm táng, bên dưới lăng mộ tất nhiên sẽ có bí đạo tương thông trung gian với lăng chủ Thiên Cung.

Trong lịch sử có rất nhiều cổ mộ Tam đầu long. Ví dụ như năm 87, khai quật được mồ chôn Chiến quốc Tam tử trên núi, ba cái mộ cùng liên quan đến sơn mạch, hai cái cổ mộ hai bên đều có dũng đạo đường kính tầm nửa thước thông đến gian chủ mộ, đáng tiếc thời điểm lúc khai quật, dũng đạo đều đã sập xuống, đội khảo cổ cũng không khẳng định được có phải là dũng đạo hay không, hay chỉ là một kiểu bài trí tượng trưng.

Chúng tôi nhìn theo tay lão già chỉ, thấy sơn mạch của ba tòa tuyết sơn vắt ngang cuối chân trời cùng núi tuyết bốn phía không khác biệt, không biết Trần Bì A Tứ dựa vào đâu phán đoán như vậy.

Trần Bì A Tứ nói xong, nhìn thoáng qua Muộn Du Bình, hỏi hẩn: “Tiểu Ca, tôi nói có đúng hay không?”

Muộn Du Bình phá lệ đối với câu hỏi của người khác có phản ứng, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Bì A Tứ, có điều cũng chẳng đáp lời, lại quay đầu đi tiếp tục nhìn núi tuyết phía xa xa.

Bọn tôi không hiểu Đại đầu phong thủy, nghe hẩn nói như lọt vào trong sương mù, trong lòng cảm giác mông lung, nhưng lão già đã nói vậy, Muộn Du Bình tựa hồ cũng đồng ý, xem chừng tốt nhất là đừng hoài nghi.

Xuống đến chỗ chân núi nơi nhìn thấy bọn ngọc A Ninh, chúng tôi thấy rất nhiều túi hành lý thải lại lấp đầy dưới tuyết, xem xét từng cái, bên trong một chút đồ ăn thừa cũng không có. Hiển nhiên họ trước khi vớt đi đã có sàng lọc, một ít đồ vô dụng, hoặc là lấp lại đều bị bỏ ra.

Bàn Tử thậm chí còn tìm thấy mấy khẩu súng, nhưng đạn bên trong đều đã rút sạch, chỉ còn lại thân súng không. Bàn Tử khen súng này tốt, một phen muốn gói mang đi thì bị Thuận Tử ngăn cản, nói cậu mà mang theo súng, ở trong này đụng mặt bộ đội biên phòng sẽ không làm sao giải thích được, nếu không có súng, kiểm tra xong họ còn có thể dẫn mình đi qua, làm cho Bàn Tử tiếc của kêu oai oái.

Qua đường chân núi bằng phẳng này, mặt sau là sơn cốc, chúng tôi nhìn thấy dấu chân mã đội của A Ninh hướng đi vào sâu bên trong cốc.

Chúng tôi ở nơi này chỉnh đốn lại hàng ngũ. Thuận Tử dẫn chúng tôi đi theo hướng khác nhằm thẳng Tiểu Thánh sơn khẩu đi đến. Rất nhanh, chúng tôi một lần nữa bước vào một mảnh thế giới màu trắng, hiện ra trong tầm mắt, chính là tuyết trắng xóa không thấy điểm cùng, bên cạnh là vách núi

đen sâu thẳm.

Núi Trường Bạch có thể nói là tòa núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi. Nơi này so với sông băng Côn Luân mà nói, hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều, không có những tảng băng với kẽ nứt thật lớn, không cần lo lắng đất dưới chân đột nhiên gãy sụp, nhưng sông băng núi Trường Bạch cũng là loại điển hình sông băng cô, cái gì băng thực mao, động chết, hồ đóng băng không lò, giếng băng sâu không thấy đáy đều có. Dù sao địa hình núi tuyết tôi không giỏi, nói theo ngôn ngữ thông thường chính là, phía trước đường không thấy lộ, phía dưới vách núi sâu vạn trượng, nhiều chỗ nằm úp sấp bò qua, cũng là mao hiểm vạn phần.

Một đường đi không ai nói chuyện, qua vài giờ, chúng tôi cứ nhiên đi hết đoạn đường phải mất thời gian một ngày mới đến. Thời điểm ra khỏi cốc núi Tiểu Thánh, trời đã chạng vạng.

Chúng tôi hạ trại ở một đoạn tuyết phủ dài năm sáu trăm mét trên sườn cốc, ăn chút đồ nóng.

Chỗ này trông trải lại rất cao so với mực nước biển nhìn sắc trời vô cùng rõ ràng. Trần Bì A Tứ sử dụng châm chỉ bắc, phối hợp với la bàn thiên văn xem sao tính số trong lòng đã muốn định rõ lộ trình ngày hôm sau rồi.

Một đường đi người mỗi ngựa mệt, nhưng sắc trời còn sớm, Bàn Tử bám lấy Thuận Tử, hỏi bốn phía xung quanh liệu có suối nước nóng hay không.

Thuận Tử cũng muốn tắm nước nóng, có điều hẳn nói nơi này độ cao so với mực nước biển đã quá cao, hẳn cũng không hay lui đến, muốn tìm ôn tuyền có điểm khó khăn, nếu cảm thấy nhàm chán, có thể đi dạo vòng quanh một chút, thuận tiện còn có thể đi xem mộ băng này trước của cư dân cổ đại, cách nơi chúng tôi hạ trại chỉ 1km.

Dân đồ đầu đôi với thi thể luôn có một loại cảm tình đặc biệt, dù sao cũng đang nhàn rồi, nghe được có người chết, chúng tôi đều nổi lên tò mò.

Trần Bì A Tứ cảm thấy không khỏe, Hoa Hòa Thượng chăm sóc hẳn, những người khác liền đi theo Thuận Tử đến doanh địa bên trái sơn cốc, độ chưa đầy nửa giờ, đi vào một chỗ vách núi đen, phía dưới chính là cốc băng, một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không tới.

Thuận Tử tìm một chỗ đứng tốt, châm một điều thuốc phả ra bùm khói. Chỉ thấy đáy cốc là một tầng băng, quả nhiên có rất nhiều chỗ hình thành những cụm bóng đen, rậm rạp, có chỗ nhìn ra được hình dạng người, có chỗ chỉ nhìn ra một điểm đen nhỏ, bốn phía băng cốc, thậm chí còn có một ít dấu vết cứng bái.

Thuận Tử nói dân cư cổ đại trên núi thịnh hành băng táng, trước giải phóng vẫn chôn người ngập đá băng nơi này, cho nên hiện tại thỉnh thoảng

có người già tới đây hái té. Sông băng nơi này mỗi năm một dày, cho nên cậu xem thi thể tận cùng trong băng, cơ hồ không thấy rõ lắm chỉ là một điểm nhỏ, chỉ sợ đã có hơn ngàn năm lịch sử, lớp ngoài cùng cũng phải đến vài thập niên.

Tôi nhìn bao quát một chút liền phát hiện chỗ điểm đen, dày đặc, hiển nhiên khối băng đóng ở đây hàng năm chôn không biết bao nhiêu người chết, giống như băng cốc này, bên trong sơn cốc Tiểu Thánh chắc hẳn cũng có, vậy tuyết sơn kia chẳng phải ngòi lên trên một tòa mộ vô danh khổng lồ sao.

“Trong những thi thể kia, có khi nào có cả nô lệ Đông Hạ ngày ấy xây dựng thiên cung không nhỉ?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

“Nói không chừng là có.” Muộn Du Bình nhìn chỗ sâu trong băng cốc, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thi thể chôn ở trong băng, không có khả năng đi xuống đào lên, chúng tôi nhìn một vòng, cảm thấy vô vị, lại đi tìm suối nước nóng, ông trời thương tình cho chúng tôi tìm được khe nước nhỏ, mọi người xuống suối rửa sạch chân tay mặt mũi, cả người ảm áp dễ chịu trở lại nơi hạ trại, đem chuyện vừa rồi ra kể, Hoa Hòa Thượng cảm thán không thôi.

Ở trên núi tuyết, nói ra cũng kỳ quái, người vừa được ảm áp liền mệt mỏi rũ rùi, thời điểm người đông lạnh sắp chết cũng mệt mỏi rũ rùi. Cơm chiều là mì sợi, ăn xong cơn buồn ngủ ập đến, bên ngoài lại nổi gió, chúng tôi sớm đều chui vào túi ngủ nghỉ ngơi, Thuận Tử mang trọng trách ban gác đêm đầu tiên, chúng tôi nhiều người, không cần một người thức cả đêm, hôm nay ban canh gác gồm có ba người Thuận Tử, Quách Phong cùng Phan Tử.

Tôi thực mệt mỏi, rất nhanh lăn ra ngủ, vốn nghĩ có thể đánh một giấc tới sáng, không ngờ chưa đầy một giờ, Hoa Hòa Thượng, Bàn Tử, Quách Phong, Phan Tử đồng thời bắt đầu phát tiếng ngáy liên tiếp, giống như dàn đồng ca, đem tôi từ trong ác mộng tỉnh dậy.

Lần này lăn lóc mãi không ngủ lại được, nằm thì khó chịu, tôi vùng dậy tay chân đi ra ngoài, nói với Thuận Tử đổi chỗ, đêm nay tôi gác cho, hẳn trước cứ đi ngủ đi.

Thuận Tử đang ngồi nơi đó tự tại hút thuốc, ngăn người nhìn bóng trắng đồ trên sườn núi. Nghe được tôi muốn thay ca gác đầu nói không cần, cảm tiền của chúng tôi, ngay cả việc này cũng làm không xong thì không hay cho lắm

Lòng tôi nói thôi thì tùy anh, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa từ điếu thuốc đang cháy dở của hắn sau đó vừa cho thêm củi vào lò, vừa cùng hắn bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cùng một người dẫn đường nói chuyện phiếm là chuyện vô cùng thú vị, tôi cùng hắn nói rất nhiều về cô mộ, hắn cảm thấy rất hứng thú. Hắn cũng nói cho tôi về phong thổ của nhiều địa phương cùng các loại chuyện kỳ thú trong núi rừng. Tôi nghe mãi không chán, hai người càng tán gẫu càng lên tinh thần.

Sau lại nói đến những chuyện gần đây nhất. Thuận Tử nói cho tôi biết, hắn là làm lính biên phòng bảy năm, có điều mất bốn năm là quân dự bị, trước khi nhập ngũ, hắn chuyên đi hái thảo dược, cho nên đối với địa hình núi tuyết rất quen thuộc, bạn bè đều gọi hắn là ‘A lang tài’, nghĩa là con của tuyết sơn. Cho nên chúng tôi đi theo hắn tuyết đối có thể yên tâm, như đi vào núi này, có thể làm người dẫn đường không nhiều lắm, hắn xem như trong đó một trong số ít đó.

Tôi trong lòng hoài nghi, tâm nói vậy anh như thế nào còn chưa vào đến núi đã bắt tinh nhân sự, này khẳng định là thổi phồng, nhưng nhìn hắn nói nghiêm trang, tôi không nỡ xen ngang, liền xuôi theo lời hắn gật gù.

Trò chuyện một hồi, đề tài lớn dần lên, chúng tôi cảm giác trong lúc đó khoảng cách cũng kéo gần lại, lúc này, Thuận Tử đột nhiên liền hỏi tôi: “Ông chủ Ngô... Kỳ thực, các người rốt cuộc vào núi vì mục đích gì, cậu có thể nói tôi biết được không?”

Tôi nghe xong liền ngẩn người, lập tức không biết trả lời như thế nào, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Mục đích của chúng tôi, tôi cũng không biết nên nói ra làm sao, nói là tìm đến Vân Đỉnh Thiên Cung, anh có thể tin sao? Nói là đến trộm mộ cũng không được, nói du lịch lại càng không phải, điều này thật đúng là khó nói, tôi nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thở dài: “Anh quan tâm làm chi, tôi không thể nói được.”

Thuận Tử tựa hồ đoán trước tôi sẽ trả lời như vậy, cười cười: “Không liên quan, tôi chỉ là tùy tiện hỏi chút thôi.”

Lòng tôi cảm thấy không thoải mái, bởi vì tôi không muốn lừa hắn, cho nên liền nghĩ cách đổi đề tài tán gẫu khác. Tôi hỏi hắn nếu trước kia đi hái thảo dược, vì cái gì sau lại đổi làm người dẫn đường núi tuyết. Ở Núi Trường Bạch hái thảo dược kiếm tiền, so với làm người dẫn đường cô lấy lòng khách vẫn thoải mái hơn chứ, hiện tại người dẫn đường trên núi ít như vậy, cũng vì nguyên nhân này.

Thuận Tử liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên nói một câu làm cho tôi cơ hồ muốn hộc máu mồm.

Hắn nói: “Tôi không phải dẫn đường chuyên nghiệp, sau khi xuất ngũ vẫn luôn hái thảo dược, có một vài lần dẫn khách lên núi, cũng sẽ không vào sâu

như thế này, bình thường đến bên kia hồ Cô Nương rồi vòng về luôn, nơi này là lần đầu tiên tôi mang đội ngũ tiến vào.”

Tôi cười cười: “Đừng nói giỡn.”

“Thật đó, Ngô tiên sinh, tôi ăn ngay nói thật, vào mùa này, không có người dẫn đường chuyên nghiệp nào nhận lời vào núi tuyết, nếu tôi không đồng ý hướng đạo, các cậu chỉ có thể tự mình đi vào” Hấn cười cười với tôi: “Rất nguy hiểm, nếu không phải Bò Tát phù hộ, kỳ thật chúng ta đã chết từ lâu, có thể một người cũng không thiếu đi được đến đây, đã là kỳ tích. Nhưng cậu không cần lo lắng, tuy rằng tôi khôngchưa từng dẫn người vào đây, nhưng là chính mình đi qua rất nhiều lần, rất quen đường, sẽ không xảy ra chuyện.”

Biểu tình lúc nói chuyện của hấn phi thường nghiêm túc, nhìn không biết là thật hay giỡn, trong lòng tôi thầm mắng, lại kỳ quái hỏi: “Nếu nguy hiểm như vậy, anh còn dẫn theo nhóm tôi? Chỉ vì thiếu chút tiền đó sao?”

Thuận Tử liếc mắt nhìn tôi mang theo ý vị sâu xa, nói: “Tiền cũng là một nhân tố, còn có một nguyên nhân khác... Là vì cha tôi, hấn...mười năm trước mất tích, lúc ấy hấn cũng mang một nhóm người vào trong núi tuyết, lộ tuyến so với các cậu không sai biệt lắm, nhưng cuối cùng toàn bộ cả nhóm đều mất tích trên ngọn núi, tôi loáng thoáng nhớ rõ, lúc ấy mấy du khách tìm đến hấn kia, hoàn cảnh thật giống các cậu, cũng là vào mùa đông, cũng là muốn lên ngọn núi không thể lên, cho nên khi nhìn thấy các cậu, lại đột nhiên cảm giác được chính mình nhất định phải đi theo mọi người, thứ nhất không muốn các người giống như cha tôi chết ở trên núi này, thứ hai, tôi có một nghĩ thật ngây thơ, có lẽ mục đích vào núi của các cậu, cũng giống nhóm người mười năm về trước, có lẽ tôi có thể biết chuyện gì đã xảy ra cho cha tôi. Đương nhiên, cái này chỉ là phán đoán của tôi thôi.”

Hấn tự giễu cười cười: “Cha tôi có lẽ đơn giản chỉ là gặp tuyết lở, rồi bị chôn vùi trong mảnh núi tuyết trắng xóa.”

Tôi hiểu ra, nói: “Cho nên anh mới hỏi mục đích vào núi của chúng tôi ...?” Thuận Tử ngượng ngùng gật gật đầu: “Ai zà, cậu không hiểu, cái cảm giác biết cha mình có thể đang nằm dưới tuyết ở đâu đây, nhưng lại không cách nào nhìn thấy nó như thế nào đâu.”

Tôi không nghĩ tới Thuận Tử còn có nỗi lòng sâu kín như thế, không khỏi nhìn hấn bằng cặp mắt khác xưa, trước kia vẫn luôn nghĩ hấn chỉ là một hướng dẫn viên du lịch bình thường dẹt dẹt, nhả nhả.

Có điều nhóm du khách mười năm trước, so với chúng tôi có điểm thực giống, chẳng lẽ cũng là tìm Vân Đỉnh Thiên Cung? Lòng tôi khẽ động. Bất quá lại lập tức phủ định ý nghĩ của chính mình, không, không có khả năng.

Ở Núi Trường Bạch, nơi có thể làm cho một người mất tích nhiều lần, không có khả năng trùng hợp như vậy, cha của hắn, có lẽ chỉ là gặp tai nạn ngoài ý muốn.

Thuận Tử thấy tôi không nói lời nào, nghĩ đến vấn đề vừa hỏi có chút quá phận, nói với tôi: “Ông chủ Ngô, tôi xem cậu không giống với những người khác, mới cùng cậu nói chuyện này, hy vọng mấy lời này cậu giữ kín. Tôi sợ bọn họ sẽ có bản khoả.”

Lòng tôi nói tôi nhất định sẽ không để lộ chuyện anh lần đầu tiên dẫn người vào trong núi, không nói Trần Bì A Tứ xử anh thế nào, Bàn Tử có khả năng muốn đánh chết anh lắm.

Vì thế gật đầu đáp ứng, lúc này ban trực thứ hai Quách Phong từ lều chui ra, ngáp mấy cái, nhìn thấy hai người chúng tôi đang nói chuyện phiếm, thực ngoài ý muốn. Thuận Tử dọn dẹp một chút, tiểu bậy trên tuyết xong trở vào đi ngủ.

Tôi cùng Quách Phong không có lời nào để nói, cũng ngáp mấy cái rồi vào lều ngủ luôn.

(tình hình là bé tiểu Ngô có một sự phân biệt nhẹ nhé!)

Nằm giữa tiếng ngáy đinh tai nhức óc, tôi nửa mộng nửa tỉnh, mơ thấy mười năm trước cha của Thuận tử- một tên Thuận Tử râu dài mang theo một đám người lên núi, li kỳ ở chỗ, trong mộng, tôi cảm thấy mấy người kia như đã gặp qua ở đâu, lẩn qua lộn lại, ngủ không tròn giấc.

Ngày hôm sau sắc trời đã rạng, bắt đầu thuận theo sơn mạch tiếp tục đi lên. Theo như nghi vấn hôm qua của Thuận Tử, hần hần là đã sớm biết chúng tôi không phải khách du lịch bình thường, tôi biết chúng tôi nguy trang cũng không tốt. Tôi thiếu, cũng không có khách du lịch nào một đường chạy như bán mạng. Nhưng tôi chẳng để ý nhiều được như vậy, dù sao hần làm hướng dẫn du lịch núi Trường Bạch, sớm có giác ngộ tiếp đón các loại đoàn đội thần bí, nơi này hàng năm có dân săn trộm, có dân đại hàn (Triều Tiên) vượt biên, có người nhập cư trái phép đi hái thuốc, không được một ngàn cũng ngót tám trăm, mỗi người đều mang một bí mật, chúng tôi đang tính toán làm gì, cứ để cho hần đoán đi.

Sườn núi phía trên đường càng thêm khó đi, rất nhiều nơi đường toàn là khúc quanh, trên đỉnh đầu lại là dãy núi tuyết đọng cao vạn trượng, cực dễ dàng xảy ra tuyết lở, không thể lớn tiếng nói chuyện. Tuyết trên đường lại thực sự quá dày, tầng tuyết mấy ngàn năm, phía dưới cơ hồ là không, sơ sẩy một chút liền có thể sa vào hố tuyết, ngập tới ngực, không có người giúp liền không tự mình thoát được, chúng tôi chỉ có thể cẩn thận dùng cái dùi đục băng dài dò trước dấu chân, giống như đi ở bãi mìn.

Bàn Tử đi nhanh nhất, cái đó có liên quan đến chuyên thám hiểm tuyết lần trước, hẳn một đường đi tuốt đặng trước, bởi vì chúng say núi, đầu lưỡi chúng tôi bắt đầu run lên, trừ bỏ Trần Bì A Tứ cứ ngẫu nhiên đổi phương hướng rồi đi, cuối cùng bốn phía chỉ còn thanh âm gió rít, toàn bộ thế giới im lặng tựa hồ không có sinh mệnh.

Qua đoạn đường tuyết trên sườn núi, chúng tôi đi vào một chỗ hai bên đều là sườn dốc cao phủ dày tuyết, nơi này hàng năm ánh mặt trời không chiếu tới, là một vùng tuyết lạnh, độ dốc sườn núi thay đổi liên tục, nhiệt độ cực thấp, ở nơi đây, chúng tôi rốt cục thấy được chỗ Trần Bì A tứ tầm long điểm huyết, đó là một chỗ vách đá nhọn cơ hồ cùng với núi tạo một góc 60 độ, mặt trên bao trùm tuyết trắng. Chúng tôi tiếp tục hướng về phía trước, người nối người, tận lực điều chỉnh thân hình, bắt đầu sử dụng dùi băng, hướng đường dốc kia dò đi.

Núi Tiểu Thánh này không nằm trong hệ thống 16 đỉnh của dãy Trường Bạch, cho nên chúng tôi trước kia không quá chú ý, có điều cũng không phải ngọn núi vô danh, đỉnh này và đỉnh Đại Thánh xa xa đối diện, ở giữa hình thành một đạo sơn cốc, núi Tam Thánh đứng sừng sững phía trước, giống như hai vệ sĩ bảo vệ, cảnh quan này được xưng là Thiên binh giữ Tiên môn.

Theo Tiểu phong thủy nói, “Hai núi Tiên môn long bàng hổ cứ”, nuốt khí vạn hướng, nếu không phải ở biên giới Trung Triều, từ xưa đã không ngừng phân tranh, nơi này tất nhiên sẽ trở thành đất dành dụm cho vương công quý tộc làm mộ táng. Vừa rồi trên đường đi tới, ngay cả với trình độ của tôi, cũng nhìn ra nơi này xu thế sơn mạch kỳ lạ, một tòa cổ kính toát ra mười phần long khí, chúng tôi đối với giả thiết trên núi có lăng, càng thêm tin tưởng.

Đi đường dốc không giống đi đường bằng, thể lực tiêu hao lớn hơn nhiều, Trần Bì A Tứ đi trong chốc lát, sức lực đến cực hạn, rốt cuộc không đi nổi, Quách Phong đành phải cõng lão già lên lưng, chúng tôi đi càng chậm.

Lại trải qua chừng ba giờ nữa, chúng tôi rốt cục đi lên sườn dốc phủ tuyết, lúc này tôi đã muốn hoàn toàn mất đi thần trí, hoàn toàn dựa vào phản xạ có điều kiện đi theo Bàn Tử.

Bàn Tử bước từng bước nặng nề, thể lực tốt như hẳn cũng đã muốn tới cực hạn, dẫm nát mặt tuyết phía sau, có điểm thần trí không rõ, thả cho chân dậm bịch bịch, mở ra hai tay nói với chúng tôi: “Cái này đối với tôi là một bước nhỏ, nhưng là đối với đôi chân mà nói, thì là một lần bay vọt.” Tiếp theo liền nằm úp sấp vào tuyết, không nhúc nhích.

Tôi cơ hồ không cầm cự được nữa, hai chân bắt đầu không tự chủ nhũn ra, người trượt xuống, Phan Tử muốn đem tôi kéo lên, nhưng là kéo vài cái tôi đều không có khí lực tiếp ứng, chính hẳn cũng ngã lăn xuống đất.

Tôi dùng cái dùi băng đục một lỗ trên tuyết, thế này mới chế trụ được chính mình, những người khác cũng đều ngã xuống đất, mồm ho ra khói trắng, hướng bốn phía nhìn lại.

Sườn dốc phủ tuyết này là một khu vực lớn, trái phải cơ hồ chẳng phân biệt đâu là giới tuyến, nếu không có Trần Bì A Tứ chỉ đường, tuyết đối không cảm giác có gì đặc biệt. Mặt trên tuyết bao trùm vô cùng bằng phẳng, chỉ có mấy khối đá lộ thiên màu đen đột ngột xuất hiện.

Núi Tam Thánh lúc này ngay tại bên trái chúng tôi, so với ngày hôm qua, đã gần thêm rất nhiều, trên đỉnh núi Thánh cũng toàn tuyết là tuyết, toàn bộ giống như một con quái vật thật lớn nguy nga đứng đó. Đỉnh đá màu đen, có vẻ so với bốn phía ngọn núi này càng thêm cao chót vót, bởi vì dưới ánh tịch dương, một cỗ khí kỳ quái màu lam nhạt bao quanh thân núi, tiên khí phiêu mỹ, cảnh sắc phi thường rung động lòng người.

Hiệp Thành một bên thờ, một bên cảm khái nói: “Thật đẹp, khó trách bọn họ nói “Bồng Lai tiên cảnh, không bằng một góc Trường Bạch”, đi lâu như vậy, cũng đáng lắm.”

Mấy người đều là Hán tử lỗ mãng, nhưng đều bị cảnh đẹp trong ánh chiều tà bốn phía làm cho say mê, đặc biệt tại dãy núi tuyết này, nhìn từ dưới lên đỉnh núi cao rất gần càng làm cho người ta không nhận được cảm thán.

Ngay khi tôi định lôi ra máy chụp ảnh, đem cảnh sắc nơi này thu lại trong một khoảnh khắc, đột nhiên Bàn Tử vỗ vai tôi, bảo tôi nhìn theo tay hắn chỉ.

Tôi theo phương hướng đó nhìn lại, chỉ thấy Muộn Du Bình một bên đã quỳ xuống, hướng tới núi tuyết Tam Thánh phía xa xa, thập phần cung kính cúi đầu. Nguyên bản khuôn mặt vốn không có một chút biểu tình, bây giờ hiện lộ ra một vẻ bi thiết rất đổi thành kính.

§16. Hành vi tự sát

Trải qua hai ngày bôn ba, chúng tôi cuối cùng cũng đến được sông băng sơn cốc bên trong núi tuyết Tiểu Thánh, tất cả mọi người trên đầu dây bụi tuyết, mỗi một không chịu nổi, mặt trời đã ngã về tây, nhìn xa xa non cao, cảnh sắc lại làm cho chúng tôi một phen mê muội.

Lúc này Muộn Du Bình lại có hành động làm chúng tôi kinh hãi, không biết vì sao hấn quỳ xuống đối diện núi tuyết trước mặt, xong lại còn hành đại lễ, tựa hồ đối với ngọn núi này, có một loại cung kính đặc biệt.

Hoàn tất lễ bái, hấn khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày, tôi thấy hấn có vẻ như muốn ngủ, ngồi lên một hòn đá đen lộ ra gần đó, nhắm mắt dưỡng thần. Tôi không khỏi dâng lên cảm giác tò mò, thật là không thể hiểu nổi, trong con người hỗn sắc kia của hấn, rốt cuộc ẩn tàng bí mật gì?

Một đường đến đây mọi người đều biết Muộn Du Bình không thích nói, đặc biệt là tôi và Bàn tử, cho nên không có ai đi đến chỗ hấn hỏi nguyên do, biết trước hấn sẽ không trả lời, có điều trong ánh mắt của mấy người đi theo Trần Bì A Tứ, hiển nhiên có vài phần khó chịu. Chỉ có Thuận Tử là lơ đãng, đại khái cũng vì hấn là người Triều Tiên.

Chúng tôi mỗi người một suy nghĩ, vừa nghỉ ngơi vừa ngắm phong cảnh, một lát sau, thể lực ai nấy đều đã khôi phục phân nửa, Bàn Tử nhóm một đồng lửa nhỏ, chúng tôi vây qua uống trà sưởi ấm, đồng thời Thuận Tử cũng bắt đầu làm việc của hấn, uống mấy ngụm rượu nóng xong, liền chỉ trở vài tòa núi tuyết xung quanh, giải thích cho chúng tôi lịch sử tồn tại của chúng

Đây là bốn phần của một hướng dẫn viên du lịch, tiểu tử này thập phần chuyên nghiệp. Hấn nói trong truyền thuyết về Núi Trường Bạch, đỉnh Tiểu Thánh, đỉnh Đại Thánh cùng núi Tam Thánh thần bí kia, ở thời đại hồng hoang hợp thành một tòa núi tuyết lớn, thời điểm vua Đại Vũ trị thủy, đi ngang qua nơi này, một phen bở hai nhất, mới khiến cho một ngọn núi biến thành ba tòa.

Nguyên bản hời điểm trước giải phóng, nơi này còn chưa được khai thông, hấn nghe tổ phụ nói, sau khi trèo lên ba tòa núi tuyết này, nhìn quanh bốn phía mỗi nơi phong cảnh trông một khác. Ví dụ nhìn từ trên núi tiểu thánh, có thể nhìn thấy hai đỉnh Tam Thánh cùng Đại Thánh, mà ở trên đỉnh Đại thánh, lại chỉ có thể nhìn thấy Tam Thánh, nhìn không tới đỉnh Tiểu Thánh, vô cùng kỳ quái. Mà kỳ lạ nhất là, vẫn ở trên núi Tam Thánh, ngoại trừ nhìn thấy hai tòa tuyết thánh còn lại, còn có thể nhìn thấy phía sau núi, phía xa xa một chút, có một tòa núi tuyết so với Tam Thánh còn nguy nga hơn, đó là đỉnh Thê Thiên.

Ngọn núi kia quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy rõ ràng chân

diện như thế nào, theo truyền thuyết có một đường lên trời, có thể cao đến Thiên Cung, do con người và thần tiên cùng xây dựng, hôm nào thời tiết đẹp, có thể thấy đỉnh Thê Thiên cùng thánh sơn lớn nhỏ rục rờ kì ảo trong làn sáng mờ, giống như miêu tả trong ngòi bút tiên nhân, xa hoa, kỳ dị vạn phần.

Bàn Tử nghe xong, nói với chúng tôi: “Truyền thuyết này khẳng định làm rồi, Thiên Cung rõ ràng là ở trên núi Tam Thánh, như thế nào lại chạy đến đỉnh Thê Thiên, cái người truyền tụng truyền thuyết hẳn là mắt có vấn đề.”

Hoa Hòa Thượng ngẫm nghĩ lắc đầu, giải thích: “Không phải, ngày trước tôi có nghiên cứu qua truyền thuyết nơi đây, tôi đoán có lẽ thời điểm xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, đỉnh Thê Thiên cùng bốn phía núi tuyết trắng xóa sinh ra khúc xạ hình thành ảo ảnh, bởi vì Thê Thiên phong quanh năm có mây mù, khí đọng phản quang trở thành một tấm gương, in lên hình tượng Vân Đỉnh thiên cung trong làn tuyết khí, tạo cảm giác giống như tòa thiên cung lơ lửng trên trời.”

Loại ảo ảnh này phần lớn phát sinh ở hồ nước trong sa mạc, phát sinh trong núi tuyết là điều vô cùng hiếm thấy, chỉ sợ không phải ngẫu nhiên, có thể là bởi vì nơi này liên quan đến ngọn nguồn long mạch, loại hiện tượng này trong phong thủy tên là ‘Ảnh cung’, tôi từng đọc qua một lần trong một quyển sách cổ, cũng không thấy có gì gây chú ý, nơi này có bảo huyết, di hướng từng sinh, phát sinh kỳ quái cũng không phải chuyện khó hiểu.

Chúng tôi dùng tiếng địa phương nói chuyện, tôi dùng giọng Hàng Châu, bọn Hoa Hòa Thượng dùng giọng Trường Sa, Thuận Tử nghe không hiểu, cũng không chú ý nghe. Nói xong về phong cảnh, hắn đứng lên nói với chúng tôi: “Mấy vị ở đây, trước nghỉ ngơi một chút, ăn gì đó, sau đó muốn làm gì thì làm, nhưng để ý thời gian, trời sắp tối rồi, nơi này cũng không có cách dựng lều trại, trời mà tối đường sẽ khó phân biệt, chúng ta còn phải tìm nơi nào cơ về bằng phẳng qua đêm, buổi tối có khả năng nổi gió.”

Nói xong rót nước trà, chia cho chúng tôi, rồi hắn thức thời đi đến một chỗ xa xa nghỉ ngơi. Tôi xem sắc trời, từ giờ cho đến lúc mặt trời lặn còn vài giờ, thời gian nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, nghỉ ngơi cũng nghỉ đủ rồi, đến lúc nên làm chính sự. Có điều bốn phía một mảnh tuyết trắng bao trùm, không có một chút dấu vết đặc biệt nào, nơi này nếu có lăng tẩm táng, cũng khẳng định là bị vùi ở trong tuyết, cửa vào hẳn là ở tầng tuyết phía dưới chân chúng tôi. Hoàn cảnh trong lòng đất không giống trên mặt tuyết, chúng tôi đều không có kinh nghiệm, không biết xuống tay như thế nào.

Chúng tôi đứng cả lên, vây quanh Trần Bì A Tứ muốn thương lượng bước tiếp theo nên làm gì cho phải.

Trần Bì A Tứ trải qua cường độ bôn ba như vậy, vẫn là chưa thể hồi phục

hoàn toàn, Quách Phong cầm rượu hồ lô đưa cho hắn, hắn uống hai hớp. Hoa Hòa Thượng mát xa phía sau lưng, đả thông khí huyết, sắc mặt hắn mới dần dần dịu đi, nhưng cả người nhìn qua vẫn vô cùng uể oải, nghe được chúng tôi hỏi, hắn thoáng nhìn thế núi bốn phía, nói với chúng tôi: “Vị trí bảo huyết ngay dưới chân chúng ta, tôi cũng không có biện pháp gì tối ưu hơn, cứ hạ xẻng nhìn xem phía dưới tuyết có gì rồi tính.”

Mọi người gật đầu, kỳ thật tôi cũng biết không có cách nào tốt hơn, nghề đồ đấu, chung quy lại thì cũng chỉ là, sau khi tâm long điểm huyết chính là tham huyết định vị, chỉ khác ở chỗ dụng cụ định vị, quá trình đều cơ hồ giống nhau, cho nên nói nếu không có một khác hưng phần lúc mở nắp quan tài, trộm mộ kỳ thật là công việc buồn tẻ hạng nhất.

Tuyết so với bùn nhuyễn hơn, xẻng thăm dò đưa xuống thật thuận lợi, bọn Hoa Hòa Thượng tay chân cực nhanh nhẹn, rất nhanh xẻng được cắm sâu vào trong tuyết, có điều, cái xẻng dường như mới vào sâu khoảng năm sáu thước, liền gõ thế nào cũng không nhúc nhích nữa, Bàn Tử nghĩ Hiệp Thành gầy như con khỉ ốm nên không đủ khí lực, chạy tới hỗ trợ, cật thử mấy cái, vẫn không nhích thêm chút nào, liền rút ra, trên xẻng không dính cái gì.

Hoa Hòa Thượng nhìn nhìn đầu xẻng, phát hiện mép đầu xẻng có dính một ít bông tuyết, hắn đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, phía dưới có lẽ là sông băng do vùng tuyết lạnh này hàng ngàn năm hình thành, cứng rắn như bê tông, cái xẻng xúc không ra, đến khi nhấc lên cũng không phát hiện gì.

“Nơi này tuyết rơi mấy ngàn năm, tuyết đọng nhiều sẽ thành băng, các cậu nói xem có thể hay không lặn tuần táng đang chôn dưới lớp băng này?” Bàn Tử hỏi.

Chúng tôi đều gật đầu, rất có khả năng này, nhưng xẻng Lạc Dương không xuyên qua băng được, cho dù biết có gì ở dưới đó, chúng tôi cũng không có khả năng tận mắt thấy.

Phan Tử nói: “Chủ yếu do mặt tuyết ở trên vương bận, chúng ta có nên dùng thuốc nổ không, tôi từng nghe đồng đội trong quân ngũ nói, lúc bọn họ còn trên núi Đại Hưng, nơi đó hàng năm đều có một đội sản xuất định kỳ đi phá tuyết phủ sườn núi. Chỉ cần đào một cái lỗ châu mai, có thể đem tuyết nơi đó toàn bộ đáng sụp, đỡ phải lo nghĩ nhiều. Dem nổ hết tuyết đi, xuống dưới liền hiểu ngay sự tình, chúng ta có sẵn phương tiện, cũng đỡ phải đào đạo động.”

Tôi hiểu tình huống hắn nói, mỗi một lần tuyết rơi lại hình thành một tầng. Ở giữa các tầng có khe hở, chỉ cần một ít thuốc nổ, toàn bộ thân núi chân động, tầng tuyết trên vỡ ra tràn xuống, hình thành phản ứng dây chuyền, cuối cùng từng tầng từng tầng tuyết chôn vùi cung tháp sẽ tiêu tán hết.

Khu rừng núi Đại Hưng có vài tòa núi tuyết nhỏ, để tránh tuyết đọng quá dày phát sinh tuyết lở nguy hại khu rừng, đội công binh địa phương thường xuyên phải ở sau núi làm nhân công dọn tuyết, lúc ấy điều kiện đơn sơ đều chỉ dùng pháo đơn giản là nổ một phát, có sự nguy hiểm nhất định, hiện tại cũng phải dùng pháo cối oanh tạc xem sao.

Hoa Hòa Thượng véo một ít tuyết nghịch nghịch, “Thuốc nổ thì tôi có, nhưng là cậu nhìn xem trên đỉnh đầu chúng ta, nổ pháo trong này có phải là tự sát hay không?”

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn, mặt trên là vách tuyết cao vạn trượng. Kéo dài từ sau ra trước, hợp với sơn mạch Hoàn Sơn thành một con rồng tuyết hoàn chỉnh, chúng tôi ngay ở phía dưới, giống như mấy con kiến nhỏ bé, mặt trên chỉ cần rơi xuống một ít tuyết tảng, vài con kiến chúng tôi chắc chắn bị chôn vùi ngay.

Phan Tử nhìn lên cũng có chút choáng váng, nhưng vẫn kiên trì nói: “Núi Trường Bạch là địa điểm du lịch, nơi này mỗi điểm cũng tiến hành dọn tuyết, tôi cảm thấy vấn đề không lớn. Cậu không muốn dọn đồng tuyết này thì chúng ta nên về sớm đi, cậu xem tìm cái thứ chôn giấu trong núi tuyết mênh mêng, giống như tìm kim đáy bể, tôi nói cậu biết những đội trước đây đi núi tuyết cũng đều dùng cách này, không có biện pháp tốt hơn, như lão gia nhà cậu, cho dù định huyết chính xác, còn phải dùng thuốc nổ, bằng không cũng không đào được đạo động thông xuống tuyết. Cậu còn muốn để dành thuốc nổ à.”

Tôi nghĩ không ổn, không đồng ý nói: “Việc này mạo hiểm quá lớn, tôi thà rằng tốn chút thời gian dùng cái xẻng cái xẻng đào.”

Phan Tử nói: “Tiêu Tam gia, chúng ta chính bởi vì không có thời gian mới dùng thuốc nổ, nếu có thời gian sẽ chờ đến mùa hè lại đến, vô luận như thế nào tôi cũng thử một lần, Tam gia không chờ được nữa đâu.”

Hoa Hòa Thượng khoát tay áo ý bảo chúng ta dừng lại, chỉ vào Quách Phong: “Các cậu không cần cãi vã, chúng ta có nói cũng không tác dụng gì, nghe ý kiến của chuyên gia một chút.”

Tôi ngây ra một lúc, một đường đến đây, tôi cũng không biết Quách Phong trong đám người bọn họ sắm vai nhân vật gì, nghe Hoa Hòa Thượng nói như vậy, tôi còn có chút thắc mắc, chẳng lẽ hẳn là chuyên gia trên phương diện này sao?

Mấy người đều nhìn về phía Quách Phong, xem hẳn phản ứng thế nào. Quách Phong thấy chúng tôi nhìn hẳn, có chút không được tự nhiên, nói với chúng tôi: “Tôi cho rằng cách của lão Phan có thể làm, kỳ thật tôi đoán trước sẽ có tình huống này, nên đã có chuẩn bị nhất định, hơn nữa cái này tôi

chuyên nghiệp, tôi có thể không chế uy lực thuốc nổ, thanh âm sẽ không quá vang, thực ra chúng ta chỉ cần gây một chấn động nhỏ dưới tuyết, là có thể đạt được mục đích, đôi khi chỉ cần một pháo là đến nơi.”

“Anh chắc chắn?” Bàn Tử hỏi: “Làm vậy phải xác định không gây kinh động đến ngôi mộ, chúng ta bây giờ giống như nổ pháo trên miếng đậu phụ, nổ ra cái động nhưng nhìn từ ngoài vào lại không thấy gì, động tác cần phải rất tinh tế.”

Quách Phong gật đầu: “Thời gian tôi làm thợ mỏ, nổ mìn pháo không dưới vạn lần, lần này không tính quá khó khăn.”

Hoa Hòa Thượng nhìn về phía chúng tôi, lại chỉ Quách Phong: “Các cậu đừng thấy hắn bình thường không nói lời nào, người này làm thợ mỏ hai mươi năm, mười bốn tuổi bắt đầu chơi mìn pháo, nổ bằng đĩnh không dưới hai mươi tòa núi, được lão gia nhìn trúng chọn vào đội chưa đến một năm, đã được người ta gọi là pháo thần, nói đến thuốc nổ không có người trong nghề nào so được với hắn.”

“Anh chính là pháo thần?” Phan Tử ở một bên mở to hai mắt, hiển nhiên đã nghe tới uy danh này.

Quách Phong có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu, đánh đổ hình tượng lãnh khốc mấy ngày rồi: “Đều là đồng nghiệp gọi như vậy, một cái biệt danh mà thôi.”

(chú này lớn mà then thùng như con nít nhỉ:D)

Hoa Hòa Thượng nói với hắn: “Anh không cần khiêm tốn, đến lúc phát huy sở trường rồi đó.”

Sau đấy quay đầu nói với chúng tôi: “Quách Phong chưa thất bại bao giờ, hắn nói sẽ nổ thanh mấy miếng thì nhất định là ngàn ấy miếng, tôi tuyệt đối tin tưởng hắn, hắn đã nói như vậy, tôi cho rằng có thể thử một chút, các cậu có ý kiến gì không?”

Bàn Tử nhìn tôi, hắn từng có kinh nghiệm thám hiểm vùng tuyết, nghe nói rất nhiều về chuyện tuyết lở, hiển nhiên cũng hiểu được có điểm khó tin, có điều hắn nhìn bên này, là muốn xem thái độ của tôi như thế nào.

Tôi ngẫm nghĩ, bọn người Trần Bì A Tứ chính là trộm mộ chuyên nghiệp, không giống cách làm truyền thống kiểu Tam thúc, họ dùng đủ loại người để vào mộ bằng đủ mọi cách, những người này sự ỷ lại với thuốc nổ khó mà nói hết được, hơn nữa Hoa Hòa Thượng đã nói vậy, hắn là Quách Phong cũng có năng lực này.

Vì thế tôi quyết định, liền gật đầu với Bàn Tử, thôi thì liều mạng đi, lúc này kỳ thật đã không còn đường lui, tôi nói không được liệu bọn họ có nghe

không?

Sau khi tất cả tán thành, Quách Phong và Hiệp Thành lấy ra xẻng Lạc Dương đặc biệt, bắt đầu đào xới, ở trên tuyết làm thành mấy cái lỗ.

Sau đó Quách Phong dùng vài loại bột phấn giống thuốc nổ, vùi thật sâu vào bên trong chỉ còn lộ ra ngòi nổ, tôi biết loại thuốc nổ này là tự điều chế, uy lực đại khái chỉ bằng mười cái pháo đốt, hay dùng để phá hư phong thạch trong cổ mộ, sau khi Quách Phong điều chế lại lần nữa, uy lực khẳng định càng nhỏ.

Trộm mộ thời hiện đại, phần lớn đều có kiến thức khoa học tương đối, chỉ cần mấy cái linh tinh ngòi nổ nhỏ, có thể ở bất cứ nơi nào tạo ra một đạo động đủ cho người đi vào, điều này tôi biết từ lâu, nhưng tận mắt chứng kiến thì là lần đầu.

Thuận Tử đang xì xụp uống trà gần đó, vừa thấy chúng tôi đang làm gì thì nổi điên, hắn từng gặp qua dân trộm thảo dược, gặp qua dân săn trộm lông mò vào ban đêm, cũng gặp qua dân nhập cư trái phép, nhưng là trải qua thiên tân vạn khổ lên núi, xong lấy ra ngòi nổ phá núi, khẳng định đây là lần đầu tiên. Hắn chạy như bay đến gần Hoa Hòa Thượng, kêu to: “Các người làm gì vậy? Điên hết rồi à!”

Còn chưa nói xong, Quách Phong ở phía sau đã cho một đập vào gáy làm hắn hôn mê bất tỉnh, Thuận Tử ngã sấp xuống tuyết, bị kéo sang một bên.

Tôi nhìn mà gáy cũng phát đau, trong lòng nói làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng tôi cũng đủ thê thảm, đường đi dài không nói, còn bị như thế này. Có điều ngẫm lại cũng thật sự không còn cách nào, Thuận Tử có thể dễ dàng bỏ qua tất cả, cũng tuyệt đối không bỏ qua chuyện chúng tôi ở trên này phá núi, hắn dù sao cũng còn muốn đi xuống. Không đem hắn đánh bất tỉnh thì không có cách nào triển khai công việc.

Bàn Tử hỏi Hoa Hòa Thượng: “Chúng ta về sau làm gì với tên nhóc này?”

Hoa Hòa Thượng nói: “Trước cứ mặc kệ hắn, chúng ta còn phải nhờ hắn đưa về, đưa hắn xuống địa cung, để gọn lại một bên, đến khi xuống núi cho hắn thêm tiền, hắn còn có thể như thế nào.”

Quách Phong biểu hiện cực kỳ chuyên nghiệp, cơ hồ không cần chúng tôi nhúng tay, một mình hắn làm tất cả, ngòi nổ sắp xếp thành một loại kết cấu chịu lực xong, hắn phát tay bảo mọi người đi đến một hòn đá lộ ra khỏi tuyết phía xa xa, phòng ngừa phản ứng dây chuyền đem mọi người kéo xuống chân dốc.

Tôi nguyên bản nghĩ ngòi nổ nổ mạnh nên thanh âm sẽ rất lớn, ít nhất cũng gây một tiếng vang trên mặt tuyết, không nghĩ tới Quách Phong nhấn cho ngòi nổ rồi, mà tôi căn bản cái gì cũng chưa nghe thấy, liền ló mắt nhìn

ra mặt tuyết bằng phẳng bắt đầu rạn nứt, sau đó từng mảng từng mảng tuyết lớn theo đó sụp xuống như thác nước đổ, độ dốc càng trở nên chót vót, dưới chân chúng tôi lập tức rộng tuếch.

Có điều tuyết cũng không trượt đi quá xa, lăn xuống một lúc liền đình chỉ, mặt dưới sườn dốc phủ tuyết lộ ra một phiến lớn đục ngầu, một tầng gập ghềnh màu trắng băng tuyết hỗn hợp, đây là mặt ngoài sông băng kỷ đệ tứ mà trong sách giáo khoa nói.

Bàn Tử ở bên cạnh nhắm chặt hai mắt, vẫn còn tưởng rằng chưa cho nổ, tôi lay lay hấn, hấn mở to mắt vừa thấy, kinh ngạc nói: “Oái, cái này thực sự không có thanh âm gì, thần diệu.” Tiếp theo lập tức bất an nhìn trên đỉnh đầu.

Không biết do may mắn hay do kỹ thuật của Quách Phong quá cao siêu, trừ bỏ một ít tuyết phía trên chúng tôi mất thăng bằng trượt xuống, tựa hồ không có vấn đề gì. Chờ một lát nữa, cũng không gặp chuyện gì lớn liền buông lỏng, chúng tôi dần dần lấy lại tinh thần.

Tôi giơ ngón tay cái lên với Quách Phong, Phan Tử cũng vỗ vai hấn, làm ra cái thủ thế ý nói anh thật lợi hại. Quách Phong ngượng ngùng nở nụ cười, còn không đợi cái miệng của hấn mở ra đủ lớn, đột nhiên một khối tuyết nhằm đúng đầu hấn rơi đánh uyển.

Sắc mặt mọi người lập tức biến đổi, Bàn Tử vội vàng phát tay với chúng tôi, thấp giọng nói: “Hồng!”

Chúng tôi theo bản năng im bật, vài người ngẩng đầu thì thấy, chỉ thấy chỗ trên đỉnh đầu chúng tôi đại khái 100 thước cao, trên sườn dốc phủ tuyết, dần dần xuất hiện một cái vô cùng nhỏ, một cái khe màu đen nhưng là làm cho trái tim người ta lạnh băng, đang thông thả rơi tuyết xuống, tạo ra vô số cái khe thật nhỏ lan tràn. Theo cái khe lan tràn, những khối tuyết nhỏ thi nhau lộ bộp, đánh vào bốn phía chúng tôi.

Tôi nhất thời lạnh hết cả người, biết rõ đang xảy ra chuyện gì.

Xem ra cái danh ‘Pháo thần’ của Quách Phong, hôm nay là ngày cuối cùng của nó rồi...

§17. Tuyết lở

“Mọi người không được phát ra tiếng động, ngay cả rầm cũng không được đánh.” Bàn Tử dùng thanh âm như khí nói với chúng tôi: “Mọi người nhìn xem xung quanh có lộ ra nham thạch hay khe băng không, chúng ta cứ đứng thế này không ổn.”

“Không thể có chuyện này được.” Quách Phong ở nơi nào đó còn đang choáng váng: “Tôi dám chắc phân lượng...”

Hoa Hòa Thượng bưng kín miệng Quách Phong, ý bảo hẳn có chuyện gì nói sau. Mấy người toát một đầu mồ hôi lạnh, vừa nhìn phía trên đỉnh đầu, vừa rón ra rón rén vác trang bị lên lưng, tìm kiếm xung quanh nơi có thể tị nạn. Tầng tuyết mặt kia cũng không dày, cho dù có tuyết lở, cũng chỉ sụp xuống trong phạm vi nhỏ, nhưng là nơi chúng tôi đứng đây thực sự không an toàn, cách mặt gãy gần quá, sóng tuyết lao xuống, thật dễ dàng đem chúng tôi đẩy trượt lăn lóc, phía dưới lại là sườn núi độ dốc cực lớn, ngay cả nơi có thể giữ người lại cũng không có.

Lúc này biện pháp tốt nhất, chính là như Bàn Tử nói, tìm một khối đá núi nổi lên, trốn bên dưới, hoặc là tìm một cái khe đá. Chúng tôi đứng sau khối đá này tạm thời an toàn, nhưng vị trí này tuyết sẽ trực tiếp đánh sâu vào, Bàn Tử chỉ một khối đá hình hạch đào thật lớn bên cạnh, khối kia tạo với vách núi một góc, nhìn có vẻ thích hợp.

Chúng tôi cách tảng đá lớn đó một cái đoạn sườn núi hoàn toàn chẳng còn tuyết phủ, chỉ còn lại mặt băng nổi của sông băng, sự tình gấp đòi mạng, lúc này cũng không có thời gian đổi giày trượt băng, kiên trì cố đi. Bàn Tử đem dây thừng quấn trên lưng, một đầu đưa cho chúng tôi, rồi cẩn thận bắt đầu bước trên mặt băng trơn trượt.

Một bước, hai bước, ba bước, mỗi một lần đặt chân xuống đều như sợ dẫm nát trứng chim, tôi chỉ trực chờ “răng rắc” một tiếng lòng đỏ vẩy tung tóe. Nhưng là anh bạn Bàn Tử này luôn khiến người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác, sau ba bước, hẳn đã vững vàng đi đến đối diện tảng đá, túm dây thừng ở thắt lưng, nhìn nhìn đỉnh đầu, ngoắc gọi chúng tôi đi qua.

Mấy người chúng tôi lôi kéo dây thừng, đi qua đầu tiên là Phan Tử và Muộn Du Bình, tiếp theo là Trần Bì A Tứ, Quách Phong, tiếp chính là Thuận Tử, Hiệp Thành, tôi là người cuối cùng. Mắt thấy bọn họ bình an đi qua, lòng tôi thấy hơi hơi yên tâm rồi. Lúc này mặt trên đột ngột rơi xuống những cục tuyết to bằng trái dưa hấu, cái khe kia có lẽ đã duy trì không nổi, Bàn Tử phát tay bảo tôi mau mau đi qua.

Tôi vỗ vỗ mặt mình, đem một đầu dây quấn vào lưng, sau đó bước lên một bước, cảm thấy đứng không vững Tôi từ nhỏ đã giữ thăng bằng kém, trượt

băng, cuôi ngựa đều phải mang một thân đầy thương tích cố gắng lắm mới học được. Lúc này lại càng hoảng, chỉ cảm thấy mặt băng dưới chân, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, không tự chủ được, chân bắt đầu run rẩy.

Bàn Tử vừa thấy biết ngay là tôi gặp khó khăn, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, có hơn hai bước thôi mà, nhảy lại đây cũng được. “Tôi nhìn khoảng cách từ chỗ mình đến Bàn Tử. Quả nhiên, chỉ cần có thể phát lực đủ, tuyệt đối có thể nhảy qua. Nghĩ rồi tôi cắn răng một cái, liền điểm bước, hít thật sâu chuẩn bị sẵn sàng.

Không ngờ là, ngay tại thời điểm tôi dùng sức, dưới chân đột nhiên bị hãm lại, khối băng tôi dẫm lên, bởi vì vừa rồi bị dẫm quá nhiều, lập tức nát bầy. Chân của tôi trượt cái soạt trên sườn dốc, tiếp theo cả người liền trượt xuống.

Tôi quơ tay chân loạn cào cào, nhưng trên băng chẳng có gì để níu giữ, lập tức tôi liền trực tiếp cầm dây thừng, định trèo lên bằng cách này, chợt nghe răng rắc một tiếng, cúi đầu thì thấy, mặt băng ở dưới thân cũng nứt, mắt thấy thân mình chìm xuống.

Lòng tôi mắng to, con mẹ chúng mày, sao cứ đến lượt tao là lại dở chừng!

Bàn Tử bị tôi lôi kéo một hồi cơ hồ cũng sắp bị lôi trượt xuống khỏi tảng đá, may mắn Phan Tử bắt lấy lưng quần hắn, mấy người nữa kéo hắn lại, bọn họ dùng sức giữ chặt dây thừng, đem tôi kéo lên trên.

Nhưng là mỗi lần kéo, dây thừng liền dãn ra một chút, lòng tôi gấp như lửa đốt, hai chân loay hoay muốn dẫm vào một chỗ, mượn lực đẩy lên, nhưng là băng thật sự rất trơn, mỗi lần kéo lên được một chút lại trượt ngay xuống, căn bản không thể mượn lực.

Mắt thấy nứt thắt trên lưng ngày càng dãn, tất cả như rơi vào đường cùng, tôi bỏ qua tự mình trèo, dùng sức hướng một khe băng, hung hăng muốn vào bên trong. Sau đó một chân dẫm lên, thế này mới tìm được một nơi có thể chống đỡ, còn chưa kịp định thần, đột nhiên nghe một trận thanh âm cổ quái trên núi truyền đến.

Tôi ngẩng đầu liền thấy, mấy người họ đang nhìn tôi bằng ánh mắt ngu ngốc. Không đợi tôi phản ứng lại, chỉ một thoáng, một mảng mây tuyết trắng đã rơi lơ lửng giữa không trung, che hết toàn bộ tầm nhìn.

Tuyệt lĩnh!

Không kịp kêu lên sợ hãi, không có cả thời gian kinh ngạc, trong nháy mắt đó tôi cũng không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ nghe Bàn Tử ở gần đây hét to một tiếng. Sau đó bốn phía lập tức đen kịt, thân thể của tôi bị đè xuống một cách mạnh mẽ, giống như đột nhiên có mấy chục người đồng thời túm lấy quần áo tôi mà kéo, dây thừng quấn ở eo nhất thời ép chặt vào

da thịt, sau đó một lượng lớn tuyết phí tràn ngập vào đường thở.

Tiếp đó, tôi bị rơi vào một mảnh hỗn độn, mỗi một phân trên cơ thể đều bị va chạm chèn ép, ngay cả đầu cũng không nâng lên được, rất nhanh yết hầu bắt đầu co rút, cảm giác cực độ khó thở từ phổi truyền đến, cả người như bị nhét vào trong hàm băng, vô số những đụn tuyết lạnh ngắt xô đến từ bốn phương tám hướng, trong nháy mắt, mũi, miệng tất cả đều là mùi vị của tuyết.

Lúc này tôi mới nhớ ra, băng là chất dẫn truyền tuyết hảo, đặc biệt là băng lâu năm, có tính cộng hưởng mãnh liệt, vừa rồi đập chân vào khe băng nứt, rốt cục góp phần đẩy nhanh hình thành tuyết lở. Tôi cơ hồ muốn tát cho mình một phát, nhưng là lúc này hồi hận cũng đã vô dụng, cả người như con quay đảo quanh, tôi nghĩ bắt lấy dây leo núi, nhưng ngay cả cảm giác tay mình ở nơi nào cũng không có.

Ngay lúc đầu óc mơ màng, không biết phải làm sao, đột nhiên, tôi cảm giác được dây thừng quấn quanh eo như muốn kéo mình lên, tiếp theo cơ thể của tôi theo đó nhích lên một chút.

Tôi trong lòng cả kinh, đó là bọn Bàn Tử ở đầu bên kia đang kéo, tôi nhất thời dấy lên hy vọng, dây thừng còn có thể động đây, chứng minh lớp tuyết lở không quá dày, khí lực của bọn họ còn có thể truyền đến đầu dây phía bên này.

Tôi gắng sức lay động đống tuyết xung quanh, cố hướng lên trên, sau vài lần lão đảo, dựa theo sức kéo của dây thừng, lỗ tai tôi chột nổ vang, trước mắt sáng ngời, đã thoát ra đến mặt ngoài đám tuyết đọng.

Bọn Bàn Tử tránh ở dưới một góc tảng nham thạch, tuyết dồn cục ở mặt bên kia của tảng đá, ở trước mặt bọn họ hình thành một cái tuyết bệ, mấy người đều bình yên vô sự. Bàn Tử cùng Quách Phong cầm dây thừng, thấy đã kéo được tôi ra, hét to một tiếng, hỏi: “Không việc gì chứ?”

Tôi há hốc mồm thở, gật gật đầu, một bên vẫn là đây trời tuyết lở đang âm ảm ã xuống đầu, tôi dùng sức nắm dây thừng, bắt đầu hướng đến chỗ bọn họ. Nhưng lượng tuyết đọng xung quanh quá lớn, tôi căn bản không thể đứng lên, cả hai tay dùng sức mà cũng không di động được nửa phân, Bàn Tử đành phải giữ chặt dây, chờ đợi tuyết lở qua đi.

Tuyết lở đến nhanh, đi cũng nhanh, không đến thời gian nửa chén trà, tuyết đọng bên người tôi đều theo dốc tràn qua, chỉ để lại một lượng lớn tuyết vụn. Tôi nhìn xuống dưới, toàn bộ sơn cốc dưới chân đều bị một màu trắng bao phủ, không khỏi nghĩ mà sợ, nếu cũng bị ngã xuống đó, hiện tại thể nào còn giữ được mạng này.

Tôi được mọi người kéo đến bên dưới đá nham thạch, mấy người họ còn

nguyên sợ hãi thở gấp từng ngụm khí lớn. Bàn Tử vỗ vỗ lưng tôi, nói: “Tên nhóc này xem như cậu mệnh lớn, may mắn lần này sụp xuống, lượng tuyết không nhiều, bằng không lúc này không chỉ mình cậu, đến tôi phỏng chừng cũng bị cậu kéo xuống rồi.”

Tôi không biết nên phản ứng như thế nào, đồ bảo hộ đều rớt hết, lỗ tai đông lạnh đỏ lên, cái gì cũng không nghe rõ lắm, đành phải vỗ vai hắn, quay đầu nhìn mặt ngoài sông băng ở bên cạnh.

Tuyết phủ khắp sườn dốc toàn bộ đã trút hết xuống sơn cốc phía dưới, một khối dốc sông băng to lớn nhất thời hiện ra trước mắt, thỉnh thoảng có ít tuyết vụn từ trên đầu đổ ào xuống, nhắc nhở chúng tôi có thể còn tuyết lở lần thứ hai.

Mặt ngoài sông băng là những tầng tuyết ngàn năm bị đè nén cuối cùng chuyển thành băng, cũng chính là thứ chúng ta hay gọi là ‘Băng trọng lực’. Loại băng này do tự nhiên hình thành, ở nơi có độ cao lớn so với mặt nước biển còn bị vây quanh bởi núi, hình thành sông băng, bình thường trên núi tuyết thường có một tầng tuyết bao vây sơn thể không quá dày. Chính là tuyết vụn trên tầng băng ở dưới.

Trừ Bàn Tử ra, chúng tôi cho đến giờ đều chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy sông băng, ở ngọn núi trong sơn cốc này, nhìn thấy một khối băng lớn lồ lộ trước mắt, dưới ánh chiều tà, giống như một khối điêu bài lớn do lực lượng siêu nhiên tạo ra, thật sự khiến tâm tình rung động, tất cả chúng tôi đều nhìn đến ngây ngốc.

Hiệp Thành ở một bên lẩm bẩm nói: “Lần này nổ mất pháo, cũng không phải là không có thành quả”

Qua một lát, mọi người dần dần lấy lại phản ứng. Hoa Hòa Thượng bật sáng đèn pin, chiếu xuống lớp băng, muốn tìm kiếm dấu vết của lăng tẩm táng. Bên trong cuộn cuộn nhộn nhạo, sâu không thấy đáy, bình thường sông băng trong núi tuyết chỉ dày độ mười một mười hai thước là cùng, khối sông băng này dày một cách dị thường.

Ánh mắt của Bàn Tử thực cú vọ, lúc này, đột nhiên kêu lên một tiếng, tựa hồ phát hiện ra cái gì, giật lấy đèn pin trên tay Hoa Hòa Thượng soi soi.

Chúng tôi dướn mắt cố nhìn đến chỗ ánh đèn đang chiếu, ở một chỗ ánh sáng yếu ớt của đèn pin rọi đến, tôi nhìn thấy, sâu trong lớp băng mờ đục xuất hiện một vệt xanh xám, như ẩn như hiện một bóng dáng thật lớn, cơ hồ chiếm nửa bên băng nhai, trông hình dạng, giống một đứa trẻ có cái đầu lớn đang cuộn mình.

§18. Thai Côn Luân

Bóng chiều dần ngả về tây, chỉ còn le lói ánh mặt trời ló ra từ một đụn mây, khối sông băng hoàn chỉnh lộ ra đã dần biến đen, bóng dáng thật lớn ở bên trong trở nên mơ hồ không rõ. Hình dạng cái bóng phi thường kỳ quái, nhìn chẳng ra cái gì, vô cùng quý dị, giống bào thai bị đông chết, với cái đầu lớn thấy mờ, cả thân thì dài thòng, càng nhìn càng sợ.

Hiệp Thành mở lớn miệng hỏi tôi: “Con mẹ nó, lúc đi không bái Bồ Tát, bây giờ gặp phải tà, đây là cái quỷ gì?”

Tôi và Bàn Tử lắc đầu, chúng tôi cũng chưa từng trông thấy cái gì như thế này, xét lớn nhỏ, thứ này có kích thước của một tòa nhà một trệt năm lầu, đông cứng ở chỗ sâu trong sông băng, nếu vậy lẳng tuấn táng, rốt cuộc ở nơi nào? Còn đây chẳng lẽ là sinh vật thời viễn cổ? Theo truyền thuyết núi Trường Bạch mấy chục vạn năm trước vẫn là đại dương mênh mông một mảnh, vì núi lửa phun trào, mới từ trong biển nhô ra, cái thứ khổng lồ này, có thể hay không là thi thể của sinh vật biển thời viễn cổ?

Nghĩ lại cũng không đúng, thời điểm sông băng cổ hình thành, núi đã có trước rồi, nếu là thi thể cũng sớm thành hoá thạch.

Tuy rằng vừa trải qua một lần tuyết lở kinh tâm động phách, nhưng thật ra tuyết lở như vậy kỳ thực chỉ có thể gọi là đất lở tuyết đọng, quy mô không lớn lắm, thời gian lại nhanh, mọi người tuy trong lòng còn sợ hãi, nhưng lúc này cũng khôi phục tinh thần, nhìn thấy bóng dáng kì dị trong băng, ai nấy đều dậy lên lòng hiếu kỳ.

Chúng tôi sử dụng dùi đục, đóng một cọc trên mặt băng, buộc dây thừng, đi giày trượt vào, xuống đến mặt ngoài sông băng, cẩn thận nhìn vào bóng đen quý dị đông lạnh ở trong đó, nhưng mấy người nhìn ngược nhìn xuôi vẫn không nảy ra được cái gì.

Lúc này Trần Bì A Tứ đã khôi phục ý thức, Hoa Hòa Thượng và Hiệp Thành đỡ hắn đi lại, chúng tôi cẩn thận nhường đường cho hắn đến trước mặt.

Trần Bì A Tứ phản ứng vẫn hơi chậm chạp, nhu nhu con mắt, ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào cái bóng đen nửa ngày, đột nhiên ờ một tiếng: “Cái bóng dáng này... Chẳng lẽ là ‘Thai Côn Luân’?” Sau đó lập tức lắc lắc đầu.

“‘Thai Côn Luân ‘ là cái gì?” Chúng tôi chưa bao giờ nghe qua danh từ này, xem hắn kích động như thế, cảm thấy hơi khó hiểu.

“‘ Thai Côn Luân ‘ là một loại hiện tượng tự nhiên kỳ quái. Chỉ xuất hiện ở ngọn nguồn long mạch, theo cách nói dân gian, là nơi hội tụ linh khí của

trời đất. Thường thường trong nham thạch, sông băng, trong rừng cây rậm rạp sẽ sinh ra từ trong lòng nó một dạng trẻ con kì quái, trong sách cổ gọi là ‘sinh thai’. Truyền thuyết trải qua vạn năm diễn hóa, xuất hiện quan niệm ‘sinh thai’ sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du kí” Hoa Hòa Thượng giải thích cho chúng tôi “Tôi nhớ rõ một quyển bút ký thời Đường từng nhắc đến. Những năm cuối Tây Hán, truyền thuyết kể lại trong sông băng đóng trên núi Côn Luân, dân địa phương phát hiện một cái băng thai khổng lồ, lớn như nắm mồ núi, ngũ quan đã muốn dị dạng, nhưng vẫn còn tinh xảo, trông rất sống động, vì thế ‘sinh thai’ bị đổi tên là ‘Côn Luân thai’, sau đó ở mắt rốn của cái thai xây nên một cái lăng, tên là Côn Luân đồng tử miếu. Trong Phong thủy, ‘thai Côn Luân’ là bảo huyệt trời định, hoàn toàn khác so với huyệt mộ tìm ra bằng kiến thức phong thủy. Muốn tìm ra một cái long mạch có khả năng sinh ra ‘Thai Côn Luân, là việc không thể, chỉ có thể đợi cho Thai Côn Luân bắt đầu hình thành, ngẫu nhiên để cho người ta phát hiện, sau đó đào hình thai ra, rồi xây lăng mộ ở trong đó. Như vậy bảo huyệt là có thể gặp nhưng không thể cầu. Truyền thuyết nói chỉ có nhân tài thông thiên mới có đủ tư cách. Lịch sử ghi lại chỉ có một người duy nhất chôn ở ‘sinh thai’, chỉ có một người, thì đó phải là hoàng đế.”

“Còn có loại chuyện tà môn như vậy?” Bàn Tử ngồi xồm xuống, ngắm nghĩa cái bóng dáng kia”Có điều, Thai Côn Luân này chắc không phải hình người.”

Trần Bì A Tứ hình như cũng không thể khẳng định, gật đầu nói: “Tôi cũng đoán vậy, Thai Côn Luân là thai vị thần định, vật thần sinh, nếu đây là Thai Côn Luân, lăng tuấn táng, tất nhiên sẽ được xây bên trong nó rồi, có điều như vậy thì hơi...” Hắn nhìn xa xa phía núi Tam Thánh, trong ánh mắt hiện ra vẻ mê mang.

Tôi biết hắn đang băn khoăn cái gì, tiếp lời: “Nơi này là bảo huyệt trời sinh ‘Côn Luân thai vị’. Nhưng nơi thế này lại chỉ chôn một tòa lăng tuấn táng, vậy thì, lăng chính Vân Đỉnh Thiên Cung ở núi Tam Thánh, phong thủy còn có thể tốt tới mức độ nào? So thế nào cũng không thể kém ‘Côn Luân thai’ được.”

“Đúng vậy, ‘Côn Luân thai’ là đại địa nơi linh khí hội tụ, nếu so với nơi này còn tốt hơn, chỉ có một khả năng.” Trần Bì A Tứ thật nghi hoặc, giận dữ nói, “Thiên Cung, đúng thật là xây ở trên trời!” Trần Bì A Tứ nói những lời này với một thái độ dứt khoát, tôi thấy không phải lời đùa giỡn, chúng tôi bị hắn nói đến cả người phát lạnh.

Bàn Tử phản ứng trước nhất: “Làm sao có thể!”

“Tất nhiên là không thể, cho nên ‘Côn Luân thai’ xuất hiện ở đây, chắc chắn có vấn đề, chẳng lẽ núi cao vách sâu sừng sững thế, hắn cũng có thể cải

tạo lại, Ông Tàng Hải đạt được đến mức thần thông quảng đại vậy sao?” Trần Bì A Tứ lại nhìn thế núi xung quanh.

“Không, không nên nghĩ như vậy.” Tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hỏi. “Có thể cái bóng dáng thai hình này là giả? Chỉ là do công nhân xây dựng ra? Một loại thủ pháp mang tính tượng trưng, thường dùng trong thiết kế hình tượng cho cô mộ. Giống lăng Võ Tắc Thiên khi thành hình, liền giống như hình dạng âm hộ của người nữ, nói không chừng bóng dáng này, chính là bóng dáng của lăng tuần táng ta đang tìm kiếm.”

Tôi rất tự nhiên bột phát suy nghĩ này, bởi vì dân buôn đồ cổ chúng tôi, công việc thường ngày chính là phân biệt thật giả. Thời điểm chúng tôi mua đồ, đầu tiên phải nghĩ xem cái thứ mình cầm trên tay có phải đồ giả hay không, cho nên khi tôi nghe Trần Bì A Tứ nói năng lợi hại như vậy, ấn tượng đầu tiên là: Có thể hay không đang làm bộ làm tịch? Cái này coi như bệnh nghề nghiệp.

Hướng hồ, việc đem cửa lăng mộ đông cứng trong băng, còn xây thành hình trẻ con, xác thực phù hợp với tính cách không sợ trời không sợ đất của lão Ông Tàng Hải.

Trần Bì A Tứ dồn lực chú ý vào sơn mạch bốn phía, căn bản không có nghe tôi nói. Tôi quay đầu nhìn về phía Muộn Du Bình, tên đứng phía sau này trên mặt cũng mang vẻ nghi hoặc, biểu tình phức tạp nhìn chằm chằm bóng dáng dưới băng, không lên tiếng. Nhưng còn Hoa Hòa Thượng thì vô cùng tán đồng cách nói của tôi [xem ra hẳn cũng có thể là dân thu mua đồ cổ tuyên đầu, giống như tôi cũng mắc bệnh nghề nghiệp]. Hắn nói: “Điều cậu nói có khả năng lắm, nhìn ‘Thai ảnh’ bên trong còn có những phần nhỏ mờ nhạt, hiển nhiên không phải một cái thai đơn thuần, tựa hồ có chiều sâu cao thấp, hơn nữa bốn phía còn có những thứ, tuy không thể giải thích là cái gì, nhưng có khả năng rất lớn là kiến trúc.”

Lòng tôi nổi lên loại cảm giác kỳ diệu, Ông Tàng Hải đem lăng mộ xây thành hình dạng thai nhi, chẳng lẽ là hy vọng chỗ đặt lăng mộ này giống ‘Côn Luân thai’ một ngày nào đó sẽ thành tinh sao. Việc này nếu là thật, thì thực không thể tưởng tượng.

Bàn Tử nói: “Thôi không phải đoán nữa, dù sao không đào được ra, đoán như thế nào cũng chỉ là đoán, có thời gian rảnh rồi thế, chi bằng nghĩ biện pháp đi xuống đi.”

“Cái đó... nếu xuống đến nơi, nhìn thấy không phải lăng tuần táng, mà là một khối băng tinh thực sự to lớn –” Hiệp Thành có chút sợ hãi, long lắng hỏi” Thế thì phải làm sao?”

Bàn Tử vỗ vỗ hẳn: “Vậy anh cứ việc ở lại trên này, chúng tôi đi xuống xác

nhận, sau đó sẽ gọi anh xuống sau.”

Tôi cũng nói: “Nếu thật sự là băng thai, thì đó quả thực là cơ hội ngàn năm có một, có thể nhìn liếc một cái thôi cũng đáng giá.” Hoa Hòa Thượng vỗ vai Hiệp Thành, nói: “Cậu trông thế mà nhát, nên học điểm này ở các vị đại ca... Hiện tại vấn đề không phải xuống hay không xuống, mà là làm cách nào đi xuống?” Hấn đánh giá một chút độ dày của băng. Nói: “Dùng dùi băng đục, nửa tháng chưa chắc đã đến nơi.”

Chúng tôi là thổ phu tử, cũng không phải băng phu tử, phương pháp dùng cho mặt băng hoàn toàn khác với cách thông thường. Phải lo lắng đến rất nhiều nhân tố.

Bàn Tử nhìn chằm chằm dưới sông băng dưới chân, khoát tay áo nói với chúng tôi: “Cái này có gì khó? Cứ giao cho Bàn béo tôi đây.”

Tôi thấy hấn điệu bộ có vẻ rất ra dáng, trong lòng tò mò, Bàn Tử trong đội ngũ vẫn luôn là người hăng hái đảm nhận vai trò dẫn đầu, ở phương diện dùng đến kỹ thuật rất ít khi phát biểu, nhưng một khi hấn phát biểu ý kiến, điểm đưa ra liền vô cùng mâu chốt, chứng tỏ tâm tư người này kỳ thật vô cùng nhẫn nại (tức là trong lòng chẳng có tính toán xấu xa gì, thẳng ruột ngựa). Tôi ở cổ mộ đáy biển đã sâu sắc cảm nhận được điều đó, nhưng chỉ sợ cá tính ham tài rồi cũng cuốn bay đi mất điểm tốt duy nhất này của hấn. Có điều muốn cùng Bàn Tử nói chuyện cần kỹ xảo, hấn thuộc loại người cứng mềm đều không ăn, đại đa số thời điểm, kích hấn so với nịnh hót hấn còn hữu dụng hơn. Vì thế tôi liền nói móc: “Cậu thì có thể có biện pháp gì?”

Hấn quả nhiên tỏ vẻ hơi khó chịu, nói với tôi: “Cậu nói cái gì, cái tên thư sinh nhà cậu thì có ý tưởng gì nào? Tôi từng đi hết núi Côn Luân, băng đóng trên núi Côn Luân so với cái sông băng sâu không thấy đáy này còn gấp mấy, cậu so được với Bàn béo tôi kinh nghiệm đầy mình à.”

Tôi cười: “Vậy cậu nói ra nghe một chút.”

Bàn Tử hung hăng nói một mạch những điều người dẫn đường ngày đó nói với hấn. Rất nhiều chuyện xưa hay ho về các vùng đóng băng. Núi Côn Luân độ cao so với mực nước biển lớn hơn nơi này rất nhiều, là cao nguyên núi băng chính hiệu, nơi đó băng băng phùng đóng rất lớn bởi vì nhiệt độ không khí và đại hội thể dục thể thao thường xuyên trên sơn thể nên phát sinh rạn nứt, đôi khi trong những cái khe nứt ra đó phát hiện thấy di hài của người thời cổ, thậm chí có người phát hiện phòng ở nằm sâu trong sông băng, nhưng mấy thứ đó đã sụp xuống rồi, bên dưới lộ ra toàn là hài cốt.

Lúc ấy hấn hỏi vì sao hoành cảnh lạnh giá như thế mà di tích cổ bảo quản không được tốt như người ta nghĩ, người dẫn đường kia liền nói với hấn, đem một tòa kiến trúc đầy đủ đông cứng trong băng là chuyện không có khả

nặng, đặc biệt với kết cấu phòng ốc bằng gỗ, gập băng tan hoặc tuyết lở, khẳng định sẽ sụp ngay.

Hiện tại lăng mộ dưới chân chúng tôi tất nhiên được xây dựng ở trên vách núi đen, nhìn tổng thể phương diện, hình dáng cực giống trẻ con, điều đó nói lên phía dưới không có dấu hiệu bị sụp, băng không với loại kiến trúc này, một vết nứt liền hoàn toàn không ra hình dáng gì. Cho nên, trừ phi trong sông băng không phải lăng tuấn táng mà là tảng đá, băng không, lăng mộ này đông cứng trong băng liền khẳng định không phải vì bị tuyết lở, mà là bởi vì tạo thành như vậy.

Bàn Tử nêu ra lý do vô cùng đầy đủ, tôi gật đầu đồng ý, có điều những người khác vẫn nghe không ra giả thiết trong lời kể của hắn, Phan Tử hỏi: “Ừ, rồi sao nữa?”

Bàn Tử xua tay nói: “Nếu không phải tuyết lở, một lăng mộ xây từ hơn 900 năm trước, theo đạo lý, băng áp lực 900 năm tuổi không thể sâu như vậy, cho nên điều này khẳng định tại sao, sông băng dưới chân chúng ta bây giờ chính là một bức tường băng siêu dày cho nhân công tạo ra, tường băng này không trực tiếp đặt ở trên kiến trúc, mà có một độ cong nhất định, hình thành một cái khung băng thiên nhiên, đặt trên sườn dốc, bảo vệ cho kiến trúc phía dưới. Lớp băng này chức năng giống như gò đất phong trước huyệt mộ. Tổng lại, sông băng này chắc chắn không dày như chúng ta tưởng tượng, cậu xem, chỗ băng này độ trong suốt rất tốt, cũng là một chứng cứ.”

Bàn Tử nói xong, mọi người ồ lên, cả đám đều nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, đồng thời lại đột nhiên cảm thấy dưới chân không được an toàn.

Bàn Tử còn nhớ vụ tôi vừa rồi xem nhẹ hắn, lại biết tôi từng học kiến trúc, liền hỏi tôi điều hắn nói vừa rồi là có khả năng không.

Tôi gật gù gật đầu, nói rõ giải thích của hắn cùng lý luận rất tương xứng, hơn nữa có thể tính toán được. Trên thế giới từ rất sớm người ta đã dùng băng làm khung xây phòng ốc. Thờ Tam Quốc Tào Tháo xây thành nội trong một đêm chính là dùng băng và cỏ, người Eskimo cũng đã sớm dùng băng xây dựng phòng ốc làm nơi ở, gần đây nhất ở Đan Mạch xuất hiện kiến trúc hiện đại xây bằng băng, chứng minh độ cứng trong kiến trúc học của băng tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ có điều Tào Tháo một đêm xây thành là ở trên bình nguyên, xây dựng một khung băng to lớn như thế này ở trên vách đá, thật sự có thể thực hiện sao. Tôi hơi có điểm băn khoăn, dù sao thời điểm đó cách đây trên dưới 1000 năm, Ưng Tàng Hải cho dù có siêu việt xuất chúng, cũng không hẳn đạt đến loại trình độ này.

Bàn Tử thấy tôi đồng ý quan điểm của hắn, lập tức thẳng lưng ưỡn ngực,

lắc đầu vài cái, nói: “Thấy chưa, Bàn béo tôi gọi cái này là nhân tài.”

Hiệp Thành hỏi tôi: “Ngô thiếu gia, có thể căn cứ vào kiến trúc học, tính ra khả năng độ dày của khung băng kia hay không?”

Tôi phần lớn kiến thức đại học đều đã trả lại cho giáo sư. Có điều trọng lương đơn vị thể tích băng tôi vẫn còn nhớ. Trong lòng nhẩm tính, sử dụng vài công thức tính toán liên cho ra một vài kết quả, nói với hắn: “Nếu đúng như Bàn Tử nói, giả thiết sử dụng sử dụng kết cấu chống đỡ đầu gỗ, độ dày lớp băng ngay dưới chân chúng ta có lẽ không quá mười thước, băng không trọng lượng quá nặng, sẽ tự mình sụp xuống, dùng cái gì cũng không chống đỡ nổi.”

“Mười thước.” Mấy người quay ra nhìn nhau, Phan Tử nói: “Mẹ nó, thế thì cũng giống nhau cả thôi. Băng chỗ này không có như các nơi khác, cứng rắn hơn, chúng ta lại không có thiết bị chuyên nghiệp. Vừa rồi tôi và Quách Phong dùng xẻng ra sức đào một chút, gõ vài cái, tay đều tê rần, mà chỉ đào ra được cái lỗ nhỏ, muốn đào đến mười thước chỉ sợ tốn không ít thời gian, một tuần có khi cũng không đủ.”

Băng trọng lực hoàn toàn không giống với sông đóng băng, nguyên liệu đóng băng là nước sông, bên trong có tạp chất hơn nữa chứa lượng lớn bọt khí. Nhiệt độ lòng sông cũng không quá thấp, còn băng trọng lực là do tuyết hàng ngàn năm tích tụ từng tầng tầng ép thành, không chỉ ít tạp chất, mà nhiệt độ trong lòng tuyết khả năng còn thấp hơn âm 50 độ, tại đây nhiệt độ và độ tinh khiết kết hợp, độ cứng và mật độ băng trở nên phi thường đáng sợ.

Bàn Tử nói: “Chúng ta không phải có thuốc nổ sao? Rõ ràng chúng ta cứ nấp sau tảng đá, nổ thêm cái lỗ châu mai là xong.”

Hoa Hòa Thượng và tôi lập tức lắc đầu, tôi nghĩ vừa rồi thiếu chút nữa chết chìm trong tuyết, tức giận nói với hắn: “Cậu thật đúng là trí nhớ ngắn hạn, vừa rồi còn chưa ném đủ hương vị à? Hơn nữa, nếu sông băng rộng ruột, đem thuốc nổ phá, chẳng khác nào đem toàn bộ khung băng phá toi bởi kết cấu — nếu giả thiết của cậu chính xác, nổ thành một cái đạo động rồi cứ cho là không có gì phải lo lắng đi, nhưng đến nơi mấu chốt, khả năng ngay cả xẻng băng cũng không được dùng, một khi không cẩn thận chính là tạo ra phản ứng dây chuyền.”

Bàn Tử đối với lý luận khoa học vô cùng phản cảm, nói: “Cậu thật cứng nhắc, xẻng cũng không thể sử dụng, thế làm sao bây giờ? Chẳng lẽ dùng thìa xúc? Cậu không cần phải ý mình là sinh viên, ở trong này nói chuyện giạt gân, chế tạo ra tình huống khó khăn để dọa người.”

Tôi nói tôi không thêm so đo với cậu, nhưng sự thật chính là sự thật,

người nào không tin, có thể tự mình thử nghiệm.

Một vấn đề vừa thông suốt thì lại nảy ra một vấn đề, không khí lại trở nên nặng nề, tất cả mọi người không ai nói lời nào, bắt đầu nghĩ biện pháp giải quyết. Đang lúc do dự không quyết, đột nhiên Muộn Du Bình cầm cái lô đun trà không lửa của Thuận Tử đi tới bên cạnh chúng tôi, ném xuống mặt băng một bên, thân lô nóng bỏng lập tức cùng mặt băng lạnh lẽo nổi lên phản ứng, phát ra thanh âm ba ba, hấn quay qua hỏi tôi: “Nhu vậy được không?”

Tôi vừa thấy, trong lòng nói ái chà, đúng vậy, mẹ nó băng đông lạnh mà, không nghĩ tới biện pháp này, dùng lửa không phải được rồi sao.

Độ cứng của băng cùng độ ẩm tương quan trực tiếp, độ ẩm nhất thời đẩy lên cao, độ cứng sẽ giảm xuống, mặt ngoài tường băng yếu đi trông thấy, xẻng băng đánh xuống tạo phản ứng dây chuyền lại càng yếu. Chúng tôi có thể từng bước một, trước đem mặt ngoài băng nung nóng, sau đó mới đào xuống, bên trong lại lộ ra lớp băng đông lạnh, rồi tiếp tục dùng lô không lửa nung, lặp đi lặp lại thẳng đến lúc thông mới thôi.

Kiểm nghiệm thực tiễn chính là tiêu chuẩn chân lí, chúng tôi lập tức làm thử. Lấy ra lô không lửa của chính mình, ném lên trên mặt băng, một phút sau dùng xẻng đào. Quả nhiên, đúng như trong sách nói, khối băng bị nung nóng trực tiếp vỡ ra.

Có điều bởi vì nhiệt độ không khí bốn phía quá thấp, làm như vậy tốc độ tiến triển vô cùng chậm, chúng tôi thay phiên nhau làm, thẳng đến gần ba tiếng đồng hồ, thời điểm trời đã sẩm tối, trên tường băng mới đào ra một cái giếng nửa thước rộng, bảy tám thước sâu lõm xuống, phía dưới màu sắc tầng băng biến hóa rõ rệt, độ tinh khiết của băng cũng trong suốt rất nhiều, chứng minh điều Bàn Tử nói đã muốn đúng một nửa, tuyệt đối không phải băng tự nhiên hình thành.

Bàn Tử trên lưng cột lấy dây thừng hai chân chạng ra hai bên, cuối cùng dùng lô không lửa nung một chút băng ở đáy giếng vừa đào, sau đó dùng cái chuôi chùy ngắn đâm xuống, đang định nện thêm một phát, không ngờ ‘Ba’ một tiếng, khung băng nứt ra một cái khe, lập tức chúng tôi thấy không khí bên trong đột nhiên ủa ra, thổi bay một trận gió, đột ngột ấm một trận rồi lạnh ngay tức khắc.

Bàn Tử lại nện một cú, đem khối băng bên dưới đánh vỡ, vụn băng rơi xuống lả tả, quả nhiên xuất hiện một cái cửa động, phía dưới trông rỗng! Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Ngay cả Bàn Tử cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Mình đoán đúng rồi!”

Chúng tôi kéo hấn lên, mọi người xúm lại quanh cái cửa động, cầm đèn pin soi vào bên trong.

Bên trong hồ băng, là một cái không gian đen tối mông lung rộng lớn, toàn bộ khung băng giống như một cái bát khâu trong suốt nằm ở một đường trên vách đá, treo đầy vô số những thanh xà gỗ theo vách đá núi dựng thẳng đứng lên, lần lượt sắp xếp theo một loại trật tự, hình thành kết cấu giàn giáo, chống đỡ ‘Băng bát’ ở bên ngoài, đây chính là thai ảnh mà chúng tôi nhìn thấy từ trên mặt băng, nhìn không tới vách đá bên dưới có gì, vực sâu tối đen một mảnh.

Nhưng ở một chỗ độ khoảng trăm thước dưới vách sườn núi, chúng tôi thấy được chân thân của cái thai ảnh màu đen kia, đó là một sơn động hình thai rất lớn, cũng không rõ là nhân công chế tạo hay tự nhiên hình thành, cái cửa động ước chừng rộng bằng bề bơi tiêu chuẩn, nhìn một lát chợt thấy, trông cực giống một đứa trẻ con đen thui khổng lồ.

Chúng tôi sợ hãi ngây người, ai nấy đều như thốt không ra lời, Bàn Tử lại thi triển ánh mắt cú vọ, bắt lấy tay cầm đèn pin của tôi, dời về một hướng. “Xem nơi này!”

Chúng tôi nhìn xuống, nheo lại ánh mắt cẩn thận quan sát, đến lúc này mới phát hiện tại bên trong sơn động, còn có một cái nóc điện viền vàng uốn lượn, có một bộ phận kiến trúc lộ ra ở cửa động, dùng một đầu đường hành lang gỗ chống lên vách đá, giống như lầu các nhẹ nhàng giữa không trung, đại bộ phận kiến trúc chìm sâu trong sơn động, nhìn không tới toàn cảnh.

Bởi vì nhiều năm ở trong nhiệt độ băng giá, nơi nơi ngưng kết băng tiết, phần lộ ra ở cửa động kia thoát nhìn bụi tuyết vây trắng xóa, nên không rõ ràng, nhìn lướt qua khó mà phát hiện.

Đây là linh cung của lăng tuần táng, cũng là chỗ mà các mô kim hiệu úy hay gọi là long lâu bảo điện, trong lăng mộ cái gọi là ‘Lăng’ chính là bộ phận này, mà chỗ đặt quan tài chủ nhân, hẳn nằm ngay dưới Linh cung, trong vòng sơn thể.

Tôi không khỏi cảm khái, còn tưởng rằng nơi này nhiều nhất chỉ ẩn nấp một cửa vào địa cung, không nghĩ tới Vạn Nô vương phô trương lớn như vậy, lăng tuần táng mà cũng thiết kế linh cung hoành tráng nhường này. Nếu Vân Đình Thiên Cung không bị đại tuyết bao trùm, thì sẽ là cảnh tượng đồ sộ tới mức nào? Thật sự không thể tưởng tượng, trí tuệ của người xưa không thể không làm người thời nay phải sợ hãi thán phục.

Bàn Tử là người đầu tiên có phản ứng, đột ngột phá lên cười, tiếp theo những người khác đều nở nụ cười hoan hỉ, mọi người đập tay nhau ăn mừng, tôi và Bàn Tử đập tay lại còn chơi trò húych mông, thiếu chút nữa là trượt khỏi băng đi xuống.

Hoa Hòa Thượng vội vàng ngăn chúng tôi lại, hẳn chỉ chỉ tuyết nhai trên

đỉnh đầu, ý bảo cẩn thận tuyệt lộ lần nữa, chúng tôi toàn bộ đều ở ven sông băng, một người cũng không thể thoát.

Chúng tôi lúc này mới cố nén lại kích động trong lòng, trở nên an tĩnh, nhưng là mấy người đều không nén được xúc động mừng như điên trên khuôn mặt.

Bây giờ ngẫm lại, dân trộm mộ, cho dù là mười đời làm nghề trộm mộ, có mấy người có thể đào lên hoàng lăng đến cấp bậc loại này, nếu có thể đi vào hoàng lăng một lần mà sống sót nguyên vẹn trở ra, thì cũng chẳng thềm để ý trong lăng có loại bảo bối gì nữa, phi vụ lần này thật lớn, cứ như vừa thoát khỏi kiếp chần trâu bao nhiêu năm, tâm tình xảy ra xáo trộn mạnh, loại lực hấp dẫn này, ai cũng không kháng cự được. Liên ngay cả người không có dự định đi vào trộm mộ, cũng bị một cỗ xúc động cực độ chi phối, trong đầu chỉ muốn xuống ngay xem bên trong đó có gì.

Hoa Hòa Thượng vỗ vỗ mặt, làm cho chính mình trấn tĩnh lại, sau đó quay đầu hỏi Trần Bì A Tứ, chúng tôi hiện tại đi xuống luôn, hay là để đến ngày mai.

Trần Bì A Tứ liếc chúng tôi bằng ánh mắt bí hiểm, hỏi: “Ngày mai đi xuống, các cậu có thể đợi được sao?”

§19. Linh cung thai động

Chúng tôi chỉnh đốn trang bị, thu lại toàn bộ lô không lửa, dùi băng, xẻng gấp đều gom hết gọn, mọi người tựa hồ hiểu ý nhau, dùng tốc độ lớn nhất, rất nhanh thu thập thỏa đáng, đến tập trung xung quanh miệng giếng vừa đào.

Đây là biểu hiện điển hình của con người khi có cùng mục tiêu, kỳ thật nói ra rất mắc cười, thu thập nhanh nữa, cũng chẳng liên quan gì đến việc có thể đi xuống sớm hơn một chút, bởi vì ai cũng chưa từng chạm qua hoàng lăng, dù có muốn quá trình cũng không tuần tự quen thuộc như mọi lần, có điều lúc ấy chỉ muốn khẩn cấp như sợ đám người khác giành trước.

Cho nên liền xuất hiện một màn buồn cười: Sau khi vây quanh chỗ miệng vỡ, mọi người đột nhiên không biết tiếp theo nên làm gì, thương lượng nửa ngày, phát hiện ai cũng không biết đường. Mấy người nhìn nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi xem bên trong động, âm thầm phân tích một chút, lần này vị trí đồ ra hoàn hảo, nhưng vấn đề trí mạng ở đây là, vị trí của chúng tôi ở ngay phía trên vực sâu, cách chỗ thai động Linh cung trăm thước chênh cao hơn hai mươi thước chiều ngang, chúng tôi mặc dù có đủ dây thừng, nhưng không thể vượt qua hơn hai mươi thước khoảng cách ngang được—đây là tính sơ sơ như thế.

Phía sau Trần Bì A Tứ nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của cả bọn, cười lạnh một tiếng: “Một đám không tiền đồ.” Nói xong đứng lên, bảo chúng tôi tránh hết ra.

Tôi trong lòng cười thầm, Trần Bì A Tứ thế mà cũng không tránh được tâm lý của người già, cho tới giờ chúng tôi đều do hắn làm chủ [thiên lôi chỉ đâu đánh đó], vừa rồi Bàn Tử một tay lo liệu, hắn khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái, lúc này nhìn thấy chúng tôi như vậy, liền nhịn không được nói lời độc địa, để lấy lại địa vị của chính mình, đây là tâm tính rất phổ biến của người già.

Chúng tôi tránh lối cho hắn đến bên lỗ hổng, Hoa Hòa Thượng tự cười giễu, nói: “Lão gia, chúng tiểu nhân đều là những kẻ u tối, chưa từng thấy trận thế lớn như vậy. Ngài nói cái đầu này... Nên dùng đồ pháp nào?”

Trần Bì A Tứ để Hiệp Thành đỡ hắn ngồi xổm xuống, nhìn một vòng phá động, nói: “Trăm khoan vẫn quanh một đóm. Để cẩn thận, chúng ta trước cử một người trèo lên hành lang trụ gỗ, dọc theo hành lang trụ đến phía trên sơn động, sau đó dùng dây thừng hạ xuống phía trên mái ngói lộ ra của phần kiến trúc.”

Chúng tôi nhìn về phía hành lang trụ gỗ kết dây băng, mỗi một căn hành lang trụ chừng hơn 100 thước dài, tuyệt đối không phải làm từ một thân cây gỗ thô, khẳng định có một khiết tử gắn kết các đầu gỗ với nhau thành thanh trụ dài, như vậy chịu mình áp lực kết cấu thì không thành vấn đề, nhưng là không biết có thể nhận thêm sức kéo hay không. Nếu không được, vậy là xong đời, một cây hành lang trụ gỗ mà sụp xuống, trong quá trình rơi, tất nhiên tất nhiên sẽ xô ngã thêm vài cái hành lang trụ khác, đến lúc đó toàn bộ khung băng có khả năng sụp vụn, cách làm đó vẫn là thập phần mạo hiểm.

Nhưng lúc ấy, mọi người đều vội vã muốn đi xuống, cũng không để tâm lo lắng nhiều, hơn nữa, dường như không còn biện pháp nào tốt hơn. Đảm nhận vụ này thích hợp nhất chỉ có Phan Tử, những người còn lại vô luận thân thủ hay thể trọng đều không phù hợp, cho nên Phan Tử đành phải khơi mào Đại Lương này.

Chúng tôi cuộn dây thừng thành hình con bướm buộc trên người hẳn, trang bị thêm một ít công cụ nhẹ, Phan Tử có vẻ hơi bị hưng phấn quá liều. Trần Bì A Tứ cho hẳn uống một ngụm rượu, làm hẳn trấn định lại một chút, nói: “Trăm ngàn lần đừng có vào trong động, mục tiêu của chúng ta không phải nơi này, xuống đến nơi thì báo hiệu cho tôi ngay.” Phan Tử gật gật đầu, hít sâu một cái, liền thật cẩn thận chui vào trong giếng băng, sau đó dùng phi hồ trao phóng đến bám trên hành lang trụ gỗ, giống như bộ đội đặc chủng thành thạo di chuyển, lập tức đã đến phía trên hành lang trụ.

Một bước giẫm lên, hành lang trụ gỗ liền phát ra thanh âm liên tiếp của tiếng băng vỡ làm cho người ta không khỏi lo lắng, chúng tôi nhất thời đều đình chỉ hô hấp, sắc mặt Phan Tử cũng trắng bệch đứng không nhúc nhích, chỉ e hành lang trụ thực sự gãy. Nhưng may mắn là, chưa đến mười phần giây, thanh âm bạo liệt phát ra từ hành lang trụ đột ngột dừng lại, bốn phía khôi phục một mảnh tĩnh mịch, kết cấu chịu lực trở lại cân bằng.

Tôi nghĩ, có thể chính mình đã lo lắng quá nhiều, mặt trên khung băng có nhiều chấn động mạnh như thế, hành lang gỗ trong lúc đó phải chịu áp lực cũng phi thường lớn, chúng tôi chỉ giống như con kiến bò, hẳn không phải vấn đề.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, bị dọa một trận, chúng tôi đều thanh tỉnh đôi chút, mấy loại kích động không đâu đều bị dẹp bỏ. Phan Tử tiếp tục đi về phía trước, từng bước cẩn thận, cơ hồ đang nhảy một loại vũ đạo với tiết tấu thông thả. Lòng chúng tôi cũng nhảy nhót theo nhịp điệu của hẳn. Thật vất vả, cuối cùng cũng tới hành lang trụ cuối vách núi đá, phía dưới hơn một trăm thước, chính là chỗ sơn động.

Hẳn quay đèn pin nhấp nháy về phía chúng tôi ra hiệu, sau đó ném đi năm sáu cây pháo sáng, rơi xuống một vùng tối thăm thẳm. Trong bóng đêm vài

đạo ánh sáng rơi thẳng xuống phía dưới, có vài cái rơi xuống mất hút dưới vực sâu, có vài cái rơi xuống hơn mười thước, đánh vào mái ngói, bắn tung tia lửa rồi ngừng lại. Đồng thời chất hóa học bên trong cây pháo sáng vì chấn động kịch liệt nên phát sinh phản ứng, ánh sáng càng ngày càng tăng, mơ hồ chiếu sáng tình hình bên trong khung băng.

Tiếp theo Phan Tử cởi bỏ dây thừng trên lưng, thả xuống dưới thẳng đến mái ngói, sau đó nhanh chóng trượt xuống. Nhìn Phan Tử vững vàng dừng ở phía trên mái ngói, tâm tình chúng tôi mới buông lỏng, Phan Tử hướng chúng tôi đánh vài động tác tay, ý tứ đại khái cả quá trình đã an toàn.

Chúng tôi bắt đầu cảm thấy dâng lên hưng phấn, người kế tiếp là Hoa Hòa Thượng, chúng tôi lục tục thật cẩn thận nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo, từng người từng người thận trọng theo lối cũ đi xuống.

Một trăm thước đi thẳng bằng và leo hơn trăm thước dây thừng không phải trò đùa, trong khi đi xuống tôi thấy thân thể cơ hồ chao đảo, không có Phan Tử đỡ thì đã hôn mặt ngói lưu ly phía dưới đến mấy cái. Đặt được bàn chân lên hành lang trụ gỗ, cả người không tự chủ được cứ muốn nhũn ra.

Bảy chiếc đèn pin thi nhau chiếu ra xung quanh, phát hiện tòa băng khung này tạo với vách đá sườn dốc một góc khoảng 30 độ, sơn động rất sâu, cung điện nằm hẳn bên trong sơn thể, nhìn không tới hoàn cảnh bên trong, đỉnh núi và đỉnh Linh cung như hợp làm một, trạm nghỉ của chúng tôi ở trên đỉnh ngói là lớp ngoài cùng phô ra của Đại điện, vành đầu mái cong đều tạc hình rồng phượng, hai bên nóc nhà là mỏ diều hâu trán trạch, ngói vàng xà hồng rất có khí chất hoàng gia. Mấy người xiêu xiêu vẹo vẹo đứng ở mặt trên nóc, có cảm giác như đóng phim của Châu Tinh Trì liều mạng không sợ chết.

Bàn Tử muốn nhắc một mảnh ngói lên xem, phát hiện mái ngói cùng xà ngói đông lạnh gắt gao, căn bản gỡ không ra, nên bỏ cuộc. Chúng tôi lần lượt cẩn thận hành lễ lạy đầu rồng mái cong, rồi thả dây thừng xuống trước mái hiên cửa chính điện. Cửa hiên giống như một loại đài hiên tế, kết cấu phô ra toàn đá phiến, hàng năm rét lạnh làm cho tảng đá hóa giòn, dẫm chân lên làm lớp băng dát ngoài rung động, lúc nào cũng có thể gãy.

Nơi này hẳn là sạn đạo cuối cùng tiến vào linh cung năm đó, hiện tại sạn đạo đã gần bị phá hủy, một bên là vực sâu vạn trượng tối đen một mảnh, mà hai bên trái phải bị băng tiết bao trùm, bên trong tất cả đều là màu đen tro tàn của những thứ không biết tên từ xưa.

Phong cách đồ đồng cùng bộ dáng cung điện, đều có phong cách thời Hán phi thường rõ ràng, xem ra Ôn Tông Hải tới đây nhận thâu công trình, nhưng về mặt thiết kế vẫn không thể vượt qua dân tộc của chính hắn cùng hạn chế của thời đại, hoặc nói, cũng có thể với năng lực lúc ấy của Đông Hạ, chỉ có chỉ có thể vượt qua được biên giới của nhà Hán.

Bên kia là cửa linh điện, trước cửa lập một khối bia đá không chữ, mặt sau là cửa đá bạch ngọc vào chính cung, cửa rất lớn, cơ hồ có tám cao ba người, rộng hai người. Trên cửa đá điêu khắc rất nhiều quái điều mặt người nhảy múa trong mây, khó dùng một cái tên để diễn tả, ở trên cái vòng mở cửa bằng đồng thau có một đầu hồ, bản lề và khe cửa toàn bộ để làm khe nước chảy, hiện tại hai bên ván cửa đã đông lạnh giống như một chỉnh thể liền khối.

Đứng ở chỗ này nhìn lên mặt khung băng, ánh sáng mỏng manh từ phía trên xuyên thấu xuống dưới, trong ánh mắt của tôi tựa hồ mông lung một tầng sương mù, nhìn ra khung cảnh cổ xưa xung quanh, loại cảm giác này rất khó dùng ngôn từ để biểu đạt.

Hoa Hòa Thượng liền mang máy ảnh ra chụp, chúng tôi nhân cơ hội lấy lại hơi thở, nhìn ngắm một vòng khung cảnh. Hiệp Thành đi một vòng chung quanh, nhìn đến vách núi đen phía dưới, cảm khái nói: “Tôi thực con mẹ nó không thể hiểu nổi, tên Vạn Nô hoàng đế này vì cái gì đem lăng của hắn xây ở chỗ đến chim cũng không ỉa, vùng bình thượng không tốt sao? Cái này còn không phải ép người quá đáng?”

Tôi nói: “Ý tứ của hoàng đế không giống với người thường, có lẽ có liên quan đặc biệt đến tôn giáo của bọn họ, cậu xem Tây Tạng có rất nhiều miếu thờ, toàn bộ đều xây ở chỗ người căn bản không thể mò tới, vì muốn tiếp cận thần linh, loại trần tục như chúng ta không thể hiểu được.”

Bàn Tử lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý: “Tôi cảm giác nguyên nhân xây lăng ở đây rất đơn giản, chính là không muốn để cho người khác phát hiện, bên trong khẳng định có đồ tốt, lão già vạn nô vương ôm làm bảo bối, đến chết cũng không muốn cho người khác, chúng ta lần này hảo hảo giáo dục cải tạo tư tưởng cho hắn.” Nói xong hắn và Quách Phong cùng nhau lấy ra khiêu can đi cạy cửa điện.

Tôi thấy buồn cười, đây chính là con người thật sự của Bàn Tử nếu hắn làm hoàng đế, thật không biết sẽ đem lăng mộ của mình thiết lập ra làm sao.

Mặt sau cửa đá Ngọc Thạch không có đá chặn như thường thấy, dùng xà beng nạy một cái, băng hai bên trục cửa liền phát ra tiếng kêu bạo liệt, chúng tôi dùng cái đục phá nát băng trên khe cửa, mới miễn cưỡng mở ra một cái khe hở. Một đạo hắc khí phụt ra, chúng tôi chạy nhanh né tránh, Hoa Hòa Thượng nói không có việc gì, đây là nước sơn phòng ẩm dính sau lưng cửa, đến giờ đều đông lạnh thành phần.

Cửa điện hé ra một cái khe. Chiều đèn pin công suất lớn vào, thấy linh điện trống trải, bên trong tối đen như có thể hấp thụ hết ánh sáng tự nhiên.

Hiệp Thành khẩn cấp muốn đi vào, lại bị Bàn Tử ngăn cản, hắn quay đầu

hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, cậu nhìn trước xem, nơi này có thể có cơ quan bầy rập gì không?”

Muộn Du Bình sờ sờ cửa, lại nhìn nhìn phù điêu trên cửa, nhìn nửa ngày, lắc đầu tỏ vẻ không thể khẳng định: “Các cậu đi phía sau tôi, đừng nói chuyện.”

Người này nói thì nhất định phải nghe, đã thành nhận thức chung của chúng tôi. Tôi và Bàn Tử cật lực gạt đầu, mấy người đều thấy ra vũ khí gì đó phòng thân.

Muộn Du Bình lắc mình, vượt qua bậc cửa cao tới đầu gối, đi vào trước nhất. Chúng tôi theo sát phía sau, lướt qua cửa, mang theo bất an nhập vào bóng tối đen kịt, trong nháy mắt, tôi đột nhiên liền cảm giác được một cỗ khí lực khác thường đột ngột đánh úp lại.

Tôi chột nghĩ thầm, gần một ngàn năm qua, chúng tôi có thể là nhóm người đầu tiên bước qua cửa điện, ngấm lại đã một ngàn năm, chỗ cung điện rộng lớn không một bóng người này có thể phát sinh ra những chuyện quỷ gì?

§20. Linh cung đại điện

Linh cung đại điện là bộ phận chủ thể của kiến trúc lăng mộ, quy mô lớn nhất, sau khi tiến vào, đầu tiên mắt nhìn thấy trong gian đại điện là hai hàng cột đá lớn đứng hai bên, cách khoảng năm thước có một cây, tôi nghĩ tới ảnh họa ban đầu bọn họ dùng ‘Bay tới tiền’ thăm viếng quan tài thời điểm, nói vậy những thứ ở nơi này, đều là dùng phương thức như vậy từng chút theo vách núi đen đưa lên, bằng cái lối mà chúng tôi cho rằng không người nào có thể vượt qua.

Trong bóng tối giữa hàng cột đá, có thể mơ hồ nhìn đến hình thù thật lớn của một cái đặng nô màu đen, còn mặt sau tối đen một mảnh, không biết vì cái gì mà đèn pin chiếu qua, lại không có ánh sáng phản xạ lại, tựa hồ nơi đó là một mảnh trống rỗng, cũng không hề thấy có vật bồi táng.

Bàn Tử đánh một đốm lửa nhỏ, muốn đi châm thử cái đặng nô, tôi liền ngăn hãm lại, nói một tòa kiến trúc sừng sững còn đứng vững trong này không bị sập, nhân tố quan trọng nhất chính là nhiệt độ nơi này rất thấp, nếu châm đặng nô thành một ngọn lửa lớn, hòa tan tuyết trên đỉnh ngôi, khả năng sẽ tạo sụp lún quy mô nhỏ, cho nên vẫn là thôi đi.

Chúng tôi chỉ có thể dùng tay lặn mò trong bóng đêm, bị hoàn cảnh ảnh hưởng, mọi người không ai nói lời nào, cứ như sợ sẽ đánh thức thứ gì đó trong linh cung này vậy, bốn phía yên tĩnh dọa người, trong không khí chỉ còn lại tiếng vang của chân bước cùng tiếng hít thở sâu của từng người.

Hiệp Thành là một trong những người chưa quen hoạt động trong bóng tối, đi được vài bước liền nhịn không được nói: “Thực con mẹ nó im lặng, tôi cảm thấy lạnh lạnh thế nào ấy, càng không có thanh âm càng thấy sợ, chúng ta nói chuyện chút đi, đừng có đi như ăn trộm thế này –”

Còn chưa dứt lời, Muộn Du Bình đã ra hiệu im lặng, làm cho hấn ngậm miệng lại. Bàn Tử nhẹ giọng nói với Hiệp Thành: “Anh con mẹ nó đừng nói ra chủ ý ngu dốt nữa đi, chúng ta còn không phải là trộm sao? Vị tiểu Ca này lỗi tai thính nhất, anh cứ nói nhảm, chúng ta dẫm lên cơ quan lúc nào không biết, anh chịu trách nhiệm được không?”

Hiệp Thành vừa nghe nơi này khả năng có cơ quan, liền lấy tay tự bịt miệng, khẩn trương nhìn bốn phía, như sợ có ám khí gì đó bay tới.

Hoa Hòa Thượng nói: “Cũng không cần khẩn trương như vậy, nơi này dùng làm đài hiến tế. Chính quyền Đông Hạ, có khả năng hàng năm tế lễ ở đây, khả có cơ quan không lớn. Hơn nữa nơi này còn chưa vào sâu, không cần lo lắng.”

“Nói bậy.” Bàn Tử vừa nghe, đã muốn phản bác Hoa Hòa Thượng.

Tôi vỗ nhẹ hần, làm cho hần bớt nhiều chuyện, vừa rồi còn nói người khác im lặng, bây giờ chính mình lại đứng ngồi không yên.

Bên ngoài băng khung dày như vậy, một khi phong bế sẽ rất khó mở, sạn đạo bên ngoài cũng đã sớm bị thiêu rụi, điều này chứng minh người cuối cùng phong bế linh cung đã không tính chuyện trở về, Hoa Hòa Thượng không có khả năng không nghĩ tới, có điều loại chuyện này nói ra chỉ tăng thêm sự hoảng sợ không cần thiết.

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, đi được chưa đến năm phút đồng hồ, đã muốn đi tới trung tâm của Linh cung đại điện, phía trước liền xuất hiện một tòa ngọc đài, bao quanh có mấy pho tượng đồng đầu người mình chim thật lớn, đài ngọc chạm khắc không phải người cũng không phải phật, một thứ giống như cây cột nhẵn nhụi đầy đất, ai cũng nói không ra đó là cái gì, nhìn qua phi thường quý dị.

Bàn Tử hỏi Hoa Hòa Thượng nói: “Này con mẹ nó là cái gì? Linh điện không phải chỗ đặt tượng chủ mộ sao? Chẳng lẽ mộ chủ là chính là cái giống này? Này... Không phải một con đại mã hoàng sao?”

Hoa Hòa Thượng nói, “Cái này có thể là ‘Trường sinh thiên’ bị dị hóa trong tôn giáo Đông Hạ... Chủ thần của bọn họ.”

“Chủ thần này trông cũng nhẵn nhụi quá đi.” Bàn Tử lẩm bẫm nói. “Cùng chà gỗ giặt quần áo có gì khác nhau?”

Tôi lại vỗ nhẹ Bàn Tử, ý bảo hần tích chút âm đức cho cái miệng, chúng tôi bây giờ còn ở địa bàn của nó, hần không sợ sẽ bị báo ứng.

Có điều đồ đằng màu đen quý dị này, tôi biết chắc không phải trường sinh thiên, tôi với Tát Mãn tuy rằng không có nhiều hiểu biết, nhưng tôi biết trường sinh thiên không có hình tượng, trường sinh thiên đại diện cho thứ không thể nắm bắt, lực lượng vô hạn, là một loại sùng bái vũ trụ. Hoa Hòa Thượng nói như vậy hoặc là bị Bàn Tử làm cho hoang mang, hoặc là để che dấu chính mình chột dạ.

Hoàn cảnh nơi này xác thực làm cho người ta có một loại cảm giác khẩn trương khó hiểu, trừ bỏ Trần Bì A Tứ cùng Muộn Du Bình vẫn giữ cái bản mặt vô cảm, những người khác đều ít nhiều có biểu hiện khác thường.

Nhưng bên trong linh điện không đặt điện thờ thần, thì cũng phải là nơi tượng chủ mộ an tọa, chẳng lẽ đúng như Bàn Tử nói, trường hoàng tộc Đông Hạ là cái dạng này? Không có khả năng? Cái này — cái này căn bản không phải hình dạng người, càng nhìn càng giống Tà thần trong hải bá vật giáo, tôi từng xem qua một lần ở triển lãm Thượng Hải, thần ở đó nhìn mới giống miếng cháy dữ, giống như động vật nhuyễn thể bình thường nhưng có kích thước hơi bị lớn một chút.

Tôi đột nhiên nhớ mấy lời ghi trên con đồng ngư: Đông Hạ hoàng tộc đều là quái vật từ dưới đất chui lên, chẳng lẽ chính là thứ này? Không phải chứ, thứ này chỉ có thể nói là yêu nghiệt, tôi tin người Đông Hạ sẽ không ngu đến mức nhận một khối miếng cháy làm hoàng đế.

Nếu có thể đọc nốt những điều ghi trên hai con cá còn lại thì tốt rồi. Tôi nghĩ thầm, sẽ không cần phải ở đây vất vả đoán già đoán non, không biết khi nào mới có cơ hội này.

Đang miên man suy nghĩ, Phan Tử ở một bên kêu chúng tôi một tiếng: “Các cậu xem nơi này.”

Chúng tôi quay đầu lại, phát hiện Phan Tử đã trèo hẳn lên một pho tượng đồng, ở trong miệng của con chim mặt người, thật cẩn thận bung ra một thứ.

Phan Tử cũng là một người tinh tế đến rắc rối, tôi khẩn trương nói: “Cẩn thận cơ quan.”

Phan Tử gật gật đầu, thập phần cẩn thận, rất nhanh, lôi ra từ họng của con chim mặt mũi hung tợn một con khi ánh sắc vàng, trên mình còn điêu khắc vô số hoa văn kỳ lạ, giống như hình xăm tiểu quý.

Chúng tôi đều rất ngạc nhiên, chưa từng gặp qua thiết kế tôn khí như vậy. Phan Tử nhảy xuống, bung đến giữa chúng tôi, vài người vây quanh xem xét. Nhìn ngắm kỹ lưỡng, mới phát hiện thứ này dĩ nhiên là Thanh Đồng, cả hẳn cũng không thốt nên lời.

Trong khảo cổ loại sự tình này là thông thường, bởi vì mộ táng vừa chịu những quy định nghiêm khắc thân bí học, vừa nói lên câu chuyện của chủ mộ, có rất nhiều mộ táng bên trong đều xuất hiện những vật bồi táng không thể dùng lời mà giải thích, có thể đi ngược với quy tắc trước giờ, vô hạn tiếp cận sự thật, chỉ có thể dùng ý chí chủ quan mà giải thích, có rất nhiều trường hợp, trong lịch sử chỉ xuất hiện một lần, trừ bỏ khổ chủ của ngôi mộ, ai cũng không thể biết ý đồ ẩn dấu bên trong.

Hoa Hòa Thượng kiểm tra một lượt bốn cái tượng đồng, cũng phát hiện y hệt, hẳn phỏng đoán nếu cây chày gỗ này đúng là chủ thần thật, bốn phía hẳn là hộ thú của chủ thần. Cái này rất có khả năng liên quan đến truyền thuyết địa phương của bọn họ, chúng ta không ở triều đại đó, đã muốn không thể hiểu được tình huống chân thực nữa rồi. Chẳng qua điều khiến hẳn thắc mắc là, vì cái gì nguyên liệu là Thanh Đồng, từ Minh triều đã là thời đại đồ sắt cực kỳ thịnh vượng rồi.

Ở đồ đằng bốn phía xem xét một vòng không có phát hiện gì. Chúng tôi tiếp tục đi vào sâu hơn, mặt sau một mảnh hắc ám, không rõ sâu đậm.

Lúc này tôi thấy có chút kỳ quái, trong khu vực Linh cung đại điện, bình thường nơi dùng hiến tế có cự đỉnh và trường minh hướng sinh chúc, thiết

Noãn các, bảo giường, ngai vàng và thần vị, hiện tại mấy thứ đó đều không rõ tung tích, có điểm kỳ lạ. Tuy nhiên có thể do quá lạc hậu, Đông Hạ quốc vẫn luôn cư ngụ ở rừng rậm sâu trong núi Trường Bạch, cũng không biết tình hình đời sống của họ như thế nào, mấy thứ này nói không chừng không có trong tập tục của người Nữ Chân.

Bàn Tử lúc này có chút trách móc. Mục đích của hắn tới nơi này, chính là để tìm cổ vật minh khí. Vất vả một đường thế mà không có thứ đồ vàng mã gì có thể đem đi, làm sao không buồn bực cho được. Hắn đi tới hỏi nhóm chúng tôi, có thể cho hắn đi đốt đống nô lên, nhìn xem trong bóng đêm phía sau có cái gì hay không.

Muộn Du Bình khoát tay áo với hắn, ý tứ là không được, hắn lấy ra một cây pháo sáng, ném sang phía bên kia nhưng chỉ lưu một đạo ánh sáng màu xanh, rơi xuống đến mặt sau đống nô, ánh sáng xanh lập tức biến mất, giống như bị bóng tối nuốt trọn.

Bàn Tử nhìn đến lú lười, nhẹ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Muộn Du Bình khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Tôi nói với hắn: “Chúng ta lúc ở đại điện xét thấy không gian không lớn, nhưng đèn pin không phản quang, tường điện khẳng định có có nước sơn hút sáng, nếu tách ra đi một mình, tôi cam đoan cậu khó trở về, không cần hành động thiếu suy nghĩ.”

Bàn Tử nói: “Vậy các cậu buộc dây thừng lên lưng tôi, lấy được cái gì sẽ chia các người một phần, theo tính toán của dân buôn đồ cổ nhà cậu. Mười ăn... một, như thế nào?”

Tôi phì cười nhất là cái tính này của Bàn Tử, tức giận nói: “Cậu muốn phát điên thì chờ chúng tôi đi ra ngoài đã, hiện tại đừng liên lụy đến chúng tôi.”

Phan Tử cũng nói: “Cậu con mẹ nó gặp cái khi gì, nếu cho cậu buộc dây thừng đi vào trong, đến khi lôi ra chỉ còn thấy cái chân, cậu nói xem chúng tôi là nên đi vào tìm nốt xác cậu hay là bỏ đi luôn hả? Cậu xem đội ngũ Trần lão gia người ta đồng lòng như một, cậu yên đi, đừng làm Tam gia chúng ta mất mặt.”

Bàn Tử thở dài một tiếng, thất vọng nói: “...Mấy người các cậu... nghe lời cậu, Bàn gia tôi cứ theo an bài của tổ chức là được chứ gì, không điều tra rõ địch tình phía trước, tuyệt đối không phản bội tổ chức.”

“Điều tra rõ cũng không được phản bội, cậu con mẹ nó hiện tại mà lao theo dòng nước, làm sao vào địa cung giờ? Cậu có thể trả bao nhiêu cho cái mạng mình?” Tôi trợn mắt nói.

Bàn Tử nhắc tay tỏ vẻ đầu hàng, cọt nhả, tôi biết tính tình của hắn, hiện tại

nói cái gì cũng vô dụng, ngăn hấn không có cách nào, đành phải nhắc nhờ chính mình để mắt đến hấn, tránh cho chính hấn gặp rắc rối.

Đi theo hướng cũ, chúng tôi liền thấy được phía cuối đại điện, nơi đó còn có một cánh cửa ngọc, chỉ dùng bốn phiến cẩm thạch khảm tiếp mà thành, trục cửa là ngọc lưu ly chế bàn trăm chùng long, cạnh cửa điêu khắc vũ nhạc tạp kỹ, trên cửa điêu khắc hai cái thủ vệ đồng tử, phía sau cửa cũng không có khối đá như thường lệ, cửa chỉ mang tính chất tượng trưng, sau khi chúng tôi nhắc lên, phát hiện phía sau cửa là hành lang thông tới Linh cung hậu điện, tối đen một mảnh.

Bàn Tử nhìn đến hai con rồng trên cửa, nhất thời lấy lại tinh thần, ánh mắt tỏa sáng, nói với chúng tôi: “Tôi ở ở chợ đồ cổ từng gặp qua loại cửa này. Cái này là ngọc lưu ly xuyên làm bàn long trục, một phiến cửa hoàn chỉnh giá đến hai triệu, hai triệu đô la Hồng Kông, á chà, cửa này nhìn qua cũng không phải rất nặng...”

Tôi biết hấn nghĩ đến cái gì, liền dội luôn cho một gáo nước lạnh: “Cậu tỉnh lại đi, đó là giá thầu, hiện tại bán đồ cổ, có thể vượt qua 2000 vạn chính là giá trên trời, cửa này nhiều nhất chỉ giá trị bốn mươi vạn.”

“Không thể nào.” Bàn Tử không tin: “giá 40 vạn sao lại nói lên đến 2 triệu? Có chuyện thái quá vậy sao?”

Lòng tôi nói hai con rồng trong túi tôi đây cũng không phải giá hai nghìn vạn đâu, nhưng là thời điểm bán không có ai mua, hiện tại làm hoạt động đấu giá ai chẳng biết, đều muốn ba năm không treo biển, vừa mở liền ăn cả đời, một cái phiến cửa lẳng bán được hai triệu, thì chắc đến kiếp sau việc còn lại vẫn chỉ là tiêu tiền.

Thế giới quan của Bàn Tử nhất thời bị tôi phá hủy, hấn nhìn cái cửa, thần tình có điểm đại ra, chúng tôi không thèm để ý đến hấn, đi vào hành lang, hướng về phía hậu điện.

Thông thường hậu điện là nơi đặt cửa vào địa cung, bình thường đều có một ít đồ trang sức trang trí, đốt ngọn nến trường sinh, quanh năm bất diệt, hoặc là chong chóng nhiều loại tế phẩm. Đông Hạ chỉ là một nước nhỏ ở biên giới lại chiến tranh liên miên, lừng trước sẽ không có nhiều đồ tốt lắm, có điều đó lại là nơi thiết lập cửa vào địa cung, chúng tôi nhất định phải nhìn.

Tiến vào hành lang, hai bên và cả trên đỉnh đầu, đều bích họa, trên bích họa che một tầng băng, đông lạnh mờ ảo. Sau khi trông thấy hai tầng bích họa trong khe hở nham thạch, tôi đối với những câu chuyện kể kiểu này liền cảm thấy hứng thú, vì thế bật đèn pin lên xem xét.

Vừa xem chợ lạnh cả người, chỉ thấy bích họa phía trên, cơ hồ đều là vẽ chăm trùng long quay quanh mây mù, cuộn tròn, bay lên, che hết bức tường,

thoạt nhìn chẳng khác con rết khổng lồ là bao.

Bích họa chia làm nhiều bộ phận, có bích họa còn vẽ rất nhiều binh lính mặc trang phục da cừu, hướng trăm chùng long trên trời làm lễ bái.

Có đầu vẽ hai con trăm chùng long quấn nhau một chỗ, không biết đang giao cấu, hay là đang tranh đấu.

Mỗi phần bích họa, trăm chùng long tất nhiên là bộ phận chủ thể. Con người bốn phía đều có vẻ phi thường nhỏ bé, hơn nữa cực kỳ khiêm tốn, hiển nhiên người Đông Hạ đối với loại rồng rết này rất mực sùng bái, so với người Hán chúng tôi sùng bái Bàn long chỉ có hơn chứ không có kém.

Hiệp Thành lấy ra máy ảnh chụp lại toàn bộ bích họa, cái này thời điểm bán đồ cổ có thể dùng đến, bởi vì Đông Hạ là chính quyền chưa được xác định có thật hay chỉ là truyền thuyết, có ảnh chụp lăng mộ, giá chắc chắn sẽ đội lên vài lần.

“Các cậu nói xem lăng tẩm này có thể chôn ai, vợ Vạn Vương hay là thủ hạ, tại sao lại cúng loại bích họa như thế này?” Hiệp Thành một bên chụp một bên hỏi.

Tôi cũng không biết, trong lòng cũng thấy được khác thường.

Chủ nhân lăng tẩm có hai loại, một loại là con nối dõi của hoàng đế hoặc thân chúc, một loại là sủng thần của hoàng đế, con nối dòng và thân chúc trong bích họa thường kể lại cuộc sông sinh hoạt, sủng thần thì nội dung bích họa bình thường là cảnh tượng trên triều chính, ví dụ như quan văn trị thủy, quan võ phạt binh. Vẽ nhiều hình rồng thần hóa như vậy, nếu ở lăng chủ còn có thể nói là bình thường, ở trong này thì sẽ không thích hợp. Hơn nữa... Bên trong bức họa không tìm thấy hình tượng của chủ mộ.

Cho dù lấy rồng làm chủ thể, vẽ rồng rết xông ra uy nghiêm, thì trong đám người thành kính vái lạy ở dưới hẳn phải có một đầu lĩnh, bởi vì là lăng tẩm, người đứng đầu tất nhiên là Vạn Nô vương, còn chủ nhân của cái lăng này hẳn là ở ngay bên tả hữu của Vạn Nô vương, nhưng những người trên bích họa hoặc là nô lệ hoặc là binh lính, không có người nào trông có vẻ cao quý.

Bích họa bên trong hoàng lăng này, quả thực không hợp với lễ thường, không phù hợp tam quy ngũ thường bích họa, vẽ cũng như không vẽ.

Bàn Tử đột nhiên hỏi: “Có thể nào bích họa ở đây cũng là song tầng?”

Tôi sờ soạng một chút, bích họa nơi này đã hơi tróc ra, bên dưới không phát hiện có gì đặc biệt, liền lắc đầu nói không phải, bích họa trong khe hở núi lửa kia, phía sau khẳng định ẩn dấu một câu chuyện cổ xưa nào đó, bằng không ở chỗ như vậy có một bức họa hai tầng, thật sự không thể nào giải

thích nổi.

Tôi một bên miên man suy nghĩ, đi được khoảng hai trăm thước, bích họa đột nhiên kết thúc, đến cuối hành lang, lối vào hậu điện xuất hiện phía trước mắt.

Chỗ lối vào không có cánh cửa, có điều ở giữa đặt một cái đế đèn chân hạc Thanh Đồng, cao khoảng nửa người, tạo hình kỳ lạ, mặt trên nổi lên một tầng màng băng màu trắng, khiến cho màu sắc thoát nhìn không rõ ràng.

Chúng tôi vòng qua cái đế, đi vào trong hậu điện, Bàn Tử thắp một điểm sáng quan sát xung quanh, phát hiện hậu điện cũng giống đại điện, nhưng nhỏ hơn rất nhiều, chúng tôi có thể trực tiếp nhìn thấy tường điện bốn phía, trên tường như cũ vẫn là bích họa trăm chùng long đầy trời, màu sắc cũng là một sắc đỏ tiên diễm, đến giờ đều đông lạnh thành tro.

Bên trong hậu điện rộng tuếch, không có vật bồi táng, ngay cả đi chung quanh xem xét cũng không cần, vừa nhìn đã thấy rõ. Toàn bộ bề rộng gian giữa đặt ba chiếc giường đá bàn long lôi văn màu đen, trên đài điêu khắc bao trùm vân biên mộc 夔夔, đều đã muốn bị đông lạnh rạn nứt.

Cái này gọi là đình quan đài, quan tài sau khi khiêng vào đây, tạm thời được đặt ở nơi này, chỗ này có ba cái giường đá, hiển nhiên lúc ấy nhập liệm không chỉ có một quan tài, vợ con nếu chôn cùng đồng thời cũng hạ táng với hẳn.

Là con người mà bị đem làm vật bồi táng, cảm giác vô cùng đau khổ, nhưng ở thời đại đó, đây là chuyện hết sức bình thường.

Phía sau ba chiếc giường đá, có một phiến đá vuông bốn cạnh rất lớn, trên phiến đá điêu khắc hai quái điều mặt người, vân vũ xung quanh, ở giữa phiến đá có phù điêu Thái Cực bát quái đồ. Đây là đá phong mộ, cửa vào địa cung tất nhiên ở bên dưới khối đá.

Trừ mấy thứ này ra, hậu điện cái gì cũng không có, quá mức trống trải.

Bàn Tử nhìn một vòng nói: “lão già Vạn Nô Vương thật con mẹ hẳn keo kiệt, bỏ tiền xây cho thủ hạ hai cái phòng ở, còn tiếc tiền mua vật dụng bên trong, làm người ai lại làm thế, khẳng định thứ tốt hẳn đều đã chiếm hết cho mình.”

Hoa Hòa Thượng nói: “Đừng nói vậy, có thể xây một cái lăng lớn như thế này, ai lại đi luyến tiếc vài cái tế phẩm? Cái này con mẹ nó chắc chắn có nguyên nhân gì đặc biệt.”

Tôi cũng cảm giác không đơn giản như vậy, tình hình bên trong hậu điện, có điểm không thích hợp, mặc dù chỉ là quốc gia nhỏ vùng biên giới, như chúng tôi đoán thì quốc lực không đủ, nhưng nói thế nào đi nữa, phá thuyền

cũng có ba phần đỉnh. Không có vàng, đồng khí bình thường cũng phải có vài món chứ.

Lại tìm kiếm một vòng, bốn phía không có hành lang dẫn đến nơi nào khác. Sau đó đi đến một bên đá phong mộ, Bàn Tử lấy tay dùng sức vừa nâng vừa nhấc, tảng đá không chút sứt mẻ, mấy người khác lao vào hỗ trợ.

Đề phòng phía dưới hòn đá có thể có cạm bẫy cát độc nước độc gì đó, Muộn Du Bình cẩn thận kiểm tra xung quanh và mặt trên của phiến đá. Sau khi kiểm tra xong, Quách Phong đem Thuận Tử đặt lên một cái đỉnh quan đài, rồi cùng Hòa Thượng, Hiệp Thành bọn họ hiệp sức đẩy phiến đá.

Mấy người vạm vỡ hợp lại khí lực không phải dạng thường, chợt nghe đỉnh çat một tiếng, phiến đá bị dịch chuyển một chút, bọn họ tiếp tục dùng sức, chậm rãi đẩy hẳn tảng đá sang một bên.

Chúng tôi tụ lại chỗ hòn đá vừa đẩy ra, lại lắp bắp kinh hãi, dưới đáy phiến đá không hề có dấu vết gì của một lối vào bí mật [không có phong mộ môn điều thạch], mà chỉ là lớp nền thanh chuyên giống như mặt đất bên cạnh, chẳng qua, bởi vì phiến đá này đã đặt ở đây hàng trăm năm, nền bị lún xuống thành hình con dấu bốn cạnh sâu đến mấy hào, dùng chân chà xát, chỉ là nền gạch bình thường.

“Sao lại thế này?” Phan Tử kỳ quái: “Đá phong mộ này là giả, đồ trang trí sao?”

“Không có khả năng, đây là công thức cơ bản nhất của việc an táng, đùa cái gì chứ không đùa cái này, cửa vào khẳng định ngay tại đây thôi.” Hoa Hòa Thượng nói.

“Có thể nó ở ngay dưới tầng gạch thanh chuyên này thôi?” Hiệp Thành hỏi.

Tôi nhíu mày, gạch nền không có tương đồ bao kín, nhìn qua hình như có chút vấn đề, nhưng muốn đưa ra một kết luận, tôi lại không biết nên nói như thế nào.

Bàn Tử nói: “Mặc kệ nó. Dù sao ở đây cũng không có ai, có mấy cơ hội được đồ một cái hoàng lăng, cứ phá lớp nền gạch này ra sẽ biết.”

Hiệp Thành lập tức phụ họa. Kỳ thật tôi cũng vậy nghĩ như vậy, chúng tôi đến lúc này đã không còn gọi là trộm mộ nữa rồi, chúng tôi hiện tại rõ ràng phải gọi là minh thương. Trộm mộ còn phải sợ kinh động đến người dân sống xung quanh, sợ gặp tuần tra cảnh sát, nhưng hiện tại cục cảnh sát gần nhất đã ở ngoài tám trăm dặm, chúng tôi căn bản là không cần sợ cái gì.

Adrenalin trong máu ai nấy đều như tự động tăng vọt lên, đào móc và khai mở địa cung luôn mang đến một cảm giác hưng phấn quá liều, có đôi khi

khai quan cũng không khăn trương bằng thời khắc này, điếm này ai cũng không thể phủ nhận.

Muộn Du Bình ngồi xồm xuống, dùng ngón tay dài một cách kỳ lạ của hấn kẹp một viên gạch thanh chuyên, dùng sức nạy một cái, những viên gạch khác theo đó một đường dựng thẳng hết cả lên, Hiệp Thành và Hoa Hòa Thượng xem trọn mắt há hốc mồm, không thốt ra nổi lời nào.

Bàn Tử rất đặc ý, trên mặt mang một vẻ rất ư ba chấm, biểu tình như muốn nói đã thấy huynh đệ của chúng ta lợi hại như thế nào chưa. Muộn Du Bình cũng không cho hấn mặt mũi, không thèm liếc hấn lấy một cái. Sau khi tạo ra một cái lỗ hồng, mọi việc trở nên dễ dàng, chúng tôi đi đến hỗ trợ, dùng móc leo núi đào gạch ra.

Điều khiến chúng tôi thấy kỳ quái là, gạch phía dưới như cũ không có dấu vết tương đồng, toàn bộ kết cấu lần lượt thay đổi, không có khó khăn gì phát sinh.

Dự cảm không rõ ràng của tôi tăng thêm một chút. Bởi vì lối vào địa cung là bộ phận thành lũy sâu nhất cũng nghiêm ngặt nhất, năm đó Tôn mặt rõ đào mộ Từ Hi, nếu không có thuốc nổ, ngay cả đá phong mộ lông da bên ngoài cũng đào không xong. Nơi này dễ dàng đào xới lên như vậy, khẳng định không đúng rồi, có thể phía dưới có thứ gì kỳ quái chẳng.

Nhưng Muộn Du Bình như cũ không nói chuyện, bình thường nếu có vấn đề hấn chắc chắn có thể lập tức phát hiện, nếu hấn không nói lời nào, tôi cũng cảm thấy mình không có tư cách nói cái gì.

Hết thời gian nửa điều thuốc, chúng tôi rất nhanh đào được một cái hố to, tầng thanh chuyên cuối cùng bị mở ra, đếm qua chỉ có bảy tầng, đại khái là vì độ cao kiến trúc nơi này bị giới hạn, nếu muốn không đụng vào đỉnh, chỉ có thể hy sinh lượng vật liệu bên dưới. Dưới mặt hố, lại lộ ra một khối màu đen, tựa hồ như lớp vỏ cứng có hoa văn che kín.

“Có phải đây chính xác là giấy dán phong thạch?” Hiệp Thành hưng phấn đứng lên.

“Không phải.” Hoa Hòa Thượng ở dưới cùng gõ gõ mấy cái, đem đất đá xung quanh phủi hết xuống, phía dưới gạch, xuất hiện một thứ lớn cỡ bàn bát tiên, thạch điêu rùa hai đầu màu đen, hoa văn trên xác rùa, nhìn kỹ, thì ra toàn bộ là chữ nữ chân.

“Thế này là thế nào?” Mọi người khó hiểu, đây là nơi có cửa vào địa cung, thế nhưng giờ lại chôn một tảng đá rùa.

“Tại sao không có cửa vào mộ?” Phan Tử vừa rồi bỏ sức nhiều nhất, buồn bực thở phì phò.

“Trước cứ đào ra đã có gì nói sau! Nhìn xem phía dưới con rùa có gì.” Hoa Hòa Thượng cũng nghĩ không ra, bắt đầu chỉ huy loạn.

Kỳ thật không cần bàn cãi nhiều chắc chắn bên dưới con rùa này chẳng có cái gì hết, tôi nhìn thấy bên dưới nó đen thui một màu đá núi, chúng tôi đã muốn đào đến đáy động.

Mấy người tay chân luống cuống nhảy vào trong hố, muốn nâng rùa đá lên trên. Vừa mới ngồi xổm xuống, Bàn Tử liền “Ừm” một tiếng, tựa hồ phát hiện có cái gì không ổn.

Tôi đi tới chỗ hấn, chỉ thấy Bàn Tử buộc xẻng công binh ở thắt lưng, không biết vì sao cái xẻng lại dính lên lưng con rùa, Bàn Tử dùng sức đẩy đẩy xuống dưới, buông tay một cái, xẻng công binh kia lập tức bị hút qua.

Tôi thấy kỳ quái, chẳng lẽ con rùa này, điêu khắc từ nam châm sao?

Mấy người khác cũng dồn lại, đều chặc chặc lấy làm kỳ lạ. Bàn Tử lôi ra một đồng xu giơ lên, vù một tiếng, bị hút chặt chẽ. Hấn lẩm bẩm: “Hừ, làm cục nam châm to thế này, chẳng lẽ lão chủ mộ muốn thu sắt vụn?”

Trần Bì A Tứ nghỉ ngơi ở bên trên, thấy chúng tôi phát hiện cái gì, nghĩ đã tìm được cửa vào, hỏi có chuyện gì vậy, Hoa Hòa Thượng đem tình huống bên dưới báo cáo cho hấn.

Còn chưa nói xong, sắc mặt Trần Bì A Tứ liền thay đổi, hấn kêu Hiệp Thanh đỡ mình xuống dưới, đến gần con rùa, lấy ra kim chỉ bắc từ túi tiền xem thử, xong đầu đó, sắc mặt hấn cơ hồ tái mét, hung hăng ném kim chỉ bắc kia xuống đất, dùng thanh âm lạnh lùng nói: “Không xong, chúng ta bị lừa! Cái lăng tẩm táng này là cạm bẫy, chúng ta trúng kế rồi!”

§21. Đánh cờ

Tôi thấy thái độ của Trần Bì A Tứ, nhất thời cảm giác không ổn, lão già này suốt một đường đến đây, vẫn luôn giữ yên lặng, chỉ những lúc then chốt mới phán mấy câu, cho tới bây giờ chưa từng có biểu tình nóng giận, nhưng bây giờ, rõ ràng hắn đang thật sự giận dữ.

Hoa Hòa Thượng cũng nhận ra điều này, lộ vẻ nóng vội, hỏi: “Thưa lão gia, sao lại thế này?” Sắc mặt Trần Bì A Tứ rất khó coi, nói với chúng tôi: “Long mạch nơi này đã bị kẻ nào đó giờ trò, tam đầu long này là giả, phương hướng đầu long cũng xác định sai lầm rồi.”

Lòng tôi khẽ động, lấy ra kim chỉ bắc của chính mình, quả nhiên, vô luận chuyển động như thế nào, đầu kim vẫn chỉ vào cái đầu rùa kia, hiển nhiên, thứ cổ quái này có từ tính rất mạnh.

Tôi lập tức hiểu được ý tứ của Trần Bì A Tứ: Xem kinh mạch phong thủy, phương vị vô cùng quan trọng, vừa rồi dọc đường tới đây, Trần Bì A Tứ đều là dựa vào kim chỉ bắc này kết hợp với sự tinh tường của bản thân để xác định hướng đi và phương vị của long mạch, nhưng nam châm mai rùa cỡ lớn chạm khắc kỳ lạ được chôn ở đây, với một thể tích lớn như thế, thời điểm chúng tôi tới gần ngọn núi này, hướng chỉ của kim nam châm đã bị ảnh hưởng rồi, căn cứ lúc ấy hắn dùng để phán đoán hướng đi của long mạch vì vậy cũng hoàn toàn sai lầm!

Tam đầu long này ngay từ đầu đã xác định sai, vậy lăng tẩm táng kia cũng là giả!

Nói cách khác nơi này căn bản không phải đầu rồng, cái gì mà ‘Côn Luân thai’, bọc bên ngoài là băng khung thật lớn, đều không có lý luận căn cứ gì. Tất cả đều là giả dối hết! Đều là tâm lý ám thị dẫn dắt chúng tôi vào cái bẫy này! Ôn Tàng Hải khẳng định đoán trước về sau tất có người tìm đến, sẵn cái tài dựng giả phong thủy, cho nên hắn đã sớm chuẩn bị tốt cả.

Thời điểm chúng tôi còn chưa bước vào lăng tẩm táng, nếu không đề cao cảnh giác, thì đã rơi vào bẫy của hắn đến bốn năm lần rồi. Tôi đột nhiên cảm thấy chán nản vô lực, ‘thai Côn Luân’, băng khung, thiết kế xảo diệu như thế, chỉ vì dựng một cái bẫy!

Ôn Tàng Hải quả nhiên có hiểu biết rất sâu sắc đối với giới trộm mộ. Cho tới nay tôi luôn cười nhạo bọn kiến trúc sư hết lòng tin vào phong thủy, phong thủy không những chẳng mang lại cho chủ mộ phúc âm gì, ngược lại trở thành công cụ vô hình dẫn đường cho trộm mộ. Nhưng chúng tôi lại phạm vào đúng cái sai lầm đó, để cho cái tên cổ nhân chết từ đời nào xỏ mũi.

Hiện tại giống như đang đánh cờ với một người đã chết được mấy trăm

năm, trận đấu còn chưa bắt đầu đã bị mất quân tướng, thật sự là xuất binh bất lợi.

Bàn Tử cùng Phan Tử vẫn chưa thăm thấu được. Tôi đem sự tình giải thích cặn kẽ cho bọn hắn, Bàn Tử chưa muốn tin, nói: “Không thể nào, thời đó làm sao có loại nam châm lớn như vậy được?”

Tôi cảm khái.” Con rùa đá này, chắc chắn dùng vật liệu từ tính điều khắc mà thành. Thứ này giá trị không tầm thường, nhưng là Uông Tàng Hải lại dùng nó để áp mộ, xem ra vì bảo hộ Vân Đỉnh Thiên Cung, lão già Uông đã hạ quyết tâm rất lớn.”

“Má nó, không có khả năng.” Bàn Tử vẫn không chịu tin, nói “Cách thức xây dựng chỗ này quy củ như vậy...”

Dùng nửa cái đầu của mà suy nghĩ cũng thấy, kiến trúc Linh cung đặt ở nơi đây xác thực xây dựng rất chính quy, nhưng là bên trong một chút tế phẩm đều không có, kỳ thật chúng tôi đã sớm phát hiện sơ hở, chính là không ai nghĩ ra toàn bộ tòa Linh cung lại gói gọn ở đây, không còn lối dẫn đến nơi nào khác. Đơn giản là chế thức của nó rất chính quy.

Trần Bì A Tứ sắc mặt xanh mét, không nói chuyện, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm thạch quy, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Bọn tôi và cả đám Hoa Hòa Thượng, lần này xem như xong đời, lương thực của chúng tôi khẳng định không đủ để tiếp tục chuyển hướng đi Tam Thánh sơn, lúc này đây chỉ sợ nhúng tôi phải trở về sơn thôn trước để bổ sung. Vất vả một chuyến này, xem như hoàn toàn uổng công, hơn nữa chúng tôi mấy người bị thương tổn khá nặng, phỏng chừng trở lại trong thôn còn phải tốn một ít thời gian nghỉ ngơi, lúc này thời gian đã chậm đến không vớt vát được nữa rồi, bọn A Ninh cho dù có đi chậm đến mức nào chắc cũng đã đến nơi.

Đến giờ còn chưa biết mục đích của Tam thúc an bài chuyến này là gì, dù sao đi nữa, chúng tôi đều đã ở tình thế bất lợi. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy một chút phiền toái, chuyện này kỳ thật không thể đổ lỗi cho ai được, có điều con người gặp thời điểm suy sụp, luôn muốn đổ hết lên đầu ai đó mới hả dạ, bằng không không có chỗ phát tiết, lại phải tự mình gặm nhấm buồn bực. Những người khác sắc mặt rất khó coi, cũng không nghĩ ra cách gì.

Bàn Tử thấy chúng tôi đều có điểm nhụt chí, nói: “Quên đi, chúng ta bây giờ mau trở về, chẳng qua là đi nhầm đường, chúng ta trở ra bên ngoài rồi, bọn A Ninh chỉ có vài người như vậy, không có khả năng vận chuyển hết đồ từ dưới lên, nếu nhanh nhẹn một chút, chúng ta còn có đồ tốt để lấy!”

Tôi vừa nghe trong đầu hẳn lúc nào cũng chỉ có bảo vật, đột nhiên vô cớ

nổi giận, cười lạnh lắc đầu nói cậu thì biết cái gì, Tam thúc gần như hy sinh cả bản thân chỉ mong A Ninh bọn họ bị chậm lại tiến độ, nhưng là chúng ta vẫn chậm hơn một bước, nếu cứ đi đi về về, không biết đã cho bọn họ thêm bao nhiêu cơ hội rồi, Tam thúc khả năng sẽ đỡ nhiều lành ít. Cậu con mẹ nó chỉ biết có đồ vàng mã, cái gì cũng không quan tâm, đứng ở chỗ này nói lời vô tích sự nữa.

Bàn Tử nghe xong cảm thấy không vui, mở miệng muốn nhất quyết cãi với tôi một trận, Hiệp Thành đem hắn đè lại, “Thôi thôi, bây giờ không phải lúc cãi nhau.”

Không khí lập tức trở nên xấu hổ, Bàn Tử đẩy Hiệp Thành ra, mắng một tiếng, đi đến một bên hút thuốc. Hoa Hòa Thượng khoát tay áo, nói: “Uổng công một chuyến, mọi người không ai dễ chịu, hiện tại chủ yếu là nghĩ biện pháp cứu vớt tình hình, chúng ta nên bình tĩnh một chút, ngẫm lại nên làm thế nào chứ?”

Bàn Tử nói: “Cứu vớt cái gì, tôi nghĩ chẳng liên quan, cái nam châm thối này lớn như vậy, ai đến đây rồi cũng không thoát khỏi nó, các cậu có dám nói đám A Ninh kia không bị trúng chiêu, nói không chừng phương vị của bọn họ cũng sai hoàn toàn, hiện tại đã bị biên phòng bắn thành than tổ ong rồi cũng nên. Chúng ta hẳn là nên rà soát lại chỗ này một lần, thứ có thể mang thì mang đi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất trở xuống, ở dưới chân núi chuẩn bị đầy đủ rồi đi tiếp, đừng lãng phí thời gian, nếu đã bị trúng bẫy, không đổi mặt sự thật sao được.”

Tôi biết Bàn Tử thực ra nói rất đúng, khả năng chúng tôi nhất định phải trở về thật, nhưng cái luận điệu của hắn thời điểm này, tại nơi đây lại không được hoan nghênh.

Phan Tử lập tức lắc đầu: “Cứ cho là vậy, nếu bây giờ theo đường cũ trở về cậu có nắm chắc đường đi không? Cho dù cậu biết đường, chúng ta đi hết một ngày, cậu da dày thịt béo không biết mệt, chứ chúng tôi khả ăn không tiêu. Cho dù phải đi về cũng khẳng định phải đến sáng mai, tiểu Tam gia lo lắng là có đạo lý, trì hoãn thời gian như vậy, công sức của Tam gia đều uổng phí.”

Bàn Tử vừa nghe đã phát cuồng: “Tam gia Tam gia, lúc nào cũng Tam gia! Các cậu con mẹ nó ngay cả lão ma-cà-bông kia suy nghĩ cái gì cũng không biết, còn nói cái cóc khô, Bàn gia tôi vì cái gì cứ phải suy nghĩ đến việc nhà của các cậu, lão tử là tới lấy đồ vàng mã, mặc kệ con mẹ nó, lão tử tự mình đi lấy, các cậu muốn thì cùng chết với cái lão quỷ nửa người nửa ma kia đi.”

Nói xong Bàn Tử liền vác ba lô lên, mở lớn đèn pin, hướng hành lang quay ngược lại. Có điều mới đi hai bước, Muộn Du Bình liền đến chặn trước

mặt, không cho đi nữa.

Bàn Tử đối với Muộn Du Bình luôn có điểm kiêng kỵ, không phát hỏa với hắn, nhưng cái miệng thì không ngưng được, hỏi: “Làm gì hả, con mẹ nó đừng ngăn Bàn gia tôi phát tài.”

Muộn Du Bình nói: “Cậu không thấy kỳ quái sao? Chúng ta đến nơi này, dường như cảm xúc đều trở nên nôn nóng, ngay cả Ngô Tà cũng nóng giận.”

Muộn Du Bình vừa nói, Bàn Tử liền ngăn người. Lập tức quay đầu nhìn tôi, tất cả mọi người biến sắc. Lòng tôi cũng lộp bộp một tiếng.

Đúng vậy, vừa rồi cơn giận không biết từ đâu vô cớ bốc lên, một chút đạo lý cũng không có, tôi cũng không hiểu vì sao, đột nhiên còn có một cỗ phiền não từ trong lòng phát ra, Bàn Tử trước giờ luôn luôn nóng vội như vậy, nhưng đều nghe theo lời nói có lý của tôi, lần này không nói lý lẽ mà tự dung nổi bão, cái này vốn không phải tính cách của tôi mà?

Theo phong cách làm việc của tôi mà nói, cho dù thật sự có người nói không lọt lỗ tai, tôi cũng không chèn ép hắn ở đây trong hoàn cảnh như thế này, hơn nữa vừa rồi Bàn Tử phản ứng cũng vượt quá bình thường. Chẳng lẽ thật sự là do hoàn cảnh bốn phía ảnh hưởng?

Tôi quay đầu nhìn ra xung quanh, bốn phía một mảnh tối đen, đèn pin chiếu qua, chỉ có điểm được chiếu tới là sáng lên, những nơi khác giống như màn sương mù đen đặc vây hãm chúng tôi ở bên trong, phi thường áp lực. Nhưng loại áp lực này, tôi cảm giác không phải là ngọn nguồn của cơn nóng giận khó hiểu.

“Sao lại thế này? Vừa rồi cứ như bị trúng tà, đột nhiên phát hỏa.” Bàn Tử cũng bưng tỉnh đại ngộ, hỏi Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình nói với chúng tôi: “Tôi cũng không rõ, có điều tôi thấy nơi này không chỉ đơn giản có một cục nam châm. Hiện tại nhất định phải bình tĩnh, các cậu vừa rồi tranh luận đều vô nghĩa, nơi này nếu là cạm bẫy...” Hắn dừng một chút: “Ông Tàng Hải tổn hao tinh lực lớn như vậy để tạo ra nơi này, nếu có thể để chúng ta tiến vào, tôi nghĩ sẽ không dễ dàng để chúng ta ra ngoài.”

Cỗ phiền toái trong lòng tôi nhất thời lại bốc lên, nhưng nghĩ đến lời nói của Muộn Du Bình, tôi kiên quyết đem lửa giận đè ép đi xuống, nói: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Muộn Du Bình không nói lời nào, chỉ nhìn thoáng qua Trần Bì A Tứ, người phía sau cũng nhìn hắn một cái. Nói: “Nếu đã trót bước vào đây, chúng ta chỉ có thể tiếp tục tuần tự mà đi thôi, hiện tại kết luận có thừa ngoài được hay không còn quá sớm, có điều cho dù thế nào, chúng ta phải hủy diệt con rùa này trước đã, sau đó ở trong tìm kiếm trong này một chút, để xác

định không còn thứ gì tương tự như thế, bằng không chúng ta vài lần đến, vài lần đi cũng giống nhau.”

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn về phía con rùa đá nam châm, hiển nhiên đều chưa từng có loại cảm hận như thế này đối với một con rùa bao giờ.

Đại nam châm đánh nát, cũng chỉ là biến thành tiểu nam châm mà thôi, vẫn gây ảnh hưởng đến kim chỉ bắc. Muốn hoàn toàn trừ từ tính, chỉ có thể dùng lửa thiêu. Chúng tôi lấy ra nhiên liệu trong lò không lửa, tưới lên mình rùa, sau đó Bàn Tử châm một đốm lửa, ném vào bên trong, ngọn lửa tức thì bốc lên. Nhiên liệu lò không lửa cực kỳ mạnh, chúng tôi thiên cảm thấy không khí xung quanh cũng bị đốt nóng.

Hoa Hòa Thượng lấy ra kim chỉ bắc, xem kim đồng hồ bên trong chuyển động.

Rất nhanh thạch quy bị thiêu đỏ rực, ngay cả gạch bốn phía cũng đều đốt thành màu đỏ, chúng tôi đều nhân cơ hội đến bên hố gạch sưởi ấm.

Nơi này không có đồ gỗ gì có thể đốt cháy, dùng nhiên liệu tinh khiết cao độ, rất nhanh liền đốt xong, đại khái hết thời gian nửa điều thuốc, bên dưới chỉ còn lại gạch nóng bỏng cùng rùa đá đỏ lựng.

“Thế nào rồi?” Tôi hỏi Hoa Hòa Thượng, nhìn xuyên qua chỗ hắt, chỉ thấy kim đồng hồ đã không còn chỉ vào con rùa kia, từ tính đã bị tiêu tán. Hắt lại cầm kim chỉ bắc đi lượn vài vòng, xác định dưới đất không còn loại nam châm kiểu này nữa, mới gật đầu nói xong việc.

Nơi này không nên ở lâu, nếu là cạm bẫy, chúng tôi càng không lưu luyến. Máy người bắt đầu thu thập đồ đạc, tôi nghĩ đến lời của Muộn Du Bình: Có thể để chúng tôi tiến vào, nhưng không nhất định sẽ cho trở ra dễ dàng, trong lòng nổi lên dự cảm không lành. Có thể hay không sau khi chúng tôi tiến vào hậu điện, bên ngoài đã xảy ra những biến hóa gì? Có những biến cố không thể lường được nào đang chờ đợi chúng tôi ở phía trước?

Trong đầu tôi hiện lên vài hình ảnh không được tốt lành, nhưng nhanh chóng phủ định, hiện tại cũng chỉ là phỏng đoán, không cần phải tự dọa mình, cứ tuần tự rồi sẽ ổn cả.

Có điều dự cảm của tôi luôn ở những thời điểm cam go luôn chuẩn xác một cách thần kỳ. Đúng lúc chúng tôi định trở ra hành lang một lần nữa, đột nhiên, từ góc sáng nhất của hậu điện truyền ra một thanh âm bén nhọn.

‘Khách lạp khách lạp’ thanh âm cực thâm, thập phần chói tai, tất cả chúng tôi đều nghe được, lạp tức dừng bước, quay đầu nhìn.

Thanh âm cũng không hề dừng lại, mà còn kéo dài ra. Tôi nghe xong trong chốc lát, phát hiện thì ra nó truyền đến từ cái hố chúng tôi vừa đốt.

Chúng tôi trong lòng tự hỏi là thứ thanh âm kỳ quái gì vậy, thật cần nhẹ nhàng trở lại. Thăm dò một chút, chỉ thấy cái hồ vốn để thạch quy, bây giờ nở rộng ra, lượng lớn khe nứt lan tràn trên mai rùa. Đồng thời chúng tôi nhìn thấy một cỗ khí đen, từ trong khe nứt nhẹ nhàng chui ra, tốc độ rất nhanh, nháy mắt bành trướng lên đến không trung, giống như sinh vật nhuyễn thể cực lớn, từ trong mình con rùa bò ra vậy.

Tiếp theo, đỉnh đầu đen bóng của con vật ngoi lên hòa vào cỗ khí đen, không ngừng mấp máy, nhìn hình dạng, không ngờ so với đồ đằng màu đen quý dị trong đại điện lại có mười phần tương tự.

“Đây là... Trường sinh thiên!” Bàn Tử sắc mặt trắng bệch hét lớn.

“Cậu đừng có dọa người” Hoa Hòa Thượng nói, “Khả năng con rùa này rỗng ruột, nhiệt độ tăng quá nhanh, bị mở bung ra, cái thứ bên trong bị đốt thành tro đen thui thành ra thế này.”

Bàn Tử biến sắc nói: “Rỗng ruột? khói đen kia có thể hay không có độc?”

“Chắc là không –” Hoa Hòa Thượng nói, còn chưa dứt lời, Muộn Du Bình đột nhiên ra dấu im lặng, chúng tôi lập tức ngừng nói chuyện.

Tôi bị động tác bất ngờ của hắn làm cho toát mồ hôi lạnh, lấy tay bịt miệng, tất cả mọi người như nín thở, nhìn chung quanh, như muốn biết lại xảy ra chuyện gì.

Tôi nhìn quanh quất, nghe được tim động bình bình trong lồng ngực, lòng cảm thấy bồn chồn, bốn phía không có cái gì khác thường, nhưng thật ra nghe được, trong không gian hậu điện cực độ im lặng, trừ bỏ âm thanh bạo liệt của thạch quy, còn có một loại vô cùng vô cùng nhỏ ‘Thưa thốt’ thanh âm, không biết là cái gì từ góc đó truyền tới.

Tôi nghe nửa ngày, không nghe ra đó là tiếng gì, ngay cả vị trí phát ra cũng không đoán được, dường như thanh âm này trực tiếp công thẳng vào não bộ của tôi vậy.

Linh cung này đặt ở trong khung băng, không có khả năng bị gió thổi đến, thanh âm này khẳng định không phải tiếng gió. Khói đen phía trên càng ngày càng đậm, cái loại tiếng thưa thốt đó cũng càng ngày càng dày đặc, rất nhanh, bốn phương tám hướng toàn bộ đều truyền đến thanh âm đó, nghe mà cả người dựng hết lông lá.

Muộn Du Bình sắc mặt càng trở nên khó coi, nhìn hắc khí đang tụ lại trên đỉnh đầu, lẩm bẩm: “Bên trong khói, có cái gì đó!”

Hoa Hòa Thượng nghe kĩ thanh âm nhỏ mà dày kia, lại nhìn nhìn thạch quy, tựa hồ như phát hiện ra điều gì, sắc mặt lập tức thay đổi. “Khói này là trùng hương ngọc? Bên trong rùa có trùng hương ngọc! Uông Tàng Hải

muốn chúng ta chết”

“Trùng hương ngọc là cái gì?” Tôi hỏi.

Không ai trả lời, nhưng tôi rất nhanh sẽ biết, Muộn Du Bình chỉ chỉ Thuận Tử nằm trên giường đá một bên, ý bảo Quách Phong cũng hấn lên lưng, sau đó chỉ tay về hành lang phía trước: “Chạy, không được quay đầu! Mặc kệ cái gì bám trên người cũng không dừng lại, cho đến khi ra ngoài, nhanh!”

§22. Xôn xao

Tôi vừa thấy sắc mặt Muộn Du Bình, chỉ biết hẳn tuyệt đối không phải nói giỡn, thời điểm gặp huyết thi ở Lỗ vương cung, cũng chưa đến mức làm hẳn lộ ra vẻ mặt này, sự tình khẳng định rất nghiêm trọng.

Nhưng lúc này tôi không có cơ hội hỏi thêm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ đáp ứng một tiếng, rồi nói đuôi những người khác chạy biên.

Tôi tự cho rằng mình đối với chỉ thị của Muộn Du Bình đã đạt tới quán triệt hoàn toàn, không nghĩ vừa quay đầu lại, phát hiện Hiệp Thành cùng Bàn Tử bọn họ đã chạy sâu vào hành lang từ lúc nào, tôi ai oán, đúng là lũ vô lương tâm mà.

Xuyên qua hành lang, phá mở cửa ngọc đi đến đại điện, nhưng loại thanh âm rì rì đó không những không giảm ngược lại còn tăng thêm, lúc này cảm giác rõ ràng được chúng đến từ phía trên đỉnh đầu, giống như có vô số cái chân nhỏ ma sát trên xà ngang, nghe tới nổi da gà.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn về phía trước, cũng chỉ là bóng tối vô tận, nhìn không tới cái gì, càng không biết là cái gì đã phát ra thanh âm. Chúng tôi đứng phía dưới bóng tối bất an, quả thực là [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than], hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, cho nên liền chạy giống như đang liều mạng.

Con người là thế, trong bóng tối gặp phải thứ gì khiến mình khiếp sợ, một người chạy trốn sẽ không chạy được quá xa, nhưng nếu nhiều người cùng nhau chạy, khẳng định ai cũng sợ hãi mình sẽ bị tụt lại phía sau, nỗi sợ thực tế và nỗi sợ trong tưởng tượng kết hợp với nhau khiến bạn không thể dừng lại.

Có điều tốc độ chạy của từng người chung quy là khác biệt, Hiệp Thành đã bị dọa đến mất mật, chạy so với thỏ còn nhanh hơn, Bàn Tử chạy cũng không chậm, hai người tốc độ nhanh nhất, lập tức liền bay ra ngoài, chúng tôi cơ hồ theo không kịp, hơn nữa trong bóng đêm rất khó nhận ra ai với ai, rất nhanh khoảng cách bị kéo dài, tôi ở phía sau miễn cưỡng đuổi theo, chỉ có thể dựa vào điểm sáng đèn pin nhận biết phương hướng.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, khí lực cơ hồ đều dùng hết, cước bộ không tự chủ được chậm lại. Tôi nhìn vài điểm sáng đèn pin phía trước, cũng dần dần chậm lại, giống như sắp đến đích, cũng giống như đã dùng hết sức. Trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn là thể lực của tôi so với trước kia đã tiến bộ không ít, bằng không khẳng định bị bọn họ cho rớt.

Chạy tới thì thấy, mấy người phía trước đều dừng lại, chống đầu gối há mồm thở dốc, nhưng mà cửa đá ra ngoài vẫn chưa thấy đâu, phía trước là

một mảnh hắc ám.

Tôi hỏi có chuyện gì vậy, sao lại không chạy?

Hiệp Thành lấy hơi, trên mặt gân xanh bắt đầu nổi lên. Nói: “Không đúng... Không thích hợp — tôi vừa rồi để ý thấy, đại điện tổng cộng là năm trăm bước khoảng cách. Mỗi bước của tôi dài một thước, lấy tốc độ trăm mét chạy như điên vừa rồi, phỏng chừng mất không đến hai phút, nhưng hiện tại, tôi khẳng định tôi đã chạy vượt quá cái khoảng thời gian kia từ lâu, ít nhất cũng phải thấy cửa điện, nhưng giờ phía trước cái gì cũng không có, có vấn đề!”

Bàn Tử nói: “Có thể hay không anh tính sai rồi? Làm gì có người nào mỗi bước dài tuyệt đối một thước?”

Hiệp Thành tự hào cười rộ lên: “Tuyệt đối sẽ không sai, mỗi bước của tôi chính là một thước, khác biệt không quá một li, nếu cậu không tin, chúng ta có thể đánh đố. Từ lúc trở về chúng ta chạy đã muốn một ngàn thước, khẳng định có vấn đề.”

Mặt sau cũng đuổi đến, nhìn thấy chúng tôi không chạy, liền giảm tốc độ, chạy đến bên cạnh chúng tôi rồi ngừng lại. Mấy người trên lưng đều mang một ba lô trang bị cùng quần áo, vừa rồi chạy không ngừng nghỉ, toàn bộ đều mệt thở hổn hển như trâu, cơ hồ đều muốn ngã sấp xuống.

Hoa Hòa Thượng há mồm thở dốc nói: “Tại sao dừng lại, chạy mau đi, một hơi ra ngoài hãy nghỉ ngơi.”

Hiệp Thành vừa thở vừa diễn giải lại tình huống. Hoa Hòa Thượng sắc mặt thay đổi, mồ hôi trán, nói: “Sao lại có chuyện này được, chúng ta không hề đi một lối rẽ nào mà, như thế nào đi mãi không đến?”

Tôi suy diễn, thậm chí khẳng định lại trùng chiêu, nơi này tất nhiên dùng loại thủ đoạn chúng tôi chưa biết tới, nói với bọn họ: “Quả nhiên tiểu Ca nói đúng vậy, Ôn Tàng Hải căn bản là không muốn cho chúng ta đi ra ngoài.”

“Kia làm sao bây giờ?” Bàn Tử hỏi. “Chúng ta thử đổi phương hướng, chạy sang phía bên trái!”

Tôi quay đầu nhìn một vòng: “Không được, nếu không thể trở về bằng đường cũ, khẳng định là đã lạc đến nơi nào, khó lòng đến được nơi muốn đến nữa rồi, không cần uổng phí thêm khí lực.”

Hiệp Thành hoảng sợ nói: “Nói như vậy, chúng ta ở đây chờ chết sao?”

Tôi ở cổ mộ đáy biển đã lĩnh giáo được không ít cơ quan lợi hại, nhưng đều là dựa vào một số biện pháp, không đến mức phải bó tay, chúng tôi ở đây có nhiều người như vậy, khẳng định có thể đi ra ngoài, chỉ cần tiếp thu ý kiến của mọi người, sẽ không thành vấn đề. Rốt cuộc Ôn Tàng Hải chỉ có

thể ở trong phạm vi lợi hại của con người, cơ quan cho dù tinh vi, cũng khẳng định là có sơ hở. Bị Uông Tàng Hải vây khốn ở đây không hẳn đáng lo nhất, thanh âm kỳ quái trên đỉnh đầu kia, mới là điều khiến chúng tôi phải lo lắng.

Lại ngẩng đầu nhìn hai bên, tiếng động ri ri lại dày đặc khiến người phát ngứa ngáy, trong lòng hoảng sợ. Hiệp Thành lấy đèn pin quét tới quét lui, mặt trên u ám một mảnh, mơ hồ chỉ có thể nhìn đến hoa văn màu tro xám, sắp đem người bức điên rồi.

Hoa Hòa Thượng nói: “Đứng im ở đây cũng không phải biện pháp, nếu không chúng ta cứ phân làm bốn đội, chạy theo hai hướng, như vậy ít nhất một đội có thể đi ra ngoài trước, không đến mức toàn quân bị diệt.”

Bàn Tử hét lớn: “Cậu xem rõ ràng, binh còn chưa tới Tề, chúng ta chỉ có vài người như vậy, như thế nào binh phân tứ đội?”

Mọi người nghe xong, nhìn ra chung quanh, bật lên đèn pin, quả nhiên vài người nhất thời đần mặt.

Muộn Du Bình, Trần Bì A Tứ, còn có Thuận Tử bất động trên lưng Quách Phong, còn có Phan Tử cũng chưa chạy đến, tôi thao, một nửa số người còn không có, còn nghĩ đến việc phân ra bốn đội.

Vừa rồi chạy loạn thành một đoàn, cũng không có chú ý bọn họ từ lúc nào tụt lại phía sau, hiện tại quay đầu nhìn, bốn phía nhìn không ra một tia sáng, căn bản không thể nào tìm kiếm bọn họ.

Chẳng lẽ là vừa rồi chạy qua ngã ba đường, chúng tôi chạy đến giữa nơi hắc ám này, vậy thì phiền toái rồi, trong tình huống này phân tán chẳng khác nào tự sát.

Tôi nhu nhu chân mày, cẩn thận nhớ lại từng chi tiết vừa rồi, chúng tôi vốn không phải chạy ở cuối cùng, những người đó, ví dụ như Phan Tử, thói quen của hắn là luôn luôn đi sau cùng bọc hậu, đây là do hắn tham gia quân ngũ dưỡng thành thói quen, như vậy có thể giám sát hành động của mọi người, Trần Bì A Tứ tuổi tác lớn, cũng chạy ở phía sau chúng tôi, Quách Phong lưng cõng Thuận Tử, hành động không tiện, cũng chạy không nhanh, mà Muộn Du Bình là chuyên gia mất tích thần bí, hắn mỗi khi gặp chuyện đều chạy ở phía sau, rồi đột nhiên mất tích, là chuyện vô cùng bình thường.

Những người này đều chạy ở phía sau chúng tôi, hiển nhiên thời điểm họ mất tích cách chúng tôi cũng không xa, nhưng vừa rồi chúng tôi chạy quá điên cuồng, một chút cũng không nhận thấy được.

Bọn Hoa Hòa Thượng lập tức như rắn mất đầu, không biết làm thế nào mới tốt, Bàn Tử liền rướn cổ họng rống lớn một tiếng: “Lão Phan! Các người ở nơi nào?”

Tiếng kêu vừa dứt, bỗng nhiên chợt nghe thanh âm mỏng mảnh ở một bên truyền đến, thanh âm này căn bản không thể phân rõ phương hướng, nhưng lại kêu cực kỳ vang, chỉ nghe Quách Phong hét lớn: “Tội tha, Hòa Thượng! Mau tắt đèn pin! Xem đỉnh đầu kia!”

§23. Tường xây

“Tắt đèn pin?” Tôi hoang mang, đang thiếu nhiều người như vậy, còn tắt đèn pin, nếu lại thêm người mất tích thì biết làm sao? Làm thế không phải tự chuốc lấy rắc rối à — đầu óc mơ hồ nhìn về phía Hoa Hòa Thượng, nghĩ hẳn nhiều kinh nghiệm hơn, nên đợi xem hẳn phản ứng thế nào.

Hoa Hòa Thượng cũng gấp đến đòi mạng, thấy tôi quay về hướng hẳn, lại hỏi ngược lại tôi: “Tắt hay không tắt?”

Bàn Tử tắt đèn pin đi, nói: “Nghe theo hẳn, tắt đi thử xem!”

Tôi lập tức tắt đèn pin, bọn Hoa Hòa Thượng cũng lần lượt tắt, lập tức bốn phía chìm vào bóng đêm tuyệt đối, chúng tôi nhanh nhẩu ngẩng đầu nhìn phía trên, ngay từ đầu đã là một mảnh tối đen, chẳng nhìn được cái gì, Bàn Tử đang muốn chửi người, bỗng nhiên mắt hẳn sáng lên, chúng tôi lập tức nhìn theo mắt hẳn, vô số điểm sáng xanh biếc nhỏ xíu, lốm đốm tụ tập trên đỉnh đầu, thoát nhìn, cảm thấy như đang ngắm một bầu trời đầy sao.

“Là năm mươi tinh đồ.” Tôi nghe giọng Hoa Hòa Thượng thì thầm bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lên lần nữa, quả nhiên, các điểm sáng màu xanh đỏ sắp xếp theo một hình dạng, mơ hồ giống như bộ dáng năm mươi tinh đồ, nhưng không phải hình thật, bởi vì, mấy cái điểm xanh lục đó, dĩ nhiên là đang di động.

“Chuyến này phát tài rồi, dạ minh châu nhiều như vậy!” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Không phải, dạ minh châu không nhỏ như vậy.” Tôi toát một đầu mồ hôi lạnh: “Là trùng đó!”

“Trùng? Trùng gì?” Bàn Tử hơi khấn trương, đại khái là muốn nổi cả gân trán: “Trùng đom đóm?”

“Không phải, đom đóm chỉ sáng lập lờ, tôi không —” Còn chưa nói xong, tôi đột nhiên cảm giác được trong cổ động đập, giống như có cái gì chui vào trong cổ áo, sờ một cái. Đụng đến một thứ tròn tròn, liền nhanh tay bóp chết.

Lúc ấy nhờ vào cảm giác của bàn tay, tôi liền cảm thấy không ổn, đây là trưng chi côn trùng, hơn nữa còn dài và có nhiều chân.

Tôi lấy thứ vừa bóp chết trên cổ ra. Bật đèn pin vừa thấy, trong lòng bỗng nhiên ớn lạnh, ném ngay vật kia xuống đất.

Nó dài như một bàn tay, lớn như con rết, trước sau tua tủa, thân thể dài nhỏ chia làm chín phần, mỗi một phần trên lưng đều có một điểm sáng xanh lục, nhưng nó khác con rết ở chỗ là, chân con sâu này dài bất thường, cơ hồ dài như thân thể, hơn nữa vô cùng nhiều, giống như lông rậm ở hai bên sườn.

Tôi biết loại này sâu tên là ‘Du đình’. Có địa phương kêu ‘Trường sâu’ hoặc là ‘Hà sao’, thứ này vô cùng quái dị. Trước giờ đụng con gì tôi cũng dám đánh, nhưng tuyệt đối không dám đụng đến nó, nói tóm lại thứ này khiến cho người nhìn nó cảm thấy ghê sợ, xuất hiện trong truyền thuyết của quê tôi. Chỉ cần bị nó bò lên người, bò qua chỗ nào chỗ đó liền bị hư thối.

Đáng sợ nhất là, thứ này rất thích chui vào lỗ tai người, bây giờ nhìn lại, lập tức cả người run bắn.

Nói về Trường sâu trong lieu trai chí dị có ghi lại, con lớn nhất có thể dài đến ba thước, hơn nữa cũng giống như rết và nhện, đều có yêu khí rất nặng.

Tôi nhìn con sâu đến lông lá dựng hết cả, đột nhiên trên đầu lại thấy như có gì đó, sờ thử là một con Trường sâu nữa, mới rơi xuống tức thì. Tôi nhất thời rú lên một tiếng, cuống cuống phui đầu, quăng cả mũ đi, chiếu đèn pin vào, tôi thao, không biết từ khi nào, ở trên đó đã có tới mấy con sâu bò lồm ngồm, thêm nhiều con nữa bắt đầu rơi xuống lả tả từ xà nhà.

Phía dưới không còn một ai không dính chương, Hoa Hòa Thượng phản ứng không nhanh bằng tôi, hấn nhảy loi choi, không ngừng thò tay vào cổ áo muốn móc ra thứ gì đó, nhưng lại chẳng móc được gì, cái thứ kia đã nắm bắt thời cơ, rất nhanh chui được vào trong quần áo của hắn. Hơn nữa chẳng hiểu tại sao bọn sâu quái dị đó, toàn bộ đều nhất quyết hướng về phía chúng tôi, bò từ dưới đất bò lên, rơi từ bên trên rơi xuống.

Bàn Tử móc ra chậu rửa mặt đội lên đầu, tay kia thì dùng xẻng công binh không ngừng đập, tôi nhìn thấy Hiệp Thành đang ôm đầu, chạy nhanh đến giúp hắn, vừa bỏ tay hắn ra thì thấy, đã có tới mấy con sâu chui vào bên trong lỗ tai rồi.

Trường sâu giống như rết đều có nọc độc, thậm chí còn độc hơn rết. Tôi thà bị mọc nốt đầy người còn hơn gặp phải thứ này. Tôi dúm đầu Hiệp Thành xuống thấp, vỗ vỗ mấy cái, đem sâu trong đó gỡ ra hết.

Chúng tôi vừa đánh vừa chạy, nhưng mà trên đầu ‘Trường sâu’ cứ rơi xuống như mưa, đang lúc hoảng loạn, bỗng nhiên ba một tiếng, xa xa một cái chén đăng nô vụt sáng lên, không biết do ai thấp.

Tôi đang bực mình không biết đúng lúc này còn có ai rảnh rỗi đi đốt đèn, bỗng nhiên ‘Trường sâu’ phía trên nhất loạt phản ứng, bắt đầu bò theo hướng đăng nô.

Xa xa truyền đến tiếng của Thuận Tử: “Này mấy cậu, châm hết đèn lên! Mấy con sâu này sẽ đẻ trứng nơi nào ẩm áp, đừng có để cho thân thể các cậu trở nên ẩm áp hơn bốn phía xung quanh.”

Thì ra là tên tiểu tử này châm đèn, tôi nghĩ thầm, xem ra hắn đã tỉnh lại.

Tôi và Bàn Tử vừa nghe, chạy nhanh đến đặng nô ở một bên, thứ này chỉ điêu khắc từ đá mà thành, tạo hình là một người nâng một cái chậu, bên trong chậu có bắc đèn, đặng nô rất cao, tôi ngó vào trong thì thấy, dầu vụn nằm trong chậu đều đã đông lạnh thành xà phòng, bên trong chứa đầy sâu.

Tôi cầm bật lửa hơ bắc đèn, ngọn lửa ban đầu rất nhỏ, nhưng khi dầu vụn nằm trong chậu bắt đầu nóng chảy, chậm rãi cháy lên thành ngọn lửa lớn. Tường xung quanh thấy ngọn lửa bốc lên trong chậu đèn, vậy mà vẫn không chút do dự bò đến xung quanh, vài con bị lửa thiêu vang lách tách.

Tôi bật đèn pin một lần nữa, chiếu lên nóc nhà, xà ngang phía trên đã thay đổi, tựa hồ tinh đồ vừa rồi là do mấy con sâu sắp xếp mà thành. Lúc này đặng nô ở những chỗ khác cũng được đốt lên, ánh lửa xuyên thấu qua bóng đêm u ám, tôi vẫn nhìn không rõ những ai bên cạnh, nhưng đã xác định được vị trí của họ. Xem ra bóng tối của nơi này, cũng không phải không để cho ánh sáng xuyên qua, mà là ánh sáng của chúng tôi không đủ mạnh đó thôi.

Trên đầu vẫn có lẽ tẻ một ít sâu tinh rơi xuống, nhưng phần lớn chúng đều bò đến chỗ đặng nô rồi, chúng tôi dùng chậu che đầu, hướng một ngọn đèn chạy tới, chạy vài bước liền nhìn thấy Quách Phong cùng một chỗ với Thuận Tử, Quách Phong bị ngã, không ngừng run rẩy, Thuận Tử một bên vuốt gáy, một bên bắt giết sâu trên người hắn.

Tôi chạy đến, hỏi hắn bị làm sao vậy, hắn nói: “Xong rồi, sâu bò vào trong tai rồi, tiến quá sâu, lấy ra không được.”

Bàn Tử a một tiếng, không tự chủ ngoáy lỗ tai, miệng lầm bầm: “May mắn tôi ráy tai nhiều.”

Tôi hỏi Thuận Tử: “Còn cứu được không?”

Thuận Tử lắc đầu nói: “Không biết, ở thôn chúng tôi, một khi trúng phải độc này, chết sống đều mặc cho số phận.”

Tôi lần lượt mở kéo mở hai mắt của Quách Phong, đã không còn cảm giác, có điều kỳ thực đây là chuyện tốt. Bởi vì hắn là tay chân của Trần Bì A Tử, việc chúng tôi trở mặt với lão già chỉ là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó — khẳng định phi thường khó đối phó, hiện tại một người của hắn trúng chiêu, chúng tôi liền nắm chắc trong tay hơn một phần thắng.

Phan Tử từ xa xa hú một tiếng, ý bảo chúng tôi tụ họp lại, tôi nói với Thuận Tử: “Cứ kệ đã, tập hợp tất cả mọi người xong rồi nói sau, đầu anh không có việc gì chứ?”

Thuận Tử gật gật đầu, buồn bực nói: “Làm thế nào mà tôi lại bị hôn mê được nhỉ? Tôi nhớ rõ — các cậu còn đang phá núi! Nơi này là nơi nào?”

Tôi nhất thời phản ứng không kịp, Bàn Tử lập tức nói: “Anh thật hồ đồ,

chúng tôi vốn tưởng là đốt cái pháo mừng. Không nghĩ tới tuyết lở, có hòn đá rơi từ núi xuống, đập vào đầu anh, đập đến hôn mê, chúng tôi thì bị tuyết đẩy đến nơi này, dường như là tòa miếu, chúng tôi cũng chẳng rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.”

Thuận Tử nghĩ nghĩ nói: “Tôi chẳng nhớ gì cả, có điều các cậu không được ở trên núi tuyết nỏ này nỏ nọ, quả thực quá xằng bậy ... Không được, các cậu trở về phải trả tôi thêm tiền, chuyện mua bán này quá lỗ rồi.”

Bàn Tử còn muốn nói nữa, tôi sợ hấn lỗ miệng, vỗ vai hấn nói: “Đừng nói những nói cuội, chuyện đó nói sau, nhanh lên đi thôi.”

Nói xong cùng Bàn Tử nâng Quách Phong lên, muốn khiêng hấn đến chỗ Phan Tử luôn. Quách Phong vóc dáng quá lớn, hai người chúng tôi cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, mới miễn cưỡng đem hấn dựng ngồi lên được.

Quách Phong run rẩy, đầu cứ vẹo sang một bên. Tôi đang nghĩ làm thế nào dựng hấn đứng lên được. Phía sau, Bàn Tử đột nhiên nhú lông mày. Tôi theo ánh mắt hấn nhìn lại, phát hiện thì ra trên gáy Quách Phong có một khối sưng u rõ ràng là dấu vết bị đánh, tuy rằng không phải quá rõ ràng, nhưng nhìn kỹ liền có thể phát hiện.

Lòng tôi lộp bộp một tiếng, điều này chứng minh Quách Phong không phải trúng độc, mà bị người ta đánh cho hôn mê. Tôi liếc mắt nhìn Thuận Tử đang đeo ba lô của Quách Phong ở phía sau, vừa định hỏi hấn sao lại thế này, Bàn Tử thở dài một tiếng, ý bảo tôi đừng lên tiếng.

Tôi nhìn ánh mắt Bàn Tử, không rõ hấn có ý gì, đành thu hồi ý định, sau đó nâng Quách Phong lên, cố hết sức đưa hấn dựa lên vai, hướng đến chỗ Phan Tử.

Đi qua một đoạn hành lang tối, chúng tôi tới được chỗ đăng nô của bọn Phan Tử, Trần Bì A Tứ và Phan Tử đều đang đợi ở đó, duy nhất không thấy Muộn Du Bình đâu. Tôi hỏi Phan Tử: “Ồ tiểu Ca đâu?”

Phan Tử nói: “Không phải hấn ở chỗ các cậu à? Tôi không có để ý lắm.”

Tôi nhìn lại bốn phía, ngoại trừ hai cái đăng nô một cho tôi và Bàn Tử châm, một do Thuận Tử đốt, không có cái đăng nô thứ tư nào sáng lên, xa xa chỉ có hai điểm ánh sáng mờ lung mờ nhạt.

Dựa theo đạo lý mà nói, trong hoàn cảnh vừa rồi, nghe được tiếng kêu của Thuận Tử, bất kỳ ai cũng sẽ tìm cách đốt ngay một cái đăng nô, bằng không khẳng định sẽ bị tường xâu vây chết, nếu hấn không châm đèn, chẳng lẽ là trước đó, đã giống Quách Phong cũng bị trúng chiêu đến hôn mê bất tỉnh?

Không thể có khả năng đó được, thân thể hấn chẳng khác gì nhang muỗi, hấn là sâu gì cũng phải sợ hấn mới đúng.

Bàn Tử rống to một tiếng vào bóng đêm hôn ám, thanh âm dội ngược trở lại, vang vọng một lúc trong linh cung trống trải, nhưng không ai trả lời, giống như Muộn Du Bình căn bản chưa từng bước vào đây. Bốn phía tĩnh mịch, cũng không có tiếng hít thở hay tiếng bước chân.

Lòng tôi bỗng sáng tỏ, với thân thủ của tên kia, không có lý do gì hẳn không nghe được tiếng kêu của Bàn Tử, càng không dễ bị chế trụ, nếu hẳn cứ như vậy không một tiếng động biến mất, khẳng định có lý do riêng, hoặc là phát hiện cái gì đặc biệt, tự mình rời khỏi đội ngũ. Thế nên hiện tại cho dù chúng tôi có quỳ gối dập đầu, hẳn cũng sẽ không xuất hiện.

Phan Tử cùng Bàn Tử lại gọi thêm vài tiếng, xác định không có hồi đáp, liền bật đèn pin chuẩn bị đi tìm, tôi ngăn bọn họ lại, nói: “Lúc này trăm ngàn lần chớ ly tán, chúng ta trước đem người bị thương xử lý tốt. Sau đó cùng đi.”

Mọi người thấy có lý, lập tức vây quanh Quách Phong, Trần Bì A Tứ kiểm tra rồi một chút thương thế của hắn, lấy tính cách của lão hồ ly này mà nói, tôi biết hẳn phát hiện ngay chỗ bị thương của Quách Phong, nhưng một chút biểu tình kinh ngạc cũng không biểu lộ, mà chỉ liếc tôi một cái, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tôi bỗng nhiên cảm giác được chỗ không thích hợp, đúng rồi, vừa rời mang Quách Phong trở về, là Bàn Tử và tôi, chiếu theo lẽ thường, Trần Bì A Tứ sẽ không nghi ngờ một tên mới quen ở sơn thôn như Thuận Tử, có khả năng hẳn cho rằng, đánh bị thương Quách Phong là tôi hoặc Bàn Tử, hoặc cả hai cùng làm.

Từ giờ hẳn sẽ dùng sách lược gì đối phó chúng tôi đây, việc này thật không thể giải thích mà. Thật tình giống như tự đem sủng đĩ vào mình vậy.

Lại nói, Thuận Tử là lính xuất ngũ, nói như thế nào cũng là lính biên phòng tuyến đầu chính quy. Muốn hẳn đánh bất tỉnh một người như Quách Phong cũng có thể không phải chuyện gì khó khăn, hẳn có thể là đang nghi ngờ chúng tôi, rốt cuộc một đám thân phận không rõ ràng, lại rõ ràng không phải thứ gì tốt đẹp, cho nên hẳn tạm thời giả ngu để đánh lừa, cái này tôi cũng không thể đi vạch trần hẳn, nơi này hoàn cảnh phức tạp như vậy, nhiều bằng hữu còn hơn nhiều địch nhân.

Đúng là không nên tìm một người đã từng tham gia quân ngũ để dẫn đường mà, tôi nhắc nhở thầm trong lòng. Cảm giác quan hệ ngày càng rối rắm. Không biết nên xử lý như thế nào mới tốt.

Một bên Thuận Tử đem Quách Phong đặt xuống, sau đó lấy từ túi ra hai que tăm, đưa vào lỗ tai của hắn, đem tường xương bên trong móc ra, vứt xuống, Bàn Tử lập tức một cước dẫm chết.

Thuận Tử nói với chúng tôi, loại này sâu bọ họ gọi là ‘Tuyết mao’, là thuốc đông y vô cùng hiếm thấy. Loại này bình thường sinh sống ở dưới ranh giới có tuyết, ở trên ranh giới có tuyết chưa từng nhìn thấy qua, không biết nơi này như thế nào lại nhiều như vậy, Quách Phong bị sâu bò vào trong đầu, phỏng chừng không còn chịu được bao lâu.

Nói như vậy thông qua lỗ tai tiến vào đầu óc, đó là xả đàn. Tôi sờ sờ dưới tai Quách Phong, phát hiện sưng đỏ, khẳng định là ‘Trường khâu’ ở trong lỗ tai cắn trúng độc, không có nghiêm trọng như lời Thuận Tử. Chẳng qua mấy con sâu đó rớt cuộc ở đâu đến, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Bàn Tử nhìn đỉnh đầu nói: “Chấn chấn là giấu ở mái ngói trên nóc nhà, chỉ cần ngửi thấy trùng hương ngọc, bọn chúng liền tỉnh lại, chiêu này thật đúng là thâm độc. Có điều, lão Uông kia chẳng lẽ biết trước chúng ta sẽ thiêu rùa nam châm?”

Tôi thầm nghĩ chắc chắn là thế, nếu đem từ quy chôn ở dưới đá phong mộ, tất nhiên là hy vọng quân trộm mộ phát hiện, sau đó tiến hành phá hủy, bất luận là thiêu hay đập, phỏng chừng đều khiến cho trùng hương ngọc phát huy tác dụng, đánh thức cái thứ giấu trên mái ngói nghìn năm, nhưng là nếu là người đối với Linh cung một mực cung kính không phá hoại, từ quy đó ở trong này, có thể vĩnh viễn bảo hộ Vân Đỉnh Thiên Cung an toàn.

Hoa Hòa Thượng có mang theo một ít dược phẩm, tiêm vào một chân của Quách Phong, nói là tạm thời có thể bảo toàn mạng của hắn. Tiêm xong, chúng tôi đem áo khoác của Quách Phong cởi ra, phỉ phỉ sâu ở bên trong, phỉ sạch sẽ.

Phan Tử nói với Trần Bì A Tứ: “Tứ gia, sâu này độc tính rất lợi hại, chúng ta tốt nhất nhanh rời khỏi đây, nếu có thêm người bị đốt, dược phẩm sẽ không đủ.”

Trần Bì A Tứ nhìn nhìn bốn phía, nhíu mày, Hiệp Thành thở dài, đem chuyện vừa rồi chúng tôi bị nhốt trong hành lang kể cho Phan Tử nghe, Phan Tử vừa nghe xong cũng nghi hoặc đến cực điểm: “Anh chấn chấn không phải chúng ta đi lạc chứ?”

Hiệp Thành vừa định nói tiếp, Thuận Tử ‘A’ một tiếng, nói: “Kỳ lạ.” Tôi nhìn lại, thì ra là cái đặng nô đầu tiên hắn châm lửa, ở xa xa trong bóng tối ánh lửa đã tắt.

Dầu thắp bên trong đặng nô là dầu mấy trăm năm, hiện tại có thể đốt lên được đã muốn cảm ơn trời đất, tôi nói với hắn chẳng có gì lạ cả, nhưng Thuận Tử vẫn cau mày, vỗ tôi một cái, làm tôi quay lại nhìn lần nữa.

Tôi có chút không kiên nhẫn, phía sau, tôi lại nhìn đến cái đặng nô thứ hai do mình châm, ánh lửa khẽ khàng uốn éo, tựa như có người ở cạnh thổi vào

vậy.

Bên trong đại điện tuyệt đối không có gió, nếu bên cạnh không có thứ gì tác động, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Tôi tưởng Muộn Du Bình trở về, muốn gọi một tiếng, Bàn Tử lại bịt kín miệng tôi lại, tôi nhìn thấy ngọn lửa phản chiếu, mơ hồ chiếu ra hình dáng người, khẳng định không phải Muộn Du Bình, vì bóng dáng đó rất cao lớn.

Tôi có chút cảm giác không đúng, nhưng bóng dáng ấy rất mơ hồ, thật sự ngay cả cái hình dáng cũng chiếu không rõ ràng lắm, Trần Bì A Tứ nhìn mấy lần, đột nhiên giơ tay lên, đánh ra một viên thiết đạn, xẹt thẳng qua chỗ bên cạnh ngọn lửa đăng nô, gió mạnh tác động vào ngọn lửa, lập tức sáng thêm một chút, chúng tôi liền thấy được cái thứ cổ dài có điểm không giống người, đứng ở bên cạnh đăng nô.

§24. Long thần trăm chân

Sau khi viên thiết đạn của Trần Bì A Tứ bay qua, ánh lửa bị kích động trong chớp mắt rồi ảm đạm trở lại, bóng người bên kia chìm vào mơ hồ, lập tức mọi thứ trở nên không rõ ràng lắm. Cuối cùng viên thiết đạn không biết đánh tới nơi nào, phát ra một tiếng vang trong trẻo, rồi rơi xuống nền gạch, thanh âm quanh quần nơi linh cung trống trải, làm cho người ta phát nổi da gà.

Ánh lửa nhấp nhoáng chỉ trong nháy mắt, nhưng tất cả mọi người đều bị cái bóng đáng đó dọa cho hoảng sợ, Thuận Tử kinh hoàng, kêu lên the thé: “Đó là cái quỷ gì vậy!”

Hoa Hòa Thượng lập tức che miệng hắt lại, không cho nói huyền thuyên nữa, mấy người theo bản năng đều đặt tay lên chủy thủ đeo bên người. Trần Bì A Tứ khoát tay áo ý bảo chúng tôi không cần khẩn trương như vậy, sau đó đưa mắt nhìn Hoa Hòa Thượng, người phía sau đến bên cạnh đứng nôm cách đó vài bước, một tay đem lửa chụp tắt.

Tôi không thể không bội phục sự bình tĩnh của Trần Bì A Tứ, trong hoàn cảnh quỷ dị như thế này, cho dù là ai cũng không đời nào nghĩ tới việc tắt đi nguồn sáng duy nhất bên người, ngược lại còn hy vọng xung quanh mình càng sáng càng tốt, nhưng kỳ thật, loại tình huống này dấu mình ở trong bóng tối mới là an toàn nhất.

Đăng nô tắt rồi, bốn phía được trả lại sự u ám, tựa như có một đám mây mù đột ngột dâng lên vây lấy chúng tôi, đăng nô bên kia trông lại càng thêm sáng.

Chúng tôi lần lượt tắt đèn pin của chính mình, cùng nhau nín thở, quan sát bóng dáng bên kia. Bóng đêm hắc ám xung quanh kích thích tinh thần cực mạnh, tôi cảm giác được trái tim mình nhảy lên phi thường lợi hại.

Bóng dáng này rõ ràng là một người, đại bộ phận thân thể bị khuất trong bóng tối, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khác thường, là do cái cổ dài của hắn, cùng mấy thứ gì đó đâm tua tủa trên thân rất khó dùng lời diễn tả, nhìn qua thì tựa tựa nhưng thực ra không phải giống người. Mà là một loại... Một loại chim.

Tôi theo bản năng chợt cảm thấy rùng mình, trong lòng rờn rợn, trừ bỏ Muộn Du Bình ở ngoài, những người khác đều ở đây. Bóng dáng này nhìn lại khẳng định không phải Muộn Du Bình, chẳng lẽ nơi này còn có người khác? Có thể là loại người nào? Vì sao lại xuất hiện bên trong một linh cung trên đỉnh núi tuyết? Chẳng lẽ đợt tuyết lở vừa rồi khiến lính biên phòng chú ý, người nọ là giải phóng quân đi dò đường?

Cũng không có khả năng, chưa nói tới tuyệt lộ phát sinh ở trong sơn cốc, chỉ riêng việc phát hiện ra, rồi chạy tới nơi xem xét ít nhất cũng mất thời gian một ngày, sẽ không nhanh như vậy đi.

Tôi đột nhiên nghĩ đến linh cung này khi Uông Tàng Hải thiết kế vốn là một cái bẫy, nếu là một cái bẫy, tất nhiên là hiểm ác vạn phần. Người ở trong cạm bẫy chắc chắn không thể nào tưởng tượng ra thứ đang chờ đón hẳn là cái gì, bóng dáng này, có thể nào trong khi lão Uông bố trí bẫy rập, an bài luôn một con quái vật ở trong này?

Chúng tôi đến thờ mệnh cũng không dám thờ, chăm chú nhìn chăm chăm cái bóng dáng kia, hy vọng có thể trông vào động tác và hình dạng của nó mà phán đoán ra được cái gì. Ít nhất có thể cho chúng tôi biết nó rốt cuộc có phải người hay không. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, bóng dáng kia chỉ đơn giản đứng thẳng tắp ở nơi đó, giống như một bức tượng đất, ngay cả hoảng cũng không hoảng. Tựa hồ căn bản không phải vật còn sống.

Đợi một lát, song phương cùng không có động tĩnh, Bàn Tử bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhẹ giọng nói: “Không thích hợp chút nào. Là vật còn sống thì phải động đậy chứ, thứ này đứng im không nhúc nhích, liệu có phải chúng ta mắt nhìn bị viễn thị rồi không, đó chỉ là bóng dáng khắc trên cây cột của đấng nô thôi?”

Hiệp Thành nói: “Nói vậy, đấng nô không phải đều ở sát tường sao? Hẳn làm sao có thể tự mình dịch sang một bên?”

Bàn Tử nhẹ giọng nói: “Không phải nói nhờ linh khí trời đất, tỳ bà cũng có thể thành tinh sao? Nói không chừng tảng đá đấng nô nơi này đã đủ thành tinh, tự mình có thể đi lại.”

Tôi bị lời hắn nói làm cho cả người không thoải mái, lập tức không có đủ dư thừa trí tuệ để mà phán đoán đúng sai nữa, cách đây mấy tháng ngay cả bánh tồng tôi cũng không tin. Hiện tại tôi đã thấy bánh tồng có thể ngồi hai bên bàn đánh mạt chược, muốn nói là có không có yêu quái, tôi thật không dám khẳng định. Nhưng Bàn Tử lại nói ngay cả một tảng đá đấng nô cũng thành tinh, tôi càng cảm giác chỉ là một câu vui đùa thôi, tên Bàn Tử này ở thời điểm càng nguy hiểm nói chuyện càng khác người, điều này liên quan đến tính cách từng của hắn.

Có điều đúng như Bàn Tử nói, chỉ cần là vật thể sống, nhất định phải động đậy, cho dù là một cái bánh tồng, cũng không có khả năng giống tảng đá đứng trơ trơ như vậy, bóng dáng này vẫn không nhúc nhích, quá mức kỳ quái.

Cho dù là cái gì đi nữa, chúng tôi cũng không thể tiếp tục đứng đây giằng co được, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng tôi biết nơi này bốn phía bám đầy

tường sâu, nếu lại có người bị cắn, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trên núi tuyết hoang vắng thiếu thuốc thang dược phẩm, cũng có thể đe dọa tính mạng.

Chúng tôi nhỏ giọng bàn kế, cơ bản mọi người đều có ý tưởng giống nhau, Bàn Tử dùng thanh âm phi thường thấp nói: “Tóm lại chẳng cần mất công đứng đây thưởng thức dáng người của nó làm gì, cứ lên lút đi qua, nếu thực sự là người, con mẹ nó không đánh nổi thì chạy!”

Vài người lên tiếng đồng ý, tôi cảm giác được bên người như có gió thổi qua, làn mồ đi một cách nóng vội, xung quanh tối đen nên cũng chẳng có cách nào phân bố đội hình, tôi kiên trì hướng tới ngọn lửa duy nhất đang chiếu sáng.

Đặng nô kia cách không xa lắm, đi được vài bước bóng dáng đó càng trở nên rõ ràng, đồng thời tôi cũng thấy càng ngày càng quái, bất giác, một dự cảm không lành trời dấy mãnh liệt, dường như càng đến gần vùng chiếu sáng của đặng nô, tôi theo bản năng giảm chậm tốc độ, giấu mình trong bóng tối, thong thả nhẹ nhàng dựa tường đi đến.

Bóng đen kia chỉ còn cách tôi độ mười bước chân, tôi nheo mắt nhìn hẩn, từng chút từng chút, tim tôi đập càng lúc càng nhanh, mồ hôi lạnh bắt đầu không ngừng toát ra, một bên cầu nguyện ông trời đừng cho tôi nhìn thấy cái thứ gì đó tôi không muốn nhìn.

Nhưng mà, theo tầm nhìn càng ngày càng thu hẹp, tôi dần dần ý thức được rằng ông trời sẽ không có khả năng đi phù hộ cho loại người chuyên trộm mộ quật phần đâu, thứ trước mắt càng lúc càng rõ ràng, lập tức tôi ngay cả cước bộ cũng dừng, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, cuối cùng thân thể đông cứng lại một chỗ cứ thế không thể nhích thêm một bước.

Tôi không thể dùng ngôn ngữ mà diễn tả cái thứ đó, nó chỉ có thể nói là một con vật cực đại to lớn mang hình dáng du diên (một con giống như ốc sên), nhưng là có phải hay không thì tôi cũng không biết, bởi vì nó quá lớn, tôi biết du diên lớn nhất cũng lắm dài đến một thước, nhưng thứ này hiển nhiên là lớn hơn một thước, con du diên giống như rắn vươn nửa người trên lên cao, quấn quanh một tòa đặng nô. Chúng tôi nhìn xuống cổ, kỳ thật chính là hai cái sừng độc dài đâm tua tua hình thành bóng dáng. Vô số chân dài rủ xuống, chỉ có điều con cự trùng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang hấp thụ khí thể phát ra từ ngọn đèn dầu (đặng nô).

Trong từ điển khoa học về rết, một giống rết ở vùng biển Ca-ri-bê có thể vừa được 40~60cm dài, nhưng chưa từng phát hiện con nào dài đủ một thước, hình thể lớn như vậy, tuổi thọ của con vật này, chỉ sợ phải hơn một ngàn năm.

Bốn phía truyền đến tiếng vài người rên rỉ, tôi thậm chí nghe được Bàn Tử vô cùng kinh hãi nói nhẹ như gió: “Ôi ông lớn!” Hiện nhiên hắn cũng giống như mấy người gần đó, bắt đầu không tin vào hai mắt của chính mình, tôi nghĩ đến bàn đá phong mật đạo có khắc con rết rồng đã gặp ở dọc đường, bỗng nhiên hiểu được vì sao người Đông Hạ xưa thờ Thần trượng là con rết ngàn chân!

Xem ra khi bọn họ ra vào rừng núi hang hốc thâm sâu, thấy được con du diên cỡ bự như vậy, liền xem nó như thần thánh hóa thân của rồng.

Đầu óc trở nên hỗn loạn với cả đồng nghi vấn, tôi nghe được có người hô lên mấy tiếng, ý tứ là: “Lui về!” Lúc ấy cũng không biết lời này là ai nói, tôi không tự giác liền lui ngay về sau. Lui mãi lui mãi, cũng không biết đã bỏ chạy được đến nơi nào, nhìn ra bốn phía, lại một mảnh tối đen như mực.

Nguyên lai do Hoa Hòa Thượng khi nãy đã tắt mất đặng nô phía sau chúng tôi, chúng tôi đã không còn mục tiêu mà rút lui nữa rồi, mất phương hướng, mọi người một lần nữa bị phân tán.

Tôi bật đèn pin, nghĩ nên đốt một cái đặng nô, để thu hút chú ý của mọi người, lại nhìn đến cách đó không xa bóng dáng con du diên bự chẳng khể chấp chờn, đặng nô bên cạnh nó lập tức dập tắt, bóng dáng con vật to lớn liền biến mất trong bóng tối.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới Thuận Tử nói diên có tập tính ưa nhiệt, nhất thời cảm giác không ổn, đồng thời ở một nơi rất xa, Hoa Hòa Thượng đốt một cái lô không lửa, kêu lên: “Mọi người trăm ngàn lần đừng đốt đặng nô nha, các cậu nhìn theo lô không lửa của tôi đến chỗ này tập hợp!”

Tôi chợt nghe nhiều tiếng bước chân di động âm thầm, tần suất cực nhanh, không biết chạy đến từ hướng nào. Dù sao thanh âm vẫn là càng ngày càng vang, liền nhanh chân bỏ chạy.

Trong hỗn loạn, tôi nghe được Bàn Tử ở một phương hướng khác nói vọng đến: “Vì cái gì không được đốt? Đốt đèn rồi thì cái thứ đó còn tạm tha cho mình một lúc. Không thấp nó liền thẳng tiến luôn tới chỗ chúng ta? Nó nhiều chân như vậy chúng ta làm sao đua với nó được.”

Hoa Hòa Thượng nói: “Không được! Tôi gửi mùi dầu thắp, bên trong dầu cũng có trùng hương ngọc, hương vị một khi tản ra, sẽ càng nhiều cái loại — cái loại này nọ sẽ xuất hiện, đến lúc đó càng phiền phức. “Hắn đừng một chút, hiện nhiên không biết nên gọi thứ kia bằng cái gì cho phù hợp.

Tôi vừa nghe khả năng không chỉ có một con, nhất thời trong lòng liền dựng đứng, một bên hướng Hoa Hòa Thượng chạy thật nhanh, một bên cũng kêu to: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Hoa Hòa Thượng nói: “Yên tâm tôi có biện pháp, cẩn thận phía sau, loại

sâu này đi phi thường nhanh!”

Rất nhanh tôi liền căn cứ vào ánh sáng lô không lửa phóng vọt tới bên người Hoa Hòa Thượng, lập tức bốn phía xuất hiện rất nhiều ánh đèn pin lôm đóm, vài người từ trong bóng tối vọt ra, chúng tôi chạy không kịp thở, ngay cả nói cũng không nổi. Bàn Tử ôm ngực vừa nhìn bốn phía hắc ám, vừa quay sang hỏi Hoa Hòa Thượng: “Tốt lắm, đến nơi rồi, có biện pháp gì, nói mau! Cái thứ kia đến ngay đây.”

Hắn nói xong chúng tôi liền nghe truyền đến thanh âm khiến người ta phải rút gân, nhưng vừa chú ý nghe, thanh âm đó lại biến mất, dường như con cự trùng đó không có đuôi đến đây, mà ngừng lại rồi.

Hoa Hòa Thượng cũng ho phi thường lợi hại, một bên ho khan một bên vỗ vỗ ba lô trên vai. Nói: “Kỳ thật cũng không phải cách gì đặc biệt, chúng ta còn có thuốc nổ, nổ banh xác nó ra.”

Bàn Tử vừa nghe liền cười không ra tiếng, nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, NHIỆM VỤ VINH QUANG XIN GIAO LẠI CHO ĐỒNG CHÍ, TÔI SẼ CHĂM SÓC MẸ GIÀ CON NHỎ Ở NHÀ CHO ANH.”

Hoa Hòa Thượng nói: “Không cần tôi đi, tôi đã an trí rất tốt rồi, tự nhiên sẽ có người làm.”

Tôi bỗng nhiên từ trên mặt hắn cảm giác được một tia lạnh lẽo, đồng thời cũng ý thức được đang xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn lại, mặt biến sắc nói: “Quách Phong?”

Hoa Hòa Thượng không nói lời nào, chỉ nhìn về phía bóng tối ở một bên, nói: “Chuẩn bị tốt rồi. Sẽ nhanh thôi.”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên “Uỳnh” một tiếng nổ, trong bóng tối ở một bên bỗng lòi ra một đường ánh lửa đến chói mắt, chúng tôi theo phản xạ toàn bộ gục xuống, lập tức lượng lớn mảnh gỗ vụn trút xuống đầu chúng tôi như mưa, toàn bộ sàn chấn động mãnh liệt, tám ván gỗ bắn lên suýt đụng trúng mũi tôi, xung sóng kích không lớn, nhưng thanh âm thật vang. Chấn động làm màng nhĩ tôi kêu ong ong, nhất thời cái gì cũng nghe không rõ.

Tôi ngẩng đầu nhìn phương hướng phát ra tiếng nổ, chỉ thấy sàn đã bị xé thành cái hố to, bên cạnh là thứ bị thiêu cháy đen, đầu của con “du diên rỗng ngàn chân” bị vỡ nát, mảnh thân thể còn lại không ngừng vụn vụn, mà nơi nổ mạnh nhất, dĩ nhiên là chỗ vừa rồi chúng tôi đặt Quách Phong.

Tôi nhất thời liền hiểu được Hoa Hòa Thượng vừa làm gì. Khó trách vừa rồi con “diên rỗng ngàn chân” không đuổi theo đến chỗ chúng tôi, nó bị Quách Phong hôn mê ở một bên hấp dẫn đi qua, mà Hoa Hòa Thượng lại đem thuốc nổ đặt trên người hắn ...

Tôi quả thực không dám tin vào điều mắt mình đang nhìn thấy, quay đầu nhìn chăm chăm Hoa Hòa Thượng và Trần Bì A Tứ, hai người này chẳng lộ ra cảm xúc gì, tựa hồ việc này cùng bọn hắn chẳng có quan hệ.

Trần Bì A Tứ nhìn thấy biểu tình của tôi, vỗ vỗ vai tôi, nhẹ giọng nói: “Tiền tam hậu tứ, ông nội không dạy cậu sao? Nếu là ta, bọn họ cũng sẽ làm như vậy, qua lần này, coi như cậu được giác ngộ.”

Tiền tam hậu tứ, là tiếng lóng của thổ phu tử. Có nghĩa là khi làm việc, làm phía trước lo lắng ba bước, làm phía sau lo lắng bốn bước. Thổ phu tử ở dưới đất, mỗi động tác đều liên quan đến tính mạng, cho nên trước khi làm bất cứ điều gì, đều phải lo lắng sau ba bước sẽ phát sinh chuyện gì và biện pháp xử lý, nếu phát hiện là chuyện không thể giải quyết, thì nhất định không làm. Hơn nữa còn phải đem lo lắng dưỡng thành thói quen.

Mục đích những lời đó của Trần Bì A Tứ, tôi cũng hiểu được, kỳ thật tình huống của Quách Phong cũng giống như vậy, cơ hội để hắn sống sót cùng chúng tôi ra ngoài đã muốn vô cùng xa vời. Ý của lão già là, sớm muộn gì cũng chết, không bằng cho hắn chết dễ chịu một chút.

Ông nội của tôi cũng từng nhắc đến trong bút ký. Lúc đã xuống dưới đất rồi, có đôi khi chờ cho mình ý thức được nguy hiểm thì cũng đã muộn, cho nên đối với nguy hiểm phát sinh phía trước cần lo lắng đề phòng. Trộm mộ là việc vừa cần cẩn thận, vừa cần có lá gan, xưa nay không biết bao nhiêu kẻ mang theo đầu óc nóng vội xuống mồ, trực tiếp trở thành vật bồi táng.

Nhưng tuy là nói như vậy, Quách Phong cứ thế chết, thật sự rất oan uổng, làm cho tôi lập tức đối với người tên Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh, toàn bộ cảm thấy sợ hãi.

Đáng tiếc lúc này không phải lúc tỏ thái độ của mình ra, đành phải hít sâu một ngụm, tận lực làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Ánh lửa cháy phía trước dần dần tắt, gỗ nơi này đều là loại đóng băng cả nghìn năm, trong các lỗ rỗng khe hở đều có nước và băng đóng kín, càng thiêu càng nhiều nước, nước càng nhiều càng thiêu không nổi.

Chúng tôi đồng loạt hướng đến cái lỗ nổ ra trên sàn, tôi bước chậm và nặng nề, rất sợ hãi có thể nhìn thấy mảnh vụn chân tay hay gì đó của Quách phong. Bàn Tử cùng Phan Tử lại không có phản ứng gì lớn, tựa hồ rất quen với loại chuyện này, hoặc có thể, bọn họ cho rằng đem buồn bực thể hiện ra ngoài cũng chẳng có tác dụng gì. Bàn Tử xem tôi có điểm khó chấp nhận, còn vỗ vai tôi, nhẹ giọng nói: “Quên đi, dù sao là người của bọn họ, nói không chừng tay chân cũng chẳng lấy gì làm sạch sẽ, về sau càng rắc rối.”

Thuận Tử còn chưa hiểu được chuyện gì, cơ hồ đã bị dọa đến ngây ngốc cứ thế đi theo chúng tôi.

Đi đến phá động trên sàn gỗ, dùng đèn pin chiếu xuống, gạch ở dưới sàn gỗ bị nổ thành một cái hố to, bên dưới là thạch điều màu đen dùng để gia cố hành lang, cũng bị nổ thủng, lộ ra một đạo khe hở, phía dưới là một không gian.

Tôi biết phía dưới là gì, bởi vì bộ phận này của tòa linh cung xây dựng trên sườn dốc, nhưng sàn nhà bằng phẳng, phía dưới khẳng định cần dùng cột trụ sắp xếp theo một hình tam giác trong không gian, nương theo độ dốc của sườn núi khiến cho sàn nhà được cân bằng theo phương ngang chứ không nghiêng theo sườn dốc, ví dụ cung điện Bồ Lạp Đạt, chính là một kết cấu như vậy.

Trong khe hở có khí lạnh thoát ra, hiển nhiên thông với bên ngoài, tôi cẩn thận nhớ lại, lăng trụ tam giác phía dưới cũng bị tường vô tri trắng bao lấy, không rõ tại sao, lại có gió thổi ra như thế này, tựa hồ có thể từ nơi này đi ra ngoài được.

Bốn phía chắc chắn có vấn đề, trên này che kín du diên (một giống như con sên), nếu dứt khoát theo cửa chính đi ra ngoài, chỉ sợ càng chạy càng nguy hiểm, lúc này phá ra một cái hố động, vừa lúc có thể cho chúng tôi thoát thân.

Bàn Tử nhảy vào hố, phá động phía dưới còn chẳng đủ cho một người thông, bắt đầu dọn dẹp xung quanh, Hoa Hòa Thượng cũng nhảy vào hố trợ. Bàn Tử hỏi tôi, cứ như vậy đi xuống thì có việc gì không?

Tôi bảo bọn họ không cần làm bậy, mùa đông đường đá đông lạnh rất giòn, vừa rồi nổ mạnh khẳng định đã đem kết cấu chịu lực ở dưới phá hỏng hết rồi, cái này mặt không biết cao bao nhiêu, nhờ may đổ xuống, không phải chỉ rơi một hai người, có khả năng bề mặt sàn phụ cận đều sẽ lồm xuống, đến lúc đó Linh cung sẽ trở thành mồ chôn của cả bọn.

Vì thế Bàn Tử và Hoa Hòa Thượng buộc lại dây thừng trên thắt lưng, một đầu khác buộc trên thân cột thật lớn, tất cả chúng tôi đem nút thắt kháp lên dây thừng, như vậy một khi phát sinh sự cố, có thể tiếp ứng cho nhau.

Chuẩn bị thỏa đáng, Bàn Tử bắt đầu dùng chùy nện xuống mặt đá phiến, không nghĩ tới mới đập có một cái, đột nhiên tiếng răng rắc từ dưới chân hần truyền đến, phía dưới bát khẩu thô thù, thế nhưng cho hần đánh sập chỉ trong một giây, lập tức chân hần bị thụt xuống, chưa tới đùi.

Tôi hoảng sợ, còn tưởng rằng nói tháp sụp liền sụp, may mắn chỉ là chân hần bị lấp xuống, Bàn Tử mắng một tiếng vô cùng thô tục, một bên muốn đem chân mình lôi ra.

Lôi nửa ngày, lôi đến đầu gối rồi làm thế nào cũng không lôi lên được, chính Bàn Tử cũng thấy chút kỳ quái, đột nhiên sắc mặt hần thay đổi, hét

lớn: “Không tốt, có cái gì đang nắm chân tôi!” Nói xong người cứ thế trượt xuống.

Hoa Hòa Thượng cúi xuống giữ chặt hai tay hắn, dùng sức kéo lên, những người khác nhất loạt hỗ trợ, đem chân hắn rút ra, nhưng không làm sao kéo hắn lên mặt trên hồ gạch được, tựa hồ phía dưới có cái gì đó thật sự tóm được hắn.

Hiệp Thành bật đèn pin, chiếu xuống, mọi người nhất thời hít ngậm khí lạnh. Chỉ thấy theo cái động Bàn Tử phá ra trên hành lang đá, vươn đến một cánh tay xanh xao tím ngắt, gắt gao chộp lấy cổ chân Bàn Tử.

§25. Tường kếp

Đây thật sự là tình huống một vạn lần không thể nghĩ đến, tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Phan Tử một tay mở ra xẻng gấp ở bên hông, nhảy ngay vào trong hầm, luôn tay chặt ngay một xẻng, nhưng chân Bàn Tử cứ liên tục ngoe nguẩy, nên chém không trúng, xẻng va chạm mạnh với tảng đá ở một bên, bắn tia lửa tung tóe. Bàn Tử vừa thấy Phan Tử dùng khí lực lớn như vậy, kêu to: “Cậu con mẹ nó ngắm cho chuẩn vào, đừng chém tới chân của Bàn gia tôi!”

Phan Tử cũng kêu to: “Cậu con mẹ nó đừng nhúc nhích, bằng không lão tử đem cái giống trên đùi cậu triết hạ!” Nói xong chuẩn bị chém thêm phát nữa, không nghĩ tới lần này vẫn không trúng.

Bàn Tử kêu to: “Đổi người đổi người, tên nhóc này xem tôi không vừa mắt, lấy việc công báo thù riêng.”

Hiệp Thành và Hoa Hòa Thượng cùng nhảy xuống hỗ trợ, muốn đề lại chân Bàn Tử, không ngờ Hiệp Thành còn chưa kịp đứng vững, đột nhiên người cũng bị thụt xuống, toàn bộ hành lang thạch đường dưới chân sụp thành một khối, cả người hắn theo đó bị kéo xuống.

Chuyện này quả thực con mẹ nó thêm phiền, Hoa Hòa Thượng muốn tóm lấy hắn, nhưng chính mình lại đứng không vững, lão đảo một cái đung ngay vào bàn tay tôi đang tóm chặt Bàn Tử, góc độ của tôi vốn không thuận tiện dùng lực, bị va chạm liền rời tay, Bàn Tử liền lăn tuột xuống.

Sự tình xảy ra quá nhanh, hơn nữa ánh sáng không đủ, cho nên gây ra một hồi rối loạn. Máy người lăn thành một đoàn, Bàn Tử giống như quả cầu thịt vậy, lập tức ngã xuống làm đệm, tôi và Phan Tử ngã thật mạnh lên người hắn ở sườn dốc hồ gạch. Lúc ấy tôi liền cảm giác có chút không ổn, còn chưa kịp đứng dậy, chợt nghe liên tiếp tiếng “lách tách lách tách” từ phía dưới truyền lên.

Tôi vừa nghe mặt mày liền trắng bệch, này thanh âm này với tôi rất quen thuộc, thời điểm chúng tôi làm thực nghiệm khả năng chịu lực của kiến trúc, vật liệu bị đông lạnh dạn nứt dọc trong phạm vi lớn đích thị phát ra loại thanh âm này.

Không đợi tôi kịp nghĩ hết, bốn phía lại đột nhiên chấn động, toàn bộ cái hồ mạnh mẽ sụp xuống, hành lang đá bên dưới hồ gạch cũng nhất loạt sụp đổ. Tất cả mọi người không ai kịp phản ứng gì, đột nhiên liền bị mất cân bằng. Điều giống như đi cầu trượt theo sườn dốc lăn xuống, gỗ gạch đá cũng lăn xuống rào rào.

Tôi còn chưa kịp cảm thấy may mắn chính mình đã có dự kiến trước,

mông bỗng truyền đến cảm giác tê buốt, tôi bị rơi xuống một chỗ trên sườn dốc, sau đó cả người liền nhắm thẳng trượt đi. May mắn có dây thừng cột ở thắt lưng, bị lực dây hãm lại nên mới không trượt sâu quá, tiếp đó gạch vụn thì nhau rơi xuống trên đầu.

Mông tôi đã quá đau, ôm đầu muốn ngồi xuống, nhưng cái sườn dốc bên dưới thực quá chót vót, căn bản không thể mượn lực. Tôi lấy tay chặn gạch, hỏi những người khác có làm sao không. Không có người trả lời, chỉ nghe vang lên tiếng mắng chửi cùng tiếng gạch va chạm liên tiếp.

Vất vả lắm gạch mới ngừng rơi, tôi có thể ngẩng đầu, nhìn xung quanh, một mảnh bừa bộn, có mấy cái đèn pin rơi xuống cùng với gạch vụn, có mấy cái theo sườn dốc lăn xuống chân dốc tối đen. May mắn đèn pin mang theo lần này là hàng xịn của Đức, đập không vỡ. Có điều một chút ánh sáng chẳng đủ soi rõ đồng hồ tạp bên dưới, mọi thứ như cũ không rõ ràng, bên cạnh một mảnh tối đen. Trên đầu mơ hồ có thể nhìn thấy một cái động lớn, là miệng vỡ của hành lang đá đen, chúng tôi từ trên đó rớt xuống.

Nơi này chắc hẳn là phía dưới linh cung đại điện, khối không gian sườn dốc chịu tải trọng của đại điện bên trên. Chúng tôi chính xác đang cheo leo trên sườn núi, nếu không có dây thừng, rớt cuộc đã sớm ngã xuống dưới hết rồi. Hiệp Thành treo mình ngay cạnh đầu tôi, bị va đập không nhẹ, tôi giữ chặt hẳn hỏi có làm sao không, hắn trả lời tôi còn chưa nếm qua cơm trưa. Nên có hơi choáng váng.

Hoa Hòa Thượng kêu lên từ trong bóng tối: “Cẩn thận nơi này khả năng có bánh tông đó, sự tình khẩn cấp. Có chân thì lo giữ! Bàn Tử, cậu ở đâu rồi? Cái thứ tóm chân cậu còn đây không?”

Bàn Tử ở dưới cùng, chúng tôi và đồng gạch toàn bộ đề lên người hắn, thật sự quá kinh khủng. Chợt nghe tiếng hắn rên rỉ từ dưới đồng gạch vỡ: “Không còn cầm ở đó nữa, đã nhanh tay chọc lên gần trym lão tử rồi, tôi đem nó kẹp lấy, con mẹ nó mau lòi tôi ra ngay, bằng không lão Nhị của Bàn gia tôi sắp không cứu được nữa rồi!”

“Đó là tay của tôi!” Một bên Phan Tử mắng to!

“Tôi cóc cần biết!” Bàn Tử cả giận nói: “Cậu con mẹ nó đùa giỡn lưu manh cũng không biết chọn thời điểm.” Không có đèn pin, vài người chưa bị gạch đề liền sờ soạng trong đồng vụn vỡ, đem gạch gạt xuống sườn dốc. Tôi lòi Phan Tử ra từ đồng hồ tạp trước nhất, có điều tay hắn bị Bàn Tử kẹp chặt, không rút ra được. Chúng tôi tiếp tục bới gạch vụn, Bàn Tử rất nhanh cũng được đào ra, như trút được gánh nặng ngàn cân, hắn hờ gáp một ngụm khí lớn, nói: “Các cậu hè nhau đề tôi, may mắn lão tử khí lực phi phạm, bằng không lúc này đã sớm về châu tổ tiên rồi.”

Phan Tử không rảnh cùng hấn đấu võ mồm, nói: “Cái thứ trên chân cậu đâu?”

Trong bóng đêm Bàn Tử giật giật chân, cảm nhận một chút, nói: “Không còn nữa! Bị lăn lóc một hồi vừa rồi còn nắm được cũng khó, khả năng bị chúng ta đụng chạm rơi xuống dưới rồi cũng nên, mẹ nó chứ loại địa phương này cũng có bánh tồng sao?”

Hoa Hòa Thượng nói: “Khăng định còn ở gần đây, tất cả cẩn thận một chút, chuẩn bị tốt móng lửa đen, trước mắt cứ tìm đèn pin đi đã!”

Tôi tìm đèn pin dưới lớp gạch nát, sờ tới sờ lui không thấy, nhưng Hiệp Thành ở một bên tìm được. Lôi ra hai cái, nhất thời bốn phía liền sáng lên, hấn vừa cầm đèn pin liền hướng bên dưới chiếu xuống. Tôi đang ở phía dưới hấn, chán ghét ngăn trở ánh đèn chói mắt, vừa định bảo hấn điều chỉnh độ sáng một chút, bỗng nhiên, tôi thấy sắc mặt Hiệp Thành nháy mắt tái đi.

Tôi vừa thấy vẻ mặt của hấn, nhất thời ra một đầu mồ hôi lạnh, nghĩ thầm chẳng lẽ là “nó” đang ở ngay cạnh tôi lúc này? Tôi cắn răng quay đầu qua, cố gắng lấy hết can đảm nhìn sang bên cạnh bả vai, cách mũi tôi không đến một thước, lộ ra rõ ràng một bộ mặt xanh tím quất queo.

Tôi bị dọa thét lên một tiếng, cả người rụt về sau, tay trái nhấc một khối gạch lên đánh liền tay, cũng không cần biết có ném trúng nó không, xoay người hướng phía trên rồi rít trèo lên.

Lúc này ở chỗ khác cũng đào ra mấy cái đèn pin, lập tức bốn phía rực sáng. Tôi mới lần mò lên trên được vài bước, bởi vì ở mặt trên chính là Hiệp Thành, căn bản là trèo không nổi, lại trượt xuống dưới, vừa nhìn lại, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy sườn dốc của vách núi đen bên dưới Linh cung đại điện, được xây sửa thành từng tầng từng tầng ruộng bậc thang đơn giản, phía trên xếp đặt, đều giống như xác ướp cổ bên cạnh tôi, đóng băng tím ngắt ngời chói, từng tầng một, nhìn qua giống như trong miêu La Hán, tụ tập một chỗ, rậm rạp, mặt mũi dữ tợn, xem hình thể hiển nhiên đều bị đông chết, toàn bộ giống như Hòa Thượng ngồi ở trong này, bóng tối xung quanh nhìn không tới đầu cuối, không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Hiệp Thành ở nơi này là người có lá gan nhỏ nhất, run rẩy nói: “Tôi thao, nơi này là Hòa Thượng kim thân tàng thi các à?” Nói xong cả người hấn như nhũn ra.

Trần Bì A Tứ đè lại, khoát tay áo, nói với hấn: “Không cần sợ, chỉ là thi thể mà thôi.” Nói xong chỉ xuống phía dưới chân tôi. Tôi cúi đầu vừa thấy, trong khối gạch vỡ dưới chân chúng tôi, còn có một đống khối thi thể đã bị gạch tồng thành vụn phấn.

“Người chết nơi này đông lạnh giống như tảng đá, đánh cái là vỡ.” Trần Bì A Tứ nói: “Mấy thứ này không có khả năng thi biến, nơi này chắc hẳn không có bánh tồng.”

“Thế vừa rồi túm chân tôi là cái gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

Trần Bì A Tứ nói: “Chân của cậu, vừa rồi có thể là vừa vặn cho thi thể ôm lấy, bằng không nếu là bánh tồng, cậu cho rằng chân mình còn tại được chăng? Không tin cứ việc xem ống quần.” Bàn Tử cúi đầu nhìn ống quần vừa rồi bị thi trảo (tay người chết) nắm, quả nhiên có một lỗ thủng, vừa vặn cho tay người câu vào, cái thi trảo ngay dưới chân hẳn cách đó không xa nằm dưới một viên gạch vỡ. Tôi nhặt lên thì thấy, cứng rắn vô cùng, không có khả năng co duỗi đi túm người ta.

Nhất thời, mọi người nhẹ nhàng thở ra. Phan Tử còn khoa trương cảm thán một tiếng: “Haiz, không nghĩ lá gan cậu nhỏ như vậy, nhìn gà hóa cuốc.”

Bàn Tử giận dữ, muốn phản bác lại mà tìm không thấy lý do, đành phải ở nơi nào ngậm hờn dỗi, lầm bầm nói: “Vừa rồi cánh tay kia bắt lấy chân của tôi, là bị câu hay bị nắm thì không rõ ràng lắm. Con mẹ nó cậu không tin tôi liền cho một chương.”

Chúng tôi cầm đèn pin chiếu ra bốn phía, nơi này ở bên dưới đại điện, không gian rất lớn. Bởi vì thi thể sắp xếp dày đặc, chúng tôi nhìn không tới điểm cuối, có điều nơi này ngoại trừ thi thể ra, thực sự không còn vật gì đáng nghi cả.

Phan Tử hỏi Hoa Hòa Thượng: “Ở đây tại sao có nhiều người chết như vậy nhỉ? Tôi chưa từng có nghe nói qua.”

“Xem hiện trạng có lẽ là một kiểu tuần táng cách tầng, cái này... Tôi nhìn cũng hoàn toàn không hiểu gì, không có triều đại nào có hoàng lăng dạng này cả... Người chết rốt cuộc là loại người nào?” Hoa Hòa Thượng lầm bầm.

Tôi cố ngăn cảm giác sợ hãi, chiếu đèn pin trên tay vào một trong những băng thi, phát hiện ngũ quan của thi thể được bảo tồn gần như hoàn hảo. Cả hai mắt đều nhắm, trên mặt nếp nhăn vắt ngang, lại không có râu, cả người bao trùm một tầng băng mỏng, điều khiến cho người ta sợ hãi chính là sắc xanh tím trên làn da của xác chết, cái miệng trương rất lớn, bên trong răng nanh mọc dài ra bất thường.

“Mấy thứ này khả năng không phải con người.” Bàn Tử nhìn nói: “Cậu xem cái miệng nhé, tấp một cái là có thể khiến con người ta mất mặt.”

“Không phải con người?” Hiệp Thành sắc mặt lại đổi trắng “Vậy là cái gì? Yêu quái?”

“Có khả năng chính là người tuyệt trong truyền thuyết, chẳng qua không có lông.” Bàn Tử bắt đầu nói năng bậy bạ.

“Thôi lắm!” Hoa Hòa Thượng quát: “Cái gì mà yêu quái với cả người tuyệt, răng nanh của thi thể là tự chính họ mài nhọn, đây là tập tục cổ của Tát Mãn giáo. Sau đó bởi vì rất phiền toái, nên dùng mặt nạ thay thế. Đám người này không phải tộc Nữ Chân thời đại Minh Triều, cậu xem quần áo trên từng thi thể, đều vô cùng nguyên thủy, không phải hình thức của Nữ Chân hay Mông Cổ, còn nữa, thi thể bên ngoài có bọc vải bố. Đây là xác ướp hình thành nhờ băng táng.”

Tôi nghĩ lại một đêm hạ trại ở Tiểu Thánh Sơn cốc, từng nhìn thấy hồ băng táng, liền nói: “Chẳng lẽ những thi thể đó là do Uông Tàng Hải thời diêm lên núi xây lăng mộ, đào ra được di cốt băng táng của người xưa?”

Hoa Hòa Thượng gật đầu: “Khả định là như vậy, chỗ sơn động hình thai sinh, trước kia có lẽ là nghĩa địa, dân địa phương từ thời thượng cổ đã tiến hành băng táng ở đó, có điều bị lão thổ địa Uông Tàng Hải đem quy hoạch xây lăng tuần táng giả, những thi thể này có lẽ khi phá núi bị khai quật.”

Bàn Tử hỏi: “Nếu đúng như anh nói, vì sao không trực tiếp đem thiêu hủy, mang tới đây xếp đặt thì có tác dụng gì?”

“Ai biết, cậu xem mấy cái xác ướp trông thật đáng sợ, Tát Mãn giáo có rất nhiều nghi thức quỷ dị để cúng tế và nguyên rửa, nghe nói đều cần dùng tới thi thể. Bố trí của nơi này, khả năng liên quan tới Tát Mãn vu thuật, có lẽ sẽ có chuyện gì quỷ dị phát sinh, nói không chừng chúng ta lúc ở hành lang phía trên chạy thế nào cũng không ra, chính là bởi vì chỗ thi thể này, cần phải cẩn thận một chút.”

Tôi nhớ lại thi trận bên trong Tần Lĩnh, dường như nơi nào tập trung một lượng lớn thi thể, đều sẽ phát sinh cùng một loại sự tình kỳ dị kiểu như quỷ dụng tường, chẳng lẽ thật sự do tà thuật tác quái?

Tát Mãn giáo cũng không hoàn toàn là một tôn giáo, nó kỳ thật là một loại vu thuật nguyên thủy, nói cách khác nó có giá trị thực dụng, có liên hệ tương quan với dược lý và tinh thần sùng bái. Tôi đối với Tát Mãn hiểu biết chỉ dừng lại ở Tát Mãn pháp sư biểu diễn vũ điệu trong cung đình nhà Thanh. Có điều nghe nói Tát Mãn vu thuật giống kỳ môn độn giáp của người Trung Quốc, trong lịch sử từng có giai đoạn thất truyền, một bộ phận hướng thiện truyền vào mật tông Phật giáo, một bộ phận tà ác gì đó, cứ thế đột nhiên biến mất. Theo tài liệu trong sách cổ tìm thấy, thời viễn cổ sơ khai Tát Mãn vu thuật có rất nhiều nghi thức cực kỳ âm tà quái đản, phần lớn về nguyên rửa, nội dung liên quan đến thi thể, có liên hệ mật thiết vô cùng với cổ thuật, mà người viễn cổ chuyên thờ phụng cổ thuật, các cậu nói xem tình hình hiện tại có chẳng liên hệ tới những điều này?”

Bàn Tử nghe xong lời của Hoa Hòa Thượng, bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách, lúc vừa đi vào Linh cung là cảm giác ngay dưới chân như có lửa đốt, cả người không được tự nhiên, thì ra bên dưới chôn nhiều bánh tồng như vậy, lương tâm của lão già Vạn nô vương thực sự thủng một lỗ quá lớn rồi.”

Hoa Hòa Thượng nói: “Tôi chỉ phỏng đoán thế, hiện tại quan trọng nhất là tìm cách ra ngoài, chúng ta phân công nhau tìm đi, xem bốn phía có cửa ra hay không?”

Nói xong Hoa Hòa Thượng lại tiếp: “Nhưng cần phải cẩn thận, nhìn thế nào cũng thấy nơi này có điềm tà môn, tóm lại có tai họa ngầm, hơn nữa vách núi ở đây rất hiểm, một khi xảy ra chuyện, muốn chạy cũng không được.”

Mọi người đồng ý, Bàn Tử đã sớm chờ không nổi. Mấy người cởi bỏ móc leo núi, cầm đèn pin, nhanh chóng phân tán vào bóng đêm, bắt đầu cẩn thận tìm ở những hang hốc trên vách đá.

Việc phải di chuyển giữa cơ man bao nhiêu là xác chết quái dị quả thực không lấy gì làm dễ chịu, nhưng kỳ lạ ở chỗ, nơi càng đặt nhiều thi thể, cảm giác hoảng sợ lại càng tiêu biến, có thể là sợ hãi đến trình độ nhất định sẽ sinh ra một loại cảm xúc đối nghịch.

Thi thể sắp xếp rất dày, giữa những sắp xếp đó gần như không chừa lại chút không gian nào đủ cho người ta thoải mái di chuyển, chúng tôi cơ hồ đều len lỏi qua khe hở giữa hai thi thể để đi qua. Thi thể già có trẻ có, toàn bộ đều đông lạnh xanh tím như nham thạch, tôi nhìn thấy có một số ít còn cầm pháp khí bằng đồng, đều đã hóa xanh, nửa người dưới dường như đã gắn chặt cùng với nham thạch hòa làm một, nếu muốn di chuyển hẳn, trừ phi là đập vỡ.

Tìm nửa ngày, phương hướng của tôi không có thu hoạch gì, lại nhận thấy mình cách những người khác càng lúc càng xa, cho nên cảm giác bất an trong lòng, đang định giả vờ tìm xong rồi trở lại phá động hỏi kết quả của những người khác, chợt nghe Phan Tử kêu một tiếng: “Bàn Tử chết tiệt, cậu đang làm cái gì đấy?”

Chúng tôi theo thanh âm của Phan Tử, nhìn lại hướng vừa rồi là chỗ Bàn Tử đang tìm kiếm, chỉ thấy Bàn Tử không biết đã ngừng công việc từ lúc nào, lại còn ngồi phía dưới giữa hai thi thể, mặt hướng về chúng tôi thần sắc âm trầm, khuôn miệng nhếch lên nhàn nhạt, nhìn lên mới thấy, trên mặt hẳn nổi lên một cổ sắc xanh tím, trông giống hệt mấy thi thể bên cạnh, không biết đang làm cái quỷ gì.

§26. Tàng thi các

Toàn bộ tàng thi các một mảnh tối đen, mấy chiếc đèn pin lốm đốm chiếu cùng một hướng, ánh sáng hỗn độn, chỗ góc Bàn Tử ngồi cách mấy người chúng tôi rất xa, đèn pin chiếu sang đến bên kia, bị thi thể bốn phía che khuất, bóng dáng tầng nọ lấp tầng kia, cho dù chiếu xuyên suốt, chúng tôi cũng rất khó nhìn rõ.

Chẳng qua cái loại sắc xanh tím trên mặt hắn, chắc chắn không có nhìn lầm, cả cái vẻ quý dị, đờ đẫn đến biểu tình âm trầm, thật sự rất giống thi thể bên cạnh, làm cho người ta không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Phan Tử vốn nghĩ Bàn Tử như cũ chỉ đang đùa cợt, thử gọi thêm một tiếng, Bàn Tử vẫn không hề phản ứng, giống như một bức tượng bình thường không hề nhúc nhích, Phan Tử cũng nhìn ra manh mối không đúng, nói với chúng tôi: “Hình như xảy ra chuyện gì?”

Tôi nhíu mày, không biết nên trả lời hắn thế nào, động tác và biểu tình của Bàn Tử cùng với thi thể nơi này không khác biệt, nếu không phải hắn đang đùa giỡn chúng tôi, khẳng định ngay có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra. Nhưng mọi người khác đều ổn, tại sao chỉ mình hắn xảy ra chuyện. Với tính tình của hắn, chẳng lẽ bị quỷ nhỏ nơi này nhìn trúng bắt làm phụ thân? Hay là trúng phải Tát Mãn nguyên rủa?

Chúng tôi dần dần theo đường dốc trơn trượt đi xuống, tới gần nơi Bàn Tử ngồi, không thấy chung quanh đó có điểm gì bất đồng, tất cả đều là thi thể xanh tím với răng nanh bén nhọn. Thời điểm cách chỗ Bàn Tử khoảng bốn năm thước, Phan Tử khoát tay áo, ra hiệu tất cả dừng nhúc nhích, dùng tay ra dấu với Hoa Hòa Thượng.

Trong đội của Trần Bì A Tứ, Quách Phong giống Bàn Tử giữ vai trò tiên phong, Hoa Hòa Thượng là sư gia, Hiệp Thành là thiên lôi chỉ đầu đánh đó. Ai cũng có năng lực đặc biệt nhất định, hiện tại Quách Phong đã chết, nhưng năng lực của Hoa Hòa Thượng cũng không kém, cho nên Phan Tử sẽ nể mặt mũi hắn.

Tôi cảm thấy thật chênh lệch, nếu chúng tôi coi như là một đội, người tiên phong thì có nhiều, nhưng miễn cưỡng có thể làm sư gia như tôi lại quá ít, ngấm lại sau khi thiếu đi Muộn Du Bình, nếu đối phương không có Hoa Hòa Thượng, vậy trách nhiệm kia hẳn phải do tôi gánh vác, tôi so với Hoa Hòa Thượng năng lực còn kém quá xa.

Hoa Hòa Thượng nhìn thấy dấu tay của Phan Tử, gật gật đầu. Bọn họ tự mỗi người nhảy ra đao sẵn, tay kia làm trụ, liền theo hướng Bàn Tử lần mò đi tới.

Rất nhanh hai người đến ngay sát cạnh Bàn Tử, mà Bàn Tử không hề quay đầu nhìn, dường như muốn bắt chước hành vi nghệ thuật đường phố chuyên giả cách các pho tượng nổi, yên lặng ở đó, đồ sộ bất động.

Trong lòng bàn tay tôi đều là mồ hôi, không biết vì sao cứ cảm giác có điểm không đúng. Lúc này, hai người phía trước đã ngừng lại, trong đó Phan Tử cách Bàn Tử rất gần, cơ hồ nâng tay là có thể chạm được đôi phương. Có điều bọn họ quay lại mặt sau xua tay rồi rút, ý bảo chúng tôi đừng đến gần, rồi chính mình cũng bắt đầu lùi lại.

Trái tim tôi bắt đầu đập kinh hoàng, không biết bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng gì, chỉ thấy Phan Tử lùi về bên cạnh tôi, quay đầu nói với tất cả: “Phiền to, thi thể phía sau hẳn có vấn đề.”

“Cái gì phiền?” Tôi hỏi: “Có đại bánh tông à?”

Phan Tử ra hiệu dừng hỏi, làm dấu bảo chúng tôi đi theo hắn. Chúng tôi đi theo hắn xuyên qua mấy cỗ thi, xuống mấy tầng ruộng bậc thang, đi tới bên cạnh Bàn tử. Hắn chỉ ngón tay về một phía, tôi theo phương hướng đó nhìn lại, thì thấy sau lưng Bàn Tử, vài cỗ thi thể xanh tím sắc ngòi xếp bằng, nhưng bên trong đó có một khối, khác biệt hẳn so với những cái còn lại!

Đầu của khối thi thể này rất lớn, cơ hồ lớn gấp ba người thường, ngũ quan đều nhìn không rõ lắm, giống như một cái đầu trẻ con chưa phát dục cỡ bự. Một cái đầu lưỡi kỳ quái, theo bên trong miệng cỗ thi chui ra, đang quán quanh cỗ của Bàn Tử.

Tôi nhất thời da đầu liền muốn phát nổ, cảm giác kinh hoàng tột độ, cổ trở nên cứng ngắc, lấy tay che miệng ngăn chính mình không hét lên, nhẹ giọng nói: “Đó là cái gì vậy?”

“Có thể là một cái thi thai, vị trí của nó, khẳng định là dưỡng thi huyết của toàn bộ Linh cung, khối thi thể này vừa vắn đặt tại thi huyết, theo thời gian, sẽ nổi lên biến hóa, biến thành cái dạng này, trải qua mấy trăm năm, chỉ sợ đã thành tinh.” Trần Bì A Tứ ở bên kia nhẹ giọng nói.

Sau khi nói xong, biểu tình trở nên rất kỳ quái, dường như nghĩ tới chuyện gì, lại nói: “Không đúng! Không phải long mạch này là giả sao? Làm thế nào xuất hiện dưỡng thi huyết được, chuyện này...”

Hoa Hòa Thượng vừa thấy biểu tình kỳ quái của Trần Bì A Tứ, dường như cũng đột nhiên hiểu ra, sắc mặt biến đổi [tôi cảm giác Hoa Hòa Thượng kỳ thực đã sớm nghĩ tới, nhưng vì nghĩ đến mặt mũi của Trần Bì A Tứ, cho nên cố ý đợi cho Trần Bì A Tứ nghĩ ra sau đó mới giả vờ như vừa bừng tỉnh đại ngộ]. Hắn hỏi Trần Bì A Tứ: “Lão gia, chẳng lẽ, là ‘Liên hoàn khấu’ ư?”

‘Liên hoàn khấu’ là một loại mảnh khoé bịp người. Nghĩa là đem cái thật biến thành giả, đem cái giả làm thành thật, sau đó để lại một chút sơ hở, làm

cho những người khác ở thời điểm xem xét, nhìn thấy sơ hở, nhìn thấy lớp vải che ngoài cùng của cái “Thực”, nên cứ nghĩ nó là giả, kỳ thật nó lại đúng là cái “Thực” đến không thể nào thật hơn, cũng chính là một loại Không thành kế.

Trần Bì A Tứ cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, giả, long mạch giả mà lại có dưỡng thi huyết? Lão gia hỏa Uông Tàng Hải này, dùng ‘Liên hoàn kế’ chơi chúng ta một vô thật tuyệt, đáng tiếc người cẩn thận mấy cũng có sai sót, rốt cục vẫn lộ ra sơ hở.”

Tôi còn chưa nghe thủng, hỏi Hoa Hòa Thượng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hoa Hòa Thượng giải thích, “Thật sự rất huyền diệu, chúng ta thiếu chút nữa mắc lừa, may mắn bị ném tới nơi này. Cậu có nhớ không, vừa rồi chúng ta sau khi phát hiện phương vị bị làm giả, vẫn luôn nghĩ long mạch này là giả, nhưng chỗ này lại xuất hiện thi thai, long mạch giả thì không có bảo huyết, tức là không có khả năng xuất hiện thi thai, điều đó chính là sơ hở, xem ra từ quy kia cũng là một bộ phận cái bẫy của Uông Tàng Hải, muốn làm cho chúng ta nghĩ lầm rằng mình bị lừa, nghĩ lầm cả long mạch đều là giả, kỳ thực long mạch là thật, chẳng qua không phải vận mệnh tam đầu long, cái từ quy kia, chính là thứ khiến cho một long mạch vận mệnh bình thường, sửa chữa thành cực phẩm đại cực Đàn long tòa, một cách dễ dàng.”

Tôi ‘A’ một tiếng, nhất thời được thông suốt. Phương vị trong Phong thủy kỳ thật là điểm phi thường máu chốt quyết định tốt xấu của long mạch, ví dụ như một cái độc nhãn long, từ tây hướng sang đông, thì phải là đằng long, từ đông hướng sang tây, chính là phục long, đem chôn một cái từ quy dưới đất, thay đổi một chút phương vị phong thủy của địa phương, phục long kia lập tức có thể ngụy trang thành đằng long.

[sau đó tôi tìm hiểu một chút về đàn long tòa, thì ra ba cái đầu rồng toàn bộ nhắm hướng đông, thì mới gọi là đàn long tòa, mà Núi Trường Bạch sơn mạch toàn bộ đều nhắm hướng bắc, chỉ có Tam Thánh sơn ở giữa mới là long đầu, hai ngọn núi bên cạnh chỉ là ‘song xà bàn hộ’, cũng là phong thủy giai huyết, nhưng không nên mai táng, mà thích hợp xây dựng miếu thờ, từ quy đặt ở nơi đó, bắc liền biến thành đông, Trần Bì A Tứ mới có thể phán đoán sai lệch.]

Tôi không khỏi cảm khái, thiết cục phức tạp như vậy, loại trình độ đầu trí này, quả thực bất khả tư nghị (không thể nghĩ bàn= không còn gì để nói). Ngẫm lại vừa rồi chúng tôi đã hoàn toàn bị lừa, nếu không phải phát hiện ra thi thai ở đây, cả bọn khẳng định là mặt mũi xám xịt quay trở về.

Chúng tôi với Uông Tàng Hải, cách nhau một ngàn năm thời gian. Nhưng tôi đột nhiên cảm giác được tư tưởng của hắn như đang chảy xuôi trước mặt,

kế sách định ra từ một ngàn năm trước, thế mà đủ để đem chúng tôi đùa vòng quanh như con rối, người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Phan Tử ở một bên nhẹ giọng nói: “Các cậu còn tâm tư nói chuyện à, tên Bàn Tử chết tiệt phải làm sao bây giờ? Đối phó thứ này, móng lừa đen có tác dụng gì không?”

Trần Bì A Tứ lắc đầu, tỏ vẻ không biết, Hoa Hòa Thượng nhíu mày, hiển nhiên cũng không biết cách nào đối phó.

Loại thời điểm này là thời khắc đáng ghét nhất trong mỗi chuyến đi, chúng tôi không biết Bàn Tử bị đầu lưỡi quán quanh như vậy, có bị nguy hiểm không, nhưng nếu tùy tiện đi cứu lại có thể làm tình huống thêm trầm trọng, hai bên đều vô kế khả thi, Phan Tử cùng tôi chày một đầu mồ hôi, lại không biết không biết làm thế nào cho phải.

Không nghĩ tới là, chúng tôi ở bên này không nhúc nhích, Bàn Tử ở bên kia lại có phản ứng trước, hẫng đột nhiên té lăn trên mặt đất, sau đó bị kéo lên ngay. Đại đầu thi thai cuộn mình đi động, dùng đầu lưỡi dặt theo Bàn Tử, bắt đầu hướng đường dốc phía dưới nhanh chóng kéo đi, Bàn Tử cứng đờ như tảng đá, một chút phản kháng cũng không có.

Nếu bị nó kéo xuống dưới kia, Bàn Tử nhất định sẽ mất mạng. Tình thế trở nên khẩn cấp, Phan Tử kêu một tiếng đuổi theo, chúng tôi lập tức vọt xuống.

Đại đầu thi thai vừa thấy chúng tôi vọt xuống dưới, lập tức đẩy nhanh tốc độ, nhất thời Bàn Tử bị kéo lê dưới đường nẩy hết cả lên, bị nó trái lay phải động điên đảo, chúng tôi ở trên sườn dốc căn bản không thể chạy, rõ ràng giống như ngồi thang trượt cứ thế trượt đi xuống.

Rất nhanh đuổi được hơn mười thước. Đột nhiên chúng tôi nhìn đến Bàn Tử đang trượt trên sườn dốc, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, quá sợ hãi vọt xuống bên kia, lập tức nhìn thấy phía trên sườn dốc có một cái động, Bàn Tử đã bị kéo vào động, chỉ còn lại hai chân thòng lòng ra ngoài.

Phan Tử nhảy dựng lên, xông đến như mãnh hổ vồ mồi, lập tức bắt lấy hai chân Bàn Tử, sau đó dùng sức kéo lại. Tôi lướt qua họ cái rầm, hai chân loạng quạng bò trở lại, giúp sức với hắn, tiếp theo Hiệp Thành, Thuận Tử cùng Hoa Hòa Thượng cũng vọt xuống dưới. Hoa Hòa Thượng lôi ra thùng leo núi buộc vào đùi Bàn Tử, như vậy trừ khi hắn bị kéo thành đoạn, nếu không thi thai kia kéo như thế nào cũng không thắng nổi chúng tôi được.

Chúng tôi nhiều người như vậy, rất nhanh Bàn Tử từ từ được kéo lên, cái đầu lưỡi kia găt gao bắt nơi cổ họng hắn, cơ hồ khấu vào da thịt. Bàn Tử gân xanh nổi lên bạo liệt, hai mắt trắng dã, cơ hồ chịu không nổi, Phan Tử chém một đao mã tấu dứt khoát, nhất thời trong động truyền đến một tiếng nữ nhân

thét chói tai, đầu lưỡi gãy, Bàn Tử được buông lỏng, để chúng tôi kéo ra.

Chúng tôi chạy nhanh đến ngăn cái đầu lưỡi kia, ném lại trong động, rồi ấn ngực cho Bàn Tử, thân thể hắn lập tức có thể động đậy, bắt đầu vuốt vuốt cổ, há to mồm vừa thở vừa ho khan. Phan Tử sợ thứ kia lại thoát ra, mạnh mẽ xuất ra xẻng công binh đi đến bên cửa động, lấy đèn pin chiếu vào, có điều vừa chiếu lập tức liền bùng vũ khí, dường như thi thai đã chui hẳn xuống rồi.

Chúng tôi nhẹ nhàng thở ra, giúp Bàn Tử đấm lưng. Đấm nửa ngày hắn mới ngừng ho, lòng còn sợ hãi nhìn chăm chăm cái phá động, nói: “Cám ơn, cám ơn các vị hảo hán...” Tôi hỏi Bàn Tử rốt cuộc khi đó có chuyện gì xảy ra, tại sao cứ ngồi im không nhúc nhích y như tượng Phật Di Lặc.

Bàn Tử nói chính hắn cũng không biết, chỉ thấy sau cổ lạnh lạnh, cả người không thể động đậy, vẫn nhìn tốt nghe tốt, nhưng thân thể làm thế nào cũng không động đậy, như bị băng đông cứng, hắn dùng tất cả khí lực, nhưng ngay cả chuyển động tròng mắt cũng không thể, vô cùng đáng sợ.

Phan Tử cười to: “Vừa rồi nghe thấy tiếng thét chói tai, đây là một cái nữ thi thai, phỏng chừng ở nơi này quá tịch mịch, nhìn thấy cậu cùng nàng hình thể tương tự, nên muốn tha cậu xuống bồi nàng ta. Cái này gọi là địa ngục không ngăn được tình yêu đôi lứa.”

Bàn Tử cười khô, đẩy hắn một cái, “Cậu con mẹ nó mới giống chồng của nàng ta.”

Phan Tử vừa cười vừa tránh cái đẩy của hắn, cả người ngất ngưỡng về sau, tất cả mọi người không ngờ rằng, ngay tại phía sau, đột nhiên cái đầu thai bự chẳng kia lại theo cửa động lò dò đi ra, miệng toàn là máu, lập tức cắn chân Phan Tử, Phan Tử căn bản không phản ứng kịp, bị thứ đó kéo mạnh vào trong động.

§27. Bài Đạo

Thời điểm chúng tôi vội vã vọt qua thì đã muộn, Phan Tử bị kéo đi không còn thấy bóng dáng, trong động có đoạn uốn khúc, đèn pin chiếu không tới tình hình trong bóng tối, không rõ sống chết thế nào.

Đầu óc tôi nóng lên, đang muốn nhảy vào động, nhưng Bàn Tử so với tôi còn nhanh hơn, kéo dây thừng buộc trên chân ra rồi rút mã tấu nhảy luôn vào trong, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng. Tôi định tiếp bước hẳn, lại bị Hoa Hòa Thượng kéo lại, nói đường kính động quá nhỏ, nếu tôi cũng nhảy xuống đó, phía dưới rất khó tấn công, nếu cần, một mình Bàn Tử cũng có thể đem người cứu lên được, nếu tôi không nghe mà cứ xuống đó thì chính là tìm chết.

Tôi khụ một tiếng, thăm dò bên trong động, lại không nhìn tới cái gì, chợt nghe thanh âm Bàn Tử vang vọng. Dây thừng trên mặt đất không ngừng giật rơi vào trong động, trong lòng tôi nóng như lửa đốt.

Qua một phút đồng hồ, đột nhiên dây thừng ngừng lay, tiếp theo đầu bên kia truyền tới chân động, rồi Bàn Tử đột nhiên từ sâu phía dưới hét to lên một tiếng: “Nhanh kéo dây thừng!”

Chúng tôi chạy nhanh lại cố hết sức không ngừng kéo dây, liều mạng kéo lên trên, rất nhanh Bàn Tử kéo theo Phan Tử xuất hiện, Phan Tử còn đang không ngừng đá chân, hiển nhiên thi thai kia vẫn chưa chịu nhả ra.

Trần Bì A Tứ bảo chúng tôi tránh hết ra, chính mình nhú mào, trên tay nhảy ra một viên thiết đạn, tung một viên vào mắt cá chân Phan Tử, hung hăng đánh vào cái đầu to của thi thai, thi thai đến lúc này mới hét lên một tiếng rồi nhả ra, nhưng ngay lập tức lại muốn xông lên.

Trần Bì A Tứ không cho nó cơ hội, lại nảy ra một viên thiết đạn, đánh nó té lăn cù, nó xoay người hướng lên, lại thêm một viên nữa, lúc này nó mới bị đánh lăn hẳn xuống.

Chúng tôi nhân cơ hội kéo cả hai người ra ngoài, lập tức tránh xa cái cửa động. Hoa Hòa Thượng chuẩn bị xéng công binh, chờ chực ở một bên, quả nhiên không quá vài giây, thứ đó lại hùng hổ xông lên, Hoa Hòa Thượng ‘Bang’ một tiếng bắt nó phải trở xuống, chúng tôi chợt nghe một tiếng hét thảm thiết sau đó là tiếng thi thai rơi tục tục vào sâu trong động.

Bàn Tử sắc mặt tái nhợt, một bên thở một bên nói với Phan Tử: “Có nhìn thấy không, xem ra tức phụ vẫn là thích nhà cậu nhiều hơn.” Phan Tử vừa bị dọa, khoát tay áo: “Không nói nữa, chúng ta hòa nhau.” Lại hỏi Hoa Hòa Thượng: “Con mẹ nó cái động này, liệu có phải ổ của thi thai không nhỉ, nếu đúng thế, lão tử cho nó nổ tanh banh, giúp nó đầu thai sớm một chút”

Hoa Hòa Thượng xoa tay: “Không phải, thi thai không phải động vật, không làm ồ. Cái động này quả thực kỳ quái, khi nãy các cậu ngã xuống đó, ở bên trong nhìn được cái gì không?”

Bàn Tử nói: “Không mang đèn pin, cái gì cũng nhìn không tới, có điều đụng phải vài khối đá phiến, động này hẳn là do người xây dựng.”

Do con người xây dựng? Hoa Hòa Thượng để ý nhìn lại, tôi cũng rời tầm mắt đến chỗ cái đại động.

Cửa động nhìn qua có điểm giống miệng giếng, con mẹ nó lại còn có vẻ sâu. Tôi nghĩ nó có thể là một cái cọc giếng rỗng, nhìn kỹ cũng không phải, miệng giếng này đường kính có vẻ hơi lớn, cọc giếng thời điểm đó không có khả năng đạt tới loại trình độ này, bên cạnh hố giếng có dấu vết tu sửa, không phải hố dung nham núi lửa do tự nhiên hình thành. Chiếu đèn pin vào, bên trong không trông thấy thi thai nữa, xem ra nó rớt hẳn xuống dưới rồi, không biết Hoa Hòa Thượng đã chọc chết được nó chưa. Thứ này trừ bỏ to một cách dễ sợ, cũng không quá lợi hại.

Vách tường bên trong giếng, đoạn phía trên được khảm một ít đá phiến, về sau chẳng có gì, hơn nữa vô cùng nhấp nhô không bằng phẳng, có điểm giống vách ruột người, gió từ phía trong thổi ra, mang theo hương vị ẩm ướt, đi vào thăm dò độ vài thước, bên trong tối đen.

Không biết thông tới nơi nào.

Bàn Tử thắc mắc: “Miệng hầm có điểm như hướng đông bắc? Hay là thời điểm xây dựng linh cung, được dùng làm chỗ muối cải trắng nhờ.”

Hoa Hòa Thượng không thêm để ý đến hẳn, lấy tay thăm dò động khẩu: “Gió là từ nơi này thổi ra, giếng này không phải hàng thật, khẳng định có thể còn thông tới nơi nào.”

Bàn Tử hỏi, “Có thể hay không thông đến cửa sau địa cung của Thiên cung, theo lời mấy người các cậu nói thì là Tam đầu long bí đạo?”

Tôi nhẹ giọng nói: “Thế cục Tam đầu long đã chứng minh là giả, hơn nữa cho dù là thật, bí đạo hẳn là phải mở ở trong cung, như thế nào lại chạy xuống chỗ này được?”

Bàn Tử nói: “Cậu không hiểu. Cái này gọi là dương đông kích tây, Cậu chưa nghe Mao chủ tịch nói sao? Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nói không chừng đây chính là kế sách của cái tên ‘Uông Uông Khiếu’ kia.”

Bàn Tử nhất thời không nhớ được tên Uông Tàng Hải, thuận miệng phong luôn cho hẳn một cái ngoại hiệu, tôi nghe xong thiếu chút nữa phát phì cười. Tức giận nói: “Kính nhờ nhà cậu tôn trọng người trên một chút, nói như thế

nào Uông Tàng Hải cũng là nhất phái đại sư này nọ. Cậu mà trông thấy còn phải kêu một tiếng tổ sư gia. Hơn nữa lời kia đâu phải Mao chủ tịch nói, là Sở Lưu Hương nói.”

Bàn Tử nói: “Cậu miễn cho tôi cái khoản nhận tổ tông đi, cái gì tổ sư gia, hấn nếu có nhận tôi thì tôi cũng không thèm tiếp thu hấn đâu, chúng ta ngừng ở đây, bây giờ cái động tính sao? Có muốn vào xem thử không? Nói không chừng thật đúng như lời của tôi, bàn tính tương lai cũng là một cái tai họa đó, nếu tại đây trong động này còn một cái thi thai làm tổ đi hại người, chúng ta cùng xuống bắt nó xử lý.”

Hoa Hòa Thượng lắc đầu nói không có khả năng: “Nếu đàn long tòa là giả, vốn không cần có thông đạo giữa ba tòa núi làm gì, như vậy cũng hợp tình lý, bọn họ căn bản không có và cũng không thừa tinh lực đi làm một công trình lớn như vậy, xây một cái Vân Đỉnh Thiên Cung chỉ sợ đã quá sức. Cái động này, chỉ sợ có uẩn tình bên trong.”

Tôi thấy ánh mắt hấn có vẻ hơi tỏa sáng, hiển nhiên đã nghĩ ra điều gì, bảo hấn cứ nói ra đi, để mọi người cùng thương lượng.

Hoa Hòa Thượng nói: “Tôi chỉ là mới nghĩ đến điều này, nói ra sợ các cậu không tin.”

Bàn Tử nói: “Không sao không sao, có ý kiến thì cứ phát biểu, nếu có sai lầm, tổ đội sẽ góp ý sửa chữa cho đồng chí.”

Hoa Hòa Thượng bật cười, gật đầu nói: “Được, tôi sẽ nói. Chưa bàn tới mấy thứ khác, tạm nói cái động này xây dựng ngay phía dưới linh cung đại điện, ý nghĩa vô cùng sâu xa, các cậu nghĩ xem, đào ra một hang động ở trong này, khẳng định là vì có nguy hiểm cần ẩn nấp, lại có gió thổi từ trong ra, chứng tỏ cái động được thông tới nơi nào đó nên có thể gọi là thông đạo, lại nhìn, dấu vết tu sửa trên vách động toàn bộ là vết dùi đục ngược, nói đúng hơn động này là từ bên trong đục ra, mà không phải từ ngoài này đục vào, ba điểm trọng yếu, dựa theo kinh nghiệm của chúng ta mà nói, có thể suy đoán ra đây là một cái bài đạo (nguyên văn: 排道, nghĩa là con đường được bố trí sẵn phòng hậu họa), là nhân công xây mộ chuẩn bị sẵn cho mình một đường lùi, nếu cỗ mộ bị phong bế, có thể từ nơi này chạy trốn.”

Tôi kỳ quái nói: “Bài đạo? Không thể nào, nói như vậy, nơi này vẫn có một cái địa cung sao? Tuy rằng không phải tam đầu long, nhưng vẫn xây lăng tuấn táng?”

Hoa Hòa Thượng lại lắc đầu: “Khả năng không lớn lắm, phía dưới đá phong mộ chúng ta không phát hiện thấy có cửa vào địa cung, nếu có địa cung thì cửa vào tất nhiên phải ở đó, nếu không thấy cửa vào, thì khẳng định không có địa cung, đây là chân lý vạn cổ không thay đổi, xây cửa vào ở

ngoài vị trí phong thủy, bất lợi lớn cho chủ mộ.”

Bàn Tử nói: “Cái tên Uông Uông khiêu này, làm chuyện gì cũng quái đản, có lẽ chính hắn đã đem cửa cung xây ở chỗ khác.”

Hoa Hòa Thượng xoa tay: “Trăm ngàn lần đừng nghĩ phức tạp như vậy, tính khí Uông Tàng Hải cũng có cực hạn, nếu hắn ngay cả táng kinh cũng không tuân thủ, làm ăn xằng bậy như lời cậu nói, chúng ta có một vạn cái mạng cũng không đủ.”

Tôi đồng ý, nếu ngay cả táng kinh cũng không tuân thủ, vậy không cần xem phong thủy làm gì. Cứ như Thành Cát Tư Hãn kiếm đại một cái hố rồi chôn xuống, vạn bước chân ngựa giẫm qua, đến bây giờ vẫn chưa có ai tìm được. Tôi hỏi: “Thế nếu phía dưới không có địa cung, cái bài đạo anh nói, nó thông tới địa phương nào?”

Hoa Hòa Thượng nói: “Dùng phương pháp loại trừ, thứ nhất, bài đạo xây bên dưới linh cung của lăng tuần táng, như vậy khẳng định là có quan hệ với việc xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung; thứ hai, địa phương nào gần đây có khả năng cũng bố trí một cái bài đạo như vậy? Không thể nghi ngờ, chỉ có địa cung của Vân Đỉnh Thiên Cung! Cho nên kết luận của tôi là— bài đạo mười phần chắc tám, là từ địa cung của Thiên cung bên dưới Tam Thánh sơn một đường đào tới đây.”

Tôi lập tức kêu lên: “Điều này sao có thể, khoảng cách quá xa, bọn họ nếu thật sự chỉ đào một cái bài đạo làm đường lui, cũng không cần phải đào tới tận đây, có thể đào ra mặt trên của Tam Thánh sơn mà, như vậy không phải tiết kiệm không ít khí lực sao? Hơn nữa ở đào một cái bài đạo dài như vậy trong lòng núi, cần bao nhiêu thời gian, ít nhất cũng phải mất hai ba mươi năm đi? Đó là công trình sức người có thể làm được sao?”

Hoa Hòa Thượng giải thích: “Vân Đỉnh Thiên Cung cũng là một công trình lớn, ở thời hậu cổ khẳng định tiêu phí sáu bảy mươi năm, thậm chí trải qua mấy thế hệ nhân công, tôi nghĩ người tham gia xây mộ biết rõ chính mình cuối cùng sẽ phải chết oan dưới này, vụng trộm truyền tai nhau việc xây một cái bài đạo, cũng không phải không có khả năng. Về phần bọn họ vì sao lại muốn khai mở cửa ra bài đạo trên một tòa núi khác, chắc chắn tự họ có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, chúng ta đi xuống thử xem, biết đâu rõ được ngọn ngành.”

Hiệp Thành lại hỏi: “Hòa Thượng, ý tưởng đó của cậu, chính cậu có dám chắc không đấy?”

Hoa Hòa Thượng dừng một chút, nói: “Nói thật, tôi không dám chắc, có điều tôi thấy rất đáng cho chúng ta liều một phen. Tóm lại hơn nhiều so với trở ra rồi mất công đi một chuyến cực khổ nữa, hiện tại mọi dấu hiệu đều cho

thấy đây là một cái bài đạo, nếu điều tôi đoán là sai lầm, phía dưới kia là địa phương khác, đi vào đó cũng không phải chuyện gì hại, loại bài đạo này, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, chắc hẳn không có cái gì nguy hiểm, không bài trí cơ quan như đoạn hành lang chúng ta vừa chạy bán mạng ở trên kia.”

Tôi bắt đầu cân nhắc, cách nói của Hoa Hòa Thượng quả thực vô cùng hấp dẫn, cục diện phong thủy nơi này bị làm cho rối loạn quá mức, tôi đã không thể xác định một cách rõ ràng nữa rồi. Cho dù bọn người Trần Bì A Tứ có nói phong thủy nơi này tốt xấu ra sao tôi cũng chẳng còn hứng thú. Thứ hai là, bên kia A Ninh bọn họ không biết tiến triển thế nào, chúng tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian, đến bây giờ ngay cả mục đích Tam thúc an bài chúng tôi xuống đất chuyện này cũng chưa rõ, nếu bởi vì giùng giởng ở đây mà để bị vượt mặt, thì tôi thật sự có lỗi với thúc ấy.

Mặt khác còn có một điều đáng lo lắng chính là Thuận Tử hiện tại có khả năng trên cơ bản đã biết chúng tôi đang làm gì, bây giờ hẳn lặng lẽ đứng một bên, không nói năng gì, nhưng người này không phải loại ngu ngốc, tôi vẫn để ý thấy tay hắn cho tới bây giờ vốn không có rời xa đao của hắn quá hai thước, chứng minh người này đã đề phòng chúng tôi, một khi trở lại trong thôn, ai biết hắn sẽ làm gì, nói không chừng sẽ lập tức đem chúng tôi ra bán, Trần Bì A Tứ khẳng định cũng lo lắng điếm này, nếu chúng tôi bất đắc dĩ phải xuống núi, trước khi vào trong thôn chuyện đầu tiên cần làm khẳng định là giết người diệt khẩu hoặc dùng một số tiền lớn để bịt miệng, đến lúc đó muốn tìm người khác dẫn đường, sẽ rất khó, bởi vì một đám người mới lên núi tuyết xuống một lần, sau đó người hướng đạo vô tung vô ảnh biến mất, ai còn dám dẫn đường cho chúng tôi lên nữa, thứ hai, trong thôn người có thể làm hướng dẫn viên núi tuyết, chỉ sợ không nhiều lắm.

Mấy người thương lượng một chút, cân nhắc kỹ lưỡng, nhưng ý kiến vẫn không thống nhất, Hiệp Thành sợ Thi thai nên kiên quyết không tán thành đi xuống, Phan Tử cũng đã rõ lợi hại của nó, Bàn Tử và tôi thì thấy có thể thử một chút. Hoa Hòa Thượng phải đi xin chỉ thị Trần Bì A Tứ, nói lão gia chúng ta nên làm gì tiếp theo?

Trần Bì A Tứ vẫn ngồi ở đằng kia nhắm mắt lại nghe chúng tôi nói chuyện, Hoa Hòa Thượng hỏi mấy lần, không biết vì cái gì, hắn không hề có chút phản ứng, tựa hồ đang ngủ.

Bàn Tử có hơi thiếu kiên nhẫn, đi qua chụp lấy vai hắn mà lắc: “Lão gia, ông có lời gì thì nói phứt đi, đừng ở chỗ này ra vẻ lạnh lùng chứ.” Đẩy một lúc, Trần Bì A Tứ lung lay một chút, lại như cũ không hề mở mắt ra.

Hoa Hòa Thượng vừa thấy, biến sắc, vội chạy lại cầm một tay của hắn lên xem mạch, lập tức mặt liền chuyển trắng, Bàn Tử thấy vậy cũng chạy qua, sờ

lên cô lão già, mặt cũng nhất thời biến sắc nói: “Đkm, hấn chết rồi!”

Mọi người nghe xong, đều ngây ra một lúc, cái gì? Chết rồi? Sao có thể, vài giây trước không phải còn khỏe khoắn lắm sao?

Nhưng cùng lúc chứng kiến sắc mặt của Bàn Tử, cái gáy đẫm mồ hôi của Hoa Hòa Thượng, cùng sự mất đi phản ứng của Trần Bì A Tứ, chúng tôi đều ý thức điểm không thích hợp, mọi người lập tức chạy đến vây quanh.

Một bên lão già dường như rất kiên định, nhắm chặt mắt lại, ngồi im không nhúc nhích, giống như một bức tượng băng điêu khắc.

Tôi sờ sờ cổ tay Trần Bì A Tứ, không cảm nhận được mạch đập, chỉ nhận thấy da hấn cứng lại như sáp, hơn nữa lạnh đáng sợ. Hơn nữa thịt bên trong dường như cũng cương cứng.

Chẳng lẽ hấn thật sự đã chết? Lòng tôi hoảng sợ, ngay lúc chúng tôi ở nơi nào bàn cãi về cái động khẩu, Trần Bì A Tứ an vị ở trong này, trái tim chậm rãi ngừng đập?

Tuy rằng triệu chứng phù hợp với chứng tử vong do nhiệt độ cơ thể thấp, nhưng chứng tử vong do hạ nhiệt ít nhất cần ở trong môi trường nhiệt độ thấp hai mươi phút mới có thể chính thức tắt thở, chúng tôi mới ngồi đây chưa đến năm phút đồng hồ, hấn như thế nào lại đột ngột chết? Không thể giải thích nổi.

Trong lòng tôi vẫn còn một tia hy vọng, Bàn Tử người này nói chuyện không dựa vào lẽ thường, hấn chỉ sờ sờ cổ Trần Bì A Tứ một chút, phán đoán tử vong rất võ đoán. Có khả năng ở trên sơn cốc, vừa rồi một đường chạy quá nhanh, lão già đã chín mươi này không đủ khả năng chịu đựng?

Hoa Hòa Thượng cau mày, tách mở mí mắt của lão già, lấy đèn pin chiếu vào. Sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng hấn quay đầu nhìn thoáng qua Hiệp Thành, lắc lắc đầu.

Hoa Hòa Thượng có hiểu biết y học nhất định, nhìn thấy hấn lắc đầu, chúng tôi nhất thời đều há miệng hớp một ngụm khí lạnh, biết không có sai lầm gì ở đây cả, hấn thực sự đã chết.

Phan Tử nhẹ giọng hỏi: “Sao lại thế này, chết như thế nào?”

Hoa Hòa Thượng thở dài. Không rõ là hấn không biết hay không muốn nói chuyện, vẻ mặt sàu thâm ngồi phịch xuống đất. Bàn Tử liền kéo kéo Phan Tử, nói: “Tuổi tác lớn như vậy rồi, chết như thế nào chẳng được.”

Tôi không khỏi thở dài, quả nhiên đối với lão nhân gần chín mươi, đi vào nơi như thế này, thật sự rất miễn cưỡng, phát sinh loại chuyện này tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng khả năng xảy ra cũng rất rõ ràng rồi, Trần Bì A Tứ đại khái là chính hấn cũng không nghĩ tới, chính mình cuối cùng lại chết theo

kiểu như vậy. Coi như là báo ứng.

Ông nội tôi cũng ra đi rất đột ngột, lúc ấy tôi đang ăn cơm, một phút trước còn sai tôi đi lấy rượu, một phút đồng hồ sau ông đã ra đi, cha tôi nói, rất nhiều người trộm mộ bởi vì năm mới đã tiếp xúc với một lượng lớn mộ khí, cho nên trái tim đều bị tổn hại đến một trình độ nhất định, lúc già yếu đại bộ phận đều đột ngột chết đi như vậy, cũng tốt, đây là kiểu chết thoải mái nhất rồi còn gì.

Chúng tôi đều bối rối không biết phải làm sao, thứ nhất, Trần Bì A Tứ là cầm đầu của bọn hắn, hiện tại người đã chết, Hiệp Thành và Hoa Hòa Thượng chẳng còn lý do gì để tiếp tục. Thứ hai, chúng tôi có được một cái đại tiện nghi, thuận lợi loại bỏ chướng ngại, nhưng có điều Trần Bì A Tứ vừa chết, Muộn Du Bình lại không ở đây. Dựa vào Bàn Tử cùng Phan Tử dẫn đường cho cả nhóm, chỉ sợ cũng quá liều lĩnh đi.

Ngay lúc đầu óc tôi đang quay cuồng tính toán, Trần Bì A Tứ bỗng nhiên run lên, tôi cả kinh, tưởng thi động phản xạ có điều kiện, ai biết ‘Ba’ một tiếng cổ tôi bị tay hắn gắt gao nắm lấy, cả người hắn vẫn cứng đờ, ánh mắt lạng lẽ mở ra.

Chúng tôi toàn bộ giật nảy hết cả mình, Hiệp Thành trực tiếp trượt ngã xuống dưới năm, sáu thước, Bàn Tử cùng Phan Tử đồng thời lui về sau, Bàn Tử cả kinh kêu lên: “Xác chết vùng dậy!”

Tôi rất nhanh muốn gỡ tay hắn ra, không nghĩ tới lão già héo rũ như nhánh cây khô này mà lực tay lại cực kỳ lớn, giống như bàn ê-tô, đẩy mãi không động. Tôi cực lực vừa ho khan vừa kêu to: “Lấy... móng lừa đen, mau mau!”

Còn chưa nói xong, Trần Bì A Tứ đột nhiên buông cổ tôi ra, đẩy một phát, mắng: “Người ở đây bậy bạ cái gì?”

Đầu óc tôi bị đảo lộn từng phèo, chạy nhanh đến muốn nấp phía sau Bàn Tử, lại bị Bàn Tử ngăn cản không cho qua, lúc này bỗng nhiên nghĩ ra, không phải chứ, xác chết vùng dậy còn có thể nói chuyện? Quay lại ngó Trần Bì A Tứ, rõ ràng người này đã lấy lại tinh thần, hô hấp cũng khôi phục.

Mấy người chúng tôi mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trần Bì A Tứ, không ai biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ánh mắt Bàn Tử nhìn thẳng vào hắn dò xét, vô cùng nghi hoặc, nhưng là lần này Trần Bì A Tứ giống hệt như lúc bình thường, một chút cũng không giống như vừa bị tắt thở ngừng mạch. Tựa hồ những điều chúng tôi nhìn thấy kia nháy mắt đều là ảo giác.

Hoa Hòa Thượng ngậy người nửa ngày, mới lấy lại phản ứng, hỏi: “Lão gia ngài không có việc gì chứ? Ngài vừa rồi ...”

Trần Bì A Tứ cứ như hoàn toàn không biết chính mình vừa rồi chết bất

đắc kỉ tử, khó hiểu nhìn hẩn một cái, chằm một điều thuốc, nói: “Việc gì là việc gì?”

Hoa Hòa Thượng nhìn thái độ của Trần Bì A Tứ, có chút cứng nhắc, không biết nói cái gì cho phải.

Trần Bì A Tứ lạnh lùng nhìn hẩn một cái nói: “Cậu yên tâm, lão nhân tôi không dễ dàng chết như vậy.”

Tôi xem bô dáng cùng ngữ khí Trần Bì A Tứ, không có gì khác thường, cũng không giống như Tá Thi Hoàn Hồn, bỗng nhiên cảm giác vừa rồi có phải bị hẩn lừa giỡn hay không? Nhưng hẩn đâu phải loại người thích đùa cợt, đã ngàn ấy tuổi.

Trần Bì A Tứ đột nhiên “Sống lại”, lập tức ai cũng không phản ứng kịp, nhưng nhìn lại dáng vẻ của hẩn, chúng tôi cũng không thể đem hẩn đồn ngã rồi giải phẫu xem cái quỷ gì đang diễn ra. Lòng tôi dần dằng dặng lên hoài nghi không biết có phải vừa rồi Hoa Hòa Thượng và Bàn Tử phán đoán nhầm, mạch đập của người cao tuổi vốn khó xác định, hai ông lang băm căn bản không sờ đúng chỗ. Mà Trần Bì A Tứ rốt cuộc tuổi tác đã lớn, ngẫu nhiên phát ngốc một tý, là chuyện thực bình thường.

Mấy người ai cũng nghi hoặc, nhưng là vô pháp biểu lộ.

Hoa Hòa Thượng tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vừa thấy Trần Bì A Tứ không xảy ra chuyện gì, cũng chẳng để ý thêm nữa, vì thế đem chuyện bàn bạc vừa rồi của chúng tôi thừa lại, Trần Bì A Tứ nhìn động băng trong chốc lát, nói: “Cậu nói có lý, tựa hồ đáng để thử một chút.”

§28. Tiến vào bài đạo

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Chúng tôi dừng lại trước cửa động rất lâu, dự tính tất cả mọi khả năng về cái động này, trong lúc đó Trần Bì A Tứ bỗng dưng chết cứng mất một lúc, rồi lại hồi phục như bình thường, cứ như phép lạ. Chúng tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng Trần Bì A Tứ hình như không hề muốn nhắc tới chuyện vừa rồi, thế nên cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải dời sự chú ý lên cái động băng kì quái này.

Chúng tôi vây quanh động, bàn bạc cụ thể xem phải xuống động thế nào. Máy người chúng tôi tuy đều trải qua không ít lần thám hiểm huyệt động, nhưng đều ở đồng bằng hoặc vùng núi, khác xa nơi này nên cần bàn bạc kĩ hơn.

Quãng đầu của cái động này dốc xuống bốn mươi độ, dưới đáy rất sâu, đi lại cũng không dễ dàng. Vừa này Bàn Tử và Phan Tử ngã xuống, nếu không kiểm soát tư thế tốt thì cũng hết sức nguy hiểm, có thể đã lăn tròn xuống dưới, gặp khúc hẹp sẽ bị va cho bẹp đầu.

Phan Tử thả xuống một cây gậy huỳnh quang, vàng sáng vàng lạnh lẽo nhanh chóng lăn xuống, nảy lên vài cái từ chỗ nào đó rất xa rồi biến mất không dấu vết.

Nếu Hoa hòa thượng nói đúng, nhớ lại hướng đi của chúng tôi giữa hai tòa thánh tuyết sơn, thì khẳng định cái huyệt động này chạy thẳng một đường xuống dưới, sau đó lại ngoặt lên trên theo hình g V. Hai tòa núi tuyết nằm trong cùng một sơn mạch nên cái khe ở giữa cũng khá cao, con đường hình chữ V này chắc không dài quá 5km.

Đương nhiên nếu mấy người công nhân kia lại nổi hứng đào động hình chữ Z cho nó độc đáo thì chúng tôi cũng đành chịu, nhưng những chuyện vượt ra ngoài quy tắc thông thường này chắc khỏi cần tính đến làm gì.

Nếu là thông đạo do con người đào để thoát thân, vậy thì khỏi lo thiếu dưỡng khí. Chúng tôi bàn bạc xong xuôi, quyết định Phan Tử sẽ là người vào động thăm dò trước tiên. Lần này đã chuẩn bị vũ khí cẩn thận, chẳng may cái con thi thai kia vẫn nấp bên trong thì có thể xử lý nó tại chỗ.

Vừa rồi Phan Tử bị thi thai tha vào động, cũng thấy hơi mất mặt. Anh nhờ một bãi nước miếng lên tay rồi rút sợi dây thừng, một đầu buộc vào lưng Bàn Tử, một đầu ném xuống miệng động, làm đầu tàu gương mẫu leo xuống trước. Tàn một điều thuốc mới nghe tiếng kêu của anh ra hiệu cho chúng tôi

cùng xuống.

Chúng tôi lục tục kéo nhau xuống miệng động, đường hầm được đục đẽo rất gồ ghề, qua đoạn vách đá là cứ vậy trượt xuống đến ê cả mông. Tôi đi vừa bò vừa quan sát nham thạch bên cạnh, đây đều là đá basalt sinh ra vào thời điểm núi lửa phun trào, trên bề mặt có rất nhiều bọt khí. Khối đá này có mật độ không đồng đều, có chỗ cứng như thép, có chỗ lại mềm như đậu phụ, không biết năm đó khi đào đạo động đến đoạn này thì nó đang là cái dạng gì.

Chúng tôi từng người, từng người một leo xuống, Bàn Tử đi sau chót, chẳng mấy chốc đã có một đồng người chen chúc phía cuối con dốc trong lòng hang, há miệng thở phì phò. Ở đây chúng tôi thấy từng vũng chất lỏng màu đen, chắc chắn là dịch của thi thai nhưng lại không thấy bóng dáng thi thai đâu, hẳn nó đã chui tít vào sâu bên trong huyết động rồi.

Cái hang băng chật hẹp này chạy xuống được một đoạn, đến khúc ngoặt dưới đáy thì đột ngột biến thành dựng đứng, vừa dài vừa hẹp. Càng đi sâu vào trong chiều cao của huyết động càng tăng, không gian hình như đã trở nên rất rộng rãi thoáng đãng, nhưng vẫn tuyền một màu tối đen, chiếu đèn pin vào cũng chẳng thấy gì.

Ban đầu tôi còn tưởng đây là đoạn đường hầm bọn họ cố ý đào cho rộng ra, cái này khi chúng tôi đào đạo động cũng có tìm hiểu, gọi là cấp tử gian (lồng chim câu), thường dùng để tích trữ không khí hoặc để chôn thuốc phiện. Đương nhiên cách thức tạo ra cái lồng chim câu này khá phức tạp, anh đào ra trong lòng đất một không gian đủ lớn cho hai người xoay qua xoay lại, thế mà không hắt ra ngoài cửa động chút xíu đất nào, đúng là phải có bí quyết cực kì xảo diệu.

Nhưng khi đèn pin vừa chiếu tới, chúng tôi lập khắc ngẩn người. Hóa ra bài đạo chạy tới chỗ này thì đột nhiên co hẹp, cuối cùng phía trước còn lại một cái khe chỉ vừa một người nghiêng mình lách vào, trông như một nhát kiếm chém bừa đâm sâu vào trong đá núi.

Phan Tử hỏi: “Không phải đây là con đường bí mật để công nhân trốn thoát hay sao? Sao lại biến thành cái khe hở bé tí teo này vậy? Có tiếp tục đi nữa hay thôi đây?”

Hoa Hòa Thượng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng dung nét mặt biến đổi, cứ như vừa ngộ ra điều gì, vội nói: “Tôi nghĩ bài đạo này có thể là lợi dụng những động núi lửa có sẵn. Những động như thế này bên trong tầng nham thạch của núi lửa có rất nhiều, bốn phía thông nhau, động núi lửa dài nhất có thể lên tới mấy ngàn km, đan vào nhau dày đặc dưới lòng đất giống như mạng nhện. Có thể cái khe núi lửa này thông thẳng đến núi Tam Thánh ở phía đối diện, chính vì vậy bọn họ mới có thể đào được một con đường dài đến thế, thì ra là lợi dụng cái thông đạo thiên nhiên sẵn có này.”

Bàn Tử nói: “Không lẽ chúng ta cũng phải chui vào cái khe kia sao? Các người còn có thể chú tôi to xác thể này thì bó tay rồi.” Ngày trước trong ngôi mộ dưới đáy biển, Bàn Tử đã nói phải giảm cân, nhưng đến bây giờ vẫn chưa bớt được tí mỡ nào, nhìn dáng người của hắn thì quả là chịu chết.

Hoa hòa thượng nói: “Cái này khỏi lo, hầu hết các động núi lửa đều có kết cấu như nhánh cây, những lỗ hồng thể này hẳn đều thông đến khe hở lớn hơn, cái này trong địa chất học gọi là hành lang ngầm. Có hành lang ngầm quy mô rất lớn, bên trong thậm chí còn hình thành nên hệ sinh thái độc đáo của riêng mình, tôi tin đi vào khe hở kia một đoạn sẽ rộng ra thôi, bởi vì dạng ăn mòn địa chất này đều bắt nguồn từ trong lòng đất.”

Hoa hòa thượng đã nói là chỉ có chuẩn, nhưng tôi lại không tin tưởng gã cho lắm. Chẳng qua lúc này cũng không có lí do gì mà phản bác lại lời gã, vì thế mọi người nghỉ ngơi một lát, chỉnh đốn lại trang bị. Lần này Bàn Tử dẫn đầu đoàn chúng tôi tiếp tục bò vào khe hở kia.

Bên trong khe hở tối om om, hơn nữa đèn pin cũng không có tác dụng, bởi vì màu đen này bao trùm lên mọi phương hướng. Ở châu Âu người ta quan niệm mọi khe hở kiểu này đều dẫn đến địa ngục, người Tây Tạng cũng cho rằng huyết động là địa bàn của ác ma, không nên đi vào. Tôi mặc dù đã có nhiều kinh nghiệm, nhưng khoảnh khắc chui vào khe hở kia, trái tim tôi vẫn đập thình thịch đầy bất an.

Sau khi từng người một hóp bụng lại để chui vào khe hở, chúng tôi phải bò nghiêng người giống như con cua. Vách động chỗ này đã không còn dấu vết con người đục đẽo, bên trong gần như không thể xoay đầu, nhìn trước mắt đâu đâu cũng là dấu tích hoa văn lưu ly, một lượng lớn nham dung đủ màu tích tụ lại, phủ lên bề mặt nham thạch, bên trên là băng sương kết tinh, như những cột nước ngưng tụ sắp xếp đều đặn.

Hồi còn ở trường kiến trúc, tôi cũng có học về địa chất. Theo trí nhớ mờ hồ của tôi, vách đá trước mặt hẳn là do núi lửa phun trào tạo thành, cũng giống như cái khe núi lửa mà chúng tôi chui vào tránh cơn bão tuyết. Quá trình hình thành của loại địa mạo này không giống những hang núi lửa thông thường: Những khe hở này do núi lửa phun trào trong tích tắc mà thành, sau đó những mảnh vụn núi lửa chảy với tốc độ cực cao sẽ theo đó mà phun ra. Đặc điểm của những cái khe này là rất dài nhưng chỉ có một đường duy nhất, không thể hình thành một hệ thống hang núi lửa giống như mê cung được.

Đoạn đầu khe hở rất hẹp, chúng tôi đành phải học theo những động tác Break Dance mà di chuyển, chưa nổi mười lăm phút người đã đau nhức rã rời. Thâm nghĩ những công nhân bỏ trốn năm đó, lúc đi ra cũng không dễ dàng gì. Tuy nhiên đi thêm một lúc thì khe hở quả nhiên đã nói rộng ra như lời Hoa hòa thượng nói, cuối cùng cũng có thể xoay thẳng người mà đi.

Bên trong khe hở chỉ thuần một màu tối đen nhưng bốn phía đều có ngọc lưu ly cùng với đá vân mẫu hòa tan phản xạ lại ánh đèn pin của chúng tôi, sinh ra một thứ hiệu ứng ánh sáng huyền ảo, thêm vào đó là phần lớn diện tích khe núi lửa bao phủ một lớp nhũ đá, măng đá, dung nham đông lạnh hình thù, đẹp đẽ vô cùng, làm chúng tôi hoa cả mắt.

Đi sâu vào trong, chúng tôi dần dần phát hiện vài dấu vết cho thấy từng có người hoạt động, ví dụ như những dụng cụ sắt rỉ sét bị vứt lại, tàn tích của đồng lửa, tất cả đều rất xa xưa.

Đọc đường đi, chúng tôi không đụng phải thứ quái đản nào. Bên trong khe hở cực kì sạch sẽ, đi khoảng sáu tiếng đồng hồ, chúng tôi đã tới hành lang ngầm đúng như lời Hoa hòa thượng nói, đến đây khe hở đã trở nên vô cùng rộng rãi.

Đến đoạn này của khe hở, tôi lại phát hiện rất nhiều dấu vết tu tạo của con người. Một bên vách đá của cái khe được đục đẽo thành nhiều bậc thang đơn giản, hướng thẳng lên trên. Tuy gọi là bậc thang nhưng thật ra chỉ là mấy mòm đá hơi nhô ra ngoài, chân to cỡ như Bàn Tử mà bước lên chỉ sợ được vài bước đã chóng mặt.

Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chốc, tôi nhằm tính quãng đường chúng tôi đi được và độ dốc của khe, từ đó phát hiện ra vị trí mình đang đứng đã thấp hơn cả ranh giới tuyết, có lẽ là ngay bên dưới cái khe giữa hai ngọn núi. Nếu di chuyển trên mặt đất, dù chỉ đi đường thẳng cũng phải mất ít nhất tám giờ mới vượt qua khoảng cách giữa hai ngọn núi. Hiện giờ chúng tôi di chuyển dưới lòng đất nên tiết kiệm được kha khá thời gian, đồn biên phòng ở trên kia mà biết có một cái hành lang như thế chạy dưới lòng đất hẳn sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Đã đi đến đây rồi, nếu cứ đi mãi đi mãi tới tận cuối cái khe nứt này, có thể chúng tôi sẽ vào đến tâm trái đất. Những bậc thang thô sơ kia xem ra đã nói rõ đường hầm này đã đến đoạn thứ hai, sau bậc thang cuối cùng có lẽ chính là địa cung thần bí của Vân Đỉnh thiên cung kia.

Mới nghỉ ngơi một lát, mấy người đã kiểm lòng không nổi, vì thế lại lập tức lên đường, tuy nhiên từ giờ trở đi con đường sẽ không còn thuận lợi như trước nữa.

Chúng tôi lấy dây thừng buộc mọi người lại với nhau, sau đó ra sức bám chặt vào vách đá, giẫm lên cái “thang đá” rồi cứ leo lên từng chút một. Ban đầu còn thấy ổn, nhưng leo đến một độ cao nhất định, bỗng có cảm giác mình giống như một vận động viên leo núi nhưng lại không hề có kinh nghiệm leo núi. Tình huống này, khỏi nói cũng biết chặt vật đến thế nào.

Chân Bàn Tử hơi quá khổ, hẳn giẫm lên bậc thang mà cứ như đi cà kheo,

vừa đi được vài bước chân đã bắt đầu phát run, tôi còn thấy hấn ra sức niệm “A di đà Phật” nữa.

May mà chúng tôi đi rất cẩn thận, giống như cô gái ngồi thêu thùa may vá, cứ nhích lên phía trên từng chút một. Chẳng mấy chốc bên dưới đã là vực sâu đen ngòm, không thể ước lượng được khoảng cách bởi nhìn xuống sẽ choáng váng mặt mày. Nếu không phải vừa rồi chúng tôi từ dưới đó leo lên, tôi nhất định đã nghĩ nó thông xuống địa ngục.

Đi thêm mấy giờ, chúng tôi leo càng lúc càng cao, cuối cùng đã không thể phán đoán xem mình đang ở chỗ nào, cũng không thể ước lượng được thời gian, mọi người đều rơi vào trạng thái mù mịt. Nhưng không ai nói muốn nghỉ ngơi cả, không biết là do bản tính tham lam trời sinh của dân trộm mộ hay là vì ở vào hoàn cảnh này không thể nghỉ ngơi được. Anh hãy thử tưởng tượng một chân anh giẫm lên miếng đá to bằng bàn tay, một chân lơ lửng giữa không trung, bên dưới là vách đá cao vạn trượng, thế thì nghỉ ngơi sao nổi?

Leo thêm một lúc, bỗng xung quanh truyền đến tiếng nước chảy. Soi đèn pin sang thì hóa ra là có vài lạch suối chảy xuôi theo vách đá, lớn nhỏ không đều. Nhìn hơi nước bốc lên, tôi biết đó là suối nước nóng. Con suối không biết bắt nguồn từ đâu mà tiếng nước chảy khá lớn, hình như gần đây có mạch nước ngầm hoạt động.

Bàn Tử nói hấn muốn đi rửa mặt một cái cho tỉnh người, suối nước nóng gần nhất chỉ cách hấn có một cánh tay. Kỳ thực chúng tôi lên đến đây cũng đã mệt mỏi rã rời, hơn nữa lần trước cũng từng nghỉ lại bên suối nước nóng, cho nên ai nấy đều muốn dừng chân nghỉ ngơi một lát. Nhưng Thuận Tử lại lắc đầu nói: “Không được!” rồi chỉ vào nham thạch bên cạnh suối nước nóng. Chúng tôi nhìn theo hướng tay hấn chỉ, mới đầu không phát hiện gì cả, nhưng nhìn kỹ lại thì phát rùng mình.

Chỉ thấy trên vách nham thạch kế bên suối nước nóng có rất nhiều những đường vân kỳ quái, ban đầu cứ ngỡ là vân núi lửa, nhưng nhìn kỹ lại thì lông tơ dựng đứng cả lên. Hóa ra đó không phải vân đá, mà là một con du diên to cỡ cánh tay đang bám bên trên. Con du diên này có màu sắc giống hệt đá lưu ly núi lửa xung quanh, không nhìn kỹ thì không tài nào nhận ra được. Chúng tôi nhìn quanh quất mới phát hiện trên mặt đá bò đầy thứ này, nhưng chúng không hề nhúc nhích, hình như đã chết cả.

Chúng tôi chết lặng cả đi, Bàn Tử khẽ hỏi: “Sao lại thế này? Sao chúng ta lại đi vào tổ sâu?”

Thuận Tử thì thảo đáp lại: “Sinh vật sống trên núi tuyết thông thường đều tập trung bên suối nước nóng, cho nên nhìn thấy suối nước nóng thì đừng vội nghĩ đến chuyện lợi xuống thư giãn, có suối nước nóng bên trong toàn là địa

nữa cơ. Nhưng nhiệt độ bây giờ vẫn còn rất lạnh, mấy thứ này đang ở trong trạng thái chết giả, nếu không có kích thích quá mạnh thì chúng không tỉnh lại đâu. Chúng ta phải đi mau, qua đoạn này là an toàn.”

Mọi người lập tức đẩy nhanh tốc độ. Bàn Tử nhón chân, vừa đi vừa hỏi: “Kích thích quá mạnh là cái gì?”

Lời nói còn chưa dứt, Thuận Tử đột nhiên khoát tay, bảo chúng tôi đừng ai nhúc nhích.

Chúng tôi không biết lại xảy ra chuyện gì, lập tức đứng bất động như tượng gỗ. Cả đám nhìn chăm chăm vào Thuận Tử, nhưng Thuận Tử lại nhìn xuống vực sâu đen ngòm bên dưới.

Im lặng một hồi, chúng tôi dần dần nghe thấy những âm thanh lao xao khiến người ta sợ hãi, tựa như có vô số bàn chân đang ma sát vào vách nham thạch, nhắm thẳng về phía chúng tôi.

“Tắt đèn pin.” Thuận Tử khế thì thào.

Chúng tôi lập tức làm theo, quay đầu nhìn lại. Bỏ mợ, gần như toàn bộ vách đá xung quanh, nhìn hút tầm mắt đều là những đốm sáng xanh lục âm u lớn có nhỏ có, chi chít như một biển sao. Trong bóng tối nơi này, giữa ngàn vạn đốm sáng huyền ảo như ma thuật, chúng tôi có cảm giác như mình đang đứng giữa vô vàn tinh tú trong vũ trụ, cảnh tượng hoành tráng không lời nào tả xiết.

Nhưng cúi đầu nhìn xuống mới thấy cảnh tượng xung quanh mình vẫn chưa là gì cả. Giữa màu đen hư ảo dưới đáy vực sâu thăm thẳm kia là một dải ngân hà xanh biếc uốn lượn, giống như những viên phi thủy lỏng lầy dính trên tấm màn sân khấu đen tuyền, xuyên qua màn đêm vô tận, trải dài từ nơi bắt đầu cho đến điểm cuối của bầu trời.

Tôi há hốc miệng, không tin nổi vào cảnh tượng trước mắt mình: Số lượng du diên dưới kia để phải đến hàng tỉ con.

Đúng vào lúc chúng tôi bị cảnh tượng tráng lệ này làm cho choáng váng, cứ ngỡ mình lạc vào cõi tiên thì bỗng dung giữa những đốm sáng kia lóe ra vài điểm sáng huỳnh quang màu đỏ cực lớn. Những điểm sáng đỏ kia vạn vạn di chuyển giữa biển sao, một loáng sau lại biến mất trong bóng đêm. Hiên nhiên trong đám du diên dưới kia, có một số con kích thước không hề nhỏ.

§29. Miệng núi lửa

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Trong bóng tối truyền đến tiếng của Thuận Tử: “Giống trùng này ở chỗ chúng tôi được tôn làm thần để cúng bái, bởi vì chúng có thể sống rất lâu. Hơn nữa khi một con du diên chết đi, xác của nó sẽ hấp dẫn vô số con khác tìm đến, vậy nên khi di chuyển chúng ta phải đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không được giẫm lên chúng.”

Nói rồi hắn bật đèn pin lên. Đèn vừa sáng, biển sao xanh biếc xung quanh lập tức biến mất, không gian lại trở về với một màu đen vô tận.

Màu sắc nguy trang của mấy con du diên này đúng là quá lợi hại, nếu chúng tôi không tắt đèn pin đi thì không tài nào phát hiện ra. Tôi bất giác rùng mình sợ hãi, nếu lúc này bò qua chỗ kia mình không may dẫm chết một con thì e là đã chết ở đây rồi, đây là còn chưa kể đến chuyện mắc ói.

Chúng tôi ổn định lại tinh thần, tiếp tục lần theo từng bậc thang đá, chậm chậm tiến lên. Cẩn thận bò qua khu vực suối nước nóng một đoạn, du diên giả làm vân đá đã giảm bớt, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Đúng như lời Thuận Tử nói, những hệ sinh thái ở vùng núi tuyết đều tụ tập xung quanh suối nước nóng.

Có điều cảnh tượng vừa rồi quả thực vô cùng tráng lệ, nếu có cơ hội, tôi rất muốn xem lại thêm vài lần. Thật khó mà tưởng tượng những con trùng xấu xấu bản bản thế kia lại có thể tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp đến vậy, thế giới này đúng là hết sức kì lạ.

Đã không còn du diên giả làm vân đá nữa, tốc độ của chúng tôi cũng được đẩy nhanh hơn. Nhưng màn đêm phía trên dường như là vô cùng vô tận, không biết đến đời nào chúng tôi mới tới cửa ra, thoát khỏi cái bài đạo tự nhiên này.

Bàn Tử vừa bò vừa hỏi: “Phải rồi, lão gia, tôi có chuyện này muốn hỏi ông. Lúc ở nhà ga kia ông có nói vài lời với chúng tôi, còn nói cái gì mà Cửu Long đài thi nữa là sao ta? Từ đó đến giờ tôi vẫn để ý nghe nhưng không thấy ông nhắc gì đến nữa?”

Trần Bì A Tứ dừng lại ngó hắn một cái, đoạn lại liếc sang Hoa hòa thượng ý bảo gã nói. Hoa hòa thượng liền giải thích: “Chúng tôi cũng không biết gì cả, tất cả tin tức chúng tôi có được đều lấy từ con cá đồng kia. Cửu Long đài thi có thể là một nghi thức mai táng đã thất truyền, theo văn tự kia ghi lại, có lẽ ý nó muốn nói quan tài của Vạn Nô hoàng để do chín con rồng khiêng.

Chín con rồng này ngày đêm canh gác thi thể của lão, dầu là ai cũng không thể tới gần. Nhưng ngôn ngữ của tộc Nữ Chân đã thất truyền, những chữ tôi dịch ra, cũng không rõ có mang ý nghĩa như thế hay không.”

Tiếp đó gã tưng nguyên văn cho chúng tôi nghe một lần. Tiếng của người Nữ Chân đúng là rất lạ, tôi căng tai lên nghe mà vẫn chẳng hiểu gì.

“Ê, nếu những chữ khắc trên con cá này là thật, chẳng phải chúng ta muốn mở quan tài của Vạn Nô hoàng đế thì trước hết sẽ phải học theo Na Tra đại chiến Tam thái tử Long vương?” Diệp Thành bắt đầu nói giỡn.

“Anh đừng có nói nhảm. Tôi thấy Cửu Long đài thi quan này, đại khái chỉ là một cỗ quan tài dưới đáy khắc hình chín con rồng thôi.” Bàn Tử tiếp. “Nếu là rồng thật thì chúng ta đã giàu to rồi. Cứ tóm đại một con mang về, thả vào trong cố cung, đảm bảo người ta sẽ đua nhau kéo đến coi, lúc ấy chỉ việc ngồi chơi thu vé vào cửa cũng được vài vạn.”

Tôi cũng góp lời: “Cậu đúng là không khá lên được, chưa gì đã nghĩ đến tiền. Nếu cậu bắt được rồng thật thì chính là Tôn đại thánh rồi, nhưng xưa nay tôi chưa thấy Tôn đại thánh nào có dáng người như cậu cả.”

Bàn Tử nghe thế thì giận dữ mắng: “Béo thì đã làm sao? Bàn gia ta lên trời xuống biển đều nhờ vào thân hình mập mạp thần thánh này đây. Lay một cái phong vân đổi sắc, lắc một hồi núi chuyển đất rung. Á!”

Bàn Tử còn chưa nói hết câu, chợt một trận gió lớn từ bên kia vách đá thổi tới. Gió mạnh suýt nữa đã xô hẳn ngã xuống, may mà tôi nhanh tay tóm được, đẩy hẳn áp sát vào vách đá. Quay đầu lại thì thấy hóa ra mình đã đi hết khe hở, bậc thang đá đã đến điểm tận cùng. Lại vòng trở về, bên ngoài dường như là một không gian rất rộng nhưng vẫn tối đen một màu, chẳng nhìn rõ được gì.

Tới rồi! Trong lòng tôi trào lên một cơn kích động.

Mọi người không ai nói gì, che đầu dựa sát người vào vách núi. Nơi ấy có một mỏm đá nhô ra, chúng tôi đều leo lên đó. Hoa hòa thượng đi trước đốt một cây pháo lạnh, soi bốn vùng quanh, nhưng ngoại trừ vách đá chúng tôi đang đứng thì không chiếu được thứ gì ở đằng trước nữa.

Tiếp đó gã ném cây pháo lạnh xuống dưới vách đá, cây pháo rơi thẳng xuống, loáng cái đã chỉ còn một đốm sáng le lói, càng rơi càng nhỏ dần nhỏ dần, đến khi tiếp đất đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chúng tôi không khỏi líu lười, phía trước rốt cuộc là nơi nào? Sao lại giống một cái lòng chảo cực lớn bị vách núi bốn phía bao quanh thế này?

“Pháo sáng” Trần Bì A Tứ nói ngắn gọn.

“Đùng!” một tiếng, lập tức pháo sáng kéo thành một đường cong dài

xuyên qua bóng tối trước mặt, tựa như một vệt sao băng. Bay được khoảng 160, 170 mét nó mới bắt đầu rơi xuống, sau đó một quả cầu trắng lóa mắt chọt bùng lên, ánh sáng tức thì soi tỏ cả không gian tối đen trước mặt.

Tôi đang định giơ ống nhòm lên xem nhưng mới đưa tay lên nửa chừng đã ngây người. Trong khoảnh khắc ấy mọi thanh âm dường như câm lặng, thời gian dường như cũng ngưng đọng lại.

Dưới luồng ánh sáng trắng từ trên cao rọi xuống, một miệng núi lửa vĩ đại đường kính ít nhất 3 km hiện ra trước mắt chúng tôi. Những khối đá basalt xám cỡ bự hình thành nên một bồn địa thật lớn, giống như một cái bát bằng đá khổng lồ, so ra đoàn chúng tôi chỉ như những con kiến nhỏ bé đậu trên miệng bát, lạc lõng vô cùng.

“Không thể tưởng được cái khe kia lại dẫn vào trong lòng núi lửa.” Tiếng người nào đó vang lên bên tai, nhưng tôi đã không thể nhận ra người này là ai nữa, trong đầu chỉ còn lại cảnh tượng hùng vĩ trước mắt.

Nếu như Cửu đầu xà bách hay cây Thanh đồng chỉ cho tôi cảm giác giống như kì tích thì cái miệng núi lửa hình lòng chảo ẩn trong lòng đất kia quả thực chính là thần tích.

Bên trong bồn địa được bao phủ bởi vô vàn cây cối đã chết, hiển nhiên miệng núi lửa này đã từng lộ ra ngoài không khí. Nơi này ban đầu vốn là một “rừng rậm trong lòng đất”, về sau có thể là do núi lửa phun trào hoặc núi lửa đột nhiên hoạt động nên cây cối nơi này đều lưu hóa mà chết cả, đến giờ chỉ còn lại dấu vết của khu rừng vẫn đứng sừng sững giữa bồn địa này.

“Nhìn chỗ đó kia!” Lại tiếp tục có người kêu lên mà tôi vẫn không nhận ra là ai. Tiếp đó là hai phát đạn tín hiệu bắn ra, bay về phía miệng núi lửa.

Dưới cường độ ánh sáng đã được gia tăng thêm, chúng tôi thấy một quần thể kiến trúc rộng lớn nằm sâu trong trung tâm rừng cây ngậm giữa bồn địa núi lửa. Quần thể kiến trúc này khuất sau một bức tường đá màu đen cực lớn, không sao nhìn rõ được toàn cảnh.

Chẳng lẽ kia chính là đích đến chuyến đi này của chúng tôi, lăng tẩm muôn đời của Vạn Nô hoàng đế? Địa cung của Vân Đỉnh thiên cung lại nằm trong miệng núi lửa sao?

Quần thể kiến trúc này có quy mô cực kì lớn, vượt xa tưởng tượng của tôi. Nếu bên dưới những kiến trúc này thực sự là địa cung thì có lẽ quy mô của nó có thể so sánh với lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Dựa theo cảnh tượng vẽ trong bức tranh dưới hải mộ, Vân Đỉnh thiên cung thực sự lẽ ra phải ở trên đầu chúng tôi. Về sau qua trận tuyết lở đó, linh cung phía trên nhiều khả năng đã bị đè sụp hoàn toàn, không biết trên đỉnh đầu chúng tôi rốt cuộc có bao nhiêu tầng tuyết đọng mới có thể lấp kín địa

cung này?

Đạn tín hiệu bắn ra lại một lần nữa vụt tắt trong bóng tối, bóng đêm lại bao trùm lên tất cả, chỉ còn mấy ngọn đèn pin sắp hết điện trên tay chúng tôi là phát ra ánh sáng.

Ngoại trừ Thuận Tử, trên mặt những người còn lại đều mang một vẻ hưng phấn cuồng loạn. Trộm mộ thể hiện một loại dục vọng nguyên thủy bậc nhất của con người, đó là liều cả mạng sống mong phát tài. Loại kích thích này, e là ai cũng không thể cưỡng lại được.

Ước chừng phải mất mười phút, chúng tôi mới trở về trạng thái bình thường, ngay lập tức chuẩn bị leo xuống. Trần Bì A Tứ nói với Hoa hòa thượng: “Vứt lại những thứ vô dụng, chuẩn bị dây thừng, chúng ta trang bị gọn nhẹ xuất trận.”

Hoa hòa thượng lập tức bắt tay vào làm. Chúng tôi chỉnh đốn lại trang bị, vứt lại hết những thứ vướng víu thiết trên mỏm đá này cho đỡ nặng kéo mang theo lại sinh ra nguy hiểm không cần thiết.

Tiếp theo chúng tôi đều đeo mặt nạ phòng độc, sau đó xếp thành đội hình leo úi chuẩn, dùng dây thừng tử tử leo xuống theo vách núi.

Bên dưới là hàng loạt cây cối đã chết, không khí tràn ngập thứ mùi kì quái, dù đã đeo mặt nạ phòng độc vẫn không sao ngăn được hết. Mọi người leo xuống đến nơi thì chợt nghe Phan Tử nói: “Nơi này là cái hố tử vong, chúng ta phải nhanh chân lên, chần chừ lâu có thể thiếu dưỡng khí mà chết. Hồi tôi còn trong quân ngũ từng nghe nói những nơi thế này chim bay qua cũng không thoát.”

Đó là do núi lửa hoạt động sinh ra chất khí chứa lưu huỳnh, độc tính cực mạnh, khó mà tưởng tượng nổi.

Hoa hòa thượng lại châm một cây pháo lạnh có cường độ ánh sáng lớn, chiếu sáng cảnh vật bốn phía. Chúng tôi nhìn quanh một vòng, thấy dưới chân là con đường lát đá phiến rộng cỡ hai xe đi vừa, gần như hướng thẳng về phía trước. Đây là thần đạo dẫn thẳng tới cửa chính của lăng mộ, từ chỗ này có thể thấy loáng thoáng một cái bóng màu đen thật lớn nơi cuối con đường.

Hoa hòa thượng hỏi Trần Bì A Tứ: “Chúng ta đi thế nào bây giờ?”

“Cứ theo thần đạo, tiến thẳng tới hoàng lăng rồi tính sau.” Trần Bì A Tứ trả lời.

Chúng tôi đều không có kinh nghiệm đối phó với hoàng lăng, lúc này cũng không có cách nào khác, vì thế không nói lời thừa, nhất nhất theo sau, chậm chạp tiến thẳng vào.

Leo qua rất nhiều cây chết nằm vắt ngang thân đạo, chúng tôi nhanh chóng đến trước một cánh cửa đá. Tầng đá này rất cao, trông khá giống với miếu thờ trong mấy ngôi làng cổ. Đây là cánh cửa đá đầu tiên của hoàng lăng, gọi là Thiên môn. Qua cánh cửa này rồi, hai bên thân đạo sẽ xuất hiện rất nhiều tầng đá điêu khắc.

Khi đi qua cửa đá, Trần Bì A Tứ nói: “Lúc ra nhớ phải đi giật lùi, chớ có đi nhăm vào Đoạn đầu môn (cửa đoạt mạng).”

Trong bút kí của ông nội tôi cũng lưu ý đến điều này: Cánh cửa đá đầu tiên này có nguồn gốc rất quý dị. Mặt trước cánh cửa này chính là nơi tàn sát đội ngũ khiêng quan tài và hộ tống linh cữu, sau khi hoàn thành lễ nhập liệm, những người này đi ra cửa sẽ phải chịu một nhát đao đoạt mạng, thế nên cánh cửa này cũng giống như Âm dương môn. Kẻ trộm mộ nếu vào theo thân đạo hoặc là tiến vào địa cung theo cánh cửa lớn đầu tiên thì đến khi trở ra nhất định phải đi giật lùi, bằng không sẽ rất phiền toái.

Đương nhiên cũng không nhiều thổ phu tử có cơ hội theo thân đạo tiến vào hoàng lăng, chúng tôi có thể coi là một trong số rất ít những kẻ may mắn đó. Xưa nay những kẻ có thể đào được hoàng lăng không phải quân phiệt thì cũng là kiêu hùng, bọn họ đương nhiên không sợ cái gọi là Đoạn đầu môn rồi.

Qua được Thiên môn, hai bên thân đạo cứ cách năm mét lại đặt một tượng người hoặc ngựa bằng đá trắng. Chúng tôi không phải dân khảo cổ, vả lại mấy thứ này cũng không mang theo được nên cứ một mạch tiến thẳng phía trước, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Đang đi, bỗng Bàn Tử đi trước tôi dừng lại. Tôi bám theo ngay sau lưng hắn, bị đụng một cái tóa lửa, ngã lăn ra đất.

Lần này thật sự bất ngờ, Bàn Tử bị tôi đụng phải cũng suýt nữa ngã bở nhào. Tôi vội hỏi hắn làm sao thế?

Bàn Tử quay đầu nhìn lại, mặt tái đi, thì thào: “Hình như bên đường có người đang đứng.”

Mấy người phía trước phát hiện chúng tôi dừng lại thì cũng vòng trở về, Phan Tử hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bàn Tử kể lại thứ hắn vừa nhìn thấy, mấy người kia đều có vẻ ngờ vực, Phan Tử nói: “Là tảng đá hình người thôi, chắc cậu nhìn lầm rồi.”

Bàn Tử lắc đầu: “Nhoáng cái đã biến mất rồi, tôi còn chưa kịp phản ứng. Anh xem cả người tôi mướt mồ hôi lạnh, hẳn là không nhìn lầm.”

“Có nhìn rõ không đấy?”

“Hình như là một phụ nữ, tôi cũng không dám chắc.” Bàn Tử nói: “Nó

chạy nhanh quá, tôi không nhìn rõ.”

Chúng tôi cầm đèn pin chiếu vào mấy tảng đá hình người phía sau. Cứ cách năm mét lại có một tảng, vừa nãy loáng cái đã đi qua sáu bảy tảng, trong phạm vi đèn pin có thể chiếu đến không phát hiện người phụ nữ mà Bàn Tử nói, có lẽ là ở xa hơn.

Hoa Hòa Thượng hỏi: “Lão gia, mình có quay lại xem sao không? Nói không chừng chính là cô ả trong nhóm người kia?”

Người Hoa hòa thượng nói đến chính là A Ninh, tôi thầm nhủ làm sao có thể. Bọn họ đi từ cửa chính Vân Đỉnh thiên cung, cho dù có vượt qua các tuyến biên phòng thành công thì bây giờ cũng đang mài miết đào đạo động trên đỉnh đầu, tuyệt không thể nhanh bằng chúng tôi được.

Bàn Tử cũng nói: “Chắc chắn không phải, nếu là ả đàn bà kia thì chắc chắn ông liếc mắt một cái là nhận ra.”

Trần Bì A Tứ do dự một hồi rồi quay sang Hoa hòa thượng: “Ngươi hãy đi trước cùng mấy người khác.” sau đó quay sang vỗ vai Thuận Tử: “Ngươi theo ta đi kiểm tra xem sao.”

§30. Môn điện

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử nghe vậy thì ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không chỉ có hắn, những người khác cũng ngây ra mắt một lúc, không biết Trần Bì A Tứ tính sao.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi thậm chí còn nghĩ Trần Bì A Tứ muốn chia rẽ chúng tôi rồi giết Thuận Tử diệt khẩu, nhưng ngẫm lại thì thấy không đúng. Thứ nhất lão đã hơn chín mươi, muốn giết một quân nhân xuất ngũ tuổi tráng niên, cho dù đánh lén cũng chưa chắc thuận lợi. Thứ nữa, trên đường về chúng tôi vẫn phải dựa vào Thuận Tử, cho nên lão sẽ không vội mượn cơ hội này giết hắn diệt khẩu.

Tôi không hiểu hành động này của Trần Bì A Tứ cho lắm, vì thế vỗ Thuận Tử một cái ý bảo hắn đề phòng. Không biết Thuận Tử có nhận ra hay không, cũng liếc tôi một cái rồi đi theo Trần Bì A Tứ.

Chúng tôi lập tức quay đầu, men theo thần đạo tiếp tục tiến về phía trước. May mà trang bị trên người đã bỏ lại khá nhiều, bằng không vận động với cường độ này, chỉ e không ai có thể trụ nổi.

Thần đạo này dẫn tới tất cả sáu cánh cửa đá, đây chính là lục đạo luân hồi trong Phật giáo của người Hán. Nhưng người Nữ Chân lại thờ phụng Tát Mãn, có thể thấy khắp nơi đều lưu lại dấu vết chứng tỏ công trình này là do người Hán thiết kế.

Tôi chạy như bay, đã bắt đầu có cảm giác chóng mặt, những chỗ da trần bắt đầu ngứa ngáy, có thể thấy không khí xung quanh thực sự có vấn đề.

Bất tri bất giác, quang sáng của đèn pin đã chiếu tới những mái hiên mục nát và tường đổ màu đen. Chúng tôi nhanh chóng đi tới tế đàn ở cuối thần đạo; vượt qua tế đàn, đi hết sáu mươi bậc thang đổ nát là đến cửa chính hoàng lăng.

Trong quan niệm về mộ táng truyền thống, lăng và mộ thường được gộp làm một, thật ra lăng và mộ là hai loại hoàn toàn khác nhau. Lăng chính là công trình trên mặt đất dùng làm nơi thờ cúng và tiến hành nghi thức nhập liệm, còn mộ mới chính là địa cung dưới lòng đất.

Lăng và mộ cũng không nhất định phải ở cùng một chỗ, có rất nhiều lăng và mộ cách nhau cả vạn dặm. Ví dụ như lăng của Thành Cát Tư Hãn được đặt ở chính giữa thảo nguyên Ordos của Mông Cổ, nhưng quan tài trong lăng chỉ có cọng lông lạc đà chứa linh hồn của Thành Cát Tư Hãn, còn thi thể và

đồ bồi táng của ông được giấu nơi nào trong thảo nguyên thì không ai biết được.

Vân Đình thiên cung này cũng dùng kết cấu ba tầng. Cung điện chúng tôi nhìn thấy trong bức tranh dưới hải mộ lần trước chỉ là linh cung mang tính tượng trưng, cùng với hoàng lăng ngậm và vương mộ sâu trong lòng đất, tạo thành ba nghìn thế giới, tượng trưng cho thân phận biến hóa thần nhân quý của Vạn Nô vương.

Phong cách kiến trúc của hoàng lăng rất giống cung điện thời Minh, lúc ở trên vách đá nhìn xuống đã thấy quy mô thật hùng vĩ, hoàng khí bức người. Do công trình sử dụng rất nhiều loại vật liệu đá màu đen này cho nên không những đồ sộ mà còn có vẻ thần bí quý dị. Nhưng khi tiến vào lăng cung thì cảm giác này biến mất, trước mắt đâu đâu cũng là cảnh tượng tàn phá tiêu điều, nếu không nhờ một số lâu điện lớn bằng miếu thờ còn đứng vững ở đó thì nhất định chúng tôi sẽ cảm thấy thất vọng.

Không khí trong này không lưu thông, cũng không có gió lớn hay ánh sáng mặt trời, kiến trúc trong này đáng ra phải được bảo tồn rất tốt mới đúng, làm sao lại tàn tạ thành cái dạng này?

Chúng tôi bước lên bậc thềm rộng thênh thang đủ cho mười cỗ xe ngựa phi vào cùng lúc, tiến vào cửa chính của hoàng lăng. Cánh cửa cực lớn dẫn vào lăng đã sớm sụp xuống, ván cửa đóng đầy đỉnh nằm ngang trên nền đất, chúng tôi bước qua cánh cửa mà cảm giác như nơi này chưa từng có người đặt chân đến.

Đi qua cửa chính là đến môn điện lăng cung. Trong thiên “hoàng lăng” của cuốn Táng thư thời cổ đại, hoàng lăng có bốn đạo long lâu vây quanh bảo điện, xe tiên chín đôi dẫn đến hoàng tuyền, đây chính là điện thờ thứ nhất bên trong bốn đạo long lâu. Lúc này tôi đã cảm thấy miệng mũi bỏng rất khó chịu, bèn giục mấy người kia đi nhanh lên.

Môn điện rộng chừng hai sân bóng rổ, hai bên là xe ngựa bằng đồng nghênh giá. Ở bức tường phía sau, hai bên đặt hai pho tượng màu đen đã bám bụi. Mặt mũi pho tượng rất dữ tợn, mặt lạnh lùng mắt trợn ngược, có lẽ là đồ đảng Tát Mãn. Cây xà chống phía trên đã sụp xuống, mái ngói rơi vỡ la liệt, cũng may nơi này không có mưa, bằng không đã sớm ngập rồi.

Chúng tôi không gặp thứ gì đặc biệt thu hút, đang định băng qua môn điện hướng vào trung tâm hoàng lăng. Mới đi được vài bước, không biết dẫm phải thứ gì mà Bàn Tử đột nhiên trượt chân, kêu “ôi” một tiếng rồi ngã chổng vó. Sàn môn điện toàn là ngói vỡ, hấn ngã cú này đúng là đập mông luôn rồi

Tôi lập tức cảm thấy kì quái, mặt sàn thế này nếu vấp ngã còn hiểu được,

làm sao có thể trượt ngã? Bản thân Bàn Tử cũng thấy lạ, vừa ôm mông, vừa quay về xem chỗ mình vừa giẫm chân lên.

Chỗ kia chỉ còn lại một vết trượt dài, thứ hấn giẫm phải đã mất tăm. Hấn lần theo dấu vết, lật mấy miếng ngói lên vẫn không thấy gì.

“Không lẽ cậu bị quỷ ngáng chân?” Phan Tử hỏi. Bàn Tử lắc lắc đầu, bỗng ngộ ra điều gì, bèn ngoắc tay ra hiệu cho chúng tôi dừng lại, còn mình thì ngồi xồm xuống, lật ngược một bên giày. Chúng tôi xúm đến xem, thì ra giữa đám đing dưới đáy chiếc giày leo núi còn mắc kẹt một vỏ đạn.

Mọi người đều biến sắc. Phan Tử cầm lấy vỏ đạn, đưa lên ngửi nhưng nhận ra mình đang đeo mặt nạ phòng độc bèn dùng tay miết miết, nói: “Vẫn còn ẩm. Con mẹ nó, mới từ nòng súng bắn ra chưa lâu.”

“Có người đã tới đây trước chúng ta sao?” Tôi sửng sốt, chẳng lẽ đám người A Ninh lại thần thông quảng đại đến thế? Còn nhanh chân hơn cả chúng tôi?

Nhưng vì sao lại nổ súng trong này?

“Châm lửa lên, nhìn xung quanh xem còn có gì nữa?” Phan Tử nói.

Hoa hòa thượng lập tức đốt một cây pháo lạnh, ánh sáng được tăng cường. Chúng tôi xem xét chung quanh, bên trong môn điện là một đồng hỗn loạn. Chúng tôi tản nhau ra, rất nhanh đã phát hiện một một chuỗi những lỗ đạn nối nhau chạy từ trên xuống dưới trên một cây cột trụ.

“Xem ra có thứ gì đó bò xuống theo cây cột này, sau đó bọn họ bắn đuổi theo nó từ trên xuống dưới.”

Phan Tử bước tới, nhìn những lỗ đạn, sờ sờ một chút rồi lắc đầu nói: “Không phải, mà ngược lại mới đúng. Xem độ chệch của những lỗ đạn này đi, nòng súng phải hướng lên trên theo cây cột.”

Bàn Tử chiếu đèn pin dọc theo mấy lỗ đạn, dần dần hướng lên trên, cuối cùng đã thấy một cái bóng màu đen treo lủng lẳng trên thanh xà ngang tít trên cao.

Xem tư thế của cái bóng kia thì hẳn là một người đã chết, có lẽ là một người trong đội của A Ninh bởi tôi nhìn thấy một khẩu súng trường K56 treo trên bả vai hấn, cả người mềm oặt rũ xuống dưới.

Ai nấy đều hoảng hồn, không hiểu người này vì sao lại chết trên xà ngang. Chúng tôi chiếu đèn pin lên, thấy rõ mặt mũi người nọ. Người chết là đàn ông, trên mặt đeo mặt nạ phòng độc cỡ nhỏ (loại này rất hiện đại, vừa nhẹ mà lại vừa hiệu quả hơn so với loại chúng tôi đang dùng. Tôi cũng chỉ nghe nói là có loại mặt nạ phòng độc như vậy, không ngờ hôm nay có dịp nhìn thấy), từ gương mặt mà phán đoán thì hẳn có vẻ là người Slave, không hiểu

vì sao lại chết. Đôi mắt hấn trợn trừng, vì đeo mặt nạ nên tôi không thể nhìn thấy nét mặt.

Thi thể bị một sợi dây gì đó treo lên xà nhà, do khoảng cách khá xa nên không thể nhìn rõ đó có phải dây thừng hay không.

Mấy người định trèo lên xem thể nào thì Phan Tử ngăn lại. Cái chết của người thật kì quái, chắc chắn là có vấn đề. Lúc này Bàn Tử bỗng đập đập tôi, chỉ lên một đoạn xà ngang khác: “Các vị, không phải chỉ có một người.”

Chúng tôi nhìn sang thì thấy trên mặt xà ngang còn có sáu, bảy khối thi thể nữa treo lơ lửng trên xà ngang, giống như quỷ thất cổ vậy.

Những người này đều mặc trang phục leo núi giống nhau, trên người đều đeo súng trường K56 sản xuất trong nước. Trong lòng tôi không khỏi trào lên cảm giác quái lạ: súng trường K56 có lực sát thương rất mạnh, có thứ này trong tay, bánh tồng cũng chịu không nổi mười phút. Vậy thứ gì đã giết chết bọn họ? Hơn nữa, cứ cho là chỗ này đã xảy ra một cuộc đọ súng thì tại sao mấy thi thể này lại đua nhau trèo lên xà ngang mà treo lủng lẳng như vậy?

Càng nghĩ càng thấy quái, nơi này đúng là không nên ở lâu. Tôi gọi mấy người kia, bảo nhanh chóng vượt qua môn điện, nơi này thực tà ma.

Nào ngờ vừa quay đầu đã không thấy Bàn Tử đâu, tôi rọi đèn pin một vòng xung quanh mới phát hiện Bàn Tử không biết từ lúc nào đã trèo lên pho tượng đặt bên cạnh để leo lên xà ngang.

“Anh làm cái quái gì vậy? Xuống mau!” Tôi vội gọi to. Trong tình thế này mà hấn vẫn còn tâm trí leo xà ngang, không biết đầu óc hấn phát triển có bình thường không nữa.

Bàn Tử không thèm đếm xỉa đến lời tôi, vẫn cứ mãi miết leo, chỉ vài bước đã lên đến xà ngang rồi quay đầu xuống nói: “Sợ cái gì? Bàn gia đây cũng không phải trẻ lên ba, nếu thấy có gì nguy hiểm tôi khắc biết đường leo xuống.” Nói rồi tiếp tục lần theo xà ngang leo đến bên khối thi thể gần hấn nhất.

Tôi bỗng chốc bừng tỉnh, hiểu ra Bàn Tử hấn là muốn lấy khẩu súng trường K56 kia. Trong tay hấn không có súng, trên đường đi đã không được thoải mái, giờ nhìn thấy khẩu súng ngon lành thế kia hỏi sao không phấn khởi cho được. Tôi cũng quen với cái thói vô tổ chức, vô kỉ luật của hấn, giờ có câu lên cũng không làm gì được.

Bàn Tử cẩn thận nhích từng bước, thân thể hấn rất nặng khiến tầng mái ngói trên trần môn điện chấn động theo từng bước chân, phát ra thứ âm thanh khiến người ta phải lo lắng, đồng thời kéo theo một đống gỗ vụn từ trên đầu rớt xuống như mưa. Chúng tôi theo phản xạ đều lui lại phía sau, sợ

cả Bàn Tử giảm sụp toàn bộ mái ngói trên đỉnh đầu.

Phan Tử tát tét một cái lên người, mắng: “Tổ sư, anh kiểm chế một chút cho tôi nhờ, đợi thêm lát nữa không chừng chúng tôi đều bị anh vạ lây.”

Bàn Tử làm một động tác ý là “Thật có lỗi”, rồi lại sai bước tiến lại gần khối thi thể. Việc đầu tiên hắn làm là lấy khẩu súng trường K56 trên cái xác, cầm vững rồi lập tức mở ra kiểm tra hộp đạn, sau đó từ trên cao ném xuống cho Phan Tử. Sau đó lại lấy hết đạn trên người cái xác, đeo lên người mình, cuối cùng mới nhìn đến cái xác.

Tôi thấy Bàn Tử cẩn thận gỡ cái mặt nạ phòng độc ra khỏi cái xác. Bên dưới mặt nạ lộ ra khuôn mặt của một người nước ngoài ở độ tuổi trung niên, ngũ quan vạm vỡ xanh lét, miệng há to lạ thường, dường như lúc chết còn đang kêu to. Hắn là cái chết đã đến trong nháy mắt, cho nên biểu cảm khi chết của hắn mới đọng lại rõ ràng đến thế.

Tôi thấy cái xác xanh lét mặt mày, vội vã kêu to: “Đừng chạm vào hắn, nhìn sắc mặt hắn chắc là chết vì trúng độc.”

Bàn Tử gật đầu, đeo bao tay vào, sau đó nhìn sợi “dây thừng” treo khối thi thể. Những người này chắc chắn không tự treo mình lơ lửng trên này, những sợi dây thừng kia là sao? Chúng tôi đều háo hức muốn biết.

Nhưng Bàn Tử vừa nhìn thoáng qua, sắc mặt đã tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Tôi hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Bàn Tử nói: “Đây,... cái đệt... hình như là tóc...”

“Tóc á?” Tôi nghi hoặc hỏi lại.

Bàn Tử gật đầu, nói tiếp: “Lại còn dài ngoằng nữa, chẳng lẽ mấy người này đều là đàn bà?” Bàn Tử nâng thi thể lên một chút. “Không phải... Thứ này chui ra từ trong cổ hắn, không phải là tóc. Mẹ kiếp, chẳng lẽ là lông nách? Gã tây này cũng thật lợi hại, lông nách mà dài cỡ này.”

Nói rồi hắn rút con dao găm, định cắt ‘tóc’ của người chết kia, thả cái xác xuống cho tôi xem. Nhưng hắn đã cắt đến hai nhát mà ‘tóc’ kia vẫn chưa thềm đứt, có vẻ rất chắc chắn. Bàn Tử lại lôi bật lửa ra, định đốt ‘tóc’.

Tôi nghĩ bụng cái thi thể này có quái gì mà xem, liền gọi với lên: “Thôi lạy bố, con không có hứng ngắm thi thể. Bố mau mau xuống đây cho con nhờ, đừng táy máy nữa, nhỡ ra có độc lại phiền.”

Bàn Tử nghĩ cũng chột dạ, cất cái bật lửa rồi trả lời: “Đợi chút nữa, tôi xuống ngay đây, xuống ngay đây.” Nói rồi lại bò về phía một khối thi thể khác, xem ra hắn không định buông tha khẩu súng nào.

Tôi thấy mấy khối thi thể này cũng không có gì nguy hiểm nên không cản hắn nữa. Hắn vẫn làm như cũ, tới gần thi thể đầu tiên là lấy súng rồi ném

xuống cho tôi, sau đó lấy hết băng đạn trên người nó. Đúng lúc đó, tôi tình cờ liếc qua cánh tay của thi thể kia, bỗng giật nảy cả mình.

Đầu óc căng ra, tôi bất chợt cảm thấy có gì không phải. Bàn Tử đang định gỡ mặt nạ phòng độc xuống, tôi vội kêu to: “Từ từ đã, người này hình như còn sống! Đừng gỡ mặt nạ ra!”

Bàn Tử “Hả?” một tiếng. “Thật à?” Nói rồi đưa tay thăm dò mạch đập của thi thể. Sắc mặt hắn biến đổi, luống cuống lôi bật lửa đốt một đoạn ‘tóc’ phía trên, thi thể lập tức rơi từ xà ngang xuống đất. Tôi và Hoa hòa thượng tiếp được, đặt hắn nằm trên mặt đất. Hoa hòa thượng đeo bao tay, lật cổ hắn ra xem, chỉ thấy thứ ‘tóc’ treo thi thể đúng là mọc ra từ lưng người này.

Hoa hòa thượng lật mí mắt hắn, lắc đầu: “Chưa chết, nhưng cũng hấp hối rồi. Đồng tử đã bắt đầu giãn nở.”

Tôi thấy hắn có vẻ là người Trung Quốc, quen miệng hỏi: “Có còn cứu được không?”

Hoa hòa thượng lắc đầu: “Chúng ta không việc gì phải cứu hắn, thứ nhất có cố lắm cũng chỉ giúp hắn cầm cự thêm ít phút, đến khi chết đi lại càng đau đớn, thứ hai mang hắn theo phiền phức lắm.”

Tôi nói: “Hắn còn chưa chết mà, để hắn lại chỗ này thì không hay lắm?”

Hoa hòa thượng cười, lại lắc đầu, có lẽ là thấy tôi thật nực cười. Gã rút mã tấu trên lưng ra, kéo cổ người nọ lên. Tôi cảm thấy tình hình không ổn, vội níu chặt tay gã, nói: “Anh định làm gì?”

“Hắn đã trúng độc, lúc chết hắn sẽ rất đau đớn, tôi định chích tí máu cho hắn ra đi thanh thản.”

Tôi nghe vậy thì choáng váng, đây là thứ logic quái quỷ gì vậy? Vừa định lắc đầu nói không được thì ‘thi thể’ kia đột nhiên co giật, cánh tay ‘thi thể’ chộp mạnh vào tay Hoa Hòa Thượng, hai mắt mở bừng, người vẫn chưa hết run rẩy.

Hoa hòa thượng hoảng hồn, vội gạt tay hắn ra, lùi lại vài bước.

Người nọ nhìn tôi, lại nhìn sang Hoa Hòa Thượng, rõ ràng ý thức đã dần khôi phục. Đột nhiên hắn gắng sức đứng dậy, kêu lên một tiếng thống khổ. Tôi không nghe rõ hắn đang kêu gì, vội đè hắn xuống, nhưng người này cực khỏe, tôi và Hoa hòa thượng đều bị hắn gạt văng đi. Người nọ nằm vật ra trên mặt đất, không ngừng lăn lộn, kêu gào đến tê tâm liệt phế. Miệng càng lúc càng há to, to tới mức người bình thường tuyệt đối không thể làm được. Hơn nữa cổ cũng phình lên, dường như sắp nổ tung đến nơi, một thứ chất lỏng tanh hôi phun ra từ miệng.

Phan Tử không đành lòng đứng nhìn, bèn mở chốt an toàn, “đoàng” một

tiếng, tiễn người nọ xuống suối vàng.

Tiếng súng nổ nằm ngoài dự đoán của tôi, lỗ tai tôi tức khắc tê rần, chỉ thấy Phan Tử nâng súng bắn thẳng vào tim hấn. Máu từ thi thể tuôn ra như suối, thi thể vụn vẹo hai cái rồi ngừng lại, bất động.

“Vừa rồi hấn kêu gì thế?” Hoa hòa thượng đàm đĩa mò hôi, hỏi: “Có ai hiểu gì không?”

“Có vẻ là tiếng người Hẹ. Hấn nói hơi khó nghe nên tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như là kêu “trên lưng, trên lưng” thì phải.” Diệp Thành nói.

(Người Hẹ: là những người Hán sống ở lưu vực sông Hoàng Hà từ thế kỉ thứ IV, hiện nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng Tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài Loan...)

“Trên lưng? Chẳng lẽ trên lưng hấn có thứ gì kì quặc?” Hoa hòa thượng lật ngược thi thể, định xé quần áo ra xem trên lưng rốt cuộc có thứ gì.

Tôi thấy đầu đầu cũng là máu, bắt đầu có cảm giác choáng váng, bèn quay mặt đi không nhìn, kêu Bàn Tử mau mau leo xuống.

Bàn Tử vẫn còn ngồi trên xà nhà nhìn xuống chúng tôi, lúc này đang châm thuốc hút. Thấy tôi gọi hấn bèn nói: “Đừng thúc giục, mẹ kiếp, cậu giống hệt bà già nhà tôi. Tôi thề có Mao chủ tịch chứng giám, hút hết điều thuốc này tôi sẽ xuống.”

Tôi thâm nghĩ anh đeo mặt nạ phòng độc thì hút thuốc thế quái nào được. Vừa liếc nhìn hấn, tôi lập tức đờ người, da đầu co giật, hét to một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Chỉ thấy phía sau bả vai Bàn Tử nổi lên một khuôn mặt trắng xa lạ, con mắt trợn trừng ngó xuống. Nhìn kĩ thì là một kẻ quái đản nào đó đang bám trên lưng Bàn Tử, mà Bàn Tử hình như không hề nhận ra.

Vài người bị tiếng kêu của tôi gây chú ý, cũng ngẩng đầu lên nhìn. Diệp Thành cũng hét lên một tiếng, không hện mà cùng lùi lại thật nhanh. Phan Tử phản xạ cực nhanh, “rắc” một tiếng đã lên đạn, nâng súng lên nhưng lại không nổ súng.

(Kẻ cũng lạ, không hiểu vì sao tôi chưa từng nghe nói có người dùng súng bắn bánh tồng trong mộ. Không biết đây là quy tắc của các cụ ngày xưa, hay là nếu làm như vậy sẽ dẫn tới hậu quả nào đó mà chúng tôi không lường trước được. Sau này tôi có hỏi lại Hoa hòa thượng, gã nói nguyên nhân bên ngoài là rất nhiều thi thể có chất độc, nếu gặp phải bánh tồng mốc, nổ một phát súng dịch từ thi thể sẽ bắn tung tóe ra ngoài; hơn nữa tiếng súng có thể trêu chọc đến những thứ phiền toái khác trong cỗ mộ. Nhưng về thực tế tại sao lại như vậy, hấn cũng không rõ lắm.)

Bàn Tử đang suy nghĩ làm thế nào để nhét thuốc lá vào trong mắt nạ phòng độc, thoáng cái bị phản ứng của chúng tôi dọa cho hết hồn, không hiểu có chuyện gì. Thế nhưng khi nhìn hướng nòng súng của Phan Tử chĩa tới là ngay cạnh đầu mình, biết đích ngắm không phải là mình, hấn lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra, liền quay đầu nhìn ra phía sau bả vai mình.

Vừa quay lại, mặt hấn đã đối diện với cái mặt kia. Bàn Tử suýt nữa ngất xỉu, điều thuốc trên tay rớt xuống đất, toàn thân cứng đờ ra.

Kẻ đang bám trên lưng Bàn Tử kia quý khí dày đặc, trước đó vẫn nấp sau bả vai hấn, thấy hấn quay đầu lại vẫn không có phản ứng gì. Hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau đăm đuôi.

Kẻ này từ chỗ nào chui ra? Đầu tôi muốn nổ tung, vừa rồi khi bước vào đây chúng tôi đều lấy đèn pin soi qua một lần, tuy cũng không xem xét quá cẩn thận nhưng một người lớn bằng chừng ấy, chắc chắn không thể nấp được. Nói cách khác là lúc chúng tôi bước vào, cái ‘người’ này không có trong đây, sao bây giờ hấn có thể đột ngột xuất hiện trên lưng Bàn Tử được?

Chẳng lẽ là người trong đoàn A Ninh gặp nạn trong này? Hay là...con mẹ nó, chính là oan hồn của những kẻ chết trong hoàng lãng này?

Tôi đã gặp nhiều chuyện cô quái, nhưng đứng trong hoàng lãng âm u dưới lòng đất này, tóc tai tôi cũng dựng đứng lên cả, tự nhiên có cảm giác trên vai mình cũng có thứ gì đó bám vào, da gà da vịt nổi đầy người.

Bàn Tử tái mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tuy nhiên hấn cũng không phải loại tầm thường, lúc này đã có phản ứng lại. Người vẫn không nhúc nhích nhưng tôi thấy tay hấn đang chậm chậm tạo dáng một khẩu súng lục, ý muốn ra hiệu cho Phan Tử nổ súng.

Phan Tử khoát tay ý bảo Bàn Tử nghiêng đầu qua một bên, còn mình thì đưa súng lên ngắm bắn. Đúng lúc này, Hoa hòa thượng lại giơ hai tay lên, nhỏ giọng nói: “Từ từ, nhìn kĩ lại đã, có khi là người sống.”

“Cái thứ kia cũng được coi là người sống?” Phan Tử lại thì thào nói.

Hoa hòa thượng xua tay, bảo anh yên lặng, rồi tự tay rút đèn pin soi ra phía sau bả vai Bàn Tử. Đèn pin chiếu tới, người nọ bị ánh sáng chiếu vào, lập tức quay đầu về phía chúng tôi.

Tôi thấy một gương mặt không biết phải tả thế nào: Cả khuôn mặt lõm xuống, nơi lẽ ra là mũi thì chỉ có một cái hốc lớn. Hố mắt sâu dị thường, hai con mắt giống như hai cái đèn pha phản chiếu lại ánh đèn pin, nhìn đến cái miệng nữa...nhìn qua thì thấy có vẻ giống một con cú mèo.

Phan Tử lưỡng lự, hạ súng xuống nhìn về phía chúng tôi: “Con mẹ nó, thì ra là con cú?”

Bụng tôi thâm nhủ làm sao có thể chứ. Chất lượng không khí nơi này quá tệ, căn bản không thể có sinh vật sống, cú cũng không sống nổi. Hơn nữa nếu đây là con cú thì cũng quá lớn rồi.

Thực ra chỉ nhìn mỗi khuôn mặt này thì đúng là rất giống con cú. Khi bay lượn cú không phát ra âm thanh, chẳng lẽ chuyện là thế này, nó lẳng lẳng bay xuống từ trên mái ngói rồi đậu lên người Bàn Tử? Nhưng sao Bàn Tử lại không hề có cảm giác?

Trên mặt Bàn Tử mồ hôi đã tuôn như suối. Một tay vừa làm dấu bảo Phan Tử nổ súng, một tay đã bắt đầu rờ đến thắt lưng, định rút con dao găm ra. Có lẽ thấy chúng tôi không có phản ứng gì, hẳn không nhìn được mà định ra tay trước. Tôi vội vàng khoát tay ra hiệu cho Bàn Tử đừng nhúc nhích, chưa hiểu rõ mọi chuyện thì tuyệt đối chớ có dùng bạo lực.

Bàn Tử nhe răng nhìn tôi, tỏ vẻ chống đối.

Không ngờ hẳn vừa nhe răng, thứ trên lưng dường như đã bị kích thích. Trong nháy mắt cái mặt lõm kia bắt đầu vặn vẹo, ngửa đầu ra sau, miệng đột ngột mở lớn. Chết tiệt! Hai cái răng nanh chìa ra phải dài đến hai tấc, con kia chắc chắn không phải chim rồi. Hơn nữa cái miệng cứ mở mỗi lúc một lớn, nhanh chóng mở to tới mức con người không thể làm được.

Tôi thấy tình hình không ổn, Bàn Tử gặp nguy hiểm rồi! Phan Tử đề nghị nổ súng lên bả vai, ngắm bắn cái miệng kia, vừa định nổ súng thì ‘vút’ một tiếng, một cơn gió mạnh lướt qua mặt tôi, có thứ gì đó từ bên ngoài môn điện lướt vào, đập lên nòng súng của Phan Tử khiến nòng súng lệch đi, những viên đạn liên tiếp sượt qua tai Bàn Tử. Bàn Tử bị dọa cho hết hồn bèn chửi to: “Đệch, anh bắn đi đâu thế hả?”

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Trần Bì A Tứ và Thuận Tử vọt vào, Trần Bì A Tứ hét to với Phan Tử: “Buông súng!”

Phía trên, cái thứ quái dị nọ đang hướng về phía cổ Bàn Tử mà cắn một nhát. Bàn Tử đập mạnh đầu mình vào đầu con quái kia, đẩy nó ra, sau đó vặn người, huých mạnh cùi chỏ vào miệng thứ nọ, định hất văng nó ra. Nhưng cái thứ kia không biết làm thế nào mà cứ bám chặt lấy lưng hẳn, giãy kiêu gì cũng không ra. Bàn Tử hét to: “Con mẹ nó! Ai lên đây giúp tôi mau!”

Diệp Thành rút dao ra định trèo lên. Tôi vội hét to: “Không được! Xà nhà sập mất. Bàn Tử, anh nhảy xuống đây mau!”

Bàn Tử hình như không nghe thấy, cứ đứng trên đó kêu to: “Các người mất hết lương tâm rồi à, mau lên!”

Trần Bì A Tứ vung tay, một viên đạn sắt bắn vào chân Bàn Tử, Bàn Tử kêu ‘Á!’ một tiếng đau đớn, chân khụy xuống. Cái xà nhà cũng theo động tác này của hẳn mà kêu ‘răng rắc’ một tiếng, nghiêng hẳn xuống. Bàn Tử lập

tức mắt thẳng bằng, cả người té nhào xuống dưới.

Xà ngang cách mặt đất cũng khá cao, nếu nói ngã xuống không việc gì thì cũng không đúng. May mà bên dưới có treo một khối thi thể, lúc Bàn Tử ngã xuống đã có níu lấy nó, lơ lửng trên không một chút rồi mới nặng nề ngã xuống đồng ngói vụn trên mặt đất. Chúng tôi chạy nhanh lại xem xét, tới nơi thì ai nấy đều sùng sốt: cái thứ bám trên lưng Bàn Tử đã biến mất, không thấy đâu cả...

Tôi lập tức nhớ lại mấy vết đạn trên cây cột, chợt nhận ra có điều bất thường, bèn vung tay nói: “Thứ kia chưa rơi xuống, mau nhìn lên đỉnh đầu” Lời còn chưa dứt, trên đầu đã có một cái bóng xẹt qua nhanh như điện, vừa vặn thấy Thuận Tử ngã xuống lăn lộn, trên vai trái hẳn đã có ba vết máu.

Tôi lập tức nâng súng lên, nhưng khẩu K56 đúng là nặng hơn tôi tưởng, cầm không chắc tí nào, nâng hai lần mà họng súng vẫn không ngẩng lên được. Bàn Tử đứng lên, giật lấy khẩu súng trên tay tôi, lia một vòng lên đỉnh đầu theo cảm tính, khiến ngói lợp bên trên lộp bộp rơi xuống đất. Chúng tôi bật hết đèn pin lên chiếu sáng cho hẳn, nhưng chờ cho khói súng tan hết, nhìn lên đỉnh đầu vẫn không thấy gì cả, không biết cái thứ vừa rồi đã nấp vào đâu.

“Chết tiệt, cái thứ kia rốt cuộc là gì?” Bàn Tử vẫn chưa hết sợ hãi.

“Anh còn hỏi à? Bị nó bám vào người mà vẫn chẳng biết gì, anh làm ăn cái kiểu gì đấy?” Phan Tử mắng to.

Bàn Tử nổi cáu, vừa định mắng trả thì người bỗng nhiên khựng lại. Chúng tôi quay lại thì thấy cái khuôn mặt chết tiệt kia không biết từ lúc nào đã ló ra từ phía sau vai Phan Tử, len lén nhìn chúng tôi, mà Phan Tử cũng không hề hay biết.

Chúng tôi lập tức lùi ra xa Phan Tử. Phan Tử thấy chúng tôi bỗng dừng phản ứng như vậy thì mặt cũng tái xanh, kêu lớn: “Các người sao thế?” Không đợi hẳn quay đầu lại, cái thứ chết tiệt bám sau bả vai kia liền há to miệng, nháy mắt đã nhe nanh ra cắn.

Bàn Tử nâng súng lên bắn, “Đoàng” một tiếng, thứ kia đã bay mất nửa đầu, tức thì một thứ nước xanh lè văng tứ tung, vẩy đầy lên người chúng tôi, trong không trung bốc lên thứ mùi cực kì khó ngửi.

Tôi thoáng nghĩ thế là ổn rồi, nhưng nghĩ lại thấy không ổn. Trong cái miệng cực lớn của con quái giờ chỉ còn nửa đầu kia, không ngờ lại mơ hồ xuất hiện một khuôn mặt!

“Chết tiệt!” Tôi nghe Thuận Tử ở bên cạnh nói nhỏ một tiếng. Có thứ gì lao vút về phía Phan Tử, đụng Phan Tử một cái rồi bay ra ngoài. Anh ngã xuống đất nhưng lập tức xoay người ngồi dậy, mã tấu đã nằm gọn tron tay từ

lúc nào, kế đó xoay tay đâm về phía sau một cái.

Nhưng cái thứ bám sau lưng anh đã biến mất, ngồi sau chính là Thuận Tử, kẻ vừa xô ngã anh. Một dao của Phan Tử chém thẳng tới, may mà Thuận Tử phản ứng cực nhanh, chặn được dao này rồi bẻ quặt tay Phan Tử lại, đồng thời kêu lớn: “Vừa rồi ai nổ súng?”

Bàn Tử lập tức giơ tay: “Tôi!”

“Còn có tôi!” Phan Tử cũng giơ tay còn lại lên.

Không hiểu vì sao, đột nhiên trong mắt Thuận Tử lóe lên tia ngờ vực, vung tay nói: “Ai nổ súng thì ở lại, còn những người khác mau chạy! Cứ chạy thẳng phía trước, tuyệt đối không được ngoái đầu.”

Tôi ngó quanh một lượt rồi đếm thầm, ày, người trong nhóm tôi đều bị giữ lại, tôi phải làm sao đây? Đi theo Trần Bì A Tứ chẳng phải là chờ bị làm thịt sao? Thế nên cũng vội giơ tay: “Tôi... Tôi quên mất. Tôi cũng nổ súng!”

Đám người Diệp Thành cũng không biết phản ứng thế nào, ssúng lúc này, chúng tôi chợt nghe từ trên đỉnh môn điện truyền đến âm thanh mái ngói đang vỡ vụn, tựa hồ như có rất nhiều thứ quái gở đang bò trên nóc điện thờ, số lượng rất đông, khó mà tưởng tượng nổi. Mọi người đều hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không kịp mất rồi, còn không nhanh lên!” Thuận Tử hét lớn.

Trần Bì A Tứ liếc chúng tôi một cái, vung tay ra hiệu với đám Hoa hòa thượng: “Đi!” Nói rồi, ba người bọn họ nhanh chóng chạy ra khỏi điện.

Lòng tôi trào dâng cảm giác kì quái, nhưng tình thế gấp gáp cũng không có thời gian mà suy nghĩ nhiều. Tiếng ngói vỡ trên đỉnh đầu càng lúc càng dày đặc, Bàn Tử tháo băng đạn trên người mình ra, ném cho Phan Tử. Hai cây súng đều đã lên đạn, chúng tôi quây thành một vòng tròn, hỏi Thuận Tử: “Trên kia là thứ gì vậy? Chúng ta làm sao bây giờ?”

Thuận Tử hạ giọng nói: “Không biết!”

“Vậy người bảo bọn họ chạy đi là có ý gì?” Phan Tử liếc mắt.

Thuận Tử nói: “Tôi chỉ muốn tách các cậu khỏi lão già kia. Đây không phải chủ ý của tôi, mà do chú Ba các người phân phó.”

Chúng tôi nghe vậy thì tất cả đều quay lại nhìn hấn, thầm nghĩ cái gì? Là chú Ba tôi phân phó sao? Phan Tử hỏi lại: “Vậy anh là ai?”

“Đừng hỏi nhiều thế.” Thuận Tử trả lời. “Bây giờ tôi dẫn các cậu đi gặp ông Ba, đến lúc đó các cậu tự hỏi ông ấy.”

Tôi căng thẳng toàn thân, vừa định hỏi: Chú Ba tôi cũng đang ở trong hoàng lăng này ư? Thì đột nhiên trên đỉnh đầu phát ra những âm thanh đổ vỡ

liên miên, mái ngói rơi xuống như mưa. Chúng tôi lấy tay ôm đầu, ngược nhìn lên trên, chỉ thấy trong quầng sáng từ đèn pin có vô số những cái bóng đang di chuyển, dường như đều cùng một loại với con quái vừa rồi.

Thuận Tử vung tay nói: “Tiếng súng vừa rồi của các anh đã đánh thức những thứ sống trong rừng rậm kia, giờ chúng đang bủa vây nơi này đây.”

“Tại sao chúng ta không chạy?” Phan Tử lo lắng hỏi. Xung quanh đã dày đặc những âm thanh di chuyển tới mức không thể ước tính được số lượng, “Ở trong này không phải là chờ chết sao?”

“Chờ bọn họ đi xa một chút đã.” Thuận Tử nhìn về phía sau. Thấy Trần Bì A Tứ có lẽ đã chạy xa, hắn bèn quay đầu lại nói: “Đi thôi!” Nói rồi vỗ vai chúng tôi, chạy trước dẫn đường về phía cửa vào tiền điện, chúng tôi bám sát theo sau hắn.

Đứng bên ngoài môn điện có thể nhìn thấy diễn sinh điện nằm trên thân đạo. Phía trước xuất hiện một cây cầu bằng đá cẩm thạch dài hai mươi nhịp, trên cầu treo hai con Bàn long không biết làm bằng chất liệu gì, quán quanh lan can hai bên. Chất đá cẩm thạch rất đẹp, không có lấy một khe nứt, giống như cả cây cầu là một khối điêu khắc hoàn chỉnh. Dưới cây cầu chính là con sông đào bao quanh bảo vệ hoàng lăng bên trong, bên dưới không rõ có nước hay không.

Chúng tôi mới chạy được vài bước thì đằng sau bỗng có tiếng gió nổi lên. Cả đám vội vã thụp người xuống lặn một vòng, Bàn Tử xoay tay lia một băng đạn không cần nhắm bắn. Trong bóng đêm nghe được một tiếng kêu rất nhỏ, không biết đã bắn trúng thứ gì, chỉ thấy có thứ gì đó hình tròn rớt xuống vực sâu bên dưới cây cầu.

Trong bóng tối vang lên những tiếng xao động, tôi mơ hồ cảm giác thứ này có thể bay nhưng đèn pin quét qua lại không nhìn thấy gì cả.

Chúng tôi đứng lên tiếp tục chạy về phía trước. Trên đỉnh đầu cứ lao xao từng trận, tựa như có thứ gì kẻ sát đầu chúng tôi mà lượn vòng. Bàn Tử lại chìa nòng súng lên trời, vừa chạy vừa bắn, rất nhanh chúng tôi đã chạy lên cầu. Đột nhiên tôi cảm thấy lưng mình có thứ gì bám vào, thoáng cái đã ngã lặn xuống. Tôi xoay người đứng lên, còn chưa kịp làm gì thì Bàn Tử đã giơ băng súng lên đập mạnh vào thứ gì đó bên tai tôi, hình như có thứ gì đó từ trên lưng tôi ngã văng ra ngoài.

Nhìn xuống chỉ thấy một cái bóng màu đen đang giãy giụa, chuẩn bị đứng lên. Phan Tử nâng súng bắn một phát cắt đôi người nó, Bàn Tử lại chìa súng lên trời lia một loạt đạn. Tia lửa từ viên đạn lóe lên, tôi thấy được hàng hà sa số những cái bóng đang lượn vòng trên đầu chúng tôi.

“Thứ này rớt cuộc là gì?” Tôi líu lưỡi hỏi.

“Nhiều quá, không giết hết được. Chúng ta làm gì đây?” Phan Tử hét lớn hỏi Thuận Tử: “Ông Ba rớt cuộc ở đâu? Chúng ta làm sao tới đó?”

Trước mặt chính là điện thờ thứ hai trong bốn đạo long lâu, vào trong đó khó tránh khỏi trạm mặt Trần Bì A Tứ. Nói thật ở cùng với bọn họ, tôi bị áp lực tâm lý rất lớn, hơn nữa bây giờ đã biết tung tích của chú Ba, tôi chỉ hận không thể lập tức tìm được chú ấy, hỏi chú ấy xem rớt cuộc tất cả những chuyện này thực ra là vì cái gì.

“Ông Ba của các cậu chắc là đang ở dưới huyền cung ngầm rồi.” Thuận Tử nói.

“Địa cung?” Bàn Tử lại đập một phát báng súng, cũng không biết vừa đập cái gì. “Tốt quá, mẹ nó thế là đỡ rách việc rồi. Cửa vào địa cung ở đâu thế?”

Thuận Tử nói: “Tôi không biết.”

Chúng tôi lập tức ngậy người nhìn Thuận Tử. Xem nét mặt của hắn thì cũng hiểu hắn không nói đùa, Bàn Tử liền mắng: “Anh không biết? Anh nói dẫn chúng tôi đi gặp ông, mà cái hoàng lăng này to tổ bố, chúng tôi tìm thế quái nào được?”

Nói vậy thì cửa vào chính thức của địa cung chính là theo thần đạo tiến vào đạo long lâu thứ ba – tức bên trong Thiên điện, tất nhiên bên dưới đỉnh đồng có hơn bảy mươi lớp gạch xanh gia cố thêm nước thép pha chì đang chờ chúng tôi, có huy động một một đoàn công binh hiện đại đào dăm bữa nửa tháng cũng không xong. Nhưng địa cung chắc chắn phải có cửa vào bí mật, hơn nữa phải ở ngay bên trong kiến trúc hoàng lăng, nằm trên trục đối xứng ở chính giữa. Cửa vào địa cung của lăng Từ Hy thái hậu nằm trong ảnh bích của lăng cung, nhưng tình hình bây giờ lấy đâu ra thời gian mà đào động.

(Anh bích: Bức tường xây không có tác dụng bảo vệ mà dùng để trang trí ở cổng, thường được trang trí đẹp mắt hoặc khắc phù điêu)

Thuận Tử vô cùng bình tĩnh, cúi người quay về phía tôi nói: “Chú Ba cậu nói, nơi này là ‘Huyền Vũ cự thi’. Ông ấy bảo chỉ cần tôi nói với cậu lời này, cậu sẽ tự hiểu ra là ở chỗ nào. Cậu nhớ lại xem có ấn tượng gì không?”

Tôi nghe hắn nói, cảm thấy vô cùng nghi hoặc. ‘Huyền Vũ cự thi’ là một cách nói vui, cũng chính là lý thuyết trong phong thủy, chỉ những nơi có phong thủy kém nhất trên trần đời. Nơi này cũng giống như bảo huyết cực phẩm ‘Cửu Long bàn hoa’, chỉ có trong lý thuyết, trên thực tế vốn không tồn tại. Tôi hỏi: “Chú ấy nói vậy thật sao? Còn nói thêm gì không?”

Trong Táng thư có nói: “Đất có bốn phương, trời có tám hướng. Cho nên lấy Thanh Long đặt bên trái, Bạch Hổ đặt bên phải, phía trước là Chu Tước, đằng sau là Huyền Vũ. Huyền Vũ cúi đầu, Chu Tước bay lượn, Thanh Long

uốn khúc, Bạch Hồ nằm phục. Các hình thế này mà đảo ngược lại, mọi quy tắc đều bị phá vỡ, thì hồ không nằm thì thể bị ngậm, rồng không lượn ghen ghét chủ nhà, Huyền Vũ không cúi xác chết sống lại, Chu Tước không bay người thân ly tán...”

Thuận Tử cúi đầu nhìn xung quanh, gấp rút nói: “Chỉ có vậy thôi, lúc ấy chú Ba cậu hình như đang trốn tránh ai đó, thế nên rất vội. Chú Ba cậu đã sắp xếp tôi ở trong thôn để giúp đỡ các cậu, đưa các cậu vào trong núi, sau đó thì đem mấy lời này nói lại với các cậu.”

Tôi nghe thế, chợt bình tĩnh lại, trong lòng cười thầm. Nếu nơi này đúng là ‘Huyền Vũ cự thi’, vậy ai chôn cất trong này con cháu sẽ chết sạch, vợ đi vụng trộm, có xảy ra chuyện gì cũng không lạ thường. Ưông Tàng Hải có thù hận thâm sâu đến vậy với Vạn Nô hoàng đế sao?

Mà theo lời Trần Bì A Tứ, phong thủy nơi này hẳn là cực tốt mới đúng. Sao lại là ‘Huyền Vũ cự thi’ cho được?

Tôi lập tức hối hận vì ngày trước không nghiên cứu cẩn thận mấy thứ này. Nếu dọc đường tới đây có thể quan sát và vận dụng vốn hiểu biết một chút, có lẽ bây giờ đã lĩnh ngộ được điều gì.

Bàn Tử cũng hiểu sơ sơ về mấy thứ này, thậm chí có mặt còn biết nhiều hơn tôi. Lúc này hẳn cũng có vẻ ngờ vực, kêu lên: “Nói láo! Không thể nào, huyền cung của hoàng lăng sao có thể là thế ‘Huyền Vũ cự thi’ được?”

Phan Tử bên cạnh lại xả một tràng đạn, đuổi mấy con quái ra xa, rồi quay đầu lại nói: “Cũng không phải là không thể. Phong thủy chỉ dùng cho con người, mà cậu không nghe Hoa hòa thượng kia nói sao? Kẻ được mai táng trong hoàng lăng này không phải là người nha, không chừng có liên quan đến cái kết cấu kì quái này.”

Tôi biết Phan Tử toàn nói lung tung. Với thực lực của một nước nhỏ như Đông Hạ, xây dựng một công trình lớn thế này hẳn đã phải dốc toàn bộ tài nguyên và nhân lực. Có thể khởi công một công trình lớn đến thế, chỉ có thể là một người, đó là Vạn Nô vương. Hơn nữa tôi không tin những thế hệ Vạn Nô vương về cuối còn có uy tín lớn đến thế, xây dựng hoàng lăng này tất nhiên cũng có pha trộn vài phần tôn giáo. Vào thời kì đó, rất có thể Vạn Nô vương chính là hình tượng tôn giáo hợp thể giữa người và thần.

Trên con cá đồng có nói Vạn Nô vương các triều đại đều là yêu nghiệt chui ra từ lòng đất. Tôi cho rằng không thể giải thích trắng ra như thế được, hẳn thông tin trên con cá đồng còn ẩn giấu điều gì khác. Nhưng cụ thể nó ám chỉ cái gì, có lẽ phải giải mã cả hai con cá trên tay tôi mới hiểu hết được.

Thế nhưng Bàn Tử lại không chịu thua, nghe Phan Tử nói thế thì bực tức đáp trả: “Con mẹ nó, anh không biết thì đừng có tinh tướng. Không phải

người chẳng lẽ lại là chó? Không cần biết trong lăng mộ chôn cất thứ gì, dựa theo thuyết phong thủy đều không thể chọn ‘bại huyết’ được. Anh tưởng trong quan tài là yêu quái nên chôn cất nó sẽ ngược với phong thủy của người sao? Không có chuyện đó đâu! Hơn nữa anh xem quy mô nơi này đi, ít nhất cũng phải tầm cỡ thành bang, có gì lại xây dựng cái lăng tẩm lớn bằng chùng này cho một con yêu quái chứ?”

Kiến thức nhà nghề của Phan Tử không phong phú bằng Bàn Tử, lập tức nghẹn lời, không biết phải phản bác ra sao.

Thuận Tử nhìn chúng tôi nói: “Các vị, tôi không hiểu mấy người nói gì. Đừng có lan man nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai hiểu thì nói nhanh lên.”

Bàn Tử nói: “Cái này không đơn giản, anh đã xem qua Táng kinh chưa? Anh có biết cái gì gọi là ‘đất có bốn phương, trời có tám hướng. Cho nên lấy Thanh Long đặt bên trái, Bạch Hổ đặt bên phải, phía trước là Chu Tước, đằng sau là Huyền Vũ.’ Không? Huyền Vũ ám chỉ phía sau, cự thi chính là cự tuyệt thi thể, cự tuyệt ý là không có thi thể, ghép lại chính là phía sau không có thi thể. Chẳng phải đã rõ rồi sao? Thi thể ở phía trước!”

Tôi nghe hắn nói thế thì chửi thầm trong bụng, những lời này có ý như vậy sao? Quách Phác (tác giả của Táng kinh) mà nghe được, còn không bật nắp quan tài leo ra bóp chết anh.

Thuận Tử không hiểu gì về mấy thứ này nên cũng tin là thật, nói: “Phạm vi như thế cũng quá rộng, nếu nói phía trước thì là phía trước của cái gì? Chỉ bằng câu này cũng không tìm nổi cửa vào.”

Tôi bảo hắn đừng có mà nghe Bàn Tử nói bậy bạ, Táng kinh làm gì có cách giải thích nào như vậy, rồi lại hỏi hắn: “Chú Ba không nói thẳng ra vị trí cửa vào huyền cung chắc chắn là vì có nói thẳng ra thì anh cũng không thể truyền đạt được. Vậy không thể đơn thuần lí giải từng chữ trong lời nói của chú ấy, đoán theo hướng của Bàn Tử là vô dụng.”

Bàn Tử không phục, cự lại: “Thế cậu thì có cao kiến gì?”

Tôi lắc đầu, ý nói tạm thời cũng chưa có manh mối, cần nghĩ lại thật kĩ. Chú Ba tinh thông mật văn, mật mã cổ đại, lời nói kia hẳn cũng dùng đến những kiến thức này. Hơn nữa nếu ông cho rằng tôi có thể hiểu được thì chắc chắn phải có lí do riêng của ông, nhưng hiện giờ rõ ràng không phải lúc để suy xét cái này.

Trong khi nói chuyện, chúng tôi đã lùi đến cuối cây cầu đá. Nếu đi tiếp sẽ đến quảng trường phía trước hoàng lăng, trong bóng đêm có thể nhìn thấy phía cuối cầu đá dựng thẳng hai tấm bia đá song song, mỗi khối phải cao đến mười mét, một khối đã bị chặt đôi, dưới chân bia đá là một con bị hí cỡ bự

màu đen. Đằng sau tấm bia đá, cách đó không xa là một cái bóng đen khổng lồ cao ngất.

Tôi biết nơi này là “Hoàng lăng giới bi”, phía sau tấm bia đá hẳn là thông đến thềm Trường Sinh của điện Vãng Sinh, cũng chính là thông tới cửa lớn của cõi u minh. ‘Hoàng lăng giới bi’ có thể nói chính là ranh giới giữa âm phủ và dương gian. Vùng đất phía sau ‘Hoàng lăng giới bi’ đến người giữ lăng cũng không thể tiến vào. Mấy trăm năm trước, vào thời khắc hoàng lăng bị phong bế, sẽ không còn ai có thể đặt chân lên vùng đất phía bên kia giới bi nữa.

Vừa nhìn thấy tấm bia đá kia, tôi đột nhiên có một linh cảm cực kì xấu, tựa như trong cái bóng đen khổng lồ phía trước, trong một góc nội thành của cái hoàng lăng im ắng đến rợn người này, có thứ gì đó đang chờ đợi chúng tôi.

Đúng lúc đó, Bàn Tử đang chạy phía trước đột nhiên dừng lại, giang hai tay ra, ngăn chúng tôi lại phía sau. Tôi bước lên xem thì thấy hóa ra đoạn cuối cầu đá đã sụp xuống. Giữa cầu đá và ‘hoàng lăng giới bi’ xuất hiện một vực sâu rộng chừng ba mét, chiều đèn pin xuống chỉ thấy một màu đen thăm thẳm, hình như có nước bên dưới nhưng không biết nông sâu thế nào.

‘Làm sao bây giờ?’ Tôi nhìn Phan Tử. Phan Tử không thềm suy nghĩ, nhắc súng lên nói: “Còn làm sao nữa? Nhảy sang đó, mau lên.”

Tôi nhìn khoảng cách này, vô thức nuốt nước miếng. Những vận động viên nhảy xa ở thế vận hội Olympic cũng chỉ nhảy được xấp xỉ tám mét thôi, so ra thì hơn ba mét không tính là xa, nhưng với cái thăng quanh năm lười vận động như tôi, muốn ung dung nhảy qua cũng là rất khó.

Lúc này Bàn Tử đã thao súng giao cho Thuận Tử, sau đó lùi lại vài bước, chạy lấy đà một đoạn rồi bật mạnh một cái, bay qua không trung sang bờ bên kia rồi lăn người ngã lên nền đá phía đối diện. (Bạn béo trông to xác vậy mà thân thủ cũng không đến nỗi nào nhỉ...) Thuận Tử ném khẩu súng trả lại cho hắn, sau đó cũng ném trang bị trên người chúng tôi sang bờ bên kia. Tiếp đó, Thuận Tử cũng nhảy qua, Phan Tử muốn bọc hậu, bảo tôi nhảy trước. Tôi nhìn vực sâu trước mặt, trong lòng thầm nhủ ‘cùng lắm thì chết’, bèn hét to một tiếng ‘đỡ lấy tôi’ với Bàn Tử phía đối diện.

Bàn Tử luôn mồm đáp ứng, tôi lùi lại vài bước, giữ bình tĩnh rồi tăng tốc lấy đà. Nhưng thật xui xẻo, đúng lúc tôi sắp nhảy thì Phan Tử ở phía sau bỗng nhiên hét to: “Khoan ————!”

Lúc này tôi đã không thể dừng lại được nữa, lập tức bật cao người lên nhảy sang bờ bên kia, còn vô thức quay đầu lại nhìn Phan Tử thối mác sao lại bảo tôi dừng lại.

Vừa mới quay đầu, tôi đã thấy một bóng đen cực lớn lao xuống từ phía bên trái, quặp lấy cổ tôi nhanh như chớp, móng vuốt đâm sâu vào quần áo, định tha tôi đi. Đang ở giữa không trung nên tôi không thể kiểm soát được tư thế, ngay sau đó móng vuốt liền buông lỏng, tôi chơi vơi ngã nhào, người cứ thế rơi thẳng xuống vực sâu.

Trong nháy mắt, đầu tôi trở nên trống rỗng, cũng không biết phải làm gì mới đúng. Cảnh vật trước mắt trôi qua giống như một thước phim quay chậm, tôi thấy Bàn Tử đang nhào về phía mình, nhảy chồm lên định giữ tôi lại, nhưng tay hắn chỉ lướt qua cổ áo. Tiếp đó Phan Tử giơ súng lên, bắn “đòang đòang đòang” ba phát lên phía đỉnh đầu. Viên đạn rít gió bay qua, sau đó thân thể tôi chìm vào bóng tối, ánh đèn pin của bọn họ trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn.

Quá trình rơi xuống thực ra rất nhanh, tôi xoay mấy vòng trên không trung, trong đầu liên tiếp nảy ra vô vàn ý niệm. Bên dưới là gì? Bên dưới là sông đào quanh thành. Bình thường sông này nông sâu thế nào? Có nước hay không? Tôi sẽ ngã chết hay là tan ra thành một đống xương trắng trong dòng sông lưu hóa này?

Còn chưa kịp tìm ra đáp án cho những câu hỏi này, lưng tôi đã đụng vào thứ gì đó giống như xích sắt, cả người thiếu chút nữa đã gãy làm đôi. Tôi đau đến hoa mắt, tiếp theo người xoay một vòng quanh sợi xích, tiếp tục rơi xuống, chưa kịp hoàn hồn đã đụng vào một sợi xích sắt khác. Mấy cú va chạm sau đều không mạnh vì đã được cú đầu tiên giảm xóc, tôi đưa tay muốn bám lấy một sợi xích nhưng lại vơi vào khoảng không, tiếp tục rơi xuống.

Những cú va chạm liên tiếp này làm đầu óc tôi choáng váng, không thể làm tư thế cuộn mình lại khi rơi xuống. Tiếp theo tôi đập người xuống mặt đất, bên tai còn nghe rõ tiếng xương cốt mình kêu lên răng rắc. Sau đó lỗ tai tôi ong ong lên, không còn nghe được âm thanh gì nữa.

§31. Sông đào quanh thành

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Roi xuống đất được vài phút, tôi chìm vào cơn hôn mê, đầu óc không thể nhận biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ mình còn sống hay đã chết. Sau đó một thứ chất lỏng cay nồng từ yết hầu phun ra, chảy ngược vào khí quản khiến tôi ho khù khụ, máu từ lỗ mũi tuôn ra như suối, chảy xuống tận cằm.

Ước chừng phải mất thời gian tàn nửa điều thuốc, tôi mới dần dần tỉnh lại, tri giác lần lượt quay về với cơ thể. Tôi run rẩy ngồi dậy, xung quanh tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả. Sờ lên mặt đất chỉ thấy đá tảng và cát khô, dưới đáy con sông đào này thì ra đã cạn nước, cũng may mấy tảng đá dưới đây khá bằng phẳng, gồ ghề thêm tí nữa thì tôi không ngã chết cũng đập người mà chết.

Mặt nạ phòng độc gần như đã nứt ra, mắt kính vỡ nát. Tôi sờ sờ một chút, phát hiện mặt nạ đã móp méo, lại sờ ra đằng trước, phát hiện trước mặt mình là một tảng đá rất sắc nhọn. May nhờ mặt nạ này bảo vệ, mặt tôi mới không bị cày nát, có điều lần này mặt nạ coi như vứt đi rồi.

Tôi vát vả giật cái móc sau đầu, cẩn thận cởi mặt nạ ra. Mới cầm lên tay mà mặt nạ đã nứt ra làm bốn mảnh, thế là hỏng hoàn toàn rồi.

Không còn mặt nạ, mùi lưu huỳnh trong không khí càng trở nên nồng nặc, nhưng hít vào mấy hơi cũng không quá khó chịu, xem ra Phan Tử nói khí độc nơi này rất ghê gớm cũng không đúng lắm. Hoặc cũng có thể dưới đáy con sông đào này, không khí vẫn chưa nhiễm độc quá nặng. Tôi chửi thề trong bụng, ném mặt nạ xuống đất, nhổ máu trong miệng ra rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Con sông đào này sâu dễ đến mười thước, bên trên là một khoảng mịt mờ, chỉ thấy ánh đèn pin của đám Bàn Tử từ trên cao chiếu xuống, lia khắp xung quanh, hình như đang tìm kiếm tôi. Tôi còn nghe một vài tiếng kêu, nhưng không biết có phải vì ngã xuống đây hay không mà tai vẫn còn ong ong, không nghe ra bọn họ đang nói gì.

Tôi thử ra sức kêu lên vài tiếng, nhưng vừa vận khí, cơn đau đến tê liệt đã lan từ lồng ngực ra xung quanh, âm thanh phát ra lập tức biến thành tiếng rên rỉ. Đến chính tôi cũng không hiểu mình đang nói gì, thậm chí còn không biết mình rốt cuộc có phát ra âm thanh hay không.

Để báo cho đám người Bàn Tử biết mình còn sống, tôi nhặt cái mặt nạ

phòng độc vút lẫn lóc dưới đất lên, ra sức đập mạnh xuống mặt đất, phát ra âm thanh ‘ bịch bịch bịch’. Âm thanh không lớn nhưng vang lên dưới lòng sông yên ắng lại dội ngược trở về, nghe cực kì rõ ràng.

Gõ được một lát thì đột nhiên có cây pháo lạnh từ trên ném xuống, rơi ngay sát sườn. Tôi chửi một tiếng, nghiêng người né tránh, sau đó nhìn thấy phía trên có một mặt người ló ra khỏi đoạn cầu gãy thăm dò, xem kích cỡ cái đầu thì có vẻ là Bàn Tử.

Tôi bò đến gần cây pháo lạnh, nhặt nó lên lên khua khua trước mặt hấn. Bàn Tử lập tức trông thấy, bèn hét to một tiếng. Nhưng tôi vẫn chẳng nghe ra hấn nói gì, đành phát ra vài âm thanh vô nghĩa. Bàn Tử rút đầu trở về, lát sau đã có sợi dây thừng được ném ra, dùng đưa buồng xuống tận đáy sông, Bàn Tử lưng đeo súng trường bắt đầu leo xuống.

Độ cao hơn mười thước ngang ngang tòa nhà bốn, năm tầng, bảo cao không cao, bảo thấp cũng chẳng phải thấp. Bàn Tử thoáng cái đã trượt xuống tới đáy, vừa buông dây thừng đã nâng súng xoay bốn phía, thấy không có động tĩnh gì mới chạy tới chỗ tôi, ngồi xổm xuống hỏi: “Mẹ kiếp, cậu không sao chứ?”

Tôi dùng giọng khàn khàn, uể oải nói: “Không sao hả? Anh thử ngã một lần xem?”

Bàn Tử thấy tôi vẫn còn sức để nói đùa thì thở phào nhẹ nhõm, quay mặt lên trên huýt gió một tiếng, tức thì Thuận Tử và Phan Tử lưng đeo trang bị cũng leo xuống.

Bọn họ nâng tôi dậy, đầu tiên diu tôi đến dựa vào một tảng đá, sau đó Thuận Tử đê chặt tôi, lấy túi thuốc, kiểm tra thân thể tôi một lượt.

Tôi nhìn thấy túi thuốc, trong lòng cũng an tâm đôi chút, thậm nghĩ may mà chuẩn bị đầy đủ. Phan Tử kiểm tra thấy tôi không bị gãy xương, bèn lấy ra một ít băng vải, giúp tôi băng bó miệng vết thương khá lớn, sau đó mắng: “Bảo cậu đừng mà cậu vẫn cố nhảy. May mà mạng cậu lớn, bằng không lỡ cậu chết thì tôi biết ăn nói thế nào với ông Ba đây?”

Tôi nghe vậy thì giận dữ mắng: “Anh còn nói à? Lúc ấy tôi đã lơ lửng giữa không trung anh mới kêu dừng lại. Bà nội nó chứ đây có phải cái băng ghi hình đâu mà đòi tua ngược lại được...” còn chưa nói xong thì ngực đã nhói một trận, người đau đến vặn vẹo cả lên.

Phan Tử thấy thế lại càng hoảng sợ, luống cuống đê tôi lại, khiến tôi không thể nhúc nhích. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, còn muốn mắng anh thêm vài câu nhưng thực sự là đau muốn chết, muốn mở miệng cũng không nổi, chỉ đành ngồi yên thở dốc.

Bàn Tử đứng cạnh đưa cho tôi bình nước, nói: “Cậu cũng lớn mạng đấy,

roi từ tít trên kia xuống, bên dưới lại toàn đá tảng, người thường roi xuống chắc chắn không chết cũng tàn phế.”

Tôi nhận bình nước, thăm nhủ đây gọi là số con rệp mới đúng. Vừa rồi chắc chắn là nhờ đụng vào hai sợi xích kia mới khỏi chết, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo nữa. Gần đây tôi luôn gặp chuyện roi từ trên cao xuống như thế này, nhưng đều không chết, thật đúng là mạng lớn.

Uống vào mấy ngụm nước, máu trong miệng đã trôi xuống, yết hầu cũng dễ chịu hơn một chút, tôi liền hỏi Phan Tử thứ vừa rồi rốt cuộc là cái giống gì. Anh nói lần này bọn họ đã nhìn rõ ràng, đó nhất định là một con quái điều với cái đầu rất lớn, cao bằng đầu người. Tiếc là bắn không trúng, bằng không có thể xem nó rốt cuộc là cái giống gì rồi.

Bàn Tử nói: “Con mẹ nó, đúng là tà dị. Cái mặt người tôi nhìn thấy ở thần đạo có thể chính là thứ này. Đầu người mình chim, mà cũng có thể là cú mèo.”

Thuận Tử nhìn lên trên, nói: “Quái lạ, đám quái điều kia hình như không bay xuống đây.”

Tôi cũng nhìn lên đỉnh đầu, quả thật cái áp lực vô hình vừa nãy đã biến mất, cũng không có thứ gì lao xuống đây nữa.

“Hay là dưới này có gì kỳ quặc nên chúng không dám xuống?”

Phan Tử cũng hơi hơi do dự, Bàn Tử nói: “Thế này đi, giờ chúng tôi đi vòng quanh xem xét trước đã, nếu chỗ này có vẻ có vấn đề thì chúng ta sẽ lập tức leo lên. Mọi người cứ đứng ở đây, còn Tiểu Ngô hãy nghỉ ngơi một lát đi.”

Tôi gật đầu. Phan Tử nói với Bàn Tử, tôi với cậu đi, rồi hai người đi về hai hướng.

Chẳng mấy chốc, từ hướng Bàn Tử đang tìm kiếm bỗng có tiếng hô, hình như đã phát hiện ra thứ gì.

Phan Tử giương súng, nhìn theo hướng Bàn Tử, chỉ thấy Bàn Tử đã đi một đoạn rất xa qua chiếc cầu, ánh đèn pin cũng trở nên mờ hồ. Trong quang sáng đèn pin của hắn, chúng tôi thấy sau lưng hắn có một mảng bóng đen rất lớn, tựa như có vô số người đứng trong bóng tối đằng xa. Những cái bóng kia trộn lẫn vào nhau thành một mảng, không đếm nổi rốt cuộc là có bao nhiêu.

Chúng tôi đều bắt đầu cảnh giác. ‘Rắc’ một tiếng, Phan Tử đã mở chốt an toàn khẩu súng, Thuận Tử cũng rút dao sẵn. Phan Tử hỏi Bàn Tử: “Có chuyện gì thế? Kia là cái gì?”

Bàn Tử ở bên kia cũng kêu to: “Các người lại đây nhìn thì biết.”

Theo ước tính của chúng tôi khi đứng trên cầu thì con sông đào này phải rộng đến sáu mươi mét, cả chiều rộng lẫn chiều dài đều rất lớn. Nếu xét theo chiều rộng lòng sông, chỗ Bàn Tử đang đứng cũng không xa chúng tôi lắm, nhưng vì bốn phía là một màu đen đặc nên chúng tôi cơ bản không nhìn rõ vật thể mà đèn pin của hắn chiếu đến. Nhưng nghe giọng điệu của Bàn Tử thì có vẻ chỗ đó cũng không nguy hiểm.

Thuận Tử liếc nhìn tôi, hỏi tôi có đi nổi không, có muốn qua đó xem không? Tôi gật đầu, hắn liền dìu tôi đứng lên, đi khập khiễng tới chỗ Bàn Tử.

Dưới đáy con sông đào này toàn là những tảng đá đen gồ ghề, một vài tảng có kích thước khiến người ta phải phát hoảng, nhìn qua đủ biết vào thời điểm xây dựng, đây nhất định là một công trình vĩ đại. Mảng bóng đen to lớn dưới ánh đèn pin của Bàn Tử nằm ngay bên dưới trụ cầu.

Đánh vật một hồi để đến chỗ Bàn Tử, những cái bóng kia cũng rõ ràng hơn. Tôi lại gần, lấy đèn pin trong tay Bàn Tử chiếu tới, mới nhìn rõ thứ đó là gì.

Nơi Bàn Tử đang đứng, giữa lòng sông xuất hiện một vết đứt gãy lớn, bên dưới vết nứt này là một con rạch sâu chừng một mét. Rạch này rộng khoảng hai mươi mét, trong rạch là vô số tượng người, ngựa cổ đại màu đen, xen lẫn với mảnh vỡ xe ngựa thanh đồng sắp xếp ngay ngắn, liên miên không dứt. Nhìn kỹ vài pho tượng sẽ phát hiện bề ngoài đã bị ăn mòn nghiêm trọng, đường nét gương mặt không rõ, ngũ quan đã không thể phân biệt. Rất nhiều tượng còn cầm đồ đồng đã lốm đốm những vết hoen gỉ màu xanh.

Những bức tượng người này đa phần là đứng thẳng, sắp xếp rất dày, nhiều tượng đã vỡ vụn, ngã xiêu ngã vẹo thành một đống. Đứng ở chỗ tôi nhìn xuống, trong phạm vi quầng sáng, nhìn hút mắt cũng chỉ thấy những vật như thế này. Một mảng bóng đen rộng lớn âm trầm nằm bên dưới hoàng lăng, nhìn thoáng qua khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

“Những thứ này là gì vậy?” Thuận Tử lần đầu tiên nhìn thấy, trợn mắt há mồm vì kinh ngạc.

“Cái này hình như là tượng tuần táng, còn kia là tượng xe ngựa, biểu trưng cho đội ngũ đón khách hoặc tổng tiến đế vương xuất hành...” Tôi lắp bắp nói “Quái, ở đây sao lại có mấy thứ này? Đáng ra phải đặt dưới huyền cung hoặc trong hồ bồi táng mới đúng chứ?”

Bàn Tử biết mấy thứ này, cũng nhận ra điểm kì quái. Đây là hoàng lăng, không phải nơi để đùa giỡn. Số lượng vật phẩm đặt trong huyền cung và cách bài trí đồ tuần táng trong hồ tuần táng đều tuân theo quy tắc nhất định, không thể tùy tiện như lăng mộ của quý tộc hoàng gia bình thường. Hoàng

lãng coi trọng thứ nhất là khí, thứ hai là thế, đem đồ tuần táng chất đồng ngoài trời có khác nào trên một khối bạch ngọc thượng đẳng lại lỗ chỗ mây vết rãnh chuột, là điều tối kỵ trong tối kỵ, vào thời đó nếu để hoàng đế biết được chắc chắn sẽ bị tịch thu gia sản. Tuy lúc ấy Đông Hạ chỉ là một tiểu quốc bí ẩn nằm ven biên giới, nhưng nếu người xây lăng mộ là Uông Tàng Hải danh tiếng lẫy lừng thì chắc chắn không thể phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn như vậy được.

Bàn Tử leo xuống con rạch, một tay giương súng đề phòng, một tay cầm đèn pin chiếu vào một bức tượng không đầu, nói với tôi: “Nhìn phục sức thì hình như là thời Nguyên, là trang phục của dân tộc thiểu số.” Nói rồi định với tay chạm vào.

Tôi nhắc nhở hắn: “Đừng có sờ lung tung, thứ này có vẻ thần bí, đặt ở đây không chừng có gì kì quặc.”

Bàn Tử cãi lại: “Sợ quái gì, chẳng lẽ mấy thứ này có thể sống lại?” Nhưng lời tôi nói vẫn có tác dụng, hắn rút tay về, đeo súng lên vai. Một tay cầm chắc đèn pin, một tay rút con dao sẵn trên thắt lưng, dùng sức chọc chọc vài cái vào bức tượng. Bức tượng hình người không hề có phản ứng, hắn bèn quay đầu lại nói: “Hàng thật đúng giá, là tượng đá hình người.”

Phan Tử thấy vậy bắt đầu tò mò, cũng leo xuống con lạch, lại gần Bàn Tử. Tôi vẫn cảm thấy lo lắng, nói: “Các anh cẩn thận một chút.”

Bàn Tử khoát tay, tỏ ý biết rồi khỏ lăm nói mãi. Hắn nhét dao sẵn trở vào bao da, thử nâng bức tượng gần nhất, hỏi: “Tiểu Ngô, cậu là dân nhà nghề, thử nói xem thứ này có đáng tiền không?”

Tôi gật đầu, cho hắn biết: “Thứ này trông cũng khá, không cần phải hoàn chỉnh, chỉ có một phần cũng đầy người muốn mua. Tôi biết đầu một tượng binh mã có giá đến 200 vạn, nữa là còn nguyên vẹn. Mà tượng ngựa còn hiếm hơn tượng người nên càng quý, giá cả chắc chắn không tệ.”

Bàn Tử tiếc rẻ nhìn quanh bốn phía, tỏ vẻ vô cùng đau xót, nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, thứ này lại khó mang theo.”

Trong lòng tôi vẫn thấy kì quặc, mấy thứ này thực sự không nên xuất hiện ở đây. Người ta thường nói, đằng sau mỗi món đồ trong cổ mộ đều là cả một câu chuyện. Mấy thứ này đặt ở đây hẳn phải có ý nghĩa gì, hoặc để kể lại một câu chuyện, vậy rốt cuộc người thiết kế lúc ấy có dụng ý gì đây?

Chiếu theo khoảng cách hai bên bờ sông, con rạch chứa những bức tượng này nằm chính giữa và cũng là nơi sâu nhất của con sông đào. Vào thời điểm hoàng lãng mới xây xong, mấy thứ này hẳn là đều chìm dưới mặt nước, mà gương mặt nhạt nhòa của những bức tượng người cũng là bằng chứng cho thấy chúng bị ngâm trong nước một thời gian dài. Nói cách khác, khi hoàng

lãng đã xây dựng xong, người đứng bên trên không thể biết đến sự tồn tại của những vật này.

Đặt những bức tượng này ở đây là có ý gì? Chẳng lẽ đây là những phế liệu xây dựng, những bức tượng thứ phẩm, thợ xây lười vác ra nên mới nhấn chìm những thứ rác rưởi này dưới lòng sông đào? Cũng không phải, sắp xếp ngay ngắn như vậy, không giống với cách chất đống phế liệu.

Đúng là không thể phỏng đoán tâm tư của cỗ nhân, trong lòng tôi thâm than thở. Nếu tôi không ngã xuống đây thì đứng trên cầu không thể nhìn thấy những vật bên dưới, cũng coi như là có duyên. Phải chăng ông trời muốn chỉ cho tôi thấy điều gì chẳng?

Đúng lúc này, Bàn Tử kêu lên một tiếng, nói: “Các người có phát hiện ra không, tất cả những bức tượng ở đây đều hướng mặt về một phía, động tác như đang đi, nhìn rất khác những bức tượng được rao bán trên chợ đồ cổ.”

Tôi vốn không để ý, nhưng nghe Bàn Tử nói, tôi cũng nhìn lại một lần theo hướng hẵn nghĩ thì thấy quả đúng là như thế.

Xưa nay tượng bồi táng được xếp quay về một phía vốn là chuyện thường tình, tôi cũng chưa thấy ở đâu sắp đặt mỗi tượng quay một phương loạn xạ ngẫu lên. Nhưng Bàn Tử nói đến động tác như đang đi lại rất kì, quả thực tôi chưa từng thấy. Tôi cầm đèn pin cẩn thận chiếu xuống chân mấy bức tượng, đột nhiên trào lên cảm giác kì quái.

“Những người này...” Tôi nhíu mày nói: “Hình như đang hành quân.”

“Hành quân?” Phan Tử nhìn tôi hỏi lại.

Tôi gật gật đầu: “Nhìn cách ăn mặc của người ngồi trên xe ngựa kia xem, đây là đội ngũ hộ tống cho đế vương xuất hành. Cậu xem mấy con ngựa này, mấy cỗ xe này, động tác của những người này nữa, bọn họ đều đi về cùng một hướng. Những bức tượng được sắp xếp như vậy, động tác của bọn họ dường như muốn biểu thị một tình huống nào đó.”

Chúng tôi đều nhìn về hướng đội quân tượng tiến đến, chỉ thấy những bức tượng quỷ dị này xếp thành một hàng dài, mắt hút vào bóng đêm sâu thẳm trong lòng con sông đào, không thể nhìn thấy đích đến của chúng ở đâu.

§32. Rạch tuấn táng

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Nếu không bị thương, có thể tôi đã đề nghị mọi người đi xem thử; nhưng nhìn phía xa chìm trong bóng tối đặc quánh, mấy lời này lập tức nuốt xuống bụng. Bàn Tử không cảm nhận được nỗi sợ của tôi, vẫn hỏi: “Cậu nói có lý, vậy mấy thứ này dẫn tới nơi nào? Hay chúng ta cứ đi xem thử, dù sao con sông này cũng không dài lắm.”

Phan Tử lập tức lắc đầu phản đối: “Chúng ta không thể trì hoãn thêm nữa. Cậu Ba đang bị thương, nếu xảy ra chuyện gì thì chạy cũng không nổi. Chúng ta đừng có tốn thời gian ở đây nữa, ông Ba phái người chuyên lời, chúng ta còn chưa hiểu nó có ý gì kia. Mua rắc rối vào người, không bằng nhân dịp này suy ngẫm thật kỹ xem ông Ba muốn nói cửa vào địa cung rốt cuộc ở đâu, vừa hay lũ quái điều kia không bay được xuống dưới này.”

Lời này nói trúng ý tôi, tôi lập tức gật gật đầu, sau đó ho khan vài tiếng, ra vẻ mình bị thương nặng lắm. Thuận Tử không tỏ thái độ gì, còn Bàn Tử thấy chúng tôi như vậy thì không khỏi hậm hực, nhún vai nói “Thôi được rồi.”

Thuận Tử kéo bọn họ lên khỏi con rạch, mọi người cùng quay trở về chỗ tôi vừa ngã xuống. Phan Tử lấy trong ba lô ra một cái đèn bão, châm lên cho chúng tôi sưởi ấm. Tôi nhắm tịt, từ lúc đi đến đây chúng tôi đã một ngày chưa có gì bỏ bụng, dạ dày đã bắt đầu réo lên ùng ục. Vì thế, bốn người chúng tôi ngồi xuống cùng ăn chút lương khô.

Đến khi mở hành lý ra, chúng tôi mới phát hiện phần lớn lương khô của mình đều để lại trong ba lô của đám người Trần Bì A Tứ. Số lương thực chúng tôi mang trên người rõ ràng là không đủ, nhất là Bàn Tử, từ khi xuống đây hẳn vẫn chưa có gì bỏ bụng. Nhưng gần như tất cả trang bị đều nằm trong tay chúng tôi: dây thừng, móc câu, ngòi nổ,... và rất nhiều vật dụng thám hiểm khác.

Phan Tử xem xét một hồi rồi nói với chúng tôi: “Xem ra Trần Bì A Tứ lúc phân phối trang bị cho chúng ta đã có ý sắp đặt trước. Toàn bộ trang bị đều nằm trên lưng chúng ta, lương thực thì ở chỗ bọn họ, như thế hai bên phải phụ thuộc lẫn nhau, không ai có thể chạy trốn một mình. Cái chiêu này tôi thực không chú ý tới.”

Bàn Tử cười nhạo: “Anh thì chú ý đến cái qué gì. May là tôi cũng chẳng trông cậy vào anh với ông Ba nhà các anh. Mỗi lần đụng vào mấy người là tôi lại mua đất bán lỗ, lúc ở trên xe lửa tôi đã đoán trước sẽ có ngày này mà.”

Phan Tử cũng phun ra một tràng: “Mẹ kiếp anh cũng bơn bốt nói móc đi nhá, nhìn lại mình xem có tốt đẹp hơn ai, anh không kéo chúng tôi vào rắc rối tôi đã phải cảm tạ Phật tổ rồi.”

Thuận Tử sợ bọn họ lại gây gổ cãi nhau, bèn vội vàng nói: “Các vị, thưa hơi thừa sức cãi nhau chi bằng mau ngấm xem lời nhắn của ông Ba là có ý gì?”

Tôi cũng vỗ vỗ Phan Tử một cái để hấn dừng nổi cáu, rồi quay sang hỏi Thuận Tử: “Hoàn cảnh chú Ba tôi tới tìm anh là như thế nào? Nếu anh không kể chi tiết lại cho chúng tôi thì câu nói kia quả là quá mơ hồ. Chúng ta còn chưa đặt chân vào hoàng lăng, thật không biết nên nghĩ theo hướng nào.”

Nghe tôi hỏi thế, Bàn Tử và Phan Tử cũng đã bình tĩnh lại, đồng loạt nhìn về phía Thuận Tử.

Thuận Tử ngồi xuống, khẽ nhíu mày: “Khoảng một tháng trước, tôi cũng dẫn khách lên núi như thường lệ, đương nhiên đoàn khách này không lợi hại như nhóm các vị, chỉ đi lòng vòng ngắm nhìn núi tuyết một chút thôi. Chú Ba các cậu trà trộn vào giữa đoàn khách ấy, lúc qua đèo trên núi, ông ấy bỗng dung gọi tôi ra ngoài, thần thần bí bí, nói bây giờ ông ấy phải đi lên núi tuyết một mình, bảo tôi đừng nói với bất kì ai. Sau đó ông cho tôi ít tiền, bảo tôi đại khái là trong thời gian này hãy ở dưới chân núi chờ một người tên Ngô Tà, sau đó lại dẫn các vị lên núi, chỉ cần đưa nhóm các vị đến trước mặt ông thì sẽ cho tôi một số tiền lớn. Sau đó ông ta bảo tôi nhắn lại cho cậu mấy lời vừa rồi, còn nhắn mạnh rằng chỉ cần là ‘cậu’ thì nghe xong lập tức sẽ hiểu.”

“Chú ấy thật sự đã nói như vậy sao?” Tôi hỏi.

Thuận Tử gật gật đầu, vẻ mặt chắc như đinh đóng cột.

Tôi cảm thấy có điều kỳ quái, lời này có vẻ nhấn mạnh vào người nghe mà không phải nội dung câu nói. Chỉ cần là ‘tôi’ nghe xong lập tức sẽ hiểu, chẳng lẽ trên người tôi có phẩm chất đặc biệt nào đó khác hẳn với những người còn lại?

“Vậy làm sao anh biết tách Trần Bì A Tứ ra trước rồi mới nói cho chúng tôi mấy thứ này?” Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử cười hì hì, lộ ra nét mặt hoàn toàn khác trước, nói: “Tôi cũng đâu phải thằng ngốc. Chú Ba đã cho tôi biết số người các cậu, còn nói nếu số người không khớp thì chỉ có thể nói lại cho một mình cậu nghe. Tôi vừa thấy nhóm các cậu đã có cảm giác bầu không khí trong nhóm hơi bất thường, cứ như có hai nhóm người đi chung với nhau. Lúc ấy tôi lại không biết các cậu muốn làm gì, đành phải giả ngu mà quan sát. Dù sao tôi cũng đã nhận tiền của người ta rồi, nếu làm không tốt khiến các cậu lỡ việc cũng không hay.”

Tôi nhìn nét mặt của Thuận Tử, cảm thấy có gì đó xảo trá, trong lòng nổi lên cảm giác khó chịu. Thầm nghĩ thì ra từ lúc bắt đầu lên núi, cái vẻ ngoài thật thà phúc hậu của hắn đều là giả bộ? Ai da, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong. Bảo sao càng đi hắn ta lại càng điềm tĩnh, thì ra đây mới là bộ mặt thật của hắn.

Phan Tử là người từng trải, lúc này mới trầm ngâm nói: “Không thể đơn giản như vậy, tôi thấy hình như anh còn biết chuyện gì khác nữa?”

Thuận Tử cười đầy ẩn ý: “Trước khi xuất ngũ, đơn vị của tôi đã đóng quân ở chính nơi này. Tôi đã leo lên không biết bao nhiêu ngọn núi tuyết, cha mẹ tôi là người Triều Tiên sinh sống lâu đời ở vùng này. Vào năm 718 loạn lạc, tổ tiên tôi từ Bắc Triều Tiên chạy đến đây, trốn sâu trong núi đã nhiều năm. Trong núi này, thời xưa có vô số truyền thuyết, chúng tôi cũng từng gặp nhiều chuyện lạ. Hàng năm có không biết bao nhiêu người mang đủ thứ mục đích lạ lùng lên núi, anh cứ nói tôi chẳng biết gì chứ thực ra tôi vẫn hiểu được lờ mờ, cho nên vừa thấy các người nhắm đến ngọn núi này, tôi đã đoán ngay ra các người muốn làm gì.” Hắn dừng lại một chập, liếc tôi một cái, ý vị sâu xa: “Nếu không có chú Ba các người dẫn dò, lúc ở sườn núi tuyết lở kia, tôi đã cương quyết không cho các người đi tiếp nữa.”

Phan Tử nhìn tôi, lại nhìn Bàn Tử, không biết phải nói gì.

Ngây người một lúc, Phan Tử rút một điều thuốc, đưa cho Thuận Tử: “Thuận ca, chúng tôi có mắt như mù. Chúng ta bây giờ đã là người một nhà, mời anh một điều.”

Thuận Tử không nhận điều thuốc, ngắc đầu nói: “Tôi là người thực tế, đừng nói mấy lời vô nghĩa. Tôi giúp các người không phải vì yêu quý gì các người, mà chỉ vì tiền thôi. Chú Ba các người đã đồng ý trả cho tôi một số tiền lớn, đủ cho tôi dùng đến hai đời, cho nên tôi nhất định phải đưa được nhóm các người tới trước mặt ông ấy. Các người mau nghĩ ra ẩn ý trong câu nói kia đi.”

Phan Tử bẽ mặt, đành đưa điều thuốc lên miệng mình, nhìn tôi cười khò.

Tôi hỏi Thuận Tử: “Vậy anh hãy nhắc lại nguyên văn lời của chú Ba lúc đó cho tôi nghe đi.”

Thuận Tử hồi tưởng, nói: “Lúc ấy hình như ông ta nói thế này: ‘Chờ Ngô Tà tới rồi, anh hãy nói cho nó biết cửa vào của địa cung nằm ở ‘Huyền Vũ cự thi’. Sau đó tôi hỏi ông ta câu này có ý gì, ông ta bảo chỉ cần nhắc lại y như vậy, nếu là cậu thì chắc chắn sẽ hiểu.’”

“Vẫn như cũ” Tôi thở dài một tiếng, nghĩ bụng nghe cả câu thì mấu chốt vẫn là ‘tôi’, nhưng mấy lời rõ ràng là tôi cóc hiểu gì cả. Mẹ kiếp, chú Ba sao tự nhiên lại tin tưởng tôi thế này? Đây không phải là hại tôi sao?

Mấy người kia đều nhìn chăm chăm vào tôi, trong mắt lộ ra vẻ tha thiết. Tôi lắc lắc đầu, thở dài một tiếng.

Bàn Tử thấy tôi không nghĩ ra, bèn hỏi: “Hay gợi ý này có liên quan tới chuyện nào đó từng xảy ra trong nhà cậu? Chuyện gì mà chỉ có người Ngô gia các cậu mới biết ấy?”

“Không có chuyện đó đâu.” Tôi nói: “Tôi hiểu tính chú Ba, ông sẽ không dùng một ám hiệu quá mức phức tạp như thế, rồi để cho chúng ta phải suy đoán. Nếu ông để cho Thuận Tử truyền lời, thì ý tứ trong những lời đó chắc chắn sẽ cực kì rõ ràng. Nhất định là có lỗi rẽ trong tư duy, chúng ta đã suy đoán nhầm hướng mất rồi.”

“Nhưng ông Ba chỉ nói ‘cậu’ vừa nghe là hiểu liền, chứ không nói ‘chúng ta’ vừa nghe đã hiểu, vậy đó chắc chắn phải là một ám hiệu liên quan đến những điểm chung giữa hai người.” Phan Tử nói: “Chi bằng thử nghĩ lại xem cậu và ông Ba có những điểm nào giống nhau.”

Tôi cảm thấy cách này không có tác dụng là mấy, nhưng giờ đã cùng đường rồi, đành xòe ngón tay ra đếm. Điểm giống nhau giữa tôi và chú Ba sao? Thực ra cũng không nhiều lắm. Nhưng chỉ có tôi và chú Ba nên phải loại trừ đám người Phan Tử ra, ví dụ nếu nói tất cả mọi người đều là đàn ông thì Phan Tử cũng là đàn ông, vậy không tính. Nếu nói chúng tôi đều họ Ngô thì cũng tính là một điểm chung nhưng cái đó và ám hiệu kia chắc không liên quan gì.

Còn một điểm nữa là tôi và ông thấy gái đều tón mắt lên, tuy nhiên cái này cũng hơi mơ hồ, bởi có đánh chết ông cũng không chịu thừa nhận. Ngoại trừ mấy điểm này, tính ra chỉ còn một điểm giống nhau là tôi và ông đều ở Hàng Châu, hiện giờ địa bàn sinh sống chủ yếu cũng là Hàng Châu.

Khoan đã! Tôi vừa nghĩ đến điểm này, tự dung giật mình, giống như trong đầu vừa nảy sinh thứ gì đó. Một mối dây liên tưởng đột nhiên hiện ra trong đầu tôi –

‘Huyền Vũ cự thi’ – ám hiệu của chú Ba – Hàng Châu – ‘tôi’ nhất định có thể hiểu được –

Tôi đột nhiên bừng tỉnh. Bốn chữ kia, thì ra là có ý này!

§33. Âm hiệu nhàm chán

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

‘Huyền Vũ cự thi’. ‘Huyền Vũ cự thi’ chó chết!

Nghĩ thông rồi, tôi thấy tất cả mọi thứ đều sáng tỏ, không tìm được mà cười phá lên. Đây hoàn toàn là hiểu lầm, bốn chữ mà chú Ba nói căn bản không phải bốn chữ này, chẳng qua những quan niệm trong Táng kinh đã ăn sâu bám rễ trong đầu chúng tôi nên vừa nghe phát âm bốn chữ gần giống thế đã định ninh chính là nó. Hơn nữa đúng như tôi đã đoán từ trước, âm hiệu này thực chất không phải là âm hiệu. Chú Ba đã dùng một cách vô cùng tài tình, khiến cho câu này của ông gần như nói trắng ra luôn. Có thể nhắc lại ngay trước mặt người khác, nhưng ý tứ thực sự thì chỉ có tôi mới hiểu.

Xem ra chú Ba đã sớm đoán biết, có thể những người đi cùng tôi vào trong hoàng lăng này chưa chắc đã là những người mà ông an bài từ trước.

Mấy người kia nhìn sắc mặt tôi biến đổi rõ rệt thì biết ngay tôi đã ngộ ra điều gì, vội hỏi tôi đã nghĩ thông chưa.

Tôi bèn giải thích: “Đúng là chúng ta đã nghĩ sai hướng rồi. Chú Ba nói những lời này ‘tôi’ có thể hiểu. nguyên nhân chủ yếu không phải vì tôi với ông có điểm gì giống nhau, mà do tôi đã lớn lên ở Hàng Châu từ nhỏ.”

Mọi người vẫn chưa hiểu, Bàn Tử hỏi lại: “Vậy có nghĩa là mấy lời này có liên quan đến phong cảnh ở Hàng Châu hả? Không phải chứ, Bàn gia tôi đã đi qua Hàng Châu nhiều lần nhưng chưa từng nghe Hàng Châu có nơi nào tên là ‘Huyền Vũ cự thi’ mà?”

Phan Tử lắc đầu: “Anh liên thiên cái gì vậy, tôi dám chắc nó không liên quan gì đến phong cảnh, người lớn lên từ nhỏ ở Hàng Châu cũng chưa dám chắc đã quen thuộc hết những danh thắng di tích ở đó nữa là. Anh xem ông Ba nhà chúng tôi sống ở Hàng Châu đã hơn mười năm mà chỉ biết mỗi cái Tây Hồ. Lần trước ông ấy dẫn chúng tôi lên núi Bảo Thạch uống trà mà rồi lại lạc đến tận đâu đâu, cuối cùng đi mãi đến tối mới thấy Ngọc Tuyền.”

Tôi gật đầu, quả thực tôi cũng là người như vậy. Ai nói dân buôn đồ cổ phải thích mấy di tích cổ chứ, tôi mới đến thăm có vài nơi thôi.

Bàn Tử nhíu mày, nói với tôi: “Không liên quan gì đến phong cảnh à? Thế con mẹ nó là cái gì? Sao cậu không nói toẹt ra đi, tôi sốt ruột muốn chết rồi đây.” Nói rồi lau lau mồ hôi.

Tôi cũng không úp úp mở mở nữa, nói với hắn: “Cái này rất đơn giản, người lớn lên ở Hàng Châu tuy không nhất thiết phải quen thuộc phong

cảnh, nhưng chắc chắn có thể nghe hiểu thổ ngữ Hàng Châu. Đây mới là điểm mấu chốt.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay người ra một lúc, hiển nhiên cũng đã mơ hồ hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn chưa rõ ràng lắm. Bàn Tử hỏi: “Là cách phát âm?”

Tôi gật đầu. Trong số những người ở đây, chỉ có tôi là thông thạo thổ ngữ Hàng Châu. Phan Tử quanh năm ở Trường Sa, cũng có thể nghe hiểu tiếng Hàng Châu nhưng hiểu biết sâu sắc về thổ ngữ thì không có. Bàn Tử là người bắc, nghe giọng nói đủ biết cả năm quanh quẩn trong thành Bắc Kinh. Thuận Tử lại càng khỏi phải bàn, đến tiếng phổ thông còn nói chưa lưu loát. Nếu chú Ba dùng tiếng Hàng Châu nói một câu, quả thực chỉ có tôi mới hiểu nổi.

Đáng tiếc là Thuận Tử không giỏi tiếng Hán nên chỉ nhớ được cách phát âm, không nghe ra được ngữ điệu biến hóa ở nửa đầu và nửa sau câu nói, cho nên lời nói từ miệng hắn đi ra chỉ là một câu hoàn toàn không có ngữ điệu.

Phan Tử vỗ vỗ đầu, nói: “Mẹ kiếp, đúng là tôi không nghĩ đến cái này. Vậy ‘Huyền Vũ cự thi’ kia, nếu nói bằng thổ ngữ Hàng Châu thì có ý gì? Cái này cũng có vẻ khó đọc nha.”

Tôi cười nói: “Đề yên nghe tôi phân tích hết đã. Thật ra mật ngữ của chú Ba không phải bốn chữ, mà là sáu chữ ‘Huyền Vũ cự thi chi địa’. Chữ ‘Huyền’ thứ nhất, tiếng Hàng Châu phát âm là “Viên” lại gần giống với ‘Duyên’. Chữ ‘Vũ’ phát âm cũng na ná chữ ‘hồ’. Nhưng ở Hàng Châu, từ ‘hồ’ này có thể đọc là hồ cũng có thể đọc là hà. “cự” đồng âm với ‘cù’, ‘thi’ đồng âm với ‘thủy’, ‘địa’ đồng âm với ‘đề’ — Vậy gộp lại chính là ‘duyên hà cù thủy chi đề’ (dưới đáy rạch nước chạy dọc sông)

Tôi vừa giải thích xong, mọi người ‘A’ lên một tiếng, đều tỏ vẻ tỉnh ngộ. Bàn Tử gật gù, đương nhiên tôi dịch ra như vậy là hoàn toàn hợp lý, không có sơ hở nào cả.

Phan Tử ‘hừ’ một tiếng, làm bầm nói ông Ba đúng là ông Ba, nếu Trần Bì A Tứ mà nghe được mấy lời kia thì có đánh chết lão cũng không thể suy ra theo hướng này, chắc chắn sẽ tìm ý nghĩa của ‘Huyền Vũ cự thi’ đến nổ tung đầu luôn.

“Rạch nước dưới lòng sông?” Bàn Tử đã chuẩn bị lên đường “Nhưng nơi này làm gì có sông? Hay sông nằm trong hoàng lăng?”

Tôi nói: “Trong lăng chắc chắn không có sông, cùng lắm chỉ có suối thôi, bởi vì mực nước sông không thể không chế, nước quá cao sẽ bị ngập, nước quá thấp thì lại phá thế, hơn nữa nước sông sẽ làm bại lộ vị trí của cỗ mộ.

Sông ở đây chỉ có thể là con sông đào này thôi.”

Cơ mặt của Phan Tử đều co giật cả lên: “Chúng ta đi bậy đi bạ, hóa ra lại đi đúng đường sao?”

“Cũng chưa chắc chắn hoàn toàn.” Tôi lắc đầu, dù sao còn chưa bước vào hoàng lăng, không biết tình hình bên trong thế nào, nhưng dựa theo dấu hiệu hiện tại cùng với những tư liệu đã từng xem qua thì phân tích của tôi vẫn có cơ sở.

“Nếu nói sông chính là con sông đào này, vậy rạch kia... con mẹ nó... không lẽ chính là cái chỗ chúng ta vừa xem qua kia...” Bàn Tử đứng dậy, nhìn về phía con rạch tuần táng chứa đầy tượng đá kia, quả thực trùng khớp với ám hiệu chú Ba để lại. Chúng tôi quay đầu lại nhìn, tim đập rộn ràng.

“Nhưng...” Phan Tử vẫn thấy không ổn, “Con ‘rạch’ kia không có ‘nước’.”

Tôi lắc đầu nói: “Lúc ấy chú Ba cũng chưa tiến vào hoàng lăng này. Ông nói những lời này có lẽ cũng chỉ dựa theo những gợi ý tìm được ở bên ngoài, có thể dựa theo sách cổ hoặc địa đồ. Mà người vẽ ra địa đồ hoặc viết ra sách cổ đương thời cũng không lường trước sẽ có một ngày con sông đào kia bỗng dung cạn khô.”

Trên những tảng đá kè quanh sông này có dấu vết bị ăn mòn, chắc chắn sông này trước kia từng có nước. Nhưng trải qua hàng ngàn năm, nguồn nước dẫn vào sông, có thể là mạch nước ngầm hoặc là suối nước nóng, đã khô cạn. Nước sông không được bổ sung nên dần dần ngấm vào lòng đất, cuối cùng cũng khô cạn theo.

Bàn Tử đã mất hết kiên nhẫn, “rắc” một tiếng kéo chốt an toàn khẩu súng, nhìn chúng tôi hất đầu ra hiệu: “Các đồng chí, khó khăn lắm lợi ích cá nhân của chúng ta mới thống nhất làm một với lợi ích cách mạng, còn chờ cái gì nữa, con mẹ nó cùng lên đi.”

Chúng tôi không tìm ra lí do gì để phản bác lời đề nghị của Bàn Tử lúc này, nhưng lập tức xuất phát thì đúng là quá nóng vội. Phan Tử kéo hất xuống, nói: “Đã có manh mối rồi, tình thế trái lại không gấp. Anh xem cậu Ba bị thương nặng như vậy, còn chưa được nghỉ ngơi kia kia. Anh muốn đi một mình hay muốn bảo chúng tôi vớt cậu ấy lại đây chờ chết?”

Bàn Tử ngăn người, ngẫm lại thấy cũng có lý, nhưng hẳn thực sự bị dục hỏa đốt người, bèn vỗ vai Thuận Tử: “Này, hay tôi với anh đi trước thám thính, tóm mấy con chim làm đồ ăn. Cứ để hai người họ ở đây nghỉ ngơi, đảm bảo thu hoạch không kém số tiền ông Ba kia trả cho anh.”

Không ngờ Thuận Tử cũng lắc đầu, nói: “Nhiệm vụ của tôi là đưa cậu ta” chỉ vào tôi, “đến trước mặt ông Ba kia. Về sau các người sống chết thế nào

tôi không quản, nhưng hiện giờ tôi phải trông chừng cậu ta.”

Tôi nghe thế thì cười đắc chí, quay sang Bàn Tử: “Giờ đã rõ ai mới là VIP ở đây chưa?”

Bàn Tử xì một tiếng khinh miệt, khó chịu nói: “Được! Các người cứ ở đây nghỉ ngơi đi, Bàn gia ta tự đi một mình. Chờ đến khi ông kiếm được mấy món bảo bối mang về, xem các người có tiếc nhỏ dãi ra không. Ông nói trước cho mà biết, thứ gì ông tìm được là của ông, tuyệt đối không chia cho các người đâu!” Nói rồi vác súng lên hùng dũng bước đi.

Mới đi được vài bước, hấn đột ngột dừng lại rồi quay đầu trở về. Chúng tôi thấy thế thì phá ra cười, hỏi hấn sao thế, sợ rồi hả?

Bàn Tử hừ một tiếng, tung cước đá văng cái ba lô của mình, ngồi đối diện với cái đèn bão, nói: “Sợ cái con khỉ biển, các người đúng là muôn đuổi ông đi, Bàn gia ta đâu có ngu. Chờ lát nữa ông lấy được mấy món béo bở, ba người lại hè nhau xông vào cướp, dù ông có là mãnh hổ cũng khó địch lại bầy lang sói, để các người chiếm lợi, không khéo còn bị các người giết người cướp của nữa, ông không dại mà đâm đầu vào vụ làm ăn mù quáng này.”

Phan Tử thấy Bàn Tử vẫn còn bực bội, mới thừa cơ chế nhạo: “Cái này gọi là lòng dạ tiểu nhân, anh nghĩ rằng tụi này ai cũng giống anh sao.”

Tôi sợ hấn lại nổi điên lên, bèn ngắt lời cả hai: “Được rồi, đừng ai nói gì nữa. Giờ tính ra cũng là nửa đêm rồi, tuy ở dưới này không thấy sắc trời nhưng chúng ta cũng phải nắm bắt được thời gian mà nghỉ ngơi.”

Phan Tử nhìn đồng hồ, cũng gật đầu, vặn đèn bão cho sáng thêm, xung quanh lập tức ấm áp hơn hấn. Sau đó anh lấy túi ngủ ra bơm căng, mọi người đều chui vào làm một giấc.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, nói hấn không buồn ngủ, để hấn gác ca thứ nhất. Tôi liếc hấn một cái, nói đến nửa đêm anh tuyệt đối không được tự ý đi chôm đồ. Vào huyền cung rồi anh muốn lấy gì thì lấy, còn bây giờ thì yên phận chút đi, con mẹ nó anh đừng để tôi coi thường.

Bàn Tử giận dữ nói hấn đâu phải hạng người đó? Hấn gác đêm, đảm bảo chúng tôi đều an toàn.

Đi đường mệt mỏi, lên đến đỉnh núi tuyết đã là chạng vạng tối, từ khi tiến vào cung điện dưới lớp băng cho tới bây giờ đã hơn mười tiếng. Hơn nữa chúng tôi hoạt động với cường độ tương đương với lao động chân tay một ngày một đêm, hết leo núi, chạy như điên lại nhảy xa, cùng với cú ngã lúc nhảy xa thất bại, tôi đã mệt rã rời, vừa chui vào túi ngủ lập tức thiếp đi.

Tôi có cảm giác mình ngủ rất say. Là người bệnh nên tôi không phải gác đêm, khi tỉnh lại thì xung quanh vẫn một màu tối đen, đèn bão đã tối đi rất

nhieu, người gác đêm cũng chuyển sang Phan Tử. Anh đang tựa vào một tảng đá hút thuốc, cạnh đó là Bàn Tử ngáy pho pho như sấm.

Tôi nhìn đồng hồ, biết mình mới ngủ có 5 giờ, có điều những lúc bị thương nặng tôi đều ngủ rất ngon. Do cơ thể tái tạo mạnh mẽ nên người gần như rơi vào trạng thái nửa hôn mê, khi tỉnh dậy đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái nhưng thân thể lại càng mệt mỏi, xương sống ở thắt lưng bắt đầu đau tê hại.

Tôi xoa xoa mặt, chui ra khỏi túi ngủ, vặn vẹo mấy khớp tay chân rồi bảo Phan Tử đi ngủ đi, tôi sẽ canh gác một lát. Nhưng Phan Tử nói không cần, hồi ở Việt Nam đã có thói quen ít khi ở trên giường, mỗi ngày đều ngủ không quá ba tiếng.

Tôi cũng đành mặc anh, ngồi vào tảng đá bên cạnh, cũng muốn hút một điếu thuốc cho tỉnh táo đầu óc.

Hai người rơi vào im lặng trong chốc lát, bỗng Phan Tử bảo tôi thử đoán xem chú Ba hiện giờ ra sao? Có gặp chuyện gì bất trắc không?

Tôi thấy nét mặt anh chất chứa sự quan tâm và lo lắng thật lòng, trong lòng cũng cảm thấy xúc động. Theo lý mà nói, Phan Tử từng ra chiến trường, đã quen với mưa bom bão đạn, sinh tử ly biệt, đáng ra sẽ không có loại tình cảm sâu sắc như vậy. Nhưng ngược lại, lòng trung thành và tin tưởng của Phan Tử đối với chú Ba khiến cho cháu trai như tôi cũng thấy hồ thẹn. Không biết trước đây giữa Phan Tử và chú Ba đã xảy ra chuyện gì, nếu có cơ hội tôi thực sự cũng muốn hỏi.

Tôi an ủi anh: “Anh yên tâm đi, lão cáo già kia tuyệt đối sẽ không bạc đãi bản thân đâu. Ông lớn mạng lắm, nếu có gặp chuyện không hay thì cũng chẳng đợi đến bây giờ mới xảy ra chuyện. Bây giờ chúng ta chỉ cần chiếu cố bản thân mình là được rồi, lúc này người cần phải lo lắng chính là chúng ta, bởi chúng ta chẳng biết gì cả.”

Phan Tử gật đầu, thở dài một tiếng thiếu não nói: “Tiếc là đầu óc tôi không được nhanh nhẹn, những việc ông Ba làm tôi không tài nào hiểu nổi. Bằng không những chuyện nguy hiểm như thế này ông Ba không cần phải đích thân làm, cứ giao cho tôi là được.”

Tôi cười khỏ trong lòng, nghĩ bụng việc chú Ba đang làm cũng không đến nỗi quá mức nguy hiểm, mà ngược lại, tôi có cảm giác người gặp nguy hiểm nhất chính là chúng tôi. Chúng tôi luôn đi sau chú Ba, phán đoán ý tứ của ông, sau đó bị ông nắm mũi dắt đi. Cứ tiếp tục như thế, vận khí dù tốt đến đâu thì cũng có ngày gặp họa.

Ví dụ như lúc này đây, chú Ba có thể để lại manh mối về cửa vào huyện cung cho chúng tôi từ rất sớm, chứng tỏ trên người ông có thứ gì đó giúp ông

biết trước kết cấu của địa cung này. ‘Duyên hà cừ thủy chi đê’ đây là một câu thể văn ngôn, giọng điệu của chú Ba không giống vậy, câu này chắc chắn lấy từ trong sách cổ. Mà theo lời Thuận Tử thì chú Ba một mình đi vào núi tuyết xem xét, hiển nhiên ông cũng không rơi vào tay đám người A Ninh. Nếu ông thuận lợi đi vào miệng núi lửa này, rất có thể bây giờ đã ở trong huyền cung dưới hoàng lăng.

Có thể đoán sơ sơ thể này, vật đã giúp chú Ba biết trước kết cấu địa cung có lẽ chính là mục đích đi Tây Sa mấy tháng trước của ông, cũng có thể giải thích vì sao công ty của A Ninh lại xuất hiện ở đây. Mục tiêu của bọn họ hẳn cũng không phải ngôi mộ dưới đáy biển lần trước, mà là Vân Đỉnh thiên cung trên này. Bọn họ hợp tác với chú Ba đi Tây Sa, chẳng qua là muốn vào mộ huyết dưới đáy biển để tìm manh mối về hoàng lăng bí mật trong lòng dãy Trường Bạch mà thôi.

Mà khi ở trong hải mộ kia, A Ninh cũng tách khỏi chúng tôi một lúc rất lâu. Trong khi chúng tôi bị những bầy rập và cơ quan trong hải mộ chọc cho suýt phát điên, mệt mỏi muốn chết, cô ả này đã làm những gì trong hậu điện? Có phải cũng giống như chú Ba, tìm được điểm máu chốt để đi xuống hoàng lăng trong lòng đất này? Chúng tôi không thể biết được. Nhưng vừa rồi ở tiền điện nhóm đã gặp mấy thi thể trang bị kĩ càng đến tận chân răng, chứng tỏ đội ngũ của A Ninh đã xuống nơi này trước chúng tôi rồi. Căn cứ theo lời Thuận Tử, đội ngũ bọn họ quá lớn, chắc chắn không thể nào vượt qua được tuyến biên phòng. Thế mà họ lại có thể vào đến tận đây mà không mất một cọng tóc nào, chứng tỏ bọn họ biết một con đường bí mật mà không ai khác biết.

Điều này ít nhất cũng có thể chứng minh đám người A Ninh biết những chuyện mà chúng tôi không biết.

Chúng tôi và bọn họ ở hai thế hoàn toàn khác biệt nhau. Chúng tôi hoàn toàn ‘không biết gì’, không thể đoán trước trong huyền cung có thứ gì đang chờ đợi mình. Tình cảnh này đúng là cực kì gay go, nhưng chúng tôi vẫn phải tiếp tục tiến lên, không thể lùi bước được nữa, lùi lại mới là hỏng bét.

Những lời này tôi không thể nói ra với họ, bởi vì đối với Phan Tử, chú Ba là tất cả. Chú Ba muốn anh làm chuyện gì thì anh nhất định phải làm, không cần biết đến mục đích. Đối với Thuận Tử, hẳn hoàn toàn là người ngoài cuộc, đối với hắn đây chỉ là một phi vụ mua bán, hắn chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng. Mà Bàn Tử lại càng đơn giản, hắn do người ‘gắp Lạt Ma’ mời đến, trong lăng mộ có những gì mới là quan trọng, chú Ba của tôi, đối với hắn chỉ là một cái tên đầy phiền phức mà thôi. Những phân tích nảy sinh trong đầu tôi lúc này, xem ra chỉ hữu dụng với một mình tôi, cũng chỉ có mình tôi quanh quẩn giữa những bí ẩn mơ hồ mà thôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nảy sinh cảm giác hâm mộ đối với cuộc sống đơn giản của những người kia.

Lại nói lái sang chuyện khác, Phan Tử liền hỏi thân thể tôi thế nào rồi, tôi nói cũng đỡ một chút, được ngủ một giấc, cơ thể tôi đã khá hơn nhiều. Bây giờ không cần người đỡ cũng có thể gắng gượng đi lại, nhưng đương nhiên vẫn chưa thể đánh nhau được. Phan Tử nói hay là cậu nghỉ ngơi thêm một lát đi, khó tìm được nơi nào yên tĩnh như ở đây, mà cũng rất an toàn, chỉ sợ vào địa cung rồi sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi nữa.

Tôi thấy cũng đúng, đã định chui vào túi ngủ tiếp, nhưng vẫn không sao ngủ lại được. Bàn Tử bên cạnh đang liên tục nói mớ bằng thứ tiếng mà tôi nghe không hiểu nổi, có vẻ như đang cò kè mặc cả với ai đó. Lúc hắn nói mớ ác liệt nhất, Phan Tử nhặt một viên đá nhỏ ném trúng đầu hắn, ăn đá xong Bàn Tử lập tức yên lặng trở lại. Nhưng chỉ được một lát lại bắt đầu làm nhảm, càng ngày càng điếc tai. Lúc trước còn mệt mỏi nên tôi không nghe thấy gì, nhưng bây giờ muốn ngủ lại cũng thực khó khăn.

Nhắm mắt lại, cố gắng chịu đựng hai tiếng đồng hồ, Phan Tử lấy một hòn đá lớn hơn chọi cho Bàn Tử tỉnh hẳn. Lần này ai cũng đừng mong ngủ thêm, cả Thuận Tử cũng bị dựng dậy.

Sửa sang lại trang bị thật cẩn thận, ăn thêm một chút lương khô, chúng tôi lại đi về hướng con rạch bồi táng. Những pho tượng đá hình người màu đen đã hư hỏng vẫn đứng sừng sững, im lìm ở đó, đội ngũ kéo dài rồi biến mất trong bóng đêm vô tận hai đầu.

Tôi được đỡ xuống rạch tuấn táng, thoáng cái đã đi vào giữa đám tượng đá. Đứng trên cao nhìn xuống những bức tượng này cũng không có cảm giác gì mãnh liệt, nhưng xuống rồi mới thấy chúng cao ngang ngựa tôi, nhìn quanh chỉ thấy vô vàn cái bóng xen kẽ nhau, khiến lòng tôi sinh ra một cảm giác vô cùng bất an.

Bàn Tử chiếu đèn pin về hai phía, nhìn tôi hỏi: “Ông Ba nhà các cậu bảo chúng ta đi theo hướng nước chảy, nhưng giờ chỗ này đã cạn nước, chúng ta nên đi thế nào đây?”

Tôi nhìn sang Phan Tử. Trong cuộc chiến tranh tự vệ phản kích với Việt Nam, Phan Tử có tham gia giai đoạn chiến tranh đặc biệt, có lẽ đã từng nghiên cứu những vật như thế này.

Phan Tử lại gàn một bức tượng đá, sờ sờ vết nứt trên mặt, rồi chỉ về hướng mà các bức tượng quay mặt về, nói: “Xem vết nước chảy trên những tượng đá này, đầu bên kia hẳn là hạ lưu.”

Bàn Tử cũng tiến lại, nhưng không nhìn ra nguyên cơ vì đâu mà Phan Tử khẳng định được như vậy, bán tin bán nghi nói: “Mạng người quan trọng,

anh đừng có đoán bừa đó.”

Phan Tử không thèm để ý đến hấn, nói chúng tôi cẩn thận một chút. Mọi người bắt đầu lần theo con lạch, tiến vào bóng đêm sâu thẳm trong lòng con sông đào.

Tôi không có chút ý niệm nào về chiều dài của con sông đào này. Lúc ở trên vách đá đốt pháo sáng quan sát, cả hoàng thành đều ở tí tít đằng xa, chúng tôi đại khái chỉ nhìn thấy đỉnh của khối kiến trúc, con sông đào này bị khu rừng chết xung quanh che khuất. Lúc đứng trên cây cầu, ánh sáng đèn pin lại không đủ để chiếu sáng toàn bộ bóng đêm, vậy nên chúng tôi cứ đi dọc theo rạch tuần táng đến nửa giờ vẫn chưa thấy điểm kết thúc của cái đáy sông vô cùng tĩnh mịch này.

Độ cao của rạch tuần táng không đồng đều, có vài đoạn tượng người bị vỡ vụn rất nghiêm trọng, giống như bị thứ gì cực lớn dẫm lên. Loại đá vô danh để tạc tượng này rất cứng, vậy mà cũng vỡ nát. Tôi thậm chí còn phát hiện dưới đáy con rạch thi thoảng lại bắt gặp đầu hoặc tay chân của tượng đá, hình như bên dưới rạch tuần táng còn chôn một tầng những bức tượng như thế này nữa.

Hoặc có thể con rạch này ban đầu cũng bị chôn vùi dưới lòng đất, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà công trình bị tạm dừng, thành ra có rất nhiều tượng đá không bị vùi lấp.

Càng đi càng thêm tối, ban đầu đèn pin chiếu vào bờ sông còn có một tia phản quang, ít nhất còn có vật tham chiếu. Cứ đi mãi đi mãi, đến cả bờ sông cũng không chiếu tới nữa, tứ phía đều là bóng tối vây hãm, chúng tôi cũng tự động giảm tốc độ. Phan Tử nhắc nhở chúng tôi tỉnh táo một chút, tuyệt đối không được phân tâm.

Lúc này, Bàn Tử đang đi tuốt đằng trước bỗng dừng lại. Chúng tôi định tiến lên xem sao thì thấy hấn giơ tay ra dấu cho mọi người dừng lại.

Tôi lại gần hấn, nhìn theo ánh đèn pin thì hóa ra đã đi tới cuối rạch tuần táng rồi. Những hàng tượng đá đã biến mất, trước mặt là một khối đá cực lớn dùng để kê bờ sông, chắc là đã tới đầu kia của sông đào. Trên kê đá bên bờ sông hình như trạm trở thứ gì đó cực lớn trông giống tượng Phật khổng lồ ở núi Nhạc Sơn. Do đèn pin không thể chiếu sáng được toàn cảnh nên không biết là cái gì. Chỉ thấy dưới đáy bờ kê có một cái động vuông vẫn bị đá vụn che lấp, hiện giờ phần lớn số đá vụn đó đã bị dịch sang một bên, lộ ra một cái miệng hang tối đen như mực.

Giống như bài đạo lúc trước chúng tôi chui vào, cái động này cũng là một trong những thông đạo do nhóm thợ xây lăng năm đó lén đào ra, đây là lối thoát duy nhất của bọn họ nếu có ngày địa cung bị phong bế.

“Lại có một đường hầm đào ngược ra à?” Phan Tử kinh ngạc nói: “Cửa ra sao lại ở đây? Chuyện này không thể xảy ra được.”

“Sao lại không thể?” Bàn Tử hỏi: “Động đâu phải do anh đào.”

Phan Tử nói: “Nơi này lúc đó còn ngập trong nước, anh cho những công nhân này đều là cá à?”

Tôi khoát tay bảo bọn họ đừng cãi nhau nữa, lúc này Thuận Tử kêu lên một tiếng, gọi chúng tôi lại: “Lại đây xem, có thứ gì lạ lắm.”

Nói đoạn chiếu đèn pin vào, chúng tôi nhìn vào chỉ thấy trên tảng đá cạnh cái động có người khắc lại mấy chữ.

§34. Bài đạo dưới nước

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Động vuông cao tầm nửa thân người, đào rất cầu thả. Cạnh đó đều là đá vụn lớn nhỏ to cỡ quả dưa hấu, bên trong cũng rất nhiều, rõ ràng có người từng lấp kín cửa động này. Trong động tối đen như mực, không biết dẫn tới tận đâu, có vẻ giống cửa xả nước của đập thủy điện mà tôi thường thấy ở miền nam.

Trong động đá vụn bên cạnh miệng động, có một khối đá tương đối bằng phẳng, bên trên nguệch ngoạc khắc mấy chữ, rõ ràng được khắc hết sức vội vàng, hơn nữa còn rất nông. Nếu đó không phải là chữ cái tiếng Anh, đặt vào khung cảnh hoang vắng trông cực kì chướng mắt thì Thuận Tử chưa chắc đã phát hiện ra. Đáng tiếc không thể ghép nối mấy chữ kia lại để biết ý nghĩa của nó là gì.

Đây là chữ do chú Ba khắc lên để đánh dấu đường cho chúng tôi sao? Lúc ấy tôi đã nghĩ ngay theo hướng này, nhưng chú Ba tôi không thạo chữ Tây, đầu óc ông làm sao mà nghĩ ra cách khắc chữ Tây làm ám hiệu được? Đây không phải tác phong của ông.

Bàn Tử tò mò đến gần ngó một cái, bỗng ‘ò’ lên một tiếng, ngoác tay với tôi: “Tiểu Ngô à, mấy chữ nước ngoài vụn vẹo này hình như chúng ta đã gặp ở nơi nào đó rồi.”

Tôi cũng lại gần, mới liếc qua một cái, bỗng dung giật nảy mình.

Không phải hình như, mà mấy kí hiệu này chúng tôi đích xác đã từng gặp. Khi tôi và Bàn Tử ở trong huyệt mộ dưới đáy biển, leo xuống đáy cái ao đặt tấm bia đá, Bàn Tử đã trông thấy những kí hiệu như thế này được khắc trên thành ao. Vừa thấy mấy kí hiệu này, Muộn Du Bình đột ngột lao xuống ao, sau đó hắn bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra dưới ngôi mộ đó. Tại sao chúng lại bất ngờ xuất hiện ở đây?

Lúc ấy, tôi vẫn nghĩ kí hiệu này là do năm đó khi chú Ba đưa đám người Văn Cẩm xuống hải mộ, một trong số họ đã khắc nó lên. Nhưng mấy chữ cái này lại đột ngột xuất hiện ở đây, chắc chắn có gì đó không ổn.

Xem vết khắc thì có vẻ là dùng cuốc chim bở lung tung lên, hơn nữa dấu vết còn khá mới, nếu không phải do chú Ba để lại thì cũng là của Muộn Du Bình hoặc A Ninh, bởi vì ở đây cũng chỉ có mấy người này là mang cuốc chim thôi. Kẻ để lại kí hiệu này, chắc chắn đã đi vào trong động kia.

Bỗng một ý niệm lóe lên trong đầu tôi, thậm nghĩ có khi nào mấy chữ cái

tiếng Anh trong mộ huyết dưới đáy biển kia cũng do Muộn Du Bình khắc xuống, cho nên khi hắn nhìn thấy mấy kí hiệu đó mới nói: “Tôi đã từng đến đây.”

Khả năng này cũng khá lớn, khi nào hắn lại thò mặt ra, tôi phải hỏi lại mới được.

Phan Tử thấy tôi ngần người, bèn hỏi tôi có chuyện gì. Tôi kể cho bọn họ nghe chuyện tôi và Bàn Tử đã từng gặp mấy kí hiệu này dưới đáy biển, Phan Tử cũng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng rồi anh nói: “Tôi đi theo ông Ba đã mười năm, nói khiêm tốn cũng đỡ không dưới năm mươi cái đầu, trong đó đầu lớn cũng có vài cái nhưng chưa thấy ông Ba để lại kí hiệu bao giờ. Hơn nữa ông Ba đến mấy chữ cái ABCD còn không nhớ được, mấy kí hiệu này chắc chắn không phải do ông ấy để lại.”

Tôi thầm nghĩ vậy thì chỉ còn A Ninh hoặc Muộn Du Bình, đoạn quay sang nói với bọn họ: “Nói gì thì nói, xem ra chúng ta đã đi đúng đường. Động này đã có người đi vào, cửa vào địa cung hẳn là ngay bên dưới cái động này, chúng ta có nên tiến vào ngay bây giờ không?”

“Đi luôn!” Bàn Tử lập tức tán thành: “Còn chờ cái gì nữa? Cả đội quân đã đi trước chúng ta rồi kìa. Bàn gia ta xưa nay vẫn đi tiên phong, lần này đi chung với mấy đứa xui xẻo các người nên mới chậm chân hơi người ta một bước. Chúng ta đừng lè mề nữa, đợi lát nữa người ta xong việc đi ra, chúng ta chỉ có nước muối mặt đi cướp đồ của họ.”

Phan Tử nhìn tôi nói: “Cậu đừng hỏi bọn tôi, thân thể cậu thế nào rồi?”

Tôi gật đầu, ý nói không thành vấn đề: “Bàn Tử nói rất đúng, chúng ta không thể dây dưa thêm nữa. Dù sao nếu đụng phải bánh tông thì tôi không bị thương cũng đi đời, giờ bị thương thế này cùng lắm là chết mau hơn một chút thôi, không sợ.”

Bàn Tử bên cạnh đã tháo ba lô của mình xuống, nghe tôi nói vậy thì ‘xì’ một tiếng: “Hừ, sao cậu không nói chuyện gì may mắn một tí? Cũng không chịu nhìn xem chúng ta sắp đến chỗ nào?”

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, đáp lại: “Đi với anh có dán hai môn thần sau ót cũng vô dụng, anh hãy quản hai cái tay anh cho tốt đi đã.”

Chúng tôi đều tự sắp xếp trang bị cho mình. Vừa rồi đóng gói trang bị theo kiểu hành quân, bây giờ chúng tôi nhét hết đèn bão và toàn bộ nhiên liệu vào trong bao, sau đó lấy hết pháo lạnh, gậy huỳnh quang và thuốc nổ ra, buộc ở thắt lưng. Bàn Tử và Phan Tử đều tháo chốt an toàn của súng, rút hộp đạn, gỡ hết đạn trong băng ra nạp đầy vào súng; dao sẵn, chủy thủ cũng đã sẵn sàng.

Súng trường K56 quá dài, đeo vào động không thể xoay người được. Vì

thế Bàn Tử đưa súng cho Thuận Tử giữ, còn mình thì cầm cái cuốc chim. Mọi người kiểm tra lại độ sáng của đèn pin, Bàn Tử rút bùa Mô Kim, cầm trên tay ngẩng mặt lên trời bái lạy.

Thuận Tử cũng là người dùng súng thành thạo, vừa nâng súng lên ‘răng rắc’ vài cái đã quen tay, đầy cảm giác hoài niệm, sau đó quay sang nói với chúng tôi: “Các vị, tôi không hiểu lắm về nghề của các vị, nhưng vẫn phải nhắc nhở một câu. Trong những cái động đợc đào trên núi Trường Bạch này, phải coi chừng bọn tuyết ma tử. Nếu thấy có gì không ổn thì trước hết phải lấy bông bịt lỗ tai lại. Mùa này đầu chúng còn mềm nên chỉ chui đợc vào lỗ tai, đợc đến mùa hè, lớp vỏ ngoài đã cứng cáp rồi thì còn có thể xuyên qua da người, chỉ thò ra hai sợi râu. Các người có kéo thì cũng chỉ có sợi râu đứt ra, còn con trùng vẫn ở bên trong, phải khoét sâu vào miệng vết thương mới lấy ra đợc. Còn nữa, thứ này cũng hay chui vào hậu môn, lúc ngồi phải cực kì cẩn thận.”

Bàn Tử chán nản liếc nhìn Thuận Tử, vô thức giữ chặt dây lưng, nói: “Bây giờ con trùng cũng có sở thích này sao?”

Thuận Tử nói: “Tôi không đùa với các người đâu, lỡ dính trâu thì tự nghĩ cách mà lôi ra, đừng có hỏi tôi.”

Chúng tôi cảm thấy nửa người dưới phát rét, ai nấy đều gật gật đầu. Bàn Tử lại tiếp tục làm đầu tàu gương mẫu, chui người vào động, chúng tôi cũng nói đuôi nhau chui vào, bắt đầu tiến vào thế giới mới mẻ chưa ai khám phá trong lòng đất sâu.

Cái động vuông vắn này phải uốn người mới vào đợc, động đợc đào song song, chúng tôi vừa đi vừa nhìn xung quanh xem xét, do trần động thấp lè tè nên đi rất chậm. Đá ở nơi này cực kì rắn chắc, nhìn những dấu vết đục đẽo thì đường hầm này rõ ràng đợc đào bằng phương pháp nguyên thủy nhất. Tôi nghĩ, để xây đợc một hoàng lăng quy mô lớn thế này phải mất bao nhiêu thời gian? Kiểu gì cũng phải trên hai mươi năm, rất nhiều hoàng đế vừa đăng cơ đã bắt tay vào xây lăng mộ rồi. Hơn hai mươi năm, đào đường hầm này cũng là hết sức miến cưỡng, xem ra năm đó nhóm người bỏ trốn phải có số lượng rất lớn.

Càng đi vào sâu, càng phát hiện nhiều dấu vết của những người đã từng đi qua đây. Dấu giày leo núi vẫn nối tiếp không dừng, cũng không thấy tuyết ma tử đâu cả, nhưng tôi lại phát hiện trên nóc đường hầm có những ngã rẽ kì quái.

Những cái động này cũng không lớn lắm, chỉ đủ chứa một người, hơn nữa còn ngoằn ngoèo uốn khúc 180 độ, sau một đoạn hướng thẳng lên trên sẽ đổi hướng chúc ngược xuống dưới, giống như một đường ống uốn lượn hình số 9. Những cái động như thế, đại khái cứ cách mười mét lại có một cái.

Từ khi bước chân vào nghề này, tôi đã bò qua không biết bao nhiêu cái động nhưng chưa từng thấy cái nào kết cấu như vậy. Nhìn dưới góc độ kiến trúc, khối lượng công việc khi đào những chuỗi động này tương đương với đào một đường hầm hoàn chỉnh. Những cái động này tất nhiên phải có lí do tồn tại tất yếu, bằng không thì quá lãng phí sức lực, nhưng hiện giờ quả thực tôi không tài nào nhìn ra công dụng của chúng là gì.

Phan Tử ở đằng sau tôi hỏi: “Cậu Ba, cậu có thấy đường hầm này trông quen quen không?”

“Quen sao?” Tôi dừng lại một lát, quay đầu hỏi anh sao lại hỏi vậy.

Phan Tử nói: “Hồi chúng ta đến miếu Hạt Dưa ở Sơn Đông có đi qua động xác, đường hầm dẫn vào động chẳng phải cũng giống thế này sao? Lão già dẫn đường chẳng phải đã nấp vào một cái động trên trần để hại chúng ta sao?”

Nghe anh nói vậy, tôi cũng nhìn kĩ lại những cái động con trên đỉnh đầu. Hồi ở Sơn Đông tôi sợ chết khiếp đi được, làm gì còn tâm trí mà để ý nhìn lên trần cái động xác ngập nước kia, nên bây giờ cũng chịu không so sánh được. Nhưng Phan Tử đã nói thế thì chắc không sai nên tôi cũng sinh lòng nghi hoặc, bèn hỏi anh: “Anh chắc chắn chứ?”

Phan Tử cũng không dám chắc chắn, đáp: “Chúng ta nghe lão già kia nói mới biết trên trần động còn có động nữa, chứ lúc mình đi vào trong động tối đen như mực, nào có phát hiện ra.”

Tôi dừng lại, nhìn kĩ những cái động rẽ nhánh trên đầu, lập tức hiểu ra tác dụng của nó, bèn nói: “Lúc ấy, cái động xác kia cũng ngập nước nhỉ?”

Phan Tử gật đầu, nói đúng rồi. Tôi lại tiếp tục: “Những động rẽ nhánh phía trên này thật ra chỉ để hít thở. Anh xem, khi nước tràn vào bài đạo này, do kết cấu gấp khúc nên động nhánh sẽ chứa đầy không khí. Vậy cứ bơi một đoạn lại ngoi lên chui đầu vào động nhánh hợp một ngậm dưỡng khí là có thể bơi tiếp.”

Phan Tử tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Đúng là một biện pháp tài tình. Nói vậy năm đó cái bài đạo này quả thực chìm trong nước sao?”

Tôi nói: “Gần như thế. Xem ra, cái đạo động ngập nước ở miếu Hạt Dưa kia, không chừng cũng do người của Ôn Tàng Hải đào ra.” Ngẫm lại thì thấy không đúng lắm, cái đạo động kia đã có từ lâu lắm rồi, chú Ba tôi đoán là từ thời Chiến quốc, có thể Lễ thương vương đã đào nó lúc vào núi xây lăng. Không lẽ sau khi nhìn thấy động xác kia, Ôn Tàng Hải đã học hỏi kĩ thuật của cô nhân? Khả năng này cũng khá lớn.

Đi một lúc khá lâu, cũng không biết đã được bao xa, bài đạo dần dần rộng mở, rốt cuộc cũng thấy được lối ra. Chúng tôi bò ra ngoài, trước mặt tất

nhiên là một con sông, sâu chừng mười mét, rộng năm, sáu mét, lòng sông đã cạn khô.

Tôi xem xét tình hình con sông này một chút, nói: “Đây là kênh dẫn nước, nước trong sông đào kia chắc chắn được dẫn từ đây ra. Giữ cho nước lưu thông sẽ không bốc mùi hôi thối, hơn nữa cũng có thể đề phòng nước chảy ngược lại.”

Hai bên sông đều có bờ đất rộng đủ cho một người đi, đoạn trên còn dựng một cây cầu đá. Chúng tôi cẩn thận nhích lại gần, đi sang bờ bên kia, Bàn Tử lại hỏi phải đi tiếp thế nào?

Tôi nói: “Sông này thông với sông ngoài kia, có lẽ chỉ tính là một con sông, chúng ta cứ đi theo hướng nước chảy thôi.”

Phan Tử ngồi thụp xuống, nhìn vết nước chảy, chỉ về một hướng, nói: “Chỗ đó.”

Chúng tôi tiếp tục hướng về phía trước, không bao lâu sau, trên vách đá cạnh bờ sông xuất hiện một cái động vuông vắn.

Bàn Tử châm một cây pháo lạnh ném ra, chiếu sáng nền đá màu đen phía ngoài cửa động, hiển nhiên đây là tường đá phong cửa địa cung. Bàn Tử chui vào, liên tục châm những cây pháo lạnh ném ra xung quanh, sau đó gọi chúng tôi, chúng tôi mới chui ra khỏi đường hầm.

Bên ngoài cửa động là một gian mộ thất xây bằng nham thạch đen, không cao lắm, người có thể miễn cưỡng đứng thẳng nhưng rất rộng. Bốn phía mộ thất đều bày vô số vại sành sắp xếp cực kì ngay ngắn, có thể đây là những bình rượu bồi táng. Mỗi vại cao cỡ nửa người, ước tính số lượng lên đến hàng ngàn, xem ra Vạn Nô hoàng đế đúng là một con sâu rượu.

Trên vách tường màu đen bốn phía có khắc mấy phù điêu đơn giản tả cảnh hoàng đế đang thiết yến. Phù điêu này bảo quản cũng không được tốt, có thể là vì nó thông ra bên ngoài. Khí núi lửa ở nơi này tuy không đến nỗi chết người như Phan Tử nói, nhưng khả năng ăn mòn chắc chắn mạnh hơn không khí bình thường, bích họa ở đây có thể bảo tồn đến thế này đã là cả một kỳ tích. Đáng tiếc là những hình ảnh hiếm hoi sót lại giờ chỉ còn nhìn được mang máng.

Trên hai bức tường nằm ở hai phía trái, phải của mộ thất có một tảng đá chẹn cửa, đằng sau là hành lang tối om om. Một cơn gió lạnh buốt từ trong đó thổi ra, Bàn Tử bèn nhặt hai cây pháo lạnh, ném một cây vào trong đó nhưng vẫn không nhìn thấy điểm tận cùng.

§35. Hàu đầu thiêu

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Phan Tử thấy sắc mặt tôi không ổn, bèn bảo tôi nghỉ ngơi một lát. Tôi quả cũng hơi quá sức, liền ngồi lên một vò rượu lớn mà thở dốc, còn những người khác sắp xếp lại trang bị. Thuận Tử chưa từng đến những nơi như thế này, bèn nhặt lên một cây pháo lạnh, tò mò ngắm nghía xung quanh, nói: “Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, không ngờ trong lòng núi Trường Bạch lại chôn vùi một nơi như thế này. Lần này xem như tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Xuống sâu thêm, sẽ còn gặp nhiều thứ anh chưa từng thấy.” Phan Tử nói: “Tôi đoán những vật phẩm năm đó Đại Kim cướp đoạt từ Nam Bắc Tông, cộng thêm những bảo bối Nam Tông tiến cống hàng năm, nếu không rơi vào tay Thành Cát Tư Hãn thì chắc chắn phải ở chỗ này.”

“Đừng có tưởng bở.” Bàn Tử nói: “Năm đó phần lớn đồ tiến cống của Nam Tông là vải vóc lụa là, những thứ này không dễ bán, mà cũng khó ra tay, tôi thấy dù có lấy ra được thì cũng mục nát cả rồi. Chúng ta đừng một mực tơ tưởng ngọc ngà châu báu trong địa cung, nên cân nhắc lợi ích trước mắt vẫn hơn.” Nói rồi đi thăm soi mấy bình rượu, định di chuyển thử một bình xem dưới đáy có khắc chữ gì không.

Tôi nói với hắn: “Anh đừng táy máy, loại bình này rất thô ráp, có đem cho người bán lòng dê để chẹn dưa người ta cũng không thèm.”

Bàn Tử cãi: “Ai bảo tôi nghĩ đến mấy cái bình này? Đừng tưởng Bàn gia đây chỉ khoái minh khí nhé.” Hắn lấy dao găm rạch lớp giấy dán kín miệng bình, tức thì một mùi hương kì lạ nhẹ nhàng bay ra, nói thơm không thơm, nói hôi cũng không hôi, ngửi nhiều còn thấy ngiên, không biết là thứ rượu gì.

Trong cổ mộ cất giấu rượu, tôi xem sách cổ đã thấy nhắc đến rất nhiều, nhưng đây mới là lần đầu được thấy tận mắt. Cho nên tôi cũng nổi tính hiếu kì, lại gần xem thử.

Rượu màu đen, vô cùng tinh khiết, phần nước bên trong gần như không đã bay hơi hết nên chỉ còn lại có nửa bình. Người sành rượu đều biết đây là đặc trưng của rượu ủ lâu năm, nửa bình này chính là phần rượu tinh túy nhất, thực là mê người. Nhưng nói thế nào thì rượu này cũng để quá lâu rồi, không biết đã quá đất chưa.

Tôi nhớ rõ thứ rượu cổ nhất ở Trung Quốc là rượu khai quật được ở Hà

Nam năm 1980 trong một ngôi mộ cổ cuối thời nhà Thương (từ thế kỉ XVII đến thế kỉ XI TCN). Hiện tại đã được đưa vào viện bảo tàng cổ cung, sơ sơ cũng được hơn 3000 năm tuổi. Nghe nói khi bật nắp vò rượu ra mùi hương đã quật ngã vài người, cũng không rõ mấy người này có uống thử hay không nữa, nếu không thì đã có cái mà tham khảo.

Bàn Tử dùng dao chấm một cái, định thử một ngụm thì bị tôi giữ chặt lại: “Anh chán sống rồi hả? Đồ quá đắt cần thận ăn vào đau bụng đó.”

Bàn Tử nói: “Cậu chả hiểu cái khí biến gì cả, rượu ủ trong hầm có để mấy ngàn năm cũng không lo hỏng. Nghe nói ăn bã rượu nghìn năm dưới đáy bình còn có thể trường sinh bất lão, nghe đâu tổ tông chúng ta có người còn đi đồ đấu chỉ vì mấy bình rượu này. Mình chỉ ném thử một tí chắc không sao đâu, cùng lắm thì đau bụng một trận.”

Còn chưa nói hết câu, Phan Tử đã bước tới tung một cước đá cho vò rượu kia ngã chổng kèn, chất rượu màu đen cùng với bã rượu dưới đáy chảy tràn ra đất. Một mùi hương nồng đậm lập tức xông thẳng vào mũi, Bàn Tử vừa định nổi giận thì Phan Tử đã nói: “Đừng nóng, anh xem trong đồng bã rượu kia có cái gì?”

Tôi và Bàn Tử ngoảnh lại thì thấy giữa đồng bã rượu màu đen trông như bùn lầy có rất nhiều sợi màu đỏ sậm, giống như sợi bông xỏ ra từ những cái chần cũ, thứ này chúng tôi rất hay gặp trong những quan tài bị ngâm nước.

Bàn Tử lấy dao găm gầy gầy mấy cái, sắc mặt biến đổi. Tôi qua ngó một cái thôi cũng thấy da đầu tê rần, cảm giác cực kì ghê tởm, chỉ muốn nôn ra một trận.

Những sợi màu đỏ này là một khối thi thể trẻ con còn chưa rửa nát, thịt gàn như đã tan vào với rượu nhưng da và xương vẫn ở dưới đáy nên mới hình thành một mớ trông như sợi bông rách nát.

Phan Tử thấy chúng tôi trợn mắt há mồm, bèn ngồi xuống, nói: “Đây là một loại rượu ở Quảng Tây có tên ‘Hầu đầu thiêu’, thứ này không phải người mà là khí con chưa đầy tháng. Có thể là rượu do triều đình Nam Tống tiên công khi nước Đại Kim của người Nữ Chân còn cường thịnh, ủ trong hầm đến giờ.” Nói rồi vỗ vai Bàn Tử, dùng dao găm khêu một ít ‘sợi bông’, làm một động tác cung kính mời: “Có trường sinh bất lão hay không thì tôi chịu, nhưng nghe nói công hiệu tráng dương cũng không tồi. Anh thử xem, đừng khách khí.”

Bàn Tử ghê tởm hất con dao ra, mắng vồn mấy câu, rồi hỏi Phan Tử: “Thằng oắt này sao mà hiểu rõ thế? Con mẹ nó, hay anh đã từng uống cái thứ rượu này rồi hả?”

“Lúc vào núi Nam Cung ở Thiểm Tây tôi đã gặp những hũ rượu như thế

này, khi đó Đại Khuê cùng với một người khác lấy thử một hũ đem ra. Từ đầu tôi đã thấy có gì đó không ổn nên không dám chạm vào, nhưng hai người kia không nghe. Kết quả uống đến cạn bình mới phát hiện thứ ở dưới đáy, sau đó vì chuyện này mà Đại Khuê phải nằm viện hai tháng.”

Nói đến Đại Khuê, Phan Tử lại có vẻ bồi hồi: “Tôi cũng chẳng ghét bỏ gì anh, nếu có ý hại anh tôi đã chờ anh uống một ngụm rồi mới đá ngã cái bình cho anh mất mặt chơi.”

Bàn Tử mặt mày nhăn nhó, muốn nổi cáu cũng không tìm ra cơ gì, trông rõ buồn cười.

Lúc này pháo lạnh đã lần lượt tắt, bóng tối lại bao phủ. Chúng tôi bật đèn pin, không khí xung quanh thoáng cái như nén chặt lại.

Nghỉ ngơi một lát, lại một lần nữa xung phong mở đường, Bàn Tử đòi lại cây súng trường bảo bối của hắn, lại kéo chốt an toàn ra, đây thực chất là một động tác quen tay của mấy người mang súng nhằm lấy thêm cho mình ít can đảm. Hắn nhìn hai mộ đạo hai bên, khẽ hỏi: “Đi hướng nào?”

Chúng tôi đều định thần lại, đúng lúc này Thuận Tử chỉ sang bên trái, nói: “Bên này có vẻ ổn hơn.”

Bình thường, khi gặp những tình huống thế này thì đều là Phan Tử hoặc tôi trả lời. Bây giờ Thuận Tử vốn nhu thuận lại liều lĩnh nêu ý kiến, khiến Bàn Tử không hiểu ra sao, bèn hỏi lại: “Vì sao?”

Thuận Tử chiếu đèn pin xuống mặt đất trước con đường bên trái, chúng tôi nhìn lên thì thấy ở một chỗ khuất tầm mắt cạnh hành lang có khắc vài kí tự tiếng Anh.

“Vừa rồi tôi tình cờ trông thấy, tôi nghĩ có người muốn chỉ đường cho các vị.” Hắn nói với chúng tôi.

§36. Kí hiệu

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi ngồi thụp xuống, cố gắng đọc mấy kí tự tiếng Anh này thêm lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả. Những đường nét này quá mức lộn xộn, tuy có thể nhận ra nó chính là từ chúng tôi đã thấy ở cửa động vuông ban này, nhưng rốt cuộc hợp thành chữ gì thì không thể dịch ra nổi, khiến tôi thậm chí bắt đầu hoài nghi đây không phải chữ cái tiếng Anh.

Bàn Tử cũng tỏ ra hiếu kì, hỏi: “Anh chắc chắn cái này không phải do ông Ba nhà anh lưu lại chứ?”

Phan Tử gật đầu, tỏ ý khẳng định tuyệt đối: “Ông Ba không màu mè như thế, nếu phải lưu lại kí hiệu, bình thường chỉ cần nhìn một cái là đoán ra. Đây chắc chắn không phải ký hiệu do ông Ba để lại, tôi thấy nên cẩn thận một chút. Kí hiệu chưa chắc đã dùng để chỉ đường đâu.”

Tôi hiểu ý của Phan Tử, nếu kí hiệu này không dùng để chỉ đường thì có thể là một loại cảnh báo nguy hiểm. Nhưng lúc ở ngôi mộ dưới đáy biển kia, sau khi trông thấy mấy kí hiệu này cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm. Hơn nữa hành lang có hai nhánh, không rẽ vào nhánh này thì cũng vào nhánh kia, cả hai đều không chắc chắn, chọn nhánh nào cũng như nhau cả, lúc này do dự cũng vô ích.

Vậy là Bàn Tử vẫn xung phong đi đầu, tôi bám theo sau, tiến vào hành lang. Bên trong rất rộng, đủ cho hai con xe cam nhông sánh vai tiến vào. Bàn Tử chui vào, nói đây là la đạo, chính là đường dành cho xe la kéo lúc xây dựng công trình. Khả năng này rất lớn, bởi vì tôi chưa bao giờ thấy mộ đạo nào rộng đến thế. Trên mặt đất còn có thể nhìn thấy lờ mờ những vết bánh xe từ thời đó, nhưng lạ thay bên trong hành lang này rất lạnh, nhiệt độ không biết đã giảm bao nhiêu nhưng lại có gió lạnh từ bên trong thổi ra, hình như nó thông ra ngoài trời. Chúng tôi đều biết cổ mộ nào cũng chú trọng sự kín đáo, vậy gió này từ đâu thổi tới?

“Đây là tự lai phong” Phan Tử cũng bị bầu không khí ở đây ảnh hưởng, hạ giọng nói với tôi: “Các cụ chúng ta ngày xưa gọi cái này là quỷ thổi, trong những ngôi mộ lớn thường xuyên gặp chuyện này, không có gì nguy hiểm đâu.”

“Có căn nguyên gì không? Nó sinh ra như thế nào?” Tôi hỏi.

Phan Tử lắc đầu: “Từ xưa truyền lại chỉ có thuyết pháp, cũng chẳng ai nghiên cứu làm gì, hơn nữa mấy cái chuyện thế này tốt nhất đừng có nghiên

cứu.”

Tôi thầm nghĩ cũng phải thôi, vào thời đó dân trộm mộ đều là vì miếng cơm manh áo, chỉ cần biết có nguy hiểm hay không, chứ còn các hiện tượng kì quái sinh ra như thế nào thì cũng không hơi đâu mà bận tâm.

Hành lang đoạn đầu còn bằng phẳng, một lúc sau đã bắt đầu phát hiện tình trạng sụt lún, mặt đá vỡ vụn. Vô số phiến đá đen lộ ra trên mặt đất, khiến con đường trở nên cao thấp nhấp nhô, đây là thiệt hại tự nhiên gây ra do sự vận động của vỏ trái đất. Hai bên hành lang cách một đoạn lại có một cái xà hình vòm gia cố, bên trên đều khắc hình rồng uốn quanh, rất nhiều cây xà đã bị rạn nứt. Tôi nghĩ nếu không có mấy cái trụ này gia cố thì hành lang đã sụp từ đời tám hoánh nào rồi.

Đọc đường không ai mở miệng, mọi người đều lặng lẽ đi hết bảy, tám mươi mét. Bỗng Bàn Tử đột ngột dừng lại, nói: “Cửa à?”

Chúng tôi dừng lại, chiếu đèn pin về phía trước, chỉ thấy cuối hành lang xuất hiện một cánh cửa mộ bằng đá đen. Mái cong và ngói úp bên trên cánh cửa đều trạm trổ hoa văn vân long, thảo long và song sư hí cầu. Bản lề cửa hình như làm từ kim loại, trên cánh cửa bên trái khắc hình một con dê, bên phải khắc hình một thứ gì đó không rõ tên. Đến gần ngắm nghía mới biết cửa đá đóng rất chặt, khe cửa lẩn chột cửa đều dùng đồng lỏng bịt kín, nhưng trên bụng con dê ở cánh cửa bên trái đã bị người ta nỏ ra một cái lỗ to bằng miệng chậu, gió lạnh chính là từ đây thổi ra.

“Đây không phải cửa.” Tôi đẩy thử: “Không mở ra được thì không phải cửa. Đây là phong thạch, chỉ là một khối đá lớn chồng lên chỗ này, sau đó dùng đồng nóng chảy bịt kín lại thành một khối hoàn chỉnh, tạo hình cánh cửa. Bàn Tử nói đúng, hành lang này là la đạo, xây rộng như thế để la dễ dàng vận chuyển những khối đá này.”

Bàn Tử ngồi thụp xuống, ngắm nghía cái lỗ bị phá ra trên cánh cửa. “Trong mộ đạo có phong thạch, xem ra mộ đạo này rất quan trọng, có thể thông đến trung tâm địa cung. Coi như chúng ta đã đi đúng đường, dấu hiệu kia có lẽ thật sự muốn chỉ đường cho chúng ta. Hơn nữa nỏ ra một cái lỗ to tổ chẳng thế này chứng tỏ bọn họ đã vào rồi.” Nói rồi thò nửa cái đầu vào, cầm đèn pin chiếu khắp xung quanh.

Chúng tôi hỏi hần thế nào, bên trong có gì không?

Hần nói: “Vẫn là đường đi thôi, bên trong còn một tầng phong thạch nữa, xem ra Vạn Nô hoàng đế từ nhỏ đã có cảm giác thiếu an toàn.”

Tôi nói: “Nhảm ruồi. Đến cửa nhà anh còn có ba lần khóa, phong thạch ít nhất cũng có ba khối, đó là ba nghìn thế giới, anh hiểu không?”

Bàn Tử không nghe thấy tôi nói gì, hần ném cái đèn pin vào bên trong, co

người chui qua cái lỗ, bước về phía tảng phong thạch trước mặt. Tôi nghe tiếng hần lộp bộp một mình: “Đạch, lạnh sun người.”

Phan Tử đưa khẩu súng cho hần cầm rồi cũng chui sang theo hần. Tôi bám ngay sau Phan Tử, còn Thuận Tử đi sau cùng, cả đám chui hết vào động. Quả nhiên đằng sau vẫn là mộ đạo, nhiệt độ hạ thấp, người tức khắc có cảm giác run rẩy. Phía trước vẫn còn một khối phong thạch, nhưng khối đá này có vẻ đơn giản, không thấy mái cong trang trí bên ngoài. Trên mặt tảng phong thạch này cũng bị nở ra một cái lỗ còn to hơn cái lỗ đầu tiên.

Chúng tôi không dừng lại, tiếp tục tiến tới, phía sau vẫn như thế, mộ đạo cứ thế kéo dài, trước mặt lại là một tảng phong thạch, bên trên có một cái lỗ lớn.

“Khôn kiếp. Con mẹ nó, vẫn chưa hết à.” Bàn Tử rửa xả.

Tôi đáp: “Chuyện thường thôi, phong thạch thông thường đều nặng bảy tám tấn, mộ đạo hơi dài một chút sẽ có sáu, bảy tầng phong thạch. Tình hình xem ra khá thuận lợi, độ dày phong thạch cũng chỉ có một nửa. Tổ tiên chúng ta ngày xưa không có thuốc nổ, gặp những cổ mộ có phong thạch chắn đường thế này thì chỉ có nước bó tay.”

Trong khi chuyện phiến, chúng tôi đã chui qua khối phong thạch cuối cùng. Trước mắt chúng tôi xuất hiện một ngã tư đường. Một mộ đạo khác cắt qua trước mặt, giao vuông góc với hành lang chúng tôi đang đứng, mà cái mộ đạo này rộng gấp rưỡi hành lang, chiều cao còn lớn hơn rất nhiều.

Chúng tôi lục tục đi đến giữa ngã tư đường, phát hiện mộ đạo này có màu đỏ hồng chứ không đen thui như vừa nãy, phía trên vẽ những bức bích họa rất đẹp, dường như nối liền với nhau, kéo dài đến những nơi mà ánh sáng đèn pin không chiếu tới được. Thậm chí trên đỉnh mộ đạo cũng là những bích họa màu sắc rực rỡ.

Tôi xuýt xoa tán thưởng: “Đây nhất định là mộ đạo chính thông thẳng đến quách điện rồi, cũng chính là trục đối xứng của cả tòa huyền cung dưới lòng đất, nếu không sẽ không trang trí hoa lệ cỡ này.”

“Đừng có vỗ tay tán thưởng. Chúng ta là trộm, vấn đề muôn thuở vẫn là đi hướng nào?” Bàn Tử hỏi: “Mau tìm xem quanh đây có dấu hiệu chỉ đường nào không?”

Sau mấy lần đi xuyên qua những đường hầm chật chội, chúng tôi đã sớm mất đi cảm giác về phương hướng. Muốn phân biệt mộ đạo chính này đầu nào thông đến trung tâm địa cung, đầu nào thông đến cửa mộ thì buộc phải dựa vào dấu hiệu của người đi trước, bằng không chỉ có nước tung tiền xu mà đoán hướng.

Chúng tôi chiếu đèn pin xẹt qua xẹt lại tìm kiếm kí hiệu, những bức bích

họa màu đỏ phản chiếu lại một thứ ánh sáng khiến người ta có cảm giác hết sức bất an. Bích họa nơi này cùng một kiểu với tấm bích họa chúng tôi thấy trong khe suối nước nóng khi mới lên núi, tất cả đều là mỹ nữ cùng với xe tiên cưỡi trên mây, hình như không có ý nghĩa gì đặc biệt. Đương nhiên nếu mời nhà khảo cổ đến đây chắc chắn sẽ nói ra vài điều hay ho, nhưng dưới con mắt của chúng tôi, bích họa không có tính chất tự thuật thì đơn thuần chỉ để trang trí, cái ý nghĩa tượng trưng gì đó chúng tôi không nhìn ra nổi.

Mới tìm được một lúc, Phan Tử bên cạnh đột nhiên “ồ” lên một tiếng, gọi chúng tôi lại.

Chúng tôi vây quanh xem xét, quả nhiên phát hiện một kí hiệu khắc ở một góc tường mộ đạo.

“Con mẹ nó, chúng ta gặp đồng chí Lôi Phong sống của giới đồ đầu rồi, thế là đỡ rách việc.” Bàn Tử nói: “Chúng ta cứ lần theo đường này là đến nơi.”

Tôi lắc đầu, bởi vì kí hiệu này trông không giống mấy kí hiệu chúng tôi đã tìm được trước đó.

§37. Kí hiệu mới

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

Tôi đã không còn nhớ rõ hình dạng kí hiệu trong mộ huyệt dưới đáy biển, nhưng hai kí hiệu khắc trên thành con sông đào và trên cửa vào hành lang thì vẫn còn nhớ như in, chắc chắn kí hiệu mới này hoàn toàn khác với hai cái đó.

Bàn Tử và Phan Tử nhắc đến chữ cái tiếng Anh đều ù ù cạc cạc, chỉ cần là tiếng Anh thì bọn họ coi chữ nào cũng như chữ nào, cho nên vừa rồi mới không để ý. Nhưng tôi đã học xong đại học, từng thi bằng CET, thành tích có cùi mía đến đâu thì ít ra cũng biết đây là hai từ khác nhau.

Tôi vẫn nghĩ đây chỉ đơn thuần là một kí hiệu chỉ đường, cùng loại với những hình vẽ đơn giản, chỉ có ý nghĩa ‘đi theo hướng này’ mà thôi. Nhưng nếu chỉ đơn thuần dùng để chỉ đường thì kí hiệu không nên thay đổi mới phải. Dựa vào tâm lý thông thường của con người thì sau khi tiến vào mộ đạo, sự chú ý sẽ hoàn toàn đặt vào cảnh vật xung quanh, lúc khắc kí hiệu không thể có chuyện cố ý thay đổi cho đa dạng. Hơn nữa kí hiệu được khắc rất vội vàng chứng tỏ người để lại kí hiệu cũng không nhàn nhã thông thả gì, khả năng hẳn có hứng muốn thay đổi kí hiệu lại càng nhỏ.

Vậy chỉ còn một lí do nữa, đó là những kí hiệu này không mang cùng ý nghĩa. Người này vừa dẫn đường, mà hình như cũng vừa muốn báo cho chúng tôi tin tức gì đó.

Vấn đề ở chỗ tin tức kia rốt cuộc là gì? Những chữ này không phải tiếng Tây, nhưng lại là từ đơn do chữ cái tiếng Anh ghép thành, thực sự không nhìn ra là thứ tiếng gì, chỉ biết chắc chắn không phải những thứ tiếng thường gặp như Pháp hay Đức, bởi vì thứ tự sắp xếp chữ cái rất vô tổ chức.

Vả lại khi chúng tôi nhìn thấy kí hiệu dưới đáy sông và trước cửa vào hành lang, lúc tiến vào cũng không gặp nguy hiểm gì, vậy nếu đặt giả thiết kí hiệu đó mang ý nghĩa: có thể an toàn đi vào, thì cái kí hiệu lạ lùng khắc ở đây chắc chắn sẽ mang ý nghĩa khác hẳn. Chắc gì đây không phải một loại cảnh báo, ý nói hướng mộ đạo này có nguy hiểm đáng sợ gì đó?

Đám Bàn Tử nghe tôi thao thao một tràng cũng hiểu kí hiệu này có vấn đề. Chúng tôi đứng yên tại chỗ, tạm thời không dám manh động.

Nhưng đến được nơi này cũng coi như một bước đột phá không tồi, có thể nói đã thành công một nửa. Bây giờ đi về hướng nào của mộ đạo cũng không còn quan trọng, cho dù không có kí hiệu chỉ đường, chúng tôi vẫn không hề lo lắng.

Chẳng qua sau khi tiến vào địa cung, đặc biệt là mộ đạo chính thì mọi việc nhất định phải cẩn thận hết sức thôi. Bởi lẽ nếu trong cỗ mộ có cơ quan bầy rập thì chắc chắn sẽ đặt ngay khúc này, tốn chút thời gian ở đây cũng là phải đạo.

Phan Tử nói với tôi: “Cậu Ba, trong số chúng ta chỉ có cậu là biết tiếng Tây, nếu đến cả cậu cũng không đọc được thì cả lũ bó tay rồi. Hay là cậu phiên dịch mấy chữ tiếng Anh này ra tiếng Trung cho chúng tôi nghe, dù không hiểu ý cả câu nhưng chúng ta cũng có thể đoán mò mà?”

Phan Tử đến một chữ tiếng Anh bẻ đôi cũng không biết, có lẽ hẳn tưởng tiếng Anh thực ra cũng giống tiếng Trung, mỗi chữ cái mang một ý nghĩa. Tôi cũng lười xóa mù chữ cho anh, bèn nói: “Muốn đoán chi bằng đoán xem kí hiệu này do ai để lại, mục đích để lại là gì, như thế xác suất đoán trúng ý nghĩa còn lớn hơn.”

Bàn Tử nghi hoặc nói: “Ai để lại thì chịu chết rồi, nhưng mục đích còn phải đoán nữa sao? Cái này không phải để dẫn đường cho chúng ta à?”

Tôi lắc đầu: “Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng giờ xem ra không phải. Nếu thực sự viết cho chúng ta thì ít nhất cũng nên dùng kí hiệu mà chúng ta đọc được chứ. Người khắc mấy kí hiệu này dùng hình thức cực kì tối nghĩa, xem ra mục đích không phải là giúp chúng ta. Chúng ta có thể đã ăn may, kí hiệu này rõ ràng là để lại cho người khác.”

Phan Tử ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy có vẻ hợp lý, lại hỏi: “Vậy người khác là ai?”

“Đám người của A Ninh đông như kiến, có thể họ chia ra vài nhóm để hành động. Kí hiệu này có thể là ám hiệu giữa mấy tiểu đội của bọn họ.” Bàn Tử đáp.

Tôi gật đầu, tỏ ý khả năng này có thể xảy ra, nhưng không có căn cứ, tình huống thực tế không thể phán đoán. Tôi nói: “Cũng có thể còn nguyên nhân khác nữa, bây giờ có đoán cũng vô ích.”

Điều tôi quan tâm nhất chính là tin tức ẩn chứa trong kí hiệu, kí hiệu này hẳn là cùng loại với kí hiệu trong bản đồ thám hiểm quốc tế. Có những con đường mòn xuyên qua rừng rậm nguyên sinh, trên bản đồ luôn phân chia thành nhiều cấp bậc nguy hiểm. Một kí hiệu ngoài việc cho anh biết chỗ này có thể đi được thì còn nói rõ trên con đường này có thể gặp phải thứ gì, ví dụ như trên đoạn sông có hà mã sẽ có ám hiệu mang ý nghĩa ‘hà mã’ chẳng hạn.

Đi đến đây kí hiệu đột ngột thay đổi, khiến người ta không thể không thắc mắc ý nghĩa đặc biệt của kí hiệu kia. Phải chăng đây là cảnh báo trong mộ đạo này có bánh tồng? Cái này thực sự làm cho người ta buồn bực.

Tôi chợt nghĩ tới dòng chữ cảnh báo trên xe Jeep ‘Có gấu xuất hiện, chú

ý!’ Có lẽ người lưu lại kí hiệu cũng có cách thức làm việc giống khi thám hiểm. Kí hiệu này có lẽ muốn nói ‘Có bánh tồng xuất hiện, chú ý!’ Tôi lập tức tưởng tượng nếu như có thể sống sót trở ra, mình có nên dán cái kí hiệu này lên con xe Jinbei ở nhà cho nó cá tính không.

Phan Tử không biết tôi đang nghĩ những nghĩ cuội, đột ngột mở lời: “Cũng không đúng, tôi cảm thấy ý nghĩa của kí hiệu này không phải là nhắc nhở có gì đó nguy hiểm. Cậu nghĩ mà xem, trong mộ đạo có nguy hiểm hay không thì phải vào mới biết chứ, không lý gì bọn họ đi vào rồi lại quay trở về mà khắc mấy kí hiệu này. Nói cách khác, kí hiệu này khắc vào thời điểm người đó chuẩn bị tiến vào mộ đạo, ý nói mình đã đi về hướng này, cho người đến sau biết hành trình của mình, còn bên trong có thứ gì thì lúc khắc người đó chắc chắn không biết. Cái này kể cũng đáng chú ý, gọi là ‘truy tung ngôn ngữ’.

Tôi chưa từng nghe qua thứ này. Bàn Tử hỏi lại: “Truy tung ngôn ngữ là cái gì?”

Phan Tử nói: “Hồi tôi tham chiến ở Việt Nam, khi còn trong quân ngũ có học một khóa văn hóa. Do hoạt động trong rừng nên phải học rất nhiều về cứu hiểm, ‘truy tung’ ngôn ngữ chính là một khi lạc giữa rừng rậm, trong lúc tìm đường anh đồng thời phải đánh dấu lại lộ trình của mình. Phương pháp đánh dấu này cũng có những quy luật đặc biệt, sau này đội cứu viện nhìn thấy dấu hiệu của anh có thể biết anh đã gặp phải chuyện gì ở đây. Ví dụ như đồ ăn đây đủ đánh dấu một kiểu, đồ ăn hết tron đánh dấu một kiểu, trong đội có người gặp nạn lại đánh dấu một kiểu khác. Đội cứu viện đi theo những dấu hiệu này, dọc đường có thể biết được tình hình gần đây của anh. Nếu sự tình chuyển biến cực xấu, họ có thể dùng kí hiệu này làm căn cứ nghĩ sách lược cứu viện. Nghe nói thứ ngôn ngữ này là do người Mỹ phát minh ra khi đánh Việt Nam.”

Bàn Tử hỏi hẳn: “Anh đã được học rồi, vậy có hiểu gì không?”

Phan Tử lắc đầu nói: “Tôi nói là có lẽ thôi. Những ám hiệu này hoàn toàn không giống những cái tôi được học lúc ấy, tôi chịu không nhận ra nổi, nhưng dám cá đây là một loại truy tung ngôn ngữ. Chúng ta không cần phải cố gắng giải mã nó, kí hiệu thay đổi có lẽ chỉ cho thấy hẳn bị mắc kẹt trong này.”

Bàn Tử thở dài, nói: “Tình hình không ổn nha. Nếu thực sự là ‘truy tung ngôn ngữ’, chứng tỏ kẻ để lại kí hiệu này, con mẹ nó, cũng không chắc chắn vào lựa chọn của mình. Hẳn chỉ chuẩn bị cho đội thứ hai thôi, nói cách khác, hẳn không dám tin mình đi vào đây còn có thể sống sót trở ra.”

Phan Tử nói: “Phải! Cho nên có nói nữa cũng chẳng để làm gì. Tôi thấy nếu kí hiệu này đã không dành cho chúng ta thì chúng ta cứ coi như không

thấy nó là xong. Nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là tìm được ông Ba, kí hiệu không phải do ông Ba khắc, nói cách khác ông Ba không nhất thiết đi hướng này, chúng ta đi theo cho dù thuận lợi đến mấy cũng không gặp được ông Ba. Chúng ta cứ đi con đường của riêng mình, trước kia tôi đã từng đổ không ít dầu, nào phải chưa từng gặp tình huống như thế này, tôi không tin chúng ta không thể tự mình dò được mộ đạo.”

Luận điệu này đúng là hợp ý Bàn Tử, hắn gật đầu lia lịa, nói với chúng tôi: “Lão Phan, câu này bắt đầu giống tiếng người rồi. Chi bằng chúng ta chia làm hai ngả, anh với Tiểu Ngô đi bên kia, tôi với Thuận Tử đi bên này, chúng ta xem xem ai may mắn hơn. Dù sao cũng là đường thẳng, nếu đi đến cùng mới phát hiện sai hướng thì cứ lộn ngược lại là xong, nhóm còn lại đi đúng hướng sẽ chờ bên ngoài quách điện. Chứ cứ đứng chôn chân ở chỗ này mà do dự cũng không phải cách hay.”

Tôi cảm thấy làm thế không ổn, bèn nói: “Nói vậy không sai, chỉ e mộ đạo chính này không dễ đi thôi. Anh nhìn mấy phiến đá bốn thước dưới chân mà xem, loại mộ đạo này rất dễ chứa tên lạc hoặc cơ quan dạng bản xoay. Lỡ đâu hai nhóm đi đến tận cùng đều chết trong mộ đạo thì chúng ta vừa chia tay coi như vĩnh biệt luôn.”

Bàn Tử cười nhạo tôi: “Nói vậy thì cậu không nên đến đây mới phải, cậu ăn no rủng mỡ còn xuống đây làm gì. Một khi đã xuống địa cung thì không nên sợ mấy chuyện này.”

Tôi tự nhủ đó là ông phòng xa thôi, chứ nguyện vọng đời ông vẫn là làm một thị dân quèn hầu bao bạc triệu. Không biết năm nay gặp phải cái vận chó má gì mà toàn đụng bánh tông, đến nỗi bây giờ trơ ra cóc sợ nữa, nhưng muốn cẩn thận một tí cũng không được, đây là chuyện gì chứ.

Phan Tử cũng nghĩ giống tôi, bèn nói với Bàn Tử: “Không, cậu Ba nói rất đúng. Còn một lý do nữa là đoàn của A Ninh chắc chắn ở quanh đây thôi, chúng ta không phòng bánh tông thì cũng phải phòng người chứ. Hai đánh một không chột cũng què, hơn nữa chẳng may một nhóm biến mất không trở về, nhóm còn lại biết phải làm sao? Chúng ta đi cùng nhau vẫn tốt hơn, còn có đèn chiếu sáng.”

Thuận Tử từ đầu vẫn ngậm hột thị giờ cũng tỏ thái độ: “Dù thế nào tôi cũng phải đưa cậu chủ Ngô tới nơi, tôi chắc chắn sẽ đi theo cậu ta.”

Bàn Tử giơ tay đầu hàng ba người chúng tôi: “Hai người theo chủ nghĩa sùng bái cá nhân đây à. Con mẹ nó, tôi bị cô lập à. Thôi coi như tôi xui xẻo, các người nói gì thì tôi nghe đó, cùng lắm là chết chung chứ gì.”

Phan Tử nói: “Trước hết chúng ta cứ đi theo kí hiệu này, sai đường thì quay lại, hành sự cẩn thận là được.”

Chúng tôi gật đầu ưng thuận. Lòng tôi cũng hiểu rõ, dù sao chuyện đã đến nước này, chúng tôi cứ chôn chân ở đây tranh cãi đến mùa quýt cũng không xong, bây giờ đi hướng nào, đi như thế nào hoàn toàn dựa vào vận may.

Mọi người đứng dậy, Phan Tử liền lôi ra một cây gậy gấp dò đường giống như gậy của người mù, dò dò trên mặt đất, chúng tôi liền đi theo hướng có khắc kí hiệu kia.

Mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng, trong lòng tôi thực ra đã ngán đến tận cổ cái nơi vừa đi vừa nấp nấp lo sợ thế này, nhưng đâu còn cách nào khác. Đã vào đến đây thì không thể tránh khỏi bước này, bằng không bao nhiêu khổ cực phía trước chẳng phải là phí hoài sao.

Cứ ngỡ sẽ phải mất ít nhất nửa giờ dò dẫm trong mộ đạo, ai ngờ đoạn mộ đạo này ngắn ngủn, đi chưa nổi hai trăm mét đã đột ngột mở rộng, cuối mộ đạo xuất hiện một ngọc môn cực lớn.

Tôi liếc mắt một cái đã nhận ra đây chính là đại môn của minh điện, bởi vì cửa mộ sẽ không dùng loại đá đẹp cỡ này. Phần dưới cánh cửa đã bị nổ bay, lộ ra một cái động trống không. Rõ ràng đã có người vào đây, không biết đó là đám người A Ninh hay là ai khác.

Tôi mừng thầm trong bụng, nói vậy chúng tôi đã đi đúng đường rồi, phía sau cánh cửa này chính là phân trung tâm của địa cung. Trong đầu tôi lập tức hiện ra rất nhiều kết cấu lăng mộ kinh điển. Tuy đây là hoàng lăng Đông Hạ nhưng lại do người Hán làm chủ thầu xây dựng, hẳn là cũng không khác nhiều so với mộ táng ở Trung Nguyên, khi tiến vào sẽ trông thấy những gì? Tôi bất giác hồi hộp, không biết quan tài của Vạn Nô vương trông như thế nào nhỉ? Xung quanh có quan tài bồi táng hay không?

Ngọc môn của mộ thất tám chín phần sẽ có cơ quan, tường đá hai bên rất có thể rỗng ruột, bên trong chứa bột đá độc. Hơn nữa loại cơ quan này thường là không thể phá giải, bởi vì mộ thất một khi đóng lại sẽ không tính đến chuyện mở ra, cho dù có là công nhân xây dựng cánh cửa cửa này thì sau khi cửa đóng cũng không thể vào được.

Nhưng cửa này đã bị nổ tung, nếu có cơ quan thì cũng bị phá hủy tan tành rồi, cái này chắc khỏi cần lo lắng. Mấy người chúng tôi khom lưng, nối đuôi nhau chui vào, tiến nhập mộ thất đằng sau cánh cửa. Bàn Tử cẩn thận châm một cây pháo lạnh để chiếu cho sáng hơn, ngay lập tức chúng tôi có thể nhìn rõ bố trí bên trong mộ thất.

Trong khoảnh khắc pháo lạnh bùng lên, chúng tôi chứng kiến một cảnh tượng khiến ai nấy đều nín thở. Mọi người không ai ngờ mình sẽ chứng kiến cảnh tượng như thế, gần như đều đông cứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

§38. Người chết trên đồng vàng

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Mộ thất này so với hầm rượu ban nãy, cả về chiều cao lẫn chiều rộng đều gấp mười lần. Bốn cây cột trụ khổng lồ đặt ở bốn góc mộ thất đều khắc đầy phù điêu, trên nền mộ thất ngồn ngồn của cải, khi pháo lạnh bùng cháy, chúng tôi mới phát hiện ra đó là những núi dụng cụ bằng vàng bạc, đá quý, lưu ly, trân châu mỹ ngọc. Đèn pin của chúng tôi chiếu lên khiến chúng tỏa sáng lấp lánh, quả thực khiến người ta lóa mắt.

“Ôi má ơi...” Mặt Bàn Tử trợn trừng, lớn hơn mắt bò, gương mặt vặn vẹo.

Tôi cũng quá đổi kinh ngạc, gần như không thể đứng vững. Phan Tử lẩm bẩm: “Tôi bảo rồi mà, quốc khố của người Nữ Chân lẫn vật phẩm tiến cống hàng năm của Nam Tống đều ở đây. Con mẹ nó, đây đã nói là chỉ có chuẩn.”

Bước chân vào cái nghề này bao lâu, những thứ tôi nhìn thấy trước đây so với nơi này đúng là đồng nát sắt vụn. Tôi nghĩ bây giờ mình cũng không trốn được số mệnh, không ngờ trong hoàng lăng của một quốc gia nhỏ bé nơi biên giới hoang vu lại có chùng này bảo bối. Chẳng lẽ đúng như lời Phan Tử nói, sau khi Đại Kim diệt vong, toàn bộ bảo bối của nó đều được cất giấu ở nơi này. Vấn đề bây giờ không phải là phát tài nữa, mà chỉ cần nhặt bừa vài món trong đồng kia mang ra cũng đủ sống sung sướng cả đời.

Bàn Tử chỉ muốn lăn xả vào đồng vàng bạc kia. Lòng tôi cũng đang gào thét muốn xông lên nhưng vẫn còn một tia lí trí, bèn giữ chặt Bàn Tử, không để hắn vì mờ mắt mà làm liều. Rất nhiều kim khí trong các mộ táng trên bề mặt đều phủ một lớp kịch độc, lăn vào giữa đồng vàng rồi trúng độc mà chết thì cũng quá nhảm, mấy thứ này tốt nhất là không nên đụng vào.

Nhưng tôi mãi giữ Bàn Tử mà quên bém mắt Phan Tử, chưa gì ảnh đã lao vào đồng vàng, vốc lên một nắm to kim khí, ngậy ra mà nhìn. Ánh sáng phản xạ từ đồng vàng chiếu lên khiến mặt anh vàng chóa, cả người phát run. Sau đó anh buông tay, mấy món đồ kia theo kẽ tay anh rơi xuống đất, kim loại va chạm phát ra tiếng leng keng.

Tôi thấy Phan Tử động vào kim khí mà không việc gì, biết kim khí kia không có độc, tảng đá đè nặng trong lòng bỗng chốc biến mất. Tôi không nhin được nữa, cũng nhảy vào sờ loạn một phen, cái cảm giác nặng trĩu này khiến tôi không tự chủ được mà cười lên ha hả. Tôi không nhớ có ai đó đã nói: Sự ham mê vàng của con người đã ăn sâu vào gen, biến thành bản năng bẩm sinh không thể kháng cự. Con mẹ nó, hắn nói không sai tí nào.

Cho dù là người như tôi, tuy bề ngoài vẫn ra vẻ đạo mạo nhưng mỗi khi nhìn thấy vàng bạc châu báu thì sâu trong tâm khảm vẫn rung động mãnh liệt, tôi nghĩ dù có tự lừa dối mình cũng chẳng được. Tôi thích đồng của cái này.

Mấy người chúng tôi lập tức quên sạch sẽ mọi chuyện, vội vàng chạy ào đến đồng của cái này vơ vét một mớ, lại chạy đến đồng kia nhặt lên một cái phát quan khảm đầy đá quý ngấm nghĩa thật lâu. Máy thứ này thực sự đều là cực phẩm, chỉ cần lấy được một cái cho vào viện bảo tàng cũng thành bảo vật trấn viện. Giờ ở trong đây lại có cả một đồng, cứ mặc sức sờ mó, mặc sức dẫm lên cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bàn Tử bên cạnh đã bắt đầu vơ vét của cái. Hắn đổ hết trang bị trong túi ra ngoài, không để lại thứ gì, rồi ra sức nhồi nhét vàng bạc vào. Nhét đầy rồi lại cảm thấy không ổn, liền dốc ra bằng sạch rồi nhặt mấy món khác nhét vào, nhồi nhồi nhét nhét lại còn hú lên mấy tiếng vô nghĩa.

Chúng tôi nhanh chóng phát hiện ra, bất kể có nhồi nhét kĩ đến đâu cũng không thể mang đi một phần vạn của đồng bảo vật này. Vừa nhét thứ này vào túi xong lại phát hiện có thứ khác quý giá hơn ở bên dưới, nhét thứ quý giá hơn ấy vào rồi lại phát hiện ra thứ khác nữa mới là cực phẩm chưa thấy bao giờ, vì thế cứ phân vân, không biết chọn thứ nào.

Điên cuồng một lúc lâu, cho đến khi cả đám đều kiệt sức, sự hưng phấn cực độ đã nhường chỗ cho óc tỉnh táo, tôi mới cảm thấy có gì đó không ổn. Tại sao sau khi vào đây tôi không nghe thấy tiếng của Thuận Tử nữa chứ?

Tôi lau mồ hôi trên đầu, đứng lên khỏi đồng châu báu, chiếu đèn pin khắp bốn vùng quanh thì thấy Thuận Tử đứng lặng đi trên một đồng kim khí, không biết đang nhìn cái gì.

Tôi lại gần hắn, hỏi hắn làm sao vậy, thấy nhiều vàng bạc thế này mà không vui à?

Hắn lặng lẽ chỉ xuống bên dưới, tôi chiếu đèn pin theo hướng hắn chỉ, phát hiện giữa những đồng kim khí, vây quanh là vô vàn châu báu có mấy người nằm co quắp, không hề nhúc nhích, hình như đã chết cả.

Tôi giật mình hoảng sợ, bao nhiêu hưng phấn hồi nãy phút chốc tan biến, da gà nổi đầy người.

Bàn Tử và Phan Tử thấy tôi và Thuận Tử đứng ngây ra tại chỗ, lại tưởng chúng tôi phát hiện ra bảo bối gì bèn vội vã chạy lại, thấy mấy cái bánh tồng cũng không khỏi giật mình.

Chúng tôi leo xuống khoảng trống giữa những đồng kim khí, cầm chặt đèn pin chiếu thật cẩn thận, phát hiện kia quả thực là người chết, hơn nữa chết cũng đã lâu. Da thi thể mất nước, quắt queo đông cứng lại như vỏ quýt. Lại

một nỗi, mấy người này đều mặc áo khoác ni đã mục nát, rõ ràng là trang phục của người hiện đại, bên cạnh còn có mấy ba lô hành quân kiểu cũ cũng đã mục nát đến độ không nhìn rõ hình dạng.

Bàn Tử nghi hoặc hỏi: “Chuyện quái quỷ gì đây? Mấy người này là ai? Đồng nghiệp với chúng ta chẳng?”

Tôi lắc đầu, đeo găng tay vào rồi lục lọi quần áo và ba lô của mấy thi thể kia. Những bộ đồ này hẳn là kiểu y phục thịnh hành vào những năm 80, 90, đến bây giờ những người già tầm bốn mươi năm mươi tuổi ở vùng nông thôn Đông Bắc vẫn còn mặc. Lúc ở thôn Doanh Sơn chúng tôi cũng gặp khá nhiều người trung niên mặc thứ này, nhưng xem độ phân hủy thì những người này phải chết từ năm đến hai mươi năm rồi.

Phan Tử hỏi: “Hay họ là người hái thuốc hoặc thợ săn trên núi Trường Bạch đi lạc vào chỗ này, không ra được nên chết ở đây?”

“Không phải đâu.” Tôi kéo quần áo của một khối nữ thi, nhìn vào lỗ tai thì thấy nữ thi này đeo một cái khuyên kiểu cũ, trên tay còn đeo đồng hồ đã rỉ sét từ lâu. “Anh xem, đây là đồng hồ Titoni kiểu cổ của Thụy Sĩ, lúc đó dù là thị trường cũng chưa chắc đã mua được. Lai lịch của cô gái này không tầm thường đâu, trông chẳng giống người nông thôn tí nào.”

“Hay đây là mấy du khách lạc đường trước năm 80?” Phan Tử lại hỏi: “Những kí hiệu chúng ta đi theo lẽ nào là do họ khắc lên?”

Tôi lắc đầu, không thể có chuyện họ khắc mấy kí hiệu này, bởi vì kí hiệu kia tôi đã từng trông thấy trong huyết mộ dưới đáy biển, nhất định là do một người có liên quan khắc, không phải đám người A Ninh thì chỉ còn có Muộn Du Bình. Nói là du khách lạc đường thì cũng có thể, nhưng ai lại lạc đường đến tận đây cơ chứ? Mộ đạo địa cung, nếu gan không đủ lớn thì người thường chẳng ai dám xuống.

Nhưng nếu cô gái này có chút địa vị, ví dụ như là con gái của một vị lãnh đạo, hoặc là có quen biết giới quan chức địa phương thì một khi mất tích hẳn sẽ rất ồn ào, Thuận Tử tuổi cũng không còn trẻ, có thể sẽ biết. Nghĩ thế tôi bèn quay sang, tính hỏi hẳn xem trong khoảng thời gian từ năm đến hai mươi năm trở về trước, vùng này có xảy ra vụ mất tích âm ỉ nào không. Nhưng quay sang lại thấy Thuận Tử không chạy xuống theo chúng tôi mà vẫn đứng chôn chân trên đồng vàng, nét mặt đã cứng đờ.

Tôi nghĩ bụng, quái, chẳng lẽ Thuận Tử cũng bị lưỡi thi thai quần lấy giống Bàn Tử rồi hả? Nhìn kĩ thì cổ hẳn trông không, nhưng người hẳn lại run lên từng chập, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử hỏi hẳn: “Làm sao vậy? Sợ người chết à? Vừa nãy có thấy anh sợ sệt gì đâu?”

Thuận Tử phớt lờ Bàn Tử, lê từng bước chân nặng nề tới bên một khối thi thể rồi ngồi thụp xuống, trông hẩn căng thẳng như muôn ngã sắp.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt hiểu ra mọi chuyện.

Bàn Tử định chạy đi đập hẩn mấy cái nhưng bị tôi khoát tay cản lại. Hẩn thì thào hỏi: “Hẩn làm sao vậy? Trúng tà à?”

Tôi lắc đầu. Mấy khối thi thể này, nếu tôi đoán không nhầm thì có thể là nhóm người được cha Thuận Tử dẫn vào núi Trường Bạch mười năm về trước mà hẩn đã từng kể cho tôi nghe. Mà khối thi thể Thuận Tử đang nhìn chăm chăm kia có lẽ chính là cha hẩn, cho nên hành động của hẩn mới căng thẳng đến thế.

Không ngờ hẩn đã đoán đúng, đi theo chúng tôi thật sự có thể tìm thấy di thể của cha...

Nhưng đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Nhóm người mười năm trước có thật là đi lạc vào chỗ này? Hay là còn có ẩn tình gì khác mà chúng tôi chưa biết?

§39. Đội thám hiểm mười năm trước

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử rút cuộc cũng không khóc. Hắn chỉ bị kích động trong chốc lát, sau đó cũng bình tĩnh trở lại, cung kính sửa sang lại tóc tai cho cha. Thi thể đã mất nước nghiêm trọng, tóc vừa chạm vào đã rụng xuống lả tả. Chật vật sửa sang mất một lúc, cha hắn trông đã gần giống Cát Ưu. Tôi biết trong lòng hắn chắc chắn rất khổ sở, mười năm qua có lẽ hắn vẫn nuôi một tia hi vọng cha mình còn sống, nhưng bây giờ hi vọng đã tan biến, có thể nói hắn vừa nhẹ nhõm lại vừa tuyệt vọng.

Bàn Tử và Phan Tử không hiểu chuyện gì xảy ra, ngó ra mà nhìn, mồ hôi lạnh tuôn trào. Tôi kể lại sơ sơ chuyện mình phỏng đoán với hai người bọn họ, hắn là cũng không đoán sai.

Bàn Tử nghe vậy cũng rớt nước mắt, nói: “Ông già nhà tôi cũng đi sớm, cả đời làm cách mạng vì quốc gia, cuối cùng lại bị chụp cho cái mũ phản tử phản động. Tâm tình của Thuận Tử tôi có thể hiểu được, nhưng thôi cứ nghĩ theo hướng tích cực đi. Sau mười năm cha con còn có thể gặp lại nhau, vậy là ông trời coi như cũng chiếu cố anh rồi, hãy nghĩ thoáng ra một chút.”

Bàn Tử vừa khóc, Phan Tử khòe mắt cũng rung rung, nói vậy là tốt lắm rồi. Các người đều có cha, chứ tôi đây còn chưa được nhìn mặt ông lần nào. Tôi luôn coi ông Ba như cha mình, vậy mà giờ có biết ông ấy sống hay chết ra sao đâu.

Tôi thấy thế vội hỏi: “Hai người mắc chứng gì thế? Thuận Tử còn chưa khóc mà hai người đã bù lu bù loa lên rồi, mau nhìn xem tại sao bọn họ lại chết ở chỗ này đi.”

Đã vào được đến đây thì không lý nào không ra được, bọn họ chết ở chỗ này chắc chắn là vì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Giờ chúng tôi cũng đang đứng trong mộ thất, tôi không muốn cả đám nổi gót bọn họ chút nào. Đồng thời tôi cũng cảm thấy mấy khối thi thể xuất hiện trong này có hơi kì quặc: không tính cha của Thuận Tử vì ông ấy chỉ là người dẫn đường, thì những người khác, theo như lời Thuận Tử, đều khăng khăng lên núi vào cái mùa không thích hợp để lên núi, chắc chắn không phải du khách bình thường. Phải chăng họ cũng có mục đích không thể cho ai biết? Vào đến đây không lẽ chỉ là trùng hợp? Tôi nhất định phải tìm hiểu rõ.

Chúng tôi lục lọi ba lô của những người này, trong đó vẫn còn đầy đủ vật phẩm. Từ cuốn tiểu thuyết đã mục nát đến long cả gáy, bút ký, bút chì, dây thừng gân bò, lều vải hành quân, đèn pin kiểu cũ, dao đa năng cũng cũ nột

(cái này vẫn còn dùng được), từ điển Hàn-Trung năm 1986, kẹo cao su, bật lửa kiểu cũ, bầu rượu, son môi, băng vệ sinh. Hòm thuốc vẫn còn băng gạc, côn, bông và vài loại rượu thuốc, la bàn quân dụng, vân vân.

Tên cuốn tiểu thuyết là “Thép đã tôi thế đấy”, sách đã cũ nên tôi cũng không dám lật bừa, lật một tờ đảm bảo long ra cả quyển. Bút ký cũng là những bản bút ký công tác cũ kĩ, hồi tiểu học tôi từng thấy cha dùng. Tổng cộng có ba quyển, mở ra thì thấy chúng đều ghi số điện thoại và vài khoản thu chi, thì ra thời đó người ta dùng bút ký vào những việc này. Ngoài ra không còn thứ gì cho biết thân phận của họ, và nhất là không ai mang theo chứng minh thư.

Chúng tôi bày la liệt mấy thứ này thành hàng, gần như các thiết bị đều đủ hết, tuy không tiên tiến được như chúng tôi nhưng để thoát ra ngoài thì không thành vấn đề, dù gặp phải hoàn cảnh hiểm ác hơn nữa thì những trang bị này cũng thừa sức ứng phó.

Vậy thì quái thật. Lòng tôi âm thầm suy xét, bất kể thế nào, dựa vào điều kiện tiên quyết là họ có đủ khả năng rời đi, những người này nếu chết cũng nên chết trên đường ra mới đúng, chứ không phải ngồi chết ở đây, trông như chủ động chờ chết vậy. Chẳng lẽ họ không nở xa rời những bảo bối ở đây? Cái này càng vô lý.

Nếu vậy, chẳng lẽ họ chết ở đây là do nguyên nhân kì quặc nào khác? Trong lòng tôi đột nhiên trào dâng cảm giác hoang mang, cứ như trong mộ thất này có thứ gì đó đang theo dõi chúng tôi, không khỏi rung mình một cái.

Bàn Tử xem xét những thứ đồ đạc chúng tôi bày ra, đột nhiên ‘A!’ lên một tiếng, nói: “Này các đồng chí, có phát hiện trong đồng vật phẩm này thiếu đi thứ gì không?”

Chúng tôi đang đuổi theo những suy nghĩ riêng, nghe Bàn Tử hỏi vậy cũng cẩn thận nhìn lại mấy thứ kia một lượt, nhưng tôi cảm thấy mọi đồ vật quan trọng đều đủ cả, thực sự không nghĩ ra là thiếu thứ gì, đành phải hỏi hần: “Thiếu cái gì?”

Bàn Tử đáp: “Lương thực! Không có lương thực! Trong túi tất cả mọi người đều không có!”

Hần vừa nói ra, chúng tôi đều giật mình, lại liếc qua đồng đồ đạc một lượt. Quả nhiên tất cả đều là trang bị, không một vật gì có thể bỏ bụng.

Tôi nghi hoặc nói: “Đúng là không có lương thực, chứng tỏ cái chết của những người này không phải là điều ngoài ý muốn, bởi vì nếu gặp chuyện bất trắc thì không thể trùng hợp đến nỗi tất cả mọi người đều cạn lương thực được. Không đúng, vậy chẳng lẽ bọn họ đã... ăn hết lương thực, sau đó chết đói trong đây?”

Nói thế cũng không đúng, từ khi hết lương cho đến lúc chết đói, chỉ cần uống đủ nước, một người bình thường cũng có thể cầm cự được một tháng (không nói những người cao hơn hai mét mà nặng có 45kg đầu nhá). Chỉ cần bọn họ có ý muốn thoát ra ngoài thì cũng không đến nỗi chết chum. Những người này chết đói ở đây thì chỉ còn một cách giải thích, đó là họ không thể thoát ra được.

Nghĩ đến đây tôi chợt nhớ đến cánh cửa mộ đạo biến mất trong mộ huyết dưới đáy biển, vội nhảy dựng lên, chạy qua đồng châu báu rồi chiếu đèn pin về phía cửa mộ. Thấy cửa mộ kia vẫn còn nguyên đấy, không hề biến mất, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn sợ nó đột ngột biến mất nên không biết tiếp theo phải làm gì.

Bàn Tử cũng biết rõ điều tôi lo lắng, bèn an ủi tôi nếu thực sự gặp phải chuyện đó thì trên người chúng ta vẫn còn thuốc nổ, đừng lo. Tôi nghe hắn nói vậy mới cảm thấy an tâm ít nhiều.

“Hay là thế này nhỉ,” Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu thì Phan Tử đột nhiên hỏi Thuận Tử: “Anh có biết đội thám hiểm mà cha anh dẫn đường gồm bao nhiêu người không?”

“Theo lời mẹ tôi thì hình như chỉ có bảy người. Nhưng đây chỉ là con số bà ấy thấy tận mắt, còn thực tế có bao nhiêu người thì chịu. Dù sao lúc xuất phát cha tôi cũng đi với bảy người.”

“Ở đây có ... 1 2 3 4 5 6, sáu khối thi thể, vậy có ít nhất hai người đã biến mất.” Phan Tử nói: “Những người này chết ở đây, phải chăng là do hai người kia bị lòng tham che mờ mắt, giết sạch đồng đội còn mình thì chạy thoát.”

Tôi lắc đầu tỏ ý phủ định, những người này không hề có dấu vết đánh nhau, xem tư thế lúc chết là cuộn mình nằm cùng một chỗ thì cũng không giống bị trúng độc, càng không giống chết do ngoại lực tác động. Điều khiến tôi có cảm giác bất thường và quyết tâm tìm hiểu nguyên nhân chết của bọn họ nhất chính là nét mặt của các thi thể như đúc từ một khuôn, đó là một vẻ tuyệt vọng sâu sắc, tựa như lâm vào hoàn cảnh không còn lấy một tia hi vọng.

Đây là lần đầu tôi trông thấy những thi thể như thế, trong lòng cứ vương bận mãi không tan. Tôi có một dự cảm rằng chuyện xảy ra ở đây vào năm đó nhất định không đơn giản, mà càng đi sâu vào phỏng đoán, tôi càng cảm thấy xung quanh bắt đầu bao phủ một màn sương lạnh buốt và bất an không sao diễn tả bằng lời. Cứ như trong đồng châu báu này có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi vậy, cái cảm giác sờn tóc gáy này càng ngày càng rõ rệt.

Ngẫm nghĩ nửa ngày cũng không thông, Bàn Tử và Phan Tử bắt đầu mất

kiểm soát, muốn đi mó máy đồng châu báu kia. Lúc này tôi bỗng đứng trở nên tỉnh táo lạ lùng, ngăn bọn họ lại, nói tôi thực sự không thể lờ đi mấy người chết giữa đồng châu báu kia. Chúng ta trước hết dừng mạnh động, chớ quên mục đích mình vào đây là gì.

Nghe tôi nói thế bọn họ mới tỉnh ngộ, thoáng cái Bàn Tử đã nghĩ ra điều gì, bèn nói: “Tôi đúng là mê muội, đã quên mục đích mình xuống đây làm gì. Kí hiệu kia dẫn chúng ta tới đây, cửa cũng đã bị nổ tung, nhưng bên trong chỉ là một kho báu? Quan quách thì chẳng thấy đâu. Tôi nghĩ mình hiểu ý nghĩa của kí hiệu kia, chính là ở đây có minh khí, nó chắc chắn do đám người A Ninh lưu lại để nhóm thứ hai của họ tiến vào vận chuyển bảo bối.”

Tôi nói: “Cửa rất có thể do mấy thi thể này phá, nhưng đây chỉ là một mộ thất chứa đồ bồi táng, quan tài chắc chắn không ở chỗ này, chúng ta phải đi về hướng ngược lại.”

Tuy không hợp lí cho lắm nhưng tôi vẫn nghĩ đây là mộ đạo chính, một hướng dẫn ra cửa mộ, hướng còn lại tất nhiên dẫn vào trung tâm địa cung, nhưng giờ xem ra không đúng. Chẳng lẽ mộ đạo kia không phải là mộ đạo chính? Địa cung này rốt cuộc còn rộng đến chừng nào? Hay là giống như một mê cung? Nhớ lại mấy kí hiệu kia, chẳng lẽ đúng là do địa cung quá phức tạp nên bọn họ mới phải lưu kí hiệu?

“Mấy thứ kia xử lý sao đây?” Bàn Tử vẫn còn luyến tiếc.

Tôi nói: “Anh cứ nhặt bừa vài món đem về cũng đủ sống sung túc hết nửa phần đời còn lại. Đừng tham quá làm gì, đằng nào sau này vẫn có thể quay lại đây mà.”

Bàn Tử nhìn mấy khối thi thể kia, hiển nhiên trong lòng cũng thầm nói ‘đã mạo phạm’, nhưng không thể tay trắng trở ra, vì thế hắn chọn mấy món kim khí nho nhỏ nhét vào túi. Thuận Tử khăng khăng muốn đưa thi thể cha ra ngoài, dùng ba lô gói thi thể lại rồi đeo lên lưng. Thi thể đã khô nên không còn nặng lắm, vác theo không quá khó khăn.

Cuối cùng, chúng tôi nhìn lướt qua từng đồng từng đồng kim khí mã não lóng lánh ánh vàng một lượt, hạ quyết tâm dứt khoát quay đầu, nối đuôi nhau chui qua cái lỗ dưới cửa mộ.

Vừa mới ra khỏi cửa, tôi đã nghe Bàn Tử “Hả?” một tiếng. Trong lòng sớm có dự cảm, tôi vội vàng bật đèn pin chiếu khắp xung quanh, toàn thân không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Bích họa trên tường mộ đạo lúc này trông khác hẳn lúc mới đi vào. Không biết từ bao giờ, bích họa đỏ rực đã biến thành vô số bóng người màu đen có cái đầu bự chảng.

§40. Con đường ngọt bóng

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Thuận Tử và Phan Tử thấy thế đều trố mắt ra nhìn, lầm bầm: “Mẹ kiếp! Chuyện quái quỷ gì thế này? Đi nhầm cửa à?”

“Không phải!” Tôi và Bàn Tử đều có kinh nghiệm, lập tức hiểu ra bản chất vấn đề: “Mộ đạo này đã di chuyển. Lúc chúng ta ở trong mộ thất kia, mộ đạo cũ đã dịch chuyển sang vị trí khác, một mộ đạo mới lại dịch chuyển đến chỗ này.”

“Vậy cũng làm được hả?” Phan Tử há hốc miệng.

“Được chứ!” Tôi và Bàn Tử lại ra sức gật đầu, thậm chí đâu chỉ có nơi này, trong mộ huyết do Uông Tàng Hải thiết kế có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không lạ.

Trong lòng tôi mơ hồ sợ hãi, nhưng cũng có phần an tâm, bởi vì khi mộ đạo thay đổi, tôi đột nhiên hiểu ra vì sao cha của Thuận Tử và mấy cái thầy khô kia lại bị vây khốn mà chết giữa đồng vàng bạc như thế. Nếu không thông hiểu mưu kế của Uông Tàng Hải, chỉ cần cái mộ đạo mộ thất quý dị nơi này biến đổi một chút cũng đủ bức người ta phát điên. Chúng tôi lúc ở dưới hải mộ cũng bị lừa cho suýt mất đi lý trí, nhưng một khi đã biết nguyên nhân mộ đạo nơi này đột ngột biến hóa thì cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Mộ đạo biến hóa thế này, ngã tư đường lúc trước chúng tôi đã từng đặt chân tới tất nhiên sẽ biến mất, muốn quay lại cũng không thể. Tuy không biết cuối mộ đạo mới này là gì nhưng nếu chúng tôi cứ đứng chôn chân ở chỗ này không đi thì kết cục tất nhiên cũng giống mấy thi thể kia thôi.

Tôi lúc ấy tôi đã nghĩ cuối mộ đạo không có gì cả, là đường cùng, vậy thì không đáng lo. Mấy thi thể kia bị vây hãm ở đây cùng lắm là vì nguyên nhân này, không có thuốc nổ mà con đường dẫn đến đây lại đột ngột biến mất, không biết phải làm sao nên mới lộ ra nét mặt tuyệt vọng cùng cực thế này.

Sau này nghĩ lại mới thấy tôi rốt cuộc vẫn còn quá non nớt, nét mặt tuyệt vọng sâu sắc đến độ này cho thấy bọn họ đã gặp phải chuyện khó bề tưởng tượng hơn suy nghĩ của tôi rất nhiều lần. Tôi lúc ấy đúng là suy nghĩ quá đơn giản.

Tôi nói ra suy nghĩ này với những người khác, lại giải thích cho Phan Tử và Thuận Tử nguyên tắc biến đổi của mộ đạo một lần, bọn họ mới ồ lên, lộ ra vẻ mặt ‘thì ra là thế’. Nhưng Phan Tử lại nghĩ xa hơn một chút: “Nếu là như thế thì theo lý thuyết cái huyền cung này phải có kết cấu vô cùng phức

tạp, phải chăng chúng ta giống như lạc trong một khối rubik, đã vào là không thể thoát ra?”

Tôi an ủi anh: “Chắc không phải đâu. Mánh khéo của Uông Tàng Hải thật ra cũng chỉ là gây áp lực tâm lý cho kẻ trộm mộ, chứ muốn vây khốn người ta đến chết cũng không dễ đâu. Tôi đoán rất nhiều người bị tra tấn tinh thần cho đến khi hoàn toàn suy sụp nên mới chết.”

Tóm lại cái mộ đạo mới xuất hiện này chúng tôi nhất định phải tiến vào, sau đó vừa đi vừa nghĩ cách. Nếu quả thực không ra được thì cứ theo lời Bàn Tử nói, có thể đầu tiên sẽ xác định một hướng, sau đó dùng thuốc nổ kiên trì phá tường thoát ra. Chúng tôi đã có thuốc nổ trong tay, sống lưng cũng cứng cáp hơn nhiều.

Nói rồi tôi lập tức dẫn đầu đi vào mộ đạo, Bàn Tử và hai người kia theo sát phía sau. Trong một thoáng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, bích họa xung quanh đều rất ghê người, vô số cái bóng đầu to quả thực giống như bốn phía đứng đầy những vật như thế, khiến người ta khó chịu cực kì. Bất chợt tôi nghĩ lẽ nào cuối bí đạo này có thứ gì đó, cái bóng của nó chiếu lên tường lẫn vào bích họa khiến chúng tôi không thể phát hiện ra.

Dù sao cũng đã đi vào rồi, bây giờ mà rút lui thì thật mất mặt. Tôi chỉ còn cách kiên trì dẫn đầu, cố gắng không nghĩ đến mấy thứ này nữa. Chẳng mấy chốc cửa mộ đã mất hút sau lưng, chúng tôi đã đi tới vị trí không thể nhìn rõ cả hai đầu.

Sau lưng tôi, Phan Tử vừa đi vừa hỏi chuyện về cha Thuận Tử và đội thám hiểm nọ, Thuận Tử kể sơ sơ cho anh nghe, Phan Tử bèn nói với chúng tôi: “Trên đường chúng ta tới đây, tất cả phong thạch đều dùng phương pháp nổ định hướng để phá ra một cái lỗ. Đây là kỹ thuật tối tân, chúng tỏ bọn họ vào đây bằng đường khác, không phải con đường chúng ta tiến vào. Xem ra nơi này chắc chắn có hơn một đường thoát ra ngoài.”

Tôi nói: “Chắc chắn là vậy rồi. Anh xem đám người A Ninh đi rõ nhanh, bọn họ lần theo đường chính mà lại đến trước, chúng tỏ chúng ta vẫn thua vì thiếu thông tin.”

Chẳng qua không biết nhóm A Ninh hiện đang ở nơi nào, có lẽ bọn họ đã đi qua kho báu ban nãy, chẳng biết lúc ra có gặp mộ đạo di chuyển hay không, có đi vào mộ đạo này như chúng tôi hay không, thêm nữa, chú Ba có phải cũng gặp những chuyện như thế?

Lòng tôi bắt đầu hoang mang, chúng tôi dựa theo ám hiệu của chú Ba mà đi vào địa cung, ông ấy nhưng vào rồi thì ông không để lại ám hiệu nào khác nữa, xem ra sau khi đi vào địa cung ông cũng đi lung tung rồi.

Vừa đi vừa nói đại khái hơn hai mươi phút, ánh đèn pin chiếu về phía

trước đã xuất hiện phản quang, chứng tỏ đã đến cuối mộ đạo. Chúng tôi bất giác trở nên căng thẳng nhưng rồi nhanh chóng trấn tĩnh, giảm tốc độ, nhích dần từng bước. Rất nhanh, phía cuối mộ đạo lại xuất hiện một ngọc môn.

Lúc ngọc môn mới hiện ra, tôi đã giật nảy mình, bởi vì ngọc môn này giống cái ngọc môn kia như đúc. Nhưng nghĩ lại thì những cánh cửa trong cổ mộ phần lớn đều là do một người thợ phụ trách, đương nhiên sẽ rất giống nhau. Vật liệu làm cánh cửa vẫn còn rất tốt, bên dưới cũng có một lỗ hổng lớn do người ta phá bằng thuốc nổ.

Xem ra quả thực đã có người đi trước, vậy cũng tốt, dầu là ai thì đối với chúng tôi đều là chuyện may mắn, ít nhất cũng chứng tỏ bên trong không có cơ quan hó bẫy.

Chúng tôi lại một lần nữa nối đuôi nhau chui vào. Do không còn nhiều pháo lạnh nên lần này Bàn Tử không đốt pháo mà chỉ châm mấy cái hỏa chiết tử. Chúng tôi nhìn ra xung quanh, không khỏi sùng sốt.

Phía sau cửa mộ là một gian phòng giống cái kho báu vừa rồi như đúc. Bên trong mộ thất cũng ngồn ngộn đồng lớn đồng nhỏ vàng bạc châu báu, bốn góc mộ thất cũng chống bằng bốn cây cột trụ cực lớn, kết cấu cơ bản giống hệt nhau.

Tôi thầm nghĩ thì ra trong địa cung này không chỉ có một kho báu, rốt cuộc cái đồng của cái kia đến chừng nào mới hết? Hèn chi vương triều Đông Hạ yếu nhược lại có thể xây dựng một lăng mộ địa cung hùng vĩ đến thế, thì ra tích trữ ngút ngàn bảo bối là lẽ thói chung của những chính quyền độc tài. Thành Cát Tư Hãn chôn dưới thảo nguyên Mông Cổ, vàng bạc của đảng Đức Quốc xã do Hitler cầm đầu nghe đồn chôn ở Tây Tạng, còn của cái của anh em Gia Luật tộc Nữ Chân nước Đại Kim thì ở ngay chỗ này rồi.

Đang mãi miết suy nghĩ, đột nhiên Bàn Tử bên cạnh hét lên một tiếng chói lói khiến tôi giật nảy mình.

Tôi cứ tưởng xảy ra chuyện gì bất ngờ, vội nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn há hốc miệng, đứng trên một đồng châu ngọc không ngừng lấp bắp, nhưng mãi không thốt nên lời. Tôi vội vàng chạy đến nhìn thử, không khỏi giật mình kinh hãi, chỉ thấy giữa đồng châu báu cũng có mấy khối thi thể nằm cuộn mình.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Thuận Tử, anh có mấy người cha... à không, nhóm người cha anh dẫn đi rốt cuộc có bao nhiêu người?” Còn chưa hỏi xong, tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến tóc tai dựng ngược cả lên. Chỉ thấy giữa đồng kim khí, cạnh mấy thi thể có một dãy đồ đạc được người ta bày biện rất chỉnh tề. Tôi chiếu đèn pin vào thì thấy đây chính là những thứ chúng tôi vừa sắp xếp trong kho báu ban nãy, từ trình tự cho đến chủng loại đều giống y

đúc.

Bàn Tử cũng chịu không thấu, châm lên một cây pháo lạnh, mộ thất thoáng chớp sáng bùng lên. Chúng tôi tản ra xung quanh nhìn kĩ, mấy thứ này rõ ràng chính là những món đồ chúng tôi vừa lấy ra ban nãy.

Bàn Tử hoảng sợ nói: “Chuyện quái quỷ gì vậy? Đây là... có người bắt chước hành động của chúng ta...?”

Tôi nhíu mày, đứng lên, nhìn một vòng xung quanh, cảm giác quen thuộc ùn ùn kéo tới. Tôi cảm thấy tức cười: “Không phải đâu... mà là chúng ta đã quay trở về chỗ cũ. Đây chính là nơi chúng ta vừa mới rời đi!”

§41. Vòng tử vong lặp vô hạn

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Ai nấy đều tái xanh mặt mày, chúng tôi nhìn xung quanh, càng nhìn lại càng chắc chắn. Trên mặt đất chỗ nào cũng có dấu chân của chúng tôi, đây chính xác là gian mộ thất chúng tôi đã phát hiện ra thi thể cha Thuận Tử vừa rồi. Quái lạ, sao chúng tôi lại quay về chỗ cũ cơ chứ?

Mộ đạo là một đường thẳng tắp, khi đi chúng tôi đi cũng không gặp ngã rẽ nào, có bốn người với một cái xác làm chúng. Theo lý mà nói, tuyệt đối không thể đi mất hai mươi phút lại quay về nơi xuất phát được. Chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng, cứ như có quỷ dựng tường vậy.

Bàn Tử chợt dạ ngó nghiêng cửa mộ đạo dẫn vào đây, nói: “Chẳng lẽ trong khi đi, chúng ta đã vô thức quay về đường cũ? Con mẹ nó, chỗ này rõ tà môn.”

Phan Tử nói: “Vớ vẩn. Nếu quay về đường cũ thì không thể không nhận ra, chúng ta có bốn người cơ mà. Tôi dám chắc chúng ta chỉ đi một đường thẳng tắp, mộ đạo này không dài cũng không có lối rẽ, chẳng lý gì lại nhầm.”

Bàn Tử tiếp: “Mẹ kiếp, vậy đúng là quỷ dựng tường rồi. Thuận Tử, có phải cha anh đang đùa giỡn chúng tôi không? Anh nên dạy bảo lại ông, chúng ta đang làm ăn nghiêm túc, hồng đùa đâu.”

Thuận Tử giận giữ mắng lại: “Tôi cảnh cáo anh, đừng có nói bậy.”

Tôi can bọn họ, lúc này thật sự không hợp để gây gổ. Toàn thân tôi vã mồ hôi như tắm, bởi tôi cảm thấy chuyện không nên xảy ra nhất có thể đã xảy ra, nhưng lòng tôi vẫn không dám hoàn toàn khẳng định, bèn nói: “Các anh đừng âm ỉ. Muốn xem có phải chúng ta quay về đường cũ hay không chỉ còn một cách, chúng ta đi lại một lần nữa xem sao.”

Mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, thấy nét mặt của tôi, bọn họ đại để cũng nhận ra có gì không ổn.

Lúc ấy tôi chợt nghĩ tới về tuyệt vọng đến cùng cực của mấy cái thầy khô kia, lẽ nào bọn họ cũng bị vây hãm ở trong này bằng cùng một kiểu mà chết? Đã không còn lương thực mà đi mãi đi mãi vẫn quay về chỗ cũ, chuyện này quả thực vượt quá sức tưởng tượng. Trực giác của tôi mách bảo rằng tôi đã đoán đúng, hơn nữa chuyện bọn họ bị vây hãm đến chết giờ lại xảy ra với chính chúng tôi.

Điều tôi nhất định phải làm lúc này là kiểm chứng dự cảm của mình, nói cho đúng là tôi muốn phủ định cái dự cảm khủng khiếp này, vậy nên tôi hấp

táp quay trở ra mộ đạo, những người khác phải vội vã đuổi theo cho kịp.

Vì đã đi qua một lần, biết chắc không có cơ quan bẫy rập gì cả nên lần này chúng tôi đi rất nhanh. Tôi bước như bay về phía trước, mắt sẫm soi thật kỹ hai bên mộ đạo. Cho đến khi chắc chắn không có lối rẽ nào, tôi mới bắt giác quay đầu nhìn lại.

Lần này chỉ cần chưa đến mười phút, chúng tôi đã đi hết đoạn đường. Khi đi gần tới cuối mộ đạo, tôi đã không ngừng cầu nguyện, hi vọng dự cảm của mình đừng biến thành sự thực. Nhưng cuối cùng tôi vẫn cứ nhìn thấy cánh cửa ngọc thạch giống y xì lúc nãy, lòng chột tê tái, mồ hôi cứ thế túa ra.

Đi qua cánh cửa, Bàn Tử xông ngay vào giữa đồng châu báu, rồi quỳ xuống ôm mặt. Tôi lao vào xem xét cũng thấy sáu khối thi thể, những món đồ mình bày la liệt ra đất vẫn còn nguyên đó ... Chúng tôi đã quay về chỗ cũ.

Dự cảm của tôi đã ứng nghiệm. Tôi đã hết sức chú tâm để chắc chắn 100% rằng không có lối rẽ nào cả, chúng tôi chỉ đi trên một đường thẳng, nhưng vẫn trở về điểm xuất phát.

Bàn Tử chạy một lúc cũng mệt, thở phì phò nói: “Đây là quỷ dựng tường, chắc chắn là quỷ dựng tường rồi, chúng ta có đi thế nào vẫn kẹt trong một vòng luân quần. Hai đầu mộ đạo này đều là mộ thất, giờ chúng ta cũng sắp đi gặp ông già của Thuận Tử rồi. Thuận Tử, anh trò chuyện với ông già nhà anh chút đi, bảo ông đừng đùa với chúng ta nữa, bằng không chúng ta quảng ông lại đây mà đi một mình.”

Thuận Tử đã quá mức kinh ngạc, không rảnh mà cãi nhau với hắn. Lòng tôi cũng đang hoảng loạn, không ngừng xoay người nhìn vách tường bốn xung quanh nhưng không biết mình đang nhìn cái gì nữa.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!” Phan Tử vừa hét lớn, vừa thở phì phò. “Tuyệt đối không được hoảng loạn, cậu Ba, chẳng phải cậu đã nói chiêu trò của Uông Tàng Hải cùng lắm chỉ gây ra áp lực tâm lý sao? Chúng ta không cần biết có bị trúng kế hay không, giờ nhất định phải bình tĩnh, chắc chắn có chỗ nào đó không ổn.”

Phan Tử vừa nói, tôi đột nhiên như được xối một ca nước lạnh vào cái đầu đang bốc lửa, người lập tức tỉnh táo. Cảm giác tuyệt vọng kia cũng nhạt dần, tôi vội gật lấy gật đê: “Anh nói đúng, đây chắc chắn là cơ quan, hồi chúng tôi ở dưới hải mộ đã xác nhận không có chuyện quỷ dựng tường gì hết. Uông Tàng Hải là bậc thầy về chế tạo cơ quan xảo diệu, tạo ra không khí quỷ dị. Nếu không hiểu rõ, rất dễ bị hắn xỏ mũi dắt đi.” Nói rồi ra sức véo mặt mình để xua đi cái cảm giác ghê thở này.

Những lời này thực ra là tôi tự nói cho bản thân mình nghe, nói xong cũng

chẳng còn nhớ mình đã nói gì.

Sau này nghĩ lại chuyện cũ, tôi có cảm giác lúc ấy mình đã thám thía thể nào là mọi việc vượt quá tầm kiểm soát của mình, nên mới muốn dùng những lời này để ám thị mình không được bỏ cuộc.

Bởi vì lúc đi vào mộ đạo kia, cảm giác của tôi hết sức rõ ràng, căn bản không thể tưởng tượng nổi Uông Tàng Hải đã dùng cơ quan như thế nào để tạo nên hiện tượng này. Đầu tiên tôi đã nghĩ ngay đến chuyện mộ thất hoặc mộ đạo đã dịch chuyển, nhưng điều đó là không thể, tôi lập tức phủ định. Chúng tôi đi đã nhanh, lắm rồi, nếu mộ thất có di động thì nó còn phải nhanh đến chừng nào? Mộ đạo lại càng không thể, chúng tôi đứng trong đó, chỉ cần nó hơi hơi chấn động là chúng tôi chắc chắn sẽ nhận ra. Nhưng nếu không phải mộ đạo hay mộ thất dịch chuyển thì chuyện này không sao giải thích cho nổi.

Tuy tôi không ngừng tự nhủ chắc chắn có cơ quan, nhưng thật ra trong lòng đã biết không phải như thế, nếu nó là cơ quan thì không thể giải thích nổi. Nhưng nói vậy vẫn có ích cho những người khác, ít ra cũng có thể đẩy lùi cơn hoang mang.

Nhưng tôi đã quá coi thường khả năng chấp nhận của đám Bàn Tử, Phan Tử xem ra còn trấn định hơn tôi nhiều. Anh lau mồ hôi, nhìn tôi hỏi: “Mặc kệ là quỷ dụng tường hay là cơ quan, đều phải giải quyết. Bây giờ phải làm gì? Có muốn đi thêm lần nữa không?”

Tôi cắn răng nói: “Đi! Con mẹ nó, lần này chúng ta đi chậm thôi, cảm nhận cho kỹ động tĩnh phía dưới chân hoặc bốn phía xung quanh, tôi không tin không có sơ hở.”

Vậy là chúng tôi lại đi vào mộ đạo, lần này đi bốn mươi phút. Còn chưa đến đích chúng tôi đã biết mình sẽ thất bại, bởi vì cửa mộ giống nhau như đúc, dọc đường đi chẳng cảm nhận được gì.

Sau đó chúng tôi không biết đã đi thêm bao nhiêu lần, kết quả đều thất bại. Tôi đã dần dần cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của mấy thi thể này, sắc mặt ai nấy cũng ngày càng xấu.

Tôi cảm thấy tự giày vò bản thân thể này cũng không phải cách hay. Khi quay trở lại mộ thất, tôi bảo mọi người dừng lại. Đã thử đi biết bao nhiêu lần rồi, cơ bản chúng tôi đã loại trừ mọi khả năng. Cơ quan này chắc chắn đã dùng một phương pháp bố trí mà chúng tôi không tài nào tưởng tượng nổi.

Bàn Tử mệt đến độ muốn hạ đường huyết, nhưng vẫn kiên trì muốn đi tiếp. Hắn cứ nghĩ rồi sẽ có một khắc nào đó, cái mộ đạo ban đầu lại quay trở về, lúc đó chúng tôi có thể thoát ra.

Phan Tử nghe hắn nói vậy, chỉ nói một câu: “Anh đừng mơ hão nữa, cái

mộ đạo kia tuyệt đối không thể quay về.” Nói rồi nhìn sang mấy cái cây khô bên cạnh, ý tứ hết sức rõ ràng. Số lần mấy cái cây khô kia đi vào mộ đạo chắc chắn nhiều hơn chúng tôi gấp mấy, nhưng bọn họ vẫn bị vây khốn ở đây đến chết, cho nên cứ đi đi lại lại trong mộ đạo cũng vô ích, có đi đến hàng vạn lần cũng như nhau cả, chúng ta không cần xét đến chuyện may mắn hi hữu như thế.

Bàn Tử liền phát tiết, ngồi xuống nói: “Nhà anh nói thế chẳng hóa chúng ta chết chắc rồi? Mấy người này chắc chắn đã thử hết cách, chúng ta làm lại một lần cũng vô ích thôi.”

Phan Tử nói: “Anh đừng có nghĩ quẩn, giờ cứ nghĩ vậy thì thà đập đầu vào tường mà chết cho khỏe. Đợi đến lúc chúng ta đã thử hết mọi cách rồi hãy tuyệt vọng, bây giờ vẫn còn hơi sức thì ngồi nghĩ cách đi.”

Tôi nghĩ đến số lương thực của mấy thi thể, bèn hỏi: “Có nên định lượng khẩu phần ăn từ bây giờ không? Chúng ta phải chuẩn bị một cuộc trường kì tác chiến, cầm cự được càng lâu thì cơ hội thoát ra cũng lớn hơn.”

Phan Tử thở dài, lắc đầu nói: “Cậu Ba, tôi cũng không giấu cậu. Hoàn cảnh của chúng ta thực ra còn không bằng bọn họ, lương thực không có nhiều, tôi xem giới lăm cũng chỉ đủ ăn hai bữa, đó là chưa kể còn không được no. Tôi thấy không cần chia khẩu phần làm gì, có thể nào thì ăn thế này, cố giữ tinh lực dồi dào, quá hai ngày mà còn không ra được thì sẽ dùng thuốc nổ. Nếu thuốc nổ cũng vô dụng thì đành chờ người ta đến nhặt xác thôi.”

Hai ngày. Lòng tôi run rẩy, mấy cái cây khô đã ở đây được bao lâu rồi, liệu chúng tôi có thể thoát ra trong vòng hai ngày không? Thật không dám chắc chút nào.

Bàn Tử đã sôi bụng, liền hỏi Phan Tử: “Đồng chí anh nuôi, chúng ta có thể ăn cơm trước keng không? Tôi trước hết phải phân tán sự chú ý sang chuyện khác rồi mới có sức mà nghĩ tiếp được.”

Nghi Bàn Tử nói vậy, chúng tôi cũng bắt đầu cảm thấy đói bụng. Phan Tử không còn cách nào đành phải châm lò nấu cơm. Lương thực của chúng tôi thực ra chỉ còn mì sợi, mới ăn xong còn tạm no nhưng không kéo dài được bao lâu. Bàn Tử cứ hậm hực vì cơm không có thịt, tôi nói có món hải cẩu đông lạnh kia, anh cứ dùng tự nhiên. Thuận Tử không ngại đâu, chúng tôi cũng không thèm để ý.

Ăn xong rồi người ấm hãn ra, tinh thần cũng trở nên tỉnh táo, mọi người lại bắt đầu cân nhắc. Tôi nhớ lại cả quá trình xuống địa cung, mạo hiểm vạn phần, có ai mà ngờ vào được địa cung rồi vẫn không được yên thân. Cái địa cung này chắc chắn Uông Tàng Hải phải thiết kế với dụng ý nào đấy, nhưng

rốt cuộc nó là cái con khỉ gì mới được chớ?

Địa cung xưa nay đều có hình chữ ‘hồi’ (回). Linh điện ở chính giữa, là nơi phải tuân theo những quy tắc nghiêm ngặt nhất, Uông Tàng Hải tất nhiên không dám động chân động tay vào. Còn đâu thì bốn bề địa cung hình chữ ‘hồi’ vây quanh bởi hố tuần táng, hệ thống thoát nước cộng thêm những hành lang, mộ đạo rắc rối phức tạp. Vậy hẳn là giờ này chúng tôi vẫn còn ở ngoài rìa trung tâm của địa cung

Tôi thử phán đoán vị trí của mình theo chiều thẳng đứng lẫn chiều ngang, dựa vào suy đoán của tôi về kích thước địa cung mà tính xem mình đang ở đâu. Nhưng chuyện này hết sức khó khăn, khi chui vào bãi đạo chúng tôi đã loạn đầu, giờ thì chịu chết không xác định nổi phương hướng, có quỷ mới biết cái cửa hang cuối cùng chúng tôi đi ra nó ở hướng nào.

Đúng lúc đầu óc đang xoay mòng mòng, Bàn Tử đang làm bộ suy nghĩ đột nhiên tỏ ra bừng tỉnh, nói với chúng tôi: “Tôi nghĩ ra rồi!”

§42. Càng thêm khốn cùng

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Bàn Tử đột ngột kêu đã nghĩ ra làm chúng tôi sợ hết cả hồn, nhưng rồi cũng nhanh chóng chuẩn bị tinh thần để nghe Bàn Tử làm nhảm. Chúng tôi đã quen thói ba hoa khoác lác của gã Bàn Tử này rồi, thay vì mỗi lần đều gạt đi, chỉ bằng cứ mặc kệ hần lảm nhảm cho rồi! Hơn nữa nhiều khi cách nghĩ của hần không giống với chúng tôi, nghe mấy câu cũng không hại gì.

Thật ra lúc ấy tôi cũng chẳng sợ lắm, vì còn chưa đến lúc hết đạn cạn lương, mỗi tội nhìn mấy khối thi thể ở đây, trong lòng khó tránh khỏi nghĩ đến những chuyện chẳng hay ho gì. Kể ra hạng người như tôi gặp hình thức khiêu chiến trí tuệ thế này còn mừng thầm trong bụng ấy chứ, so với gặp phải một đồng bánh tồng thì chuyện này còn thoải mái hơn nhiều.

Phan Tử cũng nghĩ như tôi, không coi đây là chuyện lớn, thuận miệng hỏi Bàn Tử: “Cái gì thế? Anh đừng có làm nhảm nữa, giờ tụi này không còn hơi sức mà nghe đâu.”

Bàn Tử lại gần chúng tôi, nói với Phan Tử: “Mẹ kiếp, anh kỳ thị tôi quá đấy! Ông chỉ trót nói bậy một lần thôi, lần này chuyện tôi nghĩ ra nhất định là máu chốt!”

Phan Tử bật cười ha hả, nói: “Bộ óc quả nho của anh thì nghĩ ra cái gì gì chứ.”

Bàn Tử lần này lại cực kỳ chăm chú, nghiêm mặt nói: “Thực ra cũng không phải máu chốt gì, vừa rồi tôi thông minh đột xuất, chợt nhớ đến cơ quan trong ngôi mộ dưới đáy biển. Nghĩ mà xem, lúc ấy chúng ta cũng phức tạp hóa vấn đề, nhưng thực chất sự tình đơn giản biết bao nhiêu? Tôi nghĩ lúc này đây có phải chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa lại thêm ấn tượng sâu sắc với cơ quan trong huyết mộ dưới đáy biển, vừa gặp những chuyện kiểu này đã nghĩ ngay theo hướng gian phòng dịch chuyển. Có lẽ vấn đề ở đây căn bản không liên quan tới mộ thất, chỗ này chỉ là một mộ thất bình thường thôi.”

Phan Tử cười khẩy: “Nhảm nhí. Nếu là mộ thất bình thường, sao bố lại éo thoát ra được ...”

Tôi thấy Bàn Tử chưa nói hết, biết còn về sau, liền khoát tay ngăn Phan Tử lại, ra hiệu hãy để Bàn Tử nói tiếp.

Bàn Tử trình bày: “Thật ra chuyện hết sức đơn giản, thử nghĩ mà xem, nếu hành lang và mộ thất đều không có vấn đề mà chúng ta đi hoài vẫn không ra

được, vậy vấn đề ở đâu? Nhất định là nằm ở chính chúng ta rồi.”

Lần này tôi và Phan Tử đều sửng sốt. Tôi bảo: “Anh nói cái vòng tử vong này xuất hiện là do chính chúng ta?”

Bàn Tử gật đầu: “Tuy còn chưa rõ vấn đề cụ thể nằm ở đâu, nhưng cũng không sai lệch lắm. Tôi nghĩ liệu có phải chúng ta đã bị những tám bích họa kia thôi miên ám thị rồi không? Hay đơn giản là chỗ này có cái gì sinh ra khí gây ảo giác, chúng ta đã trúng độc cả rồi. Tôi biết có một loài nấm lữ ăn phải sẽ bị rối loạn khả năng định vị, cứ tự quay vòng một chỗ mà không biết.”

Trước kia Bàn Tử đã kể với tôi, hồi nhỏ hắn từng gặp thứ bầy bắt gấu dùng loại nấm độc này trong rừng, trúng độc rồi con gấu cứ xoay vòng vòng tại chỗ cho đến chết.

Tôi thoáng trầm tư, Phan Tử cũng không nói năng gì, nhíu mày bắt đầu cân nhắc lời của Bàn Tử.

Vấn đề nằm ở bản thân chúng tôi sao? Nếu là vậy thì chuyện này càng khó giải quyết hơn. Có điều tôi cân nhắc một lúc thì có cảm giác không đúng lắm.

Thực ra cách giải thích của Bàn Tử rất gợi mở, có lẽ sự thật rất gần với những gì hắn nói, nhưng lại có một điểm mâu thuẫn trí mạng, chính là cảm giác của chúng tôi. Chúng tôi trông đâu có giống người trúng độc? Tôi nào phải chưa từng trúng độc, người trúng độc nhất định phải có phản ứng khó chịu mãnh liệt cơ.

Mà thôi miên thì tôi vẫn không tin tưởng cho lắm. Vì tính định hướng đối tượng của nó quá mạnh, nếu nói Bàn Tử dễ bị thôi miên thì có khi tôi còn tin đấy, nhưng tôi với Phan Tử thì không bao giờ.

Nhưng nếu quay về với phạm trù cơ quan xảo thuật thì thực khó mà nghĩ ra cái gì. Thật ra vừa nãy tôi đã nghĩ ra khoảng mười phương pháp, trong đó có hai ba loại kết cấu kiến trúc hoàn toàn có thể tạo ra bố cục như vậy, song mấy phương pháp này yêu cầu quá cao, nói cách khác là nhất định phải có tiền đề tuyệt đối, ví dụ như ba người phải tụm lại một chỗ, tốc độ phải cố định, vân vân... Ông Tàng Hải tuyệt đối sẽ không sắp xếp những cái bầy mang tính ăn may như thế.

Tôi bỗng dung chợt dạ, phải chăng mình đã bị át vía quá mức rồi? Cứ nghĩ Ông Tàng Hải đã là người từ thời nào thời nao rồi, thế quái nào mà đến tận bây giờ chúng tôi vẫn không chiếm nổi một chút lợi thế cơ chứ?

Chúng tôi nhanh chóng bắt đầu suy xét vấn đề, ai nấy đều yên lặng tập trung. Bàn Tử thấy chúng tôi nghe mình trình bày xong xuôi vẫn chẳng ừ hử gì, nhất thời không biết phải làm sao, đành tiếp tục ra vẻ trầm tư suy nghĩ như mọi người. Tính nát óc mà không ra, tôi càng nghĩ càng quẩn, càng ngày

càng mệt mỏi, sau đó không hiểu sao lại ngủ mất tiêu.

Có điều đại khái cũng chỉ chợp mắt ba bốn phút gì đấy, đầu óc mơ mơ màng màng thôi chứ không thiếp hẳn đi. Chợt nghe tiếng Phan Tử và Bàn Tử nói chuyện, vừa tỉnh giấc tôi liền phát hiện bọn họ lại đang đi vào mộ đạo kia. Thuận Tử rõ ràng là vừa chạy về đến nơi, phì phò thở dốc, mà nhìn sắc mặt Bàn Tử thì rõ ràng kết quả vẫn vậy, chẳng có tiên triền gì.

Tôi dụi dụi mắt, hỏi bọn họ đang làm gì vậy, Bàn Tử nói có nghĩ cả buổi cũng chẳng ra manh mối, chỉ bằng cứ thử nghiệm còn hơn. Vừa rồi bọn họ cho một người nhắm mắt lại đi đằng trước, một người khác theo dõi từ phía sau, hai người buộc lại với nhau bằng dây thừng, để xem có chuyện đi được nửa đường thì người mở mắt bỗng dừng ngoặt lại không.

Tôi nghe xong cũng phải run rẩy, đây đúng là phương pháp thí nghiệm khiến người ta suy sụp. Cũng may mà mấy người này thân kinh tung tung, chứ nếu là tôi thì có quý mới biết đi được nửa đường rồi cái kẻ buộc vào đầu dây bên kia có còn là người ban đầu hay không.

Nhưng rốt cuộc kết quả vẫn vậy, dù là che mắt hay nhắm tịt mắt đều có cảm giác mình vẫn đi thẳng một đường, nhưng cả hai rốt cuộc vẫn quay trở lại mộ thất này. Vì người phải nhắm mắt là Thuận Tử nên hẳn ta đi lại đặc biệt vất vả, sắc mặt trắng bệch ra.

Mấy người lại ngồi vào chỗ cũ, cùng thở ngán than dài. Tôi khuyên họ nên tiết kiệm sức lực, thực ra kiểu thử nghiệm mù quáng như vậy chỉ tổ khiến cho tư duy đứt quãng mà thôi. Chuyện kể tiếp lại giống như trước khi tôi ngủ, chúng tôi bắt đầu bàn luận mấy vấn đề không đâu vào đâu.

Trong lúc bàn bạc luôn có người ngủ gật, nhưng cũng may là một người ngủ thì vài người khác vẫn có thể nghĩ tiếp. Cứ thế, chúng tôi mỗi người góp một ý, lần lượt nói ra rồi lại bác bỏ. Lúc đầu lý luận còn nhiều, về sau những người lên tiếng càng ngày càng ít. Thời gian đã trôi qua sáu bảy tiếng đồng hồ từ lúc nào chẳng hay, dạ dày chúng tôi lại bắt đầu kêu réo.

Sau cùng Bàn Tử đốt một điều thuốc, ngẫm nghĩ rồi nói với chúng tôi: “Không được, bọn mình mạnh ai nấy nghĩ thế này thật lãng phí thời gian. Chi bằng chúng ta viết hết mọi khả năng có thể ra, sau đó tổng hợp thành vài giả thiết rồi trực tiếp kiểm chứng, được không?”

Tôi bèn gật gù. Nói cho cùng thì rất nhiều vấn đề chúng tôi bàn bạc là trùng lặp, mọi người đều rơi vào trạng thái hỗn loạn rồi.

Bàn Tử dọn dẹp bề mặt một tảng đá trên mặt đất phủ kín kim khí, rồi viết xuống một dãy số: 1-2-3-4, nói: “Hãy thử nhớ lại xem chúng ta đã có mấy giả thiết rồi? Mọi người đều nghĩ, không cần phải cụ thể, chỉ cần khái quát là được rồi.”

Phan Tử nói trước: “Khả năng cao nhất là có cơ quan.”

Bàn Tử viết vào chỗ số 1 chữ “cơ quan”. Sau đó Thuận Tử lại lên tiếng: “Theo tôi thì có thứ gì đó ảnh hưởng đến cảm giác của chúng ta, ví dụ như ám thị tâm lý hoặc thôi miên, khiến chúng ta tự quay về chỗ cũ mà không biết.”

Bàn Tử bảo hẳn ta: “Không cần phải nói chi tiết như thế.” rồi viết chữ “ảo giác” đằng sau số 2, sau đó nhìn về phía tôi.

Tôi góp ý: “Trên lý thuyết thì cũng có thể là nếp gấp không gian.”

“Không có chuyện đó đâu, giả thiết này quá siêu thực rồi.” Phan Tử kêu lên.

Bàn Tử lại nói: “Kệ đi, xác suất có là một phần vạn thì chúng ta cũng thừa nhận. Giờ ta mới chỉ liệt kê ra thôi mà.” Nói đoạn cũng viết lên đằng sau số 3 chữ “nếp gấp không gian”. Sau đó hẳn tiếp: “Còn một khả năng nữa là có quỳ.” rồi viết ra khả năng thứ tư: có quỳ.

“Anh viết ra như thế để làm gì cơ chứ?” Phan Tử mù mờ hỏi.

Bàn Tử đáp: “Các anh học nhiều, không hiểu được đâu. Bỏ đây ít học, mẹ kiếp mọi thứ cứ phải giấy trắng mực đen viết ra mới được. Nhưng làm thế cũng có cái tốt, ví như có những chuyện có thể làm cùng một lúc, nếu anh biết trước thì có thể tiết kiệm được ôi thời gian rồi, chẳng phải chúng ta chỉ còn hai ngày thôi sao? Tốt nhất vẫn nên giản lược đi. Phải rồi, còn giả thiết thứ năm nữa không? Ai có giả thiết thứ năm?”

Tôi nhìn bốn luận điểm kia, trong đó quả thật đã bao quát từ cơ học lượng tử đến lý thuyết siêu hình, từ tâm lý học đến kiến trúc học, bốn ngành học lớn đều góp mặt hết, luận điểm thứ năm thực sự không thể nghĩ ra trong một chốc một lát được. Cuộc thảo luận ban nãy của chúng tôi thực chất cũng chỉ quanh đi quẩn lại điểm một và hai, chứ còn điểm ba và bốn coi như không thể xảy ra.

Bàn Tử thấy chúng tôi đều không có phản ứng gì, bèn nói: “Được, giờ chúng ta kiểm chứng điểm một và điểm hai trước. Hai điểm này vừa hay có thể giải quyết cùng một lúc.”

“Anh định kiểm chứng bằng cách nào?” Tôi vẫn còn nghi hoặc.

Trên thực tế thí nghiệm gì có thể tiến hành chúng tôi đều đã thử cả rồi, nhưng vì mộ đạo quá dài, rất nhiều thí nghiệm thật ra đều vô dụng.

Bàn Tử bất chợt cười cười: “Thật ra ban nãy tôi đã nghĩ được một cách hay, muốn chứng minh rốt cuộc chúng ta bị ảnh hưởng bởi điểm 1 hay điểm 2 có lẽ là không thể, nhưng muốn chứng minh bằng phản biện thì hoàn toàn khả thi, cậu xem có được không này.”

Tôi nhìn Bàn Tử dương dương đắc ý cứ như mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay, lập tức cảm thấy không ổn, hay là cha nội này đã có tính toán gì rồi? Chỉ thấy hắn nhặt khẩu súng trường trên mặt đất lên rồi bảo chúng tôi: “Cái mìn đạo này dài khoảng 1000m đến 2000m, tầm sát thương của khẩu K56 này là 400m nhưng viên đạn có thể bay hơn 3000m lận. Tôi sẽ đứng đây bắn một phát, để xem kết quả thế nào.”

Tôi nghe xong như mặt trời chân lý chói qua tim, thâm tâm kêu trời một tiếng: Đúng là thiên tài!

Nếu cảm giác của chúng tôi có vấn đề, thì viên đạn kia là thứ vô tri vô giác. Mìn đạo có thể gây ảnh hưởng lên chúng tôi, nhưng không thể ảnh hưởng đến một viên đạn được. Nếu như tình hình ở đây còn có thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích thì viên đạn kia chắc chắn sẽ biến mất nơi cuối mìn đạo, không thể quay về.

Chỗ hoàn hảo của thí nghiệm này nằm ở tốc độ của viên đạn: Với mìn đạo dài chừng này, viên đạn chỉ mất 2 đến 3 giây là có thể hoàn toàn đi hết, bất kì cơ quan cảm biến nào cũng không thể phát huy tác dụng trong thời gian ngắn ngủi này được.

Nhưng nếu tình hình ở đây thật sự vượt ra ngoài phạm vi giải thích của lý lẽ thông thường, tiến vào phạm vi siêu hình, thì viên đạn sẽ giống hệt chúng tôi, chuyển hướng 180 độ ngay trong không gian siêu việt của mìn đạo thẳng tắp.

Đơn giản mà hoàn mỹ, cực kỳ phù hợp với tinh thần khoa học, tôi thật sự hổ thẹn vì mình là sinh viên mà không nghĩ ra nổi biện pháp nào như vậy.

Có điều nghĩ kĩ thì một chiêu thế này cũng chỉ có người như hắn là nghĩ ra nổi, đây là tư duy logic đơn giản nhất.

Muốn phán đoán xem có bị ảnh hưởng của ảo giác hay không, thì phải tìm một vật không bị ảo giác ảnh hưởng, muốn tìm vật như thế phải nhìn đến những thứ ngay bên cạnh mình, theo phương pháp bắc cầu sẽ nghĩ ra cách này ngay, không hề phức tạp. Tôi đột nhiên cảm thấy Ông Tàng Hải đã gặp phải đối thủ rồi. Loại người tính toán kĩ lưỡng như ông ta có lẽ chỉ sợ gặp phải lối tư duy đơn giản như của Bàn Tử, cho dù là quỷ kế gì cũng bị đưa về mức đơn giản nhất.

Bàn Tử nói làm liền làm ngay, chúng tôi chỉ còn biết theo sau. Hắn bước vào mìn đạo, kéo chốt an toàn, muốn nổ súng bắn vào mìn đạo.

Tôi vội vàng kêu to: “Đợi đã!”

“Sao vậy?” Hắn hỏi.

“Đừng làm thế.” Tôi kêu lên, “Nếu mà, tôi nói nếu thôi nhé, chỗ này thật

sự tà đạo đến mức đó, thì sau khi nổ súng có thể chính bản thân anh sẽ trúng đạn trong tích tắc.”

Bàn Tử biến sắc, hiển nhiên vừa rồi hắn vẫn định ninh điểm thứ nhất và thứ hai mới có khả năng lớn, căn bản không hề cân nhắc xem điểm thứ ba thứ tư có thể xảy ra không. Có điều nghe tôi nói xong hắn cũng gạt đầu, dịch súng sang bên cạnh một chút. Đạn luôn bay theo đường parabol, nếu viên đạn bị bắn ngược trở về thì có lẽ sẽ găm vào vị trí hơi chênh lệch phía dưới họng súng.

Cả đám chúng tôi đều nấp ở lối vào, còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý kỹ càng thì Bàn Tử đã đột ngột nổ súng. Một tiếng nổ ‘đoàng’ dữ dội vang lên trong mộ đạo, tiếp đó tiếng vọng liên tiếp dội lại, nhưng gần như cùng lúc, chúng tôi thấy cửa mộ chấn động mạnh, tro bụi bay mù mịt.

Đầu tôi nổ đánh đùng một cái, thậm chí không xong rồi. Vội vàng thò đầu ra ngó, tôi thấy Bàn Tử đứng im như tượng, vẫn giữ tư thế nổ súng, nhưng trên cánh cửa, cách khoảng 5, 6cm về phía dưới họng súng của hắn xuất hiện một vết đạn, vết khói khi đạn găm vào còn chưa tan hết.

§43. Đồ đầu và vật lý lượng tử

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Một lần nữa chúng tôi lại trở về mộ thất chứa báu vật, không khí đã khác hẳn so với hồi nãy. Mọi người đều không nói năng gì, sắc mặt cũng không rõ là tái trắng hay tái xanh nữa. Chiếc lò không khói chiếu lên đồng kim khí, ánh sáng vàng rực rỡ hắt ra giờ đây lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ đáng ghét.

Không ai đưa ra ý kiến nữa. Mọi người đều tỏ vẻ trầm tư, nhưng tôi biết bọn họ cũng giống tôi thôi, đầu óc chỉ còn một khoảng trống rỗng.

Mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát của chúng tôi, thậm chí tôi còn cho rằng giả thuyết có cơ quan hiện giờ cũng chẳng đứng vững nổi. Chúng tôi đã rơi vào một trạng thái không thể diễn tả bằng lời, bất kì lý lẽ khoa học nào trải qua thực nghiệm đơn giản này đều đổ vỡ hoàn toàn.

Bởi vì không một ai đủ sức khiến cho một viên đạn, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ngoặt được một vòng lớn khủng khiếp như thế.

Muốn dùng khoa học để giải thích hiện tượng này, e rằng có vét cả lý thuyết vật lý lượng tử ra cũng chưa chắc đã cắt nghĩa nổi.

“Đây đúng là quỷ dị tường thật rồi!” Sắc mặt Thuận Tử khó coi hết biết. Hắn nhìn sang dòng chữ người cha để lại phía bên kia, lộ ra vẻ mặt bi thương đan xen với sợ hãi.

Tôi biết giờ này hắn đang nghĩ tới điều gì. Hắn đã hiểu vì sao đám thầy khô nằm giữa đồng châu báu kia lại mang vẻ mặt tuyệt vọng đến thế. Lâm vào hoàn cảnh này, đã thử đi thử lại vô số lần nhưng cuối cùng vẫn quay về khởi điểm cho đến khi hết đạn cạn lương, hỏi sao không tuyệt vọng cho được. E rằng đến tận lúc chết, tâm tư đã hóa tro tàn, bọn họ vẫn chẳng tìm ra lấy một manh mối.

Mà chúng tôi rất có thể sẽ trở thành lớp tiếp theo. Chẳng bao lâu nữa nơi đây sẽ mọc thêm ra bốn cái thầy khô quắt, gương mặt cũng khắc sâu nỗi tuyệt vọng tột cùng, để những kẻ hi sinh đến sau tha hồ suy đoán tâm tư trước khi chết của chúng tôi.

Sở dĩ trước đây tôi không tuyệt vọng, cũng chẳng thể ngờ mình sẽ đi đến bước đường này, là vì tôi cứ đinh ninh chỉ cần gặp phải mấy thứ xoắn não như cơ quan cạm bẫy, thì bằng vào trí tuệ của tôi, nhất định sẽ không thể bị vây khốn. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi. Rõ ràng tình huống chúng tôi gặp phải quỷ dị hơn nhiều lắm.

“Có muốn tiếp tục không?” Yên tĩnh được khoảng 10 phút thì Phan Tử hỏi bằng giọng khô khốc.

Không ai đáp lại, nhưng ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Bàn Tử.

Trên mặt đất phía trước Bàn Tử còn sót lại hai giả thiết. Giả thiết thứ ba là ý kiến do tôi thuận miệng bịa ra: nếp gấp không gian.

Sở dĩ vừa rồi tôi đột ngột đưa ra luận điểm này là vì bỗng dưng nhớ lại lúc bò trong khe núi lửa kia, Muộn Du Bình đã biến mất ngay trước mắt tôi trong vòng vài giây đồng hồ. Lúc ấy tôi nghĩ nát óc không ra, giờ ngẫm lại thì hẳn phải liên quan đến nếp gấp không gian thật. Do cái thí nghiệm ban nãy quá mức đáng sợ, quả thực là một thí nghiệm phản khoa học, bỗng dưng giả thiết nếp gấp không gian huyền diệu của tôi lại trở thành cách giải thích hợp lý nhất.

Nếu không nhờ Bàn Tử liệt kê ra những giả thiết đó, thì chỉ e sau khi chứng kiến cái thực nghiệm kia, tôi nhất định sẽ khiếp hãi đến quên sạch mọi thứ.

Im lặng hồi lâu, Bàn Tử mới nói: “Được rồi, ai cũng đã được thấy tận mắt, đừng nhiều lời thêm nữa. Chúng ta phải làm gì để chứng minh điểm thứ ba đây.”

“Không! Không cần chứng minh đâu.” Phan Tử ở đằng kia đột nhiên lên tiếng.

Phan Tử thường nhìn nhận vấn đề cực kỳ thấu đáo, luôn luôn xoáy thẳng vào bản chất sự việc, ví dụ như vừa rồi khi Bàn Tử vẫn còn vọng tưởng mộ đạo sẽ xuất hiện thì Phan Tử đã lập tức phủ nhận hoàn toàn. Điều này liên quan tới việc Phan Tử là người trở về từ chiến trường, khi cân nhắc một vấn đề anh sẽ không mang chút tâm lý trông chờ vận may nào hết. Vậy nên khi nghe anh nói tôi cũng hết sức sợ hãi, chỉ e nhiều sự thật anh nói ra lại không nên được nhắc đến vào lúc này.

Nhưng anh lại bảo: “Ở đây có sáu khối thi thể. Chúng ta đặt giả thiết có cả thầy tám người đi vào, vậy hai người còn lại đương nhiên đã thoát ra. Tuy vẫn chưa biết họ ra bằng cách nào, nhưng nếu giả thiết thứ ba của cậu Ba là đúng thì không ai có thể thoát ra nổi, cho nên chúng ta không cần cân nhắc làm gì nữa. Cân nhắc giả thiết thứ ba có khác nào thừa nhận mình đã chết chắc rồi.”

Lời vừa nói ra, ai nấy đều lạnh toát cả người. Bàn Tử lên tiếng phản đối: “Sao anh dám chắc có tám người đi vào? Mẹ kiếp, nói không chừng lúc vào cũng chỉ có sáu người thôi.”

Phan Tử thở dài một hơi: “Bàn Tử chết toi, anh còn chưa hiểu à? Thật ra

họ vào mấy người không quan trọng.”

Chuyện này không cách nào chứng minh được, làm ầm lên cũng vô ích, tôi thầm nhủ: “Bọn họ rút cuộc đi vào mấy người cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tình cảnh của chúng tôi, nhưng đối với ý chí chiến đấu của mọi người lại đặc biệt quan trọng. Nếu đã có hai người đào thoát thành công thì tinh thần của chúng tôi sẽ hoàn toàn đổi khác. Chúng tôi còn có thể nghĩ xem họ đã thoát thân thế nào, ít ra vẫn còn một tia hy vọng.”

Nghĩ đoạn, tôi chẳng thèm quan tâm bọn họ làm cái trò khi biển gì nữa, chạy đến bên mấy thi thể lục số sách của bọn họ xem có manh mối gì không, may ra thì có người viết nhật ký. Nếu có người ghi lại những ý kiến của họ vào lúc ấy, hoặc viết về chuyện có người thoát ra thì chí ít chúng tôi vẫn còn một tia hy vọng.

Có điều ban nãy xem bút ký tôi chỉ lật qua loa chứ không đọc hết những đoạn văn dài, còn mấy đoạn ngắn ngắn lại chỉ ghi số liệu hoặc những mẫu thông tin vụn vặt chứ không có nội dung gì cả.

Tôi nghĩ vào thời điểm cận kề cái chết, có lẽ những người này cũng chẳng ghi chép gì đâu. Khi đứng trước ngưỡng cửa tử vong, chỉ e đến cả đèn chiếu sáng họ cũng chẳng còn nữa. Pin thì đã cạn từ lâu, cũng không có gì để sưởi ấm, cho nên họ mới phải cuộn chặt lấy nhau, rúc vào một xó trong bóng tối mịt mù. Vậy nếu có tám người tiến vào thì hai người kia rút cuộc đã thoát ra lúc nào? Chắc chắn không phải khi bọn họ còn tỉnh táo, vì nếu thế những người khác cũng phải thoát được rồi mới đứng. Vậy không lẽ là lúc bọn họ đã đói đến hoa mắt, lại không có đèn, bốn bề chìm vào tối tăm? Cho nên những người khác mới không biết đã có hai người rời đi sao?

Vậy điểm mấu chốt để chạy thoát, lẽ nào lại là mò mẫm trong bóng tối không một ánh đèn?

Vừa nghĩ đến đây tôi đã ớn lạnh sống lưng. Nơi đây đâu sao cũng là cổ mộ, nếu phải lần mò trong bóng đêm giữa mộ đạo dài hun hút này thì đúng là muốn lấy mạng người ta rồi còn gì.

Những người khác thấy tôi lục lọi tài liệu thì cùng quây lại giúp tôi tìm kiếm. Cứ đứng chôn chân ở đó mà nghĩ vớ nghĩ vẩn cũng chẳng giải quyết được gì, có đôi khi phải xem cái này cái kia để lấy lại tinh thần một chút.

Nghĩ đến chuyện cuối cùng ánh sáng sẽ lụi tàn, tôi bèn bảo bọn họ đừng lãng phí điện nữa. Đèn pin đều phải tắt, chỉ mở lò sưởi thôi cũng đủ sáng rồi. Chúng tôi quây lại trước bếp lò, ba quyển bút ký và một cuốn tiểu thuyết phân cho bốn người giở ra xem, cố lần tìm manh mối trong từng câu từng chữ.

Tôi lật một cuốn bút ký với những hàng chữ thanh thoát, người viết hẳn

phải là phụ nữ. Giở thử vài trang thì thấy ghi toàn tên người và số điện thoại, phía sau còn có danh sách khách mời ăn cơm, có số điện thoại của khách sạn ở núi Trường Bạch, đôi chỗ vẽ mấy cái bản đồ đơn giản kèm thêm vài địa chỉ và ghi chú nữa. Tôi đọc thấy hồi năm 1994 hình như người phụ nữ này còn bị bệnh phải nằm viện, trong này có ghi là cần tái khám. (có phải số của dì Hoắc Linh không á >A<)

Giở thêm vài tờ thì chỉ thấy giấy trắng, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn lật từng trang, hi vọng cô ấy có thể viết lại thêm chút gì, đang lật thì Bàn Tử mở miệng: “Có manh mối chỗ này này.” Nói rồi hắn đọc làm râm: “Hôm nay bán món đồ cuối cùng mang từ biển về, được 3000 đồng, 1500 trả lão Lý, dứt hết nợ nần, đi với cha này có ngày bẻ mánh.”

Tôi lắc đầu cười khỏ, lại nhìn sang Phan Tử ngồi bên kia. Quyển bút ký của anh mỏng nhất, gần như chẳng có gì nên đã kiểm tra xong rồi. Nhìn đến Thuận Tử thì thấy hắn đang say sưa đọc tiểu thuyết, rõ ràng là đã nhảy cóc đến đoạn tình cảm mùi mẫn nhất của vai chính trước lúc đi xa.

Bàn Tử nhìn chường mắt, bèn giật phất lấy quyển sách, lên giọng chửi bới: “Bảo cậu tìm manh mối cậu lại đi xem văn hóa phẩm đồi trụy, lương tâm của cậu mục ruỗng quá rồi! Tịch thu!”

Vừa giật một cái, quyển truyện đã rã rời ra từng mảnh, giấy bay lả tả trên mặt đất.

Tôi rủa một tiếng, vừa sặc cho Bàn Tử một trận vừa bật đèn pin đi nhặt. Bất thành tình Phan Tử kêu lên: “A, có tấm ảnh kia.” Nói đoạn anh bới từ mớ giấy lộn ra một bức ảnh đen trắng đã ố vàng.

Tôi cầm lấy ngắm nghía, đột nhiên cảm thấy nó trông rất quen, nhìn kĩ hơn một chút, đầu óc liền kêu lên ong óc, suýt chút nữa phát sặc — Thì ra nó chẳng xa lạ gì, mà chính là tấm ảnh nhóm chú Ba đã chụp chung ở bến tàu trước chuyến đi Tây Sa.

§44. Những người đến từ đáy biển

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Trên người tôi vẫn còn nội thương, nhìn thấy tấm ảnh xem chút nữa đã hộc máu, làm mấy người khác sợ hãi la hét ầm ĩ. Đám Phan Tử chưa từng thấy tấm ảnh này, tuy có nghe tôi kể lại nhưng nhìn lướt vẫn không nhận ra, nên đều cảm thấy khó hiểu. Bàn Tử vội vàng giúp tôi thuận huyết, hỏi tôi có sao không.

Tôi run lấy bẫy cầm lấy tấm ảnh, chỉ hình Muộn Du Bình và chú Ba trên ảnh cho bọn họ xem. Xem xong nét mặt mấy người kia lập tức biến đổi, trông còn khó coi hơn cả tôi, chẳng ai thốt nên lời.

Tôi không thể nào tin đó là sự thật, ngoảnh đầu lại nhìn mấy cái cây khô phía bên kia mà lòng dạ rối như tơ vò.

Tấm ảnh này không thể nằm trên người kẻ vô can, lẽ nào nhóm người thần bí mười năm trước leo lên Trường Bạch Sơn rồi bị vây khốn đến chết ở trong này lại chính là đám người dưới đáy biển kia? Mấy cái cây khô này, không lẽ lại là đám người Văn Cẩm, Lý Tứ?

Tôi run rẩy lật tấm ảnh lại, thấy mặt sau còn có một dòng chữ nhạt nhòa: Đội khảo cổ Tây Sa, kỷ niệm của Lý Tứ.

Xem ra đúng là vậy rồi, nếu nói tấm ảnh này do những người khác mang vào đây thì quả thực hết sức vô lý. Mang theo ảnh lưu niệm tùy thân, chắc chắn phải là người trong cuộc... Hèn chi chú Ba làm đủ mọi cách vẫn không tìm nổi bọn họ, hóa ra đã chết rũ ở đây từ lâu rồi.

Nhìn trang phục thì thấy hoàn toàn trùng khớp, lại thêm tấm ảnh này... Nhưng vì sao những người này lại muốn đến đây cơ chứ? Lẽ nào trong huyết mộ dưới đáy biển họ đã phát hiện ra thứ gì đó nên mới tìm đến núi Trường Bạch?

Đội đã, không phải chứ. Tôi đột nhiên nghĩ đến chú Ba, nghĩ đến Muộn Du Bình. Trời ạ, gần như tất cả những người từng vào ngôi mộ dưới đáy biển giờ đều có mặt tại Vân Đỉnh thiên cung. Đám người này đã tới từ mười năm trước, gần đây lại đến lướt chú Ba và Muộn Du Bình. Rốt cuộc vì sao bọn họ cứ phải khăng khăng đâm đầu vào chỗ này cơ chứ?

Những bí ẩn đã vùi vào quên lãng phút chốc sống dậy trong lòng, hàng hà sa số vấn đề cũng ào ào xộc thẳng vào đầu tôi.

Nhóm người Phan Tử không biết chuyện cũ của chú Ba nên lúc nhìn thấy tấm ảnh còn khiếp sợ hơn tôi nhiều, tôi đành phải kiên nhẫn giải thích một

lần, mấy người kia nghe đến đâu là trợn mắt há mồm đến đấy. Bàn Tử nói: “Vô lý, mà khoan, để tôi nghĩ thêm đã... Hầu như tất cả những người đã từng đến ngôi mộ dưới đáy biển, kể cả A Ninh và chúng ta, đều đã tới nơi này rồi. Không lẽ huyết mộ kia có một lời nguyên, chỉ cần đặt chân vào đó thì nhất định phải leo lên núi Trường Bạch ... Không đúng, nói thế hình như không chuẩn?”

Bàn Tử đương nhiên chỉ nói nhằm nhưng cũng đủ làm tôi ớn lạnh, có điều gì đó trong lòng bắt đầu sáng tỏ. Xem ra ngôi mộ dưới đáy biển cũng không phải là máu chốt, mà máu chốt là ở đây cơ. Huyết mộ dưới đáy biển chẳng qua chỉ là tấm ván bắc cầu mà thôi...

Tôi lục lọi bằng sạch tất cả những gì có thể lấy từ thi thể, nhưng vẫn chẳng kiếm ra thêm bất kì manh mối nào. Thậm chí những người này là ai, tôi cũng không hoàn toàn nắm rõ. Lòng tôi rối như canh hẹ, mụ mị xoay người chuyên hướng bước vào mộ đạo, đến đèn pin cũng chẳng buồn đem theo.

Bàn Tử vội vàng níu lại nên tôi mới tỉnh ra, hấn bảo cậu có cuống lên cũng chả ích gì, những người này chẳng phải đã bị giam đến chết ở đây sao. Cậu chết đi có thể hỏi oan hồn bọn họ xem đã xảy ra chuyện gì thật, nhưng có biết thì cũng quá muộn rồi.

Tôi thuận đà ngồi xuống thở hồn hển, dần dần bình tĩnh lại, trong đầu chỉ còn một ý niệm: “Minh nhất định phải thoát ra, nhất định phải tìm chú Ba để hỏi rõ ngọn ngành, bằng không có chết cũng không nhắm nổi mắt.”

Bàn Tử nói: “Nhưng đến giờ đã tìm được manh mối nào chứng minh trong số họ đã có người thành công thoát ra đâu. Không chừng chỗ này là một không gian khép kín, căn bản không thể thoát ra, cậu có nhắm tịt hai mắt cũng vô ích.”

Bàn Tử vừa thốt ra lời này, những người khác đồng loạt câm nín. Chúng tôi đang định tìm kiếm chút manh mối trên mấy khối thi thể này, thoáng cái lại phát hiện ra một bí mật lớn kinh người, thật sự là sóng trước còn chưa yên, sóng sau đã xô tới.

Mọi người đều theo đuổi những ý nghĩ riêng, bầu không khí trầm xuống đến cực điểm. Đầu óc tôi hỗn loạn, căn bản không dám nhìn lại bức ảnh, chỉ sợ trong đó sẽ xuất hiện quái vật hút tôi vào. Cổ họng cũng bắt đầu ngứa ngáy, hình như bị cảm lạnh rồi, tôi bắt đầu ho khan ra máu.

Phan Tử thấy vậy bèn bảo với cả bọn: “Hôm nay cứ nghỉ ngơi đi đã, dù sao một chốc một lát cũng không ra được, chi bằng cứ đánh một giấc thật đầy cho đầu óc tỉnh táo đã. Cậu Ba đừng nghĩ ngợi nhiều quá, tôi biết cậu ôm rất nhiều khúc mắc trong lòng, nhưng muốn làm rõ cũng không phải chuyện một sớm một chiều đâu.”

Tôi khoát tay. Làm sao mà ngủ được chứ, chẳng thà ngồi đây nghĩ tiếp cho rồi. Nghĩ đến khi chịu hết nổi mới thiếp đi được, bằng không càng ngủ càng mệt thêm thôi.

Bàn Tử chẳng biết đã rít đến điều thuốc thứ mấy rồi, vừa rít vừa làu bàu: “Giờ tôi lại nghĩ, nếu sớm biết thể này hồi nãy đã không đi theo cái ký hiệu kia. Giá nghe lời tôi có phải tốt hơn không, một nhóm bị nhốt rồi nhóm kia còn có đường nghĩ cách... (Bàn Tử từng đề nghị chia làm 2 nhóm) Cái ký hiệu đó, giờ ngẫm lại có khi là do mấy cỗ thi thể kia để lại cũng nên. Cậu xem, mọi chuyện đều trùng khớp. Có lẽ bọn họ cũng nghĩ như chúng ta, chia ra thành hai nhóm, hai người kia đi vào mộ đạo đối diện.”

Tôi lắc đầu bảo không đâu, một nhóm bị nhốt rồi, nhóm kia quay lại tìm chẳng phải cũng dính trâu như nhau sao, đến lúc đó mới gọi là thảm. Hơn nữa không chừng đi bên không có ký hiệu kia còn nguy hiểm hơn, vì đâu ai biết chờ chúng ta là cái quái gì.

Có điều đào sâu suy nghĩ lại thấy vô lý, vì nếu một nhóm bị nhốt thì khi nhóm kia quay lại mộ đạo đã biến đổi, bọn họ sẽ không tài nào tìm ra cái mộ thất này. Ký hiệu kia liệu có phải do người may mắn sống sót ghi lại, là ký hiệu “đội này đã mất tích”?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi đột nhiên run bắn toàn thân... Một tia điện xẹt qua óc tôi... Ký hiệu...

Tôi dồn sức ngồi bật dậy, nói với bọn họ: “Tôi bỗng nhớ ra một sơ hở rất quái dị. Về cái mộ đạo này, có một lập luận bác bỏ.”

“Cái gì cơ?”

Tôi nhíu mày nghĩ xem mình phải diễn đạt thế nào, “Tôi sợ các anh nghe không hiểu. Thí dụ nhé, nếu chúng ta đi ra ngoài trong bóng tối, bất kể là vì nguyên nhân gì, chúng ta đều phải qua một quá trình thay đổi phương hướng, cho dù quá trình này bản thân chúng ta không hề hay biết, có đúng không?”

Mấy người kia khẽ gật đầu, tôi nói tiếp: “Ví dụ như, tôi cầm một cây bút vừa đi vừa vẽ lên tường thì nhất định sẽ để lại một vạch thật dài trên tường lồi ra. Vậy trong tích tắc tôi bị đổi hướng mà không biết, các anh đoán xem tôi sẽ phát hiện điều gì?”

Bàn Tử gần như nhảy dựng lên: “Cậu sẽ thấy trên vách tường mộ đạo phía trước đã có dấu vết cậu vạch ra từ trước rồi!”

“Không chỉ có vậy!” Tôi nói: “Điểm mấu chốt nhất là gì? Chính là sau khi tôi quay người, trái phải sẽ đổi chỗ cho nhau, tay cầm bút của tôi sẽ bắt đầu vạch lên vách tường bên kia.”

“Cái này!” Phan Tử cũng nhíu mày nói.

“Đây là suy luận logic.” Tôi giải thích: “Nói cách khác, nếu như dùng logic học để giải thích, đặt giả thiết ở chính giữa mộ đạo có một điểm ngoặt! Ở điểm ngoặt này chúng ta sẽ giống như bước vào một tấm gương, sau đó đi thẳng về hướng ngược lại với mình, các anh có công nhận không nào?”

Ai nấy đều gật đầu, theo logic thì nhất định phải như tôi nói.

Tôi nói: “Tốt, vậy các anh nghĩ thử coi, nếu trong lúc đi chúng ta thực sự đụng phải một ‘mặt phản xạ’ như lời tôi nói, vậy cái mặt phản xạ này phải dày cỡ nào?”

“Dày cỡ nào á?” Máy người này còn chưa tiêu hóa xong những lời tôi vừa nói, ù ù cạc cạc.

“Đúng, nhất định phải có độ dày. Nếu không có độ dày thì lúc cơ thể anh xuyên qua một nửa trước, nửa người phía sau sẽ...”

Phan Tử lập tức hiểu ý của tôi, thoáng cái đã đầm đìa mồ hôi lạnh, vô thức tiếp lời: “Chồng lẫn lên nhau!”

“Chính xác! Bởi vì ở vị trí đó, nửa người trước của anh đã bị phản xạ trở về, nhưng nửa phía sau lại chưa đi qua ‘mặt gương’, cho nên nếu lập luận của tôi là chính xác, thì đúng vào lúc xuyên qua ‘gương’ phản xạ, chúng ta ắt hẳn phải chết! Sẽ biến thành một nùi quái thai! Mặt anh sẽ đâm ra đặng gáy!”

“Nhưng chúng ta đã đi qua đi lại bao nhiêu bận mà có chết đâu?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Đó chính là điều tôi muốn nói. Mặt gương này đảm bảo phải có độ dày lớn hơn cơ thể người. Quá trình phản xạ sẽ thế này, sau khi tiến vào vùng phản xạ, trước tiên chúng ta vào từ đầu bên này, đi một đoạn bên trong xong lại đi ra ở đầu kia, hoàn thành nếp gấp không gian.”

Mọi người lại gật đầu tỏ vẻ đồng tình, lối suy luận này quả là không một kẽ hở.

“Vấn đề là chúng ta không biết cái đoạn đó dài bao nhiêu. Giả như nó chỉ dài hai ba bước, tôi lấy một ví dụ thế này, nếu chúng ta đi vào một đoạn ‘gương không gian’, nhưng Bàn Tử lại không vào, mà đứng ở chỗ bắt đầu có tấm gương không gian. Tấm gương không gian chỉ dài có vài ba bước, anh lại có thể quan sát cả hai phía trước sau, anh đoán xem sẽ có chuyện gì xảy ra nào?”

Phan Tử hiểu nhanh nhất, cổ họng gần như đông cứng: “Sẽ... thấy trước sau xuất hiện hai Bàn Tử giống hệt nhau.”

“Đúng, ở đây xuất hiện một lập luận bác bỏ: Bàn Tử đứng phía sau anh,

khi nhìn vào khoảng không trước mặt anh, có thể thấy Bàn Tử phía trước anh không? Hoặc là anh nắm lấy tay của một trong hai Bàn Tử đó, thì sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Phan Tử vội vàng ra hiệu cho tôi ngừng lại: “Đừng... đừng nói nữa!”

“Làm vậy để chứng minh cái gì mới được chứ?” Bàn Tử bên cạnh cũng đã tái mặt.

“Chúng ta không cần tiếp tục thí nghiệm cũng có thể xác định, thứ gọi là ‘gương không gian’ này không thể tồn tại được! Hơn nữa cái mộ đạo phản xạ này đi thế nào cũng không thoát ra nổi, cơ sở logic của nó cũng không tồn tại, nói cách khác sự tồn tại của mộ đạo này là không hợp logic.” Tôi hạ giọng: “Uông Tàng Hải không phải thánh thần, ông ta không thể tự mình tạo ra định luật vật lý. Cơ quan ở chỗ này không liên quan gì đến Uông Tàng Hải hết, những người này cũng không phải vì vậy mà bị vây khốn đến chết. Tình huống chúng ta hiện đang gặp phải là một trường hợp đặc biệt, là một tình huống mới! Chúng ta đã bị những cái xác này đánh lạc hướng rồi, giờ đây khả năng lớn nhất tạo ra tình huống này, chỉ có một mà thôi...”

Tôi cẩn thận chỉ ngón tay vào giả thiết thứ tư mà Bàn Tử đã viết xuống, cử động môi, dùng khẩu hình nói: “Bên người chúng ta có quỷ!”

§45. Tê chiểu

Editor: Yoo Chan + Com Năm Nướng Chảo

Beta: Thanh Du

~000~

Hiện giờ ngẫm lại, lúc ấy một mực nghiêm túc thở ra mấy chữ này như vậy, lại còn dùng khẩu hình để nói, chỉ sợ con quỷ kia nghe thấy, chứng tỏ thần kinh của tôi đã bị đày đọa thành cái dạng gì không biết nữa rồi. Nếu là ngày thường hoặc nếu áp lực nhỏ hơn một chút, tôi căn bản sẽ không nảy ra cái suy nghĩ này.

Chuyện này kỳ thật cũng là lẽ đương nhiên. Mấy người chúng tôi bỏ ra ngàn ấy thời gian, ném trái biết bao nhiêu chuyện mới đến được bước này, thì lại rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng không thể tìm rõ nguyên nhân như thế. Chưa nói đến con đường phía trước dài dằng dặc, khoan bàn xem làm sao mới có thể trở về, riêng chuyện trước mắt cũng đủ khiến đầu óc chúng tôi bé tắc rồi, có vô số vấn đề nghĩ không nổi mà nhìn cũng không thấu.

Sau chuyện này tôi ngồi suy xét lại, kỳ thật còn có thể nghĩ ra vô vàn cách thoát thân, ví như cầm la bàn lên ngắm kỹ cây kim rồi đi vào mộ đạo, trong tích tắc chúng tôi đổi chiều, kim chỉ nam trên la bàn nhất định sẽ chuyển động, vân vân.. Khổ nỗi lúc ấy trong đầu tôi chỉ có mấy hướng suy nghĩ cứng nhắc, còn đầu hoàn toàn trống rỗng, đến nỗi còn đi tin vào giả thiết có quỷ dựng tường, hơn nữa lúc ấy hoàn toàn chẳng thấy nó hoang đường hay nực cười chút xíu nào, thậm chí còn cảm thấy hơi khiếp hãi.

Mấy tay Bàn Tử, Thuận Tử trông thế mà còn nhát hơn tôi, giờ đây đã hoàn toàn bị nét mặt của tôi ảnh hưởng, sắc đàn dần trắng bợt ra. Nuốt một ngụm nước miếng, Bàn Tử cũng dùng khẩu hình nói: “Cậu có dám chắc không? Tôi đã nói từ lâu mà... Giờ biết phải làm sao?”

Trong lòng tôi lúc đó nghĩ thế này: cơ sở logic của cái mộ đạo này không đúng vững thật, như vậy nguyên nhân hình thành hiện tượng này tất nhiên không liên quan gì đến logic. Nhưng nếu không phải mình đang nằm mơ, thì mọi thứ đều không thể thoát khỏi sự trói buộc của logic; nói cách khác những gì chúng tôi đang nhìn đang nghe lúc này đây rất có thể đều là giả tạo. Nếu vậy cảnh tượng xung quanh chúng tôi trông như thế nào, thật khó mà nói được. Mà có thể làm cho bốn người sinh ra ảo giác cùng một lúc, tôi cho rằng chỉ có sức mạnh của “ác quỷ” mới làm được thôi. Chỉ “ác quỷ” mới có thể bất chấp logic, mới có thể vây khốn người ta đến mức này mà không hề để lộ sơ hở.

“Ác quỷ” ở đây thật ra chỉ là một kiểu ví von cho người ta dễ hình dung ra vấn đề, ám chỉ tất cả những năng lực chúng tôi không lý giải nổi. Loại năng

lực này rõ ràng tồn tại như một lẽ đương nhiên.

Nhưng nếu thực sự có “quỷ”, chúng tôi lại thành ra bó tay chịu trói, vì chúng tôi căn bản không nhìn thấy nó, đương nhiên cũng vô phương đối phó. Cho dù chúng tôi có chửi rủa hay chọn bừa một phương pháp bất kì thì cũng chẳng có tác dụng gì với nó. Đây chính là tình huống mà tôi căm ghét thứ hai: biết rõ vấn đề phát sinh ở xung quanh mình mà lại không đối phó nổi, có cố gắng cũng vô ích.

Lúc đó suy nghĩ của tôi còn hết sức ngây thơ, hơn nữa cũng không biết thứ sức mạnh này thuộc loại gì. Nếu nó không có ý thức thì phiền to rồi, vì bản thân nó đã không có tư duy, chúng tôi có giờ chiều trò gì cũng vô dụng, chỉ còn cách lấy cứng đối cứng, bắt được nó mới xong. Còn nếu là oán quỷ thì lại dễ xử lý, nó biết suy nghĩ, chúng tôi có thể ép nó lộ mặt, ép nó phạm phải sai lầm.

Tôi và bọn họ liên tục suy tính. Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột rằng mình có cảm giác rất có thể con quỷ này chính là một trong mấy cái thầy khô trước mặt chúng tôi. Nhiều khả năng trong số đó có linh hồn người nào còn lưu luyến chuyện phàm trần nên cứ mãi luân quần ở đây, thấy có người đến chơi thì tự nhiên muốn chòng ghẹo một phen, nhưng chẳng rõ là cái nào.

Bàn Tử trước hết loại trừ ông bố Thuận Tử ra. Cha già mười năm chưa thấy mặt con, tất nhiên không nỡ mang tính mạng thằng con ra làm trò mua vui đâu, chắc là năm cái xác còn lại thôi.

Lúc này tôi bắt đầu cảm thấy mình suy nghĩ hoang đường, nhưng chúng tôi đã đi đến bước đường cùng, giả thiết gì cũng phải thử nghiệm. Bèn đến trước mấy thi thể đó, bảo bọn họ quỳ cả xuống, rồi tôi dùng giấy vụn gấp thành mấy thỏi vàng, đưa cho từng người bọn họ bào đốt. Vừa đốt tôi vừa đập đầu khẩn: “Con là cháu trai của chú Ngô Tam Tỉnh, đi tìm chú con có việc gấp. Các ngài có vị nào làm phép thì xin vui lòng nhận lấy chút lòng thành này rồi tha cho chúng con đi. Chúng con đã gấp lắm rồi, nếu các ngài không chịu thì xin để gã béo này lại đây chơi với các ngài, còn mấy người khác xin hãy tha ra làm phước.”

Bàn Tử nghe xong cúi âm lên, Phan Tử và Thuận Tử mỗi người phải giữ chặt một tay hấn không cho cục cựa. Bàn Tử chửi oang oang: “Ngô Tà, mày là đồ tiểu nhân đê tiện. Bố phải cắn chết mày!”

Tôi làm rầm khẩn vái xong thì nhìn quanh một lượt, bốn bề chẳng hề thay đổi, mấy cái xác vẫn trơ ra như cũ. Biết mình phí công vô ích, tôi bèn phát tay bảo bọn họ buông Bàn Tử ra. Bàn Tử căng thẳng đảo mắt nhìn bốn phía, cũng thấy chẳng có gì thay đổi, không khỏi cười mát mẻ: “Thấy chưa, quỷ đại thúc vẫn công bằng nhất, người ta gai mắt mấy đồng tiền bản thiu của cậu rồi.”

Tôi nói: “Có khi người ta gai mắt hẳn chứ, thiệt tình.”

Thuận Tử lúc này cũng lên tiếng: “Không đúng, chúng ta không nên nghĩ như vậy. Anh xem có cha tôi ở đây, cho dù có người muốn hại chúng ta, cha tôi cũng sẽ ngăn cản chứ. Chúng ta cầu mà không linh, lẽ nào kẻ tác quái không phải mấy người này?”

Nếu là ngày thường, những lời ngây thơ như thế hẳn đã khiến tôi bật cười. Nhưng giờ đây tôi lại nghiêm túc lắng nghe, còn cân nhắc xem lời hẳn ta nói có lý hay không. Cân nhắc xong, tôi bảo: “Không chừng cha anh đã siêu thoát rồi, hoặc kẻ tác quái không chỉ có một, ông ấy đâu không lại. Có điều tôi cũng cảm thấy không phải mấy người ở đây, họ đều là người lớn cả rồi, hơn nữa còn là chỗ thân thiết với chú Ba, tôi không nghĩ họ sẽ tác oai tác quái. Bày ra trò bịp này có thể là tiểu quỷ, thi thể cũng không ở đây.”

Nói thì nói vậy, chứ nếu sự thật mà đúng lời tôi nói thì lại khó nhằn rồi, vì chúng tôi có thấy được con quỷ này ở đâu đâu. Không chừng nó có bò lên lưng, chúng tôi cũng không biết ấy chứ, mà nhìn không thấy thì cũng hết cách ra tay. Nghĩ vậy tôi thở dài, hỏi: “Các anh có ai biết cách nào, bí kíp dân gian cũng được, để nhìn thấy quỷ không?”

Phan Tử đáp: “Tôi nghe nói chỉ cần nhỏ nước mắt trâu vào tròng mắt thì sẽ thấy được quỷ.”

Bàn Tử bật cười hô hô: “Thế thì nhiệm vụ kiếm trâu phải giao phó cho anh rồi.”

“Không, có lẽ không cần nước mắt trâu vẫn nhìn được.” Tôi đột nhiên nhớ ra một cách, “Nhưng Bàn Tử nhà anh phải chịu hi sinh một chút.”

Bàn Tử bỗng chốc trở nên căng thẳng, “Cậu muốn giết chết tôi, để hồn tôi đi thương lượng với quỷ hả? Còn khướt nhé, nếu các người dám giết tôi, tôi nhất định sẽ về phe với con quỷ kia, hại cho các người càng thảm hơn đây.”

Tên khí gió này lại nghĩ lung tung đi đâu thế? Tôi phát cáu: “Anh hoang tưởng nó vừa vừa thôi, tôi chỉ cần mượn anh cái bùa Mô Kim dùng một lát.”

“Cậu định làm gì?” Bàn Tử che ngực lại: “Cái này là hàng xịn đó, làm hư cậu có đền nổi không?”

“Bùa Mô Kim là vật trừ tà đệ nhất thiên hạ, nếu là hàng thật, chúng ta làm sao lại ra nông nổi này. Vừa nãy tôi đã xem rồi, cái đó là hàng rởm.” Tôi nói: “Mau đưa đây cho tôi.”

“Rởm á?” Bàn Tử tháo xuống sẫm soi một lát: “Cậu chắc chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, cái này làm bằng sừng tê giác. Ông là chuyên gia trong nghề này, nhằm thế quái nào được? Bùa Mô Kim bằng xuyên sơn giáp (vuốt tê) càng đeo càng đen bóng, anh xem cái sừng tê giác của anh đi, đã bắt

đầu xám ngoét ra rồi kia. Tôi chả thèm lừa anh làm gì.”

“Má ơi! Bảo sao tôi xui dữ vậy!” Bàn Tử cáu điên lên: “Mẹ kiếp cái quân đôn mạt kia lại qua mặt tôi lần nữa, chẳng trách lần nào cũng không linh. Bàn gia đây lần này nếu còn mạng mà thoát ra ngoài, không phá tanh banh cái cửa hàng kia thì tôi không mang họ Vương nữa.”

Tôi đón lấy lá bùa Mô Kim từ tay Bàn Tử, an ủi hấn vài câu. Hấn lại hỏi tôi định dùng thế nào, có phải đem nó đặt vào gáy thi thế không?

Tôi đáp: “Từ xưa có một truyền thuyết là ‘Tê chiếu thông linh’, anh đã từng nghe chưa?”

Bàn Tử thắc mắc: “Chắc là cái phim Hồng Kông chiếu hồi mấy năm trước phỏng?”

“Gần đúng rồi, chính là ý đó.” Tôi gật gù: “Chỉ cần đốt vật này lên, nương theo ánh sáng nó tỏa ra anh sẽ nhìn thấy quỷ. Đương nhiên tôi cũng chưa làm thử bao giờ, không rõ là thật hay chém.”

Lúc ấy chính tôi cũng thấy mình hoang đường muốn chết, có điều đến nước mắt trâu còn lòi ra được thì đốt sừng tê cũng thường thôi, cái này gọi là có bệnh thì vái tứ phương ấy mà. Trước khi Bàn Tử nghĩ ra giả thiết thứ năm thì chỉ có ý tưởng của tôi là khả thi, không thử cũng không xong.

Trong Tân thư đã ghi lại một chuyện thế này: Kiệu Toàn đi về Võ Xương, đến mỏm đá Ngưu Chử, nước sâu khó dò, thế gian nói dưới đó nhiều quái vật, Kiệu liền đốt sừng tê mà chiếu xuống, lát sau thấy thủy tộc ào ra với đủ hình thù quái đản. Đêm đó y nằm mơ thấy có người tới nói rằng: “Ta và ngài âm dương chia đôi ngã, đồng ý thấy nhau sao!” Đại ý nói rằng: người Trung Quốc xưa nhờ việc đốt sừng tê, nương theo ánh sáng rọi ra từ sừng tê, có thể chiếu ra thần tiên ma quỷ. Lời người xưa chung quy vẫn có chỗ dùng được.

Nói đoạn tôi lấy lò không khói, đặt lá bùa Mô Kim lên trên rồi đốt cháy. Lúc đầu nó còn chưa bắt lửa, về sau có một thứ mùi kỳ quái tỏa ra, ngọn lửa màu xanh lục lóe lên ánh sáng kì dị.

Tôi đưa tay nhắc chiếc lò không khói, giơ lên cao lên để nó chiếu được đến nơi xa nhất. Chúng tôi quay đầu nhìn bốn phía, tìm xem xung quanh có xuất hiện thứ gì mới rồi còn chưa thấy hay không. Đi một vòng quanh mộ thất, tôi vẫn chẳng thấy gì, những người khác cũng không khác hơn.

“Biết đâu con quỷ kia núp ở xa.” Thuận Tử lên tiếng.

“Không đâu, truyền thuyết nói nếu là quỷ dựng tường, thì quỷ phải bò trên lưng ấy.”

Chúng tôi lại soi lên lưng từng người, kết quả vẫn như trước. Bàn Tử làu làu: “Mẹ kiếp tôi đã bảo rồi mà, truyền thuyết chỉ rặt nói điêu thôi. Phí mất

cái bùa Mô Kim của tôi mà có chiếu ra cái mẹ gì đâu.”

Phan Tử trút ra một hơi: “Xem ra chiêu này cũng vô dụng rồi. Chỉ e vốn không có quý, chúng ta đã rơi vào tình huống thứ năm, là tình huống không có lý lẽ nào mà tìm, không có đầu mối nào mà đuổi theo, không có tiền lệ nào mà tham khảo. Chúng ta biết phải làm sao? Giờ đã sắp hết lương rồi.”

Tôi âm thầm thở dài, vừa định lên tiếng thì đột nhiên Bàn Tử ra hiệu cho tôi im lặng, Phan Tử cũng làm dấu bảo đừng nói. Mí mắt tôi giật giật, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt Bàn Tử, chỉ thấy nơi trần mộ thất phía trên đầu chúng tôi mơ hồ xuất hiện một “đứa trẻ” đen thui.

§46. Lối ra

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Máu tôi phút chốc đông cứng lại. Phan Tử giương súng, Bàn Tử cầm lấy bếp lò ‘Tê chiếu’ từ từ đưa lên cao. Sừng tê càng cháy càng sáng tỏ, bóng dáng ‘đứa trẻ’ màu đen kia cũng ngày càng rõ hơn. Tôi nhìn kĩ, nó ... nó chẳng phải là con thi thai đầu to chúng tôi gặp ở Tầng thi các hay sao? Sao đã theo đến tận đây rồi? Chẳng lẽ nó vẫn luôn bám sát gót chúng tôi?

“Tô sư! Hóa ra là thứ này phá rồi!” Bàn Tử gào rống. “Rắc” một tiếng, liền giương súng lên, bao nhiêu nộ khí tích tụ trong người lập tức bạo phát, xả đạn liên hồi, bắn cho cái thứ của nợ kia văng nước đen tung tóe khắp nơi, thoảng cái đã té bịch xuống đất.

Chúng tôi lập tức lui lại vài bước. Thi thai phát ra một tiếng hét chói lói giống như trẻ con, ra sức lật đổ cái lò rồi nhanh như chớp lẩn vào bóng đêm.

“Không cho nó chạy, bằng không chúng ta còn có thể trúng chiêu.” Phan Tử hô lớn: “Đuổi theo!”

Bốn người lập tức đứng lên, điên cuồng đuổi theo. Cơ hồ trong nháy mắt, chúng tôi thấy bích họa trên tường mộ đạo đã trở lại những hoa văn như lúc ban đầu. Quý dụng tường đã mất tác dụng!

“Ra rồi!” Bàn Tử mừng rỡ, “Thoát chết rồi!”

Thi thai chạy trốn như bay, lao vào bóng tối trong mộ đạo bằng tốc độ kinh người, hướng về đầu phía bên kia. Chúng tôi biết mình tuyệt đối không thể dừng chân, bởi một khi dừng chân chắc chắn sẽ lại rơi vào hoàn cảnh vừa rồi. Tôi thà chết cũng không muốn trải qua cảnh đó thêm một lần nữa, vả lại cũng không có cái sừng tê thứ hai cho tôi đốt, vậy nên bốn người chúng tôi cứ liều mạng đuổi sát sườn nó, ai ngờ lại theo nó rơi xuống luôn.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra lại rất nhanh. Chạy được khoảng bảy tám phút, chúng tôi đã vượt qua xấp xỉ 1000m mộ đạo, cuối cùng trước mặt chúng tôi xuất hiện một cái cầu thang nối thẳng xuống phía dưới, thi thai nhảy vọt xuống đó nhanh như tia chớp.

Chúng tôi nối đuôi nhau lao vào, bất chấp các thể loại cơ quan bấy rập, cùng lắm là chết chứ gì. Dù bốn mươi người chỉ còn lại một người cũng phải tiêu diệt cái con quái này cho hả giận.

Cứ mười bậc một bước, chúng tôi điên cuồng nhảy xuống như đàn Kangaroo. Có điều chúng tôi chạy xuống cầu thang vẫn chậm hơn nửa nhịp so với chạy trên mặt phẳng, mà con thi thai kia lại không hề giảm tốc độ,

nháy mắt đã biến mất trong bóng tối dưới những bậc thang. Tôi biết đã không thể đuổi kịp nhưng không hãm phanh nổi, vừa định dừng lại thì chân trái vấp vào chân phải, lăn mấy vòng liên tiếp xuống đến bậc thang cuối cùng, vỡ đầu chảy máu, đèn pin không biết đã lăn đi đằng nào.

Tôi chửi thề trong bụng, vừa định đứng lên, chợt nghe tiếng súng từ một phía truyền đến. Tiếng súng dồn dập, không giống như âm thanh phát ra từ hai khẩu súng của Phan Tử và Bàn Tử.

Tôi đứng lên, chợt nhìn thấy có luồng ánh sáng mỏng manh truyền đến từ một hướng, đang định chạy về hướng ấy thì Phan Tử và Bàn Tử phía sau đã đuổi tới. Tôi thắc mắc vì sao bọn họ lại chạy chậm như rùa thối, Bàn Tử mới nói tới ngã tư ban nãy, Thuận Tử đã theo đường cũ trở về. Hắn đã tìm được cha, lại lấy được cơ man là vàng, căn bản không muốn mạo hiểm đi theo chúng tôi nữa. Hắn nói sẽ đợi chúng tôi bên ngoài núi tuyết đúng một tuần, nếu quá chừng ấy thời gian mà chúng tôi còn chưa ra, hắn sẽ quay về một mình.

Tôi rửa thề hấn là đồ vô lương tâm, nhưng nghĩ lại thì hắn cũng chịu đựng quá đủ rồi, từ ngày đi theo chúng tôi đã phải chịu biết bao khổ cực. Lúc này Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng súng, lập tức cảnh giác.

Chúng tôi lấy đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện cuối cầu thang của mộ đạo phía bên này là một cái ban công, bên ngoài là mấy đường hành lang. Nói cách khác đây là cửa vào một cái mộ thất hai tầng cực lớn, nhưng giữa hai tầng mộ thất lại không có trần mà chỉ có mấy hành lang vắt qua không trung, đứng trên hành lang có thể trực tiếp quan sát cảnh tượng ở tầng dưới.

Đây gọi là liên thiên lang, bên trên được chạm rồng khắc phượng, thật ra công dụng chính của nó là nâng quan quách trong những mộ thất lớn, xem ra bên dưới liên thiên lang có thể là một cái quan thất. Hiện giờ bên dưới đang truyền lên tiếng súng dồn dập, hơn nữa chỗ nào cũng lấp lánh ánh đèn pin.

Chúng tôi còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ con thi thai kia vừa nhảy xuống dưới đó? Nhưng dưới kia bao nhiêu khẩu súng đồng loạt nhả đạn, có là voi cũng bị đốn ngã, chẳng lẽ nó còn chưa nát bét ra hay sao?

Ba người chúng tôi nối đuôi nhau đi ra ban công, liên thiên lang bên ngoài hết sức chật chội, chúng tôi bảo nhau cẩn thận từng bước mà leo lên, nhìn xuống thì phát hiện bên dưới hóa ra là một mộ thất hình tròn rất lớn, rộng khoảng năm, sáu trăm mét vuông. Bất ngờ là đội ngũ của A Ninh ở ngay bên dưới hành lang chúng tôi đang đứng, bảy cây pháo lạnh ném ra bốn phía, chiếu cả mộ thất sáng rực lên. Tôi thấy bọn họ quây thành một vòng tròn, không ngừng dùng súng bắn lia lịa xung quanh, không rõ đang bắn thứ gì. Nhìn kỹ tôi mới nhận ra đó là những con du diên to bằng cánh tay đang bò

lỗm ngòm khắp mộ thất, lúc nhúc như biển, vây đám người A Ninh vào giữa.

Mà chính giữa mộ thất có một giếng mộ hình kim tự tháp lộn ngược, đáy giếng đặt tám cỗ quan tài đen cỡ lớn vây quanh một quan quách khổng lồ bằng ngọc thạch nửa trong suốt. Quan quách ngọc thạch đã bị mở ra, dưới ánh sáng của pháo lạnh, phản chiếu lại hào quang bảy màu lấp lánh quý dị. Tôi thấy hình như du diên đang ùn ùn chui ra từ chính cái quan quách này.

Lòng tôi rớt độp xuống, thầm nghĩ đây chẳng lẽ lại là Cửu Long đài thi quan ghi trên Xà mi đồng ngư? Là bảo hạp khâm liệm Vạn Nô vương? Xem ra mấy kẻ nghiệp dư này đã động phải cơ quan gì rồi, hoặc là thẳng tay đâm chết một con du diên nào đó.

Lúc này tôi cũng không thể để tâm nhiều đến vậy. Mười mấy người bên dưới ứng phó một hồi đã đuối sức, nhưng du diên vẫn ào ạt tràn ra như thủy triều, căn bản có bắn cũng vô ích, bắn chết một con thì những con khác lại càng thêm điên cuồng.

“Chúng ta có nên giúp họ không?” Bàn Tử hỏi tôi.

Phan Tử lắc đầu: “Để bọn họ chết vội đi.”

Bàn Tử cười nói: “Không bằng bây giờ anh lấy súng bắn xuống vài phát, đảm bảo còn chết nhanh hơn.”

Trong lòng tôi cũng mâu thuẫn cùng cực, vấn đề không nằm ở chỗ cứu hay không cứu, mà là sau khi cứu bọn họ sẽ đối xử với chúng tôi thế nào. A Ninh khi ở dưới hải mộ đã cố ý đẩy chúng tôi vào chỗ chết, nhờ mạng lớn mới may mắn thoát được, dù trước đó tôi đã từng cứu cô ta thì cũng chưa chắc cô ta đã chịu nể mặt tôi. Nhưng nếu như không cứu, trơ mắt mà nhìn bao nhiêu con người chết sạch trước mặt mình, chỉ e tôi sẽ phải áy náy cả đời.

Mà có cứu được hay không lại là chuyện khác nữa. Chúng tôi đứng trên này bắn xuống thì cũng chả ích gì, muốn cứu bọn họ chỉ có cách thả dây thừng kéo từng người lên. Nhưng giờ bọn họ phải bắn hết tốc lực mới miễn cưỡng cầm cự nổi, dây thừng một khi thả xuống họ lại phải ngừng tay, bên dưới chắc chắn sẽ có người thương vong.

Đang lúc do dự thì tôi bất ngờ nhìn thấy trong đội ngũ của A Ninh có một người nước ngoài đang cõng trên lưng ai đó, nhìn thoáng qua trông rất quen. Tôi lập tức vỗ vỗ Phan Tử, chỉ cho anh thấy. Vừa chỉ xuống, anh đã kêu lên một tiếng sợ hãi: “Ông Ba kia!”

“Anh chắc không?” Tôi cũng thấy người đó hao hao, nhưng còn chưa dám chắc chắn. Nghe Phan Tử nói thế tôi càng vững tâm, vội đi thêm vài bước đến phía trên người này một chút, muốn nhìn cho rõ ràng.

Ai ngờ mới đi được vài bước, dưới chân tôi đã có cảm giác bất thường. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy con thi thai vừa trôn chui chôn nhủi ban nãy giờ đang treo lơ lửng bên dưới hành lang đá, vừa hay lúc này tôi lại bước đến ngay phía trên chỗ nó trôn, nó bèn thò cánh tay héo ngắt ra túm lấy chân tôi, ra sức kéo tôi xuống.

Tôi nổi điên lên, thậm nghĩ thứ này nhớ lâu thù dai, cứ bám theo chúng tôi gây phiền toái. Khả năng giữ thăng bằng của tôi vốn kém, giờ lại đang đứng trên hành lang, thế nên bị nó kéo một phát tôi đã lão đảo, phải nằm bò ra hành lang.

Phan Tử và Bàn Tử đồng thời giương súng. Con quái này đúng là trí nhớ ngắn hạn, bị bắn ở khoảng cách gần đầu nó tức thì nát vụn, chỉ còn có một nửa. Sau đó bộ móng vuốt đang bám chặt bên dưới hành lang cũng tuột ra, thi thai rớt xuống trong khi tay còn lại vẫn túm chặt lấy chân tôi.

Tôi bị cái thứ nặng chết khiếp này kéo chân, chỉ đành kêu lên một tiếng thảm thiết rồi cũng rớt xuống theo. Thi thai rơi xuống giữa đám người A Ninh, những người này đang hết sức tập trung vào đám du diên xung quanh, còn tâm trí đâu mà để ý phía trên đầu, bị nó dọa cho tè ra quần, ngã sập ngã ngửa dạt ra một đoạn, tiếp đó tôi cũng rơi xuống từ không trung.

Sau này tôi nghe Bàn Tử kể lại, động tác tiếp đất của tôi cứ như tôi chủ động nhảy xuống vậy, nhưng sự thực là tôi bất đắc dĩ ngã xuống. (câu này có làm mọi người liên tưởng đến ai không ~) Tiếp theo, tôi hung hăng dẫm đạp con thi thai đã dập nát nửa đầu làm máu đen văng tung tóe. May thay hành lang đá phía trên cũng không quá cao, bằng không ngã xuống từ trên đó tôi chắc chắn phải treo chân. Nhưng sau khi ngã xuống, tôi chỉ hơi lão đảo rồi lập tức đứng vững, đưa mắt nhìn bốn phía mới phát hiện du diên xung quanh đang chạy trốn chết cứ như gặp quỷ. Trong nháy mắt, đám du diên đến ùn ùn như thủy triều rồi cũng đi ào ào như thủy triều, chẳng mấy chốc trên mặt đất chỉ còn lại vài cái xác du diên.

Tôi sợ đến ngây người, mất một lúc lâu tinh thần mới hồi phục, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Ngẩng đầu lên chỉ thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn mình, nét mặt đầy vẻ kinh hãi giống như nhìn thấy quái vật.

§47. Muộn Du Bình thứ hai

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi ngồi trên ba lô của mình, để bác sĩ trong đoàn của A Ninh giúp mình băng bó vết thương. Vết thương trên tay tôi đặc biệt nghiêm trọng, phải khâu mất ba mũi mới tạm gọi là ổn, bị rách ra lúc con thi thai rớt xuống từ trên hành lang. Tôi chẳng phải con nuôi trong lòng kính, nhưng cũng chưa từng làm những việc quá nặng nề, cho nên đụng phải những va chạm thế này tôi rất dễ bị thương, nếu đổi lại là Phan Tử có lẽ đã bình yên vô sự. Bác sĩ khừ trùng cho tôi, căn dặn tôi không nên chạm vào nước cũng không được dùng cánh tay này làm bất cứ việc gì. Tôi gật đầu cảm tạ ông ta, thế rồi ông ta lại đi xem bệnh cho mấy người khác.

Sau khi rơi xuống từ hành lang, đám người A Ninh đã cực kì hoảng hốt trước màn ‘chào sân’ hoành tráng của tôi. Mới đầu A Ninh còn không nhận ra tôi (thực ra lúc ấy trông tôi nhếch nhác không thể tả, cô ta cuối cùng cũng nhận ra là đã giới lắm rồi). Đến khi Bàn Tử từ trên hành lang gọi với xuống, cô ta mới phản ứng lại, kinh ngạc không thốt nên lời, còn nhìn tôi bằng ánh mắt không-thể-tin-nổi.

Hai nhóm người đứng đờ ra một lúc lâu lâu mới dần dần có phản ứng. Tôi sốt ruột dậm bước, muốn nhìn thử xem được công trên lưng người kia có phải chú Ba của tôi không. Nhưng tôi mới khẽ động, những người vây quanh tôi bỗng tự động lùi về phía sau vài bước giống như gặp quỷ, có mấy người còn quen tay giương súng lên.

Bàn Tử và Phan Tử đứng trên hành lang vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thấy thế lại vội vã nâng súng. Tôi hấp tấp giơ hai tay lên, bày tỏ mình không có địch ý. A Ninh cũng vội phát tay, nói với cấp dưới của mình: “Là người một nhà cả, tôi đã từng hợp tác, bỏ súng xuống đi.” Nói đến vài lần, người của cô ả mới nửa tin nửa ngờ mà hạ súng xuống. Nhưng mấy người nước ngoài kia vẫn cực kì căng thẳng, ánh mắt gắt gao theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Tôi thấy gân xanh trên mặt bọn họ nổi lên ầm ầm, hiển nhiên đã bị kích động mạnh, chỉ e một kích thích nhỏ cũng đủ khiến mấy người này bạo phát, cho nên cũng không dám cựa quậy, đành đứng ngây một chỗ không biết làm gì cho phải.

A Ninh cau mày, nhìn nét mặt là rõ cô ta không biết chúng tôi cũng ở nơi này. Cô ta ngẩng đầu hỏi tôi: “Các người ... Sao lại ở đây...”

Bàn Tử đứng trên cười ha hả: “Cái này gọi là Bạch nương tử tìm tình lang. Hữu duyên cách xa ngàn dặm vẫn có ngày gặp gỡ, vô duyên cớ sạch năm

ôm nhau còn lo đôi phương làm ầu. Tôi nói chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây, cô có tin nổi không?”

Nói đoạn Bàn Tử và Phan Tử cùng nhau nhảy từ hành lang xuống. Lúc này trong đoàn của A Ninh đã có mấy người nhận ra Bàn Tử, đều ồ lên kinh ngạc. Rõ ràng Bàn Tử xuất hiện ở đây đã gợi lại phần kí ức ‘khó quên’ nào đó trong lòng bọn họ.

Bàn Tử đi đến trước mặt chúng tôi, hẳn là hẳn đã từng hợp tác với mấy người này nên bầu không khí mới dịu đi chút ít. Mấy người đang căng thẳng thần kinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông súng xuống mắng vài câu, có người còn lầm bầm: “Hay lắm, nơi gay go lại đụng kẻ phiền phức.”

Tôi nhớ lại lần đầu mình gặp Bàn Tử trong tình cảnh nào, cảm thấy câu nói kia chuẩn không cần chỉnh, không khỏi cười thầm.

Bàn Tử trừng mắt liếc qua người nọ rồi lại quay sang chào hỏi mấy người trông có vẻ quen biết. A Ninh còn có chuyện muốn hỏi hẳn, tôi và Phan Tử thì nhin không nổi nữa, vội vã chạy về phía người nước ngoài kia, lật cái người hẳn đang cõng trên lưng ra xem có phải chú Ba hay không.

Gã nước ngoài có vẻ rất chú ý đến tôi, khi tôi chạy tới bọn họ đều tránh ra xa, riêng gã vẫn không sợ. Thấy mục tiêu của tôi là người trên lưng mình, gã bèn thả người đó xuống đất. Tôi vội vàng đi tới, bỏ cái mũ leo núi trên đầu người kia xuống. Dưới cái mũ là một gương mặt vô cùng tiêu tụy, râu ria nhếch nhác, tôi gần như không nhận ra, chỉ cảm thấy có phần giống chú Ba. Nhìn kỹ một lúc, tôi mới “Ôi trời!” một tiếng, gần như là hét lên.

Quả nhiên là chú Ba mất tích bấy lâu của tôi, cái lão giặc già này! Mới mấy tháng không gặp mà lão khôn trông như già đi mười tuổi, tóc đã lấm tấm ngả bạc, thoảng nhìn căn bản không tài nào nhận ra.

Gặp gỡ trong hoàn cảnh này, nói thật là tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần cho tốt. Tôi cứ đinh ninh cuối cùng tôi sẽ gặp chú Ba trong một gian mộ thất, sau đó chú Ba sẽ cho tôi biết tất cả. Hoặc là đúng lúc tôi gặp nguy hiểm, ông sẽ thò mặt ra cứu tôi... Ai mà ngờ ông lại xuất hiện chìm lìm giữa đoàn của A Ninh thế này, tôi đã nhìn tận mắt nhưng không hiểu sao lại cảm thấy khó tin.

Tôi thực sự đã gặp được chú Ba rồi sao? Tôi tìm được ông rồi hả? Tôi cứ đứng sững ở đó, không biết phải làm sao, cũng không biết mình đang nằm mơ hay là nhìn thấy ảo giác nữa.

Chú Ba thần trí có vẻ mơ hồ, hai mắt khép chặt, chẳng biết có nhìn thấy tôi không. Nhưng hình như lúc nghe tiếng tôi gọi, người ông đột ngột phản ứng rất khế, đôi môi nứt nẻ hơi mấp máy giống như đang hỏi: “Cháu trai?” nhưng rồi nhanh chóng an tĩnh trở lại.

Tôi đột nhiên cảm thấy đau xót trong lòng, một thứ cảm xúc khó tả trào dâng. Thấy lão khốn ấy vẫn bình an, tảng đá đè nặng trong lòng bỗng dung biến mất, sự nôn nóng tưởng như mất đi người mình tin tưởng phút chốc tiêu tan, nhưng lại nảy sinh một cảm giác căm phẫn cực độ, chỉ muốn đè ông ra oánh một trận nhớ đời. Hai thứ cảm xúc pha trộn lẫn nhau, không biết nét mặt tôi lúc này như thế nào nhưng nhất định là trông rất buồn cười.

Ở đằng kia, không biết Bàn Tử đang tán gẫu chuyện gì với A Ninh, hình như đã bắt đầu ồn ào nhưng tôi cũng không thềm bận tâm. Phan Tử thấy chú Ba ra nông nổi này, bèn lại gần lắc lắc ông vài cái, rồi cởi áo ông ra. Tôi nhìn mà phát choáng, chỉ thấy dưới lớp quần áo của chú Ba có nước mủ nhầy nhầy, nhìn kỹ thì trên ngực ông phủ đầy những vết lở loét, vô số con du diên có cái đầu cứng chen chúc bên dưới lớp da. Hiên nhiên chú Ba muốn lôi chúng ra, nhưng đuôi du diên đụng vào là đứt đoạn, phần còn lại vẫn nằm trong da thịt, miệng vết thương vì thế cũng không khép lại được, một thời gian sau sẽ mưng mủ hoàn toàn.

Phan Tử liền túm lấy gã nước ngoài kia, định đánh hắn nhưng bị những người khác giữ lại. Phan Tử vừa giãy giụa, vừa hét lớn: “Quân khốn nạn, các người làm gì ông Ba thế kia! Sao ông Ba lại ra nông nổi này?”

Tôi nhìn vẻ mặt kinh hoàng của gã nước ngoài kia khi thấy vết thương thì biết bọn họ cũng không hiểu chuyện gì. Nhưng chú Ba trông cũng quá thảm hại, tôi run rẩy hỏi gã: “Tìm thấy ông ấy ở đâu? Sao ông ấy lại ra nông nổi này?”

Gã nước ngoài kia gần như muốn nôn, quay đầu lại nói: “Tìm thấy bên dưới giếng mộ này, lúc chúng tôi phát hiện ra ông ta, còn tưởng ông ta đã chết rồi cơ. Về sau phát hiện ông ta vẫn còn sống, chỉ huy nói ông già này biết rất nhiều chuyện, nhất định phải mang theo – tôi không biết trên người ông ta có mấy thứ này, bằng không có đánh chết tôi cũng không dám công!”

“Nhất định là các người!” Phan Tử ở bên kia nổi giận, “Hồi ở Việt Nam ta đã thấy rồi, đây chính là chiêu người Việt Nam dùng để thẩm vấn phạm nhân, học theo người Mỹ các người. (Ồ sao biết học từ Mẽo mà không phải từ Tàu =))) Lũ khốn nạn các người chắc chắn đã bức cung ông Ba, ông phải giết các người!”

Những người khác đều vây kín xung quanh chúng tôi, tôi khoát tay ra hiệu cho Phan Tử bình tĩnh một chút, nói: “Không liên quan đến bọn họ đâu, nếu đúng là vậy thì bọn họ không thể không biết du diên chết sẽ thu hút đồng loại mà hoảng loạn đến thế.”

A Ninh lại gần xem xét, cũng ớn lạnh sống lưng, lập tức gọi bác sĩ đến, mấy người luống cuống đỡ chú Ba tôi nằm ra đất. Đứng vào lúc đó, tôi bỗng dung có cảm giác chú Ba lén lút thả thứ gì đó vào túi áo tôi, động tác hết sức

mau lẹ, trong nháy mắt tôi chỉ cảm thấy thấy túi mình rung nhẹ. Tôi ngây người mất một lúc, trong lòng khẽ động.

Thoáng cái đầu tôi ong lên một tiếng, lập tức nhận ra: chú Ba có thể đã tỉnh! Trong lòng trào lên cảm giác kinh hãi lại có phần an tâm. Kinh hãi vì hóa ra ông chỉ giả bộ hôn mê, không biết để làm gì. An tâm vì lão khốn vẫn còn hơi sức mà làm cái trò mờ ám này chứng tỏ còn lâu ông mới chết được. Tôi đảo mắt nhìn quanh bốn phía, thấy những người khác đều chấn động vì vết thương trên người chú Ba, không ai để ý đến hành động vừa nãy. Thế nên tôi cũng tỉnh bơ mà tiếp tục đỡ ông, lại đưa tay捏捏 vai ông, ý nói mình đã biết trong túi vừa có thêm thứ gì.

Ánh mắt chú Ba lại lơ đãng như cũ. Bác sĩ lấy cồn lau miệng vết thương, sau đó dùng dao đã hơ lửa rạch da ông, cầm nhíp gắp hết những mẩu du diên đứt đoạn bên trong rồi nặn cho mủ chảy ra. Vì nơi này rất lạnh, nước dễ dàng đóng băng nên tôi và Phan Tử châm lò không khói, không ngừng sưởi ấm người chú Ba.

Tổng cộng có mười sáu vết thương, có mấy con du diên lúc lấy ra vẫn còn sống, bị ném thẳng vào lửa cho cháy thành tro, cuối cùng vết thương cũng được khâu lại hết. Phan Tử chăm chú theo dõi cả quá trình, tôi muốn nháy mắt ra hiệu cho anh cũng không được. Trong lòng tôi nhấp nhồm không yên, nhưng trong tình thế này mà tự dưng bỏ đi cũng không ổn, muốn biết chú Ba rốt cuộc thả cái gì vào túi mình thì đành phải chờ thôi.

Chật vật mãi mới xử lý xong xuôi, bác sĩ đắp cho chú Ba tấm thảm để ông ngủ trong một góc. Phan Tử vội hỏi ông ấy thế nào rồi, bác sĩ thở dài: “Những gì có thể làm tôi đều đã làm, bây giờ miệng vết thương của ông ấy đang bị nhiễm trùng. Tôi đã tiêm cho ông ấy một liều kháng sinh, nhưng ông ấy vẫn sốt cao, tôi cũng không biết có thể cầm cự ra ngoài được không nữa. Cái này còn phải xem ý chí của bản thân người bệnh, các anh đừng làm ồn, để yên cho ông ấy ngủ.” Lúc này tôi mới có cơ kéo Phan Tử ra, nhưng vừa động thân mới phát hiện lúc mình lặn xuống cầu thang cả người cũng đầy vết thương, giờ không sao nhắc người lên nổi.

Bác sĩ băng bó xong vết thương cho tôi thì đi khám những người khác. Đoàn của A Ninh có khoảng mười sáu mười bảy người, lúc này pháo lạnh đã dần dần lụi đi, bốn bề lại chìm vào bóng đêm nên không đếm được chính xác. Bàn Tử bị A Ninh lôi vào một góc, hai người đang huyền thuyên gì đó, tôi cũng không nhìn được rõ ràng. Tôi định kéo Phan Tử đến chỗ vắng vẻ nhưng Phan Tử cứ như người mất hồn, một mực ngồi bên chú Ba, chả có phản ứng gì.

Trong lòng tôi thật sự phát cáu. Đúng những lúc quan trọng thì không ai giúp được gì, đành phải tự mình nghĩ cách tránh né những người xung

quanh. Đoàn của A Ninh chia làm hai nhóm, một nhóm bị thương đang nghỉ ngơi cho lại sức, nhóm kia trèo xuống giếng mộ. Những người này hình như không có ác ý với tôi, hẳn là do họ đều quen biết Bàn Tử. Nhưng vừa nãy một mình tôi đẩy lùi hết đám du diên, cho nên tôi đi đến đâu bọn họ đều dùng ánh mắt nghi hoặc mà dò xét tôi đến đấy. Cái mộ thất hình tròn này lại quá mức trống trải, tôi chẳng biết chui vào cái lỗ nẻ nào cho đỡ bị soi.

Tôi chợt nảy ra một ý, bèn bước tới chỗ con thi thai vừa bị tôi đâm nát bét, giả vờ ngồi xuống ngắm nghía nó, lúc này mới không còn ai tò mò nhìn tôi nữa.

Thi thai trông giống một con tôm cực lớn, ngũ quan đều bị tôi đâm cho lẫn lộn vào nhau, vừa liếc qua một cái da đầu đã giật giật liên hồi, nhưng tôi cũng không cần để ý nhiều làm gì. Thò tay vào túi móc thứ đồ kia ra, thì ra là một tờ giấy nhỏ. Quay lại thấy không có ai, tôi vội vàng mở ra đọc, chỉ thấy bên trong viết vài hàng chữ. Vừa nhìn lướt qua tôi đã giật mình kinh ngạc, mấy chữ này nửa bên trên không phải bút tích của chú Ba, xem nét chữ thì hình như là của Muộn Du Bình. Phía trên viết:

“Tôi đã đi xuống rồi.

Dừng ở đây thôi, các người mau quay về. Xuống sâu hơn một chút đã là nơi các người không thể ứng phó được nữa.

Tất cả những gì các người muốn biết đều nằm trong con Xà mi đồng ngư.”

Chữ kí lại càng làm tôi kinh hãi, đó chính là cái kí hiệu kì quái chúng tôi đã gặp lúc trước... Kí hiệu này quả nhiên là do Muộn Du Bình để lại, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?

Dưới nữa mới là mấy chữ viết rất ngoáy của chú Ba, xem ra ông dùng móng tay viết, nhưng cũng coi như dễ đọc, chỉ có một hàng.

“Chúng ta chỉ còn cách chân tướng có một bước, hãy đưa cá đồng cho cấp dưới của A Ninh là Ô Lão Tứ để hắn dịch ra. Không sao cả, vật máu chót nhất nằm trong tay ta, bọn họ không dám gây khó dễ cho chúng ta đâu.”

Hiển nhiên khi chú Ba tới đây đã phát hiện ra tờ giấy của Muộn Du Bình ở nơi nào đó. Hơn nữa tờ giấy này nhất định là viết cho chúng tôi, xem ra Muộn Du Bình muốn ngăn cản chúng tôi đi xuống. Xem ẩn ý bên trong tờ giấy thì hình như còn có một thông đạo, hẳn đã đi vào nơi nào đó cực kì nguy hiểm. Mà chú Ba hiển nhiên không thèm coi lời cảnh báo này ra gì, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết. Lão khốn này rốt cuộc muốn làm gì? Chú Ba còn nắm giữ vật gì máu chót nữa? Muộn Du Bình nếu đã không muốn chúng tôi đi xuống thì kí hiệu kia để lại cho ai? Chẳng lẽ hắn để lại cho chính mình?

Đầu óc tôi lơ mơ như lạc vào cõi tiên. Thật ra khoảng thời gian này tôi

cảm thấy càng ngày càng có nhiều manh mối xuất hiện, nhưng vì những bí ẩn phía trước quá hỗn loạn, cho nên một khi có ý tưởng mới xuất hiện thì lại càng thêm rối rắm.

Tôi nhớ đến kí hiệu trong mộ huyết dưới đáy biển, Muộn Du Bình nhìn thấy nó mới nhớ ra mình đã từng đến đây. Giờ hẳn khắc thêm kí hiệu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hẳn biết mình rồi sẽ mất trí nhớ? Cho nên trước đó đã để lại kí hiệu cho bản thân mình để đến lúc ấy có thể dựa vào kí hiệu mà nhớ ra?

Chuyện này thật quá lộn xộn, đầu tôi lại âm ỉ đau. Đúng lúc này A Ninh và Bàn Tử quay về phía tôi gọi to một tiếng làm tôi giật mình nhảy dựng lên, quay lại nhìn thì thấy bọn họ đang gọi mình sang, vì thế dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, gấp tờ giấy lại bỏ vào trong túi rồi qua chỗ hai người.

A Ninh đưa bầu nước cho tôi, tôi uống một ngụm, cô ta mở lời: “Tôi và ngài Vương đây vừa chuyện trò mấy câu, chúng ta chuẩn bị hợp tác chính thức, anh thấy sao?”

Hợp tác? Tôi nhìn khuôn ngực đầy đặn ẩn hiện sau bộ quần áo bó sát người, nhớ lại chuyện xảy ra trên thuyền nên không dám nhìn thẳng. Lại nhớ tới cảnh báo của Muộn Du Bình và lời của chú Ba, bỗng dưng tôi không biết trả lời ra sao.

Tìm được chú Ba rồi, lòng tôi cũng an tâm hơn. Trong cái an tâm này cũng có một phần ích kỉ, đó là mình có thể ra ngoài rồi, vì thực chất tôi vẫn luôn nóng lòng muốn thoát khỏi nơi đây. Nhưng đúng như lời chú Ba nói, chúng tôi dường như chỉ còn cách chân tướng một đoạn rất gần. Xem ra chú Ba cũng có câu đố của riêng mình, nếu cứ khơi khơi cứu ông ra ngoài, không chừng chính bản thân ông cũng chẳng hiểu đầu đuôi thế nào. Mà chúng tôi có thể quên đi cũng còn may, nếu không quên được, với tính cách của chú Ba đương nhiên sẽ muốn quay lại lần nữa, đến lúc ấy tôi nào có thể trơ mắt ngồi nhìn?

Ngẫm nghĩ một lát, tôi cắn răng nói: “Hợp tác thế nào, cô nói thử xem? Nhớ nói cho thành thực, hợp tác với cô tôi phải cân nhắc cho kĩ.”

Cô ta nhìn vẻ mặt tôi, cười cười lắc đầu nói: “Lần đó ở trên đảo tôi không kịp từ biệt các anh, giờ phải cảm ơn anh đã cứu tôi. Lúc ở dưới biển... là vì nỗi khổ tâm riêng, tôi thực sự không muốn hại các anh.”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra dưới đáy biển, thở dài, thậm nghĩ có quỷ mới tin cô. Tôi châm một điếu thuốc, nói: “Nếu muốn hợp tác thì hãy cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra. Các người rốt cuộc muốn tìm vật gì dưới đáy biển? Các người tới nơi này để làm gì?”

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng! Mọi người phải thẳng thắn thì mới dễ làm việc với nhau được.”

A Ninh tỏ ra kinh ngạc: “Anh không biết? Chú Ba nhà anh không nói gì với anh sao? Các anh... không biết gì cả mà dám liều mạng chạy lung tung trong này?”

Tôi cười gượng một tiếng, thầm nghĩ nếu chú Ba kể hết mọi chuyện cho tôi biết thì tôi còn quan tâm ông sống hay chết làm quái gì, bèn lắc đầu: “Chú ấy chưa nói, tôi chỉ đi bừa thôi.”

A Ninh nhíu đôi mày thanh nhìn tôi một lúc lâu, đến khi cảm thấy tôi thực sự không nói dối mới tiếp lời: “Chẳng trách, tôi vẫn nghĩ anh là hạng người cực kì lợi hại, nhìn kiểu gì cũng không ra anh đang nói dối. Thì ra anh thực sự chẳng biết gì cả.”

Tôi bỗng dung cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì sao cô ta đột ngột đòi hợp tác với chúng tôi? Bọn họ có nhiều người, binh đông lương đủ, còn chúng tôi chỉ có ba người, cần gì phải hợp tác cơ chứ? Cứ cho là vì tôi có thể đẩy lùi du diên thì cũng chỉ cần trói tôi lại khiêng theo là xong, lẽ nào — tôi nhìn quanh quất – bọn họ rơi vào cảnh ngộ không hay? Hoặc là có lí do bất đắc dĩ nào đó?

A Ninh nhìn nét mặt tôi, đại khái cũng đoán ra tôi đang nghĩ gì. Cô ta không đi bóc mẽ mà chỉ thở dài một hơi: “Thật ra chúng tôi chỉ là hạng tôm tép, đâu có biết gì nhiều, chẳng qua chỉ bán mạng cho ông chủ thôi.” Nói rồi mời chúng tôi ngồi xuống, gọi một người nước ngoài khác tới. A Ninh giới thiệu với tôi người này tên Kirk, là chuyên gia Hán học, chuyên nghiên cứu về Đông Hạ, người biết nhiều nhất về tất cả mọi chuyện, có gì cứ hỏi ông ta. Người này cũng bắt tay tôi, nói: “Ban đầu chúng tôi định giữ bí mật tuyệt đối, nhưng tình hình lúc này... Cậu muốn biết gì xin cứ hỏi.”

Tôi có cảm giác ruột gan mình vừa rớt bịch xuống.

Ông ta tiếp tục nói: “Rất tiếc, mục đích của ông chủ tôi không thể nói cho cậu được. Thật ra tôi cũng chỉ là một đội trưởng thôi, tôi với A Ninh chỉ biết chúng tôi phải đến một nơi, mang một thứ trong đó ra, vậy là hoàn thành nhiệm vụ, còn cụ thể cấp trên muốn lấy những thứ này để làm gì thì tôi thực sự không biết. Cho nên mục tiêu của chúng tôi khi xuống hải mộ có hai, một là ngọc tử, người Trung Quốc gọi nó là quý ấn, nghe nói có thể triệu tập âm binh. Thứ còn lại chính là sơ đồ địa cung này, tiếc thay chúng tôi lại không được chạm vào, cuối cùng phải nhờ A Ninh ra tay mới lấy được thứ cần phải lấy.”

“Quý ấn”, nghe đến đây tôi gần như muốn nhảy dựng lên. “Ý ông là quý ấn của Lỗ Thương vương? Trong huyết mộ dưới đáy biển?” Nghe chúng tôi nhắc đến quý ấn, Bàn Tử cũng cảm thấy hứng thú, hớn hờ chạy lại. A Ninh hình như rất ngán ngẩm Bàn Tử, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Người tên Kirk kia gật đầu nói: “Chính là nó, hẳn là cậu cũng biết sơ sơ rồi. Sau khi lăng của Lỗ Thương vương bị Uông Tàng Hải đào trộm, ông ta đã dùng Xà mi đồng ngư thế chỗ cho quý ấn. Chúng tôi vẫn định ninh quý ấn được ông ta giấu trong lăng mộ của mình nhưng tìm mãi vẫn không thấy, mà sơ đồ thiên cung này chỉ e đã rơi vào tay chú Ba nhà các cậu. Đến giờ chúng tôi cũng không rõ mình đã bị con cáo già này lòn bịp bao nhiêu bận, nhưng vẫn phải hợp tác với ông ta vì tin tức của ông ta chuẩn xác hơn chúng tôi rất nhiều.”

Tôi gật đầu cười khỏ, chuyện này thì tôi đồng cảm. Bàn Tử đứng cạnh vội nói: “VẬY ông nói xem cái lần A Ninh xuống biển với chúng tôi, cô ả đã mang ra thứ gì?”

Kirk đang định nói thì A Ninh đã ngăn lại, nói với ông ta: “Chuyện gì cần nói ông hãy nói, không cần thì ông chớ nhiều lời.”

Bàn Tử giận dữ nói: “Cô có ý gì?”

Kirk hình như không hiểu A Ninh cho lắm, cười to một trận rồi nói: “Dù cô không nói cho họ biết thì chung quy vẫn phải lấy ra, huống chi bây giờ cô có giữ khư khư mấy thứ này cũng chẳng để làm gì.”

A Ninh liếc chúng tôi một cái, giậm chân bình bịch, có vẻ rất không cam lòng: “Tôi phải chịu biết bao khổ cực mới lấy được mấy vật này, đúng là dễ dàng cho các người quá.”

Lúc này tôi có cảm giác rất quái lạ, đám người A Ninh sao lại muốn hợp tác cơ chứ? Về sau tán gẫu với chú Ba, ông nói thực ra lúc đó đám A Ninh đã đi đến đường cùng, cô ta không còn cách nào khác mới phải đề nghị hợp tác. Bởi vì bọn họ rốt cuộc chỉ là dân nghiệp dư, cho dù thiết bị kỹ thuật có tân tiến đến đâu thì so ra vẫn kém một thỏ phụ tử nửa mùa như tôi. Nhưng cô ta là người cực kì thông minh, trong lòng chỉ muốn mau mau kể tuốt mọi chuyện cho tôi biết mà ngoài mặt vẫn cẩn thận thăm dò, muốn moi từ miệng tôi ra chút tin tức để trao đổi, quả là một kẻ lọc lõi. Cũng may tôi cố ý giữ kẽ, bằng không sẽ bị cô ta đoán ra toàn bộ, kế hoạch của chú Ba chắc chắn sẽ đổ bể.

Kirk nói: “Đây là bức họa tự sự cực kì quan trọng, được chụp trong gian mộ thất chính, vào cái lần cùng nhau xuống biển kia, cậu có thể xem nội dung được vẽ bên trong là gì.”

Tôi đếm sơ sơ thì thấy tổng cộng có mười lăm bức bức họa, cảnh tượng biến đổi, hiển nhiên những bức bức họa này phải liên quan đến nhau nhưng giữa chúng lại không có tình tiết liên hệ tất yếu nào. Tôi thấy có bức tranh tả cảnh leo núi tuyết, có bức nhìn xuống sơn lăng, có bức thuật lại cảnh binh lính chiến đấu, hình ảnh trong những bức bức họa này đều không có mối

liên hệ tất yếu với nhau.

Kirk nhìn nét mặt tôi cũng biết tôi chả hiểu gì, mới rút một tờ đưa cho tôi xem, nói: “Cậu nhìn xem, đây là bức tranh đầu tiên, cậu thấy nó vẽ gì?”

Tranh vẽ mấy người ăn mặc kiểu Nữ Chân đang trói chặt một người Hán. Tôi nói: “Có phải cảnh bắt tù binh trên chiến trường không?”

“Có thể nói như vậy. Nhưng cậu đoán thử xem, tù binh kia là ai?” Kirk cười cười, ra vẻ thần bí.

Tôi cẩn thận ngắm nghía ảnh chụp bích họa, phát hiện tù binh này trông khá giống hình Ông Tàng Hải vẽ trên mấy món đồ gốm sứ, kinh ngạc nói: “Đây là Ông Tàng Hải? Người Nữ Chân đang bắt ông ta?”

Kirk nói: “Chính xác! Đây là bức tranh thứ nhất. Mà hình ảnh này cho thấy điều gì? Cho thấy Ông Tàng Hải có thể đã bị người ta ép phải xây dựng nơi này. Ông ta bị bắt tới đây.”

Tôi nhanh chóng nhìn ra manh mối, lại liếc mắt sang mấy tấm khác, hỏi: “Những tấm hình này thì sao?”

“Chúng đều kể lại những chuyện Ông Tàng Hải đã trải qua sau khi rơi vào tay người Đông Hạ. Tuy chúng tôi không thể hiểu hết, nhưng dựa vào những tấm ảnh trước đó cũng đoán được tám chín phần.”

Tôi cẩn thận ngắm nghía một tấm hình trong số đó, bỗng dưng phát hiện có điểm không hợp lý: “Còn tấm này...”

Kirk liếc qua, cũng gật đầu: “Cậu tinh mắt đấy, tấm ảnh này đúng là mấu chốt. Cậu cũng thấy đó, đây là hoàng lăng trong miệng núi lửa. Khi Ông Tàng Hải bị bắt đến đây thì hoàng lăng đã có rồi, hơn nữa còn rất hoang tàn.”

Tôi “A” lên một tiếng, vậy lẽ nào hoàng lăng trên đầu chúng tôi không phải do ông ta xây nên sao?

Kirk đáp: “Chúng tôi đã nghiên cứu rồi, kiến trúc tổng thể của hoàng lăng là dấu tích từ thời Ân – Thương nhưng về sau bị Ông Tàng Hải sửa thành kiểu dáng thời nhà Minh. Người Đông Hạ bắt ông ta đến đây không phải để xây hoàng lăng, mà là để tu sửa hoàng lăng, bởi vì hoàng lăng cũ trải qua bao nhiêu năm tháng đã không thể sử dụng được nữa.”

“Vậy là địa cung này đã có từ trước sao?” Bàn Tử hỏi.

Kirk gật đầu, đáp: “Chúng tôi dựa vào những tấm ảnh này để tìm ra con đường cũ dẫn vào nơi đây, nhưng vẫn có vài tấm hình không thể giải thích được, ví dụ như tấm này.”

Đó là một bức bích họa vẽ cảnh vô số ác quỷ chui ra từ tảng đá, là bức thứ ba từ cuối lên. Còn có bức miêu tả một vật tròn tròn màu đen trông như sinh

vật nhuyền thể bò lên từ vách núi lớn, mà bên trên lại có người đang dốc ngược thứ gì đó xuống dưới.

Tôi cảm thấy đầu óc mình căng như dây đàn, gằn như nín thở, định ngồi xuống ngắm nhìn cho kĩ. Đúng lúc ấy, A Ninh đột ngột đưa tay về phía tôi, nói: “Tốt lắm. Chuyện của chúng tôi đã nói xong, hình ảnh anh cũng có thể xem tùy ý. Giờ anh cũng nên nói cho chúng tôi chút thông tin mới phải chứ?”

“Nói cái gì cơ?” Tôi ngỡ ngác.

“Chuyện của tôi, tôi đã nói hết rồi. Còn chuyện của anh với Ngô Tam Tĩnh.” A Ninh nhìn tôi, “Không lẽ anh còn hẹp hòi hơn cả một phụ nữ như tôi?”

Lòng tôi thầm nhủ cô toàn nói nhăng nói cuội, nói mà cũng như không, trọng tâm thì phớt lờ đi, mẹ kiếp cô tưởng tôi vẫn còn là Ngô Tà ngu-ngơ-cái-gì-cũng-không-biết trước kia sao? Tâm niệm thoáng xoay chuyển, tôi hỏi cô ả: “Trong đoàn của cô có một người tên Ô Lão Tứ phải không?”

A Ninh gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy? Anh biết ông ta?”

Tôi lấy từ trong túi ra hai con cá đồng, hươ lên trước mặt họ, nói: “Những chuyện các người muốn biết đều nằm trong con cá này, nếu Ô Lão Tứ còn chưa chết thì mau gọi hắn ra đây.”

Trong nháy mắt, tôi thấy Kirk gằn như ngã lặn ra đất, ánh mắt của A Ninh cũng trở nên căng thẳng, lấp bắp nói: “Trời ạ! Cậu có đến hai...con...” Tôi hơi xê dịch cánh tay, ánh mắt bọn họ cũng di chuyển theo.

§48. Xà mi đồng ngư

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Tôi thực sự không muốn giao Xà mi đồng ngư ra cho họ, nhưng nhớ tới lời dặn dò của chú Ba thì lòng cũng mềm đi, không ngờ vừa đưa ra đám người A Ninh đã phản ứng dữ dội như thế.

Một lúc lâu sau mới có người tỉnh lại, hỏi tôi: “Anh lấy nó ở đâu? Anh... đúng là thần thánh, lẽ nào các người đã vào Lỗ Vương cung? Đây chính là long ngư mật văn! Tôi cứ định ninh chỉ có một con, không ngờ...”

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà tán nhảm với bọn họ, khoát tay nói: “Trong các anh có ai đọc được không?”

A Ninh lập tức gọi lớn: “Ô Lão Tứ!” Một người Trung Quốc bước ra, vừa thấy con cá đồng trên tay tôi sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng lao đến, hét lên: “Trời ạ!”

Tôi nói với hắn: “Có thể dịch ra không?” Hắn gật đầu lia lịa, đưa tay ra nâng như nâng trứng. Đèn pin vừa chiếu lên vảy con cá đồng, vô số chữ Nữ Chân đã in lên mặt đá, bên cạnh tôi lập tức có người ghi chép lại.

Thuộc hạ của A Ninh quả là lợi hại, vừa sao chép vừa phiên dịch, so ra còn giỏi hơn Hoa hòa thượng nhiều, họ chép xong tôi cũng nghe được sơ sơ. Tuy tôi không thể hiểu cặn kẽ, chỉ hiểu lơ mơ ý tứ bên ngoài nhưng càng nghe lại càng rõ ràng, có vẻ giống thơ tự sự. Tôi không thể ghi lại toàn bộ, nhưng trong đó cũng có vài đoạn khắc sâu vào trí nhớ.

Nội dung cả đoạn cực kì giản lược, mở đầu là mấy câu ý nói bí mật ẩn giấu trong long ngư mật văn này hết sức quan trọng. Uông Tàng Hải khắc lên đây vốn hi vọng nó vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, nhưng nếu có người thấy thì chỉ mong đó là người Hán chứ không phải người Nữ Chân, đại loại là như vậy.

Đoạn tiếp đó ghi lại chuyện xảy ra sau khi ông ta bị bắt đến Đông Hạ, đại để cũng giống ghi chép trên bích họa, nhưng có thêm vài câu nữa.

Để lấy một vài bảo vật mà Đông Hạ không có sẵn, ông ta đã dẫn người đào bới rất nhiều cổ mộ, lại lén đặt cá đồng vào những nơi linh khí thịnh vượng, để bí mật này có cơ hội được người đời sau phát hiện.

Tôi nghe đến đó liền ‘À!’ một tiếng, thâm nghĩ thì ra là vậy. Mà nội dung những phần sau đó lại khiến tôi không tài nào tin nổi – trong đó ghi trong quá trình tu sửa hoàng lăng, ông ta đã dần dần phát hiện ra một bí mật quý giá của hoàng đế Đông Hạ.

Chuyện này làm tôi kinh hãi đến cực độ là vì trước đó Hoa hòa thượng từng đọc ra nửa đoạn trước: Vạn Nô vương là quái vật, là yêu nghiệt chui lên từ lòng đất, mà đoạn tôi vừa nghe lại ăn khớp với những điều Hoa hòa thượng đã nói.

Bên trong có ghi Uông Tàng Hải bị nhốt trong này đến mười năm, từng bị dẫn đi xem một cánh cửa trong lòng đất được gọi là thần tích. Theo truyền thuyết, các đời Vạn Nô vương không phải do cha truyền con nối mà đều chui ra từ lòng đất sau khi đời trước chết đi. Mà cánh cửa trong lòng đất kia cũng chỉ có thể mở ra vào thời khắc Vạn Nô vương tiền nhiệm qua đời, bằng không nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi những kẻ cả gan mở cánh cửa này, khiến cho núi Trường Bạch không thể bực đầu. Tôi nghe vậy thì liên tưởng ngay đến núi lửa phun trào, thậm nghĩ lẽ nào Vạn Nô vương kia bò ra từ trong lòng núi lửa?

Ông ta may mắn được tận mắt chứng kiến một lần vương vị thay đổi, mà thứ khiến cho ông ta cảm thấy sợ hãi tột cùng chính là Vạn Nô vương đi ra từ cánh cửa dưới lòng đất hóa ra lại là yêu quái, căn bản không phải người.

Trên đó ghi lại, cánh cửa thông xuống lòng đất này nằm ngay dưới móng hoàng lăng, dưới đáy núi Trường Bạch, niên đại từ thời thượng cổ, chỉ e là di vật từ đời nhà Hạ. Mà thông đạo dẫn xuống lòng đất kia lại do loài chim có cái đầu người canh giữ.

Tôi nhớ đến loài quái điều kia mà toát mồ hôi lạnh, nhưng nội dung về sau còn quỷ dị hơn nhiều.

Trên con cá kia kể lại chuyện ông ta lén lút lén vào cánh cửa dưới lòng đất. Đoạn này tôi hoàn toàn không hiểu, chẳng biết ông ta đang nói gì nữa, hiển nhiên sau khi trở về ông ta đã khắc những dòng này trong lúc thần kinh còn chưa hồi phục, lời lẽ có phần lộn xộn.

Bàn Tử vẫn chăm chú lắng nghe, lúc này cũng bắt đầu sốt ruột mà chen miệng vào: “Trước đã nói nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi những kẻ cả gan mở cánh cửa này ra, sao lão già kia đi vào mà chẳng sút mẻ gì? Con mẹ nó, hay lão ta ghi bậy ghi bạ?”

Tôi thậm nghĩ chắc chắn ông ta phải có cách nào đó mà chúng tôi không biết, nhưng nội dung ghi chép trong này đúng là rối tung rối mù. Đúng lúc này bỗng dưng có người tới báo cáo, nói là lại phát hiện ra kí hiệu.

Chúng tôi qua đó xem thì thấy mấy cỗ quan tài bên trong giếng mộ đều đã bị mở ra, có thể nhìn rõ từng đồ vật bên trong. Bên giếng mộ có người mở ra một cánh cửa ngầm, trong cửa ngầm lại phát hiện một kí hiệu.

“Kí hiệu này không phải do các anh lưu lại sao?” A Ninh hỏi.

“Đâu có, chúng tôi cũng đang rối tung lên đây.” Tôi giả nai.

Một người đứng gần đó báo cáo: “Mấy cái quan tài này đều là đồ giả, bên trong chỉ có ngọc tạo hình thi thể, quan quách thật không ở chỗ này. Ban nãy chúng tôi đã mở ra một cơ quan chứa Trùng hương ngọc, khiến cho đám du diên bị dẫn dụ ra bằng sạch. Giờ chúng tôi cẩn thận dò tìm, không ngờ chỗ này còn có một mật đạo, hơn nữa đã có người vào trước. Xem ra đây là một ngôi mộ hai tầng, quan quách thực sự có lẽ nằm ngay bên dưới. Đây là hình thức mộ táng rất phổ biến vào thời nhà Nguyên.”

Tôi nhìn quan quách cỡ bự được chế tác từ bảo thạch lưu ly, trong lòng thoáng sợ hãi, lại qua chỗ cánh cửa ngòm đang mở ngó một cái, phát hiện cánh cửa này hết sức bất thường. Lòng mật đạo dốc đứng, xem ra được đào để lấy chiều sâu. Lòng tôi “ồ” lên một tiếng, xem ra cái nơi Muộn Du Bình không cho tôi xuống chính là chỗ này.

A Ninh nhìn tôi chăm chặp, xem ra cũng nghĩ như tôi. Cô ta phát tay ra hiệu cho mọi người đi xuống, nhưng bọn họ vẫn đứng ngây ra, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi và Bàn Tử.

§49. Lối ra duy nhất

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Mộ đạo nghiêng xuống dưới, góc độ càng ngày càng dốc đứng, tôi và Bàn Tử rọi thẳng đèn pin xuống cũng không thấy đáy đâu, chỉ thấy một khoảng không tối đen thăm thẳm.

Tôi có phần hoảng hốt, chúng tôi đã đi một quãng rất xa, đã xuyên sâu vào lòng núi Trường Bạch, nếu còn đi xuống nữa thì sẽ đến nơi nào? Tâm trí đất sao?

Nhưng dầu có là tâm trí đất thì chúng tôi cũng phải đi, bởi vì kí hiệu dẫn đường mà Muộn Du Bình để lại nói cho chúng tôi biết hẳn thực sự đã đi xuống nơi này, giờ chúng tôi đi thêm một bước có nghĩa là đến gần sự thật hơn một chút. Chúng tôi không có lựa chọn nào khác, chỉ còn cách kiên trì đi xuống.

Nương theo ánh sáng đèn pin đi được chừng hai mươi phút, Bàn Tử quay sang nói: “Tiểu Ngô, cậu có nhận ra không, trong lòng mộ đạo này âm áp hơn hẳn?”

Tôi gật đầu, đáp: “Có lẽ đích đến của chúng ta rất gần địa tầng hoạt động của núi lửa, ở đó có dung nham hoặc suối nước nóng, nhiệt độ nhờ đó mới có thể dần dần tăng cao. Rốt cuộc năm đó Uông Tàng Hải đã đào tới tận đâu chứ?”

Bàn Tử cũng chịu, không thể trả lời câu hỏi này.

Lại đi thêm một lúc nữa, Bàn Tử đột ngột quay đầu hỏi tôi: “Cậu hãy khai thật cho tôi biết, cậu với Tiểu Ca kia có quan hệ đặc biệt gì đó phải không?”

Tôi suýt sặc nước miếng, không biết trả lời thế nào, mãi mới nghĩ ra mình đã hiểu lầm, cái ‘quan hệ’ hẳn hỏi không phải loại ‘quan hệ’ mà tôi nghĩ.

(Làm sao anh có thể nghĩ xiên nghĩ xẹo một cách tai hại thế hả Tà =))))))
Đây đúng là người nói vô ý người nghe hữu tình mà =))))))

Vừa rồi đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian ngắn, tôi cũng không kịp phản ứng. Bây giờ nghĩ kĩ lại, Bàn Tử vốn không biết khi ở Tàn Lĩnh máu của tôi đã có hiện tượng giống như bảo huyết lão Muộn. Đây là lần đầu tiên hẳn chứng kiến cảnh này, bảo sao không giật mình cho được. Vì lúc ấy có mặt người của A Ninh nên không tiện hỏi, giờ chỉ còn lại hai người, hẳn đương nhiên muốn hỏi chuyện này. Có điều với tính tình của hẳn thì không đời nào có chuyện hỏi han nghiêm túc, hẳn hỏi quan hệ giữa tôi và Muộn Du Bình, có lẽ chỉ là thắc mắc vì sao máu của tôi cũng có thể xua đuổi

côn trùng?

Theo lời trợ lý Lương nói, máu tôi có năng lực kì lạ này hẳn là do ăn được máu kì lân dùng để hun khô thi thể. Nhưng tôi thực sự không nhớ nổi tôi đã ném qua thứ này lúc nào, vả lại cũng chẳng biết cái khi nào về máu kỳ lân nên không thể trả lời hẳn một cách chính xác. Mà thực ra chuyện vừa này cũng nằm ngoài ý muốn, là hành vi trong vô thức nên không thể chỉ dựa vào đó mà kết luận máu của tôi đã phát huy tác dụng.

Bàn Tử thấy tôi im thin thít, định ninh tôi cũng nghĩ như hẳn, bèn nói: “Không chừng tên đó lại là anh em trai hoặc họ hàng thân thích của cậu thất lạc nhiều năm, cũng có thể là con riêng của cha cậu. Người nhà cậu ai cũng được di truyền thứ năng lực đặc biệt này.”

Tôi mắng: “Anh đừng nói bậy, cha tôi chỉ có tôi là con một. Người hủ nho như ông ấy mà có con riêng thì trên đời này không còn thằng đàn ông nào đáng tin nữa.”

Bàn Tử vẫn cho là trong chuyện này có điểm kỳ quái, tôi không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, bèn tìm cách đánh lạc hướng.

Đi mãi đi mãi, rốt cuộc cũng đến cuối mộ đạo, bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến tinh thần tôi khẽ chấn động. Tôi vội chỉnh đèn pin thêm sáng, nhìn quanh bốn bề, phát hiện đây là một lang đài dựng cheo leo trên vách đá, khá giống đài cúng tế chúng tôi gặp trong linh cung giả bên dưới khung băng. Sàn đài dưới chân dùng cột trụ đỡ lơ lửng trên vách đá, chính giữa lang đài dựng một cái đỉnh đen cực lớn, một chân đỉnh đã lún xuống sàn đài bằng đá làm nó ngã nghiêng muốn đổ, hiển nhiên khi đặt chân lên đài này chúng tôi cũng phải coi chừng vì đá dưới chân đều đã biến chất. Mà ngoài rìa lang đài đều là vách đá, bên trên là một khoảng tối đen, nhìn không tới đỉnh.

Bàn Tử cầu nhau: “Thế quái nào mà... đến đây lại cùng đường rồi, mà cũng không thấy quan quách. Cái lão Vạn Nô vương rốt cuộc đã trốn vào xó xỉnh nào chứ?”

Tôi nói: “Đây vẫn chưa phải điểm kì quái nhất. Chúng ta đi theo kí hiệu của Tiểu Ca, dọc đường đi đều có manh mối hết sức rõ ràng, nhưng anh xem chỗ này chẳng có ma nào cả, không lẽ những người kia phát hiện ra đây là tử lộ nên đều đã trở về? Hay là...” Tôi nhìn màn đêm đen đặc bên cạnh, “Đã bay lên rồi?”

Chúng tôi đi đến mép lang đài, chợt thấy pháo sáng trên cao đột nhiên bốc cháy giống như mặt trời nhỏ giữa không gian tăm tối, phút chốc đã chiếu sáng cảnh tượng trước mắt chúng tôi.

Nương theo ánh sáng phát ra từ quả pháo, tôi nhận ra nơi này thực chất là một khe núi rất lớn. Lang đài chúng tôi đang đứng được dựng ở một bên

vách đá của cái khe ấy, mà vách đá đối diện phải cách chúng tôi đến hai trăm mét. Khoảng cách xa xăm ấy cho người ta cảm giác mình đang đứng trên vách đá của vết đứt gãy Đông Phi, khiến chúng tôi không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

Pháo sáng chậm chậm rơi xuống bên dưới lang đài, soi tỏ cảnh vật bên dưới. Xuất hiện trước mắt chúng tôi lại là một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ, chỉ thấy trong lòng khe núi sâu không thấy đáy có vô số sợi xích thanh đồng to cỡ miệng bát chằng ngang, nối liền hai bên vách khe.

Theo luồng sáng đang chậm chậm rơi xuống, từ khoảng hai mươi mét về phía dưới đài cho đến sâu bên trong lòng khe có không biết bao nhiêu sợi xích tương tự, gần như không thấy chỗ nào thừa thớt. Mà sâu trong đám xích còn treo chi chít những vật gì đó trông như vô số quả chuông, nhưng khoảng cách quá xa nên tôi nhìn không rõ lắm.

Lúc này Bàn Tử đã tìm thấy một sợi dây thừng leo núi buông từ một bên mép lang đài xuống sợi xích thanh đồng gần nhất, đầu kia buộc chặt vào sợi xích đó.

Bàn Tử nhíu mày: “Ghê thật, Tiểu Ca kia kẻ cũng kiên trì, xem ra hẳn đã leo xuống chỗ này rồi. Chúng có nên học khi leo dây không?”

Tôi đáp: “Anh xem xiềng xích bên dưới dày đặc thế kia, hẳn là leo không khó. Mà Có điều đây rốt cuộc là đâu? Tại sao lại bài trí kì quặc thế này? Chẳng lẽ quan quách của Vạn Nô vương nằm dưới khe núi này? Anh đã bao giờ nghĩ hồi ấy bọn họ làm thế nào mà đưa cái quan quách khổng lồ kia xuống đây không?”

Bàn Tử nói: “Dễ là vậy lắm, người xưa kiêu gì chẳng có những phương pháp xảo diệu của riêng mình. Chúng ta nên leo lên báo cho mấy gã ngoại quốc biết hay là tự mình leo xuống trước đây?”

Tôi nói: “Leo xuống rồi chẳng biết có còn đường trở về nữa không, chúng ta tội quái gì phải làm chó dò đường cho bọn họ. Cứ gọi cả đám xuống đây, trang bị lẫn kỹ thuật của bọn họ đều tôi tâm hơi chúng ta rất nhiều, xuống đây còn có chỗ dừng. Huống chi Phan Tử vẫn còn ở trên đó, vả lại chú Ba cũng đã tìm được rồi, kéo dài thời gian thêm được tí nào hay tí ấy.”

Bàn Tử nhớ tới cái gã Kirk cơ bắp cuộn cuộn kia, cũng đồng tình với tôi. Chúng tôi lại theo đường cũ trở ra, lần này đã biết rõ độ dài độ dốc con đường nên bắt giặc cũng đi nhanh hơn.

Đám người A Ninh chờ lâu sốt ruột, còn tưởng chúng tôi gặp chuyện gì, thấy chúng tôi lành lặn trở ra mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi nhận cốc nước Phan Tử đưa cho, uống một ngụm rồi kể lại hết những thứ mình vừa trông thấy.

Vừa nghe tôi nói bên dưới có những sợi xích thanh đồng chằng ngang, A Ninh vội vàng lấy ra những tấm ảnh mình chụp được dưới hải mộ, chỉ vào một tấm trong số đó. Chỉ thấy bức bích họa trong hình vẽ những dũng sĩ Đông Hạ lưng đeo cung tiễn đang leo lên một vách đá, bối cảnh xung quanh chính là vô số vật thể trông giống sợi xích, rõ ràng nó miêu tả cảnh người Đông Hạ đang thăm dò khe núi không lộ trong lòng đất kia.

Tôi nói: “Xem ra những sợi xích này cũng không phải do người Đông Hạ lắp đặt. Khi đó bọn họ hẳn cũng rất tò mò, không biết dưới đáy cái khe được những sợi xích này phong tỏa trông như thế nào.”

Bàn Tử nói: “Hay những sợi xích này chính là biện pháp phòng ngự do những người đầu tiên xây dựng lăng mộ này dùng để ngăn thứ gì đó từ bên dưới bò lên? Ví dụ như cái thứ sinh vật nhuyền thể màu đen không lộ được vẽ trong một bức bích họa ấy.”

Tôi gật đầu đáp: “Cũng có thể.” Lại quay sang hỏi A Ninh: “Bức bích họa đó là thứ mấy? Bức tiếp theo vẽ cái gì?”

A Ninh nói: “Dựa theo quy luật chung của bích họa tự thuật, đây là bức thứ sáu tính từ cuối lên, phía sau còn năm bức nữa, theo thứ tự là...”

A Ninh bày năm bức ảnh cuối cùng ra, tôi thấy một bức bích họa trong số đó vẽ vô vàn dũng sĩ Đông Hạ đang giương cung bắn tên, hình như đang chiến đấu rất ác liệt. Nhưng trên bích họa lại không vẽ kẻ địch, cho nên không thể biết bọn họ đang giao chiến với thứ gì. Tôi lại nhớ đến mấy con quái điều mỗi khi bay lên thì không thể nhìn rõ thân hình, trong lòng thoáng căng thẳng, nghĩ bụng chẳng lẽ dưới kia cũng có loài vật này?

Mà bức ảnh kế tiếp, chính là cảnh vô số ác quỷ chui ra từ tảng đá.

Giữa những bức bích họa hình như cũng không liên quan đến nhau cho lắm, nhưng nhìn qua lại khiến người ta tha hồ liên tưởng, gợi lên nhiều cảm xúc.

A Ninh hỏi tôi: “Anh lại nhìn ra điểm gì kì quặc phải không, Ngô siêu nhân?”

Tôi cười cười tự giễu: “Cũng không hẳn là nhìn ra cái gì. Cô xem, sau bức bích họa leo lên vách đá chính là những cảnh chiến đấu, tôi cảm thấy nó cho chúng ta biết sau khi leo xuống khe núi kia sẽ gặp thứ gì đó nguy hiểm, ai có vũ khí nên chuẩn bị cho tốt.”

Mấy người kia đều coi tôi như thủ lĩnh tinh thần, tôi nói gì thì làm nấy. Kirk vội vàng nâng khẩu M16 của mình lên, buộc chặt vào người mình. Chúng tôi thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường, chui vô cái mộ đạo dẫn sâu vào lòng núi Trường Bạch.

Tôi đi sau cùng, tranh thủ xem tình hình chú Ba thế nào. Ông vẫn hôn mê bất tỉnh, không rõ đã nhìn thấy thứ gì đáng sợ trong này. Phan Tử lại khiến tôi hết sức yên tâm, anh nói dù có phải bò lê bò lết anh cũng ráng đưa chú Ba ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bước vào mộ đạo, nhìn những người đi trước đều tỏ ra căng thẳng, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác kì lạ. Lúc này không có Trần Bì A Tứ cũng chẳng có chú Ba, tôi không thể không đảm đương vị trí lãnh đạo những người này. Cảm giác này tôi chưa từng trải qua, kể cũng hơi khoái. Nhưng suy nghĩ và quyết định của tôi liệu có chính xác hay không? Lỡ đâu tôi đang đẩy những người này vào đất chết? Nghĩ đến đây tôi bắt đầu do dự.

Chẳng mấy chốc mọi người đều đã tới lang đài ban nãy, Bàn Tử lại bắn một quả pháo sáng để mọi người thấy được cảnh sắc đồ sộ xung quanh khe núi, còn tôi và Phan Tử rút dây thừng ra chuẩn bị leo xuống. Đây là một quyết định cực kì mạo hiểm, nhưng đường đi của chúng tôi đã bị bít kín hoàn toàn, không còn lựa chọn nào khác nữa.

Không biết tình hình bên dưới là thế nào, mà đám người A Ninh cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì. Tôi rút hết dây thừng ra rồi kéo Bàn Tử sang một bên, dặn dò hẳn phải cẩn thận một chút. Hiện giờ chúng tôi gặp cảnh khó khăn, mọi người trông có vẻ hợp tác lắm, nhưng một khi tìm thấy dấu hiệu có đường ra bên dưới thì phải đề phòng ả đàn bà khốn nạn kia trở mặt.

Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi, nháy mắt một cái, ý là đã sớm đề phòng. Sợ tôi còn lo lắng, hẳn lại kéo một góc áo lên cho tôi xem, bên hông hẳn còn buộc mười cái ngòi nổ.

Chúng tôi giật thử vài cái, sợi dây thừng của Muộn Du Bình cực kì chắc chắn. Phan Tử vẫn xung phong làm người đi đầu, hạ xuống sợi xích đầu tiên rồi anh treo người lơ lửng như vận động viên xà đơn, nhẹ nhàng nhảy xuống một sợi xích khác bên dưới. Cứ lặp đi lặp lại như thế năm sáu lần, đi xuống hơn mười mét, anh dừng lại dùng tay làm dấu 'OK' với tôi.

Trang bị của đám A Ninh tốt hơn chúng tôi rất nhiều. Kirk mang một ngọn đèn dẫn đường tản sáng, biến bản thân thành một bóng đèn di động rồi nối tiếp Phan Tử. Chúng tôi lấy đầu của Kirk làm mốc, lục tục leo xuống khỏi lang đài, tiến vào thế giới xiềng xích lơ lửng trên không.

Được cái xích ken khá dày nên leo xuống rất tiện, cóc cần biết những sợi xích thanh đồng này ban đầu được bố trí ở đây để làm gì thì bây giờ cũng biến thành cái thang tiện lợi cho chúng tôi leo xuống. Leo được một lúc lâu, các động tác cũng thuần thục hơn, lại nắm được vài bí quyết, cảm giác không khác chi Spider Man tái thế.

Mười mấy người chúng tôi thong thả leo dần xuống dưới như những con

nhện, dọc đường đi cũng không xảy ra chuyện gì đột ngột, mà xích thì chắc chắn khỏi bàn. Bốn giờ sau, lang đài phía trên đã biến thành một chấm nhỏ xíu, chúng tôi đã tiến sâu vào trong khe núi, đi vào phạm vi mà người đứng trên không thể nhìn tới. Những sợi xích thanh đồng treo thứ gì đó giống như chiếc chuông khổng lồ mà lúc ở trên kia chúng tôi nhìn không rõ lắm, giờ cũng dần dần hiện ra trong tầm mắt.

Ngắm nhìn thật kĩ, tôi thối cái còi con dơi ra hiệu cho Kirk và Phan Tử ở dưới cùng dừng lại. Nhìn qua ống nhòm ban đêm của A Ninh xuống bên dưới, giữa màu xanh biếc u uẩn bao phủ tầm nhìn, tôi thấy những vật thể treo lơ lửng trên mấy sợi xích thì ra là mấy xác chết treo cổ. Một sợi tơ màu đen giống như sợi tóc kéo dài từ gáy bọn họ ra ngoài, vắt lên lên những sợi xích. Tôi muốn đếm nhưng số lượng xác chết treo trên đám xích bên dưới quá nhiều, gần như không thể đếm nổi.

Theo thông tin trong long ngư mật văn của Uông Tàng Hải, cái loài quái điều đầu người khi bay chẳng thấy tăm hơi, phải rơi xuống đất mới lộ mặt ra mà chúng tôi gặp lúc trước rất thích treo con mồi lủng lẳng đầu cành để hong gió cho khô làm thức ăn dự trữ. Nơi này có vô số thi thể, lẽ nào bên dưới là sào huyệt của bọn chúng?

Hèn chi mà Muộn Du Bình nói chúng tôi tuyệt đối không được xuống nơi này. Nhưng bây giờ chúng tôi cũng đâu còn đường nào khác để đi, không liệu mạng leo xuống một phen chẳng phải là chết chắc sao? Tôi cố đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, vẫy tay ra hiệu cho mọi người đề phòng rồi tiếp tục leo xuống.

Đã xuống tận đây rồi, cho dù bên dưới có là địa ngục thì chúng tôi vẫn phải kiên trì đi tiếp.

§50. Sào huyết của thần gác cửa

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

Những thi thể này đều mặc giáp trụ rách nát tả tơi, một số đã bị gió hong khô thành xác ướp, số khác chỉ còn lại nửa bộ xương khô, có lẽ họ đều là dũng sĩ Nữ Chân năm đó chết trên đường đi thăm dò nơi đây. Có điều vũ khí của họ khi ấy vẫn rất thô sơ, còn bây giờ chúng tôi có cả đồng M16 và Cạc-bin 56, hỏa lực cực mạnh, nghĩ đến đây tôi cũng an tâm hơn nhiều.

Tiến vào phạm vi những sợi xích treo thi thể, lại leo xuống gần năm mươi mét nữa, lúc này trên dưới trái phải đều là xác chết. Những tròng mắt mục nát trống rỗng cứ ngó đăm đăm khiến người ta không thoải mái chút nào, bầu không khí phút chốc trở nên u ám.

Để phòng ngừa có thứ gì xuất hiện trong góc chết của tầm nhìn, hoặc là để xua đi nỗi sợ hãi ám ảnh này, có vài người đã châm pháo lạnh lên, không gian bừng sáng hơn bao giờ hết.

Lạ một nỗi mọi người chờ mãi vẫn không thấy con quái điều nào lộ mặt ra, tôi cũng không cảm nhận được những xao động khi chúng bay trong không khí, bốn bề đều yên ắng đến lạ thường.

Bàn Tử chỉ vào một thi thể treo lưng lửng bên cạnh, khẽ hỏi tôi: “Toàn là thi thể từ đời tám hoánh, không có cái nào mới cả, hay chỗ này đã bị bỏ hoang rồi?”

Tôi lắc đầu, ý bảo hãy đừng nói nữa. Khả năng này cũng có, nhưng quái điều trong này có thể ra ngoài kia săn mồi, chúng tỏ gần đây chắc chắn có lối ra. Hi vọng của chúng tôi đã tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên cũng có thể chúng nó chỉ tạm thời đi vắng, giống như đàn doi mỗi khi kiếm mồi đều bay cả đàn ra ngoài cùng lúc, nếu là như thế thì chúng tôi phải mau mau mà ra khỏi chỗ này. Vì thế tôi lại hô lớn một tiếng, thúc giục mọi người tăng tốc.

Đúng lúc này, Phan Tử và Kirk đi trước bỗng dừng lại, Phan Tử xoay người vẫy vẫy tôi qua chỗ anh.

Tôi bảo những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, còn mình thì nhanh chóng leo xuống hơn mười sợi xích, tới gần Kirk xem xét. Thì ra đèn pin công suất lớn của hắn đã chiếu đến đáy khe núi không lồ, xem ra kiếp sống Spider Man của chúng tôi đã sắp kết thúc rồi.

Có điều ánh sáng đèn pin phân tán quá mạnh, không thể nhìn rõ bên dưới là thứ gì, Sau khi đi qua nhiều cổ mộ quý quái ở Trung Quốc, gã người Đức này rõ ràng đã mất lòng tin vào khả năng phán đoán của bản thân, cho nên

mọi việc đều muốn đưa tôi xem qua mới có thể quyết định.

Cái khe trong lòng đất này cực lớn, chiều đèn pin không thể nhìn rõ được. Tôi chỉ biết bên dưới có thứ gì đó nhưng chính xác là thứ gì lại không tài nào nhìn ra, dùng ống nhòm ban đêm cũng chỉ thấy một cái bóng mờ hồ xanh biếc.

Chúng tôi còn mấy quả pháo sáng, vốn định dè sên nhưng gặp tình cảnh này xem ra không thể dè sên được rồi. Tôi bảo Bàn Tử nghĩ cách bắn ra một quả pháo sáng, trong hoàn cảnh này hãy cố làm sao kéo dài thời gian chiếu sáng thêm một chút.

Pháo sáng của đám người A Ninh đúng là hiện đại hơn chúng tôi, Bàn Tử rất thạo việc, biết rõ phải dùng thế nào, liền ra dấu “OK” với tôi.

Hắn lấy một cây gậy huỳnh quang, lấy dao cắt ra, phết chất sơn bên trong vào đầu đạn pháo sáng rồi ném quả pháo xuống vực sâu. Chúng tôi chỉ nhìn thấy một chấm huỳnh quang nhỏ rơi xuống như vệt sao băng, chạm vào đáy khe núi, nảy lên hai cái rồi nằm im.

Tiếp theo, Bàn Tử giương súng trường Cạc-bin56, bắn liền ba phát vào đầu đạn bên dưới khiến pháo sáng tức thì cháy lên, cả đáy khe được chiếu sáng bừng.

Đúng là đã tới đáy khe, dưới nền là những tảng đá núi lửa màu đen lờm chờm mập mạp xen lẫn với xác chết rơi xuống từ phía trên. Lớp xương cốt và chất bài tiết chùng chát không biết bao nhiêu tầng, gần như bao trùm toàn bộ bề mặt khối nham thạch. Mà ở một bên vách đá dưới đáy khe, có hai cánh cửa thanh đồng cực lớn.

Tôi không biết dùng lời nào để tả độ hoành tráng của cánh cửa này. Cửa cao cỡ ba mươi mét, rộng chừng sáu mươi mét, nếu cứ tính theo tiêu chuẩn nhà lầu bây giờ là ba mét một tầng thì cánh cửa này phải cao ngang giữa một tòa nhà mười tầng.

Thoạt nhìn cánh cửa tựa như được đúc thành một khối nguyên, thứ này tuyệt đối không thể là đồ do người xưa đúc ra, cũng tuyệt đối không dành cho con người, bởi vì cánh cửa này nặng hơn vạn tấn, đặt trên khối nham thạch, con người đâu thể mở nó ra?

A Ninh nói: “Đây nhất định là cánh cửa cực lớn dưới lòng đất trong truyền thuyết Đông Hạ, nơi các đời Vạn Nô vương xuất hiện. Mỗi lần thay vương vị, bọn họ sẽ dùng da người sống để phong bế cánh cửa lại. Anh đoán xem... đằng sau cánh cửa đó là nơi nào?”

Tôi lắc đầu, tâm trí căn bản đang lơ lửng tận đâu đâu. Thầm nghĩ cánh cửa khổng lồ này rốt cuộc là do ai đúc ra? Vạn Nô vương đi ra như thế nào? Chẳng lẽ hắn thực sự là thần, có thần lực mở được cánh cửa nặng hàng vạn

tấn? Nghĩ đoạn tôi lẩm bẩm: “Không cần biết bên trong là nơi nào, chúng ta tuyệt đối không thể vào được.”

Lần tôi vào núi Tần Lĩnh đã nhìn thấy cây Thanh đồng, cũng mà một vật bằng thanh đồng khổng lồ, cũng chôn sâu trong lòng sơn mạch giống như thế này. Những thần khí Thanh đồng khổng lồ mà con người không thể tạo tác này có mối liên hệ nào với nhau không? Phải chăng trong lòng những dãy núi lớn khác như Côn Lôn, Himalaya cũng có những vật như thế này tồn tại?

Tôi lờ mờ cảm thấy dường như mình đang đến gần một bí ẩn vĩ đại từ thời viễn cổ, một nỗi tự ti mơ hồ cũng bất giác nảy sinh. So với những thứ thần bí cổ xưa này, tôi thấy mình thật nhỏ bé, mà ngay cả hy vọng có ngày hiểu ra chân tướng cũng quá xa vời.

Pháo sáng dần lụi tắt, mặt đất lại chìm vào bóng đêm. Nhưng tôi vẫn cứ đứng ngây ra đó, cho đến khi Phan Tử vỗ vai mình, nói: “Đi xuống thôi.” tôi mới hồi phục tinh thần.

Chúng tôi lần lượt leo theo những sợi xích, rất nhanh đã xuống đến đáy khe. Cần thận dẫm lên lớp xương nằm dưới chân, đứng trước cánh cửa Thanh đồng khổng lồ kia, cảm giác mình thật nhỏ bé lại càng trở nên mãnh liệt, tôi quả thực xúc động đến nỗi muốn quỳ xuống luôn.

Những người sống ở thời hiện đại như chúng tôi khi tới nơi đây đều trở lên thứ cảm giác này, cũng không khó tưởng tượng những dũng sĩ Đông Hạ năm đó phải chịu vô vàn khổ cực theo Uông Tàng Hải xuống đây đã khiếp sợ đến chừng nào. Chẳng trách bọn họ nhớ mãi không quên những gì đã trải qua bên dưới, cho nên mới liều chết ghi lại hết thảy mọi chuyện để lưu truyền hậu thế. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của Uông Tàng Hải, thấu hiểu nỗi sợ hãi khi trước đó vẫn đinh ninh mình đã hiểu rõ quy luật của vũ trụ, rồi lại đột nhiên phát hiện ra mình chẳng biết chút gì.

Đang thả hồn vào mây gió, Bàn Tử bên cạnh đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

Hắn chiếu đèn pin vào bên trong khe núi. Khe núi này rộng chừng năm sáu trăm mét, trên mặt đất ngổn ngang từng đồng đá vụn trông như những hòn núi nhỏ. Bàn Tử đã đi được rất xa, nhìn vào bên trong khe núi chỉ thấy một khối đá cực lớn được đục đẽo thành những cái đài bằng phẳng nối tiếp nhau, nhìn tổng thể giống như một tòa kim tự tháp cỡ nhỏ. Một bên khối đá có cầu thang dài dẫn xuống, mỗi bậc thang đều đặt hai đấng nô nhỏ ở hai bên.

Thứ thu hút Bàn Tử là vật nằm trên đài đá, đó là một quan quách bằng đá trắng to cỡ cái xe con, dưới chân có chín bức thạch điêu bách túc long bao quanh, tạo thành hình hoa sen. Bốn phía còn dựng bốn tượng người bằng đá

đen đang quỳ lạy, quay mặt ra bốn phía.

Phía trước quan tài đặt một cái đỉnh lớn để chứa tế phẩm, mặt sau dựng một tòa ảnh bích, không nhìn rõ bên trên điêu khắc những gì. Mấy thứ này nhìn từ trên kia xuống trông như những tảng đá bình thường, khó lòng thấy được rõ ràng, cho nên vừa rồi tôi mới không để ý.

Tôi hít một hơi khí lạnh: “Chẳng lẽ đây chính là... Cửu Long bàn thi quan của Vạn Nô vương, được nhắc đến trong long ngư mật văn của Uông Tàng Hải?”

Bàn Tử hồ hởi: “Chắc chắn là vậy rồi. Ai cũng nói bên dưới quan tài của Vạn Nô vương có chín con thần long canh giữ, cậu xem dưới quan tài này chẳng phải vừa hay có chín con rết đây thôi. Tôi còn tưởng lão Trần Bì A Tứ đó lòe bịp chúng ta, ai ngờ lại là thật!

Vẫn tưởng rằng Vạn Nô vương chỉ có quan tài giả đặt trong mộ thất dưới địa cung, còn thi thể thật thì đem thiên táng nên tôi đã sớm từ bỏ hi vọng tìm được quan tài thực sự, nào ngờ lại phát hiện ra Cửu Long bàn thi quan ở nơi này. Ai nấy đều kích động, có vài người đã sốt ruột mà chạy tới xem. A Ninh ở đằng kia vội vã gọi bọn họ lại: “Đừng qua đó! Nguy hiểm lắm!”

Những người đang chạy nghe A Ninh nói thế thì lập tức dừng chân. A Ninh hô to: “Các anh không thấy mấy con du diên long bên dưới quan tài hay sao?”

Bàn Tử đáp lại: “Con lạy mẹ, đây chỉ là thạch điêu thôi, nguy hiểm cái nhùng gì. Mắt mẹ quáng gà rồi hả?”

A Ninh dựng đứng đôi mày thanh mảnh, nói: “Tổ sư nhà anh, có mắt anh mới quáng gà, tôi không nói mấy cái thạch điêu kia. Anh nhìn sang bên cạnh bệ đá đi!”

Bên cạnh bệ đá? Tôi thấy nét mặt A Ninh cực kì nghiêm túc, nhưng tôi nhìn trái ngó phải quanh cái bệ đá mà chẳng nhìn ra cái gì, không biết rốt cuộc cô ta vì sao lại căng thẳng nữa, đành bảo cô ta chỉ cho mình thấy.

A Ninh lấy đèn pin làm thước giáo viên, chỉ xuống phía dưới. Lúc đầu tôi vẫn không phát hiện được gì cả, đang bực mình thì chợt thấy bệ đá trước mặt khẽ động. Lúc này tôi mới nhìn ra trên bệ đá có một con du diên núi lửa bự chẳng, dài chừng năm sáu mét đang uốn mình. Do nó quá lớn, hơn nữa lớp vỏ của nó cùng màu với đá núi lửa nên nhìn thoáng qua không thể phát hiện có một vật như thế đang bám bên trên. Đã phát hiện được một con, lập tức nhìn ra con thứ hai, thứ ba, thứ tư... chúng tôi đếm được tổng cộng chín con du diên cỡ bự uốn quanh bệ đá, giống hệt phù điêu, gần như hòa làm một vào nền đá xung quanh.

Cửu Long bàn thi, thật xứng với cái tên Cửu Long bàn thi!

A Ninh nói: “Các anh mà leo lên bệ đá thì còn chưa hiểu mô tê gì đã bị chúng nó cắn đứt đôi người rồi. Du diên núi lửa là loài côn trùng ăn thịt, cực kì nhanh nhẹn và hung ác, vóc người chúng ta lại chính là kiểu mồi mà nó thích nhất.”

Tôi đã trải qua rất nhiều chuyện quái đản, nếu mấy con du diên này chỉ dài cỡ một mét thì tôi còn chấp nhận được. Dẫu sao đây cũng là khe nứt ngầm trong lòng núi lửa, môi trường và thành phần không khí khác xa trên mặt đất, và lại ở những vùng khác trên thế giới cũng từng phát hiện du diên dài cỡ đó. Nhưng loài côn trùng với kích thước vượt xa mức thông thường thế này thì đây là lần đầu tiên tôi được thấy, tụi này đúng là quái vật đột biến do phóng xạ hay gặp trong phim kinh dị Mỹ đây mà.

Một chuyên gia gốc Hoa trong đoàn của A Ninh chột lẩm bẩm: “Quái lạ, loài du diên bình thường chỉ sống được hai đến ba năm, đáng ra mới dài bằng ngón tay đã chết. Thế mà mấy con kia lại to đùng như vậy, chẳng lẽ đã sống mấy ngàn năm?”

§51. Vòng vây trùng điệp

Editor: Yoo Chan

Beta: Thanh Du

~000~

Nhìn chín con du diên bự chẳng cuộn tròn quanh cái bệ đá trong lòng khe núi, tuy tụi nó không hề cựa quậy nhưng vẫn gây ra cho chúng tôi một áp lực rất lớn, ai nấy đều tái mặt, vừa lùì vừa lòi vũ khí ra.

Chuyên gia gốc Hoa kia nói: “Các anh không cần căng thẳng quá, giờ đang là mùa lạnh, nhiệt độ không khí nơi này rất thấp, du diên vẫn còn ngủ đông, những con sâu khổng lồ này cũng không dễ dàng tỉnh lại đâu.”

A Ninh nói: “Không dễ tỉnh tức là vẫn có thể tỉnh, chúng ta đúng là món điểm tâm mùa đông lý tưởng của chúng.”

Bàn Tử lại nổi sát tâm, nói: “Cóc cần biết nó thức hay tỉnh, ông đây cứ cho nó mấy viên kẹo đồng vào đầu, dù có lớn gấp mười lần thì cũng ngồm hết. Sau đó chúng ta sẽ đi xem cái lão Vạn Nô vương muôn kiếp không già bò ra từ trong lòng đất kia là người hay yêu.”

Phan Tử xua tay ngăn cản: “Tuyệt đối không thể, anh còn nhớ Thuận Tử từng nói du diên chết đi sẽ đánh thức đồng loại đang ngủ đông của mình không? Cái khe nứt này chạy dài theo dãy núi Trường Bạch, anh cũng thừa hiểu bên trong có bao nhiêu du diên, đến lúc đó lại có mấy con bự hơn bò ra để báo thù cho đồ tử đồ tôn nhà mình thì xong đời.”

Tôi giơ ống nhòm ban đêm lên, định nhìn lại cho rõ ràng hơn. Du diên lớn cỡ này không chừng lại là hóa thạch của côn trùng thời cô đại, tôi quả thực không tin nổi chúng vẫn còn sống. Đưa ống nhòm lên lại thấy những phù điêu nhập nhằng trên ảnh bích đằng sau quan quách hóa ra viết đầy văn tự Nữ Chân. Tôi sững sốt, trong lòng kích động.

Phù điêu trên ảnh bích chi chít văn tự, mà một đám văn tự tụ tập cùng một chỗ như thế dĩ nhiên phải mang nội dung tự thuật. Trong những kiến trúc do Ông Tàng Hải xây dựng rất ít khi gặp văn tự, mà ở đây lại xuất hiện dày đặc, rất có thể nó chính là tư liệu quý giá nhất trong cỗ mộ – mộ chí của chủ nhân.

Tôi vội gọi gã thuộc hạ nhỏ con biết đọc văn tự Nữ Chân của A Ninh, đưa ống nhòm cho gã, bảo gã đọc giùm tôi trên kia viết cái gì.

Gã nhỏ con kia vừa nhìn qua, nét mặt đã trở nên mê man. Gã nói tuy những chữ này thoạt nhìn rất giống văn tự Nữ Chân nhưng lại không phải chữ Nữ Chân, mà là một loại văn tự khác cùng ngữ hệ, nhất thời gã cũng không hiểu nó viết gì.

Tôi thoáng nhụt chí, chửi thầm trong lòng, cái gã Vạn Nô vương này cũng quá gian manh, không để cho người ta chút sơ hở nào.

Chẳng trách một người tâm tư thâm trầm như Ông Tàng Hải đã ở đây đến hai mươi năm, trực tiếp tham gia tu tạo hoàng lăng cô, vậy mà cũng không thể tìm ra mấu chốt cái bí mật mà vương triều Vạn Nô đời đời che giấu. Vạn Nô vương kia đã bố trí cho mình một chướng ngại không thể vượt qua, vậy thì những kẻ chỉ biết hành động dựa trên suy đoán như chúng tôi lại càng khỏi cần bàn đến.

Chỉ tiếc Hoa hòa thượng không có ở đây. Gã làm nghề này đã nhiều năm, có thói quen suy nghĩ thấu đáo hơn người khác, nếu gã ở đây không chừng có thể đoán được sơ sơ nội dung. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng không hẳn, nếu có Hoa hòa thượng ở đây, tình hình sẽ trở nên phức tạp vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi mất.

Những ý niệm liên tiếp nảy sinh trong đầu, rốt cuộc tôi cũng chẳng hiểu mình đang nghĩ đi đặng nào nữa. Chợt tôi nghe tiếng gọi của Phan Tử: “Bàn Tử? Anh không sao chứ? Có cần đổi người không?”

Tôi rất ghét nghe Phan Tử gọi tên Bàn Tử, nghe thế thì giật mình, ngẩng đầu lên xem thì thấy Bàn Tử và cái tên Kirk kia đã leo lên một sợi xích, cẩn thận bò lên phía trên bệ đá chứa quan quách. Thất lung Bàn Tử buộc một sợi dây thừng, đại khái trông giống Tom Cruise, đang treo người lủng lẳng vào một sợi xích, nhẹ nhàng leo tới phía trên quan quách. Vậy mà những người khác không những không ngăn cản, ngược lại còn đứng dưới chỉ trỏ Bàn Tử.

Tôi hỏi A Ninh có chuyện gì vậy, mấy người kia chuẩn bị xem tiết mục Cử long hí Bàn châu sao?

(Cử long hí bàn châu: chín con rồng đùa giỡn viên ngọc mập aka 9 con du diên bên dưới chơi đùa với Bàn Tử =))

A Ninh đáp: “Anh đừng lo, dùng cách này sẽ không quấy rầy đến đám du diên ngủ đông, hơn nữa vừa rồi tôi phát hiện ra đuôi của mấy con du diên này đều bị sợi xích thanh đồng khóa vào cái cọc bên dưới bệ đá, nghĩa là phạm vi hoạt động của chúng có hạn, chỉ những kẻ đến gần chúng mới gặp nguy hiểm. Ai đã đến nơi này đều muốn xem bên trong quan quách của Vạn Nô vương có gì, tìm thấy quan quách rồi lại không được xem thì ai mà chịu nổi.”

Tôi nói cho dù Bàn Tử có thể đu xuống thì cũng không thể mở được nắp quan quách đá lớn bằng chùng kia, cô chỉ muốn cho hắn bẽ mặt thôi chứ gì. A Ninh đáp: “Hắn không cần mở nắp quan quách, mà chỉ cần dùng khái quan câu móc vào khe hở trên quan quách. Chúng tôi đã vớt một cái rồng rọc lên sợi xích thanh đồng phía trên, sau đó sẽ đứng đây kéo nắp quan quách

ra.”

Trong lòng tôi có phần khó chịu. Cô ả A Ninh này vẫn cố thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm vật gì đó trong quan tài mà công ty giao phó, cho dù đã đến nước này cô ta vẫn không chịu buông tay. Tuy tôi không biết cô ta muốn tìm vật gì, nhưng vẫn cảm thấy không có lý do nào đủ sức khiến người ta coi một món đồ quan trọng hơn cả tính mạng mình. Và lại những sợi xích thanh đồng phía trên quan sàng hình như dày hơn bình thường, khi thiết kế Uông Tàng Hải không thể không nghĩ ra trò mèo này của dân trộm mộ, hẳn phải có lý do khác thường khiến ông ta cho rằng phía trên không cần phòng bị. Tên Bàn Tử ngu ngốc kia đòi làm tiên phong hẳn là vì đỉnh ninh người đầu tiên khai quan sẽ kiếm được món hời, tôi phải ngăn hẳn lại mới được.

Tôi vừa mới ra hiệu cho Bàn Tử thì đã có biến cố xảy ra. Kirk đang leo phía trên Bàn Tử đột ngột tuột khỏi dây xích, nháy mắt đã đâm sầm xuống quan sàng, phát ra một âm thanh trầm đục, đầu chúc xuống dưới, vỡ toác ra.

Không ai biết Kirk đã xảy ra chuyện gì. Bàn Tử đang điều chỉnh lại tư thế nhảy, thấy Kirk nhảy còn nhanh hơn mình thì ngậy ra không hiểu gì cả. Kế đó hẳn cũng đột ngột bay thẳng lên, khoa chân múa tay xoay xoay mấy vòng trên không trung một hồi rồi rơi tự do xuống. May mà thắt lưng hẳn còn buộc dây thừng, đúng vào lúc đầu hẳn sắp đụng quan quách thì dây thừng khựng lại, bên dưới chính là thi thể của Kirk.

Tôi sợ đến suýt ngất xỉu, cảnh tượng này thực sự vô cùng quý dị, chẳng lẽ trên sợi xích kia có thứ gì đẩy bọn họ rơi xuống?

Nghĩ đến đây, tôi vội vàng quay sang Phan Tử đang đứng ngậy ra như phỗng, kêu to: “Pháo sáng! Mọi người mau đốt pháo!”

Mọi người lập tức phản ứng, chẳng ai còn hơi sức đâu mà để ý đến Bàn Tử nữa. Phan Tử bắn một quả pháo sáng, bùng nổ giữa không trung, thoáng cái chúng tôi đã trông thấy vô vàn cái bóng bay lượn trên đỉnh đầu, vài con đã treo người lên những sợi xích, đưa đôi mắt tò mò nhìn mấy kẻ kì quặc đang xâm nhập vào sào huyệt của mình.

Hóa ra là loài quái điều này không biết đã quay về từ lúc nào mà không phát ra một tiếng động. Tôi thậm chí còn thấy trong đàn quái điều bay lượn giữa không trung, có mấy con còn quắp thứ gì đó, hiển nhiên chúng đã tóm được mồi. Tôi giơ tay ra hiệu cho đám người mang vũ khí kia tuyệt đối không được nổ súng.

Loài quái điều này giống như mù dờ, dưới ánh sáng lóa mắt căn bản không nhìn thấy chúng tôi, nhưng đối với âm thanh lại vô cùng nhạy cảm. Trước kia một phát súng nã trong môn điện của chúng tôi đã dẫn đường cho hàng đống hàng đàn quái điều từ bốn phương tám hướng bay tới. Hiển nhiên

là sống trong miệng núi lửa ngằm quanh năm không thấy ánh mặt trời, loài sinh vật này này đã sớm thích nghi với cuộc sống trong bóng đêm.

Tôi đã bảo không được nổ súng, vậy mà vẫn có người không thềm nghe, hơn nữa không chỉ một tiếng mà là một tràng liên tiếp. Tiếng súng trong đáy khe trông trái lại càng thêm vang dội, vang đến tận mây xanh. Không trung tức khắc trở nên hỗn loạn, vô số cái bóng đang bay lượn bắt đầu đâm thẳng xuống dưới.

Tôi trợn mắt, quay đầu lại xem tên khốn kiếp nào đã kháng mệnh, lại thấy Bàn Tử treo phía trên bệ đá đang tìm cách bò lên dây thừng, trên tay cầm khẩu M16 của Kirk, lúc này hắn đang bắn xối xả xuống quan tài bên dưới.

Nhìn kỹ hơn, tôi phát hiện trong quan quách cực lớn của Vạn Nô vương không biết từ khi nào đã hé ra một khe hở. Ba ‘cánh tay’ xanh xanh tím tím, chú ý, là ba cái, chui từ trong quan tài ra, những ‘móng tay’ dài lạ thường quơ quào giữa không trung, muốn tóm lấy Bàn Tử bên trên.

§52. Quan Âm nghìn tay

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Pháo sáng vụt tắt giữa không trung, màn đêm nhanh chóng đổ ụp lên khung cảnh. Phan Tử lập tức đốt thêm một quả pháo sáng nữa rồi ném lên cao, một luồng sáng tức thì cháy bùng lên. Tiếp đó mọi người đứng dưới đất đồng loạt nổ súng, hơn mười tia lửa xẹt thẳng vào không trung, chẳng mấy chốc, trong những cái bóng đang bay lượn trên đỉnh thiên cung đã có mấy con trúng đạn, rớt bịch xuống đất.

Ánh sáng mạnh có thể khiến mấy con vật này sinh ra ảo giác tạm thời, giống như khi bạn đứng trước mặt một con gấu chó, làm động tác và giả tiếng kêu của vượn thì con gấu chó đó sẽ không phân biệt nổi rốt cuộc bạn là người hay là vượn trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng hiệu ứng này chỉ là tạm thời, mà nếu tôi nhớ không lầm thì đây chính là quả pháo sáng cuối cùng của chúng tôi.

Nơi này có vô số quái điều, chỉ lát nữa thôi, khi quả pháo sáng kia tắt, chúng tôi sẽ bị xé xác không thương tiếc trong bóng tối đen kịt.

Bọn quái điều càng ngày càng sà xuống thấp, thậm chí có con đã bay sượt qua cả đỉnh đầu. Chúng tôi vốn không đủ đạn dược để bắn trả với cường độ dữ dội như thế, chẳng mấy chốc, mấy khẩu súng đều hết sạch đạn. Bàn Tử đang lâm vào tình thế vô cùng nguy cấp, giờ nếu không ai đi cứu hấn, đảm bảo dù hấn có lớn mạng cỡ nào cũng phải tiêu đời.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải làm gì, bỗng Bàn Tử bắn một phát trúng ngay dưới chân tôi, khiến tôi giật bắn người. Tôi ngẩng đầu nhìn khẩu hình của hấn, liền hiểu ý của hấn muốn bảo chúng tôi rằng, mau chạy!

Tôi nhanh chóng quyết định, bèn quay sang nói với Phan Tử: “Anh dẫn chú Ba và những người khác chạy về đầu kia của khe núi. Chỗ này là sào huyệt của bọn quái điều, chúng nó nhất định sẽ bay xuôi theo cái khe này ra ngoài kiếm ăn. Anh xem chúng nó bay theo hướng nào thì mình chạy theo hướng đó, cứ chạy cật lực, đừng lo cho tôi, tôi đi cứu Bàn Tử!”

Phan Tử kéo tôi lại, nói: “Cậu có chịu được không, chi bằng cứ để tôi đi cứu Bàn Tử, cậu đưa ông Ba đi đi!”

Tôi đáp: “Tôi vác không nổi lão già kia!” Nói đoạn liền vung tay lên cho anh xem vết thương của mình, “Ông đây thân có máu quý, chắc chắn không sao!”

Phan Tử thấy vết thương của tôi thì cũng có phần an tâm, gạt đầu, nói: “Cẩn thận, chúng tôi chờ cậu ở bên ngoài!”. Nói đoạn, anh công lão chú Ba đã không thể nhúc nhích nổi kia lên lưng, quay sang những người còn lại hét to: “Chạy theo tôi!” rồi mau chóng chạy về một đầu của cái khe.

Tôi đỡ lấy khẩu súng Phan Tử quăng cho, “cách” một phát mở hộp đạn kiểm tra, còn ba viên, mẹ nó vãi cả hào phóng luôn. Những người khác chạy như điên qua chỗ tôi đứng, lớn tiếng bảo tôi mau đuổi theo, tôi đều bỏ ngoài tai cả. Bấy giờ tôi thấy A Ninh cũng đứng khựng tại một chỗ, mặt tái đi, không hề nhúc nhích.

Tôi đi tới vỗ vai cô ả một cái, kêu cô ả mau chạy. Cô ả liền hất tay tôi ra, “cách” một tiếng lên đạn, chả hiểu lại định làm trò gì.

Tôi biết, cái ngữ này có khuyên bảo cũng vô dụng, bèn không để ý tới cô ta nữa, cầm súng chạy lên đài đá.

Hên cái là trong tình cảnh hỗn loạn này, mấy con du diên khổng lồ đang ngủ đông quanh bệ quan tài vẫn không thức giấc. Hoặc có lẽ, do chìm vào giấc ngủ say trải dài suốt nhiều năm tháng, những con trùng khổng lồ này đã chết từ lâu.

Lúc này tôi cũng chẳng hơi đâu mà nghĩ nhiều, bèn kêu to: “Bàn Tử! Quăng đây mấy viên đạn Carbine 56 cái! Để tôi yểm trợ cho anh!”

Súng của Bàn Tử là loại Carbine 56 nên trên người cũng giắt toàn đạn 56. Khi leo lên, cần giảm trọng, cho nên mới không mang theo súng, giờ đành phải dùng khẩu M16 của Kirk. Nhưng M16 đạn không còn nhiều, nếu xài hết mà hấn vẫn còn ở trên đó thì xong đời, phải xuống đến mặt đất thì may ra mới có đường sống.

Bàn Tử nghe tiếng tôi gọi, lập tức một tay giữ súng, một tay tháo mấy băng đạn ném cho tôi. Tôi bắt được một băng, còn mấy băng khác thì khỏi cần, nhanh chóng thay đạn rồi giương súng lên bắn. Dưới sự yểm trợ của tôi, Bàn Tử điên cuồng leo xuống theo sợi xích, leo đến nơi hấn đã trèo lên lúc trước rồi trượt xuống nhanh như chớp, ngoắc tôi ra ý mau chạy.

Tôi quay đầu tìm A Ninh thì không thấy người đâu nữa, chẳng biết đã chạy thoát hay bị bọn quái điều quắp đi mất rồi, lòng thâm than tuyệt sắc giai nhân hà tất phải cố chấp như vậy. Lại ngó lên bệ quan tài, chỉ thấy nắp quan tài đã bị gạt sang một bên, một cái xác đàn ông đen sì bật dậy, đứng thẳng lên, mặc trên người bộ giáp trụ của tộc Nữ Chân đã mục rữa, bợt màu. Điều khiến tôi thất kinh chính là, cái xác đàn ông ấy thế mà lại xòe ra mười hai cánh tay, xếp thành vòng tròn phía sau lưng, hơn thế nữa, mười hai cánh tay ấy đều đang vịn vẹo múa may, trông như phật Quan Âm nghìn tay thường thấy trong miếu thờ vậy.

Tôi lập tức nhớ đến thi thể có mười hai cánh tay bị hóa sáp trong ngôi mộ dưới đáy biển, liền không khỏi kinh ngạc, lẽ nào hoàng tộc Đông Hạ không phải người? Phải chăng cái xác đàn ông mười hai cánh tay này chính là Vạn Nô vương?

Bàn Tử vừa bắn tia, đẩy lùi lũ quái điều đang bỏ nhào xuống, vừa chạy đến kéo tôi, gào lớn: “Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Tôi không đáp lại câu hỏi của Bàn Tử, chỉ nói: “Anh xem... Thằng cha kia muốn làm gì?”

Chỉ thấy cái xác Quan Âm kia đang múa máy mười hai cánh tay, không thèm đếm xỉa gì đến tôi, chỉ chăm chăm nhảy xuống đài đá, đi thẳng về phía cánh cửa Thanh đồng khổng lồ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Không lẽ nó muốn chui vào cánh cửa kia?”

Bất chợt, tôi nhớ đến câu cuối cùng trong long ngư mật văn của Uông Tàng Hải: Nếu mở cánh cửa khổng lồ trong lòng đất không đúng lúc, ắt sẽ bị trời phạt, nghiệp hỏa dưới địa ngục sẽ tuôn trào qua cánh cửa đó mà thiêu đốt cả bầu trời.

Lúc ấy chúng tôi đã cho rằng tai họa được nhắc đến trong lời tiên tri này là phán đoán của Uông Tàng Hải sau khi ông ta tiến vào cánh cửa khổng lồ kia và nhìn thấy tình hình bên trong ngọn núi lửa. Tuy nhiên, cũng có khả năng người thiết kế nên cánh cửa Thanh đồng này, vì để đề phòng bí mật bên trong bị phát hiện, nên đã bố trí một cạm bẫy gì đó có uy lực vô cùng khủng khiếp.

Bấy giờ, chúng tôi đang đứng ngay trước cánh cửa Thanh đồng khổng lồ, nếu như có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, chúng tôi chắc chắn sẽ hứng đủ, trở thành những vật hi sinh đầu tiên. Cho nên, kệ xác lời tiên tri đó là thật hay giả, chúng tôi nhất định phải ngăn cản con bánh tồng dị tật này mới được.

Tôi đuổi theo cái xác Quan Âm nghìn tay, bắn liên tục mấy phát đạn, nhưng đạn găm vào cái xác cứ như bắn vào cao su, không xuyên thủng cũng không phát nổ, cứ như muối bỏ bể, mà điên nhất là nó chẳng thèm phản ứng lại chúng tôi mới cay. Tôi quay ra gọi Bàn Tử: “Thuốc nổ!”

Bấy giờ Bàn Tử mới nhớ ra trên lưng mình còn mấy cái ngòi nổ chuẩn bị sẵn để uy hiếp đám A Ninh, bèn lao lên phía trước, nhảy phắt lên lưng cái xác Quan Âm nghìn tay, nhét mìn vào mồm cái xác như nhét móng lừa đen rồi lại nhảy phắt xuống.

Tôi nheo mắt giơ súng lia một tràng, chẳng biết viên đạn nào đã bắn trúng kíp mìn, nổ đùng đùng, từ đầu đến vai cái xác Quan Âm nghìn tay bị phá be bét. Chúng tôi bị sóng xung kích hất văng xuống mặt đất, những mảnh vụn và luồng khí áp cao quạt thẳng vào mặt, lồng ngực tung tưng, hai tai ù cả đi.

Lũ quái điều lượn lơ bên trên bị luồng sóng âm mãnh liệt kích thích, nháy mắt đã trở nên điên cuồng. Tôi vội vã đứng lên, thấy cái xác Quan Âm nghìn tay đã té nhào trên mặt đất thì không khỏi mừng rỡ, quả nhiên thuốc nổ là vô địch.

Không ngờ Bàn Tử lại tỏ ra vô cùng hoảng hốt, gọi tôi thật to. Nhưng tôi chẳng nghe ra câu gì cả, chỉ thấy cái miệng hắn cứ mấp máy liên tục, mất một lúc lâu tôi mới nghe thủng, thì ra câu đó là: “Chạy mau!! Pháo sáng sắp tắt rồi!”

Nhưng còn chưa kịp chạy, ánh sáng trên đỉnh đầu bỗng dung vụt tắt chỉ trong vài giây đồng hồ. Bóng tối đặc quánh như sương mù nhanh chóng bao phủ khắp không gian, nguồn sáng duy nhất còn sót lại là chiếc đèn pin trong tay chúng tôi.

Trong phút chốc bốn bề rơi vào tĩnh lặng, đến cả tiếng súng của những người đang trốn vào sâu trong đáy khe kia cũng im bật tự bao giờ, chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng tim đập thình thịch như sấm rền của chúng tôi.

Tôi với Bàn Tử đứng lưng tựa lưng. Tôi vừa cởi băng vải trên tay ra, để lộ vết thương vẫn còn chảy máu đầm đìa, vừa thầm cầu khẩn cho máu tôi có tác dụng với bọn này. Chẳng phải cái lão giáo sư kia đã nói rồi sao, máu kỳ lân có tác dụng đối với bất kì loài vật ăn xác chết nào, cơ mà tôi cũng không biết bọn quái điều này ăn cái gì nữa. Bàn Tử giương súng, lên đạn “cách” một tiếng rồi nhìn giời, hỏi tôi, thế giờ tính sao. Tôi đáp, ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một con quái điều hạ cánh lao vút xuống, đậu ngay trước mặt chúng tôi, cách chừng mười mét. Con quái điều này to vật vãi, đứng thẳng lên còn cao hơn đầu tôi. Sau khi hạ cánh, con chim xấu xí lúc lắc đầu mấy cái rồi nhìn chúng tôi chăm chăm, tựa như đang thăm dò hai người bọn tôi vậy. Tôi loáng thoáng thấy mấy cái răng trong mồm nó sáng lòe lòe, liền giơ tay lên, trưng vết thương ra trước mặt nó. Nhưng con quái điều kia chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, ngược lại vẫn lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ.

Kế đó lại có hai con quái điều sà xuống, một đứng bên trái, một đứng sau lưng chúng tôi. Tôi hươ hươ vết thương loạn xạ trước mặt chúng, chẳng biết tụi nó có ý đồ gì.

Dần dà bọn quái điều đáp xuống ngày một nhiều, con nọ nôi đuôi con kia, chẳng mấy chốc xung quanh chúng tôi đã lộ nhô cả đồng chim chóc, có điều mấy con chim này lại chẳng cựa quậy gì, cứ đứng dàn quân đông nghìn nghịt. Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn, mấy con chim này hình như không coi máu tôi ra cái đình gì hết, nhưng cũng không tấn công ngay, hình như chúng có âm mưu gì đó.

§53. Bao vây và tấn công

Editor: Earl Panda

Beta: Thanh Du

~000~

Vô số con quái điều mặt người nom như tượng điêu khắc vây quanh chúng tôi, lẳng lẳng hạ cánh rồi cũng đứng im tại chỗ không hề phát ra tiếng động. Tôi tự dưng nhớ đến mấy cái tượng quỷ bằng đá trong phim kinh dị nước ngoài, loại yêu quái này, ban ngày làm tượng đá, ban đêm hóa thành động vật, không lẽ nguyên mẫu chính là từ lũ chim này sao? Hơn nữa, nhìn vào ánh mắt bọn chim này thì hình như chúng cũng có trí khôn, chúng bao vây bọn tôi lại, phải chăng là vì mục đích quái quỷ nào đó?

Linh cảm của tôi chẳng mấy chốc đã ứng nghiệm. Một con quái điều bỗng dưng bay vọt qua đầu chúng tôi, rồi thả một vật gì đó rơi bịch xuống đất ngay trước mắt cả hai, máu tươi văng tung tóe. Tôi nhìn kỹ, không ngờ đó chính là Diệp Thành, cổ hắn ta bị cắn đứt, đang ho khan khùng khục không ngừng, nhưng đồng tử đã giãn, hết cứu.

Kế tiếp lại thêm một cái xác nữa bị ném xuống. Chẳng biết là ai, xác không có đầu, toàn thân đầm máu.

Sau khi tách khỏi chúng tôi, Trần Bì A Tứ chạy thẳng vào hoàng lăng, hiển nhiên bọn họ cũng bị lũ quái điều này tập kích. Chắc hẳn Diệp Thành đã bị bọn chim khổng lồ này bắt được khi ở trung tâm hoàng lăng. Không có ám hiệu của chú Ba dẫn đường, những người này cứ thế rơi vào kết cục thảm như vậy, đến mức tôi cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

Tôi tưởng rằng Trần Bì A Tứ cũng chẳng thể may mắn thoát khỏi số kiếp, nhưng mấy cái xác bị ném xuống sau đó đều là cấp dưới của A Ninh. Có thể thấy vừa rồi không phải ai cũng chạy thoát được hết, may mà không thấy thi thể nào là của chú Ba hay Phan Tử, tôi cũng an tâm hơn một chút.

Bàn Tử bấy giờ mới biết sợ, liền hỏi tôi: “Mấy con chim đó muốn bắt sống chúng ta làm gì vậy trời?”

Tôi đáp: “Hình như là muốn gom con mồi vào một chỗ, tôi không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, cũng chẳng rõ nữa. Anh còn thuốc nổ không? Có khi tụi mình phải học tập tấm gương đồng chí Đồng Tồn Thụy rồi.”

Bàn Tử lắc đầu: “Đã đem nổ banh xác Vạn Nô vương cả rồi, cậu đâu có dạn phải để lại một ít dự phòng.”

Tôi nghĩ bụng, phiền phức to rồi đây, tôi tính ngược tính xuôi cũng không tính ra được Ngô Tà này lại chết như thế. Bốn phía cơ man là chim, một cái khe mà lách cũng chả có, cơ hội đào tẩu cũng không, chẳng lẽ thật sự phải

chết ở đây rồi dăm ba bữa nữa biến thành mây bãi phân chim noen noét sao?

Lòng đang nóng như lửa đốt, Bàn Tử chột kéo tôi lùi về phía sau: “Hai mặt giáp địch thế này rất bất lợi, ở đây có cái khe đá, chúng ta trón vào đó, mỗi người chặn một đầu, có chết cũng không thể để mấy con chim khôn kiếp này đắc lợi.”

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra giữa hai khối đá núi không lồ dưới đáy cốc có một cái khe hở đủ rộng cho một người chui lọt, hai bên đều thông. Chui vào đó thì cử động hơi bất tiện, nhưng lại là nơi lý tưởng để phòng thủ.

Chết ngay tức khắc hay chóng cự một hồi rồi mới chết, cái sau đương nhiên có lợi hơn. Chúng tôi lập tức tháo băng đạn trên người mấy cái xác ra, rồi lẩn nhanh như trạch vào khe đá. Không gian bên trong rất hẹp, tôi còn có thể cựa quậy chút xíu chứ Bàn Tử có vẻ rất miễn cưỡng, xem ra mấy con chim đó muốn vào cũng không nổi.

Bàn Tử từng trải qua vài bận tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông, nên lúc này bình tĩnh hơn tôi rất nhiều. Hắn vừa chui vào khe hở đã mau chóng chất mấy tảng đá chặn ở cửa vào để che chắn, rồi quay ra nói với tôi: “Chúng chỉ có thể vào từng con một, cứ giết vài con là đám còn lại cũng phải chừa, chúng ta có thể cầm cự được lâu lâu một chút.”

Tôi thâm cười khổ, đạn chúng tôi chẳng còn nhiều, vả lại, cũng không có thời gian để thay, nếu dùng hết số đạn trong băng thì coi như tiêu. Chẳng qua giờ còn chưa đến lúc ngặt nghèo, cho nên vẫn còn trông chờ một tia may mắn.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng tôi nghe thấy đám chim bên ngoài rít lên âm ỉ.

TNhìn qua khe hở, tôi thấy con quái điều đứng đầu đột nhiên há to miệng, lộ ra cái mồm lỏm chồm răng nanh. Sau đó, từ trong khoang miệng, bỗng nôn ra một sinh vật trông giống như loài khỉ Macaca. Sinh vật này vô cùng nhanh nhẹn, thoát cái đã nhảy xuống mặt đất, trước tiên, nó cẩn thận thăm dò xung quanh một vòng, sau đó lao vào đồng xác chết bắt đầu cắn xé. Tôi nhìn kỹ, phát hiện con khỉ này không có da, toàn thân đều là máu, trông cứ như một bộ phận trên cơ thể con quái điều kia vậy.

Kế đến, những con quái điều khác cũng bắt đầu nôn thóc ra cái thứ sinh vật này. Vô số con “khỉ trong miệng” chồm ra từ đám chim, lao vào đồng xác chết, dường như không phân chi giai cấp gì hết, cứ thế mà xâu xé, cắn nuốt. Trong khoảnh khắc, máu và thịt vụn tung tóe khắp nơi, trong lúc tranh giành thức ăn thỉnh thoảng chúng còn xảy ra tranh chấp.

Tôi với Bàn Tử mặt nhăn mày nhó, mấy lần suýt mưa ra đầy đất, cứ tưởng

tượng lát nữa hai đũa cũng rơi vào kết cục này là chịu không nổi.

Đám “khí trong miệng” đông như kiến cỏ, chẳng mấy chốc, đông xác chết đã bị ăn sống nuốt tươi cho bằng sạch, trong không khí phảng phất mùi máu tanh nồng đến không thể chịu nổi. Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, biết là sau đó sẽ đến lượt hai đũa chúng tôi lên thớt, bèn làm một hóp rượu đế, nói: “Mẹ kiếp, muốn ăn thịt Bàn gia ta à, còn phải xem răng chúng mày đủ sắc không đã.”

Tôi bất giác run rẩy, bèn lấy luôn bầu rượu của hắn, tu ừng ực một lèo hết quá nửa, tức thì cổ họng nóng rẫy như có lửa thiêu. Rượu đúng là thứ tốt, đàn ông có rượu vào cảm giác khác hẳn lúc bình thường.

Lũ “khí trong miệng” bên ngoài vẫn còn lũng sục trong đông xương, đột nhiên, có một con phát hiện ra chúng tôi trong khe đá. Nó rít lên một tiếng chói tai quái đản, tức thì mấy con “khí” khác cũng hiếu kỳ bu lại, thi nhau thò đầu vào ngó bọn tôi.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, hóa ra bọn “khí” này không có môi, thảo nào hàm răng lại sắc bén, dữ tợn lạ thường như vậy. Quái đản nhất là, trên cổ đám “khí trong miệng” này, con nào con nấy đều đeo một cái chuông đồng lục giác, có cái vẫn nguyên vẹn, có cái chỉ còn một nửa. Những cái chuông này lúc lắc theo từng hành động của lũ “khí”, nhưng lại không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Lúc ấy tôi sợ hết hồn, còn tâm trí đâu mà đi suy xét mấy thứ đó có ý nghĩa gì. Tuy nhiên sau này nhớ lại, mấy cái chuông thanh đồng hiển nhiên có liên quan mật thiết đến toàn bộ bí ẩn, nhưng hình như chúng lại không thuộc cùng một nền văn hóa.

Lũ “khí trong miệng” mới đầu còn rất dè dặt, xúm lại quanh cửa vào khe đá thật lâu. Bàn Tử và tôi không ai dám thở mạnh, chỉ ghìim súng chờ chúng xông vào. Một lúc sau, có mấy con hình như không tìm được nữa, đột ngột leo ngược lên đỉnh khe đá, treo mình lơ lửng, thoắt cái đã chui vào trong khe, bỏ nhào về phía Bàn Tử với vẻ thăm dò.

Bàn Tử không kịp đề phòng, đến khi đầu con khí kia gần như dán vào nòng súng hắn mới bóp cò. Viên đạn bay ngang, đồng thời xác con khí cũng bắn ra ngoài, văng vào giữa đông thi thể. Tiếp đó hắn nã súng xối xả, đường đạn quét ngang, đám khí kinh hoàng rú rít điên cuồng, có mấy con bị bắn cho máu thịt bầy nhầy.

Tức thì cả đàn khí đều ngó dăm dăm vào hai đũa chúng tôi, tình hình bắt đầu mất kiểm soát. Con “khí trong miệng” đầu đàn rít lên một tiếng xé tai, cả đàn bắt đầu thi nhau bỏ nhào vào khe đá. Tôi nuốt nước miếng đánh ực một cái, biết rằng, cơn ác mộng sắp tới rồi.

Không đợi tôi cầu thần vái phật, mấy con khí đã lao vào trong khe nhanh

như chớp, treo mình trên đỉnh khe mà ngoác cái mồm to tướng về phía tôi. Khẩu Carbine 56 quá dài, không dùng báng súng đánh được, tôi đành nhảy lên tung cước đập nó ra ngoài, sau lại dùng súng bắn chết một con khác bằng hai phát đạn. Máu văng tung tóe, bắn vào cả mặt tôi. Lại một con nữa điên cuồng vọt tới, tôi chẳng kịp chuẩn bị tâm lý để mà bắn từng phát đạn một, bèn cứ thế cầm súng mà rải đạn ầm ầm.

Trong suốt năm, sáu phút ấy, tôi cũng không còn biết mình đang làm gì nữa, chỉ thấy từng con khỉ dữ tợn nhảy vọt vào rồi bị tôi bắn văng ra, nơi nơi toàn là máu tươi tung tóe. Bọn khỉ cứ như phát điên phát rồ, chẳng hề sợ hãi, thỉnh thoảng còn có mấy con chen chúc nhau chui vào khe, thế là kẹt cứng lại, cuối cùng bị tôi dốc sức đá văng ra ngoài. Thế nhưng, bọn khỉ ủa vào càng ngày càng nhiều như nước triều ùn ùn mà dâng. Đạn lia qua một đường, tức thì cửa đứt đôi cơ thể, nhưng chỉ cần phần còn lại cử động được thì nó vẫn đâm đầu vào trong khe, quả là vô cùng hung hãn!

Chẳng mấy chốc mà hết đạn. Tôi vốn tưởng rằng, với số đạn này thì kiên trì cầm cự trong một tiếng đồng hồ là chuyện đơn giản, ai ngờ vào thực chiến rồi anh sẽ không thể kiểm soát nổi lượng đạn tiêu hao. Tôi còn rất nhiều băng đạn dự trữ, nhưng nếu bọn khỉ này cứ không ngừng tấn công thì chúng tôi cũng chẳng có thời gian mà thay đạn.

Khẩu M16 của Bàn Tử hết đạn đầu tiên. Hắn đã bắn giết đến đỏ hai mắt rồi, bèn chửi bậy một tiếng rồi vứt súng đi, rút thanh mã tấu tính nhảy ra ngoài oánh giáp lá cà một mẻ. Thế nhưng, địch không cho hắn cơ hội này, trong nháy mắt, năm, sáu con khỉ đã nhảy chồm lên người hắn, há mồm ra cạp. Bàn Tử đau đớn gào tướng lên, tóm lấy hai con quật chết tươi, nhưng lại bị bốn con khác bổ nhào vào mặt.

Ngay sau đó, khẩu Carbine 56 của tôi cũng hết đạn, tay bóp cò nghe “cách cách” “rắc rắc” vài tiếng. Cả người chột lạnh toát, kể đến, trong chớp mắt, vài luồng ánh sáng đỏ tươi xẹt đến trước mặt tôi, tôi không kịp rút dao, bả vai và đùi trong lập tức dính chường. Tôi vô thức giơ cánh tay bị thương lên dọa nó, thế nhưng chẳng có chút xíu tác dụng nào cả. Trong lúc giãy dụa vật lộn, đầu tôi chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: Ngô Tà tôi đây và Vương Bàn Tử, chỉ e hôm nay không thể thoát ra khỏi cái hang trong lòng núi Trường Bạch này được nữa. Cao số như chúng tôi, không ngờ cũng có ngày phải bỏ mạng.

§54. Khoảng cách giữa trời và đất

Editor: Biễn
Beta: Thanh Du

~000~

Vô số con “khỉ trong miệng” lao bổ vào người tôi mà cắn xé điên cuồng. Tôi giãy dụa kịch liệt, quyết không buông xuôi cho đến hơi thở cuối cùng, nhưng thật ra trong lòng đã sớm tuyệt vọng, trong tình thế này cho dù có ông Bụt xuất hiện cũng không cứu nổi chúng tôi.

Đang lúc dựa vào địa hình mà chống đỡ, bốn bề đột nhiên chấn động, chúng tôi đều bị đẩy ngã. Bất ngờ lũ khỉ bám trên người tôi đều ngẩn tò te, trong nháy mắt cả đám đồng loạt nhảy xuống, liều mạng chạy trốn ra khỏi miệng khe.

Tôi quay sang Bàn Tử thì thấy cảnh tượng bên đó cũng y như vậy, cả đám “khỉ trong miệng” rút khỏi khe hở trong chóp mắt như có ma đuổi.

Bàn Tử bị thương khắp người, cũng chẳng hiểu mô tê gì. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, hấn làu bàu: “Sao thế nhỉ, mỡ đến miệng mèo mèo còn chê? Chẳng lẽ nó chê thịt ông quá ngấy?”

Lũ “khỉ trong miệng” vẫn chưa hết hỗn loạn, đám khỉ hung nhúc bên ngoài khe hở không ngừng chui lại vào miệng mấy con chim đầu người khổng lồ. Đám quái điều bắt đầu rục rịch di chuyển, ào ào bay lên rồi nhanh chóng mất hút, cứ như nhận được mệnh lệnh nào đó hoặc là gặp phải thiên địch đáng sợ nên mới điên cuồng trốn chạy.

Tôi đưa khẩu Carbine 56 cho Bàn Tử để hấn nạp đạn, sau đó cẩn thận nhích người ra miệng hang, không dám chui hẳn ra ngoài mà chỉ ló đầu quan sát. Vừa nhìn đã ngó người, lũ quái điều đầu người nối đuôi nhau bay lên trời, nhoáng một cái xung quanh đã chẳng còn móng nào. Bốn bề chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Con mẹ nó, thế này cũng quái đản quá đi, tôi gọi Bàn Tử một tiếng, ra hiệu cho hấn chui ra. Chúng tôi quan sát một vòng xung quanh, hai đứa đều cảm thấy có phần chùng hứng với cái lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc này. Trong lòng thầm nhủ, ông trời hời, dù ông thật sự không nở nhìn con chết thì cũng phải cho con cái lý do nào đó nghe lọt tai một chút chứ.

Tôi tự hỏi: “Rốt cuộc bọn chúng sợ cái gì vậy? Loài quái vật này không lẽ cũng có thiên địch sao?”, lời còn chưa dứt, Bàn Tử đã vỗ vai tôi, nói mình vừa nhìn thấy thứ gì đó.

Tôi nhìn theo hướng đó, chỉ thấy tám da người niêm phong trên cánh cửa Thanh đồng khổng lồ kia không biết đã rách toạc ra từ đời nào. Hai cánh cửa

Thanh đồng cực lớn hơi hé ra, chính giữa xuất hiện một khe hở nhỏ xíu đen ngòm.

Tim tôi tưởng như nhảy vọt ra khỏi cổ họng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cánh cửa khổng lồ như thế lại tự mình mở ra, con chấn động ban nãy nhất định là hiệu ứng khi cửa mở. Là ai đã đứng trong đó, mở ra cánh cửa nặng nề này?

Theo lời tự thuật của Uông Tàng Hải, cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất được miêu tả như thông đạo để quỷ thần lui tới giữa địa ngục và cõi tiên, bên trong ẩn chứa ác niệm ngàn đời, nói chung không phải thứ tốt đẹp gì. Hôm nay địa môn lại mở ra, chẳng lẽ quỷ thần dưới địa ngục chuẩn bị dật chớ đi dạo bên ngoài?

Cảnh tượng này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, trong nháy mắt đầu óc tôi xoay vòng cả chục lần, là yêu quái hay bánh tồng? Bỏ chạy hay cứ nhìn cho kĩ rồi tính? Mà nếu chạy thì chạy đi đằng nào?

Mạch suy nghĩ của tôi lúc này lại hết sức rõ ràng, chính bản thân tôi cũng phải khâm phục sự bình tĩnh bản thân trong hoàn cảnh bị giày vò tan nát này.

Có điều sau khi cửa mở lại không có thêm bất cứ động tĩnh gì, không thấy nó mở rộng hơn, càng không thấy có thứ gì chui ra. Đứng ngẩn ra một lúc lâu, Bàn Tử hỏi tôi: “Có muốn qua đó xem thử không?”

Nhưng lỡ như vào rồi mà nó đóng lại, cánh cửa Thanh đồng bực cỡ này cho dù có cả ngàn người hợp sức cũng không cách nào đẩy ra nổi, chúng tôi chắc chắn sẽ bị nhốt trong đó đến chết, bây giờ dù biết bí mật thì cũng có mài ra ăn được đâu?

Đây thực ra chính là lựa chọn giữa hai phương án, hoặc an toàn rời khỏi đây, hoặc mạo hiểm đi tìm câu trả lời.

Đắn đo một hồi, cuối cùng tôi vẫn không thể kiềm chế nổi tò mò muốn khám phá cái bí mật đã giày vò mình cả năm trời, tôi nhất định phải vào đó xem rốt cuộc ma cảnh mà Uông Tàng Hải nhìn thấy năm đó trông như thế nào? Đằng sau cái bí mật kéo dài cả ngàn năm, liên lụy đến ba đời nhà tôi, là thể lực thần bí nào?

Tôi nhìn sang Bàn Tử, hắn cũng nghĩ y như tôi.

Hắn đưa khẩu Carbine 56 cho tôi, còn mình thì nhặt khẩu M16 rồi lục lấy mấy băng đạn từ đám thi thể trên mặt đất, sau đó lau máu trên mặt, ra hiệu cho tôi đi cùng.

Cánh cửa kia quá lớn, khe hở nhìn xa thì thấy nhỏ xíu, đến gần mới biết nó đủ rộng để lái cả chiếc xe tải vào. Muốn cánh cửa nặng hàng vạn tấn di chuyển một khoảng bằng chừng này, phải dùng đến một sức mạnh không thể

nào đong đếm được.

Tôi cố đè nén cảm giác phấn khởi trong lòng, đi đến trước cánh cửa khổng lồ. Mũi người thấy một mùi hương lạ lùng bay ra từ bên trong khe hở, tim bỗng dung đập loạn, nổi căng thẳng hòa lẫn với bất an ngày càng trở nên rõ ràng, hai tay túa mồ hôi lạnh, ngay cả chân cũng muốn nhũn ra.

Bàn Tử thử chiếu đèn pin, ánh sáng vừa lọt vào bên trong cánh cửa đã hoàn toàn biến mất, chẳng thấy được gì. Ông Tàng Hải từng nói, năm đó khi người Đông Hạ đưa ông ta tới nơi này, đoạn đường đầu tiên ngay sau khi bước qua cánh cửa là một khoảng hư vô, phải dùng đến một dụng cụ chiếu sáng kỳ lạ gọi là “Chân thực chi hỏa” – mà chúng tôi đoán nó chính là nến bằng sừng tê – mới nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi sửng sốt, thậm chí thôi hóng ròi. Chúng tôi chẳng mang theo vật gì tương tự, dù có đi vào bên trong cũng chỉ nhìn thấy một khoảng không tăm tối, liệu có thể vượt qua không gian hư vô kia mà tiến vào ma cảnh hay không?

Bàn Tử thì không nghĩ nhiều đến vậy, thấy tôi đứng ngẩn ra lại tưởng tôi sợ hãi, bèn hỏi: “Có đi nữa không đây?”

Tôi đang định trả lời, chợt nhìn thấy trong bóng tối đằng sau khe hở giữa hai cánh cửa Thanh đồng khổng lồ lóe lên vài ánh đuốc, tựa như có thứ gì đang đi tới. Vừa định kéo Bàn Tử lại xem thì hắn đã kéo tôi trước, tôi quay đầu lại, chỉ thấy mấy kẻ đá dưới chân không biết từ bao giờ đã tản ra một làn sương màu lam nhạt nhạt, nhanh chóng vẩn lên như mây mù.

Lời ngỏ: Hôm qua có người chê bản beta của phần 4 là buồn ngủ, mình có phần sốc vì xưa nay vẫn luôn tự tin với bản beta của mình, đây là lần đầu tiên nghe ý kiến trái chiều. Ý kiến cá nhân khó tránh khỏi chủ quan, người ta cũng không thể tự nhìn ra vấn đề của bản thân mình, nên mình muốn mở một cuộc thăm dò nhỏ để lấy ý kiến của tất cả mọi người về những điểm còn thiếu sót trong phần này. Phần 4 cũng sắp kết thúc, muốn rút kinh nghiệm thì không còn kịp nữa, nhưng mình có thể dùng những lời nhận xét của các bạn để chỉnh sửa lại nó cho hoàn thiện, mong các bạn góp ý nhiệt tình ~

Cụ thể mình muốn hỏi về những vấn đề sau:

- Nhận xét về cách diễn đạt, cụ thể là có gây cảm giác nhàm chán hoặc không đủ nghiêm túc? Có mắc những lỗi diễn đạt như lủng củng, lặp từ, câu thiếu thành phần hoặc đọc lên nghe trúc trắc không thuận tai hay không?

- Nhận xét về cách dùng từ, có “sáng tạo” quá đà, làm bạn cảm thấy khó khăn khi đọc hiểu hoặc đơn giản là nghe không quen tai? Có từ nào giữ nguyên phiên âm tiếng Hán một cách không cần thiết hoặc thuần Việt không

hợp lý?

- Ngôi xưng (cả ngôi thứ 2 dùng khi đối thoại lẫn ngôi thứ 3 dùng trong mạch suy nghĩ của Tà) đã phù hợp chưa? Nếu chưa thì bạn muốn sửa ngôi xưng của nhân vật nào và sửa như thế nào?

- Lời thoại có thể hiện đúng tính cách nhân vật theo cảm nhận của bạn không?

- Chú thích đã đầy đủ và dễ hiểu chưa? Chú thích nên đặt giữa bài hay đặt ở cuối chương? (hiện giờ mình áp dụng cả hai cách, chú thích có hình ảnh đặt cuối chương, chỉ có chữ thì đặt giữa bài)

- Những câu chen ngang của editor/beta có làm gián đoạn mạch truyện?

- Giữa các chương có sự chênh lệch lớn về văn phong do khác editor hay không?

- Nếu đã đọc trước bản tiếng Trung hoặc bản QT, bạn có phát hiện ra chỗ nào dịch chưa chính xác (do hiểu sai nghĩa của từ, hoặc do phân tích sai cấu trúc câu) không?

- Cảm tưởng chung của bạn về văn phong của phần 4, so sánh với những phần trước.

Với mỗi nhận xét, mình mong có ví dụ cụ thể cho dễ hình dung. Confess giấu tên, bạn có thể thoải mái bày tỏ suy nghĩ của mình, không việc gì phải ngần ngại ~ Hãy hãy ném đi ném đi đừng ngại ngần chi.

§55. Bí ẩn không lời giải

Editor: Dừa

Beta: Thanh Du

Chúng tôi lui lại vài bước, phát hiện từ những khe hở của vách đá chung quanh nhanh chóng tản ra một làn sương màu lam nhạt với tốc độ kinh người. Chẳng mấy chốc, trước mắt chúng tôi chỉ còn lại một màu xanh nhò nhò, bên dưới sương đã ngập đến gối và không ngừng dâng lên, ánh sáng từ đèn pin đã trở thành vô dụng.

Ngay sau đó, chúng tôi nghe tiếng tù và sừng hươu văng vẳng truyền tới từ đâu kia khe núi, âm thanh du dương không gì sánh nổi, vang vọng trong lòng khe mãi không tan. Vô số bóng đen âm u tụ lại thành một hàng dài theo tiếng tù và sừng hươu, thoắt ẩn thoắt hiện giữa màn sương nơi đáy cốc.

Tôi chẳng còn thời gian mà phản ứng, nơi đây vốn chẳng còn lại ai, người thì chết, người đã chạy trốn cả, sao bỗng dưng lại xuất hiện ngàn này người? Chẳng lẽ trong này còn có nhóm nào khác nữa? Nhưng cũng không phải... chừng này người thì quá nhiều rồi...

Bàn Tử đứng bên mặt đã cắt không còn giọt máu, tựa như đã hiểu ra đây là chuyện gì, lấp bắp mãi mới thốt ra được trọn câu: “Âm binh mượn đường!”

Âm binh? Tôi chẳng hiểu mô tê gì, toan hỏi lại thì đã bị hấn bịt kín miệng, ra dấu tuyệt đối im lặng. Chúng tôi đặt đèn pin xuống, lùi lại nấp phía sau một tảng đá lớn.

Đoàn người kia khoan thai tiến về phía chúng tôi, không nhanh cũng không chậm, tôi loáng thoáng thấy bóng người đi đầu cầm một lá cờ phiên. Đội ngũ bốn người một hàng, hành quân hết sức chỉnh tề, chẳng mấy chốc đã vượt một quãng đường xa từ đầu đặng kia của khe núi tiến tới trước mặt chúng tôi. Trong tầm chiếu của đèn pin, có thể thấy rõ sương mù không ngừng dày lên.

Tôi vừa ngược nhìn đã thấy rợn gáy, chỉ thấy những người đi đầu mặc giáp trụ cũ nát từ thời Ân – Thương, tay cầm cán cờ, phía sau có người thổi tù và. Hàng trang nặng nề là thế, nhưng những người này di chuyển nhẹ nhàng như bay, không hề gây tiếng động, tốc độ cũng rất nhanh. Nhìn đến gương mặt bọn họ, tôi suýt nữa đã cắn phải lưỡi. Đó là những gương mặt biến dạng, dài gấp đôi người thường, sắc mặt nhợt nhạt không hề biểu lộ cảm xúc.

Đội quân lướt qua trước mặt như u linh, dường như không phát hiện ra chúng tôi, chui thẳng vào khe hở giữa hai cánh cửa Thanh đồng, ngàn người như một, hệt như hình nhân bằng giấy.

Tôi và Bàn Tử chẳng dám hó hé gì, trong lòng chỉ mong cho bọn họ mau mau mà biến đi. Đúng vào lúc này, bàn tay Bàn Tử đang bịt miệng tôi bất chợt run rẩy, tôi tò mò nhìn sang, không ngờ lại thấy Muộn Du Bình cũng mặc thứ giáp trụ y hệt, đi lẫn vào đoàn quân kia. Khuôn mặt bình thường của hắn ta nổi bật giữa những gương mặt yêu dị xung quanh, liếc một cái là nhận ra liền.

Tôi suýt nữa đã kêu lên, không lẽ Muộn Du Bình đã chết, hồn phách bị đám âm binh này dẫn đi rồi sao?

Nhưng nhìn kĩ lại mới thấy sau lưng Muộn Du Bình vẫn mang Hắc kim cổ đao, động tác đi đứng bình thường, khác hẳn với đám âm binh bên cạnh. Tôi biết, hắn ta vẫn sống.

Nhưng hắn định làm gì? Trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng cực kì táo bạo... không lẽ hắn muốn trà trộn vào đám âm binh này?

Tên này điên rồi! Tim tôi bắt đầu tăng nhịp, nỗi sợ hãi bấy lâu lại ùa về, hơi thở dần dần trở nên gấp gáp. Tôi định chạy ra ngăn cản hắn, nhưng bị Bàn Tử giữ rịt lại không cho nhúc nhích.

Tôi thấy Muộn Du Bình cũng chú ý đến chúng tôi. Hắn ta quay đầu sang, nhìn vào tôi và Bàn Tử, bỗng dung nở một nụ cười ý vị sâu xa, bờ môi mấp máy, nói vền vện mấy chữ: “Hẹn gặp lại.”

Rồi hắn bước vào cánh cửa Thanh đồng, hoàn toàn mất hút trong bóng đêm. Tôi chết lặng nhìn theo, đầu ong ong như muốn nổ tung.

Còn nhớ anh đã cười, nhìn hắn biến trong biển vong linh. Trước cửa Thanh đồng, ánh nến đã tàn, phải chăng đây chính là chung cực?

Cả đội âm binh nhanh chóng tiến vào bên trong cửa Thanh đồng, sau đó mặt đất đột ngột rung chuyển dữ dội, hai cánh cửa đồ sộ khép thành một khối nguyên vẹn chỉ trong nháy mắt.

Tôi ngã ngồi xuống đất, cảm giác bại hoại rã rời lan ra khắp tứ chi. Thế này là sao? Muộn Du Bình, rốt cuộc hắn ta muốn làm gì? Đội quân kia thực sự là âm binh?

Bàn Tử chạy ra nhặt đèn pin, hắn cũng kinh ngạc không kém gì tôi, cứ nhìn đăm đăm vào cánh cửa khổng lồ, tinh thần có vẻ bán loạn.

Nhưng chúng tôi cũng chẳng có thời gian mà ngẩn người. Sương mù bốn phía dần dần tan đi, chúng tôi đã tiếng quái điệu đứt quãng vang lên nơi cuối khe, càng ngày càng đến gần.

Bàn Tử phản ứng ngay lập tức, quay sang hét lên với tôi. “Đi mau! Lũ chim kia đã trở về rồi, lần này chắc chắn chúng ta sẽ không hên như hồi nãy đâu!”

Nghे tiếng gọi của Bàn Tử, tôi tựa như bị tạt một gáo nước lạnh mà hoàn hồn, lập tức xoay người chạy theo Bàn Tử về đầu đặng kia của cái khe – hướng lúc nãy đám Phan Tử đã chạy trốn.

Nền đá dưới đáy khe mấp mô như những quả đồi nhỏ, chạy rất khó khăn, chúng tôi chưa chạy được bao xa đã nghe tiếng kêu của quái điều áp sát. Tôi thẳm cầu nguyện trong lòng, lúc nãy tiêu đời thì chẳng nói làm gì, đặng này đã thoát được một lần rồi mà sau đây lại bỏ mạng đúng chỗ này thì thật không đáng.

Miệng vết thương của chúng tôi đã từ đau biến thành tê rần. Ai đó từng nói khi hồi hộp con người ta thường quên đi cảm giác đau, nhưng hiện giờ chân tôi đã tê liệt đến độ mất cha nó cảm giác rồi, thậm chí nghiêng răng chạy cũng không được nhanh. Tôi với Bàn Tử đành phải dắt díu nhau, dốc sức chạy tới không ngừng không nghỉ, bởi một khi đã ngừng chỉ e không thể chạy tiếp được nữa.

Chúng tôi cứ thế vừa lăn vừa bò vào sâu trong khe núi. Tôi nhanh chóng mất đi ý thức, không hiểu mình đang làm gì nữa.

Vượt qua tảng đá lớn cỡ một tòa núi nhỏ, trước mặt xuất hiện ba ngã rẽ là ba cửa hang cực lớn. Tôi lơ mơ chẳng rõ, biết làm sao bây giờ? Đi đường nào? Chúng tôi cứ ngỡ khe núi chỉ có một mạch thông từ đầu đến cuối, ra ngoài là gặp được Phan Tử. Giờ chúng tôi đã cạn sạch thức ăn nước uống, cứ cho cả ba ngã này đều dẫn ra ngoài, lỡ như không gặp được Phan Tử thì cũng chỉ còn đường chết.

Lại gần ba cửa hang, chúng tôi chợt trông thấy gần một miệng hang lớn có khắc một mũi tên nguệch ngoạc xấu xí, chỉ về một hướng.

Bàn Tử chửi: “Thằng Phan Tử lười thôi thây, có cái mũi tên cũng đẽch biết vẽ cho đẹp hả!”

Tôi không ngờ họ còn nghĩ đến chuyện đánh dấu đường cho chúng tôi, nói: “Anh còn đòi hỏi nổi gì, có mà dùng là may lắm rồi!” Không nói thêm gì nữa, tôi cắn răng chui vào trong hang.

Cái hang này hẹp hơn nhiều so với khe núi ngoài kia, bọn quái điều có bay cũng chật vật hơn nhiều. Đi sâu vào bên trong chúng tôi sẽ dễ dàng chống trả hơn, cho nên cảm thấy rất an tâm.

Lát sau, phía trước lấp ló ánh sáng đèn pin, tim tôi bỗng dung thót lên một cái. Thẳm nghĩ tính theo tốc độ của bọn họ thì giờ này phải đi được một đoạn đường rất xa mới đúng, sao ở đây lại có ánh đèn pin, không lẽ bọn họ đã gặp chuyện bất trắc rồi bỏ mạng chôn này?

Đi thêm vài bước, lại gặp ngay Phan Tử cùng mấy tay ngoại quốc lưng dật đầy đạn chạy ngược trở về, xem ra họ muốn quay lại cứu chúng tôi. Thấy

chúng tôi, Phan Tử mừng rỡ, rồi lại ngơ ngẩn hỏi: “Chỉ có hai người? Còn những người khác đi đâu cả rồi?”

Tôi bảo anh đừng hỏi nữa, đây đã thê thảm lắm rồi, ta mau đi thôi, bọn quái điều đang đuổi theo phía sau kia.

Ở đây có thể nghe thấy tiếng kêu của bọn chúng nhưng tình hình bên trên lại không nhìn rõ lắm. Không có pháo sáng, muốn dùng đèn pin soi quái điều là chuyện không tưởng.

Phan Tử ngoắc tay ra hiệu lập tức quay về, người cuối đoàn đốt một cây pháo lạnh, đi trước dẫn đường. Một người ngoại quốc thấy tôi bị thương quá thảm bèn cõng tôi lên, đoàn người nhanh chóng đi sâu vào trong hang.

Đã lâu không được ai cõng, tôi có phần không quen, nhưng ánh sáng từ cây pháo lạnh chiếu lên vô vàn bức bích họa trên vách đá đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của tôi. Tiếc là thời gian gấp gáp, căn bản không cách nào nhìn cho kỹ càng.

Những tiếng kêu thê lương dần dần yếu đi, xem ra bọn quái điều đã không còn đuổi theo nữa. Thực ra chúng tôi vừa gặp được Phan Tử là đã yên tâm hơn rất nhiều, biết ngay mình không chết nổi. Người anh mang tới đều là những tay thiện xạ trong đội của A Ninh, dù có phải đánh xáp lá cà cũng không đến nỗi yếu thế.

Nhắc đội của A Ninh là nhớ tới A Ninh, tôi hỏi Phan Tử có gặp cô ta hay không.

Phan Tử bảo yên tâm đi, người đẹp kia đã bị người ta đánh ngất xỉu cõng về rồi.

Chạy mãi chạy mãi, hang càng đi càng hẹp dần, cuối cùng chỉ có thể đi hàng một. Không khí bỗng dưng âm áp lên hẳn, chúng tôi cũng đi thong thả hơn. Lúc này phía trước lại xuất hiện hai người, hình như làm nhiệm vụ gác đêm, thấy chúng tôi quay về đều hò reo âm ỉ.

Tôi còn đang thắc mắc vì sao không khí nơi này lại âm áp đến thế thì đã thấy gần chỗ Phan Tử đứng có vài lạch nước nóng. Tôi lập tức thả lỏng hoàn toàn, cảm giác bải hoải lan khắp người, gần như hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

§56. Sau khi nghỉ ngơi

Editor: Long Vy Hương

Beta: Thanh Du

~000~

Bác sĩ trong đoàn A Ninh kiểm tra vết thương cho chúng tôi, tiêm một liều kháng viêm và vắc xin phòng bệnh lây truyền qua động vật, vết thương bị rách quá to cũng được rửa sạch và khâu lại. Mông Bàn tử bị thương nặng nhất, khiến hắn chỉ có thể nằm sấp mà ăn uống.

Chúng tôi đã sắp chết đói đến nơi rồi, mặc dù thức ăn không nhiều lắm, nhưng người dẫn đường của nhóm A Ninh nói nơi này gió nhẹ, nhất định có đường ra, không cần quá lo lắng làm gì. Chúng tôi ngốn rất nhiều thức ăn chứa đường, các bộ phận trên thân thể đã dần dần lấy lại cảm giác, chỗ đau đau hơn mà chỗ ngứa cũng ngứa hơn, cực kì khó chịu.

Chú Ba vẫn còn mê man, có điều cơn sốt đã lui. Phan Tử quán chặt ổng trong cái túi ngủ, liên tục bón nước cho ổng.

Suối nước nóng chảy róc rách không ngừng, chúng tôi đều múc nước suối lau người. Hoàn cảnh hiện tại tuy chẳng hề dễ chịu, nhưng tôi có cảm giác thân thể được lau rửa sạch sẽ xong cứ lâng lâng như tiên.

Trong lúc đó tôi mới kể mọi chuyện mình được chứng kiến cho bọn họ nghe, không hề dấu diếm. Nghe xong ai nấy đều im lặng, không bình luận gì cả. Bọn họ đều là người nước ngoài, lần này coi như được thấy mặt quỷ dị tà ác trong thế giới huyền bí cổ xưa Trung Quốc, muốn bọn họ ý kiến ý cò cũng bằng làm khó nhau.

Một chuyên gia nghiên cứu động vật trong số đó có nói, loài quái vật bao gồm khí sống trong miệng quái điều này, có thể là một loại quan hệ ký sinh có từ thời viễn cổ, gần giống với con bái chuyên bám lên lưng con sói. Quái điều có lẽ không thể tiêu hóa được thức ăn, phải nhờ “khí trong miệng” giúp sức, sau đó quái điều sẽ sống bằng phân và nước tiểu của khí, quan hệ ký sinh này rất hay gặp ở sinh vật sống dưới biển.

Tôi chẳng ừ hử gì, từ khi tiến vào Vân Đỉnh thiên cung, mọi chuyện đều diễn ra quá nhanh, chúng tôi căn bản không cách nào hiểu cho rõ ràng. Giờ tôi chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mộng, thật sự không muốn nghĩ về những vấn đề này nữa.

Nhưng theo lệ thường, tôi vẫn giao hẹn với mấy lão chuyên gia: nếu mọi người đều sống sót trở về, sau này phát hiện ra tình tiết nào mới thì có thể chia sẻ với nhau qua Email, chỉ mong từ rày về sau quan hệ giữa chúng ta sẽ không phải là cạnh tranh hơn thua.

Chúng tôi nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ mất nửa ngày, Phan Tử mới dẫn theo mấy người nữa đi vào trong khe dò đường, kể đó chúng tôi lại một lần nữa khởi hành, tiến sâu vào hang núi.

Theo ý kiến của chuyên gia về hang động, căn cứ vào dòng không khí lưu chuyển thì cửa hang này hẳn là thông lên mặt đất, hơn nữa đầu bên kia nhất định phải nằm đầu nguồn gió.

Lúc ấy tôi cũng chẳng tin tưởng cho lắm, nhưng mãi miết đi được gần một ngày rồi, chúng tôi chợt phát hiện bốn phía trở nên quen thuộc. Khi Bàn Tử há hốc mồm chỉ vào bức bích họa hai lớp trên vách khe bị người bóc ra, tôi không nén nổi một nụ cười.

Cửa vào của khe nứt này thì ra chính là cái miệng khe bị tảng phong thạch che khuất mà khi lên núi chúng tôi đã vào để tránh cơn bão tuyết.

Tôi thậm chí còn thấy mấy thứ vật dụng sinh hoạt mình đã bỏ lại bên trong, Phan Tử thấy thế cũng gượng cười.

Nghĩ lại thì khi mới đến đây chúng tôi đã ôm biết bao nhiêu vọng tưởng xa vời, giờ thì chẳng khác nào bại binh. Cảm giác hưng phấn và huyền bí khi cả đám nhìn thấy bức bích họa hai tầng, đoán ngược đoán xuôi về bí mật bên trong Vân Đỉnh thiên cung, giờ đã biến thành cay đắng và châm chọc, không thể xua tan đi. Hơn nữa lúc ấy chúng tôi không tài nào tưởng tượng được, chỉ cần đi sâu thêm vài cây số vào cái khe này là đã tới nơi đặt Cửu Long đài thi quan. Ai mà biết chúng tôi lại đi một vòng luẩn quẩn lớn đến thế kia chứ.

Đây hẳn là bách nhục xuyên tâm rồi, cũng không biết cái nhục này là điều bất ngờ cuối cùng mà Uông Tàng Hải để lại cho chúng tôi, hay là một sự trùng hợp hết sức ngẫu nhiên mà ngay bản thân ông ta cũng không biết.

Sau đó chúng tôi nhanh chóng chui ra khỏi khe nứt. Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy ánh mặt trời sau cả tuần dài dằng dặc nên mắt ai cũng bị chói nằng, không tài nào mở ra được.

Lương thực của chúng tôi căn bản đã cạn sạch rồi, nhưng nước thì không thiếu, tinh lực kể như dồi dào, nhin đói lê lét một ngày chắc cũng chả chết được. Cho nên khi đã xác định được tuyến đường cần đi, A Ninh thông qua điện thoại vệ tinh, gọi bác sĩ giỏi đến tiếp ứng, nói rằng trên đường về sẽ có người tới đón chúng tôi.

Chúng tôi đi theo đoàn của bọn họ, từ từ vượt qua ranh giới tuyết, đến khi gặp được đội cứu hộ vùng núi thì đã ở bên ngoài thôn Doanh Sơn.

Tất cả những người bị thương đều được xe Jeep chở đến bệnh viện gần nhất để sơ cứu, sau đó lại chuyển đến Bệnh viện 3 thuộc đại học Cát lâm. Kiểm tra thấy chú Ba bị biến chứng sau chấn thương sọ não và nhiễm trùng vết thương, cần điều trị lâu dài. Tôi với Bàn Tử thì chỉ bị ngoại

thương, vết thương chi chít đến độ tôi đã không còn hăm mộ cơ thể trắng kiện đây những vết sẹo của Phan Tử nữa, bởi vì sắp tới tôi cũng chẳng thua kém anh là bao.

Hơn nữa, mặc dù tôi vẫn còn mù mờ đối với mục đích và động cơ của chú Ba, nhưng cuối cùng đã kéo được lão về, trong lòng cũng dâng lên cảm giác tự hào.

Chú Ba vẫn muốn ở lại bệnh viện điều trị cho đến khi bệnh tình khá lên. Tôi, Phan Tử, Bàn Tử cùng mấy người ngoại quốc ăn chơi nhảy múa ở Cát Lâm một thời gian, đại khái nửa tháng sau cũng lần lượt cáo từ.

Phan Tử trở về Trường Sa, thu thập tàn cục tiêu tốn tinh lực rất lớn, sau cũng không liên lạc nữa. Bàn Tử trở về Phan gia viên ở Bắc Kinh, nói cần nghỉ ngơi vài tháng. Mấy người ngoại quốc cũng lần lượt bay về nước, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi, vừa chăm sóc chú Ba, vừa sắp xếp lại toàn bộ câu chuyện, cố gắng sử dụng những manh mối mình có từ trước để tìm ra chút ít liên hệ. Nhưng không có phần tin tức từ miệng chú ba, thật sự không có cách nào chấp nối cả câu chuyện lại với nhau được.

Thật ra một phần câu đố của Ôn Tông Hải đã có đáp án rõ ràng:

Thứ nhất, Vân Đỉnh Thiên Cung không phải do Ôn Tông Hải xây nên, mà ông ta chỉ tu sửa lại. (nhưng cái di chỉ khổng lồ có từ thời Ân Thương này, rốt cuộc là ai đã xây ra nó và xây với mục đích gì?)

Thứ hai, Ôn Tông Hải không tự nguyện tham gia vào công cuộc tu sửa này, mà phần lớn những công nhân người Hán tham gia xây dựng cũng đều bị người Đông Hạ bắt tới. Trong quá trình tu sửa, Tông tư lệnh Ôn Tông Hải bắt đầu thiết kế mấy mật đạo đào thoát nối liền hai ngọn núi Tiểu Thánh và Tam Thánh, tránh cho mình bị Vạn Nô vương dị tộc kia chôn sống khi địa cung bị phong bế.

Thứ ba, trong quá trình cải tạo lăng tẩm, Ôn Tông Hải đã dần dần che giấu đi rất nhiều bí mật nằm dưới đáy hoàng lăng Đông Hạ, sâu trong sơn thể núi Trường Bạch. (Sau cánh cửa Thanh đồng khổng lồ đó, rốt cuộc ông ta đã nhìn thấy thứ gì?)

Thứ tư, Ôn Tông Hải đem những bí mật này ghi chép vào Long ngư mật văn, hi vọng sẽ đến một ngày nó được người đời biết đến.

Thứ năm, do Đông Hạ là một nước nhỏ nơi biên cảnh, quốc khố trống rỗng, cho nên rất nhiều kỳ trân dị bảo trong Vân Đỉnh thiên cung đều vơ vét từ những huyệt mộ khác. Trong quá trình Ôn Tông Hải dẫn quân đội Đông Hạ đi đồ đạc, cũng len lén dấu long ngư mật văn vào bên trong những cỗ mộ đó, hy vọng có người phát hiện ra. Tổng cộng đã giấu hai cái, cái thứ ba ông ta đem giấu vào phần mộ của chính mình trước khi chết già.

Thứ sáu, tại sao ông ta lại xây mộ mình nơi đáy biển? Vì lo sợ con cháu người Đông Hạ sẽ hủy đi bí mật này sao?

Thứ bảy, những người đã biến mất trong mộ huyết dưới đáy biển đều xuất hiện trong mật thất của Vân Đỉnh thiên cung. (chỉ trừ hai người đã thoát ra, những kẻ khác đều chết sạch, vậy hai người đó là ai? Bọn họ đã đi đâu? Phải chăng họ cũng giống như Muộn Du Bình, đã tiến vào cánh cửa đồ sộ kia? Rốt cuộc vì sao bọn họ lại muốn đi vào đó? Mục đích chú Ba khi đến Vân Đỉnh thiên cung là gì?)

Thứ tám, cây cổ thụ khổng lồ bằng thanh đồng, cánh cửa đồ sộ bằng thanh đồng cùng với chuông lục giác xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau, giữa những vật làm từ thanh đồng này phải chăng có mối liên hệ nào đó? Nó đại diện cho một thứ sức mạnh thần bí, rốt cuộc là gì?

Tôi cũng dần dần phát hiện, những chuyện đã xảy ra trong huyết mộ dưới đáy biển hai mươi năm về trước mới là mấu chốt cho tất cả.

Hết quyển 4.

Quyển 5: XÀ CHIẾU QUỲ THÀNH

Dịch giả: Thủy Đạm Nguyệt group, Tống Mặc Than
Nguồn:

<https://thuynghuyetvien.wordpress.com>

<https://cuahangbantaybac.wordpress.com>

<http://www.dtv-ebook.com>

§1. Chú Ba tỉnh lại

Editor: Earl Panda

Beta: Earl Panda

Sau khi kết thúc cuộc thám hiểm Vân Đỉnh thiên cung chừng hơn một tháng, tôi vẫn ở lại Cát Lâm chăm sóc cho chú Ba, để mắt đến chú không rời. Tôi sợ chú sau khi tỉnh sẽ lại chuồn đi mất không lời cáo biệt, cho nên, tôi dọn luôn đến bệnh viện mà trú ngay bên giường bệnh của ông.

Quả nhiên, những chuyện xảy ra về sau đã chứng minh được trí tuệ tài ba nhìn xa trông rộng của tôi, thế nhưng, lúc bấy giờ người khác đều không cho là vậy.

Tình trạng của chú đã ổn định, nhưng không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh. Nhịp thở bình thường, sắc mặt hồng hào, chỉ là mãi không có phản ứng gì. Bác sĩ nói, mọi thứ đều không có gì nghiêm trọng, chỉ có điều, vết thương của chú bị nhiễm trùng nặng, e rằng cơn sốt cao lúc ấy đã làm trung khu thần kinh bị tổn thương chỗ nào đó rồi. Bây giờ, chú có tỉnh lại được không, còn phải chờ số trời.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài chờ đợi. Trong thời gian đó, có vài người nhà đến thăm tôi đôi ba bận, nhưng tôi đều từ chối lời mời ra ngoài ăn cơm. Tôi sợ khi tôi vừa bước ra khỏi bệnh viện, lúc quay về sẽ thấy chú Ba biến mất tiêu. Mẹ tôi còn mắng tôi khờ, nhưng tôi vẫn kiên trì tin tưởng vào suy nghĩ của mình. Không nói quá lên một chút nào, cả quãng thời gian hơn một tháng trước khi chú Ba tỉnh lại, tôi hầu như không rời khỏi giường bệnh của chú một bước.

Trong quãng thời gian dài đó, tôi đã làm được không ít việc. Tất cả những manh mối về Vân Đỉnh thiên cung đều được tôi sắp xếp lại. Máy cố vấn trong công ty của A Ninh sau khi về nước cũng lần lượt gửi cho tôi những tư liệu bọn họ có được, bao gồm hơn mười tám ảnh về bức bích họa ẩn dụ trong phòng đặt quan tài chủ mộ ở hậu điện trong ngôi mộ dưới đáy biển, còn có toàn bộ bản dịch của đoạn văn bên trong con cá đồng, vân vân.

Tổng kết lại từ những manh mối có được này, tôi đã có thể lý giải được toàn bộ bí mật của Ônng Tàng Hải, tâm trạng cũng dần dần khá lên đôi chút. Ônng Tàng Hải người này có thể nói là một thiên tài xuất chúng của thời đại, bây giờ, ông ta có thể an lòng mà nhắm mắt được rồi, bởi vì bí mật mà ông ta đã trăm phương ngàn kế truyền lại cho đến ngày nay giờ đã có người tiếp nhận được. Tuy rằng, ở thời đại của tôi, tôi vẫn không thể nào giải thích được cảnh tượng mà ông ta đã chứng kiến lúc ấy, thế nhưng, nếu bí mật này đã có thể truyền được đến đời sau thì chắc chắn một ngày nào đó, nó sẽ có câu trả lời.

Ngoài ra, còn một điều làm tôi cứ lo nghĩ mãi không thôi, đó chính là mục đích của Muộn Du Bình và chú Ba. Theo suy đoán của tôi, hai mươi năm trước, khi mấy người đó lặn xuống ngôi mộ dưới đáy biển, hình như bọn họ đã đều đi tìm cánh cửa khổng lồ giống cái ở dưới đáy Vân Đỉnh thiên cung kia, và cũng đều muốn đi vào trong đó. Tôi tận mắt nhìn thấy, Muộn Du Bình đã dùng một cách thức khiến người ta lú cả lưỡi để đi vào, mà trong đồng thi thể của bọn Lý Tứ ở phòng chứa kho báu kia bị thiếu mất hai người (không biết là thiếu những ai), hai kẻ đó cũng có thể là đã đi vào rồi.

Vì sao bọn họ muốn vào đó? Và đi vào để làm gì?

Tất cả những bí ẩn đều tập trung vào chuyện đã xảy ra hai mươi năm trước trong ngôi mộ dưới đáy biển, có lẽ Uông Tàng Hải vẫn còn để lại một vật gì đó hoặc là thông tin gì đó trong ngôi mộ của mình. Thứ này chính là nguyên nhân cũng như là nhân tố quyết định khiến tất cả bọn họ đều nảy sinh ra cái ý định “nhất quyết phải đến Vân Đỉnh thiên cung” trong đầu. Đáng tiếc, tôi phải đợi khi nào chú Ba tỉnh lại mới có thể giải đáp được câu hỏi này.

Ngoài ra, tôi còn giúp Bàn Tử bán đấu giá sáu món kim khí mà hắn đã mang theo ra ngoài lần trước. Lần bán này thu về cho hắn một khoản tiền lời lớn nhất bọn, mấy món kim khí này có giá trị rất cao, trong đó có một cái ly vàng chân cao khảm mã não theo phong cách Tây Vực bán được đến bốn trăm ngàn Đô la. Bàn Tử cũng là loại ăn ở có nghĩa khí, đem số tiền đó chia cho tôi một ít, coi như là tiền hoa hồng. Tôi thề độc với hắn, vụ tiền trang bị cho lần gặp Lạt Ma sau, tuyệt đối không có lần sau nữa.

Tùng ngày từng ngày trôi qua, tôi bắt đầu cảm thấy có chút chán nản. Suốt quãng thời gian dài chờ đợi, lòng kiên trì cũng dần dần bị bào mòn mất. Mấy tháng đầu thì tôi còn rất nhiều việc phải thu xếp và xử lý, nhưng về sau, tôi chỉ toàn ngồi nhìn tấm ảnh chụp đen trắng kia trên máy tính của chú Ba. Tôi vẫn thường nghĩ, cái tên Muộn Du Bình đáng chém ngàn đao kia, không biết giờ này hắn ta đang làm cái gì nhỉ?

Ngay khi tôi còn tưởng phải tiếp tục cái lối sống như này lâu hơn nữa, thì sự tình bỗng nhiên xuất hiện một bước ngoặt không thể tưởng tượng nổi. Giờ nghĩ lại tình cảnh lúc đó đúng là như phim truyền hình dài tập.

Một ngày đẹp trời, bác sĩ chữa trị chính cho chú Ba đột nhiên đến tìm tôi, nói có chuyện quan trọng muốn bàn.

Bệnh tình của chú Ba đã vô cùng ổn định, đã lâu rồi bác sĩ cũng không đến kiểm tra gì nhiều, tôi có hơi bất ngờ, tự nhủ lẽ nào chú Ba chỉ có mỗi việc nằm bất động mà bệnh tình cũng chuyển biến được sao?

Vì vậy, tôi lo lắng bất an đi theo ông ta đến văn phòng, không ngờ, vừa tới

đó thì thấy một tên tay chân của chú Ba đang ở đó. Tôi hỏi gã tìm tôi có việc gì, gã liền ập a ập ứng, nói mãi không thành câu, bôi rôi gã đầu đến nửa ngày trời, mặt mũi tắc nghẹn đến đỏ bừng.

Người này tôi tương đối quen mặt. Gã là một trợ thủ khá đắc lực của chú Ba, bình thường khi đi buôn, tôi chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của gã. Tôi vừa nhìn thấy, lập tức trong lòng có cảm giác không ổn, bụng bảo dạ thôi xong rồi, đã trúng kế!

Tôi vội vội vàng vàng chạy về phòng bệnh, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, quả nhiên là chú Ba đã biến mất tiêu.

Trên giường chăn gối lộn xộn, tôi liền tìm khắp xung quanh: dưới giường không có, trong tủ không có. Khỏi phải nói, rõ ràng thừa dịp khi tôi vừa đến văn phòng của bác sĩ, lão chết tiệt này liền chuồn con mẹ nó luôn!

Tôi ngây người trong một chốc, tự hỏi ổng tỉnh từ bao giờ, liên lạc với bên ngoài từ bao giờ, tại sao tôi không phát hiện ra được tí gì cả.

Kế tiếp là cơn giận dữ ập đến trong chớp nhoáng. Tôi quả thực không thể hình dung lại được cơn phẫn nộ lúc ấy của tôi đến mức nào, nhìn cái giường bệnh trống trơn, lại nhớ đến mấy tháng chán ngắt bám dính bên giường bệnh không dám rời nửa bước, mong đợi chú tỉnh lại, kỳ vọng được giải đáp tất cả mọi chuyện, nhất thời tất cả dồn nén lại thành một cục gì đó chặn ứ ngay trong lồng ngực, một cảm giác thất vọng mãnh liệt nhấn chìm lấy toàn thân tôi!

Tôi lấy hết sức đâm một cú thật mạnh lên giường bệnh, phát ra tiếng động rất lớn.

Tôi nghĩ mãi không ra, rốt cuộc vì sao chú lại tránh né tôi, rốt cuộc là vì sao? Sự việc đã đến mức này, rốt cuộc ổng còn cái gì không thể nói được nữa, chả nhẽ, cái bí mật trong lòng ổng kia thực sự quan trọng đến vậy sao?

Thế nhưng, ngay khi tôi đang ảo não không thôi, chỉ muốn đứng dậy đi đập cho bác sĩ một trận, lại vừa muốn đâm đầu vô đầu hũ chết quách đi cho rồi, thì đột nhiên tôi nghe thấy ngoài cửa có tiếng ai đó giãy dụa vật lộn. Nhìn lại thì thấy, chú Ba tôi mặt mũi xám ngoét đang bị người ta xách cổ, áp tải vào phòng bệnh, còn người đang xách cổ chú thì không phải ai xa lạ, chính là chú Hai nhà tôi.

Té ra, khi ổng len lén chuồn ra ngoài, đúng lúc đang chạy trên hành lang thì đụng phải chú Hai. Chú Hai thấy thế tự nhiên là biết ổng đang trốn tôi, thế là cuối cùng, ổng không thể làm gì khác ngoài ỉu xìu xìu mà quay về.

Tôi bất động thanh sắc, cũng chưa vạch mặt chú Ba vội. Ba người ngồi lại nói chuyện phiếm một hồi, tôi nhân cơ hội ấy nhắc đến chuyện đã xảy ra sau khi chú hôn mê, đồng thời kể lại tất cả những suy đoán của tôi cho chú nghe.

Thế nhưng, chú lại không có thái độ gì, chỉ duy nhất khi nghe đến việc Muộn Du Bình đã đi vào trong cánh cửa, sắc mặt có hơi chút biến đổi.

Một lúc sau, chú Hai đi về. Trước khi đi, chú còn nhắc tôi trông chừng cái lão con nít này cho tốt. Chú Hai vừa đi, tôi lập tức trở mặt chất vấn, hỏi ông rốt cuộc đã tỉnh từ lúc nào, giả bộ hôn mê lờ tôi được bao lâu rồi?

Chú Ba vô cùng lúng túng, nhưng vì bị tôi bắt vớ mắt rồi, nên cũng chẳng còn cách nào khác, bèn nói, thật ra chú cũng chỉ vừa mới tỉnh lại, chẳng là nãy tính ra ngoài kiếm WC giải quyết tâm sự tí thôi.

Tôi không thèm tính toán chuyện này với ông, vì nói không chừng có khi ông cũng nói thực. Tôi không tin trên đời lại có người có thể giả bộ hôn mê suốt cả tháng giời, ai mà chịu nổi cơ chứ. Nhưng khi tôi lại hỏi chú về chuyện khác, ông liền đã trót thì chơi đến trót luôn, nhất định không nói, rồi lại còn bảo cái khi biển gì mà chuyện đó chẳng liên quan đến tôi.

Tôi đứng phắt dậy chửi một tràng, tôi nói, ông cái lão già chết tiệt này, có biết chỉ vì chuyện của ông mà tôi đã phải gánh không ít khổ sở, rồi lại còn cả Đại Khuê, cả Phan Tử, bọn họ theo ông vào sinh ra tử, ông có tôn trọng bọn họ một tí gì không vậy, ít nhất thì cũng phải cho bọn họ biết bọn họ đang mạo hiểm tính mạng cho ông, rốt cục là bởi nguyên do gì chứ!

Lời nói xong, ngữ khí vô cùng gay gắt. Tôi thực sự tức giận, đặc biệt khi nhớ tới cảnh Phan Tử đối với lão già này tình thâm ý trọng, tôi ghen uất không nên lời.

Bấy giờ chú Ba mới trầm mặc một lúc, rồi cười khỏ vài tiếng, thở dài, lắc đầu nói: “Việc này không liên quan gì tới mày, nói ra, không chừng có phiền phức hơn nữa. Chú không nói cũng là vì muốn tốt cho mày thôi, cần gì phải gắt như thế?”

Tôi lắc đầu, dù có phiền phức gì thì cũng là do tôi tự chuốc lấy, tôi nhất định phải biết chân tướng sự việc, bằng không, tuyệt đối không bỏ qua.

Tôi nói rất kiên quyết, hơn nữa, còn nhìn thẳng vào chú Ba mà nói, chính là muốn cho chú biết, giờ này kiêu gì ông cũng không trốn được tôi đâu, đừng có mà mơ tưởng hảo huyền.

Đây cũng là thành quả mà tôi học được trong mấy ngày nay, tôi đã lo là thế nào cũng sẽ có tình huống này, cho nên tôi đã xem qua rất nhiều tài liệu tâm lý học, xem xem làm thế nào để hóa giải được phòng tuyến bảo vệ bí mật của người khác.

Chú Ba suy nghĩ một lúc, rồi thở dài một hơi, dường như cuối cùng cũng quyết định được. Chú xoa xoa đôi mắt, nói: “Ai da, không ngờ không ngờ, người ta bảo con cái là chủ nợ từ kiếp trước, ta cứ tưởng rằng không để đứa nào hết là xong, nào ngờ cái thằng nhóc nhà mày lại thay thế mà ngồi lên

đầu ta, xem ra hôm nay, bất kể thế nào mà cũng nhất quyết phải biết sự thật, đúng không?”

Tôi cả giận, nói: “Ông còn có mặt mũi mà nói lời này à? Chẳng biết ai giả nợ cho ai đâu, không rõ kẻ nào suýt nữa bị chôn sống dưới đáy biển ấy nhỉ? Kẻ nào suýt nữa bị Hàu tử nuốt sống ấy nhỉ? Kẻ nào...”

Chú Ba giờ tay đầu hàng, nói: “Được rồi được rồi, bây giờ đã vậy, chú cũng ngoại lệ nói cho mày hay, nhưng mà, mày phải thề một câu, nghe xong không được kể cho bất cứ ai.”

Cái loại thề thốt gì đó tôi đem làm cơm ăn hết, sao có thể thành thật được, cho nên bèn thề độc, nếu trái lời cả nhà chết sạch.

Chú Ba kinh ngạc khi thấy tôi thề độc một câu quá cay nghiệt, mãi hồi lâu mới lắc đầu cười, nói: “Chú cảnh báo trước, việc này không phải ai nghe cũng tin nổi, chú nói xong, nếu mày không tin thì chú cũng chịu thua.”

Tôi nôn nóng đến mức ho khụ một cái, nói: “Tôi bây giờ còn có cái gì mà không tin nổi nữa đây, thôi chú cứ nói đi xem nào.”

Chú Ba thở dài một hơi, sờ soạn nửa ngày mới móc ra được nửa điều thuốc, chẳng biết chôn chĩa từ lúc nào. Chú nhìn ngó ra ngoài cửa, thấy không có y tá ở đó, mới có vẻ tiếc nuối mà châm lửa, đứng lên hút một hơi, rồi nói: “Đó chuyện từ rất lâu trước đây. Tính ra, khởi nguồn của tất cả mọi sự đều là từ những gì được ghi chép trong quyển bút ký của ông nội mày, bắt đầu vào một buổi đêm, từ năm mươi năm về trước. Nếu như mày muốn biết hết thấy mọi chuyện, chú đây sẽ bắt đầu kể từ câu chuyện này.”

§2. Chuyện cũ chẳng dám nhớ lại

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Chú Ba rút cuộc cũng tỉnh lại, tôi nôn nóng chẳng đợi được, gặng ép ông nói ra toàn bộ sự việc, trong lòng nghĩ cho rằng mình càng ngày càng tới gần chân tướng rồi. Thế nhưng, không ngờ lời tự thuật của chú Ba lại phải bắt đầu kể từ câu chuyện của năm mươi năm trước, câu chuyện được ghi chép lại trong cuốn bút ký của ông tôi.

Hiện giờ, tôi không mang theo bên mình cuốn bút ký của ông, nhưng nội dung bên trong tôi vẫn nhớ cực kỳ rõ ràng. Chuyện đã xảy ra vào cái đêm của năm mươi năm trước ấy, quỷ quái dị thường, nhưng đến đoạn cuối, ông tôi lại không ghi những chuyện đã xảy ra sau khi ông trúng độc mà ngắt đi, bởi vậy, chúng tôi cũng chẳng biết tí gì. Giờ nhớ lại những câu chữ trong cuốn bút ký, tôi vẫn thấy trong lòng dấy lên một cảm giác hoang mang khó hiểu.

Tuy nhiên, vừa nghe chú Ba nói vậy, tôi bỗng cảm thấy không tin cho lắm, bởi vì ông tôi vốn luôn luôn giữ chuyện này kín như bưng. Trước lúc qua đời, mặc kệ mấy đứa con cháu chúng tôi có vặn hỏi đến thế nào, ông vẫn không hề hé răng nửa lời. Quan hệ giữa chú Ba với ông từ lâu đã không tốt, tôi tin là ông lại càng chẳng nói cho chú nghe đâu.

Vì vậy, chú vừa nói xong tôi liền đập lại luôn: “Mẹ kiếp chú đừng có hòng bịp tôi. Năm mươi năm trước ông nội còn đang mặc quần thủng đít, mồm ông ngậm chặt như thế, làm thế nào mà chú biết được? Chú đừng hòng chém đại ra mấy câu chuyện có vẻ nguy hiểm ra lừa tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không mắc lừa đâu.”

Chú Ba nghe xong, phật ý đáp lại: “Không kể cho mày thì mày cứ quỳnh lên, mà nói ra thì mày lại không tin, làm sao mà chú lại không thể biết được? Mày không tin thì thôi, chú đỡ phải kể, chú còn đang không muốn nói đây này.”

Tôi nhác thấy ông kiểu này hẳn là muốn được thể nuốt lời, lập tức nói: “Thôi thôi, cháu tin rồi. Cháu chỉ kêu ca có một tí thôi mà, chú mau nói tiếp đi.”

Chú Ba ném toẹt một cú nguýt vào mặt tôi, ngẫm nghĩ chán rồi mới nói tiếp.

Tôi nghe một hồi thì thấy mình đúng là đã hiểu lầm chú. Thế nhưng, sự việc lại phát triển thành như thế, tôi thật sự không thể ngờ được. (Chuyện chú Ba kể tương đối phức tạp, nếu viết lại toàn bộ, e rằng phải mất cả một

quyển sách, cho nên ở đây tôi chỉ lựa chọn lược lại vài phần tương đối quan trọng ở trong đó.)

Nguyên nhân xảy ra chính là từ quyển bút ký kia, song quá trình xảy ra lại rất phức tạp.

Trước khi truyền đến tay tôi, quyển bút ký vẫn nằm lẫn lộn trong rương đồ lặt vặt trên gác xép căn nhà cũ ở quê. Mãi đến khi tôi biết đọc biết viết, một lần, trong lúc lục lọi đồ đạc cũ thì vô tình nhìn thấy, nó mới lọt vào tay tôi, mà trước đó cả ba tôi lẫn chú Ba hồi còn trẻ cũng đều đã từng đọc cuốn bút ký này rồi.

Lần đầu tiên chú Ba nhìn thấy quyển bút ký này là lúc nào, chính chú cũng chẳng còn nhớ rõ, chỉ biết rằng, khi đó chú đã ra ngoài làm ăn được một thời gian, ít nhiều cũng có chút kiến thức, những truyền thuyết hiếm lạ cổ quái cũng đã được nghe không ít khi tiếp xúc với lớp đàn anh cha chú. Chú biết có một câu nói vẫn lưu truyền trong kho mánh lới của đám thổ phu tử ở Trường Sa: “Đất ngậm máu, thầy mang vàng”, cho nên, vừa thấy cuốn bút ký, lại nghĩ đến việc trước giờ mình chưa từng mò được thứ gì đặc biệt để thể hiện bản lĩnh, chú liền lập tức bị thứ được ghi chép trong quyển bút ký này hấp dẫn.

Lúc đó chú đang tuổi thanh xuân phơi phới, tính tình quá khích lại dễ bị kích động, sau nhiều lần đọc những ghi chép trong quyển bút ký thì, như một lẽ đương nhiên, chú nảy ra ý định quay trở về Phiêu Tử Lĩnh một chuyến xem thử.

Đương nhiên, chú không phải muốn đến tìm hiểu xem ông nội năm đó đã gặp phải chuyện gì, chỉ đơn giản là muốn cầu tài mà thôi. Cổ mộ có mọc chân ra mà chạy được đâu, cho dù có thêm bao nhiêu năm đi nữa, chắc hẳn nó vẫn còn ở nguyên chỗ đó. Hơn nữa, hồi mới Giải phóng, chốn thâm sơn cùng cốc này còn có thổ phỉ hoành hành, chả có mấy ai vào đây làm gì. Chú tin trong cổ mộ ắt hẳn phải có thứ đồ gì ngon ngon còn sót lại.

Cách nghĩ này so với thời nay thì có thể cảm thấy khó hiểu, chứ suy theo năng lực và kiến thức của chú Ba tại thời điểm đó, thì cũng là chuyện tương đối bình thường. Theo lời chú nói thì đám người đồng trang lứa thời bấy giờ ai ai cũng đều như thế cả, vừa mới chân ướt chân ráo vào nghề, cái ham muốn mò được đồ tốt để vang danh thiên hạ nó mãnh liệt vô cùng.

Tuy nhiên, Phiêu Tử Lĩnh chỉ là một cái tên lóng để gọi vùng đất kia hồi ông tôi còn bé mà thôi. Kiểu tên gọi này có thể dùng để chỉ một gò đất nhỏ, cũng có thể để chỉ cả một quả núi, hoặc thậm chí nguyên một khu rừng rậm nguyên sinh ở cái chỗ nào không biết luôn, cho nên chỉ dựa vào một cái địa danh như vậy để đi tìm ngôi mộ cổ kia, thì chả thực tế chút nào.

Vậy thì, phải làm thế nào để có thể định vị được chính xác vị trí của nơi đó đây? Chú Ba bỏ thời gian ra suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chẳng lần ra được tí gì, cho đến tận lúc trước khi đi Tây Sa một năm, rốt cuộc mới có được chút manh mối.

Năm ấy, chú về quê cũ của ông nội ở Trường Sa. Quê nhà trên miền núi, chú đi đường đèo suốt bốn ngày mới tới được cái thôn làng heo lánh ở tít trong vùng khi ho cò gáy kia, ở lại dăm bữa nghe ngóng tin tức về vị trí của Phiêu Tử Lĩnh từ miệng dân bản xứ. Mặc dù chuyến đi ấy không gặt hái được tin tức trực tiếp về vị trí, nhưng lại thu hoạch được rất nhiều thông tin về tình hình đất đai ở nơi đó.

Sau khi trở về, chú nghiên cứu lại lần nữa những ghi chép trong bút ký, sự việc liền sáng tỏ. Dựa vào nội dung cụ thể trong cuốn bút ký, cùng với việc nhớ lại những mẩu chuyện mà chú hồi bé đã nghe lỏm được từ ông nội, lại cộng thêm một số thông tin dò la được từ trong thôn làng kia, chú đã bắt đầu lờ mờ đoán ra, ngôi mộ cổ này có lẽ nằm ở gần Trại Quý trên núi Mãng Sơn.

Trong quyển bút ký có đề cập đến một chuyện, đó là khi cụ cố và ông nội tôi trong lúc vôi vã băng qua khu rừng rậm, bọn họ đều bị một loại rắn có tên là “Thiệt đầu xà” cắn phải. Loại rắn này thường cuộn mình dưới những bụi cỏ, rất khó phát hiện. Thời bấy giờ, phạm vi chúng tác quái rất rộng, về sau phong trào vận động diệt rắn phát triển, một lần ra quân đã đánh cho loại rắn này suy tởm nữa tuyệt chủng luôn. Dĩ nhiên đó là chuyện về sau.

Đám thổ phu tử thời đó đều là tự sinh tự diệt hết, bị rắn độc cắn phải rồi, thường thường chỉ hút nọc độc ra, đắp một ít thuốc lá, nhai mấy miếng thuốc quế, chứ làm gì có cách nào chạy chữa tử tế đâu. Xử lý xong xuôi, nếu vài canh giờ sau mà người bị rắn cắn không có phản ứng trúng độc thì tức là bình yên vô sự; còn nếu ngược lại, thì nói chung là vô phương cứu vãn rồi, chỉ có nước chấp nhận số phận thôi.

Lúc ấy, con rắn cắn phải hai người là loại rắn nhỏ, miệng vết thương không sâu nên ông cũng chẳng để ý, sau khi xử lý đơn giản cũng không có cảm giác gì khác thường, vì vậy không nói hai lời liền ngậm miệng chạy tiếp. Chẳng ngờ, chạy được hai dặm đường, ông tôi đột nhiên ngã sấp xuống, bất tỉnh nhân sự.

Bọn họ dừng lại quan sát kỹ, chỉ thấy ông tôi da dẻ xanh mét, lên cơ co giật, rõ ràng là nọc rắn đã phát tác. Sau đó cụ cố tôi phải chạy gấp suốt hai dặm đường đèo, tìm đến chỗ người dân tộc miền núi, mới dùng lá thuốc cứu về được một mạng cho ông.

Mấy người nhà ông tôi vì thế phải ở lại nơi đó nghỉ ngơi hai ngày. Mà căn cứ vào cái thác nước ngày ấy ông tôi miêu tả, có thể khẳng định chỗ bọn họ nghỉ lại chính là Trại Quý.

Đến tận ngày thứ tư sau vụ rắn cắn, bọn họ mới đến được cái nơi gọi là Phiêu Tử Lĩnh kia. Nơi đó là một thung lũng bằng phẳng trong khe núi, bốn bề núi dựng, cây cỏ um tùm rậm rạp phát triển đột biến, đặc biệt là có rất nhiều những thân dây leo nghìn tuổi già nua. Trong thung duy chỉ có một vùng trũng hình lòng chảo tối mịt là không có bất cứ loại thực vật nào, để tờ hơ ra một khoảng đất tro tro màu đỏ gắt như máu. Ngôi cỏ mộ kia nằm ngay phía dưới thung lũng này.

Mia mai một điều là giống rắn từng cắn ông nội tôi kia giờ đây đã trở thành loài động vật có nguy cơ tuyệt chủng. Một con rắn trưởng thành có giá hơn trăm vạn, vượt xa cả giá của một món minh khí bình thường.

Cứ thế, hy vọng tìm được Phiêu Tử Lĩnh liên tăng lên rất nhiều, dù rằng rừng rậm nguyên sinh trong núi Mãng Sơn tại thời điểm đó có diện tích bát ngát mênh mông, khác xa so với khu rừng vùng Trại Quỷ với thác nước ở trung tâm của hiện tại. Nhưng theo suy đoán thì đặc điểm địa hình vẫn còn nhiều điểm tương đồng, cho nên cũng không quá khó để tìm kiếm.

Chú Ba thu xếp hành trang, lại lên đường lần thứ hai. Chú đã quen với việc đi sớm về khuya một mình, bởi chú tuổi đời còn quá trẻ, đám lão luyện không muốn chú nhập bọn đi chung, còn những kẻ đồng trang lứa luận về bản lĩnh lại chẳng có ai bì được với chú.

Tuy nhiên, cho tới khi chú trải qua trăm đấng nghìn cay, băng qua rừng rậm Mãng Sơn ngày ấy gần như chẳng có bóng người, thì đập thẳng vào mắt là cảnh tượng mà có nằm mơ chú cũng không hề nghĩ tới...

§3. Who are you?

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Dựa theo chỉ dẫn của dân bản xứ, chú Ba đi men theo con đường không tên do người thời trước mở ra trong rặng núi, đại khái đi mất chừng bốn ngày trời. Khoảng một phần ba con đường là được mở trên lưng chừng vách đá, theo chú đoán thì chắc cũng phải bị bỏ hoang mấy trăm năm rồi. Có lẽ nó vốn là đường hành quân ven núi, mà giờ đây rêu xanh phủ kín, cỏ cây um tùm, càng vào sâu bên trong việc tu tạo lại càng cầu thả.

Con đường nhỏ chạy thẳng vào đầm lầy ở sâu trong khu rừng rậm rạp. Đoạn đường bên ngoài dân miền núi còn thường xuyên qua lại, chứ khi đã đi qua khu Trại Quỷ thì càng vào trong càng chẳng có dấu chân người, đường đi lồi lại sụt lên sụt xuống, dây leo thì mặc sức quấn kín mít, đến mức gần như là không thể tiến lên trước được.

Chú Ba phát huy tính ương ngạnh của mình, vật vã những mấy lần mới đi qua nổi con đường cỏ đó. Tới được một nơi khác trên vách núi, chú từ trên cao phóng mắt nhìn xuống, đã thấy thung lũng được ghi trong cuốn bút ký đang ở ngay dưới chân mình. Trải qua hai mươi năm dầm mưa dãi nắng, vết tích của những người nhà ông tôi để lại năm xưa đã sớm biến mất dưới những tán cây tươi tốt sum xuê. Thế nhưng cái đồi đất màu đỏ trụi trổng hoác đang phơi ra giữa thung lũng kia lại vô cùng nổi bật, cực kỳ bắt mắt, như nói với chú rằng nơi đây chính là Phiêu Tử Lĩnh trong truyền thuyết kia.

Đồng thời, chú còn nhìn thấy ở gần đồi đất đỏ gất kia, thấp thoáng dưới những tán cây, dường như có một thứ gì quái lạ đang đứng lù lù. Bởi vì màu sắc của nó gần giống với màu cây, nên từ độ cao nơi chú đứng mà nhìn thì không thể nhận ra được nó là cái gì.

Chú mơ hồ cảm thấy có điều gì không ổn. Nơi đây là thung lũng trong núi ít người lai vãng, dù có là dấu vết của công trình xây dựng hay cuộc sống sinh hoạt của con người thì cũng không thể nào xuất hiện ở chỗ này mới đúng. Vì vậy, chú bèn leo cao lên trên thêm vài bước, móc chiếc kính viễn vọng hàng lậu của Nga ra quan sát.

Vừa nhìn một cái chú liền chết sững. Cạnh đồi đất, dưới những tán cây, có mấy chiếc lều bạt quân dụng được dựng rải rác. Bạt phủ lều là loại vải rần ri dùng để ngụy trang, cho nên đứng từ xa nhìn lại rất khó để phát hiện ra. Nếu không phải trong lúc giám định địa chất chú Ba rất nhạy cảm với những chênh lệch màu sắc vô cùng nhỏ này, thì khi nãy có lẽ đã để lọt lưới.

Bấy giờ, ruột gan chú Ba sôi lên sùng sục, thầm nghĩ cái chỗ quái quỷ này

sao lại có người được cơ chứ? Mà lại còn dựng cả lều bạt, chắc không phải thợ săn đâu. Thợ săn sẽ không chui vào tận sâu tít thế này, cũng sẽ không được trang bị tốt đến vậy.

Chú còn đang buồn bực thì đột nhiên một trong số mấy chiếc lều vải chợt rung rung, từ trong đó có một người đi ra ngoài. Chú Ba nâng kính viễn vọng dõi theo, nhìn xong liền càng thấy bực bội.

Thì ra kẻ vừa xuất hiện kia là một tên lông tóc trắng lóa, vóc người to cao, người sặc mùi tiền, đích thị là một thằng giặc Tây.

Chú Ba lúc bấy giờ còn chưa biết đến sự khác biệt của người châu Âu giữa các vùng miền, thời bấy giờ chưa mở cửa cải cách, người phương Tây đến Trung Quốc cũng không nhiều, chủ yếu là đám dân Mỹ mê mạo hiểm. Vì thế, chú chả cần suy nghĩ đã chắc mẩm luôn rằng thằng Tây kia chính là người Mỹ.

Chú bèn suy nghĩ một lúc. Có người đặt chân đến đây đã là có vấn đề, mà bây giờ, chẳng những có người đến mà người đó lại còn là mấy thằng giặc Tây. Bọn chúng thì tới chỗ này để làm gì? Lẽ nào là lũ Đế quốc Mỹ xâm nhập phá hoại? Hay là... cũng vì ngôi mộ cổ dưới lòng Phiêu Tử Lĩnh mà tìm đến đây?

Chuyện mấy thằng Tây hám đồ cổ ai cũng thừa biết, nhưng bọn chúng nào có máu chiến đến mức phải đích thân đi đào. Bọn chúng cũng không biết đến cuốn bút ký của ông bố nhà mình, làm sao biết được dưới lòng đất chỗ này có mồ mả cơ chứ?

Đúng là quan hệ dây mơ rễ má đại bác bắn chẳng tới, chú Ba không tài nào đoán ra nổi, cảm thấy quái lạ vô cùng.

Chú ôm một bụng đầy nghi ngờ, đặt đồng trang bị cá nhân xuống, rồi nhẹ nhàng luồn bên dưới khu rừng rậm lên vào đến tận gần chiếc lều bạt, phát hiện ra mấy thằng giặc Tây này đóng quân ở ngay sát mép đồi đất đỏ luôn. Có khoảng bốn chiếc lều bạt thôi, chú đoán nhân số chắc cũng không nhiều lắm. Gần đó còn có mấy gã người Trung Quốc, trông có vẻ như là dân địa phương làm bốc vác, đang ngồi hút thuốc nghỉ ngơi. Đồng thời, chú còn nhìn thấy trên gò đất bên cạnh có đào một cái hố to, miệng hố được che lại bằng một cái khung tre, phủ bạt chống thấm màu xanh lá. Bởi vì những thứ này nằm ở phía bắc tầm nhìn của chú, nên vừa rồi lúc ở trên vách núi chú mới không phát hiện ra.

Đồi đất đỏ chắc hẳn chính là cái mả bị lấp năm đó. Bùn đất ở đây đều bị rang lên, trộn thêm một loại đơn dược làm cho cây cỏ không thể nào mọc nổi. Ấy vậy mà, bây giờ nhìn mà xem, trên bề mặt vẫn có rất nhiều cỏ dại mọc lở chỗ, rõ ràng người xưa đã đánh giá thấp khả năng thích nghi của các

loài thực vật.

Chú ba nhìn thấy cái hố lớn tròn vành như cái miệng loa kia, liền hiểu ra ngay mục đích của mấy thằng Mỹ này cũng giống y như mình: bọn chúng đang khai quật mộ cổ.

Khi đó chú Ba hãy còn ít tuổi, thấy cảnh này, trong đầu chỉ rặn ra được một suy nghĩ: đây có lẽ là đội khảo cổ hợp tác Trung Mỹ, tới nơi đây khai quật hiện trường. Vào lúc ấy thì có lẽ đây là lời giải thích hợp lý nhất rồi.

Nếu là người Bắc phái, chắc lúc này chỉ biết cam chịu vận xui, vì theo luật lệ của bọn họ, dân không giành giật với quan. Nếu gặp phải đội khảo cổ thì còn biết làm sao nữa, anh cũng có xông lên giết sạch bọn họ được đâu? Nhưng chú Ba thì khác. Chú không cam lòng để kẻ khác nâng tay trên của mình như vậy. Quan sát vị trí khai quật và cường độ làm việc của đám người Mỹ kia, chú liền biết ngay bọn người này không có kinh nghiệm của thổ phu tử, chắc chắn là chỉ biết áp dụng phương pháp đào mồ Tây của họ để đối phó với mộ cổ Trung Quốc mà thôi. Cứ đào như thế thì chẳng bao giờ vào được đến mộ cổ. Còn chú, chú chỉ cần tìm đúng vị trí, đào một đường hầm đi xuống là có thể thần không biết quỷ không hay mà chui lọt vào cổ mộ trước cả bọn chúng, khoắng sạch sẽ đồ đạc ở trong đó.

Chú Ba quay về chỗ cũ, lấy lại trang bị cá nhân. Giờ này bóng đã xế tà, trong ánh hoàng hôn, chú dùng bước chân của mình làm đơn vị, đi xuyên qua thung lũng để đo đạc diện tích bốn bề của đồi đất, tìm vị trí thích hợp nhất để đào đường hầm.

Quá trình tiến hành vô cùng phức tạp, mà chú Ba cũng chẳng giải thích tường tận. Chú chỉ cho tôi biết rằng lúc đó chú tràn đầy tự tin, điều duy nhất đáng lo là tình hình trong mộ cổ.

Đường hầm trộm mộ mà năm xưa ông tôi đào, thời gian tồn tại không được lâu, chắc chắn đã sụp sau mấy mùa mưa. Không biết lúc đó bọn họ vào mộ trong tình trạng nào, đã đào được đến địa cung trong hầm mộ hay chưa. Nếu vào được rồi, thì bên trong hầm mộ có khả năng là đã bị ngấm nước mưa, vậy thì ngoại trừ thứ nằm trong quan tài, còn lại những thứ đồ bồi táng khác có thể là đã mủn ra hết cả rồi. Mà muốn biết đồ trong quan tài có gặp họa hay không, còn phải xem chất liệu của quan tài và trình độ niêm phong thời ấy nữa.

Đêm xuống, đám người Tây bắt đầu nổi lửa lên trong doanh trại. Chú Ba lẳng lặng âm thầm mà đợi. Cho đến khi bọn chúng lăn quay ra ngủ hết, chú mới bắt đầu dùng “xéng chân mèo” của mình cẩn thận đào từng li từng tý đất lên.

Xéng chân mèo là loại xéng chuyên dụng của thổ phu tử, tiếng động lúc

đào phát ra cực nhỏ. Nhưng thời nay đã có xẻng công binh, đào còn ngọt và êm hơn cả xẻng chân mèo, cho nên xẻng chân mèo đã rút khỏi vũ đài lịch sử. Tuy nhiên, vào thời điểm đó thì xẻng chân mèo đã là thứ gây ít tiếng động nhất mà chú Ba có thể sử dụng rồi.

Cho dù như thế, lúc đào bới chú Ba vẫn cực kỳ căng thẳng, vì không thể dùng xẻng Lạc Dương thám thính trước tình hình dưới lòng đất (xọc một nhát là phát ra tiếng động, với lại chẳng biết vì sao mà tiếng xẻng Lạc Dương cắm ngập vào đất rất dễ làm chim rùng hoảng sợ bay tán loạn) nên chú cũng không tự tin rằng đào một lần vào được ngay lòng mộ.

Đào suốt chừng hai giờ thì ra năm cái đường hầm, đều không trúng chỗ, nhưng cũng dần dần thu hẹp được phạm vi. Đến cái đường hầm thứ sáu, khi đào được khoảng sáu mét, xẻng của chú Ba rớt cuộc đụng phải một vật rắn. Đang lúc chú thu vén xong xuôi, muốn dùng đèn pin chiếu sáng xem thử một cái, thì đột nhiên cảm thấy không ổn. Dưới lớp đất truyền đến một đợt chấn động cực nhỏ, rồi ngay sau đó, toàn bộ đường hầm sụp hẳn xuống. Đến một tiếng hét chú cũng chẳng kịp kêu, mồm miệng đã bị vùi kín trong bùn đất. Đất dưới chân và xung quanh chú cũng loáng cái đã bị sụp xuống tận dưới sâu trong lòng đất.

§4. Mộ cổ huyết thi

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Theo bản năng, chú Ba liên tục quẫy đạp bình bịch bùn đất bốn phía, hòng thò đầu ra để thở hay tóm được thứ gì đó xung quanh, thế nhưng cũng chỉ phí công. Ráng sức được chừng hai ba giây, chú lại cảm thấy dưới chân hẫng đi một cái, rồi rơi tuột vào khoảng không, tiếp đó toàn thân mát lạnh, cả người chú bọc trong bùn đất cứ thế rớt tòm xuống nước.

Dòng nước lạnh buốt nhొang một cái đã xối sạch lớp bùn trên mặt chú. Chú ho khan, giãy giụa rồi đứng lên, chỉ thấy bốn bề tối đen như mực. Chú không biết mình đã rơi vào đâu, chỉ biết từ phần eo trở xuống đều ngập trong nước, khắp xung quanh nồng nặc một mùi hôi thối kỳ dị.

Đèn pin vẫn sáng, giờ đã bị rơi xuống nước, chỉ còn thấy một đốm điện le lói. Chú Ba cúi xuống lần mò nhặt cái đèn pin lên. Vì đèn bị ngâm nước nên vừa sờ vào đã tắt ngóm, chú phải đập hai cái nó mới lại sáng lên, nhưng ánh sáng đã nhọt nhọt đi một chút.

Chú rọi đèn pin ra khắp chung quanh, phát hiện thấy mình đang ở trong một căn phòng gạch, bốn phía là bốn vách tường xây bằng gạch xanh cắt gọt vuông vức. Quay ra đằng sau, chú nhìn thấy một hang động lớn được khoét ra trên bức tường gạch xanh, có vẻ là do sức người làm nên. Rõ ràng ban nãy chú đã trượt vào đây qua cái hang này.

Chú Ba xem xét một vòng, liền nắm được tình hình ngay lập tức. Nơi chú vừa đào bới có vấn đề. Có lẽ đó vốn là một cái hõm đã bị đất lấp lại, do trọng lượng cơ thể chú đè lên trên, mà ở dưới lại không có gì chống đỡ nên toàn bộ bùn đất phía dưới đạo động đã sụp xuống, khiến chú và đất đá cùng lăn vào trong mộ thất.

Cái hang trên tường mộ kia là ai đào ra vậy? Không lẽ trong lúc vô tình mình đã đào trúng cái đạo động mà đám người nhà ông bô dùng để chui vào huyết mộ năm xưa? Có lẽ nào lại trùng hợp đến vậy sao?

Chú Ba ngẫm nghĩ, cảm thấy đúng là có khả năng đó. Bản lĩnh của mình đều do ông bô truyền dạy, mà bản lĩnh của ông bô lại do người đời trước rèn luyện cho. Vì cái nghề trộm mộ này bắt đầu xuống dốc từ sau thời nhà Thanh, cho nên kỹ thuật trộm mộ đều là dựa vào vốn cũ hết chứ chẳng phát triển thêm được bước nào. Nên đào đạo động ở đâu, đào đạo động như thế nào, tất cả đều phụ thuộc vào một cái quy tắc chết tiệt hết, đệ tử do một thầy dạy dỗ gần như 100% sẽ đào đạo động ở cùng một vị trí.

Tạm thời không suy nghĩ đến chuyện này nữa, chú tỉ mỉ quan sát xung

quanh một lát. Phía sau lối vào đã bị bùn đất trượt xuống bít kín, cái xẻng không biết đã kẹt lại ở chỗ nào trong đất, muốn trở về bằng đường cũ e rằng hơi khó. Có điều, chú cũng chẳng lo cho lắm. Đã có thuốc nổ mang theo người đây, nếu ra không được thật thì cứ việc bùm một phát khoét luôn cái cửa trên trần là xong bém.

Mộ thất được xây thành hình tứ giác quy chuẩn, vòm trần và bốn phía đều có những phù điêu đơn giản. Mộ thất không rộng nhưng khá cao, bên trong nước đọng đến tận ngang hông. Đồ bồi táng chắc hẳn nằm ở dưới đó, nhưng với cái ao nước đen ngòm thế này thì căn bản cũng chẳng thấy được phía dưới có những gì.

Trên bức tường bên trái có một cánh cửa mở, nhiều khả năng là hành lang của tòa mộ cổ này.

Chỉ dựa vào những thứ này thì không thể nào đoán ra được thời kỳ lịch sử và địa vị xã hội của chủ nhân mộ cổ lúc sinh thời. Nhưng từ chiều cao của mộ thất thì có thể thấy chủ mộ này rõ ràng không phải nhân vật lớn cỡ vương hầu gì đâu.

Một cái mộ cổ bình thường thôi. Mộ thất thì có đấy, quy cách dĩ nhiên cũng không hề kém, vì sau thời cổ đại, người có được phòng xây bằng gạch đã chẳng còn nhiều. Nếu dùng hẳn gạch để xây mộ, thì chủ mộ kiểu gì cũng phải thuộc giai cấp quan lại trở lên. Có điều, cho dù có là quan lại, thì thường thường đa số các ngôi mộ này đều không có cơ quan bầy rập nào quá tà môn, bởi vì năng lực của bọn họ chỉ có hạn. Dù ở triều đại nào đi chăng nữa, những thợ thủ công bậc thầy – đặc biệt là những người có kiến thức xây dựng lăng mộ – đều chỉ phục vụ cho một người là hoàng đế mà thôi. Hơn nữa bọn họ cả đời đại để cũng chỉ có thể cống hiến duy nhất một lần. Phần lớn những thợ thủ công bậc thầy đều bị chôn sống khi phong bế hoàng lăng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trung Quốc có nhiều thứ bị thất truyền đến thế.

Chú Ba định thân một lát, rồi lội nước đi vào trong hành lang tối như hũ nút. Nước lạnh buốt, lực cản lớn, khi bước đi làm gợn lên những làn sóng, phát ra thứ tiếng khiến người ta khó chịu vô cùng.

Sàn mộ thất nằm dưới nước cũng không bằng phẳng. Chú nhiều lần vấp phải mấy thứ gì đó, suýt nữa ngã nhào. Bây giờ chú chẳng dám nghĩ xem mình đang giẫm lên cái gì nữa. Nếu nơi đây đúng là ngôi mộ cổ năm đó được ghi lại trong bút ký thì những vật chú giẫm lên, ngoại trừ mấy thứ đồ bồi táng ở đây, có thể còn là di hài của các bậc trưởng bối nữa. Chuyện này đã quá kích thích rồi, thôi tốt nhất là đừng nghĩ tới nó.

Hành lang dài khoảng 20 mét, đi hết rất nhanh. Sau hành lang là một gian mộ thất lớn hơn nữa, bốn phía không có mặt tường nào thông ra hành lang

khác. Chú Ba biết đã vào đến hậu điện, tiến thêm vài bước nữa thì thấy ở chính giữa mộ thất có một bệ quan tài, nhô cao lên khỏi mặt nước.

Chú Ba chiếu đèn pin sang, không khỏi nuốt nước bọt đánh ực một cái, chân bắt đầu mềm oặt ra.

Chỉ thấy trên bệ đặt quan tài là một cái quan tài bằng đá, nắp đã bị bẫy lên, không biết đi đàng nào mất rồi. Tình cảnh này cũng chưa phải dạng hiếm gặp, nhưng thứ khiến chú có phần sợ hãi, ngoài chuyện đó ra, chính là hai bộ xương khô đang mục ruỗng. Cả hai bộ xương đang tựa vào chiếc quan tài mất nắp, y phục trên người rách nát tả tơi hết cả, hai cái xác đã bị phân hủy hoàn toàn, da thịt dính liền vào làm một với quan tài đá, vì chú đang đứng ở khá xa nên không thấy rõ là thuộc triều đại nào, nhưng chắc chắn không phải nô lệ tuần tảo.

Chú Ba thoáng sững sốt một lát, toàn thân ớn lạnh không dám lại gần. Trong lòng chú thâm nhủ, hai cái xác này lẽ nào lại chính là người nhà mình đã chết trong cổ mộ năm đó?

Cổ mộ, chú không phải mới vào lần đầu. Xác chết trong cổ mộ, từ lâu chú cũng đã luyện thành tư tưởng cứ lờ tịt đi, cứ coi mấy cái xác đó chẳng qua chỉ là một loại đồ vật. Thế nhưng những cái xác chú đang gặp lúc này đây lại rất có thể chính là của người nhà mình, trong lòng chú chợt dấy lên một cảm giác khiếp sợ không tên, tim đập dồn kịch liệt.

Chú lò dò đi đến bệ đá chính giữa mộ thất, toàn thân run lên bần bật, đèn pin cũng cầm không chắc. Trước tiên chú quan sát cái quan tài đá, thì thấy một mảng máu khô đét đóng cục dưới đáy quan tài. Mặt trong quan tài hình như còn được bọc tơ lụa, nhưng lại không thấy thi thể đâu cả. Chú lại ghé sát vào hai bộ hài cốt nhìn thử một cái, chỉ thấy thi thể mục nát gần hết rồi, đầu còn trơ lại mỗi hộp sọ, không sao đoán được có phải người nhà mình hay không. Nhưng chú Ba bỗng thấy trên tay một trong số hai cái xác có cầm một khẩu pạc-hoọc, bên trên khắc mấy chữ mờ tịt: Ngô Đại Quý, chính là tên của ông cố nhà mình.

Đầu gối chú Ba liền nhũn ra, chú quỳ sụp xuống nghiêm chỉnh dập đầu lạy hai cái. Chú Ba chẳng phải là người chu đáo giàu tình cảm gì cho cam, hành động lúc này của chú hẳn chỉ là một loại bản năng thôi.

Dập đầu quỳ lạy xong, chú Ba quay ra xem xét khẩu pạc-hoọc, thấy nó đã rỉ ngòen hết xài từ lâu bèn ném qua một bên, xem xét đồ đạc trong cái quan tài đá. Chú đeo bao tay rồi thò vào trong áo quan, sờ sờ ần ần lớp tơ lụa dưới đáy quan tài.

Sau khi ần một cái, chú Ba biết chắc thi thể cũng không nằm dưới lớp tơ lụa mục nát. Ngược lại, chú mò được một thứ có hình khuyển tròn giấu bên

dưới lớp uế vật nát bầy như tương ở đáy quan tài. Chú hồi hộp với vào sờ thử, thì ra là một cái khuyên sắt.

Chú Ba đặt đèn pin lên mép quan tài đã rồi đưa hai tay nắm lấy cái khuyên sắt, dùng sức kéo một phát. Chỉ nghe đánh “cạch” một tiếng, đáy quan tài bất chợt vênh sang một bên, lộ ra một cánh cửa ngầm.

Não bộ chú Ba như nhảy giật lên một cái. Thật chẳng ngờ, cái huyệt mộ này không chỉ có một tầng. Chú lập tức móc bật lửa ra, toan ném vào bên trong cửa ngầm để xem phía dưới rốt cuộc là chỗ nào. Không ngờ chú vừa thò tay xuống thì chợt thấy ánh lửa soi tới một cái mặt quái dị chằng chịt nếp nhăn ló ra khỏi cửa ngầm.

§5. Gương mặt quái đản

Editor: Yoo Chan

Beta: Earl Panda

Chú Ba tội lúc đó choáng quá, đầu óc liền ong lên, lỗ chân lông trên da đầu cũng nổi lên ầm ầm. Chú hét to một tiếng rồi buông tay ra, cánh cửa ngậm vừa được nâng lên lại sập xuống đánh sầm một cái, nện thẳng vào bộ mặt quái đản vừa thò ra kia.

Chú Ba cũng không dám nhìn xem cánh cửa sập xuống ra làm sao, mà lập tức giật nảy người về phía sau theo phản xạ, tránh xa xa khỏi cỗ quan tài đá, tí nữa thì quả tim cũng nhảy vọt ra ngoài theo cuống họng.

Chú Ba thảm than, trời ơi đó là cái thứ gì vậy?! Lẽ nào trong ngôi mộ cổ âm khí đã thoát sạch này vẫn còn một con bánh tồng? Không thể nào! Bánh tồng là vật chết, là thứ không có sinh khí, một khi cửa mộ bị mở, mộ khí bên trong thoát hết ra, không khí bên ngoài tràn vào, thì dù có là cương thi lợi hại đến mấy cũng sẽ biến thành cái xác nằm sõng xoài chỉ trong một thời gian ngắn, bắt đầu thối rữa thêm lần nữa. Chứ nào có cái lý lại thi biến được những mấy chục năm như thế, thật chẳng hợp lẽ thường.

Vả lại, bộ mặt quái gở vừa nhìn thấy trong chớp mắt kia thật khó hình dung. Xưa nay chú Ba chưa bao giờ thấy một bộ mặt nào gớm ghiếc đến thế, chắc chắn đó chẳng phải là loại bánh tồng bình thường.

Hay chẳng lẽ, thứ này chính là bánh tồng máu trong truyền thuyết? Chú Ba chợt nghĩ như vậy. Tuy nhiên khi suy xét ra, chú cảm thấy vô cùng bất an.

Trường Sa là nơi có nhiều truyền thuyết về huyết thi nhất. Thông thường, hễ cứ đào được trong cỗ mộ ra loại đất thịt màu đỏ, thì bất kể tình hình trong mộ như thế nào, cũng vẫn bị người ta gọi là mộ huyết thi.

Đất đỏ còn được gọi là huyết địa, một xẻo xọc xuống đất là dính máu. Không ai giải thích được đất này hình thành như thế nào, nhưng trong mọi trường phái phong thủy, cách nói về chuyện vùi thây đất máu đều giống đến kinh người. Đó là nơi thích hợp cho việc đào sâu chôn chặt. Táng ở đất này thì sát khí cực nặng, con cháu sẽ hưởng vinh hoa phú quý khôn cùng, tuy nhiên người thân sẽ chết sạch không còn một ai. Nói không chừng còn có thể làm đến hoàng đế, nhưng toàn bộ người trong nhà sẽ bị khắc cho đến chết.

Dù truyền thuyết là như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều danh gia vọng tộc chỉ vì muốn con cháu được vinh hiển mà dày công tìm kiếm dạng đất quỷ quái bí hiểm này.

Để tránh sát khí, trước khi nhập táng, phải tìm một gia đình nghèo khó trong dòng tộc, đưa con mình sang đó nhận làm con thừa tự, sau đó lại đón về nhà mình nuôi.

Tuy nhiên, thiên hạ rộng lớn, bảo huyết hay sát huyết đều hiếm có như nhau. Huyết địa lại càng hiếm, còn khó kiếm hơn cả long mạch bình thường. Về sau, đa số mấy ông thầy phong thủy nửa mùa hể cứ thấy nơi nào đất màu đỏ thì cứ phán là huyết địa, vì vậy, thường thường, cứ dưới đất đỏ ắt sẽ có mộ, mà mộ ắt sẽ thuộc về một danh gia vọng tộc nào đó, cho nên mới có câu chuyện “thây máu giữ vàng” là vậy.

Trung Quốc thời cận đại, có một nhân vật vô cùng quan trọng. Mộ chủ của nhà ông ta nằm chính tại huyết địa, năm xưa một vị cao nhân đã thiết lập thế trận phong thủy để kịp lúc nhập mộ. Tương truyền, ông cố của nhân vật kia không phải chết một cách bình thường. Nhân vật đó quả thực về sau nắm quyền khuynh thiên hạ, nhưng đúng như trong phong thủy thuật số, sát khí quá nặng, dòng trục hệ của ông ta chủ yếu đều chết sạch. Mãi đến sau này, khi mộ tổ nhà ông ta bị phá hoại, tình hình mới bắt đầu khá khảm lên, thế nhưng vận số của ông ta cũng theo đó mà ngày càng lụn bại như tụt dốc không phanh.

Do huyết địa thật giả lẫn lộn, mà hàng rơm lại chiếm phần nhiều, cho nên năm ấy, ông nội của ông nội tôi mới dám mạo hiểm hạ xeng cầu may một bận. Chẳng ngờ một xeng này lại đào trúng phải một cái của nợ hàng thật giá thật lại còn zin.

Mà mộ huyết thi thật sự thì hung hiểm vô cùng. Riêng từ việc trên thế giới không có bất kỳ một văn bản hay một câu chuyện truyền miệng nào về huyết thi là ta có thể hiểu được phần nào. Người gặp phải huyết thi, gần như không một ai sống sót toàn mạng trở ra. Ông nội tôi là một trường hợp đặc biệt, nhưng mà ghi chép trong bút ký của ông cũng chẳng rõ ràng cho lắm. Huyết thi rốt cuộc là cái thể loại gì, chính bản thân ông cũng không biết, phải khắc chế nó như thế nào thì lại càng mù tịt hơn. Nếu như cái thứ ở bên dưới căn hầm kia thật sự là huyết thi, cứ coi như tạm thời bỏ qua câu hỏi vì sao nó vẫn còn ở trong này đi, thì vấn đề phải thoát thân như thế nào đã đủ nan giải lắm rồi.

Mấy cụ khốt nhà ta lần trước vào huyết mộ này, hiển nhiên là đã mang theo móng lừa đen. Lúc đó bọn họ mỗi người còn đều giắt một khẩu pạc-học băng đạn hai mươi bốn viên. Trang bị đến tận răng như thế mà ngay cả một người cũng không thoát nổi, chứng tỏ tình hình lúc đó nguy hiểm khủng khiếp đến mức nào. Bản thân chú cũng tự biết mình lại càng chẳng ăn thua gì rồi, chỉ có độc một con dao quắm giắt trên lưng. Cầm dao quắm mà chém bánh tồng thì khác quái nào mài dao, đây là cái trò đàn độn nhất, một tí tác

dụng cũng chả có.

Trong một giây đồng hồ, chú Ba đã kịp lùi lại một bước, đầu óc quay cuồng cứ như bay. Về vụ huyết thi, chú không có may mắn một chút manh mối nào cả, cho nên cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp đối phó nào sát.

Đang lúc hoảng loạn không biết phải làm sao, đột nhiên từ mặt trong quan tài phát ra tiếng đá mài vào nhau liên tục. Tiếp đó, chú thấy phiến đá chèn lên căn hầm ngầm kia ấy vậy mà lại bị thứ gì đó đẩy lên.

Chú Ba lập tức biết là không ổn, thứ đó muốn ra ngoài!

Lúc ấy chú hơi dờ dẩn ra rồi, sau đó, cũng chẳng biết nghĩ cái gì nữa mà đầu óc nóng phùng lên như phát sốt lên, sát tâm trời dậy. Chú hạ quyết tâm, hét lớn một tiếng, rồi nhảy búng vào trong quan tài, hai chân vận sức đập mạnh một phát, thoát cái đã giẫm ạch lên trên phiến đá đang bị đẩy lên.

Nhìn xuống xem thử thì thấy ở phía dưới phiến đá có một bàn tay người quắt queo xanh lè xanh lợt thò lên, móng tay dài gấp hai lần ngón. Cả cái bàn tay cứ như đồ bằng đồng đã bị rỉ sét mọc đầy đốm xanh, hiện giờ đang bị chú Ba đè xuống, kẹt cứng trong khe hở.

Chú Ba tội nhìn thấy cái tay kia, lập tức cảm thấy sau lưng da gà da vịt sồn hết cả lên. Chú bèn vận sức đập mạnh một phát, những muốn bẻ cho nó đứt đoạn ra. Nhưng cái tay đó rắn chắc y hệt thép đã tôi, giẫm huỳnh huých vài cái mà vẫn chẳng mấy may suy suyễn.

Sau đó, từ dưới phiến đá lại có một lực đẩy mãnh liệt thúc lên. Chú Ba vốn đứng không vững cho lắm, suýt tí nữa thì té nhào. Chú vội vàng hạ thấp trọng tâm, ổn định cơ thể, hai tay tỳ vào hai bên quan tài.

Đây là một cuộc đọ sức giữa sự sống và cái chết. Một khi thứ bên dưới ra được khỏi quan tài, trong hoàn cảnh này, chú Ba biết mình chắc chắn sẽ tiêu đời, tuyệt đối không có một cơ may nào để mà trông chờ vào đâu.

Nhưng sức lực con người chỉ có hạn. Chú Ba chống chọi được vài cú thúc, hai cánh tay đã đến giới hạn chịu đựng, một tạo sức lực cũng không đào đâu ra nổi nữa. Phiến đá bên dưới vẫn từng chút từng chút bị húc dịch lên trên, kể đó, gương mặt quái gỡ nộ liền len ra khỏi phiến đá, nhìn chòng chọc chú Ba với vẻ mặt trợ trợ.

Bên trong quan tài tối đen, không dễ để nhìn rõ, bộ mặt âm u quỷ quái cũng mờ mờ mịt mịt, cả căn mật thất lại yên tĩnh đến mức không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào. Tình cảnh lúc này quả thực quái dị không thể gọi tên.

Ngay lập tức, da đầu chú Ba tê rần cả lên, lỗ chân lông toàn thân gần như quẩn quéo đến rứt cả vào trong da thịt. Chú nhủ thầm, xui thấy má luôn, giờ

phải làm gì mới được đây? Chú cúi thấp đầu, nhìn xuống bên hông mình, toan tìm thuốc nổ giắt trên người, lòng đã nuôi ý định chết chùm với địch.

Tìm cả nửa ngày, thuốc nổ chẳng thấy đâu, nhưng chú Ba lại tìm ra chai rượu lặn lưng của mình. Thở phư tử với rượu một tác không rời. Họ luôn luôn mang rượu mạnh theo người, thứ nhất là có thể chống lạnh, thứ hai là cũng có thể tăng lòng can đảm.

Chú Ba nhìn bình rượu, trong đầu chợt lóe lên một ánh sáng, chú bèn nảy ra một ý.

Vạn vật trên đời sinh thì cần nước, hủy thì cần lửa. Chú đã nghe một đạo sĩ từng nói về phương pháp xử lý bánh tồng trực tiếp nhất giữa cả trăm ngàn vạn cách. Móng lửa đen gì đó cũng chỉ là ngón nghề dùng vào những khi vạn bất đắc dĩ mới là thượng sách thôi, còn bình thường, lúc khai quan, nếu phát hiện bánh tồng có dấu hiệu thi biến thì trước hết phải tưới rượu trắng lên xác, tiếp đó đầu chân hai đặng hò dô cùng nâng xác dậy, hát ra khỏi quan tài rồi cho một mồi lửa, có hung đến mấy thì cũng hung hết nổi.

Nghĩ tới đây, chú lập tức đề trọng tâm xuống, tay trái móc ra bình rượu từ bên hông, nện thẳng một phát vào bộ mặt quái đản nọ. Cái chai vỡ vụn, rượu tóe lên khắp mặt con quái. Tiếp đó, chú liền móc lấy bật lửa, bật xoẹt bên cạnh một nhát rồi dí về phía bộ mặt quái gở kia. Chú nhủ thầm: xin lỗi nhé người anh em, không phải tao muốn đốt mày đâu, nhưng mà thật sự là chúng ta người và quỷ không chung đường, thôi mày cứ yên tâm mà làm bó đuốc đi vậy.

(Phiên bản đã bị kiểm duyệt =)): “Xin lỗi nhé người anh em, không phải anh muốn đốt chú đâu, nhưng mà thực sự là người và quỷ không thể sánh đôi, duyên này đành vậy, thôi chú cứ yên tâm mà làm bó đuốc đi nha~.”)

Chiếc bật lửa dí sát vào gương mặt quái gở. Dưới ánh lửa, bộ mặt quỷ quái kia bắt đầu rõ ràng hơn.

Đúng lúc này, chú Ba đột nhiên dừng tay lại. Chú phát hiện thấy bộ mặt này hình như có điểm bất bình thường.

§6. Sự thật không thể chấp nhận nổi

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Lúc mở cánh cửa ngăm ra đã giật mình gào ầm lên, lại thêm mặt đối mặt với cái “thứ” này cũng chỉ trong có chừng nửa giây, bị hù cho một trận chết khiếp như thế, chú không quan sát kỹ được dáng vẻ diện mạo của nó, trong đầu chỉ có một ấn tượng chung chung mà thôi. Nhưng bây giờ, trong tình thế cò cưa kéo xẻ căng thẳng vô cùng, dưới ánh lửa bập bùng, bộ mặt đó hiện lên rõ mồn một như tạc vào trong mắt chú Ba.

Chú Ba vừa nhìn liền cảm thấy khiếp sợ. Trước giờ có con bánh tồng nào là chú chưa từng gặp qua cơ chứ, ước có khô có, không đầu có hai đầu cũng có, bình thân có mà dữ tợn cũng có luôn. Chú thuộc loại trời sinh thần kinh thép, từ sau năm mười lăm tuổi dù có thấy cũng chưa bao giờ sợ hãi trước ba cái thứ này, thế nhưng, riêng cái bộ mặt này thì, bà mẹ nó chứ, quá tà môn rồi.

Khuôn mặt con quái vật kia có màu đồng thau, da thịt nhăn nhúm, toàn bộ lớp da nứt toác thành hình vảy cá, một bên mặt bị bóc tróc hết cả. Hai con mắt không có đồng tử, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ớn lạnh như thể đôi mắt ấy đang nhìn chòng chọc vào mình.

Chú Ba suy nghĩ mãi, cảm thấy thứ này không giống bánh tồng chút nào. Bánh tồng dù trông có xấu xí khó nhìn thế nào đi nữa, ít nhất cũng vẫn phải ra hình người. Còn thứ này, không hiểu sao nhìn kiểu gì cũng giống một con rắn! Vậy chẳng phải đây chính là yêu quái hay sao?

Vả lại, điều khiến chú Ba càng thêm buồn bực chính là, càng nhìn vào bộ mặt này, trong lòng lại càng dấy lên một cảm giác quái gở, nhưng là cái cảm giác gì thì chú thật sự không thể tả nổi. Cứ thế, mồ hôi bắt chợt tứa ra đầm đìa khắp cổ chú.

Bé tắc trong một chốc vẫn chưa xuống tay được, mà bản thân hai cánh tay của chú càng ngày càng kiệt sức. Con quái vật kia nét mặt không đổi, cứ thế tìm cách lách lên trên. Chú Ba biết trong giờ phút này không thể đoán mò lung tung được nữa, lập tức quăng bật lửa vào thẳng cái mặt kia. Phừng một cái, lửa cháy bùng lên ngay lập tức.

Rượu mà chú Ba thích là một loại rượu Thiêu Dao Tử có màu xanh biếc, hình như người Thượng Hải còn gọi nó là Lục Đậu Thiêu. Rượu chú Ba uống là do chính dân quê tự cất lấy, toàn là rượu nền có nồng độ cồn rất cao, châm một cái là bắt lửa ngay. Loại rượu này đến giờ chú vẫn thích uống, mỗi tội đến cái tuổi này rồi, uống rượu nặng chả khác nào uống thuốc độc mãn

tính cho chết từ từ.

Chẳng mấy chốc, bộ mặt kia đã chìm trong ngọn lửa, không còn thấy rõ nữa, chỉ thấy khắp cung quanh khói trắng bốc lên mù mịt, da thịt nó bắt đầu chảy nhớt ra, một thứ mùi cực kỳ khó ngửi xông thẳng vào mũi.

Đồ bồi táng trong quan tài phần lớn đều được trùm một lớp tơ lụa rữa nát ẩm ướt, giờ bị nướng âm ỉ nghe cháy xèo xèo, nhưng lại không hề trực tiếp bén lửa.

Chú Ba ráng hết sức nhịn thở. Được khoảng sáu bảy phút, còn trong rượi đã cháy sạch, chú Ba mới phát hiện chiêu này bắt đầu có tác dụng. Lực đẩy từ dưới lên trên dần dần yếu đi. Theo thế lửa ngày càng nhỏ lại, bộ mặt kia cũng ruồng ra đến gần như tan biến, chỉ còn lại cái đầu lâu đã bị đốt cháy đen thui.

Lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt thêm khoảng hơn mười phút nữa mới hoàn toàn tắt lụi, bấy giờ chú Ba mới nói lỏng chân, lực đẩy bên dưới đã biến mất rồi.

Chú Ba sợ có biến, vẫn chưa thả lỏng hoàn toàn cơ bắp dưới chân, một tay vẫn tiếp tục tì lên thành quan tài, tay kia rút con dao bầu bên hông, thò xuống khều thử cái đầu lâu kia.

Khều khều vài cái, thấy nó không có phản ứng gì, chú Ba liền dùng sức nhắm cổ nó chém hai phát, chém đứt xương cổ nó xong mới thở phào một hơi, xác định rằng thứ đồ chơi này đã thực sự đi đời.

Vừa được thả lỏng, toàn thân chú lại mất hết cả hơi, sức lực trên hai cánh tay biến mất tiêu, chân căng mềm nhũn ngã phịch vào trong quan tài hóp hóp từng hơi hỗn hển. Cũng may mà mình nhanh trí, trở về lại có cái để ba hoa rồi.

Cơ mà rốt cuộc đó là cái thứ gì nhỉ? Xác chết mà trông đáng sợ đến thế, nó thật là huyết thi sao? Chú vốn cho rằng đã là huyết thi thì hẳn khắp mình mẩy phải đầm đìa máu me, nhưng cái thứ ban nãy đâu có giống thế.

Nghĩ đoạn, chú nhặt cái đèn pin nằm lăn lóc một bên lên, kẹp giữa hai hàm răng, lại ạch kéo phiến đá đập cửa ngằm dưới đáy quan tài đá một lần nữa.

Con bánh tồng máu không đầu nằm thẳng cẳng trong căn hầm dưới phiến đá, đó là một cái xác ướt của nam giới, vóc dáng cao lớn. Quần áo rữa nát gần hết, chỉ còn lại một đồng sợi vải dính vào người, toàn thân có màu đồng thau rỉ sét lốm đốm. Điều kinh khủng nhất là khắp mình mẩy nó mọc đầy những nếp da nhăn nheo trông như những con mắt.

Chú Ba ấn một cái xuống lồng ngực cái xác, cảm thấy rắn đanh như sắt, không khỏi lấy làm mừng. Nếu vừa rồi sức mình chống không lại, để cho nó

chui tọt ra ngoài thì súng ông cũng chưa chắc đã trị nổi nó, khi ấy đảm bảo mười phần thì chín phần cầm chắc cái chết.

Chú nhảy vào trong, đạp chân sang hai bên cho vững, toan lòi con huyết thi ra để nhìn kỹ thử xem. Nhưng đúng lúc đó, chú Ba đột nhiên thất thân. Một cơn ớn lạnh khủng khiếp bỗng chốc chạy từ giữa gan bàn chân xông thẳng lên gáy.

Chú chợt phát hiện ra, cánh tay phải của con bánh tồng máu ở trong căn hầm dưới phiến đá kia, ấy vậy mà lại chỉ còn có một khúc! Cẳng tay và bàn tay tính từ khuỷu tay trở xuống đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Chú Ba nghe tim phổi đập bình bịch trong lồng ngực, đầu óc nhất thời loạn cào cào. Chú lập tức cúi xuống nhìn cánh tay bị chặt đứt kia thì thấy da thịt ở vùng bị chặt rời tung lên như sợi bông, giống như là bị nổ tung nên đứt lìa vậy. Chú Ba bỗng thấy toàn thân mềm oặt, ngã ngò xuống đất.

Tôi vẫn đang cảm thấy lời kể của chú Ba rờm rà quá đi mất, nhưng vừa nghe đến chuyện con bánh tồng máu ấy chỉ còn có một cánh tay, tôi lập tức hiểu ra ngay lý do vì sao chú Ba lại phải miêu tả kỹ càng đến vậy.

Miệng vết thương có tình trạng bị nổ đứt, da thịt lưa thưa như sợi bông chỉ có thể là do súng bắn phá ở cự ly ngắn. Nói cách khác, cánh tay của con bánh tồng máu này đã bị súng bắn đến mức đứt lìa.

Dựa trên tình huống này, cộng thêm những ghi chép trong bút ký của ông nội và cả nét mặt của chú Ba, tôi đại khái cũng đoán ra được sự việc rồi. Ngay lúc ấy, tôi cũng cảm thấy một cơn ớn lạnh đến sờn tóc gáy chạy khắp lưng.

Nhưng nếu sự việc quả thực là như vậy, thế thì toàn bộ chuyện này cũng thật khó có thể tưởng tượng nổi, nghe như tình tiết trong tiểu thuyết liêu trai ấy, tôi cảm thấy không tin cho lắm.

Chú Ba lần mò trên người, toan tìm thuốc hút, nhưng dĩ nhiên là trên người chú chả có điều nào. Tôi lục lọi trong cái túi quần sau mông, thấy còn nửa bao Vân Yên, mua lúc ở quán bar Happy với Bàn Tử, bèn đưa luôn cho chú Ba.

Chú Ba châm thuốc, rít mạnh một hơi, rồi mới nói tiếp: “Khi tìm thấy cái bánh tồng máu kia, chú mới hiểu ra, ông già nhà chú, cũng tức là ông nội mày ấy, mấy thứ ông ghi trên cuốn sổ rách nát đó có lẽ còn có ẩn tình chi đây. Cũng chợt hiểu ra, vì sao khi chú hỏi năm ấy đã có chuyện gì xảy ra, ông lại không muốn nhắc tới.”

Hồi đó, về những thứ được ghi trong cuốn bút ký, dù chúng tôi có gắng hỏi thế nào đi nữa ông nội cũng chỉ nói có một câu, rằng *đây không phải chuyện con nít nên nghe*. Lúc ấy chúng tôi không biết vì sao, nhưng giờ cuối

cùng cũng đã hiểu, chỉ có điều, không ngờ sự thật là khủng khiếp đến vậy.

Chú Ba liếc tôi một cái rồi nói: “Thằng cháu cả, mày thông minh lanh lợi đến thế, chắc chắn là không cần chú nói mày cũng biết tổng chuyện gì xảy ra rồi.”

Tôi không dám gật đầu, vì chuyện tôi vừa nghĩ đến thật sự chẳng dám nói ra lời.

Đọc bút ký của ông tôi thì biết, trước khi ông tôi giựt sợi thừng ra được một cánh tay đứt đang nắm chặt quyển sách lược Chiến quốc, trong cổ mộ từng vang lên một tràng tiếng súng pạc hoọc. Nói cách khác, lúc ở trong cổ mộ, ông cố tôi có lẽ đã bị nguyên một băng đạn pạc hoọc bắn cụt tay phải.

Mà con bánh tồng máu trong hầm tối ở ngôi cổ mộ kia cũng không có cánh tay phải, hơn nữa miệng vết thương cũng có dạng lưa tưa như sợi bông vì bị nổ. Như vậy chỉ có một khả năng rất cao, đó là con bánh tồng máu kia vốn không phải một cái xác cổ, mà chính là ông cố tôi thi biến mà thành!

Theo suy đoán của tôi, mọi chuyện có lẽ đã xảy ra như thế này:

Khi mấy người bọn họ chui vào trong đạo động, tất nhiên là cũng phát hiện ra căn mật thất ẩn dưới quan tài đá giống như chú Ba. Dựa vào tính cách của ông cố được miêu tả lại trong bút ký, chắc chắn ông cố sẽ giành làm người đi tiên phong, nhất định phải đi trước người khác bằng được, do vậy, ông hẳn chính là người đầu tiên chui xuống mật thất dưới đáy quan tài.

Mà cũng lại trong gian mật thất kia, ông cố đã phát hiện ra cuốn sách lược Chiến quốc. Ngay khi ông cầm lấy sách lược, định rời khỏi mật thất thì đột nhiên xảy ra một biến cố gì đó rất hãi hùng.

Lúc biến cố mới phát sinh, có lẽ ông vẫn còn có cơ ứng phó, vốn vẫn còn có thể thò tay ra khỏi mật thất được, nhưng chờ đến khi ông nghĩ ra được điều này thì đã quá muộn. Trong tình huống bất đắc dĩ, có lẽ tự bản thân ông, hoặc là cụ cố tôi, đã nổ súng cắt phăng cánh tay ông cố.

Cánh tay đứt được ông nội ở bên ngoài dùng con chuột đất kéo ra khỏi cổ mộ, còn ông cố bị nhốt ở bên trong mật thất, cuối cùng biến thành một con quái vật vô cùng đáng sợ.

Cụ cố và kỵ tôi ở ngoài gian mật thất đã cố gắng hết sức để cứu ông cố ra, cuối cùng cũng bị liên lụy, chết ở bên cạnh quan tài.

Tuy nhiên, còn cái thứ đỏ như máu đuổi theo ra ngoài mộ thất lúc cuối cùng và cái xác khổng lồ với gương mặt to bè quái dị kia là gì? Trong này giải thích không rõ ràng cho lắm. Tôi cảm thấy có khả năng cái thứ đỏ như máu kia chính là ông cố tuy gặp nạn nhưng vẫn còn sót lại chút ý thức, có điều, lúc bấy giờ ông nội tôi không thể tưởng tượng nổi đến điều này, cho

nên cứ tưởng ông cố là quái vật trong mộ cổ.

Đương nhiên, sự việc có chính xác là như vậy hay không thì chỉ có người trong cuộc mới biết. Chứ bây giờ cứ ngồi phỏng đoán, cho dù có giải thích được hợp lý đến mấy thì cũng vẫn chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Tôi lựa lời mà nói suy nghĩ này của mình ra cho chú Ba nghe. Chú nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, rồi khẽ gật đầu.

Bấy giờ, tôi nghĩ đến một vấn đề, bèn hỏi: “Nhưng mà, ông nội đã từng nói ‘*đây không phải chuyện con nít nên nghe*’, chứng tỏ ông cũng biết lúc đó có thể mình đã nổ súng bắn chính anh trai mình. Đáng ra ông không thể biết được chuyện này mới đúng, như vậy, có khi nào về sau ông nội đã từng trở lại ngôi mộ cổ đó một lần nữa rồi chẳng? Mà trong bút ký lại không thấy ghi những chuyện xảy ra tiếp theo, có phải chính là bởi vì sự thật quá khủng khiếp?”. Chú Ba nhú mày đáp: “Chú mày cũng thắc mắc tương tự, nhưng điều này không thể nào kiểm chứng được nữa. Ông già chết rồi, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được năm ấy đã thật sự xảy ra chuyện gì.”

Tôi hỏi: “Vậy còn tiếp đó? Chú có xuống mật thất dưới đáy quan tài không?” Chú Ba lại rít mạnh một hơi khói, cháy hết gần một phần năm điếu thuốc rồi hỏi lại: “Nếu mày là chú thì có chịu nhịn, không leo xuống được không?”

Tôi thâm cười khỏ, tự nhủ nếu cháu mà là chú thì đã sợ chết ngắc ngay từ lúc mở cửa ngầm rồi, làm gì còn cơ hội nào để cân nhắc xem có nên xuống dưới hay không nữa. Tôi lắc đầu bảo: “Thôi thôi làm sao mà cháu so với ngài được ạ, lá gan của thằng cháu ngài ngài biết tỏng rồi còn giả bộ. Mà thôi chú đừng lấp la lấp lửng nữa, nói mau đi xem nào, rốt cuộc trong mật thất kia có cái gì thế?”

Chú Ba thở dài nói: “Chú cho mày xem thứ này trước đã, rồi hẵng từ từ kể cho mày nghe.” Nói xong, chú lôi ba lô của mình ra khỏi chiếc tủ cạnh giường bệnh, rồi lấy từ trong đó ra một cái hộp ngà voi nhỏ.

Tôi cầm lấy, nhìn thử thì thấy đó là cốt một cái hộp tráng men triều Thanh, còn ở dạng bán thành phẩm, chưa tráng men màu lên trên, rất nặng. Tôi mở ra xem thì thấy trong hộp có một viên đá cuội màu đen xấu xí, trông cứ như loại đá cuội ta thường bắt gặp trong mấy đồng cát ở các công trường xây dựng thời nay ấy.

“Đây là cái gì?” Tôi lấy làm kỳ lạ, bèn hỏi.

“Hòn đá đó là thứ chú lấy ra từ trong gian mật thất kia.” Chú Ba trả lời.

Tôi “a” lên một tiếng: “Chính là thứ này sao?” rồi cẩn thận xem xét viên đá, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy có gì kỳ lạ hết. Tôi vừa định nhón tay

cầm lấy thử xem thì chú Ba đã đập cái hộp lại. “Đừng động vào, thứ này nguy hiểm đấy.” Chú bảo.

Tôi trả lại cái hộp cho chú, nói về khó hiểu: “Đây hình như chỉ là một hòn đá bình thường thôi mà, trong cái mật thất quý quái đó mà lại có cái này à?”

Chú Ba thở dài. Hình như người lên đến tầm tuổi của chú rất thích thở dài thì phải. Chú nói: “Mày đừng có khinh thường nó, lúc ấy chỉ vì lấy cái thứ này mà chú suýt nữa mất mạng đó.”

Sau khi đoán ra chân tướng của huyết thi, chú Ba sợ đến thất thần, ngồi đờ ra dưới đất một lúc rất lâu mới từ từ hồi lại được, lòng dạ rối bời như mớ bòng bong. Nhìn cánh cửa vào mật thất cách có hơn hai bước, chú tự hỏi trong bóng tối kia rốt cuộc có sức mạnh thần bí gì mà có thể biến một con người trở thành cái bộ dạng như thế.

Chú Ba cũng giống tôi, là kiểu người mệnh phạm Thái Cực, tuyệt đối chịu không nổi đòn tra tấn của sự tò mò. Chỉ có điều lá gan tôi quá nhỏ, thường xuyên chịu cả lòng hiếu kỳ lẫn sự sợ hãi dần vật tra tấn, còn chú Ba thì không như thế. Chú chỉ hơi do dự một chút, rồi ngay lập tức quyết định xuống dưới mật thất xem xét để biết cho thấu đáo mọi sự.

Giờ ngồi ngẫm lại mới thấy đây thực ra là một quyết định cực kỳ không sáng suốt, chắc cũng chỉ có người như chú Ba mới có thể ra ra cái quyết định như trên trong tình cảnh này.

Ông nội tôi sợ dĩ không chịu dạy cho chú Ba quá nhiều bản lĩnh, cũng là vì chú làm việc quá mạnh động. Sự thật chứng minh ông tôi nhìn người hơi bị chuẩn, mỗi tội là trước những kinh nghiệm của bậc lão luyện, dám trẻ trâu lại thường bỏ ngoài tai.

Nghỉ ngơi một lát rồi chú Ba liền bắt tay vào chuẩn bị. Trước tiên chú thu nhặt lấy hài cốt của mấy vị tiên bối, cởi áo khoác, xé toang ra rồi gói hai bộ xương nằm bên cạnh quan tài vào chiếc áo. Sau đó chú đeo bao tay vào, dùng thùng trói xác luôn qua hai nách của huyết thi, kéo ra khỏi quan tài, cung kính đặt ở một bên, rồi đem cái đầu lâu bị chặt cụt đặt trở lại. Chú quay về phía ba cỗ thi hài, đập đầu ba cái thật dứt khoát rồi khấn: “Thằng cháu bắt tài Ngô Tam Tinh, đầu óc ngu dốt, đã mạo phạm di thể tổ tiên, xin các ngài thứ lỗi.”

Đập đầu xong, chú gài lại con dao bầu lên hông, lại lấy kíp nổ ra giắt vào đai lưng, nhìn tông thể toàn thân, xác định tất cả không có sơ hở gì.

Chú tập trung tinh thần, đi đến chỗ quan tài, lại kéo cánh cửa ngậm lên một lần nữa, cẩn thận xem xét bên trong.

Đằng sau cánh cửa ngậm quả nhiên là một con đường hầm dốc nghiêng xuống dưới. Có điều, không ngờ là trần đường hầm này rất thấp, thấp đến độ

gần như chỉ có thể nằm rạp xuống bò vào.

Cửa vào đường hầm kích cỡ chỉ bằng cỡ cái quan tài. Con “bánh tông máu” kia trước đây cũng nằm trong đường hầm này. Cũng may dưới này không gian chật hẹp, con “bánh tông máu” kia dù trời sinh rất khỏe cũng không thể vận dụng được hết sức mạnh, bằng không, chỉ với sức của chú Ba thì lấy cửa gì mà đòi chặn lại được nó?

Trước hết, chú Ba mở bật lửa ném vào trong. Ánh lửa lăn lông lóc một đường, rơi thẳng vào sâu trong đường hầm, cuối cùng dừng lại, trở thành một nguồn sáng nho nhỏ chiếu sáng một khoảng.

Tiếp đến, chú sờ sờ lên con dao bầu bên hông, nói một tiếng xin tổ tiên phù hộ rồi hít một hơi, cẩn thận từng ly từng tí nâng người lên, từ từ chui vào bên trong đường hầm.

Trong đường hầm tràn ngập một mùi tanh hôi khó mà dùng lời mà tả được. Chú Ba nhào người nằm rạp xuống, không thể không nhịn thở, di chuyển vào bên trong. Đợi khi thân thể lọt vào toàn bộ rồi, chân kéo cửa ngầm ở phía trên một cái, cửa ngầm tự đóng sập xuống.

Trong chốc lát bốn phía yên tĩnh khác thường, chỉ còn tiếng bật lửa cháy leo lét ở phía trước. Chú Ba có chút căng thẳng không rõ nguyên nhân, mồ hôi hột chọt túa ra ướt đầm khắp thân người. Chú cố gắng trấn tĩnh lại một lát, lấy đèn pin bật lên chiếu sáng trước mặt.

Ánh đèn pin so với bật lửa thì mạnh hơn nhiều, trong chốc lát đã chiếu đi rất xa. Chú thấy đường hầm này do những phiến đá màu đen xếp thành, đại khái cứ ba mét một phiến, từng phiến từng phiến liền kề nối tiếp nhau, thông thẳng một mạch vào sâu tít phía trong. Toàn bộ đường hầm sạch sẽ khác thường, những phiến đá đen bốn phía cũng được giữ cho cực kỳ trơn nhẵn, không trang trí bất cứ thứ gì, thoáng nhìn trông giống đường ống thông gió của loại điều hòa trung ương kiểu cũ.

Độ lớn và màu sắc của ngọn lửa phát ra từ chiếc bật lửa phía trước đều rất bình thường. Không khí trong đường ngầm chắc hẳn là có lưu thông với bên ngoài, nên việc hít thở không thành vấn đề.

Chú Ba lấy lại bình tĩnh, cầm đèn pin lên miệng, bắt đầu bò vào sâu trong đường hầm.

Tôi cũng từng có kinh nghiệm bò trong đường hầm chật hẹp, nên biết đó hoàn toàn không phải việc nhẹ nhàng. Tuy chú Ba khỏe hơn tôi rất nhiều nhưng mới bò lên vài bước đã thấy thở hổn hển, cộng thêm thỉnh thoảng còn phải đề phòng xung quanh nên bò lại càng thêm vất vả.

Bò được chừng mười phút đồng hồ thì phía trước có chỗ ngoặt, chú Ba bèn vòng qua. Chú cứ tưởng phía sau vẫn là đường ngầm tương tự, nhưng

vừa ngoặt một cái, chú liền phát hiện trước mắt hiện ra một bức tường đá đen có khắc phù điêu.

Mới đầu, chú Ba rất sững sờ, ngây ngẩn một lúc lâu mới ý thức được, hóa ra đã đến hết đường hầm rồi.

Thế này là thế nào? Chú choáng váng, vốn tưởng rằng phía cuối của đường ngầm sẽ có một cánh cửa, sau đó có một gian mật thất nữa, mà tất cả mọi bí mật có lẽ sẽ đều nằm trong gian mật thất đó.

Thế mà bây giờ lại chẳng có cái gì cả. Đường hầm chỉ hơi dài một chút, rồi có một bức tường đen lớn chặn kín lối đi.

Không lẽ nữa xưa khi ông cố vào trong đã động chạm phải cơ quan nào đó, khiến đường hầm bị bịt kín hay sao?

Chú Ba gõ lên tường đá, thấy hình như phía sau tường đều đặc kín, lại xem xét mỗi nơi ở bốn phía, phát hiện tường đá đã được gắn chặt vào chỗ này. Nói cách khác, đây chẳng phải là cơ quan gì cả, mà đúng là cuối của đường hầm thật rồi. Năm đó ông cố chui vào chắc cũng đã bò được tới đây.

Thế thì kỳ lạ quá. Nếu chỗ này là điểm cuối của đường hầm, vậy thì đây nhất định là chỗ ông cố trộm được cuốn sách lụa mang ra. Nhưng ở đây làm gì có cái gì đâu? Sách lụa chiến quốc năm đó đã được đặt ở chỗ nào? Không lẽ lại quăng trên mặt đất à?

Chú Ba đánh một vòng, xem xét bốn phía phần cuối đường hầm, rồi quan sát kỹ bức tường đá chặn đường kia một lúc.

Đúng lúc ấy, bức phù điêu trên tường đá đã thu hút sự chú ý của chú.

Đó là một vị thần mặt người mình chim, thân chim tựa loài cú đêm, mà mặt người thì cực kỳ cổ quái. Thủ pháp điêu khắc vô cùng cường điệu, gương mặt lớn như cái chậu rửa chân, miệng há hốc, tóc mai bông bênh, nét mặt vô cảm, chẳng biết là nam hay nữ.

(Tôi nghe đến đó liền ‘a’ lên một tiếng.)

Chú Ba chú ý thấy trên miệng bức phù điêu có một chỗ hơi lõm vào, so sánh bằng hình ảnh một chút thì có thể thấy ngay trước cuốn sách lụa có lẽ đã được cuộn lại, đặt trong miệng phù điêu.

Có điều miệng của phù điêu lại đúc đặc. Nói cách khác, sau khi lấy cuốn sách lụa ra sẽ không có cơ quan nào được khởi động.

Chú ngẩng đầu nhìn xem các bộ phận khác trên mặt phù điêu, mũi, tai, mắt, cuối cùng, ánh mắt chú dừng ở lại ở con mắt của bức phù điêu, nhìn chòng chọc.

Phù điêu mặt người thân chim có bốn con mắt, còn chạm trở đồng tử hình tròn, nhưng kỳ quái ở chỗ đồng tử của hai con mắt bên trên lồi lên, còn đồng

tử của hai con mắt phía dưới lại lõm vào. Có thể nói, đây chính là hai phương pháp chạm khắc phù điêu, là khắc âm và khắc dương.

Chú Ba xưa nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Không chỉ là chú mà ngay cả tôi cũng biết điều này tuyệt đối là không thể xảy ra được. Tất cả các loại phù điêu nếu không khắc kiểu dương hết thì là khắc kiểu âm hết, không thể sử dụng lộn xộn xen lẫn ở cùng một nơi.

Chú Ba tiến đến ghé sát vào nhìn, không khỏi “a” lên một tiếng. Chú phát hiện, hóa ra hai đôi đồng tử kia không hề chạm khắc gắn liền thành chĩnh thể với bức phù điêu, mà chỉ là ở vị trí mỗi con mắt đều có một viên đá cuội xấu xí màu đen được khảm vào trong hốc mắt. Điều kỳ quặc chính là, hai viên đá của hai con mắt phía trên vẫn còn, nhưng hai viên đá của hai con mắt phía dưới đã bị người ta cạy ra, chỉ còn lại hai hốc mắt hình cầu.

Chú Ba ngấm nghĩa hai con mắt kia, cảm thấy mọi thứ bắt đầu dần dần sáng tỏ, một phỏng đoán cực kỳ táo bạo xuất hiện trong đầu chú.

§7. Cửu Thiên Nương Nương bốn mắt

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Theo lời chú Ba, vị thần đầu người mình chim trên bức tường đá này đã từng xuất hiện trong truyền thuyết, thần thoại của nhiều vùng đất, nhiều dân tộc. Tôi tin rằng nó và lũ quái điều mà chúng tôi gặp ở Vân Đỉnh Thiên Cung đều cùng là một loài sinh vật.

Về sau khi tìm hiểu kỹ tôi mới biết, vị thần này còn được người Ai Cập cổ đại gọi là: “Ba”, tượng trưng cho linh hồn bất tử của con người. Nói cách khác, nếu là ở Ai Cập cổ đại, ma quỷ nhà bọn họ đều đức hạnh ghê gớm như vậy đó. Còn ở bên Ấn Độ thì chuẩn mực hơn được một tý, loại thần này được gọi là “Ca-lăng-tân-già”, truyền thuyết kể rằng, chúng là loài chim thần cư ngụ trên núi Tuyết sơn, véo von ca hát cho cõi cực lạc của Phật Tổ.

Ở Trung Quốc, loài chim này còn nổi tiếng hơn cả ở hai nơi kia. Đầu người mình chim, chính là “Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương” của Trung Quốc, hình như trong “Kinh Thi” hay “Long Ngư Hà Đồ”, hoặc là cuốn sách cổ nào đó khác (mà tôi thật sự nhớ không ra), người đã dạy Hoàng Đế nội hàm sâu xa của các loại kỳ môn độn giáp và “Long Giáp Thần Chương” chính là vị này đây.

Ngoài ra còn rất nhiều truyền thuyết khác nữa, có thuyết còn cho rằng Cửu Thiên Huyền Nữ chính là Tây Vương Mẫu, tuy nhiên đa phần các truyền thuyết rất lộn xộn, cho nên những thứ này không thể kiểm chứng được. Thậm chí, dưới thời Lục Triều, có một lượng lớn những ghi chép của Đạo Giáo cho rằng “Huyền Nữ” là người đã truyền lại cho Hoàng Đế kỹ thuật chần gói. Không biết bà Huyền Nữ này có phải là Huyền Nữ kia chăng, chứ bị cái thứ như thế kia chỉ dạy kỹ thuật phòng the thì chắc chắn không phải chuyện sung sướng gì. Phải tôi, tôi thà chết quách cho xong.

Vậy lúc chú Ba nhìn thấy bốn con mắt trên bức phù điêu, chú đã nghĩ đến cái gì?

Khi ấy, chú đã suy tính như thế này:

Trên trán bức phù điêu có bốn vết lõm, hẳn là phải có bốn hòn đá cuội được khảm vào. Hiện giờ chỉ còn hai viên, vậy chắc chắn hai viên còn lại đã bị người ta lấy mất. Mà trong cổ mộ thì không thể nào có người thường xuyên lui tới. Như vậy, người lấy mất hai viên đá kia, tám chín phần là ông bác ruột nhà mình năm xưa.

Những điều này đều rất đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra được, khỏi phải giải thích thêm ở đây nữa.

Vấn đề quan trọng là: 2 viên còn lại kia, tại sao vẫn ở nguyên vị trí cũ?

Thỏ phu tử không coi trọng việc “Đề phần cho con cháu nó hưởng”. Nếu ông bác nhà mình đã có hứng thú với thứ đá cuội này thì tại sao lúc đó không gỡ hết xuống mà cầm đi, còn chừa lại hai viên làm gì?

Chú ba lại nghĩ tới kết luận lúc nãy của mình: tai họa đã biến bác Hai thành như vậy, chắc chắn đã xảy ra trong mật thất này.

Thế nhưng trong đây lại không có chỗ nào kỳ quái hết, chỉ là một không gian bốn phía bị bịt kín mà thôi.

Điều lạ lùng duy nhất chính là bốn viên đá này. Hai viên đã bị lấy xuống, chả có nhẽ bác Hai lại cố tình để lại 2 viên kia? Như vậy, lẽ nào sự cố năm xưa đã xảy ra ngay khi bác Hai gỡ hai hòn đá đó xuống? Sau khi gỡ được hai viên đá rồi, do đột nhiên gặp phải chuyện gì đó nên ông không còn thời gian lấy nốt 2 viên còn lại sao?

Chú Ba nghĩ đến đây, bỗng nhiên thông suốt. Giả thiết về viên đá và toàn bộ câu chuyện được xâu chuỗi vào với nhau không sơ hở chỗ nào. Chú vội vàng sáp lại gần bức phù điêu, quan sát thật kỹ hai viên đá cuội màu đen ma quái kia.

Đá được khám rất sâu vào bức phù điêu. Cả bức phù điêu trông như liền một thể, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể biết được nó và tường đá là hai bộ phận tách biệt. Sở dĩ chú ba thoáng nhìn đã phát hiện ra là do trong đó đã có hai viên bị lấy mất, chứ lúc đầu cả bốn viên mà còn ở nguyên đó, nếu không có khả năng quan sát đáng nể thì đừng hòng phát hiện ra được. Xem ra, ông bác nhà mình năm xưa cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Tuy nhiên, nếu nay mấy viên đá này xuống thì sẽ dẫn đến chuyện gì cơ chứ? Phía sau tường đá chắc chắn không có bẫy rập, vậy chẳng lẽ là đá có độc hay sao? Không thể nào, mới nãy chú vừa chạm vào rồi mà.

Chú Ba hơi do dự, một cảm giác kích động không thể kìm nén dâng lên trong lòng chú. Chú quyết định cứ nay một viên xuống xem sao.

Chú Ba rút con dao quắm ra, quẹt dăm phát lên vách tường bên cạnh để mài rồi mới run rẩy mò sang. Chú dùng mũi nhọn gõ gõ thử lên một viên đá, sau đó lách con dao vào một khe hở rồi nạy ra. “Cách” một tiếng, một viên đá đã rơi vào lòng bàn tay chú.

Viên đá vừa rơi xuống một cái, chú Ba lập tức lùi lại một bước, cảnh giác quan sát bốn bên, chỉ sợ có cái bẫy bí mật nào đột nhiên khởi động.

Thế mà lại chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Viên đá trong lòng bàn tay chú lạnh như băng, im lìm. Bốn phía cũng không có động tĩnh gì lạ. Phù điêu vẫn là phù điêu mà bức vách thì cũng vẫn là bức vách.

Chú Ba đợi thêm tý nữa, chắc chắn không có chuyện gì xảy đến mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng chú lại buồn bực. Chẳng lẽ giả thiết ban nãy của mình sai rồi? Hay là, sự cố năm đó chỉ có thể bị kích hoạt một lần, bây giờ có làm gì đi nữa cũng không khiến nó xảy ra được?

Chú cất kỹ viên đá cuội này, lại cạy tiếp viên còn lại. Thứ tự hành động vẫn như cũ, lách lưỡi dao vào một bên khe hở. Lúc này chú đã trấn tĩnh hơn một chút, sức lực cũng mạnh hơn, gậy một cái, lại nghe “cách”, viên đá khẽ động rồi văng ra.

Chú Ba vội vàng đỡ lấy, nhưng viên đá lại bắn đi quá nhanh, chú không kịp phản ứng. Loáng cái, nó rơi xuống đất nghe “bịch” một tiếng, cứ như tiếng một quả bóng cát rơi xuống nền xi-măng, vừa rơi đã vỡ tan thành bụi đất. Viên đá màu đen làm cuộn lên một đám bụi màu đồng thau, thoát cái đã lan ra mù mịt trong không khí.

Chú Ba giật mình một cái, nhủ thầm “thôi xong”. Chú ho khan một tiếng, phẩy phẩy tay quạt không khí, thấy trong miệng toàn một thứ mùi hăng đến cay xè. Nghĩ đến màu sắc trên người con huyết thi, theo bản năng, chú cho rằng đám bụi đất này dễ chừng có độc, bèn vội vàng lấy áo che mặt, thối lui về phía sau.

Lùi được vài bước, chú lập tức nhìn lại chỗ viên đá rơi xuống ban nãy. Chỉ thấy trên mặt đất nơi viên đá vỡ nát, ngay chính giữa đồng bụi phấn màu đồng thau, bỗng dưng có một con bọ màu đỏ bò ra. Nó cuộn mình lại, kêu “chín chít”.

Chú Ba vừa thấy con bọ, trong đầu liền nổ oành một tiếng, bất giác cơ thể rụt cả về phía sau.

Bởi vì vừa nhìn một cái là chú đã nhận ra loài bọ này rồi. Đó là một con bọ ăn xác, nhưng lại không giống với loại thường gặp. Bọ ăn xác màu đỏ, theo lời các vị bô lão trong nhà từng bảo thì kịch độc không gì sánh bằng, là ác quỷ trong loài sâu bọ, dính vào máu là hết đường sống, chạm nhẹ một cái là trúng độc liền.

Nhưng nghe nói loài bọ ăn xác màu đỏ này chỉ sống được trong các xác ướp cổ, gần như không ai không gì có thể bắt được nó, sao lại có thể bị người nhốt vào trong một hòn đá như thế này? Rồi còn khảm vào trong bức phù điêu đây nữa? Mà quái lạ nhất là, con bọ bị nhốt trong viên đá này, sao vẫn còn sống được?

Chú Ba cảm thấy vô cùng kỳ dị. Có điều, chú lập tức nhận ra mình không còn thời gian suy nghĩ chuyện này nữa. Trên mặt đất, con bọ nhỏ màu đỏ xoay vài vòng, dần dần duỗi cái thân ra, bắt đầu rung rung cái cánh, bò bò trên đất, hình như là chuẩn bị bay.

Trước đó chú Ba chưa từng gặp bọn xác chúa, không biết độc tính của nó có lợi hại đến mức như lời kể không, chỉ biết nếu chuyện đó có thật, trong không gian nhỏ hẹp như thế này, con bọ này mà bay lên một cái thì chẳng khác nào tuyên án tử hình cho mình.

Chú cẩn thận từng li từng tí, nhích dần ra sau vài bước, lật ngang con dao quắm định đập chết nó nhân lúc nó chưa bay. Còn chưa kịp đập xuống, chú chợt nghe những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” vang lên từ phía dưới con dao, sau đó một bóng đỏ bay vọt ra, rồi đậu ngay lên chính vai chú!

Tốc độ của chớp sáng đó quá nhanh, chú Ba căn bản không thể né kịp được. Chú giật mình một cái, sợ đến mức mồ hôi lạnh tứa ra đầm đìa, con dao trên tay theo phản xạ vung về phía sau một cái, đập vào chính vai mình. Con bọn xác chúa thấy động liền bay lên, đậu ở một bên tường.

Lúc này con bọn xác chúa đã hoàn toàn tỉnh hẳn. Nó bắt đầu đập cánh, không ngừng phát ra những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” như tiếng ếch nhái kêu. Một mùi thối hăng xè không ngừng toát ra từ trên thân con bọ.

Chú Ba vừa suy xét tình huống, bụng bảo dạ thôi không xong rồi. Cái thứ bỏ mẹ này còn khó đối phó hơn cả huyết thi, ở lại đây thì chỉ cầm chắc cái chết. Ba mươi sáu chước, chước chuẩn là hơn, thôi thì té lệ. Nghĩ đến đó, chú liền co người lại, rón rén lùi dần về phía cửa vào con đường hầm.

Trong đường hầm chật hẹp không thể xoay người được, chú chỉ còn nước bò ngược, lăn lê bò toài mà lùi xuống chỗ cửa đường hầm. Phúc bảy mươi đời là khi quay đầu nhìn sang bên, con bọ màu đỏ đó cũng không bám sát lấy chú.

Chú Ba lấy lại bình tĩnh, lần mò tìm cái chốt của cánh cửa ngầm. Nhưng do đang hoảng, tay chú run rẩy ghê gớm, gần như không thể điều khiển được chính mình.

Khó khăn lắm mới lần mò được cái chốt, đẩy cánh cửa ngầm lên, chú Ba vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên một luồng sáng đỏ với vận tốc nhanh như chớp bay vọt ra từ trong bóng tối của đường hầm. Tốc độ của nó cực nhanh, cứ như dịch chuyển tức thời trong phim viễn tưởng vậy, chưa gì đã xông thẳng vào mặt chú Ba. Trong nháy mắt, con bọ đã vọt đến ngay trước mặt chú rồi.

Chú Ba thảm kêu một câu “Thôi chết”, định trốn nhưng đã muộn. Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông đó, giữa cái khó chú ló cái khôn, bèn rụt cổ lại, sau đó dốc hết sức bình sinh thổi mạnh một phát về phía con bọ.

Từ hồi phải thổi lửa bếp lò chú Ba đã luyện được một dung tích phổi khá đáng nể. Hơi chú rất khỏe, thoát cái đã thổi vù một cái khiến con bọ ăn xác lạc phương hướng, ngã vật ra rồi đập bộp vào tường.

Nhân cơ hội này chú Ba liền vung tay, nghiêng người lộn từ trong đường ngầm ra ngoài, rồi trở tay đè cửa hầm chặt cứng.

Con bọ chúa phía dưới dường như cũng cùng lúc đi theo, nhưng giờ nó đã chậm một bước, cánh cửa ngầm đã bị bịt kín. Nó “bụp” một tiếng liền đâm phải cửa đá rồi ngã xuống, cứ thế liên tục kêu những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt”.

Chú Ba chỉ thấy da đầu tê dại, toàn thân bủn rủn. Chú ngã phịch xuống bên cạnh quan tài, mới phát hiện ra toàn thân mình đều ướt đẫm mồ hôi, phải lâu lắm mới dần dần khá lên được.

Tôi đã nếm mùi lợi hại của bọ ăn xác chúa, nghe đến tên thôi cũng toát mồ hôi lạnh, vội vàng bảo chú kể ngắn gọn thôi, không cần tả sinh động đến như thế.

Sau đó, chú Ba cảm thấy nơi này không thể ở lâu, cũng chẳng cố kiệt gì nữa, bèn thu dọn đồ đạc, đào đường hầm quay ngược lại, khuôn di cốt của mấy vị tổ tiên trèo ra ngoài mộ cổ.

Chú chọn một chỗ kín đáo hỏa thiêu cái xác, sau đó men theo đường núi đi suốt đêm về thị trấn. Theo cách nói của chính chú thì, khi lên đến đỉnh núi cũng vừa lúc mặt trời ló dạng, chú ngắm vàng thái dương, lần đầu tiên cảm thấy được đứng trên mặt đất tuyết vời đến thế nào.

Sau này khi trở về Trường Sa, chú Ba không kể lại việc này cho bất cứ ai, kể cả công nội. Nhưng từ đó chú ôm một niềm hứng thú say mê với cuốn sách lựa Chiên Quốc, bèn bắt đầu âm thầm nghiên cứu. Tuy nhiên, đám bạn bè của chú Ba lúc bấy giờ không phải du côn thì cũng là lưu manh, chẳng có lấy một mông biết làm việc bàn giấy, điều tra nguyên cả nửa năm cũng chẳng ra được kết quả nào. Viên đá mang ra từ trong đường hầm chú cũng tìm rất nhiều vị tiền bối nhờ xem hộ, nhưng họ đều chẳng nói ra được cái đầu cua tai nheo gì.

Chú Ba nản lòng nhụt chí, dần dần mất đi hứng thú. Cho đến tận trước chuyến đi Tây Sa, chú tình cờ gặp may, sự việc mới có cơ chuyển biến.

Hồi đó, một người bạn của chú mắc bệnh qua đời. Gia đình mời một gã đạo sĩ mũi trâu về làm lễ. Đạo sĩ thời đó cũng chỉ là nghề tay trái mà thôi, khoác tấm đạo bào vào là biến thành thầy cúng, cỡi ra lại có thể là bất cứ ai, cũng chẳng có gì đáng coi trọng. Cúng bái xong xuôi, cả đám ngồi chè chén một bữa no say. Chú Ba cũng quên bém mắt lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, hình như là xin quá nên luôn mồm chém gió, lời viên đá ra khoe khoang.

Nào ngờ gã đạo sĩ kia vừa thấy vật nọ mặt mũi liền biến sắc, lại ngửi ngửi, rồi đột ngột nói rằng đó không phải là đá đầu.

Chú Ba không thèm để mắt đến người này, có phần giễu cợt mà hỏi gã: “Không phải đá cuội thì là cái quái gì?”

Đạo sĩ nghiêm mặt nói với chú: “Đây là một viên linh đơn.”

Đạo sĩ mũi trâu nói chắc như bấp, chú Ba thấy không giống kiểu ăn ốc nói mò. Chú tưởng gặp được cao nhân rồi, bèn kéo hẳn ra chỗ không người, định hỏi cặn kẽ đầu đuôi. Ấy thế mà gã mũi trâu này cũng chỉ là loại nửa mùa, chỉ biết thứ này là đơn dược, lại không biết được lai lịch cụ thể của nó. Mà sở dĩ gã biết nó là đơn dược, cũng chỉ vì đạo quán nơi bọn gã trú ngụ cổ kính vô cùng, nghe nói có từ thời Ngũ Hồ Loạn Hoa cơ đấy. Ở đạo quán có rất nhiều đồ cổ truyền từ mấy đời, đều được giao vào tay gã trông coi, trong đó có rất nhiều công cụ luyện đơn. Trong số đó gã từng gặp loại đơn dược giống hòn đá thế này, cũng đã từng ngửi hương vị, cho nên mới dám khẳng định vậy đó.

Chú Ba không khỏi thất vọng, nhưng rốt cuộc cũng thấy ánh bình minh. Sau đó chú tới tìm mấy nhà kim thạch học, bọn họ cũng công nhận rằng điều đó là chính xác. Vật nọ, quả đúng là một viên “Linh đơn”.

Có điều cái món linh đơn này thuộc về lĩnh vực Huyền học, rất nặng tính cá nhân. Hầu như mỗi phương sĩ đều có phương pháp luyện đơn của riêng mình, lại không có văn tự cổ để tham khảo, có mỗi một viên linh đơn thì cũng chẳng nhìn ra được cái quái gì. Ngược lại, gã đạo sĩ mũi trâu kia bảo với chú, rằng nếu thứ này được tìm thấy trong mộ cổ thì chắc chắn nó được người xưa coi là thuốc trường sinh bất lão rồi, vì chỉ có loại thuốc đó mới được người ta đem đi bồi táng.

Chú Ba nghe xong cũng thấy rất hoang mang, bởi vì chú biết trong viên linh đơn này chính là bọ ăn xác chúa. Đơn dược thông thường là thuốc uống vào trong bụng, mà thứ này ăn phải thì chết là cái chắc, thậm chí còn chết thảm ấy chứ trường sinh cái rắm gì.

Trăm mối tơ vò gỡ mãi chẳng ra, lăn lộn suốt hơn nửa năm, hầu như đường nào cũng thử hết cả mà vẫn chẳng có bất cứ tiến triển gì. Đúng lúc chú Ba chuẩn bị bỏ cuộc hoàn toàn, tính quăng viên linh đơn kia vào bồn cầu giật nước cho rồi, thì một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

§8. Khúc dạo đầu Tây Sa

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Vào những năm ấy, phong trào khảo cổ và trộm mộ đang đến hồi cao trào, hàng tá các đội thám hiểm nước ngoài đổ xô về châu Á, hồng kiếm chác chút đỉnh từ phát kiến vĩ đại trong đợt khảo cổ lần thứ hai này.

Bây giờ, ngành khảo cổ dưới biển của Trung Quốc gần như là một con số không tròn trĩnh. Phải trơ mắt nhìn cơ man là quốc bảo bị người ta vơ vét sạch, người trong giới khảo cổ Trung Quốc sao không nóng lòng cho được. Có mấy vị giáo sư già cùng nhau kiến nghị lên cấp trung ương, đề xuất thi hành các giải pháp, nhưng về sau do hoàn cảnh bức ép, đòi tiền chẳng có tiền, đòi người chẳng có người, rốt cục đành giật gấu vá vai lập ra vài “đội khảo sát”. Trong số đó có một đội được phái về Tây Sa, đó chính là đội do Văn Cẩm phụ trách.

Chuyện chú Ba không thể ngờ được đã xảy ra ngay trước khi đội khảo cổ lên đường khoảng chừng một tháng.

Lúc ấy, chú Ba đang lo liệu giúp Văn Cẩm một số trang bị dùng dưới đất, cùng với mấy thứ như máy bơm, thiết bị lặn. Những thứ này cấp trên có chịu trách nhiệm gì đâu, toàn do chú Ba một tay thu xếp hết. Một ngày nọ vào giữa trưa, khi chú Ba đang bận rộn điều chỉnh thử thiết bị, thì bỗng thấy một cậu học trò tiến tới, bảo rằng bên ngoài có người tìm chú.

Chú Ba thảm lầy làm kỳ lạ, có mấy ai biết dạo này mình xây ổ ở đây đâu, vậy người kia là ai? Đến lúc đi ra ngoài trông thấy người nọ rồi, chú liền không khỏi sửng sờ.

Người đó họ Giải, tên Giải Liên Hoàn, hẳn là lấy từ câu “Oán hờn ôm mãi chẳng nguôi. Than sao người thương nỡ đoạn tuyệt, tin xa diệu vợi. Dầu tay thân gỡ tương tư liên miên, như gió tan mưa tạnh vẫn còn bảng lảng sương mây” đấy. Đó là anh em đồng nghiệp nhà chú Ba, tính ra thì có thể coi như là ông chú họ xa của tôi, vì cùng sống ở Trường Sa nên bình thường vẫn tới chơi, nhưng cũng không thường xuyên lắm.

Năm ấy, đối với chuyện này mà nói, đám chú Ba thì vẫn còn quen biết sơ sơ, chứ các cụ đời trước thì chỉ có ngày lễ ngày tết mới họp mặt một chốc, lễ nghĩa cứ gọi là nhạt như nước ốc. Loại họ hàng như vậy lại đột nhiên đến tìm, khiến chú Ba có phần bất ngờ.

Có điều, họ hàng đã đến thăm thì tất nhiên là không thể lạnh nhạt, cũng không tiện hỏi luôn mục đích đến đây của người ta. Chú Ba bèn hoãn việc đang làm dở lại, hàn huyên với gã một lát rồi kéo gã ra ngoài quán ăn cơm. Đến khi được độ nửa tuần rượu, chú mới hỏi gã tìm đến đây có chuyện gì.

Nhà họ Giải cũng là loại thế gia vọng tộc, anh em cả thảy những sáu người, còn đông hơn cả nhà ông tôi, đã như vậy thì chắc hẳn không phải là túng tiền rồi. Gã đã đến tìm chú Ba, tất nhiên phải có việc cần giúp đỡ, hơn nữa phải là việc gì đó đặc biệt lắm, bằng không làm gì có chuyện bọn họ không thể tự dàn xếp được cơ chứ.

Gã Giải Liên Hoàn kia ỡng ẹo một lúc lâu mới kể cho chú nghe, rằng thực ra cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là gã tính nhờ cậy mối quan hệ của chú, muốn xin một chân trong đội khảo sát của Văn Cẩm để ra biển xem xét một chút.

Chú Ba nghe xong liền cảm thấy có điều gì đó bất thường. Văn Cẩm xinh xắn đáng yêu, ai ai cũng quý mến, vì nhà họ Giải cũng là thân thích nên ít nhiều có quen biết nhau. Thế nhưng Văn Cẩm thái độ rất kín đáo, quen thì quen, nhưng quan hệ chẳng mặn mà thân thiết gì, càng không thể nói chuyện ngày thường tìm gặp nhau chơi. Thế mà không hiểu sao gã Giải Liên Hoàn này lại tự nhiên đưa ra cái yêu sách không biết điều như vậy, nhất định là có ý đồ rồi. Chú lập tức lắc đầu, hỏi: “Cái gì mà ra biển xem xét, chú muốn xem làm gì? Đi Hàng Châu mà xem không được à?”

Giải Liên Hoàn khó xử vò đầu, nói rằng chuyện này gã không thể kể được, nếu cứ nhất định phải biết, thì cứ coi như là gã hiện đang có một mối làm ăn ở ngoài đó đi. Gã cũng chỉ là được người ta nhờ vả thôi.

Chú Ba lại hỏi gã sao không tự đi mà tìm cách xoay sở đi, thuê một con thuyền đánh cá nào có đất đỏ gì cho cam. Gã bèn phân trần, hiện giờ Trung Quốc với Việt Nam đang đối đầu về quân sự, khu vực Tây Sa kia là địa điểm vô cùng nhạy cảm, không có giấy phép của biên phòng thì tàu bè bình thường không thể ra vào được đâu, cho nên mới nhờ chú Ba giúp cho một bận, trà trộn vào đội khảo sát thì làm ăn gì cũng tiện, mà cũng tuyệt đối không làm ảnh hưởng gì đến Văn Cẩm.

Chú Ba càng nghe càng thấy quái lạ. Đặt gã thổ phu tử này vào chung với Tây Sa, nghĩ thế nào cũng thấy thật kỳ cục. Nói là có mối làm ăn, nhưng cái xứ Tây Sa đó thì có cái khí gì mà làm với chẳng? Nói thật, ngoài đó ấy mà, chỉ rặt toàn nước với cát thôi, cùng lắm thì thêm mấy con tàu đắm. Mà muốn xuống coi tàu đắm thì cần quái gì phải ra tận Tây Sa, cứ đến Ninh Ba với biển Bột Hải là được. Hơn nữa, thời ấy nhà họ Giải cũng tính là loại có máu mặt, là gia tộc lâu đời tồn tại đã mấy trăm năm, không thể tự nhiên sa sút đến nỗi phải đi mò hàng dưới biển chứ?

Giải Liên Hoàn kia thấy chú Ba có vẻ khó xử, liền nói nếu không được thì thôi vậy, gã đành nghĩ cách khác.

Lúc ấy nếu mà là tôi, thấy gã nói vậy đảm bảo sẽ thờ phào một hơi, thuận theo thời thế mà chôi phát luôn cho nhẹ nợ. Khổ nỗi chú Ba lại không nghĩ

thế. Chú vừa nghe vậy, liền nhủ thầm không được rồi, chuyện này còn có điều kỳ quặc, nếu mình cự tuyệt thì thằng oắt này sẽ nghĩ cách khác thật luôn, mà cái ngữ nhà nó chẳng phải hạng công dân lương thiện gì, đến lúc đó nhờ nó làm trò gì quái đản thì thật khó đề phòng. Giờ mình đã xây dựng được quan hệ với Văn Cẩm, không thể để cho nó phá thôi, thôi thì cứ điều tra xem rốt cuộc là nó đang làm cái trò gì.

Vì vậy, chú bèn nói, không phải là không được, có điều là chú hơi khó xử, vì vấn đề này không phải chỉ mình chú quyết định mà được. Chú còn phải hỏi ý Văn Cẩm xem đã, chứ việc này không thỏa thuận luôn được đâu. Rồi chú hỏi Giải Liên Hoàn liệu có thể chờ thêm một thời gian ngắn nữa được không.

Giải Liên Hoàn nghe xong liền rít cảm ơn, còn lôi ra một đồng hàng ngoại bấy giờ là của hiếm, nhờ chú Ba đưa cho Văn Cẩm giữ.

Cả hai mỗi người ôm một bụng âm mưu, tán gẫu mấy chuyện khác thêm một lát rồi gã Giải Liên Hoàn kia đi mất. Chú Ba lập tức đến tìm đám lưu manh du đãng mà chú quen, dú cho ít tiền, bảo bọn chúng bám theo thằng đó, điều tra xem rốt cuộc là gần đây nó đang làm gì.

Hồi đó, đám lưu manh là cái hội nhảy tin nhất, không lâu sau đã báo về, nói rằng chúng đã bám theo Giải Liên Hoàn mấy ngày trời liền, thấy gã đích thị là một cậu ấm, thích nghe kịch hoa cổ, bạn bè cũng rất một đám dân tứ chiếng, cực kỳ bình thường luôn. Nếu nói kỳ quặc, thì chỉ có mỗi một điểm kỳ quặc, đó là trong khoảng thời gian gần đây, không hiểu sao gã thường xuyên qua lại với một lão Tây xem chừng thân thiết lắm. Thường thường cứ dăm ba ngày là lại đến quán trà gặp lão Tây kia, nói chuyện cũng không được bao lâu, chừng mười phút đã đi mất.

Chú Ba nghe xong mà lầy làm lạ. Đối với nhóm bọn chú thì làm ăn buôn bán với người Tây cũng là chuyện thường tình, nhưng Giải Liên Hoàn thì khác. Loại như gã căn bản vốn không tham dự vào chuyện làm ăn của gia đình, ở nhà gã chỉ có mỗi việc tiêu tiền, sao tự dưng đi móc nối quan hệ với người Tây cơ chứ?

Chú Ba nghĩ, chuyện này hẳn có trò vui rồi, liền lập tức quyết định đích thân đi xem xét một phen.

Chú hỏi rõ quy luật gặp gỡ của Giải Liên Hoàn với lão Tây kia, rồi tự sắp xếp thời gian. Đến một ngày, chú đội bộ quần áo tầm thường không bắt mắt, từ sáng tinh mơ đã lê la ngoài cửa nhà Giải Liên Hoàn chờ gã. Đợi được chừng một giờ thì thấy Giải Liên Hoàn ra ngoài. Chú Ba liền tiến đến, từ xa xa bám theo suốt đường. Đi theo gã phải đến nửa thành Trường Sa, tới khu chợ gạo hẩm thì quả nhiên đằng trước xuất hiện một quán trà. Giải Liên Hoàn cảnh giác ngó ra đằng sau xem xét, không phát hiện ra chú Ba, bèn gạt tấm màn bước vào bên trong.

Chú Ba mừng thầm, ba bước nhảy chỉ còn hai phóng vọt lên, đến chỗ cửa sổ nhìn một cái, thấy ngay Giải Liên Hoàn đang ngồi vào bàn, mà phía đối diện thì quả nhiên đã có một lão Tây ngồi yên vị.

Lão Tây kia đầu tóc màu bạch kim, lưng hùm vai gấu, cao to lực lưỡng, tuy nhìn không ra là người nước nào cả nhưng khí sắc khỏe mạnh, ngồi lững lững trong quán trà cứ như một con gấu. Lúc này lão đang uống trà, cũng ra dáng phết, còn xỏ dép lười, trông dáng vẻ tự nhiên như vậy, đảm bảo là xông pha ở đất Trung Quốc này đã lâu, quen riết với văn hóa vỉa hè của Trường Sa rồi đấy.

Chú Ba quan sát lão Tây kia một lát, bỗng phát hiện ra người này nhìn mặt hơi quen quen, hình như đã gặp ở chỗ nào rồi thì phải? Chú không khỏi có chút buồn bực.

Số người Tây làm ăn với chú chỉ đếm trên đầu ngón tay là hết, chắc chắn là không có người này, thằng cha kia rõ ràng không phải khách hàng nhà chú. Nhưng mà, ở thời đại đó, cơ hội nhìn thấy người Tây ở Trường Sa ít lắm, đảm bảo không thể là gặp ngoài đường được. Vậy kẻ kia là ai đây?

Chú ráng sức lục lại trí nhớ, hình dung lại hết một lượt tất cả những người nước ngoài mình đã gặp trong suốt mấy năm nay. Rồi bỗng nhiên giật mình một cái, chú chợt nhớ ra: lão Tây này, chính là một kẻ trong đám người ngoại quốc một năm trước chú đã trông thấy ở Phiêu Tử Lĩnh! Những gì trải qua năm đó có sức chấn động quá lớn, chú Ba nghĩ lại mà còn thấy kinh như mới ngày hôm qua. Đầu mỗi vừa được gọi ra, chú lập tức nhớ lại toàn bộ.

Cả người chú Ba lạnh toát. Chú dõi theo hai kẻ trong quán trà, đột nhiên cảm thấy mình ý thức được điều gì, nhưng lại không nắm bắt được hoàn toàn. Một dự cảm không lành bắt đầu trào lên trong lòng chú.

Nói tới đây, tôi bèn đưa tay ngắt lời chú Ba, bảo chú ngừng lại một lát. Tôi cần phải nghĩ đã rồi mới nghe tiếp được.

Theo lời chú Ba kể lại từ đó đến giờ, sự việc đã rất rõ ràng. Không còn nghi ngờ gì nữa, Giải Liên Hoàn muốn đến Tây Sa là để giúp lão nước ngoài bí ẩn kia làm một việc, hơn nữa còn là một việc khá đặc biệt, bởi vì làm ăn buôn bán với người ngoại quốc bình thường ai cũng từng làm rồi, cần gì phải thần bí bí đến vậy làm gì.

Mà lão người ngoại quốc kia, lại là một trong số những kẻ định đục khoét hầm mộ huyết thi ở Phiêu Tử Lĩnh vào một năm trước. Khi đó chú Ba đã cảm thấy vô cùng quái lạ, bởi vì Phiêu Tử Lĩnh kia nằm trong một xó núi hẻo lánh của Trung Hoa, không phải là nơi mà người nước ngoài có thể dễ dàng xuất hiện. Mà bây giờ, đám người này lại còn muốn nhờ người đến hải phận Tây Sa, đây cũng là địa điểm mà người nước ngoài càng không nên

xuất hiện, vì bây giờ ở đó đang có chiến tranh.

Lúc ấy, chú Ba còn chưa biết dưới Tây Sa có một ngôi mộ cổ, cho nên có nhiều chuyện chú chỉ ngỡ ngợ chứ không suy đoán nổi. Nhưng bây giờ tôi đã biết những chuyện xảy ra sau đó, căn cứ vào những kết luận này, chuyện lão người Tây kia phải nhờ vả Giải Liên Hoàn làm chắc hẳn là có liên quan đến ngôi mộ thời Minh dưới đáy biển nọ.

Nói vậy thì, người đầu tiên biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển có thể chính là lão người Tây kia, rồi lão lại nói cho Giải Liên Hoàn biết chuyện.

Vậy thì sẽ xuất hiện một vòng luẩn quẩn không thể giải thích được, một vấn đề không thể tưởng tượng nổi: lão người Tây kia từ đâu mà lần ra được sự tồn tại của mộ cổ ở Phiêu Tử Lĩnh và ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa? Hai loại mộ huyết hiểm thấy này, ngay cả ông nội tôi cũng chỉ nghe phong thanh, một gã ngoại bang như lão ta sao có thể thần thông quảng đại đến vậy?

Rồi tôi lại nghĩ đến lúc Giải Liên Hoàn chết, con xà mi đồng ngư vẫn nắm chặt trong tay. Đây là con xà mi đồng ngư đầu tiên xuất hiện, rõ ràng vật này là do gã chôm từ trong cổ mộ dưới đáy biển ra. Vậy có thể nói thế này hay không: lão người Tây bần nọ, điều lão ta muốn nhờ Giải Liên Hoàn làm, phải chăng chính là vào trong cổ mộ, mang con cá đồng này ra ngoài?

Nói cách khác, lão người Tây kia không những biết trước rằng dưới đáy biển có cổ mộ, mà thậm chí còn biết trong mộ cổ có cái gì? Thế thì cũng quáăn khớp với nguyên tắc tình báo là số một của dân Mẻo rồi.

Nhưng mà làm thế nào?! Mẹ nó chứ làm thế nào? Rốt cục bọn chúng thế nào lại biết được những chuyện này cơ chứ?

Ngay cả chú Ba khi đến Phiêu Tử Lĩnh được ghi chép trong cuốn bút ký của ông tôi cũng phải nhờ vào việc hỏi han dân miền núi ở địa phương, mấy bận nhọc nhằn mới lần ra được vị trí chính xác. Cổ mộ dưới đáy biển Tây Sa thì lại càng khó phải nói. Tôi nghĩ ngoại trừ Uông Tàng Hải, không một ai có thể biết đến sự tồn tại của nó.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên giật mình đánh thót, tự nhủ rằng không phải chứ! Người ta nói, vào lúc không thể đưa ra lời giải, vậy thì đáp án không có khả năng nhất lại là đáp án chính xác nhất.

Giả sử những chuyện này đây đều không có thực, nói vậy thì, đáp án chỉ có một: những lời kể vừa rồi của chú Ba, phải chăng chính là nói dối?

Người này từng có tiền án tiền sự. Tôi bỗng chốc chột dạ, lập tức nhìn chú, quan sát xem vẻ mặt của chú có gì bất ổn hay không.

Chú Ba thấy sắc mặt tôi lăm lăm lì lì thì không hiểu tôi nghĩ cái gì, thấy

tôi cứ nhìn chăm chăm, bèn hỏi tôi bị làm sao đây?

Tôi thử dò hỏi: “Chú Ba này, chú không được bịp tôi nữa đâu đấy. Đã nói đến nước này rồi, chú lại lèo tôi nữa thì thật sự là chả tốt đẹp gì cả.”

Chú Ba thấy tôi tỏ vẻ như vậy thì lấy làm lạ, hỏi tôi tại sao lại nghĩ thế? Tôi vừa trình bày thắc mắc của mình ra một cái, chú nghe xong đột nhiên nhíu mày, cũng nhìn trả lại tôi.

Tôi thấy thế là xong, phải ứng này giống như là bị tôi vạch mặt, không biết nói gì nữa, trong lòng không khỏi nặng trĩu.

Ai dè chú nhìn tôi mấy cái xong, bỗng nhiên lại nói: “Mày nghĩ nhiều quá rồi, sự việc không phải như thế. Thật ra đám ngoại quốc đó lúc ấy vốn cũng chẳng biết dưới đáy Tây Sa rốt cuộc có thứ gì, bọn chúng chỉ biết, dưới biển nơi đó chắc chắn có thứ gì đó mà thôi.”

Tôi hỏi lại: “Sao mà chú biết được?”

Chú Ba trả lời: “Cái này là chính miệng bọn chúng về sau kể cho chú đây. Thật ra mấy thằng ngoại quốc đó, bây giờ chính là sếp sòng cái công ty gia đình của A Ninh đằng kia kia. Mà kẻ lập ra cái công ty gia đình ấy, mày biết là ai không?”

Tôi lắc đầu, chú Ba bèn đáp: “Chính là kẻ lừa lấy cuốn sách lựa Chiến Quốc từ tay ông nội mày, tay người Mỹ nọ đấy.”

Tôi nghe xong cảm suýt rớt đất, bèn hỏi lại: “Chính là lão ta?”

Chú Ba gật đầu, kể: “Trước lần đi Tây Sa đó, chú đã từng gặp tận mặt lão một lần. Khi ấy lão ta đã không xong rồi, bây giờ phải dựa vào máy móc mà duy trì mạng sống. Lúc đó chính miệng lão đã nói cho chú biết mục đích của việc đầu tư tài chính vào hoạt động ở Trung Quốc suốt mấy chục năm nay.”

“Là gì vậy?” Tôi hỏi chú.

Chú Ba đáp: “Nguyên nhân gây ra toàn bộ sự việc, chính là cuốn sách lựa Chiến Quốc năm đó lão bịp bợm chôm được. Hồi ấy lão vẫn còn là giáo viên trung học ở Giáo Hội, thỉnh thoảng đánh quả buôn lậu đồ cổ. Năm xưa lão dùng danh nghĩa làm từ thiện, lừa được bản gốc cuốn sách lựa Chiến Quốc từ tay ông già. Bây giờ lão này đã cực kỳ thông thạo văn hóa nước ta. Để nâng giá cuốn sách lựa này, lão quyết định giải mã thông tin ghi trên đó.” Chú Ba ngừng lại một lát: “Nhưng mà bỏ ra hai năm, thứ giải mã ra được, lại khiến lão kinh hoàng.”

Tim gan phèo phổi tôi nhảy vọt lên một cái, vội hỏi: “Lão người Mỹ này mà có thể giải mã được cuốn sách lựa Chiến Quốc mà nhà ta bao nhiêu năm vẫn không sao giải quyết được cơ?”

Chú Ba gật gù: “Cũng vì lão là dân Mèo, cho nên lão mới giải được. Bởi

vì nguyên tắc tổ hợp mật mã trong sách lựa chỉ là dùng một loại quy tắc toán học. Người như chúng ta cho dù bác học đến mấy, cũng không có cách nào tiếp cận từ góc độ của toán học để giải mã thứ này.”

“Thế trên cuốn sách lựa kia ghi cái gì vậy chú?” Tôi tò mò hỏi.

Chú Ba trả lời: “Thông tin ghi lại trên cuốn sách lựa kia, không nói ra thì mày nhất định không thể tưởng tượng được là cái gì!

Chú Ba đang nói dở thì đột nhiên có người gõ cửa. Tôi lấy làm lạ, lẽ nào lại có người đến thăm bệnh, ai đến được thì đã đến hết rồi còn gì, đậu má nó chứ đũa nào vô duyên phá đám tôi nghe chuyện đấy. Tôi quay đầu lại nhìn, hóa ra là nhân viên chuyên phát nhanh.

Hắn tiến vào, hỏi: “Ai là Ngô Tà ạ?”

Tôi gật đầu, đáp: “Tôi đây.”

Hắn bèn rút từ trong túi ra một gói hàng bọc kín, nói: “Bưu phẩm của anh đây.”

Chú Ba cũng thấy rất lạ, sao tự nhiên lại có bưu kiện gửi đến. Chú hỏi tôi có biết người gửi à?

Tôi lật lật nhìn nhìn, thấy trên phong bì ghi: Trương Khởi Linh, lập tức âm thầm hoảng hốt. Tôi ngẫm tự hỏi, tại sao hắn lại gửi bưu phẩm cho tôi. Nhìn đến ngày gửi thì thấy cách đây chưa lâu, không lẽ hắn đã chui ra từ khe nứt dưới đất nào rồi. Tôi vội vàng mở ra xem. Trong phong bì là hai món đồ màu đen – chính là hai cuộn băng ghi hình.

§9. Bảng ghi hình

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Đương lúc tôi và chú Ba đang nói chuyện thì đột nhiên có người gõ cửa, ngay sau đó, một nhân viên chuyên phát nhanh bước vào hỏi thăm tôi.

Chuyện tôi ở chỗ này chỉ có người nhà và vài người bên A Ninh biết, cho nên tôi mới tưởng đó là người nhà gửi thuốc thang đường sũa đến, hoặc là tài liệu chuyên từ nước ngoài về, cũng không quá để tâm nên ký nhận liền. Đợi ký cột xong, lúc nhìn kỹ tên người gửi tôi mới phát hiện ra rằng, người ký tên trên kiện hàng thế quái nào lại là Trương Khởi Linh!

Trong nháy mắt, tôi đàn mặt ra một chốc, sau đó thì toàn thân lạnh toát.

Trong khoảng thời gian bám trụ tại nơi này, những chuyện xảy ra ở núi Trường Bạch tôi đã dần ném hết vào quên lãng. Có thể nói, ngoại trừ nỗi kinh hoàng, những ký ức khác cơ bản đều đã bị những lo toan vụn vặt che khuất hết. Thế nhưng, chỉ một cái tên ba chữ kia nhoáng cái đã kéo căng sợi dây cung vốn đang chùng xuống trong lòng tôi. Chẳng mấy chốc, những ký ức mới ghi nhận chưa lâu đã lập tức cuộn cuộn dâng trào trong đầu óc tôi như nước triều lên.

Tại sao hắn lại gửi đồ cho tôi? Chẳng phải hắn đã vào trong cánh cửa thanh đồng khổng lồ đó rồi sao? Không lẽ hắn đã quay ra rồi?... Thời gian gửi là từ lúc nào, trước hay sau khi hắn vào Vân Đình? Tôi lập tức nhìn ngay ghi trên bưu kiện, vừa nhìn mí mắt liền giật nảy một cái: chính là bốn ngày trước!

Vậy tức là hắn ra thật rồi! Hắn đã ra khỏi cánh cửa khổng lồ kia thật!

Tay tôi bắt đầu run bắn lên. Trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh khi Muộn Du Bình bước vào trong cánh cửa thanh đồng khổng lồ, rồi lại nhìn nhìn gói bưu kiện trong tay mà ruột gan rối bời. Tôi tự hỏi đây sẽ là vật gì nhỉ? Lẽ nào lại là thứ hắn mang ra từ sau cánh cửa thanh đồng?

Là cái gì nhỉ? Đầu người, minh khí? Hay là Quỷ ấn?

Trong đầu tôi hiện lên không biết bao nhiêu là ý tưởng quái gở. Mãi lâu sau tôi mới chợt nhớ ra là mình nên mở luôn ra coi, bèn vội vàng lục lợi khắp nơi tìm kiếm.

Chú Ba ngồi bên thấy sắc mặt tôi biến đổi xoành xoạch, không biết thứ tôi nhận được kia là gì, bèn tò mò châu đầu lại xem. Vừa nhìn thấy ba chữ Trương Khởi Linh kia, chú cũng há hốc mồm hít ngược khí lạnh, vẻ mặt khiếp sợ vô cùng.

Hai chú cháu luống cuống tay chân lục lợi cả buổi, cuối cùng chú Ba tìm

được một con dao gọt hoa quả đưa cho tôi, tôi mới cắt mở được cái hộp gói bên ngoài kiện hàng.

Trong hộp là một gói đồ. Bưu kiện hình hộp, bên ngoài còn dùng băng keo quấn mấy vòng hình chữ thập cực kỳ cẩn thận, khó xé vô cùng. Tôi phải vận sức chín trâu hai hổ mới xé ra được một lỗ hồng, bên trong lộ ra hai vật màu đen. Nhịp tim của tôi đột nhiên tăng vọt, phải dừng một lúc, hít thật sâu rồi xé toạc một cái thật mạnh. Hai vật màu đen đã bị tôi rút ra ngoài.

Trong một tích tắc kia, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý thật tốt để có thể nhìn thấy bất cứ thứ đáng sợ nào. Thế nhưng, thứ mà tôi trông thấy khiến tôi đàn mặt ra áy thế mà đó lại chỉ là hai cuốn băng ghi hình kiểu cũ màu đen.

Mới ban nãy đầu óc tôi còn rối như mớ bòng bong, hầu như thứ gì cũng đều liệu trước hết cả rồi, nào ngờ, bên trong lại chỉ là hai cuốn băng ghi hình. Bởi vì cái gã Muộn Du Bình kia, nghĩ đến hấn thường dễ nghĩ đến thứ gì đó lọt từ trong quan tài ra, chứ khó lòng mà liên tưởng hấn với loại thiết bị lỗi thời như cuốn băng ghi hình này lắm.

Bố khi, sao hấn lại phải gửi cái thứ này cho tôi? Nội dung bên trong là gì?

Tim tôi lại nhảy vọt lên phấp phỏm, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: không phải là tình cảnh sau khi hấn vào sau cánh cửa thanh đồng đáy chứ? Lẽ nào hấn đã thu hình lại hết những thứ đằng sau cánh cửa vào cuốn băng ư?

Ôi đệt, nếu thế thì thật quá là... Có điều, nghĩ lại thì không thể nào được, lúc ấy tôi đâu có thấy hấn khiêng máy quay vào trong. Hơn nữa, tôi tin chắc phía sau cánh cửa thanh đồng kia cũng chẳng phải chỗ tốt lành gì, hấn là không đến mức có thể thoải mái vác máy vào chụp ảnh quay phim làm kỷ niệm được đâu.

Vậy thì là gì? Ruột gan tôi tức thì còn cào như có ngàn vạn con kiến đang bò, quả thật chỉ muốn bật băng lên xem ngay lập tức.

Có điều hai cuốn băng ghi hình này có kiểu dáng và dạng mã hóa dữ liệu đều là loại rất cũ, có thể nói là từ thời Napoleon cưỡi truồng rồi. Tôi biết băng này nhất định phải dùng đầu băng video kiểu cũ thì mới xem được, mà món này ngày nay khó kiếm lắm.

Chú Ba ra hiệu ý bảo tôi lật lại thử coi. Tôi bèn ném bao bì sang một bên, lấy hai cuốn băng ghi hình ra, trước tiên cẩn thận nhìn xem phía trên và bên cạnh cuốn băng có đánh dấu thông tin gì hay không.

Băng ghi hình với tôi cũng chẳng có gì xa lạ. Mười năm trước, hồi đầu đường còn mở đầy tiệm thuê băng, xem phim nước ngoài gần như là thú tiêu khiển duy nhất của tôi. Hồi đó một ngày nghĩ đảm bảo tôi phải xem cỡ năm cuốn là ít. Vì tiếp xúc nhiều nên tất nhiên tôi cũng có chút hiểu biết về kết cấu của thứ này, bình thường những cuốn băng hình tự thu thường sẽ có ghi

gì đó trên sông băng, băng không thì chịu chẳng phân biệt nổi.

Vừa nhìn tôi đã thấy lạ. Sông băng trước kia đúng là có dán nhãn, nhưng nó đã bị xé đi mất. Vết rách vẫn còn rất mới, chứng tỏ nó bị xé chưa lâu. Xem ra, có vẻ như Muộn Du Bình không muốn chúng tôi thấy cái nhãn băng dán bên trên này.

Thế là sao? Đã gửi đồ cho chúng tôi rồi, lại còn xé mất nhãn băng dán bên trên. Trên đó có ghi cái gì tôi không được biết chẳng?

“Thế này là thế nào?” Lúc này chú Ba nhạt phong bì trên mặt đất lên, lắc lắc, xác định bên trong không còn gì nữa mới hỏi tôi: “Thằng cháu cả, mẹ kiếp trông mày thế mà bạc bẽo gớm. Sao mày không nói cho chú biết là mày còn liên lạc với hắn?”

Tôi lắc đầu ý nói tuyệt đối không có chuyện đó. Chú Ba vỗ vỗ cuốn băng, hỏi rằng vậy thế thứ này mày giải thích thế nào đây? Tôi bèn đáp: “Chú hỏi cháu, cháu biết hỏi ai.”

Chú Ba thấy tôi không giống như đang nói dối, liền nhú mày, chặc lưỡi nói: “Thằng nhãi này cũng thân thông quảng đại gớm, sao nó biết là mày ở đây nhỉ?”

Cả tôi cũng thấy lạ. Từ sau khi ra khỏi Vân Đình Thiên Cung, chỗ ở của tôi chỉ có đám A Ninh và người trong gia đình là biết. Hắn không có tin tức của tôi, lại có thể gửi đồ cho tôi vào đúng địa chỉ này. Chuyện này thực ra rất khó, không có người thu thập tin tức cho hắn thì sao mà làm được. Xem ra, con nước đằng sau tên kín tiếng này quả thật là thâm sâu khó dò.

Chú Ba ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi tôi xem trên hóa đơn có ghi bưu kiện này gửi từ đâu tới hay không? Tôi nhạt hóa đơn lên, xem xong liền lắc đầu. Trên hóa đơn chỉ ghi người gửi và ngày gửi, những thông tin khác đều bỏ trống. Không những không có địa chỉ người gửi, mà đến cả vùng miền nơi nó gửi đi cũng chẳng viết rõ ràng. Thật không hiểu cái bưu kiện này được gửi kiểu gì nữa.

Có điều nó được gửi từ bốn ngày trước. Ở đây bưu kiện nội tỉnh bình thường chỉ một ngày là đến, ngoại tỉnh gửi tương đối gần thì cũng chỉ cần cỡ hai hôm. Bưu kiện này gửi đã bốn ngày, nếu không phải chỗ gửi cách nơi này rất xa, thì phải là nơi tương đối hẻo lánh, giao thông không thuận lợi. Tôi có thể điều tra thêm trên hệ thống máy tính của công ty chuyển phát nhanh, nếu bọn họ có đăng ký trên mạng thì tra một cái là biết ngay thôi.

Nói rồi, tôi và chú Ba nhìn nhau một cái, rồi cùng cười khỏ. Bỗng dưng có việc xảy ra chen ngang câu chuyện của chú, nhất thời tôi cũng không biết phải xử lý cuốn băng này như thế nào cho ổn. Chú Ba bèn nói: “Thằng cháu cả, băng không chúng ta tạm nghĩ đi. Tiểu ca này hành động bí hiểm, hắn

không vô duyên vô cớ gửi đồ đâu. Hai cuốn băng này có khả năng không phải chuyện nhỏ, chúng ta tìm đầu video trước xem bên trong quay lại cái gì đã, thế nào?”

Tôi nghe xong liền lắc đầu luôn, đáp vội nói rằng không được đâu. Tuy tôi cũng cực kỳ để tâm đến nội dung cuốn băng này, nhưng mấy thứ chú Ba kể lại cho tôi hãy còn chưa thấy đầu mối nào cụ thể. Giờ mà tạm thời dừng lại, chờ lát nữa tâm trạng chú thay đổi thì ai biết chú còn chịu kể nữa hay không. Vả lại đầu video đã ngừng sản xuất cả chục năm rồi, mà thời buổi này đến cả đầu VCD cũng đã bị đào thải, ra chợ đồ cũ cũng khó mà mua nữa là. Cuốn băng này không thể xem trong một sớm một chiều được.

Có điều, nếu bây giờ cứ xem như hai cuốn băng ghi này này không tồn tại thì cũng không được. Tôi bèn bảo, chúng ta cứ nói tiếp chuyện của chúng ta, chú bảo gã tay chân của chú kia ra phố hỏi xem trong thành phố này có chợ đồ cũ nào không, rồi đi xem một vòng, nếu có bán loại đầu máy video này thì mua lại, còn nếu không có thì để buổi tối tôi lên mạng tìm cách.

Chú Ba nghe xong thấy cũng có lý, bèn nói: “Cũng được, dù sao tiếp theo cũng sẽ nói đến chuyện của vị Tiểu ca này.” Nói xong thì phát tay ra hiệu cho gã tay chân làm theo lời dặn.

Gã tay chân kia nghe chú Ba kể chuyện đương hay, giờ bị đuổi cổ thì có phần không cam tâm. Có điều, gã chỉ nguýt chú Ba một cái rồi cũng thôi.

Gã tay chân kia đi rồi, chú Ba liền vỗ vỗ mặt, nói: “Vậy chúng ta nói nhanh một chút. Ban này chú kể đến chỗ nào rồi nhỉ?”

Tôi đem chuyện đã được nghe lược lại rồi kể với chú một lần. Chú Ba liền gật gù: “Đúng, quan trọng là ở nội dung của cuốn sách lạ. Lão nước ngoài kia có quan hệ rất sâu xa với cuốn sách lạ Chiến quốc, vấn đề này còn phức tạp lắm, chú còn phải giảng giải từ đầu cho mày. Thằng cháu cả, mày làm ăn cũng không phải ngán ngủ gì, loại sách lạ Chiến quốc này có hiểu biết ít nhiều gì không?”

Tôi bèn ngẫm nghĩ một lúc. Làm nhiều thì quen tay, tuy tôi không thích làm việc với bản rập cho lắm, vì lợi nhuận ít, hơn nữa đám người phải giao thiệp tiếp xúc lại hơi bị gàn dở nữa. Có điều, đã làm ăn nhiều năm rồi, đối với cái ngành này kiến thức của tôi vẫn là tương đối sâu.

Loại sách lạ Chiến quốc này cũng không thể coi là phân loại chính trong ngành hàng bản rập. Cứ nhìn tên thì biết, sách lạ Chiến quốc chính là sách lạ thời Chiến quốc. Thế nhưng trên thực tế, phạm vi của thời Chiến quốc này tương đối hẹp. Trong những giao dịch chính thức, vật phẩm thời Xuân Thu cũng được quy về trong mảng Chiến quốc hết. Trên thị trường, bản gốc của sách lạ Chiến Quốc còn rất ít, cực kỳ quý giá, và còn được phân ra

thành nhiều loại khác nhau dựa vào địa điểm khai quật mộ, ví dụ như sách lụa nước Sở, sách lụa nước Ngụy, vân vân... Nội dung những cuốn sách lụa này cũng không giống nhau, trong đó quý nhất là sách lụa nước Lỗ. Những cuốn được công nhận là sách lụa nước Lỗ mà tôi biết, số lượng chỉ đếm trên mười đầu ngón tay, hơn nữa cũng không hoàn chỉnh. Tuy còn có những cuốn khác cũng tự mạo nhận là sách lụa nước Lỗ, nhưng thật giả khó phân, bình thường Nhà nước không công nhận.

Sách lụa nước Lỗ cũng không phải chỉ có một loại. Dựa theo kiểu chữ cùng độ lớn của bản rập, nó còn được chia ra làm mấy loại nhỏ, trong đó quý nhất là sách lụa vàng nước Lỗ. Nguyên nhân rất đơn giản: chính là vì văn tự ghi trên đó người ta xem không hiểu.

Ngữ pháp của văn tự ghi trên loại sách lụa này vô cùng cổ quái. Nhìn từng chữ thì hiểu được nghĩa, nhưng lại không làm sao đọc được cả câu. Chúng ta biết Trung Quốc có bát đại thiên thư— tám loại chữ cổ khó đọc là: chữ Thương Hiệt, chữ Hạ Vũ, Hồng Nham thiên thư, Dạ Lang thiên thư, ký hiệu Ba Thục, Khoa Đầu văn, Đông Ba Công văn và bia Tân Lũ, tất cả đều là những bản văn tự đơn lẻ, không có cách nào để tiến hành giải mã. Thế nhưng văn tự trên sách lụa nước Lỗ thì lại giống như là mật mã. Giới khảo cổ nước ngoài gọi sách lụa vàng nước Lỗ này là "sách ma pháp Trung Hoa", vì nếu cứ đọc văn tự lên theo thứ tự thì nghe y như thần chú lên đồng ấy.

Có điều, loại mật mã này đã được giải vào năm 1974. Thứ này về sau được gọi là "Chiến quốc thư đồ", một dạng mật mã chuyển đổi giữa hình ảnh và ký tự thời cổ đại. Tôi đã từng được nghe nói đến khái niệm này ở chỗ chú Ba, sau đó tự tra cứu tư liệu. Đây là một phát hiện lớn, chỉ là, năm 1974 đã xảy ra một sự kiện khác quá lớn, cho nên sự kiện khảo cổ này không gây được tiếng vang gì cho lắm.

Hiện tại, trong các giao dịch về bản rập sách lụa Chiến quốc bình thường, loại sách lụa nước Lỗ này rất nổi tiếng, được nhiều người hỏi thăm. Một thời gian trước, nghe nói căn cứ vào nghiên cứu khảo cổ, loại sách lụa nước Lỗ này khả năng có đến 120 cuốn, cũng không biết số liệu ước đoán từ đâu, nhưng tôi biết rằng có khoảng từ bốn đến năm cuốn đang lưu hành trên thị trường. Những cuốn đó đều đã chính thức được các nhà giám định chuyên nghiệp thẩm định, không thể tìm thấy trên internet. Hơn nữa, những cuốn sách lụa này lại được người nước ngoài đặc biệt ưa chuộng, cho nên dân buôn có rất nhiều người mong chờ vét thứ này, hy vọng có thể kiếm được bản độc. Mà muốn tìm sách lụa nước Lỗ loại hiếm thì ắt phải đảo qua hết các tiệm bán bản rập, bởi vì chúng tôi thu mua bản rập hàng loạt chứ không phân loại, các loại lai lịch nào cũng có, bình thường toàn để chất chồng một đống ồ ồ, nếu chú ý, nói không chừng có thể mót được thứ gì bị bỏ sót. Những

người này nếu tìm được thứ gì ngon cũng sẽ không khoe tướng lên, mà cầm về tự nghiên cứu, cho nên trên thị trường này, công việc làm ăn vẫn tương đối tốt.

Cuốn sách ông nội tôi trộm từ trong cỗ mộ ra chính là sách lụa vàng nước Lỗ. Có điều, do nội tình từng có sự việc xảy ra, cho nên thứ này chúng tôi cũng không dám đem ra khoe khoang. Và lại, trên giang hồ, ông tôi rất có tiếng tăm, không ít người đến dò hỏi chuyện này, thứ này coi như là bảo bối cất đáy hòm của tiệm nhà tôi.

Hiện giờ chúng tôi đã biết, loại sách lụa vàng nước Lỗ này, có lẽ chính là tạp ký thời Chiến quốc của Thiết Diện Sinh. Người này cũng giống như Da Vinci, dùng loại văn tự do bản thân mình chế ra để viết tạp ký, hết lòng theo chủ nghĩa thần bí. Khoảng thời gian sau khi ra khỏi Lỗ Vương Cung kia tôi cũng từng nghiên cứu thứ này. Nghe nói trong lịch sử nhân loại, hễ là người sử dụng mật văn để ghi chép, thì đều là do phát hiện ra được điều gì có thể phá vỡ thế giới quan của thời kỳ lúc đó, e sợ bị thế lực thống trị (ví dụ như là Giáo hội thời Da Vinci ấy) trừ khử, mới dùng đến biện pháp bắt đấng dĩ như thế.

Về sách lụa, tôi chỉ biết có chừng đó, bèn cứ thế nói lại hết với chú Ba. Chú gật gù rồi đáp: “Ồ không sai, quả nhiên ngồi xổm lâu trong nhà xí, không ị được thì cũng có thể ngâm nga được.” Nói rồi chú liền lôi cái ba lô rách nát từ dưới giường lên, lấy từ trong đó ra một tấm ảnh chụp nhân nhúm. Tôi nhận lấy, phát hiện ra đó là một phần cuốn sách lụa Chiến quốc được chụp lại trong tủ kính ở viện bảo tàng. Xem văn tự sắp xếp trên đó thì có lẽ đây chính là phần bản gốc mà ông tôi trộm được rồi về sau bị lão người Mỹ lừa lấy mất kia.

“Đây là thứ vốn phải thuộc về nhà chúng ta.” Chú Ba bảo, “Hồi ông đây đi Mỹ ba năm trước đã tiện tay chụp lại ở Bảo tàng New York. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh từ món đồ này đây. Ngẫm lại thì đúng là cũng do số má cả. Nhà chúng ta đã bốn đời nay, cứ y như dính lời nguyền, đều bị cuốn đầu vào trong chuyện này. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chú không muốn mày can dự vào, chú chỉ mong chuyện này có thể chấm dứt ở thế hệ của chú.”

Bốn thế hệ. Đúng rồi nhỉ. Tôi bất chợt cảm khái trong chốc lát rồi hỏi: “Rốt cuộc nội dung viết trong cuốn sách là gì vậy?”

Chú Ba cười cười nói: “Ban nãy chú nói rồi đấy thôi. Nhưng thôi, không kể ra thì mày chắc chắn không thể tưởng tượng nổi đâu. Thực ra trên cuốn sách lụa không hề ghi lại điều gì cả, những thứ giải mã ra từ trong đó ra cũng không phải văn tự đâu, mà là một hình vẽ bí ẩn.”

“Hình vẽ ư?” Tôi nhú mày, lại nhớ tới phần sách lụa Chiến Quốc trong

Thất tinh Lỗ Vương cung kia. “Không lẽ, đó cũng là một bức địa đồ cổ mộ sao?”

Chú Ba lắc đầu đáp: “Không phải địa đồ, còn phức tạp hơn địa đồ nhiều. Chuyện này một lời khó mà nói hết được. Trước khi đi Tây Sa, lão nước ngoài kia đã kể lại toàn bộ sự tình cho chú biết. Để chú thuật lại một lượt, mà nghe rồi tự khắc sẽ hiểu.”

§10. Cầu Đức Khảo

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

(Chuyện tiếp theo chú Ba kể rất rắc rối, dính líu đến nhiều vụ việc ở Trường Sa thuở trước. Có điều, tôi lại rất có hứng thú với những chuyện như thế này, bởi từ khi còn nhỏ tôi đã rất thích những câu chuyện xưa cũ thoáng tanh mùi đất này, rất có cảm giác nặng tính lịch sử, nghe một chút cũng chẳng hề gì.)

Gã giáo sĩ được nhắc tới trong lời kể của chú Ba là Hendrie Cox, tên tiếng Trung là Cầu Đức Khảo, làm việc tại một trường Công giáo ở Trường Sa, là một trong số những người Mỹ vào Trung Quốc theo phong trào Đông tiến thời kỳ Quốc Dân Đảng. Nhưng người này từ nhỏ lục căn không thanh tịnh, thầy chùa Tây phương không thích làm, lại đi thích văn hóa Trung Hoa. Có lẽ trong quan niệm kinh tế của dân Mỹ, cổ vật cũng chỉ là một loại hàng hóa, có thể tự do mua bán thì dĩ nhiên cũng đem xuất khẩu được. Bởi vậy nên ở Trung Quốc đến năm thứ ba, thỉnh thoảng lão lại lén lút đánh một quả buôn lậu cổ vật. Năm đó lão mới mười chín tuổi.

Những phi vụ buôn lậu của lão vẫn luôn được tiến hành cẩn thận, chứ không tham ăn dày đánh lớn. Ở thời điểm đó, buôn lậu có hai kiểu: một là bán chác với bên quân đội, tẩu tán được số lượng hàng nhiều nhưng giá trả rất thấp, chơi theo kiểu năm ăn năm thua, vô cùng mạo hiểm. Còn kiểu của Cầu Đức Khảo gọi là "buôn nguội", giá được trả cao, hàng có thể ít nhưng rất an toàn, làm vụ nào thắng vụ đó. Cách làm ăn của lão như vậy lại rất hợp khẩu vị ông tôi, cho nên hồi đó quan hệ giữa lão và ông tôi tốt lắm.

Nhưng cái tay Cầu Đức Khảo này lại không phải loại bạn bè đáng kết giao. Từ tận đáy lòng, lão chưa bao giờ xem ông tôi là bằng hữu, thậm chí còn chẳng buồn nhắc ông lên hàng bằng vai phải lứa. Về sau ông nội tôi mới biết, đằng sau lưng, lão lén gọi ông là đồ chấy rận.

Năm 1949, Trường Sa giải phóng. Quốc Dân Đảng hoàn toàn tan tác. Sau đó, năm 1952, Giáo hội bắt đầu rời khỏi Trung Quốc, nhiều người Mỹ từng sống ở Trung Quốc cũng bắt đầu hồi hương. Cầu Đức Khảo nhận được điện tín của Giáo hội, gọi lão trở về nhà lúc này vẫn còn an toàn.

Lão cảm thấy chuyện làm ăn ở Trung Quốc của mình sắp tới hồi xuống dốc, vì vậy bèn bắt đầu tiến hành những công tác chuẩn bị có liên quan hàng tẩu tán số tài sản của mình. Lúc trước khi đi, lão còn nảy ra một ý đồ nham hiểm. Lão và đồng bọn bắt đầu vung tay mua vét đồ minh khí, lợi dụng tâm lý tín nhiệm với quan hệ lâu năm của người Trung Quốc để thu tóm một lượng lớn cổ vật chỉ bằng một số tiền đặt cọc rẻ bèo, trong đó có cuốn sách

lựa Chiến quốc của ông tôi.

Năm đó ông tôi cũng không chịu bán món đồ mà cha chú mình phải đánh đổi tính mạng mới đem ra được này đâu. Chính là Cầu Đức Khảo đã nói láo rằng số tiền này sẽ được dùng để xây dựng các ngôi nhà từ thiện, ông tôi thấy đó là tích đức, mới miễn cưỡng ra tay. (Đương nhiên đó là ông nội tôi nói thế, chứ ai biết có thật hay không. Còn tôi thấy con người ông ít có khả năng đầy lòng từ bi kiêu đó lắm.)

Sau khi toàn bộ số hàng đã được chuyển lên tàu hết cả, Cầu Đức Khảo biết trong nhóm người này cũng có vài kẻ không dễ chọc vào, nên để tránh lưu lại hậu họa, khi đã ở trên tàu, lão liền gửi điện báo cho đơn vị kiểm soát thời đó, đem nhân thân của ông nội tôi và đại khái khoảng mười thổ phu tử khác tiết lộ hết cho quân Giải phóng đang đồn trú ở Trường Sa.

Đây chính là “Vụ án sách lựa Chiến quốc” cực kỳ nổi tiếng ngày đó. Nó không chỉ đơn giản là vụ án buôn lậu đồ cổ. Bởi Cầu Đức Khảo có quan hệ với tướng lĩnh Quốc Dân đảng trước Giải Phóng nên chuyện này còn liên lụy đến rất nhiều nhân tố đặc biệt của thời đại đó mà ngày nay khó có thể hình dung được, ví dụ như gián điệp, phản quốc v.v... Sự tình trở nên vô cùng phức tạp, suýt thì đánh động cả đến cả chính quyền trung ương. Ngày đó Cầu Đức Khảo hốt được một mẻ lớn, còn đám thổ phu tử đã ký cốp của cải cho lão xơi tái kia, người bị xử bắn, người phải ngồi tù, kêu gào thảm thiết.

Tuy cũng là đúng người đúng tội, thế nhưng cái chết như vậy, quả thật cũng có phần bi thảm quá mức. Sau này đến thời Kế hoạch Đại nhảy vọt và Cách mạng Văn hóa thì không còn những vụ buôn lậu đồ cổ ở Trung Quốc nữa, âu cũng là có liên quan tới cái chết của đám người ngày ấy.

Hồi đó ông nội tôi nhanh trí, thấy tình hình bất ổn bèn cả đêm chạy trốn lên núi, ẩn nấp trong một tòa cổ mộ. Sau hai tuần lễ ngủ chung với xác chết, ông mới tránh được tai bay vạ gió, sau đó hai bàn tay trắng chạy đến Hàng Châu. Chuyện này đối với ông nội tôi là một đòn đả kích cực lớn, cho nên về sau sách lựa Chiến quốc đối với ông cũng là chuyện cấm kỵ số một. Thuở sinh tiền, ông vẫn một mực dặn dò chúng tôi không được nói lung tung về chuyện này, cho nên người nhà chúng tôi vẫn kín tiếng như bưng.

Cầu Đức Khảo sau khi trở về Mỹ liền bán đấu giá những cổ vật kia rồi phát tài to. Cuốn sách lựa Chiến Quốc được bán về tay viện bảo tàng Metropolitan ở New York với giá rất hời, trở thành món cổ vật được trả giá cao nhất trong các buổi đấu giá thời ấy. Còn Cầu Đức Khảo một bước trở thành triệu phú, gia nhập vào hàng ngũ trưởng giả mới của xã hội thượng lưu. Chuyện ở Trung Quốc của lão được viết thành hồi ký, lưu hành rộng rãi.

Sau khi phát tài, Cầu Đức Khảo dần dần chuyển sang hứng thú với việc xã giao. Vào khoảng năm 1957, lão được mời đảm nhiệm chức cố vấn mảng

nghệ thuật Viễn Đông của bảo tàng Metropolitan New York, làm cố vấn cho công tác nghiên cứu sách lược Chiến quốc. Giám đốc Viện Bảo tàng này khi đó là Allen tiếng xấu vang dội. Cả hai đều am hiểu về Trung Quốc, đều dựa vào việc thuê thợ phỉ đào trộm cổ vật ở Trung Quốc mà phát lên, nên trở thành bè bạn rất nhanh. Cầu Đức Khảo còn tài trợ một khoản tiền lớn cho viện bảo tàng, làm quỹ dùng để thu mua cổ vật Trung Quốc trôi nổi trong dân gian.

Đại khái là vì giàu lên rồi, sống an nhàn quá, cộng thêm sự nhiệt tình yêu thích đối với văn hóa Trung Hoa, sau này Cầu Đức Khảo tu thân dưỡng tính, dần dần chìm đắm trong những nghiên cứu về văn hóa Trung Quốc. Lão làm chủ nhiệm một số hạng mục nghiên cứu lớn của bảo tàng Metropolitan, kết quả cũng khá có tiếng tăm. Thế nhưng chuyện khiến lão chính thức được lưu tên trong sử sách, thì lại chính là vụ việc năm 1974, khi lão giải được mật văn trong cuốn sách lược Chiến Quốc.

Ngày ấy nghiên cứu của lão về sách lược Chiến Quốc đã dang dai kéo suốt hai mươi năm. Lúc đầu lão làm thế chỉ để nâng giá cuốn sách lên thôi, nhưng sau này thì hoàn toàn là do có hứng thú với nó.

Lúc mới bắt đầu, chẳng có bất kỳ một ai cho rằng một người Mỹ như lão lại có thể giải được mật mã Trung Hoa cổ đại cả. Thế nhưng Cầu Đức Khảo lại làm được chuyện ấy bằng một nghị lực phi thường.

Nhắc tới thì cũng thật trùng hợp. Nhờ linh cảm từ một bản “Tú phổ” của Trung Quốc mà lão đã phát hiện được ra cách giải mã “Chiến quốc thư đồ”. Cách giải mã này thật ra là giống với cách thức sử dụng con chữ để ghi lại trình tự các mũi thêu trong tú phổ. Dùng toán học móc nối các điểm thành hình vẽ, nói phức tạp thì cũng không hẳn, nó hoàn toàn chỉ là một sự khôn khéo. Nếu anh có thể nghĩ đến nó thì sẽ giải được ra, còn nếu không may nghĩ tới thì dù có tinh thông mật mã học Trung Quốc cổ đại đến mấy cũng chỉ vô dụng.

Phát hiện ra cách giải mật mã rồi, Cầu Đức Khảo vô cùng mừng rỡ, lập tức triệu tập nhân sự, tiến hành biên dịch lại phần sách lược Chiến Quốc của ông tôi một cách rất qui mô. Sau một tháng thì cả bản mật mã đã được phá giải.

Thế nhưng, vượt ra khỏi dự đoán của Cầu Đức Khảo chính là, lúc bấy giờ, thứ xuất hiện trên tờ giấy ghi kết quả giải mã không phải là cổ văn về bói toán hay phép làm lịch thời Chiến Quốc như lão dự đoán, mà là một hình vẽ cổ quái, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.

Hình vẽ này cổ quái như thế nào là điều thật sự rất khó hình dung. Sau khi tôi nhìn hình vẽ chú Ba phác lại cho mình cũng lần không ra nổi đầu mối. Nếu dùng lời lẽ miêu tả thử, thì chỉ có thể nói là hình vẽ này hết sức đơn

giản, chỉ được tạo thành bởi sáu đường cong ngoằn ngoèo và một đường tròn ngẫu nhiên. Những đường cong này cùng trải rộng ra, có phần giống dòng chảy của sông trên bản đồ, hoặc thân dây leo bò lan gì đó, nhưng khi nhìn chúng vây quanh đường tròn kia thì lại cảm thấy là không phải. Cầm lên để ra xa một chút mà nhìn thì trông như một ký tự trừu tượng; nhìn gần, thì lại hoàn toàn chẳng hiểu nó là cái gì.

Ngoài nó ra thì không hề có bất cứ một thông tin nào khác. Nếu anh không bảo rằng hình vẽ này được lấy ra từ một cuộn sách cổ Trung Quốc tàn tạ thì chắc chắn mọi người đều sẽ tưởng đây là những đường cong do đứa trẻ mới biết cầm bút vạch bừa trên giấy.

Phải trải qua muôn vàn khó khăn mới giải mã được, ấy thế mà kết quả lại chỉ là một hình vẽ không thể hiểu nổi, Cầu Đức Khảo cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Lão còn từng cho rằng cách giải mã của mình sai rồi, nhưng sau nhiều lần thử nghiệm, lão phát hiện điều đó là không có khả năng. Nếu làm sai thì sẽ không thể nào đem những ký tự này chuyển đổi thành hình vẽ một cách liền mạch không chỗ sơ hở như thế này được. Rõ ràng thứ được ghi lại bằng mật văn chính là bảy nét vẽ kia.

Bảy nét vẽ đó biểu thị cho cái gì? Vì sao chủ nhân cuốn sách lựa lại phải đem nó giấu trong mớ văn tự này?

Dựa vào kinh nghiệm từ bao nhiêu năm nằm vùng ở Trung Quốc, trực giác mách bảo với lão rằng, có thể được người ta mã hóa thành mật văn rồi ghi lại trên loại tờ lụa vô cùng đắt giá nhường kia thì không thể là một hình vẽ bình thường được. Những đường cong này chắc chắn phải có ý nghĩa đặc biệt gì đó. Nói không chừng là chuyện nghiêm trọng chứ chẳng chơi.

Lão liền sinh lòng hứng thú say mê đối với chuyện này, lập tức bắt đầu tìm đọc các loại tài liệu. Lão bỏ ra một khoảng thời gian rất lớn để đảo qua vô số thư viện, đồng thời cũng cầm bức hình này đến các trường đại học để thỉnh giáo những nhà Hán học người Hoa kiều đương thời. Thế nhưng, đám người sống tại Mỹ kia trình độ có hạn, cù cưa hơn nửa năm vẫn chẳng có bất cứ kết quả nào. Cho dù có người đoán mò, thì cũng chẳng ra đầu cua tai nheo chi sất, hoàn toàn vô căn cứ, nghe một cái là biết ngay họ chỉ nói quàng nói xiên.

Ngay khi hứng thú của lão dần tụt giảm, bắt đầu cảm thấy không nơi bầu víu, thì có một người bạn cùng học đại học đã chỉ cho lão một con đường sáng. Y nói với Cầu Đức Khảo, rằng món đồ Trung Hoa kỳ dị thế này thì có lẽ nên tìm đến những người già cả ở Chinatown mà hỏi. Năm ấy đang vào thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Chinatown có không ít những học giả cao tuổi đến từ Đài Loan, là một nơi ngọa hổ tàng long, biết đâu tìm được manh mối.

Cầu Đức Khảo nghe xong thấy cũng có lý. Lão bèn ôm hy vọng cuối cùng, tìm đến Chinatown thỉnh giáo.

Chinatown có một loại thư quán dành cho những người già cả tụ tập. Cầu Đức Khảo chỉ chuyên tìm đến những nơi này, giờ hình vẽ ra xem xét. Cũng may là lão tốt số nên quả nhiên đã gặp được một cao nhân.

Vị cao nhân này là một ông lão gầy đét, là nhân vật có tiếng trong vùng đó. Hôm ấy ông ta đến quán trà nghe kể chuyện, đúng lúc đụng phải Cầu Đức Khảo vào đến nơi, đang trải bức vẽ trải ra xem xét. Mới vừa nhìn thấy, ông ta liền kinh hãi, lập tức hỏi Cầu Đức Khảo kiếm được nó ở đâu.

Cầu Đức Khảo thấy có cửa thì không khỏi mừng hóm. Tắt nhiên lão đã thủ sẵn một bộ lý do lý trấu để thoái thác không kể rành mạch ngọn nguồn với cụ già nọ, rồi vội vàng hỏi ông cụ phải chăng đã biết được điều gì.

Cụ già lắc đầu nói không đâu, có điều, cụ lại bảo với Cầu Đức Khảo rằng, mặc dù không biết lai lịch bức vẽ nọ, nhưng cụ đã từng thấy thứ tương tự ở một nơi.

Cầu Đức Khảo nghe xong, trong lòng nhấp nhúm. Lão vội hỏi xem ông cụ đã thấy thứ đó ở chỗ nào.

Ông cụ bèn đáp rằng, đó là hồi cụ còn ở đại lục, trong một đạo quán ở Kỳ Mông Sơn, cụ đã từng thấy một cái lò luyện đan. Hình vẽ nọ chính là được khắc trên cái lò luyện đan đó.

§11. Lò luyện đan bằng đồng thau

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Suốt đó giờ, về hình vẽ bi bản này, tra thế nào cũng không ra được một chút manh mối. Giờ vừa nghe nói như vậy, Cầu Đức Khảo liền phẩn chấn hẳn lên, lão lập tức gọi một ấm trà ngon, cung kính đưa lên mời vị học giả già kia kể rõ ngọn nguồn.

Vị học giả già kia vốn cũng không bận rộn gì, thấy lão có hứng thú đến vậy thì cũng hào hứng lây, liền kể cho Cầu Đức Khảo nghe sự việc mình đã trải qua ngày ấy.

Đó là chuyện từ ba mươi năm trước. Thời đó, ông cụ này còn làm giáo sư giảng dạy ở khoa Văn hóa Trung Hoa tại trường Đại học Bắc Kinh, là một Đảng viên Quốc Dân Đảng, còn con rể là một lữ đoàn trưởng dưới trướng Trương Linh Phủ. Sau khi sư đoàn chinh biên số 74 bị tiêu diệt, tàn quân Quốc Dân Đảng tan đàn xẻ nghé, con rể ông liền dẫn tàn quân chạy vào núi Kỳ Mông làm thổ phi, lẩn trốn trong núi suốt ba năm. Về sau, quân Giải Phóng tổ chức một cuộc càn quét với quy mô lớn, con rể ông bị bức đến đường cùng, phải móc nối với đặc vụ của Quốc Dân Đảng, định trốn sang Mỹ.

Mua được một lối thoát rồi, người con rể liền đón ông cụ và gia đình vào trong núi chờ tin thuyền. Vì sợ tin đồn lan nhanh, mang gia quyến theo bên mình không tiện, cho nên trong khoảng thời gian này, người con rể đã thu xếp cho bọn họ ở trong một Đạo quán, giả trang thành đạo sĩ, chờ bên đặc vụ tiếp ứng.

Tuy mang danh Đạo quán nhưng thật ra đó chỉ là ngôi miếu dân gian thờ thổ địa của người địa phương mà thôi. Duy có một điều không giống với những ngôi miếu địa phương ở vùng núi khác, đó là tòa Đạo quán này được xây giữa hai vách núi cách nhau không đến năm mươi mét, mặt dưới lơ lửng giữa tầng không, vô cùng kỳ lạ. Cả tòa Đạo quán giống như một cái cầu thang không lồ, từng bậc từng bậc một, tổng cộng có bảy tầng. Bốn vách đều là tường đất phết sơn vàng, cực kỳ đơn sơ. Bốn tầng trên cùng chính là hai tám ván gỗ gác giữa hai vách núi, ngay đến lan can cũng chẳng có. Trong mấy điện thờ đều đặt tượng Tam Thanh nặn bằng đất, cũng có tượng Quan Âm và thổ địa, rất đậm nét đặc sắc của văn hóa Trung Hoa.

Toàn bộ ngôi miếu Đạo quán chỉ do hai vị đạo sĩ già nua chăm nom, người cao tuổi là cha của người ít tuổi hơn. Năm đó đang thời chiến tranh loạn lạc, khói nhang thừa thớt, con rể ông bèn đưa bọn họ ít tiền, nhờ họ che chở giúp.

Thế là người giáo sư già liền sống trong Đạo quán suốt hai tháng trời. Nơi này nằm tít trong núi sâu, leo lên leo xuống bất tiện, cho nên ông chẳng có việc gì để làm, bèn bắt tay vào nghiên cứu những món đồ cổ bên trong Đạo quán. Chính vào lúc đó ông đã phát hiện ra một thứ rất kỳ quái. Trong Đạo quán này có rất nhiều đồ vật, đều là những sản phẩm địa phương thô sơ được sản xuất hàng loạt, chẳng có giá trị gì, tuy thỉnh thoảng có tòi ra vài món đồ cổ nhưng cùng lắm chỉ là đồ thời Minh. Ấy vậy mà, trên tầng cao nhất của Đạo quán lại có một cái lò luyện đan bằng đồng thau, hình dạng vô cùng kỳ lạ, trông như một búp sen bị lật úp, niên đại lại càng cổ xưa, hoàn toàn khác với những món đồ còn lại ở đây.

Vị giáo sư tuy không theo chuyên ngành lịch sử, nhưng những lão phu tử thời đó đều phải từng trải, từng tiếp xúc với những vấn đề như thế này không hề ít. Ông cảm thấy rất hứng thú, bèn hỏi vị đạo sĩ già xem lò luyện đan này đến từ đâu.

Vị đạo sĩ già kia liền khen ông có ánh mắt tinh đời. Lò luyện đan này quả đúng là không phải vật bình thường, mà là trong một trận địa chấn hồi trước Giải phóng, núi bị lở ra mới bắt gặp được đây. Hồi ấy, cùng với nó còn có biết bao nhiêu là xương người chết cũng bị lở ra nữa. Người dân trong thôn thấy vậy mà sợ hãi, bèn kiêng cái lò luyện đan này lên đây để thần linh trấn yểm. Chuyện xảy ra đã sáu mươi năm rồi, hồi ấy ông vẫn còn nhỏ, tình hình cụ thể thế nào cũng không được rõ lắm.

Vị giáo sư nghe xong lại càng thêm hứng thú, song khi đó đang chiến tranh loạn lạc, thân phận của ông lại đặc biệt nên cũng chẳng có cách nào điều tra thêm được nữa. Ông ở trong Đạo quán nghiên cứu nghiên cứu ngẫm trong một khoảng thời gian, nhưng vẫn không có kết quả gì. Có điều cảnh ngộ và điều kiện lúc đó khiến cho ông khắc ghi như in những ký ức về sự kiện này. Hình dáng và hoa văn của chiếc lò luyện đan kia ông cũng nhớ cực kỳ rõ ràng, cho nên vừa thấy Cầu Đức Khảo đưa cho mình xem là ông đã nhận ra ngay.

Ông cụ nói với Cầu Đức Khảo rằng, hoa văn này là ở cái nắp đậy phía trên lò luyện đan, giống hình vẽ nọ như đúc, không thể nhớ nhầm được. Nếu muốn biết nhiều hơn nữa thì có thể nghĩ cách đến Đạo quán kia tìm hiểu một phen. Chỉ có điều, bao năm trôi qua, vật đổi sao dời, hiện giờ chốn kia đã còn hay mất, còn phải trông vào duyên số của lão.

Cầu Đức Khảo sau khi nghe xong, vừa hưng phấn cũng lại vừa thất vọng. Hưng phấn vì rõ ràng những bí mật ẩn sau hình vẽ này còn phong phú hơn mình tưởng; còn thất vọng là vì nghe xong những lời kể kia, lão vẫn hoàn toàn không biết gì về hình vẽ này như trước.

Lão rất muốn được xem tận mắt cái lò luyện đan bằng đồng thau mà vị giáo sư già đã nhắc đến, nhưng chuyện này vào ngày đó gần như không có

cách nào thực hiện nổi. Thời buổi ấy một người Mỹ muốn vào Trung Quốc đã là tương đối khó khăn rồi, chưa kể lão lại còn đeo trên người cái tiếng xấu là con buôn di vật văn hóa.

Song, cái lão Cầu Đức Khảo này một kẻ vô cùng tự phụ. Lão đã muốn làm chuyện gì thì đừng hòng có ai ngăn được. Lão vẫn nghĩ ra một biện pháp: bản thân lão không thể đến Trung Quốc, nhưng do hoạt động buôn bán cổ vật đã nhiều năm nên vẫn có một mạng lưới các mối quan hệ dày đặc ở đó. Lão bắt đầu tìm cách liên hệ với những mối cũ ở Trung Quốc, tìm người đến núi Kỳ Mông, vào tòa Đạo quán trong núi sâu kia xem xét để nắm bắt tình hình, mà tốt nhất là có thể trộm lấy cái lò luyện đan kia ra, vận chuyển sang Mỹ.

Lúc ấy là thời điểm Trung Quốc vừa phải trải qua mười năm tai vạ, ngổn ngang trăm thứ dở dang còn chưa được chỉnh đốn, những quan hệ cũ của lão đã không còn sót lại một mối nào. Trong cuộc thanh trừng sau Giải phóng, đám thổ phú tử thế hệ trước người thì chết, người chạy tháo thân. Toàn bộ mảng buôn lậu đồ cổ đều bị quét sạch nhẵn như chùi. Lão nhờ cậy cả quan hệ của mình trong Quốc Dân Đảng, chạy vạy gần hết các cửa mà vẫn không tìm nổi một người quen.

Trăm mối không lần được một, lão chỉ có thể liều mình mạo hiểm xin trợ giúp từ mấy tên tội phạm buôn lậu mà lúc bấy giờ lão không biết rõ, nhờ bọn họ giới thiệu cho vài nhân vật mới đang hành nghề ở Trường Sa.

Chuyến này lận đận đến những mấy lần, có điều, bỏ công mài sắt rồi cũng có ngày nên kim, mãi rồi lão cũng liên lạc được với một người Trung Quốc bằng lòng hợp tác với lão.

Người này, chính là Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn làm thế nào mà bước chân vào cái nghề này, ngày ấy chú Ba nghĩ đến xoắn cả não vẫn không ra. Vì với hoàn cảnh xã hội lúc bấy giờ thì ngay đến ông cụ nhà họ Giải cũng còn chẳng dám đặt chân về nghề cũ, chỉ có thể sống bằng tiền dành dụm. Thời đó buôn lậu văn vật là tội nặng lắm, tương đương với tội buôn lậu thuốc phiện ngày nay, là chuyện đem tính mạng ra mà đùa với lửa, bình thường không phải cần gấp đồng tiền cứu mạng thì chẳng ai dám dính vào cái trò này.

Mà Giải Liên Hoàn ngày ấy lại là một công tử quần là áo lượt, là con nhà gia thế chính tông. Cụ ông nhà họ Giải có ý tẩy rửa nguồn gốc, từ nhỏ đã không cho hắn tiếp xúc với việc làm ăn trong nhà, cũng không cho hắn học này học kia, cho nên dù xét về đảm lược, tầm nhìn, kinh nghiệm hay những điều kiện khách quan khác, hắn đều khó có khả năng bước chân được vào cái nghề này, lại càng chẳng có lý do gì để dây dưa được với trùm buôn lậu người nước ngoài.

Nói nôm na một chút, muốn làm cái nghề buôn lậu văn vật này thì phải có bản lĩnh trong tay. Lấy hàng, giám định, ra giá, những kỹ thuật này không có hai, ba mươi năm tích lũy trui rèn thì sẽ chẳng luyện ra được cái kết quả gì sất. Mà nếu không có những khả năng này thì cho dù anh chủ tâm muốn bước vào nghề, cũng sẽ không có cách nào tìm được cửa. Người mua sẽ không thèm để ý đến anh đâu. Cho nên, nếu Cầu Đức Khảo có thể qua người trung gian tìm được Giải Liên Hoàn, thì chứng tỏ Giải Liên Hoàn đã thường cùng những người này lui tới làm ăn, hơn nữa lại còn được đối phương tín nhiệm. Chuyện này suy xét từ bản lĩnh của Giải Liên Hoàn thì thấy thế nào cũng rất không khả thi.

Vấn đề này vẫn quấy nhiễu đầu óc chú Ba mãi cho đến tận khi chuyến đi đầu tiên đến Tây Sa trở về. Chú bắt đầu điều tra chuyện này, hỏi người đứng đầu Giải gia thì mới biết được một chút chân tướng sự việc. Có điều vấn đề này không liên quan đến vụ Cầu Đức Khảo nên cũng không cần nhắc tới ở đây.

Sau khi Giải Liên Hoàn và Cầu Đức Khảo móc nối được với nhau, Cầu Đức Khảo liền đem kế hoạch của mình gửi cho Giải Liên Hoàn. Đó là một tập tài liệu chi tiết, đính kèm bản phác họa chiếc lò luyện đan bằng đồng thau do cụ già kia vẽ, cùng một cái máy ảnh hiện đại. Lão bảo Giải Liên Hoàn trước tiên nhất định phải xác minh xem tòa Đạo quán kia còn tồn tại không – vào khoảng thời gian đó, đền thờ miếu mạo di tích là những thứ thuộc về “Tứ cự”, có khả năng đã bị đốt bỏ mất rồi – sau đó là thu thập tin tức về chiếc lò luyện đan này, chụp ảnh gửi lại về Mỹ để xác nhận. Nếu như tất cả đều thuận lợi, vậy thì lại tìm cơ hội đem món đồ này tuồn lậu ra nước ngoài.

Giải Liên Hoàn tuy không thông thạo chuyện “xuống đất”, nhưng chỉ là đến một chỗ, nhìn xem đồ có ở đấy không, hỏi thăm dăm câu ba điều thì hẳn vẫn làm được. Sau khi cầm tài liệu đi Sơn Đông, hẳn căn cứ vào hồi ức của ông cụ ghi trong tài liệu mà tìm ra tòa Đạo quán cổ được xây trong núi này.

Phúc bảy mươi đời là tòa Đạo quán cực kỳ vắng vẻ lại ở nơi hẻo lánh nên không gặp phải rắc rối lớn nào, qua mười năm phong ba bão táp vẫn được bảo tồn như một kỳ tích. Có điều vị đạo sĩ già đã qua đời, chỉ còn lại người con trai, cũng đã gần đất xa trời rồi. Giải Liên Hoàn chụp lại tòa Đạo quán cùng chiếc lò luyện đan bằng đồng thau kia, gửi sang bên Mỹ. Cầu Đức Khảo giờ hình vẽ đã giải mã được ra so thì quả nhiên ông cụ kia nói không sai, đồ hình trên nắp lò luyện đan bằng đồng thau và trên cuốn sách lựa giống nhau như đúc. Chẳng qua là lai lịch của chiếc lò luyện đan này, vì niên đại quá cổ xưa nên con trai của vị đạo sĩ già cũng chỉ có thể kể đại khái, nội dung so với những gì ông giáo sư già cung cấp cũng chẳng hơn được là bao,

nên không tìm thêm được manh mối nào nữa.

Dù rằng như thế, Cầu Đức Khảo cũng đã quáđổi vui mừng. Lão chỉ thị cho Giải Liên Hoàn bắt đầu chuẩn bị, tìm biện pháp giấu giếm tuần lò luyện đan ra khỏi biên giới.

Thế nhưng, khi vừa bắt tay chuẩn bị thì Giải Liên Hòa liền phát hiện ra đây là một nhiệm vụ bất khả thi.

Điều Cầu Đức Khảo đã không lường được là: chiếc lò luyện đan này lớn hơn rất nhiều so với tính toán trước đây của lão. Thời thế đã đổi thay, một vật như vậy ở Trung Quốc thời buổi ấy không thể qua mặt hải quan mà vận chuyển ra khỏi biên giới được. Mà nếu dùng thuyền buôn lậu thì tất phải đi qua vùng Chiết Giang hoặc Quảng Đông trước, cũng rất mạo hiểm. Thời ấy, vùng duyên hải phía Đông Nam loạn lạc đến thế nào, người bình thường không thể nào tưởng tượng được đâu.

Bọn họ thử bao nhiêu cách cũng không có kết quả, ngược lại còn khiến cóm đánh hơi thấy mùi. Rơi vào bước đường cùng, Cầu Đức Khảo lại nảy ra một ý đồ rồ dại: lão bảo Giải Liên Hoàn đập vỡ cả cái lò luyện đan ra, cưa thành hơn bốn mươi mảnh, sau đóđánh sỗ bên trên, trà trộn trong hàng tơ lụa bấy giờ được phép xuất khẩu mà tuần ra ngoài.

Chuyện này đối với giới khảo cổ mà nói thì đúng là hành vi man rợ khiến người ta giận ứa gan. Nhưng Cầu Đức Khảo hoàn toàn không quan tâm, vì món đồ này có giá trị như thế nào, đối với lão mà nói đã không còn ý nghĩa. Cái lão muốn là thông tin ở trên đó kia.

Đây cũng có thể nói là một sự trùng hợp hiếm có. Giải Liên Hoàn trong lúc cưa lò luyện đan ra đã phát hiện thấy dưới đáy chiếc lò này còn có một cơ quan vô cùng xảo diệu. Chính là dựa vào cơ quan này mà bí mật của hình vẽ thần bí trên cuốn sách lụa thời Chiến Quốc rốt cuộc mới được đưa ra ánh sáng.

§12. Bản đồ sao

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Lại nói, chú Ba vừa móc hai tấm ảnh chụp nhàu nhĩ từ trong cái ba lô rách nát ra đưa cho tôi.

Tôi biết thứ được chụp trong ảnh chính là chiếc lò luyện đan kia. Mấy tấm ảnh đó hẳn là do lão Tây kia đưa cho chú. Chuyện này tương đối phức tạp, không có mấy tấm ảnh này thì chỉ sợ không thể nào nói cho rõ ràng được, giờ chú cũng đã lấy ra cho tôi xem rồi.

Nhận lấy ảnh, vừa nhìn thêm lần nữa, tôi liền thấy tấm ảnh đầu tiên chính là hình một cái lò luyện đan to khủng bố được trưng bày trong bảo tàng. Lúc chú Ba kể chuyện, tôi còn không ngờ thứ này lại lớn đến vậy, phải cao những ngang tầm một người lớn. Muốn tuồn cái món này ra nước ngoài, ấy lại chả quá bằng nhiệm vụ bất khả thi.

Tấm thứ hai chụp cảnh dưới đáy lò luyện đan. Tôi thấy đáy lò chẳng chịt hoa văn thanh đồng, chính giữa đáy lò còn đúc một con thú vọng thiên bằng đồng to bằng cả nắm tay, ngửa đầu trông trời, cực kỳ oai vệ, dựa vào tạo hình mà nói thì nó phải thuộc loại hàng thượng hạng của thượng hạng.

“Đây là lò luyện đan sau khi được phục chế lại trong viện bảo tàng. Tấm thứ hai chụp bên trong lò luyện đan.” Chú Ba giải thích cho tôi. “Giải Liên Hoàn phát hiện ra cơ quan dưới đáy lò là một hệ thống cấp nước vô cùng tài tình, dùng để chế thêm nước vào trong lò trong lúc luyện đan. Vách lò rỗng ruột, bên trong có nước, chỉ cần xoay nắp lò luyện đan để hình vẽ trên nắp di chuyển đến một vị trí nhất định là có thể khởi động được cơ quan phía dưới con thú vọng thiên này, nước trong vách lò sẽ phun ra từ miệng con thú, như vậy, lúc luyện đan không cần phải mở nắp lò để tiếp nước.”

Tôi gật đầu khen thật kỳ diệu. Có điều, một cơ quan xảo thuật đến vậy thật ra ở Trung Quốc cũng chưa tính là đặc biệt, sao lại nói cơ quan này là mấu chốt để giải mã cuốn sách lục Chiến quốc chứ?

Chú Ba bảo, vấn đề không phải ở tác dụng của cái cơ quan này, mà là phương thức vận hành của nó. Nói đoạn, chú bèn lấy ra một chiếc kính lúp rồi bảo tôi soi cho kỹ hoa văn dưới đáy lò luyện đan.

Ảnh chụp nhỏ quá, tôi soi tỉ mỉ mãi mới thấy dưới đáy lò này, nếu lấy con thú vọng thiên làm trung tâm, thì bốn phía có rất nhiều những điểm chạm nổi li ti cực nhỏ, nhiều vô cùng, chẳng chịt chi chít, không nhìn cẩn thận thì lại tưởng là rỉ đồng.

“Đây là gì?” Tôi vẫn không hiểu nên lại hỏi.

“Mày không biết cũng dễ thông cảm thôi. Phù điêu ở đáy lò này chính là tinh đồ thời thượng cổ đấy.”

“Tinh đồ thời cổ?” Tôi sững sốt một lúc, “Tức là bản đồ vị trí các vì sao trên bầu trời ạ?”

Chú Ba gật đầu, sau đó cầm một tấm ảnh chụp hình vẽ giải mã ra từ cuốn sách lựa Chiến quốc cho tôi so sánh: “Đây là chỗ khéo léo nhất của cơ quan này. Đáy lò là một bức tinh đồ thời cổ, khi xoay nắp lò đến một góc độ chính xác, đường cong trong hình vẽ trên nắp lò này sẽ trùng khớp với sáu vì sao trong bức tinh đồ dưới đáy lò, từ đó sẽ mở được cơ quan.”

Tôi nghe xong lập tức nhớ ra điều gì, sau đó nghĩ một lát liền bừng tỉnh đại ngộ: “Hai hình vẽ trùng khớp được lên nhau, nói vậy thì đường cong kỳ quặc trên cuốn sách lựa Chiến quốc thật ra lại là một tấm ‘bản đồ sao quay’ ư?”

Chú Ba gật đầu: “Đúng vậy.”

Bản đồ sao quay là một loại dụng cụ chiêm tinh. Bởi vì sao trên trời phải đến hàng ngàn hàng vạn, hơn nữa, chúng lại di chuyển tùy theo sự biến hóa của từng thời điểm trong mùa, mỗi lần tiến hành chiêm tinh lại phải tìm ra mấy vì sao đặc biệt kia trong hằng hà sa số muôn vì tinh tú là chuyện cực kỳ khó khăn, cho nên từ đó mà loại bản đồ sao này được ra đời. Bình thường, người ta đều căn cứ vào các vì sao và thứ tự sắp xếp của chúng để nối thành đường cong, sau đó chỉ cần đối chiếu với vị trí của sao Bắc Đẩu trên bản đồ cho đúng là sẽ có thể xoay bản đồ sao theo la bàn và nấc của mùa, những đường cong đặc biệt kia sẽ trùng khớp lên những vì sao mà ta đang tìm kiếm.

Tôi không khỏi đập bàn tán thưởng. Chu choa, cái này đâu có phải khó nghĩ lắm đâu mà sao ban nãy lại không nghĩ đến nhỉ. Chuyện này cũng rất hợp logic nhé, thuật chiêm tinh thời Chiến quốc đã cực kỳ phát triển, mà người ở thời đại đó thì cho rằng sự vận hành của thiên tượng là đại diện cho sự vận động của vạn vật, từ đó có thể nhìn thấu được một vài thiên cơ. Những thiên cơ này thường là điềm báo cho những thay đổi của một quốc gia, chiến tranh hoặc những biến cố quan trọng, bình thường không thể tùy tiện tiết lộ. Thiết Diện Sinh đã giấu tinh đồ do chính mình quan sát được vào trong cuốn sách lựa, ầu cũng là chuyện dễ hiểu.

Bức tinh đồ này đồng thời lại xuất hiện trên lò luyện đan, có lẽ là thiên tượng này có một hàm nghĩa đặc biệt nào đó, lôi kéo sự chú ý của quá nhiều nhân vật, rất có khả năng là như vậy.

Chú Ba liền gật gù: “Ranh con tiến bộ rồi đấy, nói phải lắm. Sau khi mấy thứ này được vận chuyển sang Mỹ, Cầu Đức Khảo cũng lập tức phát hiện ra được bí mật này. Lão cũng giống như mày, nghĩ ngay đến thuật chiêm tinh.”

Đây là một phát hiện khiến người ta cực kỳ phấn chấn, có thể nói là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử ngành khảo cổ. Cầu Đức Khảo lại một lần nữa tạo được tiếng vang, thế nhưng vào thời điểm đó lão không còn quan tâm đến điều đó nữa. Lão đã hoàn toàn chìm trong mê muội vào cái quá trình khảo cổ này: tinh tượng được khoanh ra trong tấm tinh đồ này mang hàm nghĩa gì? Nó bị che giấu kín đáo đến như vậy, chắc chắn tinh tượng này đã dự báo một sự kiện nào đó vô cùng nghiêm trọng, không thể để người khác biết.

Sau khi đem tinh đồ và bản đồ sao quay chồng khớp lên nhau, lão liền tìm ra được sáu vị tinh tú đặc biệt trong cả tấm tinh đồ, hợp thành hình vẽ tinh tượng, sau đó đi tra trong tư liệu sách cổ hồng tìm hiểu xem tinh tượng này trong thuật chiêm tinh là có ý nghĩa gì.

Thế nhưng, chiêm tinh học của Trung Hoa cổ đại dường như cũng có họ hàng với phong thủy học, cho nên phức tạp vô cùng, thậm chí có khi còn thâm sâu biến ảo khó lường hơn cả phong thủy, gần như không hề có một hệ thống tư liệu nào. Bức tinh đồ ẩn giấu trong cuốn sách lục Chiến quốc này là biểu thị cho thiên cơ gì, đây là điều hoàn toàn không có cách nào tra cứu nổi.

Lúc đó phương pháp duy nhất để giải bí mật này là phải tìm mấy vị cao nhân kia, thế nhưng thời buổi đó ở Mỹ thì đào đâu ra cao nhân, cho nên Cầu Đức Khảo mới một lần nữa nhờ cậy Giải Liên Hoàn xâm nhập vào xã hội Trung Quốc để dò la tin tức.

Tuy nhiên, lần này Giải Liên Hoàn không thể hoàn thành được nhiệm vụ. Trong thời đại đó, hễ ai có chút hiểu biết về phong thủy Chu Dịch thì đều bị đầu tó đến mức bị nhốt cả trong chuồng bò rồi, những người lọt lưới đều lo sợ nom nớp, nào ai dám ho he chút gì. Việc dò la thăm hỏi cũng phải lén lén lút lút, bất tiện khủng khiếp.

Một lần tìm kiếm này phải mất đến tận hai năm mà vẫn không thu được kết quả gì, cùng lúc đó, công việc nghiên cứu khác ở Mỹ cũng không hề có bất cứ tiến triển nào.

Roi vào đường cùng, Cầu Đức Khảo đột nhiên lại nảy ra một sáng kiến. Sự chú ý của lão một lần nữa tập trung vào cuốn sách lục Chiến quốc. Lão phỏng đoán rằng, cuốn sách lục đã chứa bức tinh đồ, vậy thì có lẽ trong một cuốn khác sẽ có bí mật của tấm tinh đồ được ghi lại.

Vì thế, lão một mặt bắt đầu thu mua ô ạt một đồng lụa vàng nước Lỗ, một mặt nhắm nhe bám càng ông nội tôi – người đã bán cuốn sách lục Chiến quốc cho lão năm xưa. Dựa theo kinh nghiệm của lão, thổ phu tử bình thường đều là loại trộm cắp chẳng chịu ra về tay không, cuốn sách lục này không có thể nào chỉ tồn tại có duy nhất một cuốn, mà ông tôi hẳn đã phải chôn trọn cả bộ mang ra mới đúng. Phần còn lại kia chắc vẫn còn trong tay

ông nội.

Lúc bấy giờ quan hệ giữa Giải Liên Hoàn và Cầu Đức Khảo cực kỳ ảm đạm. Lòng lang lại gặp da sói, hẳn liền giúp Cầu Đức Khảo đến chỗ ông nội thăm dò la. Đáng tiếc là ông nội nhà tôi miệng ngậm chặt kín như hũ nút (aka Bình Kín Miệng: “>”), không dò la ra được điều gì. Đến đường cùng, Giải Liên Hoàn bèn đi hỏi chú Ba. Lúc đó, chú Ba đang rất quan tâm đến những ghi chép trong cuốn bút ký của ông nội. Rượu vào một cái, ồ ạt lời tuôn, chú liền đem tất cả những điều ông nội trải qua lúc trộm sách lục Chiến quốc ra ngoài làm thành chuyện phiếm kể bô bô hết ráo.

Tôi nghe đến đây, nhin chẳng được bèn nói: “Chú Ba, thì ra lão già ngoại quốc đó biết rõ chuyện huyết thi cổ mộ, là vì chú tự nói ra sao?”

Chú Ba liền cười khở, lắc đầu bảo: “Lúc đó thật sự là uống nhiều quá. Rượu vào một cái chú cũng chẳng nhớ nổi rốt cuộc đã kể cho hẳn những gì, về sau nói chuyện với lão Tây đó chú mới biết. Chuyện này chú cứ hỏi đến mức xanh lét cả ruột gan ra rồi đây.”

Tôi cũng cười đau khổ với chú. Chuyện này quả thật quá mức kịch tính rồi. Có điều nói ra thì, hồi đó Cầu Đức Khảo chọn Giải Liên Hoàn, chắc cũng sớm biết quan hệ giữa hai nhà họ Ngô và họ Giải, đã sớm có ý định này rồi. Sự quý quái bí hiểm trong cách làm việc của lão già người nước ngoài kia thật sự khiến cho người ta phải sợ hãi.

Bấy giờ, sau khi Cầu Đức Khảo nhận được tin tức, lão từng có ý định một lần nữa đi trộm mộ huyết thi, đáng tiếc là Giải Liên Hoàn lại không đồ đầu, mà tìm người khác thì lão không kiếm được ai. Thời đó quan hệ Mỹ – Trung bắt đầu âm dần trở lại, lão cảm thấy thời cuộc sẽ có biến chuyển, bèn kiên nhẫn nấu mình chờ thời trong một thời gian ngắn, và quả nhiên lão đã đợi được một cơ hội chín muồi. Thế là, lão dẫn theo một đám người làm khảo cổ, gấp rút lên đường trở lại Trung Quốc, bắt đầu tính toán cho lần hành động này. Từ đó mới xảy ra những sự việc chú Ba từng gặp phải lúc trước.

Câu chuyện sau đó thì đoán đại cũng ra. Chú Ba đêm trước vừa ra được khỏi mộ cổ, chiều hôm sau Cầu Đức Khảo cũng mò được vào trong. Khởi nói cũng biết, chuyến đi này rốt cuộc đã biến thành một vụ tai ương. Vào thời điểm bọn chúng mở cái hộc tối dưới đáy quan tài, bọn ăn xác chửa bay ra suýt nữa đã giết sạch mọi người có mặt trong mộ cổ lúc ấy.

Cũng may mà hồi đó Giải Liên Hoàn tìm được một gã tay chân tương đối thông minh. Chính nhờ hẳn châm thuốc nổ vào thời khắc nguy hiểm nhất, khiến căn phòng bên trong nổ sập hoàn toàn nên Cầu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn lúc đó đang ở căn phòng bên ngoài mới giữ được tính mạng. Tiếc thay, chính hẳn và toàn bộ những người có liên quan đã bị vùi chét hết trong ngôi mộ cổ.

Cảnh tượng lúc đó cực kỳ khủng khiếp. Cầu Đức Khảo tận mắt chứng kiến những sự ấy, chịu đả kích rất lớn, thần kinh gần như trở nên bất ổn. Những hiểu biết, những suy nghĩ của lão về Trung Quốc được gây dựng trong suốt vài chục năm nay đã hoàn toàn sụp đổ. Sau khi quay lại Trường Sa, lão lập tức trở về nước Mỹ, lâm bệnh nặng một hồi, xém nữa phát điên lên mà chết. Những nghiên cứu về cuốn sách lựa Chiến quốc kia, lão cũng ngừng lại ngay lập tức.

Tuy nhiên, chúng ta đã biết đó chỉ là tạm thời. Một năm sau là đến thời kỳ của đợt khảo cổ dưới biển lần thứ hai. Bánh xe vận mệnh bắt đầu từ dưới mặt biển Tây Sa, càng xoay lại càng điên cuồng.

§13. Chân tướng ở Tây Sa

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Câu chuyện về Cầu Đức Khảo đến đây tạm dừng, tiếp theo là những diễn biến xảy ra khi Giải Liên Hoàn đi tìm chú Ba.

Lời kể của chú Ba rất rõ ràng, rành mạch, khiến tôi có thể hiểu được nguyên nhân sâu xa bên trong. Tôi thật không ngờ chú Ba đã dính vào chuyện này từ lâu. Hơn nữa là công ty của A Ninh và nhà họ Ngô chúng tôi lại có liên quan sâu sắc đến thế.

Chú Ba sau khi một mạch kể tuồn tuột ra hết thì nghỉ một lát, bảo tôi nếu có câu hỏi gì, hay có gì không tin thì bây giờ có thể hỏi chú luôn.

Tôi biết chú chỉ dỗi thế thôi, rõ ràng là vì ban nãy tôi không tin ông, cho nên ông vẫn còn để bụng lắm.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, không thể xỏ toẹt là không tin được rồi, nhưng quả thực có mấy chỗ tôi vẫn thấy chưa được rõ ràng.

Vừa rồi chúng ta cũng đã biết, Cầu Đức Khảo và Giải Liên Hoàn đã gian díu với nhau từ lâu, lúc đó thấy mặt nhau chẳng qua chỉ là một lần gặp lại. Và lại, căn cứ vào những chuyện mà tôi biết sau này, tôi đoán rằng mục đích khiến Cầu Đức Khảo tìm đến Giải Liên Hoàn rất có thể chính là muốn hấn trà trộn vào đoàn khảo cổ Tây Sa của Trần Văn Cẩm, lặn xuống ngôi mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải để lấy một vật cho lão. Mà vật đó rất có thể là thứ Uông Tàng Hải dùng để cất giấu bí mật của Đông Hạ: xà mi đồng ngư.

Như vậy, Cầu Đức Khảo biết tin tức về mộ huyết thi chính là do tự chú Ba để lộ ra. Điều này không có nghi vấn gì nữa, nhưng còn ngôi mộ dưới đáy biển? Một nơi bí mật như vậy, vì sao Cầu Đức Khảo lại có thể biết đến nó được? Lẽ nào cũng là do chú Ba tiết lộ cho lão biết sao? Không thể có khả năng này được.

Còn nữa, nếu dựa theo cách nói của chú Ba thì rõ ràng toàn bộ nguyên nhân ở đây đều bắt đầu từ cuốn sách lựa Chiến quốc. Thế nhưng, Uông Tàng Hải ở Tây Sa và sách lựa Chiến Quốc thì liên quan quái gì tới nhau được? Vậy thì vì sao Cầu Đức Khảo lại đánh mắt sang đến tận Tây Sa?

Tôi liệt kê những vấn đề này ra, chú Ba nghe xong liền gật đầu bảo: “Mày nghĩ đến đúng điểm mấu chốt rồi đấy. Quả thực kẻ sai Giải Liên Hoàn trà trộn vào đội khảo cổ chính là Cầu Đức Khảo. Nhưng có điều, mày mới chỉ đoán đúng có một nửa thôi. Theo chính lời lão ta đã nói, bảo Giải Liên Hoàn vào cổ mộ lại không phải là vì xà mi đồng ngư, mà chỉ muốn để hấn chụp lại

hình ảnh thi thể bên trong quan tài.”

Về phần lý do vì sao thì lão người nước ngoài kia không chịu nói. Đồng thời, cả chuyện lão moi được tin tức về mộ Ông Tàng Hải từ đâu ra, lão cũng không chịu tiết lộ nốt. Lúc chú Ba hỏi thì lão bèn dùng một câu cách ngôn của Trung Quốc, ra vẻ thần thần bí bí: “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Có điều,” chú Ba sáp lại gần tôi nói, “Sau này có xảy ra một chuyện, làm chú ít nhiều cũng đoán ra được chút gì đó. Mà nghe thử xem có lý hay không.”

Tôi gật đầu bảo được. Chú bèn ngồi ngay trên giường, dùng ngón tay vẽ ra mấy điểm. “Chú từng nghĩ, khi lão già ngoại quốc kia trở lại Trung Quốc, nhắm chòng chọc vào Tây Sa thì đã là một năm sau chuyện ở Trường Sa, suy ra, lão biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển hẳn cũng chỉ trong một năm này. Như vậy, trong một năm ấy chắc chắn đã xảy ra một sự việc gì đó, tiếp theo thì Giải Liên Hoàn nắm được tin tức về việc này.”

“Nhưng chúng ta lại biết rõ rằng, trong khoảng thời gian đó Cầu Đức Khảo đã chịu một đả kích rất lớn, dĩ nhiên không thể chỉ vì một tin tức dưới đáy biển có cỗ mộ đã hồi sinh ngay lập tức, rồi toàn tâm toàn ý tập trung vào một việc khác chẳng liên quan. Trong lúc đó, chuyện có khả năng thu hút sự chú ý của lão nhất, hẳn chỉ có thể là những chuyện liên quan liên quan đến cuốn sách lựa Chiến quốc mà thôi. Như vậy, chúng ta có thể suy ra được, sự việc kia chắc chắn có liên quan đến cuốn sách lựa. Cầu Đức Khảo bị tin tức về sách lựa Chiến quốc thu hút trước, sau đó mới chú ý đến chuyện Tây Sa.”

“Đến đây thì không sao đoán được sự việc đó rốt cuộc là cái gì, tuy nhiên, căn cứ vào những sự kiện đã xảy ra về sau, chú thấy rất có thể lão già nước ngoài này đã gặp được một người. Người này hẳn là đã từng vào trong ngôi cỗ mộ dưới đáy biển, và rất có thể, chính kẻ này đã giúp Cầu Đức Khảo giải mã được bí mật đằng sau bản đồ sao trong cuốn sách lựa. Mà bí mật này tất có liên quan đến cỗ mộ của Ông Tàng Hải, đây sự hứng thú của Cầu Đức Khảo về phía Tây Sa. Vì vậy, Cầu Đức Khảo mới đến Trung Quốc lần nữa, tìm Giải Liên Hoàn, âm mưu trà trộn vào trong đội khảo cổ.”

“Sao chú khẳng định là lão ta đã gặp một người, chứ không phải là lại xảy ra một sự việc nào khác?” Tôi hỏi lại.

Chú Ba đáp: “Là bởi vì tài liệu. Những tài liệu của Cầu Đức Khảo về ngôi cỗ mộ này quá chính xác, nhất định là do có người đã vào đó trước, rồi sau mới soạn lại, chứ không còn bất cứ khả năng nào khác có thể khiến lão nắm được nhưng thông tin tỉ mỉ đến thế.”

Tôi gật đầu. Cái này cũng có lý lắm, nhưng mà bản đồ sao trong cuốn sách lựa Chiến quốc thì có liên quan gì đến cỗ mộ thời Minh? Chuyện này thực sự

có phần khó tin. Lẽ nào Thiết Diện Sinh xem được tinh tượng, biết hơn ngàn năm sau sẽ có một gã đồng nghiệp xây mộ ở nơi đó chẳng?

Nếu xem tinh tượng mà dự đoán được đến cả những thứ lông gà vò tỏi thế này thì chỉ e đến nay cũng chẳng thất truyền nổi. Điềm này, còn phải khảo cứu đã.

Sự việc sau đó chính là câu chuyện ở Tây Sa. Sau lần đó, mọi chuyện đều rồi thành một mớ bòng bong. Toàn bộ đội khảo cổ đều biến mất trong ngôi mộ dưới đáy Tây Sa sâu thẳm, chỉ có một mình chú Ba là trở về. Có một đạo Cầu Đức Khảo đã từng cho rằng chính chú Ba đã giết chết tất cả mọi người. Thế nhưng, xem biểu hiện của chú Ba sau đó thì chính bản thân chú cũng hoàn toàn không nắm rõ được nội tình cụ thể. Sự việc này đã trở thành một bí ẩn khổng lồ. Chân tướng ra sao, còn phải xem chú Ba nói thế nào đã.

Nghỉ lấy hơi trong chốc lát, chú Ba làm một động tác tay, chuẩn bị tiếp tục kể. Tôi cũng lên dây cót tinh thần trở lại, ngồi thẳng người lên.

Trước tiên, chú hít một hơi thật sâu, hiển nhiên là muốn thay đổi tâm trạng. Vừa rồi kể toàn là chuyện của Cầu Đức Khảo, chẳng ra đâu vào đâu, hiện giờ việc tiếp theo cần nói đến, là những gì chính bản thân chú đã trải qua.

Hít thở xong, sắc mặt chú trầm hẳn xuống, ngữ điệu cũng trở nên thật chậm, có phần do dự.

Chú ngẫm nghĩ, rồi lại rào trước với tôi: “Phải nói lại hồi trước, về vụ Tây Sa, có một việc, lúc ấy ở bệnh viện chỗ Tế Nam đúng là chú Ba đã lừa mày. Có điều, chú cũng là vạn bất đắc dĩ, cho đến nay chú vẫn day dứt vụ đó, thật sự không muốn nhắc lại lần nữa, mày phải hiểu cho chú.”

Tôi gật đầu, cũng không đáp lời. Chuyện bị chú Ba lừa tôi đã sớm biết từ lâu. Tôi cũng không muốn trách chú, tôi chỉ cần biết sự thật thôi.

Chú Ba hớp miếng nước rồi nói tiếp: “Thực ra, phát hiện thấy ngôi mộ dưới đáy biển chỉ là vở kịch chú mày diễn thôi. Từ rạng sáng hôm đó chú đã cùng Giải Liên Hoàn đi vào đó một lần rồi. Có điều, chỗ chú vào có lẽ không giống với nơi chúng mày vào, bởi vì Giải Liên Hoàn có tài liệu cực kỳ chi tiết. Bọn chú vào là vào thẳng luôn trung tâm cổ mộ, bởi sự ủy thác của lão nước ngoài kia, nên mục tiêu là phòng đặt quan quách của Uông Tàng Hải.”

“Ý chú là một trong ba mộ thất ở giữa à?” Tôi nhớ lại kiến trúc của ngôi mộ dưới đáy biển.

Chú Ba liền cười khở lắc đầu: “Không, chỗ mày nói tới kia chỉ là tầng thứ nhất của cổ mộ. Ngôi mộ thuyền đắm này cực kỳ rộng lớn, lớn hơn tưởng tượng của mày nhiều. Quan quách của Uông Tàng Hải nằm sâu tít tận đáy cổ mộ, hơn nữa lại trong tình trạng cực kỳ cổ quái... dùng ngôn ngữ khó hình

dung lẫm.”

Hồi đó tài liệu mà Giải Liên Hoàn lấy được từ tay Cầu Đức Khảo tương đối chi tiết, có thể thấy tài liệu gốc nằm trong tay Cầu Đức Khảo hẳn là cực kỳ có uy tín. Đồng thời, Cầu Đức Khảo còn cung cấp cho Giải Liên Hoàn một bộ máy ảnh kèm đèn flash. Nghe nói đó là loại tiên tiến nhất thế giới vào năm ấy, cực kỳ nhỏ nhắn, lại còn có tính năng chống thấm.

Tài liệu cho biết, ở bên trái bãi đá san hô ngầm mà đội khảo cổ khảo sát khoảng nửa dặm có một nơi mà dân bản xứ hay gọi là “Sa đầu tiêu”, là một hệ thống đá ngầm san hô do mấy chục tảng đá ngầm lớn cùng hàng hà sa số những khối đá ngầm nằm dưới nước tạo thành. Toàn bộ khu vực đá ngầm này nối thành một thể ở dưới nước, là một bộ phận của một rặng san hô khổng lồ. Ở nơi đó, trong một phiến đá ngầm có một động đá vôi chìm trong nước, nằm bên dưới mặt biển, cho dù vào lúc thủy triều xuống cũng chỉ lộ ra một phần rất ít. Đây chính là cửa để thợ thủ công dẫn nước vào phong bế ngôi mộ thuyền đắm. Do đó, đi vào đây là sẽ tiến thẳng được vào tận bên trong rặng đá san hô. Con thuyền đắm khổng lồ dưới đáy biển kia chính là được chôn giấu dưới tầng cát biển trong lòng rặng đá ngầm này.

Chỉ cần đi vào hang đá san hô là có thể một đường tiến thẳng vào bên trong con thuyền đắm. Sau đó phải đi như thế nào, phải cẩn thận với những thứ gì, trong tài liệu đều ghi rất tường tận. Quả thực ngôi mộ cổ này cứ như thể là do Cầu Đức Khảo thiết kế nên vậy.

Tài liệu chi tiết đến vậy, dù có là tài liệu thời cổ đi chăng nữa cũng không thể đạt đến trình độ này được. Cho nên, chú Ba mới ngờ rằng ngôi mộ cổ dưới đáy biển kia, chỉ e từ lâu đã sớm có người đặt chân vào. Có thể, người này tuy vào được đến nơi nhưng ra tay lại không thành, cho nên Cầu Đức Khảo không thể không tìm người hỗ trợ một lần nữa.

Bản thân Giải Liên Hoàn cũng biết người biết ta, hiểu rõ khả năng cũng như vị trí của bản thân, cho nên không đáp ứng bất cứ yêu cầu nào đòi hỏi phải xuống đất. Nhưng thân phận của Cầu Đức Khảo lại khác. Một là Giải Liên Hoàn cảm thấy mình mang nợ lão, hai là trong suốt một năm qua, Giải Liên Hoàn đã tham gia vào rất nhiều hoạt động trong gia tộc, rốt cuộc cũng được xuống đồ đấu vài lần, lá gan, kiến thức và thân thủ đều khác hẳn ngày trước. Vả lại, điều kiện Cầu Đức Khảo đưa ra cũng rất cao, bản thân hẳn lại đang trong độ tuổi tự tin đến mù quáng, cho nên cuối cùng vẫn đáp ứng như bị ma xui quỷ khiến.

Lúc đó, sau khi chú Ba biết lão già ngoại quốc và Giải Liên Hoàn có gian tình), liền cực lực phải đòi Giải Liên Hoàn tham gia vào đội khảo cổ. Tuy nhiên, sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến chú Ba cảm thấy sự việc có gì đó cực kỳ không ổn. Vì đã biết mục đích thật sự của lão già ngoại quốc và

Giải Liên Hoàn, chú Ba bèn mạo hiểm liều một lần. Chú thuyết phục Văn Cẩm, cố ý để cho Giải Liên Hoàn tham gia đội khảo cổ, ngoài mặt không lộ vẻ gì, nhưng thật ra đã ngấm ngấm theo dõi xem hắn sẽ hành động như thế nào.

Mọi việc cứ thế mà phát triển, cứ như thể ma xui quỷ khiến. Phải nói là chuyện này hãy còn lăm ẫn tình, nhưng những cái đó đều không quan trọng, ở đây giản lược lại, chỉ nói đến chuyện Giải Liên Hoàn ở Tây Sa, và về sự việc xảy ra trước cái đêm hắn gặp sự cố thôi.

Hôm đó, công tác của đội khảo cổ đã tiến vào ngày đầy tiên của giai đoạn cuối cùng, công tác trực vớt chuẩn bị kết thúc, việc cũng nhẹ nhàng, cho nên trước khi đi ngủ mọi người uống chút rượu, ngủ rất say.

Giải Liên Hoàn chờ mãi mới có được cơ hội này. Bây giờ chẳng mấy ngày nữa là kết thúc công việc, hắn biết mình phải tận dụng thời cơ ngay vì sẽ không có lần thứ hai nữa. Vì vậy, sau khi xác định mọi người đã ngủ say hết, hắn bèn giả bộ đi tiểu, nhưng kỳ thực là đi thám thính thực hư, rình cơ hội chuồn xuống biển.

Hắn không biết rằng, thằng bạn chơi chung từ thưở mặc quần thủng đít kia, cái thằng đại gái Ngô Tam Tĩnh, giờ đã là một tay lão luyện giang hồ, tâm tư vừa kín đáo lại tinh ranh, từ lúc leo lên thuyền, nhất cử nhất động của hắn đều đã bị người này theo dõi kỹ càng.

Lại nói, hồi đó chú Ba cũng khá là uất ức. Chú từ lâu đã ngứa mắt đủ kiểu với Giải Liên Hoàn. Vì không biết mục đích của Giải Liên Hoàn, nên khi ở trên thuyền, đối với chú Ba, Giải Liên Hoàn chính là một quả bom hẹn giờ, không rõ uy lực, cũng không biết lúc nào sẽ phát nổ tan tành, cái lúc vốn có thể cùng Văn Cẩm sung sướng tâm sự chuyện yêu đương, thì lại thành ra phải nhăm nhăm phòng bị hắn.

Còn có một nguyên nhân tương đối khó nói mà chú Ba không đề cập trực tiếp, thế nhưng tôi vẫn đoán được từ lời kể của chú: rõ ràng là Văn Cẩm rất ưa thích Giải Liên Hoàn. Hắn ta đích xác là một tên công tử bột chính hiệu, biết cách lấy lòng chị em phụ nữ, tình tính khác với chú Ba rất nhiều; hơn nữa, tướng mạo và nhiều phương diện khác của hắn không hề kém chú Ba chút nào. Chú Ba là loại tay mơ trong tình trường, khó tránh khỏi việc ghen tuông.

Thế nên Giải Liên Hoàn có động tĩnh là chú Ba mừng đến phát cuồng. Lúc Giải Liên Hoàn vừa hạ xuống cao xu xuống, định chèo ra xa khỏi con tàu đánh cá thì chú Ba đột nhiên xuất hiện, dùng một tay đè hắn xuống, ấn chặt lên boong thuyền.

Chú Ba đột ngột xuất hiện làm Giải Liên Hoàn không kịp lường trước,

nhưng khi hắn vừa nhận ra đó là chú Ba thì, ngược lại, không còn sợ hãi nữa. Bởi vì, nếu là người khác thì lúc đó dễ bị ụp cái mũ phản quốc trốn sang Việt Nam, nhưng nếu là chú Ba thì khác. Cả hai đều nắm thóp nhau, chú Ba cũng không phải loại tự bắt bí chính mình, cho nên, hắn bèn nhẹ giọng bảo chú buông tay ra.

Tuy nhiên, chú Ba đã chắt chứa căm hờn với hắn từ lâu, hơn nữa vẫn còn khúc mắc, có lý nào lại thả cho hắn chạy đơn giản vậy. Chú nghiêng răng nghiêng lợi vắn cho hắn suýt gãy tay, hỏi hắn trăm phương ngàn kế hòng chui vào đội khảo cổ, lại chuồn ra biển khuya như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Vụ này chú cũng hơi bị mượn gió bẻ măng, cố tình xả nỗi ám ức của bản thân. Giải Liên Hoàn lúc đầu còn ngang ngạnh cãi bướng, nhưng trong lòng cũng âm ỉ lửa thiêu. Ở Trường Sa, ngoại trừ những bậc bề trên ra thì làm gì có ai dám đối xử với hắn như vậy, vì thế hắn hạ thấp giọng mà chửi bới luôn mồm.

Chú Ba căn bản không tiêu hóa nổi cái bản mặt kia, nghe hắn chửi liền cứ thể thẳng tay dúi đầu hắn xuống nước, cho đến khi mắt hắn trợn trắng mới nhấc lên. Cứ thế lặp lại ba lần bảy lượt, Giải Liên Hoàn đã rũ cả ra, đành phải xin tha.

Bấy giờ chú Ba mới hỏi lại câu ban nãy, hắn bèn đem tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ nói rõ ngọn ngành.

Sau khi nghe xong, hai mắt chú Ba sáng lòe, không tin nổi vào lỗ tai mình nữa. Hóa ra dưới đáy biển này lại còn có cả một ngôi mộ thuyền đắm nữa cơ đấy! Đây thật sự là chuyện không thể ngờ được. Trong cuốn bút ký của ông già nhà mình cũng từng ghi lại lời người xưa kể về thuyền táng dưới đáy biển, có điều loại hải đảo này cực kỳ hiếm gặp, chính bản thân ông bố cũng chỉ là nghe nói thôi chứ không phải tự tìm hiểu. Nơi đáy biển mênh mông, cát trải vạn dặm, muốn tìm được một manh mối còn khó hơn gấp vạn lần so với trên đất bằng. Ấy vậy mà một lão già người nước ngoài lại có thể biết được tường tận đến vậy, rốt cuộc lão là thần thánh phương nào?

Nghĩ đến đây, chú Ba liền thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, chỉ hận không thể lập tức xuống dưới biển xem tận mắt lấy một lần. Chú liền buông Giải Liên Hoàn ra, nói nhỏ: “Chỉ thế thôi à? Thế mà mẹ kiếp cậu đéo nói sớm, quan hệ giữa tớ với cậu là như nào cơ chứ? Nói ra thì có làm sao? Không lẽ tớ nâng tay trên của cậu được chắc?”

Giải Liên Hoàn đã oải lắm rồi, bèn nói: “Chuyện này là tớ phải gạt ông già nhà tớ ấy chứ, đương nhiên cũng không muốn cho các cậu biết rồi. Với lại tớ và cậu nào có thân thiết gì đâu, nói ra tớ lại sợ có thêm bất trắc. Cậu cứ thử nói thật lòng mà xem, nếu tớ nói thẳng ra thì cậu có còn cho tớ vào đội khảo cổ nữa không?”

Chú Ba thăm nghĩ thử thấy cũng đúng, đã thả lỏng tinh thần hơn nhiều, liền bảo với hắn: “Coi như cậu có lý. Có điều tớ phải nhắc nhở cậu, lão Câu Đức Khảo này ở Trường Sa người ta gọi là “lão đầu bạc”, cha này cũng không phải loại đơn giản đâu. Nay người anh em, tớ thấy cái đầu này đồ cũng chả ngon lành gì, hay là cậu tạm thời bỏ qua đi, chúng ta về tìm mấy người nữa bàn bạc cho kỹ, hoặc là lần này để người anh em là tớ đây đi với cậu, cậu nói sao? Không phải nói khoác chứ anh em nhà cậu đây kinh nghiệm còn phong phú hơn cậu đó.”

Giải Liên Hoàn “hú” một tiếng khinh bỉ, đáp: “Thường nghe Ngô Tam Tinh cậu ranh còn hơn khi, đúng là không phải nịnh hót. Cậu muốn dây máu ăn phần thì cứ nói thẳng ra, chúng ta đã cùng hội cùng thuyền, đến nước này rồi thì dù cậu có nói thế nào, tôi còn có thể từ chối được hay sao?”

Chú Ba nghe xong, trong lòng cười lạnh, thăm nhủ cái thằng công tử bột này coi như cũng biết điều đấy. Thế là hai người tạm thời kết bè kết đảng, thỏa thuận sau khi đi vào rồi ai thích gì lấy nấy, không ai dính dáng gì đến ai, ra ngoài rồi lỡ có lấy phải hàng lờm thì cũng đừng hỏi hận.

Hành động của chú Ba lúc đó không thể bảo rằng vì háms lợi, nói ra thì cũng chẳng rõ ràng, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác cứ giống hệt như những gì Bàn Tử hay làm, có thể thấy tính tình của chú Ba cũng không phải trưởng thành lên trong một sớm một chiều.

Thề độc xong, thu xếp hoàn chỉnh trang bị, hai người hạ xuống cao su, thừa lúc đang đêm liền xuống biển, lần mò chèo đi suốt quãng đường. Dựa vào la bàn, chẳng bao lâu đã đến chỗ rặng đá san hô “Sa đầu tiêu” mà lão nước ngoài nhắc tới. Chú Ba ngẩng đầu nhìn lên, đang lúc mây đen lấp kín mặt trăng, cả rặng đá san hô tối tăm mịt mù, thăm giật mình một cái, nói với Giải Liên Hoàn: “Cậu đúng là chọn thời cơ tốt ghê gớm, giờ ánh trăng đến một tia sáng cũng chả có, mây đen úp đầu, vào động mù lòa, đi hai về một. Hoặc tớ, hoặc cậu, sợ là sẽ có một đứa phải ở lại trong đây, thôi khỏi màu mè gì nữa, tớ với cậu thân ai nấy lo nhé.”

§14. Biển sâu

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Lời này là thật cũng lại là giả. Chú Ba nói như vậy, một là quả thực hôm đó đúng là ngày xấu, hai là ông muốn dọa cho Giải Liên Hoàn một phen khiếp vía, âu cũng là cái tính khoái giỡn. Ai có một ông anh lớn trong nhà thì có lẽ sẽ hiểu suy nghĩ của chú Ba lúc đó, đây là kiểu thằng lớn thích hù dọa thằng bé để nâng cao vị thế của mình đây mà.

Nhưng Giải Liên Hoàn không phải thằng ngố, hẳn tuyệt không phản ứng một chút gì, chỉ cười lạnh rồi không thèm đáp lời nữa. Chú Ba tự chuốc lấy xấu hổ.

Rặng đá san hô không lớn, có thể nhìn thấy rõ ràng những tảng đá trời lên khỏi mặt nước. Mặc dù không biết cửa hang động ở chỗ nào, nhưng cũng không quá khó tìm. Giải Liên Hoàn chèo thuyền, chú Ba thấp cây đèn bão, tiến vào giữa bãi đá ngầm rồi mới bắt đầu chiếu lên từng hòn từng hòn dò xét. Không lâu sau họ đã tìm được cửa hang nằm bên dưới một khối đá ngầm hình răng hàm ở mặt Tây của rặng đá san hô.

Cửa hang rộng cỡ hai người chui lọt, sâu không thấy đáy, cứ như thể đã bám rễ trên rặng đá từ lâu. Bên mép đá còn thấy mờ mờ mấy dấu vết mài giữa do người xưa để lại, rõ ràng cái hang này đã từng được sức người đục đẽo mà thành. Cửa hang nằm khuất dưới mặt nước, ăn sâu vào tận chân tảng đá ngầm, nếu không phải là đã biết từ trước thì căn bản không thể phát hiện ra cửa hang từ trên mặt nước được.

Chú Ba khoác trang bị lên, định vào thẳng luôn nhưng bị Giải Liên Hoàn cản lại. Hắn nói rằng đường dưới nước này phức tạp, hẳn nắm rõ đường đi nước bước, chỉ bằng để hắn đi trước thì hơn.

Nói vậy cũng có lý nên chú Ba không tiện miễn cưỡng, bèn để Giải Liên Hoàn chui vào trong hang trước, còn chú bám đít theo sau.

Vào động được ba mươi mét thì có thể thấy được nơi này là hang trông tự nhiên hình thành trong rặng đá ngầm san hô. Bên trong la liệt đầy những bộ xương san hô, mảng đá san hô xiên tứ tung, tựa như những chiếc xương trong một bộ xương người khổng lồ cắm vào hai bên tường hang đá. Có điều, đầu mút của những “phiến xương” này đều dung hợp với đá nham bốn phía chung quanh thành một thể, trông như vô số những con sao biển quái dị bị hút dính trên vách tường đá.

Hang động ẩn dưới đáy biển tương đối nguy hiểm, nhưng hai kẻ không có kinh nghiệm kia vốn không hề thức được mình đang làm cái gì, chưa soạn ra đối sách nào đã boi thẳng một mạch vào bên trong.

Ước chừng đã đến bên trong hang động, sau khi bò đi khoảng hơn mười phút, chú Ba liền thấy được lối rẽ. Động đá san hô bên trong rặng đá ngầm san hô hết như xúc tu bạch tuộc vươn dài ra bốn phía, nơi nơi đều là cửa động có thể đi. Có mấy cái rất nông, chiếu đèn pin vào là thấy được đầu kia, có những cái lại rộng đến kinh người, đằng sau cái cửa hang lớn cỡ cả một chiếc xe cam nhông là lòng hang sâu hun hút không thấy đáy. Vì ở trong đây ánh mặt trời không chiếu đến được nên hải quỳ và san hô rất ít, thế nhưng lại có rất nhiều những bầy cá nhỏ bầy sắc cầu vòng rực rỡ cùng với sao biển và hải sâm, khiến cho hang động này cũng không đến nỗi hiu quạnh.

Nhờ Giải Liên Hoàn dẫn dắt, chú Ba mới đi qua được hệ thống động đá ngầm san hô khổng lồ lại phức tạp vô cùng này, giống như con chuột đi xuyên qua cái hang chuột lắt léo. Để chừa một phương án hành động, chú dùng dao lặn đánh dấu hết từng chỗ rẽ, phòng khi lúc ở bên trong có gặp bất trắc gì.

Nửa giờ đồng hồ sau, bọn họ đã ra khỏi động đá san hô. Lúc bật đèn thăm dò rọi khắp chung quanh, chú Ba phát hiện ra mình đã vào đến cái cổ mộ khi nào đâu. Hiện ra trước mắt chú, là một nơi kỳ quái không sao hiểu nổi.

Nơi đó tựa như một cái hố đen vĩ đại sinh ra trong rặng đá san hô ngầm, bốn phía một màu đen như mực. Chú ngược lên liền bắt gặp những cảnh san hô thông xuống trên đỉnh đầu, nhưng lúc chiếu đèn thăm dò xuống dưới chân lại chẳng soi được thứ gì cả, bên dưới là một vùng vực thẳm.

Nhiều năm đã trôi qua, dù tình huống lúc đó rất đổi hãi hùng, nhưng chú Ba cũng không còn nhớ rõ mọi chi tiết, cho nên chú kể lể cả nửa ngày mà tôi vẫn nghe không hiểu rốt cục bọn chú đã lọt vào một nơi như thế nào. Cuối cùng, tôi đành phải lấy một tờ giấy ra để chú cố mà vẽ đại khái lại.

Tài vẽ của chú Ba rất không ra gì, xấu phải gọi bằng cụ, có điều vẽ lờ mờ mà thể hiện được nhiều. Dựa vào trí tưởng tượng của mình và lời giải thích của chú Ba, tôi đoán ra được mang máng, dần dần quả thực cũng có hiểu ra một chút.

Theo ý hiểu của tôi, đó hẳn là một hang động khổng lồ ẩn náu bên trong rặng đá ngầm san hô, cụ thể là ở đâu thì không có cách nào để kiểm chứng. Cửa ra của động đá ngầm mà chú Ba đã tiến vào nằm ở đỉnh cao nhất của hang động này. Dưới chân thì đen ngòm một màu, cứ như thể bị lạc vào một khoảng không hư vô tối hù, xem ra độ lớn của hang động này không phải ghê gớm hạng vừa.

Hai người chú Ba đến được nơi này thì không còn đường đi tiếp. Đằng trước trái phải đều là một khoảng trống hư vô. Đèn thăm dò chiếu xuống, trong nước xuất hiện cả một khoảng rộng lớn trắng phau phau toàn những con cua biển, phía dưới lại là vực sâu, soi đèn pin khắp nơi chỉ thấy, ngoại

trừ rặng đá san hô phía sau ra thì chẳng còn bất cứ vật nào có thể lấy làm mốc nữa. Theo cách miêu tả của chính chú Ba, thì cứ như trôi nổi ngoài vũ trụ.

Cái cảm giác khi ấy thực ra khá là gay go, bởi vì, bất kể anh đang ở nơi nào, hểnh sáng đèn pin còn có thể soi tới thứ gì đó thì ít nhất anh còn có cảm giác về sự tồn tại. Thế nhưng, khi ở nơi đó, ánh sáng đèn pin của anh chiếu ra không hề có lấy một chút ánh phản chiếu nào, ngoại trừ tối đen thì chỉ là đen tối. Anh không biết được có cái gì đang chờ đợi anh ở phía trước.

Lúc bấy giờ đã tiêu hao rất nhiều dưỡng khí. Lặn xuống hang động dưới nước không giống thám hiểm bình thường, nó đòi hỏi phải kiểm soát chặt chẽ thời gian hoạt động, vì anh cần phải giữ lại một phần dưỡng khí để có thể trở ra bên ngoài động, vì thế cũng yêu cầu người lặn xuống nước phải thường xuyên kiểm tra đồng hồ đo dưỡng khí. Chuyện này đối với chú Ba mà nói là một áp lực tâm lý tương đối lớn.

Tuy nhiên Giải Liên Hoàn lại như đã có tính toán từ trước. Sau khi lượn lờ mấy vòng trong nước, hấn liền ra hiệu cho chú Ba tắt đèn thăm dò.

Không có đèn thăm dò, vậy thì chính là tối tăm tuyệt đối. Chú Ba lấy làm kỳ lạ, thằng oắt này muốn làm gì vậy nhỉ? Giờ đường đã tìm không ra, nó lại còn muốn tắt thứ để chiếu sáng đi.

Có điều, trông bộ dạng khăng khăng một mực của hấn thì có thể thấy, chắc chắn cách làm này cũng là do lão già người nước ngoài kia bày cho rồi. Chú Ba biết bản thân cũng không có lựa chọn nào khác, bèn làm theo ý Giải Liên Hoàn, vặn tắt đèn thăm dò.

Sau khi cả hai ngọn đèn thăm dò đều tắt, màn đêm tối đen như nước mực loang ra bủa vây tới, đồng thời vòng sơn dạ quang ở đèn pin chống thấm trên thắt lưng hai người (thiết kế này là để đề phòng khi đi lặn vào ban đêm, có lỡ đèn pin rơi xuống đáy nước cũng còn biết đường tìm lại được) từ từ sáng lên, đánh dấu vị trí của từng người bọn họ.

Giải Liên Hoàn ở bên đó hình như đã tháo đèn pin xuống, dùng làm gây tín hiệu. Chú Ba trông thấy vòng sáng kia vung lên, chỉ ra một phương hướng.

Chú nhìn về cái hướng kia thì lơ mơ thấy được, thật sâu trong vùng tối mịt dưới chân, ở một nơi rất xa có một đám lớn những điểm sáng yếu ớt màu xanh lục, hình như là mắt của một loại sinh vật nào đó, đang chuyển động một cách lững lờ.

Chú Ba giật mình một cái, nhất thời căng thẳng vô cùng, vì chú từng nghe rất nhiều ngư dân kể lại rằng, ở biển thứ gì cũng có thể có, những đôi mắt màu xanh lục này sẽ không phải là của sinh vật rình rập trong bóng tối gì đó

đây chứ?

Nghĩ tới đó tay chú bắt giắc mò đến con dao. Đúng lúc này, Giải Liên Hoàn ở đằng kia lại vung đèn pin vài cái. Vòng sáng chỉ thị trên đèn pin bắt đầu chuyển động, ấy thế mà lại đi về phía cụm điểm sáng màu lục kia.

Chú Ba chửi thầm trong bụng. Đùng thấy chú bình thường cầu thả tùy tiện, thực ra xuống đâu rồi là phong cách hành sự của chú cẩn thận lắm, Giải Liên Hoàn cứ đâm thẳng xuyên thủng như vậy thật sự là không ổn. Tuy nhiên, nếu như Giải Liên Hoàn đã hành động như vậy, chứng tỏ hẳn ta đã biết những đốm sáng kia là gì rồi, nên mới ra hiệu cho chú cùng qua đó.

Cứ như vậy, vẫn những lời đó, chú Ba không đi theo không được. Chú trong lòng ảo não nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Không có ánh đèn chiếu sáng, chỉ lặn xuống bơi theo một vòng sáng lạnh, người ta giống như thể thiếu mất đôi mắt. Cái cảm giác bị hòa tan vào trong bóng tối lạnh lẽo này, trước kia lúc xuống đâu chú Ba đã từng nếm trải vị đắng này, hôm nay lại được nếm lại lần nữa, hơn nữa còn là ở trong nước, chú Ba lại càng sinh ra cảm giác bất an.

Những đốm sáng màu lục từng chút từng chút gần sát lại, thế nhưng vì ánh sáng yếu quá nên vẫn cứ không thấy rõ được là cái gì. Tiến lại gần hơn, chú Ba kinh hoàng phát hiện ra những điểm chấm kia đúng là đang chuyển động, hơn nữa tốc độ còn không chậm. Ý nghĩ rằng đó là một đám quái vật đại dương lại càng trào dâng mãnh liệt.

Ấy thế mà Giải Liên Hoàn vẫn cứ như không nhận ra điều đó một chút nào, đuổi theo cực nhanh. Chẳng mấy chốc cả hai đã bơi tới chỗ phía trên đốm sáng này ba mươi mấy mét. Con sợ hãi của chú Ba đạt tới cực hạn, chú thoát cái tiến lên, túm lấy Giải Liên Hoàn không cho hẳn tiếp tục bơi lại gần.

Giải Liên Hoàn không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cũng sợ đến nhảy dựng, ngừng lại.

Chú Ba dùng đèn pin làm ra một động tác, Giải Liên Hoàn cũng vẫy lại trả lời, nhưng cả hai đều không thể hiểu ý đối phương muốn diễn đạt.

Chú Ba vô cùng ảo não, thật muốn lập tức bật đèn thăm dò nói cho rõ ràng, nhưng lại sợ khoảng cách gần như vậy, lỡ mà soi ra bên dưới thật sự là thứ gì như cá mập chẳng hạn, thì đúng là ngay cả cơ hội chạy trốn chết cũng chẳng có luôn.

Đang lúc lo lắng cân nhắc rất cuộc phải làm thế nào để Giải Liên Hoàn hiểu rõ mình thì đột nhiên một luồng sáng trắng lóe lên, Giải Liên Hoàn thế mà lại mò đèn thăm dò sáng choang, rõ ràng hẳn cũng thấy bực dọc đủ rồi, thật sự nhin không nổi ý định hỏi xem chú Ba sao cứ níu chặt lấy hẳn.

Chú Ba giật mình hốt hoảng, vừa che đèn, vừa cúi xuống nhìn phía dưới.

Ở bên kia luồng sáng, trong bóng tối bên dưới hiện lên một cái bóng trắng mờ mờ ảo ảo, đó là vật thể hình người quần trong lớp áo lụa mỏng rách te tua. Thích ứng dần với ánh sáng đèn thăm dò, chú Ba lại càng thấy rõ ràng, lỗ chân lông toàn thân đều rúm ró hết lại.

Đó là một cái xác cổ trôi dạt dờ trong nước, tư thế cực kỳ quái dị, mặt mũi mờ ảo không thấy rõ, tấm áo lụa trắng to lớn cứ như lớp màng của con sứa biển khổng lồ, bông bành phiêu dạt trong nước tựa như một đóa hoa khổng lồ đến từ cõi u minh.

§15. Xác trôi

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Sâu trong màn nước âm u, tấm lụa trắng bọc quanh xác ướp cổ không biết đã ngâm trong nước bao nhiêu năm mà sớm đã nát tướp. Không phân biệt được xác kia là nam hay nữ vì vẫn còn cách đó một khoảng khá xa, chỉ thấy được hình dáng mờ mờ ảo ảo, không nhìn rõ được tình trạng cụ thể của cái xác.

Chú Ba vuốt mồ hôi lạnh, nhưng đã trấn tĩnh lại ngay lập tức. Rõ ràng nếu đây là mộ thuyền táng thật, thì có một cái xác bập bênh trôi nổi ở đây cũng không tính là chuyện quái gở.

Nhưng khi chú Ba dần bỏ tay đang che đèn ra thì lại thấy ở cuối luồng sáng trắng lạnh buốt như băng, trong bóng tối bên cạnh xác cổ kia lại xuất hiện một cái xác ướp khác, trang phục tương tự, lẫn khuất trong làn nước biển âm u.

Chú Ba có dự cảm chẳng lành. Chú tiếp tục lia đèn thám hiểm, quả nhiên phát hiện trong vùng tối bên dưới còn có rất nhiều xác cổ bọc lụa trắng khác đang bập bênh trôi, dễ chừng phải đến ba bốn chục cái. Vô số những vạt áo lụa trắng toát cùng dập dềnh uốn lượn, cảnh tượng này thật khiến người ta cảm thấy ớn lạnh như nước đá châm vào tim phổi.

Vì đèn thám hiểm đang bật nên lúc đó không tài nào biết được ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt màu xanh lục vừa rời rớt cuộc là phát ra từ chỗ nào trên xác ướp nữa. Nhưng điều khiến người ta sởn gai ốc nhất chính là đám xác cổ kia lại không chịu đứng im, thi thể cứng đờ trong nước ấy thế mà còn đang chậm chạp di chuyển.

Tim chú Ba cũng muốn vọt ra khỏi cổ họng tới nơi rồi. Bên trong chiếc mũ sắt kín như bưng, đầu chú đầm đìa mồ hôi lạnh, bụng thềm nhủ may mà mình đã kéo Giải Liên Hoàn lại, chứ nếu vừa rời cứ thế bơi qua, tiến sát gần đám xác cổ này mới bật đèn thì chính mình không bị hù chết mới là lạ. Mấy cái thi thể này chắc chắn đã ngâm ở đây phải gần ngàn năm rồi, bình thường đáng ra phải rã hết từ lâu rồi chứ, sao còn bập bênh ở đây được, lẽ nào lũ này đã biến thành bánh tồng hết cả rồi hay sao?

Bản thân chú lúc lặn xuống không hề chuẩn bị gì hết, vốn là không ngờ sẽ đụng phải tình huống hiểm ác thế này nên một cái móng lừa cũng chẳng đem theo, đi theo cái thằng chó Giải Liên Hoàn này đúng là thiệt thòi hết chỗ nói. Chú Ba đã sớm đã quên tất cả những chuyện này đều là tự chú chuốc lấy.

Lại nhìn Giải Liên Hoàn, mặt mũi hấn cũng kinh hoàng lắm, đủ thấy hành động xông xộc tiếp cận vừa rồi cũng là do không nắm được tình hình thực

sự. Xem ra lão nước ngoài kia cũng không nói cho hẳn biết là sẽ đụng phải thứ gì.

Chú Ba nghĩ nhanh như điện, trong chớp mắt đã dự trù vài tình huống. Lúc bảy giờ, đám xác cổ từ đàng xa đang dần dần trôi tới gần, không nhanh không chậm, lùa trắng thong thả phát phơ. Nếu không phải do bốn phía tối đen cùng với những nét mặt nhạt nhòa không thấy rõ thì khung cảnh này thật cũng chẳng khác gì cảnh tiên nhân trong thiên cung đang đạp mây mà đi.

Chú Ba quan sát một lúc bỗng trong đầu lóe lên một tia sáng, chú đã hiểu ra được một điều gì đó.

Chú hạ thấp người, lặn xuống mấy mét, áp sát lại gần quan sát thật cẩn thận.

Dường như những cái xác ướp cổ chưa hoàn toàn thối rữa, mặt mũi tuy không rõ, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra hình dạng con người. Mỗi cái xác lại bày ra một tư thế: có cái như đang bung khay, có cái như đang thổi sáo, có cái lại như đánh trống, đánh đàn cầm đàn sắt, phong phú vô cùng, tuy rằng cứng đờ như thép, song vẻ đẹp trong từng tư thế thì tinh tế không gì sánh kịp. Chú Ba liền hiểu ra mình đang nhìn thấy cái gì.

Trên các bức bích họa của rất nhiều cỗ mộ đều miêu tả một cảnh tượng như vậy: đó chính là cảnh chủ mộ thoát xác thăng thiên, trên trời thiên môn mở rộng, quần tiên tụ hội nghênh đón, mây lành uốn lượn, thần điều tung bay, ánh sáng tung bừng khắp nơi. Trong dạng bích họa này, phía trên bên cạnh hình ảnh chủ mộ đạp thang mây sẽ là một bức “Thiên sư vũ nhạc đồ”, trong tranh ắt sẽ vẽ vô số những lão tiên chuyên tấu thiên nhạc, đàn trống hòa âm vang dội.

Nhưng chủ mộ nơi này hẳn là cảm thấy vẽ một bức “Thiên sư vũ nhạc đồ” chưa đã ghiền. Cảnh tượng mấy chục cái xác cổ tạo dáng này quả thực đã biến cảnh “thiên sư vũ nhạc, đàn trống hòa âm” thành sự thực, quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Chú tức khắc hiểu ra vì sao Giải Liên Hoàn lại đi tìm mấy cái xác cổ này, bởi vì con đường có thiên sư vũ nhạc chính là con đường thoát xác thăng thiên của chủ mộ. Đi theo xác cổ là chắc chắn có thể tìm được vị trí của chủ nhân ngôi mộ.

Giải Liên Hoàn bên cạnh đã lấy lại tinh thần, ra hiệu chú Ba theo sau. Vì căng thẳng mà động tác của hắn méo mó hết cả.

Chú Ba nỗ lực trấn an nhịp tim của mình. chú đã biết chắc chắn mình sẽ tiến vào một nơi bất trắc khó lường, vì vậy, trái lại, trong lúc này càng không được hoảng sợ. Địa điểm nơi này đã biết rồi, cỗ mộ sẽ không mọc chân chạy mất, chuẩn bị như bây giờ rõ ràng là chưa chu đáo, lý do lý trấu để thuyết

phục bản thân rút lui chú đã có đủ mười phần.

Giờ nghĩ lại, vị trí bọn họ đang đứng là một vùng vực sâu vô tận, mấy cái xác cổ kia trôi dạt đến chỗ nào, còn trôi bao lâu nữa, chẳng thể nào đoán biết được, nếu cứ đi bừa theo thì không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian, trong khi đó dưỡng khí không còn nhiều, quả thật là không sáng suốt.

Chú Ba đã tỉnh ngộ ra rồi, chú bèn ngăn cản Giải Liên Hoàn, ra hiệu cho hắn quay trở lại, đừng tiếp tục xuống nữa. Với tình hình hiện tại mà tiếp tục vào sâu hơn thì quá nguy hiểm, cái mạng già vẫn là quan trọng nhất.

Nhưng lúc này Giải Liên Hoàn lại đột nhiên hạ quyết tâm, không để chú Ba kịp ngăn cản đã xông thẳng về hướng đám nữ thi mà đuổi theo.

Chú Ba ở phía sau hươ đèn thăm dò ra hiệu vài cái, ý nhắc hắn chờ một lát đã, nhưng Giải Liên Hoàn lại không thèm để ý. Chú Ba thấy thế liền tự nhủ thôi xong rồi, xem ra thằng ranh này muốn vớt mình lại đây mà.

Nãy đã uy hiếp Giải Liên Hoàn để cùng lặn xuống đây, Giải Liên Hoàn chắc chắn tâm không cam tình không nguyện, bây giờ hắn là sắp đến hồi hạ màn rồi, bèn dứt khoát chia tay luôn.

Dù rằng chẳng có tí cảm tình gì với tên này, nhưng dù gì Giải Liên Hoàn cũng là họ hàng thân thích, hơn nữa mình còn mang tiếng làm anh, trong vấn đề này, người Trung Quốc trước giờ vẫn luôn có gút mắc tâm lý về quan niệm máu mủ tình thâm cũng như chở che em nhỏ. Trong thời khắc này, chú Ba không thể mặc kệ Giải Liên Hoàn được, chỉ đành nén một bụng cơn căm giận, vội vã đuổi theo.

(Nói tới đây thì đã nghe không biết bao nhiêu lần chú Ba đề cập tới sự”bất đắc dĩ” với cả “không còn cách nào” của bản thân, lặp đi lặp lại nhiều đến nỗi tôi còn thấy được sự bất thường. Dường như từ trong tiềm thức, chú đã đặc biệt nhấn mạnh chuyện mình đi theo Giải Liên Hoàn chỉ là bất đắc dĩ thôi chứ thực lòng không muốn thế đâu. Trên thực tế, với tính cách của chú Ba mà tôi biết, vào thời điểm đó chú không phải là kiểu người có thể kiềm chế được tính hiếu kỳ của bản thân như vậy. Và đến đây, tôi có thể cảm thấy được, tất nhiên, cái chết của Giải Liên Hoàn sau này có lẽ chú Ba là người chịu trách nhiệm lớn nhất.

Sở dĩ tôi nghĩ vậy là vì hồi tôi còn nhỏ, chú Ba đã từng trông nom tôi trong một thời gian. Khi ấy lại đúng lúc người ta gọi chú xuống đầu, vì vậy chú không có cách nào để trông coi tôi được, thế là ông bèn lấy dây thừng buộc tôi ở ven đường, để tôi phơi nắng ròn rã suốt một ngày trời, đến nỗi tôi suýt nữa thì cảm nắng. Sau chuyện đó chú đã hồi lộ tôi rất nhiều kem que để tôi ém nhem vụ này. Lúc bấy giờ tôi không hiểu chuyện nên cũng chẳng nói ra. Chính bởi vì việc này cho nên tôi mới biết rõ thời trẻ tính tình chú khá

là bất hảo, khả năng tự kiềm chế kém cõi lắm.

Nhưng nhớ tới dòng chữ bằng máu Giải Liên Hoàn để lại trên cổ mộ, tôi vẫn không tài nào tin được chú Ba lại cố ý hại hắn. Cho nên khi nghe tới đó thì tôi không kìm được nữa, bắt đầu hồi hộp căng thẳng hẳn lên.)

Sự việc tiếp theo xảy ra cực kỳ chóng vánh.

Chú Ba vừa cân nhắc lượng dưỡng khí tiêu hao, vừa ra sức đuổi theo Giải Liên Hoàn. Chú càng nghĩ càng thấy không ổn, những ngôi cổ mộ dưới đáy biển tương tự như này chú đã từng đặt chân vào bao giờ đâu, thực sự là không thể nắm chắc được điều gì.

Thế nhưng, vào lúc này Giải Liên Hoàn đã trốn đâu mất. Hắn đi trước mà lẩn nhanh như trạch. Hơn nữa, lặn ngụp cũng không phải sở trường của chú Ba, nên hiển nhiên là chú đuổi không kịp hắn.

Đi theo ánh đèn trước mặt, cứ thế bơi thẳng về phía trước trong mịt mù bóng tối được chừng mười phút, hàng tá những vật thể đập dềnh trôi xung quanh chú Ba từ lúc nào không hay. Chú nhìn thử thì thấy đóđều là những mảnh đồ nát từ kiến trúc bằng gỗ, nào là song cửa chạm trổ, xà nhà bằng gỗ, hàng ngàn hàng vạn, tất cả đều mục nát nghiêm trọng, bên trên bám đầy những con hà trắng toát.

Ngay sau đó, giữa đồng thứ lật vật trôi dạt dờ này, chú Ba thấy một cái bóng đen xiêu vẹo, tựa như một con quái thú khổng lồ.

Nhóm “xác cổ ca múa” đang bồng bênh trong nước chợt trôi thẳng về hướng vật nọ, mà Giải Liên Hoàn ởđang trước đã vượt qua bọn chúng, tiến đến sát cái bóng đen khổng lồ kia. Nương theo ánh đèn của hắn, chú Ba từng chút từng chút thấy rõ mồm miệng của thứ này.

Đó là mũi thuyền của một chiếc thuyền cổ đồ sộ bị mắc kẹt trong đá ngầm. Cái từ”đồ sộ”ởđây chỉ là dùng bậy, chú cảm thấy chẳng thể dùng từ ngữ nào miêu tảđể hình dung nổi độ lớn của chiếc mũi thuyền mà chú được chứng kiến nữa.

Mũi con thuyền đâm trái dài suốt từ trong bãi đá san hô ra tận bên ngoài, phải đến hơn hai trăm mét. Xác thuyền đã hoàn toàn biến dạng, mũi thuyền méo mó phủđầy bụi biển trắng xóa và những mảng san hô kết vảy. Nếu không phải vì hình thù con thuyền quá quái dị, có lẽ người ta sẽ tưởng nhầm đó là đầu lâu của một sinh vật biển khổng lồ.

Đám “xác cổ múa hát” kia dạt dờ lượn về phía xác tàu, rồi biến mất rất nhanh trong làn nước biển mịt mù. Chú Ba cùng Giải Liên Hoàn bám sát phía sau. Dưới ánh sáng chiếu rọi của hai cây đèn thăm dò, hình ảnh xác tàu hiện ra càng ngày càng rõ ràng.

Trên boong ở phía mũi tàu, chú Ba nhìn thấy một lầu gác bằng gỗ chạm trổ hoa văn bị kẹt một nửa trong đá. Có vẻ như đó chính là công trình chủ chốt của toàn bộ kiến trúc trên con thuyền gỗ khổng lồ này. Nhưng bây giờ nó đã ngã nghiêng xiêu vẹo, gần như sắp sụp đổ. Phía trên lầu gác có một cánh cửa đá cẩm thạch rạn nứt biến dạng đang mở rộng, hệt như một cái miệng há ngoác ra chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới.

§16. Thuyền chìm

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Nếu mũi tàu kia và căn lầu gác không bị hư hại đến mức ấy thì cảnh tượng dưới nước này cũng phải hoành tráng như dưới thủy cung. Thế mà giờ đây, phủ kín xác tàu là tầng tầng cặn biển và những cục gỉ sét đùn lên do nước biển ăn mòn, tử khí nặng nề. Đặc biệt là căn lầu gác kia đã nghiêng đến bốn mươi độ, nhìn lên liền cảm thấy chỉ cần giơ chân đạp một cái là nó sẽ sụp đổ tan tành.

Dù vậy, hai người chú Ba lúc ấy kinh hãi đến mức suýt nghẹn thở. Một công trình như thế này, đừng nói là dưới biển, dù ở trên mặt đất cũng nào có mấy khi được chiêm ngưỡng. Rốt cục đây là mộ thuyền của ai, vì sao lại táng ở một nơi như thế này?

Lúc lại gần quan sát, chú Ba mới chú ý thấy cửa Ngọc môn khám vào đá ngầm kia quả thực quá mức vĩ đại: cao bằng hai người, rộng bốn sải tay, chéch hai bên trái phải ngoài Ngọc môn, bên dưới lớp cặn biển cáu bẩn có thể thấp thoáng thấy hai bức phù điêu khắc nổi hình hai vị môn thần. Trên tay mỗi vị là một ông hổ, vẻ ngoài hung mãnh đáng sợ, chú Ba nhìn thì nhận ra bọn họ nhưng lại không gọi nổi tên. Phần lầu gác chìa ra khỏi đá ngầm có mái ngói đầu đao cong vút, những mảnh ngói đã rơi vỡ gần hết, chỉ còn trơ lại bộ khung mái.

Ngọc môn hé mở thành một khe hở rộng cỡ hai người, bên trong sâu thẳm vô cùng, không rõ thông đến tận đâu.

Những “xác cổ ca múa” đằng kia đã hoàn toàn chìm vào lòng vực sâu, không còn nhìn thấy được nữa.

Giải Liên Hoàn không dừng lại mà bơi thẳng vào bên trong Ngọc môn. Chú Ba cắn răng quấy mạnh hai chân, đẩy nhanh tốc độ, cũng mau chóng bám đuôi theo vào.

Sau khi tiến vào đến là một hành lang rất dài, sáu bảy người giống hàng ngang đi cũng lọt. Nhưng chỉ một chốc sau, không gian bốn phía lúc càng trở nên chật hẹp, ngược lại khiến ánh đèn càng thêm sáng tỏ hơn.

Cái cảm giác lạnh buốt sâu thẳm, sợ hãi và tuyệt vọng lúc ở bên ngoài kia, khi vào đến đây đã giảm bớt được một chút. Rốt cuộc cũng thấy những cảnh tượng mình quen thuộc, chú Ba hơi trấn tĩnh lại.

Lặn một mạch về phía trước theo hành lang, do thói quen nghề nghiệp nên chú Ba quan sát lướt qua cách bài trí bốn phía. Chú nhận ra rằng ở đây, kể cả dưới mặt đất, chỗ nào cũng chạm trổ những bức họa quần tiên tụ hội liên

miên tiếp nối.

Cuối hành lang xuất hiện một đường cầu thang dẫn thẳng lên trên. Chú ba xoay mình, ngẩng mặt đẩy người lên. Bơi bơi một lúc, đột nhiên chú há hốc miệng kinh hãi, vì chú phát hiện đầu mình đã ló lên khỏi mặt nước rồi.

Lúc đó chú sột đến giật nảy cả người, chuyện này thật khiến người ta hoảng hồn. Ngâm nước đã bốn mươi phút rồi, chú Ba căn bản đâu có ngờ trong cái cỗ mộ này lại có không khí. Chú vội vàng xoay người nằm sấp xuống bậc cầu thang, dùng cả tứ chi mà bò lên phía trước.

Một người đã lặn dưới nước rất lâu, một khi lên bờ sẽ đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng nề như khiêng một cục sắt, hướng hồ sau lưng chú quả thực có vác một cục chì với bình oxi. Lên được rồi, chú Ba gằn như đuối sức, phải nghiêng răng thật chặt mới không bị ngã lộn cổ vào nước trở lại.

Lảo đảo đi lên khỏi cầu thang, chú thấy Giải Liên Hoàn đã cởi đồ lặn ra, vừa há miệng thở hổn hển vừa lấy đèn pin rọi vào khắp chung quanh căn hầm mộ.

Chú Ba thăm chửi, đúng là cái đồ đầu củ cải, lờ mà gặp phải hơi ngạt thì mày có mà ngòm củ tỏi sớm. Cơ mà đến giờ còn chưa thấy hấn vật sang một bên chết, chứng tỏ không khí chắc hẳn là không có vấn đề gì. Vì thế chú Ba ngồi xuống bậc thang, cũng cởi bỏ đồ lặn, vừa thả lỏng cơ bắp vừa tháo đèn pin xuống soi khắp bốn phía.

Đoạn cuối bậc cầu thang nơi chú đang ngồi là một hầm mộ xây bằng gạch, điển hình cho phong cách thời Minh. Độ cao không lớn lắm, chỉ có thể cúi đầu mà đi. Bảo đỉnh trên chóp là hình vòm, độ dày đoán chừng cũng là thất phúc thất khoán. Trên đỉnh mộ, trong các kẽ gạch có màu sẫm, cho thấy chúng đã được tưới sắt nóng chảy. Từng viên gạch được lát rất khéo, độ cong của bảo đỉnh không hề có bất cứ góc cạnh nào vị trí không chuẩn, cứ như đã được mài giữa vậy.

Giữa trung tâm mộ thất, trường minh đăng bằng sứ Thanh Hoa xếp thành hàng đôi, nối thẳng vào sâu trong mộ. Nơi đó tối om om, chiếu đèn pin vào thì liền phát hiện ở chính giữa có đặt một cái vạc sắt màu đen cực lớn, chẳng biết có tác dụng gì nhưng nó chắn ngang tầm nhìn.

Chú Ba vừa thấy liền có chút hãi hùng. chú đã đồ đầu nhiều, biết rằng mộ thất này tuy lớn nhưng chỉ thuộc cỡ bình dân, cùng lắm là của một tay lắm tiền nhiều của. Vậy thì kỳ quái quá rồi! Cứ xem quy mô bên ngoài thì cỗ mộ vĩ đại đến như thế, không có nỗ lực mười năm của mấy vạn phu phen lao dịch thì chỉ e không thể nào xây nổi. Nếu đã không phải là hoàng thân quốc thích, vậy vị dân đen con đỏ nào lại có thể xuất ra một khoản tiền lớn đến vậy đây?

Chú Ba cũng như tôi, lập tức nghĩ ngay đến tay cự phú thời ấy là Thẩm Vạn Tam.

Nói vậy thì, lần này đi theo Giải Liên Hoàn, hóa ra lại giúp chú vớ được một cái đầu béo bở. Đây chính là phúc phận tu mấy đời còn không được mà.

Trong lòng chú hưng phấn hẳn lên, lia đèn pin chiếu rọi bốn phía tường mộ.

Trên vách tường mộ thật có vẽ rất nhiều bích họa, nom tương đối hoành tráng. Chú Ba soi một vòng thì nhận ra bích họa được vẽ liên tục, gần như không có dấu hiệu đứt quãng, mà màu cũng không phai quá nhiều.

Ở đây hơi nước mù mịt, có thể bảo tồn được bích họa như vậy thực là hiếm có. Tuy nhiên, từ thời Bắc Tống đã có kỹ thuật bôi sáp, bôi dầu hoặc lòng trắng trứng lên trên để bảo vệ bích họa, công nghệ đã khá tiên tiến rồi. Nơi đây chắc hẳn cũng dùng kỹ thuật này, cho nên bây giờ nhìn kỹ lại thấy màu sắc trên các bức bích họa hơi vẫn đục.

Mấy thứ hình vẽ trên bích họa, chú Ba chẳng nhìn đến bao giờ, lúc này xem mấy bận cũng chẳng hiểu nội dung, chỉ cảm thấy nó cũng chẳng khác gì so với bích họa trong mộ cổ bình thường. Chú bèn lia ánh đèn trở lại, chiếu vào Giải Liên Hoàn ngồi một bên, định hỏi hẳn vừa nãy uống lộn thuốc gì mà lại hâm như thế.

Giải Liên Hoàn đã mệt đến hết chịu nổi, vừa hiểu kỳ nhìn tứ phía, vừa thờ hồng học như trâu, rõ ràng là ban nãy đã cố sống cố chết dùng hết sức lực. Chú Ba gọi một tiếng mà hẳn cũng chẳng buồn nghe, căn mộ thất này đã lôi kéo toàn bộ lực chú ý của hẳn.

Vốn là lúc nãy bị hẳn bỏ mặc vứt lại, trong lòng chú Ba đã ngấm ngấm bốc hỏa rồi, nhưng đi vào cái chỗ thế này thì bùng nổ cũng không mấy thích hợp. Chú Ba liền nhịn xuống.

Cả hai chẳng nói chẳng rằng. Chú Ba nghỉ ngơi một chốc liền bình tĩnh lại hẳn, nhịp tim cũng dần ổn định. Chú bèn tiện tay bắt đầu chuẩn bị dụng cụ vào mộ, đồng thời cũng lưu ý, len lén kiểm tra bình oxi của mình với Giải Liên Hoàn.

Vừa xem là chú biết không xong rồi. Cửa chú thì còn ổn, nhưng dưỡng khí của Giải Liên Hoàn lượng tiêu hao quá lớn, đã hụt mất hơn phân nửa.

Thợ lặn càng là loại lão làng giàu kinh nghiệm thì thời gian có thể hoạt động dưới nước càng lâu. Mà người mới tập tọng xuống nước thường sẽ không khống chế được lượng khí hít vào, vừa thấy mình chìm trong nước liền hít lấy hít để bạt mạng, lượng khí tiêu hao so với thợ lành nghề phải nhiều hơn gần gấp đôi. Chú Ba tuy rằng trình độ lặn cũng không cao, nhưng vì thường xuyên để ý bình oxi cho nên tiết kiệm hơn Giải Liên Hoàn rất

nhieu. Lúc này chỉ thoáng cái chú đã hiểu ra rằng, Giải Liên Hoàn đã không thể ra khỏi đây được nữa.

Có điều sau khi ngẫm nghĩ một chút, trái lại chú Ba cảm thấy mình chả có gì phải xoắn. Dù sao hấn cũng ra không nổi, còn mình tất nhiên lại phải vào một lần để dẫn hấn đi. Thế thì việc gì mà phải vội vã quay về cơ chứ.

Lúc này Giải Liên Hoàn đang tiến vào sâu trong mộ thất. Thế là chú cũng bắt đầu đi theo. Hai người đi tới cái vạc sắt không lồ trước mặt.

Chú Ba dừng lại, đến gần quan sát cái vạc sắt. Còn Giải Liên Hoàn thì cứ như không đếm xỉa gì đến nó, lập tức lách qua đi tiếp.

Cái vạc sắt nặng phải trên năm tấn. Bên trên chạm nổi rất nhiều minh văn, hấn là một loại đồ dùng trong việc cúng tế. Chân vạc đã lún hấn vào nền gạch xanh. Bên trong vạc trống rỗng, nhưng dưới đáy vạc lại lồi lên một cái phù điêu hình thân cá, chẳng biết dùng để làm gì.

Chú Ba đang định nhìn kỹ minh văn trên vạc xem có chữ nào mình biết hay không, thì bỗng nghe Giải Liên Hoàn kêu thét một tiếng kinh hoàng.

Chú ngoảnh lại nhìn thì thấy hóa ra Giải Liên Hoàn đã chạy tới cuối mộ thất. Đèn pin của hấn đang rọi sáng một cái bệ đặt quan tài có ba bậc thêm, bên trên đặt một bộ quan quách màu đen cực lớn chạm trổ đầy hoa văn.

Bộ áo quan nọ cao gần đến ngực Giải Liên Hoàn, đen đến chói mắt vô cùng. Mặt ngoài quan tài tựa hồ được đánh một lớp quang dầu, sáng bóng một cách rất mát tự nhiên. Hoa văn mặt trên thưa thớt nhưng lại cực kì rõ nét, có thể thấy phần lớn văn tự là Điều Triện. Mà Giải Liên Hoàn, có lẽ do thành linh bắt gặp cỗ quan quách này, cho nên có phần sợ sệt, thối lui về phía sau.

Bộ quan quách nọ khí thế phi phàm, tràn ngập khí phách ngang ngược, chắc đó chính là quan tài của chủ mộ, chẳng biết là ai được táng bên trong.

Chú Ba đã từng thấy vô số quan tài, đừng nói là loại gỗ lim gỗ tạp, đến cả quan tài làm bằng gỗ trầm hương nguyên khối chú cũng đều hân hạnh được bái kiến rồi. Thế nhưng cái cỗ quan tài đen sẫm chỗ này đây, chú lại không nhìn ra được nó là chất liệu gì. Chú lập tức nổi lòng hiếu kỳ, vòng qua vạc sắt phăm phăm đi tới.

Đến sau lưng Giải Liên Hoàn rồi, chú liền thấy càng rõ ràng hơn. Bộ quan tài chính là được xây bằng gạch hoàng tương, xếp chồng tầng tầng lớp lớp thành hình đài sen tròn trịa. Sau bộ quan tài là một bức tường, mặt trên viết đầy chữ, hấn là mộ chí ghi chép lại cuộc đời chủ nhân. Chỉ tội chú Ba nhìn lướt qua phía sau, chợt cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, lực chú ý dồn cả vào cỗ quan tài đen nọ. Đồng thời, chú cũng hiểu ra vì sao Giải Liên Hoàn sợ tới mức thụt lùi lại như thế.

Bởi vì phía trên cỗ quan tài đen to lớn này, lại có một “người” đang nằm.

§17. Tiêu tử quan

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Đèn pin của chú Ba chiếu về phía quan tài, trong chớp mắt nhìn thấy cái “người” kia, toàn gân cốt toàn thân chú như rúm ró cả lại, da đầu tê dại, vô thức giật lùi về phía sau, lật con dao trong tay ra.

Không phải chú Ba nhát gan, mà là tình cảnh bây giờ quá sức quái đản. Trong một ngôi cổ mộ bí mật đến vậy, thế mà tự dưng lại có một “người” nằm chình ình trên quan tài, nếu thỉnh linh trông thấy thì dù có là ai cũng phải run vãi cái đã.

Bị hù một cú phát khiếp, Giải Liên Hoàn thụt lùi đến bên cạnh chú Ba. Chắc hẳn từ trước đến tận bây giờ hẳn chưa bao giờ gặp phải chuyện gì lớn dưới đất cho nên giờ mới khiếp hãi đến mức mặt biến sắc, lúc lùi lại cũng cuống quá, giẫm bég một phát vào chân chú Ba.

Chú Ba bị hấn giẫm phải, suýt nữa ngã dập mặt. Được cái, vừa đứng lúc đó chú nhìn theo ánh đèn pin, thấy rõ ràng cái thứ trên nóc quan tài. Hóa ra là do thần hồn nát thần tính, cái kẻ nằm trên quan tài thực ra chỉ là một tượng người đúc bằng đồng dính chặt trên nắp quan đen ngòm.

Tạo hình của tượng đồng chạm khắc hình người này rất quái lạ: tóc búi lưu vân, diện mạo được cường điệu hóa lên, trông có phần giống tượng bách hí thời Tần, tứ chi to béo ngắn ngủn giống như chân loài sâu bọ, mà quý dị nhất chính là cái miệng há ra kia, không ra cười không ra giận, mà chỉ là găng sức há ngoác miệng ra, trông cứ như đang kêu gào thảm thiết.

Chú Ba nhìn thấy, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác quái đản. Người bình thường ai cũng đều xem trọng sự an lành tốt đẹp, mà cỗ quan tài sắt này cùng với tượng người đồng phối với nhau lại mang vẻ âm tà cổ quái không sao nói hết được, chẳng thích hợp một chút nào. Đây đúng là quan quách của chủ mộ?

Chú dùng đèn pin chiếu ra bốn phía. Mộ thất này vừa nhìn liền biết ngay không còn cỗ quan quách nào khác, hiển nhiên nếu nơi này là mộ thất chính thì đây chính là quan quách của chủ mộ chứ không nghi ngờ gì nữa.

Chú Ba rất tin tưởng trực giác của mình, trong lòng có phần bất an.

Để nhìn cho kỹ hơn, chú bèn đẩy Giải Liên Hoàn ra mà bước tới. Đến gần vừa nhìn một cái, lại càng thêm kinh ngạc, chú phát hiện cỗ quan tài đen ngòm khổng lồ kia lại là một cỗ quan tài sắt có chạm khắc hoa văn, còn tượng người đồng kia thì hình như là đồ trang trí sau này mới thêm vào. Điều càng kỳ lạ hơn là vị trí của miệng người đồng kia lại lõm vào theo nắp

quan tài, khiến trên nắp quan xuất hiện một cái lỗ sâu hoắm, không biết có xuyên thấu qua nắp hay không.

Không phải chứ! Vừa nhìn thấy, chú Ba liền hít vào một hơi lạnh buốt. Chú lập tức điếm lại các loại mảnh lờ của mình một lát, trong lòng ôi chao một tiếng, tự nhủ rằng ôi thôi bỏ mẹ rồi.

Quan tài bịt kín bằng gang, thân quan có lỗ, vậy chứ cái quan tài này chẳng phải chính là "tiêu tử quan" trong bài giảng vốn liếng đáy hòm của các cụ còn gì?

"Tiêu tử quan" là cách gọi từ trước Giải Phóng trở đi, chứ không phải từ trăm đời truyền lại. Đây là chú Ba được nghe ông già nhà mình giảng giải cho. Nghe nói vào thời ấy, ở vùng Tương Tây có một đạo phiến quân, trong số thủ hạ có một nhóm người rất giỏi đổ đất, kẻ cầm đầu tên là Trương Diêm Thành. Nghe nói người này là hậu duệ của Phát Khâu tướng quân bên Tào Tháo, thần thông quảng đại vô cùng. Năm ngón bàn tay trái của ông ta rất dài, dài không ai bì kịp mà lại gàn như bằng chèn chặn, có thể vun đất bằng thành gò mả, ném đất tìm mộ, công phu trộm mộ cực cao siêu. Khi đạo quân đó theo Tôn Trung Sơn Bắc phạt, Trương Diêm Thành tuân lệnh gom góp quân lương, dùng cách thức cổ xưa đi trộm mộ. Một đường thẳng lên phía Bắc không biết bao nhiêu cỗ mộ bần đã bị ông ta quật dậy, danh tiếng lẫy lừng. Ngày đó Tương Tây có câu: "Diêm Thành đến, tiểu quý chuồn, Diêm Vương tới cũng phải tránh đường", một mặt cho thấy người này đã được thần thánh hóa, một mặt cũng cho thấy hoạt động trộm mộ của Trương Diêm Thành ngang ngược dữ dội đến thế nào.

Người này khi trộm mộ có một bộ chiêu thức thường dùng rất đặc biệt, ví dụ như nếu gặp phải quan quách lờ ra từ nơi đất huyết sát âm tà, thì sẽ lấy máu bò đổ lên áo quan, theo dõi phản ứng của quan quách. Nếu từ trong quan tài vang lên tiếng động khác thường, tất chủ quan tài có khả năng bị thi biến, binh lính sẽ đem quan tài ra khỏi cỗ mộ, tàn bạo phơi nắng thật gắt rồi mới mở ra; còn nếu trong quan tài không có động thì sẽ xem xét mặt ngoài của quan tài. Trong phần lớn tình huống máu bò đều không ngưng lại mà chảy xuôi từ thân đến đáy áo quan, tức là không có chuyện gì, cứ việc khai quan không phải sợ.

Thế nhưng còn có một loại tình huống khá đặc biệt, đó là lúc đổ máu bò lên xong thì cứ như đổ vào cát, máu thấm thẳng vào thân quan tài. Đây là điếm đại hung còn xúi quẩy hơn cả thi biến, tức là thứ trong quan tài có khả năng không phải là xác người.

Trong quan tài không phải người, vậy thì là cái gì? Đáp án là, một cái xác không thể nói rõ ra được. Ở Trung Quốc, cái loại này được gọi chung là yêu quái.

Lúc này Trương Diêm Thành sẽ sai người đào hố ngay tại chỗ, đem cái quan tài yêu quái vớt xuống hố, bôi bùn nhão lên trên, sau lại nấu chảy binh khí, dùng thép nóng chảy niêm phong kín quan quách, chỉ để lại một cái lỗ thủng vừa đủ để nhét một bàn tay qua trên nóc quan. Đợi đến khi thép lỏng nguội lại, ông ta sẽ đưa một tay vào trong quan tài thám thính vật bên trong. Tương truyền đây chính là ngón nghề tổ truyền của Phát Khâu Trung Lang tướng nhà ông ta: tuyệt kỹ song chỉ thám động. (đưa hai ngón vào lỗ để thăm dò)

Mà lúc thám động, ông ta sẽ sai người dùng một cây kéo tỳ bà dài ba thước kẹp cứng lấy cánh tay mình, sau đó đem “tay cầm” buộc vào đuôi ngựa, để nếu có gì bất ổn thì người bên cạnh có thể lập tức quất ngựa, ngựa hốt hoảng liền chạy, kéo động cái chốt, lưỡi kéo tỳ bà vô cùng sắc bén sẽ lập tức cắt nghiêng, chịu mất cánh tay bảo mệnh.

Cỗ quan tài được xử lý như vậy, vì bên trên để lại một cái lỗ, cuối cùng thành ra na ná cái còi không lỗ cho nên được người ta gọi là “Tiêu tử quan”. (tiêu tử = cái còi)

Số lần Trương Diêm Thành dùng đến công phu song chỉ thám động này, nghe nói cả đời cũng chỉ có ba lần, cả ba lần đều giữ được tay mà trở ra. Một lần ăn đậm nhất là ông ta lấy được từ trong quan tài một quả nho bằng vàng có hai mươi bốn mùi hương, chỉ to bằng cái răng hàm, nghe nói là được giấu trong miệng xác chết. Trương Diêm Thành sau này theo quân Tưởng vào vùng chiến loạn, không rõ tung tích nữa. Có người nói ông ta đầu hàng Cách mạng, cuối cùng đã chết ở khu tập trung trong thời Cách Mạng Văn Hóa. Cũng có người nói ông ta chết ở Hoàng Cô Đôn. Tóm lại, đây là một nhân vật thần bí.

Về truyền thuyết của ông ta, mấy ông già bà cả có hai kiểu nói. Một loại cho rằng ông ta thật sự có Phát Khâu tuyệt kỹ, song chỉ thám động là danh bất hư truyền. Một loại khác lại cho rằng Trương Diêm Thành là tên bịp bợm, lợi dụng sự mê tín sợ hãi của đám binh lính tầm thường, đem quan tài thường bảo là quan tài yêu quái, sau đó làm trò để nâng cao địa vị của mình.

Sự thật thế nào, chẳng ai biết được.

Ông nội tôi lại rất tin tưởng rằng Trương Diêm Thành chính là cao nhân, đó là vì hành động dùng thép chảy niêm phong quan tài yêu quái có một vài căn cứ không chính thống. Nghe nói trước thời Giải Phóng, khi sông Hoàng Hà đổi hướng, người ta đã từng phát hiện thấy trong nước bùn một cái quan quách bằng đồng thau tương tự như câu chuyện kể lại về Trương Diêm Thành. Trên nóc quan tài quả thực có một cái lỗ kích thước vừa bằng cánh tay, mỗi tội chẳng ai dám thò tay vào, có lớn gan lắm cũng chỉ dùng kim gấp than, nhưng chỉ kẹp được ra từ bên trong rất nhiều bùn nhão vàng khè. Sau

này, vào hồi kế hoạch “Đại nhảy vọt”, cái quan tài này đã bị ném thẳng vào lò luyện thép, không biết có chuyện xui xẻo nào hay không.

Tuy nhiên, cái áo quan sắt này lại vô cùng tinh xảo, hoàn toàn khác với kiểu quan tài đồ thép chảy loạn xạ lên mà đúc. Thế nhưng cái lỗ sâu hoắm phía trên quan tài kia thì lại cực kỳ giống “tiêu tử quan” trong truyền thuyết.

Vậy thì kỳ quái ghê. Mộ thất Giải Liên Hoàn dẫn đường vào này, có lẽ là đúng là đất của chủ mộ, vì sao bộ quan quách chính trên bệ quan tài lại là cái dạng này? Lẽ nào chủ mộ kia không phải người, mà là yêu quái?

Chú Ba nghĩ tới đây liền cảm thấy đến xương sống cũng mọc gai luôn. Ngẫm lại thì cái mộ cổ này nằm tít tận vực sâu dưới đáy biển, lại thần bí quý dị như vậy, nói không chừng không phải mộ người thật mà có lẽ là của Hải Long Vương cũng nên. Lại nghĩ tới chuyện đây là do Cầu Đức Khảo bảo Giải Liên Hoàn làm, chú không khỏi chột dạ. Lẽ nào Cầu Đức Khảo biết rõ chủ nhân ngôi mộ này không phải người, cho nên mới bảo Giải Liên Hoàn chụp ảnh về nghiên cứu?

Có điều chú Ba lúc ấy còn trẻ trâu, cũng không coi lời người già nói là đúng lắm, mặc dù có phần chột dạ nhưng cũng không hề sợ sệt. Ngược lại lòng hiếu kỳ của chú đã nổi lên, thậm chí không biết có thứ gì trong này nhỉ?

Lúc này Giải Liên Hoàn cũng phát hiện là mình chỉ thần hồn nát thần tính, liền tiếp tục tiến tới, lòng còn ôm nỗi sợ mà xem xét cái áo quan sắt kia. Xem một vòng rồi hấn liền thử đẩy dịch nắp áo quan.

Chú Ba thấy chân hấn đều đang run rẩy thì đã biết hấn vẫn còn sợ, hành động đó có thể là làm màu trước mặt chú tý thôi, để vớt vát chút ít thể diện từ vụ bị hù lúc nãy.

Chú Ba cảm thấy buồn cười, bèn dùng đèn pin chiếu vào mặt hấn, bảo hấn đừng phí sức nữa. Nếu đây là “tiêu tử quan” thì rõ ràng người chế lại nó phải đồng tông cùng phái với Trương Diêm Thành, thứ bên trong áo quan sắt này tuyệt đối không tốt đẹp gì, hơn nữa cái quan tài sắt này từ lúc chế lại căn bản cũng đâu có định để cho kẻ khác mở ra, muốn lấy được đồ vật bên trong thì chỉ có nước làm như Trương Diêm Thành, đưa tay thò vào trong cái lỗ áo quan kia kia.

Nói đoạn chú liền leo lên, dùng đèn pin soi vào cái lỗ bên trên quan tài xem có thấy được gì không.

Theo lỗ thủng nhìn xuống dưới, trong quan tài tối om om chẳng phân biệt được gì, có chiếu đèn pin dò xét cái lỗ cũng chẳng phải là biện pháp hay ho cho lắm. Ánh sáng phát ra đi được nửa đường đã chiếu không nổi nữa, chú chỉ cảm thấy dưới cổ họng cái “người đúc” này toát ra một luồng âm khí,

nhìn một cái là cứng cả người, bảo thò tay xuống dưới mà sờ thì thật không phải việc người bình thường làm nổi.

Chú Ba nhớ tới tài liệu Giải Liên Hoàn lấy được từ chỗ lão người Tây, cũng cảm thấy phỏng đoán của bản thân là đúng: lão già ngoại quốc kia quen thuộc với kiến trúc ở đây như vậy, nhất định là vì bọn chúng trước kia từng sai người đến dò xét rồi. Thế nhưng cái người đã vào đây ấy vì sao còn chưa hoàn thành nhiệm vụ? Chú đoán kẻ đó cũng là tay cáo già trong nghề như bọn chú, đi vào rồi liền phát hiện ra bên trong lại có cỗ quan tài sắt như vậy thì đã biết ngay là quan tài sắt niêm phong thì hài không phải chuyện đùa, nên mới tạm thời bỏ qua. Vì vậy lão già ngoại quốc kia mới tìm một đĩa gà mờ như Giải Liên Hoàn.

Nói vậy thì bọn chú cũng không thể đụng vào cái quan tài này, nếu không lại chẳng hóa ra thành tường chắn pháo cho Cầu Đức Khảo?

Có điều, nếu không đụng vào quan tài thì hình như lại có phần hèn quá. Chú và Giải Liên Hoàn cùng xuống đấu, Giải Liên Hoàn tay trắng trở lên còn dễ ăn nói, chứ chính chú cũng cứ vậy mà ra, thì bản thân mình vừa nói Giải Liên Hoàn một chập như vậy cũng còn mặt mũi nào nữa? Huống chi, cái quan tài này nhìn cũng thật sự có chút mê người.

Chú Ba còn dửng dăng chưa quyết. Có điều rồi chú lại xoay qua ý khác, vẫn là lý trí chiếm thượng phong. Chú nhủ thầm rằng, theo kinh nghiệm của ông bà ông vải, quan tài này để cuối cùng hẵng đụng đến, còn hiện tại có lẽ chú nên nghĩa trước xem trong này có món nào tốt ở chỗ khác không. Quan tài hôm nay chú tạm thời không đụng vào thì cái cỗ mộ này cũng chẳng mọc chân chạy đi được. Đến mai buổi tối bọn chú đem que cời lò với móng lừa đen xuống lần nữa là bảo đảm hơn rất nhiều so với bây giờ rồi, mà như vậy cũng không bị coi là nhát gan.

Nghĩ xong một cái chú liền thoải mái, lại bảo Giải Liên Hoàn cứ ở đó đợi, muốn chụp ảnh thì chụp bộ quan quách này đi, lão ngoại quốc kia sẽ hiểu được cho hẳn, còn phần chú thì bắt đầu sục sạo chỗ hẻo lánh trong mộ thất, tìm những thứ đồ bồi táng khác.

Mộ thất này không có nhĩ thất, thông một thể từ đầu đến cuối, bố trí vô cùng cổ quái. Cổ nhân xem trọng chuyện lúc chết ngang với chuyện lúc sống. Cách bố trí của mộ thất thường thường đều mô phỏng theo cách bố trí chỗ ở của chủ mộ lúc sinh thời mà làm lại, nói cách khác là chủ ngôi mộ này khi còn sống chỗ ở cũng chẳng khác gì thế này, thật nghĩ không ra là cái kiểu tình hình nào. Bên trong cũng không có các loại đồ bồi táng thông thường, chỉ có mấy món đồ sứ không lồ vô giá. (Mấy món đồ này, đặt vào thời nay đại khái giá cả phải hơn ba mươi lăm triệu.)

Chú Ba đánh một vòng xem xét quanh mộ thất, chẳng thấy thứ gì có thể

chuyên ra được, bèn đảo trở về. Sau bộ quan tài là vách tường, chú lách ra sau tường nhìn xem thì thấy còn một chút không gian, mỗi tội trên mặt đất cũng cứ trống hoác như thế.

Chú không khỏi chửi thề một tiếng, thề nhủ rằng cũng thật keo cú quá đi, sao lại chả có cái quái gì, lẽ nào cái quan tài kia lớn như vậy, lại còn bằng sắt nữa, là vì của nợ kia đem đồ bồi táng nhét hết vào bên trong rồi? Thế này là biến quan tài thành két sắt mà dùng hở?

Ngẫm lại thì đúng là có khả năng, chú không khỏi có hơi bực tức. Lúc này chú đột nhiên nhìn thấy mặt sau của bức tường có phù điêu được chạm trổ rất phức tạp.

Bích họa thì chẳng đáng tiền, nhưng phù điêu khắc bằng đá trong cỗ mộ đều có giá liên thành. Tuy nhiên bức tường này lớn quá, không có khả năng vận chuyển được ra ngoài. Thế nhưng lúc nhìn thấy nó, chú Ba vẫn nhin không được phải để mắt đến.

Đèn pin chiếu tới cũng làm cho chú rất bất ngờ. Phù điêu được khắc sau tường không phải là hình vẽ thú mang điềm lành, phật cười mây, hay là cảnh lễ lạt thành tiên, mà là mấy tòa cung điện, phi thiềm phượng đỉnh, điêu lương họa đóng, được trạm trổ đặc biệt tinh tế, thậm chí đến cả mái ngói cũng là từng mảnh từng mảnh chạm nổi làm nên. Hơn nữa, mỗi tòa cung điện bên ngoài đều không giống như nhau. Có tòa hai tầng, có tòa một tầng, tầm nhìn cũng có xa có gần, đan xen hấp dẫn. Chú Ba đếm thử một lát, thấy tổng cộng có bảy tòa, xếp theo thứ tự của Bắc Đẩu thất tinh. Trong không gian của mỗi tòa cung điện lại có thể thấy vô số đình đài lầu gác nửa ẩn nửa hiện, những chi tiết khác đều bị hình mây mù chạm trổ che khuất. Hậu cảnh của bức phù điêu này là một mỏm đá núi khổng lồ, hiển nhiên đây là một ngọn núi lớn, mà bố cục của tòa cung điện lại nằm ở phần dưới của cả bức phù điêu, ý tứ rất rõ ràng rằng đây là bảy tòa cung điện được xây trong một hang núi khổng lồ. Trong hang núi mây mù tràn ngập, khiến những thứ bên ngoài cung điện bị che khuất đến mờ lung huyền ảo.

Bức phù điêu này có ý nghĩa gì? Chú Ba kinh ngạc một lát. Tất cả bích họa trong cỗ mộ đều có ý nghĩa. Nếu không phải để làm biểu tượng, thì cũng là ca tụng công tích vĩ đại của chủ mộ lúc sinh thời. Bức phù điêu này đại diện cho tiên quốc trong thần thoại, hay là đang ca tụng chủ mộ gì đó đây?

Lúc đó chú Ba không biết chủ mộ chỗ này là Ônng Tàng Hải, cho nên cũng không thể liên tưởng được. Có điều bức phù điêu tinh xảo này để lại cho chú ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Chú bảo tới tôi rằng tính từ thời điểm đó thì bức tường này cũng đã là báu vật vô giá, nếu có thể mang ra ngoài thì chú sẽ đem nó đặt trong phòng ngủ ngắm nghía mỗi ngày.

Có điều bức tường này vô cùng vĩ đại, muốn chuyên ra ngoài ngay lúc đó

là chuyện bất khả thi. Chú Ba tuy ngứa ngáy trong lòng nhưng cũng chẳng còn cách nào. Chú ngắm nghía kỹ lưỡng mấy lần, rồi lại muốn để Giải Liên Hoàn tới chụp ảnh thứ này, về sau cũng tiện chém gió với đám cùng nghề.

Đang định mở miệng thì chú bỗng ngửi thấy một thứ mùi kỳ quái, cứ như là có cái gì cháy khét vậy.

Chú sửng ra một lát, tự hỏi đã có chuyện gì. Chỗ này là mộ thất, sao lại có thể có thứ mùi này xuất hiện chứ? Chú vội vã chạy ra khỏi bức tường, nhìn ra phía ngoài quan sát. Tiếp đó, chú liền thấy được một cảnh khiến mình phải nghẹn họng trân trời nhìn.

Chỉ thấy Giải Liên hoàn đang đứng trên cổ áo quan sắt, chân tay luống cuống, mà trong miệng người đồng trên nóc quan tài sắt kia lại có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

§18. Nước tiểu

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Chú Ba tức thì toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Sao tự dưng lại có khói bốc ra từ quan tài thế này?! Nhìn bộ dạng Giải Liên Hoàn, chú cũng cảm thấy không ổn. Lẽ nào thằng ranh này đã đụng chạm phải cái gì rồi?

Chú kéo phắt Giải Liên Hoàn xuống khỏi cỗ quan tài sắt, hỏi hấn mẹ kiếp chuyện gì xảy ra thế?

Giải Liên Hoàn ấp a ấp úng, múa may một loạt các động tác kỳ quặc, hiển nhiên là do quá căng thẳng nên không thốt lên được câu nào ra hồn, ậm ọe nửa ngày mới phun ra hai chữ: “Tôi... Tôi... lửa... lửa.”

Chú Ba nhìn động tác của hấn, lại nhìn đến thứ hấn cầm trong tay: là một cái nắp ống giữ lửa—ống giữ lửa là thứ động một cái đã cháy bùng, nên bình thường đều phải lấy thân sậy đập kín lại – chú liền lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Giải Liên Hoàn nhất định là đã tò mò về thứ bên trong quan tài, bèn thấp một ống giữ lửa lên, ném vào lỗ hổng trên quan tài, sau đó mới dán mắt nhòm vào trong lỗ.

Chiêu này gọi là “khoét vách khoắng sạch”, là công phu bắt chước từ bên Bắc phái, cũng là mảnh khoe thường dùng của thổ phu tử, đặc biệt với đám người mới khai quan, trước đi ba sau đi bốn, phải cẩn thận hơn cả cẩn thận. Thậm chí Mô Kim tặc bên Bắc phái có thể sử dụng chiêu “khoét vách khoắng sạch” này, chẳng cần vào cỗ mộ vẫn có thể lấy đồ từ trong quan tài, cũng khá là cao tay. Tuy nhiên, chiêu này trong nghề đào cát bị coi là loại bàng môn tả đạo, trong thực tế sử dụng có rất nhiều hạn chế, hơn nữa mức độ nguy hiểm lại rất cao, cho nên bình thường những tay lão luyện không bao giờ dùng. Cách này chẳng biết Giải Liên Hoàn tự nghĩ ra, hay là học nửa vời từ mấy mảnh khoe họ kia nữa.

Chiêu “khoét vách khoắng sạch” có điểm mạo hiểm nhất, chính là khả năng làm cháy hỏng mắt mình khi trong quan tài, nhất là khi thi thể đã khôđét, những mảnh tơ lụa khô quắt dính trên thi thể mục nát chỉ cần dính một chút tàn là đã bắt lửa. Một khi đã bốc cháy bùng bùng rồi thì mấy thứ như thẻ tre, da ngọc chỉ một loáng là mất tiêu, có dập lửa ngay cũng không kịp nữa, vậy nên nó yêu cầu người thực hiện phải vô cùng cẩn thận mới được. Thế mà cái thằng Giải Liên Hoàn này chưa thềm suy nghĩ đã sử dụng ngay rồi.

Chú Ba chán nản chửi một tiếng, bụng bảo dạ rằng không trông nom để mắt đến thằng ranh này đúng là đại quá. Bộ quan quách họ khiến chú thấy

rất hứng thú. Chưa nói đến chuyện bên trong đảm bảo có hàng xịn, mà ngay cả thi thể nằm trong đó chú Ba cũng muốn nhìn cái thử xem. Nếu đồ trong quan tài mà bị đốt mất tiêu thì đúng là thật đáng tiếc. Chuyện này truyền ra ngoài thì có mà bị người ta cười cho thối mũi.

Nghĩ tới đó chú Ba thoát cái đẩy phất Giải Liên Hoàn ra, vọt tới bên cỗ quan tài, ra sức thổi phù phù vào cái lỗ trên quan tài. Chú tính thổi tắt lửa trong lỗ, nhưng ai dè vừa thổi một cái, khói đen lại càng cuộn cuộn bốc lên, tủa ra ngoài theo cái lỗ hồng trên tấm áo quan, làm chú Ba bị sặc đến suýt phát ói. Chú vội vàng né mặt ra chỗ khác, lại lấy túi nước bên hông dội thẳng vào trong cái lỗ nọ.

Đọc đường tới đây bị gió biển thổi nên mau khát, nước trong túi đã chẳng còn lại bao nhiêu, dốc một tí là sạch nhẵn. Chừng ấy nước căn bản chẳng ăn thua.

“Cái thằng chó này!”, chú Ba quỳnh quá, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, quay sang Giải Liên Hoàn thì thấy túi nước bên hông hẳn vẫn còn phồng phồng. Thấy hẳn còn đứng đực ra đó, chú tức quá chửi âm lên “Còn đàn ra đó làm gì, mẹ kiếp mày mang cái túi nước qua đây cho tao!”

“Nước? À! Túi nước!” Giải Liên Hoàn lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng cởi túi nước xuống. Chú Ba giật phất lấy, lập tức dốc nửa túi vào. Chỉ thấy khói đen lác lư tí tẹo, rồi chẳng những không áp được khói, mà lửa ở lỗ hồng còn bùng lên.

Chú Ba vừa nhìn liền thấy không đúng. Sao lại xảy ra tình trạng này?! Chú bèn ngửi túi nước một cái, không khói chửi um lên. Hóa ra bên trong là rượu trắng. Chú lại nhìn đến cỗ quan tài nọ. Lỗ hồng trên quan tài sắt cũng bắt đầu cháy rồi, khói đặc bốc lên mù mịt gần như tràn khắp mộ thất.

Lúc đó chú cũng dờ ra trong chốc lát, chẳng biết phải làm thế này bây giờ. Lửa trong quan tài sắt đã cháy phùng phùng, cũng không thể thò tay vào mà dập nữa rồi, vả lại thò tay vào nhờ bắt phải cái gì, thì ngay đến cái mạng có khi cũng tiêu mất. Dùng nước thì, tí tẹo nước vốn vô tác dụng, nhưng nếu cứ để kệ thì cỗ quan tài này coi như đi tong. Cháy thế kia thì đến ngọc thạch cũng có thể bị nung cho nứt ra ấy chứ. Chủ nhân ngôi mộ này vừa nhìn đã biết là chẳng tầm thường, nếu đồ bị đốt mất, mà bên trong quan tài thực sự có dạ minh châu gì đó, thì chính bản thân mình chẳng phải cũng sẽ buồn bực đến chết sao?

(Thực ra lúc ấy chỉ cần lấy thứ gì đó bịt lỗ hồng trên quan tài lại là được. Chỉ tội dưới tình thế cấp bách, mấy người chú Ba không nghĩ ra mà thôi.)

Nhìn thế lửa càng lúc càng lớn, khói đen từ lỗ quan tài phì phì phun ra, chú với Giải Liên Hoàn lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc chú Ba đã hết hi vọng trong lòng, bụng bảo dạ rằng ôi thôi cái đầu béo bở thành đầu than mất rồi, thì bỗng Giải Liên Hoàn bên kia lại làm ra một hành động khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Hắn nhảy phóc lên nắp quan tài, khụy chân quỳ xuống, tháo thắt lưng rồi ra sức mà tè, tưới đẫm thứ nước canh vàng khè kia vào thẳng lỗ hồng trên quan tài. Trong chốc lát mùi nước tiểu khai khẩn trộn với mùi thây thối, mùi cháy khét cùng lúc bốc lên, khó ngửi khủng khiếp. Vâng và biệt hiệu Đái Liên Tục của anh đã ra đời như thế

Đó hoàn toàn là cách nghĩ khi cuồng quá hóa rồ. Vì hành động của hắn quá bất ngờ nên chú Ba căn bản không kịp cản lại. Đợi tới khi chú phản ứng kịp thì đã muộn mất rồi.

Chú Ba lập tức muốn xỉu. Xưa nay khi xuống đầu, Nam phái tuy phóng khoáng, thường quan niệm chết là hết, khai quan cũng có tính tùy hứng thích làm gì thì làm, nhưng dựa theo tính nguy hiểm của loại hoạt động này, trong thực tế, khi lên sà diện, Nam phái cũng phải cẩn thận mười phần. Loại chuyện tội lỗi như đái tồ tồ vào quan tài thế này, e rằng Giải Liên Hoàn là kẻ làm đầu tiên. Cũng may mà ông cụ nhà họ Giải không có ở hiện trường, bằng không chẳng tức chết mới là lạ.

Có điều bãi nước tiểu của Giải Liên Hoàn không ngờ lại có uy lực. Khói bên trong đã giảm hẳn xuống rất nhanh.

Tè xong, chính Giải Liên Hoàn cũng đờ cả ra, bỗng chốc ngã xệp lên quan tài.

Chú Ba đến nước mắt cũng sắp ứa ra rồi. Nhìn hình người kim loại trên hòm áo quan, lại vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên đầu, chú chỉ thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng nảy sinh vài phần dự cảm chẳng lành.

Con quỷ thối còi trong “Tiêu tử quan” là vật đại hung, bữa này đã bị đốt một phen lại còn bị tưới một bãi nước tiểu vàng khè, lần này thì cứ gọi là khắc sâu mỗi hận. Đừng nói là bánh tồng, dù có là người sống mà anh hết dùng lửa đốt miệng người ta, rồi lại dội cho đầy mồm nước tiểu, thì người ta chả liều mạng với hắn chứ.

Chú toát mồ hôi lạnh đầm đìa mà quan sát cổ quan tài sắt nọ, suy xét xem sẽ phát sinh chuyện gì, liệu sẽ có thứ gì vọt ra từ lỗ hồng kia không?

Khói càng lúc càng giảm, dần dần hầu như không thấy nữa, xem ra quả thật đã dập được lửa rồi. Hai người đều nhìn như đóng đinh vào cổ quan tài, mãi cho tới khi không còn thấy tí tẹo khói nào nữa.

Nhưng trong quan tài lại không có chút động tĩnh nào, cứ như chuyện vừa rồi trước giờ chưa từng phát sinh.

Chú Ba vuốt vuốt mồ hôi đầu, thở phào nhẹ nhõm, bụng bảo dạ rằng

Hoàng Vương phù hộ, xem ra Giải Liên Hoàn tốt số, quan tài này tuy là “tiêu tử quan” song cũng là một cỗ tử quan.

Tử quan là quan tài mà bánh tồng bên trong đã tiêu hết, chỉ còn lại một nắm xương mục nát không có sức uy hiếp. Phần lớn quan tài trong cỗ mộ đều là tử quan, chứ nếu không e rằng cái nghề trộm mộ này đã chẳng có ai làm.

Tử quan thì không hề nguy hiểm. Mới nãy bị một mối lửa đốt, lại còn tưới một trận nước tiểu, nếu không phải tử quan thì chắc chắn đã có chuyện rồi. Mà lâu như vậy vẫn không thấy động tĩnh, thì chắc cũng có thể xác định được.

Lại đợi thêm một lát, thấy tình hình vẫn thế, chú Ba rút cuộc mới trút được gánh nặng. Chú lập tức ngã ngòai trên mặt đất. Giải Liên Hoàn thấy chú thả lỏng, biết rằng không việc gì nữa nên cũng ngòai phịch xuống, khóc òa lên.

Chú Ba lắc đầu cười khổ, nghĩ bụng rõ là phải tội. Thế quái nào mà mình lại xuống đất cùng với cái ngữ này cơ chứ, tồn thọ mất mấy năm rồi còn đâu, sau này thì xin cách đến già. Cũng may không có nguy hiểm gì, bằng không lúc này thật sự chắc chắn sẽ bị hấn hại chết mất.

Nghĩ tới đó, chú Ba bỗng nhiên thoáng động tâm. Chú thầm nhủ rằng đã không có gì nguy hiểm, thì chi bằng chẳng cần chờ đến mai, ngay hôm nay đã có thể mò đồ rồi đi?

Chỗ này mỗi lần qua lại đều phải chịu mạo hiểm, vả lại suy cho cùng thì đi chung với đội của Văn Cẩm cũng không tiện cho lắm. Hơn nữa, xét vị trí của cái lỗ trên quan tài này, nếu là đặng đầu thì có thể mò được phần sọ cùng hai bên đầu, còn có ngực, nhất định cũng có thể mò đến. Nếu là đặng chân thì có lòng bàn chân là nơi đặt ngọc khí, cũng có thể có thứ ngon nghề, nhưng sẽ không nhiều lắm, một chuyến là có thể khuân hết ra. Hiện giờ nếu lấy đồ luôn thì ngày mai khỏi phải xuống nữa.

Tuy trong lỗ toàn nước tiểu, nhưng đã làm trộm mộ thì còn cái thứ mắc ói nào là chưa từng thấy đâu. Huống hồ còn là của chính mình, cho dù có bị vào, chú vẫn dám thò tay sục sạo như thường.

Một bên là lòng tham lam đặc thù của trộm mộ tặc, một bên lại là sự kinh sợ đối với cỗ quan tài kia. Trong lòng chú Ba lúc bấy giờ nổ ra một trận chiến không khoan nhượng. Thế nhưng, rất nhanh, lòng tham đã thắng thế. Lá gan không lớn thì đã chẳng bước vào được cái nghề này. Chú Ba tự bảo mình rằng, cứ đặt mẹ cược một phen đi rồi tính.

Nghĩ thế, chú bèn đứng dậy, leo lên trên quan tài, vái bộ quan quách mấy vái, xắn tay áo lên, nghiêng răng nhắm mắt, trước hết xọc tay xuống lỗ hồng

trên quan tài nọ, rồi lần mò xuống dưới.

Thế nhưng vừa thò tay được một tác vào vào lỗ quan tài, nhiệt độ bên trong truyền lên liền làm chú Ba hồi hận. Năm đó huyền thoại Trương Diêm Thành ấy, nào có phải dựa vào vận may đâu, mà người ta dựa vào bản lĩnh thực sự của mấy đầu ngón tay đấy chứ. Chuyện này đúng là liều bỏ mạng được.

Chú những muốn rút ra. Thế nhưng khi ngoảnh lại, chỉ thấy Giải Liên Hoàn ở dưới trợn mắt há mồm nhìn chú. Lúc này mà rút lại thì mất mặt chết, nên chú đành phải cố kiết mà tiếp tục mò.

Dùng một tay dò huyệt có một cảm giác không sao tả rõ được. Tay lần mò thò vào được càng sâu, tim chú lại càng đập gấp gấp, rồi thì ngón tay cũng càng tê dại đi. Tuy ngoài mặt chú không hề tỏ vẻ gì, nhưng kì thực khi tay cuối cùng cũng đụng tới thi thể, sau lưng chú đã ướt đầm đìa, ngón tay thò vào bên trong run rẩy đến mất hết không còn chút sức lực.

Cái cảm giác này có thể tưởng tượng ra được, tôi nghe chuyện mà còn cảm thấy cả người run bắn. Cứ coi như kiếm đại một cái hòm bình thường, đục một lỗ rồi bắt người ta thò tay vào, thì cũng đã tạo ra một loại cảm giác sợ hãi hoang mang, hướng chỉ còn là một cái quan tài.

Lúc đã đụng tới thi thể, ần ần vài cái thì chú Ba phát hiện thấy ngón tay dính nhớp nháp, da đầu lại càng râm ran run rẩy. Cảm giác thế này chắc hẳn phải là miệng xác cổ rồi. Sờ soạng vài cái, chú chỉ có cảm giác hẳn đây phải là một cổ thi thể thâm đen phù thũng, miệng há hốc một cách quái dị, tư thế cơ hồ giống y hệt người đồng trên nắp quan tài, có điều sờ thì không rõ được chi tiết. Mà điều khiến chú bất an vô cùng là, khi đụng tới ống giữ lửa đang dính chắc vào miệng xác ướp thì nó vẫn còn nóng rẫy.

Chú thâm nhủ thật đúng là tội vạ, ngay sau đó liền cắn răng di ngón tay vào trong tiếp tục thăm dò. Trước tiên chú đẩy ống giữ lửa sang một bên, sau đó đụng trúng một thứ gì đó cứng cứng có hình tròn.

Ôi chao, đích thị là bánh ngọc tròn áp đầu lưỡi. Chú Ba trong lòng mừng khắp khởi, bèn nói: “Có rồi, thứ này thiêu không hỏng!” Chú liền nắm ngay lấy, những muốn gấp vật nọ từ trong cái lỗ ra.

Thế nhưng mới móc lên được một tí, chú Ba liền cảm thấy không ổn. Bánh ngọc tròn này nặng kinh người, mới nhắc được một nửa đã không động đậy nữa. Cố kéo mạnh thêm, chú liền cảm thấy cả cổ quan tài bằng sắt hơi rung lên một chút, rồi lại nghe thấy một tràng những tiếng “kèn kẹt kèn kẹt” nặng nề của kim loại hoen rỉ truyền từ dưới lòng bàn chân lên.

Chú Ba mặt mũi tức thì biến sắc trầm trọng, tự nhuôi thôi hồng bét, đó là cơ quan!

§19. Cơ quan

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Trong nháy mắt, tiếng cơ quan xoay chuyển liên tiếp vọng lên từ dưới đáy quan tài. Chú Ba còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe “rầm” một tiếng rất to ở nơi tối om mà bọn họ vừa lên khỏi mặt nước ban nãy, tựa như có thứ gì rất nặng rơi vào cái vạc sắt khổng lồ mà hai người bắt gặp lúc vừa bước vào mộ. Trong không gian bí bưng, tiếng vang dội đi dội lại khiến ruột gan chú chấn động đến rúm rỏ.

Chú Ba vội vàng rút tay ra, bắt chập bản thủ chùi đại lên người một cái, rồi lia đèn pin rọi về phía vạc sắt, tự nhủ rằng thôi hỏng bét rồi.

Dưới này không thể so với trên mặt đất, nếu là đá lăn đề lấp cửa mộ, hoặc cát vàng dính mộ trút xuống, thì vẫn còn có thời gian để đào ngược lối vào động mà trở ra. Chứ chỗ này ở trong rạn đá san hô dưới đáy biển, một khi có bất kì cơ quan gì vẩy khốn thì bọn họ chỉ có chết chứ không còn đường sống, thôi thì khỏi cần nghĩ cách gì nữa, cứ chọn quách một nơi phơi xác còn hơn.

Giải Liên Hoàn ở đằng kia cũng sợ giật bản mình. Chấn động truyền ra từ phía cổ quan tài, cho nên hẳn tưởng cái quan tài này sắp có dị biến gì, thoát cái đã chuồn rỏ xa.

Tuy chú Ba đã hận Giải Liên Hoàn thấu xương, chỉ tiếc không thể một đao xẻ thịt hắn, nhưng nói cho cùng hắn vẫn là họ hàng thân thích nhà mình, không thể mặc kệ hắn chạy lung tung được. Chú liền quát Giải Liên Hoàn đứng lại, bảo hắn không được nhúc nhích, rồi chú nhảy xuống khỏi cổ quan tài sắt, dè dặt nhích từng bước tới gần cái vạc sắt. Chú muốn nhìn thử xem rốt cuộc cơ quan này đã động đến cái gì, thứ vừa rơi vào vạc sắt là cái chi.

Cái vạc sắt cách chú chưa đầy hai chục bước, chẳng mấy chốc mà chú đã tới sát ngay cạnh vạc. Lúc này đã không còn nghe thấy tiếng cơ quan vận hành nữa, có vẻ như cơ quan đã ngừng hoạt động rồi. Chú Ba nuốt nước bọt, rọi đèn lên phía trên vạc sắt thì phát hiện đỉnh mộ thắt ở phía trên vạc có một cánh cửa lật. Thứ này chúng tôi gọi là “quýđạp không”. Cơ quan trên đỉnh mộ dạng như thế này thường được đặt vô số đá tảng thật nặng bên trong. Khi cơ quan phát động, đá nặng từ trên đỉnh sẽ rầm rập rơi xuống, trong chốc lát là nện cho người ta như tử nát bét thành thịt xay. Nhưng giờ đây thứ rơi xuống từ trên trần lại không phải đá tảng đá học gì, mà là hai sợi xích sắt khổng lồ buông thõng xuống tận bên trong vạc sắt.

Chú Ba thấy vậy liền sửng sốt, tự hỏi đây là cơ quan kiểu quái gì thế này? Nó chẳng có vẻ giống loại bẫy rập phòng trộm mộ một tí nào. Chốt khởi động cơ quan thì nằm tít tận đáy quan tài, vật nặng rơi thì lại rơi vào trong

vạc sắt, có nện trúng người đầu mà chết. Vậy thì thứ vừa rớt xuống là cái gì?

Nghĩ tới những điều trái khoáy lạ thường trong mộ thất này, chú Ba càng thêm nghi hoặc. Chú lấy lại bình tĩnh, móc dao găm ra kẹp giữa hai hàm răng, nhào người bò lên trên vạc sắt, cực kì cẩn thận nhìn xuống theo hướng sợi dây xích.

Vừa nhìn xuống, chú liền thấy ngay thứ gì đó rất kỳ quặc nằm dưới đáy vạc sắt. Xem kỹ thì mới phát hiện ra đó là hai cái khóa tỳ bảden thui như vuốt quỷ, xích chặt vào một bộ hài cốt. Tứ chi xoắn xuýt một chỗ cùng xiềng xích, chân tay đều bị chặt đứt, thoát trông cứ như một nô lệ tuần táng.

Bộ hài cốt cực kỳ cao lớn, thân mặc lân giáp bằng đồng đã rách nát tả tơi, hộp sọ rất kì dị. Chỗ bị khóa tỳ bả xích chặt chính là xương quai xanh của hài cốt, một khúc xương quai xanh đã gãy, khúc còn lại vẫn bị xích rất chắc chắn.

Chú Ba cực kì kinh ngạc, thậm chí suy tính. Dùng khóa tỳ bả xỏ vào xương quai xanh là một loại cực hình thời cổ đại, dùng để hạn chế tự do của phạm nhân. Thời cổ đại, kẻ nào võ công cao cường, không thể kìm kẹp được bằng xiềng xích thông thường, thì phải khóa chặt lại bằng cách xích vào xương quai xanh. Xương quai xanh sở dĩ còn gọi là "tỏa cốt" cũng vì nguyên nhân đó.

Hài cốt đã mục rữa hết mức rồi. Xương xẩu rạn nứt thành hình vảy chi chít, dường như chỉ cần chạm vào một cái là vỡ vụn. Chú Ba cẩn thận soi đèn vào thì thấy hộp sọ của bộ hài cốt này khác hẳn người thường. Chưa nói đến kích cỡ hộp sọ, chỉ nội so chiều dài thôi đã thấy gấp đôi người thường. Chú Ba không biết nói thế nào để hình dung, nói thẳng ra là cảm thấy trông nó giống quả chuối tiêu to tướng.

Trong ngôi mộ cổ này lại nhốt một bộ xương người quái dị như vậy, thật là ly kỳ cực độ. Xem kết cấu của mộ thất thì hẳn bộ hài cốt đã bị treo trên đỉnh mộ từ lâu, chỉ cần chạm phải cơ quan trong quan tài một cái là bộ hài cốt này sẽ thành linh rớt xuống. Quả thật là rất tài tình.

Thế nhưng, đây tóm lại là để làm cái gì? Nếu bảo rằng đó là cơ quan chống trộm, thì tuy có đáng sợ đấy, song chẳng hề có lực sát thương. Kẻ có thể đi vào mộ thất dưới đáy biển, có nhẽ nào lại bị một bộ xương người dọa chạy mất chứ? Mà bộ hài cốt được treo này rõ ràng không phải là một cái xác bình thường. Vậy rốt cuộc nó là cái quái gì?

Sức tưởng tượng của chú Ba quá mức nghèo nàn, tâm trí lại bị trói buộc trong cơn hốt hoảng nên càng không tìm ra manh mối. Được cái đầu óc chú xoay xở rất nhanh, trong nháy mắt đã nghĩ đến một việc: bộ hài cốt đáng sợ

này có khi nào chính là bánh tồng đã bị thi biến? Sợi xích sắt kia to bằng miệng bát ăn cơm, lại tròn theo cả khóa tỳ bà, hiển nhiên là để khóa thứ gì đó khi còn sống có sức lực vô cùng mạnh mẽ. Từ xưa đã nghe nói, ở Miêu Cương có người nuôi được tiêu quý với quý nhập tràng trong vùng đất âm. Lẽ nào chủ mộ nơi này cũng dùng khóa tỳ bà xích một cái xác đã thi biến làm chó giữ cửa chãng?

Hài cốt đã mục rữa hết, cho dù có là bánh tồng thật thì cũng sắp tan thành tro bụi, còn dọa được ai? Chú Ba nổi trí tò mò, mà lá gan cũng xem như lớn. Thế là, để quan sát kĩ càng hơn, chú lại bò lên trên vạc sắt, trong lúc đó còn gọi Giải Liên Hoàn qua đây chụp ảnh luôn cả thứ này để lúc về chú còn có chỗ tham khảo.

Giải Liên Hoàn lại không thấy đáp lời. Chú Ba dĩ nhiên cũng không thềm đẫy, leo tọt vào trong vạc. Chẳng ngờ bên trong vạc sắt phủ một lớp tro bụi dọc từ trên đỉnh xuống, bàn chân ướt nhẹp của chú đạp vào, thế là trượt oạch một cái, cả người lộn một vòng trên thành vạc, rồi ngã dúi dụi vào trong đồng xương cốt.

Đồng xương kia vốn đã xốp giòn, lúc này rớt xuống lại lỏng lẻo sẵn, nay va chạm như vậy lại càng vụn tơi ra như bột phấn. Chú Ba quýnh quáng lóng ngóng chân tay ngồi thẳng dậy, cầm chắc đèn pin soi lại thì thấy mình đã ngã vào trong lòng bộ hài cốt. Cái đầu lâu dị dạng thì lủng lẳng treo bên cạnh đầu chú, bị chú xô vào vách vạc liền vỡ vụn, lộ ra khoang sọ bên trong. Một đám thứ gì trông như tổ ong bám dính vào trong khoang sọ, phía trên có từng viên từng viên trứng côn trùng trông y hệt hạt trân châu phủ kín cả bề mặt.

§20. Trùng não

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Những cái trứng côn trùng này dính cả vào bên trong hộp sọ. Chúng có màu xám, từng viên từng viên chi chít, nhìn kỹ thì thấy mắc ói cực kỳ, trông cứ như trứng ong lúc nhúc trong một cái tổ ong vậy.

Người thường sao bì được với chú Ba. Lúc đó chú không hề sợ hãi chút nào, mà trái lại hứng thú càng nổi lên. Chú liền nhào người lên quan sát cho tỉ mỉ.

Dưới ánh đèn pin chiếu xuống, đám trứng sâu phô ra vẻ nửa trong suốt mờ mờ. Chú Ba lấy dao găm gõ gõ thì thấy cứng như vỏ giáp xác, có vẻ chúng đã khô queo.

Đây là cái gì nhỉ? Chú Ba tự hỏi. Trong hộp sọ này lại có nhiều trứng sâu như vậy, lẽ nào đó là ký sinh trùng? Trong xác cò có ký sinh trùng, vậy cũng hợp lý, trong xác cò Lâu Lan cũng thường xuyên phát hiện ký sinh trùng. Có điều bình thường ký sinh trùng đều sống bám trong lục phủ ngũ tạng, chứ sao lại xuất hiện trứng trùng trong hộp sọ? Đã thế lại còn đẻ lúc nhúc đầy ra trong ấy. Đây là thứ côn trùng quái quỷ gì mà ghê gớm quá vậy...

Đạo đó, kiến thức khoa học của chú Ba cực kỳ què cụt. Còn về mảng văn hóa thì phần lớn cũng chỉ vẽ vẽ vài ba ngón học với Văn Cẩm cho có tỹ sĩ diện. Nói đến sâu bọ hay côn trùng thời cổ đại, trong đầu chú Ba y như rằng sẽ hiện ra hình ảnh các loại sâu róm. Chú ngẫm nghĩ, rồi suy đoán rằng, khi bị loại sâu này bám vào thì chắc vật chủ phải chết rồi, chứ không một đám sâu lúc nhúc sống trong não thể này có mà đau đến ngum cù đèo mát, còn ký sinh cái gì nữa. Chắc là trứng của bọ xác thôi đây mà.

Đây chính là một phát hiện lớn, chú Ba thầm nhủ như thế. Chú nhớ lại lời Văn Cẩm giảng giải cho mình về việc phát hiện những giá trị phi vật thể đối với khảo cổ học. Trong khảo cổ, nếu tìm thấy thư tịch cổ, hoặc dấu vết mộ táng hay phong tục tập quán chưa được những người đi trước phát hiện ra, thì đều thuộc về phát hiện vĩ đại cả. Cái kiểu phát hiện này đối với chú Ba chỉ đáng bồi chí khác gì phân chó, nhưng với toàn bộ giới khảo cổ mà nói thì nó đồng nghĩa với thanh danh lừng lẫy và địa vị cực cao, là thứ giúp họ lưu danh vào sử sách.

Đối với những thứ này, chú chẳng có một chút hứng thú nào. Mỗi tội hồi đó chú còn đang sa chân vào mối tình nồng cháy, động một tý là tư tưởng Văn Cẩm. Chú tự nhủ, nếu mang thứ này về cho Văn Cẩm, cô nàng này thế nào cũng sẽ tìm ra chỗ hữu dụng. Mà lỡ nó có không giá trị, thì bỏ lại đây cũng có để làm gì đâu.

Nghĩ thế, chú bèn móc một cái túi da trâu ra. Cái túi này vốn dùng khi lặn xuống nước mò đồ, dưới đáy có lỗ bịt lại được, khi nào ra khỏi nước thì nước trong túi sẽ tự động chảy hết ra. Chú Ba bịt lỗ dưới đáy túi lại, rồi thì vặt cái hộp sọ xuống, còn lèn thêm mấy mảnh xương vỡ cho túi căng phồng, sau đó mới xóc lên lưng.

Xong việc, chú bò ra khỏi vạc sắt đi tìm Giải Liên Hoàn. Bây giờ, sau khi trải qua hai lần khiếp vía chú đã đủ dựng tóc gáy rồi, lòng tham cũng bị dọa cho biến sạch. Cổ quan tài nọ chú không dám đụng vào, ngôi mộ thất này lại tà môn chết mẹ, chú không muốn chần chờ thêm một giây nào nữa. Nếu Giải Liên Hoàn đã chụp xong các thứ rồi thì bọn họ phải rút khỏi đây ngay lập tức thôi.

Lúc đó chú đã quên bém mắt rằng bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn không còn đủ oxy nữa, chứ nếu mà còn nhớ thì hẳn chú đã biết rằng lúc này ra được đến bên ngoài đã không còn là chuyện dễ dàng.

Nhưng đợi tới khi chú bò ra khỏi vạc sắt, trở lại trước quan tài đúc tượng đồng thì chú chợt nhận ra một điểm bất thường. Thứ nhất, chú không thấy Giải Liên Hoàn đâu nữa. Hẳn không còn đứng ở chỗ cũ đã đành, mà dùng đèn pin chiếu một vòng cũng vẫn không tìm thấy. Thứ hai, đèn pin của Giải Liên Hoàn rơi trên mặt đất, rơi vào một bức bích họa bên cạnh, đang chớp tắt lập lờ.

Chú Ba chỉ sửng sốt chưa đến một giây, rồi mồ hôi lạnh túa ra, bởi vì cảnh tượng kiểu này chú từng thấy nhiều lần lắm rồi. Ở trong cỗ mộ, hề có người gặp chuyện chẳng lành thì đảm bảo là đèn pin sẽ rơi xuống đất. Hồi trước đi gặp Lạt Ma đã có nhiều người gặp hạn, cho nên vừa nhắc thấy chiếc đèn pin chổng chơ trên đất là chú lập tức căng thẳng liền.

Lẽ nào trong lúc mình đang rúc trong vạc, Giải Liên Hoàn đã xảy ra chuyện gì, hay đã động đến cơ quan nào đó rồi?

Lúc này chú có nghe thấy âm thanh nào đâu. Nhưng có điều là khi đang chui trong vạc, thì quả thật chú cũng chẳng để ý xem bên ngoài có chuyện gì xảy ra không.

Cái gì gọi là kinh nghiệm? Thế này chính là kinh nghiệm đấy. Nếu đó là tôi, thì chắc chắn tôi sẽ chạy tới nhặt đèn pin, sau đó ới gọi vài tiếng. Nhưng chú Ba thì xác định là đã có chuyện rồi, tuy còn chưa biết đó là chuyện gì. Chú lại rút con dao găm, cả người tiến vào trạng thái sẵn sàng, vừa đi về hướng vạc sắt vừa tìm xem Giải Liên Hoàn ở chỗ nào.

Thời gian chú ở trong vạc sắt không dài, Giải Liên Hoàn nếu có trúng chiêu thì cũng chỉ có thể ngã loanh quanh gần vạc sắt.

Sau khi dè dặt từng ly nhưng vẫn nhanh chóng lượn một vòng quanh chiếc

vạc, quả nhiên chú thình lình thấy Giải Liên Hoàn ngã sóng xoài sau cỗ quan tài sắt, người cuộn lại thu lu, không hề động đậy. Chú Ba bèn rọi đèn pin vào mặt hắn, chẳng thấy hắn phản ứng gì, lại lia một vòng, cũng chẳng phát hiện xung quanh có thứ nào kỳ dị.

Lạ thật, hình như không có dấu hiệu gì là động tới cơ quan, làm sao mà hắn lại bị ngã? Chú Ba có phần ngạc nhiên. Nhìn ngó xung quanh, thấy quả thực không có động tĩnh gì, chú liền bước nhanh lại gần, đỡ Giải Liên Hoàn dậy.

Giải Liên Hoàn đã mất tri giác, đờ ra như xác chết, cơ thể co quắp hết cả lại. Chú Ba dựng cổ hắn dậy, phát hiện hắn chưa chết, lại sờ thử mấy chỗ hiểm thì thấy sau ót hắn bỏng rát, giơ tay lên xem thì thấy be bét máu.

Đểu mọe! Trong chốc lát, chú Ba tối tăm mặt mũi. Sao lại có thể như thế? Sao thằng ôn này trông cứ y như bị người ta đập cho ngất xỉu thế này.

Nhưng đây đang ở trong cỗ mộ cơ mà. Làm gì có cơ quan cỗ mộ nào lại được thiết kế để đập người ta ngất xỉu đâu. Còn bánh tông cũng không thể nào tốt bụng đến mức chĩa cho anh xỉu. Có thể đánh ngất người ta, chỉ có thể là một người khác mà thôi.

Nghĩ đến đó, chú Ba bỗng cảm thấy ớn lạnh tột cùng. Chú vội vàng quay đầu nhìn khắp bốn phía tối om, tịt nhủ, không thể nào, chẳng lẽ ở đây còn có kẻ nào khác?

§21. Kẻ thứ ba trong bóng tối

Editor: Rome Mo

Beta: Earl Panda, Com Năm Nướng Chảo

Chú Ba vừa nghĩ tới điểm này, tuy còn không dám tin nhưng mồ hôi lạnh vẫn đầm đìa khắp người. Chú buông Giải Liên Hoàn ra, vội vàng đảo mắt quan sát bốn phía một lượt.

Nhìn ngó một lúc mà vẫn không thấy gì, trong mộ thất lặng tờ chẳng có cái chi sất, nhưng khi ánh đèn pin lờ mờ quét qua vách tường mộ thất, không hiểu sao một cơn ớn lạnh tự nhiên xộc thẳng vào trong lục phủ ngũ tạng của chú Ba.

Chú Ba không như bọn tôi. Đối với người từ thuở nhỏ đã thường xuyên xuống đất dạo chơi như chú, người chết tuyệt không đáng sợ. Vì xác chết chẳng qua chỉ là đồ vật, dù cũng có nguy hiểm đấy, nhưng nó nào có biết tính kẻ hại người. Song, người sống thì khác. Chú Ba vừa nghĩ tới khả năng có kẻ thứ ba trong mộ thất này thì lập tức bắt đầu lo sợ.

Cú đòn hiểm tưng vào gáy Giải Liên Hoàn kia, nói mạnh cũng đúng mà bảo nhẹ cũng chẳng sai. Ngày nay chúng ta thường xem phim truyền hình, thấy muốn ai té xỉu thì cứ việc kiếm cái gì táng đại một phát vào sau đầu hẳn là xong. Nhưng người như chú Ba cũng biết rõ rằng, trên thực tế sức lực bỏ ra để choảng cho chết hay đập xỉu người ta là tương đương nhau. Nếu anh phang một cú hơi mạnh, vậy đối phương sống hay chết hoàn toàn phải trông vào số; còn nếu anh đập nhẹ tay tý, thì cùng lắm chỉ khiến đối phương choáng váng trong vài giây là cùng. Phương pháp đánh người bất tỉnh chứ không đập chết thực sự, chính là đánh vào gáy đối phương. Người giỏi võ thậm chí còn chả phải đánh, chỉ cần dùng tay bóp một phát là đối thủ lăn đùng ra xỉu ngay tấp lự.

Thế cho nên Giải Liên Hoàn xơi cú đòn này, tình hình lúc đó ra sao chú cũng chịu không hiểu được. Chỉ biết rằng, nếu kẻ đánh Giải Liên Hoàn là con người thì rõ ràng cú này xuống tay hẳn đã ra đòn sát thủ, chứ nếu bị ngã do vật lộn thì chắc chắn chẳng đến mức nặng đến thế. Thậm chí lỡ có ngã chết cũng phải là do xuất huyết nội, chứ da đầu không thể rách toác ra vậy được.

Nhưng mà, làm sao lại có thể có kẻ thứ ba trong này cơ chứ?

Nếu nơi đây là cổ mộ trên đất liền, ngộ nhỡ đụng phải một hai người quen, thì dấu xác suất nhỏ nhưng mà chú còn hiểu được. Chứ chỗ này tít dưới tận đáy biển sâu, lẽ nào có kẻ cũng đánh hơi thấy cái xó này, bèn lặn theo xuống đúng lúc thế à?

Không thể nào, khả năng này quá thấp. Chú Ba đầu óc nhanh nhạy, nhoáng cái liền nghĩ đến một khả năng khác.

Mẹ kiếp, chẳng nhẽ lúc mình với Giải Liên Hoàn xuống nước đã bị người trên thuyền trông thấy? Có người đã bám theo bọn họ xuống đến tận đây sao?

Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là có khả năng. Khó có thể có tàu bè khác qua lại quanh chỗ này, mà bản thân mình lúc bắt quả tang Giải Liên Hoàn quả thực có làm âm ỉ lên một lúc, lẽ nào có người bị đánh thức đúng vào lúc đó sao? Hắn không lên tiếng gọi bọn mình, mà ngược lại một mạch bám theo tới tận đây hả?

Suốt dọc đường đi, biển một màu tối mịt. Biển đen nước đen, chính là một khoảng mịt mù hỗn độn, lại tối tăm đến mức chẳng nhìn rõ cái quỷ gì, nếu có người theo dõi cũng đảm bảo là dừng hòng mà phát hiện ra. Hướng hồ cả hai lại chỉ lo lên đường cho chóng, căn bản nào có nghĩ tới mấy chuyện này.

Nói thật, lúc đó đối với chú Ba đám người trong đội khảo cổ kia vốn chẳng đáng lo. Chú thấy giả như có bị phát hiện thật, thì Văn Cẩm cũng vẫn có cách bao che cho chú. Lũ người kia cho dù ngờ vực thì cũng chẳng làm được cái quái gì. Thế cho nên khi cùng Giải Liên Hoàn xuống nước, chú hoàn toàn không để ý đến việc có bị kẻ nào phát hiện không. Nhưng chú thực sự không thể ngờ tới được là lại có người lén lút bám đuôi theo xuống.

Liệu sẽ là ai được đây? Người trong đội khảo cổ phần lớn chú đều quen biết, tuy cũng có vài bản mặt lạ hoắc, nhưng bình thường mắt nhìn người của chú khá chuẩn, ngoại trừ Giải Liên Hoàn thì chắc không có đứa nào khả nghi đâu. Thế nếu là phu lái thuyền thì sao? Cũng có thể lắm. Có lẽ lúc mình xuống nước đã bị tên phu thuyền nào đó thấy được, thế là hắn tò mò nên bèn bám theo sao?

Có điều đã tới đến tận đây thì ắt phải có đồ lặn. Đám phu thuyền bơi lội giỏi thật, nhưng mấy món thiết bị lặn này thì hẳn là họ không biết dùng chứ nhỉ?

Nói vậy thì chắc vẫn là người trong đội khảo cổ. Nhưng là ai mới được cơ?

Chú Ba nghĩ không ra, đành tự nhủ: cho dù có thế nào, nếu như kẻ đó do tình cờ mà mò được tới đây, thì lúc này ắt hẳn phải đánh tiếng đòi thương lượng rồi mới đúng. Đàng này hẳn không những chẳng thèm mở miệng, lại còn ra tay nặng thế, đập Giải Liên Hoàn xỉu luôn. Với lại hồi nãy chú cũng không nghe thấy tiếng kêu la nào lớn, nên hẳn là đánh lén. Vậy nhất định phải có vấn đề rồi. Cứ đợi bố tóm cổ mày trước đã, để xem rốt cuộc mày là cái giống gì.

Những suy nghĩ này nháng lên trong đầu chú Ba như điện xẹt. Nghĩ tới đó chú gật gật gù gù, rồi tắt ngéo đèn pin đi. Bốn phía bỗng chốc tối sầm, chỉ

còn le lói vài tia sáng từ chiếc đèn pin của Giải Liên Hoàn đang lúc lắc. Tiếp đó chú liền sụp xuống nằm úp sấp trên mặt đất, lăn qua một bên.

Chú làm vậy là để đối phương không thể biết vị trí của mình. Địch ngoài sáng ta trong tối, thế thì mới dễ có cơ hội nhất. Mà đặc biệt chú Ba đặc nằm sấp xuống, đó là vì sợ đối phương nghe ra động tĩnh mà ném ám khí gì đó. Nói ví dụ, loại người giống như Trần Bì A Tứ chẳng hạn, nếu anh cứ đứng đực ra đó, thì chỉ cần dựa vào tiếng tim đập là lão ta có thể bắn trúng anh rồi.

Sau khi lăn mấy chục bước, ánh chùng mình đã cách xa chiếc quan tài sắt, chú bèn tập trung tinh thần, kìm nén hơi thở, cố gắng lắng nghe tiếng động chung quanh.

Một thất vốn đã yên ắng vô cùng, có thể nói đánh rớt cây kim cũng nghe được tiếng. Khi chú Ba tức khắc im hơi lặng tiếng thì nó lại càng tĩnh lặng hơn. Chú thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đập, vừa to vừa rõ cứ như sét đánh bên tai.

Ngoại trừ tiếng tim đập ra, quả thực chú cũng còn nghe thấy một ít âm thanh quái lạ. Tiếng động này rất khẽ, không nghe rõ phương hướng phát ra, nhưng chắc chắn là chỉ ở đâu đó quanh đây. Có lẽ đó là tiếng hít thở, hoặc cũng có thể là tiếng khẽ khàng cọ sát, khiến chú lập tức toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên là có người.

Chú Ba thậm chí rizzle một tiếng, nhắm mắt lại, cố gắng lắng nghe chút âm thanh truyền đến hông phân tích phương hướng của tiếng động này.

Có điều, mới chỉ nghe được một chốc mà âm thanh kia đã chợt biến mất, dường như đối phương biết mình bị chú phát hiện nên nín thở rồi.

Tim chú Ba đập dồn dập hơn. Chú vừa từ tốn bò lên, vì lỡ kẻ kia còn quanh quẩn gần đó, ngộ nhỡ không cẩn thận lại để cho hắn đâm phải, thì mình đang nằm sấp thế này đảm bảo là rơi vào thế hạ phong rồi.

Mới bò được nửa đường, chú bất chợt nghe thấy chệnh chéch bên trái phía sau mình có tiếng bẻ khớp ngón tay răng rắc, kè sát cực gần. Chú Ba trong chốc lát có hơi quỳnh quáng, bèn xoay người vòng qua, muốn lùi về sau một chút, tránh xa khỏi âm thanh nọ.

Trong nháy mắt đó, chú đột nhiên cảm thấy gió nhẹ lướt qua một bên mặt, tự nhủ rằng thôi chết rồi, vội vàng tính hụp đầu xuống né nhưng đã không còn kịp. Từ trong bóng tối bỗng vụt đến một trận kinh phong, có người đâm tới một cú rất mạnh, thoát cái đã tấn chú Ba ngã vật ra đất. Ngay sau đó, chú cảm thấy chiếc đèn pin bên hông của mình bị rút mất, nhưng tiếp theo lực đánh của thằng này cũng có phần nhẹ đi. Chú Ba dồn sức bật người lên định giãy ra, nhưng đột nhiên dưới cảm tê dại, thì ra chú đã bị kẻ nọ dùng đèn pin hung bạo đập cho một cú, tức thì hộc máu đầy mồm.

Mẹ kiếp, thằng kia nhìn thấy mình! Trong tích tắc đó ý nghĩ này vụt hiện lên trong đầu chú Ba.

Ở chỗ tối om như này mà có thể tấn công chuẩn xác đến nhường ấy, hơn nữa thoát một cái đã rút mất đèn pin của mình, chứng tỏ là thằng này phải nhìn thấy rất rõ ràng.

Thế đéo nào, chẳng nhẽ mắt nó là mắt mèo à?

Vẫn chưa hết kinh hãi, chú dùng sức lắc đầu né sang chỗ khác. Nhưng sau đó đối phương vẫn nện một cú thứ hai rất chuẩn xác không chệch lấy một phân, táng thẳng vào mũi chú Ba. Lần này trúng đòn quá nặng, chú thậm chí không cất nổi đầu lên, một thứ có vị mẫn mẫn ọc đầy ra trong miệng.

Lần này chú Ba điên máu thật rồi. Từ nhỏ chú đã làm vương làm tướng trong nhà, ngoại trừ bị ông nội đánh thì nào có từng chịu thiệt như thế bao giờ? Sát ý lập tức nổi lên, chú ngẩng đầu tìm ngay con dao găm.

Nhưng còn chưa vớ được cái gì, cằm chú đã xoi thêm cú đấm rõ mạnh. Tất cả toàn là đòn sát thủ, cằm chú Ba đau đến mất cả cảm giác. Sau đó, tay cầm dao găm của chú cũng bị người ta tóm chặt.

Bị đè thẳng cẳng thế này nên không vận được tí hơi sức nào, tay thì bị siết chặt ấn ghì sát đất. Chú Ba chửi lớn một tiếng, nghĩ bụng mẹ kiếp mày còn muốn hiếp dâm tao như thế nào nữa. Chú thỉnh linh ngẩng đầu lên, cả một miệng đầy nước bọt trộn lẫn với lượng lớn máu tươi đều phun hết ra ngoài.

Dựa vào cảm giác, chú biết đối phương chọt lắc mạnh một cái. Chính ngay trong tích tắc này, chú Ba vặn cả thân mình, vùng lên định thoát ra. Đối phương không ngờ chú Ba vẫn còn có thể giãy giụa, bèn vội vã tỳ cả thân mình xuống, lấy đầu gối chặn lại, vây chú Ba vào giữa.

Bình thường những lúc phang nhau, nếu một người bị kẻ kia ghì xuống, thì một khi đối phương nới lỏng sức lực, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu họ sẽ là giãy ra. Thế nhưng lúc này đối với kẻ phía trên, muốn tiếp tục không chế anh là việc quá dễ dàng. Thế cho nên chú Ba chỉ giãđò giãy giụa, đợi lúc kẻ nọ lại đè mình xuống, chú đã dùng tay kia vớđược cái túi chống thấm chứa sọ người, bắt đầu dùng nóđập túi bụi.

Sau một cú nện cũng chả biết trúng phải chỗ nào, chú chọt nghe đối phương kêu lên đau đớn, lăn ra ngoài. Chú Ba cười ha hả, vặn mình một cái liền đứng dậy, vơ cái túi chống thấm, cứ nhằm hướng có tiếng rên của kẻ đó mà phang.

Tiếc nỗi lúc bấy giờ xương xẩu trong túi đảm bảo đã vỡ vụn không còn giữđược hình thù, mà chỉ mỗi cái túi chống thấm thì có đập thêm cũng chẳng còn uy lực gì nữa. Chú Ba bèn chẳng quản mình đánh có trúng hay không, lao đảo nhào tới chỗ cái đèn pin của Giải Liên Hoàn, cầm đèn chiếu ra sau

lung.

Lúc trước cứ dẫn đo suy nghĩ mãi về vấn đề phang nhau trong tối (:v), giờ hóa ra đã vô dụng. Đối thủ dù tối vẫn cứ nhìn thấy chú, thành thử mấy động tác tắt đèn pin, nằm úp sấp, lộn vòng tròn của mình hóa mẹ nó thành trò cười hết ráo. Giờ mà muốn không chế địch thủ, thì chỉ có mỗi cách ép hẳn phải lộ mặt.

Song, khi ánh đèn pin như chớp lướt nửa vòng, chú lại chẳng thấy ai. Kẻ tập kích chú đã biến mất.

Khi ấy, chú còn đang trong trạng thái tức giận, chẳng còn tỉnh táo gì nữa, thấy người trốn mất bèn chửi ầm lên, xách dao găm đi tìm. Mới đi được một vòng quanh quan tài, chú chợt nghe thấy từ nơi mình lên khỏi mặt biển có tiếng thứ gì nhào vào trong nước.

Mẹ kiếp, trốn đây hả? Chú Ba nhảy dựng lên, mau chóng đuổi theo. Vừa lao đến sát mép nước thì thấy kẻ kia vừa kịp lặn xuống, nước trên mặt vẫn còn lăn tăn sóng gợn. Chú Ba điên tiết định lao luôn xuống, nhưng thấy làn nước dưới ánh đèn kia đen ngòm, lặn xuống lỡ gặp đối phương mai phục tại đó thì cứ gọi là ăn không hết đòn, chú đành nhịn như nhịn cơm sống, chỉ tay xuống nước chửi sồn sồn.

Vì không biết kẻ đó là ai, cho nên chú cứ thế đào mả tổ tông tất cả cái đám trên thuyền lên chửi một lượt, chỉ chừa lại Văn Cẩm.

Thế nhưng, chửi chửi mắng mắng một hồi, chú bỗng cảm thấy không ổn, vì hình như bên mình cứ có tiếng gì xì xì quái lắm, nghe ngứa cả lỗ tai.

Chú Ba bèn cầm đèn pin chiếu về hướng tiếng động phát ra, tức khắc toàn thân lạnh buốt, thiếu điều ngất xỉu.

Thì ra, bình oxy của chú đã bị người ta vặn van an toàn ra từ lúc nào, dưỡng khí đang xì xì thoát ra ngoài.

§22. Lựa chọn

Editor: Thanh Du

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Nói đến đây chú Ba than thở một hơi rõ dài, day day ấn đường, dường như không hề muốn nhắc đến những chuyện xảy ra sau đó.

Mà tôi nghe đến đây, cả người cũng đầm đìa mồ hôi hột. Chú Ba dừng lại, tôi vừa hay có dịp thở một miếng xả hơi.

Chuyện này thực là kinh hồn bạt vía. Suốt trong lúc nghe tôi cứ thấy hơi nghẹn thở, đặc biệt là khi nghe đến đoạn phát hiện ra kẻ thứ ba, tôi có cảm giác cứ như đang nghe kể tiểu thuyết chương hồi vậy.

Kẻ nọ là ai? Tôi thâm nghĩ, xét theo hành động của hắn thì có thể thấy kẻ này tương đối quyết liệt. Van bình dưỡng khí không thể bị hở do chạm vào đầu đó hay tự động lỏng ra được, nhưng giờ nó lại bị vặn mở ra, chứng tỏ chắc chắn là do người làm. Hơn nữa, rất có thể nó đã bị mở ra từ khi kẻ đó bám gót theo chú Ba tiến vào, dưỡng khí bên trong đương nhiên không còn lại nhiều lắm.

Mộ thất dưới đáy biển này nằm cách mặt nước một khoảng cách khá xa, nếu không có dưỡng khí, hiển nhiên chú Ba và Giải Liên Hoàn sẽ bị chôn sống trong này cho đến khi tắt thở. Kẻ nọ có trở về thuyền thì cũng sẽ không để hở ra chuyện của chú Ba, ngôi cổ mộ này nhất định sẽ không bị phát hiện. Người trên thuyền muốn tìm cũng đừng hòng tìm thấy, thì dĩ nhiên chẳng thể trông chờ vào khả năng được bọn họ lặn xuống đón lên được. Đây là một đòn sát thủ vô cùng thâm độc, hiển nhiên là kẻ này nhất quyết muốn chú Ba và Giải Liên Hoàn chết luôn trong ấy.

Như vậy, tình cảnh lúc đó của chú Ba thật ra còn gay go hơn cả chúng tôi. Chú chỉ có một mình, vả lại còn lặn sâu dưới đáy biển ở cự ly ghê gớm hơn chúng tôi rất nhiều.

Có điều giờ này chú Ba còn ngồi rung đùi uống trà lù lù trước mặt tôi, chúng tôi rớt cuộc chú vẫn tìm được cách thoát thân. Cho nên cái thằng tôi đây cũng không cần phải hồi hộp quá đáng.

Khi cả hai đều trấn tĩnh lại, chú Ba ngừng một lát rồi mới kể tiếp.

Lúc ấy, thấy tình cảnh như thế, đầu óc chú lập tức muốn nổ tung, vội vã bỏ nhào vào vặn lại chốt van dẫn khí. Vặn chặt xong, chú đã sợ đến lạnh toát cả người.

Trong nháy mắt ấy chú đã tưởng mình tiêu đời rồi, đảm bảo lần này chết chắc, hơn nữa còn là kiểu chết chú sợ nhất: trong cổ mộ bí bưng, cứ thế bị nhốt chết. Chú vừa hồi hận vì mình sơ xuất quá, mà trong lòng thì vừa căm

hận ngập tràn. Với chú Ba mà nói, chết trong mộ cỏ thì chết trong mộ cỏ, chẳng sao. Nếu trúng cam bẫy rồi chết thì tức là cái số nó thế, chả làm thế nào được, nhưng để người ta hại chết thì chú cực kỳ cực kỳ không cam tâm. Thật sự rất âm ỉ!

Chú lập tức xem đồng hồ đo dưỡng khí, xem xong liền nghiêng răng nghiêng lợi. Bình dưỡng khí của chú, có lẽ là do cái van có tác dụng chống rò rỉ nên oxy không thoát ra hết sạch, lượng khí oxy chỉ còn lại một phần mười. Bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn cũng chỉ còn một ít, gần như chỉ có xiu xiu, ánh chừng thở được ba bốn chục hơi là cạn.

Điều này có khả năng là do thời gian xả khí tương đối ngắn. Nếu chậm thêm vài phút nữa thì chắc chỉ còn trơ lại mấy cái bình không.

Tỉ tẹo dưỡng khí ấy, khác nào có cũng như không. Lúc bọn họ vào đây chú Ba đã dùng hết một nửa, còn Giải Liên Hoàn thì dùng đến quá nửa. Chừng này dưỡng khí thì còn khướt mới đủ để trở ra.

Nghĩ vậy, chú Ba liền tuyệt vọng. Chú nhìn mộ thất bốn phía tối thui, một cảm giác sợ hãi tột cùng ập đến. Chú tự hỏi lẽ nào mình lại bị nhốt ở đây đến chết thật sao?

Càng nghĩ chú Ba càng sợ hãi, hơn nữa là hoảng sợ thật sự chứ không phải căng thẳng hay lo âu. Lúc ấy bỗng có một ý nghĩ lóe lên trong đầu chú, rằng mình không thể chết trong này được, có chết thì cũng phải chết ở chỗ khác. Khoảnh khắc ấy chú suýt nữa định đâm đầu xuống cửa vào ngập nước, tự dìm mình chết đuối cho rồi.

Nhưng chú Ba nói cho cùng vẫn là một kẻ kiêu hùng. Cảm giác sợ hãi này bị chú đè nén xuống rất nhanh. Chú tự giáng cho mình một cái bạt tai, chửi bản thân là đồ không chí tiến thủ. Thế rồi chú bình tĩnh lại, bắt đầu suy tính xem mình nên làm gì bây giờ.

Khi tới, Bàn Tử và Muộn Du Bình cùng bị vây nhốt, do một tẹo dưỡng khí cũng chẳng có nên chỉ có thể dồn mọi hy vọng vào việc tìm bình dưỡng khí. Thế nhưng, khi đó chú Ba vẫn còn dưỡng khí, hơn nữa lượng dưỡng khí cũng tầm tầm không nhiều không ít, cực kỳ khó xử, cho nên mọi suy nghĩ của chú nhanh chóng bị thu hút cả vào lượng dưỡng khí này. Việc đầu tiên chú bắt đầu cân nhắc, liệu với chút dưỡng khí này thì mình có tí khả năng nào có thể cầm cự để ra được đến bên ngoài hay không?

Suy đi tính lại, kỳ thực cũng chẳng ra được kết quả nào, bởi vì dưỡng khí quá ít. Tuy rằng lúc chú tiến vào hồi nãy, do suốt dọc đường cứ cẩn thận dè dặt từng ly nên tốc độ cũng không cao, nếu lúc đi ra tăng tốc một chút thì có thể bớt được một khoảng thời gian khá dài, nhưng mà lúc vào đã dùng đến năm phần dưỡng khí, giờ ra ngoài chỉ được dùng có một phần, hay nói cách

khác là tốc độ đi ra phải gấp năm lần lúc đi vào.

Lúc vào mất chừng ba mươi phút, thế thì đi ra chỉ được có sáu phút à? Chú có phải cá đù, sao mà làm được.

Quả này thì chú Ba lại hơi khó chịu rồi. Chú lập tức tát cho mình phát nữa, vỗ về cơn sợ hãi của bản thân, ép mình phải tiếp tục suy nghĩ.

Với sáu phút kia thì liệu có thể đến được chỗ nào đây? Từ đây ra đã mất khoảng ba phút, sáu phút thì chỉ có thể đến được miệng cái vực khổng lồ sâu hút hút mà thôi. Đó đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Một khi đã đến được miệng vực sâu, thế thì đại khái chỉ cần mười phút là nhất định sẽ ra được bên ngoài, cũng tức là lộ trình nửa tiếng đồng hồ đó, nếu tốt số thì có thể đi qua chỉ trong mười sáu phút thôi. Hơn nữa, chú ngó đồng hồ, thủy triều sắp rút rồi. Tới lúc đó thì cái miệng hang kia sẽ lộ ra khỏi mặt biển một chút, không khí sẽ tràn vào phía trên hang. Như vậy, có lẽ chưa cần ra đến cửa hang đã có thể hít được không khí.

Mà mình còn có thể nín thở một phút, vậy chỉ cần tìm đủ dưỡng khí để hít thở thêm mười phút là được.

Tuy nhiên, đào đâu ra dưỡng khí để thở trong mười phút này đây? Đến đây thì hết cách. Chú Ba vò đầu bứt tai, theo phản xạ nhìn quanh quất khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy thứ nào đó cho mình một gợi ý.

Thế nhưng trong cổ mộ thì có quái gì gợi ý được đây? Lẽ nào còn có cái bình dưỡng khí bằng gốm sứ thời Minh Thanh cho mình phát hiện ra chắc?

Ý nghĩ này chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Chú Ba ảo não dùng sức vỗ đét một cái lên mặt nước chỗ cửa vào. Lúc đó chú liền thấy làn nước biển đen ngòm bên dưới phản chiếu cái bóng của mình, bèn xoay đèn pin chênh chếch, cái bóng lại càng rõ ràng hơn. Trong chốc lát, chú đã phát hiện ra thứ có thể cung cấp cho mình mười phút dưỡng khí rồi.

Chú Ba đúng là có sáng kiến lóe lên. Thứ lúc đó chú nhìn thấy, chính là bộ đồ lặn trên người mình.

Vậy làm sao đem đồ lặn ra làm bình dưỡng khí được đây? Ý tưởng mà chú Ba nghĩ đến thật vô cùng tài tình. Chú buộc hết ống tay ống chân bộ đồ lặn, sau đó ra sức túm lại, lấy đầy khí vào bên trong rồi buộc kín luôn cả cổ áo. Bộ đồ lặn liền biến thành một cái túi khí. Chú nhảy vào trong nước, sau đó cởi một ống tay áo làm ống hít dưỡng khí.

Sau một lúc, chú phát hiện ra cái món này đúng là xài được. Mẹ nó chứ, chú hít thở đại khái khoảng ba bốn phút mới cảm thấy không khí bắt đầu ngọt ngào.

Có cửa, có cửa rồi! Chú mừng hóm, lập tức trèo lên, lột nốt đồ của Giải

Liên Hoàn làm thành một túi khí khác. Sau đó chú lại lấy đầy khí vào hai cái túi nước rỗng, bụng bảo dạ thế là kiếm chác được mười phút rồi!

Nghĩ đến đây thì chú chẳng thể đợi nổi thêm một khắc nào nữa, lập tức kéo hết toàn bộ đồ nghề, chuẩn bị lặn xuống nước thoát ra ngoài.

Tính chú Ba không hay ngần ngại như tôi, cũng sẽ không chọn cách làm bảo thủ. Cho nên lúc ấy chú không hề do dự chút xíu nào cả.

Có điều, cho dù có thể cầm cự thoát ra ngoài bằng số dưỡng khí này, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng đủ để một người trở ra. Người này nhất định phải mang cả hai bình dưỡng khí, người còn lại phải ở đây chờ người kia quay về đón. Nếu người kia chết dọc đường, vậy thì chẳng có ai về được nữa. Cho nên lần này áp lực tâm lý cực kỳ lớn.

Lúc đó chú Ba không cảm thấy cái việc này quan trọng đến thế nào. Chú tự nhủ lòng rằng dù sao dưỡng khí của Giải Liên Hoàn vốn đã không đủ, làm thế này chẳng qua chỉ nghiêm trọng hơn chút xíu mà thôi. Và lại lúc đó chú căn bản cũng chẳng còn lòng dạ nào mà lo cho Giải Liên Hoàn được nữa. Bản thân chú đã rơi vào một trạng thái kích động cực độ rồi.

Chú đặt Giải Liên Hoàn lên bệ quan tài, sau đó lấy cái túi đựng sọt người ban nãy dùng choảng nhau ra cho hẵn gói đầu, lại sửa sang tư thế để hẵn thoải mái để chịu chút, rồi quay về cửa vào ngập nước, nhào xuống luôn chẳng thèm nghĩ ngợi gì.

Sự thật đúng như chú Ba dự đoán, sáu phút sau chú đã ở trong lòng vực sâu kia. Dưỡng khí thế mà vẫn còn một ít.

Lúc này chú Ba đã yên lòng trở lại, trong thâm tâm chú thật sự bội phục bản thân. Chú tự nhủ rằng làm đến nước này mà còn không nhốt chết được mình, giờ mình trở lại thuyền, cái thằng khốn nạn ám hại mình kia còn không bị hù chết.

Chú chật vật kéo hai cái túi khí vĩ đại sau lưng, thế là không chủ định thì vẫn nổi lên, cũng giúp chú tiết kiệm được kha khá sức lực. Dựa vào trí nhớ, chú bơi về hướng miệng vực sâu. Nhưng điều khiến chú bất ngờ chính là, đợi tới khi bơi đến chỗ mình vẫn định ninh là cửa ra vào, chú lại sững sờ.

Nơi đó trống trơn, chỉ có một mảng đá san hô ngầm gồ ghề.

Hả? Chú buồn bực, lại chiếu đèn sang bên, cứ thế chiếu lầy chiếu để mà vẫn chẳng thấy lối ra đâu cả.

Trong chốc lát chú lạnh toát người. Mẹ kiếp, mọi việc không hề thuận lợi như chú nghĩ. Xem ra có vẻ như là mình đã nhớ nhầm vị trí lối vào rồi! Thoáng căng thẳng, mồ hôi lạnh toát ra, chú nhìn mức dưỡng khí, đã xuống tới dưới 0.

§23. Mười phút của Thượng Đế

Editor: Thanh Du

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Chú Ba cuống cả lên, nhưng chú cũng còn biết lúc này tuyệt đối không thể mất bình tĩnh. Chú tháo bình dưỡng khí trên người, đá văng đi, sau đó tiếp lấy bình còn lại của Giải Liên Hoàn rồi tiếp tục tìm kiếm lối vào.

Thật ra lúc này tình hình đã gay go lắm lắm rồi. Khi lấy đèn pin chiếu ra xung quanh, chú đã phát hiện bốn bề chỉ còn một màn đêm đen thẫm thẫm, ngay cả mình đến từ hướng nào chú cũng không thể nhận biết rõ ràng.

Xem ra mình suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Chú Ba chửi thầm, một trận tim đập chân run còn dữ dội hơn so với nỗi sợ bị nhốt chết trong cỗ mộ bắt đầu ập đến. Đó chính là vì chú ý thức được rằng, mình nhiều khả năng chết chắc rồi.

Có điều, sau cơn sợ hãi đến cùng cực ấy, chú Ba trái lại lại lấy được bình tĩnh, tự nhủ mình còn những mười phút thời gian cơ mà. Hy vọng có lẽ chính là nằm ở mười phút này đây. Mà cho dù có tìm không được đường, cũng được, vấn đề chẳng qua chỉ là chết sớm hay chết muộn mà thôi.

Chú dựa vào trực giác tiếp tục lùng sục thêm lần nữa. Nhoáng cái, bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn cũng rỗng không rồi. Chú bèn cởi túi khí, bắt đầu hít không khí bên trong. Nhưng bốn bề vẫn tối om om, cảm giác này khiến người ta thấy bất lực vô cùng, đặc biệt là những khi anh có thứ gì đó cần tìm, nhưng kiếm thế nào cũng không thấy thứ ấy đâu. Chú Ba bắt đầu rơi vào tuyệt vọng. Đúng lúc này, họa vô đơn chí, bỗng đèn pin của Giải Liên Hoàn nhấp nháy vài cái rồi cứ thế tắt ngóm. Nháy mắt bốn bề cứ thế chìm vào bóng tối mịt mù.

Chú Ba thấy vậy, thầm nghĩ rằng thôi, trời đã bắt ta phải chết thì cũng còn biết làm sao. Đúng lúc đó, chú chợt thấy trong khoảng bóng tối trước mặt mình bỗng nhiên xuất hiện những đốm sáng màu lục.

Ô kìa, là đám xác cổ ca múa! Chú Ba bật cây đèn thăm dò bên hông chiếu sang phía đó thì quả nhiên thấy đám xác cổ nọ lại trôi trở về, hơn nữa còn cách chú cực gần, chỉ tầm năm sáu mét.

Trong lòng chú Ba lóe lên một tia hy vọng, thầm nghĩ rằng ừ nhỉ, cửa vào nằm trên quỹ đạo di chuyển của đám xác cổ này, cứ đi theo chúng thì có thể tìm được cửa rồi.

Thế là chú bơi qua, chui vào giữa đám xác cổ kia, tiến lên theo chúng nó.

Vừa đến gần, chú đã phát hiện ra rằng mấy cái xác cổ này hình như đang trôi theo một luồng nước. Chú cũng nhảy vào dòng chảy ấy, bắt đầu tự động

trôi về phía trước. Đồng thời chú cũng chiếu đèn thăm dò lên quan sát tình hình bên trên.

Song, điều khiến chú hết sức lo lắng là đám xác chết này trôi quá chậm. Chẳng mấy chốc chú đã hít thở gần hết khí trong cái túi đầu tiên mà vẫn chưa tìm được cửa vào.

Chú Ba kể với tôi, rằng lúc ấy chú đã gần như rơi vào trạng thái phát điên rồi. Thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đâm lao phải theo lao. Chú chỉ đành gửi gắm hy vọng vào một kỳ tích, hay nói cách khác, lúc ấy trong lòng chú căn bản đã không còn tâm trí đâu mà sợ hãi, cũng chẳng cách nào nghĩ đến chuyện dưỡng khí được nữa, chỉ mong mình có thể nhìn thấy cái cửa vào kia ngay lập tức.

Có điều, chò đến khi chú rút cuộc cũng thấy cái cửa vào đó xuất hiện lên đỉnh đầu thì túi khí thứ hai cũng sắp cạn sạch rồi. Với lượng khí ở trong hai túi nước thì cùng lắm chỉ cầm cự được hai phút. Thế này thì đi vào có khác gì tự sát đâu? Còn nếu cứ trôi xuôi theo dòng nước xuống dưới, trái lại còn có hy vọng trở về được mộ thất kia.

Chú Ba nhìn cửa vào, lại liếc khoảng tối bên dưới, lập tức đưa ra một quyết định. Gì thì gì chú cũng phải vật lộn một trận. Nếu đi xuống thì chẳng qua chỉ chết muộn hơn một chút mà thôi. Hai phút, dù có bất khả thi nhưng cũng phải thử. Chú không muốn bó tay chờ chết.

Chú hít một ngụm khí đầy rồi bơi lên phía trên, nhưng trong tích tắc bơi ra khỏi luồng chảy, do nước bên ngoài chảy chậm hơn nên chú bị đẩy lộn nhào, thoáng chốc đã đâm sầm vào một cái xác cổ.

Lực đẩy của dòng nước khá lớn, chú Ba không khống chế nổi tư thế của mình, vội vàng ôm lấy cái xác cổ kia, ra sức ổn định lại cơ thể.

Đúng lúc đó, bỗng có một tia sáng lóe lên trong đầu chú. Chú nhìn thấy trên miệng cái xác cổ nọ thế nào mà lại có bọt khí thoát ra. Hả? Chú sững sờ giây lát rồi ấn vào cái xác cổ một cái, thì lập tức phát hiện ra đây không phải người thật, mà là một cái hình nộm làm bằng tre trúc gì đó, bên ngoài trát vữa trộn bột đá và bùn nhão trộn dầu. Hơn nữa rõ ràng là nó rỗng ruột, có không khí ở bên trong!

Không phải chứ. Nghĩ tới đó chú Ba lập tức rút dao găm. Dao một nhát xọc vào, bọt khí lập tức trào ra theo chỗ thủng.

Chú Ba nhào vào hít lấy hít để không khí bên trong cứ như đang uống máu. Mới hít được một hơi chú đã biết mình có cửa sống rồi. Tuy không khí bên trong khó ngửi cực kỳ nhưng không phải khí độc, có thể hô hấp.

Nghĩ vậy, chú liền kéo theo hai khối xác cổ, đẩy ra khỏi dòng nước, tiến vào cửa.

Nói ra thì đúng là ngoài sức tưởng tượng, ai cũng không thể tin được, nhưng quả thật chú Ba cứ thế mà thành công lượm về được một mạng dầy.

Lúc chú về tới thuyền thì đã sáng rõ, mặt trời cũng sắp mọc đến nơi rồi. Vừa lên thuyền trở lại là chú đem dụng cụ cất kỹ, liền thấy bộ trang thiết bị thứ ba ướt nhẹp quăng trong xô. Chú lập tức xác nhận rằng kẻ muốn đẩy mình vào chỗ chết nhất định phải thuộc đội khảo cổ.

Nhưng khi trở lại khoang nghỉ, phát hiện mọi người đều ngủ say như chết, chú bèn quan sát từng người một lượt mà căn bản lại không phát hiện ra kẻ nào có điểm bất thường.

Nếu là bình thường thì đảm bảo chú đã trói gô từng người lại tra khảo, nhưng giờ nể mặt Văn Cẩm nên chú không thể làm thế, đành phải nhẫn nhịn, cũng giả vờ ngủ. Mãi cho đến hai tiếng sau, trời sáng, chú mới giả vờ phát hiện Giải Liên Hoàn mất tích, thế là bọn họ bắt đầu tìm kiếm. Ban đầu chú định dụ cho bọn họ phát hiện cái động đá ngầm kia. Nhưng không ngờ là lại tìm thấy thi thể của Giải Liên Hoàn chết đuối ngay gần đó.

Chú Ba bảo với tôi rằng: “Chú không biết hẳn đã thoát ra như thế nào. Với tình hình lúc đó thì xem ra có khả năng là sau khi hẳn tỉnh lại, phát hiện thấy không có bình dưỡng khí, chỉ còn lại mỗi mình mình, trong cơn hoảng loạn liền cố kiết chạy ra, sau đó thì chết đuối. Chú thật sự không ngờ hẳn lại ngu xuẩn đến thế. Có điều hiện giờ ngẫm lại, nói ra thì cũng coi như chú đã hại chết hẳn.”

Tôi nghe xong thở dài một hơi, bảo với chú Ba: “Lúc lên đến nơi, đáng ra chú phải quay xuống cứu hẳn ngay lập tức. Nếu thế thì chuyện này đã chẳng xảy ra. Thế mà chú còn ngủ được.”

Chú Ba gật đầu, cũng thở dài nói: “Lúc ấy chú cảm thấy xuống cứu người ngay thì quá nguy hiểm. Chú không biết là kẻ nào trên thuyền muốn lấy mạng mình, lại vào trong đó thì chỉ sợ vẫn bị thằng khác bẫy cho phải biết. Dù sao bọn họ tỉnh lại rồi sẽ nhanh chóng phát hiện ra Giải Liên Hoàn đã biến mất, nhất định sẽ đi tìm. chú đã neo cái xuống cao su lại chỗ bãi đá ngầm, chỉ cần đúng lúc thì dẫn dụ bọn họ đến đó, rồi thừa dịp lộn xộn lên vào động, đi về cùng lắm chỉ mất nửa giờ. Bằng không một mình chú mang theo hai bộ dụng cụ xuống biển cả đêm, không chỉ khiến người khác hoài nghi, mà sau khi cứu thoát Giải Liên Hoàn cũng khó khăn khó nói.” Chú Ba lắc đầu, “Giờ mà đã biết vì sao chú không muốn kể chuyện này ra rồi chứ, đây là chuyện khiến chú Ba mà ân hận nhất đời.”

Chuyện này nói ra lại làm tôi nhớ đến bức huyết thư kia. Giờ thì đã rõ vì sao Giải Liên Hoàn lại định ninh là chú Ba hại hẳn. Mẹ nó chứ đã bị đánh lén trúng ót, Giải Liên Hoàn đảm bảo chẳng biết đưa nào làm. Hẳn không thể ngờ rằng trong cỗ mộ còn có người thứ ba theo vào. Sau khi tỉnh lại người

đầu tiên nghĩ đến chính là chú Ba, sau đó lại thấy đồ lặn của mình không cánh mà bay, lại chẳng định ninh chú Ba muốn giết hẳn.

Thiên cổ kì oan, tôi chợt nghĩ đến những hiểu lầm không thể gỡ bỏ trong tiểu thuyết Kim Dung. Còn tưởng đó là văn học cường điệu lên thôi, chẳng ngờ ấy thế mà có xảy ra thật.

Rốt cuộc Giải Liên Hoàn lấy được Xà mi đồng ngư từ đâu, vì sao thi thể lại xuất hiện dưới dãy đá ngầm, chuyện này đã hết đường kiểm nghiệm. Có lẽ trong cơn tuyệt vọng hẳn đã tìm được đường nào đó. Thế nhưng cỗ mộ nằm dưới nước, dù có thể thoát ra cũng không tránh khỏi một lớp nước biển kia. Giải Liên Hoàn chung quy không thoát nổi số kiếp của mình.

Chuyện Giải Liên Hoàn hiểu lầm vẫn đừng nên kể cho chú Ba nghe thì hơn, kéo nghe xong chú lại bị dằn vặt. Tôi thầm suy tính thế trong lòng.

Chú Ba tiếp tục bảo: “Chuyện xảy ra sau đó chú đã kể cho mày ở Tế Nam rồi. Đương nhiên lúc ấy chú cũng không muốn cho mày biết cái chết của Giải Liên Hoàn có liên quan đến chú, cho nên những chuyện diễn ra sau khi chú và nhóm Văn Cẩm tiến vào huyệt mộ dưới đáy biển lần thứ hai, chú cũng không đề cập gì đến. Thật ra lúc tiến vào, đúng là chú đã giả vờ ngủ, bởi vì chú sợ bọn họ sẽ đến được gian mộ thật kia. Chú không biết Giải Liên Hoàn có để lại gì trong đó không, cho nên muốn tranh thủ lúc bọn họ chưa đến thì xem trước. Ngoài ra chú biết sau khi xuống mộ, kẻo đã tấn công chú nhất định sẽ lòi đuôi cáo già. Chú muốn dựa vào đó để tìm ra hẳn, báo thù cho Giải Liên Hoàn.”

Lúc này, tôi lại nghĩ đến những chuyện mà Muộn Du Bình từng kể với mình. Nghĩ thử thì hình như người đề xuất thăm dò cỗ mộ chính là Muộn Du Bình. Trong lòng sáng tỏ, tôi bèn hỏi chú Ba: “Vậy chú có nhìn ra kẻ đó rốt cuộc là ai không? Có phải chính là Trương Khởi Linh nọ hay không?”

Bản lĩnh của hẳn, gốc gác của hẳn, đều hết sức thần bí. Nếu đó là hẳn thì sự việc cũng tương đối dễ giải thích.

Chú Ba liền nhíu mày: “Sau khi bọn họ ra ngoài, chú cũng bám theo sau. Người này đúng là tương đối khả nghi, nhưng có kẻ còn khả nghi hơn. Tóm lại là sau khi quan sát thì chú cũng không rõ lắm nữa. Chú thấy ai cũng khả nghi, nhưng cá nhân chú cho rằng với bản lĩnh của vị Tiểu Ca kia, bằng vào mấy ngón võ mèo cào của chú, chỉ e đã bị đánh chết thẳng cẳng ngay tại trận rồi. Khả năng đó rất không cao.”

Tôi cũng ý thức được điều này, nên mới gật đầu. Bình thường Muộn Du Bình trông có vẻ hiền lành yếu ớt, lúc nào cũng như đang buồn ngủ, nhưng đã nổi cơn hung đồ là hẳn xông thẳng vào vạ cổ người ta ngay. Kể ra thì đó là cách giết người nhanh nhất. Chú Ba nhất định không phải là đối thủ của

hắn. Vì thế tôi lại hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó... chờ cậu Tiểu Ca kia dẫn nhóm người ấy ra ngoài, chú mới lên đi theo. Trong cỗ mộ đó, sau khi bọn họ tiến vào mộ thất trong ao nước kia, chú lúc ấy cũng không biết dưới ấy còn có đường thông ra chỗ khác mà cứ tưởng bọn họ đi hết một vòng sẽ quay ra, liền đứng đợi trong chỗ tối ở hành lang. Chờ một lúc không thấy bọn họ trở ra, chú chợt dạ sợ bọn họ gặp nguy hiểm, mới theo vào. Chuyện xảy ra sau đó thì chắc Tiểu Ca đã kể với mày. Chú chỉ bám theo sau, chuyện hắn kể chắc là có phần rõ ràng hơn chú.”

Lúc này tôi đã nhớ ra một chi tiết, bèn hỏi luôn: “Thế hắn bảo chú bắt chước các chị em soi gương rồi dẫn đường cho bọn họ vượt qua trận kỳ môn độן giáp, cũng là thật sao?”

Chú Ba “hử” một tiếng: “Cái gì mà chị em cơ?”

Tôi đem những chuyện Muộn Du Bình hồi đó nói ra kể lại. Chú Ba tức thì tròn cả mắt, “Còn có chuyện đóà?”

Tôi nhếch mép, lòng thầm nhủ rằng đừng bảo ông không biết đây nhé. Nhưng chú Ba lại thật sự hít một hơi khí lạnh, đứng lên bắt đầu chậm rãi đảo đi đảo lại vài bước: “Hắn nói thế thật à?”

“Với hoàn cảnh lúc đó thì đảm bảo chắc chắn là cháu không thể nghe nhầm rồi.”

Chú Ba nheo mắt, bảo tôi kể lại cho rõ ràng. Tôi bèn cố gắng nhớ lại những chuyện Muộn Du Bình đã kể với mình rồi thuật lại tỉ mỉ một lượt.

Chú Ba nghe xong thì vê cằm, lắc đầu liên tục: “Sai bét sai bét! Hắn lừa người!”

“Lừa người?”

“Chú đứng trên thềm đá, sương mù dày quá, đến cả tình hình lúc đó còn không nhìn thấy. Chú có thể lấy Văn Cẩm ra mà thề rằng mình tuyệt đối không hề xuống dưới đó, căn bản cũng không biết trong đây có cơ quan gì. Lời Tiểu Ca kia chỉ là lời của một bên, không thể cứ thế mà tin hắn được.”

Tôi nhíu mày: “Nhưng mà với tình hình lúc đó, cháu không nghĩ hắn cần phải lừa tui cháu làm gì. Thậm chí nếu hắn không kể chuyện này ra thì tui cháu cũng có làm gì được hắn đâu.”

Chú Ba vỗ đầu cái bộp, ngẫm nghĩ rồi bảo: “Nói cũng phải, giả như những gì hắn nói là thật thì cũng có vấn đề. Mày xem, thằng nhóc này bảo rằng ‘chú’ ngồi xôm ở đó, hắn thấy bóng lưng ‘chú’, tất cả phán đoán của bọn họ hoàn toàn dựa vào bóng lưng kia, trong suốt quá trình, ngoại trừ Hoắc Linh có thể thấy mặt ‘chú’ ra, những người khác hoàn toàn chỉ dựa vào một bộ đồ lặn mà đoán đó là chú...”

Tôi “á à” một tiếng, âm thầm hồi tưởng những câu đối thoại khi đó, phát hiện thấy đúng thế thật. “Nói vậy thì người dẫn bọn họ đi xuyên qua ám trận không phải chú, mà là một người có bóng lưng, thậm chí cả tướng mạo đều nhang nhác chú?”

Chú Ba gật đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Nếu Tiểu Ca kia nói thật thì chắc chắn là như vậy. Với lại, mày không phát hiện ra sao? Tiểu Ca kia không thấy mặt chú. Hắn vốn có cơ hội nhìn, mà vì sao lại không làm?”

Tôi nhớ lại những tình tiết Muộn Du Bình đã kể, bỗng dung giật mình: “Hoắc Linh, hắn đã bị Hoắc Linh cản lại!”

Chú Ba gật đầu nói: “Đúng, chính là chi tiết đó. Chú vẫn không biết có chi tiết này. Thật chẳng ngờ trong vài phút ngắn ngủi mà bên đó còn xảy ra chuyện như thế...”

Tôi cảm thấy nhức cả đầu. Tình hình lúc đó quả thật cực kỳ hỗn loạn, tầm nhìn cũng rất thấp, đúng là Muộn Du Bình hoàn toàn có khả năng trông nhầm. Hơn nữa nếu nhìn nhận lại thì kết luận người kia là chú Ba từ đầu đến cuối đều do Hoắc Linh đưa ra. Chỉ có mình cô ta nhìn thấy mặt kẻ nọ. Nếu cô ta là đồng đảng với hắn thì đây có thể là một màn lừa đảo ngoạn mục. Muộn Du Bình và những người khác có lẽ đều đã trách oan chú Ba rồi.

Tôi bỗng nhớ ra Muộn Du Bình lúc ấy đã từng nói câu “Nếu kẻ đó đúng là chú Ba của cậu”, phải chăng hắn lúc đó cũng hoài nghi người kia không phải chú Ba?

Có điều nghĩ thử thì lại thấy vô lý. Muộn Du Bình nhìn thấy chú Ba không chỉ mỗi một lần này, mà trước lúc hôn mê hắn cũng từng thấy, hơn nữa còn nhìn rõ mặt chú. Thế thì làm sao dựa vào bóng lưng mà lường gạt hắn được. Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Tôi nói toẹt vấn đề này ra. Chú Ba bèn thở dài bảo: “Cái đó tao cũng chịu. Chắc Tiểu Ca kia trong lúc sắp mất ý thức nhìn nhầm thôi. Mày nghĩ mà xem, trên đường tiến vào lúc nào hắn cũng nghĩ là đang đuổi theo chú, lúc đó lại mơ mơ màng màng, có khi xuất hiện ảo giác cũng chưa biết chừng.”

Tôi lắc đầu nói với chú: “Nói thế thì gượng ép quá. Người như Tiểu Ca không dễ hoa mắt nhìn nhầm đâu.”

Chú Ba nghiêm nghị đáp: “Nếu thế, thì nhất định hắn đang nói dối. Vì chú có lừa mày đâu.”

Nghe xong câu này, tôi âm thầm thở dài. Chuyện tôi lo sợ nhất thế là đã xảy ra. Cho tới tận lúc đó, mỗi khi nghe kể về những sự kiện mà chú Ba và Muộn Du Bình từng cùng trải qua, tôi đều hết sức căng thẳng, sợ rằng tình trạng trống đánh xuôi kèn thổi ngược này sẽ xuất hiện, vì điều đó nói lên rằng trong hai người nhất định phải có một người nói dối.

Có điều nghe hết một mạch thì tôi thấy câu chuyện của hai người cơ bản là giống nhau, nên tôi đã có chút yên lòng, thậm nghĩ rằng cho dù đó không phải sự thật trăm phần trăm, thì hẳn cũng đã tiếp cận với chân tướng gần lắm rồi. Thế nhưng, cả câu chuyện vẫn liền một mạch, đến lúc sắp thông suốt rồi thì cuối cùng lại gặp bế tắc như vậy, thực sự khiến người ta khó chấp nhận. Hơn nữa điểm bế tắc này lại là điểm cực kỳ mâu chốt. Nếu chú Ba không ở bên trong thì người chuốc mê bọn họ là kẻ khác, vậy chú Ba hoàn toàn vô tội rồi. Còn nếu chú Ba ở bên trong thì ngược lại hoàn toàn: chú Ba chính là vai phản diện đại gian đại ác bụng dạ khó lường. Chỉ một điểm như vậy, lại dẫn đến hai kết quả hoàn toàn khác biệt.

Trong hai người, tôi vẫn tin tưởng Muộn Du Bình tương đối nhiều hơn, vì hẳn đã tự kể lại chuyện này trong tình huống hoàn toàn không nhất thiết phải nói gì với chúng tôi. Đối với hẳn, việc có lừa gạt tụi tôi hay không hoàn toàn chẳng có một tý nghĩa gì cả. Có điều, lời kể lần này của chú Ba hoàn toàn khác với đạo trước, rõ ràng hết sức, và lại cũng tìm không ra sơ hở. Nếu chú lừa người, thì làm sao lại có thể biên soạn lời nói dối trơn tru đến mức đó. Tôi cảm thấy lần này rất không có khả năng là chú lừa tôi. Hơn nữa chỉ có tỵ tỵ mâu thuẫn như thế, nếu chú muốn giấu tôi thì có thể thoải mái lấp liếm cho qua, chứ chẳng cần phải nói ra sự thật trái với lời Muộn Du Bình làm gì. Chú có thể nói mình đi theo vào, sau đó cũng hôn mê, đến khi tỉnh dậy thì bọn họ đều biến mất. Nếu thế thì tôi căn bản cũng không thể tìm ra sơ hở.

Đây dường như là một vụ Rashomon, hoàn toàn không có cách nào vén bức màn bí ẩn trong đó. Dường như điều hai người nói đều là sự thật.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ quái lạ. Ưu tiên chúng cứ khách quan, vậy nếu tôi cho rằng chú Ba không giấu giếm tôi, Muộn Du Bình cũng không nói dối tôi, thì liệu có thể xảy ra tình huống mà câu chuyện hai người bọn họ kể đều chính xác được hay không?

Đây là cách tư duy mang hơi hướm Bàn Tử, đơn giản minh bạch, chia sự việc ra làm ba khả năng, chứng minh được hai khả năng đầu rồi, thì khả năng cuối cùng dù cho dù khó xảy ra đến mấy, cũng chỉ có thể là sự thật.

Tôi đem suy nghĩ này nói ra. Chú Ba cũng đang suy xét, vừa nghĩ đã lắc đầu nói: “Sao có chuyện đó được? Để hai lời kể đều chính xác thì trong mộ phải có hai chú Ba mà mới được.”

“Hai chú Ba á?” Tôi thậm cân nhắc trong lòng, bụng bảo dạ rằng chuyện này dường như tuyệt đối bất khả thi. Chú Ba không có anh em sinh đôi, cũng nào có biệt phân thân, giả thiết này chẳng logic tý nào. Tuy nhiên, nếu muốn phỏng theo lối tư duy của Bàn Tử thì tính logic khỏi cần bàn tới, mà phải liệt kê tất cả các khả năng ra rồi áp dụng phương pháp loại trừ.

Tôi lấy một tờ giấy, bắt đầu viết ra mọi khả năng, nhưng ngẫm nghĩ một

lát lại phát hiện, dưới điều kiện tiên quyết là cả hai người đều không nói dối thì chỉ có một kết quả, chính là chú Ba đứng ngoài trận kỳ môn độn giáp, mà người Muộn Du Bình nhìn thấy từ bên trong, là một kẻ mặt mũi tương tự chú Ba.

Vậy vấn đề thật ra không phải là làm thế nào lại sinh ra hai chú Ba, mà là người tướng mạo tương tự chú này từ đâu mà đến? Dùng phương pháp loại trừ thì chỉ còn vài phương án. Một: đó là kẻ xa lạ từ ngoài biển tới. Hai: là người này vẫn luôn ẩn náu trong cỗ mộ. Hai giả thiết này đều rất miễn cưỡng. Vậy thì chỉ còn một khả năng: hẳn phải là một trong mười người kia.

Giả thiết này cũng có căn cứ. Nhớ lại lời Muộn Du Bình kể liền có thể thấy rằng hai tình huống lúc bọn họ tìm thấy chú Ba đều rất lạ lùng, hoàn toàn có thể là do một trong số những người đi cùng họ xuống biển tạo ra.

Thế nhưng mà tôi chưa từng nghe chú Ba đề cập đến chuyện trong đội khảo cổ có người rất giống chú. Mà giờ lại bàn tới chủ đề này, nếu có người như vậy thì thế nào chú cũng phải nghĩ ra rồi chứ. Với lại ảnh chụp bọn họ tôi cũng đã từng xem qua, mỗi tội tấm ảnh đó mờ như vậy, trông vào ai nấy đều tựa tựa như nhau nên chả chắc chắn được.

Thế thì, có phải là do đóng giả không? Tôi nhớ tới thủ đoạn nọ của Tiểu Ca, nhưng vừa nghĩ đã biết là không thể. Mỗi lần đóng giả phải mất ba bốn ngày chuẩn bị, năm đến sáu giờ hoá trang. Trong tình trạng lúc đó kẻ kia làm sao mà cải trang kịp được.

Nghĩ đến đây lại đâm vào ngõ cụt, tôi không khỏi uể oải, thở dài một hơi.

Chú Ba thấy nét mặt tôi biến đổi, liền hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi bèn thuật lại một lượt quá trình suy luận của mình. Chú Ba nghe xong thì cười, bảo tôi sao lại đi học lối tư duy của gã Bàn Tử kia. Đầu óc gã toàn nghĩ xiên nghĩ xẹo.

Nhưng mới cười được vài tiếng thì chú hình như nghĩ ra điều gì, biến cả sắc mặt, sau đó hít một hơi khí lạnh: “Ày, cũng không hẳn. Mẹ kiếp, chả có nhẽ chuyện này lại là như vậy?”

Tôi vội hỏi chú: “Làm sao cơ?”

Chú Ba sắc mặt xám ngoét: “Mày đừng hỏi. Gã mập này có bản lĩnh phết. Nghe mày phân tích như vậy, hình như chú đã rõ chuyện này là thế nào rồi. Nhưng... nếu quả thực đúng là như vậy, thì vấn đề này cực kỳ bất bình thường, thậm chí còn hơi quái đản.”

Tôi vội giục chú nói cho mau. Chú Ba bèn bảo: “Mày nói trong cỗ mộ kia còn có một người bề ngoài giống chú, rất có lý. Nhưng chú cảm thấy kẻ này cũng không cần quá giống. Mày nghĩ xem, vị Tiểu Ca kia trúng độc, thần trí đã mơ hồ, hơn nữa cách lúc hôn mê chỉ có vài giây, chỉ cần hơi giống

một chút là có thể nhầm lẫn rồi.”

Tôi gật đầu: “Đúng. Thế nhưng trong đội hình của chú lại có người như vậy sao? Nếu có kẻ đó thì nhiều khả năng chú đã để ý từ lâu rồi chứ. Dù sao chuyện trên đời này có hai người giống nhau cũng rất kỳ lạ mà.”

Nét mặt Chú Ba hết sức cổ quái. Chú hít một hơi, lắc đầu nói: “Mày nhầm. Thật ra có lúc chuyện trên đời có hai người giống nhau chẳng hề kỳ lạ tí nào đâu. Mà trong đội khảo cổ năm đó, quả thực có một người như thế, giống chú đến bảy phần, nhưng mọi người đều không thấy kỳ lạ.”

Tôi “a” một tiếng, tự nhủ sao mà thế được, rồi vội hỏi: “Ai vậy chú?”

Chú Ba trợn mắt nhìn tôi đáp: “Đương nhiên chính là Giải Liên Hoàn.”

§24. Người chết đội mồ sống dậy

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Lập tức tôi sờn gai ốc đầy mình, gằn như rứt cả người lại. Tôi thật sự không thể ngờ chú Ba lại nói ra cái tên đó.

Choáng váng hồi lâu tôi mới phản ứng lại được, lắp bắp hỏi chú: “Sao có thể?”

“Cái gì mà không thể? Mẹ kiếp bọn tao là anh em họ đó, đạo ấy có nhiều điểm giống nhau dữ lắm. Đặc biệt là trong cái thời buổi đó, mọi người ai nấy đều gằn như là cùng một kiểu quần áo tóc tai. Nếu muốn giả thuyết này đứng vững được, thì chỉ mỗi hấn mới có điều kiện phù hợp thôi.”

“Nhưng mà, lúc đó chẳng phải là hấn đã chết rồi sao?” Tôi hỏi mà líu cả lưỡi.

Chú Ba hít vào một hơi rất chi thâm thúy, sau đó nằm đờ ra một lát rồi mới cau mày kể: “Quả có vậy. Khi đó hấn chắc chắn đã chết thật rồi. Lúc được phát hiện, thi thể đã cứng đờ, ngâm nước đến trương phình cả lên. Bộ dạng như thế thì tuyệt đối không có khả năng cứu sống lại được nữa. Cơ mà ngoại trừ cách giải thích này ra, chú mày chẳng nghĩ được hướng giải quyết nào khác có thể chứng minh là cả tao lẫn cậu Tiểu Ca kia đều trong sạch cả. Mà nhắc lại thì, con thuyền chở thi thể Giải Liên Hoàn sau này cũng không hề cập bến. Tính gộp cả mấy ngư dân kia nữa, nhóm người đó cứ thế biến mất tăm trên biển. Hấn được coi như đã mất tích.” Chú ngừng một lát rồi lại bảo: “Kỳ thực, chú đôi khi cũng từng nghĩ, rằng có khi nào mình đã quá coi thường Giải Liên Hoàn rồi không?”

“Ý chú là sao?” Tôi thấy trong lòng có phần buốt giá: “Chú muốn nói là hấn giả chết á?”

Chú Ba gật đầu: “chú đã điều tra hết tiểu sử của mọi người, đều không có gì khả nghi hết. Chú bèn suy đến tận nước này: liệu có phải Giải Liên Hoàn lúc đó chưa chết, mà đã bí mật trở về, cấu kết cùng Hoắc Linh để hoàn thành âm mưu nọ hay chăng? Như thế thì mọi chuyện đều sẽ có lời giải. Có điều lúc đó người kiểm tra thi thể hấn chính là chú, chú vẫn còn nhớ như in. Thi thể kia tuyệt đối không thể là chết giả, cho nên về sau chú mới loại trừ khả năng này. Nhưng bây giờ nghe mày nói thế, chú lại cảm thấy nếu hấn không chết, thì ngược lại mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi.”

Tôi lắc đầu: “Nếu chú đã xác định là hấn chết rồi thì chúng ta đừng tính đến khả năng này nữa. Gã Giải Liên Hoàn này dù sao cũng đâu phải cương thi. Vậy nhất định là phải có nguyên nhân khác.”

Chú Ba thở dài, bảo với tôi rằng vấn đề này thôi cứ tạm thời bỏ qua đừng nghĩ nữa. Hiện tại thông tin chúng tôi nắm được quá ít, vị Tiểu Ca kia lại không có ở đây, bàn bạc thêm nữa cũng chẳng đi đến chỗ nào, có lẽ cứ để sau hẵng bàn tiếp. Đợi đến mọi chuyện đều đã được kể ra, chúng tôi sẽ phân tích lại một lượt từ đầu, không chừng sẽ thu hoạch được gì đó.

Tôi cũng cảm thấy nên như vậy. Một bên là lời kể của chú Ba, phía còn lại là lời kể của Muộn Du Bình, toàn bộ đều chỉ là lời nói. Không có thứ gì đóng vai bên thứ ba, dẫu muốn suy xét thì cũng chỉ có thể đoán mò. Vì thế tôi lại để chú Ba nói tiếp.

Những chuyện về sau chú Ba kể rất ngắn gọn. Sau khi ra khỏi huyết mộ dưới đáy biển, chú bắt đầu điều tra toàn bộ sự việc. Bởi vì đã biết kế hoạch của Cầu Đức Khảo thông qua Giải Liên Hoàn, chú bèn coi việc điều tra kẻ nọ là mấu chốt để giải câu đố bí ẩn này, đồng thời cũng tìm kiếm tung tích của những người đã bị mất tích kia. Về sau mặc dù chú đã có mấy lần tiếp xúc với Cầu Đức Khảo, nhưng từ đầu đến cuối Cầu Đức Khảo vẫn không hề hở ra cho chú biết bất cứ tin tức gì, cho đến tận vụ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, sau khi Cầu Đức Khảo lại thất bại lần nữa.

Lúc đó Cầu Đức Khảo phát hiện ra rằng, từ nơi toàn bộ đội ngũ của lão bị tiêu diệt sạch sẽ, đám người của chú Ba lại có thể thoát thân mà không chịu tổn thất quá nhiều. Lão bắt đầu ý thức được rằng có lẽ sai lầm căn bản nằm ở chính cách làm của lão. Vì thế cho nên lão mới tìm gặp chú Ba. Hai người từng có một buổi thảo luận rất dài, chính là về những nội dung chú Ba kể cho tôi lúc này.

Tuy nhiên chú Ba đúng là hung thần của Cầu Đức Khảo. Chú cùng Cầu Đức Khảo hứa hẹn hợp tác, một lần nữa tiến vào huyết mộ dưới đáy biển, lần này mục đích là để chụp hình bí họa. Thế nhưng cũng giống như những gì Cầu Đức Khảo đã mưu tính vào năm đó khi lão phản bội ông tôi ở Trường Sa, chú Ba cũng chỉ lợi dụng nguồn lực của Cầu Đức Khảo. Chú biết rõ mục đích của Cầu Đức Khảo là gì. Chú tiến vào cổ mộ, cường bức kẻ đồng hành nói ra rất nhiều bí mật. Lợi dụng những tin tức này, chú biết được mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là Vân Đỉnh Thiên Cung. Thế là chú bắt đầu chạy đua cùng bọn họ.

Khoảng thời gian đó còn có khá nhiều lần đụng độ ly kỳ, nhưng viết ra thì khó tránh khỏi lan man, nên tôi chỉ đề cập một phần là đủ.

Mà về sau đám người A Ninh đến tìm tôi, hoàn toàn không phải là do sự sắp xếp của chú Ba. Chú nói kỳ thật tôi chỉ cần ngẫm lại thì sẽ thấy ngay rằng vốn đã không thể có chuyện chú sai bọn họ đến tìm tôi. Với trình độ của tôi, nếu đảm nhận làm hậu phương cho chú thì chắc chắn chỉ có đường chết, chú sao có thể làm hại tôi cơ chứ? Chính xác là tôi đã bị A Ninh lừa

rồi. Lúc đó bọn họ cho rằng tôi có thể thoát thân khỏi Lỗ Vương Cung thì hẳn cũng là một tay cao thủ, cho nên mới dùng trò đó gạt tôi.

Chú Ba nói, nguyên nhân lúc đó chú không muốn để tôi biết nhiều như thế, chính là vì sợ tôi bị liên lụy rồi cuốn vào chuyện này. Đáng tiếc là những việc xảy ra tại Lỗ Vương Cung Cầu Đức Khảo chắc chắn cũng nắm vững như lòng bàn tay, cho nên sau đó những người năng động trong vụ Lỗ Vương Cung đều được bọn họ liên lạc cả. Tôi là bị lừa vào tròng. Bàn Tử thì được thuê. Vị Tiểu Ca kia khả năng cũng là sau khi đã biết chuyện này, mới quyết định trà trộn vào đội ngũ của bọn họ.

Những chuyện sau đó, tôi đã biết rõ. Sau khi vớ được tấm bích họa, để đến Vân Đỉnh Thiên Cung sớm hơn một chút so với đám người của A Ninh, bọn chú liền xuất phát luôn. Nhưng một mình trộm cả cái đầu lớn như vậy bao giờ mà chả chột dạ. Thế là chú bèn để lại lời nhắn cho Phan Tử. Chú cũng không định bụng để tôi đi cùng, nhưng hiển nhiên là đã bị gã Sở ca kia tiết lộ thông tin, ton hót hết mọi chuyện với Trần Bì A Tứ. Lão già này liền ngáng đường ngang xương, còn sai gã Sở ca kéo luôn cả tôi đi cùng, dự định đến lúc đó sẽ dùng tôi để uy hiếp chú Ba. Khi ấy cái đám kia toàn người rất lợi hại, bọn họ chĩa đặc biệt tìm đến con gà mờ nhất cây tôi đây là để làm lớp xe dự bị mà thôi.

Chú Ba nói đến đây bèn lắc đầu cảm thán: “Người đã hợp tác nhiều năm như vậy, vừa thấy tao làm ăn không được liền lập tức đầu quân ngay cho Trần Bì A Tứ. Mẹ kiếp thật chẳng tốt lành gì. Giờ phải ngồi tù, âu cũng là quả báo.”

Cầu Đức Khảo thì phản bội ông tôi. Chú Ba thì phản bội Cầu Đức Khảo. Sở ca lại phản bội chú, sau đó là A Ninh phản bội lại chúng tôi. Con người, quả thật là loài động vật đáng sợ.

Những gì chú đã trải qua trong Vân Đỉnh Thiên Cung cũng vô cùng kinh khủng. Đến cuối cùng chỉ còn lại một mình, chú cũng là lần theo manh mối mà những bức bích họa kia cung cấp, thẳng một đường mà đi, thế nhưng cuối cùng trúng chiêu, được chúng tôi cứu về. Nếu muốn kể chi tiết thì cũng ngoạn mục lắm, nhưng không cần liệt kê tỉ mỉ đây làm gì nên chú Ba chỉ nhắc lại qua loa. Do trước đó tôi mới nghe chú kể chuyện mà đã mướt mồ hôi lạnh đầy mình rồi, cho nên lúc đó cũng không dám nghĩ ngợi nhiều. Rất lâu sau này tôi mới cảm thấy, dường như chỗ này chú Ba hãy còn che giấu điều gì. Nhưng đó là chuyện mãi sau này mới xảy ra.

§25. Lại hé mở

Editor: Romeo Mo

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Đến đây thì tất cả những gì chú Ba biết đã được kể ra hết ngọn nguồn gốc gác.

Nói xong câu chuyện, hai chúng tôi đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Chú Ba đại khái có cảm giác trút được bầu tâm sự, còn tôi thì cứ như vừa xem hết một bộ phim.

Hai chúng tôi lại im lặng. Chú Ba ra ngoài đi vệ sinh, còn tôi thì nhắm mắt, nghiền ngẫm lại một lượt đầu đuôi câu chuyện vừa mới được kể. Vài phút sau, tôi đã sắp xếp các sự kiện đầu ra đây.

Tuy rằng toàn bộ chuyện này chưa phải là đã hoàn toàn sáng tỏ trăm phần trăm, nhưng những căn nguyên hậu quả giữa Cầu Đức Khảo và chú Ba thì phần lớn đã rõ ràng. Chỉ còn vài ba vấn đề là chưa rõ mà thôi.

Về phía chú Ba, những trải nghiệm ở ngôi mộ dưới đáy biển kia đối với chú chính là sự khởi đầu của cơn ác mộng, nhưng cũng chính là một bước ngoặt biến chú từ một thằng thảo khấu lưu manh, dần trở thành một tay lão luyện. Có thể nói, để tìm kiếm đội khảo cổ đã biến mất trong ngôi mộ cổ, chú Ba tôi đã bỏ ra cả cuộc đời. Không nói đến ngàn ấy tiền bạc lẫn thời gian, chỉ riêng một chuyến Vân Đình Thiên Cung thôi, để trì hoãn hành trình của nhóm A Ninh, chú đã dứt khoát thẳng tay vứt bỏ hết cơ đồ sự nghiệp. Ngoại trừ vài người đặc biệt trung thành, còn lại toàn bộ đám người làm ở Trường Sa đều đã chạy tứ tán. Cần phải nói rằng, trong đám hậu duệ Lão Cửu Môn thì chú Ba phải thuộc hàng nhân vật số một số hai, vậy mà giờ tất cả đã tan thành mây khói.

Giờ đây chính bản thân chú cũng rơi vào cảnh sống dở chết dở, ở cái tuổi mà đáng lý ra chú phải được nghỉ hưu từ sớm rồi. Đương nhiên xui xẻo nhất vẫn cứ là tôi, một cô hai tròng chịu đựng giày vò cả về thể xác lẫn tinh thần, để rồi sau khi nghe thủng vấn đề thì lại phát hiện ra là nó hầu như chả liên quan tí gì đến mình. Giờ ngẫm lại mới cảm thấy, chú Ba lúc trước lừa tôi chắc đúng là muốn tốt cho tôi thật. Nếu ngày đó sớm biết dòng nước này sâu đến thế, chắc bản thân tôi đã chẳng dám nhảy vào.

Tin tức quan trọng nhất mà chú Ba cung cấp cho tôi là thế này: lúc đó trên thuyền của bọn chú, ngoại trừ chú và Giải Liên Hoàn, hình như có kẻ thứ ba biết đến sự tồn tại của ngôi mộ dưới đáy biển. Kẻ đó hiển nhiên có quan hệ với Hoắc Linh, hơn nữa hẳn rõ ràng còn muốn khử cả Giải Liên Hoàn lẫn chú.

Mà kẻ kia nhất định phải có mặt trong số mười người năm đó, vì thời

điểm cuối cùng lúc tiến vào huyết mộ đáy biển thì trên mặt biển không hề có thuyền bè, mà cũng chỉ có mấy người đó xuống thuyền.

Như vậy, bọn họ tổng cộng có mười người, loại trừ chú Ba, Văn Cẩm, Muộn Du Bình, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn (đã chết) và một người đưa xác hẳn về, thì chỉ còn lại nhóm bốn người Lý Tứ. Nếu điều Muộn Du Bình nói là sự thật, vậy kẻ đó có lẽ là một trong số bốn người. Trong bốn người này còn có một phụ nữ, vậy thực ra thì chỉ có ba người để lựa chọn.

Nếu không phải là Giải Liên Hoàn hóa cương thi trở về thì kẻ thần bí nọ dĩ nhiên là một trong số ba người kia. Đương nhiên, ở đây còn có một nghi vấn, đó là rốt cuộc Muộn Du Bình đã nhìn thấy ai trước lúc hôn mê. Vấn đề này quý quái vô cùng. Nếu miễn cưỡng giải thích là trông gà hóa quóc, thì mặc dù cũng có thể cho qua, nhưng tóm lại vẫn cảm thấy có chút vướng mắc. Lúc nào về tôi còn phải nghĩ kỹ lại đã.

Về phía Cầu Đức Khảo, chính là vụ khảo cổ năm đờ Tây Sa của lão. Cầu Đức Khảo không chịu hé răng một lời, chứng tỏ sự việc này là mấu chốt quan trọng có liên quan đến cốt lõi của mọi bí ẩn. Mà sở dĩ lão lại chịu kể tất cả những chuyện lúc trước, giờ xem ra là bởi vì đó toàn là những thứ râu ria không quan trọng. Điều lúc đó lão theo đuổi chỉ là ý nghĩa ẩn trong mảnh sách lựa Chiến Quốc, là chuyện nằm trên phương diện học thuật.

Thế nhưng rõ ràng hiện tại mục tiêu của lão đã thay đổi. Ở đây, tôi phát hiện ra một điểm mà chú Ba chưa từng nghĩ tới: mục đích thực sự của Cầu Đức Khảo là gì? Hiện giờ mọi thứ đều bị phủ một màn sương mù dày đặc. Chụp ảnh người chết, chụp hình bích họa, vào Lỗ Vương Cung, rồi Vân Đỉnh Thiên Cung, chắc chắn đây không phải là để nghiên cứu khoa học. Rốt cuộc lão ta muốn làm cái gì?

Cầu Đức Khảo đã là một lão già đã quá chín mươi, vậy mà lão vẫn còn nhúng tay vào vụ này, chứng tỏ động cơ của lão không phải những thứ như tiền bạc hay thanh danh địa vị. Chuyện này thật sự có điểm bất thường.

Chú Ba đi vệ sinh về rồi, tôi bèn đem những điều mình nghĩ được ra kể lại với chú. Chú gật gù, bảo tôi rằng: “Thật ra chú có nghĩ tới, nhưng vụ này thật sự quá phức tạp, chú không sao mà trình bày được. Mà xem đây, những chuyện sau khi lão Cầu Đức Khảo này bắt đầu kế hoạch Tây Sa, chú hoàn toàn không nhìn thấu được. Có điều, nếu mà cẩn thận mà nghĩ, thì vẫn có thể cảm thấy một chút manh mối. Lỗ Vương Cung, huyết mộ đáy biển, Vân Đỉnh Thiên Cung, đó đều là những nơi Ôn Tàng Hải từng đến. Từ ngoài nhìn vào, có thể thấy rất rõ ràng là bọn họ dường như đang lần theo dấu chân Ôn Tàng Hải. Chú cũng cảm thấy có khi họ đang tìm kiếm cái gì đó, một thứ mà rất có thể Ôn Tàng Hải đã để lại trong mấy ngôi mộ cổ kia.”

“Đồ vật để lại trong cỗ mộ à?” Tôi ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ là xà mi đồng ngư sao?”

Năm đó, để truyền lại bí mật của Đông Hạ cho đến ngày nay, Ông Tàng Hải đã sử dụng cách thức này, cất giấu xà mi đồng ngư chứa mật văn vào trong bảo nhân của Đại phong thủy, hy vọng sau này chúng có thể được những kẻ trộm mộ phát hiện ra. Cho nên trong mấy ngôi mộ cổ này đều có cất giấu xà mi đồng ngư.

Chú Ba lắc đầu nói không rõ nữa, nhưng cảm giác có vẻ không giống lắm, hình như là thứ gì khác cơ. Bọn chúng tiến vào cỗ mộ dưới đáy biển nhiều lần, tựa hồ chính là để nắm được manh mối về những nơi Ông Tàng Hải đã đến, sau đó mới đi tìm.

“Thật ra chú Ba mày vốn đâu có quan tâm xem bọn chúng muốn làm cái gì. Chú Ba mày chỉ muốn biết, nhóm người mất tích dưới đáy Tây Sa kia, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với họ? Bọn Văn Cẩm đã đi đâu mất rồi? Chú nhắm vào Cầu Đức Khảo, cũng vì vụ Tây Sa này chắc chắn phải có liên quan đến mục đích của lão. Tiếc nỗi, vấn đề này càng tìm hiểu lại càng rối rắm.” Chú Ba nói xong thì thở dài, “Về sau này, chú cũng chẳng biết bản thân mình đang tìm cái gì nữa. Chú chỉ có thể cố hết sức để nhanh hơn bọn chúng. Phải tìm được thứ bọn chúng muốn trước một bước, thế mới có thể uy hiếp lão già quý quyết kia để lão khai hết mọi chuyện ra. Thật đáng tiếc, chú Ba con rốt cuộc đã già rồi, rất nhiều chuyện đã lực bất tòng tâm.”

Tôi vỗ vỗ an ủi chú, nói: “Đầu mối Đại phong thủy kia hoàn thành rồi, đến Vân Đỉnh Thiên Cung là điểm kết thúc. Lần đó mục đích của bọn A Ninh rõ ràng là Cửu Long đài thi quan, nhưng khi ấy tình hình hỗn loạn bọn họ vẫn chưa đạt được. Cháu nghĩ bọn họ có thể sẽ lại vào lần nữa. Dù có thế nào, Vân Đỉnh Thiên Cung phải là trạm cuối cùng rồi. Bọn họ vào đó, cho dù có tìm thấy hay không, vấn đề này vẫn có thể đến được hồi kết. Chú Ba, chú cũng đừng cố chấp quá nữa. Có những việc chú đã làm hết sức, thì thôi đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Chú Ba cười khổ: “Hồi kết à? Từ đầu chính chú cũng nghĩ vậy đấy. Nhưng mà, xem ra bây giờ nói điều này vẫn còn quá sớm.” Nói xong, chú bèn cầm cuộn băng từ Muộn Du Bình gửi đến, vỗ vỗ, “Chuyện này đảm bảo là chưa xong đâu. Để xem trong đây có cái gì rồi hẵng nói.”

§26. Xuất viện

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Chuyện trò liên tục với chú Ba đã gần hai tiếng đồng hồ, nước lọc cũng uống cạn hai ấm rồi. Sau khi kể xong xuôi câu chuyện, hai người chúng tôi đều cảm thấy bải hoải mỗi mết vô cùng, cả tinh thần lẫn thể xác. Sức khỏe chú Ba còn chưa hoàn toàn hồi phục, nói xong liền thấy váng đầu. Tôi cũng không muốn quấy rầy chú thêm nữa, bèn sắp xếp mấy đồ đạc bên người chú một chút, thay một bình trà mới nước sôi mới rồi mới tự động rời đi.

Cậu người làm chú Ba sai đi mua đầu video vẫn chưa trở lại. Tôi cũng đoán rằng đi mua thứ đó chắc khổ muốn chết đi, ngừng sản xuất lâu quá rồi, mà cho dù mua được, cũng chắc gì nó đã chạy.

Vừa nãy nghe kể chuyện xong tôi quên bém mắt vụ băng ghi hình, giờ nhớ đến thì không khỏi cảm thấy hãi hùng. Lúc trước nghe chú Ba than thở, nói rằng chú sẽ còn tiếp tục bị chuyện này giày vò, thấy giọng chú vừa mệt mỏi vừa bất lực, tôi cũng thấy không thoải mái.

Về chuyện của Muộn Du Bình, những gì chúng tôi biết gần như là con số không. Năm đó là hấn tình cờ có mặt trên thuyền hay cũng vì có mục đích khác mà trà trộn vào đội khảo cổ, ngay cả đến điều này chúng tôi còn không biết. Hơn nữa, tay Muộn Du Bình này không giống với chú Ba, một khi hấn đã không muốn nói cái gì thì dù có bức bách thế nào hấn cũng chẳng thêm phản ứng. Tuy chú Ba có cho tôi biết chút ít về chuyện của hấn, nhưng xét từ phương diện này thì những thứ qua loa mà chú Ba kể không thể tính là chân tướng của câu chuyện được. Thực ra, chú cũng có biết nhiều hơn tôi là mấy đâu.

Nghĩ đến đây, ruột gan tôi vừa nhẹ nhõm đi được tý chút lại bắt đầu thấy áp lực.

Xử lí xong việc, cậu người làm của chú Ba mới trở về, nhưng lại chẳng mua được đồ. Giờ này chợ búa người ta đều đóng cửa hết sạch, chỉ đành đề mai tính tiếp.

Lâu lắm rồi không nói chuyện với chú Ba, lại gỡ được khúc mắc trong lòng, tâm tình tôi bắt đầu tốt lên trông thấy. Tối đến, tôi liền cùng mấy người chú Ba trốn viện ra ngoài, tìm một quán nhậu lẻ đường, làm một chầu rượu chè đã đời. Ăn cơm người ốm suốt bao lâu, mãi mới có dịp thưởng thức mấy món có mùi có vị một chút, chú Ba sung sướng lắm, tay rượu tay thuốc rất cuộc cũng được một phen xả láng.

Lúc quay về, chú Ba đi làm thủ tục xuất viện, miệng nói sẽ không bao giờ ở lại bệnh viện nữa đâu, rồi bảo tôi lo liệu giúp chú một phòng ở nhà nghỉ.

Tôi uống có hơi quá chén, sau khi về tới nhà nghỉ, giúp chú Ba đặt phòng, tôi bèn tắm tấp sạch sẽ, rót cho mình một chén trà thật đặc rồi sửa soạn đi ngủ.

Nhưng tắm rửa xong, mãi vẫn không ngủ được, tôi bèn mở máy tính, lục tìm tấm ảnh cũ mềm chụp lúc chú Ba trước khi xuất phát đến Tây Sa ra xem.

Bức ảnh này tôi xem cả trăm lần rồi, nhưng ảnh chụp đen trắng, ngoại trừ vài người quen còn có thể nhận ra, còn lại những người khác rất khó để phân biệt rõ ràng. Và lại chú Ba cũng chưa từng chỉ cho tôi biết ai với ai. Trên ảnh, chú Ba gầy gò điềm đạm, chẳng có chỗ nào giống một thổ phu tử hệt, mà Muộn Du Bình cũng cực kỳ giống một cậu sinh viên bình thường. Tôi thử tìm Giải Liên Hoàn trong bức ảnh, quả có phát hiện ra một người nhìn tựa tựa chú Ba tôi, chẳng biết có phải hần hay không. Tôi không khỏi bùi ngùi. Nào có ai ngờ đằng sau một bức ảnh bình thường như vậy lại ẩn giấu nhiều sự việc đến thế.

Nhìn ngấm nửa ngày, thấy rằng căn bản chẳng có cách nào nhìn ra được điều gì từ tấm ảnh này, tôi bèn dùng modem dial-up của khách sạn để vào trang web của công ty chuyển phát nhanh đã gửi bưu kiện của Muộn Du Bình đến cho tôi, nhập mã số để tra cứu thông tin của kiện hàng chuyển phát nhanh này.

Rất nhanh đã có kết quả tìm kiếm. Tôi kéo chuột đến ô ghi địa điềm gửi hàng, thấy nó không bị để trống mà có ba chữ đề tên một thành phố: Cách Nhĩ Mộc. Cuốn băng hình này được gửi đi từ một địa phương có tên là Cách Nhĩ Mộc.

Tôi liền sửng sốt, tự hỏi đó là nơi nào? Tôi liền tra Google một lúc thì lại càng giật mình hơn. Hóa ra đó là một thành phố ở phía Tây, thuộc tỉnh Thanh Hải.

Thanh Hải? Muộn Du Bình đến đó từ bao giờ? Tôi bắt đầu nghi ngờ. Tên này hành động cũng mau lẹ quá đi, thoát cái đã chạy tới miền Tây rộng lớn, chả lẽ hần định đi giúp sức cho sự nghiệp đồ đầu ở miền Tây chẳng? Có điều Thanh Hải đâu thuộc địa bàn của thổ phu tử. Đó là khu vực có các dân tộc thiểu số tập trung sinh sống, chỉ có bọn đầu cơ buôn bán xác ướp với tội phạm buôn lậu di vật khảo cổ quốc tế mới thường lui tới mà thôi. Hần có thể đến đó làm gì nào? Giúp người ta đào giếng chắc?

Thế rồi hần lại còn gửi cuộn băng hình cho tôi, chuyện này có bắc tám cái thang tre cũng chẳng thấy có tí liên quan nào.

Tôi tra cứu một ít tài liệu về Cách Nhĩ Mộc, tìm hiểu một chút về lịch sử của nơi này thì lại càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện ra Cách Nhĩ Mộc là một khu đô thị mới, được xây dựng khi bộ đội giải phóng đi xây sửa đường

xá, bốn phía xung quanh đều là sa mạc. Muộn Du Bình mà ở đó thì tôi thực sự nghĩ không ra hẳn có thể làm gì. Vả lại hẳn còn gửi băng hình từ đó về đây, rốt cuộc nội dung là cái gì nhỉ?

Mẹ kiếp, tôi bắt đầu có phản sốt ruột, bỗng chốc sự hứng thú của tôi đối với cuộn băng hình nọ ngày càng thêm mãnh liệt.

Hớp mấy ngụm trà đặc để trấn áp hơi men xong, tôi liền tổng hợp lại những thông tin mà hôm nay đã nghe được rồi gửi cho mấy người bên A Ninh. Tôi và mấy người này quen nhau, hy vọng bọn họ cũng sẽ xem xét giúp tôi, biết đâu lại có phản hồi nào hữu dụng. Tuy chú Ba có dặn tôi là không được kể cho người khác, nhưng tôi nghĩ, nói cho bọn người của Cầu Đức Khảo cũng không thành vấn đề gì lớn. Hơn nữa những nội dung tương đối nhạy cảm mà không quan trọng tôi đều đã lược bỏ hết rồi. Tôi còn hỏi bọn họ xem gần đây công ty có kế hoạch vào Vân Đỉnh Thiên Cung lần nữa hay không.

Làm xong mấy việc này thì chất cồn bắt đầu phát huy tác dụng. Người tôi nhanh chóng rũ ra, mắt lơ đãng rồi chìm vào giấc ngủ. Tôi đánh một giấc yên ổn vô cùng, không hề mộng mị mà ngủ thẳng một lèo đến tận sáng bảnh mắt hôm sau, tôi mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Tôi nhận điện thoại, đó là cậu người làm của chú Ba gọi tới. Cậu ta nói bọn họ đã xuất viện, chú Ba đã sang ở ngay sát vách phòng tôi. Đầu video cũng đã mua được rồi, họ gọi tôi sang đó cùng xem.

§27. Hình ảnh

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Đầu video là do cậu người làm bói được từ chợ đồ cũ ở bãi tàu mang tới, hãng Panasonic. Lúc tôi vào đến phòng chú Ba thì cậu ta đang lúi húi cắm máy. Tôi thấy trên sô pha còn đặt hai chiếc dự phòng giống y chang, là vì sợ lỡ hỏng hóc gì lại rách việc. Nhưng cũng may, hàng nhập khẩu thời đó chất lượng tốt lắm, thử cả ba cái đều là dùng được. Tôi liếc qua một cái máy dự phòng, cũ kỹ nặng nề, nhưng đồ thời đó toàn là hàng xịn, không giống như đĩa DVD thời nay, quăng lên một cái là thành đĩa ném đồ chơi cho chó đớp luôn.

Suốt trong lúc cắm đầu video, chú Ba vẫn một mực không mở miệng, chỉ bảo tôi ngồi xuống rồi phì phèo hút thuốc hết điếu nọ lại đến điếu kia, chẳng rõ đang âm thầm suy tính những gì.

Con đầu đầu do say rượu của tôi cũng đỡ dần. Tôi cảm thấy có hơi căng thẳng, thi thoảng lại nghĩ quàng nghĩ xiên, suy đoán xem rốt cục trong hai cuộn băng đó đã ghi lại những hình ảnh gì. Tôi đã nghĩ đến cả Tây Sa, nhưng thời điểm bọn họ đến Tây Sa thì làm gì có chuyện mang thiết bị ghi hình đi theo. (Dạo đó thiết bị loại này tương đối đắt tiền, trong nước vẫn còn phổ biến loại máy quay dùng phim nhựa, cuộn băng vẫn phải dùng tay quay.) Cho nên nội dung trong băng ghi hình chắc chắn không phải được quay trong vụ Tây Sa đó. Tương tự, nội dung cũng không thể là phía sau cánh cửa thanh đồng được. Trừ hai nơi này ra, vậy trong băng hình sẽ là cái gì nhỉ? Thực sự chẳng có tí manh mối nào.

Nói xong được cái đầu máy với tivi, bật công tắc điện lên, tôi lấy một cuộn băng định bỏ vào. Có điều lúc nhét nó vào cửa băng của đầu máy video thì tôi lại do dự, không hiểu sao ruột gan bỗng chốc rối bời cả lên, tôi bèn liếc sang nhìn chú Ba.

Chú Ba khoát khoát tay với tôi, bảo: “Cho vào đi chứ nhìn tao làm gì? Mẹ kiếp, mày còn phải sợ hấn bò từ TV ra chắc?”

Lúc ấy tôi mới đẩy cuộn băng vào. Đầu máy kêu loạch xoạch, bắt đầu chuyển động. Tôi quay lại ngồi xuống mé giường. Rất nhanh sau đó, trên màn hình nhấp nháy đầy muỗi. Chú Ba ngừng hút thuốc, ném tọt đầu mẩu vào trong cái ống nhỏ. Hai người chúng tôi cộng thêm cậu người làm của chú đều có phần căng thẳng mà nhòm người ngồi thẳng lên.

Sau hơn mười giây muỗi bay vù vù, trên TV mới bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Tuy là tivi màu nhưng hình ảnh lại đen trắng, vậy chắc là do băng rồi. Hình ảnh mới đầu rất mờ, sau mới rõ dần lên.

Đó là một gian phòng gỗ kiểu cổ. Chúng tôi còn thấy cả sàn nhà lát ván, mà hình ảnh cứ không ngừng lắc lư, rõ ràng là người hoặc vật đỡ camera không được ổn định cho lắm. Trong nhà, chúng tôi thấy một cánh cửa sổ mở ra trên mảng tường phía sau. Cảnh quan bên ngoài mờ tịt, hình như là ban ngày vì máy quay hơi ngược sáng.

Chú Ba và tôi quay sang nhìn nhau. Hình ảnh này có vẻ quái đản quá, chúng tôi chẳng thể ngờ sẽ thấy thứ như vậy. Lẽ nào đây là video blog tự quay? Đợi lát nữa sẽ thấy Muộn Du Bình vừa húp mì vừa đi ra, quay mặt vào màn hình nói rằng đã lâu không gặp, mọi người dạo này thế nào rồi, vẫn vẫn chẳng?

Phía dưới cửa sổ có kê một chiếc bàn làm việc kiểu cũ, trông có vẻ giống mấy thứ đồ dùng cổ lỗ sĩ trong những bộ phim cách mạng. Trên mặt bàn chất chồng đồ đạc. Nào tài liệu, đèn bàn, còn có cả một chiếc điện thoại.

Kiểu điện thoại này tương đối cũ, tuy chưa phải loại già cỗi đến rụng răng. Thời gian ghi hình đoạn phim này hẳn là sau thập kỉ 90 của thế kỉ 20. Dĩ nhiên hiện tại vẫn có nhiều gia đình dùng loại điện thoại này, cho nên rất cuộc cũng không thể đoán chắc đó là thời nào, chỉ khẳng định được rằng đó không thể là trước những năm 90.

Tiếp theo hình ảnh vẫn nguyên xi quay cảnh trong căn phòng đó, thật cứ y như tranh tĩnh vật. Chúng tôi đợi được một lúc rồi mới nhận ra rằng máy quay được giữ nguyên ở một vị trí, giống như những pha quay cố định trong phim điện ảnh, chẳng hề xô dịch.

Nói vậy thì chẳng biết hình ảnh bất động này sẽ còn kéo dài đến bao lâu, chúng tôi cũng không thể cứ ngây ra đó mà nhìn. Chú Ba liền ấn nút tua nhanh. Tua qua đến đoạn chừng hơn 20 phút, thì bỗng có một cái bóng màu đen từ trong phòng lướt vèo qua.

Tôi với chú Ba giật nảy mình.

Chú Ba vội vàng nhấn nút quay chậm tua ngược lại, hóa ra là một người từ ngoài ống kính bước vào trong khung hình. Chúng tôi còn nghe thấy có tiếng đóng mở cửa, hẳn là có người từ bên ngoài trở về phòng. Nhìn kỹ lại thì người vừa đi vào là một phụ nữ, trông không rõ bao nhiêu tuổi, nhìn loáng thoáng thấy dáng dấp cũng khá, tóc buộc túm đuôi ngựa.

Chú Ba lập tức bèn chèn hẳn. Chú bước lên phía trước, gần như dán cả vào màn hình TV.

Thế nhưng cô gái kia đi lại như bay, thoát cái đã lướt qua ống kính sang phía bên kia, rồi biến mất khỏi màn hình.

Tôi thấy sắc mặt chú Ba bỗng trở nên bất ổn, định hỏi chú có chuyện gì, nhưng chú lại khoát khoát tay với tôi, ý bảo tôi đừng nói chuyện.

Thời gian tiếp tục bị tua nhanh. Năm phút sau, cô gái kia lại xuất hiện trên màn hình, đã thay đồ ngủ. Tiếp đó cô ta đi thẳng đến trước ống kính, màn hình bắt đầu lắc lư, rõ ràng là góc độ của máy quay đang bị điều chỉnh.

Giống như một cảnh quay đặc tả, gương mặt cô gái trực tiếp tiến sát vào màn hình tivi. Tôi thấy cô gái này khá trẻ, tướng mạo lạnh lợi xinh xắn, đôi mắt rất to, nhìn tổng thể là loại con gái có phần ngọt ngào đáng yêu.

Chú Ba cũng đang dán sát vào TV, thoáng cái đã mất đối mắt với cô gái trong màn hình. Điều làm tôi không ngờ chính là, trong nháy mắt, chú Ba trước tiên sững sờ một lát, sau đó toàn thân chú đột nhiên run bắn. Chú thét to một tiếng rồi giật lùi lại mấy chục bước, suýt tý nữa đã đập cho cái tivi bắn ra khỏi ngăn tủ.

Cậu người làm nhà chú vội chạy lại đỡ tivi, tôi thì đỡ lấy chú. Chỉ thấy chú Ba trở vào khuôn mặt trong tivi kia, phát ra tiếng kêu run rẩy: “Là cô ta! Hoắc Linh! Là Hoắc Linh!”

Chúng tôi bị phản ứng bất thành linh của chú Ba dọa sợ gần chết. Cậu người làm nhà chú vội bỏ cái tivi qua đỡ chú, còn tôi trước tiên đặt tivi ngay ngắn lại, chỉ sợ nó rớt xuống hỏng xù mất.

Tuy nhiên, cậu người làm nhà chú căn bản đỡ không nổi chú Ba. Chú vừa kêu thét vừa cứ thế giật lùi về phía sau, thoát cái liền đâm sầm vào bộ sô-pha, xô cho cả cái ghế suýt chút nữa lật nhào, còn bản thân chú thì trượt một cái ngã sòng xoài trên đất. Lần này rõ ràng bị đâm đau hết sức, chú ôm lưng, mặt mũi trắng bệch cả ra. Dầu có thế, ánh mắt chú vẫn chằm chằm dán vào màn hình tivi, con người trợn trừng như sắp rớt ra đến nơi.

Thế này thì tôi cũng hơi kinh ngạc. Cô gái đó vậy mà lại là Hoắc Linh sao?

Theo lời kể của Muộn Du Bình thì Hoắc Linh là con gái một cán bộ, hồi chuyên khảo cổ Tây Sa năm đó cũng là một trong những người cùng xuống ngôi mộ nằm dưới đáy biển. Tư liệu về cô gái này rất ít. Tôi không biết cô ta là ai trong bức ảnh chụp đen trắng kia nên đương nhiên không nhận ra được. Một người như vậy mà lại xuất hiện trong cuộn băng ghi hình Muộn Du Bình gửi tới... quả thật có phần khó mà cắt nghĩa nổi...

Vả lại, điều khiến tôi cảm thấy quái lạ chính là: cuộn băng ghi hình này được làm ra thế nào? Xem xét từ việc cô nàng điều chỉnh ống kính, thì rõ ràng cô ta đã biết là có máy quay phim, mà quay phim tự sướng thì cũng không ai người ta quay như vậy. Thế này hẳn phải là một kiểu giám thị tự sắp đặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là băng ghi hình để giám sát. Cô ấy tại sao phải quay băng lại như vậy, mà cuộn băng này làm thế nào lại đến được tay Muộn Du Bình? Còn Muộn Du Bình vì sao lại gửi cuộn băng

này cho tôi cơ chứ?

Trong chuyện này phải có trò gì rồi, tôi bắt đầu thăm ngò vục trong lòng. Chú Ba nói đúng. Xem ra cả câu chuyện này còn xơi mới khép lại được.

Lúc này trên màn hình cô gái nọ đã điều chỉnh máy quay xong. Màn hình không còn rung lên nữa, cô ta cũng rời xa khỏi màn hình như trước, ngồi xuống bên bàn làm việc, dựng một chiếc gương lên chải đầu. Vì hình ảnh là đen trắng, lại thêm vụn vặt vừa rồi nên khung hình trở nên có phần mờ ảo.

Chú Ba dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng mặt mày đã tái mét, thần sắc bây giờ so với hồi nãy cứ như hai người khác hẳn nhau. Chú nắm cứng lấy tay vịn ghế sofa, toàn thân run lên khe khẽ, rõ ràng là đang căng thẳng hết sức.

Tôi vì muốn chắc chắn, nên bèn hỏi lại chú Ba: “Cô gái này chính là cái cô Hoắc Linh đã cùng bọn chú xuống dưới đáy biển ấy hở?”

Chú Ba không có tí tẹo phản ứng nào. Tôi cũng hết cách, liếc mắt nhìn nhau với cậu người làm nhà chú. Cậu ta cũng chịu chẳng biết phải nói thế nào.

Cô Hoắc Linh trong băng hình lại càng không ngừng chải đầu. Mái tóc buộc đuôi ngựa của cô xõa ra tương đối dài, tôi cũng chẳng hiểu rốt cuộc cô ta còn phải chải đến thế nào. Đại khái phải tới hai mươi phút sau, cô ta mới dừng tay, lại túm tóc lên buộc đuôi ngựa.

Chải đầu xong xuôi rồi, cô liền đứng lên, có hơi mơ màng trông ra ngoài cửa sổ, tiếp đó chạy thình thịch tới chỗ máy quay phim quay không tới, rồi sau đó cô ta lại chạy trở về. Thế nhưng khi cô ta quay lại, tôi phát hiện quần áo của cô ta ấy vậy mà đã khác rồi.

Nói cách khác là cô ta đã vào buồng trong thay cả bộ quần áo.

Tiếp đó, những hình ảnh khiến tôi thấy khó lòng tưởng tượng liền xuất hiện.

Sau khi bước ra rồi, cô ta lại chạy đến trước máy quay, dường như không hài lòng với góc quay nên lại điều chỉnh ống kính. Màn hình bắt đầu rung lên, gương mặt trắng trẻo của cô ta choán lấy toàn bộ màn hình.

Chú Ba phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ cổ quái, cứ như thể gương mặt của cô ta đáng sợ vô cùng.

Tôi cứ tưởng cô ta thay quần áo là để ra ngoài, hoặc là nấu cơm nấu nước gì đấy, trong phòng đảm bảo một lúc lâu sau sẽ chẳng thấy bóng người, cho nên tôi cầm lấy điều khiển từ xa nhắm nhe tua tiếp. Đến lúc đó thì lại thấy cô ta ngồi trở về bên bàn làm việc, cầm lược, cời dây buộc tóc, lại bắt đầu chải!

“Cái cô này bị tâm thần rồi!” Cậu người làm ngồi một bên không kìm

được kêu lên.

Chú Ba lập tức giơ tay ra hiệu cho cậu ta dừng lên tiếng, lông mày nhíu rõ chặt.

Cô gái ngồi quay lưng về phía chúng tôi mà chải đầu nên cũng không thấy vẻ mặt của cô. Trong gương chỉ có một cái bóng lơ mờ, động tác cũng gần như đều đặn, tần suất suýt soát hết như nhau. Tôi nhìn nhìn thử xem, quả thực hoài nghi không biết đầu của cô ta có phải làm bằng sắt không. Phải là tôi thì chải như thế, đầu đã trở lóc nhẵn như quả óc chó từ khuya rồi.

Hình ảnh như thế khiến tôi cảm thấy bầu không khí trở nên có phần quái gở. Tôi chịu đựng tiếp. Lại được thêm tầm 20 phút sau, cô ta mới lại một lần nữa quấn dây buộc tóc, đứng dậy chạy bình bịch ra khỏi màn hình.

Tôi và cậu người làm nọ đều thở phào nhẹ nhõm, nhủ thầm rằng cuối cùng cũng xong rồi. Nếu còn chải tiếp nữa thì đầu của tôi cũng bắt đầu muốn phát nhức lên mất.

Thế nhưng, chẳng thềm đợi chúng tôi giãn gân giãn cốt, cô nàng đã lại thay một bộ quần áo khác chạy ra, tiến đến trước máy quay, lần thứ ba bắt đầu điều chỉnh góc độ.

Tôi bỗng thấy mơ mơ hồ hồ, quả thực chả hiểu mô tê gì cả. Cái cô Hoắc Linh này rốt cuộc đang làm gì? Thế này cũng quá khoa trương rồi, chẳng nhẽ đây là sở thích của cô ta... hoặc là, lẽ nào cô ta muốn tự sát? Cho nên mới không nề hà chuyện thay quần áo, chỉnh góc độ. Tiếp theo chẳng lẽ cô ta lại muốn chải đầu tiếp hả? Còn chải tiếp như vậy thì răng lược cũng bị mài thành sợi lông mất.

Đúng lúc đó, hình ảnh đột nhiên đứng khựng lại, hóa ra là chú Ba đã ấn nút tạm dừng. Màn hình hai màu đen trắng lập tức đứng nguyên tại pha quay đặc tả khuôn mặt nọ.

Chú Ba sắc mặt tái mét, môi mép còn có phần run rẩy. Chú sáp lại gần xem xét tỉ mỉ rồi khàn khàn thốt lên: “Trời ạ. Cô ấy cũng không hề già đi!”

§28. Người thứ mười một

Editor: Nga Vũ

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Điều chú Ba nhắc đến, tôi đã quan sát thấy từ lâu, chỉ là không lên tiếng nói ra. Một mặt vì băng hình không được nét, tôi không rõ mình có nhìn lầm hay chẳng, mặt khác là vì tôi tin chú sẽ nhanh chóng để ý thấy thôi.

Quả nhiên, chú Ba dừng hình lại rồi tiến lại gần xem. Tôi cũng sáp vào, muốn nhìn cho kỹ để xác định lại một chút.

Liếc nhìn vài lần, tôi liền có kết luận: không nghi ngờ gì nữa, tuổi tác của Hoắc Linh tại thời điểm ghi hình cuốn băng này không thể quá ba mươi. Ở đây không nói đến bề ngoài trẻ trung, mà là dáng điệu thiếu nữ thanh xuân đó không phải phụ nữ cứ trang điểm cưa sừng làm ghé vào là có thể đóng giả được. Ngoài ra, tôi không thể không nói thêm rằng cô Hoắc Linh này về ngoài thật sự trông xinh xắn lạnh lợi lắm, bảo sao lại chẳng bỏ bùa cho mấy anh chàng trong đội khảo cổ mê đắm đến điên đảo thần hồn. Khả năng truyền tải của màn hình đen trắng so với loại có màu tệ hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt hơi hơi mơ màng và nét mặt xinh xắn của cô vẫn có thể khiến tim người ta nháy thành thình. Với một dung mạo như vậy, có lẽ cô luôn cảm thấy vô cùng tự tin vào bản thân, từ bé đến lớn luôn là tâm điểm được mọi người vây xung quanh yêu mến, chiều chuộng. Thế mà lại gặp phải cái ông “thần sâu” Muộn Du Bình hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa gì đến mình, phản ứng của cô như vậy cũng là hợp lý thôi. Có điều bây giờ nghĩ lại, những phản ứng này có thể chỉ là diễn kịch. Nếu quả thật như vậy thì người phụ nữ này cũng là nhân vật lợi hại đây.

Sắc mặt của chú Ba rất khó coi. Co mình vào trong ghế sofa, chú chặc lưỡi một tiếng: “Một người đã thế, người thứ hai cũng thế, mẹ kiếp, lẽ nào toàn bộ đám người mất tích đó đều thế này sao? Rốt cuộc bọn họ đã gặp phải chuyện gì?”

Tôi ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, bảo với chú Ba rằng không thể đoán bừa như vậy được, ở đây chúng ta đâu có biết thời gian ghi hình cụ thể là lúc nào. Nhìn kiểu dáng điệu thoại thì có lẽ là trước hoặc sau thập kỷ 90 của thế kỷ 20. Thời điểm đó cũng cách lúc cô ấy mất tích trong huyết mộ đáy biển chẳng được bao lâu. Chúng tôi không biết lúc bấy giờ Hoắc Linh bao nhiêu tuổi. Nếu hồi đó cô ta chỉ 17-18 tuổi, vậy dẫu có mười năm sau cũng chỉ mới 27-28, vậy thì không thể đưa ra kết luận là cô ấy chẳng hề già đi.

Chú Ba âm ừ một tiếng, rõ ràng là không quá chú tâm đến lời tôi nói. Chú cho băng ghi hình chiếu tiếp, chúng tôi lại tiếp tục xem.

Tuy nhiên, điều khiến bọn tôi không thể tưởng tượng được là, bật tiếp

chưa được bao nhiêu phút, đột nhiên “muỗi” lại tiếp tục nhảy ra đầy màn hình.

Bọn tôi tưởng băng ghi hình có vấn đề, bèn đợi một lát, thế nhưng tiếp theo đó vẫn là “muỗi”. Chú Ba bèn tua nhanh, tua mãi cho đến hết, tất cả vẫn rất những “muỗi”.

“Cái gì thế này?” Chú Ba có phần cáu kỉnh. Chú không thạo dùng đồ điện tử, tưởng máy hỏng rồi, bèn định đi ra đập nó.

Tôi ngăn chú lại, kéo cuốn băng ra xem thì phát hiện băng từ không có vẻ gì là bị mốc, liền hiểu ngay ra vấn đề: “Bị xóa mất rồi.”

Xét từ tính liên tục của những hình ảnh trong cuốn băng thì đoạn sau hẳn phải có nội dung gì đó. Giờ đột nhiên biến thành chỉ còn nhiễu thì rõ ràng là đã bị xóa mất.

Băng hình từ lúc lấy ra đến giờ hoàn toàn chưa có ai động chạm gì vào, đầu video cũng vừa mới mua, không thể nào là do sai sót khi sử dụng. Hẳn là trước khi được gửi đến đây, cuộn băng đó đã bị xóa một đoạn mất rồi. Nhưng nếu đã cố tình làm thế, vậy thì tại sao không xóa nốt đoạn trước luôn đi, còn phải để lại một đoạn băng hoang đường khó hiểu thế để làm gì? Lẽ nào nội dung đoạn sau có gì đó chúng tôi không được phép xem?

Tôi và chú Ba bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn bó tay không thể hiểu nổi Muộn Du Bình có ý gì. Lẽ nào hẳn gheo bọn tôi chắc? Không có khả năng đó đâu, vị tiểu ca này đâu có giống kẻ rồi hơi như vậy chứ.

Chú Ba ngẫm nghĩ một lúc, rồi bảo tôi bỏ lại cuốn băng vào, tua lại từ đầu xem lần nữa. Chú muốn xem kỹ xem phải chăng trong ấy có thứ gì đó mà vừa rồi không phát hiện ra, vì đoạn trước có một khúc bị tua nhanh, không xem kỹ thì chung quy là vẫn có phần không vững dạ.

Lần này chúng tôi thật sự xem lại từng giây từng giây một. Gian phòng lặng ngắt như tờ. Nếu ánh mắt mà có thể mang sức mạnh, thì cái tivi kia có khi bị chúng tôi trợn mắt nhìn đến phát nổ rồi. Tuy nhiên, xem hết một mạch, mắt cũng trợn trừng đến đỏ quạch cả ra mà vẫn không phát hiện được bất cứ manh mối nào có khả năng khiến chúng tôi nảy sinh hứng thú.

Sau đó chúng tôi lại chiếu tiếp cuộn băng ghi hình còn lại. Thế nhưng lần này lại càng quái đản hơn. Cuộn băng đó hoàn toàn trống rỗng, bên trong hoàn toàn chỉ có “muỗi”. Bọn tôi tua lại xem “muỗi” liền hai bận, chỉ thấy toàn thân cũng choáng váng cả lên.

Lúc mới bắt đầu xem băng thì hăng lắm, nhưng xem xong lại hết sức chán nản và mù mẫm. Lúc mới đầu tôi thậm chí còn tưởng là có thể thấy cảnh tượng sau cánh cửa thanh đồng, song thật chẳng thể ngờ bên trong lại là hình ảnh chả hiểu mô tê gì như thế.

Tắt máy đi, tôi cùng chú Ba suy nghĩ xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà ngồi nghĩ cả nửa ngày, hai chú cháu tôi mới phát hiện ra rằng vấn đề này hoàn toàn chẳng có điểm nào để mà bắt tay vào giải quyết.

Tôi báo cáo với chú Ba về thông tin tôi tìm được hôm qua. Cuộn băng này đến từ Cách Nhĩ Mộc, tỉnh Thanh Hải. Vậy, có thể cho rằng thế này: Muộn Du Bình gửi kiện hàng này cho chúng tôi từ Thanh Hải, vậy thì hiện giờ bản thân hẳn nhất định là ở trong thành phố Cách Nhĩ Mộc đó. Nếu vậy, có thể cho rằng hai cuộn băng này là hẳn tìm được ở Cách Nhĩ Mộc hay không? Sau đó, hẳn mới gửi cho chúng tôi.

Chuyện này cũng hoàn toàn không có cách nào để khẳng định được. Có điều, từ nội dung cuộn băng này, ngược lại có thể xác định một vấn đề: đó là, đám người mất tích trong ngôi mộ dưới đáy biển đó rõ ràng là chưa chết. Vào thập kỷ 90 của thế kỷ 20, bọn họ vẫn còn sống, nhưng hành vi có đôi chút khác thường. Người trong nhóm bọn họ có lẽ đại đa số đã chết trong Vân Đỉnh Thiên Cung. Chuyện này tôi không nói với chú Ba, sợ rằng chú sẽ suy sụp vì trong số đó có thể có cả Văn Cẩm.

Về sau tôi lại ép bản thân mình xem vài lần nữa, nhưng thật sự nhìn không ra nổi vấn đề. Chú Ba còn muốn tiếp tục xem băng, tôi bèn về trước ngủ bù. Tiếp đó chú Ba đem cuộn băng sao lại một bản, băng gốc thì trả lại cho tôi, bảo rằng để chú còn nghiên cứu mấy hôm sau. Phan Tử nghe nói chú Ba đã tỉnh, liền đến Cát Lâm đón chú đi.

Lần này việc làm ăn của chú Ba thiệt hại cực lớn. Người làm kẻ thì bị bắt, kẻ thì chạy trốn, địa vị của chú ở Trường Sa cũng rớt cả ngàn bậc. Có điều bản thân chú Ba hoàn toàn chẳng để tâm tới việc này. Đối với chú mà nói thì cái gọi là tiền tài này cũng chỉ là một thứ phù hiệu mà thôi. Lúc sắp đi, chú Ba dặn dò tôi, rằng vấn đề này nếu còn tiếp diễn về sau, thì chú bảo tôi đừng có dây vào thêm nữa. Tôi lúc trước hoàn toàn là sống nhờ cao số, hơn nữa bên mình còn có quý nhân phù trợ, chứ quá tam ba bận, ông trời cũng sẽ không chiều chuộng tôi được mãi đâu. Cần thận kinh doanh cửa hàng nhà mình cho tốt mới là thực tế, sau này mở tài sản còn nhà chú nói không chừng còn phải nhờ tôi trông coi đấy.

Tôi ngoài mặt thì gật gù, bụng nhủ thầm thôi đi, với cái kiểu sống của chú cháu chỉ sợ chẳng có số được hưởng đâu, thôi về làm nghề cũ cho ăn chắc mặc bền còn hơn.

Tóm gọn lại là sau khi chú Ba rời đi rồi, tôi cũng sửa soạn quay về Hàng Châu. Mỗi tội do chả mấy khi có dịp ngày rộng tháng dài ở lại Cát Lâm, thế là tôi bèn ngâm thêm mấy hôm, liên lạc với mấy đứa bạn ở quanh đó, thứ nhất là để xả một tý, thứ nhì là để chuyện trò ôn lại tý kỷ niệm xưa.

Tôi có vài người bạn cùng đại học đang ở Trường Xuân, thế là bọn họ

tranh thủ chạy tới. Mấy đứa bọn tôi tung tẩy khắp nơi, tán dóc những chuyện trước kia, tâm trạng tôi mới dần dần tích cực lên. Sau đó lại dạo quanh thành phố, đi chợ đồ cổ, tôi giúp bọn họ chọn dăm ba món, chạy đi chạy lại cũng đã được hai tuần lễ.

Đã nếm trải nhiều chuyện như vậy, thành ra tôi có chút không để ý mấy chuyện vặt vãnh, hồi trước tiêu tiền còn cò kè mặc cả, chứ bây giờ chỉ đơn giản là tiền trao cháo múc. Có điều cứ thế, tiền nong bên người tôi ngót dần đi.

Mấy đứa bạn cũng lấy làm kỳ lạ với sự thay đổi của tôi. Cái thằng cá gỗ mà cũng chịu chơi thì thật quá bất ngờ. Họ đều hỏi xem cái gì đã thúc đẩy tôi như thế.

Trong một lần ăn cơm, tôi bèn chọn chơi trò đặc sắc, kể những chuyện tôi đã trải qua với mấy người kia, coi như là chém gió một bận. Thế mà nói xong lại chả có ai tin. Một đứa trong đám thì cười hỏi: “Cậu kể chuyện mấy người xuống đáy biển đó, có phải là bức ảnh nhờ tở điều tra không?”

Tôi nghe cậu ta nói, bây giờ mới nhớ ra rằng hồi trước tôi tìm được một tấm hình trên mạng, bên dưới có chữ “Cá ở chỗ tôi”. Lúc đó chính là tôi tóm cổ cậu ta nhờ điều tra giúp. Sau cậu ta chỉ tra ra là nó được gửi lên mạng từ Cát Lâm, còn lại thì cậu ta mặc kệ.

Giờ nghĩ lại thì cũng thật kỳ quái. Cái thứ mạng Internet này mới chính thức bắt đầu phát triển được mấy năm nay. Rốt cuộc là ai đã gửi lên nhỉ?

Đã nhớ ra rồi, tôi bèn hỏi luôn cậu kia xem về sau có còn tra thêm được cái gì nữa không. Cu cậu lắc đầu, rõ ràng cũng chả thèm ghim câu chuyện của tôi trong lòng, chỉ nói thế này: “Ảnh chụp kiểu đó bình thường lắm, hơn nữa thời kỳ cũng quá xưa. Tư liệu thời đó bình thường chả ai đưa lên mạng, tở chỉ có thể xài mấy mảnh chuyên môn. Cái địa chỉ IP đó là thứ duy nhất có thể tra ra đây. Tở thấy nếu cậu thật sự muốn điều tra, thì chả có gì bằng đến Cục Lưu trữ Quốc gia, tìm xem có đội khảo cổ mười một người nào mất tích hai mươi năm trước không. Chắc là biết được nhiều hơn đây.”

Tôi ậm ừ một tiếng. Vậy cũng có lý lắm chứ. Có người ngồi bên bên đĩnh chính: “Đằng ấy nhớ sai rồi. Cái ảnh đó tở cũng xem rồi. Là mười người chứ.”

Cậu kia lắc đầu bảo: “Đâu mà, tở thấy là mười một người.”

Ruột gan tôi lộn nhào. Tôi hỏi cậu ấy: “Sao lại thế?”

Cậu ta cười: “Trong ảnh thì là mười người, nhưng không phải còn một người chụp ảnh sao? Chả nhẽ các cậu không nghĩ tới à?”

§29. Vĩ thanh

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Người vừa lên tiếng là một anh bạn của tôi, tên Lý Trầm Chu, học lớp trên tôi. Tên của cậu ta rất ngộ. Hồi đó tôi cứ tưởng cha mẹ cậu ta có lẽ là fan của Hạng Vũ, đập nồi dìm thuyền. Sau này quen thân rồi, lân la hỏi, tôi mới biết cha mẹ cậu ta là ngư dân, cũng thấy họ rất nghèo, liền tự nhủ rằng xem ra cha mẹ không muốn cậu ta thừa kế cái nghề truyền đời này đây mà.

Tôi với cậu ta cũng chẳng thân nhau lắm, chỉ là người trong nhóm này thường hay chơi với nhau, nói chuyện cũng khá hợp, là bạn bè kiểu quân tử chi giao, có việc gì cần thì hỗ trợ lẫn nhau, chứ không phải cái kiểu chả có việc gì cũng cứ phải tùm tùm vào một chỗ. Hồi ấy tôi tìm cậu ta nhờ giúp là vì cậu ta hình như làm trong ngành kỹ thuật. Dĩ nhiên là cái nghề buôn đồ cổ này của tôi cũng chả liên quan một tí gì đến cậu ta. Hiện giờ nghề nghiệp cụ thể của cậu ta là gì, tôi còn chẳng biết rõ.

Bữa nay nghe cậu ta nói một lời như chọt tinh con mê. Nghe thấy cái thuyết “mười một người” kia, tức thì toàn thân tôi đầm đìa mồ hôi lạnh, đến cả sắc mặt cũng trắng nhợt ra.

Đúng thật! Mẹ kiếp sao tôi lại không nghĩ tới cơ chứ?

Vào thời ấy thì làm gì có máy ảnh ngắm tự động, trong ngôi làng chài ở Hải Nam cũng tuyệt đối không có tiệm chụp ảnh. Người có thể sử dụng máy ảnh đích xác phải là thành viên đội khảo cổ. Tôi chỉ cần động não một tý là nhận ra hẳn nói có lý cực kỳ. Tôi đã từng xem rất nhiều tư liệu khảo cổ ở Tây Sa, bên trong đều có ảnh chụp lại. Thông thường với những trường hợp như này, đều có người của bên thông tin tuyên truyền đi theo làm biên bản.

Thế mà vì sao trong lời kể của chú Ba trước sau gì cũng chỉ nhắc đến mười người, chứ chưa từng đề cập đến người thứ mười một đó? Liệu có phải người bên thông tin tuyên truyền này không ra biển cùng bọn chú, hay là chú Ba vẫn còn giấu giếm điều chi?

Trông thấy bộ dạng của tôi, mấy đứa kia bèn rú lên cười hô hố. Lý Trầm Chu liền bảo: “Đừng nghĩ nữa. Xem ra tớ thấy, chú Ba cậu lần này ấy à, đảm bảo lại vẫn đang lừa cậu đấy. Cậu lại bị chơi khăm mẹ nó rồi.”

Tôi cũng thoáng thấy chột dạ, bèn nhủ thầm rằng đêch mê, đéo phải chứ, một cảm giác bức bối pha lẫn sợ hãi lại dâng lên trong lòng. Lập tức tôi liền tự mình lừa mình, chống chế nói: “Không có khả năng đâu. Chuyện chú ấy kể lần này trước sau gì cũng đều ăn khớp lắm. Không thể nào là lừa tớ được. Tớ có phải thằng đàn đâu.”

Lý Trầm Chu không phát hiện thấy tâm tình tôi biến đổi, bèn vỗ vỗ lưng tôi, tiếp tục tương cho một đòn: “Loại cáo già như chú Ba nhà cậu đương nhiên không thể bịa đại ra một câu chuyện đê lờ cậu rồi. Nhất định đó phần lớn là sự thật, đến đoạn mấu chốt mới bịp cậu một cái. Ban nãy nghe cậu kể, tớ liền phát hiện ra một vấn đề: kẻ thứ ba mà chú Ba cậu nhắc đến ấy, thực ra là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Với lại, cậu chỉ cần nghĩ kỹ một tý là thấy ngay, làm gì có cái người thứ ba kia chứ. Cái lời kể của anh Bình Xi Dầu gì gì mà cậu nói ấy lại không hề mâu thuẫn với những chuyện mà chú Ba cậu kể. Tớ thấy khả năng cậu bị chú Ba lừa có lẽ là lớn hơn một chút đấy.”

Tôi trong lòng có hơi hụt hẫng, tự nhủ rằng cậu suy diễn hay là tớ suy diễn đây hả, bảo cậu ta nói kỹ lại xem đầu cua tai nheo thế nào, sao cứ lái đi đâu rồi.

Cậu ta nốc thêm một đồng rượu, rồi dùng tay áo quạt miệng, đáp: “Nói trắng ra đây này, cậu nghe cho kỹ nhé. Có mấy điểm đáng ngờ này. Thứ nhất, chú Ba cậu trên thuyền bức cung Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn liền huych toẹt ra là Cầu, ờ...”

“Là Cầu Đức Khảo. Mẹ nhà cậu, đừng có sỉ nhục người bạn quốc tế của giai cấp vô sản chứ.” Có người ngồi cạnh sửa lưng.

“À, mặc kệ Cầu Cầu cái khi gió gì,” Lý Trầm Chu đáp: “Lão Cầu kia bảo hẳn xuống ngôi mộ dưới đáy biển, là để chụp hình bích họa chứ gì? Cậu nghĩ xem, người như Giải Liên Hoàn có thể khai thật với chú Ba cậu hay không?” Cậu ta nhìn xoáy vào tôi. “Làm gì có chuyện đó. Cái loại người này bọn tớ cũng từng tiếp xúc rồi, miệng lưỡi lươn lẹo cứ gọi là bậc nhất. Nghĩ theo hướng đó, mà cậu bảo Giải Liên Hoàn lặn xuống chỉ là vì bích họa thôi á? Tớ thấy chưa chắc đâu. Lật ngược lại vấn đề, chú Ba cậu có thể tin tưởng hẳn sao? Cái loại cáo già như chú Ba nhà cậu sao lại tin tưởng hẳn được? Ở đây chúng ta rút ra được một kết luận rất có khả năng: Giải Liên Hoàn xuống mộ dưới đáy biển là vì mục đích khác, mà chú Ba nhà cậu cũng biết rằng hẳn nói hơi điêu.”

Tôi nghe mà trán cứ mướt mồ hôi hột, bụng bảo dạ rằng cũng hơi bị có lý.

Đến lúc này Lý Trầm Chu bèn nằm ngửa ra, nói: “Nếu cậu cũng thấy tớ nói có lý, thì để tớ cho cậu xem một kịch bản khác nhé.”

Mấy người còn lại đều bắt đầu thấy hứng thú hẳn lên. Lúc này rượu vào cũng đã kha khá, thuốc cũng đều đã châm, mọi người bèn bảo cậu ta nói tiếp, nếu thấy sơ hở chỗ nào liền bị phạt rượu.

Lý Trầm Chu có phần đặc ý nói: “Chơi luôn. Vậy trước tiên chúng ta đặt mình ở vị trí khác để nghĩ thử chút nhé, đều ngẫm thử xem nếu mình là lão

chú Ba phôi bò này, thì lúc đó sẽ nghĩ như thế nào nào? Các cậu xem, nếu chú Ba đó đã biết rằng Giải Liên Hoàn sẽ không khai thật, nhưng mà ở trên thuyền ông cũng không thể tra tấn ép cung đúng không? Thế thì lão cáo già này sẽ nghĩ gì nào? Nhất định là trước hết cứ theo Giải Liên Hoàn xuống mộ dưới đáy biển. Tiếp đó, ở trong mộ thật, lão cáo già sẽ bắt đầu chất vấn Giải Liên Hoàn về mục đích thực sự của hắn. Chưa nói đến chuyện dùng cả Mãn Thanh thập đại cực hình, nói không chừng lão còn xả bình dưỡng khí của Giải Liên Hoàn, lại bắt y nhìn lượng dưỡng khí càng lúc càng ít đi, không thể không khai mục đích thực sự của việc xuống ngôi mộ dưới đáy biển. Mục đích này chính là chuyện mà cái lão nước ngoài Hình Cầu gì gì kia không chịu nói với chú Ba nhà cậu. Sau khi biết được bí mật này rồi, chú Ba cậu mới nảy lòng tư lợi. Cậu có nhớ cái hang trộm ly kỳ trong ngôi mộ dưới đáy biển mà cậu kể ấy không? Đảm bảo nó là do hai người bọn họ đào ra khi hành động vì mục đích thật sự kia đó. Sau đây không biết là do bất trắc, hay do chú Ba nhà cậu bản tính độc địa, hoặc có lẽ nói đúng ra là vì vấn đề dưỡng khí, rốt cuộc Giải Liên Hoàn chết, còn chú Ba nhà cậu thì thoát được ra. Mà chú Ba lúc đó đã lấy được tất cả tư liệu của ngôi mộ dưới đáy biển rồi.

Mà điều càng rõ ràng hơn là chú Ba cậu cũng chưa đạt được mục đích nọ, vì thế ông ta bèn sắp xếp lần xuống mộ thứ hai, cũng lợi dụng chuyện mình đã thông thạo về ngôi mộ cổ này mà làm những người kia choáng váng hôn mê để dễ bề hành động. Tuy nhiên, tớ đoán là khi chú Ba cậu xong việc quay trở lại, liền phát hiện ra những người bị hôn mê đều không thấy đâu nữa, biến mất hết rồi. Cho nên ông ta mới áy náy lưu tâm đến như vậy. Ông ta không biết những người đó đã tự mình thoát ra, hay là gặp phải chuyện gì, còn sống hay đã chết. Mà bởi vì đã biết mục đích thật sự của lão già ngoại quốc Hình Cầu, ông ta mới tiếp tục tham gia vào vụ này. Ông ta cũng vì thế mới có thể hy sinh chuyện làm ăn của mình để lên núi Trường Bạch, chứ không thì chuyện không có lợi, ông ta nhúng tay vào làm gì?”

Tôi nghe đến đây thì chân tay đã xụi lơ hoàn toàn. Cha nội này cũng quá lợi hại đi. Thế quái nào mà kể ra còn vanh vách hơn cả lời chú Ba. Nhưng nếu đúng là như thế thì chú Ba tôi chẳng phải là trùm phản diện đó sao?

“Có điều tớ cũng chỉ suy đoán bậy bạ không căn cứ mà thôi.” Cậu ta nói tiếp: “Thật ra cậu chẳng cần phải tốn công tốn sức với những lời kể của chú Ba cậu làm gì, bởi vì cho dù có là những lời của chú Ba cậu hay lời của cái Bình Xi Dầu kia kể, thì đều không bằng không chứng, chỉ toàn là lời nói gió bay thôi, nghe theo bọn họ thì có mà lẫn lộn từng pheo hết. Tớ thì tớ thấy, cậu đem tinh thần sức lực đầu tư vào loại chuyện này là chả có một tí ý nghĩa nào cả. Muốn biết sự thật á, quan trọng nhất chính là phải giải thích được một chuyện khác cơ.”

“Chuyện gì cơ?” Tôi đã hoàn toàn bị cậu ấy cuốn theo.

“Chú Ba của cậu vì sao lại phải nói dối cậu? Cậu nghĩ mà xem, chuyện này chả có một tí gì là liên quan đến cậu, nói ra sự thật hay không thì có khác qué gì nhau, sao phải tốn cả đồng công sức biên soạn ra lời nói dối phức tạp đến thế để đối phó với cậu làm gì?” Cậu ta liếc mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, “Nguyên nhân căn bản ở chỗ này, sơ hở lớn nhất cũng nằm tại chỗ này luôn.”

“Thế cậu nghĩ nguyên nhân là cái quái gì?” Tôi chất vấn cậu ta.

“Có nhiều cách giải thích lắm, trong đó cái đơn giản nhất là chú Ba cậu nói dối rằng chuyện này chẳng có liên quan gì với cậu. Nhưng trong câu chuyện này, chỉ sợ vai trò của cậu lại quan trọng cực kỳ.”

Lý Trầm Chu chột lại một câu: “Mà thôi, đừng nghĩ nữa. Suy cho cùng thì, cứ qua đơn vị cũ của mấy người đó mà tra cứu chẳng phải là sẽ biết sao. Thường thì Viện nghiên cứu Khảo cổ vẫn chịu sự quản lý của ngành văn hóa, hồi đó bọn họ được Viện nghiên cứu nào phái đi, hồ sơ có lẽ vẫn còn lưu. Ở nước mình có rất nhiều hồ sơ được lưu vĩnh viễn mà.”

Tôi cũng không nói lời nào, dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán. Nếu như có thời gian thì quả thật cũng có thể điều tra được. Có điều nếu tra ra đúng là có mười một người, thì tôi biết phải đối mặt với lời biện bạch của chú Ba thế nào đây? Có phải là sẽ bác bỏ toàn bộ mọi điều chú nói không? Nỗi đau xót này có phần quá lớn. Nghĩ tới đây, tôi thấy thà thôi đừng điều tra nữa cho rồi.

§30. Ròng đến nhà tôm

Editor: Nga Vũ

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Về đến Hàng Châu rồi, thời tiết vẫn vô cùng lạnh giá.

Cửa hàng vẫn vắng tanh không khác gì ngày trước. Vương Minh thấy tôi trở về, một vẻ mệt đừ, thế nào mà mấy tích tắc đầu lại chẳng nhận ra tôi, còn tưởng tôi là khách hàng. Tôi cũng chỉ có thể cười khổ.

Kết quả cuộc thảo luận giữa tôi và mấy đứa bạn đã giáng cho tôi một đòn cực nặng, khiến tâm trạng tôi cứ rối bời không yên, lại không thể đi hỏi chú Ba lần nữa, kéo ông cụ khốt đó lại chửi tôi chân trong chân ngoài. Sầu nào trong lòng không chỗ trút, tôi đành ngày ngày nán lại trong cửa hàng, chơi cờ với ông chủ quây đối diện. Lại nói năm nay nhiều khê nhiều sự, cả phố buôn bán chả khá khẩm tý nào, mọi người đều phải đồ thóc giống ra ăn, sống một cách vô công rồi nghề.

Nói tới thì kể cũng lạ. Những chuyện buồn phiền sau khi về Hàng Châu rồi tôi cũng ít nghĩ tới. Đại khái thành phố này bản thân nó vốn rất dễ khiến người ta thấy nhẹ lòng.

Có một khoảng thời gian dài tôi không gặp chú Ba. Bàn Tử có tìm tôi vài lần, nhờ tôi giải quyết mấy việc. Thằng cha này đúng là chả ở yên được, gia tài bạc triệu mà phung phí rõ nhanh, chả mấy chốc đã thấy bảo hết tiền. Hỏi ra thì mới biết là hắn mở cửa hàng ở Bắc Kinh, liền tiêu mất gần sạch nhẵn rồi. Thời buổi này đúng là không giống trước kia nữa, ôm được một vạn là cả đời khỏi cần lo lắng. Có điều mấy người khách mở miệng toàn nói giọng Bắc Kinh mà hắn mấy lần dẫn theo cũng đều đặn lấy không ít hàng, chắc hắn mở rộng kinh doanh rồi thì buôn bán lãi lời cũng khá.

Bữa nay, tôi đang bị ông chủ cửa hàng kế bên chém giết đến mức chỉ còn lại một đôi mã, còn ngoan cố không chịu nhận thua, chuẩn bị cầm cự đến giờ cơm chiều là lại tìm cơ hoãn binh, thì chợt nghe có một kẻ vừa đi vừa luôn mồm mắng chửi suốt đến gần. Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì hóa ra lại là Bàn Tử. Cha nội này làm ăn cũng khấm khá quá nhỉ.

Chủ cửa hàng bên cạnh đã từng làm ăn với Bàn Tử, không ít lần bắt bí hắn, vừa thấy Bàn Tử đến liền chuồn mất. Tôi mừng hóm vì khỏi phải thua tiền, liền hỏi xem hắn cấu gắt cái gì.

Bàn Tử hùng hổ mắng mắng chửi chửi, hóa ra là mang hai cái bình sứ đến Hàng Châu, giữa đường bị vỡ mất một cái trên xe lửa, lại chả bắt đền được ai, chỉ có thể cấu gắt.

Tôi với hắn quen biết đã lâu, chút chuyện tường tận về hắn tôi cũng biết ít

nhieu, bèn chế nhạo, cười hần không chịu ngồi máy bay mà cứ chen chúc trên xe lửa. Thế chả phải là bị chập mạch à?

Bàn Tử chửi: “Cậu thì biết cái đéo gì. Bây giờ máy bay họ làm gắt lắm đó. Tôi ở Phan Gia Viên cũng có tên có tuổi, được cóm người ta đặc biệt chăm sóc lắm đấy. Mấy năm nay hợp hành quốc tế ở Bắc Kinh nhiều quá, giờ cứ vài ngày lại một trận càn quét. Bỏ máy có mỗi cái cửa hàng mà ngày nào cũng bị hành cho khốn khổ, hết mẹ cửa làm ăn. Chứ không á? Bất đắc dĩ lắm mới phải Nam tiến nhá. Giang Nam coi trọng buôn bán, đầu tư tiền vào mới hợp. Có điều con gái Hàng Châu các người hung dữ quá. Bàn gia nhà cậu trên xe lửa mãi mới lựa được chuyện phiếm để giải sầu, thế mà bị ăn một cú vêu mồm. Còn hàng họ của bố thì bị đập cho vỡ mẹ nó hết. Mẹ sư cha đứa nào bảo con gái Giang Nam là làm từ nước đấy? Bịp bố à, có mà là làm từ axit sulphuric thì có.”

Chuyện này Bàn Tử lải nhải rất nhiều lần rồi nên tôi biết nó thế nào. Trên xe lửa có một cô bé rõ là gầy. Bàn Tử thấy cô gái gầy như cái xác ve mà mặt còn bự phần, mồm miệng lại văng ra mấy câu không được thanh lịch cho lắm, phàn nàn trong xe có mùi gì khó ngửi. Dĩ nhiên đây là tại chân Bàn Tử thối quá. Bàn Tử nghe xong lửa giận tích tụ, cũng bởi vì quá rối việc, mồm mép liền châm chọc cô ta, nói rằng cô em à, tôi thấy cô dung nhan xinh đẹp thật, mà cơ sao lại gầy gò như thế. Xem hai cái ống quần cô kia, gió thổi qua là đũng quần bay phấp phới như đèn lồng, lấp vào bên trong hai cái cánh quạt, thì mẹ nó đánh rắm còn phát được luồng điện sức gió ấy chứ.

Câu này chưa nói dứt lời đã bị người ta văng cho một cái tát vỡ mồm. Tôi nghe xong cười hờn hờ, bảo hần rằng người ta tha cho, không lôi anh đến đồn công an đã là tốt lắm rồi đấy. Anh biết không, trên đời này có một loại tội gọi là tội quấy rối, mà anh thì đã là kẻ tình nghi rồi đấy.

Bàn Tử còn loe mồm lên, nói với khuôn mặt đó á, ui da, bảo tôi quấy rối cô ta hả, cóm tuyệt đối sẽ không tin đâu. Tôi nhất định phải là người bị hại mới đúng.

Tôi bèn bày cho hần một cách, nói sau này anh không cần đích thân đưa đến nữa. Anh không biết trên đời này có thứ gọi là chuyên phát nhanh à? Anh đó, chỉ cần tự bỏ ít tiền ra, mở công ty chuyên phát nhanh, dứt lốt nhiều nhiều chút. Cái dịch vụ này vừa chạy, thì cứ từng trạm từng trạm, ở trên mỗi xe lại tổng tiến thêm vài món minh khí còn không phải dễ như ăn cháo là gì.

Bàn Tử riêng về phương diện kinh doanh là đồ chết não, nghe không hiểu những thứ phức tạp, cũng không tám được với tôi về khoản này. Hần thản thục nói: “Nói tới tiền nong, Bàn gia nhà cậu chả bận tiện gì đâu, nhưng mấy tháng nay tôi thực sự đợi đến phát ngáy lên rồi. Cậu nói coi, tiền lời cứ thế mà tiêu, như vậy rất là vô nghĩa. Đám người chúng ta còn phải làm cái việc

kia, đúng không? Đó mới gọi là chân lý cuộc đời. Phải rồi, Tam gia nhà cậu đó, gần đây còn gặp Lạt Ma không? Sao chả có tin tức gì vậy?”

Tôi liền bảo bản thân tôi cũng chẳng liên lạc gì. Cứ cảm giác như thể sau chuyện này, tôi với chú Ba đã có một khoảng cách. Chú không dám gặp tôi, mà tôi cũng không dám đi gặp chú. Thỉnh thoảng thấy mặt một lần cũng chẳng nói năng gì.

Bàn Tử cũng không để ý, chỉ bảo: “Phải mà còn có việc gì hay ho, thì nhớ san cho tôi với nhé. Mấy tháng nay xương cốt ngứa ngáy hết cả rồi.”

Tôi nhủ thầm rằng anh nói đi nói lại, chẳng phải cũng vì tiền cả sao. Trong lòng thấy tức cười, tôi bèn nói: “Bàn Tử nhà anh, tính tình đúng là quái thật, nếu là nhiều tiền thì anh cũng có chứ không phải không, sao mà đến mức không đủ xài chứ?” Hắn đáp: “Núi cao còn có núi cao hơn, hào kiệt ở Phan Gia Viên đông như ốc, nguyên một đám đại gia trá hình, có hàng xịn là toàn chặn cục gạch ém trong nhà đó. So với đám người ấy thì có mà ghen tức chết luôn. Thường nghe nói, người sống trên đời chỉ cần còn một hơi thở thì làm gì có chuyện tiền nhiều lại không muốn nhiều tiền hơn nữa chứ!”

Tôi cười vang ha hả, bảo đây mới đúng là lời nói thật.

Đang nói dở thì ngoài cửa hàng đột nhiên có người thò đầu vào, ngẩng mặt lên cười, hỏi: “Ông chủ, có mở cửa làm ăn không đấy...”

Bàn Tử đang gãi gãi căng chân, bèn ngược mắt lên nhìn người mới đến, kêu ôi chà một tiếng rồi cười lạnh nói: “Là cô hả?”

Tôi ngoái lại nhìn, người đến hóa ra là A Ninh, bữa nay diện một cái áo thun hở rốn, xỏ quần bò, cảm giác khác xa với lúc ở trên biển. Tôi cũng có phần nhận không ra.

A Ninh với tôi chả có mấy khi liên lạc với nhau, tôi cũng đã từng nghe ngóng tin tức về người này, nhưng lại chẳng có thông tin gì. Hôm nay cô nàng đột nhiên đến tìm tôi, lại khiến tôi thấy bất ngờ hết sức.

A Ninh không thèm đếm xỉa gì đến Bàn Tử, trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó ưỡn ẹo lượn một vòng đầy quyền rũ quanh cửa hàng nhà tôi, rồi quay sang tôi nói: “Khá phết nhỉ, bày biện trông cô kính lắm.”

Tôi nghĩ bụng, tôi đây là kinh doanh đồ cổ đấy, thế chẳng nhẽ lai trang trí nội thất kiểu siêu thực à? Tôi cảnh giác hỏi: “Gớm chả mấy khi rông đến nhà tôm. Cô tìm tôi có việc gì đấy?”

Cô nàng có phần thất vọng nhìn tôi một cái, đại khái là nhận ra thái độ của tôi, bèn ngậm ngừng rồi đáp: “Anh đúng là thẳng thắn. Thế thì tôi cũng không khách sáo nữa. Tôi tới tìm anh để anh mời tôi ăn cơm, thế anh có mời không thì bảo?”

§31. Manh mỗi mới

Editor: Yoo Chan

Beta: Com Năm Nướng Chảo, Earl Panda

Trong nhà hàng Lâu Ngoại Lâu ở Hàng Châu, tôi ngồi nhìn A Ninh xơi nốt miếng cá chua cuối cùng, thỏa mãn lau lau cái miệng nhỏ nhắn, bày ra một vẻ mặt ngây ngất mà bảo chúng tôi: “Đồ ăn ở Hàng Châu đúng là khá thật, mỗi tội hơi ngọt.”

Con bực mình trong lòng tôi đã lên đến đỉnh điểm, nhưng lại không tiện bùng ra, chỉ đành nhếch nhếch mép xem như có cười, rồi vẫy tay gọi tính tiền.

Nói thật, là chỗ quen biết với nhau, có mời cô ta ăn một bữa cơm thì cũng chả phải chuyện gì to tát lắm, tôi cũng không phải loại người chưa từng dùng bữa với kẻ xa lạ bao giờ. Nhưng có một bữa cơm mà ăn uống cứ như cà phê nhỏ giọt trong phin ấy, mất đến những hai tiếng đồng hồ lận, cả buổi lại chẳng nói chẳng rằng lấy một câu, chỉ vừa ăn vừa nhìn chúng tôi rồi cười, thì quả thực là tôi hết chịu nổi.

Còn có Bàn Tử cũng bực mình không kém. Bàn Tử rất có thành kiến với cô ta, vốn đã định phải dứt bỏ đi rồi, nhưng mà tôi thật sự không muốn một mình xơi cơm với cô ả này, nên tôi cố sống cố chết kéo hẳn cùng vào nhà hàng. Giờ thì hẳn hối hận đến tím ruột bầm gan.

Hai đứa bọn tôi ăn chẳng được mấy miếng. Bàn Tử thì một mực ngồi đó uống rượu giải sầu. Mặt mũi cả hai đều sa sầm lại, cứng ngắc. Tôi âm thầm suy đoán xem cô ả này rốt cuộc tới tìm tôi làm gì, vừa nghĩ cách ứng phó, thậm chí cả cách làm sao để phòng tránh nếu lỡ ả ta đột ngột nhảy lên phi ám khí tôi cũng nghĩ luôn rồi.

Nhân viên phục vụ đến viết hóa đơn tổng, trông thấy ánh mắt bọn tôi thì cũng thành ra bực bội cảnh giác.

Cái loại thực khách ngồi cả hai tiếng đồng hồ không buồn trò chuyện, mặt mũi xám ngoét, ở Lâu Ngoại Lâu quả là ít gặp. Trông ánh mắt của cô phục vụ thì có lẽ cô ta đã cho rằng chúng tôi là đám cho vay nặng lãi rồi, còn cô gái vóc người xinh đẹp kia sau khi ăn xong sẽ bị tôi và Bàn Tử bán luôn vào nhà thổ.

Còn bản thân tôi thì lại cảm thấy mình như đứa học trò đến kì thi không thèm ôn tập, bỗng nhiên phát hiện thầy giáo đến thăm hỏi hai vị phụ huynh nhà mình, chẳng biết là phúc hay họa đây, chính là cái cảm giác nhấp nhồm không yên chờ thầy giáo nói vào câu chuyện đó đó. Tóm lại, cả đời tôi có bữa cơm này là ăn một cách bực bội nhất.

Nhân viên phục vụ đi xa rồi, Bàn Tử nhìn đồ ăn trên bàn cười khẩy một tiếng, hỏi: “Không ngờ cô cũng là kiểu người ăn thùng uống vại đấy nhỉ. Thế nào? Cô bán mạng làm việc cho công ty nhà cô như vậy, mà đến bữa cơm no công ty của các cô cũng không cho được cơ à?”

“Bọn tôi quanh năm suốt tháng ở ngoài bãi hoang, có cầm vàng thỏi theo thì cũng làm gì có gì tử tế mà ăn.” A Ninh nhướn mày, “Cứ đem so với lương khô thì thứ gì ăn mà chả ngon.”

Bàn Tử cười nhạt, liếc liếc tôi, đưa mắt ra hiệu một cái ý bảo tôi nói tiếp câu chuyện mà hẳn mới khơi lên.

Tôi ‘khu’ một tiếng, cũng chả biết nói thế nào. Có điều A Ninh rõ ràng là đến tìm tôi, nếu để Bàn Tử giúp tôi hỏi chuyện thì nhất định là không phải phép. Vì thế tôi đành miễn cưỡng đương đầu với thử thách, hỏi A Ninh: “Cơm thì tôi cũng mời cô ăn rồi, có chuyện gì chúng ta cứ nói thẳng ra đi. Cô lần này tới tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

A Ninh bèn nhếch khóe môi mỉm cười: “Sao mà cứ hỏi mãi chuyện này thế? Chả nhẽ không có việc thì không đến tìm anh được à?”

Một cái nhếch miệng này chứa biết bao nhiêu quyên rũ lắng lơ. Tôi thấy con mắt cô ta nhìn tôi đến mức sắp chảy nước ra rồi, trong ngực bỗng nghẹn ứ một cục, những muồn ói máu. Trong vô thức tôi quay sang nhìn Bàn Tử. Bàn Tử lại làm bộ như không nghe thấy, quay ngoắt mặt sang bên khác.

Tôi chỉ đành xoay đầu trở lại, chẳng biết phải hỏi tiếp như nào, bèn “ờ” một tiếng, nửa ngày nói chẳng nên câu, mặt mũi thoát cái nghẹn đến đỏ lựng cả lên.

A Ninh thấy cái bộ dạng này của tôi, lúc đầu còn muồn khiêu khích xem tôi ứng phó thế nào, kết quả đợi cả nửa buổi vẫn chả thấy tôi nói năng gì, cô nàng đột nhiên cười phá lên, lắc đầu tức cười bảo: “Thật là hết cách bắt chẹt anh, chả biết có phải cái bộ dạng này là anh giả vờ ra không nữa. Thôi bỏ đi, không gheo anh nữa. Tôi đúng là tìm anh có việc đây.”

Nói đoạn cô ta moi trong túi ra một cái bọc vuông vức rồi đưa cho tôi: “Đây là thứ công ty chúng tôi vừa nhận được. Có liên quan đến anh đấy. Anh xem thử đi.”

Tôi xem thử thì thấy đó là một gói bụu phẩm. Áng chừng một chút, trong lòng tôi chợt còn cào cả lên, đại khái đã biết nó là thứ quái gì rồi. Kích thước như thế, hình dạng như kia, lại thêm kinh nghiệm từ mấy ngày trước, thật sự là nào có khó đoán. Thế là tôi không tự chủ được mà đổ mồ hôi lạnh đầm dề.

Bàn Tử không biết rõ nội tình, thấy tôi ngây người ra đó liền giằng lấy cái gói, mở ra xem thì quả nhiên là hai cuộn băng ghi hình màu đen, hơn nữa cũng giống như hai cuộn băng chúng tôi nhận được ở Cát Lâm, đều là băng

hình theo chuẩn cũ.

Tuy tôi đã đoán ra được rồi, nhưng khi đã được xác nhận hẳn hoi thì trong lòng vẫn hẫng một cái, tự hỏi chuyện này là thế nào vậy? Lẽ nào Muộn Du Bình không chỉ gửi hai cuộn băng? Cùng với đồ gửi cho tôi, còn có một phần khác gửi đến công ty A Ninh nữa? Hai cuộn băng này, phải chăng cũng có nội dung giống với hai cuộn băng mà chúng tôi đã nhận được?

Thằng cha này rốt cuộc muốn làm gì?

“Đây là thứ mấy ngày hôm trước được gửi đến trụ sở của công ty chúng tôi ở Thượng Hải. Vì người gửi tương đối đặc biệt, nên rất nhanh nó đã đến tay tôi.” A Ninh nhìn tôi. “Sau khi xem xong tôi liền biết phải tới tìm anh một chuyện.”

Bàn Tử đã nghe tôi kể về chuyện băng ghi hình, bây giờ cái vẻ mặt làm gì còn giữ được bí mật nữa, nhắm thẳng vào tôi nhắm nháy ra hiệu. Tôi lại ‘khụ’ một tiếng, ý bảo hẳn đừng có kích động như vậy, rồi nói với A Ninh: “Người gửi bưu kiện có cái gì đặc biệt thế? Nội dung trong băng là cái gì?”

A Ninh liếc xéo Bàn Tử một cái, như cười như không, quay sang tôi đáp: “Người gửi bưu kiện đúng là hết sức đặc biệt. Đợt chuyển phát nhanh này người gửi chính là...” Cô ta lấy trong túi ra một tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, “Anh tự xem xem đó là ai.”

Tôi thấy cô ả cứ nói kiêu che che đây đây như thế, trong lòng thầm nghĩ người gửi bưu kiện chắc là Trương Khởi Linh rồi. Gì chứ cái tay này thì lại chả đặc biệt hết cỡ. Tôi bây giờ còn có cảm giác chẳng hiểu hẳn rốt cuộc có tồn tại trên cõi đời này hay không nữa. Thế nhưng làm sao mà A Ninh lại biết hẳn ta đặc biệt được cơ chứ?

Thế là tôi bèn nhận lấy. Bàn Tử lại thò đầu sang xem. Mới thoáng nhìn thấy là tôi đã sững cả người. Thứ ghi trên tờ hóa đơn kia, tên của người gửi đợt chuyển phát nhanh này, lại chính là Ngô Tà – tên họ của tôi.

“Cậu á?” Bàn Tử bên cạnh chẳng hiểu ra sao cả, bèn kêu lên.

Tôi lập tức lắc đầu, nói với A Ninh: “Tôi không có gửi! Cái này không phải tôi gửi đâu.”

A Ninh gật đầu: “Chúng tôi cũng biết. Làm sao có khả năng anh gửi đồ cho chúng tôi được. Người gửi đồ ghi lên cái tên này, rõ ràng là để đảm bảo rằng đồ sẽ đến được tay tôi mà thôi.”

Hứng thú của Bàn Tử bị khơi lên. Hắn bèn hỏi A Ninh: “Ở trong quay gì ấy nhỉ?”

A Ninh đáp: “Thứ bên trong khá là quái đản. Tôi nghĩ các anh nên xem một chút, tự mình cảm nhận đi.”

Sự ngờ vực trong lòng tôi đã bị dôn lên đến cao trào. Lúc này tôi quên cả phòng bị, buột miệng hỏi A Ninh: “Có phải có một cô gái cứ liên tục chải đầu không?”

A Ninh rõ ràng là không hiểu gì cả, liếc nhìn tôi một cái rồi lắc đầu trả lời: “Không phải. Thứ trong này, không biết có thể tính là người hay không nữa.”

Thím Ngô Tà tự nhận gu gái của mình là loli Hoàng Dung, thế mà có một con loli Hoàng Dung lù lù trước mặt thật thì lại ghét bỏ ra mặt =A= Quả nhiên đời trai của thím đã không còn cách nào cứu vãn nổi nữa rồi:v

§32. Ngôi nhà cũ trong cuốn băng hình

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Mấy đầu máy video mua tại Cát Lâm tôi đã gửi bưu điện về để ở trong nhà. Vì không muốn A Ninh biết địa chỉ thật của mình – tuy có khả năng cô ta đã sớm biết rồi – nên tôi phân công Vương Minh về nhà tôi lấy. Ở ngay gian trong của cửa hàng, sau khi cắm đầu máy xong, chúng tôi liền bật cuốn băng từ mới nhận trên chiếc TV nhỏ ở đây.

Băng từ vẫn là loại trắng đen không hề thay đổi. Đoạn nhiều qua đi thì xuất hiện một gian phòng ở bày biện theo kiểu cũ. Lúc mới bắt đầu, tôi còn hơi giật mình, nhưng ngay sau đó liền phát hiện ra cách bài trí của căn phòng kia đã không còn giống như trong cuốn băng chúng tôi đã xem ở Cát Lâm, rõ ràng là địa điểm đã thay đổi. Không gian rộng lớn hơn nhiều, nội thất cũng khác hẳn, không biết là ở đâu.

Lúc ấy, khi ở Cát Lâm cùng với chú Ba xem xong hai cuộn băng từ kia, đoạn sau tất cả đều là muối, xem đi xem lại cũng không phát hiện được bất cứ đầu dây mối nhợ nào. Hiện giờ có cuốn băng từ mới, tôi thầm nghĩ bên trong chắc sẽ có manh mối, nên xem kỹ lưỡng hơn một chút.

Vương Minh pha trà rót nước cho mọi người. Bàn Tử không hề khách sáo, nằm xoài ra trên ghế dựa của tôi. Tôi đành ngồi sang một bên, sau đó đuổi Vương Minh ra ngoài trông hàng, lại còn phải giữ kẽ rắng sức duy trì một khoảng cách với A Ninh. Có điều lúc này A Ninh cũng nghiêm túc rồi, gương mặt lạnh tanh so với vẻ dí dỏm ban nãy cứ như hai người hoàn toàn khác hẳn.

Trong căn phòng đó rất tối, ở một bên có ánh sáng loang lổ chiếu vào. Theo hình dạng ánh sáng chiếu xuyên qua thì cửa sổ có phần giống loại song gỗ khắc hoa sử dụng cho kiểu nhà cũ thời Minh-Thanh, tuy nhiên hình ảnh là đen trắng nên nhìn không rõ lắm. Có thể thấy lúc này trong phòng không có người.

Bàn Tử nháy mắt với tôi, ngầm hỏi nội dung có giống cuộn băng ghi hình mà Muộn Du Bình gửi cho tôi không. Tôi thoáng lắc đầu ý bảo không phải. Hắn để lộ vẻ mặt vô cùng bất ngờ rồi lại quay đầu chăm chú xem băng.

Có điều, một đoạn khoảng mười lăm phút sau hình ảnh vẫn không có gì thay đổi, chỉ là thỉnh thoảng nhiều một phát làm chúng tôi giật mình thon thót.

Tôi từng có kinh nghiệm nên vẫn còn có thể chịu được. Bàn Tử thì đã không kiên nhẫn được nữa, bèn quay sang phía A Ninh: “Tôi bảo này Ninh tiểu thư, cô cầm nhầm băng rồi hả?”

A Ninh mặc kệ hẳn, chỉ nhìn tôi. Tôi thì lại nín thở, vì tôi biết cuộn băng này có lẽ cũng là băng hình giám sát, có ghi lại hình ảnh phòng ở không một bóng người cũng là cực kỳ bình thường. A Ninh đã muốn đưa cuộn băng từ này tới, thì chắc chắn không lâu sau nữa sẽ có một sự việc gì đó không tầm thường xảy ra trong cuộn băng.

Thấy tôi và A Ninh không nói câu nào, Bàn Tử cũng mắt mặt, uống xong ngụm trà liền muốn ra ngoài. Tôi bèn ấn hẳn xuống, không để hẳn chuồn đi mất. Lúc bấy giờ hẳn mới chịu ngồi lại, nhưng cứ cào cào gãi gãi sồn sột hết chỗ nọ chỗ kia, rõ ràng là cực kỳ sốt ruột.

Tôi trong lòng ngấm ngấm bực dọc nhưng cũng không tiện bùng nổ, đành phải tập trung tư tưởng hạ hỏa, tiếp tục theo dõi căn phòng trên TV. Bản thân tôi cũng có phần mất kiên nhẫn, thật muốn nhấn nút tua nhanh nó lên một chút.

Vừa đúng lúc đó, A Ninh đột nhiên ngồi ngay ngắn hẳn lên, ngoắc tay ra hiệu. Tôi cùng Bàn Tử lập tức cũng ngồi thẳng người, cẩn thận theo dõi màn hình.

Trên màn hình, trong phòng bỗng xuất hiện một cái bóng xám đang di chuyển từ trong bóng tối ra, động tác vô cùng kỳ quái, tốc độ đi cũng cực chậm, cứ như là say rượu.

Tôi nuốt ngụm nước miếng, trong lòng nảy ra vài suy đoán nhưng không biết có chính xác hay không. Lúc này tôi cũng căng thẳng hẳn lên.

Rất nhanh, cái bóng trắng trông rõ ràng hẳn. Đến khi nó di chuyển đến bên cửa sổ thì lúc bấy giờ tôi mới hiểu ra vì sao động tác của người này lại kỳ dị đến thế: đó là vì nó căn bản không phải đang đi, mà là đang bò trên mặt đất.

Người này không biết là nam hay nữ, chỉ thấy nó đầu bù tóc rối, quần áo mặc trên người trông cứ như áo liệm, bò trườn trên mặt đất một cách chậm chạp, đầy gian nan.

Mà điều làm tôi cảm thấy kỳ dị chính là tư thế bò trườn của nó trông cực kỳ quái đản. Nếu không phải là người có tật, thì hẳn là đã phải chịu một sự ngược đãi đến cực độ. Tôi từng xem một bản tin, trong đó nói ở một vùng nông thôn hẻo lánh có gã dân quê đem nhốt bà vợ thần kinh có vấn đề trong hầm ngầm, đợi đến khi bà vợ được thả ra thì đã không thể nào đi lại bình thường được nữa mà chỉ có thể bò thôi. Động tác của nó đúng là cho tôi loại cảm giác này.

Chúng tôi đều không lên tiếng, nhìn nó bò qua màn hình rồi lẳng lẳng không một tiếng động mà biến mất ở đầu đằng kia. Sau đó, trước mắt chúng tôi, căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh bất động như cũ.

Toàn bộ quá trình chỉ dài hơn bảy phút tí tẹo, nhưng điều khiến người ta gần như phát điên chính là: không có âm thanh. Phải nhìn một người bò qua không chút tiếng động như vậy là một chuyện cực kỳ không thoải mái.

A Ninh ấn điều khiển từ xa, tua lại cuốn băng, sau đó tiếp tục phát một lần nữa. Sau đó, cô ta dừng hình ảnh lại rồi bảo chúng tôi: “Đoạn sau không cần xem nữa. Vấn đề là ở đây.”

“Tóm lại là có ý gì thế hả?” Bàn Tử không hiểu đầu cua tai nheo gì, lên tiếng hỏi tôi, “Đồng chí Thiên Chân Vô Tà, người kia là ai vậy?”

“Tôi làm sao biết được!” Tôi buồn bực đáp. Vốn tôi cho rằng sẽ nhìn thấy Hoắc Linh xuất hiện lần nữa, ai dè lại không phải. Điều này càng khiến tôi thêm nghi ngờ. Nhìn cái dáng gù gù kia, nếu đúng thật là đồ do cùng một người gửi đi thì trên cuốn băng ghi hình có lẽ vẫn là Hoắc Linh. Lẽ nào lúc Hoắc Linh được ghi lại trong cuốn băng hình này thì đã già đến nỗi đứng cũng không nổi hay sao?

Bàn Tử lại quay sang hỏi A Ninh rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Đây là quay thứ gì vậy?

“Các anh cảm thấy mình đã thấy gì?” A Ninh hỏi lại chúng tôi.

“Cái đó còn phải hỏi sao? Đây không phải là một người bò qua trên sàn nhà trong một cái phòng hở?” Bàn Tử trả lời.

A Ninh không để ý tới hấn mà nhìn tôi đầy thâm ý rồi hỏi: “Anh nói đi?” Dường như cô ta muốn nhìn ra cái gì đó từ trên người tôi vậy.

Tôi theo dõi vẻ mặt của A Ninh, khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ không phải à?”

Cô ta có phần ngờ vực, lại có vẻ hơi bất ngờ, nheo mắt: “Anh... vẫn không có cảm giác đặc biệt gì khác sao?”

Tôi chẳng hiểu gì cả, liền đưa mắt nhìn Bàn Tử. Bàn Tử thì nhìn chăm chăm vào cuốn băng ghi hình đang phát ra thanh âm “rè rè”, lắc đầu: “Không thấy.”

A Ninh chăm chăm nhìn tôi rất lâu rồi mới thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta xem tiếp cuốn thứ hai. Tôi hy vọng các anh có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Nói xong thì cuốn băng từ thứ hai cũng được bỏ vào đầu máy. Lần này A Ninh không để chúng tôi xem từ đầu, mà bắt đầu tua nhanh cuộn băng. Đến tận thời điểm băng ghi được mười lăm phút, cô ta mới nhìn tôi nói: “Anh... tốt nhất là hít thở sâu một lát đi!”

Tôi bị cô ta nói thế thật đúng là có phần luống cuống. Bàn Tử thì sốt ruột nói: “Xem thường người ta hả? Cô cũng không dò la một chút, xem đồng chí Tiểu Ngô nhà ta đã trải qua những cảnh ngộ nào. Trèo lên núi tuyết, lặn

xuống biển sâu, tôi còn không tin có thứ gì hù dọa được cậu ta, cô đừng có ở đây mà vẽ vờ ra thối đa sầu đa cảm của đám đàn bà con gái các cô nữa. Tiểu Ngô, cậu nói thử xem sao, cái lý lẽ này có đúng hay không vậy hả?”

Tôi mặc kệ lời hắn nói, bảo A Ninh cứ bắt đầu đi. Ngồi ở phòng trong của cửa hàng nhà mình rồi, tôi cũng chẳng tin tôi sẽ phát hoảng đến mức chạy đi đâu được nữa.

A Ninh trừng mắt nhìn Bàn Tử. Băng ghi hình lại bắt đầu phát, hình ảnh vẫn là căn phòng ở kia, có điều màn hình máy quay có vẻ hơi rung rinh, hình như có người đang điều chỉnh nó. Rung được khoảng hai phút màn hình mới ngay ngắn lại. Tiếp theo, một khuôn mặt từ dưới màn hình ló lên.

Lúc mới đầu tiêu cự chưa được điều chỉnh tốt, áp sát quá gần nên nhìn không rõ lắm, nhưng tôi đã nhận ra người nọ không phải Hoắc Linh. Tiếp đó, khuôn mặt người nọ lại dịch chuyển ra sau, một người mặc áo liệm màu xám giống y lúc trước xuất hiện trên màn ảnh. Người đó run rẩy ngồi dưới đất, tóc tai rối bù nhưng với một vài cử động tôi vẫn nhìn thấy được mặt của nó.

Cùng lúc đó, Bàn Tử kinh ngạc kêu thét lên một tiếng, quay phắt đầu lại nhìn tôi, mà tôi cũng lập tức cảm giác được cơn ớn lạnh xộc thẳng từ sống lưng lên sau gáy mình, đồng thời há hốc cả miệng, tưởng như sắp ngộp thở đến nơi.

Trên màn hình, kẻ quay đầu bốn phía ngó nghiêng như người điên kia có gương mặt vô cùng quen thuộc. Tôi phải mất vài giây mới thừa nhận được: đó lại chính là bản thân mình!

§33. Hoàn toàn rối loạn

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Ba người chúng tôi câm nín đủ mười phút đồng hồ, tất thấy đều im phăng phắc. Trong lúc đó Bàn Tử vẫn cứ nhìn tôi chăm chăm, nhưng không ai nói một câu nào.

A Ninh cho tạm dừng hình ảnh trên tivi lại. Trên khuôn hình đen trắng, hình ảnh đang dừng lại kia chính là khuôn mặt cực kỳ quen thuộc. Dưới mái đầu bù tóc rối đó là gương mặt mà mỗi ngày tôi đều nhìn thấy: khuôn mặt của chính mình. Mới nhìn một lần tôi đã có cảm giác kinh hoàng và quý dị đến thế, cho nên tôi không dám nhìn lại nữa.

Một lúc lâu sau, A Ninh mới lên tiếng. Cô ta khẽ nói: “Đây chính là nguyên nhân vì sao tôi nhất định phải tìm bằng được anh.”

Tôi không nói câu nào, cũng không biết phải nói thế nào. Đầu óc tôi trống rỗng ròi, căn bản không biết nên phản ứng ra sao nữa.

Bàn Tử há hốc miệng, phát ra vài tiếng ú ớ vô nghĩa rồi mới nhả ra được một câu: “Tiểu Ngô, người đó là cậu hả?”

Tôi lắc đầu, cảm thấy từng cơn choáng váng ập tới, đầu óc hoàn toàn không sao suy nghĩ nổi nữa. Tôi nhéo mũi mình thật mạnh, xua xua tay với họ ý bảo bọn họ đừng hỏi tôi nữa, để cho tôi tỉnh táo lại một chút trước đã.

Bọn họ quả thực không nói lời nào nữa. Tôi hít mạnh mấy hơi thật sâu, gắng sức bình tĩnh trở lại rồi mới hỏi A Ninh: “Là từ đâu gửi đến thế?”

“Theo chữ ghi bên trên thì hẳn là từ Cách Nhĩ Mộc ở Thanh Hải gửi tới.”

Tôi hít sâu một hơi, quả nhiên là từ cùng một nơi gửi đến. Xét về thời điểm quay cuốn băng này thì thấy cũng cùng một thời kỳ với hai cuốn băng quay Hoắc Linh kia, không quá gần với thời hiện đại bây giờ. Hai cuốn băng này cùng với hai cuốn băng mà tôi nhận được có lẽ có một mối quan hệ nào đó. Có thể loại bỏ khả năng đây là hai sự kiện độc lập ròi.

Nhưng trong đầu tôi nhớ mình chắc chắn chưa bao giờ trải qua chuyện mặc loại quần áo như vậy và bò trườn trong một ngôi nhà cổ. Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi, bản thân tôi rất khó mà tin được rằng người trên màn hình lại là chính mình. Nhất thời, tôi liền có cảm giác đây là một âm mưu.

“Ngoại trừ cái này, còn có manh mối nào khác hay không?” Tôi lại hỏi cô ta. Cô ta lắc đầu: “Đầu mối duy nhất chính là anh, cho nên tôi mới tới tìm anh.”

Tôi cầm lên chiếc điều khiển từ xa, tua về rồi xem lại toàn bộ một lần nữa. Chiếc điều khiển bị tôi bóp đến mức kêu lên ken két. Nhìn thấy khoảnh khắc đặc tả trong chớp mắt đó, tôi dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng trong lòng vẫn bất chợt trầm xuống một chút.

Màn hình trắng đen tuy không rõ nhưng người bên trong tuyệt đối chính xác là tôi chứ không sai.

Bàn Tử vẫn còn muốn hỏi nữa nhưng bị A Ninh ngăn lại. Cô ta ra ngoài nói với Vương Minh một câu gì đó, cậu ta bèn đáp một tiếng rồi không lâu sau đó đã liền cầm một chai rượu quay trở lại. A Ninh hất nước trà của tôi đi, rót cho tôi một chén rượu.

Tôi cười khở một cái vẻ cảm kích, đón lấy rồi há miệng tợp một ngụm lớn. Vị cay đắng xộc vào khí quản khiến tôi lập tức ho sù sụ. Bàn Tử bên cạnh nhẹ giọng nói với tôi: “Cậu bình tĩnh một chút trước đã, đừng gấp. Chuyện này cũng không khó giải thích đâu. Trước tiên là cậu phải xác định đã, người kia thật sự không phải là cậu chứ hả?”

Tôi lắc đầu: “Người đó đảm bảo không phải là tôi.”

“Vậy cậu có anh em gì không, bề ngoài trông rất giống cậu ấy?” Bàn Tử nhếch miệng hỏi tôi, “Không phải ông già cậu ở bên ngoài có này nọ gì đấy chứ—”

Tự tôi cũng cảm thấy nực cười. Đây chẳng phải là mấy tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Làm sao xảy ra trong thực tế được. Tôi cười khở lắc đầu, lại hớp thêm một ngụm rượu lớn.

A Ninh quan sát tôi, nhìn một lúc thật lâu rồi mới nói: “Nếu không phải là anh, vậy anh có thể giải thích được đây là chuyện gì không?”

Tôi trầm nghĩ, cô hỏi tôi tôi biết hỏi ai, trong lòng đã rối bời đến nỗi không muốn đối đáp gì với cô ta nữa. Sự việc đã hoàn toàn ra ngoài khỏi phạm vi tôi có thể hiểu được, tạm thời tôi không thể dùng lý trí mà suy nghĩ được nữa. Điều chủ yếu nhất là, hễ mỗi khi tôi lần không ra được manh mối nào nữa thì đồng thời trong lòng lại cứ nảy lên một cảm giác kỳ quái, thế nhưng tôi lại không thể tóm được bất cứ đầu dây mối nhợ nào của cái cảm giác này. Điều này khiến cho tôi đặc biệt điên tiết.

Bàn Tử ngồi một bên lại nói: “Nếu vậy cũng không phải, thì chỉ có thể là người này đeo mặt nạ giả trang thành cậu... Xem ra, chả mấy khi lại có người đặc biệt yêu thích tướng mạo của cậu, cậu hẳn là phải thấy phê lắm. Thử nghĩ xem có phải người ta quay cuốn băng này tới phá cậu chơi không?”

Tôi trầm chử một tiếng. Mặt nạ da người, nghe thì có vẻ là một cách giải thích tốt, nhưng cái thứ gọi là mặt nạ da người này, dùng để che giấu mặt

thật biến thành người lạ thì rất dễ, chứ muốn hóa trang thành một người cụ thể hẳn hoi thì tương đối khó, có thể nói là gần như không có khả năng thực hiện được. Nếu có người muốn phỏng theo mặt mũi tôi làm một chiếc mặt nạ da người, thì phải cực kỳ quen thuộc cấu trúc khuôn mặt tôi mới được, hơn nữa còn phải hiểu rõ các loại vẽ mặt của tôi, nếu không, cho dù có làm được ra mặt nạ, chỉ cần người đeo cười hoặc mở miệng thì lập tức sẽ lộ tẩy ngay.

Hình ảnh trong cuốn băng ghi hình này nhất định là phải ẩn chứa điều gì đó. Cho dù thật sự có người đeo mặt nạ phỏng theo tướng mạo tôi thì cũng sẽ xuất hiện một đống vấn đề lớn: tỷ như kẻ đó rốt cuộc là ai? Làm thế nào mà biết được tướng mạo của tôi? Đã dùng cái “mặt” của tôi vào việc gì? Tại sao lại xuất hiện trong băng ghi hình? Địa điểm trong băng ghi hình là chỗ nào? Rồi vào lúc nào thì ghi hình lại? Và có liên quan gì với cuốn băng ghi hình của Hoắc Linh?

Sự tình không hề đơn giản như vậy đâu.

Tôi thậm chí còn sinh ra ảo giác, tự hỏi hay là không phải người kia đeo mặt nạ da người, mà chính tôi mới là kẻ đeo mặt nạ da người đây?

Tôi sờ lên mặt mình, thế nào lại cứ muốn nhìn xem mình có phải Ngô Tà hay không. Thế nhưng miết lên có cảm giác đau, rõ ràng khuôn mặt tôi là thật, bản thân tôi cũng bật cười.

Cuốn băng quay Hoắc Linh, cùng với cuốn băng ghi hình “tôi” được gửi đến tay tôi và A Ninh dưới một cái tên Trương Khởi Linh và một cái tên Ngô Tà. Hành động đó dù sao cũng phải có ý nghĩa gì đó. Tất cả những chuyện không thể tưởng tượng nổi bỗng chốc đổ ụp cả xuống, cái cảm giác mà mãi tôi mới có thể thoát khỏi được – chính là chấp niệm đối với sự thật nằm sau lời nói dối của chú Ba – lại đột nhiên trào dâng trong lòng tôi.

Tôi đến, vẫn ở Lâu Ngoại Lâu, tôi mời Bàn Tử ăn cơm, vẫn là ở cái bàn hội trưa.

Cả buổi chiều tôi cứ một mực trầm mặc. A Ninh về sau đợi không nổi nữa, bèn để lại một chiếc điện thoại và địa chỉ rồi quay về khách sạn của mình. Cô ta nói tôi nếu có nghĩ ra cái gì thì hãy báo cho cô ta biết. Ngày mai cô ta lại tới nữa.

Tôi đoán rằng trong một buổi tối mình cũng sẽ chẳng nghĩ ra điều gì, nên cũng chỉ đáp qua loa vài tiếng rồi tổng khứ cô ta đi. Bàn Tử vốn định về luôn tối hôm đó, thế nhưng lại xảy ra cái chuyện này, hẳn cũng có hứng thú nên chuẩn bị đợi tiếp vài ngày, để xem sự việc sẽ tiến triển ra sao. Chỗ hẳn ở là do tôi sắp xếp cho, mà buổi trưa lại chẳng ăn uống gì, bèn tiếp tục ở lại ăn chực cơm của tôi.

Cô phục vụ nọ thấy tôi và Bàn Tử lại tới nữa, nhưng cô gái kia lại không

thấy đâu, có lẽ đã cho rằng cô gái ấy bị chúng tôi bán đi thật rồi, nên sắc mặt cứ có vẻ kỳ kỳ. Nếu là lúc bình thường thì chắc tôi đã giở trò trên cô ta rồi, nhưng hiện giờ tôi thật sự chẳng còn lòng dạ nào nữa.

Cái lúc A Ninh vừa đi, Bàn Tử liền hỏi ngay tôi: “Tiểu Ngô, đám đàn bà con gái phần rồi, rốt cuộc đã có chuyện gì, cậu nói đi được rồi đó?”

Tôi cũng vẫn nở nụ cười khổ với hắn, nói tôi thật sự không biết, cũng chẳng phải tại có mặt A Ninh nên mới giả bộ lơ ngờ.

Bàn Tử làm ra vẻ không tin. Xem ra trong mắt hắn, chú Ba tôi là trùm lừa đảo, còn tôi chỉ ít cũng phải là một con cáo con. Người ở trong cuốn băng ghi hình chắc chắn chính là tôi, còn tôi thì chắc chắn là có nỗi khổ tâm gì đó không nói ra được.

Tôi thật sự không muốn giải thích nữa, tiện mồm thề độc một câu, hắn mới miễn cưỡng nửa tin nửa ngờ. Lúc này rượu và đồ nhắm đã dọn lên, Bàn Tử cũng tợp một chập rượu rồi lại hỏi tôi: “Tôi bảo Tiểu Ngô này, tôi thấy chuyện này không đơn giản đâu. Cậu không nói năng gì cả buổi chiều rồi, tóm lại là có nghĩ ra cái gì không vậy? Cậu không được gạt Bàn gia đâu nhé.”

Tôi lắc đầu, cau mày bảo với hắn: “Thật sự chẳng nghĩ ra được gì. Chuyện này tôi làm sao có thể nghĩ cho rõ ràng được cơ chứ, thậm chí phải bắt đầu nghĩ từ chỗ nào, tôi mẹ kiếp còn đéo biết. Hiện giờ chuyện duy nhất có thể nghĩ là cuốn băng này rốt cuộc do ai gửi tới thôi.”

Lúc chiều tôi đã suy nghĩ rất lâu. Những điều khiến tôi lưu tâm, thứ nhất là, theo như nội dung nhìn thấy trên băng hình, “tôi” và Hoắc Linh đều giống nhau, đều biết biết đến sự tồn tại của chiếc máy quay, rõ ràng là “tôi” cũng không kháng cự lại cái vật kia.

Thứ hai là, cuốn băng của Hoắc Linh, thời gian ghi hình rõ ràng từ rất lâu rồi, có lẽ đã quay từ những năm 90 của thế kỷ 20. Nếu như hai cuốn băng đều được ghi từ cùng một thời kỳ, thì “tôi” trong cuốn băng kia của A Ninh có lẽ cũng sống ở thập niên 90, mà lúc đó thì tôi còn nhớ rành rành rằng mình vẫn đang học phổ thông. Không chỉ nói riêng rằng tôi không hề có ký ức về việc quay cuốn băng này, mà cho dù có thì hình dáng tôi cũng không giống như vậy. Tôi tuy là kẻ theo thuyết âm mưu, nhưng nếu như thời thơ ấu của tôi có gì giả dối, thì những bức ảnh chụp từ nhỏ tới lớn của tôi ở trong nhà phải giải thích thế nào? Máy người học cùng tôi, bạn bè của tôi, thì lại phải giải thích thế nào?

Hiện giờ, xem ra chuyện tôi nghĩ không thông nhất chính là chuyện người gửi cuốn băng này cho A Ninh là ai, và mục đích của người đó là gì. Lẽ nào chỉ là muốn dọa rồ tôi một trận? Thật sự rất không có khả năng.

Bàn Tử vỗ vỗ tôi xem như an ủi, lại tự nói với chính mình: “Kẻ mạo danh cậu gửi đồ cho A Ninh ấy, có thể nào cũng là Tiểu Ca kia không?”

Tôi thở dài, lòng tự nhủ chuyện này ai mà biết được. Nhớ tới cách giải thích của A Ninh đối với cái tên ghi trên bưu phẩm, tôi lại nảy ra nghi vấn trong lòng. Nếu kiện hàng của A Ninh chỉ là dùng tên giả để gửi đi, thì có phải hai cuốn băng từ trên tay tôi cũng là dùng tên giả? Dùng tên của Trương Khởi Linh cũng là để cuốn băng đó có thể đến được tay tôi? Người gửi băng không phải là hắn ta, mà là một người hoàn toàn khác?

Dù sao tôi cũng cảm thấy thật sự hấn ta chẳng có lý do gì để mà gửi đi một thứ thế này cả. Băng ghi hình và hấn cũng chẳng hợp với nhau tý nào.

Tôi bèn hỏi Bàn Tử: “Phải rồi, đầu óc của Bàn Tử anh không giống như người khác. Anh nghĩ thử giúp tôi một tý, xem chuyện này có thể là thế nào đi. Phải dùng trực giác của hấn.”

“Trực giác á?” Bàn Tử gãi đầu gãi tai, “Mẹ kiếp cậu không phải là muốn làm khó tôi đấy chứ? Bàn gia gần đây đến cả ảo giác còn không có, còn trực giác cái mẹ gì.”

Tôi tự nhủ ờ cũng đúng, muốn Bàn Tử suy nghĩ chuyện này thì quả thật có phần thất sách. Dù sao hấn và Muộn Du Bình đâu có quá quen thân, sự việc ở Tây Sa hấn cũng không biết, ít ra là chẳng nắm được nhiều như tôi.

Nói đến Muộn Du Bình, thì liệu tôi có được tính là hiểu thấu người này không nhỉ? Tôi vừa nhấp một ngụm rượu vừa suy nghĩ.

Cảm giác tổng thể mà Muộn Du Bình tạo cho tôi là người này không hề giống một con người, mà tựa như một ký hiệu cực đơn giản. Trong trí óc tôi, ngoại trừ mấy lần hấn ta cứu tôi kia, hình như những lúc khác tôi nhìn đến thì đều thấy hấn đang ngủ. Thậm chí tôi còn không có lấy mấy may đầu mối nào để suy luận về tính cách của hấn ta.

Nếu là người bình thường thì luôn luôn có thể phán đoán được tính nết của họ thông qua giọng điệu nói chuyện hoặc là vài cử chỉ vô thức, nhưng mà hấn ta thì lúc nào cũng nói ít đến mức đáng thương, lại chẳng hề có cử chỉ vô thức nào cả, đích xác là một kẻ chẳng hề làm bất cứ việc gì thừa thãi. Chỉ cần hấn ta có động tác là y như rằng có chuyện gì đó xảy ra. Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều lần hễ cứ thấy hấn ta biến sắc là tất cả mọi người đều bắt đầu toát hết cả mồ hôi hột.

Tôi ngẫm nghĩ rồi lại nói với Bàn Tử: “Vậy khỏi cần trực giác, anh nói thử xem, đối với vấn đề này anh có cảm giác gì, có chỗ nào bất ổn không? Một tẹo thôi cũng được, góp sức giúp tôi một tí.”

Bàn Tử liền thở dài bảo tôi: “Mẹ nó chứ, cậu đúng là làm mất mặt giai cấp vô sản chúng ta. Cảm giác thì tôi không có, cơ mà chỗ bất ổn thì thực ra là

có một cái đây. Lúc cậu vừa nói ban nãy tôi đã để ý thấy có một chi tiết nhỏ, không biết cậu có từng chú ý hay không?”

“Chi tiết gì vậy?” Tôi hỏi hần.

“Chẳng phải cậu đã nói rằng băng hình Tiểu Ca gửi cho cậu kia, có những hai cuốn còn gì? Trong đó một cuốn là cô gái kia chải đầu, cuốn còn lại là băng trắng, chẳng có cái gì cả.”

Tôi gật đầu, đúng là như thế thật.

Bàn Tử lại nói: “Cái này mẹ kiếp thật bất thường. Nếu là băng trắng thì hần gửi cho cậu làm quái gì? Cái này chẳng phải vô lý à? Thế quái nào hần lại không gửi luôn mỗi cái cuộn thứ nhất là xong ấy, cần phải gom hai cuộn lại làm gì?”

Tôi thở dài. Lúc trước tôi cũng từng suy xét vấn đề này, nhưng mà cả câu chuyện cực kỳ khó tưởng tượng nổi, cho nên những phương diện không hợp lý nhỏ nhặt này tôi chẳng có sức mà cần thận nghiên ngẫm. Lúc đó cảm thấy đối phương hẳn phải có dụng ý khác, chỉ có điều tôi cũng không hiểu dụng ý của họ mà thôi.

Bàn Tử nghe xong chỉ lắc đầu, bảo rằng không đúng: “Vấn đề này nếu như theo suy nghĩ của cậu như vậy thì cũng quá là bế tắc. Chúng ta đang sống trong thế giới thực tế, đây không phải là truyện thần tiên, chẳng có nhẽ gì mà lại xảy ra chuyện không đầu không đuôi như vậy được. Tôi thấy chúng ta có lẽ đã hơi phức tạp hóa vấn đề quá mức rồi. Có lẽ đối phương gửi cái băng hình này đi, lại với lý do cực kỳ đơn giản.”

Tôi trong đầu có chút suy nghĩ phản đối, nhưng lại không muốn nghĩ nữa, liền cứ để hần nói ra nhận xét của mình.

Bàn Tử bảo: “Cũng chẳng phải là nhận xét, tôi chỉ thấy cách suy luận vấn đề của cậu không đúng, hình như là bị người ta xoay cho rối lên rồi. Chúng ta thử nghĩ thẳng vào vấn đề một chút, đối phương gửi hai cuốn băng từ cho cậu, một cuốn có nội dung, một cuốn không có gì. Nói cách khác là có một cuốn hoàn toàn không gửi cũng được, mà đối phương thế nào lại vẫn cứ gửi đi, có đúng không?”

Tôi gật đầu. Bàn Tử nói tiếp: “Thế là chết mẹ rồi đấy. Xét tổng thể thì như vậy là rất bình thường, nhưng vì cái tên người gửi băng từ nên lại làm cho cậu cảm thấy không thể hiểu nổi. Chúng ta chủ quan cho rằng cha đó làm bất cứ chuyện gì có lẽ cũng đều có thâm ý cả. Nhưng mà mẹ nó, nếu không nghĩ như vậy, giả sử cái đĩa gửi đồ kia chỉ là người bình thường, cậu cho rằng người bình thường trong tình huống này liệu có thể làm như vậy hay không? Tôi thì nghĩ là kiêu gì cũng không thể. Nếu là tôi gửi băng từ cho cậu, tôi làm quái gì mà phải kèm thêm một cuộn băng trắng rồi mới gửi đi? Thế này

chẳng phải quá bệnh sao? Tôi thấy ở đây đảm bảo là có ẩn ý. Cậu nghĩ kỹ xem có phải là hợp lý không.”

Tôi khẽ gật đầu. Bàn Tử vĩnh viễn làm cho người ta vui mừng kinh ngạc. Đúng là vấn đề này tôi đã không đào sâu suy nghĩ như vậy. Tôi dựa vào ghế suy ngẫm lời của Bàn Tử, rơi vào trầm tư.

Một người bình thường, ở trong tình huống như thế nào thì sẽ dùng cách này để gửi đồ? Một cuốn băng ghi hình có nội dung rồi lại kèm thêm một cuốn băng ghi hình không có nội dung, gói chung lại như vậy là có dụng ý gì?

Không nên phức tạp hóa vấn đề! Tôi tự dặn chính mình, dùng trực giác suy nghĩ, ngẫm lại xem trước kia lúc mượn băng ghi hình, trong tình huống như thế nào thì bản thân mình sẽ làm như vậy?

Vừa nghĩ thì quả đúng là chợt nhớ đến một việc trước kia. Tôi thầm giật nảy mình, cảm thấy hình như đúng là có một hồi nào đó mình cũng đã từng làm chuyện tương tự.

Bàn Tử đang xoi thịt Đông Pha (thịt ba chỉ kho như kiểu Tô Đông Pha – 东坡肉) ở một bên, thấy bộ dạng tôi như vậy bèn hỏi: “Thế nào? Nghĩ ra cái gì rồi hả?”

Tôi ngoạ đầu bảo hấn đừng ồn ào, trong lòng nghiên ngẫm chuyện ban nãy mình vừa nghĩ ra. Nghĩ đi nghĩ lại, hồi ức trước kia cũng xuất hiện. Tôi làm bầm một tiếng, đột nhiên trong chốc lát đã ý thức được chuyện là thế nào. Tôi vùng đứng lên, bảo với Bàn Tử: “Cái đêch, hóa ra đơn giản như vậy! Đừng ăn nữa! Chúng ta về luôn đi!” Nói xong tôi vọt thẳng ra ngoài.

Bàn Tử mới ngoạm hết có nửa đĩa thịt, suýt nữa thì phun ra, gào lên: “Lại không ăn? Buổi trưa cũng không ăn! Mẹ nhà cậu mời khách cái kiểu này đây à?”

Tôi đang vội quay về để chứng thực suy đoán của mình, bèn quay đầu lại bảo với hấn: “Thế thì anh ăn xong hăng qua.”

Bàn Tử xoay một vòng tại chỗ cũng chẳng cách nào giữ được tôi, đành phải chạy theo, trước khi đi còn quát lên với bồi bàn: “Bàn đồ ăn này cấm được dọn! Bàn gia trở về còn ăn tiếp. Mẹ nó bố kiểm tra rồi đấy, thiếu cái rế hành thôi là bố về bố đập nát biển hiệu nhà chúng mày ra!” Nói đoạn liền theo tôi ra cửa.

§34. Bí mật thật sự của băng ghi hình

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Lâu Ngoại Lâu cách cửa hàng của tôi không xa, tôi bèn vội vã chạy bộ trở về. Vương Minh tan tâm vào lúc năm giờ mười lăm phút. Cậu này thuộc loại tuyệt đối không ở lại thêm nửa phút nên cửa đã khóa từ lâu. Tôi bèn mở khóa chui tọt vào phòng trong. Cuộn băng A Ninh mang đến cô ta đã lấy về rồi, tôi liền lục ra hai cuộn băng khác của mình. Bàn Tử bám sát theo sau, tiến đến giúp tôi cắm điện.

Thế nhưng ý định của tôi không phải lần nữa xem lại cuộn băng, mà lục lợi ngăn kéo lấy ra một chiếc tuốc-nơ-vít.

Bàn Tử thấy vậy thì chẳng hiểu mô tê gì cả, bèn hỏi tôi định làm gì đấy. Tôi trong lòng nhộn nhạo hết cả rồi nên cũng không buồn trả lời hẳn nữa mà bắt đầu tháo tung cuộn băng từ ra.

Nếu như suy đoán của tôi không sai thì vấn đề này thật đơn con mẹ nó giản quá mức, thậm chí chính bản thân tôi cũng đã làm rất nhiều lần.

Hai cuộn băng từ, trong đó một cuộn lại là băng trắng. Như vậy nói lên rằng, nội dung bên trong cuộn băng căn bản không quan trọng. Thứ đối phương muốn gửi cho tôi chính là bản thân cuộn băng ghi hình chứ không phải để chúng tôi xem nội dung bên trong, cho nên bên trong chỉ là băng trắng, hoặc cho dù có hình ảnh thì cũng chẳng liên quan một tý nào. Vậy người đó gửi cuộn băng đến, chỉ có một lý do, một lý do đơn giản đến không thể đơn giản hơn, mà phỏng đoán của tôi cũng có thể kiểm chứng cực kỳ dễ dàng.

Trước kia, hồi còn học trung học, thứ này tôi cũng từng mó máy không ít rồi nên việc mở nó không khó chút nào, chỉ như một cộng một bằng hai. Tôi tách cuộn băng ra, sau đó cẩn thận cầm một bên lên, run rẩy. Bàn Tử đang đứng cạnh xem liền kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Mặt trong của cuộn băng ghi hình, ở một bên phần vỏ nhựa plastic quả nhiên có dán một thứ.

“Con bà nó gấu quá đi mất, sao cậu nghĩ ra được thế?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tôi nhếch mép, nhưng cũng không cười nổi, phát cho hẳn một cái: “Là anh nghĩ ra đấy chứ”. Kéo vật kia ra xem xét, tôi lại “ui chao” lên một tiếng, chỉ cảm thấy ruột gan quặn hết cả lên.

Đó là một tờ giấy viết thư, mặt trên có mười mấy chữ viết rất ngoáy.

Tỉnh Thanh Hải, thành phố Cách Nhĩ Mộc, đường Côn Luân, ngõ Đức

Nhi Tham, số 349-5.

Người biết chữ nhìn một lần là hiểu: đó là một địa chỉ ở thành phố Cách Nhĩ Mộc.

“Choáng chưa.” Tôi bất giác học theo lối nói Bắc Kinh, lau lau cái trán dầm mồ hôi, trong lòng sinh ra một cảm giác hớn hở. Mãi rồi tôi cũng đoán trúng được một chuyện, hóa ra đúng là tại tự mình nghĩ phức tạp quá lên thật.

Trò này đúng là một mũi tên trúng những hai con chim. Thứ nhất là có thể bảo vệ món đồ này không bị phá hỏng trên quãng đường vận chuyển dài. Thứ hai là, nếu thứ này có bị người ta chặn được, thì trong lúc nhất thời đối phương sẽ không nghĩ tới còn có đồ giấu ở bên trong. Đặc biệt là nếu như nội dung cuốn băng ghi hình kia đủ để lôi kéo sự chú ý của kẻ ăn chặn nó.

Trong lòng đã sáng tỏ, tôi có thể khẳng định rằng kẻ ăn chặn cuốn băng mà đối phương phải đề phòng nọ chính là chú Ba. Bởi vì chỉ có chú Ba mới hoảng hốt khi xem nội dung cuốn băng. Sự thật đúng là như thế. Chú thực sự đã bị nội dung bên trong cuốn băng lôi kéo toàn bộ sự chú ý.

Vấn đề này chỉ cần suy đoán một chút là sẽ thấy rất rõ ràng. Bởi vì nếu người ta gửi bưu điện thẳng tới địa chỉ này, dựa theo tình huống lúc đó thì món đồ này tất nhiên sẽ lọt vào tay chú Ba, giống y như phần bản sao sách lựa Chiến Quốc hồi mới đầu.

Nghĩ thông mấy điếm này rồi, tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái cực kỳ, lập tức tiếp tục mở tung cuốn băng từ còn lại ra. Bên trong cuốn băng này không phải giấy, mà là một cái chìa khóa bằng đồng thau cũ kỹ, hơn nữa còn là loại khóa 480 thịnh hành từ thập kỷ 80 của thế kỷ trước.

Lấy cái chìa khóa ra, tôi phát hiện thấy chiếc chìa khóa này có phần cũ kỹ lắm rồi, lớp đồng bên ngoài hóa đen hết cả. Phía đuôi chìa khóa có dán một miếng băng dính, bên trên viết một hàng chữ số mờ nhạt: 306.

“Xem ra đối phương muốn mời cậu sang đó.” Bàn Tử đứng bên cạnh bèn nói, “Đến cả phòng cũng đặt sẵn cho cậu rồi.”

§35. Thiệp mời từ địa ngục

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Tôi nhìn nhìn dòng địa chỉ kia và chiếc chìa khóa mà sững sờ tại chỗ. Bàn Tử nói đúng. Vừa rồi tôi cũng nghĩ đến chuyện này. Xem ra người gửi cuốn băng hình quả thật muốn tôi tìm đến đó. Chiếc chìa khóa này có lẽ là chìa khóa cửa của nơi có địa chỉ ghi ở đây. Kiểu này xem ra dù tôi có đến thì đối phương có khả năng sẽ không ở nhà, người ta là muốn tội tự vào thăm quan hả?

Tôi đột nhiên nảy ra một ý niệm kỳ quái. Không lẽ căn phòng ở kia là nhà của Tiểu Ca? Hắn biết bản thân mình không trở về được, mới nhờ người đem chìa khóa nhà mình gửi cho tôi? Coi như là để lại tài sản cho tôi hả?

Nếu quả thật như thế, vậy tôi cũng nên đến nhà hắn đi, còn có thể hiểu thêm về quá khứ của hắn nữa. Có điều chuyện này nghĩ thế nào cũng quá là không có khả năng...

Ngoài ra, nói vậy thì hai cuốn băng từ của A Ninh kia lẽ nào cũng đính kèm thứ gì bên trong?

Đêm hôm đó tôi trần trọc khó ngủ, ghé vào mép giường hút thuốc hết điếu này lại đến điếu khác. Thường thì chỉ có những lúc buồn bực tôi mới hút một điếu, nhưng lần này có hút bao nhiêu cũng vô dụng, vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Ngồi nhớ lại toàn bộ sự việc, bắt đầu từ lúc tôi mới nhận được cuốn băng hình, đến lúc này khi đã phát hiện được món đồ ở bên trong, thời gian mới chỉ có mấy tháng thôi, nhưng mỗi lần thêm một phát hiện lại làm cho mọi việc trở nên càng thêm mù mờ rối rắm, càng thêm phức tạp hơn.

Thực ra, tuy bí mật của cuốn băng ghi hình đã bị tôi phát hiện, nhưng điều thực sự khiến tôi hoang mang bực dọc vẫn là nội dung ở trong băng. Bất kể đối phương muốn dùng nội dung trong đó để che giấu cái gì, hay chỉ là tiện tay nhật lên hai cuốn băng, thì nội dung đó chắc chắn vẫn sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của người xem. Mà những nội dung này lại không thể nào làm giả được. Kiểu người như hắn thì không thể nào mà lại quen thuộc với cách ghi hình vào băng được. Vậy thì cuốn băng này hắn lấy được từ đâu?

Băng ghi hình loại đó, tôi có thể khẳng định không chỉ có vài cuốn thế này. Dựa theo dung lượng thời gian của băng thì để ghi hình đủ một ngày phải cần trên dưới tám cuốn. Băng gửi cho tôi một cuốn là băng trắng, một cuốn có nội dung, điều này chứng tỏ đối phương lúc lấy băng ghi hình có rất nhiều lựa chọn. Chuyện đó ít nhất cũng nói lên rằng có khả năng ở nơi đó vẫn còn những cuộn băng ghi hình khác.

Trong băng “Hoắc Linh” và “tôi” tự giám sát hành động của bản thân, tất nhiên phải có mục đích bất đắc dĩ chứ không phải chỉ để đùa cho vui.

Mà đương nhiên thứ khiến tôi để ý nhất vẫn là hai cuốn băng của A Ninh. Tôi vẫn khẳng khái tự xem mình là người ngoài cuộc, một mực tự nhận rằng mình chỉ là kẻ ăn theo nói leo, tự bám theo chú Ba, lần đầu tiên là vì tính hấp tấp của mình, lần thứ hai là vì tình thế bắt buộc, lần thứ ba là vì ù ù cạc cạc nghe theo người ta sắp xếp. Mỗi một lần, chỉ cần nói một tiếng “không” thì sẽ chẳng bao giờ có việc gì dính dáng đến tôi, cho nên sự việc bỗng nhiên đột ngột phát triển đến mức dường như cả tôi cũng bị liên lụy vào, tôi thật sự là có chút mất phương hướng.

Có điều lời nhắc nhở của Bàn Tử lúc này khiến tôi như người vừa ngộ đạo. Tôi đã cảm thấy cách suy nghĩ của mình dường như đã quá mức phức tạp rồi. Có lẽ đúng là vì mình có thói quen phức tạp hóa vấn đề lên như vậy nên mới khiến cho sự việc vốn cực kỳ đơn giản trở nên phức tạp. Có lẽ vốn bản thân mọi việc cũng chỉ giống như chuyện này, chẳng rối rắm một tý nào cả.

Tôi nghĩ rất nhiều, lúc này lại nhớ tới lời “Lý Chìm Xuông” nói với tôi hôm đó, rằng chuyện này có lẽ liên quan đến tôi nhiều dữ lắm. Cứ nghĩ mà xem, chú Ba đã phải vất óc bày mưu lừa gạt tôi, nếu chú không muốn tôi can dự vào chuyện này, thì tại sao lại muốn cho tôi theo lên núi tuyết? Lời nói của Lý Trầm Chu thật có lý vô cùng.

Tôi lại hồi tưởng về quá khứ của mình. Trong ký ức của tôi quả thật là không có bất cứ một tẹo chi tiết nào có khả năng khiến bản thân tôi dấy dưng dính dáng gì vào cái vụ này hết. Hồi còn bé, cha tôi là một người bình thường mờ nhạt, hễ có việc gì cũng đều gánh vác vì gia đình. Ông nội tôi làm mưa làm gió một phương, giữ vai trò trụ cột trong nhà. Chú Hai thì đạo mạo kiêu lời, chú Ba thì chơi bời lêu lổng, hư đốn cứng đầu khó dạy bảo. Hết thầy tập hợp lại trở thành ký ức tuổi thơ của tôi. Bọn họ tuy tính tình khác nhau nhưng đều đối xử với tôi rất tốt. Ngay cả chú Hai cũng chỉ khi nhìn thấy tôi mới nở nụ cười với thằng cháu ruột này.

Có thể nói tuổi thơ của tôi tuy không phải hạnh phúc ngập tràn, nhưng có lẽ cũng giống như thời thơ ấu của những người cùng tuổi, chẳng hề có chỗ nào đặc biệt.

Rồi lại đến mấy năm gọi là đại học này, lại càng bình thường đến cực điểm, ký ức cũng càng thêm rõ ràng hơn. Thật sự là tôi chưa từng trải qua chuyện ăn mặc y như người chết rồi bỏ qua bỏ lại trong một căn phòng tắm tối bao giờ.

Tôi mất ngủ cả một buổi tối, cứ chong chong nhìn lên trần nhà cho đến tận hừng đông mà nghĩ quàng nghĩ xiên, càng nghĩ lại càng buồn bực. Toàn bộ

mọi chuyện cứ như một tấm lưới bủa vây giăng kín chụp lấy tôi, bất kể tôi chạy đến chỗ nào cũng đều chỉ có thể nhìn thấy vô số lỗ hồng mà lại không sao chạy thoát vì những mắt lưới vướng víu cản đường.

Cục diện thành ra thế này cũng là do tính cách của tôi quyết định. Cái loại tính cách tuy do dự nhưng vẫn không chịu từ bỏ của tôi đã khiến sự việc càng phát triển thì càng phức tạp. Có lẽ khi suy luận vấn đề tôi dừng nên bị động như thế, có những lúc không cần cứ phải chờ người khác cung cấp manh mối cho anh thì anh mới chịu suy xét vấn đề. Làm như thế, manh mối người ta đưa cho anh một là không biết được thật hay giả, hai là sẽ luôn gây ra nhiều nhiễu loạn không đúng lúc.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên cau mày nhớ tới lời khuyên mà đám bạn đưa ra với tôi vào lúc sắp chia tay. Cậu ta bảo: “Nguyên nhân khiến sự việc trở nên rắc rối phức tạp như vậy cũng là vì cậu cứ cố chấp muốn lấy được đáp án từ chỗ chú Ba cậu. Cậu nên nghĩ rằng, nếu chú Ba cậu đã lừa gạt cậu rồi thì tức là chắc chắn ông ta không muốn để cậu biết bất cứ chuyện gì, như vậy chú Ba cậu sẽ không có khả năng nói thật với cậu nữa. Đối trá lại kéo theo đối trá, cậu càng hỏi thì chỉ càng khiến bản thân cảm thấy bất cứ điều gì trên đời cũng chẳng còn đáng tin, thông tin sẽ càng lúc càng loạn xạ xà ngàu. Nếu cậu muốn tìm ra chân tướng sự việc, chỉ bằng tự mình tìm đáp án đi. Ví dụ như đội thám hiểm cậu nói đó có mười người hay mười một người, cậu cứ tra trong tài liệu có liên quan vào năm đó ấy. Tóm lại, muốn phân biệt được lời chú Ba cậu nói là thật hay giả, có nhiều cách lắm.”

Giờ này ngẫm lại, quả thực cậu ta nói không sai.

Được rồi! Tôi tự nhủ với chính mình, mẹ kiếp, nếu vấn đề này đã liên quan đến chính tôi, thì tôi đây thực sự cũng cóc thềm tin ai nữa. Lần này tôi sẽ không nói với bất cứ ai, tự mình đi Cách Nhĩ Mộc điều tra xem đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.”

§36. Tòa nhà ma

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Không làm thì thôi chứ đã làm thì đừng lè mè. Ngày hôm sau tôi liền lên kế hoạch đi luôn Cách Nhĩ Mộc.

Vì vùng đó tôi chưa từng đến bao giờ, nên tôi tìm người bạn làm ở công ty du lịch hỏi thăm xem tuyến đường đi lại như thế nào. Người bạn này bảo với tôi rằng, vì không có tuyến bay thẳng đến Cách Nhĩ Mộc nên tôi chỉ có thể xuống sân bay Song Lưu ở Thành Đô trước, sau đó tiếp tục đổi máy bay. Vé máy bay thì cứ để cậu ấy lo, thậm chí đặt phòng khách sạn tại địa phương cũng OK hết. Tôi liền đề cậu này giúp tôi xử lý. Vì nơi đó cũng không phải nói đi là đi ngay được nên tôi đặt vé chuyến bay hai ngày sau.

Lần này không phải đi đồ đấu mà chỉ là lượn vài vòng trong thành phố Cách Nhĩ Mộc, hơn nữa cũng không ở lại lâu lắm nên tôi chỉ mang theo vài bộ đồ lót và một ít tiền mặt, gom hết lại nhồi vào một cái ba lô mà vẫn còn thừa chỗ.

Cùng ngày hôm đó Bàn Tử về Bắc Kinh, tôi cũng không dả động gì đến chuyện này với hắn. Nếu đã quyết định sẽ không nói với ai rồi, vậy Bàn Tử cũng không phải là ngoại lệ.

Trong thời gian hai ngày này, tôi dặn dò Vương Minh, bảo cậu ta quản lý chuyện cửa hàng, rồi mập mờ thông báo với gia đình một chút, lại sắp xếp một vài mối quan hệ. Hai ngày sau tôi lên máy bay.

Suốt đường đi tôi ngủ thẳng một mạch, đến sân bay Song Lưu ở Thành Đô thì ngủ đã đời con mắt rồi, trong mấy giờ bay đi Cách Nhĩ Mộc tôi bèn suy nghĩ về vụ việc ngay trên máy bay luôn. Hơn tám giờ tối hôm đó tôi mới đặt chân đến thành phố Cách Nhĩ Mộc, vốn được mệnh danh là “Cao nguyên khách sạn”.

Nơi đây là một thành phố huyền thoại. Trong tiếng Tạng cái tên Cách Nhĩ Mộc có nghĩa là “nơi sông ngòi giăng kín”. Tuy rằng trên suốt đường bay chỉ thấy toàn sa mạc, nhưng cũng có thể tưởng tượng được hình dạng của thành phố vào thời điểm cái tên đó ra đời. Trên máy bay tôi xem mấy tài liệu, thấy nói rằng thành phố này do “cha đẻ của con đường Thanh Tạng” là tướng quân Mộ Sinh Trung, năm đó đã đưa khu lều bạt của những công binh tu sửa con đường Thanh Tạng vào lập đồn đóng ở đây, sau đó liền trở thành một thành phố. Thành phố mới có hơn 50 năm lịch sử, trước kia vô cùng phồn thịnh nhưng sau này địa vị dần dần bị thay thế bởi Lhasa, vì cả thành phố nằm ở vị trí tương đối không thuận tiện.

Sau khi máy bay hạ cánh, kẻ vô cùng mất mặt là tôi liền gặp phản ứng cao

nguyên, ngất xỉu luôn ngay tại chỗ cửa ra của phi trường trong khoảng hai ba giây. Cái cảm giác này không giống như hồi tôi hôn mê vì kiệt sức ở Tân Lĩnh, mà là một loại cảm giác giống như cả thế giới chạy vụt ra xa khỏi mình, nhোáng cái mọi cảnh vật đều tối sầm lại, sau đó thì tôi gục xuống hôn đất. Cũng may hai ba giây sau tôi lập tức tỉnh lại, thấy mình lúc này đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất rồi. Điều càng mất mặt hơn nữa là lúc tôi đi mua thuốc mới biết hóa ra mình đang ở trên cao nguyên Thanh Tạng. Tôi chưa thuộc địa lý Trung Hoa, thế mà lại không biết Cách Nhĩ Mộc nằm ở cao nguyên Thanh Tạng! Báo hại người bán thuốc còn tưởng rằng tôi lên nhầm máy bay.

Sau khi vào một quán trà Tây Tạng mua một chén trà bơ 5 xu uống ực hết với thuốc, tôi bèn đến nhà nghỉ mà cậu bạn đã sắp xếp, bố trí ổn thỏa chỗ ở. Sau đó, bất chấp cái đầu đau như búa bổ, tôi vẫn tiếp tục hành trình không ngừng nghỉ, lên thẳng một chiếc taxi, lấy tờ địa chỉ kia ra bảo tài xế đưa tôi đến đó.

Nhưng bác tài xem địa chỉ xong lập tức lắc đầu nói rằng chỗ ấy là một cái ngõ rất chật, xe hơi không lái vào được đâu. Khu vực đó toàn là nhà ở cũ kỹ, đường xá chật chội lắm. Hắn có thể đưa tôi đến địa điểm gần đó, cách một con đường, còn sâu hơn nữa ở bên trong thì tôi phải tự mình vào mà hỏi.

Tôi nghe xong cũng đồng ý, bảo hắn cứ lái đi. Không lâu sau tôi đã tới khu nhà cũ của thành phố.

Bác tài bảo cho tôi hay rằng Cách Nhĩ Mộc là thành phố mới được xây dựng, đường xá bình thường đều rộng rãi. Năm đó khu nhà cũ cũng được mở rộng vô số lần, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng có những khu nhà nhỏ nhỏ như vậy, lại do vị trí bất tiện nên vẫn cứ để lại y nguyên. Những ngôi nhà trệt này phần lớn đều được xây vào những năm 60, 70 của thế kỷ trước, bên trong toàn bị coi nói trái phép. Địa chỉ tôi tìm cũng nằm ở một con hẻm nhỏ trong số đó.

Lúc tôi xuống xe đã là những phút cuối cùng của hoàng hôn. Bóng tối sầm sì ụp xuống, lấm tấm những vệt nắng chiều dần tàn. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trong chỗ khuất sáng chỉ thấy một dãy dài những chiếc bóng đen sì của những ngôi nhà lợp ngói. Chỗ này toàn là nhà tập thể kiểu quân đội xây từ những năm 60, 70 của thế kỷ trước. Giờ này nhìn sang, khu nhà cũ hiện lên có vẻ đặc biệt huyền bí.

Bước vào nhìn thử bốn phía tôi mới phát hiện ra chỗ này kỳ thực cũng không thể gọi là “khu” nữa, mà chẳng qua là vài đoạn phố cũ còn sót lại sau khi mở rộng đô thị. Những kiến trúc này một là không có giá trị văn hóa, hai là không được kiểm tra sửa chữa định kỳ nên trông có phần chông chênh sắp đổ, chắc cũng chẳng trụ lại trong cõi người được bao lâu nữa. Mà trong khu

phố cũ này cũng chẳng có bao nhiêu người sinh sống, chỉ thấy lèo tèo vài tiệm cắt tóc nhồi nhét giữa những tòa nhà. Mớ dây điện đen sì sì vắt ngang qua các căn nhà cũ kỹ xen lẫn với ánh đèn màu của tiệm cắt tóc, tạo ra một cảm giác khá là quái gở.

Tôi tạt ngang tạt dọc trong đó ước chừng hai giờ đồng hồ, đi tới đi lui làm cho cô em trong tiệm cắt tóc còn tưởng tôi muốn ăn vụng mà chẳng có gan, còn mở cửa nhìn tôi cười cười. Nhưng quả thật đúng như bác tài taxi đã nói, đường xá nơi đây quá hỗn loạn, rất nhiều ngõ nhỏ là do coi nới trái phép mà ra, đến cả cái bảng tên đường còn không có thì hỏi thăm người ta cũng chẳng ăn thua. Máy người cán bộ công nhân viên từ bên ngoài vào cũng đều lắc đầu cười thông cảm, đại loại tỏ ý bọn họ cũng chẳng biết chỗ đó ở đâu.

Có địa chỉ hẩn hoi mà vẫn không tìm được, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải loại chuyện này. Tôi vừa đi vừa cười khỏ, cảm thấy sự đời thật là phong phú quá. Đúng vào lúc tôi đã vòng đi vòng lại đến vánh cả đầu thì từ phía sau một chiếc xe lô mui vàng trờ tới. Anh xe lô hỏi tôi có muốn lên xe không? Tôi cuộc bộ cũng mệt lắm rồi, bèn yên vị trên xe cho hẩn chờ đi lòng vòng.

Anh xe lô người dân tộc Hán, đoán chừng hồi trước cũng từ miền Nam lên, thấy tôi nói giọng Nam thì hay chuyện hơn hẩn. Hẩn nói với tôi mình là người Tô Bắc (phía bắc Tô Châu), họ Dương nên người ta gọi là Nhị Dương. Hẩn đạp xe lô ở đây đã mười hai năm rồi, hỏi tôi muốn đến chỗ nào chơi, thích giá cao hay giá thấp, kiêu Hán hay kiêu Tạng. Máy cô em bé nhỏ người Duy Ngô Nhĩ hẩn đều biết cả, đi trọn gói còn làm quả giảm giá 20%. Nếu cái đó không hợp khẩu vị, thì du lịch hẩn cũng chơi tuốt. Cách Nhĩ Mộc không có danh lam thắng cảnh di tích gì, nhưng xung quanh sa mạc Gobi có cảnh đẹp nào nổi tiếng hẩn đều biết hết.

Tôi cười thầm, tự nhủ rằng nếu cha anh đặt cho anh cái tên ba chữ thì anh có thể đổi tên thành Hằng Nguyên Tường rồi đấy. Có điều nghe hẩn nói đến đây, tôi trong lòng giật nảy, thầm nghĩ máy anh xe lô này bươn chải ở đây nhiều năm rồi, phố lớn ngõ nhỏ phần lớn đều đã thuộc nằm lòng, sao tôi không hỏi thêm vài câu, biết đâu lại moi được ra chút gì từ miệng hẩn ấy chứ.

Vì vậy tôi liền đưa địa chỉ cho hẩn xem, hỏi hẩn có biết cái chỗ này hay không.

Vốn cũng chẳng ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng tôi vừa hỏi xong thì “Hằng Nguyên Tường” liền gật đầu nói là biết. Nói xong hẩn liền nhún bàn đạp, chỉ trong chốc lát đã đạp đến một con ngõ nhỏ vô cùng hẻo lánh.

Hai bên đường là nhà cửa cũ kỹ, dưới ánh đèn đường vàng vọt gằn như chẳng có người qua lại. Lúc hẩn dừng hẩn xe thật thì tôi sợ phát khiếp, cứ tưởng mình bị bắt cóc rồi. Hẩn thấy bộ dạng tôi như vậy cũng cứ cười mãi,

bảo với tôi rằng đã đến chỗ tôi muốn tìm rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đó là một tòa nhà ba tầng và một sân. Dưới ánh đèn đường, tòa nhà nhìn vào tối om om, chỉ có thể thấy tường bao bên ngoài, bên trong tựa hồ chẳng có lấy một ai. Cả căn nhà toát ra quý khí âm u.

Tôi ớ ra, hỏi anh phu xe xem đây rốt cuộc là chỗ nào. Hắn nói: chỗ này hồi năm 60 của thế kỷ trước là trại an dưỡng của giải phóng quân, đã bỏ hoang từ rất lâu rồi.

§37. Phòng 306

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Tôi xuống xe trả tiền, đứng ngoài cổng đối diện với tấm biển số nhà đã mờ tịt, phát hiện ra địa chỉ trên tờ giấy chính xác là ở đây, trong lòng có phần sợ hãi. Tôi tự nhủ, đây chẳng phải là cái loại nhà ma không người ở mà hồi bé chúng tôi thường đến thám hiểm sao, thế quái nào mà lại có người muốn tôi đến cái nơi như thế này cơ chứ? Bên trong còn có người ở nữa à?

Anh xe lôi vẫn còn đang đếm chỗ tiền lẻ tôi trả. Tôi bèn quay đầu lại hỏi hẵn, người sống trong này là ai thế?

Anh xe lôi chỉ lắc đầu, bảo rằng hẵn cũng không rõ lắm. Hẵn chỉ biết đây là trại an dưỡng được xây dựng từ những năm 60 của thế kỷ trước. Cách Nhĩ Mộc là thành phố nhà binh, rất đông sĩ quan quân đội, rất nhiều quan chức lãnh đạo thường xuyên đến đây thị sát. Trại an dưỡng này là dành cho các vị lãnh đạo thời ấy đến ở. Vào giữa những năm 80 thì trại an dưỡng này bị hủy bỏ, đem sửa đi làm thành nhà hát kịch, cho nên hẵn cũng đã từng đến đây rồi. Thời bấy giờ ở Hà Đông Hà Tây cũng có mấy nơi giống thế, tôi còn khá may mắn mới gặp được hẵn đây, chứ nếu chẳng may vợ phải mấy tay xe lôi từ miền Bắc tới thì đảm bảo chẳng tìm thấy chỗ này đâu.

Tôi nghe xong nửa tin nửa ngờ. Anh xe lôi đi rồi, cả con đường chỉ còn mỗi mình tôi. Tôi ngó nghiêng trái phải hai bên, thấy tối mò như hũ nút, chỉ có trước cửa tòa nhà này mới có một ngọn đèn đường tù mù thì cảm thấy có hơi hoảng. Nhưng mà nghĩ lại thì bản thân mình đến cả cổ mộ còn từng mò xuống lúc quá nửa đêm, chỗ này có mỗi cái tòa nhà cũ thì sợ sệt nỗi gì, bèn lập tức đẩy cửa nhà mà vào.

Bên ngoài tòa nhà có tường bao, cửa vào là cửa vòm, cánh cửa là một phiến gỗ lim, không có vòng gõ cửa. Đẩy thử vài cái thì phát hiện sau cửa có khóa sắt, không mở ra được. Có điều chút trở ngại đó không làm khó được tôi đâu. Tôi nhìn quanh quẩn một vòng rồi tới chỗ cột đèn, leo vài phát lên trên rồi phi qua bờ tường vậy. Đây là bản lĩnh phá phách ngày bé tôi luyện được, xem ra còn chưa đến nỗi lụi nghề.

Khoảng sân bên trong toàn là cỏ dại, nhảy xuống rồi mới thấy nó được lát gạch xanh, nhưng bị cỏ dại mọc um tùm xen giữa các kẽ hở. Trong sân còn có một cái cây to đã chết queo, đổ rạp vào một bên tường nhà.

Bước đến trước tòa nhà nhỏ, tôi mở bật lửa ra soi sáng mới thấy rõ được cái sự hoang tàn của nó. Song cửa được trạm trổ hoa văn, có điều cũng đã rã rời, khắp nơi mạng nhện chằng kín dọc ngang, cửa ra vào dùng khóa sắt móc chặt, dán giấy niêm phong.

Tôi giật một cánh cửa sổ xuống, cẩn thận hết sức mà bò vào. Bên trong cũng được lát gạch xanh, bụi bặm đóng cả một tầng dày. Đằng sau cánh cửa là một đại sảnh gần như trống trơn chẳng có đồ đạc gì cả. Tôi giơ cao cái bật lửa, cẩn thận soi một vòng thì chợt thấy có chút quen quen, vừa nhớ lại mồ hôi lạnh liền túa ra.

Đại sảnh này chính là chỗ ở trong băng ghi hình của A Ninh, nơi mà “tôi” bò lết trên sàn nhà.

Đến đúng chỗ rồi đấy, tôi tự bảo với chính mình. Tôi đứng vào góc độ của máy quay phim ở trong băng ghi hình nhìn thử, những viên gạch xanh kia, những cánh cửa khắc hoa này, góc độ giống y như đúc. Tôi càng lúc càng khẳng định được suy đoán của mình, trong lòng sinh ra một loại cảm giác vừa hoảng sợ vừa hưng phấn.

Đi tiếp vào trong thì thấy ngay bên trái của đại sảnh có một chiếc cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, là loại rất đơn giản, nhưng tốt xấu gì cũng là cầu thang xoắn ốc, thông lên lầu hai. Tôi rón ra rón rén lại gần, ngược nhìn lên trên lầu thì thấy phía trên cầu thang cũng là một màn đen bao phủ, không có chút ánh sáng nào.

Tôi móc chiếc chìa khóa ra từ trong túi. Phòng 306, vậy thì hẳn là ở lầu ba.

Chỗ này ít nhiều gì cũng có chút khác thường. Tôi cúi đầu chiếu sáng máy bập cầu thang, phát hiện thấy trên bậc cầu thang bụi bám dày đặc, thế nhưng trong đám bụi vẫn có thể thấy một ít dấu chân, rõ ràng là ở đây vẫn có người đi lại.

Tôi nhẹ nhàng đặt chân bước lên bậc cầu thang, làm phát ra âm thanh kễ kễ, nhưng hẳn là nó vẫn có thể chịu được sức nặng của tôi. Tôi cẩn thận từng chút một đi lên phía trên.

Trên lầu tối đen như hũ nút, còn thêm cái thứ tiếng kèn kễ của gỗ cọ vào nhau, khiến cho tôi thấy hơi hoang mang hoảng hốt. Nhưng chỗ này dù sao cũng không bằng cổ mộ, thần kinh tôi vẫn còn cầm cự được.

Cứ đi thẳng lên trên, đến tầng hai tôi liền phát hiện ra hành lang dẫn vào đó đã bị người ta dùng xi-măng trát kín. Không hề có cửa, bị bịt kín hết toàn bộ rồi. Dựa vào không gian dưới lầu thì có thể thấy phía sau tường xi măng có lẽ còn có rất nhiều phòng. Hình như là để cách ly mới dựng lên nên thợ đổ xi măng làm rất ầu.

Tôi sờ lên vách tường, cảm thấy có điểm kỳ quái. Chẳng lẽ kết cấu của tòa nhà này gặp vấn đề nên mới phải gia cố chỗ này lại sao?

Có điều có thấy kỳ quái cũng chẳng làm được gì. Lúc này tôi cũng không thừa hơi mà nghĩ những vấn đề này nữa, bèn tiếp tục lên đến tầng ba. Thứ tôi

nhìn thấy chính là một dãy hành lang đen kịt. Hai bên hành lang đều là phòng ở, nhưng dưới tất cả những khe cửa đều không lộ ra chút ánh sáng nào, hẳn là không có người, mà trong không khí nồng nặc một thứ mùi cực kỳ khó ngửi do nấm mốc tỏa ra.

Tôi tập trung tinh thần bình tĩnh lại, cẩn thận từng bước tiến vào hành lang. Lách qua từng đám mạng nhện, tôi thấy trên những cánh cửa phòng kia có gắn các tấm biển sơn số phòng đã bị bụi bặm phủ kín. Tôi bèn đọc một loạt, có chút cảm giác mình cứ như nhân vật chính trong mấy bộ phim kinh dị Âu Mỹ. Không lâu sau, tôi đã đến trước cửa căn phòng thứ hai đếm từ phía trong ra. Tôi giơ chiếc bật lửa đã nóng rẫy, chiếu lên cánh cửa, liền thấy trên bậc cửa có một cái biển số cực kỳ mờ nhạt: 306.

Trong một tích tắc kia tôi bắt đầu muốn gõ cửa, nghĩ lại thì thấy thật nực cười, vì vậy tôi do dự trước cánh cửa một chút rồi móc chiếc chìa khóa ra. Tôi cắm chìa vào lỗ khóa trên cửa xoay liền một vòng. “Loạch xoạch” một cái, theo tiếng bản lề ma sát chói tai, cánh cửa bị tôi nhẹ nhàng đẩy mở vào trong.

Gian phòng này không lớn, bên trong tối mò mò, bước vào liền thấy mùi nấm mốc trong phòng cực nặng. Đầu tiên tôi mở hé cửa nhìn vào thăm dò, thấy phía bên kia phòng có lẽ là có cửa sổ nữa, vì ánh đèn đường bên ngoài chiếu tận vào bên trong, phác ra những đường nét đại khái của căn phòng. Trong phòng, phía sát tường hình như bày biện rất nhiều đồ gia dụng, đèn đường từ bên ngoài hắt ánh sáng vào tạo ra những cái bóng mờ mờ nên không phân biệt được rõ ràng. Chỉ có điều vừa nhìn là biết không có người ở.

Tôi hít một hơi thật sâu, cẩn thận dò dẫm bước vào, giơ cao cái bật lửa nóng rẫy. Dưới ánh lửa yếu ớt, mọi vật ở khắp bốn phía đều rõ ràng hẳn lên.

Đây là một phòng ngủ đơn. Tôi nhìn thấy một chiếc giường nhỏ kê trong góc, mùi mốc meo là từ chiếc giường này tỏa ra. Lại gần xem, tôi phát hiện chăn chiếu trên giường đã rửa nát đen sì hết cả rồi, bốc mùi cực kỳ khó ngửi. Chăn mền phồng lên, mới thoáng nhìn còn tưởng bên trong còn bọc một người chết. Có điều nhìn kỹ lại thì thấy chỉ là hình dạng của chăn thôi.

Bên cạnh giường có một cái bàn viết, là loại cũ rích như chiếc bàn học hồi tôi còn mài đũng quần ở trường cấp một ấy. Trên mặt bàn là một ít đồ bỏ đi, vải thô, mấy tờ giấy loại và một ít mảnh vôi trắng từ trần nhà rơi xuống, mọi thứ đều đóng bụi cả tảng.

Cạnh bàn làm việc là một cái tủ to tướng, rộng phải đến ba bốn mét, còn cao hơn cả tôi. Ván gỗ bên trên có lẽ vì ẩm nên nở ra, cánh cửa tủ bị cong vênh hết cả rồi. Ngẩng đầu nhìn lên trên thì có thể thấy ở trên cái tủ, chỗ tiếp giáp với trần phòng, có một đồng lớn những đốm than đá và nước đọng, hiển

nhiên là vào ngày mưa thì chỗ đó sẽ bị rỉ nước.

Xem ra nơi này hoang phế đã lâu rồi. Rách nát đến mức này thì chắc cũng phải ngoài năm năm. Có điều căn phòng tuy cũ kỹ nhưng cũng chỉ cũ một cách bình thường. Người gửi băng ghi hình câu kéo tôi đến đây làm gì không biết nữa? Người ta nghĩ tôi sẽ tìm được thông tin gì trong cái phòng này cơ chứ?

Lúc này tâm trạng bồn chồn bất an cũng dần dần bình ổn trở lại cùng khả năng thích nghi với hoàn cảnh của tôi. Tôi thả cái bật lửa xuống mặt bàn, trước hết bắt đầu tìm ngăn kéo của cái bàn viết kia, mở từng ngăn từng ngăn ra một. Có điều bên trong cơ bản đều rỗng không, có mỗi hai ngăn lót báo cũ bên trong, đều mốc meo hết cả, tôi cũng chẳng dám đụng vào.

Không phải trong ngăn kéo thì chẳng lẽ trên giường? Tôi đến cạnh giường, trước hết xem dưới gậm, thấy toàn là mạng nhện chứ chả có cái gì. Sau đó tôi đến đằng kia lôi ra một cái ngăn kéo, dùng làm dụng cụ để khều đồng chăn màn dính bết thành cục xuống. Thế nhưng khều khều vài cái thì từ đồng chăn từa ra nước đen nhớp nháp. Bên trong thì ra lại còn có côn trùng, mùi nấm mốc xông lên nồng nặc. Tôi mắc ói đến suýt nữa thì nôn.

Thật không dễ dàng mới tôi được hết đồng chăn màn này xuống đất mà lại chẳng phát hiện được cái gì. Thật ra vừa khều mấy cái tôi cũng ý thức được bên trong chả có gì đâu. Ai lại đem đồ vật nào giấu ở cái chỗ buồn nôn thế chứ.

Cả hai chỗ này đều không có, vậy thì chỉ còn lại cái tủ tường to bự, mỗi tội cái tủ này lại có khóa. Tuy cánh cửa tủ đã vênh lên rồi, nhưng mà muốn mở cái tủ này tôi vẫn cần bỏ ra chút sức lực, hơn nữa không có dụng cụ cũng chẳng được.

Tôi lại không mang theo thứ gì trong tay, đành phải tìm kiếm ngay tại hiện trường, rốt cuộc cũng tìm được một thứ ở trên bệ cửa sổ. Đó là cái then cài cửa sổ kiểu cũ, có thể rút ra được. Tuy nó rỉ ngoét ra rồi nhưng then cài cửa hồi xưa ruột đúc đặc, còn bền lắm. Tôi rút lấy một cái dùng làm đòn bẩy, cắm vào khe cửa cong vẹo kia, nạy khe hở ra một khoảng đủ để thò ngón tay vào. Sau đó lấy một chân chống lên một mặt, đưa tay với vào cái khe, dùng sức bẻ ra ngoài. Cánh cửa phát ra tiếng cọt sạt đáng sợ, bị tôi kéo đến cong vẹo cả lên, tiếp theo phát ra những tiếng gãy rạn rầm rĩ, cả tấm gỗ cứ như vậy mà gãy đôi ra. Bụi bặm tích trên cửa bay tung tóe, mù mịt đến nỗi tôi không mở nổi mắt.

Vì trong tòa nhà khá yên tĩnh nên những tiếng động tôi gây ra nghe đặc biệt kinh người. Trong khoảnh khắc cánh cửa gãy lìa ra, âm thanh chói tai đó cũng làm tôi sợ đến nỗi cả người đầm đìa mồ hôi lạnh, một lúc lâu sau mới hoàn hồn. Sau đó tôi cầm lấy bật lửa, chiếu vào bên trong tủ.

Trong tử tường có cái gì, tôi không có một chút dự đoán nào cả, chỉ thấy khả năng lớn nhất vẫn là chẳng có thứ gì đâu, cho nên cũng không chuẩn bị đầy đủ tinh thần cho lắm. Nhưng mà vừa chiếu vào một cái, tôi liền bị dọa một cú kinh hoàng.

Trong tử tường đúng là trống trơn chẳng có cái gì, nhưng tám gỗ lưng tử dựa vào tường đã không cánh mà bay, để lộ ra bức tường xi măng bị cái tử che khuất. Mà trên bức tường xi măng kia có một cái cổng tò vò tối hun hút, nối với một đường cầu thang dẫn xuống phía dưới, chẳng biết là thông tới nơi nào.

§38. Manh mối

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Tôi cảm thấy càng lúc càng quái đản. Rõ ràng ở đây có một cái cửa ngầm, có người dùng một cái tủ mất lưng để che nó lại, chỉ cần mở cái tủ này ra là có thể thấy cửa ngầm phía sau rồi. Biện pháp này chưa được tính là cao tay, nhưng hay ở chỗ tiện bố trí, hơn nữa lại dễ ra vào.

Thế nhưng tại sao ở nơi đây lại có cái kiểu kiến trúc như thế này cơ chứ? Vậy xem ra cái trại an dưỡng này không đơn giản rồi. Chỗ này trước kia rốt cuộc được dùng để làm gì? Không biết dưới chân cầu thang xi măng kia là một nơi như thế nào đây?

Tôi nhìn chiếc chìa khóa trong tay. Rõ ràng đối phương đã gửi chìa khóa gian phòng này cho tôi tức là đã nghĩ đến chuyện tôi sẽ phát hiện lối cửa ngầm này. Như vậy, có lẽ dưới đó có đáp án.

Tôi lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, bước vào trong tủ, chui xuống cửa ngầm, lập tức thấy một thứ mùi kỳ quái từ dưới kia xộc tới.

Tôi xoay đầu chờ cho đám mùi nồng nặc nhất đó bay qua, sau đó thích ứng một lát, rồi dùng bật lửa rọi xuống.

Cầu thang sâu không thấy đáy, hơn nữa còn có khúc ngoặt, rõ ràng là khá dài, không biết thông xuống tầng hai hay tầng một.

Nhìn xuống cầu thang, nghĩ đến giờ đã là nửa đêm mà thân tôi thì ở trong một cái nhà ma, lại còn phát hiện ra một cái đường ngầm không biết đã được bố trí từ bao giờ, trong lòng tôi không khỏi có phần hoảng sợ. Nhưng dù sao tôi cũng là thằng từng xuống đấu. Ở những chỗ thế này, tôi biết bên ngoài là đường cái và tiệm cắt tóc, trong lòng tự nhiên sẽ có phần bình tĩnh hơn một tẹo.

Tôi chỉ do dự trong một thoáng là lấy lại được bình tĩnh. Một tay cẩn thận hết sức giơ bật lửa, khom người đi vào trong cái công tò vò kia, tôi men theo cầu thang đi xuống phía dưới.

Nếu đã đến nước này rồi thì thứ đối phương chỉ đường cho tôi tìm kiếm dĩ nhiên sẽ ở ngay bên dưới cái cầu thang này. Giờ mà tôi rụt chân lại thì cũng chẳng hay. Đã đi tới tận Cách Nhĩ Mộc, tất nhiên là tôi muốn nhìn xem mục đích của đối phương rốt cuộc là cái gì.

Mới đi được vài bước, tôi đã nhận thấy một thứ cảm giác âm u lạnh lẽo khó tả truyền đến từ bóng tối dưới cầu thang, lạnh lẽo đến mức làm cho người ta chưa rét mà đã run lấy bầy. Tôi hà hơi một cái, liền phát hiện thấy sương trắng bay ra từ trong miệng. Như vậy thì nhiệt độ dưới đó xem ra thực

sự rất thấp.

Nhìn theo ánh sáng của bật lửa, tôi thấy hai bên cầu thang đều là vách tường xi măng trát thô chưa hoàn thiện. Xi măng là loại xi măng cát vàng, loại dùng trong quân đội vào thập kỷ 60 của thế kỷ trước. Trên đó còn có thể nhìn thấy mờ mờ một ít biểu ngữ quét sơn đỏ, đều đã bay màu đến nỗi chỉ còn đọc ra được mấy nét. Trên trần cầu thang còn có thể thấy dây điện rủ xuống, bị mạng nhện bao kín nên nhìn vào cứ y như một bầy rắn.

So với đám gạch xanh và ngói nhà mồ trong mộ cổ thì những thứ này đã là thân quen lắm rồi. Tôi vừa ám thị bản thân vừa cố hết sức thả lỏng thần kinh. Tuy rằng như thế, tôi vẫn cứ tưởng như dưới chỗ ngoặt của những bậc cầu thang tối tăm này sẽ có thứ gì đó thò mặt ra. Cảm giác sợ đến xương sống mọc gai này thực ra lại chẳng kém tí nào so với khi ở trong cỗ mộ.

Rất nhanh, tôi đã xuống hết đoạn cầu thang thứ nhất. Cầu thang ngoặt một cái rồi lại tiếp tục đi xuống. Bước chân tôi phát ra những tiếng vang nghe dưng cả lông tóc. Tôi thử cảm nhận độ cao một lát, thấy chỗ này đã là tầng hai rồi, chính là tầng nhà bị tường xi măng bịt kín kia. Thế nhưng ở đây cũng không có bất kỳ cái cổng tò vò nào, bốn phía vẫn bị bịt kín xi măng, rõ ràng lối ra không phải ở đây.

Xem ra không liên quan đến cái tầng hai kia rồi. Tôi thăm nghĩ rồi hít thật sâu một hơi cái thứ không khí nặng mùi, lại tiếp tục xuống thêm một tầng nữa.

Vẫn là tình trạng như vậy, lối ra không nằm ở tầng một. Cầu thang tiếp tục ngoặt một cái rồi dốc xuống, vẫn tối như bưng không hề nhìn thấy đáy.

Bên dưới là xuống quá mặt đất rồi, tôi thăm nhủ. Lúc này trong lòng tôi xuất hiện một ý nghĩ: lẽ nào cầu thang này thông đến tầng ngầm sao?

Không lẽ nơi này trước kia được dùng để xây công sự ngầm của quân đội?

Tôi vẫn còn nhớ rõ ở Hàng Châu có dinh thự 704 nổi tiếng, cũng được xây dưới danh nghĩa trại an dưỡng, nhưng thật ra kiến trúc bên trong lại đặc kiểu quân sự, thần bí cực kỳ. Nghe nói dưới lòng đất còn có một công trình khổng lồ dùng để đối phó khi ở trong tình huống khẩn cấp.

Có điều nhìn cánh cửa ngầm ở đây thì lại cảm thấy không giống cho lắm. Cửa ngầm này chỉ là một cái cổng tò vò sơ sài. Nếu là lối vào công sự ngầm được thiết lập đặc biệt cho quân đội thì ít nhất cũng phải là cửa sắt chứ.

Tôi vừa đi vừa nghĩ lan man, tiếp tục bước xuống dưới. Chẳng biết là do nhiệt độ hạ thấp hay do cảm giác sinh ra từ mồ hôi lạnh, tôi bỗng nhiên thấy rét vô cùng, hai hàm va vào nhau lập cập đến rớt cao răng. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi xuống tiếp thêm một tầng nữa. Cầu thang đến chỗ này thì dừng lại, lối ra ở ngay trước mặt. Tôi cẩn thận từng tí một mà bước ra ngoài, phát

hiện không gian bên ngoài dường như rất rộng.

Tôi giờ bật lửa lên chiếu sáng hai bên lối ra, phát hiện thấy đây là một tầng hầm được gia cố thêm bằng xi măng. Dưới này vô cùng đơn sơ, ẩm sì ẩm sịt, sàn nhà lát gạch xanh, bốn bề thì trông huyếch trông hoác.

Chỗ này chắc chắn không phải công sự ngầm của quân đội rồi, tôi tự xác định trong lòng như vậy. Xem mẫu xi măng này và gạch xanh trên sàn thì thấy cứ y như loại hầm ngầm đại đội sản xuất ở vùng nông thôn xây dựng tạm lên ấy. Tay nghề xây dựng cái nơi này quá sơ sài, không thể là do lính công binh chuyên nghiệp xây được.

Đây là đâu? Không lẽ thật sự chỉ là cái hầm ngầm? Muộn Du Bình mời tôi đến để xem dưa cải hắc muối ăn có ngon hay không ấy hả?

Tôi bị chính ý nghĩ của mình chọc cười, bước tiếp về phía trung tâm của cái hầm này. Đi chưa được vài bước tôi đã láng máng nhìn thấy chính giữa hầm ngầm có một cái bóng khổng lồ nằm ngang trên mặt đất, trông kỳ quặc vô cùng.

Tôi bước về phía cái bóng kia, dùng bật lửa soi thử một cái, người liền cứng đờ lại. Chỉ thấy chính giữa hầm ngầm này đặt một cỗ quan tài cổ khổng lồ đen nhánh.

§39. Kế hoạch

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Ánh sáng bật lửa cực kỳ yếu ớt, chiếu xa được hai ba mét đã là khá lắm rồi. Dưới cái kiếu ánh sáng như thế mà bất thành linh đập vào mắt một cái quan tài, tôi lại càng sợ đến nhảy dựng cả lên.

Sau khi kịp phản ứng, tôi liền cảm thấy vô cùng kỳ quái, thật sự là chưa gặp cái thể loại này bao giờ. Mẹ nó chứ thể đéo nào mà ở đây lại có một cỗ quan tài, hơn nữa lại còn là quan tài cổ?

Một tòa nhà xây vào những năm sáu mươi bảy mươi của thế kỷ 20, một trại an dưỡng cho các vị lãnh đạo nghỉ ngơi, mà lại có công trình bí mật dưới lòng đất. Nói ra nghe đã thấy khó tin rồi. Bây giờ ở cái chỗ này lại còn xuất hiện một cỗ quan tài nữa, thể thì thật là ly kỳ quá sức tưởng tượng. Kẻ trong quan tài là ai? Chẳng lẽ là sĩ quan quân đội năm đó chết ở đây sao?

Tôi quay ra nhìn sau lưng. Cầu thang lúc đến ngay ở đằng sau, không đến mức tìm không thấy, tôi bèn vững dạ chạy qua xem cỗ quan tài.

Từ xa nhìn lại thì đã biết đây không phải quan tài của người hiện đại. Quan tài màu sắc đen nhánh, được đặt nằm ngang dưới đất ở chính giữa tầng hầm trông thật giống một cái ụ đá hẹp dài khổng lồ. Hình dạng kích cỡ kiểu đó thì đây hẳn là lớp quan quách, mà từ thời Dân Quốc trở đi là quan tài đã không còn có quách nữa rồi. Nhìn hình thức cỗ quan tài này thì thấy có lẽ cũng có lịch sử tương đối, ít nhất cũng phải trên sáu trăm năm. Hơn nữa xét kích cỡ thì chỉ sợ nó không phải loại dành cho nhà thường dân, mà ít nhất cũng phải là người có danh vọng mới được dùng.

Tôi lại gần sờ thử một cái, thấy mặt trên có hoa văn tinh tế, lạnh buốt thấu xương. Hình như quan tài bằng đá, nhưng không biết là loại đá gì. Vừa sờ vào một cái, lớp bụi đóng thành tầng trên quan tài đã bị tôi vạch vài vết, để lộ một vài mảng hoa văn nho nhỏ.

Tôi cầm bật lửa tới gần cẩn thận xem xét thì thấy trên nắp quan tài có dấu vết từng bị đục đẽo phá hoại. Khe hở giữa nắp và thân quách cũng có dấu vết bị xà beng nạy vào. Hiển nhiên tôi không thể nào là người đầu tiên phát hiện ra bộ quan quách cực lớn này. Có kẻ đã từng muốn nạy nó ra. Tôi từng có kinh nghiệm rồi, cho nên đối với chuyện này tôi đặc biệt miễn cảm.

Một cỗ quan tài cổ không thể nào lại vô duyên vô cớ xuất hiện trong hầm ngầm của một công trình hiện đại. Nhất định đã phải có người đưa bộ quan quách này vào đây, mà không biết nguyên nhân là gì.

Nhiệt độ trong hầm ngầm vô cùng thấp. Hơi thở gấp gáp của tôi dần dần

bình lặng lại, tôi ra sức thả lỏng để hạ bớt nhịp tim đang nhảy bình bịch. Suốt dọc đường xuống đây tôi đã trải qua một sự căng thẳng cực độ. Mặc dù bản thân đã kiềm chế nỗi sợ, nhưng trong lòng vẫn khá là không thoải mái. Vừa hít thật sâu, tôi vừa bắt đầu suy nghĩ.

Có người đã gửi băng ghi hình, địa chỉ và chìa khóa, kéo tôi vào cái trại an dưỡng cũ nát này, dẫn dắt tôi phát hiện ra cái cửa ngầm kia. Sau khi đi qua cầu thang phía sau cửa ngầm tôi liền phát hiện căn phòng dưới đất, mà trong hầm ngầm còn đặt một cỗ quan tài đá.

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi của bất cứ trò đùa quái ác nào. Liệu có phải đối phương muốn báo cho tôi biết, rằng trong trại an dưỡng này đã từng xảy ra một số sự việc nào đó ly kỳ ngoài sức tưởng tượng không?

Xem ra, đằng sau tầng lầu bị bịt kín cùng với tầng ngầm này, và cả cỗ quan tài đá nữa, nhất định phải có cả một câu chuyện tương đối phức tạp.

Tôi đẩy mạnh nắp quan tài đá một cái, dĩ nhiên là không dùng sức quá lớn. Tôi chỉ muốn thử xem có đẩy nó ra được hay không một tý tẹo thôi. Cũng may mà y như phán đoán của tôi, cỗ quan tài đá vẫn trơn trượt bất động, rõ ràng không có dụng cụ thì tôi không thể mở nó ra được.

Tôi thở phào một hơi. Ở dưới chỗ này mà mở nắp áo quan, hơn nữa còn chỉ có một mình, tôi chưa từng có kinh nghiệm nào hết, mở không nổi thì cũng chẳng cần cứng đầu cứng cổ tự ép mình làm chi.

Lại quan sát kỹ một lần các chi tiết trên cỗ quan tài đá, thấy không có gì đáng chú ý, tôi liền bỏ qua bộ quan tài bằng đá này để đi tiếp. Bước thẳng đến phía cuối hầm ngầm, tôi lại thấy một cái cửa sắt nhỏ, rất thấp. Tôi đẩy cửa đi vào, đằng sau là một dãy hành lang.

Tôi chỉ đi vài bước thì liền phát hiện kiến trúc ở đây giống hệt trên lầu: một dãy hành lang, hai bên đều là phòng ở. Chỉ có điều dãy hành lang này kéo dài một mạch không có điểm cuối, hình như thông đến một chỗ khác nữa, mà phòng hai bên hành lang đều không có cánh cửa, hết sức sơ sài.

Tôi cầm bật lửa đi vào gian phòng thứ nhất, soi thử thì thấy hai cái bàn làm việc dựa vào tường kê ở một bên, xung quanh có mấy cái tủ hồ sơ, trên tường dán đầy mấy thứ linh tinh, dưới mặt đất và trên mặt bàn bừa bộn những giấy tờ.

Chỗ này hình như là một phòng làm việc. Tôi lại càng thấy quái lạ. Vì sao phòng làm việc lại bố trí dưới lòng đất? Làm thế này cũng quá quái đản đi. Trong hầm ngầm dưới đất, một bên là quan tài đá, một bên là phòng làm việc. Lẽ nào hời đó nơi này là nhà tang lễ của Cách Nhĩ Mộc hả?

Tôi vừa buồn bực vừa đi đến cạnh bàn làm việc, định xem xem trên bàn có manh mối gì không.

Tiến lại nhìn thử, tôi chợt giật mình sửng sốt. Không hiểu sao mà nhìn cách sắp xếp trên chiếc bàn làm việc này, trong lòng tôi lại nảy ra một cảm giác khác thường, dường như tôi đã bắt gặp cái bàn làm việc này ở chỗ nào rồi.

Giơ cao chiếc bật lửa, tôi nhớ lại một lát, rồi thoáng chốc đã phải hít vào đầy một hơi khí lạnh. Tôi lập tức nhận được ra ngay rằng căn phòng này chính là gian phòng mà Hoắc Linh đã quay trong cuốn băng ghi hình nọ!

Cách bày biện trên bàn làm việc, cảm giác về sàn nhà và tường đều giống y như đúc. Tôi đến bên chiếc bàn làm việc, thậm chí còn thấy được tấm gương cô ấy dùng để chải đầu, vẫn còn đặt ở đúng vị trí trong băng ghi hình.

Bỗng chốc tim tôi nhảy dựng lên vì kinh hoàng. Tôi vội vàng hít sâu một hơi, kiềm chế cảm xúc của bản thân, cảm giác quý quái trong lòng đã dâng lên đến đỉnh điểm.

Lúc xem băng ghi hình của Hoắc Linh, tôi vẫn chỉ cho rằng cô ấy ở trong một khu dân cư nào đó. Thật không ngờ ấy vậy mà nơi đó lại là trong tầng hầm của một trại an dưỡng thế này, hơn nữa tôi lại còn tìm đến tận đây nữa chứ. Vậy thì rõ ràng những điều này đều có thật. Nội dung được ghi lại trong băng ghi hình là có thật.

Năm đó Hoắc Linh ở ngay tại chỗ này, dùng máy quay phim ghi hình lại chính mình. Cô ta ngồi ở đây không ngừng chải đầu, mà “tôi”, rất có thể cũng đã thực sự bò qua đại sảnh ở tầng trên.

Trong tích tắc, trong mắt tôi thậm chí còn xuất hiện ảo ảnh của cô ấy. Tôi và thế giới của cô như chồng chéo lên nhau. Những hình ảnh trong băng ghi hình nhoáng lên một lát ngay trước mắt tôi.

Nhưng đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Một cô gái trong hầm ngầm bí mật của một trại an dưỡng, cứ chải đầu không ngừng, và một người trông giống hệt tôi thì bò lết như kẻ tàn tật trên hành lang của trại an dưỡng. Những chuyện này đều đã thật sự xảy ra, hơn nữa còn bị ghi hình lại. Rốt cuộc đó là vì mục đích gì? Bên trong cái trại an dưỡng nằm ngoài màn ảnh này, rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì?

Đầu óc đã hơi đờ đẫn, tôi bắt đầu thấy chóng mặt hoa mắt. Hiển nhiên người gửi băng ghi hình cho tôi đúng là có mục đích lôi kéo tôi đến xem gian phòng này. Thế nhưng sau khi nhìn thấy rồi, ngược lại những ngờ vực trong tôi lại càng tăng thêm, cảm thấy mình dường như đang ghép lại một bức tranh xếp hình toàn chỗ trống, hoàn toàn không biết phải bắt đầu sắp xếp từ đâu.

Lại hít sâu vài hơi một lần nữa, tôi trấn tĩnh một lát, sau đó cầm bật lửa bắt đầu quan sát bốn phía chung quanh. Tôi phải xem xét nơi này một chút, để

xem còn có manh mối gì không.

§40. Đạo Mộ Bút Ký

(Số tay trộm mộ)

Editor: Cơm Nấm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Đây là hầm ngầm trong một trại an dưỡng bí ẩn. Ngay tại nơi này, một người phụ nữ bí ẩn đã làm ra một số hành động ngoài sức tưởng tượng. Như thế thì, một khi cô ta đã từng sống ở đây, vậy kiểu gì cũng sẽ để lại dấu dấy mỗi nhợ nào đó. Nếu có thể tìm ra một tẹo manh mối thôi, thì có lẽ sẽ hiểu rõ chân tướng sự việc hơn một chút. Cho dù có toàn là một mớ tài liệu vô dụng đi chăng nữa thì từ đó tôi vẫn có thể biết được cuộc sống và trạng thái tinh thần của cô ấy vào thời điểm đó thế nào.

Tất cả những chuyện đã xảy ra trong trại an dưỡng này, tôi gần như không biết lấy mảy may. Vì thế tất cả mọi manh mối đối với tôi đều quan trọng hết.

Tôi bắt đầu lục lọi. Chỉ cần là thứ có thể xem thì kiểu gì tôi cũng phải nhìn một cái.

Trần của tầng hầm này rất thấp. Cơ thể tôi chui trong cái xó này phải chịu cảm giác bị đè nén, thế nhưng vì vậy mà ánh sáng của chiếc bật lửa tương đối phát huy tác dụng, có thể chiếu được ra rất xa. Tôi nhìn sơ sơ bốn phía, quyết định bắt đầu điều tra từ chỗ này.

Trong những hình ảnh đen trắng nhòe nhoẹt của băng ghi hình, tôi không thể nào tự do quan sát toàn cảnh căn phòng một cách tỉ mỉ, nhưng giờ thì có thể rồi, mà những thứ được xem lại còn trực quan hơn nữa. Trước hết tôi tưởng tượng ra dáng vẻ chải đầu của Hoắc Linh, khá là khủng khiếp. Tôi vội lắc đầu để phân tán tư tưởng.

Trong tay tôi là một chiếc Zippo (bật lửa xăng) có thể cháy sáng liên tục, nhưng đã bỏng rẫy đến nỗi tôi chỉ cần nhích lên trên miết một cái để bật mà cũng miết hết nỗi luôn. Tôi bèn tìm trên bàn một miếng giẻ rách, bọc nó lại rồi dùng tiếp.

Dưới ánh lửa yếu ớt, trước tiên tôi quan sát vách tường. Gian phòng này vách tường bõn bề đều quét vôi trắng, hiện giờ cũng bị bụi bặm phủ kín. Trên mặt tường bên cạnh cửa ra vào có đóng đinh một thanh gỗ tròn cắm mấy cái móc. Đó là nơi dùng để treo quần áo. Bên dưới thanh gỗ có dán giấy báo, để phòng quần áo mắc bên trên cọ phải vôi tường. Đi qua thanh gỗ tròn lại đến một cái tủ mất cánh. Đây là chỗ Hoắc Linh thay y phục, nhưng giờ bên trong đã chẳng còn lại gì. Lúc tôi đến gần để xem thì phát hiện cái tủ cứ như bị thứ gì đó cào phải, toàn những vết khía rất sâu.

Lại nhìn sang tường bên cạnh, chẳng có cái gì cả, chỉ có dây điện chẳng

bên trên, tất cả đều đã bạc phếch. Một bên còn có một chiếc công tò vò thông sang phòng bên cạnh, không biết đã chẳng bịt kín từ lúc xây, hay là về sau mới bị người ta đập ra. Gian phòng bên đó trống không.

Đối diện với tủ là bàn làm việc, hai chiếc kê song song với nhau, bên trên bày đầy đồ đạc, hình như toàn là máy tờ báo và mấy thứ đồ bỏ đi mà tôi trông không rõ lắm. Trên vách tường cạnh bàn làm việc dán một đồng giấy, đều đã phủ đầy bụi.

Tôi thoi bay đám bụi, đọc qua từng tờ từng tờ một thì phát hiện thấy nội dung các tờ giấy được dán trên tường cực kỳ lẻ tẻ vụn vặt. Tôi thấy hóa đơn tiền điện vào thập kỷ 90 của thế kỷ trước, vài ba dây số tiện tay viết xuống, chẳng có ý nghĩa gì. Mấy thứ giấy tờ này gần như đã dính tịt lại hòa làm một với mặt tường. Có lẽ đây đều là giấy ghi nhớ để tiện ghi chú khi nghe điện thoại, vì tôi nhớ rõ điện thoại để ở vị trí này. Có điều bây giờ nó đã không còn nữa, chỉ sót lại có một đoạn dây điện thoại mà thôi.

Những thứ này không thể cho tôi bất cứ một thông tin gì. Tôi chỉ biết được rằng lúc sống ở đây cô ấy có sử dụng điện. Tôi thở dài, sau đó bắt đầu lục lọi những văn bản trên bàn.

Những tờ giấy kia đều ngập trong lớp bụi, khê động vào là mù mịt cả lên. Tôi cũng không để ý nhiều như vậy, cứ lật mở từng tờ từng tờ một. Giấy bên trong đã mủn cả rồi, có mấy con du diên rất nhỏ bị tôi quấy nhiễu liền hoảng sợ bò ra. Có điều cái thứ này so với lũ tuyết mao tử ở núi Trường Bạch thì chỉ đáng xách dép thôi. Tôi lại nhanh chóng lật lật giấy tờ, rút ra từ bên trong mấy quyển sổ.

Lấy ra rồi tôi liền run lên một chốc, phát hiện ra đây hình như là giấy viết bản thảo đóng quyển loại lớn, trước đây khi chưa có máy vi tính thì toàn dùng nó để viết bản thảo. Ở bên trên đã có chữ gì đó.

Tôi lật ra, đọc trang đầu tiên. Trên đó có ba hàng chữ:

Phòng sau 2-3

Số thứ tự 012-053

Loại: 20, 939, 45

Thế này nghĩa là thế nào? Tôi tự nhủ, hình như là số thứ tự hồ sơ gì đó. Lẽ nào là tài liệu hoặc sách cổ chép tay gì đó sao?

Giở qua trang đầu tiên, vừa nhìn, tôi liền phát hiện ra là không phải: trên trang thứ hai thế mà lại có một bức tranh, vẽ bằng bút bi. Hơn nữa nét bút khá ầu, nhìn sơ qua không sao biết được là vẽ cái gì.

Tôi lấy lại bình tĩnh rồi tỉ mỉ phân tích, mất năm sáu phút đồng hồ mới nhìn ra được là bức tranh này là vẽ một nhân vật thời cổ đại. Chỉ có điều,

người vẽ rõ ràng không thạo việc vẽ vờ, nhân vật này bị vẽ thành gân như biến dạng, nhìn vào thấy quý dị vô cùng. Nhân vật cô đại kia trông chẳng giống người, trái lại còn giống y một con hồ ly mõm dài.

Xung quanh nhân vật này còn vẽ rất nhiều đường cong khó tưởng tượng cực kỳ. Sau khi tôi nhìn ra cái thứ quý quái kia là một người rồi, ý nghĩa nhân văn của mấy đường cong này cũng rõ ràng hơn, hẳn là bối cảnh đằng sau nhân vật được vẽ kia, có thể là non nước miếu mạo cây cỏ gì đấy.

Tôi không khỏi bật cười, tự nhủ cái gì thế này, không lẽ đây là tranh phác họa của Hoắc Linh à? Cô này sở thích cũng phong phú quá nhỉ.

Lại giờ qua, rồi liên tục lật tiếp ba bốn mươi trang, toàn bộ đều là những hình vẽ như vậy. Không có nội dung bằng chữ, tôi liền bỏ qua. Lại xem đến một quyển khác thì thấy cũng giống thế, ngoại trừ nội dung trên trang đầu tiên không giống ra, bên trong đều là những hình vẽ chẳng khác nhau là mấy. Tôi chẳng biết nó là cái gì, bèn xếp chồng vào một bên, tiếp tục giờ những giấy tờ kia. Kết quả là bên dưới cũng không có gì, chỉ phát hiện bên trong có mấy nùi gì đó na ná giống giẻ lau, ngay cả một tờ giấy có nội dung, lục khắp nơi mà cũng không tìm thấy.

Tôi chửi một tiếng, tự nhủ xem ra lúc bọn họ rời khỏi đây, có khả năng là đem hết những thứ có chứa thông tin đi rồi.

Có điều tôi vẫn không bỏ cuộc. Tôi không tin ai đó lại có thể mang đi sạch bách không chừa lại chút gì. Tôi ngồi vào vị trí Hoắc Linh chải đầu, nghỉ ngơi một lát rồi kéo ngăn bàn trước mặt ra, định xem trong ngăn có cái gì.

Đó là loại bàn làm việc có ngăn. Tôi kéo cái ngăn lớn nhất dưới mặt bàn một cái, liền cảm thấy mình có cửa rồi. Mẹ kiếp cái ngăn kéo này thế mà lại bị khóa cơ đấy, hơn nữa cảm giác còn nặng chình chịch nữa.

Bình thường dọn nhà xong rồi, chẳng ai đem đồ dùng trong nhà khóa lại, hơn nữa cảm giác này cho thấy bên trong có thể có đồ vật. Tôi phán chán hẳn lên. Loại khóa này sao có thể làm khó được tôi. Tôi đứng dậy, bẻ một cái móc treo áo sau cửa, cắm vào khe ngăn kéo rồi dùng sức đè xuống, chóc lát đã đè cho khe ngăn kéo mở rộng. Lấy khóa tuột ra, tôi kéo một cái liền đưa được cái ngăn ra ngoài.

Cầm lấy bật lửa rọi một cái, tôi kêu lên một tiếng “Yes!”. Trong ngăn kéo quả nhiên chất đầy đồ đạc. Tôi đặt bật lửa sang bên cạnh ngăn kéo rồi bắt đầu tìm kiếm.

Đây nhất định là ngăn kéo của phụ nữ, bên trong lẫn lộn rất nhiều đồ linh tinh, rất lộn xộn, rõ ràng là lúc rời khỏi đây những thứ còn dùng được đã bị mang đi hết rồi. Đồ đạc còn lại gồm một cây lược gỗ, hộp đồ trang điểm nhỏ trông như cái bánh hời những năm 90, một chồng bực tạp chí “Điện ảnh thời

nay”. Những cuốn tạp chí cũ này đã có từ rất lâu rồi, tôi nhớ hồi bé mình còn lấy đọc như văn hóa phẩm đòi truy đây. Ngoài ra trong ngăn kéo còn có loại cặp tóc bằng sắt màu đen và rất nhiều phong bì trống rỗng cùng với một quyển album cũng trông không như thế.

Số lượng phong bì rất nhiều nhưng đều chưa từng được sử dụng. Tôi vô cùng kiên nhẫn mở từng phong từng phong ra xem, bên trong chẳng hề có cái gì. Trong cuốn album cũng không có ảnh chụp, có thể thấy vốn nó cũng từng chứa ảnh đấy nhưng đã bị rút hết ra rồi.

Tiếp theo tôi lại lật mấy quyển tạp chí cũ này, giở từng tờ từng trang một cách cực kỳ tỉ mỉ. Thế nhưng vẫn không có phát hiện gì như cũ.

Tôi đổ phịch xuống ghế, cũng chẳng để ý tới bụi bặm bên trên, liền dựa ngay vào đó, có phần mệt mỏi nhìn cái bàn đối diện qua ánh sáng bật lửa lò mờ. Bốn bề tối đen như mực, yên tĩnh muốn chết, trong lòng tôi cũng thất vọng muốn chết. Rõ ràng là nếu chỗ này thuộc về Hoắc Linh thì người phụ nữ này tương đối kỹ tính, hơn nữa lại còn cố ý không để lại manh mối.

Sự lạnh lẽo khắp bốn phía đã ập xuống “chăm sóc” tôi. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, không thể bỏ cuộc được. Mẹ kiếp, định luật của Roger đã nói rồi, không thể nào không còn thứ gì sót lại được! Tôi nhất định sẽ phát hiện ra được cái gì đó! Tôi tự cổ vũ bản thân một lần nữa, tuy trong lòng đã có vài phần tuyệt vọng. Tôi đóng mạnh từng cái từng cái ngăn kéo về chỗ cũ, đứng dậy nhìn chiếc bàn làm việc phía đối diện.

Bàn đối diện không có ghế để ngồi, tôi liền khom người xuống, phát hiện chiếc ngăn kéo lớn nhất ở giữa đang bị khóa. Thế này thì có hơi kỳ quái. Tôi bồn cũ soạn lại, nạy cái ngăn kéo đó ra.

Tôi hoàn toàn tưởng rằng mình sẽ lại thấy một cảnh tượng giống như ban nãy, phải tự mình lục tìm manh mối giữa một đống rác rưởi bỏ đi. Nhưng vượt quá dự liệu của tôi, lúc này, khi rút ngăn kéo ra xem thì lại thấy bên trong cực kỳ sạch sẽ, trông trông chẳng có gì, chỉ có một chiếc phong bì lớn vỏ vàng được đặt ở chính giữa. Chiếc phong bì căng phồng, lớn cỡ khổ giấy A4, được đặt ngay ngắn ở đó cứ như là cố tình sắp xếp như thế để chờ tôi đến xem vậy.

“O”, trong lòng tôi giật nảy lên. Ý thức được điều gì, tôi lập tức cầm nó lên xem xét.

Đây là loại phong bì bảo hiểm lao động thời kỳ cuối những năm 80 của thế kỷ 20. Mặt trên còn có chân dung Mao Trạch Đông đã bợt màu. Sờ thử một cái, tôi thấy thứ đồ gì đó ở bên trong rất dày, mỗi tờ đã bị ẩm hết, sờ lên xù xì những lông, cảm giác cứ mềm mềm nát nát. Trên phong bì không có bất cứ chữ nào.

Tôi thấy vậy là có cửa rồi, vội vàng lật phong bì lại, thọc tay vào bên trong, sau đó móc ra một quyển sổ tay công tác cũ cỡ bằng quyển tạp chí.

Tôi sững sờ một lát, lật trang bìa ra liền phát hiện trên trang đầu tiên của cuốn sổ tay có một đoạn chữ viết bằng bút máy theo thể chữ Hành, nét bút vô cùng thanh tú:

Tôi không biết cô cậu là ai trong số ba người. Nhưng dù có là ai thì thời điểm cô cậu tới đây phát hiện ra phong thư này, tôi tin rằng các người cũng đã vướng vào chuyện đó.

Băng ghi hình là thủ tục bảo hiểm cuối cùng mà chúng tôi bố trí. Băng hình được gửi đi, tức là người trong băng ghi hình đã không thể nào liên lạc được với tôi. Như vậy, cũng tức là tôi đã chết, hoặc là “nó” đã phát hiện ra tôi, cho nên tôi đã rời khỏi thành phố này.

Bất kể là thuộc tình huống nào, nó đều có nghĩa là khả năng không lâu nữa tôi sẽ rời khỏi nhân thế. Cho nên băng ghi hình sẽ chỉ dẫn cho các người đến đây, để các người thấy được cuốn sổ ghi chép này.

Trong cuốn sổ tay này có ghi lại tâm huyết và kinh nghiệm hơn mười năm nghiên cứu của chúng tôi. Tôi để nó lại cho các người. Các người có thể từ đó biết được những thứ các người muốn biết.

Có điều, tôi cũng phải nhắc nhở các người rằng: nội dung bên trong có liên quan đến một bí mật khổng lồ. Tôi đã từng thề phải mang theo những điều này xuống mộ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tuân thủ lời hứa của chính mình. Những bí mật này, sau khi xem xong họa phúc khó lường. Các người phải tự lo lấy thân mình cho tốt.

Trần Văn Cẩm

Tháng Chín năm 1995

§41. Sổ tay của Văn Cẩm

Editor: Com Năm Nướng Chảo

Beta: Earl Panda

Đọc xong dòng chữ này, tôi phải hít thật sâu một hơi, nỗi kinh hoàng trong lòng quả thực đã không cách nào hình dung nổi.

Nhưng nội dung của đoạn văn này không phải thứ làm tôi kinh ngạc nhất. Nói thật, trong tích tắc nhìn thấy cuốn sổ ghi chép kia, tôi cũng đã nghĩ đến việc có lẽ mình sẽ đọc được nội dung như vậy rồi. Điều khiến hơi thở tôi bị bóp nghẹt trong nháy mắt chính là dòng chữ ký kia cơ.

“Trần Văn Cẩm!”

Trời ạ, tôi thật sự không thể ngờ thứ này lại là do cô ấy để lại. Nói vậy thì người gửi cuốn băng ghi hình cho tôi, lôi kéo tôi tới đây, cũng chính là cô ấy?

Điều này thật sự là một bước ngoặt bất ngờ, khiến người ta thật không sao hiểu nổi. Tuy rằng chú Ba chưa từng nhắc đến bất cứ tin tức gì về cô ấy, nhưng trong quan niệm của tôi, cô hẳn đã chết ở nơi nào đó rồi, sao lại có thể đột ngột xuất hiện trong thời điểm này được, hơn nữa còn dẫn tôi đến tận đây?

Còn nữa, chỉ trong có một đoạn văn ngắn ngủn này lại chứa đựng quá nhiều thông tin. Cái gì mà ba người? Là ba người nào? “Nó” là thứ gì? “Chúng tôi” là chỉ ai, lẽ nào lại là nhóm người ở Tây Sa? “Nghiên cứu” gì? “Bí mật” gì?

Vô số suy nghĩ chọt nảy lên trong đầu tôi, nhưng tôi không kịp suy xét một ý nào. Tôi lấy lại bình tĩnh rồi lập tức lật cuốn sổ tay đọc tiếp phần sau.

Cuốn sổ tay này rất dày, có chừng hai sáu, hai bảy trang chỉ chút chữ, toàn là những hàng chữ lít nhít viết sát nhau, nét bút cực kỳ nắn nót và còn có rất nhiều hình vẽ. Hình như đó là một cuốn sổ tay công tác.

Tôi đặt bật lửa lên mép cái ngăn kéo vừa được lôi ra, rồi chính mình thì ngồi trên mặt đất, lập tức tập trung tinh thần đọc cuốn sổ.

Vừa mở ra trang đầu tiên nằm ngay phía sau trang bìa trong, tôi lập tức chấn động. Trên trang giấy tôi nhìn thấy một bức tranh rất kỳ quái, được vẽ vô cùng tỉ mỉ.

Bức vẽ này chỉ được tạo nên bởi bảy đường, sáu đường cong uốn lượn và một vòng tròn không ngay ngắn. Tôi chỉ cần nhớ lại một chút liền nhận ra ngay đây là thứ mà chú Ba đã miêu tả lại cho tôi: chính là cái đồ hình đã được giải mã từ sách lựa Chiến Quốc kia.

Tôi vô cùng kinh ngạc. Xem ra nhóm của Văn Cẩm cũng ghê gớm phết đây, có thể lấy được cả cái đồ hình cực kỳ khó xơi này cơ đấy. Nói vậy thì cô ấy cũng từng có hứng thú với cái đồ hình này.

Thế nhưng, khác với bản vẽ phác chú Ba cho tôi xem, bức họa lần này lại có đánh dấu ở trên. Tôi vừa xem liền toát mồ hôi lạnh đầy người. Chỉ thấy sáu đường cong nọ, bên trên mỗi cái lại có một chấm đen, có cảm giác dường như đây chính là điều chú Ba đã nói với tôi: tám bản đồ sao kia xếp đúng vị trí với đường thẳng mà chọn ra sáu vì tinh tú. Song, ở trên bốn cái chấm đen đó, tôi lại nhìn thấy mấy con chữ nhỏ.

Từ trên xuống dưới là:

Núi Trường Bạch – Vân Đỉnh Thiên Cung

Miếu Hạt Dưa – Thất Tinh Lỗ Vương Cung

Núi Phật Nằm – Phật tháp Thiên Quan Tự

Sa Đầu Tiêu – Mộ thuyền chìm đáy biển

Tôi đọc xong liền hít một hơi lạnh, trong lòng bán loạn mất vài giây. Trong chốc lát, như người vừa ngộ đạo, tôi lập tức sáng tỏ cái thứ mình vừa nhìn thấy đây là cái gì.

Choáng, thật quá choáng! Lẽ nào những đường cong trên đồ hình này lại chính là bản vẽ hướng chạy của từng mạch núi nằm trong đại long mạch mà Ông Tàng Hải đã định ra?

Cẩn thận quan sát những đường cong, tôi liền phát hiện quả đúng là như vậy. Bởi vì không đặt trên bản đồ mà nhìn, cho nên căn bản là tôi không sao liên tưởng sáu đường vẽ này đến điều đó được, mà tôi chỉ thấy chúng trông như những đường gân lá hay bản đồ phân bố sông ngòi. Nhưng bây giờ, vừa nhìn một cái, tôi đã lập tức nhận ra đây kỳ thật là một con “rồng”. Sáu đường cong này chính là đầu rồng, đuôi rồng và tứ chi của rồng! Mỗi nét vẽ đều là một mạch núi, mà cái điểm bên trên đường cong, lại chính là bảo nhãn trên mạch núi.

Đây vốn không phải là cái bản đồ sao gì đó như lời Cầu Đức Khảo nói mà!

Trong chốc lát toàn thân tôi lạnh toát, ý thức được điều gì đã xảy ra. Cái duệch, còn không phải chính là Cầu Đức Khảo cố ý đánh lạc hướng? Còn không phải là cái lão yêu tinh này lừa chú Ba sao?!

Lại nhìn đến hai đường cong không có chữ. Tôi lập tức phát hiện bên trên chúng cũng có chấm đen, có điều bên cạnh ghi toàn là dấu chấm hỏi. Dĩ nhiên mấy cái này cũng có thể là những long mạch trong Đại phong thủy, có điều là không biết rõ vị trí của long nhãn trên long mạch.

Cú đánh liên hoàn từ trên trời giáng xuống này khiến tôi lúng túng không biết phải làm sao. Tôi thật sự không ngờ mở cuốn sổ tay này ra một cái liền ăn ngay mấy cú knock out như thế. Tôi lập tức khép quyển sổ lại, hít một hơi thật sâu, nhưng mà tay tôi vẫn phát run lên. Tôi nhớ tới lời nói trên trang bìa kia: “nội dung bên trong có liên quan đến một vài bí mật khổng lồ”. Tôi tự nhủ, cô không nên cứ thế kích thích người ta ngay tại trang đầu tiên như vậy chứ!

Thế nhưng, sự kinh hãi đó rất nhanh đã bị cảm giác mừng như điên thay thế. Tôi nghiêng rặng vổ vổ ngực, xóa tan cái cảm giác ghệt thờ đó đi, lại mở cuốn sổ tay ra lần nữa.

Quan sát kỹ bức vẽ, lúc bấy giờ, tôi thấy được một điểm còn máu chót hơn cả.

Chỉ thấy ngoài sáu đường cong ra, có một khoảng giấy trống ở giữa do sáu nét vẽ uốn lượn quay tròn xung quanh, bên trong vòng tròn đó cũng có một dấu chấm đen. Chấm đen này không nằm trên đường cong nào cả, đứng độc lập lẻ loi ở vị trí có lẽ là trung tâm của toàn bộ hình vẽ.

Mà bên cạnh chấm đen này cũng có một hàng chữ nhỏ: Sài Đạt Mộc – Tháp Mộc Đà

Thứ này thì tôi xem không hiểu, nhưng mà bên dưới dòng chữ nhỏ này bị gạch một đường rất sâu, còn có hai ba dấu chấm hỏi. Rõ ràng là trên tám bản đồ này thì điểm đó mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, trong lúc vẽ, Văn Cẩm có nghi vấn gì đó, cho nên mới vừa nghĩ vừa điền mấy dấu chấm hỏi kia.

Dựa theo kinh nghiệm từ những chỗ bên cạnh thì dấu chấm này có lẽ cũng biểu thị cho một địa điểm. Sài Đạt Mộc? Tháp Mộc Đà? Lẽ nào đó cũng là một ngôi mộ cổ sao? Tôi tự hỏi vì sao điểm này lại nằm ngoài những đường cong kia chứ?

Lập tức, tôi bỗng ý thức được rằng những gì mà Văn Cẩm biết còn nhiều hơn chúng tôi rất nhiều. Xem ra cuốn sổ tay này có thể cho tôi biết khá là nhiều điều nghi vấn đây. Nghĩ đoạn, tôi lập tức lật sổ tay xem nội dung phần tiếp theo.

Nội dung sau đó đều là những đoạn chữ viết xen lẫn với nhiều hình vẽ. Chữ viết bên trên cũng cực kỳ nắn nót, ghi chép rất có trật tự, thế nhưng cỡ chữ nhỏ quá, dưới ánh sáng có yếu ớt của chiếc bật lửa, muốn đọc phải cực kỳ cố sức.

Tôi lấy lại bình tĩnh, tập trung tinh thần, chăm chú đọc, vừa đọc vừa thấy cảm thấy mỗi ngày vực ngày một dâng lên, đồng thời cũng cảm thấy thất vọng ngày một nhiều. Đợi đến khi xem xong, những nghi hoặc và thất vọng của tôi đã lên đến đỉnh điểm. Tôi đờ ra tại chỗ, cái cảm giác trong lòng thật

quá khó để hình dung.

Nội dung trong toàn bộ cuốn sổ tay đại khái có thể chia làm ba phần, gồm hơn mười nghìn chữ, đều là biên bản công tác dưới dạng nhật ký, ghi chép cực kỳ rườm rà, nhưng dựa theo nội dung trong đó mà phân ra thì đại khái có thể chia làm ba phần.

Phần thứ nhất là ghi chép từ ngày mùng 2 tháng Tư năm 1990 đến ngày 6 tháng Ba năm 1991. Vì không thể chép lại cả cuốn sổ tay ở đây nên tôi chỉ có thể tóm tắt và cũng gạn lọc ra những chương mục quan trọng nhất để cho rõ ràng hơn.

Nội dung của phần thứ nhất như sau:

Ngày 2 tháng Tư năm 1990

Chúng tôi đem phần lớn những đồ sớ trong huyết mộ dưới đáy biển ra tiến hành đánh số và phân loại một lượt, sao chép lại tất cả đồ sớ ở đó, đồng thời so sánh với bích họa, hy vọng có thể tìm hiểu về cuộc đời và sự nghiệp của Ông Tàng Hải. Thông qua so sánh như vậy, chúng tôi quả thực đã phát hiện được một vài qui luật: được ghi lại trên bích họa là những chuyện trong cuộc sống của ông ta, còn nội dung vẽ trên đồ sớ là quá trình xây dựng công trình của ông ta. Điều này có thể chứng minh từ các nhóm nội dung mà chúng tôi đã phân loại. Ví dụ như: tiến vào nước Đông Hạ – xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung, được Chu Nguyên Chương phong thưởng – thiết kế hoàng cung thời Minh, đều đã tìm thấy hình vẽ thể hiện. Hơn nữa, dựa theo thứ tự trong mộ thất, có thể phân chia thứ tự trước sau của những khoảng thời gian này rất dễ dàng, hơn nữa từng cái đều phù hợp.

Dựa theo phương thức suy đoán như vậy, những bích họa này đều ghi chép lại công lao hiển hách của bậc thầy phong thủy Ông Tàng Hải. Nội dung được ghi chép lại đều tương ứng với những tác phẩm của ông ta. Còn những việc mà đối với người khác là quan trọng, ví như cưới vợ, săn bắn, thì lại không thấy ghi lại bất cứ điều gì. Tôi gọi cái này là “Thuyết tương đối họ Ông”.

Ngày 6 tháng Tư năm 1990

Hôm nay “Thuyết tương đối họ Ông” vấp phải một vấn đề hóc búa. Trong tám bích họa cuối cùng của Ông Tàng Hải, chúng tôi phát hiện một đoạn nội dung thế này:

(Bên dưới là một bức phác thảo, đoán là vẽ tám bích họa. Tôi bắt gặp hình vẽ trong này mới nhớ tới ban nãy lục bản cũng trông thấy mấy thứ vẽ vờn như trẻ con kia, hóa ra đều là hình bọn họ sao lại bích họa.)

Nội dung bức phác thảo rất khó miêu tả bởi vì trình vẽ quá lờm. Tôi chỉ có thể đại khái nhìn ra nó na ná cảnh tượng một vị quan to quyền quý nào đó

tiền biệt một người khác. Bối cảnh là cửa một cung điện rất lớn, ở bốn phía có các loại động vật như “lạc đà lừa ngựa” xếp thành hàng ngang ngay ngắn chỉnh tề, đương nhiên là bị vẽ cho thành chó với chuột hết một loạt. Tôi hiểu rõ tranh sơn thủy và tranh thú vật thời cổ đại, về mảng kiến thức này tôi đã được đào tạo rất kỹ càng và chặt chẽ, cho nên từ hình dạng và bút pháp tôi có thể đoán ra những động vật hình thù dị hợm này thật ra hẳn phải là ngựa hoặc lạc đà. Đằng sau cửa cung, người hầu kẻ hạ đứng hàng đàn, xếp thành đội hình long trọng. Có thể thấy, trong bức họa là một cảnh tượng khá hoành tráng.

Phía sau còn có hai ba trang toàn hình vẽ. Tôi không có hứng thú xem nên bỏ qua toàn bộ, đọc luôn nội dung phần sau.

Những gì ghi lại trên tấm bích họa này hẳn phải là sự việc xảy ra sau khi Ôn Tông Hải sáu mươi tám tuổi. Lúc đó ông ta đã hoàn thành công trình cuối cùng của mình, mà nội dung trên tấm bích họa này đại khái nói rằng ông đã nhận lệnh của hoàng đế, xuất phát đến một nơi, một kiểu hoạt động tương tự như đi sứ sang nước ngoài vậy. Cấu trúc của bức bích họa này rõ ràng là mô phỏng theo những tấm bích họa thời Đường vẽ cảnh Đường Huyền Trang đi Tây Vực, vô cùng kỳ lạ. Nhưng mà chúng tôi đã lật xem tất cả đồ sứ ở đây ra, từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện được bất cứ hình vẽ nào có khả năng là tương ứng với nó.

Có người nói có thể đây là sự kiện cuối cùng trong cuộc đời ông ta cho nên không có bất cứ một tác phẩm tương ứng nào. Nhưng cũng có người lại khẳng định cho rằng người như Ôn Tông Hải làm gì có ngoại lệ kiểu này. Không có hình vẽ trên sứ tương ứng thì khả năng là có ẩn ý hoặc nguyên nhân đặc biệt nào đó. Hoặc có thể, tác phẩm đó của ông ta đã được khắc vào một chỗ nào khác chẳng hạn.

Quả thật sau này tiếp tục nghiên cứu thì phát hiện vài năm cuối cùng của Ôn Tông Hải kia cực kỳ thần bí, hoàn toàn không được viết lại trên bất cứ tư liệu lịch sử nào. Trong cả cuộc đời ông ta, có thể nói, quãng thời gian ngắn cuối cùng này là một khoảng trắng.

Trong vài năm đó, rốt cuộc ông ta đã ở đâu, làm gì? Đây là một câu hỏi hóc búa.

Ngày 6 tháng Mười Hai năm 1990

Suốt mấy tháng này, chúng tôi vẫn luôn điều tra hành tung của Ôn Tông Hải trong mấy năm cuối đời. Cuối cùng cũng đã có manh mối. Chúng tôi phát hiện ra rằng, sau công trình cuối cùng, có một lần Ôn Tông Hải đã tháp tùng hoàng đế đi bái tế núi ở Trường Bạch sơn, từ đó về sau không có

bất kỳ ghi chép bằng văn tự nào nữa.

Núi Trường Bạch, lẽ nào ông ta đã đi vào trong núi sao? Chúng tôi cực kỳ hoài nghi.

Ngày 7 tháng Mười Hai năm 1990

Đến đây thì không tra cứu thêm được nữa. Chúng tôi thay đổi phương hướng, bắt đầu bắt tay vào tìm hiểu từ phía vị hoàng đế kia. Trong Minh Chí có ghi chép kỹ càng việc đi về của các sứ đoàn và các dịp đại điển. Chúng tôi muốn từ đó tìm ra lần đại điển được miêu tả trên bích họa của Uông Tàng Hải, hoặc là ghi chép về chuyện ông ta đi sứ nước ngoài.

Kết quả lại khiến chúng tôi kinh ngạc vô cùng. Chúng tôi phát hiện ra rằng, trước khi hoàng đế chết hai năm, tổng cộng có bảy lần đại điển, trong đó sáu lần đều rất bình thường, nhưng lại có một lần rất kỳ quái, ghi chép hết sức đơn giản và không có bất cứ chú giải nào.

“Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, xưởng vệ bốn mươi sáu người, binh sĩ mười hai người, lừa ngựa một trăm hai mươi sáu con, trâu châu mười đầu, hoàng kim ba mươi cân, đi sứ Thập Mộc Đà.”

Đại điển và đi sứ, đây là hai sự kiện duy nhất được ghi lại đầy đủ. Nhưng bản ghi chép này lại không đề rõ viên quan đi sứ lúc bấy giờ. Mà điều khiến người ta thấy kỳ quái nhất là: Thập Mộc Đà là nơi nào?

Là một nước sao? Trong chính sử không có bất cứ ghi chép nào cả. Có điều cũng rất có khả năng, vì ở vào khoảng thời Minh, ở hai khu vực Đông Nam Á và Tây Vực có vô số những nước nhỏ. Đây có lẽ là một trong số những tiểu quốc đó. Thế nhưng Uông Tàng Hải lại làm đặc sứ đến một tiểu quốc ư? Điều này có hơi kỳ quái. Với tuổi tác của ông ta thì đâu có hợp để đi lặn lội đường trường.

Ngày 11 tháng Hai năm 1991

Tiếp tục tiến hành điều tra, trong lúc đó chúng tôi đã tiến hành thảo luận hai lần.

(Ở giữa là mười trang viết lan man, toàn thảo luận và suy đoán, nhưng sau đó đều được chứng minh là sai, cho nên đã bị gạch bỏ.)

Bởi vì sử liệu triều Minh đã trải qua một lần đại nạn vào thời nhà Thanh (triều đại sau lên nắm quyền cho tiêu hủy các loại văn bản lịch sử của triều đại trước, chuyện thường ngày ở huyện há), cho nên lúc này điều tra rất khó khăn, rất lâu mà vẫn không có kết quả, về sau lại phải chuyển hướng điều tra mới giải quyết được một vấn đề. Chúng tôi so sánh những đồ vật mang theo tới “Thập Mộc Đà”, liền phát hiện chủng loại lễ vật cho thấy đây

là một quốc gia Tây Vực, hơn nữa số lượng và hình thức tặng phẩm xem ra khá thấp, thế nhưng lừa ngựa lại rất nhiều. Đây thoạt nhìn thì giống như một thương đội chứ không phải là đoàn đặc sứ.

Ngày 6 tháng Ba năm 1991

Hoàn toàn không có manh mối, điểm đột phá cũng không tìm thấy nữa. Nghiên cứu trì trệ không có tiến bộ, tâm trạng mọi người đều không tốt.

Đây là đoạn thứ nhất, rõ ràng là trước đoạn này hẳn còn phải có nội dung, nhưng đằng trước lại không phát hiện dấu vết của những trang bị xé. Xem ra đây không phải là một cuốn sổ tay đơn độc. Đây là một cuốn trong một bộ sổ tay.

Đoạn thứ nhất miêu tả, trong lúc bọn họ nghiên cứu về Uông Tàng Hải thì phát hiện ra “Tháp Mộc Đà”, sau đó lại nghiên cứu “Tháp Mộc Đà”, cuối cùng nghiên cứu bị ngưng trệ. Quá trình là như vậy. Từ một đoạn nội dung này có thể thấy được rất nhiều điều. Bọn họ đang nghiên cứu bích họa và đồ sứ trong huyết mộ dưới đáy biển. Hơn nữa, xem ra nghiên cứu còn cực kỳ chính thống và quy củ, là qui trình khảo cổ kinh điển. (Quá trình tra cứu tư liệu kiểu này có vẻ cực kỳ tế nhị, nhưng lại là phương thức nghiên cứu chủ yếu hàng ngày của người làm công tác khảo cổ. Khảo cổ chính là khai quật – phục chế – tra cứu). Nhưng vào năm chú Ba ra đi thì căn bản không có điều kiện như thế này. Mộ biển của Uông Tàng Hải lớn là thế, chỉ lèo tèo có mỗi vài người như vậy thì biết phải làm bao lâu mới có thể sao chép lại toàn bộ đồ vật trong huyết mộ đây? Như vậy, bọn họ đã bắt đầu làm công việc này từ lúc nào?

Đây là một manh mối rất lớn. Có điều tôi không có sức nghiên ngẫm, nên lại đọc tiếp. Lúc đó tôi cho rằng đằng sau sẽ là đoạn kế tiếp của quá trình đó, thế nhưng sau đoạn ngày 6 tháng Ba năm 1991 này, lại xuất hiện một hiện tượng khiến tôi nghi hoặc.

Từ sau một đoạn này có khoảng sáu trang nội dung, đều kể về chuyện thu thập tư liệu, phần này sẽ lược bỏ. Tiếp tục giở về phía sau, lại là một đoạn nhật ký công tác, thời gian lại nhảy tới ngày 19 tháng Một năm 1993.

Sau này nhìn lại nội dung ghi chép trong đó, bạn sẽ phát hiện thấy đã có sự khác biệt tương đối lớn so với phần trước. Nội dung đoạn này là vào ngày mười chín tháng Một năm 1993, thẳng đến tận ngày 8 tháng Hai năm 1995, khoảng cách thời gian từng đoạn khá lớn, thế nhưng những thứ được ghi chép lại không nhiều. Nội dung như sau:

Ngày 19 tháng Một năm 1993

Qua lần thảo luận trước, chuyện của Uông Tàng Hải đã rõ ràng hẳn lên.

Xem ra việc ông ta tới Tháp Mộc Đà thực sự có liên quan đến sự việc hoàng đế tế bái núi Trường Bạch. Có lẽ ông ta trở về Vân Đỉnh Thiên cung, sau đó mới lên đường đến Tháp Mộc Đà. Tháp Mộc Đà này tất nhiên có liên quan đến tình cảnh trong núi Trường Bạch.

Ngày 18 tháng Tư năm 1993

Dựa vào bích họa, chúng tôi đã sắp xếp lại ba tuyến đường dẫn đến Vân Đỉnh Thiên Cung. Chúng tôi quyết định trước hết sẽ đi núi Trường Bạch, tìm hiểu đến tận cùng.

Ngày 30 tháng Năm năm 1993

Tiến vào phạm vi núi Trường Bạch, thời tiết rất tệ.

(Sau đó đại khái có hơn mười trang ghi chép về việc di chuyển trong tuyết như kiểu tiểu thuyết thám hiểm, cũng giống như khi chúng tôi đến Vân Đỉnh Thiên Cung, cho đến tận đoạn tiến vào trong.)

Ngày 15 tháng Sáu năm 1993

Đã mất liên lạc với bọn họ. Hai người chúng tôi tiếp tục tiến lên.

Ngày 17 tháng Sáu năm 1993

Chúng tôi chạm đích Vân Đỉnh Thiên Cung. Tình hình cực kỳ không ổn, những người khác có khả năng lành ít dữ nhiều. Chúng tôi cũng không có thời gian do dự. Chúng tôi quyết định tiến vào cửa thanh đồng, xem thử bên trong rốt cuộc là chỗ như thế nào.

Ngày 18 tháng Sáu năm 1993, có vẻ như, tôi đã nhìn thấy Chung Cực!

(Chung cực nghĩa là Tận Cùng)

(Từ đoạn này về sau ở giữa bị ngắt quãng, không có bất cứ nội dung nào. Tiếp theo là đoạn cuối cùng của nhật ký. Hiển nhiên, suốt thời gian một năm rưỡi cô ấy không hề ghi chép thứ gì.)

Điều cuối cùng được viết lại là:

Ngày 8 tháng Hai năm 1995

Chúng tôi bắt đầu lên kế hoạch tìm kiếm Tháp Mộc Đà. Tất cả những thứ này rốt cuộc là chuyện gì, tôi nhất định phải làm cho rõ ràng.

Đây là phần thứ hai. Đến đây có tổng cộng khoảng ba mươi trang nội dung. Điều dễ thất nhất, đó là giữa phần thứ nhất và phần thứ hai có những

mấy năm nội dung để trống. Tới phần thứ hai thì nhảy luôn vào hành trình của họ đến Vân Đỉnh Thiên Cung. Đọc đến đây, trong lòng tôi đã làm rõ được một nghi vấn: xem ra tại Vân Đỉnh Thiên Cung, những người chết trong đồng vàng có lẽ chính là nhóm người bọn họ. Hơn nữa xem xét đồ vật mà bọn họ mang theo và những gì Văn Cẩm tiết lộ với chúng ta ở đây, thì có lẽ đây cũng chính là nhóm người trước kia ở Tây Sa rồi.

Nói vậy thì dường như bọn họ không hề gặp phải tình cảnh đặc biệt quái bách gì khác, hơn nữa hình như sinh hoạt còn khá thoải mái nữa? Có điều mấy chuyện này chỉ là thứ yếu. Điều làm cho tôi khiếp sợ là, hiển nhiên Văn Cẩm cũng đã phát hiện ra cánh cửa thanh đồng kia, hơn nữa cô ấy còn đã đi vào.

“Tôi đã nhìn thấy Chung Cực!” Tôi đọc đến đoạn này liền toát mồ hôi lạnh đầm đìa, lòng tự nhủ đây là ý gì thế này, cái thứ Chung Cực này là biểu thị cho cái gì?

Xem xét thời gian ghi chép thì thấy sau khi cô ấy vào đó, dường như trong suốt một năm rưỡi không hề viết bất cứ cái gì vào trong nhật ký. Chuyện đó không phù hợp với tính cách của cô ấy. Tôi cảm thấy cực kỳ có khả năng là cô ấy đã nhìn thấy cái gì đó đằng sau cánh cửa thanh đồng, cho nên mới quá mức khiếp sợ, không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến sổ tay gì hết.

Nhìn chung, cảm giác lớn nhất mà phần thứ hai để lại cho tôi, đó là Tháp Mộc Đà kia có lẽ có liên quan rất chặt chẽ với cánh cửa thanh đồng. Sau khi Văn Cẩm bước vào cửa thanh đồng thì mới nhen nhóm ý định đi tìm kiếm “Tháp Mộc Đà” này.

Tiếp về sau là đoạn thứ ba. Phần này đặc biệt dài, nhưng khoảng cách thời gian rất ngắn, từ ngày 8 tháng Hai năm 1995 đến ngày 8 tháng Sáu năm 1995, trong đó xem ra chỉ có một đoạn là đáng nói.

Ngày tám tháng Hai năm 1995

Căn cứ vào tám bản đồ long mạch kia, chúng tôi đã có thể xác định được vị trí của Tháp Mộc Đà. Chúng tôi chuẩn bị tiến hành một lần khảo sát, hy vọng là trong lần khảo sát này sẽ có thể phát hiện đáp án của một loạt câu đố kia. Phải nói thật là tôi thực sự không ngờ, đằng sau chuyện này lại có nhiều sự tình đến như vậy. Nếu như thứ tôi chứng kiến sau cánh cửa thanh đồng là thực, thì toàn bộ chuyện này quả thật quá đáng sợ.

Nội dung sau đó kể về hành trình bọn họ đi đến nơi gọi là “Tháp Mộc Đà” kia. Xem miêu tả trong đó thì “Tháp Mộc Đà” hẳn là một ốc đảo trong sa mạc. Văn Cẩm đi theo một đoàn lạc đà, vào năm 1993 thì xuất phát từ Đôn Hoàng, tiếng vào Sài Đạt Mộc, bắt đầu chặng đường này.

Bọn họ được một người phụ nữ gọi là Định Chủ Trác Mã dẫn đường, bắt

đầu tiên vào sa mạc. Sau đó, ở một núi đá, bọn họ chia tay với người đó, đi vào chỗ gọi là “Tháp Mộc Đà”. Bên trong ốc đảo kia dường như cực kỳ hung hiểm, trên đường đi chết không ít người, còn thấy trên bản đồ hành trình ở số tay có rất nhiều ký hiệu nguy hiểm. Cuối cùng, bọn họ tới được Tháp Mộc Đà, có điều cô ấy lại phát sinh mâu thuẫn với một người khác, rốt cuộc chưa đi đến đích đã trở về.

Tôi đọc lướt rất nhanh nội dung này một lần, cũng không xem kỹ. Từ sau những nội dung ấy là khoảng trắng, không còn gì khác. Phần nội dung này có khoảng ba mươi trang, ghi chép cực kỳ kỹ càng, có một lượng lớn bản đồ hành trình cùng với những mô tả về tổn hại của thiết bị và thời tiết các loại.

Trong toàn bộ cuốn sổ tay căn bản không hề viết về việc bọn họ làm thế nào có được các thông tin, hoặc là điều tra như thế nào, cũng không nhắc gì đến việc bọn họ mất tích ở Tây Sa, hay chuyện ở trại an dưỡng này. Tất cả thông tin bên trong đều có liên quan đến “Tháp Mộc Đà” kia, chiếm hết gần một nửa độ dài, toàn là phân tích về những thứ mà Uông Tàng Hải và Thiết Diện Sinh để lại, hơn nữa từ đó phát hiện ra phương hướng liên quan đến “Tháp Mộc Đà”. Mà trên hết, điều khiến tôi rất để ý chính là ba đoạn nội dung này rõ ràng đều bị ngắt quãng ở giữa, có cảm giác dường như cuốn sổ tay này từng bị người ta xé ra đóng lại thành quyển mới, hoặc chỉ là bản sao chép.

Tôi dùng sức kéo căng khe hở giữa các trang, phát hiện không hề có bất cứ dấu vết đóng lại hay vết giấy rách nào. Đây là một cuốn sổ tay nguyên vẹn. Như vậy tức là cuốn sổ tay này có thể là một bản Văn Cẩm chép lại. Dường như cô ấy đã chọn một vài nội dung về Tháp Mộc Đà trong sổ gốc, sao chép rồi tập hợp chúng vào một cuốn sổ tay khác.

Tại sao cô ấy phải làm vậy cơ chứ? Đây cũng là một chuyện khó lòng tưởng tượng nổi. Vì sao nhóm người này lại luôn luôn thần thần bí bí như vậy? Không lẽ trong những nội dung khác của sổ tay có những điều cô ấy không muốn để cho người khác biết sao?

Hơn nữa, xem cuốn sổ tay này thì thấy có một cảm giác rất rõ ràng, dường như chính nó muốn tôi biết rằng “Tháp Mộc Đà” này là địa điểm cực kỳ quan trọng, tựa như muốn tôi tìm đến nơi đó.

Nghi vấn trong lòng nhiều không kể xiết, trong một lúc cũng không lần ra được manh mối gì, tôi day day thái dương, lật cuốn sổ tay trở lại, chuẩn bị đọc lại tỉ mỉ từ đầu để còn cẩn thận suy nghĩ xem có rút ra được chút đầu mối gì không. Thế nhưng đúng lúc này cái bật lửa trước mắt lại tối sầm đi. Ngọn lửa đã dần tàn lụi, ánh sáng ảm đạm.

Tôi nhớ ra cái bật lửa này đã dùng một lúc khá lâu rồi, có lẽ là sắp tắt, vì vậy tôi định lôi đồng báo chí và cả ngăn kéo ra nhóm lửa, xếp thành một

đồng lửa luôn, như vậy sẽ không đến mức lát nữa mình phải sờ soạng trong bóng tối khi mà bật lửa không dùng được. Vì vậy tôi cầm cái bật lửa, đứng lên, giần gân giần cốt một lát.

Đúng lúc đó, tôi chợt cảm thấy có gì đó rất không hợp lý, trong đây hình như có chỗ nào đó không giống như hồi nãy. Tôi dứt khoát giơ cao bật lửa, định nhìn một chút xem có phải ảo giác hay không. Vụ này không nhìn còn khá, chứ nhìn xong tôi bị dọa thiếu điều chết ngổm luôn. Chỉ thấy ở cái bàn đối diện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một “người”. Người này ngồi trên chiếc ghế tôi vừa ngồi ban nãy, nhìn vào trong cái gương kia, đang chải đầu.

§42. Bóng tối

Dịch: Tống Mặc Than

Người này có hình dáng rất kỳ quái, ánh sáng màu xanh lơ của bật lửa chỉ chiếu ra được một cái bóng xám xám càng khiến bộ dạng nhìn không được hoàn chỉnh. Nhưng tôi có thể nhìn ra được chỗ kỳ quái của nó, trong lòng dâng lên 1 cảm giác, nói ra thì hơi quá, nhưng tôi không cần đứng dậy vẫn có thể nhìn thấy mặt người đó.

Nó ngồi trên ghế tôi vừa ngồi, hai cánh tay nhỏ dài liên tục trượt từ đầu xuống mạng sườn, động tác dị thường. Tôi sửng sốt một chút, mới hiểu ra là nó đang chải đầu. Lúc này, cả người tôi chợt lạnh, tóc gáy dựng đứng lên.

Trong một căn phòng hoang phế đã mười mấy năm, đột nhiên lại nhìn thấy 1 người trong bóng tối chải đầu, hành động như vậy hơn nữa trong trường hợp này, đe dọa người khác sợ chết khiếp.

Tôi vừa đổ mồ hôi lạnh khắp người, vừa có cảm giác kỳ quái, đây là cái dạng người gì? Ngồi ở đây từ lúc nào? Trong lúc tôi tìm được quyển bút ký này rồi ngồi xem tại đây, cùng lắm cũng chỉ mới 20 phút thế mà nó ngồi xuống cạnh tôi lúc nào tôi không biết? Tôi không cảm nhận được một chút cảm giác nào cả... Hơn nữa trong một căn hầm bỏ hoang như này, sao có thể gặp được người khác nữa?

Hơn nữa động tác vô cùng quỷ dị, ngồi trên ghế kia, soi gương rồi chải đầu, không thể không khiến người khác nghĩ là Hoắc Linh và những người khác không đi cùng nhau, ... Chẳng lẽ người này là Hoắc Linh?

Mồ hôi của tôi đổ xuống không khác gì thác, cũng may thần kinh tôi đã vững hơn trước đây, tuy rằng không thể hiểu được chuyện đang diễn ra trước mắt nhưng cơ thể vẫn tự chủ được, không đến mức không biết phải phản ứng như thế nào. Phản xạ có điều kiện tôi lùi phía sau vài bước, ánh mắt nhìn thẳng vào đối phương, cả người đề phòng.

Nếu như trong phim, nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng như vậy, người ngồi trong bóng tối hẳn là sẽ cười vang lên ba tiếng, sau đó đạo diễn sẽ cho một người đặc biệt xuất hiện, hoặc là cầm ra cái súng nhỏ, rồi nói: “không nghĩ là ngươi, tà tiên sinh”. Nhưng đây không phải trong phim, sau khi lui lại vài bước, người kia cũng không nhúc nhích, vẫn làm động tác chải đầu, tôi từ từ lùi xa ra, chưa định làm gì thì cái bật lửa càng ngày càng tối, khoảng cách cũng lờ lờ rộng dần, người kia liền ẩn vào bóng tối, không còn thấy rõ.

Lui lại 5, 6 bước, tôi cảm thấy đã đủ an toàn, liền dừng lại, cố lấy dũng khí hỏi 1 câu: “là ai ngồi đó?”

Sau khi tôi quay lại được tầng hầm ngầm, không có chuyện gì xảy ra, cổ

họng phát ra những tiếng khàn khàn, có vẻ như không giống tiếng của mình, bản thân bỗng giật nảy, nhưng tại đây quá im lặng, đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy rõ, tiếng khàn khàn lại càng nghe cực vang.

Nhưng, sau khi tôi hỏi, đối phương vẫn không có phản ứng gì, từ bàn làm việc không có tiếng gì vọng lại. Giống như tôi nói chuyện một mình vậy.

Chết tiệt, tưởng làm ta sợ được sao? Tôi thảm mắng 1 tiếng, thật sự bắt đầu sợ hãi, ngấm lại vừa rồi nhìn thấy thân thể người đó, tâm nói có người như thế này trên đời sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể, tôi phủ định chính ý nghĩ của mình, nói là đây là trong cổ mộ thì còn có lý, chứ đây là nhà ở hiện đại, không có lý nào lại có những thứ như thế ở chỗ này, đây cũng không có quan tài,... Khoan, khoan, khoan đã, không đúng! Chết tiệt, nơi này quả đúng có 1 cái quan tài.

Đầu óc tôi ong 1 tiếng, tâm nói chẳng lẽ thứ này là bánh tồng trong quan tài chui ra?

Tôi lại lắc đầu, cố gắng hít thở mấy hơi, tự nhủ bản thân phải thật bình tĩnh.

Điều này cũng không thể nào, đâu có đựng tới trong quan tài đâu mà bánh tồng đã chui ra? Nếu như vậy, hẳn là mọi người làm trong nhà tang lễ đều phải được học qua một khóa đào tạo chính quy chống bánh tồng rồi.

Lúc này, trong đầu tôi lại đột nhiên hiện lên 1 cái ý niệm, có phải đây là người đã gửi băng ghi hình cho tôi? Chờ tôi ở đây?

Vừa rồi khi tôi đọc bút ký, nghĩ rằng người gửi băng ghi hình chắc hẳn là Văn Cẩm, nhưng trên thực tế không thể xác định, băng ghi hình này có thể chính do cô ấy gửi hoặc cô ấy sắp xếp cho những người khác gửi đi. Nghĩ thế tôi thấy cũng rất có khả năng, trong tầng hầm ngầm như này hẳn ít người biết đến, có thể đi vào đây khẳng định là người trong cuộc, có thể đã luôn ở đây chờ tôi tới, khi thấy tôi vào tới đây, liền đi ra tiếp đón. Nghĩ vậy tôi cảm thấy có chút bình tĩnh hơn. Tôi cố gắng lấy dũng khí, tâm nói nếu là người sống thì không hề đáng sợ, vì thế nhú mày, đem bật lửa giơ về phía trước, đi vào phòng kia xem rốt cuộc đây là ai.

Đi lên trước hai ba bước cẩn thận xem xét, đến khi nhìn thấy mơ hồ bàn làm việc, vừa thấy người kia, tôi lại vô cùng hoảng sợ. Người ngồi chỗ kia, đã không thấy đâu nữa.

Tôi nheo nheo mắt, cẩn thận nhìn, quả thật không thấy, trên ghế không có người, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn nhầm? Là ảo giác?

Không thể nào, mồ hôi ra lạnh toát, tuyệt đối không thể nhìn nhầm, tôi

nhất thời liền trở nên bồn chồn, giơ cao cái bật lửa, chiếu xung quanh bốn phía.

Lúc giơ bật lửa lên, động tác quá nhanh, cái bật lửa sáng bùng lên rồi tắt ngấm.

Bốn phía lập tức rơi vào tối đen, bản thân nhìn cũng không thấy 5 đầu ngón tay, chỗ này một chút ánh sáng cũng không có, là hoàn toàn tối tăm, nhất thời trong lòng tôi chột hoảng, vội vàng đánh liên tiếp mong cho nó lên lửa.

Nhưng đánh mãi, đánh liên tục cũng không thấy nó sáng, dù tôi có đánh như thế nào nó cũng không chịu lên lửa, chỉ thấy những tia lửa văng tung tóe khắp nơi, trong một nơi tuyệt đối tối tăm thế này, tia lửa văng ra hết sức chói mắt, tôi hiểu là chắc đã hết ga.

Trong lòng gào thét, nhìn quanh bốn phía tối mù mịt, tối không thấy tay mình đâu, dự cảm xấu cực độ dâng lên. Tôi bỏ bút ký vào túi, chuẩn bị lui lại phía sau sờ vào cửa, đột nhiên nghe thấy trên trần nhà có tiếng “khúc khích” nghe như tiếng một cô gái đang cười.

§43. Kinh Biên

Dịch: Tống Mặt Than

Bình thường tôi không bao giờ hút thuốc, chỉ khi nào cực kỳ buồn chán thì mới hút vài điếu, vậy nên cũng không có để ý tới cái bật lửa. Lúc này đột nhiên nó tắt ngấm khiến tôi vô cùng sợ hãi. Ở những chỗ như thế này mà không có gì chiếu sáng thì chắc chắn có gì khủng khiếp bằng.

Còn đang cân nhắc xem giờ nên làm gì thì trên đầu bỗng nghe thấy thanh âm “Khúc khích...Khúc khích...” – như tiếng cô gái đang cười.

Lại thấy gáy bỗng lạnh toát, tôi nhớ ra rằng nóc hầm này khá thấp, chỉ cần nhảy lên là chạm vào trần nhà. Tuy không nhìn thấy gì, nhưng theo phản xạ, tôi vội ngửa đầu lên.

Ngẩng đầu lên vẫn không nhìn được gì, nhưng tôi cảm nhận được một mớ lù xù rủ xuống trên mặt mình. Tôi dùng hai tay đưa lên sờ, cả người bàng hoàng, đây chẳng phải là tóc sao, đã thế lại ướt và dính dính.

Từ sau khi xuống mộ dưới đáy biển, tôi đối với tóc có chút sợ hãi vô hình, lần này vừa chạm phải liền cảm thấy cổ họng sợ run lên, giống như vừa nuốt phải chuột. Tôi vội vã hạ thấp người xuống để lui qua, rồi lấy tay áo lau hết những thứ trên mặt. Lui đến chỗ nào cũng không biết nữa, mắt cứ dán lên trần nhìn trùng trùng khoảng không tối thui.

Bóng tối đen đặc tới mức tôi không thể nghĩ đến nơi nào tối hơn nữa, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, run lên tự hỏi không biết chuyện gì đây... Trên trần nhà có người! Chẳng lẽ người vừa ngồi ở đây lại leo lên trần nhà? Theo tôi thì điều này không thể xảy ra... Chẳng lẽ nó là thần lẩn!?

Sự tình càng lúc càng khó hiểu, vuốt cái chất dính dính trong tay, ngửi qua một chút, thấy được một mùi hết sức kỳ quái. Lại thấy có điềm quen thuộc, tôi nhớ tới từng ngửi thấy nó ở đâu đó rồi, nhưng dự cảm dâng lên trong lòng dâng lên một điềm vô cùng xấu. Lúc này, thanh âm “Khúc Khích... Khúc khích...” kia lại vang lên, nghe như ngay trên đầu tôi. Tôi lập tức lại lui về sau vài bước.

“Cạch!”

Tôi va vào bàn làm việc. Trong hầm im lặng tới mức có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi, cho nên tiếng va chạm vừa rồi giống như sét đánh bên tai, chính mình cũng bị dọa giật nảy, cả người mồ hôi đổ như tắm. Tôi đứng im, nghe xem có tiếng động gì khác xung quanh không. Tôi càng lúc càng luống cuống. Cả người tôi bắt đầu run lên, trong đầu đã dự cảm ra một chuyện vô cùng đáng sợ. Tiếp theo, gáy tôi liền cảm giác được một trận ngứa ngáy, giống như có cái gì rủ xuống sau đầu mình. Tôi nắm chặt cái bật lửa, rút

cuộc thì cũng không nhìn được, run rẩy quay đầu lại, dùng hết sức đánh lửa.

Ba lần tia lửa văng ra, trong khoảng thời gian cực ngắn khi ánh sáng lóe lên, tôi chỉ thấy một mớ tóc lớn từ trần nhà rủ xuống sau đầu mình. Tôi ngáng đầu tiếp tục đánh lửa, liền nhìn thấy bên trong mớ tóc đen sẫm lộ ra một khuôn mặt kì dị và dữ tợn đang lạnh lùng nhìn về phía mình.

Tia lửa tắt ngấm, trước mắt lại tối mịt mù, nhưng tôi đã hiểu rõ ràng những gì đang diễn ra trong phòng này.

Cấm bà!

Nhất thời tôi không biết nên phản ứng thế nào. Chết tiệt! Nơi này sao lại có một con Cấm bà?

Trí óc đột nhiên trống rỗng. Tôi kêu lên một tiếng rồi lao đi như điên, không quan tâm trước sau có gì. Thẳng hướng trong bóng tối, trong đầu tôi chỉ có ý niệm duy nhất, phải cố gắng mọi cách để thoát ra khỏi chỗ này.

Không chạy được bao nhiêu bước, tôi va vào tường, ngã xuống đất, đầu óc choáng váng, thật sự giống như đập đầu vào tường tự sát! Nhưng tôi lại lập tức đứng lên, trên đầu nghe liên miên từng hồi “Leng keng! Leng keng!”

Nó đang tiến thẳng tới chỗ tôi. Không có thời gian gạt máu mũi, tôi vùng dậy tiếp tục tìm phương hướng chỗ thoát ra ngoài. Lần này cẩn thận hơn, tôi lấy tay quờ về phía trước. Dựa vào trí nhớ, tôi tìm chỗ đi tới hành lang, sau đó vượt qua tường tới cửa ra, quay đầu đóng cửa lại rồi phi thân vào trong bóng tối. Tôi sờ soạng lung tung, quan trọng bây giờ là tìm được cầu thang lên phía trên.

Nhưng trong cái chỗ tối đen như mực này, muốn tìm cái công tò vò kia quả thực khó như mò kim đáy bể. Tôi mò mẫm nửa ngày nhưng ngay cả vách tường cũng không chạm đến. Loạng choạng mãi, tôi đột nhiên vấp vào cái gì đó khiến cả người ngã úp xuống. Tôi lần mò về đằng trước một chút, liền ý thức được chỗ tôi đang nằm úp lên là... trên mặt thạch quan.

Chống tay vào thạch quan, tôi tỉnh đứng dậy, nhưng tay vói xuống chẳng thấy nắp thạch quan đâu, khắp người chột nổi da gà, cảm giác có gì đó không đúng ở đây... Thạch quan đã bị thay đổi. Tôi cố mò thêm một chút, trong đầu liền vỡ ra là nắp thạch quan đã bị ai đó mở ra, tay của tôi đang sờ vào bên trong.

Làm sao mà thạch quan mở ra được? Trong nháy mắt đầu tôi nổi lên nghi vấn, nhưng trong lúc một mớ hỗn loạn rối tinh rối mù thế này, chỉ cần nghĩ thêm là đã thấy choáng váng. Tôi cũng không bận tâm được nữa. Hiện giờ, điều quan trọng nhất là trốn khỏi đây trước đã. Tôi liền đứng dậy, tiếp tục sờ soạng tiến về phía trước.

Ngay lúc đó, đột nhiên như có ai giật mạnh lấy tôi. Dây thần kinh như bị giật mạnh một cái, đã đến cực hạn. Tôi tựa như bị dọa chết, vừa định ngất đi, liền có một bàn tay vói lên bịt lấy miệng tôi. Cả người cũng bị giữ đứng im, không thể động đậy.

Tôi dùng sức gạt ra, nhưng người đằng sau lại khỏe hơn tôi nhiều, ngay cả ngọ nguậy cũng không thể, đồng thời bên tai nghe có một giọng nói rất nhỏ:

“Đừng nhúc nhích!”

Tôi vừa nghe thấy những từ này cả người bỗng kinh hoàng, ngay lập tức đứng im, trong lòng như chết lặng. Tuy rằng chỉ vài từ, nhưng vừa nghe xong tôi đã biết đó là ai!

Đây là giọng của... Muộn Du Bình!

§44. Gặp lại

Trong một khắc tôi đã nhận ngay ra giọng nói kia. Tôi còn tưởng mình sẽ có vô vàn phản ứng nào là nghi hoặc rồi tức giận, kinh ngạc, hoài nghi, sợ hãi, vân vân và vân vân, nhưng trên thực tế đầu óc tôi lại trống rỗng.

Nghe được giọng hấn ở trong này, thật sự là ngoài dự liệu của tôi, bởi trong ý nghĩ của mình, Muộn Du Bình hiện tại khả năng đang ở một chỗ nào đó thậm chí không phải thuộc về thế giới này. Không bao giờ tôi nghĩ hấn lại xuất hiện ở đây. Chính xác thì, hấn sao có thể ở đây? Hấn tới đây làm gì? Chẳng lẽ người gửi băng ghi hình thật sự là hấn? Hấn trốn ở chỗ này? Hay là cũng như tôi, hấn tới đây cũng để tìm manh mối?

Vô vàn nghi vấn như thủy triều tràn lên, tôi không biết nói gì. Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh hấn đi vào cửa Thanh Đồng. Một nỗi xúc động nhất thời dâng lên. Tôi thật muốn bầu hấn vài cái, tóm lấy cổ hấn để hỏi cho rõ, tiểu tử nhà anh đã làm cái quỷ gì?

Nhưng mà sự thật thì hấn đang bịt miệng tôi. Trong bóng tối, tôi một tiếng rên rỉ cũng không phát ra được, động đậy cũng không được, hơn nữa cảm nhận rõ hơi thở của hấn bên cạnh. Hấn cơ bản không buông tay ra, mà vẫn đứng giữ chặt lấy tôi như thế. Điều này làm cho tôi không thoải mái, tôi dùng lực gạt tay ra một chút, thế nhưng hấn càng giữ chặt. Tôi tựa như không thể thở được.

Lúc này tôi chợt nghe thấy, chỗ tôi vừa ngả bên trên quan tài, phát ra một tiếng rất chói tai... Dường như có cái gì đang mở ra.

Nghe thấy tiếng động bên đó, tôi hít sâu một hơi, lập tức nín lặng, ngưng thở, không dám giãy giụa, cố gắng hết sức nghe ngóng tiếng động dị thường giữa bóng tối.

Cả căn phòng im lặng đến cực điểm. Tôi tập trung nghe ngóng từng tiếng động xung quanh. Dội vào màng nhĩ lại chỉ là tiếng hít thở rất nhỏ cạnh đầu mình. Muộn Du Bình cảm giác được sự im lặng của tôi, hơi nói lỏng tay ra, nhưng vẫn không buông. Bốn phía yên ắng tới mức tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập bình bang trong lồng ngực mình.

Cứ đứng như thạch cao trong bóng tối, cũng không biết mất khoảng bao lâu, chợt nghe thấy một tiếng vô cùng kỳ quái: “Phốc! Phốc!” từ phía cửa truyền tới. Lại thêm vài khắc nữa, vẫn không nghe thấy tiếng gì, cánh tay che miệng tôi mới nói lỏng hoàn toàn. Đột nhiên trước mắt tôi chợt lóa lên, một cái bụi nhùi bị đốt bùng sáng.

Mất một lúc lâu tôi mới thích ứng được, nheo mắt nhìn, gương mặt quen thuộc rất cục cũng xuất hiện rõ ràng trước mắt. Muộn Du Bình bây giờ với

lúc biến mất vài tháng trước có vẻ như là không khác nhau là mấy. Chỉ duy nhất có một điểm bất đồng chính là mặt hình như có đen đi. Tôi cảm thấy rất bất ngờ, nhìn kỹ mới phát hiện ra không phải là đen đi, mà là dính đầy tro bụi.

Đầu óc tôi đóng băng, lúc này chỉ biết ngậy ra nhìn hấn. Những thứ trước giờ nghĩ sẽ nói thì lại đột nhiên quên hết, trong một thời gian ngắn không thể thốt lên lời nào. Mà hấn không hề có chút để ý gì đến tôi, chỉ lãnh đạm liếc tôi một cái, cũng chẳng nói gì. Hấn cẩn thận cúi người lần tới bên cạnh cửa, dùng bụi nhùi chiếu vào bên trong cửa, tiếp theo đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa, hấn đứng thẳng dậy, giơ cái bụi nhùi lên trần nhà, bắt đầu tìm kiếm cái gì đó. Trong lòng tôi bốc hỏa, tính vài lần lao tới hỏi mấy câu đều bị hấn dùng tay ngăn lại.

Hấn tốc độ rất nhanh, tới vài giây sau tôi mới nhận thức được đang có chuyện gì xảy ra, mà hành động bất thường đó cũng thu hút sự chú ý của tôi, buộc tôi phải hướng mắt nhìn theo ánh sáng trên trần nhà. Ánh sáng bụi nhùi tuy không đủ sáng, nhưng trong một nơi tối tăm như thế này cũng đủ để cho tôi thấy được tình hình đang xảy ra tại đây.

Lúc tiến vào không hề chú ý tới trần hầm, giờ ngẩng đầu lên mới phát hiện bên trên chằng chịt các đường ống dẫn. Các đường ống này với những cái trong gara khá giống nhau, tất cả đều sơn trắng, nhưng bên ngoài bị phủ một lớp bụi. Có thể nhìn ra nơi này từng được tu sửa vài lần, dưới lớp sơn ngoài cùng còn lộ ra một vài lớp sơn cũ. Trên trần tương đối trắng, lớp vữa bên ngoài đã bong ra gần hết, lộ ra một đoạn không có đường ống, xem ra Cẩm bà kia từ chỗ đó bò ra.

Nhưng nơi này sao lại có những chuyện như thế! Con mẹ nó chứ! Nói thế nào được đây? Muộn Du Bình nhìn một vòng, xem xét cẩn thận, động tác cũng rất nhanh. Được một lát thì bụi nhùi tắt, hấn lại nhanh chóng chồm lên, quả thật không thấy có cái gì trốn quanh đây, tiếp theo liền đi đến trước mặt tôi.

“Nó không theo ra” – hấn vừa nhìn về phía cửa vừa nói. Tất cả vấn đề trong đầu tôi như muốn theo miệng phun ra, nhưng mà không nghĩ tới việc hấn lại quay đầu về phía tôi, làm một động tác thật là nhỏ, tiếp theo băng quơ hỏi một câu:

“Cậu tới đây làm gì?””

Tôi cảm thấy máu dồn lên não, nhất thời tưởng nhảy dựng lên bóp chết anh được. Trong lòng thầm nghĩ bố nhà anh chứ, lão tử còn chưa kịp hỏi anh thì thôi, là tôi tự mình muốn đến cái chỗ chết tiệt này sao? Nếu không phải vì cái cuộn băng ghi hình của nhà anh thì có đánh chết lão tử cũng không thèm

bước một ngón chân vào nơi này!

Tôi cắn chặt răng, nhưng nhìn thấy bản mặt hấn lúc này, tôi lại không thể nào phát tiết được, khác hấn nếu trước mặt tôi là Bàn Tử. Không thể chửi hấn được một câu khiến tôi tựa như bị nội thương vậy. Tôi cắn răng nhin xuống thật lâu mới đáp: “Nói thì dài lắm, anh... sao lại ở trong này? Đây rốt cuộc là chỗ nào? Anh.. anh.. anh... Lúc đấy, không phải anh đã tiến vào trong cái cửa kia rồi sao? Con mẹ nó chứ! Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Mấy vấn đề này thực sự rất khó nói, trong đầu tôi đã rối thành một mớ bòng bong, cũng không biết nói thế nào để hấn hiểu được.

“Chuyện dài lắm!”

Muộn Du Bình cơ bản không muốn trả lời, hoặc là trốn tránh. Lúc tôi hỏi, đầu hấn hướng về phía quan tài đá kia. Tôi nhìn một chút, quả thật lấp quan tài bị đẩy ra, lộ ra một cái khe lớn, nhưng bên trong tối đen như mực, không biết có cái gì.

Tôi sợ nhất là gặp phải những lúc hấn thế này. Nhớ lúc trước, khi gặp mấy vấn đề, tôi chỉ muốn hỏi xem chuyện gì đã xảy ra thì hấn đều trả lời bằng cái trạng thái này. Tôi lập tức muốn hỏi lại. Nhưng miệng còn chưa thốt ra được lời nào thì Muộn Du Bình đã quay đầu túm lấy áo tôi, bảo tôi đừng nói gì, sau lại nhìn vào trong quan tài.

Động tác này tôi rất quen thuộc. Tuy không biết chuyện gì xảy ra, tôi liền im luôn, cũng nhìn xem bên trong có cái gì. Bởi Muộn Du Bình đem bụi nhùi chiếu qua bên kia, tôi chỉ thấy được một chút bên trong. Trong quan tài dĩ nhiên trống không, tôi nhìn thấy đáy quan tài rất sạch sẽ, như chưa từng có cái gì bên trong, mà khiến cho người ta kỳ quái là bên dưới quan tài có một cái cửa ngầm.

Vừa lúc tôi hiểu kỳ, chợt nghe thấy bên trong đường ngầm có phát ra một âm thanh nho nhỏ, không nghe ra là cái gì. Chỉ trong chốc lát, đột nhiên có một bàn tay từ bên trong vớ ra. Một người như con chạch từ trong cửa ngầm chui ra, nhảy khỏi quan tài, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt chúng tôi.

Tôi bị hoảng sợ, chỉ thấy sau khi người nọ chạm đất, lau mồ hôi trên trán, nhìn qua Muộn Du Bình, tiếp theo giơ giơ cái gì đó trong tay lên, nhẹ giọng nói: “Lấy được rồi”. Người đó tựa như là đợi ở bên trong, sau khi ra liền vỗ vào lưng tôi nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi!”

Tôi đi theo bọn họ, cẩn thận kiễng mũi chân, rón ra rón rén theo đường cũ đi lên, nhưng mà mới bước được hai ba bậc thì nghe phía sau hành lang có tiếng cửa mở.

Người đi trước liền mắng một tiếng, bắt đầu chạy lao đi. Tôi lập tức đuổi

theo một mạch, chạy như điên, bỏ ra ngoài, chạy khỏi nhà, lao qua tường, sau đó mới dám dừng lại một chút. Tôi mệt thở hồng hộc, khả năng hai người kia không có ý định dừng lại, cứ thế chạy thẳng, không để ý gì tới tôi. Trong lòng tôi lúc này cũng biết không thể ngừng lại, lại thực mạng đuổi theo.

Chạy bán sống bán chết, sau khi ra vào được tới nội thành, đột nhiên có một chiếc xe trong bóng tối vọt ra. Cửa xe vừa mở, hai người ngay tức khắc lao vào bên trong. Xe này vốn không định chờ tôi, cửa xe chuẩn bị đóng lại, không biết là ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi cũng trèo luôn lên xe.

Thở lên thở xuống vài hơi, một trận chạy trốn thật khiến trời đất trong tôi chao đảo, tôi nhắm mắt mũi, lên xe tôi mới bắt đầu thở được, dần lấy lại bình tĩnh. Lập tức tôi ngẩng mặt lên nhìn quanh, vừa mở mắt đã thấy thêm một trận choáng váng, trong xe toàn người là người, đều đang nhìn tôi cười cười. Hơn nữa, không ngờ đây toàn là những người tôi biết. Tôi liếc mắt một cái thấy được toàn gương mặt vô cùng quen thuộc.

Trời, tất cả đều là người của A Ninh trong Vân Đình Thiên Cung may mắn sống sót được. Một đám hồ lớn ở Cát Lâm tôi từng gặp qua một lần. Nhìn biểu hiện kinh ngạc của tôi, vài người quen mặt nở nụ cười. Một Người Da Trắng nước ngoài nói tiếng Trung ngọng nhìn tôi thốt lên: “Ngô siêu nhân (là ngoại hiệu mà A Ninh đặt cho tôi), hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”. Tiếp theo tôi thấy đầu A Ninh ló ra từ ghế trên quay xuống nhìn tôi vô cùng kinh ngạc.

Tôi nhìn Muộn Du Bình, lại nhìn người vừa đi ra từ trong quan tài. Đó là một thanh niên đeo kính râm xa lạ. Bọn họ hai người không có dấu hiệu mệt mỏi, cũng đang nhìn tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy hỗn loạn, hỏi bọn họ: “Mấy người là cái quái gì vậy, ai có thể cho tôi biết đang có chuyện gì xảy ra không?”

A Ninh nói: “Là tôi nên hỏi cậu mới đúng, cậu làm sao lại ở dưới tầng hầm ngầm đây?”

Xe ô tô chạy một mạch vội vã, trực tiếp ra khỏi nội thành Cách Nhĩ Mộc, tiến vào sa mạc. Tôi ở bên trong xe, bên ngoài trời vẫn tối, hoàn toàn chẳng hiểu một cái gì cả. Dọc đường, tôi nói chuyện với A Ninh vài lần, đem mọi chuyện kể qua một chút.

Nguyên là A Ninh đã phát hiện địa chỉ cùng chìa khóa trong cuộn băng ghi hình. Trong bút ký của Văn Cẩm có nhắc đến ba người, một người dĩ nhiên là cô ấy. Sau khi phát hiện ra bí mật, cô ấy lập tức liền phân công hai đội, cùng lúc bảo người đến đây tìm địa chỉ, rồi tự mình đi Hàng Châu gặp tôi. Cô ấy muốn biết rốt cục tôi có biết chuyện trong cuộn băng ghi hình này hay không.

Nhưng, cô ấy không ngờ là, tôi cũng có một bản như vậy. Hơn nữa sau khi tới tìm tôi, cả cô ấy và tôi đều xuất phát với tốc độ nhanh nhất đi Cách Nhĩ Mộc, thậm chí hai bên đồng thời tới quý lâu kia. (Cũng may là tôi hành động rất nhanh chóng, không do dự nhiều, nếu không liền khẳng định không thể lấy được quyền bút ký của A Ninh. Ngẫm lại mà thấy sợ, nhưng bây giờ tôi đã có chút vui vẻ, sờ sờ vào ba lô của mình, thấy đây là lần đầu tiên tôi tự mình thành công. Xem ra quả nhiên ông nội nói đúng, việc gì cũng nên chủ động làm cho thỏa đáng.)

Sau đó, tôi lại hỏi A Ninh chuyện gì xảy ra với Muộn Du Bình, họ sao lại đi cùng nhau. A Ninh liền cười nói: “Thế nào à? Chú Ba của cậu thật quá chảnh đi, chúng tôi không mời đi được. Hai vị này như là chuyên gia đầu ngành đạo mộ, hiện tại, bọn họ là cố vấn của chúng tôi”. Nghe vậy Hắc Nhãn Kính liền nhếch miệng cười, nhìn tôi khoát tay áo.

“Cố vấn?!”. Nói đến cố vấn tôi lại nhớ tới Bàn Tử, thậm chí A Ninh cũng giỏi thật, tìm toàn những cao nhân đi, nhưng Muộn Du Bình lại cũng tham gia làm cố vấn cho A Ninh thì thật quái lạ. Tôi có cảm giác như mình bị... phản bội.

Lúc này, Người Da Trắng lại nói: “Đừng nghe cô ta nói bậy, hai vị này hiện tại là người hợp tác với chúng tôi, do ông chủ trực tiếp cắt cử xuống. A Ninh là phó đoàn. Hiện tại hành động chủ yếu đều do họ đảm nhận, chúng tôi chỉ phụ trách tiếp ứng tình báo, cái này tương đối an toàn. Ông chủ nói, những việc cần sự chuyên nghiệp đều do bọn họ đảm đương!”

Người đi Vân Đinh Thiên Cung chết rất nhiều, tôi nghĩ lại tình hình lúc đó, lại hỏi: “Chuyện này là sao? Nội dung băng ghi hình, còn có Cẩm bà, lại còn có cả mấy người nữa?”

Vài người đều lắc đầu, hơn nữa ánh mắt chuyển hướng Muộn Du Bình cùng Hắc Nhãn Kính. A Ninh liền trừng mắt nhìn bọn họ một cái, sau lại nhìn tôi, nói: “Tình huống cụ thể chúng tôi cũng không rõ lắm, hẳn là không biết nhiều hơn cậu là mấy. Chúng tôi giờ đều là dưới sự chỉ huy của bọn họ, nhưng rất khó có thể moi được thông tin từ hai vị bằng hữu này!”

Sau khi nghe xong, tôi chuyển nhìn Muộn Du Bình. Lúc này đã không kiềm chế được, tôi nhất định phải hỏi hẳn rõ ràng, bắt hẳn phải nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Nhưng không đợi tôi chuẩn bị, trong xe bỗng dung xôn xao. Tài xế kêu lên một tiếng, tất cả mọi người bắt đầu lấy hành lý của mình.

Tiếp theo xe chậm chậm dừng lại, cửa xe mở ra. Ngoài cửa đã có thể nhìn thấy ánh nắng ban mai chiếu từ chân trời, một biển sa mạc đầy gió thổi vào người. Tôi xuống xe, bỗng thấy một cảnh kinh ngạc ngay trước mắt mình – hơn mười con Land Rover xếp thành hàng giữa sa mạc cùng rất nhiều đồ

dùng, vật tư chất trên mặt đất. Còn có vài người ngồi quanh lửa trại, tất cả đều mặc áo gió, lại có người đang ngủ trong túi ngủ. Bên cạnh xe có đặt một bộ ãng ten vệ tinh rất lớn và đèn măng xông sáng rực.

Nơi như thế này mà tập kết toàn xe khùng. Tuy nhiên nhìn kỹ thì thấy có chỗ không đúng. Trang thiết bị ở đây đều cùng một bộ, trên cửa xe còn thấy dán một cái hình san hô trông như cái sừng hươu. Tôi nhận ra ngay đó là huy hiệu của công ty A Ninh.

Lại thấy những người trong xe của tôi nhanh chóng tập trung lại. A Ninh nói gì đó với bọn họ, rất nhiều người đột nhiên hoan hô vang dội. Hành động của họ lúc ấy khiến tôi rất bất ngờ. Tôi túm lấy một người đang hoang hô nhiệt liệt, hỏi hắn đang làm cái gì đấy? Hắn vỗ vỗ vai tôi nói: “Anh bạn, chúng ta sẽ đi Tháp Mộc Đà!”

§45. Doanh địa

Nghe xong tôi kinh ngạc vô cùng, trong bút ký của Văn Cẩm vừa mới nhắc tới địa danh này, giờ thì nhóm người này cũng chuẩn bị đi tới đó. Bọn họ hẳn là chưa từng xem qua bút ký của Văn Cẩm, làm sao biết được có nơi như thế tồn tại?

“Cậu sao vậy?”, Người Da Trắng nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của tôi liền hỏi, “sắc mặt cậu trắng bệch rồi kìa.”

“Không có gì, tôi vừa bị dọa một trận gần chết thôi”, tôi làm bộ như vẫn chưa hết hoảng hốt, lại vừa đi theo hắn vừa hỏi: “Tháp Mộc Đà là nơi nào? Các anh đi đến đó làm gì?”

“Tháp Mộc Đà à? Chuyện đó nói đến thì dài lắm.” Người Da Trắng nhìn A Ninh đi trước, nhẹ giọng nói với tôi: “tôi sẽ nói với cậu sau, giờ ta đi xem cái mà Tiểu Ca mang về là cái gì đã.”

Tôi nhìn ánh mắt hắn, biết chắc việc này A Ninh không cho phép hắn nói bừa bãi, vì thế ngậm miệng, không nói thêm tiếng nào.

Trong doanh địa có người tới báo. Những người còn ngủ trong túi ngủ bị đánh thức dậy. Chúng tôi cẩn thận đi qua chỗ họ đang nằm rồi cứ thế đi theo bọn A Ninh. Toàn bộ doanh địa rất lớn, vượt qua cả đường biên, phía sau còn có một khoảng lều trại, trong đó một lều có mái vòm rất lớn trên đỉnh, đường kính khoảng bốn năm thước, hẳn là được dựng bởi dân bản xứ. Trên bạt có đánh dấu tầng văn nhìn như là trạm thu phí quốc gia. A Ninh đưa chúng tôi vào trong. Bên trong ấm áp hơn nhiều. Tôi thấy bên cạnh một lò sưởi nhỏ có đủ mọi loại thảm da trâu, sau này tôi được biết nó gọi là “thảm lông cừu thô”, là thứ vô cùng sang quý ở thời điểm hiện tại. Ngoài ra còn có rất nhiều dụng cụ bằng gỗ mang kiểu dáng Tạng dân và một ít đồ gói trong túi bóng.

Trong lều vô cùng thoải mái. A Ninh ngồi xuống trên thảm. Phía trước có một người lạ mặt, dường như là chủ của trại này, tiến vào rót cho chúng tôi mỗi người một tách trà. Tôi cũng ngồi xuống, xem qua từng người một. Điều khiến tôi tức mình chính là Muộn Du Bình. Hắn ngồi phía đối diện tôi nhưng không nhìn tôi lấy một cái, chỉ tựa vào đồng chắn lớn sau lưng, nhắm mắt dưỡng thần. Người trên xe không vào hết, trong lều chỉ có một ít người tôi quen mặt là Ô Lão Tứ và Người Da Trắng, còn đâu tất cả đều là người lạ. Điều này khiến tôi không được tự nhiên.

Những người khác lục tục ngồi vào chỗ của mình, A Ninh liền đem cái mà Hắc Nhãn Kính đem ra từ quỳ ốc để xuống mặt bàn. Đó là một chiếc hòm nhỏ bằng gỗ lim. Sau khi mở ra, bên trong là một chiếc thanh hoa từ bàn (?) đã bị hỏng. Bên trái từ bàn bị thiếu mất một bàn tay.

Phía dưới quan tài đá kia, khẳng định có một khoảng không gian. Đây là cái gì, vì sao bọn Muộn Du Bình muốn trộm cái này ra? Tôi không khỏi có chút tò mò, đang muốn nhóm người lên để nhìn vật trên bàn rõ hơn thì đột nhiên ngoài trại có hai người đi vào. Đó là một lão thái bà người Tạng tóc đã bạc và một người phụ nữ trung niên. Lão thái bà gầy giống Trần Bì A Tứ, cũng khoảng 70 tuổi, nhưng tinh thần còn minh mẫn, ánh mắt sắc bén. Người phụ nữ trung niên kia thì nhìn như một Tạng nhân bình thường. Hai người bọn họ vừa tiến vào trong trại thì không khí đột nhiên thay đổi. Trừ Hắc Nhân Kính và Muộn Du Bình ra thì những người khác đều tự động ngồi ngay ngắn lại, hướng mắt nhìn về phía hai người, đặc biệt là lão bà bà. Có hai người còn hướng họ hành lễ. Có vẻ lão thái bà người Tạng này là một người có địa vị cao.

Lão thái bà cũng trả lễ, xem qua từng người, đặc biệt là tôi, có thể bởi vì là người lạ cho nên bà ấy nhìn tôi vài lần, sau đó mới ngồi xuống. A Ninh liền cung kính dâng cái tử bàn kia cho lão thái bà, hỏi: “lão bà, người xem xem, đây có phải là cái mà ngày trước bà từng nhìn thấy không?”

Sau khi nói xong liền có người lập tức phiên dịch sang Tạng ngữ. Lão thái bà nghe xong nhận lấy từ bàn đưa lên mắt nhìn. Nhìn vài lần bà ấy cũng không gật đầu, mà dùng Tạng ngữ nói gì đó. Người phiên dịch bắt đầu thuật lại lời của bà, trong khi vài người xung quanh thì thầm trao đổi qua lại. Bọn họ đối thoại đứt quãng, mà người phiên dịch thì không những trình độ Tạng ngữ không cao lắm, mà tiếng Trung nói cũng không được trôi chảy, cứ lắp ba lắp bắp. Tôi cố gắng nghe cũng không rõ, liền hỏi Ô Lão Tứ bên cạnh, lão thái bà này là ai?

Ô Lão Tứ không trả lời tôi, nhưng Hắc Nhân Kính bên cạnh nói rất nhỏ với tôi: “bà ấy tên là Định Chủ Trác Mã, là người dẫn đường năm đó của Văn Cẩm.”

Tôi nghe đến cái tên, liền “a” một tiếng, trong lòng rõ ràng thêm một chút. Thật sự công ty của A Ninh quá là thần thông quảng đại. Bọn họ không chỉ biết đến Tháp Mộc Đà, mà còn biết cả người dẫn đường năm ấy. Nói như vậy, A Ninh hẳn biết chuyện của Văn Cẩm?

Tôi đọc trong bút ký của Văn Cẩm, khi bọn họ xuất phát từ Đôn Hoàng tiến vào trong Sái Đạt Mộc, quả thực có nhờ một nữ tạng nhân dẫn đường. Tôi bất giác sờ vào quyển bút ký trong túi mình, thầm nghĩ sao lại thế được, chẳng lẽ có người từng xem qua nó trước rồi sao? Nhưng tôi nhớ rõ trong bút ký, Văn Cẩm nói rằng nữ nhân dẫn đường này cũng không cùng họ đi vào quá sâu bên trong bồn địa. Sau khi tiến vào khu vực Sát Ngươi Hãn, nữ dẫn đường cũng không đi theo nữa. Trên thực tế là không có đường để mà dẫn tiếp. Cuối cùng bọn họ chia tay ở cửa núi Diên Sơn, Văn Cẩm tự mình

tiếp tục đi vào bên trong. Bồn địa Sái Đạt Mộc diện tích hơn hai mươi tư kilomet vuông, Văn Cẩm cuối cùng đi đến đâu cũng không ai rõ. Xem ra, nếu họ muốn đi Tháp Mộc Đà mà chỉ mang theo lão thái bà này cũng không thể giúp ích gì nhiều. Cùng lắm là dẫn bọn họ tới chỗ trước đây chia tay với đội của Văn Cẩm mà thôi.

Tôi đang suy nghĩ thì Định Chủ Trác Mã cũng đối thoại xong. Sau khi người phụ nữ hành lễ đưa lão bà ra ngoài, có mấy người không hiểu gì liền hỏi thế nào. A Ninh không thể che dấu nụ cười trên mặt, hưng phấn nói: “đúng vậy, bà ấy nói Trần Văn Cẩm khi ấy đưa cho xem chính là cái từ bàn này. Bà ta có thể đưa chúng ta tìm đến cửa núi năm đó.”

Vài người bỗng xông xáo, Hắc Nhãn Kính lại hỏi: “lúc nào xuất phát?” A Ninh đứng lên, nhìn bọn họ nói: “hôm nay, giữa trưa tầm mười hai giờ, toàn bộ mọi người đều xuất phát”. A Ninh nói xong, những người khác cũng đứng dậy đi ra ngoài chuẩn bị. Lúc này Hắc Nhãn Kính mới chỉ vào người tôi, hỏi: “cậu kia thì làm sao đây?” A Ninh quay đầu nhìn về phía tôi, tỏ ra kinh ngạc một chút, tựa như từ đầu đã quên tôi có mặt ở đây. Tôi cũng nhìn chằm chằm A Ninh, chờ xem cô ấy sẽ nói gì.

Không ngờ là A Ninh cũng không mấy quan tâm, nghĩ nghĩ một lát liền chỉ vào Muộn Du Bình, nói với Hắc Nhãn Kính: “cậu ta là do anh này mang về, bảo hắn đi mà chiếu cố cậu ấy”, nói xong thì bỏ ra ngoài. Trong lều chỉ còn lại có hai người là Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình. Hắc Nhãn Kính cười gượng hai tiếng, cũng dựa vào đồng chăn đằng sau, châm một điếu thuốc, sau đó nhìn Muộn Du Bình nói: “tôi đã nói là cậu tự tìm lấy phiền toái mà, vừa rồi không cho cậu ta lên xe có phải tốt hơn không, cậu nói giờ phải làm sao đây?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, thản nhiên liếc mắt nhìn tôi, rồi thờ dãi đánh thượt một cái ra vẻ thật sự rất bất đắc dĩ, nói với tôi: “cậu về đi, chuyện ở đây không liên quan tới cậu, mà cũng không cần phải quay lại cái trại an dưỡng kia nữa, bên trong nguy hiểm lắm.”

Tôi nhìn hắn, trong lòng lửa giận bốc lên ngập đầu. Nói thật, cơ bản tôi không có ý định quay lại cái chỗ chó má đó, tôi cũng không muốn biết A Ninh muốn đến chỗ đấy để làm gì. Hiện tại tôi chỉ muốn biết, Muộn Du Bình đã làm gì ở Vân Đỉnh Thiên Cung, cái cảnh tôi nhìn thấy trước cánh cửa rốt cuộc là chuyện gì. Vì thế tôi trả lời: “muốn tôi về cũng được thôi, tôi chỉ muốn hỏi cậu vài việc.”

Muộn Du Bình vẫn thản nhiên nhìn tôi rồi lắc đầu nói: “chuyện của tôi không thể nói cho cậu được, hơn nữa, có một số việc tôi cũng đang tìm đáp án.” Nói xong thì hắn đứng dậy, cũng không quay lại mà đi thẳng ra khỏi trại.

Tôi giật run người, cảm giác như máu sắp phun ra ngoài, nhìn bóng dáng hắt đi mà tôi giật không thể xông lên bóp phát chết luôn đi cho rồi. Hắc Nhân Kính cũng thở dài, vỗ vỗ vai tôi, nói: “từ đây vào trong thành mất khoảng ba giờ, lên đường may mắn nhé.” Nói xong thì Hắc Nhân Kính cũng đi ra khỏi lều. Trong lều chỉ còn mình tôi. Tình hình càng lúc càng xấu đi.

Điều này làm cho tôi thấy rất xấu hổ, như bị người khác xem thường, thậm chí còn có cảm giác bị vứt bỏ, vô cùng khó chịu. Nhìn cái thái độ vừa rồi của bọn A Ninh, rồi Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính, quả thực bọn họ cho tôi là người thừa, có cũng được mà không có cũng không sao. Như vậy so với bị nhục mạ còn khó chịu hơn ngàn lần. Nhưng Hắc Nhân Kính nói cũng đúng. Ngẫm lại thì tôi là do đội của A Ninh cứu ra từ trong cái trại an dưỡng kia, đây là chuyện có thật. Cho nên chuyện này họ cơ bản không có chuẩn bị gì cho tôi, cũng không có trách nhiệm giải thích cho tôi bất cứ chuyện gì, tôi đương nhiên nên đi về nhà.

Nhưng như vậy thật sự tôi không cam lòng. Nhìn khí thế chuẩn bị hùng hục của mọi người bên ngoài trại, tôi cảm thấy huyết quản sôi lên. Tôi nghĩ sau khi trở về thì chuyện gì sẽ xảy ra? Văn Cẩm đã có ý định gửi băng ghi hình tới cho tôi từ lâu rồi. Chú Ba tìm kiếm bọn họ suốt hai mấy năm trời còn không ra, chẳng lẽ tôi lại đi vào vết xe đổ của chú Ba sao? Không thể nào được. Chuyện xảy ra trong trại an dưỡng rất khó giải thích, lại hoàn toàn không có một manh mối nào. Trong bút ký của Văn Cẩm cũng chỉ nói đến cái nơi gọi là Tháp Mộc Đà. Hiện giờ nhóm người ngoài kia đang chuẩn bị xuất phát đi tới đó, trong khi tôi lại bị đuổi về nhà.

Toàn chuyện tôi chỉ có duy nhất một đầu mối, chính là quyển bút ký trong túi này. Mà nội dung trong bút ký, gần như là ám chỉ việc đi tới Tháp Mộc Đà. Tôi muốn biết thêm một ít sự tình còn ẩn dấu bên trong. Tôi phải làm gì bây giờ? Trở lại Cách Nhĩ Mộc để làm gì chứ, tôi cũng không muốn thế.

“Làm việc gì quan trọng cũng cần phải chủ động.”

Bỗng bên tai tôi vang lên lời của ông nội, tiếp theo tôi sờ vào quyển bút ký để trong túi, nhớ lại những chuyện vừa trải qua ở Cách Nhĩ Mộc, hoàn toàn là nhờ tôi quyết đoán mới có thể chiếm được chút tiện nghi. Được lắm, tôi liền đưa ra quyết định trong đầu. Con mẹ nó chứ, Muộn Du Bình, đừng hòng kiêu ngạo, anh nghĩ anh có thể đi mà tôi thì không, tôi sẽ tự mình đi theo! Tôi đứng lên, đi ra ngoài, tới chỗ A Ninh đang chuẩn bị hành lý hỏi: “chỗ cô có thừa bộ trang bị nào không?”

A Ninh đang ăn lương khô, nghe tôi hỏi thế liền làm vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi: “trang bị có thừa không à? Cậu muốn làm gì?”

Tôi nhún vai, không biết nói thế nào tiếp: “tôi muốn gia nhập, tôi muốn đi, tôi muốn đến Tháp Mộc Đà!”

“Đi cái đầu cậu!” A Ninh nở nụ cười rồi quay đi, không để ý tới tôi nữa. Nhưng tôi tiếp tục nhìn cô ấy, thuyết phục: “tôi có thể giúp, như trong lần ở Vân Đỉnh Thiên Cung ấy”

A Ninh liền ngẩng đầu, sắc mặt có chút thay đổi. Cô ấy nhìn ánh mắt tôi, cười một cái nói: “cậu thật sự muốn đi chứ?”

Tôi gật đầu, cô ấy liền chỉ tới chỗ trang bị trên xe nói: “cứ lấy những gì cậu muốn, đúng mười hai giờ chúng ta xuất phát, nếu trễ sẽ bị bỏ lại.”

§46. Xuất phát

Xe Jeep chạy như bay trong biển cát mênh mông vô bờ bến của sa mạc. Khí hậu khô nóng, các xe phải cách nhau thật sự xa để tránh bụi cát che mắt tầm nhìn. Tôi ngồi ở trong xe, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến quyết định của mình trước đó, không biết có chính xác hay không, nhưng thấy quả thật cũng hơi lỗ mãng. Chẳng qua hiện tại đã trên xe nên cũng không còn nghĩ tới chuyện thay đổi nữa.

Về kế hoạch thì A Ninh đã nói với tôi trước khi xuất phát. Tôi nhận ra con đường này khớp với lộ trình mà trước đây Văn Cẩm đã đi, xuất phát từ Đôn Hoàng, hướng về tỉnh Sát Ngươi Hãn, từ chỗ đó rời khỏi đường chính, tiến vào bên địa không người Sái Đạt Mộc. Sau đó Định Chủ Trác Mã dẫn đường đến một cửa núi thì chia tay.

Con đường này cùng với con đường mà Văn Cẩm nhắc đến trong bút ký hoàn toàn giống nhau. Tôi cảm thấy có chút bực bội trong lòng, không biết A Ninh lấy thông tin này từ đâu? Căn cứ tình hình hiện tại thì hẳn là cô ấy biết đến Tháp Mộc Đà, biết Định Chủ Trác Mã, biết con đường đi tới địa điểm đó. Tôi nghĩ qua còn tưởng là cô ấy từng xem qua bút ký, nhưng bút ký lại ở chỗ tôi.

Đoàn xe một mạch chạy như bay, rất nhanh đã tiến tới Đôn Hoàng. Có người nói cho tôi biết, đường tới khu không người Sát Ngươi Hãn tương đối an toàn vì vẫn là nơi thường có đoàn du lịch tới tham quan. Hai bên dọc theo đường đi mênh mông còn cát khiến tôi cảm nhận được rõ sự hoang vu của sa mạc. Trong cái vô định không có điểm dừng này, người ta có cảm giác mình như bị bỏ quên giữa dòng chảy cuộc đời. Cảm giác này trở nên rõ ràng hơn khi nhìn những phế tích thừa thớt, đại diện cho cuộc sống dân cư một thời, cứ thế lùi xa dần. Đến khi chúng tôi rời khỏi Đôn Hoàng, đi vào khu Sát Ngươi Hãn, trực tiếp tiến vào bên trong sa mạc thì không còn thấy một dấu vết nào của con người nữa. Trong mười mấy giờ chạy giữa sa mạc, tất cả những gì chúng tôi nhìn thấy đều không hề thay đổi, chỉ có cát và nắng, khiến người ta vô cùng ngột ngạt. Cũng may khi đội A Ninh hạ trại, âm thanh ồn ào náo động của tiếng người xung quanh cũng xua tan đi phần nào cảm giác trống trải, cho tôi một khoảng thời gian thoải mái ngắn ngủi.

Tôi và Người Da Trắng ở cùng một xe. Hãn và một người nữa thay phiên nhau lái xe. Trên đường đi, tôi hỏi anh vài chuyện, xem hãn có đáp lại không. Người Da Trắng cũng rất thoải mái trả lời tôi, vừa nghe tôi đã thấy chỉ là do mình đã phức tạp hóa vấn đề lên. Đầu tiên tôi cho rằng họ đã xem qua bút ký, sau đó mới biết tới Tháp Mộc Đà, Định Chủ Trác Mã và con đường này. Kỳ thật, chuyện không phải vậy. Sau khi A Ninh nhận được băng ghi hình, cô ấy liền tự mình đi điều tra công ty chuyên phát nhanh. Thông

qua những gì người của công ty chuyên phát nhanh nhớ được, bọn họ tìm được người đã gửi đi bưu kiện này, chính là Định Chủ Trác Mã. Sau khi tìm được đến nhà Định Chủ Trác Mã, vừa hỏi tới bưu kiện chuyên phát nhanh, những dữ kiện như Tháp Mộc Đà, người dẫn đường và cả đường đi đến đó đều được phát hiện. Kế hoạch hiện tại là dựa theo thông tin của Định Chủ Trác Mã.

Nghe xong tôi mới cảm thấy thoải mái, nói như vậy thì nội dung ba phần trong bút ký của Văn Cẩm có tới một nửa là không quan trọng. Điều quan trọng là nơi họ chia tay với Định Chủ Trác Mã để tiến vào bồn địa Tháp Mộc Đà, đáng tiếc là đoạn đó tôi lại chưa xem được kỹ, nhất định phải tìm cơ hội đọc trộm mới được.

Tiếp theo, Người Da Trắng lại nói với tôi nhưng điều hắn biết về Tháp Mộc Đà. Người Da Trắng nói, Tháp Mộc Đà này chỉ khi họ tìm đến Định Chủ Trác Mã mới phát hiện ra. Căn cứ theo đoạn đối thoại với Văn Cẩm trong trí nhớ của Định Chủ Trác Mã, có vẻ như đây là nơi ở cuối cùng của Ông Tàng Hải. Về phần đây là chỗ nào, chính Văn Cẩm cũng không biết, bản thân cô ấy cũng đang đi tìm. Nhưng Định Chủ Trác Mã sau đó lại nói dựa vào đường đi cùng với kinh nghiệm của mình, bà ấy phát hiện Tháp Mộc Đà mà Văn Cẩm đang tìm là nơi trong truyền thuyết gọi là Tây Vương Nữ Quốc. Ở trong cách gọi của dân bản xứ, địa danh kia có tên là Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa, nghĩa là Quỷ Thành Trong Mưa. Sau khi nhận ra điều này, bà ta vô cùng sợ hãi, vì thế giả bộ như không tìm thấy đường nên chia tay với bọn họ.

“Tây Vương Nữ Quốc?” tôi nghe tới đó liền giật mình, “đấy không phải chỉ là địa danh trong thần thoại sao?”

“Kỳ thật không phải vậy. Tây Vương Nữ Quốc là một nơi có thật, hơn nữa là một quốc gia cổ đại. Còn có truyền thuyết rằng Tây Vương Mẫu chính là nữ vương của quốc gia đó. Tỉnh Thanh Hải trong tiếng Khương có nghĩa là “xích tuyết giáp mỡ”. “Giáp mỡ” là chỉ Tây Vương Mẫu, mà Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa chính là thành trì của Tây Vương Nữ Quốc. Tây Vương Mẫu ở trong truyền thuyết Tây Vực biểu thị cho lực lượng thần thánh. Theo như truyền thuyết của Định Chủ Trác Mã thì thành trì đó chỉ có khi nào trời mưa lớn mới xuất hiện, nếu lúc đó có ai nhìn thấy lập tức sẽ bị cướp đi đôi mắt, vĩnh viễn trở thành người mù, khiến cho người đời vô cùng sợ hãi.”

“Vậy ý của anh nói là nơi mà chúng ta hiện đang muốn tìm chính là thành trì của quốc gia cổ đại tên là Tây Vương Nữ Quốc?”

“Có thể nói là như vậy. Căn cứ vào tư liệu phân tích khảo cổ, đặc biệt là vài năm trở lại đây, sự tồn tại của Tây Vương Nữ Quốc gần như đã được chứng thực”, Người Da Trắng nói với tôi, “trên thực tế, nếu Tháp Mộc Đà

quả thực tồn tại trong bồn địa Sái Đạt Mộc thì có thể khẳng định đó là một bộ phận của Tây Vương Nữ Quốc. Cậu phải biết rằng không phải chúng ta đi tìm Tây Vương Nữ Quốc, mà là nếu chúng ta tìm thấy bất cứ một nơi nào đó ở trong này, nơi đó tự nhiên trở thành Tây Vương Nữ Quốc. Đây gọi là thám hiểm khảo cổ.”

Tôi nghe xong liền cười khỏ, cái gì mà Tây Vương Mẫu chứ? Tôi nghĩ đó không phải là nơi có thể dễ dàng đến được. Ông Tàng Hải đi sứ lần cuối cùng là tới Tây Vương Nữ Quốc? Điều này nên hiểu thế nào đây? Nghĩ nát óc, tôi lại nhớ đến Hậu Nghệ trong truyền thuyết tìm thuốc trường sinh bất tử, trong lòng thầm nhủ, chẳng lẽ Ông Tàng Hải cũng đi tìm thần dược đó? Cảm giác vô cùng ngớ ngẩn, liền lắc lắc đầu, xua cái ý niệm này đi, không nghĩ tới nó nữa.

Trong số trang bị tôi lấy ở chỗ A Ninh có bộ trang phục đặc chế của công ty bọn họ. Quần áo như của tôi mà tiến vào trong sa mạc, chỉ một ngày sẽ bị phơi giòn mà chết. Ban ngày trời nóng như lửa nhưng đêm lại lạnh xuống tới âm độ, cho nên trên xe tôi đã thay đổi trang phục. Lúc tôi mặc quần áo vào thì phát hiện một điểm bất ngờ, trên thắt lưng của trang phục có dãy số 02200059. Tôi liền hỏi Người Da Trắng đây là dãy số gì. Hắn nói đây là mã vạch của công ty. Ông chủ của bọn họ thật sự rất thích dãy số này, nghe nói cũng được dịch ra từ trong chiến quốc sách lục. Tôi vô cùng kinh ngạc, nhớ tới hòm mật mã trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, trong đầu tự nhủ con số này có ý nghĩa đặc biệt gì đây?

Sau hai ngày rong ruổi trong sa mạc, chúng tôi cuối cùng cũng tới được giữa Sái Đạt Mộc. Sau vài lần hạ trại, đối với người của của A Ninh tôi không còn thấy ngại. Lúc trước ở Cát Lâm, tôi có nói chuyện qua với vài người, nhìn chung tất cả đều thân thiện. Những người khác tôi cũng quen dân tính cách họ nên mấy ngày vừa rồi đi cùng nhau cũng không tới mức quá chán. Như vậy cũng có một điểm rất hay là tôi không phải đối mặt với cái biểu hiện chán ngắt của Muộn Du Bình suốt cả ngày. Mà hắn cũng không có để ý tới tôi. Đây là điểm rất bất thường, bởi vì trước đây khi đi cùng nhau, Muộn Du Bình tuy rằng không phải là một bạn đồng hành thân thiện, nhưng cũng không có cảm giác xa cách tới mức này. Cuối cùng tôi lại cảm thấy như là hắn đang dè chừng một chuyện gì đó. Ngược lại thì Hắc Nhãn Kính lại rất có hứng thú đối với tôi, thường xuyên tới tìm tôi nói chuyện.

Sau khi xe tiến vào trong sa mạc, rất nhanh liền ra khỏi đường quốc lộ. Định Chủ Trác Mã bắt đầu dẫn đường. Bà ta cùng con dâu và một người cháu cùng đi với A Ninh, là xe đầu tiên. Tôi cũng không biết tình huống của bọn họ thế nào nhưng từ khi lão thái bà kia bắt đầu dẫn đường thì địa hình càng lúc càng khó đi, không phải do đá vụn mà do lòng sông khô cạn tạo ra

vô vàn những khe rãnh trên mặt đất. Cả đội trong chốc lát liền trở nên vô cùng chán chường.

Định chủ Trác Mã giải thích là, muốn tìm đến cái cửa núi năm đó họ chia tay, trước hết phải tìm được một cái thôn. Đoàn của họ khi ấy bắt đầu đi chính là từ cái thôn kia. Ngựa và lạc đà của Văn Cẩm đều là mua trong thôn. Hiện tại thôn đó có thể đã bị bỏ hoang, nhưng di chỉ hẳn là vẫn tồn tại, tìm được nơi đó thì sẽ biết bước tiếp theo tiến hành như thế nào.

Trí nhớ lão thái bà vô cùng tốt, quả nhiên vào lúc chạng vạng, chúng tôi đi tới một thôn nhỏ tên là Lan Sai. Trong thôn vẫn còn người sinh sống, có khoảng hơn ba mươi hộ gia đình. Điều này khiến chúng tôi mừng rỡ vô cùng, nhất là nó chứng thực khả năng dẫn đường của lão thái bà là chính xác. Thứ hai là sự tình phát triển rất tốt, ở trong một sa mạc như thế này lại có thể nhìn đến một nơi có người sống, quả thực rất hạnh phúc. Lúc đấy trời đã tối muộn, chúng tôi quyết định hạ trại trong thôn. Đáng tiếc là lúc chúng tôi vào thôn đã xảy ra một chút sự cố. Một chiếc xe đâm vào trong một tảng đá bị phong hóa, người thì không sao, nhưng xe thì bị hỏng, mà từ đây cách đường quốc lộ đã rất xa, khả năng không thể có thêm viện trợ. Có nghĩ là phải có một xe nữa ở lại đây.

Sau khi chuyện này xảy ra, A Ninh bắt đầu tỏ ra lo lắng. Ban đêm, khi chúng tôi nói xe bị hỏng, phải nghỉ lại, A Ninh liền nói với chúng tôi lo lắng của cô ấy. Cô ấy băn khoăn là tuy rằng trang bị rất tốt, nhưng bốn phía điều kiện rất khắc nghiệt, nếu không thể trong một thời gian ngắn tìm được cửa núi kia, khẳng định không chỉ có một chiếc xe hỏng. Ở đây không thể tìm đâu ra người sửa, nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, quan trọng là xe sẽ phải để lại trong này. Bọn họ càng tiến vào trong bồn địa, xe hỏng bị bỏ lại cùng với người trong xe, nếu không được cứu viện kịp thời, có khả năng sẽ gặp nguy hiểm. Xe và lạc đà hay ngựa rớt cuộc cũng không giống nhau. Lạc đà mà bị thương thì có thể tự lành lại, vết thương nhỏ thì không ảnh hưởng mấy. Nhưng xe lại là chuyện khác. Chỉ cần có vấn đề xảy ra liền khiến cho người ta lo lắng, hơn nữa đây đâu đâu sao cũng chỉ là xe dân dụng không phải là xe quân dụng.

Nhưng cũng không phải là A Ninh không có cách, bởi vì hiện tại trong thời đại này, không có chuyện cả một đội năm mươi người cưỡi lạc đà tiến vào Sái Đạt Mộc. Ở đây không thể tìm được nhiều lạc đà như thế. Năm mươi người, hơn nữa còn thêm hành lý, khả năng cần tới cả trăm con là ít. Một đội lớn như thế khẳng định sẽ gây chú ý tới chính phủ. Tuy là đội sửa chữa cũng nói với A Ninh không cần phải lo lắng vô cơ như thế, bồn địa Sái Đạt Mộc cũng không phải một nơi quá lớn. Hai mươi năm trước người đi qua Sái Đạt Mộc vẫn dùng lạc đà tháp tùng trong sa mạc. Hiện tại cũng chỉ cần mười

mấy giờ là có thể đi xuyên qua nửa khu vực này. Trong đó có nhiều căn cứ thăm dò, khu công nghiệp cho nên cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Những lo lắng này đều là từ cháu trai của Định Chủ Trác Mã. Tiểu tử đó, tên là Trát Tây, nói chúng tôi quá tin tưởng vào trang bị của mình. Sái Đạt Mộc tuy rằng đã từng bị chinh phục nhưng khu vực an toàn chỉ có 2%, còn lại tới 90% là sa mạc, đầm lầy. Chúng tôi với hơn mười xe và gần năm mươi người, đối với nơi đã từng giết chết không bao nhiêu sinh mạng mấy ngàn năm qua thì quả là không đáng kể. Cậu ta nói, cho dù là có đi theo lộ trình tốt nhất như là đường du lịch thì hàng năm vẫn có người và lạc đà gặp sự cố tử vong chứ chưa nói tới chuyện chúng ta tiến vào khu không người.

Hơn nữa, cậu ta trước kia từng thấy người ta xuyên qua bồn địa với mục đích du lịch nhưng không ai ở lại trong đó quá hai ngày, còn mục đích của chúng tôi đi vào trong bồn địa để tìm kiếm. Nếu không tìm được ngay mà chỉ có thể ở trong sa mạc đi vòng vèo, đây là điều người dân du mục vô cùng kiêng kỵ. Cho nên, thằng bé lo lắng không phải là vô lý, việc này cần thận một chút vẫn là tốt nhất. Lời nói của Trát Tây khiến chúng tôi rơi vào trầm mặc, A Ninh suy nghĩ rất lâu mới hỏi Trát Tây: “vậy cậu có đề nghị gì cho chúng tôi không?”

Trát Tây lắc đầu nói: “các người nếu đã muốn đi vào Sái Đạt Mộc, hẳn là phải chuẩn bị trước tinh thần có thể chết bất cứ lúc nào, chuyện này từ xưa đến nay vẫn vậy.”

Cách nói chuyện của Trát Tây thật sự khiến tôi giật mình. Trước đây tôi từng nghe người khác nói qua chuyện cậu ta phản đối gay gắt chuyện bà nội đi theo dẫn đường cho chúng tôi, cho rằng công việc quá mức nguy hiểm. A Ninh còn phải dùng tới kinh tế để thuyết phục bà ấy, nhưng đối với Trát Tây đây là một sai lầm lớn. Cậu ta cho rằng chúng tôi đang mạng lại nguy hiểm cho bà nội. Thế nhưng lão bà bà Định Chủ Trác Mã kia cũng rất kiên quyết. Trong gia đình người Tạng, bà nội có địa vị rất cao. Trát Tây không cách nào phản đối được, đành phải nghe theo đi cùng. Dọc đường tới đây cậu ta vẫn mang định kiến rất lớn với chúng tôi, ngay từ đầu cũng không nói được lời nào hay ho.

Trong sa mạc chỉ có mấy gian nhà nhỏ trong thôn, gió ban đêm thổi lạnh thấu xương. Nhìn ngọn lửa trại lừng bùng trước mắt, tôi còn tưởng chúng tôi đang ở một thời đại khác, cách xa thời kỳ văn minh, trong lòng chợt run lên một cảm giác lạnh lẽo mơ hồ. Sau khi Trát Tây nói xong chúng tôi cũng không có hứng nói chuyện nữa, vài người trầm mặc ngồi bên lửa trại thật lâu, sau đó cũng lần lượt chui vào túi ngủ, khép lại một ngày dài mệt nhọc. Sáng mai chúng tôi sẽ tiếp tục xuất phát. A Ninh không hạ lệnh căng lều bạt, tắt cả ngủ ngoài trời. Buổi tối nhiệt độ giảm xuống đôi khi chỉ còn không độ,

cho nên chúng tôi cùng tránh ở phía sau xe tải, sưởi ấm bên cạnh ngọn lửa.

Khi nằm xuống, tôi có cảm giác nhiều người trần trọc không ngủ được. Bốn phía gió rít lên khe kẽ. Cũng khó trách, nơi này là chỗ nghỉ chân cuối cùng trước khi tiến vào Sái Đạt Mộc. Chuyến đi này hết sức khó khăn ngay cả với người lão luyện, mà trong đội có rất nhiều người lần đầu tiên bước vào một hành trình dài như vậy, hiển nhiên lúc này sẽ có một cảm giác vô cùng hưng phấn hồi hộp. Tôi cũng không biết mình được xét là một người có kinh nhiệm hay vẫn chỉ là một kẻ mới vào nghề, chỉ biết giương mắt nhìn lên bầu trời, chợt thấy khoảng cách giữa đất và trời không cách nhau quá xa, tinh tú cũng trở nên rõ ràng hơn. Tôi sống ở phía Nam, khi lớn lên cũng ít khi được nhìn thấy bầu trời đầy sao cao và rộng như thế này, chưa bao giờ được nhìn lên dải ngân hà sáng như ngọc trong vắt ngang bầu trời, cũng không còn có cảm giác buồn ngủ.

Nhưng cả quãng đường dài bốn ba khiến thần trí tôi mệt mỏi, dần dần mọi thanh âm xung quanh đều lắng xuống, bốn phía cũng trở nên im lặng. A Ninh có sắp xếp người gác đêm. Có nhiều người làm thuê chịu trách nhiệm về việc này, cho nên tôi cũng không phải thay phiên gác trong đêm nay. Hơn nữa, nơi này là thôn xóm nên không cần quá mức cảnh giác. Trát Tây cũng nói, chỉ có ở gần trong đặc khu phía Tây mới có khả năng gặp phải dã thú, còn nơi này không có cây cối, dễ đến cả con chuột cũng không nhìn thấy, chứ chưa nói tới thú dữ. Vì vậy tôi cũng không nghe thấy tiếng người gác đêm nói chuyện, chắc học cũng ngủ gục đâu đó rồi. Tôi nghe trong tiếng gió mơ hồ như có tiếng động vật kêu, cũng không để ý được nhiều, nếu cả doanh địa có bị tấn công, hẳn cũng không tới lượt tôi bị ăn thịt.

Tôi vừa nghĩ vẩn vơ, vừa nhìn bầu trời đêm cao tít. Cũng không biết là bao lâu, trong lúc đang lơ mơ ngủ, bỗng tôi cảm giác có người đi đến trước mặt mình, tôi sợ giật bắn người, nhòm dậy thì nhận ra là Trát Tây. Tôi bị cậu ta dọa cho sợ vội ngồi thẳng dậy, tính nói gì đó thì cậu ta cũng ngồi xổm xuống trước mặt tôi, bịt miệng tôi lại nói: “đừng nói gì cả, bà nội tôi muốn gặp anh.”

§47. Lời nhắn của Văn Cẩm

Định chủ Trác Mã muốn gặp tôi?

Tôi nhìn Trát Tây tỏ vẻ kỳ lạ, vì tôi và lão bà bà này chưa bao giờ nói chuyện với nhau, cũng không có gì để nói cả, thậm chí tôi còn không thường xuyên nhìn thấy bà ấy, sao bà ấy đột nhiên muốn gặp tôi?

Nhưng vẻ mặt Trát Tây lúc đó thực sự rất nghiêm túc, có cảm giác không thể không nghe theo, kiểu như là nếu bà nội cậu ta mà đã muốn gặp ai, người đó không tới thì chỉ có đường chết, nhìn thấy tôi có vẻ kỳ quái như vậy, cậu ta chỉ nhẹ giọng nói: “Làm ơn mau đi theo tôi, đây là chuyện rất quan trọng!!!”.

Tôi lại càng sững sốt, nhìn vẻ mặt cậu ta thêm một lần nữa, cảm giác không thể từ chối, đành phải gật đầu đi theo. Cậu ta lập tức xoay người, bảo tôi đi mau.

Tôi đi đến nơi mà Định chủ Trác Mã nghỉ ngơi, cách xa chỗ tôi nằm, ở giữa có vài chiếc xe tải. Đại khái là chệ chúng tôi ồn ào náo động, bà không thể ở gần được. Tôi đi khoảng 200 thước mới đến được chỗ họ đốt lửa trại, tôi nhìn thấy Định chủ Trác Mã và con dâu của bà ấy không ngủ mà đang ngồi bên đống lửa, trên thân khoác 1 chiếc chăn dày, lửa trại cháy rất lớn, ngoại trừ 2 người phụ nữ kia, bên cạnh còn có 1 người cũng đang trùm chăn. Tôi đến gần nhìn thì kinh hãi lắp bắp đó, không phải ai khác mà chính là... Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình ngồi quay lưng lại phía tôi. Vậy nên tôi không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt hẳn Nhưng dưới ánh lửa, tôi thấy trong nét mặt Định chủ Trác Mã gợn lên một tia hung ác. Tôi không hiểu chuyện gì nên từ tốn bước đến bên cạnh đống lửa, trong lòng thầm nhủ, lại chuyện quái dị gì nữa đây?! Sao lão bà bà này lại nửa đêm vụng trộm gọi chúng tôi tới nơi này!!!

Trát Tây xua tay bảo tôi ngồi xuống, cùng lúc đó con dâu lão bà bà đưa cho tôi 1 cốc trà, tôi cảm ơn rồi đưa tay ra nhận lấy, nhìn thoáng qua Muộn Du Bình đang ngồi bên cạnh, cũng thấy hẳn liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt như có một chút bất ngờ.

Trát Tây ngồi phía sau chúng tôi, mắt hướng về phía doanh địa, dùng tông ngữ nhẹ nhàng nói với Định chủ Trác Mã, lão bà bà gật đầu, đột nhiên dùng khẩu âm phổ thông nói chuyện với chúng tôi: “Có người để lại cho ta một ít thông tin, muốn nhờ ta truyền tải lại cho hai người biết!!”

Tôi cùng Muộn Du Bình không nói lời nào, nhưng cả hai thực có điểm kinh ngạc, trong lòng chợt nói là ai đã để lại lời nhắn? Nhưng Muộn Du

Bình một chút biểu cảm kinh ngạc cũng không lộ ra, chỉ cúi đầu uống 1 ngụm trà, tôi cảm thấy không nên hỏi gì lúc này thì tốt hơn, chỉ cần nghe là được.

Sau đó, Định chủ Trác Mã nhìn chúng tôi 1 cái, lại nói: “Người bảo ta truyền tin này tới cho các cậu là một người, tên Trần Văn Cẩm, ta tin là các cậu hẳn nhận ra người này, cô ấy bảo ta kể lại cho hai người nghe một chuyện”

Tôi vừa nghe, cả người bỗng ngậy ra, còn nghĩ tai mình vừa nghe nhầm, đang định hỏi thì Định chủ Trác Mã lại nói tiếp: “Lúc Trần Văn Cẩm bảo tôi gửi bằng ghi hình, cô ấy đại khái cũng đã đoán được trước mọi việc, chuyện gì xảy ra sau đó, nếu các cậu dựa vào nội dung trong bút ký của cô ấy mà tiến vào Tháp Mộc Đà, như vậy cô ấy bảo tôi nói cho các cậu mục đích của cô ấy ở đây đợi các cậu, nhưng... “. Bỗng Trát Tây giơ tay trước mặt Định chủ Trác Mã. Bà ấy nhìn qua rồi nói tiếp: “Thời gian không còn nhiều lắm, tính từ giờ trở đi, nếu 10 giờ nữa cô ấy không gặp được các cậu, cô ấy sẽ tự mình đi vào đó, các cậu tự nghĩ cách đi!!”

Tôi có chút hoảng hốt, trong đầu nghĩ... có chuyện gì đang xảy ra vậy? Mục đích ư? Văn Cẩm đang ở trong Tháp Mộc Đà này đợi chúng tôi? Đây, ... Đầu óc tôi lúc này đây không thể vận động được, đành nhìn về phía Muộn Du Bình, chợt thấy Muộn Du Bình lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Nhưng chỉ trong vài giây, hẳn liền trở về trạng thái bình thường. Hẳn ngẩng đầu nhìn Định chủ Trác Mã, hỏi: “Cô ấy nói cho bà chuyện này từ lúc nào?”

Định chủ Trác Mã lạnh lùng nói: “ta chỉ chuyển lời nhắn, chuyện của cô ta, ta không hề biết, các cậu có muốn hỏi, ở đây, nhiều người không tiện nói...” Nói xong, theo phản xạ có điều kiện khiến chúng tôi lập tức nhìn về phía doanh địa.

Muộn Du Bình hơi nhíu nhíu mày, lại hỏi: “Cô ấy có khỏe không?”

Định chủ Trác Mã cười một cái nói: “Nếu cậu kịp gặp cô ấy thì cậu sẽ biết!” Nói xong, bà ta phát tay, cô con dâu bên cạnh liền đỡ bà ấy đứng lên chuẩn bị trở vào trong lều, xem ra là bà ấy không muốn nói gì nữa.

Tôi muốn đứng dậy ngăn bà ta lại thì bị Trát Tây cản, cậu ta lắc đầu ý là không có cách nào lay chuyển được bà ấy.

Đột nhiên Định chủ Trác Mã lại quay đầu lại nhìn chúng tôi nói: “Đúng rồi, còn 1 câu ta chưa nói cho các cậu”

Chúng tôi đều cẩn thận nhìn bà ấy, bà nói: “cô ấy bảo tôi nói cho các cậu biết,

“Nó” ở ngay trong nội bộ các cậu, phải thật cẩn thận!”

Nói xong, bà ta xoay người tiếp tục đi vào trong lều, rốt cuộc cạnh đồng lửa giờ chỉ còn 2 người tôi và Muộn Du Bình, ngây ngốc ngồi nhìn vào khoảng không phía trước.

Tôi nhìn Muộn Du Bình, hấn nhìn vào đồng lửa, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Tôi liền hỏi hấn: “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vì sao lời nhắn lại chỉ gửi tới cho 2 chúng ta?”

Hấn không trả lời, nhắm mắt lại, rồi định đứng lên.

Tôi nhìn thái độ của hấn, lập tức nghĩ tới vô số vấn đề muốn hỏi, bản thân không thể kiềm chế được, lấy tay đè hấn lại, nhìn anh hỏi: “Anh định chạy trốn đến bao giờ nữa?”

Hấn quay đầu thản nhiên nhìn tôi, không định đứng lên đi nữa, cuối cùng lại ngồi xuống. Hành động của hấn rất bất thường, tôi còn nghĩ đến việc hấn hất tay tôi ra nghênh ngang đi tiếp, điều này khiến bản thân tôi có vài khắc sừng sốt, không biết nói gì cho phải. Hấn vẫn nhìn tôi, hỏi: “Cậu muốn gì?”

Tôi nghe xong lửa lại cháy bùng lên trong đầu, nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh, anh không thể lại trốn tránh được, anh nhất định phải nói cho tôi biết!!”

Hấn quay mặt đi, hai mắt lại dán vào đồng lửa, nói: “Tôi không trả lời đâu”

Lần này tôi thực sự nổi giận, khàn giọng nói: “Con mẹ nó chứ! Tại sao?! Anh có cái gì không thể nói cho tôi biết? Anh cứ ở bên cạnh đùa giỡn tôi, ngay cả lí do cũng không cho tôi biết, anh nghĩ tôi là cái quái gì?!”

Nghe tôi nói hấn quay mặt lại, nhìn tôi trong ánh mắt hiện lên một tia sắc lạnh: “Cậu không thấy mình rất kỳ quái sao?! Tôi làm việc của tôi, sao lại phải nói cho cậu?”

Liền lúc đó, tôi rơi vào câm lạng. Quanh co vài phút, thiết nghĩ thì đúng là như vậy, đấy vốn là chuyện của hấn, hấn hoàn toàn không cần thiết phải nói cho tôi biết.

Không khí trở nên rất gượng gạo, tôi cũng không biết nói gì cho phải.

Yên lặng 1 lúc lâu, Muộn Du Bình uống 1 ngụm trà đã nguội, bỗng nhiên nhìn tôi nói: “Ngô Tà, cậu tới đây làm gì? Kỳ thật cậu không lên đến nơi này, chú Ba nhà cậu vì cậu mà làm không ít chuyện, về điều này, không phải cậu không biết!!!”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy sững sờ, theo bản năng nhìn vào thẳng mặt Muộn Du Bình, 41 từ này hấn sao có thể nói một cách bình thản như vậy?! Thật quá khó khăn đi! Nhìn vẻ mặt của hấn, tôi không đoán ra được hấn

đang nghĩ gì.

“Tôi cũng không nghĩ tới điều đó, kỳ thật yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần biết đang có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ thỏa mãn ngay, nhưng mọi người cứ cố tình giấu giếm tôi, không cho tôi biết, tôi nghĩ đây cũng không phải là việc xấu xa gì?” Tôi nhìn hắn nói.

Muộn Du Bình nhìn nhìn tôi, nói: “Cậu có nghĩ tới nguyên nhân vì sao bọn họ không nói cho cậu biết chân tướng sự việc không?”

Tôi nhìn vào mắt Muộn Du Bình, phát hiện lúc này đây, hắn thực đang nói chuyện nghiêm túc cùng với tôi. Điều đó làm tôi không khỏi giật mình, trong đầu nghĩ... hắn có uống nhầm thuốc không vậy. Nhưng nói như thế, có lẽ hiện tại Tiểu Ca có thể sẽ nói cho tôi biết chút gì đó!!! Tôi lập tức liền tươi tỉnh hẳn lên, lắc đầu: “Tôi không nghĩ nhiều tới thế, cũng nhiều khi không biết mình đang nghĩ cái gì nữa!?”

Du Bình thản nhiên đáp: “thật ra có đôi khi người ta nói dối một ai đó là vì muốn bảo vệ cho họ, có những sự thật không nên để người đó biết thì tốt hơn!!!”

“Có thể chỉ là do a nghĩ thế thôi!!!” Tôi phản bác.

“Có điều biết đâu người đó không nghĩ như anh- nghĩ là anh đang muốn bảo vệ người ta. Người đó sẽ nghĩ cái chết có lẽ còn dễ chịu hơn thì sao? Anh có biết nỗi khổ của một kẻ mà cả đời vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra quanh mình không?!”

Tôi chợt nhớ tới lúc anh mất đi trí nhớ. Thật muốn tự mình tát mình một cái. Trong lòng chợt nghĩ, tôi sao tự nhiên lại cãi nhau với hắn, mà còn nói ra những lời này.

Hắn lại nói: “tôi là một người chưa từng có tương lai, tôi làm mọi chuyện chỉ là muốn biết tôi với thế giới này có liên hệ gì, tôi từ đâu tới, vì sao lại ở chỗ này?” Tiểu Ca nhìn vào bàn tay chính mình, thản nhiên nói: “Cậu có thể tưởng tượng được không, nếu có ai đó như tôi, dù có biến mất trên thế giới này, chắc cũng sẽ không ai phát hiện ra, thật tốt là vì dù tôi có hay không tồn tại trên thế giới này cũng vậy thôi, không lưu lại một chút dấu vết gì. Có những lúc tôi nhìn vào gương, cảm thấy hoài nghi chính bản thân mình có thật sự tồn tại hay chỉ là một người ảo ảnh!!!”.

Tôi không nói được gì, suy nghĩ một chút mới nói: “Không có chuyện như vậy đâu, nếu anh biến mất trên đời này, thì ít nhất... cũng có tôi phát hiện ra!!!”.

Hắn lắc đầu, không biết là có ý gì, nói xong liền đứng lên, nhìn tôi đáp: “Chuyện của tôi, có lẽ chờ tới ngày tôi biết đáp án, sẽ nói cho cậu biết, cũng như chuyện của cậu, dù có bắt được tôi, cũng không có đáp án cho cậu đâu.

Hiện giờ, hết thấy đối với tôi mà nói, giống như là 1 điều bí ẩn, tôi nghĩ cậu đã hiểu được ít nhiều rồi, không cần nói thêm nữa!!!”. Sau khi nó xong liền quay mặt bước đi.

“Anh có thể ít nhất cho tôi biết 1 việc không?” tôi gọi theo bước anh.

Hắn dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

“Anh vì sao lại trà trộn vào đám âm binh trong cánh cửa thanh đồng kia?!“tôi hỏi hắn.

A nghe xong, nghĩ một lát rồi nói: “tôi chỉ làm việc mà Uông Tàng Hải đã làm năm đó thôi!!!”

“Vậy anh đã nhìn thấy cái gì bên trong?” tôi hỏi “sau cánh cửa không lồ đó, rốt cục là nơi nào?”

Hắn quay đầu phải hết nhưng hạt cát còn vương trên quần áo, nhìn tôi nói: “bên trong đó, tôi đã nhìn thấy chung cực, tất cả mọi vật trong chung cực”

“Chung cực?” tôi không hiểu ý nghĩa của từ này, còn muốn hỏi tiếp. Hắn chỉ nhìn tôi thản nhiên nở 1 nụ cười, xua tay ra hiệu tôi đừng hỏi gì cả, rồi nói: “hiểu theo một cách nào đấy thì trước giờ tôi vẫn luôn đứng bên... cậu”. Nói xong từ từ đi xa dần, trong bóng tối giờ chỉ còn lại 1 mình tôi. Tôi gục mặt xuống cát, đầu có cảm giác như đau đớn vô cùng.

§48. Lại xuất phát

Rời khỏi thôn nhỏ Lan Sai, chúng tôi tiếp tục tiến vào sâu bên trong sa mạc, trên bản đồ không có ghi chú gì về đặc khu không người này, nói cách khác, ngay cả đường cho xe chạy cũng không hề có, dưới bánh xe chúng tôi chắc đã vài thập kỷ thậm chí là mấy trăm năm nay không có người bước tới chỗ này, tình hình giao thông ở đây phải nói là rất nan giải, dù là xe việt dã thì e là cũng không chịu nổi con đường như thế này, vì trong sa mạc bạn không thể biết bên dưới lớp cát kia là vực sâu hay là đá ngầm được. Mà Định chủ Trác Mã phải dựa vào những phiến đá phong thực và khu vực lòng chảo mới có thể tìm được dấu hiệu ngày trước, vì thế mà cả đoàn xe không thể không đi sát vào con đường đầy đá dốc này.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, đường lại rất xóc, nhiều người vừa rời còn rất cao hứng thì ngay lập tức đã nhụt trí, từng người một vô cùng ủ rũ vì bị rang dưới ánh mặt trời bỏng rát, ban đầu thì còn có người không chịu cho xe đi tiếp nhưng sau thì tất cả ngoan ngoãn trở lại xếp hàng.

Trong cái gọi là vừa thám hiểm vừa thăm dò hoạt động địa chất, hoạt động trong sa mạc thực ra khác hoàn toàn với thám hiểm trong rừng hay nặn xuống biển, nói cách khác thì chỉ cần bạn có kỹ năng sinh tồn, cả 2 địa thế này bạn đều có thể sống được 1 thời gian dài. Nhưng trong sa mạc thì không giống thế, ở đó, chỉ có cát và cát, cho dù bạn có 3 đầu 6 tay cũng không thể tìm ra cách để duy trì sự sống của mình, vì vậy sa mạc được còn được gọi là “chỗ chết”. Mà bọn A Ninh thì đây là lần đầu tiên tiến vào nơi như thế, kinh nghiệm thì không có, hiển nhiên tinh thần và thể chất đang rơi vào trạng thái suy sụp.

Tôi cũng bị phơi nắng tới ngất đi, nhìn bên ngoài cuộn cuộn bụi cát bản thân cảm thấy thoái trí, nhưng ngày hôm qua Định chủ Trác Mã đã chuyển lời nhắn tới tôi và Muộn Du Bình, bảo tôi phải khẩn trương hạ quyết tâm. Nghĩ tới chuyện đêm qua, tôi lại cảm giác được áp lực không thể hình dung.

Nó tồn tại bên cạnh các cậu.

Nó là ai đây?

Trong bút ký của Văn Cẩm có nhiều lần nhắc tới việc trong suốt 20 năm qua luôn phải trốn tránh sự truy tìm của “nó”, nó này rốt cuộc là cái quái gì? Mà khiến tôi chú ý là, vì sao lại dùng “nó” mà không phải là “hắn ta” hoặc “cô ta”? Chẳng lẽ nó trong số bọn tôi không phải là người? Thật sự khiến cho người ta có cảm giác bất an.

Khi mới tiến vào khu không người chúng tôi đi theo một cái lưu vực sông đã cạn. Bồn địa Sái Đạt Mộc trước đây là nơi gặp nhau của các con sông, phần lớn các con sông đều bắt nguồn từ trong Cổ Lạp và núi Côn Luân,

nhưng gần 10 năm trở lại đây khí hậu biến đổi nên nhiều con sông lớn đều chuyên sang hoạt động ngầm, còn các con sông nhỏ thì không phải nói, hầu như đều cạn trơ đáy, cây cỏ ở những chỗ này rõ phải dài bằng nửa thân người, có vẻ như là đã hai ba năm nay không có nước chảy qua đây, trong vài năm tới, lưu vực cạn này chắc cũng biến mất.

Đi 3 ngày mới đến cuối lưu vực, sa mạc tiếp nối sa mạc, nhưng trong bồn địa Sái Đạt Mộc sa mạc cũng không lớn, chúng giống như là từng mảnh từng mảnh liên kết lại, trang trí cho trung tâm bồn địa, bình thường dân chăn nuôi sẽ không tiến vào trong sa mạc vì bên trong là nơi ở của ma quỷ, hơn nữa cũng không có cỏ cho gia súc ăn. Định chủ Trác Mã nói rằng nếu đi qua sa mạc này sẽ tới nơi năm xưa bà và Văn Cẩm từ biệt trước cửa núi Diêm Sơn, nơi đó có 1 phiến đá vô cùng kỳ quái, giống như 1 cái cổng thành lớn, cho nên rất dễ tìm ra. Tiếp tục tiến vào bên trong, thấy cảnh sa mạc, hồ và đầm lầy giao nhau ở 1 chỗ, mấy thứ này hòa trộn vào nhau bề mặt ngày càng biến đổi, đến cả người có kinh nghiệm dẫn đường cũng không dám đi vào.

Nhưng bọn A Ninh mang theo gps, những cái đó họ không thấy lo lắng tuy rằng Trát Tây luôn nhắc nhở bọn họ, máy móc cũng sẽ có lúc sai lầm. Đặc biệt là trong sự chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm lên đến hơn 50 độ như thế này.

Sau khi ra khỏi lưu vực 2 ngày, gió bắt đầu nổi lên, nếu là trong sa mạc, trận gió này rất có thể giết được người nhưng hiện tại chúng tôi đang ở sa mạc thượng, cùng lắm chỉ bị ảnh hưởng của gió cuốn theo cát vàng, xe cách xe không quá 100 thước, tầm nhìn rất linh động, tốc độ xe cũng chậm tới mức thấp nhất, có điều sau nửa ngày trời nổi gió lớn, xe và điều khiển đều đã đạt cực hạn, không nhìn thấy cái gì, cũng không nghe thấy được gì nữa, vô tuyến điện cũng không thể liên lạc được, khó nhất là không thể dừng lại sửa chữa.

Người Da Trắng vẫn chưa hết hi vọng, nhưng sau đó, chúng tôi nhận ra là cơ bản không biết xe có chạy được nữa không, hoặc là phải chạy về hướng nào, hẳn đành phải dừng lại, vòng vo xung quanh tìm phương hướng tìm nơi chắn gió, phòng cát bụi bay vào động cơ, chờ cơn cuồng phong đi qua.

Xe bị gió thổi như muốn lật tung lên, cửa kính xe bị cát đập cho rung lên ầm ầm, mà chúng tôi lại không biết tình huống bên ngoài xe hiện giờ, cảm giác thật sự rất sợ hãi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối dần, có thể thấy trời chưa tối nhưng cát bay mù mịt, không cách nào nhìn ra được xa hơn.

Trong xe đợi hơn 10 phút sau, gió gào lại càng thêm dữ dội, tôi cảm giác được toàn xe bị chấn động, như sắp bay lên.

Người Da Trắng lộ ra biểu cảm vô cùng sợ hãi, hẳn nhìn về phía tôi nói:

“cậu đã trải qua chuyện này trước kia chưa?”

Trong lòng tôi nói làm gì có chuyện này, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của anh, tôi liền an ủi, nói rằng yên tâm đi, xe mình rất nặng tuyệt đối có thể bảo vệ chúng ta, nhưng chỉ vừa mới nói xong, đột nhiên “âm”. 1 tiếng nổ lớn vang lên, như là có cái gì đó va vào xe, chúng tôi kinh hoàng vài khắc, còi cảnh báo lập tứ kêu vang lên.

Tôi nghĩ có lẽ xe đằng sau nhìn không thấy đường nên đụng vào xe chúng tôi, dán mắt vào cửa sổ, Người Da Trắng nhìn qua bên ngoài.

Bên ngoài tối hơn lúc trước rất nhiều, nhưng bởi vì cát bụi là vật rắn nên khi thổi qua vẫn có thể nhìn thấy hình dáng vật phía trước, nếu là xe thì hẳn có thể nhìn thấy đèn pha bật sáng.

Nhưng bên ngoài nhìn ra không thấy có ngọn đèn pha nào, tôi đang kỳ quái nhìn thì Người Da Trắng lại đột nhiên kêu lên, túm lấy tôi kéo qua chỗ hẳn nhìn, tôi quay đầu lại, nhìn thấy ngoài cửa sổ xe lẫn vào trong cát bụi đang tung mù mịt, không biết từ đâu xuất hiện 1 bóng dáng kỳ dị.

Ngoài cửa sổ xe có 1 bóng đen mơ hồ, nhìn không rõ nhưng hiển nhiên rất gần cửa kính xe, tôi cố gắng nhìn thật kỹ, như là bóng người, nhưng trong bão cát như thế này, sao có người dám đi ra bên ngoài, không phải là tự tìm chỗ chết sao?

Chúng tôi còn chưa kịp hết kinh ngạc thì bóng đen kia đã di chuyển, hẳn như đang sờ vào cửa xe, có vẻ muốn tìm cách mở ra, nhưng xe dã chiến này đặc tính rất tốt, hẳn đứng ngoài sờ soạng nửa ngày cũng không tìm được khe hở, tiếp theo chúng tôi nhìn thấy một khuôn mặt dán vào trên kính xe. Ngọn đèn trong xe chiếu sáng cái kính gió hẳn đeo.

Tôi liền phát hiện ra ngay, kính chắn gió này là trang bị trong đoàn A Ninh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trong lòng tự nhủ tên công nông cuồng này là ai, bão cát như vậy hẳn xuống xe làm gì, chẳng lẽ tiếng va chạm vừa rồi với xe chúng tôi là do hắn làm ra.

Người bên ngoài cửa cũng thấy được người trong xe, bắt đầu ra hiệu đánh vào kính xe, chỉ vào cửa, hình như là muốn chúng tôi xuống xe, tôi nhìn thời tiết bên ngoài, trong đầu gào lên lão tử mặc kệ đấy!

Còn chưa nghĩ xong, đột nhiên bên cửa kia cũng xuất hiện 1 người đội kính chắn gió, người đó bật đèn, đánh mạnh vào cửa xe, hai bên đều đập dồn dập.

Tôi cảm giác không ổn rồi, có thể có chuyện gì đó xảy ra, họ muốn chúng tôi xuống hỗ trợ, vì thế mỗi người lấy 1 áo choàng và kính chắn gió mặc vào, Người Da Trắng lấy ra 2 cái đèn mở, đưa cho tôi 1 cái.

Chúng tôi 2 người hít sâu 1 hơi, dùng lực mở cửa xe, trong chớp mắt cát bụi bay xập xập vào mặt. Tôi tuy đã chuẩn bị tối nhất có thể nhưng vừa bị thổi cho tôi tấm mặt mũi đã lui vào trong xe, phải dùng chân để ngáng ngoài cửa mới không bị hất ngã xuống sàn, lấy hết khí lực tôi lao ra ngoài lần thứ 2, cúi đầu chui ra ngoài, bên ngoài có người túm lấy tôi rồi kéo đi. Người Da Trắng xuống xe bên cửa kia liền bị ngã úp mặt xuống đất, hấn gào lên 1 câu xa đến 10 thước vẫn nghe thấy. Bốn phía đều là tiếng gió gào cùng với tiếng ma xát của cát trong không khí, âm thanh này không thực sự vang, vẫn còn nghe được cả tiếng thở của mình lẫn vào đó.

Vừa đặt chân xuống sa mạc, tôi liền cảm thấy có gì đấy không đúng, vị trí cao hơn trước? Dùng sức trụ vững 2 chân không để gió thổi ngã, tôi dùng đèn mỏ chiếu về phía xe mình, vừa nhìn thấy tôi đã trọn tròn mắt, trời, bánh xe 1 nửa đã không nhìn thấy, xe nghiêng đi 30 độ, nhiều chỗ đã ngập sâu trong cát, hơn nữa xe còn từ từ trôi xuống, giống như là rơi vào 1 hố cát lún. Khó trách xe có thể thế nào cũng vẫn đứng bất động.

Không có xe, chắc chúng tôi chỉ có thể chết ở đây. Tôi hoảng hốt lao tay ra kéo lấy xe định dùng sức lôi nó lên, nhưng vừa lúc đặt chân vào nền cát bên cạnh thì giật mình cảm thấy như có một thế lực bên dưới nuốt lấy chân tôi, giống như là thụt xuống 1 hố nước, tôi thoái lui về phía sau vài bước. Lúc này người lúc trước đập cửa xe chúng tôi liền giữ chặt lấy tôi, cố gắng ra hiệu cho tôi, nói là xe này hết cách rồi, chúng tôi phải rời đi ngay không thì sẽ bị kéo xuống bên dưới.

Người này che chắn kín mít, áo choàng khóa tận miệng, tôi biết hấn cũng đang nói chuyện nhưng trong hoàn cảnh gió máy thế này cơ bản không nghe thấy gì, tôi cũng không nhận ra là ai cả, nhưng nhìn tay hấn ra hiệu tôi cũng hiểu được hấn đang biểu đạt điều gì. Vì thế tôi gật gật đầu, ra hiệu lại hỏi hấn giờ chúng ta đi đâu? Hấn chỉ chỉ cái lọng che phía sau chúng tôi, bảo tôi cầm lấy nó, sau đó 2 tay cùng làm động tác đưa về phía trước.

Đây là ngôn ngữ của người câm điếc, ý của hấn là bảo tôi tìm xem trong những xe khác quanh đây vẫn còn nhiều người, khẳng định không biết bao nhiêu xe đã rơi vào hố cát thế này, chúng tôi phải nhanh chóng đi đến đó để báo cho họ, nếu không mấy cái xe này sẽ trở thành quan tài sắt giá hơn 100 vạn tệ mất.

Tôi nhìn hấn lại gật gật đầu, ra hiệu ok, lại quay lại mở xe ra, lấy trang bị của mình, cúi người, nếu vì thế này mà lưng tôi còng đi thì cũng là điều quá đơn giản. Lúc này, kỳ thật lỗ tai tôi đã bị gió làm cho tê rần, bốn phía nghe không rõ một tiếng gì, hoàn toàn mơ hồ, như là đang xem 1 bộ phim câm, toàn bộ xung quanh trở nên im lặng.

Lúc còn ngồi trên xe tôi có nhìn thấy xe sau chúng tôi đã bị thụt xuống

như là bị một con quái vật lớn phía dưới nuốt lấy, tôi nghĩ tới lúc chân động trong xe, lập tức dùng đèn mô chiếu ra xung quanh nhưng không nhìn tới 1 cái gì, chỉ có bóng dáng Người Da Trắng đang thúc tôi mau đi đi.

Tôi tự trấn an bản thân, trong đầu nhắc nhở có lẽ là gió thổi to quá nên tảng đá phía trên rơi xuống, rồi quay người đi theo những bóng người đang cuốn vào trong cát bụi mờ mịt phía trước.

Đi được hơn 80 thước, tôi cảm giác trong 80 mấy thước ấy không hề gằn, lúc đó liền nhìn thấy ánh đèn xe tiếp theo. Chiếc xe này đã bị kéo tụt xuống cát, đầu xe nghếch lên trời, chúng tôi vội nhảy lên, nhìn vào kính trước, thấy bên trong không còn có ai hẳn là tất cả đã thoát ra ngoài. Chúng tôi nhìn xung quanh hơn 10 thước thì thấy được chỗ bọn họ đang lấp, có 1 người rơi mất kính chắn gió, cát bay đầy vào mắt, kêu lên vô cùng đau đớn, chúng tôi quây lại thành 1 bức tường ngăn không cho gió lùa vào rồi lấy khăn bịt mắt a ta lại.

Chúng tôi giúp a ấy đứng lên rồi dìu đi tiếp về phía trước, vài phút sau lại thấy được 1 chiếc xe nữa, trong xe có 3 người đang ngồi thản nhiên đánh bài, chúng tôi đập cửa xe nửa ngày họ cũng không để ý, cuối cùng đành phải nhặt 1 cục đá đập vào cửa kính, lúc đấy một nửa chiếc xe đã ngập xuống lòng cát.

Sau khi lôi được bọn họ ra ngoài, cuồng phong đã mạnh tới mức có thể cuốn phăng cả 1 tảng đá, có những viên to bằng nắm tay thính thoảng bay vút qua mặt như viên đạn, chẳng may mà bị va trúng chắc chết. Có một người bị đá văng trúng kính chắn gió, mặt đầy máu, người bên cạnh dùng tay ra hiệu đi tiếp hết sức nguy hiểm, chúng tôi mới đành dừng lại trước hết tìm chỗ lấp dưới trận mưa đá này đã.

Vài người lấy trong ba lô ra 1 vật gì đó, tôi lấy ra 1 cái lấp bằng kim loại che trên mặt, Người Da Trắng lấy ra 1 quyển kinh thánh, nhưng còn chưa kịp mở ra được 1 trang nào thì gió lớn đã cuốn phăng mất hết tất tần tật giấy tờ bên trong, trên tay a ta lúc đó chỉ còn đúng cái bìa sách không.

Tôi nhìn hấn cười to, rướn cổ gào lên: “a mua phải sách lừa rồi!” còn chưa nói xong thì từ trên đầu một cục đá bay tới va trúng vào cái lấp kim loại của tôi, tốc độ va chạm kinh hồn khiến tia lửa văng khắp nơi. Tôi cảm không chắc lại còn bị va chạm làm cho giật mình nên tức thời buông tay khỏi cái lấp, ngay lập tức gió cuốn luôn nó khỏi chỗ tôi, ném nó ra xa tít.

Tôi bị dọa 1 cái chết điếng người, nếu vừa rồi bị rơi trúng đầu, chắc không phải là tia lửa văng ra mà là tia máu văng ra khắp nơi mới đúng, vội vã ôm lấy đầu, cúi mặt vào trong hai cánh tay.

Sau đó thì đột nhiên bốn phía cùng sáng lên, một sức nóng kinh hồn tiến

về phía chúng tôi, chúng tôi đều cuống cuống tản ra, trong lòng gào thét con mợ nó, cái quái gì bay kinh vậy. Không đợi tôi kịp phản ứng, phía trước lại có 3 tia sáng vọt đến, lướt qua hai bên mạng sườn. Ngay lập tức tôi ngửi thấy một mùi cháy khét quen quen, mà thực sự là rất nóng đi. Trong lòng chợt phát hiện ra đây là cái gì, hẳn là pháo sáng dây mà.

Tôi lập tức bốc hỏa, đầu nghĩ sao lại có thằng nghịch đại tới mức dùng cái thứ nguy hiểm như thế vào lúc này, gió thì to mà lửa của pháo sáng thì cháy rất mạnh, chỉ cần chạm vào lập tức có thể thành đước sống. Đứng cách 160km vẫn cảm thấy sức nóng của nó hướng chi là ngay sát bên cạnh như thế.

Nhưng nghĩ lại thì cũng thấy không đúng lắm, tất cả những người ở đây đều đã qua các lớp huấn luyện chuyên nghiệp, biết phải xử lý trong trường hợp này như thế nào. Trong lúc thám hiểm, bắn đạn tín hiệu chỉ được phép khi có trường hợp cực kỳ khẩn cấp, bởi vì phạm vi báo động rất lớn, tiêu hao nhiều thì chỉ có thể là người của mình quá xa hoặc là do hoàn cảnh không có khả năng thông báo trực tiếp được mới sử dụng. Hiện giờ trong điều kiện ác liệt thế này, dùng đạn tín hiệu thì hẳn là bên đó có đang chuyện khẩn cấp xảy ra.

Tôi nhìn mọi người xung quanh, bọn họ đều có ý nghĩ giống tôi, tôi liền ra tín hiệu, bảo 3 người không bị thương tiến lên, chúng tôi tới đó xe có chuyện gì. Nếu người bên đó cần hỗ trợ, hoặc có người bị thương, cũng có thể xoay xử giúp đỡ.

Đây không phải kiêu nói là làm mà cũng không phải chủ nghĩa a hùng cá nhân gì cả, tôi vừa đứng lên đã bị 1 cục đá bay đập trúng vào vai, chúng tôi vội đem ba lô che lên làm lá chắn, la bàn chỉ hướng bắc, chỗ mà pháo sáng vừa bay tới, đồng thời đề phòng lại có pháo tín hiệu đột nhiên xuất hiện.

Sau khi đi được 1 lúc chúng tôi cũng không biết mình có đi chệch hay không nhưng đại khái là đi được hơn 100 thước chúng tôi nhìn thấy có 3 xe vây vào 1 chỗ, ở giữa lại không thấy có người nào, có vẻ như họ đã rời đi. Chúng tôi tìm tòi xung quanh, cũng không thấy được ai, nhưng ba lô trang bị trong xe đều đã mang đi hết.

Xe vẫn tiếp tục bị nún xuống, chúng tôi mở cửa xe ra trong lòng nói ít nhất vẫn có thể đem cái gì đó dùng được ra ngoài, ngay trong lúc vừa định vào trong xe lại có pháo sáng từ đâu xuất hiện, nhưng lần này ở xa hơn. Ánh sáng chợt lóe lên chệch về phía tay trái chúng tôi, cách chúng tôi một khoảng không xa lắm. Xem ra tôi đã đi lệch hướng. Hoặc là người bắn tín hiệu đã chạy đi khỏi vị trí lúc trước.

Chúng tôi lại đeo ba lô lên, tuy đã rất mệt nhưng may mắn là gió giờ đã không thổi đến người mình, chúng tôi có thể từ tốn đi tới chỗ đạn tín hiệu

vừa bắn lên, cứ đi tiếp về phía trước tôi bỗng kinh ngạc nhìn thấy trong cát bụi cuồn cuộn bay lên trước mắt xuất hiện 1 hình dáng như 1 quái vật khổng lồ.

Trong cơn cuồng phong, chúng tôi gò người, dìu nhau đi qua cơn bão cát, nhìn thấy hình dáng khổng lồ đó, tất cả đều ngơ ngàng, trong đầu bỗng quên mất cái nơi chúng tôi định đi tới.

Người Da Trắng bên cạnh kéo tay áo tôi ra hiệu, hỏi tôi đây là cái gì. A ta tư duy theo cảm tính, hiện thì đang trên đất trung quốc nên cái gì cũng phải hỏi người trung quốc, mà gần nhất là tôi.

Tôi lắc đầu bỏ a ta đừng có hỏi, trong lòng tôi cũng không biết là cái gì.

Bình thường mà nói cái thứ ở phía trước chúng tôi không đến 200 thước nếu không phải là 1 người trung niên to béo mặc áo bông thì chỉ có thể là một tảng đá lớn, ai cũng nghĩ vậy, nhưng chúng tôi đang ở trên 1 vùng đất bằng phẳng toàn cát là cát, không hề thấy có phiến đá nào to tới vậy.

Tảng đá này từ đâu xuất hiện? Chẳng lẽ là do chúng tôi quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, thực chất là không có cái gì? Trong lòng thầm nghĩ, đầu tiên quan trọng nhất là chúng tôi đi tới đây để tìm chỗ có những tảng đá như thế này, bởi vì chỉ cần có chỗ râm mát để nghỉ ngơi, mà bóng của những phiến đá như thế này thì rất thích hợp. Mà trong sa mạc bình thường những phiến đá cô lập thường rất hiếm, cho nên chúng tôi khẳng định là nếu nó có xuất hiện thật thì chúng tôi cũng đã chú ý.

Nhưng hiện giờ thì không nghĩ được nhiều như vậy, tảng đá to thế, hẳn sẽ là 1 nơi tránh gió lý tưởng, người bắn tín hiệu chắc là cũng muốn cho chúng tôi biết đường mà tới đây tránh gió.

Tôi bắt đầu đi tới chỗ phiến đá, càng đi càng cảm thấy rõ ràng, tới gần phiến đá gió đã giảm xuống nhiều, sức lực lại dâng lên, chạy được 1 nửa đường thì trong mắt tôi hiện lên 5 6 ánh sáng đèn mờ lóe lên.

Tôi mừng quýnh chân tay, lao như điên tới chỗ có ánh sáng, gió đập vào mặt, bước thấp bước cao chạy tới. Nhưng chạy cũng được 1 lúc lâu mà ánh sáng kia vẫn ở xa trước mắt, như là từ lúc này tôi vẫn đứng dậm chân tại chỗ, con mẹ nó chứ, trông thế mà xa tới vậy kia, trong đầu như muốn gào lên, càng chạy sức lực càng nhanh kiệt quệ, chạy chậm lại, tôi ra hiệu với người bên cạnh hoãn lại 1 chút, cảm giác có gì đây không đúng ở đây.

Quay đầu nhìn lại phía sau bỗng giật thót một cái, mấy người tưởng từ này vẫn đi theo tôi giờ chẳng còn 1 ai, chỉ thấy bão cát và bóng tối cuồn cuộn bốn phía.

§49. Lạc đường

Cuồng phong đã không còn hoành hành khủng khiếp như lúc trước, nhưng bên tai vẫn nghe thấy tiếng gió gào thét, khẳng định là phía trước kia có chỗ tránh gió chỉ có điều mấy người cùng đi với tôi giờ chẳng thấy đâu nữa. Tôi chạy cũng không nhanh, với tốc độ như vậy mà họ cũng không theo kịp, con mẹ nó chứ, có phải bị đá văng trúng rồi ngất ở chỗ nào không?

Tôi giờ cao cái đèn mở trong tay chiếu ra bốn phía xung quanh, không thấy có bóng dáng một ai, trong lòng cảm giác hơi chút hồi hận. Vừa rồi tôi chỉ chú ý chạy về phía trước, không để ý tới người chạy đằng sau mình. Nhưng trong bão cát như thế này quả thật xung quanh cũng không có gì đáng để chú ý, gió quá to khiến tai hoàn toàn không nghe thấy xung quanh có động tĩnh gì. Hơn nữa lúc đó tất cả sức lực của tôi lại đều đặt vào mục tiêu trước mắt và giữ cho cơ thể không bị gió cuốn đi.

Giờ thì lạc mất nhau rồi, tôi bỗng cảm thấy có một nỗi sợ hãi vô hình hiện lên trong đầu, nhưng lại vội vã xua nó đi ngay. Tôi nghĩ ngợi trong giây lát rồi lại tiếp tục tiến về phía trước, lúc này tôi không thể lui về phía sau tìm bọn họ. Trong bão cát con người ta rất dễ mất phương hướng, nếu quay lại không biết sẽ phải đi theo hướng nào, tốt nhất là giờ cứ tiếp tục hòng về phía trước mà đi.

Tôi bỏ lại phía sau ba lô trang bị là vì nó thật sự rất là nặng, trang bị thám hiểm nước ngoài bao gồm rất nhiều thứ. Có lần tôi còn nhìn thấy người ta còn mang theo cả cái chăn to như cái khung cửa và một chiếc điện thoại bàn kỷ vật của người thân. Giờ tôi cũng chẳng nghĩ được gì hết, chỉ cần trên người càng nhẹ càng có thể chạy thật nhanh tới chỗ kia.

Nhưng, bất luận là tôi có chạy thế nào đi nữa thì cũng không thể tiến gần đến chỗ mấy đóm sáng kia được, giống như là vẫn đứng yên một chỗ. Tôi ho một hơi dài, trong lòng nghĩ hay là buông xuôi, nhưng như vậy thì tôi không cam tâm. Lại tiếp tục chạy, ánh đèn trước mắt liền trở nên mờ ảo.

Trong lúc tôi sắp ngất đi, người đã đổ gục trên mặt đất, đột nhiên cảm giác như có người kéo tôi dựng dậy. Tôi vốn không còn sức nữa, nên họ vừa lôi tôi dậy là tôi lại khụy ngay xuống được. Ngẩng đầu nhìn xuyên qua kính chắn gió tôi nhận ra được ánh mắt của hai người đó, một người là Muộn Du Bình còn người kia là Hắc Nhãn Kính, riêng Hắc Nhãn Kính thì kính chắn gió cũng màu đen. Hai người vội vã kéo tôi dậy rồi nhanh chóng lôi đi.

Tôi giữ bọn họ lại, chỉ vào chỗ trước mặt, nghĩ nói với bọn họ có nơi tránh gió.

Nhưng vừa nhìn lại, cả người bỗng ngây ra, không còn nhìn thấy cái gì nữa, ánh đèn vừa rồi cũng biến mất, chỉ có một khoảng tối tăm trước mắt.

Ngay cả cái bóng đen khổng lồ cũng không thấy đâu nữa.

Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính không để ý tới tôi, một mạch kéo tôi chạy xuyên cơn bão, lúc này tôi thấy trong tay Hắc Nhân Kính cầm súng báo hiệu. Hai người khỏe như voi vậy, tôi tự tin là mình cũng khá nặng nhưng cảm giác mình bị bọn họ lôi đi như bay. Chỉ vài phút sau thì tôi cũng hồi phục được tri giác, có thể tự đi lại được, ra hiệu bảo bọn họ có thể buông ra.

Lúc họ buông ra tôi liền cảm thấy vô cùng hối hận, hai người kia thì chạy quá nhanh khiến tôi phải dùng tất cả sức lực còn lại để đuổi theo họ nhưng cũng khó lòng mà theo được. Cứ cố gắng chạy thực mạng, khoảng cách lối lỏng dần, chạy chừng 20 phút trong mắt chỉ còn lại hai cái bóng thấp thoáng. Trong lúc vật vã như vậy tôi vẫn để ý được là mình đã chạy lên một bờ cát, hai người phía trước xuyên qua cái cồn cát, rồi lập tức biến mất.

Tôi thâm gào lên khoan đã đợi người ta với chứ, còn chưa kịp nghĩ xong thì dưới chân đột nhiên hẫng một cái, cả người ngã nhào xuống phía dưới sau đó lăn vài vòng mới dừng lại dưới được. Tôi giãy giụa đứng lên, phun hết cát trong miệng ra rồi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh xem mình vừa rơi vào chỗ nào. Dưới cồn cát này là một cái hố nông, bên trong cũng có khá nhiều người đang tránh bão cát. Nhìn thấy tôi ngã lăn xuống, ai lấy đều bắt giác ngẩng đầu nhìn lại.

Chúng tôi tránh ở dưới chân dốc, gió cuốn cát bay qua trên đỉnh đầu, nói chung là sa mạc cũng không phải là địa hình bằng phẳng hoàn toàn, đặc biệt là ở những chỗ từng có sông chảy qua. Bờ sông hai bên có thể đã trải qua những trận lũ, nước dâng cao chia thành nhiều nhánh nhỏ, những nhánh này khi chảy qua nhiều năm thì tạo thành những rãnh hằn trên mặt cát. Chúng thường cũng không sâu lắm chỉ sâu khoảng hai ba thước, nhưng tạm thời có thể trở thành tránh gió tương đối an toàn.

Giờ tôi đã sức cùng lực kiệt nên đứng dậy cũng là một vấn đề, vài người đi tới dìu tôi đến bên cái đáy rãnh. Ở giữa hố có một chỗ lõm xuống rất lớn, có vẻ là một gốc cây cổ thụ rất lớn trước đây mọc cạnh hố nước bị gió quạt đổ. Cây bị nước cuốn trôi chỉ còn lại cái chỗ trước đây từng là gốc cây, có thể nhìn thấy còn rất nhiều rễ khô sót lại ở thành hố. Tất cả bọn họ đều ngồi dưới chỗ đó, bên trong có một cái lò sưởi, vào tới đây thì không còn lo gì về bão cát bên ngoài nữa.

Bọn họ dìu tôi vào trong, chỗ lõm xuống không nông cũng không sâu, đã có đông người, có người tránh ra cho tôi ngồi ghé vào rồi bên cạnh lại có người đưa thêm nước uống. Nơi này rất khuất gió, không còn nghe thấy gì ngoài kia, nhưng trong tai tôi vẫn ong ong, nhất thời không nghe thấy họ nói gì.

Sau khi uống mấy ngụm nước tôi cảm thấy đã tốt hơn nhiều, tiếp theo liền

tháo kính chắn gió của mình ra. Con mẹ nó chứ, Trung Quốc còn đây chỗ tốt hơn thế này, việc quái gì mà lại cứ phải lao vào đây?

Nhưng bão cát như ở Sái Đạt Mộc này cũng không phải ít thấy, đây vẫn chưa phải là loại bão đáng sợ nhất. Tôi mới xem qua phim phóng sự thăm dò địa chất bồn địa Sái Đạt Mộc, đội thăm dò trong lúc dựng trại ở đây đúng vào mùa gió, kết quả người bị thổi bay như điều đứt dây, vật tự máy móc tất cả đều bị cuốn phăng đi hơn 10km. Có điều tôi vẫn cảm thấy kỳ quái là vì sao Định chủ Trác Mã không cảnh báo chúng tôi? Gió trong sa mạc cũng thổi theo mùa, không cần phải là người già, chỉ cần là người có một thời gian sống ở đây hẳn sẽ biết quy luật của nó.

Cũng như không biết khi nào thì gió này tắt, tôi thường nghe người đi sa mạc nói rằng nơi này một năm có tới hai mùa gió, mỗi lần cách nửa năm, một khi đã nổi lên thì không biết khi nào dừng. Nếu gió cứ thổi không ngừng thì có khi chúng tôi sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Vài phút sau Muộn Du Bình và Hắc Nhân Kính lại đi ra ngoài lại để tìm thêm những người còn mất tích, những người ở trong hố cát này đều bị bão làm cho kinh hãi không ai nói được lời nào, tất cả cuộn mình ngồi thu lu một chỗ. Trong lòng tôi cũng thấy buồn cười, còn tưởng rằng mấy người này đều giống như Quỳnh Tư, nhưng hóa ra là không phải vậy. Hai chân tôi tê dại đi không còn cảm thấy gì nữa, tinh thần cũng đâm ra buồn bực.

Người đưa cho tôi nước hỏi tôi có bị thương ở đâu không? Trên người có bầm tím, rách nát chỗ nào không? Tôi lắc đầu nói không vấn đề gì.

Những gì tôi trải qua ở núi Trường Bạch khi mạo hiểm đương đầu với bão tuyết vẫn còn hiện lên trong đầu tôi rõ mồn một, hiện giờ so với lúc đấy có thể nói là bớt căng thẳng hơn, ít nhất là cũng còn có chỗ mà trú chứ không sợ phải chết rét như ở đó.

Đổ thêm một chút nước nữa để rửa mặt, tay vừa sờ tới chỗ bị kính chắn gió thít vào quanh mắt nên cảm giác rất đau, mắt vài phút nó mới từ từ dịu đi.

Sau khi thả lỏng tôi mới có thể quan sát những người đang có mặt trong hố này, không thấy có A Ninh ở đây. Tất cả gồm Định chủ Trác Mã, con dâu của bà ấy, Trác Tây nữa là ba người, bên cạnh còn có Ô lão Tứ và người của hắn. Xem ra bên ngoài kia vẫn còn nhiều người đi lạc, trong những người ngồi đây cũng không thấy có Người Da Trắng.

Tính ra thì có rất đông người tham gia vào chuyến này, tôi thậm chí bọn A Ninh chắc vẫn đang lạc ở bên ngoài. Nhiều người như vậy cho dù Muộn Du Bình có ba đầu sáu tay cũng không thể tìm hết được, may là đây không phải là trong sa mạc, không thì sợ là những người này hẳn là chết chắc rồi.

Sau đó ba tiếng đồng hồ, gió cũng lịm dần, Muộn Du Bình lại đưa thêm vài người nữa trở về, nhưng giờ thể lực hai người họ cũng đã suy kiệt nên không thể tiếp tục ra ngoài tìm kiếm được nữa. Toàn bộ chúng tôi ngồi lại bên trong khu khuất gió, vài người vẫn chưa hết hoảng loạn, tiếp tục đợi cho tới khi trời về đêm. Bên ngoài gió vẫn gào như tiếng quỷ khóc, ban đầu còn khiến cho người ta ghê sợ, nhưng sau đó lại có cảm giác buồn ngủ.

Cuối cùng thì tôi cũng không nhịn được, hai mắt díp lại nặng như đeo chì, không có gì ngạc nhiên là nhiều người đã ngủ từ trước rồi. Có người mạo hiểm lao ra ngoài, lấy một ít thức ăn trong xe hành lý, chia cho chúng tôi ăn cầm hơi, rồi tất cả dựa vào cồn cát chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ trong bao lâu mà khi tỉnh dậy gió đã nhỏ đi nhiều, chuyện đó tương đối tốt, tôi thấy mọi người vẫn đang ngủ chỉ có Trát Tây ngồi ở trên chỗ lồi để canh gác. Nơi này chưa hẳn là đã an toàn, trên đầu chúng tôi không phải là phiến đá mà là bùn khô trộn với cát sỏi, cho nên thỉnh thoảng có những hạt cát từ trên vẫn rơi xuống, lúc tôi ngủ miệng rơi đầy cát, cảm giác rất khó chịu. Nghĩ thế nào tôi lại trèo lên ngồi bên cạnh Trát Tây.

Không phải tôi muốn tìm Trát Tây nói chuyện, cậu ta không phải là một người dễ gần hoặc là vì cậu ta luôn có cảm giác đề phòng đối với chúng tôi. Còn tôi cũng không phải loại người mặt dày va đâu nói đầy cho nên tôi không có để ý đến thái độ của cậu ấy. Tôi đi đến chỗ cậu ta ngồi chỉ là muốn thay đổi không khí và tìm chỗ ngủ thoải mái hơn thôi.

Nhưng qua một lúc, tôi nghe thấy ngoài kia có tiếng gì đó, sau đó có ánh sáng đèn pin rọi lên có vẻ như là bên ngoài có người.

Trong lòng tôi kinh ngạc, hỏi Trát Tây chuyện gì vậy? Trát Tây đưa tôi một điều thuốc, nói A Ninh đã trở lại lúc gió lặng, bọn họ bảo chúng tôi ra ngoài tìm người mất tích, tiện thể xem xe cộ thế nào.

Tôi nghĩ tới xe của mình đã bị trôi xuống dưới cát, trong lòng lo lắng, bão cát lớn như vậy không biết lòi xe lên rồi có còn dùng được nữa không. Hơn nữa tôi đang lo cho Người Da Trắng, không biết hẳn có trở về được không. Nghĩ thế tôi liền đeo kính chắn gió lên, mặc áo choàng rồi đi ra ngoài hỏi xem tình hình xung quanh giờ thế nào.

Vừa ra khỏi cồn cát trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, cấp độ gió bây giờ so với tôi nghĩ thì nhỏ hơn rất nhiều rồi, xem ra cơn cuồng phong cũng đã qua. Trong không khí không còn thấy bụi cát tung mù mịt như vài giờ trước, tôi kéo cao cổ áo choàng cho bớt lạnh rồi hít một hơi căng người cái mùi vị của sa mạc, sau đó mới từ từ đi đến chỗ có ánh đèn xa xa.

Bên đó là lưu vực một con sông, lúc tôi đi tới nơi có vẻ như bọn họ đang xem xét tình hình một chiếc xe trôi vào trong hố cát, chỉ còn hờ mỗi cái đầu.

A Ninh cầm bộ đàm ghé tai nghe ngóng tần suất âm thanh.

Tôi hỏi bọn họ: “thế nào rồi?”

Một người lắc đầu, chỉ nói: “lạc lung tung hết cả rồi!”

Tôi kinh ngạc không hiểu ý của hắn là gì nên ngoái nhìn về phía A Ninh.

Cô ấy thấy tôi định hỏi thì miễn cưỡng cười cười rồi bước tới gần giải thích: “vừa rồi Định chủ Trác Mã nói có thể trời sẽ nổi gió, chúng tôi phải nhanh chóng tìm một nơi tránh trú bão kịp thời. Nhưng đúng lúc đó thì xe lại bị lún xuống cồn cát, còn mấy xe khác thì báo hỏng, chỉ sợ công việc chưa thể tiếp tục, trước hết giờ phải dừng lại đây để sửa chữa” cô ấy nói rồi dừng lại một chút “đầu đầu nhất là có bốn người vẫn chưa tìm thấy, có khả năng lúc bão nổi thì mất phương hướng, chúng tôi tìm một vòng vẫn không thấy ai”

Tôi hỏi họ là những ai, A Ninh nói là ngoài Người Da Trắng còn có thêm người tôi không quen nữa.

Người Da Trắng mất tích cùng một chỗ với tôi, tôi liền chỉ cho họ chỗ chúng tôi lạc nhau, hỏi họ có tìm qua chỗ đó chưa. A Ninh gật đầu, cô ấy nói quanh đây chỗ nào cũng đã cho người tìm rồi, bọn họ chắc đã đi xa hơn chúng ta tưởng. Tôi thở dài, an ủi cô ấy vài câu, bảo cô ấy chuyện này không thể gấp được. Những người trong đội đều mang theo gps, hơn nữa gió to như vậy hẳn là cũng chưa đi xa được, bây giờ vẫn còn có gió nên tầm nhìn bị hạn chế, đợi đến sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm rộng ra.

Cô ấy cảm môi lặng lẽ gật đầu, biểu cảm lo âu trên khuôn mặt không chút thay đổi, chính điều đó khiến tôi cảm giác có gì đấy không ổn. Tôi không có nhiều kinh nghiệm trong môi trường này nên có chuyện gì xảy ra cũng chỉ biết im lặng.

Chúng tôi mở cửa hai chiếc xe lấy hết dụng cụ bên trong ra, tiếp theo mọi người muốn tìm những chiếc xe khác, tôi thấy mình cũng nên đi theo xem có việc gì thì phụ họ một tay.

Lúc này tôi thấy xe đã lọt vào giữa lòng sông, giống như người ta thường gọi là bị rơi vào hồ cát lún, nhưng khác cái đây là lưu vực sông, đầu xe bị kéo sụp xuống khiến cho cả xe bị trôi xuống dưới, không cách nào lồi lên được. Có người nói với tôi là kiểu địa chất đầm lầy khô phía dưới sa mạc còn rất nhiều. Nơi này trước đây là lòng sông nên vào mùa mưa lũ nước đổ về kéo theo rất nhiều tạp vật lắng đọng dưới đáy, sau khi khô cạn sẽ hình thành nhiều khe hở cho nên trong lòng sông này có chỗ đất rất mềm và lún như pho mát. Điều này cũng không quá bất ngờ, đơn giản chỉ là chúng tôi đã dừng xe nhầm chỗ.

Tôi kỳ quái nói: “nhưng chúng ta từ lúc bắt đầu ngược lên đầu sa mạc này

tới đây cũng đi lên trên lòng sông, sao không thấy vấn đề gì xảy ra?”. Người đó lại nói: “đó là bởi vì chỗ trước chúng ta đi qua con rạch đã khô hạn từ lâu, còn lưu vực trũng hơn dưới chân chúng ta mới cạn nước được nửa năm. Cậu có thấy nơi này không còn tồn tại một bụi cây nào sao? “Tôi giật mình nhìn quanh bốn phía, quả nhiên đất đai khô cằn trụi lủi không một mống cây nào.

Người đó lại nhìn tôi nói: “hiện giờ chúng ta định là sẽ đi lên thượng nguồn con sông này, thường thì sông bắt nguồn từ một ngọn núi cao, nếu không có gì thay đổi, bên cạnh thượng nguồn của con sông này ắt hẳn sẽ có cỏ thành hoặc là một di tích khảo cổ nào đấy. Điều này chứng minh lão thái bà người Tạng kia đã không dẫn chúng ta đi nhầm đường. Đầu tiên tôi còn nghĩ là bà ta là một kẻ tham tiền nữa.”

Hắn vừa nói vừa chỉ tay về phía xa xa nơi mà được coi là thượng nguồn con sông này, ở đó có một chấm đen nổi lên trên bề mặt bằng phẳng của sa mạc. Chợt tôi nhớ tới trong cơn cuồng phong mình cũng nhìn thấy một bóng đen khổng lồ, lắc lắc đầu nghĩ chắc đó chỉ là ảo giác nhất thời tôi tưởng tượng ra.

Suốt đêm hôm ấy, chúng tôi kéo được toàn bộ xe ra khỏi hố cát, sau đó mang hành lý tập trung lại một chỗ. Tới khi trời hửng sáng, những người khác bắt đầu lục tục tỉnh dậy, A Ninh phân cho họ mỗi người một công việc người thì sửa xe, người thì tiếp tục tìm kiếm những người mất tích.

Mấy hôm liền tôi không được ngủ nên cơ thể mệt mỏi rã rời, lúc được chui vào túi ngủ, cả người mềm nhũn ra, nhắm mắt lại là ngủ một mạch tới tận lúc mặt trời sắp lặn ngày hôm sau. Sau khi tỉnh dậy, gió đã tắt hẳn nhưng cát thì vẫn còn mù mịt, nhóm người kia làm việc hiệu suất rất cao. Máy cái xe sau khi kéo lên đều đã được sửa xong, chỉ chờ tới lúc xuất phát, các quân tư trang cũng đều được phân phối lại rồi để ở trong xe.

A Ninh một ngày một đêm không ngủ liên tục ngồi trực bộ đàm, Muộn Du Bình cùng Hắc Nhân Kính cũng không có ở đây, tôi hỏi thì được biết họ cũng đang tìm người mất tích.

Tôi nghe xong thì cảm thấy cũng không yên tâm lắm, đã một ngày trời rồi mà bốn người đó vẫn chưa tìm được, không phải họ có mang theo gps sao? Chẳng lẽ đúng như lời Trát Tây nói, không thể sử dụng được đồ dùng hiện đại tại nơi này? Tôi lấy lương khô ra vừa ngồi ăn vừa đi đến bên cạnh A Ninh hỏi tình hình cụ thể.

A Ninh cau mày, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, cảm giác cô ấy tiều tụy đi nhiều, tôi hỏi gì cô ấy cũng không buồn trả lời tôi. Hai tay ôm bộ đàm phát tín hiệu ra bên ngoài mong bắt được sóng của những người mất tích, cô ấy nói tiếng Anh tôi nghe qua loa cũng biết là không có tin gì tốt. Tôi hỏi cô ấy có muốn tôi đi ra ngoài hỗ trợ tìm kiếm không, cô ấy liền lắc đầu nói không

cần, đã có ba đội tìm kiếm được cử đi rồi, thêm một người thì cũng không hữu ích gì mấy rồi sau lại bảo tôi đi thu thập thông tin ở chỗ Trát Tây. Cậu ta hình như vừa phát hiện một quặng thành cách đây hơn 20km, chờ chút nữa chúng tôi sẽ tới đó để nghỉ ngơi, có thể tôi nay sẽ có bão.

Tôi nhìn bộ dáng cô ấy đã rất suy sụp nên không muốn làm phiền thêm nữa. lát sau tôi rời khỏi bàn làm việc rồi đi xem người ta sửa xe thế nào, có gì thì phụ một tay.

Đại khái hơn nửa giờ sau Trát Tây từ xa xa phía lòng sông trở về, nhìn chúng tôi nói trời lại chuẩn bị nổi gió, đường chân trời đã bắt đầu có cát cuốn mù mịt, chúng ta phải dời đi trước khi nó tới, bằng không cả xe và người đều khó lòng qua được trận này.

Chúng tôi lập tức chuẩn bị, nhanh chóng đem mọi thứ vào xe. Do thiếu xe vì có mấy cái chưa sửa xong nên phải kéo dằng sau, tôi cùng vài người khác một xe vội vã lên đường hướng về phía mặt trời, ngược lên thượng sa mạc.

Đi tiếp chừng hai mươi phút, bóng chiều tà phía trước xuất hiện những hình dáng kỳ dị, một sơn thạch dựng đứng hiện lên. Trong bộ đàm truyền đến tiếng của Trát Tây, cậu ta dẫn đường cho chúng tôi, chỉ vài phút sau tôi đã thấy một “tòa thành” vô cùng hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Đây là chỗ Trát Tây chọn để tránh gió, chúng tôi lập tức tiến thẳng tới đó, càng đến gần càng nhìn rõ tòa thành này được bao bọc bởi một dãy núi đá khổng lồ. Đằng sau chính là trùng trùng lớp lớp những phiến đá to nhỏ, giống như là dàn trận đồ bát quái sau tòa thành.

Quặng thành này thực ra còn có tên khác là phong thành, vì phiến đá lớn bị phong hóa tạo thành hình dạng địa hình kỳ lạ này. Toàn bộ trong khu vực phân bố vô vàn những tảng đá với đủ mọi hình dạng kích thước, có thể khiến cho người ta tưởng tượng ra rất nhiều chuyện quỷ dị. Hơn nữa khi có gió thổi qua khe hở hình thành giữa những phiến đá sen kẽ nhau, phát ra một âm thanh nghe như là tiếng gào khóc thê lương. Vì vậy người đời mới đặt tên nó là quặng thành. Hầu như trong tất cả các sa mạc chuyện đó xảy ra rất thường xuyên, tôi trước kia từng đi tới Tân Cương chơi, lần đầu nghe cũng thấy có chút thú vị.

Chúng tôi tới bên ngoài tòa thành, mặt cát bên dưới tương đối bằng phẳng, Trát Tây nhảy xuống trước hô to một tiếng thông báo chúng tôi đã tới nơi, có thể bắt đầu hạ trại ở đây được rồi. Hai giờ sau, quả nhiên bão tới, đất trời ngay lập tức bị che phủ bởi một màu cát bụi, gió nổi tới nửa đêm mới từ từ lịm đi giống với ngày hôm qua.

Cuồng phong quá lớn khiến cho ma quặng trong thành gào khóc thảm thiết, không ai trong chúng tôi có thể chớp mắt được. Có hai người ban ngày ngủ

đề đêm thức gác lại cảm thấy hứng thú với quỹ thành, nhìn tôi và Trát Tây đều không ngủ được liền rủ chúng tôi cùng ra ngoài chụp ảnh. Trát Tây bảo bọn họ cẩn thận một chút, không được đi vào bên trong vì rất dễ lạc đường.

Tôi ban ngày cũng ngủ nên tinh thần rất tỉnh táo, A Ninh vẫn còn ngồi trong lều nghĩ cách tìm người, tay lăm lăm bộ đàm, xem ra nếu không tìm thấy mấy người kia thì cô ấy cũng không nghĩ tới việc nghỉ ngơi.

Tôi qua khuyên cô ấy đi nghỉ một chút cho lại sức, còn chưa nói xong mấy câu thì bỗng có người ở xa xa gọi vọng lại: “cấp cứu! cấp cứu!”

Phụ trách y tế của A Ninh là một người khá mập, hấn cũng không ngủ được nên đang nằm đọc sách, vừa nghe thấy có tiếng tri hô liền bật dậy. Chúng tôi cùng chạy tới chỗ người kia, chợt nghe thấy lại có tiếng gọi: “mau lên, đến đây, tìm được AK rồi!”

AK chính là một trong bốn người mất tích, chúng tôi vừa nghe liền nhảy dựng lên vội vã chạy tới nhìn. Chuyện là hai người đang chụp ảnh quỹ thành thì chợt nhìn thấy giữa một khe đá lớn có hố sâu, nhòm vào phát hiện có người mắc kẹt bên dưới, nghĩ cứu lên thì thấy đó chính là AK.

Bác sĩ chạy chồm chết đến nơi, chống tay vào đầu gối thở hồng hộc rồi nhảy xuống, sờ soạng vài cái, ngửa mặt vui mừng nói: “vẫn còn sống!” Những người khác luống cuống chân tay, lao xuống đỡ hấn lên, bác sĩ vừa phụ vừa kêu trực tiếp nâng AK vào trong lều.

Tình hình vô cùng hỗn loạn, Trát Tây cùng một vài người tới xem vị trí người kia bị mắc kẹt, tôi cũng chạy theo. Nhìn vào cái hố rồi lại nhìn xung quanh, trong lòng thầm kêu, trời ạ, sao người này có thể rơi vào chỗ này được. Từ đây tới nơi chúng tôi dừng xe ngày hôm qua cách nhau những hơn 20km, hơn nữa lại ngược gió. Hấn đi kiêu gì tới được đây? Vào đến lều bác sĩ, nhìn đội cứu hộ nhanh chóng hồi sức cho AK, bác sĩ nhẹ nhàng thở ra rồi nói người này chỉ vì kiệt sức, đói ăn và thiếu nước nên mới bị ngất đi. Sau khi được bác sĩ châm cứu, vài phút sau hấn cũng dần dần hồi tỉnh.

Sau khi hấn tỉnh, chúng tôi hỏi hấn chuyện gì đã xảy ra, AK nói hấn cũng không nhớ là chuyện gì, chỉ biết cứ thế đi thẳng không nghỉ ngơi gì. Trong mắt nhìn thấy phía trước có bóng đen, nghĩ là có núi đá hay gì đại loại có thể tránh gió nên đi tới, kết quả là hấn tới tận đây, cũng không biết đi trong bao lâu chỉ biết cuối cùng trượt chân rơi xuống hố. Nói xong AK lại hỏi: “à, có hai người rất cao cũng đi tới đây, họ đã trở về chưa?”

Người rất cao đấy chính là Người Da Trắng, tôi vừa nghe hấn nhắc tới cái bóng đen khổng lồ kia thì muốn hỏi thêm vài điều, nhưng A Ninh đã cướp lời hỏi anh đã gặp bọn họ rồi à?

AK liền gật đầu, A Ninh quay đầu lại nhìn tôi nói: “có nghe thấy không?”

Tìm thấy lão K ở ngoài khe đá ngoài thạch địa này, trong kia chính là quỷ thành vậy hẳn là bọn họ đã đi vào đó! Khó trách sao chúng ta tìm thế nào cũng không thấy được.”

Trong mắt cô ấy lộ ra thần thái quyết đoán, lập tức vỗ tay bảo chúng tôi đi ra ngoài. Sau khi tất cả lực đực rời khỏi lều, ra đến ngoài lại chụm vào bắt đầu bàn bạc, A Ninh kiên quyết đòi ngay lập tức tiến vào quỷ thành tìm người.

Những người này cũng không biết có gặp chuyện gì bất trắc không, đi ngược gió hơn 20km, lão K thì ở bên ngoài thành hôn mê, người đi vào bên trong khả năng cũng sức cùng lực kiệt. Phải lập tức cứu bọn họ ra ngoài ngay, có như vậy chúng tôi mới thể an tâm được.

Tôi tinh thần vô cùng tỉnh táo, liền gật đầu đồng ý. Chúng tôi lập tức phân công một đội đi vào tìm kiếm, còn nhiều người vẫn đang ngủ mà lại không muốn đánh thức họ nên chỉ có bác sĩ, A Ninh và tôi. Chuẩn bị được ba người đi trước vào trong thám thính một vòng rồi những người bên ngoài chờ sau hai giờ nữa đánh thức những người khác tiếp tục tiến vào sau.

Nói xong chúng tôi bắt đầu chuẩn bị, vừa đem ba lô khoác lên vai thì Trác Tây đi tới, ngăn chúng tôi lại rồi nói: “chờ một chút, bà nội của tôi nói các anh không thể đi vào”.

§50. Quỷ thành

A Ninh kỳ quái hỏi:

“Tại sao?”

Trát Tây nói với chúng tôi:

“Bà nội tôi nói trước mặt các người lúc này là một quỷ thành, không phải là địa điểm du lịch, mà khu vực núi đá này ước chừng hơn 80km vuông, vô cùng rộng lớn. Bên trong địa thế vẫn còn nguyên thủy chưa có người từng đặt chân đến, không có lộ trình rõ ràng mà giờ đang là buổi tối, nếu không biết đường bước vào trong chỉ có lạc mà thôi. Hơn nữa nghe nói nơi đây còn có rất nhiều hố cát lún, trong năm 1997 có một đội khảo sát địa chất đã mất tích trong khu vực này, lúc ấy cũng huy động thêm nhiều người tìm kiếm nhưng kết quả vẫn không tìm được ai. Sau đó tới năm 1999 vào mùa gió lại có vài nhiếp ảnh gia đi vào trong này tình cờ phát hiện hai thân khô được xác định là trong đoàn khảo sát đó, những người khác thì tới giờ vẫn không tìm thấy.”

A Ninh nghe xong lắc đầu đáp:

“Điều này mấy người đừng lo lắng, chúng tôi đều mang theo gps, nếu đúng như mấy người nói địa hình trong quỷ thành phức tạp tới đâu thì chúng tôi vẫn phải đi vào. Nếu đợi tới khi trời sáng mới vào tìm thì họ chắc lành ít dữ nhiều”.

Nói xong không nghe Trát Tây nói thêm lời nào nữa liền thông báo với vài người, bật đèn pin, chuẩn bị tiến vào khu núi đá.

Tôi nghĩ cô ấy nói cũng đúng, Trát Tây tới giờ vẫn đóng vai người thông báo những tin giật gân, như A Ninh nói thì trước giờ cậu ta không hề có muốn tham gia vào đoàn này. Hơn nữa cậu ta ở đây là chỉ vì bà nội cậu, nếu bỏ mặc ba người kia ở bên trong giống như là tự tay giết chết bọn họ, chúng tôi đã xác định được bọn họ ở đâu rồi nên không thể làm ngơ đi được.

Tôi tất nhiên là sẽ đi vào, vì ba người kia mất tích cùng lúc với tôi, hoặc ít nhiều thì tôi cũng phải cố gắng giúp đỡ mọi người trong đoàn, nếu thực sự không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì tôi cũng thấy yên tâm hơn. Mà giờ có ở lại đây cũng không tài nào ngủ được.

Trát Tây còn muốn nói thêm nhưng Định chủ Trác Mã từ phía sau đã lên tiếng, bà ấy lắc đầu bảo Trát Tây đừng nói gì nữa, rồi dùng Tạng ngữ nói với Trát Tây vài câu.

Trát Tây lập tức thể hiện thái độ không đồng tình, nhưng Định chủ Trác Mã vô cùng kiên quyết, Trát Tây vẫn muốn phản đối thêm nhưng Định chủ Trác Mã quát lên một tiếng khiến cậu ta phải im lặng. Sau đó Trát Tây ném

ánh mắt tức giận về phía chúng tôi rồi nói: “các người gặp may đây, bà nội tôi bảo tôi đi cùng các người vào bên trong”. Nói xong bật đèn pin bước tới bên cạnh hành lý của mình bắt đầu lấy dụng cụ trang bị.

Tôi không hiểu tiếng Tạng, hỏi A Ninh lão bà bà nói gì vậy, A Ninh cũng lắc đầu, cô ấy bảo họ nói nhỏ quá nên không nghe rõ, chỉ loáng thoáng nghe thấy cái gì mà người nhận tiền rồi làm tròn trách nhiệm hay đại loại như thế.

Trong lòng tôi bật cười, nhìn thoáng qua Định chủ Trác Mã, lão bà bà này đã quay lại trong lều, xem ra không hề lo lắng gì về vấn đề này.

Trát Tây lấy trang bị của cậu ta ra sắp xếp qua lại một chút rồi bảo chúng tôi cái gì không cần thiết thì không phải mang vào Chủy yếu là cầm theo nước và lương khô là đủ rồi, thêm súng báo hiệu nữa, sau đó đánh thức một lái xe nói cho người ấy quyết định của chúng tôi rồi bảo sau khi bốn người vào thì chờ ở ngoài. Chuẩn bị tiếp ứng chứ không cần thiết phải tiến vào trong, chỉ cần đứng bên ngoài bắn tín hiệu cho chúng tôi biết phương hướng đi ra là được. Nếu không thấy ra, chờ tới khi trời sáng thì cho người đi vào tìm, trên đường đi cậu ta sẽ lưu lại ký hiệu.

Lái xe mơ mơ màng màng gật đầu lia lịa, bốn người chúng tôi chỉnh đốn lại trang bị một chút, sau đó hướng vào bên trong quý thành xuất phát.

Nơi chúng tôi tránh gió là bên cạnh quý thành, trại được dựng lên đằng sau một khối núi đá khổng lồ, kéo dài xuống phía dưới, khi cơn bão cát đi qua nhìn tòa thành giống như là núi đá, đây là một khối núi đã cao nhất trong quý thành.

Trát Tây ở trên dốc dùng vài viên đá đánh dấu lại cho người đi sau biết phương hướng, cậu ta nói, đi vào đây chỉ cần chuyển hướng là cậu ta lại để lại một dấu hiệu. Nếu đi tiếp phát hiện thấy có dấu hiệu ấy thì chúng ta sẽ chuyển sang hướng khác để tránh đi lòng vòng. Đó là điều quan trọng nhất khi đi vào một nơi như mê cung thế này.

Chúng tôi cảm thấy rất có lý, cùng nói không thành vấn đề.

Rất nhanh sau khi bước vào qua cổng, chúng tôi tiến tới khu nội thành, bốn phía cảnh vật bắt đầu trở nên quý dị, đưa mắt nhìn, dưới ánh trăng tất cả đều là một màu đen loang lổ của đá núi hòa với bóng tối của trời đêm. Nhưng vì có ánh sáng của đèn pin nên chiếu tới đâu cũng có thể nhìn thấy núi đá bị gió và cát phong hóa tạo thành những khe rãnh vô cùng rõ ràng. Trong bóng tối như thế này, những chỗ ánh trăng có thể chiếu đến thì lại trắng toát khiến cho tôi có chút cảm giác như đi trên bề mặt mặt trăng.

Tôi nhìn khắp nơi, tưởng tượng trong nội dung được học về địa chất trước đây, đã quên không còn một ít nào. Chỉ biết là nơi này phong thực chưa sâu sắc, địa thế tương đối kín, khe trong núi đá cũng không sâu, trình độ bào

mọn chưa quá lợi hại nên hầu hết núi đá quanh đây còn rất cao.

Trong tình huống này, chúng tôi chỉ có thể đi qua mấy cái khe trong núi đá, không thể giống như là ngoài quỹ thành tùy tiện nhìn vào bên trong được. Nhưng địa thế bên trong khu núi đá này cũng không bằng phẳng, phía trên thì cao và sắc nhọn nhô ra ngoài còn bên dưới thì bị trôn sâu trong cát. Trong địa lý học mà nói thì loại núi đá kiểu này được cho là địa thế khu vực đỉnh núi, nhưng nhìn lên chỉ thấy cáo hơn mười thước, hẳn là bên dưới lớp cát này còn bị chôn sâu tới hàng km, giống như những nhánh núi trong dãy Côn Luân. Nếu như đúng như so sánh thì giờ chúng tôi cảm giác mình như đang đi trên đỉnh Côn Luân vậy.

Nhưng giờ tôi không có nhiều thời gian để nghĩ tới những chuyện đó, tiến vào ba km, A Ninh bắt đầu dùng bộ đàm gọi. Chúng tôi cũng hét lớn lên, hi vọng ba người kia có thể nghe thấy tiếng của chúng tôi rồi đáp lại.

Trong quỹ thành vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình truyền tới vô số lần trong không gian, liên tục vang lên có thể có thể cách xa vẫn còn nghe thấy. Nếu đứng từ xa lắng tai nghe thì sẽ có cảm giác rất quý dị giống như là tiếng gọi từ cõi u minh.

Cứ như vậy chúng tôi vừa đi vừa gọi, được khoảng ba hay bốn giờ gì đó thì đi vào sâu bên trong quỹ thành, đèn pin chiếu tới tứ phía núi đá, mắt hướng theo ánh đèn, miệng gọi không ngớt tới mức môi quai cả ra. Nhưng không hề phát hiện bóng dáng của bọn Người Da Trắng, chúng tôi gọi liên tục mà không hề có lấy một tiếng hồi âm, chỉ nghe thấy tiếng của mình vọng lại trong tiếng gió khóc nhẹ từ các khe đá.

Chúng tôi đành phải dừng lại nghỉ ngơi, A Ninh hỏi Trát Tây, theo kinh nghiệm của cậu ta, có cơ hội tìm thấy người trong này không?

Trát Tây lắc đầu:

“Cũng chỉ có các người mới dùng cách này, chúng ta đã đi được khoảng 7km nếu tính thẳng 1 mạch từ ngoài vào tới đây, nhưng kỳ thật thì chúng ta đã mất phương hướng và vòng đi vòng lại nhiều lần. Nhìn vào la bàn thì hiện tại chúng ta lại đi ngược trở lại, người bị vây trong này cũng giống con kiến vậy, không thể dùng mắt hay tai để tìm phương hướng nên hiện giờ tôi chỉ có thể cam đoan đưa mọi người đi ra bên ngoài chứ còn về việc tìm người trong quỹ thành này thì tôi không thể đưa ra quyết định... Bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ tín hiệu nào cho chúng ta, nếu bọn họ cũng đang tìm đường ra, vậy cho hỏi trong 80km vuông này xác suất để chúng ta gặp được họ là bao nhiêu?”

A Ninh không hài lòng với câu trả lời này của trác tây, nhíu mày nói:

“Trong làng của các cậu trước đây chưa có ai từng bị lạc tới nơi này sao?”

Trát Tây lấy vạch hai đường trên phiến đá, cũng không nhìn A Ninh lắc đầu nói:

“Ở nơi như thế này chúng tôi không bao giờ tiến vào lúc trời tối”.

Nói xong cậu ta thở dài, không biết là ý gì nữa.

A Ninh nhìn nét mặt chúng tôi, khuyến khích chúng tôi vài câu rằng không được nản lòng. Nhưng những lời đó cũng không có tác dụng gì lớn, chúng tôi rút ra vài điều thuốc khôi phục tinh thần rồi tiết tục cuộc tìm kiếm.

Nhưng mọi chuyện vẫn không có tiến triển gì, lại vừa đi vừa gọi, không biết trải qua bao nhiêu tiếng đồng hồ, nghỉ ngơi tổng cộng bốn lần. Trát Tây đã đánh dấu hơn ba mươi chỗ, nhưng người đến cả bóng cũng không thấy, cũng không có tiếng đáp lại, trong quỹ thành yên lặng như muốn nuốt lấy tất cả chúng tôi.

Khiến tôi cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi chính là chúng tôi không hề nhìn thấy một cái vạch đánh dấu nào của Trát Tây để lại trên đá. Điều này chứng tỏ là chúng tôi không trở về chỗ cũ vẫn tiếp tục đi vào trong quỹ thành sâu không lường được, không biết cứ đi tiếp thì còn đi tới đâu nữa.

Cả đội lại lầm lũi đi về phía trước, tới một cái khe sâu giữa hai mặt đá giáp lại, một phiến hạ xuống thấp hơn thì thật sự không thể nhắc chân nổi nữa lại phải nghỉ lần thứ sáu. Cổ họng ai lấy đều tắc nghẹn, không thể thốt ra được tiếng nào nữa. Trong lúc ngồi uống nước, cả đội rơi vào trạng thái á khẩu, đầu óc đều trở nên trống rỗng.

Trầm mặc mất một lúc, bác sĩ đột nhiên nói:

“Có phải quỹ thành này có ma quỷ thật không? Có khi nào bọn họ bị quỷ lôi đi rồi không?”

Những lời thốt ra đột ngột tới mức mọi người sững sốt nhìn về phía bác sĩ, Trát Tây trừng mắt một cái bảo hẳn đừng nói bậy đây chỉ là truyền thuyết thôi đừng làm cho người khác bất an thêm nữa.

“Ma quỷ thì chắc chắn không có và người cũng chắc chắn vẫn ở trong này”.

Sau đó Trát Tây nuốt xong ngụm nước mới từ từ nói tiếp:

“Có điều không biết hiện giờ tình hình ra sao thôi”

Không khí lại trùng xuống, bản thân mọi người đều đang mang tâm trạng nặng nề. Trên thực tế thì tôi hiểu chúng tôi chỉ còn rất ít hi vọng vào kết quả cuộc tìm kiếm này. Lúc mới tiến vào, tôi nghĩ xác suất tìm được bọn họ sẽ rất cao, ít nhất là cũng thấy được vài manh mối, nhưng hiện giờ thì chỉ toàn là bế tắc, không có lấy một ý tưởng trong đầu.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, A Ninh có vẻ đã sẵn sàng, tiếp đó chúng tôi lại

chuẩn bị tiếp tục xuất phát, ai lấy phản xạ có điều kiện đều đứng cả lên, hít sâu, vươn vai rồi lấy lại tinh thần tiếp tục gào thét.

Ngay lúc đó, chúng tôi liền nghe thấy trong bộ đàm của A Ninh có truyền ra tiếng người kêu to. Tiếng loa lớn tới mức chói tai, nghe không ra là đang nói cái gì.

Bốn phía đang im lặng như tờ chợt tiếng nói vang lên đột ngột khiến chúng tôi bị một phen dọa chết khiếp, lập tức nhìn về chiếc bộ đàm của A Ninh. A Ninh vẫn còn đang trong trạng thái ngây, vài khắc sau mới phản ứng lại được vội cầm bộ đàm lên nghe. Âm thanh kia lại vang lên một lần nữa, chói tai kinh khủng, nhưng có thể nghe rõ ràng là tiếng người gọi.

“Bọn họ ở quanh đây!” chúng tôi đồng thanh reo lên khiến A Ninh thiếu chút nữa thì nhảy dựng.

Địa hình quỷ thành khiến cho bộ đàm không thể thu được tín hiệu, A Ninh điều chỉnh nhiều lần cốt là muốn bắt được tín hiệu nhưng không hề có kết quả, hiện giờ tín hiệu đột nhiên vang lên hẳn là người dùng bộ đàm đang ở nơi nào đó gần đây. Mọi người nhìn nhau trong lòng ai lấy đều thở phào một cái, A Ninh lập tức bắt đầu xoay cái núm điều khiển, tiếng nói bắt đầu trở nên rõ ràng hơn, nhưng vẫn không nghe ra là đang nói cái gì. Tiếp theo cô ấy ghé bộ đàm sát vào miệng gọi to:

“Tôi là người chỉ huy đội thám hiểm đây, chúng tôi đang đưa người tới cứu các anh, các anh đang ở chỗ nào?”

Tiếng đáp trả chỉ là liên tiếp những câu khó hiểu xen vào đó có rất nhiều nhiễu âm, nhưng ngữ điệu đã có thay đổi, chắc người bên kia đã nghe thấy tiếng của chúng tôi. Vừa rồi thì còn ử ử còn giờ thì người nào cũng hùng hục khí thế, bác sĩ còn hét to một tiếng “yes”. Tất cả mọi người đều lấy bộ đàm của mình ra, vỗ vỗ vài cái, chiều chính qua một chút, nhìn xem máy móc có vấn đề gì không, ngay sau đó thì ai cũng nghe thấy tiếng người bên kia truyền lại, âm thanh trở nên ồn ào hỗn độn.

A Ninh lại gọi vào bộ đàm lần nữa, lúc này âm thanh đã rõ ràng hơn một chút, chúng tôi cố gắng lắng tai nghe hi vọng có thể hiểu họ đang nói cái gì. Nghe một lúc tôi mới phát hiện có gì đấy không đúng, người bên kia bộ đàm không phải đang nói chuyện với chúng tôi, ngữ điệu của người này có phần rất cô quái. Rất khó mà hình dung được là đang nói gì, cẩn thận nghe kỹ từng tí một thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo vang lên.

§51. Tiếng gọi của ma quỷ

Tôi “A!” một tiếng, có một cảm giác rất không ổn, nghe đi nghe lại càng thấy giống. Đây tuyệt đối không phải tiếng người nói chuyện, tuy chưa thể khẳng định có phải tiếng cười không nhưng nghe thì thấy giống lắm. Những người khác cũng nhận ra được điều này, A Ninh im lặng, quay lại nhìn chúng tôi kinh ngạc.

Bác sĩ nói:

“Sao lại như thế này? Bọn họ sao lại ở đó mà cười? Có phải là nghe thấy tiếng chúng ta thì vui tới mức thế không?”

Trát Tây liền hỏi ngược lại:

“Ông có lúc nào vui mà lại đi cười như vậy không?”

Trên mặt A Ninh hiện lên biểu cảm nghi hoặc, cô ấy không gọi nữa mà lại điều chỉnh bộ đàm, muốn nghe rõ hơn thanh âm kia. Điều chỉnh vài lần đều không có tác dụng, thanh âm kia thỉnh thoảng vẫn vang lên đều đặn. Chúng tôi lắng tai nghe phát hiện rõ ràng là tiếng cười lạnh, cảm giác vừa như oán hận vừa như cay độc. Cơ bản không phải là tiếng người bình thường có thể phát ra, hoặc là có thì chỉ trong viện tâm thần mới có khả năng nghe thấy.

Nhưng nếu nghe cẩn thận thì lại cảm giác như sau tiếng cười còn có một vài âm thanh khác nữa, rất nhỏ. Hai ba loại âm thanh trộn lại với nhau, ở trong hoàn cảnh khủng bố như này lại mang thêm màu sắc ma quỷ khiến người nghe kinh hồn rợn tóc gáy.

Điều cười này nghe rất khủng khiếp, tôi đột nhiên có linh cảm vô cùng bất an. Ngay cả đến người từ lúc đi vào đây vẫn giữ một thái độ hàm hàm như Trát Tây mà cũng lộ ra nét mặt sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, nuốt một ngụm nước miếng nói:

“Sao lại như vậy, con mẹ nó chứ, điệu cười này thực sự rất khó nghe”

A Ninh ra dấu bảo cậu ấy đừng nói gì cả, đưa bộ đàm lên ghé vào tai, nghe trong chốc lát mới nói:

“Đây không phải tiếng người!”

“Đừng nói lung tung chứ chị đội trưởng!” bác sĩ kêu lên, “không phải tiếng người chẳng lẽ là tiếng quỷ?”

“Các anh nghe thử mà xem” A Ninh bảo chúng tôi ghé sát tai vào “tiếng này tần suất rất nhanh, hơn nữ, ngữ điệu lại bình ổn, cứ năm phút lại ngừng, ai đã thấy người khác cười được năm phút liên tục không?”

Tôi nghe tới đó thì thấy quả có lý, lại hỏi:

“Vậy đây là tiếng gì?”

“Loại tần suất như này chắc hẳn là tiếng máy móc, ví như là dấn dấn chiếc đồng hồ trên cái bộ đàm này, nhưng nghe tần suất lại không cố định, cũng có thể là người bên kia đang dùng móng tay liên tục cào vào một phiến kim loại chẳng hạn.” A Ninh vừa nói vừa minh họa, “hơn nữa vọng vào trong loa phát ra sẽ nghe thành tiếng này.”

“Dùng móng tay cào trên bộ đàm ư, sao họ phải làm vậy?” bác sĩ hỏi “sao lại không kêu lên như thế thì có lẽ chúng ta không cần dùng bộ đàm cũng có thể nghe thấy”. Người đó vừa nói thì Trát Tây và A Ninh sắc mặt thay đổi, tôi cũng đột nhiên hiểu ra được chuyện gì:

“Bọn họ không thể kêu được, cũng không thể nói gì, chỉ có thể dùng cách này để liên lạc với xung quanh”

“Trong hố cát! Bọn họ bị rơi xuống hố cát!” Trát Tây kêu lên, “khả năng chỉ còn mỗi cái đầu vẫn chưa bị chìm xuống, trong tình huống như thế chỉ cần đánh rầm là cũng có thể chìm xuống được”.

“Chết tiệt!” chúng tôi trở nên vô cùng khẩn trương, lập tức đứng cả dậy nhìn bốn phía tối đen như mực. Trong đầu nghĩ họ có thể ở chỗ nào?

A Ninh lúc này vẫn rất bình tĩnh, cô ấy vỗ vỗ tay bảo chúng tôi không cần cuống lên: “bình tĩnh nào! Bọn họ có thể phát tín hiệu như thế này cho thấy bọn họ hiện giờ đang tạm thời an toàn, chúng ta có thể thu được tín hiệu nghĩa là bộ đàm ở bên cạnh bọn họ, chúng ta có thể tới đó nhanh nhất có thể!”

“Nhưng nói là bên cạnh, nhưng hiện giờ bên cạnh vô cùng lớn, tìm thế nào đây?” A Ninh bảo chúng tôi đi theo, bắt đầu cầm bộ đàm đi xung quanh, phán đoán hướng phát ra tín hiệu. Tôi thấy sao lại không nghĩ ra cách đơn giản như thế, uống công luôn tự nghĩ mình là một người uyên bác, đứng một chỗ cũng có thể thu được tín hiệu bộ đàm. Sóng âm thanh là phải từ một nơi nào đó phát ra, mà dựa vào âm tần có thể nhận biết khoảng cách, từ đó suy ra dò sóng bộ đàm có thể đoán ra được nó từ hướng nào tới.

Chúng tôi lập tức làm theo đi quanh một vòng, thì thấy ở trong khe đá có tín hiệu mạnh nhất, chắc hẳn nguồn phát tín hiệu ở ngay bên trong đấy. A Ninh hô to vài tiếng, chúng tôi lập tức chạy tới chỗ đó, đồng thời tập trung đèn pin hướng vào bên trong. Trát Tây kêu lên:

“Đề ý dưới chân, đừng xuống vội!”.

Chúng tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Vừa chạy vừa tìm rất nhanh thì thấy đầu ra của khe sâu đó, ngay trước mặt chúng tôi, xuất hiện một cái động đá hình bán nguyệt bên trong rộng khoảng 100 thước.

“Ngay trong này?” chúng tôi đều toát mồ hôi lạnh, cảm thấy có gì đấy không đúng lắm, bởi vì đèn pin đảo qua thì thấy trong chỗ này đến cả một

bóng ma cũng không có.

“Chẳng lẽ đã chìm xuống rồi?” trong lòng tôi bỗng có linh cảm rất xấu.

A Ninh lắc đầu, bởi vì trong bộ đàm vẫn vang lên âm thanh như trước cô ấy liền kêu lên một tiếng bảo chúng tôi tách ra để tìm.

Chúng tôi chia nhau ra cẩn thận tìm tòi mọi manh mối rất nhanh liền thấy Trát Tây gọi, bên đó có phát hiện mới chúng tôi vội vã chạy tới xem thì thấy có rất nhiều dấu chân hỗn độn ngay trên mặt cát. Không phải dấu chân của chúng tôi.

“Bọn họ ở ngay đây!” Trát Tây nói, “động đá hình bán nguyệt này giống như một cái hang tránh gió, bọn họ chắc chắn là bị cuồng phong dồn tới mức phải chạy vào bên trong, mà ở đây gió không thổi tới mới có thể giữ được giầy chân còn nguyên trên mặt cát”.

Chúng tôi lập tức theo dấu chân đi vào, dấu vết trên cát rất rõ ràng, có thể thấy được tổng cộng có ba người. Chúng tôi đi theo dấu chân đó khoảng hơn mười thước thì đến cuối hang, dấu chân không hề biến mất, cũng không quẹo sang hai bên, không có hố cát lún ở đây.

“Theo dấu chân này thì không phải là đi vào bên trong sao?” Trát Tây tặc lưỡi nói.

“Không phải!”

Nét mặt A Ninh có vẻ rất kinh ngạc, cô ấy ngẩng đầu nhìn lên trần hang, bên trên một khoảng tối đen, cũng không nhìn thấy bất cứ một cái gì.

“Bọn họ trèo lên trên đó”

Thế là thế quái nào, chúng tôi đều sửng sốt, ngẩn đầu nhìn lên trần rồi nhìn lại vết chân dưới mặt cát, chỉ thấy che hết trong hang là một vùng tối đen như mực. Chỉ có một màu đen thuần túy, chúng tôi chiếu đèn pin lên vì trên trần thật sự rất cao ánh sáng của đèn pin tản ra không thấy rõ cái gì.

Bọn họ lên đây làm cái quái gì? Chẳng lẽ trong hang này còn có cái gì nữa?

Lúc này A Ninh bảo chúng tôi lui về phía sau rồi rút ra trong ba lô một khẩu súng báo hiệu, hướng lên trần bắn lên. Pháo sáng bay lên giữa không trung nổ mạnh một tiếng rồi chiếu sáng rực lên như ban ngày, trong nháy mắt cảnh tượng xung quanh hiện lên rõ ràng. Toàn bộ chúng tôi đều đưa mắt nhìn bốn phía, trong vài giây ánh sáng đột ngột khiến cho mắt của mọi người không kịp thích ứng, còn chưa thấy gì hết thì chợt nghe A Ninh đã thốt lên vô cùng sợ hãi:

“Trời ạ!”.

Chúng tôi nheo nheo mắt ngẩn đầu nhìn vào không trung, chỗ pháo sáng

vừa lóe ra thì thấy dưới cái vòm hình bán nguyệt không lồ có khảm một vật thể vô cùng lớn, một nửa bị chôn ở bên trong trần hang, nửa còn lại lộ ra nằm lơ lửng giữa không trung.

§52. Thuyền chìm trong biển cát

Trong mấy chục giây ánh sáng ấy tất cả chúng tôi đều sợ tới ngáy người. Mọi người chỉ biết nhìn vật thể rất lớn đấy mà đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Mãi cho tới khi pháo sáng tắt, chúng tôi mới ngộ ra được một chút, ngay lập tức lấy tất cả đèn pin chiếu về phía nó. Ánh sáng vụn vặt của đèn pin không thể chiếu ra toàn cảnh xung quanh nên đành phải hạ đèn xuống.

Nhưng đại khái là chúng tôi đã biết trên đó có một vật thể rất lớn, mới nhìn qua nên không thể xác định được rõ ràng hình dạng của nó. Nếu vừa rồi không có pháo sáng chiếu ra cảnh tượng ấy mà chỉ dùng đèn pin đảo qua đảo lại thì chắc chúng tôi sẽ không chú ý tới điểm khác thường này. Hơn nữa chúng tôi lại đang đứng từ phía dưới nhìn lên trên, hẳn là sẽ không phân biệt được đây là cái gì.

“Đây là cái gì vậy?” Trát Tây lâu bầu một tiếng.

Không ai có thể giải thích được nó là cái gì, chỉ có thể khẳng định nó là một khối lập phương làm bằng gỗ niên đại cũng khá lâu rồi, chỉ là không biết là hình hài thật sự của nó là cái gì. Thoạt nhìn thì thấy giống như là một cỗ quan tài cỡ lớn, nhưng mà để ý kỹ thì phát hiện không phải thế, nó giống như là cái thùng hơn là quan tài. Nhưng cơ bản là tôi chưa từng nhìn thấy cái thùng nào có hình dạng cổ quái như vậy.

“Xem lại đi!”

Không biết ai đột nhiên thốt lên khiến chúng tôi bừng tỉnh. Vài người đã nghĩ tới cả việc leo lên trên sườn dốc, tôi liền chạy tới ngăn bọn họ lại, nói:

“Đừng làm bậy, bình tĩnh một chút đi, cao như vậy, hơn nữa đây là đất dưới lòng sông, không thể tùy tiện đặt chân nên nhờ chẳng may có gì bất thường xảy ra thì khó lòng mà xử lý kịp”

A Ninh cũng gật đầu nói: “đúng vậy ba người kia còn chưa tìm được mà quanh đây chúng ta đã tìm khắp rồi nhưng vẫn không có phát hiện manh mối gì, chắc bọn họ chỉ có thể leo lên trên đây, hiện giờ cũng không có lấy một chút động tĩnh gì, lẽ nào họ gặp chuyện rồi. Nói không chừng bên trên còn có nguy hiểm, chúng ta phải thật cẩn thận. Hoặc là tôi sẽ lên trên xem trước, nếu không có gì nguy hiểm thì mọi người trèo lên sau.”

Nói xong cô ấy dắt đèn vào hông rồi bảo chúng tôi đứng dưới hướng ánh sáng lên cho cô ấy trèo vừa nói cô ấy vừa đặt chân lên vách đá. Lúc này Trát Tây mới ngăn lại nói: “Đừng, để tôi lên trước, chuyện nguy hiểm như thế này không thể để phụ nữ làm. Địa hình đất lòng sông này trước kia tôi đã đi qua rất nhiều nên cũng có kinh nghiệm ít nhất là so với mấy người.” Nói rồi không đợi A Ninh đáp lại Trát Tây đã ngậm chủy thủ trèo lên trên mặt đá sau

đó một tay cầm chủy thủ, một tay bám vào vách, cứ thế thoăn thoắt leo lên.

Cậu ta động tác nhanh nhẹn, nhìn như con khi đang leo cây. Chúng tôi chiếu đèn cho cậu ấy cũng không chịu chút áp lực gì. Chăm chú theo dõi Trát Tây di chuyển trên mặt đá đến phía bên dưới vật thể kia thì dừng lại. Cậu ta tìm một chỗ thật vững đặt hai chân lên quay lại chỗ chúng tôi ra hiệu, ý là không có gì nguy hiểm, rồi lấy đèn pin chiếu vào xem bên trong có gì.

ở phía dưới chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy động tác của cậu ấy, cũng không thấy cậu ấy chiếu cái gì, trong lòng hồi hộp, bác sĩ chịu không được liền lên tiếng:

“Đấy là cái gì vậy?”

“Tôi không biết”

Trát Tây vẫn nhìn vào bên trong nói vọng ra. Tôi xem cậu ta đứng trên đó gãi đầu miệng lầm bầm 1 câu tàng ngữ, sau đó lại nói: “trời ạ, đây hình như là một chiếc thuyền!”

“Thuyền?”

Chúng tôi nhìn nhau kinh ngạc. Trát Tây liền nói: “thật sự là thuyền đấy! Các người tự mình lên xem thì biết.”

Vừa nói xong thì A Ninh đã sẵn tay áo bám lên mặt đá, tôi tự động cũng chạy theo sau A Ninh. Còn bác sĩ thì rất béo nên chỉ trèo lên vài bước đã trượt xuống. Chúng tôi đành bảo hấn ở dưới chờ vì nếu cứ trèo lên nhờ may trượt chân ngã xuống thì nguy, sau đó lần lượt từng người trèo lên chỗ Trát Tây đang đứng.

Kiểu đất pha cát này tưởng là khó trèo nhưng khi đặt chân lên rồi thì thấy cũng đơn giản thậm chí còn có thể trèo nhanh là đằng khác tuy rằng có hơi xộp nhưng bề mặt tương đối bằng phẳng lại có nhiều chỗ đặt chân. Chúng tôi làm như Trát Tây vừa trèo vừa dùng chủy thủ cắm vào vách đá làm chỗ tựa, cách này vừa nhanh gọn lại rất hiệu quả.

Tôi phải vận động hết tay chân để di chuyển trên vách đá, bề mặt nó khá lạnh, tôi đạp mấy chỗ đất nhô ra chân bị trượt đi một chút rồi dừng lại, tới được một chỗ tương đối gần vật thể lạ rồi mới nhìn qua chỗ Trát Tây. Nhưng khoảng cách vẫn còn khá xa mà lại bị Trát Tây che khuất nên vẫn không thấy rõ là thuyền hay là cái gì.

Tôi lần lần tiến thêm một chút nữa, tìm cho mình một vị trí thuận tiện để có thể nhìn cái vật thể kia thêm rõ ràng. Dưới ánh đèn của Trát Tây vật thể được khám vào trong lớp đất pha cát chỉ lộ ra một nửa, nửa còn lại vẫn chôn chặt bên trong xem hình dạng thì quả thật là một con thuyền cổ đại bị đắm.

A Ninh đốt thêm pháo lạnh lên, hướng vào quan sát trong con thuyền. Lúc

này bốn phía bừng sáng tôi thấy con thuyền đắm này bị phân giải đã gần như hết sạch, sắp hóa thành một thể với bùn đất, gỗ ở thân thuyền đã biến chất thành than hoàn toàn. Một bên thuyền gỗ còn có một cái khe lớn, bên trong hình như là trống không, tôi có thể nhìn thấy bùn ngập trong khoang thuyền, nhưng chỗ sâu nhất bên trong thì tối đen không thấy rõ gì hết.

Tôi quay đầu nhìn bốn phía nghĩ tới khả năng trước đây chỗ này từng là lưu vực một con sông nên mới có thuyền bị vây hãm ở đây. Có thể là thuyền buôn của thương nhân, thời kỳ sau đó thì lưu vực bị sa mạc hóa, hơn nữa cũng không nghĩ là những thuyền bị chìm trong con sông này lại ở cao hơn mặt đất nhiều như vậy.

A Ninh nói: “đây như là thuyền chiến đi thông thương với Tây Vực, trong này hẳn vẫn còn hàng hóa của bọn họ, thời kỳ đó quả thực kinh tế rất phát triển, bây giờ còn nhiều người vẫn nhận định là Tây Vực không vận chuyển bằng đường sông.”

Thời cổ đại, nơi này được xem là một trong mười bảy tuyến đường nguy hiểm nhất trong hệ thống còn đường tơ lụa, mà các quốc gia ở Tây Vực lại phân bố trong những khu vực hoang vu, đây là nơi giao thoa giữa hai nền văn hóa Ả Rập và Trung Quốc. Trước kia nơi này có vô số những con sông tập trung lại hình thành một khu vực giao thương nhộn nhịp, không biết bao nhiêu vải vóc tơ lụa đi qua đây tới tây phương, nghe nói các hoàng cung của quốc gia Tây Vực còn được thưởng thức cả dưa hấu của Trung Nguyên. Lúc ấy lưu vực này còn thiên biến vạn hóa nên có không ít lũ đoàn của thương nhân bị mắc cạn ở trên tuyến đường này, sâu trong sa mạc này có thể trôi vùi hàng trăm thuyền chiến. Nhưng bởi vì sự biến hóa trong sa mạc nên không còn nhìn thấy chúng nữa, không ngờ là tại chỗ này vẫn có thể nhìn thấy một vết tích hiếm có như thế. Bác sĩ ở dưới đất không nhìn thấy cái gì bên trên nóng vội gọi:

“Đó là cái gì vậy? Ba người kia có ở trên đó không?”

Trát Tây nói xuống dưới vài tiếng đáp lời hẳn, bác sĩ còn nói cái gì đấy nữa nhưng nghe không rõ lắm. Lúc này tôi đột nhiên nghĩ tới khả năng bọn Người Da Trắng lúc đi tới đây nhìn thấy thuyền đắm này nên nảy sinh tò mò leo lên trên xem xét. Chúng tôi lại chỉ tìm bên dưới thảo nào không phát hiện được ai, bọn họ chắc chắn là ở trên này. Nhưng đều đã nhìn bốn phía vách đá nhưng không thấy một ai, bọn họ có thể trốn ở chỗ nào được nữa.

Nơi này vách đá dựng đứng trừ có con thuyền đắm này thì không có chỗ nào có thể làm nơi ẩn trốn, chẳng lẽ ba người đó chui vào bên trong thuyền? Lúc này ánh trăng bị mây che phủ, bốn phía lập tức tối om, ba người loay hoay bám vào thành vách, tôi nói với A Ninh thử mở bộ đàm ra xem có biết được vị trí của bọn họ không.

A Ninh lấy ra bộ đàm, vừa mở ra thì âm thanh bên trong vang lên rất rõ ràng, cô ấy điều chỉnh lại một chút, tín hiệu không hề thay đổi. Tiếp theo Trát Tây chỉ vào trong thuyền bảo cô ấy vào trong xem sao. A Ninh trèo qua đến chỗ khe hở trên thân thuyền thì dừng lại, chúng tôi thật sự nghe thấy một âm thanh vô cùng rõ ràng từ trong bộ đàm truyền ra.

Chúng tôi nhìn nhau, đều cảm nhận thấy thực bất ngờ, xem ra tín hiệu này thật sự là từ bên trong thuyền đắm này phát ra. Trát Tây nhìn vào trong khe hở nói: “thực là gặp ma rồi, chẳng lẽ ba người kia bị ngốc mà lại đi vào bên trong này?”

Cái khe nứt cũng rộng đủ để cho người tôi có thể đi vào, chỉ là không biết bên trong có chứa cái gì. Chúng tôi cầm đèn pin chiếu vào, thấy trong diện tích trong thuyền rất rộng, tận cùng của nó đèn không chiếu tới được, chỉ thấy tối đen một khoảng. Tôi hô vài tiếng, nhưng không có ai đáp lại.

“Làm sao bây giờ?”

“Có thể là bọn họ đi vào nhưng sau đó lại đi ra, còn bộ đàm thì bị rơi ở bên trong” A Ninh nói, “hoặc cũng có thể là họ không hề đi vào trong này”

“Vậy âm thanh kia phát ra như thế nào?” tôi hỏi.

“Điều này thì chưa có câu trả lời được, phải vào xem mới biết thế nào” A Ninh nháy mắt với tôi, nói xong thì đặt ba lô xuống, ý là bảo chúng tôi cùng cô ấy đi vào trong.

Trát Tây dẫn đường, quan trọng là người có kinh nghiệm. Nơi này theo tôi và A Ninh thấy thì có hình dáng bình thường, tôi cũng không có cách này khác để miêu tả. Cô ấy cởi áo khoác, ngâm chủy thủ, cúi người chui qua khe hở.

Sau khi đi vào, trên thân thuyền bùn đất bị dính chặt lại không thể rơi xuống khiến cho cả thân thuyền có một vỏ bọc rắn chắc. Cô ấy ngừng vài giây, ổn định lại một chút, Trát Tây liền đưa đèn pin cho cô ấy. Sau đó tôi cũng cởi áo khoác ngoài ra.

Khe hở bên ngoài chỉ vừa đủ cho tôi chui vào, nhưng bên trong không gian lại tương đối rộng rãi. Tôi nghiêng người đặt chân vào, thấy bên dưới chân đạp lên toàn bùn đất, trên đầu cũng toàn bùn, toàn thân không có cách nào ngồi xuống được, chỉ có thể gò người xuống mà đi. Vốn bên trong khoang thuyền không gian rất lớn, nhưng hiện tại cơ bản là bị nhồi toàn bùn đất, kỳ thật chúng tôi như đang đi trong một cái động bùn vậy.

A Ninh mở bộ đàm lúc này âm thanh phát ra rõ ràng như là tiếng cười lạnh. Âm thanh phát ra trong khoang thuyền vô cùng vang dội. Nhìn trong thuyền một khoảng tối đen, tim của tôi như muốn leo lên tận cổ họng. Rốt cuộc âm thanh này phát ra từ đâu?

A Ninh cúi người từ từ đi vào bên trong kiều như là lính kéo súng phủ phục trước tới, cô ấy dùng một tay bám vào khoang thuyền, tay kia ra dấu bảo chúng tôi chiếu đèn cho cô ấy. Tôi hồn hên làm như cô ấy, cũng lấy đèn pin chiếu bốn phía xung quanh, thật sự tất cả chỉ có bùn là bùn, ngoại trừ những thứ linh tinh có thể nhìn thấy bị trôi bên trong bùn là những phiến gỗ, cảm giác như là đang trong thời chiến vậy.

Thuyền đắm này khẳng định là do mạn thuyền bị vỡ bùn mới tràn vào. Ngay lúc đó thuyền chắc vẫn chưa hoàn toàn chìm xuống, cho nên bùn không hoàn toàn tràn hết vào trong khoang, phía dưới bùn này chắc hẳn còn rất nhiều hàng hóa, không biết là vận chuyển thứ gì.

Đi vào bên trong khoảng bảy tám thước, chúng tôi có thể trực tiếp nghe thấy cái âm thanh quỷ dị kia. A Ninh chưa tắt bộ đàm, âm thanh bên ngoài nghe hơi khác một chút, là từ tận sâu trong khoang thuyền truyền lại hơn nữa còn rất nhỏ. A Ninh dừng lại tắt bộ đàm, từ từ đi về phía có âm thanh. Tôi cùng cô ấy giữ một chút khoảng cách để nếu đột nhiên có lùi lại phía sau thì vẫn có thể kịp xoay sở.

Chưa đi được vài bước chợt nghe A Ninh hãi hùng kêu lên rồi dừng lại. Tôi cũng chạy nhanh tới bên cạnh cô ấy xem có chuyện gì ngay lập tức nhìn thấy cuối khoang thuyền có một cái hốc nhỏ hình tròn to bằng cái bàn uống nước. Phía dưới vẫn còn một gian nữa, lấy đèn pin chiếu xuống nhìn thấy xung quanh vô cùng hỗn độn, hầu như tất cả đồ đạc đều đổ ụp xuống một chỗ, có một người còn bị trôi ở bên trong chỉ lộ ra nửa người trên.

Tôi lấy đèn pin chiếu tới thì phát hiện ra một trong ba người mất tích, trên mặt đầy bùn đất, da xanh ngắt, không biết còn sống hay đã chết. Tiếng cười lạnh là từ phía dưới đồng đất kia vọng lại.

“Có người ở bên trong!”

Tôi kêu to, trong đầu nghĩ đám người này quả thật quá ham hố cái quái gì mà chui tận vào đây, tôi gọi lớn lên rồi nhảy xuống dưới, nghĩ là sẽ chạy xuống đem đào mấy người đó ra.

Không ngờ là khi tôi vừa gọi được một tiếng thì giọng cười kia cũng lập tức biến mất, toàn bộ khoang thuyền im lặng như tờ. Không khí trở nên bất thường làm tôi có chút hoang mang, tay chân tự động dừng lại. Ngay lập tức trong đầu tôi nghĩ tới vừa rồi khi chúng tôi thảo luận xác định âm thanh này là tiếng bọn họ cầu cứu, hiện giờ tôi gọi to một câu mà âm thanh này lại dừng lại, hiển nhiên là có người nghe thấy tiếng kêu của tôi, vì thế đừng phát tín hiệu.

Có hai trường hợp có thể xảy ra ở đây, một là người đẩy nghe thấy tiếng của chúng tôi biết là chúng tôi đã tới cứu nên dừng lại, hai là nghe thấy

chúng tôi tới thì lập tức buông tay ngắt lìm đi.

Bất luận là loại nào chúng tôi cũng phải lập tức lôi người đó ra ngoài, đặc biệt còn một khả năng nữa mà tôi không dám nghĩ tới người cầu cứu chỉ trước khi được cứu một khắc thôi đã không thể cứu sống.

A Ninh với tôi nghĩ giống nhau nên nhờ tôi chiếu đèn cho cô ấy, từ từ lách người xuống, sau đó cẩn thận xoay người vào trong cái hốc kia. Tôi đi theo cô ấy, A Ninh bảo tôi đừng vào trong chỉ cần ở ngoài tiếp ứng thôi là được.

Trát Tây bên ngoài nghe thấy tiếng của tôi kêu ban nãy có chút nóng lòng hỏi vọng vào xem tình hình bên trong thế nào. Tôi bảo cậu cứ bình tĩnh, chúng tôi đang xem xét rồi sẽ báo sau.

Tôi đứng bên trên, nhìn xung quanh rất rõ ràng. Phía dưới khoang này còn có gian đáy chứa hàng hóa hoặc là để nguyên liệu dụng cụ. Bình thường chỉ dùng để đặt một ít đồ dễ vỡ bởi vì dưới đáy thuyền ít lắc lư hơn bên trên. Khoang đáy không gian nhỏ hơn, bên trong cũng chứa đầy bùn đất, nhưng bị phân hóa ít hơn so với chỗ tôi đang đứng.

Tôi cơ bản có thể tưởng tượng ra nơi đây từng là bên trong một con thuyền cỡ lớn, có thể thấy bên trong bùn đất có rất nhiều chum sành, chắc là hàng hóa vẫn được bảo tồn từ đó tới nay, bản thân lại này sinh tò mò muốn biết bên trong đó chứa gì quý giá.

Sau khi A Ninh chui xuống, cô ấy liền vung tay gạt hết đồ đạc đồ trên người của người kia ra, đỡ hấn ngồi dậy, dùng tay đặt vào động mạch trên cổ nghe mạch đập.

Tôi vội hỏi:

“Thế nào?”

A Ninh run run một chút, nhìn tôi lắc đầu ý là người này đã không thể cứu được. Tôi thở dài, A Ninh đỡ hấn dậy, nhanh chóng kéo ra rồi dùng sức đặt vào một bên. Lúc này tôi liền nhìn thấy bên dưới chỗ người kia nằm còn thấy thêm một người nữa. Tôi nhìn thấy tóc và một bàn tay của người đó, A Ninh tiếp tục đào ra, nhưng người này có vẻ bị chôn sâu hơn nên không thấy có chuyển biến.

Tôi nhịn không được liền tự mình nhảy xuống hỗ trợ. Vừa động vào tay người đó đã biết là không xong, trong lòng trùng xuống, tay người này vô cùng lạnh chắc cũng đã chết rồi.

Chúng tôi dùng hết sức mới kéo được người đó ra rồi đặt vào bên cạnh người trước. Phía dưới một khoảng tôi chợt nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Người Da Trắng, hấn cuộn mình ngồi thu lu thành một đống, mắt trợn trừng, tay vươn về phía trước trong lòng bàn tay còn nắm bộ đàm, hai tay giữ một

tư thế cứng nhắc như là muốn bò ra ngoài.

Nhìn thấy bộ đàm là tôi hiểu hẳn là người phát ra những âm thanh đó. Tôi lôi hẳn ra ngoài, A Ninh sờ sờ động mạch trên cổ, mặt biến sắc nói:

“Còn sống!”

Ngay lập tức cô ấy lờ lững trang phục Người Da Trắng ra, sau đó làm hô hấp nhân tạo và ép tim ngoài lồng ngực cho hẳn tỉnh lại, đồng thời bảo tôi:

“Nói với Trát Tây gọi cho bác sĩ chuẩn bị cứu người, có người bị ngạt thở”.

Nói xong lại tiếp tục hô hấp cho Người Da Trắng. Tôi chạy lên bên ngoài gọi Trát Tây, sau khi nghe thấy tiếng tôi, cậu ta lao ngay ra ngoài thò báo với bác sĩ.

Tôi quay đầu lại liền nhìn thấy Người Da Trắng đã bắt đầu run rẩy một chút, người co giật, đồng thời lại nôn thốc nôn tháo ra, nhưng có thể đoán được là hẳn đã có thể khôi phục hô hấp.

“Cậu đi lên trên đỡ lấy hẳn cho tôi!”

A Ninh nói một câu rất vội vã, ngữ khí bình tĩnh những tràn đầy uy nghiêm.

Tôi sùng sốt trong lòng, đột nhiên bị thần thái của cô ấy đốn gục, giống như có phản xạ liền làm theo cô ấy ngay lập tức. Tiếp theo A Ninh nhanh chóng cởi áo của cô ấy, buộc vào trên Người Da Trắng, làm thành một cái cang, đem tay áo đưa cho tôi, bảo tôi dùng sức đưa lên trên.

Tôi ở phía trên cắn răng hết sức đưa Người Da Trắng lên khỏi miệng hốc, cô ấy phía dưới nâng thân người hẳn lên, cả ba nhúc nhích từng chút một. Sau đó cũng đem được hẳn ra khỏi cái khe nứt của con thuyền đắm. Bên ngoài Trát Tây cũng đã chuẩn bị, Người Da Trắng vừa được đưa ra, Trát Tây liền đưa hẳn công lên lưng, dùng thắt lưng cố định lại rồi từ từ leo xuống. Tôi mệt tới mức không kịp thở, vội quay lại dìu A Ninh từ trong đi ra, hai người cùng thở hồng hộc không kịp nghỉ lại tiếp tục phụ Trát Tây đưa Người Da Trắng đi xuống phía dưới chỗ bác sĩ đang chờ.

Phải vận tới mười thành công lực chúng tôi mới đưa được hẳn đi xuống dưới an toàn, Trát Tây suýt nữa thì ngã, may mà cậu ấy phản ứng nhanh, mỗi lần chuẩn bị trượt chân là chủ tay trong tay lại găm mạnh vào thành vách đá để giữ thăng bằng cho cả người. Để đi được xuống bên dưới thật vô cùng vất vả, bác sĩ đã chuẩn bị hết mọi thứ, chỉ đợi đem người xuống là có thể trị thương, hồi sức, cấp cứu, đủ cả.

Nhưng vừa xé áo bên trong của Người Da Trắng ra thì hẳn đột nhiên run bắn lên, hai tay quơ lên túm lấy áo của bác sĩ. Chúng tôi phải lao vào đè hẳn

lại, bác sĩ từ từ vạch áo khoác của anh ra, tôi vừa nhìn đã thấy cổ họng lơ lơ như trực nôn ra ngoài, bên trong áo khoác của hắn toàn là máu, nhưng không hề nhìn thấy có vết thương nào.

Bác sĩ lại dùng kéo cắt hết nội y bên trong, đặt chúng sang một bên rồi thốt lên kinh ngạc:

“Trời ạ!”.

Lúc này tôi đã muốn ói hết ra rồi, trên bụng Người Da Trắng toàn bộ là những lỗ máu nhỏ tới lúc này vẫn còn đang tiếp tục suất huyết, chúng chỉ nhỏ như lỗ kim châm, nhưng rất nhiều đếm xơ qua là ba mươi lỗ.

“Đây là kiểu vết thương gì?” Trát Tây hỏi.

Bác sĩ lắc đầu nói: “tôi không biết, hình như là bị cái gì đó đâm vào, giống như là bị ốc vít cực nhỏ cắm khắp bụng vậy. Nhưng quần áo lại không có một vết rách thủng nào, các cậu có chú ý tới hiện trường xung quanh nạn nhân không?”

Chúng tôi đều lắc đầu, kỳ thật lúc ấy hỗn loạn như vậy không ai còn tâm trí đâu mà nhìn đến bụng hắn, nhưng quần áo lại không có lỗ thủng nào thì chúng tôi có thể khẳng định được. Chắc không phải là do bị ngã mà thành.

Hiện giờ cũng không nghĩ được nhiều như vậy, bác sĩ bảo chúng tôi giữ chặt hắn, đầu tiên phải rửa sạch vết thương, sau đó mới tiếp tục kiểm tra được, vừa nói bác sĩ vừa tiêm cho a ấy một mũi thuốc, cuối cùng lấy một bình dưỡng khí nhỏ cho hắn hô hấp.

Đại khái là có chút tác dụng, Người Da Trắng cuối cùng cũng không còn co giật nữa. Làm xong mấy công tác sơ cứu, cả người ai lấy đều đầy mồ hôi, bác sĩ lau mồ hôi rồi bảo chúng tôi nghĩ cách, hắn đang rất nguy kịch, chúng tôi không thể cứ thế này đem ra bên ngoài, phải có thiết bị đầy đủ trên xe thì mới có thể cứu sống hắn. Cần phải vận chuyển chúng vào đây, mặt khác cũng phải có túi ngủ và trại để giữ ấm cho hắn, chờ tới khi hắn ổn định lại trạng thái thì mới tiếp tục nghĩ tới việc mang ra ngoài.

Trong chúng tôi chỉ có Trát Tây mới biết cậu ấy đánh dấu ở những chỗ nào, cậu ấy xung phong tiến ra ngoài tiện thể gọi thêm người khác vào trong hỗ trợ. Chúng tôi đi vào đây cũng đã mất một khoảng thời gian dài, nhưng giờ đi ra sẽ nhanh hơn nhiều. Tôi nói sẽ đi cùng cậu ấy nhưng Trát Tây nói không cần, cậu ấy đi một mình sẽ nhanh hơn còn tôi thì phải ở trong này tiếp ứng với bác sĩ và A Ninh.

Nói xong cậu ta liền chạy đi ngay. Bác sĩ cởi chiếc áo của A Ninh buộc trên thân Người Da Trắng ra, trả lại cho cô ấy, sau đó lấy từ trong ba lô ra một vài túi chườm nóng, để lên những huyết trọng yếu trên người hắn.

Tôi đốt tạm một đồng lửa bằng nguyên liệu khô mình mang theo, để ở bên cạnh cho mọi người cùng sưởi ấm, đồng thời lấy thêm ít rượu trắng chia cho hai người bọn họ uống để ấm lòng.

Chúng tôi vừa toát đầy người mồ hôi lạnh, mà bên trong sa mạc nhiệt độ ban đêm giảm sâu, rất dễ sinh bệnh. Lửa vừa nhóm lên, bốn phía sáng bừng xung quanh liền cảm thấy ấm áp. Bác sĩ vẫn tiếp tục xử lý vết thương trên người Người Da Trắng, tôi cùng A Ninh ngồi lui lại phía sau, vài giờ mệt nhọc vừa qua thật sự khiến cơ thể rã rời.

Tôi ngồi lên một tảng đá uống nước, A Ninh khoác thêm áo, chúng tôi hai người mặt đầy bùn vô cùng uể oải. Tôi nhìn cô ấy cười khổ một cái, lại thấy cô ấy dựa đầu vào trên vách đá, nét mặt vô cùng mệt mỏi trên tay mân mê cái bộ đàm. Tôi nghĩ vài phút trước thôi cô ấy vẫn còn hùng hực khí thế, trong lòng có chút rung động, làm thân con gái có giới giang đến mấy thì sau khi trải qua những chuyện như này tinh thần thể xác đều sẽ chịu vô vàn áp lực, ngấm lại thì cô ấy thật sự rất mạnh mẽ, can trường, thực đáng khâm phục.

Nhưng nghĩ cũng thấy thật kỳ quái, nhìn cô ấy cũng không đến mức nghèo túng gì mà tại sao lại mà những việc bán mạng như thế cho Cầu Đức Khảo. Rốt cuộc là vì sao cô ấy lại phải làm vậy? Liều mạng tới mức này thật không thể nghĩ ra là vì cái gì, sau này nếu có cơ hội thì tôi sẽ hỏi cô ấy.

Uống thêm mấy ngụm nước nữa thì thấy có cảm giác hơi bí bách, liền đi loanh quanh tìm chỗ gửi tình yêu vào đất, ở trong sa mạc thì ai cũng phải làm thế này, tôi dần dần cũng thành quen. Đang đi wc tôi bỗng nhiên nghe thấy phiến đá đằng sau truyền lại một âm thanh nghe mà rợn da gà.

Là tiếng cười vô cùng quái đản vừa rồi nghe thấy trong bộ đàm, nhất thời tôi bị dọa cho cả người đờ ra tại chỗ. Vội vã quay đầu lại nhìn về phía phiến đá đằng sau, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ là mình bị ám ảnh bởi cái âm thanh kinh dị đó, sao trong không gian im lặng như này lại có thể tưởng tượng ra được?

§53. Quan tài Tây Vương Mẫu

Mấy giờ vừa qua liên tục nghe tiếng cười lạnh đầy ai oán kia khiến tôi cảm thấy như mình thực sự bị nó ám ảnh, nên cảm giác trong đầu lúc nào cũng như là văng vẳng nghe thấy âm thanh đó, nhớ tới lúc trong thuyền tiếng cười đột nhiên biến mất làm tôi bị bất ngờ. Không hiểu sao giờ lại nghe thấy âm thanh ấy vang ra từ trong bóng tối, trong lòng chợt lạnh cảm giác thấy có chuyện bất thường.

Tuy cũng nghĩ là mình nghe nhầm hoặc là cái âm thanh này vẫn đang lượn quanh trong đầu nhưng tôi vẫn theo phản xạ tự động trở nên cảnh giác, kéo cái khóa quần lại, bật đèn pin lên rồi chiếu lên trên mặt phiến đá kiểm tra. Phiến đá sắp xếp không theo trật tự nào cũng chẳng biết là cấu thành từ chất liệu gì.

Nơi này chủ yếu là đất pha cát, không biết đá này từ đâu chui ra, nhìn thì thấy không cùng loại với những phiến đá khác. Sau phiến đá là khoảng không tối đen, có một chỗ đèn pin không thể chiếu tới. Phải đi qua bên đó nhìn thì không thấy có gì, sau phiến đá là một cái khe hở rất nhỏ, không thể chứa cái gì bên trong được.

Tôi dùng chân đá vào bề mặt vách vài cái, thấy không ổn lắm liền tiếp tục chiếu đèn ra xung quanh trước sau phiến đá, chẳng có gì đáng chú ý, hết thấy mọi thứ đều rất bình thường, trong lòng thầm nghĩ mình có lẽ bị ảo giác rồi. Lắc đầu vài cái, tôi bước trở về chỗ đồng lửa, A Ninh hỏi tôi bị sao vậy, tôi nói với cô ấy chắc vì thần kinh quá nhạy cảm nên đã nghĩ ngợi lung tung.

Ngồi xuống bên đồng lửa sưởi ấm, hai người cùng không nói chuyện gì, tôi tựa đầu ra sau tảng đá định nhắm mắt dưỡng thần một lúc nghĩ nếu có chuyện gì thì sẽ bật dậy ngay. Nhưng do mệt mỏi quá mức nên đầu óc chợt mơ mơ màng màng, cũng không biết là chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Lúc tôi tỉnh dậy, trời đã sáng, nhưng chưa tới mức giữa trưa mà giờ mới chỉ là sáng sớm. Lúc này gió đã ngưng hoàn toàn, tôi nghe thấy tiếng Trát Tây, đứng lên thì thấy bọn họ đã vào từ lúc nào, rất nhiều người từ bên ngoài cũng đã vào tới trong này, bốn phía đều đốt lửa dựng trại.

Người Da Trắng đã được đưa vào trong lều cứu chữa, A Ninh vẫn còn ngủ bên trong túi ngủ cạnh tôi, xung quanh ai lấy đều bận rộn. Trên người tôi có hai chiếc chăn, không biết là ai đã đắp lên, tôi đứng dậy vươn vai, ngáp dài một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía.

Ngay lập tức đập vào mắt là cảnh núi đá bị phong hóa vô cùng kỳ thú, tôi không khỏi có chút sững sốt trong lòng. Ban ngày trong quỹ thành tầm nhìn rất rộng, độ bao quát so với trong đêm lớn hơn nhiều, khung cảnh cũng trở nên vô cùng kỳ vĩ, núi đá từ trong cát mọc lên đồ sộ như một kim tự tháp

đứng sừng sững vây quanh chúng tôi.

Buổi tối hôm qua chỉ nhìn thấy những vách đá nhám nhở dưới ánh sáng vàng vọt của đèn hiện ra vô số hình thù kì quái, còn giờ thì chúng hoành tráng khó mà dùng lời nào để tả hết. Nơi này chưa hoàn toàn bị gió và cát phong thực, liệu trong một trăm, một vạn năm tới chúng sẽ bị bào mòn tới mức nào nữa?

Tôi ngẩn người trong chốc lát mới lấy lại được tinh thần, chuyển hướng sang nhìn những người xung quanh, bọn họ đang vận chuyển đồ từ bên trong con thuyền đấm ra. Tối hôm qua nhìn lên trên thuyền thấy cao hơn so với bây giờ nhìn nhiều, người ta lấy dây thừng và đinh đóng lại thành một cái dòng dọc có thể dễ dàng di chuyển lên xuống trên đó.

Định chủ Trác Mã cùng con dâu bà ấy đang nấu điếm tâm và trà nóng, bà ta nhìn thấy tôi ngủ dậy thì ra hiệu cho tôi đến ăn cùng. Tôi đi tới xin một cốc trà, cầm thêm cái bánh bao, vừa ăn vừa đi đến chỗ Ô lão Tứ, hỏi bọn họ đang làm cái gì vậy.

Ô lão Tứ nghe nói là người rất có năng lực trong công ty, được Cầu Đức Khảo chính tay tuyển chọn cho chuyến này, hẳn ta đối với tôi có cũng có chút thiện cảm, thấy tôi đi đến liền gật gật đầu. Sau đó nói với tôi tình hình thương thế của Người Da Trắng có vẻ nghiêm trọng, bác sĩ vẫn đang tích cực cứu chữa vết thương trên bụng hẳn. Chưa có dấu hiệu gì khả quan, cho nên quan trọng bây giờ là cứu người trước đã, các chuyện khác tính sau.

Bọn họ không nghĩ tới việc tay không trở về, lại thấy con thuyền đấm ở trong khu vực này cũng là một phát hiện kỳ thú nên mang ra mổ xẻ xem bên trong có thu được cái gì có giá trị hay không, có thể đem về làm quà cho công ty. Tôi ngồi bên cạnh hẳn ta uống trà, nhìn lên con thuyền đấm trên đỉnh đầu, quả là ghê gớm thật!

Buổi tối không có cảm giác nó to tới mức này, nhìn qua thì thấy nó là một thuyền buôn chính quy, đầu của nó vì vùi trong hình thể đất pha cát lâu ngày nên sụp xuống lộ ra ngoài, toàn bộ phần còn lại vẫn bị vùi sâu bên trong, nhìn nó lơ lửng trong không trung, mấy phiến đá bên dưới như là một cái giá.

Lại cúi đầu xem bọn họ đang rửa cái gì đó lấy ra từ bên trong. Đây là một đồng chum sành bình sứ, không bị sứt mẻ gì, xem ra quá trình thuyền bị đấm diễn ra rất chậm. Trên mặt bình còn có khắc những hoa văn tiêu tiêu cho văn hóa Tây Vực, có cả ký tự, không phải chữ Hán.

Tôi hỏi những chữ này có nghĩa là gì, Ô lão Tứ lắc đầu nói không ai biết được. Văn hóa Tây Vực vô cùng đặc biệt lại cũng rất thần bí, hơn nữa ghi chép lại không nhiều. Hàng nghìn năm lịch sử của Tây Vực cùng với vô số

thành trì cổ đại đều bị sa mạc vùi lấp. Thời kỳ vận chuyển hàng hóa thông thương tập lập với phương tây nơi đây cũng vẫn là một vùng hoang sơ, dân cư phân bố thưa thớt, hiện tại để nghiên cứu về lịch sử nơi này vô cùng khó khăn.

“Nhưng những bình sứ này có lịch sử rất lâu đời, bình thường chúng ta giao dịch với Tây Vực là buôn bán đồ sứ. Những bình gốm chum sành này hẳn là đang trong thời kỳ phát triển đỉnh cao nhất của nghệ thuật đồ gốm mỹ nghệ, có thể xác định là từ thời nhà Đường. Không biết là Trung Nguyên chuyển tới Tây Vực hay là Tây Vực chuyển tới Á Rập nữa. Khu vực này hẳn là rất gần với lãnh thổ Tây Lương Nữ Quốc, không biết chúng có quan hệ gì với quốc gia này không” có một người đeo kính bên cạnh tôi nói.

Ô lão Tứ liền gật đầu đồng ý nói: “tôi cũng cảm thấy có thể thế, cậu xem này” hẳn chỉ vào một hoa văn trên bình sứ, đó là một bức tranh minh họa.

“Đây là đồ thờ của Tây Vương Mẫu, quốc gia này thờ một loại linh vật là chim xanh ba đầu. Đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng người trong nước đó cũng thờ cúng chúng. Bởi vì lúc ấy Tây Lương Nữ Quốc vẫn là linh hồn của Tây Vực, bởi vì điều này vô cùng thần bí, cho dù quốc gia này đã không còn trong thời kỳ phồn vinh thì vẫn có những truyền thuyết về Tây Vương Mẫu khiến người đời khiếp sợ, đời đời kiếp kiếp sùng bái như thần thánh.”

Tôi đối với những phạm trù này không hề có hứng thú, những điều này thuộc về khảo cổ học, vì thế liền bảo bọn họ dừng lại, hỏi: “trong bình này chứa cái gì vậy? Có quý báu gì không, nhiều như vậy thì quả là lãng phí?”

Miếng bình đều bị bịt kín bằng một loại bùn phủ lên trên, màu xanh đen, nhìn qua tưởng là bình rượu. Tôi ngửi ngửi có mùi cay cay xộc vào mũi, cảm giác rất quen, hình như đã từng ngửi thấy ở đâu rồi, nhất thời không nhớ ra, nhưng chắc bên trong không phải là chất lỏng.

Tôi hỏi bọn họ sao không mở thử ra xem bên trong có gì? Ô lão Tứ nói không cần thiết phải làm vỡ những vật có giá trị văn hóa như thế này, đợi lát nữa rửa sạch rồi nhìn xem có sứt mẻ chỗ nào không, nếu không thì không cần mở, nếu bên trong có gì quý giá, nhờ mở ra bị oxy hóa như vậy sẽ thật lãng phí. Tôi liền nở nụ cười, trong lòng nói nếu đây là tam thúc hay Bàn Tử thì chắc đã lập tức đập ra xem vật bên trong rồi.

Nhưng chúng tôi tôn trọng phương pháp làm việc của người khác, tôi ăn xong miếng bánh, uống thêm một ngụm trà, liền nói với bọn họ đi xem xét tình hình quanh đây, nếu có mở bình thì báo tôi một tiếng.

Nói xong liền bước vào trong lều của Người Da Trắng, xem tình hình của hẳn thế nào. Vừa đi vào trong lều thì thấy bên trong có vẻ hơi chật, nhìn kỹ

mới phát hiện bên cạnh có hai thi thể được bọc trong túi ngủ. Bác sĩ một đêm không ngủ hai mắt thâm quầng, đang đo nhiệt độ cơ thể bên cạnh Người Da Trắng.

Tôi hỏi tình hình hấn thế nào, bác sĩ nói cho tôi nghe qua, tình hình người này rất khó nói, vẫn hay mê sảng, nhưng so với lúc trước thì tình hình có vẻ khả quan hơn rồi, không thở được không phải vì xung quanh bị thiếu không khí mà thực chất liên quan tới những vết thương kỳ quái trên bụng hấn.

Bác sĩ nói rồi cho tôi xem trên hai thi thể còn lại cũng có những vết thương như thế, một người là ở trên ngực, còn người kia là ở trên đùi cạnh sườn, vẫn còn suất huyết, nhưng trên quần áo không có vết trầy xước, không biết làm thế nào lại bị như vậy.

Tôi đi đến bên cạnh Người Da Trắng, nhìn sắc mặt trắng nhợt của hấn, trên trán đầy mồ hôi, nhưng không còn cần tới bình oxy có thể nói đã ổn định được hô hấp. Tôi nhìn thấy môi hấn mấp máy như đang nói cái gì đấy, ghé sát tai lại nghe, nhưng không phải tiếng trung mà là tiếng anh.

“Hấn nói cái gì vậy?” tôi hỏi bác sĩ.

Tiếng Anh của tôi cũng không được giỏi lắm, bình thường nói chuyện thì còn có thể bập bõm, chứ nghe tiếng nói mê sảng như này thì chịu. Bác sĩ cũng lắc đầu, nói cũng không nghe ra là đang nói gì, tiếng anh của bác sĩ cũng không tốt.

Người Da Trắng luôn miệng lẩm bảm một câu như vậy, nhưng chúng tôi nghe mãi cũng chẳng hiểu là đang nói về cái gì. Tôi cúi người thêm lần nữa, nghĩ ghé sát tai vào xem có nhận ra cái gì không, nhưng kết quả vẫn thế, cũng đành buông xuôi. Đi ra khỏi lều, nghĩ quay lại chỗ cũ ngủ thêm chút nữa, dẫu sao thì chuyện ở đây cũng không liên quan tới tôi.

Đến chỗ ngủ, nằm xuống cân nhắc một vài chuyện rồi từ từ thiếp đi, không biết ngủ được bao lâu, thì đột nhiên nghe có người gọi tên mình. Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn thấy Ô lão Tứ và rất nhiều người khác đang tụm lại, hấn ta thì nhìn về phía tôi ngoắc ngoắc tay, giống như bên đó vừa xảy ra chuyện gì.

Tôi đứng dậy đi tới phía đó. Vừa tới gần đã ngửi thấy một mùi vô cùng cổ quái xộc ra, nói thôi cũng không hấn là thôi, nhưng ngửi thấy thì cổ họng có cảm giác nóng rát, giống như là ngửi thấy mùi acid, vô cùng khó chịu. Tôi che mũi ngó và xem, nhìn thấy bọn họ tìm thấy vài cái bình bị nứt đang chuẩn bị đập, Ô lão Tứ gọi tôi qua xem vật bên trong.

Có mười mấy cái bình đã bị đập vỡ, Ô lão Tứ đang từng bước từng bước đem thứ bên trong lấy ra xem là vật gì. Đầu tiên tôi nhìn thấy là bùn, tất cả bùn đều có một màu đen, từ trong lớp bùn còn lấy ra một vật có hình cầu

nhìn qua thấy vô cùng kinh tởm.

Kỳ quái ở chỗ, tôi thấy bề ngoài của vật đó có bao phủ một lớp lông đen, nhìn rất quái. Một lúc lấy ra mười mấy cái cầu trát đất, không tưởng tượng ra là cái gì, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là quả dưa ngày xưa, giờ teo lại biến thành tảng đá? Đến gần nhìn kỹ, tôi liền cảm giác khó thở.

Tôi phát hiện ra cái hình cầu đầy bùn này thực chất là đầu người, vô số lông màu đen phủ bên ngoài chắc hẳn là tóc mọc ra từ trên những cái đầu này.

Chương 54: Đầu quý

Tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm, Ô lão Tứ hiển nhiên cũng không nghĩ tới trong mấy cái chum sành này lại là đầu người, ai lấy đều thể hiện một thái độ vừa kinh ngạc vừa chán trường. Những người đang làm việc bên ngoài cũng tò mò xúm vào xem, hầu như mọi người ở đây đều chưa từng thấy qua việc như này nên đều rất đổi ngạc nhiên.

Tôi bịt mũi nhìn Ô lão Tứ đeo bao tay cầm cái đầu người lên, đem đi rửa sạch. Mấy cái đầu này niên đại tính ra thì rất xa, nhưng tóc không hề có chút phân hủy nào, chỉ có da đầu trong quá trình rửa thì bị rơi rớt ít nhiều chứ thực chất vẫn còn khá nguyên vẹn, sau khi rửa sạch thì nhìn vào hai hốc mắt cơ bản đã rỗng không.

Người đeo kính bên cạnh liền lấy cái miệng bình so sánh đường kính với cái đầu rồi kết luận: đầu lâu này hẳn là to hơn cái miệng bình, chắc chắn không thể cho lọt được vào bên trong. Vậy chuyện này giải thích thế nào? Tôi liền hỏi hắn.

“Đây là truyền thống quý dị của bộ lạc Tây Vương Mẫu, đầu này chắc là của một người nô lệ dưới thời bộ lạc này cai trị, khả năng bị đút đầu vào trong cái bình này từ khi mới hai, ba tuổi, vẫn có thể lớn được cho tới khi miệng bình bị cổ chắn lại không thể đưa cơm vào được mới thôi, khi đó người này đã không có khả năng sống được, tiếp theo người ta sẽ chặt đầu của nó, đem bình này bịt lại, đem đi làm công phẩm cho Tây Vương Mẫu, đầu người là một vật hiến tế truyền thống trong các buổi hành lễ” bốn mắt nói.

“Thế quái nào, cái này cũng quá ma tà đi, chúng ta xem trong tây du ký có vương quốc nữ nhi vô cùng thân thiện, không thể nào độc ác tới mức ấy” một người tặc lưỡi nói.

“Đấy là Tây Lương Nữ Quốc của Trung Nguyên, còn đây là Tây Lương Nữ Quốc của Tây Vực, truyền thuyết thực sự trong lịch sử có ghi Tây Vương Mẫu là giống như một nữ quý, cơ bản không phải là con người.” Có người liền xóa nạn mù chữ cho hắn.

“Ngay trong thời đại đó, lấy nhu thì không trị được lòng dân, nên mới tạo ra những nghi thức quý dị để mê người, tất cả các nghi lễ đều nhuộm màu sắc ma quỷ siêu nhiên để tiến hành cai trị”.

Tôi liền hỏi Ô lão Tứ, vì sao đầu người này bị cho vào bình? Sao không chém luôn đi, làm như vậy có phải đỡ phiền toái không. Ô lão Tứ nói:

“Có rất nhiều bộ lạc ở Tây Vực cho rằng người sau khi chết đi sẽ giải phóng linh hồn từ trong mắt hoặc từ trong tai, nhét đầu vào trong bình sứ là để vây hãm linh hồn này ở bên trong, như thế lễ hiến tế mới có ý nghĩa. Sau khi hoàn thành nghi lễ, bình chứa đầu và xác của họ đều bị phơi ra ngoài trời cho quạ rĩa hoặc bị vớt xuống nước cho cá ăn. ở Trung Nguyên cũng có tục này, người ta gọi nó là huyện đầu quý, huyện Hà Bắc là một nơi như thế nên từng được gọi là “huyện đầu người”, giống với truyền thuyết này.”

Tôi càng nghe càng cảm thấy khó thở, chuyện như vậy chỉ có trong thời kỳ mê muội mới có, nhưng tôi lại nghĩ rốt cuộc ai là người phát minh ra cái hủ tục như vậy? Cổ nhân từ khi nào đã bắt đầu thờ phụng cái nghi lễ quái đản này?

“Nhưng đem đầu người nhét vào bên trong bình sứ này, người đó bình thường phải sống như thế nào đây?” có người hỏi.

“Sống ư? Cậu không thể tưởng tượng được đâu, cuộc sống của những tế phẩm vô cùng sung sướng, khi lựa chọn thực phẩm cho người hiến tế ăn phải chọn những cực phẩm của bộ lạc đó, ngoài ăn ra thì không phải làm gì cả, đến khi trưởng thành thì sẽ được chọn một cô gái xinh đẹp nhất bộ lạc để duy trì nòi giống. Vì muốn nhanh chóng có thể sử dụng người hiến tế thì người ta sẽ hạn chế vận động của của tế phẩm, có nhiều người được tắm bổ trở nên béo tốt, còn chưa tới tuổi hiến tế đã bị tắc cổ mà chết”

Có người nói: “so sánh với những người đó, người ngoài phải làm việc cật lực, có thể sống tới ba mươi tuổi cũng không sướng bằng mấy người nô lệ này, có thể sống sung sướng trong mười mấy năm chết cũng coi như là đã đi, có lẽ họ cũng không nghĩ là đã sai lầm khi chọn cho mình con đương ấy”.

Người đó lại vuốt cằm: “nghe cũng thú quá đi chứ, tôi đối với ăn uống thì không có hứng lắm, nhưng nếu là gái đẹp nhất bộ lạc thì còn gì bằng, nếu được làm tế phẩm thì tôi sẽ không ăn nhiều để cổ không bị phình ra, sau đó có thể...”.

Nói còn chưa dứt lời tất cả mọi người xung quanh đều cười rộ lên, tôi vỗ vỗ đầu hấn một cái, nói trong đầu anh đang nghĩ tới cái gì vậy. Mọi người cười nói trong chốc lát, Ô lão Tứ bắt đầu dùng một loại dung dịch để rửa hết cái đầu lâu, đây là một bài tập khảo cổ học, những người khác xem không hứng thú liền từ từ tản đi làm việc của mình, người chuẩn bị lại đi chuẩn bị,

người sửa xe lại về sửa xe.

Chuẩn bị tốt rồi chúng tôi lại xuất phát tiếp. Người còn chưa đi hết, đột nhiên tất cả lại nghe thấy một tiếng cười lạnh đầy quỷ dị, rõ ràng là phát ra từ bên trong đám người đang tụ vào xem. Vừa nghe tôi đã toát mồ hôi hột, những người khác đều dừng lại quay ra nhìn nhau, tôi thấy nét mặt của họ thì biết chắc bản thân mình cũng không phải nghe nhầm, trong lòng có chút ớn lạnh, nghĩ chuyện quỷ gì nữa đây? Là ai vừa cười?

Không cần tôi nghĩ nhiều, tiếng cười lạnh lại tiếp tục vang lên, lần này đã có chuẩn bị nên chúng tôi cùng lắng tai nghe xem nó phát ra từ đâu, thì phát hiện, thanh âm đó, lại từ bên trong một cái đầu lâu phát ra. Ô lão Tứ sợ tới mức ném luôn cái sọ đang cầm trên tay đi.

Đầu tôi chợt tê rần rần, trong đầu gào lên thế quái nào lại có chuyện đầu lâu biết cười? Ngay tiếp đó, mấy người đột nhiên nhảy dựng lên, rồi có tiếng thét chói tai một vài người hét hoảng kêu:

“Nhìn kìa, đầu người động đây!”.

Tôi quay ra nhìn thì giật mình thấy đầu lâu đó đang động đậy thật, lớp bùn trượt xuống từ từ, giống như là nó vẫn còn sống. Tôi cảm giác khó thở nghẹn lên tận họng, nghĩ sao có thể thế được? Lúc này ở trong chỗ bùn vừa rơi xuống, đột nhiên sọ nứt ra, hai con côn trùng nhỏ màu đỏ như máu bò ra, mỗi con đều chỉ to bằng cái móng tay, nhìn rất quen.

Tôi vừa thấy, trong đầu liền ong một tiếng, quả thực không dám tin vào hai mắt mình nữa, nhìn kỹ lại mới thực sự hồn siêu phách tan, đây chính là hai con bọ ăn xác chúa!

Chân tay tôi bỗng bủn rủn, như muốn ngã ngửa ra đằng sau. Nhìn lại thì không phải chỉ là hai, ba con mà có tới cả đoàn chi chít trùng đỏ tuôn ra từ bên trong cái sọ đầu lâu, mấy con này đích thị là cái con tôi gặp ở Thất tinh Lỗ Vương cung! Trong chốc lát chúng liền bay tỏa ra.

“Đây là con côn trùng gì vậy, tôi chưa thấy chúng bao giờ”

Lúc này lại có người tò mò, liền đến gần nhìn xem. Tôi hét to 1 tiếng:

“Đừng có ngốc! Nó có độc đấy, mau lui lại đi, không được xờ vào nó!”.

Người đó quay đầu nhìn về phía tôi, vừa mới quay lại thì đột nhiên một con bọ ăn xác chúa đã bay lên, đậu vào vai người đó, tôi kêu to không được động đậy! Thì đã không kịp, phạn xạ có điều kiện đã khiến người đó lấy tay chộp lấy nó.

“A!!!!”

Một tiếng hét thảm vang lên, hấn như chộp phải lửa, lập tức rút tay lại, nhìn vào lòng bàn tay, chỉ thấy màu đỏ tràn lên như thủy triều, trong nháy

mắt đã lan ra khắp cả bàn tay.

Bốn phía người hét rầm lên, tất cả lập tức lui hết về phía sau. Người kia nhìn tay mình nhanh trong bị biến thành màu đỏ, hoảng sợ vô cùng, miệng thét lên:

“Cấp cứu! Cấp cứu!”

Sau đó ngã nhào xuống đất. Có người liền chạy tới riu người kia, có người chạy đi tìm bác sĩ, tôi biết người kia chắc chắn không cứu được, thầm mắng mắng tiếng, xông lên giữ chặt tay người đang tính chạy tới cứu, nhìn những người khác kêu lên:

“Không được đụng vào người kia, động vào là chết! Đừng ngần ra nữa, mau nghĩ cách tiêu diệt hết bọn trung này trước đã, chờ chúng bay ra hết thì tất cả chúng ta chắc chết!”

Nghe xong mọi người mới bừng tỉnh, bắt đầu lui về phía sau nhìn quanh, có người cởi áo, chụp lấy đám côn trùng này. Nhưng mà vô dụng, chúng lập tức tản ra, chụp không trúng mấy con chúng lại đi ra càng nhiều.

Ngay sau đó lại nghe thấy có tiếng người kêu thảm thiết. Trong lúc hỗn loạn, Ô lão Tứ cầm cái hộp công cụ hướng tới chỗ đầu lâu đập nát, những đầu lâu này đã sớm bị mục rữa, đập một cái liền nát bét.

Tôi vừa thấy liền than, trời ạ, đập vỡ mấy cái hộp sọ ấy thì được cái gì chứ, chúng giống như là cái tổ ong, vỡ tổ thì ong tuôn ra càng nhiều, nhìn xuống cái bãi bê bết vừa rồi chỉ thấy một đồng bầy nhầy cả trứng và côn trùng, ghê tởm muốn chết.

Sau lưng tôi đều là mồ hôi lạnh, trong đầu nhớ tới những gì tên bốn mắt kia vừa nói, thật không thể tin được, không ai lại hiển tế những thứ đơn giản như vậy, phải chăng đầu lâu là môi trường để nuôi cây trứng của loài trùng ăn xác này, bọn chúng đẻ trứng trong não người? Theo như thế, nếu như bọn trùng ăn xác này bay vào trong thành phố thì chắc cả thành phố sẽ thành một đài tể vô cùng lớn.

“Không xong rồi, những cái đầu khác cũng bắt đầu động đây!”

Trong lúc hỗn loạn lại nghe thấy người kêu lên, tôi cũng không có thời gian mà quan tâm tới đó, mọi người nhanh chóng lui về phía sau, tiếp theo tôi nghe được âm thanh ong ong, chỉ thấy hồng quang lóe lên.

Lập tức có vài con từ bên trong lỗ tai bay ra, tôi sợ tới mức rụt cả cổ lại. lão Ngô con thái độ buồn cười quá đi mất ạ). Trong nháy mắt đầu tôi hiện lên 1 ý niệm, nhưng đã chậm mất rồi, lúc này người chết chắc sẽ không ít!

Vừa nghĩ tới đó thì lại nghe thấy có tiếng người kêu thảm, quay đầu nhìn thì hóa ra là tiếng Ô lão Tứ, hấn lập tức ngã nhào xuống đất, chặt vật quay

cuồng. Nhìn lại hướng bình sứ thì thấy đỏ ối một vùng, khắp trên mặt cát đều là màu đỏ lấm tấm của trùng ăn xác. Vô số con đã bắt đầu bay lên, bốn phía ngập trang âm thành hỗn loạn.

Tôi không có cách nào để ý hết được động tĩnh của chúng, chỉ cần vài con quỷ đỏ này cũng có thể giết hết đám người chúng tôi, không nói gì tới cả một bầy đông như kiến.

Trong lòng tôi thâm than, con mẹ nó chứ, một đời uyên bác lại để bị vây chết thành tề phẩm tại đây sao, rõ ràng là bất lực mà, thứ này phải mạnh ngang bom nguyên tử, là bom nguyên tử của cỗ nhân phát minh ra, nếu ai phản bác điều này, tôi sẽ bắt lấy một nắm mà ném vào trong một thành phố bất kỳ, con mẹ nó chứ, cả thành không chết hết thì tôi không làm người!

Hiện tại thì chưa phải hoàn toàn hết cách, nếu chạy thực mạng may ra thoát được, tôi vọt vào bên trong lều, người bên trong đã nghe thấy ồn ào bên ngoài, liền thấy tôi vào bật dậy hỏi có chuyện gì đang diễn ra bên ngoài vậy, tôi cũng không biết giải thích thế nào cho ngắn gọn, chỉ nói đừng hỏi gì nữa, chạy nhanh còn kịp giữ lấy mạng, ra tới ngoài thì nói sau!

Vài người khiêng Người Da Trắng đi ra từ trong lều, Trát Tây cũng theo Định chủ Trác Mã đã chạy mất dạng từ bao giờ. Nhìn lại trong đám người chạy qua tôi không nhìn thấy A Ninh đâu nên vội chạy đi tìm cô ấy.

A Ninh bị tiếng ồn xung quanh làm cho bừng tỉnh, vội đứng dậy, tôi không nói nhiều nhanh chóng kéo cô ấy bỏ chạy, cô ấy còn muốn gạt tay tôi ra hỏi chuyện gì đang diễn ra. Tôi gào lên cứ chạy trước đã, có gì thoát được rồi nói cũng chưa muộn! Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên một con bọ ăn xác chúa đã bay tới, đụng phải vai cô ấy liền dừng lại.

A Ninh cúi đầu vừa thấy thì hoảng vô cùng, đã định dùng tay chộp nhưng tôi vội vã ngăn lại, túm chặt tay cô ấy, sau đó dùng hết sức phồng mồm thổi bay con quỷ đỏ đấy ra rồi tiếp tục kéo A Ninh chạy thẳng.

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính ở ngoài trông xe, chúng tôi phải chạy thoát khỏi đây rồi mới tính tiếp được. Một mạch chạy như điên, cũng không kể tới bất cứ chuyện gì, chạy hơn ba bốn trăm mét thì nhìn thấy trên một tảng đá có đánh dấu của Trát Tây, lúc này đầu óc tôi chợt đóng băng, đột nhiên hiểu được căn bản không thể tự mình lần được đường ra bên ngoài, những ký hiệu ở đây chỉ có Trát Tây mới hiểu.

§55. Ngày tận thế

Chúng tôi buộc phải dừng lại để quan sát, nhìn sang bên trái thì phát hiện mình đang đứng ở một ngã tư. Ký hiệu trên đá lại ngay ở trung tâm, không hiểu nó chỉ về hướng nào. Tôi quay đầu nhìn, xa xa vẫn là tiếng “ong ong” hỗn loạn khiến trong lòng càng cuống lên, bây giờ lại thêm mất phương hướng nữa, phen này chắc tôi đến tận thọ.

Vừa chạy vừa thở hồng hộc, cảm giác hít vào không kịp để thở ra, trong khi A Ninh bên cạnh vẫn liên tục hỏi chuyện gì xảy ra. Cô ấy chắc chưa biết tới tính nghiêm trọng của sự việc nhưng thấy tôi cấp bách như vậy nên cũng bắt buộc làm theo.

Tôi đành kể lại ngắn gọn một lần từ khi nhìn thấy mấy cái bình sứ đựng đầu người rồi tới chuyện mấy con bọ ăn xác chúa chui ra từ trong mấy cái đầu lâu tấn công mọi người. Vừa nghe đến chỗ Ô Lão Tứ đã không thoát được, mặt A Ninh trắng nhợt đi. Vừa nói tới đó, chợt tiếng “ong ong” đã nghe rất gần, quay đầu lại nhìn thấy cả đàn quỷ đỏ tản ra bốn phía, ùn ùn bay lên cao.

Bầu trời như bị một lớp sương mù màu đỏ che phủ, giống như nhìn thấy tập đoàn ong vò vẽ, toàn bộ chúng lao tới chỗ chúng tôi với tốc độ nhanh chóng mặt. Tôi nhìn cảnh ấy mà trong lòng gào lên không ngớt, chết con rồi, không có thời gian mà cân nhắc nữa vội kéo A Ninh chạy càng nhanh càng tốt.

Chưa bao giờ tôi nghĩ là mình có thể chạy với vận tốc ấy, hoàn toàn không nhìn đến đường lối xung quanh, không còn quan tâm tới bất cứ cái ký hiệu nào, chỉ biết cắm đầu vào chạy. Chừng hơn một ngàn thước khi đã chạy qua không biết bao nhiêu núi đá, queo không biết bao nhiêu lần, tới lúc tức ngực khó thở không dừng lại không được nữa thì tôi mới bắt buộc phải giảm tốc độ.

Nhìn lại phía sau, vẫn thấy bọn trùng đỏ bay dai dẳng đằng sau. Tuy khoảng cách có giãn ra một ít nhưng vẫn không đủ an toàn, cả đàn có thể tràn tới đây trong nháy mắt. Chết tiệt, tôi mắng to một tiếng, cố gắng giữ vững tinh thần tiếp tục lao về phía trước. A Ninh thể lực tốt hơn tôi, lúc này đã chạy phía trước. Cô ấy quay lại nhìn tôi hét lên:

“Chạy không thoát được, tìm chỗ nào trốn đã!”

Vừa dứt lời, trước mặt chúng tôi xuất hiện một dốc thoải. Trong khi tôi còn chưa kịp chuẩn bị, đã có người từ sau đá một cước ngay lập tức lăn xuống phía dưới. Vừa lăn xuống tới hết mặt mũi đã thấy A Ninh lao xuống theo, nâng tôi dậy rồi kéo tôi chạy tiếp. Tôi choáng váng một chút, nhưng trước cái chết đang đến gần, cũng không do dự mà tiếp tục lao theo A Ninh.

Chạy được thêm mấy trăm thước thì phía trước hiện ra một phiến đá cao như tường thành chặn trước mặt chúng tôi.

Ngay lập tức không nghĩ ngợi nhiều, chúng tôi lao lên trên vách đá, nhảy qua, vô tình lọt vào bên trong một lòng chảo. Đối diện cũng là một vách đá cao dựng đứng, đây là ngõ cụt. Tôi nhìn cái tình cảnh này thì chửi một tiếng, lại quay nhìn phía sau, chỉ thấy đám sương mù đỏ như máu tràn lên như thủy triều chỉ trong chưa tới một phút nữa là ập vào chỗ chúng tôi.

Tôi nhìn phía trước, không thoát được rồi, xem ra hành động của bọn quỷ đỏ này là đang săn đuổi chúng tôi! Nhưng tôi không nghĩ sẽ ngồi chờ chết, vội quay đầu nhìn bốn phía xem có chỗ nào an toàn để ẩn thân. Thế nhưng xung quanh đều là đá, không thể nấp vào đâu được. Tôi đành phải thở dài, bỗng nhiên A Ninh bên kia kêu to: “đến đây nhanh lên!”

Tôi nhìn tới chỗ cô ấy, thấy trên đỉnh của núi đá đối diện có một khoảng lõm xuống. Bình thường thì không thể trốn vào được, nhưng quanh đây chỉ nơi đó là chỗ duy nhất có thể dùng làm nơi tránh trú, còn sống hay chết phen này chỉ có thể chờ vào vận khí.

Ngay lập tức tôi lao đến đó cùng A Ninh ngồi lui vào bên trong. Tôi cởi áo khoác ra rồi che lên trên đầu. Nhìn qua lớp áo, tôi thấy đàn bọ ăn xác chúa tràn qua chỗ nấp của mình, trong không khí vang lên thứ âm thanh hỗn loạn, mùi cay nồng xộc vào trong mũi.

Trong khoảnh khắc chúng đã vây kín xung quanh chúng tôi. Rất nhiều con đậu lên vách đá, phát ra những tiếng lạch cạch như là tiếng lên nòng đạn. Tôi cảm giác phổi bị nén lại, không dám thở, không dám cử động, chỉ biết chết lặng đợi xem diễn biến của sự việc.

Đáy khoảng lõm trong miệng núi đá này lại khá hẹp, không thể chui xuống hết được, tôi đành phải nấp nhóm ngồi bên trên. Tôi nghĩ không sớm thì muộn mình cũng sẽ phải bỏ mạng ở cái chỗ này, nhiều trùng như vậy, chỉ cần một con tiến vào là lập tức tất cả bọn chúng đều vào theo, hậu quả sẽ thế thảm vô cùng. Trong lòng tôi không mong có phép màu hiện ra, chỉ nhắm mắt đợi cái giây phút quyết định ấy đến.

Ngạc nhiên là trong lúc cấp bách như vậy tôi lại không hề sợ hãi, chỉ cảm thấy cả người như bọt biển, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cũng thật không ngờ là bên ngoài những âm thanh ong ong dần nhỏ đi, từng chút một, kể cả tiếng bọ ăn xác va vào vách đá cũng thưa thớt dần, chỉ vài giây sau thì bên ngoài gần như lại trở về với vẻ im lặng vốn có.

Tôi cắn chặt răng thật lâu cho tới khi A Ninh lay lay mình thì mới bừng tỉnh. Nhìn hé ra một chút bên ngoài thì kinh ngạc thấy chỉ còn vài con bọ ăn xác vẫn đang lờm cờm bò, sau đó cũng cất cánh bay đi nốt.

Tôi cùng A Ninh hai người nhìn nhau, không biết là đã có chuyện gì xảy ra với bọn chúng, nhưng phải nói là con nguy hiểm đã qua. Cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm. Tôi ngả lưng vào tảng đá, trong lòng sung sướng chỉ trực cười rộ lên, con mẹ nó chứ, chuyện này thật kích thích thần kinh quá đi. Cười vài tiếng, tôi liền bị A Ninh bịt miệng, rồi hạ giọng nói:

“Xem ra chúng không phải truy lùng chúng ta, có thể là chúng chỉ muốn bay ra ngoài. Chúng ta lại cùng đường bay với chúng. Cậu đừng đắc ý vội, chúng có thể quay lại bất cứ lúc nào.”

Tôi cũng nghĩ vậy nên gật gật đầu, A Ninh mới từ từ buông tay. Đợi ở bên trong một lúc nữa chúng tôi mới từ từ chui ra ngoài thăm dò tình hình.

Quý thành yên lặng như tờ, như là chưa hề có chuyện gì kinh tâm động phách xảy ra. Tôi hít sâu mấy hơi, cuối cùng thì cũng có thể trấn định được. Vừa rồi trải qua một trận chạy như chưa bao giờ được chạy, mệt muốn đứt hơi, rồi lại bị ép cho thở không được, tinh thần tôi giờ vẫn còn hơi run run.

Tôi vươn vai, thấy các cơ bắp rã rời, lão đảo suýt ngã xuống mặt đất, phải bám vào vách đá mới đứng vững được. Tôi khập khiễng đi xung quanh, xem xét xem còn con trùng nào sót lại quanh đây không mới yên tâm ngồi xuống một tảng đá.

Tôi vượt vượt túi bên hông, nghĩ lấy bình đựng nước ra uống, nhưng sờ nửa ngày vẫn không thấy gì, phát hiện ra là mình không mang theo bên người một cái gì cả. Lúc này tôi mới sực nhớ đến lúc bắt đầu bỏ chạy, ngay cả tời áo khoác tôi cũng không mang theo.

Cũng may bây giờ vẫn là ban ngày, nếu là buổi tối chắc chết rét lâu rồi. Nhìn về phía A Ninh, thấy cô ấy cũng như tôi, mặc áo ba lỗ, vừa từ trong túi ngủ chui ra nên đầu tóc vẫn rối tung, mà nhìn kỹ thì đến cả áo ngực cô ấy cũng không mặc. anh thật là đàn ông quá đê) Tôi có chút xấu hổ, thật tình lúc kéo cô ấy chạy không quan tâm tới những chuyện như vậy, đành phải quay đi nhìn chỗ khác.

“Đây là loại bọ gì vậy? Cậu biết về chúng nhiều không?” – A Ninh hỏi tôi.

Tôi than thầm, biết nói với cô thế nào đây. Tuy tôi từng nghe qua rất nhiều lần, nhưng thực tế đây mới là lần thứ hai tôi chạm mặt chúng nó. Lần trước là trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, con bọ ăn xác này từ trong thi thể xác ướp chui ra. Lúc ấy chỉ có một con mà thiếu chút nữa cả bọn bỏ mạng trong tay nó. Bây giờ chúng nhiều như cát vậy, bay đầy cả một khoảng trời, quả thật thì đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều tới như thế.

Tôi đem những chuyện vừa nghĩ nói qua cho A Ninh. Cô ấy cũng không thể giải thích được điều gì. Biến cố vừa rồi phát sinh quá đột ngột, cô ấy còn bán tin bán nghi lời nói của tôi.

Nhưng nếu là tôi trong hoàn cảnh của cô ấy chắc tôi cũng không thể chấp nhận được, nên cũng không buồn đi giải thích lại với cô ấy. Trong lòng tôi cảm thấy điều này có liên quan tới việc chúng tôi đi Tây Vương Nữ Quốc. Những cái sọ đầu lâu trong bình sứ có lẽ là thức ăn của bọn họ ăn xác chúa này.

Chú Ba của tôi từng kể lần đầu tiên xuống huyết mộ dưới đáy biển đã gặp qua trường hợp này. Xem ra loại bọ này sinh sôi nảy nở trong đầu người, hơn nữa còn có thể sống trong thời gian rất dài, vô cùng nguy hiểm. Không biết Tây Vương Nữ Quốc cần tới cái thứ côn trùng đáng sợ này để làm gì? Để làm vũ khí bí mật sao?

Nếu trong thời kỳ đó mà Tây Vương Nữ Quốc có thể vận dụng được loại vũ khí động vật đáng sợ như vậy, nhiều khả năng Tây Vực đã rơi vào trong ách thống trị đã man kéo dài trong nhiều thế kỷ của quốc gia cổ đại này. Vừa suy nghĩ vừa nhìn xung quanh đánh giá xem chúng tôi chạy tới đâu rồi, nhưng nhìn một vòng chỉ thấy những bức vách đá kín mít xa lạ, không hề có một chút ấn tượng nào hiện lên trong đầu tôi.

Vừa rồi chạy quá gấp, không nhớ là đã lượn được mấy vòng, bây giờ chúng tôi hoàn toàn mất phương hướng. Chúng tôi chạy theo hướng đông bắc, căn cứ vào lời nói của Trát Tây thì nơi này rộng khoảng tám mươi kilomet, không biết vị trí hiện tại của mình đang ở đâu. Nhưng chắc chắn đây không phải là rìa quỹ thành, nhìn về phía trước không thấy bóng dáng sa mạc rộng lớn đâu cả.

Trong cái địa thế toàn núi đá như thế này, mỗi ngã tư đều dẫn tới những hướng khác nhau, khoảng cách vô cùng rộng lớn. Tuy những núi đá này nhìn thì không giống nhau, nhưng chỉ cần góc độ biến đổi thì có thể nhìn ra vô vàn phương hướng.

Tôi cũng không có cách nào để trong thời gian ngắn nhớ được những con đường này, hơn nữa tầm nhìn rất rộng, độ bao quát cũng lớn càng làm nhiều đi cảm giác phương hướng của bản thân. Tự tôi cũng biết là giờ mình không thể trở về chỗ cắm trại trước mà chỉ có thể tìm đúng hướng đi ra bên ngoài, rồi lại tự mình tiếp tục đi tới chỗ Muộn Du Bình đang đợi.

Loại trùng ăn xác này không biết khả năng tồn tại ngoài môi trường như thế nào. Hiện tại trên trời đầy mây, không nhìn thấy mặt trời, nếu chúng bay theo chiều gió thì hậu quả rất khó lường. Nhưng từ chỗ này tới đường quốc lộ cũng rất xa, lại không có nguồn nước. Tôi nghĩ chỉ cần mặt trời ló ra một lúc là chúng nó bị rang thom hết, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian mà thôi. Tôi nói ra những suy nghĩ của mình cho A Ninh nghe.

Cô ấy cũng hiểu những lo lắng của tôi, nhưng điều đang khiến cô ấy bồn chồn là chúng ta đã đánh mất phương hướng và không mang theo bất cứ

trang thiết bị nào trên người. Cũng may hiện tại mới giữa trưa, vài giờ nữa là trời tối, thời gian xem chừng cũng đủ. Hơn nữa mặt trời cũng không quá gay gắt, đối với chúng tôi mà nói như thế cũng đủ hạnh phúc rồi.

Xác định nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, chúng tôi nghỉ ngơi thêm một chút rồi đứng dậy xuất phát. Tôi nhìn một vòng bốn phía, đều là những phiến đá chông chéo như pháo đài, tầng tầng lớp lớp đan xen vào nhau, không tài nào tìm được đường trở lại. Lúc ấy, tôi lo lắng nhất là hao hụt sinh lực dọc đường đi. Không ngờ là vừa chạy được một lúc, đã nảy sinh ra nhiều vấn đề khổ sở tới vậy, chẳng khác gì đang đi xuống âm tào địa phủ.

Chúng tôi chính thức lạc đường.

Đi tới đi lui trong quỹ thành, chúng tôi không thể buông lỏng cảnh giác. Trùng độc này có thể bay tới từ bất cứ chỗ nào, nếu đang đi mà gặp phải bọn chác chúng tôi phải gọi quá nhỏ đi. Vì thế, chúng tôi vừa đi vừa chú ý âm thanh bốn phía, không biết từ khi nào mà gió đã nổi lên, trong núi đá lại xuất hiện những tiếng gào khóc quỷ dị. Cũng may gió không lớn nên nghe nghe chỉ như tiếng trẻ con khóc, lúc ẩn lúc hiện, không đến mức quấy nhiễu thần kinh người khác.

Tôi và A Ninh không nói gì dọc đường đi, hơn nữa quần áo cô ấy lại xộc xệch, đi song song thì ngại vì tôi không thể cầm mắt vào người cô ấy, nên tôi đành phải đi trước. Hai người không có chuyện gì để nói, chỉ ngẫu nhiên dừng lại trao đổi vài ba câu rồi lại đi tiếp. Cô ấy cũng không thể hiện thái độ gì, chắc vì hao tâm tổn lực quá nhiều trong mấy ngày qua, không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới những chuyện lật vạt ấy nữa.

Nói thật nếu đây là đi du lịch, được đi cùng một mỹ nhân mà lại chỉ có hai người hành tẩu trong một nơi thú vị thế này, cảnh quan xung quanh là núi đá bị phong thực với vô vàn hình thù hấp dẫn. Còn được nghe ma gào quỷ khóc, tuy không phải điều tôi từng nghĩ tới nhưng nếu thật thì cũng quá là tuyệt đi.

Nhiều chuyện trên đời này vẫn diễn ra không theo dự tính con người, nhìn chúng tôi hai người đơn giản là đang đi lang thang trong cái vùng mấp mô đồi núi. Còn thực tế thì ngay vừa rồi chúng tôi còn phải giành giật từng tí một mạng sống của mình, đến cả tôi cũng không còn hơi sức đâu mà ngắm cảnh xung quanh.

Cứ đi mãi đi mãi như vậy, ba giờ đầu thì giống như đi du lịch, ngắm đá núi kỳ thú, tôi có lúc còn thấy như là mình đang bị ảo giác, muốn đưa tay lấy máy ảnh chụp lại. Nửa giờ tiếp theo cơ thể bắt đầu bị tra tấn vì khát nước, ô hô! vã ra như tắm. Môi của tôi và A Ninh đều bị khô sưng lên.

Cả buổi sáng tôi mới được uống một cốc trà, còn cô ấy thì vừa ngủ dậy

chưa kịp ăn uống gì. Bị cơn khát giày vò vô cùng khó chịu, chúng tôi liêm môi, cố gắng không nghĩ tới nó nữa, tiếp tục lầm lũi tiến về phía trước. Cũng may là không có ánh mặt trời chói chang, nếu không thì chúng tôi đã ngất đi vì say nắng.

Lại đi quanh thêm một giờ nữa. Trong đầu tôi lúc trước chỉ nghĩ đơn giản là cứ đi thì sớm muộn cũng ra tới phía ngoài quỹ thành. Đến lúc dừng lại, thở không ra hơi, nhìn tới bốn phía cảnh sắc vẫn không thay đổi, đều là những phiến đá phong thực trùng điệp, không thấy bóng dáng sa mạc đâu cả.

Tôi bắt đầu nhận ra điểm bất thường, khoảng cách thật sự quá dài. Giả thiết là tôi cùng A Ninh đi mỗi giờ được 5 km, từ lúc bắt đầu đi tới giờ hẳn là cũng được 15km rồi, mà đường chúng tôi tiến vào thì không dài như vậy.

Chẳng lẽ chúng tôi đã đi đường vòng. Tôi đã cố gắng ghi nhớ trong đầu những điểm đặc thù của núi đá trên đường đi để nếu có quay về đường cũ thì cũng có thể nhận ra, nhưng chúng tôi thủy chung vẫn chưa bắt gặp một chỗ nào quen mắt, hiển nhiên không hề đi lòng vòng.

Ít nhất ở điểm này tôi phần nào có cảm giác yên tâm. Tôi tự an ủi chính mình là có lẽ chúng tôi đi chậm hơn hoặc là đường đi ngoằn ngoèo hơn, không cần lo lắng nhiều, chỉ cần đi theo hướng này chắc chắn có thể đi ra bên ngoài.

Lúc này chưa thể nghỉ ngơi được, bởi vì trời đang tối dần. Tôi đánh giá nơi này tuy không phải sa mạc nhưng cũng không còn cách sa mạc bao nhiêu nữa, cố gắng tiết kiệm thời gian là có thể tiến ra ngoài trước khi trời tối hẳn. Khi đã đi ra tới ngoài rồi còn phải đi tới chỗ tập kết xe ở đầu sa mạc, ít nhất cũng tốn thêm một khoảng thời gian. Vì thế chúng tôi phải tiếp tục đi, thậm chí còn phải đi nhanh hơn trước.

Nhưng tôi càng chạy thì càng cảm thấy có gì đó không đúng. Thêm một giờ nữa qua đi, cảnh sắc xung quanh vẫn giống như trước, như là quỹ thành đang đi song song với chúng tôi vậy. Dù thế nào thì chúng tôi vẫn kiên trì, thật kiên trì, đi tới khi trời chiều buông xuống, vẫn không thấy bóng sa mạc đâu cả.

Tôi đã bắt đầu ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Đây tuyệt đối không phải là do chúng tôi đi chậm, đừng nói là tám mươi kilomet vuông, có gấp đôi như thế nữa thì chúng tôi cũng đã đi ra ngoài được rồi. Trên lưng đầy mồ hôi lạnh, xem ra tình huống trong thành này phức tạp hơn tôi tưởng tượng nhiều. Xung quanh không đơn giản chỉ là núi đá thông thường. Nó như là một trận đồ bát quái vậy khôn chúng tôi bên trong.

Sắc trời âm đạm dần, trời về tối rất nhanh, chỉ tầm chưa đầy một giờ nữa là bóng đêm sẽ phủ xuống. Giờ thì tôi đã hiểu được cảm giác của ba người

kia lúc trước đi lạc vào đây. Đang tự mình cân nhắc xem nên làm gì tiếp, đằng sau A Ninh bỗng cất tiếng gọi.

Chúng tôi đành dừng lại, hai người sức cùng lực kiệt, ai cũng không thể đi tiếp được nữa. Nhiệt độ trong không khí bắt đầu giảm sâu, mồ hôi trên người bắt đầu lạnh dần đi. Nhiệt độ ngày đêm ở đây chênh lệch quá lớn.

“Tôi không thể đi tiếp được nữa rồi” A Ninh nhìn ngòai xuống nhìn tôi nói, “trước khi trời tối khắng định là không thể đi ra ngoài được.

Chúng ta không có đèn pin, quanh đây đều chỉ có đá và đá, không có nguyên liệu nhóm lửa. Giờ tốt nhất nên tìm một nơi an toàn. Thừa lúc trời còn chưa tối hẳn, nghỉ ngơi lấy sức, chưa chắc đêm nay đã có trăng nên khắng định nơi này sẽ tối như mực.”

Tôi cũng mệt không nghĩ nổi nữa, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mây đen một khoảng như tràn xuống sát mặt đất. Ánh tịch dương từ trong mây chiếu ra từng vệt dài đỏ rực, vô cùng kỳ vĩ. Mây như vậy nếu không có gió lớn thổi đi thì chắc chắn sẽ tiếp tục vằn vữa trên bầu trời đêm nay.

Chúng tôi tìm lấy một cái khe giữa hai phiến đá lớn đứng quay mặt vào nhau, chui vào bên trong ngủ một đêm. Tôi và A Ninh trên người chỉ có độc một chiếc áo. Tôi thì lúc đầu còn ngượng, nghĩ ngợi xem giờ nên làm gì thì A Ninh đã trực tiếp ngã vào trong lòng tôi, hai người ôm nhau vừa ngủ vừa sưởi ấm cho nhau.

Ban đêm trong quỷ thành không có lấy một chút ánh sáng. Ban chắc chắn không thể tưởng tượng ra nỗi sợ hãi lúc ấy chúng tôi trải qua, toàn bộ không gian xung quanh bạn chỉ đặc một màu đen, không nhìn thấy một cái gì, chỉ có thể dùng tai để nghe tiếng động xung quanh. Thậm chí có những âm thanh truyền qua bên cạnh mình, giống như có gì đó vừa đi qua, nhưng chúng tôi bất lực không thể làm gì được. Trong tình hình như thế thì hoàn toàn không dám ngủ, chúng tôi đành phải nói chuyện phiếm cho quên đi thời gian. Chúng tôi thảo luận vì sao không đi được ra bên ngoài, tính tới tới rất nhiều khả năng, hoặc là Trát Tây cho chúng tôi tin tức sai, có lẽ quỷ thành này không chỉ có tám mươi kilomet vuông. A Ninh nói nếu ngày mai đi mà vẫn không ra được ngoài thì nên trèo lên vách núi hướng ra xem mình đang ở đâu.

Nghĩ đến cũng thật kỳ quái, tôi và A Ninh cũng không quen thân là mấy. Nếu bình thường hành động thân thiết như vậy chắc chắn vô cùng xấu hổ, nhưng trong tình cảnh như này thì lại cảm thấy rất tự nhiên. Coi như là đang được ôm vào lòng một mỹ nhân, nhưng trong tâm trí tôi lại không có một chút ý tưởng nào. Đột nhiên nhớ tới chuyện của Liễu Hạ Huệ, cảm thấy mình hiểu được vì sao cô nhân lại hành động như vậy. Liễu Hạ Huệ năm đó cũng trong tay ôm một người con gái, không suy tính đến chuyện vượt rào,

tôi thấy mình cũng đang giống như thế. Ngẫm lại, nếu một người con trai trong sa mạc đi bộ suốt một ngày, rồi đến đêm lại ôm một người con gái, cho dù có là tuyệt thế giai nhân thì cũng không thể tính đến chuyện vượt rào, bởi vì thật sự không còn chút sức lực nào cả.

Cả đêm tôi không thể chợp mắt, chỉ ngủ gật vài phút là lại tỉnh. Suốt trong lúc đó tôi đều suy nghĩ lung tung, nghĩ tới nhiều nhất vẫn là túi ngủ và lều trại, nghĩ đến lúc trước đang được chăn ấm đệm êm. Khi đó dù có mệt lắm tôi cũng không thể nào ngủ được, còn thàn than nằm lều trại không tốt cho xương cốt, bây giờ chỉ mong có manh chiếu là có thể ngã xuống ngủ ngon lành.

Tờ mờ sáng ngày thứ nhất, chúng tôi tỉnh dậy, lúc đứng lên thì cảm thấy tình hình quả thật rất tệ. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình mệt mỏi tới vậy, cảm giác không thể không chế được cơ thể nữa, mắt nhìn cái gì cũng đều thấy mơ hồ.

Đặc biệt là rất khát nước, khát tới mức cháy cả cuống họng, cả nước bọt cũng không có mà nuốt. Tôi tự trấn an mình, trong lòng bối rối, liền cùng A Ninh xoa tay chân rồi bắt đầu đi tiếp. Lúc này A Ninh đi trước tôi, vì tối qua cô ấy còn ngủ được một ít, so với tôi thì tinh thần có ổn định hơn.

Chúng tôi lại làm theo cách ngày hôm qua, tiếp tục đi về phía đông bắc. Sau ba giờ lang thang, cái quỹ thành vô tận này khiến cho chúng tôi tuyệt vọng gấp vạn lần đi trong sa mạc.

Tôi nhìn xa xa chỉ thấy núi đá chen chúc nhau mọc lên, đi mãi cũng chỉ thấy núi đá là núi đá, thật sự không nghĩ được là đang có chuyện gì xảy ra. Cảm giác như chúng tôi đang bị nhốt trong một bàn cát rất lớn, bản thân thì như một con kiến, bị một lực lượng vô hình điều khiển, đùa giỡn cho kiệt sức bên trong.

Đi tiếp hai giờ, mặt trời lên đỉnh, chắc cũng tới giữa trưa. Lúc này lại tới cơn đói hành hạ tôi, nhưng so với cảm giác khát nước thì đói vẫn chịu được tốt. Yết hầu của tôi như bị thiêu bỏng rất vô cùng, cảm giác chỉ cần ho là sẽ vỡ ra được.

Lại đi tiếp, lúc này cả hai đã không thể nhìn được nữa. A Ninh bắt đầu xem xét vách đá. Nhưng vách đá trơn nhẵn không thể trèo lên được, đành phải tìm phiến khác, cuối cùng cũng thấy được một tòa có vẻ khá cao, cần rặng trèo lên rồi từ trên đỉnh hướng ra bốn phía xung quanh tìm kiếm.

Nhưng cũng không có tác dụng gì, nơi này chỉ toàn núi đá. Thị lực chúng tôi chỉ có thể nhìn trong phạm vi nhỏ, cố gắng hướng tầm mắt ra bên ngoài cũng không thấy gì, nhưng có thể khẳng định được là chúng tôi không hề ở gần đường ra.

Tôi cùng A Ninh sững sờ không thốt lên được lời nào, trong lòng thâm than rớt cuộc đây là chuyện quý gì, giờ chúng tôi phải đi như thế nào tiếp đây. Nếu tất cả quanh đây đều là trong quý thành, chẳng lẽ, có lực lượng vô hình nào đó không cho chúng tôi đi ra khỏi nơi này?

Chúng tôi lại bò xuống mặt đất, tìm một nơi mát mẻ nghỉ ngơi. Tôi và A Ninh thương lượng xem nên làm gì bây giờ, chúng tôi đang rơi vào hoàn cảnh bế tắc. Chúng tôi không thể đi ra ngoài, bên người cũng không có thức ăn nước uống, nếu tiếp tục lang thang trong này, ngay cả đến sức lực cũng sẽ tiêu tan, rồi cũng đến chết trong cái nơi khốn nạn này.

Trong lòng tôi cân nhắc, nghỉ ngơi một chút thấy cổ đã dịu đi, nghĩ nếu thiếu nước thì người ta có thể sống trong vài ngày. Trong hoàn cảnh thoải mái mát mẻ nghe nói là cũng được ba ngày, nhưng hiện tại chúng tôi đang phải tìm đường ra, đã đi suốt một ngày một đêm, tiêu hao bao nhiêu sinh lực, tôi không nghĩ mình có thể chịu đựng được đến ba ngày. T

ôi còn nghe nói uống nước tiểu thì sẽ sống được thêm một ngày, nhưng con mẹ nó chứ, sao phải tới mức ấy! Càng nghĩ càng thấy tuyệt vọng, nói cách khác, cho dù tôi có ngồi im trong này cũng chỉ có thể sống thêm được hai ngày nữa. Nếu không ai tới cứu chúng tôi, thì chắc chỉ có chịu chết trong này.

A Ninh hiển nhiên cũng nghĩ giống tôi, cô ấy cúi đầu thất vọng. Lúc này chỉ có hai cách để lựa chọn. Nếu tiếp tục đi, có thể là sẽ ra được bên ngoài, nhưng nếu thất bại chắc chỉ sống được đến mai là chết vì mất nước. Mà nếu không đi tiếp, ngồi đây chờ người khác tới cứu viện thì hi vọng vô cùng mong manh, cũng chỉ có nhiều nhất hai ngày thì cũng chết.

A Ninh vốn là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, tôi mặc dù đã nghĩ tới buông xuôi tất cả, nhưng trong cái lúc quyết định sống chết như này, không dám tính làm chuyện dại dột, tôi vẫn từ từ thảo luận với cô ấy xem có nên đi tiếp hay là thôi.

Nhưng A Ninh so với tôi thì bình tĩnh hơn rất nhiều, cô ấy bắt đầu để lại ký hiệu trên vách đá, hơn nữa cô ấy còn dùng một hạ sách nữa là vòng đeo tay của cô ấy được làm từ các đồng tiền cổ, đặt trên các tảng đá là ký hiệu. Cô ấy nói nếu như có người tới tìm chúng ta thì đây có thể là một tia hi vọng, tối thiểu nhất là có thể tìm được xác chúng ta ở trong này.

Những đồng tiền này cũng có giá trị, để ở đây làm ký hiệu tương đương với việc vớt lại một khoản tiền không nhỏ. Tôi nghĩ đây là một trong những ký hiệu sang quý nhất mà tôi từng được thấy, tiếc là nó chỉ dẫn tới chỗ chúng tôi vùi xác.

Hai ngày sau, chúng tôi vẫn tiếp tục đi lang thang trong quý thành này.

Tôi cũng không biết mình làm thế nào mà vượt qua được khoảng thời gian đó. Suốt ba ngày đê, một giọt nước cũng không có, đến cuối cùng, ngay cả ý chí cũng cạn, giống như một cái xác không hồn vật vờ bước tiếp. Bây giờ tôi không còn đủ minh mẫn để nhận biết ra không gian xung quanh, nhìn thấy đâu đâu cũng là vách đá cao ngất, cảnh sắc nhiều lúc như quay cuồng trong đầu. Tôi không biết là mình đang quay hay là trời đất đang quay nữa. Tôi không còn nhận thức được gì, rốt cuộc thì chuyện gì đến cũng vẫn phải đến.

Có nhiều khi tôi cảm thấy như mình đã chết, bản thân đang bay lên, sau đó vài giây, tôi thấy A Ninh tập tễnh đi tới thì chợt tỉnh, lại tiếp tục vật lộn với thần chết. Hi vọng trong lúc này chỉ là nhìn thấy sa mạc, hoặc là nhìn qua một khe núi nào đó thấy một màu vàng của cát sa mạc là được. Nhưng ngoại trừ núi đá ra thì trong mắt chúng tôi không còn nhìn thấy gì nữa.

Cuối cùng A Ninh cũng gục xuống, tôi nhìn thấy cô ấy vụt biến mất trong tầm mắt của mình thì chợt đầu óc bừng tỉnh, hoặc là do tôi cảm thấy thế. Tiếp theo tôi cố gắng bám vào một thứ gì đó nhưng cũng gục xuống ngay lập tức.

Tôi không biết mình rốt cuộc vừa bám vào cái gì, cũng không biết mình ngã xuống mặt cát hay mặt đá nữa. Trong vài giây tôi còn nhìn thấy bầu trời trên cao không phải là màu xanh mà là màu xám, rồi chuyển thành đen kịt. Trong lòng cười khổ một tiếng, nếu không có ánh mặt trời, tôi nghĩ hiện giờ chúng tôi đã bắt đầu bốc mùi lên rồi, nhưng có sống thêm vài giờ thì cái thời khắc đau thương ấy cũng đến.

Nhìn mây đen vần vũ, tôi vẫn muốn đứng dậy nhưng cơ bản là không còn sức lực. Mí mắt càng lúc càng nặng, không còn cầm cự được bao lâu nữa, tôi buông xuôi tất cả, chợt thấy trên trời lóe lên một tia sáng, chắc là chớp, tiếp theo mọi thứ đều im lặng, cảnh vật như lắng xuống. Tôi chậm rãi khép chặt mi mắt, chìm sâu vào giấc ngủ.

§56. Trận mưa đầu tiên

Trong một khắc tôi mơ mơ màng màng nghĩ rằng mình đã chết. Thâm tâm tự nhủ là chết cũng không đến nỗi quá tệ. Ý thức hỗn độn hiện lên trong đầu tôi, giống như bản thân đang rơi vào trạng thái hôn mê sâu, không biết qua bao nhiêu lâu mới thấy như có cái gì đó chạm vào da mặt mình. Lúc đầu cảm thấy như xa xôi lắm, nhưng chỉ vài giây sau thì bỗng nhiên rõ ràng hẳn lên. Tiếp theo là tri giác bắt đầu sống lại, tôi dần dần khôi phục được ý thức. Đầu tiên còn nghĩ đó chỉ là cảm giác mơ hồ của người trước khi chết, nhưng sau thì ý thức tỉnh táo lại thì tôi dần nhận biết được xung quanh mình.

Thứ nhất là cảm giác lạnh, không phải lạnh mà là rất lạnh. Lúc đi vào trong quỹ thành này, tinh thần bị áp lực lớn và trong người luôn có sẵn cảm giác bức bối. Giờ bốn phía thấy hơi mát dịu dịu khiến cho tâm hồn cùng thể xác vô cùng thư thái, như là được chìm vào trong một bồn nước đá lớn. Rồi tiếp theo tôi thấy trên đôi môi khô nứt của mình có chút cảm giác, hơi man mát, giống như là có một thứ gì rất lạnh chảy vào trong miệng. Tôi nếm thử một ngụm, lại thêm ngụm nữa, rồi ngụm nữa, liền phát hiện đó là nước!

Chẳng lẽ có người tới cứu tôi! Trong lòng mừng quýnh lên, lúc này cơ thể đã có phản ứng tôi liền liều mạng nuốt vào, dùng hết sức nuốt lấy nuốt để từng chút một nước chảy vào trong khoang miệng, rồi trôi xuống cổ họng, mát tới tận trong tâm can. Uống xong mấy ngụm nước, tôi lại nặng nề thiếp đi, trong nháy mắt lại mất đi ý thức. Lúc đó tôi nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện quen thuộc, nhưng không nghe rõ là tiếng của ai, cũng không còn sức mà chú ý tới nó nữa, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại, cảm giác như vừa ngủ một giấc dài. Mọi tri giác đã có thể hoạt động lại, thính giác, xúc giác, và cả khí lực của tôi cũng đã khôi phục ít nhiều, đầu óc cũng ngày càng tỉnh táo, cuối cùng cũng mở hờ được mắt. Hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt tôi là một khuôn mặt rất to, thoát trông vô cùng quen thuộc, đang nhìn tôi cười hớn hờ. Tôi nhìn thấy khuôn mặt này lại nghĩ không đúng lắm, nhưng không nghĩ ra vì sao lại có cảm giác này. Đây là ai vậy? Tôi nhắm mắt lại suy nghĩ, tìm trong đám người đi cùng đoàn mình, chẳng lẽ là người mang hiệu 876? Không phải, hay là người trong đội sửa xe? Cũng không phải.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán ra đây là người nào trong đoàn mình, thì đột nhiên có một ý nghĩ lóe qua khiến tôi giật mình, lập tức hiểu ra đây là chuyện gì, không đúng. Người này không phải người trong đoàn của mình, đây là... Hả? Mặt này không phải của Vương Bàn Tử sao? Đầu óc tôi suy đoán nhanh hơn một chút, hờ? Vương Bàn Tử? Sao hắn lại xuất hiện ở đây được? Không thể nào đi? Chẳng lẽ tôi đã về Bắc Kinh? Hay là tôi vẫn đang mơ? Đây chỉ là ảo giác?

Tôi lại mở to mắt lần nữa, khuôn mặt to tướng lại lộ ra, tỏ vẻ nghi ngờ, so với lúc gặp ở Bắc Kinh hình như là già đi một ít, lại trừng mắt nhìn tôi, cúi xuống càng gằn. Tôi lại nhắm mắt lại, cảm thấy thật sự bất thường quá đi, không đúng, tuyệt đối không đúng, không thể nào là Vương Bàn Tử, tôi dù có nằm mơ cũng không thể mơ thấy hắn được. người ta tới cứu mình mà cứ nhắm mở nhắm mở, lại còn không muốn nhìn mặt người ta, vậy chú muốn nhìn mặt ai ở đây:v)

Tôi cắn chặt răng, lần thứ ba mở to mắt. Lúc này đầu óc đã vô cùng tỉnh táo, vừa nhìn quả thật chính là Vương Bàn Tử. Hắn châm một điếu thuốc, quay đầu nói với ra sau câu gì không rõ. Tai tôi vẫn đang bị ù nên chưa nghe thấy gì hết. Tiếp theo tôi liền thấy thêm một cái đầu nữa nhòm vào mặt mình, cũng vô cùng quen thuộc, đó chính là Phan Tử. Sao lại như thế, tôi cau mày, trong lòng nghĩ nghĩ chẳng lẽ mình chưa hề tới sa mạc, vẫn đang ở Hàng Châu? Những chuyện vừa qua phải chăng chỉ là một cơn ác mộng?

Tôi cố nhớ lại được một chút, những chuyện hiện lên trong đầu từ gặp bão cát, rồi có người mất tích, tìm thấy một cái thuyền đắm trong núi đá rồi vân vân và vân vân, hết thấy đều rất chân thực, không thể là nằm mơ được. Lúc này tai tôi mơ hồ nghe được giọng Phan Tử:

“Tiểu Tam gia, cậu thấy thế nào rồi?”

Tôi dùng sức ngẩng đầu tỏ ý muốn ngồi lên. Thấy thế Phan Tử bên cạnh liền giúp tôi một chút. Khi đã ngồi dậy được, tôi thở phào một cái, nhìn hoàn cảnh bốn phía thấy đây là trong một cái sơn động. Có một đống lửa ở giữa. Tôi thấy vài cái túi ngủ trang bị ở xung quanh. Bên ngoài sơn động một khoảng tối đen như mực, hiển nhiên là trời đã về đêm. Đồng thời tôi nhìn thấy Muộn Du Bình ngồi bên cạnh đống lửa, đang nẩy cái gì đó. A Ninh thì nằm trong một cái túi ngủ hình như chưa tỉnh lại. Tôi dần hiểu được là mình không phải đang mơ.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tôi xoa xoa một chút vào huyệt thái dương, hỏi Phan Tử:

“Các anh làm thế nào vào được trong này, tôi không phải đang mơ chứ? Tôi vẫn chưa chết sao?”

“Chưa chết, nhưng suýt thì đã không kịp rồi”

Bàn Tử bên cạnh nói, “nếu không nhờ Bàn Tử tôi tinh mắt, không thấy thứ này thì chắc bây giờ mấy người đã bốc mùi lên rồi.”

Tôi nhìn Bàn Tử đùa giỡn với hai đồng xu trên tay, nhận ra là ký hiệu A Ninh để lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

“Vậy mọi người vào đây bằng đường nào?” tôi kì quái hỏi.

“Chúng tôi vẫn đi theo ngay đằng sau đoàn các cậu đấy”

Phan Tử nói, rồi chỉ chỉ về Muộn Du Bình, “cậu không biết chứ, ngay sau khi các cậu tiến vào sa mạc, đội của Tam gia cũng lập tức xuất phát theo. Mỗi chỗ các cậu cắm trại Tiểu Ca đều lưu lại một ký hiệu cho chúng tôi. Chúng tôi vẫn duy trì khoảng cách với cậu, luôn luôn đi ngay đằng sau thôi.”

“Cái gì?”

Tôi nghe mà như không hiểu những gì Phan Tử vừa nói,

“Ký hiệu? Đi ngay đằng sau... Hắc...”

Phan Tử nói tiếp:

“Đây là kế sách của Tam gia. Tiểu Ca là tay chân mà Tam gia cài vào trong đội của cậu làm nội gián, giả vờ hợp tác với mấy người nước ngoài kia. Tam gia nói chỉ có dùng cách này mới có thể hiểu được chân tướng mục đích của Cầu Đức Khảo, giống như cách mà năm đó hắc đã làm, cài người bên trong để giải quyết tình hình. Thật sự không ngờ tới cả cậu cũng có trong đội này. Sớm biết thế Tam gia phải mời cậu đi cùng mới phải.”

Tôi còn có chỗ chẳng hiểu gì, nghĩ hơn nửa ngày mới lý giải nổi lời nói của Phan Tử, sau mới thốt lên: “khoan khoan đã nào, cái gì chứ, chú Ba của tôi? Anh nói là chú Ba của tôi lên kế hoạch này? Kia... Các anh?”

“Chúng tôi đã chuẩn bị từ trước lúc cậu đi Cách Nhĩ Mộc, thuê thêm người mất gần nửa tháng khi tới Đôn Hoàng. Đội các cậu vừa đi thì chúng tôi lập tức bám đuôi. Lúc ấy Tiểu Ca lưu lại tin tức nói cho chúng tôi biết trong đội còn có cả cậu nữa, Tam gia bị dọa cho nhảy ngược lên. Tiểu Tam gia nhà cậu cũng thật là, Tam gia không phải nói cậu đừng tham gia vào nữa sao? Cậu sao còn cứ lao vào?”

Tôi cố gắng hít lấy vài hơi, cảm thấy đột nhiên không còn chút khí lực nào, trong lòng thâm than thật sự không nghĩ ra sự việc lại tới mức này, người kia... Cả Hắc Nhãn Kính kia trên đường quan tâm tới tôi như vậy chắc cũng do nể mặt chú Ba...

Phan Tử lại nói: “cậu ở trong đội làm Tam gia không thể không lo lắng tới an toàn của cậu, cho nên bảo với nội gián thỉnh thoảng để ý một chút. Đi chuyến này người của A Ninh phải nói là rất rầm rộ. Cầu Đức Khảo lại đang ốm yếu, nghĩ đến lúc này vẫn chưa bị phát hiện ra, quả là kế hoạch của Tam gia rất hoàn hảo.”

“Chú Ba tôi đâu?” tôi nhìn quanh, không thấy bóng chú Ba đâu cả.

“Tam gia đi phía sau chúng tôi, còn lui lại một ít. Lúc chúng tôi xuất phát mang theo không ít người, không tiện theo dõi nên tôi cùng Vương Bàn Tử đi tiên phong mở đường theo sát đội các cậu, sau đó ven đường để lại dấu

cho Tam gia. Nhưng không nghĩ tới cậu lại gặp nạn trong này.”

Tư duy của tôi lúc này hoàn toàn đã rõ ràng, nghĩ một chút liền vỡ ra ngay. Buổi tối hôm trước khi nói chuyện với Muộn Du Bình, hẳn có bảo là đứng bên phe tôi, bảo tôi đừng lo lắng, hóa ra ý là như vậy. Cơ bản đây từ đầu đã là kế hoạch của chú Ba. Tôi thật sự không ngờ tới những chuyện này, xem ra lão hồ ly thật vẫn là lão hồ ly, tôi không đủ tư cách đấu với chú Ba.

“Coi như cậu phúc lớn mạng lớn, chúng tôi vẫn luôn theo dõi các cậu nếu không hiện tại các cậu đã bị rang chín lâu rồi” Bàn Tử bên cạnh nói, “thể chất cậu mà cũng làm được chuyện thế này á, theo tôi khi nào trở về cậu tốt nhất nên đổi nghề đi.”

Tôi lại hỏi Phan Tử: “Sao hẳn cũng ở đây?”

Phan Tử nói tay chân của chú Ba ở Trường Sa không chạy đi nhà khác thì cũng phản bội gần hết rồi, hiện giờ Tam gia lại phải chọn người mới, kinh nhiệm thì không đủ, cho nên mời hẳn tới để giữ thể diện, vẫn theo giá cũ.

Bàn Tử nói: “Như thế nào á? Cậu còn ở đó mà trờng tôi? Nói cho cậu biết, mạng của cậu là do lão tử mang về đấy!”

Tôi xoa xoa tay, trong lòng liền cảm thấy có chút yên tâm. Người của chú Ba thì cũng vẫn là người nhà, đã là người trong nhà thì không cần đề phòng lẫn nhau. Hơn nữa cũng từng hợp tác với những người này, biết tính cách của bọn họ rồi. Mà vui nhất là có Muộn Du Bình bên phe mình, mọi sự tới giờ xem ra vẫn là rất may mắn.

Vừa rồi là Bàn Tử cho tôi uống nước. Bây giờ khí lực đã khôi phục tôi muốn uống thêm mấy ngụm nữa, nhưng bọn họ không cho tôi uống nhiều, nói là cứ bỏ sung nước từ từ. Tôi nhìn A Ninh không thấy có phản ứng gì cũng không biết có làm sao không nên hỏi Phan Tử cô ấy thế nào rồi.

Phan Tử nói: “Cậu yên tâm đi, người của cậu thể chất tốt hơn cậu nhiều, đã tỉnh lại một lần rồi, vừa ăn một chút rồi lại ngủ. May mà đây không phải sa mạc, các cậu chỉ bị mất nước trầm trọng dần tới hôn mê chứ không bị phơi nắng. Chỉ cần bỏ sung đủ nước, ngủ nhiều một chút là khỏe lại ngay.”

Phan Tử trêu tôi với A Ninh, nói cô ấy là “người của tôi”, đại khái vì thấy chúng tôi quần áo không được nghiêm chỉnh cho lắm. Tôi cũng không có sức mà phản bác lại hẳn, không để ý tới làm gì. Lúc này thân thể mặc dù suy yếu nhưng tinh thần đã tốt trở lại, tôi ngồi ăn một chút gì đó, hỏi đây là động gì, bọn họ sao lại tìm được chúng tôi.

Phan Tử nói cho tôi biết, đây vẫn là ở trong quỹ thành, là ở một cái động bên dưới núi đá. Động này được Bàn Tử phát hiện ra. Sau khi xảy ra chuyện Trát Tây chạy ra tới bên ngoài chỗ đỗ xe. Chờ rất lâu sau không thấy chúng tôi đi ra, Trát Tây nghĩ tới chuyện tôi và A Ninh không nhìn thấy ký hiệu cậu

ta để lại trên đá, nên chắc đã bị lạc đường. Lúc này Muộn Du Bình dùng gương phát tín hiệu cho bọn Phan Tử, bọn họ lập tức lao tới. Hắc Nhãn Kính ở lại chăm sóc những người khác, Muộn Du Bình liền cùng Phan Tử và Bàn Tử vào tìm chúng tôi.

Tôi hỏi bọn họ làm sao tìm ra chỗ chúng tôi hay vậy. Phan Tử nói nơi này đúng là có điểm bàn môn tà đạo, núi đá này trình tự như là được thiết kế sẵn. Bọn họ cũng đi theo cảm giác, kỳ thật là đi một đường giống với chúng tôi, cuối cùng nhìn thấy ký hiệu của A Ninh, liền đi theo thì thấy chúng tôi ngất trên mặt cát.

Nói tới đó tôi vẫn còn sợ hãi trong lòng, liền gật đầu lia lịa:

“Quả thật, cái chỗ chó má này giống như đi mãi mà vẫn không tới được đâu cả, mà cũng không quay về chỗ cũ, thật không biết chuyện gì xảy ra.” Tôi lại đột nhiên chợt dạ, tự hỏi hiện giờ chúng ta vẫn đang trong cái khu ma quỷ này không phải không đi ra được sao?

“Chúng tôi không ngốc như các cậu, đều có lưu lại ký hiệu, cậu cứ yên tâm đi” Phan Tử nói.

Bàn Tử cũng nói: “lão tử đã để lại ký hiệu, tất cả đều to như tảng đá ấy, cách một kilomet vẫn nhìn thấy, hơn nữa đi không ra thì lão tử cũng hiểu vì sao rồi.”

“Ừ” tôi nhẹ nhàng thở ra hỏi: “vì sao vậy?”

Phan Tử nói, “ngay từ đầu chúng tôi cũng không biết, do Bàn Tử lợi hại thôi, quả thật là hấn nhìn ra hết. Tôi nói cho cậu nghe, chúng tôi hiện tại đã phát hiện ra cái quy luật của quỷ thành này. Nơi này cách bên ngoài khoảng một trăm kilomet. Đây là một vành đai núi đá vô cùng rộng lớn, từ rất nhiều các khu núi đá hợp thành, ở giữa là sa mạc. Đá trong quỷ thành được hình thành từ trầm tích nham thạch, đầu đuôi được lồi lại với nhau, hình thành một dải liên hoàn quỷ thành. Các cậu cứ đi cho tới chết thì phải đi mất ba ngàn sáu trăm kilomet, các cậu tính có ra được ngoài bằng cách này không?”

Tôi lắc đầu: “không thể nào, sao có chuyện như vậy được? Tôi tìm một hướng bất kỳ rồi đi thẳng một mạch không chệch chút nào mà.”

Bàn Tử nói: “nói cho cậu nghe mà cậu không chịu thừa nhận. Cậu có đi theo hướng nào đi nữa thì cũng không thoát được vì đây là một mê cung đá. Quỷ thành này là từ vô vàn những đá lớn đá nhỏ hợp thành. Những tảng đá này có tầm bao quát rất thấp, nếu liên tục đi qua hết phiến này tới phiến khác thì thấy một bên cao, một bên thấp nhưng bởi vì đá xếp lộn xộn nên cậu không nghĩ là bên kia khó đi hơn. Cảm giác cũng không khác là mấy, nhưng trong tiềm thức, cậu có thể nhận ra tảng đá này hướng sang một bên, mà bên đó lại là hướng cậu chọn, kết quả là cậu luôn luôn đi theo sắp xếp của quỷ

thành này. Hơn nữa, có vẻ như là mỗi cái cửa ra đều có cùng tình trạng như thế, cho dù là đoán sai hướng nhưng cậu vẫn có vô số cách sửa cho nó thành đúng. Đây là một kiểu mê cung rất bình thường của thời Chiến Quốc, có một cái tên vô cùng mộc mạc mà nhân dân lao động đặt cho nó là ‘kỳ môn độn giáp’”

Nói xong liền nhìn về phía Muộn Du Bình, “Tiểu Ca à, tôi nói có đúng không?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn chúng tôi, không để ý đến lời Bàn Tử rồi lại cúi xuống nhìn đồng lửa, giống như có tâm sự gì.

Tôi bật cười, nói: “anh mà cũng biết tới kỳ môn độn giáp sao?”

Bàn Tử nói cậu không biết thì có, nhìn nét mặt thì rõ ràng vẫn đang dương dương đắc ý. Trong lòng tôi thầm đoán, tên này quả là hơn người, vừa học hỏi vừa thu thập tài liệu, liền hỏi tiếp Bàn Tử: “vậy theo như anh nói, trong thành quẻ này có người dùng đá như là trò ảo thuật để che mắt người khác?”

Bàn Tử gật đầu: “đúng là như thế, nhưng không phải trận pháp cao thâm gì cả, gặp người có mắt quan sát hoặc là có đề phòng từ trước thì khẳng định là sẽ bị phát hiện ngay. Nhìn những tảng đá này cũng thấy nó tồn tại lâu rồi, phỏng chừng nơi này trước kia là chiến trường ác liệt, Tây Vương Mẫu hẳn cũng là một cao thủ thuật số, những tảng đá này xem như là một tuyến phòng ngự hữu hiệu.”

Nói tới đây, trong túi ngủ của A Ninh có tiếng động, cô ấy nhẹ giọng nói: “anh nói không đúng, Tây Vương Mẫu là người khai sinh ra kì môn độn giáp. Năm đó hoàng đế biết đến Thần Thư Thiên Bẩm chính là do Tây Vương Mẫu cho ông ta, xét về thuật kỳ môn độn giáp thì bà ấy là tổ tông khai phá.”

Hóa ra là vừa rồi cô ấy không ngủ, chúng tôi bị dọa cho giật mình đánh thót một cái. Tôi lập tức nhớ tới truyền thuyết Cửu Thiên Huyền Nữ, cảm thấy có chút sợ hãi len lỏi trong đầu. Quả thật là như thế, truyền thuyết này cũng được lịch sử ghi lại một ít, trong có nói đến hoàng đế thống nhất Trung Nguyên lúc ấy một phần là nhờ có sự hỗ trợ to lớn từ Tây Lương Nữ Quốc.

Nghĩ lại cái thuyền đắm kia, trong lòng thầm than năm đó nơi này nhất định là một con sông có mực nước thấp, những phiến đá này không lộ ra trên mặt nước. Như vậy thuyền trưởng dễ dàng bị đưa vào bẫy đá khiến cho lạc đường, khả năng nhiều năm trôi qua như vậy không ai phát hiện ra Tây Lương Nữ Quốc cũng vì nguyên nhân này.

Nghĩ một chút tôi bỗng nheo nheo mắt nhìn Phan Tử nói: “anh nói là quẻ thành này là một vành đai khép kín sao?”

Phan Tử gật đầu, tôi lại hỏi: “anh sao lại biết được chuyện đó?”

Phan Tử liền lắc đầu nói: “đây là người dẫn đường của chúng tôi nói thế, có chuyện gì à?”

Tôi hưng phấn vẽ lên trên cát một vòng: “là anh không biết thôi, tôi xem qua bút ký của Văn Cẩm. Trong đấy cô ấy có nói Tây Vương Nữ Quốc nằm dưới sự bảo vệ của một tường thành vô hình. Tường thành này người khác không hề nhìn thấy, nhưng đụng phải thì tất nhiên phải quay về. Tại đây mấy ngàn năm trước, hẳn là một con sông, giống như là một cái hào bảo vệ quanh vương quốc, làm thành một vòng tròn. Nếu chúng ta giả thiết đây chính là vành đai bảo vệ thì đúng là khiến người khác tiến vào mà không hề biết, mà một khi đã tiến vào thì khó lòng mà tìm ra đường đi tiếp, như vậy có thể bảo vệ thành trì Tây Lương Nữ Quốc được an toàn. Nếu giả thiết này của chúng ta chính xác, đây đúng là “tường thành vô hình” đã che dấu Tây Lương Nữ Quốc nhiều năm qua, thì hẳn là Tây Lương Nữ Quốc ở ngay bên trong này thôi, cũng có thể là ngay ở giữa quý thành này.”

Sau khi tôi nói xong, tất cả mọi người đều thờ ơ nhìn tôi, giống như đang nhìn một đứm ngốc

Tôi bị nhìn như thế thì ngạc nhiên lắm, buông tay nói:

“Tôi nói không đúng à?”

Phan Tử vỗ vỗ vai tôi nói: “Tiểu Tam gia này, là cậu nói thế chứ không cần xem bút ký của Văn Cẩm chúng tôi cũng đoán được rồi, nếu tình huống đơn giản như vậy thì thành trì của Tây Lương Nữ Quốc đã sớm bị phát hiện rồi. Bồn địa Sái Đạt Mộc này không phải như sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã. Nơi này đã trải qua vô số lần khảo sát, cho nên nếu ngay bên trong quý thành này có cái gì đó như cậu nói thì hoặc là đã bị chôn trong cát, hoặc là ở một vị trí vô cùng khó phát hiện. Cậu cho rằng muốn thấy là thấy được ngay sao, thực quá ngây thơ quá rồi.”

Tôi nghĩ cũng có chỗ đúng, liền hỏi thế bọn họ tính làm gì?

Phan Tử nói bọn họ vốn tính theo đuôi đội A Ninh, tới Tháp Mộc Đà trước rồi tính tiếp, nhưng hiện tại ở đây lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này. Nhưng theo Định chủ Trác Mã nói thì từ phía Tây của quý thành, đi theo lòng sông cỏ này khoảng hai ngày sẽ tới nơi ngày trước bà ta chia tay Văn Cẩm. Tại một sơn khẩu, Văn Cẩm tự mình đi tiếp nên Định Chủ Trác Mã không biết sau đó đi thế nào. Phan Tử muốn chờ chúng tôi hồi phục, rồi đi ra ngoài, đợi chú Ba tới. Sau đó mọi người sẽ đi theo lưu vực con sông, năm đó đội của Văn Cẩm khẳng định cũng đi như vậy, bọn họ cũng muốn thử xem số má thế nào.

Tôi nhìn Phan Tử nói: “nhưng lưu vực sông đó có một đoạn xen lẫn với sa mạc, cũng không thấy gì rõ lắm.”

“Không cần lo lắng chuyện đó đâu”

Bàn Tử nói, nói xong rồi chỉ khoảng không tối đen bên ngoài. Chúng tôi đang ở trong đáy của cái động này, không hiểu hẳn muốn chỉ cái gì. Tôi thử bước ra bên ngoài, vừa đi đến gần ngoài động khẩu bỗng nghe thấy có một cảm giác lạnh lẽo lại thêm ẩm ướt phả vào mặt, tiếp theo nghe thấy một thanh âm vô cùng quen thuộc. Nhìn vào khoảng không tối mịt bên ngoài tôi cũng không thấy rõ cái gì cả, nhưng có vẻ rất quen thuộc.

Trong nháy mắt tôi liền hiểu ra, không tin được mình vừa phát hiện ra cái gì. Tôi đi hẳn ra ngoài động, lập tức trên mặt có nước rơi xuống tới tấp, trong lòng chợt thốt lên, trời đang có mưa. Nhưng sao có thể chứ? Nơi này là một sa mạc, một năm may ra có một trận mưa, hơn nữa tuyệt đối không phải rơi vào mùa này. Tôi trở vào, hỏi: “rốt cuộc chuyện này là sao vậy, sao trời lại đổ mưa chứ?”

Phan Tử cười nói: “Tiểu Tam gia này cậu nên cảm ơn trận mưa này đi, bằng không đợi chúng tôi tới, cậu chắc thành cá khô rồi. Chúng tôi tìm được cậu lúc mưa bắt đầu rơi, hiện giờ bên ngoài nước tràn lênh láng, khó mà đi ra ngoài được, bằng không chúng tôi đã khiêng cậu ra ngoài rồi, ngồi trong này đợi cũng không hề thoải mái chút nào. Sau khi trời mưa chắc chắn lưu vực sông này sẽ có nước, nếu đi theo nó, có thể bình thường chúng ta nhìn không thấy gì nhưng nước dâng lên thì cũng khó đoán lắm, cậu yên tâm đi.”

Tôi nhớ tới lời của Định Chủ Trác Mã nói với tôi: thời gian rất gấp, phải nhanh lên, bỏ lỡ cũng chỉ có thể đợi năm năm nữa, trong lòng nghĩ chẳng lẽ bà ấy ám chỉ trận mưa này? Càng nghĩ càng thấy không ra được cái gì, nhưng nhìn Muộn Du Bình không nói gì. Nếu hẳn thấy không vấn đề gì thì tôi cũng an tâm hơn nhiều. Sau đó tôi phải nghỉ ngơi, cho nên lại ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau tôi vẫn nghĩ mình đang nằm mơ.

Trong sơn động này chúng tôi nghỉ ngơi hai ngày, tôi và A Ninh thương thế đều khỏi hẳn. A Ninh và Bàn Tử cũng là người quen, rốt cuộc chuyến này là bọn Phan Tử cứu cô ấy, cô ấy cũng không nói gì cả, nhưng đối với tôi lại trở nên lạnh nhạt. Có thể cô ấy cho rằng tôi là do chú Ba sắp xếp vào đội để lừa cô ấy. ngây như anh thì lừa ai)

Tôi cũng không để ý, trong lòng hậm nhừ suýt chút nữa thì chết, còn so đo chuyện đó làm gì. Ngày thứ ba thì chúng tôi xuất phát, đi theo ký hiệu. Chúng tôi phải lội trong nước ngập tới mắt cá chân. Mưa lớn suốt hai ngày qua đã ngớt, đi tới bên ngoài hạp mặt cùng Hắc Nhãn Kính. Những người ở bên ngoài đã tuyệt vọng, nhìn thấy chúng tôi đi ra ngoài bình an còn không dám tin vào mắt mình nữa.

Ở bên ngoài Phan Tử lại nghỉ ngơi thêm một ngày. Hẳn đề nghị tôi ở đây đợi chú Ba đến rồi sau đó quyết định có đi vào hay không. Nhưng mà lúc

này tôi làm gì còn mặt mũi mà gặp chú ấy, hơn nữa Định Chủ Trác Mã để lại cho tôi lời nhắn, bảo tôi phải nhanh chóng hạ quyết tâm, muốn tìm thấy Văn Cẩm tính ra chúng tôi chẳng còn mấy thời gian, liền cố thuyết phục Phan Tử cùng nhau vào trước xem thế nào.

Bên kia A Ninh cũng sắp xếp người của cô ấy. Phần lớn bọn họ đều muốn trở về. Tình hình Người Da Trắng vô cùng xấu, bác sĩ nói chờ đội chú Ba đến sẽ mượn xe lập tức trở về. A Ninh sắp xếp ổn thỏa rồi nói với Phan Tử, cô ấy cũng muốn tham gia cùng chúng tôi. Nói thế nào thì đội của cô ấy cũng có ý định vào đó từ đầu. A Ninh gia nhập thì không vấn đề gì, Phan Tử cũng không thể lay chuyển ý định của tôi, huống hồ đoạn đường ngày chúng ta có thể đi xe, cũng không có gì nguy hiểm, nên đành phải gật đầu đồng ý. Tôi cùng Bàn Tử, Phan Tử, Muộn Du Bình, A Ninh đi cùng một xe, Hắc Nhãn Kính ở lại chờ chú Ba.

Hai ngày trời, chúng tôi theo mực nước trong lòng sông phi như bay vào trung tâm sa mạc. Bởi vì mưa xối nước xuống làm cho dòng sông hiện ra rất nhiều nhánh nhỏ, chúng tôi đi theo một vài nhánh vẫn không tìm thấy có tòa núi đá nào xung quanh. Tôi cố nhìn qua ống nhòm tới đau cả mắt, cuối cùng trở nên nghi hoặc có phải là cái tòa núi đá đó đã sớm biến thành cát bụi rồi không.

Mưa mấy ngày qua cũng đã có dấu hiệu ngớt, chúng tôi nghỉ ngơi ở cạnh lưu vực sông. Lốp xe bị mài mòn vô cùng mạnh, có một cái còn bị nổ, chúng tôi phải dừng lại để thay rồi mới tiếp tục đi được, khổ không để đâu cho hết. Bàn Tử nói:

“Có phải lão bà bà kia nói lung tung rồi không? Cơ bản là không có ngọn núi nào cả? Hoặc là đó vốn không phải núi? Có lẽ nào bị sập vì gió cát rồi không?”

Tôi cảm giác không phải vậy, Định Chủ Trác Mã không giống kiểu người lừa bịp người khác, có lẽ khu vực này đã thay đổi nhiều rồi. “Làm gì tiếp đây? Lại đi tiếp à, xăng cũng không còn nhiều, hay chúng ta quay lại vậy?”

“Nơi hội tụ của các con sông chính là chỗ thấp nhất của bình nguyên này, nơi đó hẳn có một cái hồ, sao chúng ta không tìm cái hồ đó trước đã? Sau đó từ bên hồ bắt đầu tìm kiếm dấu vết, như vậy ít nhất có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm lại”.

Ngẫm thì cũng có thể lắm, chúng tôi tiếp tục cho xe chạy. Đến lúc tới một sườn dốc, đột nhiên Phan Tử mắng to một tiếng, đạp phanh xe lại. Tất cả chúng tôi đều bị dòn về đằng trước. Bàn Tử mắng to, còn chưa mắng xong thì ai lấy đèn ngậy người ra nhìn. Bên kia sườn dốc là một cái vực, đầu xe chúng tôi đã chuẩn bị lao ra ngoài, hai lốp trước lơ lửng trên không. Chúng tôi kinh hồn bạt vía nhảy xuống xe, đi lên bên cạnh vách núi thì phát hiện

một bồn địa rất lớn phía dưới, sương khói lượn lờ, một ốc đảo không lồ lồi
sâu xuống dưới trung tâm sa mạc.

§57. Lên đường đi ốc đảo

Trước mắt chúng tôi là một quang cảnh vô cùng hùng vĩ, không thể dùng ngôn ngữ mà miêu tả hết được cái đẹp này. Tất cả chỉ biết ngây người ra ngắm nhìn, tuy rằng đọc qua trong bút kí của Văn Cẩm có nhắc đến một ốc đảo nhưng trong đầu tôi không tưởng tượng nó lại rộng lớn tới mức này.

Bốn phía của ốc đảo rộng mênh mông bằng mắt thường có thể thấy được sự tinh tế của tạo hóa khi sắp đặt nên một nơi tuyệt đẹp như vậy ở đây, Bàn Tử lại nói đây nhìn như một cái hồ tiên thạch. Từ trên núi đá nhìn xuống chỉ thấy bên dưới lãng đăng mây bay khói tỏa là tầng tầng lớp lớp tán cây dày đặc, không thấy được toàn cảnh cụ thể trong ốc đảo.

Đây chính là Tháp Mộc Đà, không tưởng được là chúng tôi lại dùng cách như vậy mới tìm được ra nó nghĩ thì thấy cũng rất đơn giản. Phan Tử lui xe trở về, mọi người lấy kính viễn vọng ra bắt đầu quan sát phía dưới, cân nhắc xem bên trong có gì. Phan Tử nói:

“Xem ra tòa nham sơn nơi Định chủ Trác Mã và Văn Cẩm chia tay đã bị phong hóa không để lại dấu tích rồi, tòa nham sơn đó trong vài thập niên vừa qua đã sụp xuống dưới ốc đảo này, có thể là theo dòng nước sỏi mòn hoặc là do gió thổi đổ. Nhưng theo hướng dòng sông chúng ta vẫn có thể tìm được tới đây”

Trong bút ký của Văn Cẩm không viết tới điều này, tôi cũng không biết nữa nhưng hiện giờ đã phát hiện ra ốc đảo rồi thì chúng tôi nên làm gì tiếp đây, tôi lại hỏi Phan Tử xem hắn có dự tính gì không.

Phan Tử nói sẽ đi xuống trước xem xét tình hình, tôi lúc gặp có kể qua cho hắn nghe chuyện bút ký và lời nhắn mà Định chủ Trác Mã truyền lại. Biết được rằng Văn Cẩm khả năng đang ở ngay bên trong ốc đảo này, lại nói nếu tiếp tục chờ gặp được chú Ba thì thà cứ đi trước vào bên trong xem tình hình vẫn hơn. Đối với Phan Tử thì Văn Cẩm cũng như là sư mẫu của hắn, nếu vì chờ tam gia mà để sư mẫu gặp nạn thì hắn không làm được, thời gian đã gấp lắm rồi.

Tôi thàn nhủ, anh thật sự là cánh tay phải đắc lực nhất của chú tôi, nhưng tôi cũng không còn đầu óc đâu mà đi để ý tới chuyện đó nữa, lập tức chuẩn bị tinh thần. Đã qua mười ngày từ khi bước chân vào tới sa mạc, mọi người lại bảo tôi xem xem làm cách nào đi vào được trong ốc đảo này.

Trong bút ký của Văn Cẩm có ghi lại lộ trình tiến vào trong ốc đảo, bọn họ ngày trước là đi qua một cái khe núi, nhưng nơi này cảnh vật đã thay đổi ít nhiều. Thông qua con đường ngày trước đội Văn Cẩm đi thì không tìm thấy cái khe núi kia nữa, chúng tôi đành phải đi vòng quanh bồn địa để tìm. Sau vài tiếng cuối cùng cũng phát hiện được một cái khe núi rộng thung

thình.

Phan Tử của một vòng lớn quanh bồn địa, đại khái là bốn km, tìm được đường vào rồi thì cứ thế cho xe chạy xuống, ban đầu thì có thể ngồi trên xe được nhưng sau đá núi trở nên mập mờ, có nhiều chỗ hẹp hơn nên mới dừng lại. Mọi người đành xuống xe, lấy trang bị khoác lên lưng rồi bắt đầu cuộc bộ.

Đi tới khi nhìn thấy cây cối rợp mắt mới dừng lại để nghỉ ngơi, tôi cầm bút ký của Văn Cẩm ra xem những gì ghi lại bên trong. Sau khi nhìn bút ký, tôi không khỏi chột dạ, trong đó cô ấy có ghi lại rất nhiều chuyện, có một đoạn là nói về sự nguy hiểm của khe núi ở đây.

Tiếp tục đi vào trong khe núi, độ dốc dần giảm xuống, thảm thực vật nhiệt đới vô cùng rậm rạp, chướng khí tràn ngập, mặt nạ phòng độc của chúng tôi không thể hoạt động trong hoàn cảnh ẩm ướt này. Hơn nữa chỉ có một đường duy nhất đi vào Tây Lương Nữ Quốc nên trên đường đi gặp chuyện gì cũng khiến cho tôi cảm thấy quốc gia cổ đại này vô cùng quý giá, vừa đi vừa phải cẩn thận canh chừng.

Cuối khe núi chính là trung tâm của ốc đảo, nơi này có nhiều con sông đổ về, quanh hồ cây cối rậm rạp, xung quanh là đầm lầy ẩm ướt tất cả chúng hình thành nên một rừng mưa nhiệt đới ngay trong lòng sa mạc. Chúng tôi chắc chắn quốc gia tây vực này hình thành ngay bên trong đầm lầy nên nếu muốn đi vào bên trong tìm kiếm cái gì đó thì không khác nào liều mạng.

Chúng tôi nghỉ một chút trong cái khe núi tiện thể đọc qua vài đoạn miêu tả lộ trình trong quyết bút ký, vì không nghĩ sẽ tiến vào đầm lầy nên rất nhiều chỗ đọc không hiểu gì. Hơn nữa Văn Cẩm cũng đánh dấu hỏi ở nhiều điểm, chúng tôi không giải thích được những dấu hỏi này biểu thị cho cái gì. Càng xem càng thấy khó xử, cuối cùng đành gập lại quyết định tự mình từng bước tiến vào bên trong.

Sau khi chỉnh đốn lại đội ngũ chúng tôi bắt đầu từ từ lần mò theo khe núi đi xuống bên dưới, còn phải lo tới việc kiểm soát tiêu hao vật tư trang thiết bị sao cho tiết kiệm. Từ đây muốn đi vào tới tận hậu viện của tây vương mẫu, chắc cũng sẽ phải dùng tới không ít pháo sáng, pháo lạnh, diêm, thuốc men, những cái gì có thể mang đi chúng tôi đều cho hết vào ba lô.

Phan Tử từng có thời kỳ tham chiến tại việt nam, giờ trở thành thủ lĩnh đoàn chúng tôi, hẳn nói là men theo trên vách núi nhìn xuống tình hình cũng không khác khi còn ở chiến trường việt nam là mấy. Loại đầm lầy ẩm ướt này là nguy hiểm nhất, bên trên là rừng mưa nhiệt đới bao trùm rộng khắp toàn bộ ốc đảo. Thảm thực vật phát triển mạnh như vậy khẳng định phía dưới sẽ không nhìn thấy được ánh mặt trời. Dưới tán cây tối đen, chướng khí tràn ngập, địa hình như thế tạo điều kiện tốt cho muỗi vắt, đĩa và vô khối

những trùng độc khác phát triển.

Hơn nữa không khí ở nơi này vô cùng nóng ẩm, nhiệt độ lên tới hơn ba mươi độ, chúng tôi vẫn phải mặc áo dài quần dài quan trọng là không để lộ ra một mảng thịt nào, không thì sẽ trở thành mồi cho côn trùng ở đây. A Ninh còn hỏi cô ấy có mang theo thuốc diệt côn trùng, dùng trong này có được không?

Phan Tử cười nói cô chỉ đuổi được muỗi của cô đi chứ không giết được chúng, không đốt được người này nó chuyển sang đốt người khác, trong rừng mưa nhiệt đới thì tốt nhất không nên sử dụng thứ gì phát ra mùi lạ. Nếu không sẽ thu hút dã thú, mà trên tay cô chỉ có mồi chai thuốc xịt côn trùng, lúc đây đuổi bằng cách nào được. Không tính tới thú ăn thịt lớn chỉ cần là con lợn rừng thôi cũng chạy không kịp rồi.

Phan Tử nói một khi tiến vào khu vực có đầm lầy thì không phải bắt đắc dĩ lắm mới được bước xuống nước, hoặc là phải đi vào lớp bùn bên dưới. Anh kể là trước đây trong tiểu đội của hắn có một chiến hữu, bị phục kích vây lại trong đầm lầy. Chỉ một phút không nhấc chân ra mà đến lúc đi lên bờ toàn bộ trên đùi cậu ta bị cắn chi chít, không cảm thấy đau đớn gì, cũng không biết là con gì cắn.

Như trong hoàn cảnh này, nếu chuyện đó xảy ra thì chẳng khác nào toi mạng thậm chí còn kinh hơn cả chết nữa.

Tôi nhìn trong ánh mắt Phan Tử không thấy như hắn đang kể chuyện dõ dạc mọi người, trong lòng cũng cảm thấy hơi sờ sờ nên nhìn ống quần mình rồi liên tục dùng tay phủi. Nghỉ mất hai giờ, chúng tôi sửa sang đóng gói đồ đạc, Phan Tử hét to một tiếng thông báo chúng tôi liền xuất phát.

Muộn Du Bình tiên phong còn Phan Tử bọc hậu, chặt cây, rẽ lá, tiến vào bên trong khe núi. Chúng tôi đi được một lúc thì trời cũng trở nên âm u vô cùng, có vẻ như sắp có trận mưa lớn. Tôi trong lòng cảm khái, thiên nhiên quả là kỳ diệu không thể đoán trước được, lúc còn đi trên sa mạc Sái Đạt Mộc không tưởng là bên trong nó còn có một rừng mưa như thế này, thật sự là tạo hóa xếp đặt, không theo một khuôn mẫu nào.

Cái khe núi này không giống như là núi đá trong quỹ thành, không phải do bị phong hóa mà tạo thành, đây là vận động địa chất sinh ra khe nứt từ trong lòng núi đá, đáy cốc không bằng phẳng, quái thạch lởm chởm, tầng tầng lớp lớp, vách khe như bị đao bổ vào mà thành.

Nhưng tôi muốn nói là tôi đồng ý với cách nói của Bàn Tử, địa hình nơi này quả thật rất giống với một cái hồ thiên thạch. Ốc đảo như bị một cái thiên thạch khổng lồ rơi xuống tạo thành, chắc hẳn lúc mới xuất hiện nó phải sâu lắm. Phong hóa dần dần thì mới dần bồi đắp lên như địa hình bây giờ.

Như vậy khe núi này không hẳn là cái duy nhất trong bốn phía ốc đảo này.

Khe sâu rất rộng, sau khi tiến vào rừng rậm, bốn phía đột nhiên vô cùng oi bức, chúng tôi đầy người mồ hôi. Đến cả tảng đá trong này cũng phủ đầy rêu, không thể đi bình thường được, dưới chân nơi nơi đều là rêu ẩm ướt và rễ cây chằng chịt đan xen. Đang mãi than rề cây sao lại mọc đâm lung tung trước mặt như thế này thì chân đã đạp vào một vũng sinh, trên đầu tán cây dày đặc không nhìn thấy mặt trời.

Tôi lập tức liền cảm thấy là mình đã đi lạc vào rừng Amazon chứ không còn là trong sa mạc nữa. Vốn nghĩ sẽ rơi vào tình huống như thế này khi đi tới cuối khe núi nhưng không ngờ là địa thế trong này lại khó đi như vậy, càng đi càng thấy không xong.

Bàn Tử đi được một lúc thì bắt đầu thở hồng hộc, nhìn về tình hình phía trước, may mà trong cái rừng mưa này không có động vật gì kinh khủng. Con mẹ nó, đành cười mấy tiếng coi như là cũng nhờ phúc tổ tiên, bằng không chuyến này đi thật oan uổng.

Phan Tử nói rừng mưa trong này nói nhỏ thì không hề nhỏ, nhưng cũng không thể coi là lớn, chưa cần lo tới thú dữ, sợ nhất vẫn là côn trùng và rắn rết. ở đây nhiều đầm lầy như vậy, chắc không ít tổ rắn. Bàn Tử nói rắn cũng được lắm chứ, ở Quảng Đông từng được ném qua mùi vị của món rắn nướng than hoa, dù sao chỉ cần có gì mới mẻ, lão tử cũng coi như là không phí công vào đây.

Tôi lại nghĩ tới trong bút ký của Văn Cẩm có viết: “vũng bùn có nhiều rắn, người gốc thì không sợ”. Nói như Phan Tử quả không sai. Không biết những con rắn trong này lớn bé như thế nào, chứ như trong phim điện ảnh của Mỹ, mặng xà cứ phải to như thân cây cổ thụ, xe lu cán cũng không chết, nhưng nơi này chắc không có điều kiện như thế.

Hơn nữa hệ sinh thái ở đây cũng vô cùng đặc biệt, vì là một ốc đảo đơn độc bị vây lại trong sa mạc nên tôi nghĩ ngoài con người và một vài loài chim chóc ra ở đây cơ bản không còn loài nào có thể tiến vào. Hoặc là chỉ có một vài loài sinh vật tồn tại từ lúc ốc đảo hình thành.

Lúc ấy Sái Đạt Mộc vẫn còn là một mảnh đất giàu có, sông ngòi dày đặc, giống loài chắc hẳn phong phú. Có lẽ chúng tôi có thể may mắn tìm thấy được vài loài đã tuyệt chủng ở trong ốc đảo này, những sinh vật đó so với của cái trong cung Tây Vương Mẫu hẳn là có giá trị hơn nhiều.

Nhưng tôi nhanh chóng gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu, trong truyền thuyết Sơn Hải kinh có nhắc tới cung của Tây Vương Mẫu được một đám người mặt chim xanh bảo hộ. Khẳng định là một loài quái điều mà chúng tôi không biết, không chừng còn có họ hàng với bọn quái điều đã tấn công khi chúng

tôi vào núi Trường Bạch, riêng giống này mà tiết chủng được thì quá là tốt.

Vì cây cối mọc chen nhau quá dày đặc mà chúng tôi lại đang trong một đáy khe núi chật hẹp, không có đường quay lại, chúng tôi chỉ có thể lấy dụng cụ chặt bớt cành cây tự tạo cho mình một đường đi. Điều này khiến cho thể lực của mọi người nhanh chóng bị tiêu hao, Bàn Tử và Muộn Du Bình thay nhau chặt chém xung quanh cũng không thay đổi được tình hình.

Cũng may bên cạnh vách núi vẫn còn nhìn thấy một khoảng trời xanh, giống như là đang đi trong tiên giới, cảnh sắc vô cùng huyền ảo. Còn thỉnh thoảng đi qua những thác nước trút xuống dưới, cảm giác cũng không đến nỗi chán. Đi một lúc lâu, chúng tôi phát hiện trên vách đá có rất nhiều hốc đá, chừng đến cả trăm cái, mặt trên phủ đầy rêu xanh, không biết bên trong khắc cái gì.

Chúng tôi lập tức gia tăng cước bộ, không còn tâm trạng để ngắm cảnh nữa, cả đoàn đi xuống đây mà không để ý tới di tích Tây Lương Nữ Quốc này. Lúc trước thì thấy có thiêu thiêu gì đó, giờ nghĩ lại thì đúng là thiếu thật, chúng tôi bắt đầu đang tiến gần tới trung tâm của quốc gia cổ thần bí này.

Nghĩ đến chuyện đó thật sự vô cùng hưng phấn, nhưng trong thực tế thì lại cảm thấy vô cùng khủng bố. Dẹp hết những trò đùa giỡn trên đường, chúng tôi tập trung quan sát hai bên vách núi. Hang đá này có nhiều kích cỡ, có lớn có bé, lớn thì to bằng cái đường cho xe tải, nhỏ thì chỉ cao hơn nửa người.

Không giống như ở Đôn Hoàng, hang đá đều rất nông, từ bên ngoài có thể nhìn thấy những pho tượng được điêu khắc bên trong, chỉ là bị rêu phong toàn bộ bốn phía. Tôi lấy ra một con chủy thủ, bắt đầu gạt hết thực vật bao trùm lên một pho tượng ra, ở bên trong lớp rêu lộ ra một thạch điêu kỳ quái.

Đó là một tượng đá khắc mặt người mình chim, giống với cái chúng tôi thấy trên bình sứ của con thuyền đắm trong quỹ thành, đây chính là điêu khắc của Tây Lương Nữ Quốc. Trải qua ăn mòn hàng nghìn năm, thạch điêu bên ngoài bị phủ kín bởi những lỗ hồng li ti, nhìn rất mơ hồ.

Tôi lấy tay xoa qua những lỗ đá trên mặt tượng, chính thể điêu khắc hiện ra. Đó là một pho tượng được tạc trực tiếp trên vách đá, đầu chim trông giống như là đường nét của phái nữ, đuôi mắt dài đưa tình, mặt không thay đổi nhiều, nhìn ra vẻ lạnh lẽo dị thường. Dưới chân là tạo hình năm sọ đầu lâu, chim này được tạc ra bên trên có hai hài cốt trẻ con, có vẻ những sọ đầu lâu này đều lấy từ hài cốt của chúng.

Bàn Tử nhìn bên dưới, bỗng kinh hô một tiếng:

“Trời ơi, tiểu Ngô, nhìn cái này xem, con mẹ nó chứ, có phải là...”

Tôi nhảy xuống sau khi nhìn chính thể thạch điêu, cũng không tự chủ

được liền hít một ngụm khí lạnh. Vốn là trong vách đá có hình đầu người mình chim kia có hình hài rất giống với quái điều đã gặp ở trong núi Trường Bạch.

Điều khắc vô cùng sinh động, xem bên ngoài núi đá thì người ta lúc tạc tượng còn đồ thêm màu vào. Nếu không bị rêu phủ thì trong hoàn cảnh cây cối âm u như này, chắc tưởng quái điều từ trong núi trường bạch bay tới đậu vào đây.

Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, ngay cả trên nét mặt Muộn Du Bình cũng có chút bất ngờ. Mọi người ở đây đều đã đi qua núi trường bạch, nhìn những thạch điều này, khó tránh khỏi nhớ lại tình hình kinh khủng lúc đó.

Tôi cùng Bàn Tử lại đi xem những điều khắc trên đá khác, phát hiện bên trong đều là điều khắc chim mặt người, có to có nhỏ, hình thái khác nhau.

A Ninh hít vào một hơi nói:

“Xem ra chúng ta đã đoán đúng, quái điều trong núi trường bạch và quái điều trong đồ thờ của Tây Vương Mẫu là nguyên hình của chim xanh ba đầu. Tây Lương Nữ Quốc khả năng nắm trong tay một số kỹ thuật mà chúng ta không biết, có thể thuần dưỡng loài quái điều này. Trong lăng mộ dưới lòng đất của núi trường bạch hẳn là có cùng nguyên nhân biến mất với Tây Lương Nữ Quốc. Quái điều này khả năng cũng sống ở bên trong ốc đảo này, sau đó bị người ta đưa ra phương đông, làm công việc bảo vệ lăng mộ.”

Tôi nói:

“Không sai, tôi cũng cảm thấy như vậy, nơi này đi hình giống với đi hình của hoàng lăng trong lòng đất ở trường bạch, đều là trong một hồ thiên thạch rất lớn. Xem ra nơi đó có thể là một phiên bản của cung Tây Vương Mẫu, những chuyện chúng ta ở trong núi trường bạch trải qua có thể coi là một cuộc diễn tập quy mô lớn, nơi này mới thực chất là hang ổ của nó.”

Bàn Tử nghe xong liền lau mồ hôi nói: “con bà nó, như mấy người nói thì đây là chỗ ở của ông bà chim điên kia sao? Chúng ta đi vào đây không phải chịu chết sao?”

Chuyện này cũng rất khó nói, tôi quay đầu cười khỏ, A Ninh tiếp lời:

“Cũng không đến mức đấy, đã nhiều năm trôi qua như vậy thảo nguyên trên kia cũng bị hoang hóa thành một sa mạc cằn cỗi, thực vật quá ít. Loại chim này chắc đã sớm tuyệt chủng ở đây lâu rồi, trong trường bạch thì còn có thể tìm được thức ăn. Nhưng dù thế nào đi nữa, Tây Lương Nữ Quốc lấy chim xanh làm thần bảo hộ, đồ thờ của nơi này có thể giải thích cho chúng ta thấy được nếu chúng ta muốn tiến vào bên trong cung Tây Vương Mẫu. Nhìn thấy những điều khắc này cũng như nhìn thấy một loại ký hiệu cảnh

báo, chúng ta tốt nhất nên đề cao cảnh giác”.

Chúng tôi đều gật đầu, Bàn Tử nói:

“Mẹ nó, cô nói thì hay lắm, lũ chim diên này nếu thật sự diệt sạch được thì mới an tâm, bằng không cả đoàn chắc chỉ đủ làm điếm tâm cho chúng nó.”

Nỗi lo của Bàn Tử cũng giống với nỗi lo cũng tất cả mọi người, chúng tôi nhìn nhau một chút, không ai nói gì cả, vẻ mặt rất phức tạp. Lại trùng trình một lúc nữa, A Ninh chụp lại vài bức ảnh tượng đá, nhìn xung quanh một vòng ngoại trừ những tảng đá này thì không phát hiện thêm gì. Muộn Du Bình bảo chúng tôi nhanh xuất phát.

Chúng tôi nhìn lại mấy tượng đá một lần nữa, chấn hưng tinh thần rồi rời khỏi vách đá, tiếp tục đi vào trong khe núi. Do bị ảnh hưởng tinh thần bởi mấy pho tượng này mà trong một khắc chúng tôi chợt có cảm giác bất an trong lòng, mọi người như đang tiến vào một thế giới không người vô cùng quỷ dị.

§58. Trận mưa thứ 2

Sau khi rời khỏi khu thạch bích trên vách đá, chúng tôi đều có biến động trong suy nghĩ nhưng vẫn tiếp tục kiên trì tiến vào bên trong khe núi. Bởi vì bị ảnh hưởng ít nhiều bởi những bức thạch điêu trong các hốc đá nên chúng tôi đề cao cảnh giác hơn, chú ý từng động tĩnh nhỏ một xung quanh. Chỉ lo gặp phải cạm bẫy mà Tây Vương Mẫu ngàn năm trước đã mai phục ở đây.

Nhưng từ lúc chúng tôi đi vào đây thì chưa có chuyện gì kỳ quái phát sinh, một đường vô sự, thậm chí cả di tích đền đài trong Tây Lương Nữ Quốc cũng chưa nhìn thấy. Chỉ có trước mắt một vùng rừng mưa càng vào sâu càng dày đặc, thân và rễ mọc chằng chịt, tán cây che kín bầu trời. Cảm giác như là chúng tôi đang lùi xa khỏi hoàng cung Tây Vương Mẫu chứ không giống như đang tiến vào đó.

Đi đến đâu cũng đưa mắt tìm xung quanh, chỉ cảm thấy nơi nơi là màu xanh muốt tằm mắt, như bước vào trong một tô bún tàu mốc vậ. Tôi lúc này mới lĩnh ngộ được khái niệm của cây cối là gì, tôi từng đi qua Tần Lĩnh ở Sơn Đông nhưng so với nơi này thì đó chỉ giống như đi du lịch. Ở bên kia thì tầm mắt có thể phóng tới cả km, còn ở đây thì chỉ nhìn được trong khoảng vài trăm thước.

Nhìn khuôn mặt kiên nghị trán đầy mồ hôi của Phan Tử thì không biết bọn họ ngày trước trong chiến tranh có khôn đôn như này không.

Cứ như vậy chúng tôi lầm lũi bước về phía trước, trong rừng loang lổ ánh sáng, hai bên vách núi biến thành những hình hoa in trên nền đá, đi mãi mà khoảng cách vẫn không ngắn lại. Cả đội cứ đi trong im lặng như thế, không ai nói được câu gì chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc cùng với tiếng muỗi vo ve bên tai. Bàn Tử đi đã mệt lúc này lại nổi hứng, vừa đi vừa hát để cổ vũ tinh thần, miệng ngâm nga bài sao hoa lại có màu hồng như vậy.

“Hoa vì sao lại hồng như vậy? Vì sao lại hồng? Vì ai mà hoa phải mang màu hồng như bị thiêu trong lửa”.

Hát một câu là Bàn Tử lại vung tay phạt một khóm cây mở đường đi cho cả đội, nghe hấn hát cũng khiến tin thần chúng tôi có chút hào hứng. Việc này chỉ có Bàn Tử mới làm được chứ không thể trông chờ gì vào Muộn Du Bình.

Nhưng Bàn Tử hát lại rất khó nghe, hơn nữa cũng không hát đúng nhạc, nghe như đang đọc văn tế chiêu hồn. Phan Tử đi sau nghe chán không chịu được liền mắng, con mẹ nó chứ, chỗ này đã nóng như thế, sao cậu không hát bài gì nó mát mẻ một chút?

Bàn Tử nói cậu thì biết gì tới nghệ thuật chứ, đây là ca khúc nói về người

khách đi trên đỉnh băng sơn, lúc tôi hát lên như là nhìn thấy núi trường bạch và sông băng như vậy chưa đủ mát cho cậu sao?

Phan Tử nói vậy sao cậu không hát bài cô gái tóc trắng đi? Trực tiếp miêu tả có phải hay hơn không giờ là lúc nào rồi còn bắt người ta phải liên tưởng. Bàn Tử nói trắng cái mặt nhà cậu, nghĩ tôi là cái radio à mà muốn nghe bài gì cũng được, đã thế lão tử hát cho cậu biết tay, việc gì phải nhiều ý kiến như vậy.

Vừa mắng xong thì có một tia sáng lóe lên trên trời, mây tích điện kéo sấm chớp tới âm âm, gió cũng bắt đầu nổi lên, trong không gian bắt đầu nhìn thấy những chấm mưa nho nhỏ.

Chúng tôi đều im lặng ngẩng đầu nhìn lên trời, xuyên qua tán cây mây đen từng đợt chớp lên, sấm đánh văng cả đầu óc, mây tích nước áp sát trên đỉnh khe núi. A Ninh thở dài, nói:

“Đi đêm ngoài trời lại gặp mưa lớn, xem ra Tây Lương Nữ Quốc không hoan nghênh chúng ta rồi, buổi tối hôm nay chúng ta lãnh đủ”.

Bàn Tử nói: “Mưa đi mưa đi, trời mưa giờ thì tốt quá đi chứ, mưa xuống mát mẻ, trong này oi bức như vậy, đến cả con gà con trong quần Bàn gia tôi cũng muốn chui ra” thiên chân quá đi:v)

Chúng tôi nghe thấy liền cười rộ, Phan Tử còn mắng:

“Cậu xem trọng con gà con của cậu đến vậy không sợ bị sét đánh trúng nó sao”.

Lời còn chưa dứt, mưa liền đổ xuống rào rào. Mới đầu là vài giọt to rơi xuống mặt sau thì không đợi chúng tôi kịp phản ứng, mưa rơi xầm xập xuống trắng xóa cả một vùng, lập tức khiến cho cả rừng mưa chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi trên lá lộp độp liên hồi.

Tiếp theo là “đoàng” một tiếng, sấm vọng vào khiến toàn bộ khe núi như muốn nổ vang lên, nước mưa trôi xuống từ những tán cây ào ào như thác đổ. Chúng tôi không nghĩ mưa trong này lại lớn đến vậy, lập tức không có chuẩn bị tất cả đều vấp chân lên cỏ chạy trời chết.

May mà chúng tôi đã xuống tới đáy cốc, bốn phía có rất nhiều cây đại thụ, có cây còn bị một đồng dây leo chằng chịt quấn quanh từ gốc đến ngọn, lúc đó nghe A Ninh kêu to chúng tôi cùng nhau trèo lên cây tránh mưa.

Mọi người đều trèo lên cùng một lúc, Bàn Tử giờ luôn miệng làm bầm chét tiệt thật trời mưa thế này thì còn làm ăn được gì, đây rõ ràng là Long Vương đang đi tiểu trên đầu chúng ta. Lúc này một tia chớp rạch trời lóe lên, chiếu sáng toàn bộ khe núi.

Nhờ ánh sáng của tia chớp chúng tôi mới có thể nhìn rõ được toàn bộ bên

trong, bỗng thấy được một cảnh tượng xưa nay hiếm, hai bên vách đá mưa đã tạo thành thác nước đổ ào ào xuống. Rừng mưa như quay cuồng trong đêm tối, nước từ hai bên đổ xuống như một lượng vô cùng lớn, như từ ngoài biển chảy vào, đồ sộ dị thường.

Mà dưới khe núi nước chảy thành vô số những con suối nhỏ, chỉ trong vài phút chúng tụ lại thành một con sông, chảy về phía đầm nước. Nhìn thấy cảnh tượng này tôi bỗng nhiên hiểu được vì sao thiên nhiên lại có thể hình thành được cái ốc đảo này: Sái Đạt Mộc là một bồn địa thấp nên nó chứa một lượng lớn nước ngầm chảy qua sa mạc và mưa, tất cả đều gom hết lại trong này.

Có thể bên dưới này còn có một hệ thống nước ngầm để điều chỉnh cho khi tới mùa khô nơi đây không bị hạn hán, còn nguồn nước ngầm tương đối dồi dào luôn chảy bên trong nó. Cho nên bất luận là mấy ngàn năm sau khí hậu có biến đổi thế nào thì trong sa mạc này vẫn luôn tồn tại một rừng rậm, cây cối vẫn sẽ xum xuê như ngàn năm trước.

“Tàng phong tụ thủy nên bất động” (Ý là gió không tới được mà nước lại dồi dào thì sẽ không bao giờ bị thay đổi), không phải là đã trải qua ngàn năm vẫn không hề thay đổi sao? Cung Tây Vương Mẫu được đặt ở chỗ này quả nhiên là rất giống với long mạch ở dãy côn luân.

Kỳ quan như vậy cũng chỉ có ở đây mới có thể xuất hiện. Đang trong lúc cảm xúc dâng trào, Bàn Tử lại không an phận, liên tục ngọ ngậy cái miệng to của hắn. Trên cây không gian vốn hẹp, Bàn Tử vừa động là tất cả mọi người liền không đứng vững, Phan Tử mắng ầm lên:

“Tiểu tử nhà cậu, con mẹ nó chứ, ngứa thịt gợn đòn rồi phải không?”

Bàn Tử cau mày nói:

“Không biết sao lại thế nữa, lão tử mộng đột nhiên ngứa lắm”

Nói xong lại lắc lắc miệng, cọ cọ vào thân cây. Trong lòng tôi liền cảm thấy buồn cười, định chọc hắn vài câu, thì đột nhiên cảm thấy miệng mình cũng ngứa ngứa, cảm giác rất khó chịu, giống như là có con gì bò vào bên trong vậy.

Tôi gác chân lên cho tay vào bắt, vừa chộp được liền cảm thấy có gì đó không đúng, giật mình nhảy dựng lên gào:

“Bọ!”

Mọi người cùng đứng dậy, tôi gãi miệng nhìn về chỗ chúng tôi vừa ngồi cạnh thân cây, vừa nhìn thấy liền hoảng. Trên thân cây hiện ra cả mớ bọ bọ lốm ngổm bu đen cả một khoảng, chúng chỉ to bằng nửa ngón tay út, như là từ trong các khe nứt ở thân cây chui ra, đùi và miệng chúng tôi đều bị chúng

bò lên, gạt ra không hết.

“Chết con mợ hết chúng mày đi!”

Bàn Tử mắng to một tiếng, mọi người đều cật lực dùng chân đạp, nhưng đạp cũng không có tác dụng. Loại bọ này cơ bản là không sợ người, coi chúng tôi giống như cây cối, không chút do dự cứ bò lên người chúng tôi. May mà ông quần của chúng tôi đều bỏ trong giày, chúng không bò vào trong người được.

Nhưng mông tôi và Bàn Tử đã sung lên, chúng tôi đành phải chạy vào trong mưa, dùng nước mưa dội vào mông của mình. Nước mưa lạnh chảy vào trong quần tôi mới cảm thấy bớt ngứa, nhưng vừa hết ngứa mông lại sưng tấy lên đau rát, trong lòng tôi gào lên chẳng lẽ lũ này cũng có độc.

Lúc này những người khác đã gạt được hết bọn bọ này ra khỏi người, mưa vẫn xối trên đầu tôi như tắm, khiến tôi không thể nào mở miệng được. Đành phải chuyển sang một cành cây khác, trèo lên trên thân cây, trên đó có một chỗ mưa đỡ hơn và tán cây cũng dày đặc hơn. Nhưng không đủ chỗ cho cả năm người chúng tôi, cuối cùng chỉ có tôi và A Ninh là được đi vào trong đó, những người còn lại dùng túi chống nước che đầu coi như là miễn không ướt đầu là được. Phan Tử mắng:

“Con mợ nó, vừa rồi là con quái gì vậy?”

A Ninh quay đầu ra nhìn rồi vỗ vỗ đèn pin trên tay, cuối cùng cũng bật lên được soi xuống ông quần thì túm ngay được một con bọ to bằng ngón tay út vẫn đang cố bám trên đùi, soi lên trước ánh đèn.

Đó là một con bọ nhìn gần giống con nhện, lại có thêm một cái đuôi, tầm mắt của chúng tôi bị A Ninh che nên nhìn không rõ lắm, mà mông tôi lại đau, nên chỉ hỏi:

“Đây là bọ gì vậy? Chúng có độc không?”

Chỉ thấy lông mày A Ninh cau lại, trong lòng tôi bỗng lộp bộp một tiếng, còn chưa kịp nói thôi xong rồi thì A Ninh đã thuận tay rút con dao trong thắt lưng Phan Tử ra, nhìn tôi nói:

“Qua đây, cởi quần ra!” 1 like cho sự máu của chị ninh)

§59. Bí mật dưới rêu xanh

A Ninh nói xong liền vung tay túm lấy thắt lưng của tôi, bị bất ngờ tôi vội phản ứng như lò xo đưa tay lên giữ lấy quần của mình rồi cật lực kéo lại, không biết cô ấy đang nghĩ cái gì, hốt hoảng hỏi:

“Cô muốn làm gì?”

A Ninh nói:

“Trùng này tên là thảo tử trùng, bị chúng nó cắn thì phiền toái lắm, cậu và Bàn Tử đã bị cắn, nếu không muốn sau này cả đời nằm sấp mà ngủ thì mau mau cởi quần ra, chờ lát nữa nó bò tới giữa quần thì coi như xong một đời!”

Tôi vừa nghe thì cảm thấy hạ bộ có chút ngứa ngứa, nhưng cũng không thể để A Ninh xử lý chuyện này được, tay vẫn giữ chặt quần, nói với A Ninh:

“Vậy cô trả dao cho tôi, tôi tự mình xử lý được!”

“Cậu nhìn làm sao được mông của cậu?” A Ninh nói.

Lòng tôi nói đúng là như vậy, nhưng chẳng lẽ lại để cô nhìn à, lúc này Bàn Tử mông đã sung cong lên nói:

“Đừng bướng nữa!”

Nói xong liền cầm lấy cái dao trong tay A Ninh nói với tôi: “Cô này nói đúng đấy, bị con thảo tử trùng này cắn thật phiền toái, hai chúng ta qua bên kia đi, rồi thay nhau xử lý là được”

““Anh có biết cách xử lý không?” A Ninh hỏi

“Lo thì chỉ lo dao không đủ sắc thôi chứ lão tử ít ra cũng gần nửa đời người, không còn là trẻ con mà chuyện ấy còn không biết. Mấy người cũng kiểm tra người mình xem có còn sót lại con nào không, chỉ cần hở ra ít thịt là bị nó cắn ngay đấy”

Nói xong chỉ chỉ bên đằng sau cành cây bảo tôi qua đó, chỗ đó thì mưa không lớn nhưng cành cây lại không chắc chắn. Cơ bản là trong lúc này cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Sau khi đi tới đó, quay lại thì có vẻ A Ninh và những người khác không nhìn tới chỗ này, Bàn Tử liền biến hình, đứng thẳng dậy một chút, cởi quần ra nói với tôi:

“Nhanh nhanh nhanh, lão tử bị cắn sắp tàn phế rồi!”

Tôi để đèn lên trên cành cây, rồi nhìn xuống mông Bàn Tử, vừa thấy liền choáng váng, trời, chỉ thấy khắp một mảng mông tới đùi đều như là một cái bánh bao máu. Lại còn giống như con tằm khổng lồ đỏ hỏn, nhìn kỹ cái bánh bao máu thì thấy đây là con trùng kia vừa rồi hút no máu nên căng tròn lên nhìn trong suốt.

“Anh muốn tôi làm gì?”

Tôi nghĩ muốn nôn ra được, lấy tay che miệng nói:

“Không nói điều chứ, anh làm gì mà để nó hút nhiều như vậy?”

“Quần này hơi chật, lão tử lúc đi qua quỷ thành thì buồn tiêu!” Bàn Tử nói cuống cả lên”đành cởi cả khuy ra, lúc đẩy thoải mái quá nên quên không đóng lại, cho tới tận lúc đi vào trong rừng này, thật sự không nghĩ tới- mà cậu nhanh lên đi! Bọ này vẫn có thể hút máu hao ba giờ liền, có thể hút tới khi to gấp 6 7 lần cơ thể nó, đợi cho nó hút đủ thì chắc lão tử đã thiếu máu, tính tới bò còn không nổi nữa!”

Tôi cầm con dao chỉ cảm thấy có mùi lạ bốc lên, không biết cắt thế nào, làm bộ nửa ngày mà vẫn không lấy được nó ra, liền lấy tay túm lấy nó tính dứt ra thì Bàn Tử né mông sang một bên nói:

“Trăm ngàn đừng có dứt, nó đã cắn sâu vào thịt, cậu mà dứt thì đi cả mảng thịt, chỉ cần cậu dùng dao hơ qua nửa rồi lách vào phần nó tiếp giáp với da thôi, nó tự khắc sẽ rời ra.”

Tôi gật gật đầu, trong chốc lát tôi chú ý tới mức quên mất cả cơn ngứa dưới mông mình, lấy trong túi ra cái bật lửa, hơ lưỡi dao qua một chút, sau đó từ từ dí vào con bọ đang căng như kính khí cầu kia. Nó sợ nóng, liền rời ra ngay lập tức, tôi xử lý xong thì hất nó xuống đất, dùng chuôi dao đập bẹt, nó vỡ ra như một bao máu vậy.

Cứ mỗi lần dí dao vào là Bàn Tử lại đau cuống lên, sau đó thì tôi thấy hấn gằn như nhũn hết chân tay ngay cả tay của tôi cũng run lên. Khoảng nửa giờ sau thì mưa nhỏ đi, tôi mới đem mông và đùi của Bàn Tử đi rửa sạch, Phan Tử kiểm tra trên người xem còn sót con nào không rồi cũng qua chỗ tôi hỗ trợ. Nhưng vừa đi tới cành cây thì nó rung lên dữ dội, nên đành phải thôi, hấn bảo chúng tôi rửa sạch xong thì phải khử độc, không thì có thể bị sốt rét.

Xử lý xong cho Bàn Tử thì tới lượt tôi cởi quần cho Bàn Tử bắt nó ra. Nói thật là trong trường hợp đứng tấn để người khác nhìn mông mình là một chuyện vô cùng xấu hổ, nhưng thật không còn cách nào. May là tôi bị cắn cũng nhẹ hơn, mười phút đã xử lý xong, cuối cùng cũng bắt nó xuống khỏi mông được, cả người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi mặc quần vào, chúng tôi lại bò trở về chỗ mọi người, hai người xấu hổ cười cười, Phan Tử liền hỏi tình hình chúng tôi thế nào, tôi gật đầu nói xong hết rồi, may mà chưa bị cắn sâu quá. Lại hỏi xem bọn họ có bị cắn không. Phan Tử và A Ninh chỉ bị cắn nhẹ vài miếng trên cánh tay, còn Muộn Du Bình thì không sao hết.

“Trùng tử thảo này khứu giác rất mẫn cảm, có thể đánh hơi được mùi máu, xem ra so với chúng tôi thì máu 2 cậu ngon hơn rồi.”

A Ninh giải thích. Tôi nghĩ tới chuyện vừa rồi vẫn còn xấu hổ, liền nói sang chuyện khác:

“Nơi này sao có nhiều trùng tử thảo như vậy? Loại bọ này sống bên trong thân cây phải không? Chúng tụ tập trên cây nhiều như vậy để làm gì, chẳng lẽ chúng nó đi uống nước?”

Tôi nghĩ là trùng hút máu bình thường đều sống trong thân cây, vì chúng ở đó một thời gian dài mà trên cây thì lại không có nước. A Ninh lắc đầu không biết giải thích thế nào:

“Nhưng nói này có loại bọ như vậy xem ra chúng ta cần phải thêm cẩn thận, bọ này là loại côn trùng hút máu đáng sợ nhất. Ví như nói bị muỗi hoặc đũa cấn đều không thể giết chết được vật chủ, duy chỉ có loại trùng này, có thể hút tới cạn máu của vật chủ. Tôi trước đây có lần tới châu phi nghiên cứu, từng nhìn thấy một con hươu cao cổ chết vì bọ này hút máu, trên xác nó đầy những nhọt máu, khủng khiếp vô cùng. Hiện tại tất cả bọn trùng tử thảo đều bị chúng ta hấp dẫn, đông nghìn nghịt, giống như là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chúng nó đã sợ tới mức ngay lúc đó dùng bình chữa cháy xịt vào cái xác con hươu cao cổ rồi phóng xe chạy đi”.

Tôi nghĩ đến mông Bàn Tử có vẻ giống với trường hợp của A Ninh thì cảm thấy không rét mà run. Đang nói chuyện thì tôi bỗng phát hiện thiếu mất một người, Muộn Du Bình đã không thấy đâu nữa. Hỏi hắn đi đâu rồi?

A Ninh chỉ xuống phía dưới, tôi nhìn thấy Muộn Du Bình không biết từ khi nào đã tụt xuống dưới chỗ lúc này, ngồi dưới đó một mình bật đèn pin, không biết đang soi cái gì. Tôi nhìn không rõ lắm, hỏi A Ninh:

“Hắn đi xuống đó làm gì?”

“Không biết.”

A Ninh biểu tình phức tạp nhìn về phía ánh sáng đèn pin phía dưới: “không nói tiếng nào đã đi xuống đó, hỏi anh xuống làm gì thì lờ đi như không nghe thấy, tôi thật không hiểu nổi vị bằng hữu này của cậu nữa”

Tôi thở dài, từ lần cuối nói chuyện với nhau ngoài quỷ thành, Muộn Du Bình càng trở nên ít nói hơn, thậm chí gần đây mặt hắn cứ lạnh băng, đến cả một chút biểu tình cũng không lộ ra, cũng không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì. Có lẽ giống như là hắn từng nói: trong thế giới của hắn thì anh luôn chỉ có một mình nên cơ bản là cũng không cần biểu lộ cảm xúc làm gì.

Nhìn ánh sáng phía dưới, Muộn Du Bình trên nhánh cây gió thổi lung lay lúc ẩn lúc hiện, tôi có chút lo lắng không biết hắn có bị ngã không, hay lại lập tức thi triển khả năng mất tích của mình, có thể thừa cơ hội này một mình chuồn mất?

Bọn A Ninh thì không có kinh nghiệm, đi vào đây thật sự vô cùng nguy hiểm... Tôi nhìn ngọn đèn chớp lên ở bên dưới, cũng không thấy rõ hẳn có phải vẫn ở dưới đó hay đã đi đâu rồi.

Nghĩ tới đó, tôi không yên tâm được, vì thể bật đèn pin, nói với A Ninh là tôi trèo xuống bên dưới xem thế nào. Tiếp theo ôm lấy thân cây từ từ tụt xuống. Đi đến chỗ đặt đèn pin phía dưới, nhìn xung quanh mình, trong lòng chợt lạnh.

Thật sự không có ai cả!

Vừa rồi chúng tôi tránh mưa ở trong tán cây này, nhìn quanh chỉ thấy trống trơn, không thấy bóng dáng Muộn Du Bình đâu cả.

“Chết tiệt thật!”

Tôi thảm mắng một tiếng: “chẳng lẽ đã chuồn đi rồi!”

Nghĩ thế mà trong lòng tức nghẹn lên. Đây là kiểu người thế nào vậy, so với Bàn Tử thì còn xấu xa đáng ghét hơn nhiều, người này cơ bản là không xem chúng tôi bên cạnh, thật sự rất là quá đáng.

Trong cơn tức giận tôi đã muốn gọi bọn Bàn Tử xuống dưới bàn đối sách, đột nhiên cành cây chợt động, Muộn Du Bình lại từ trong tán lá chui ra, dọa tôi một phen hết hồn.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cơ bản là hắn đang đứng ở trên đỉnh tán lá, không biết đang quan sát cái gì. Sợ bóng sợ gió một hồi, tôi không khỏi thở dài, hắn lại nhìn xuống chỗ tôi, thoáng ngậy ra một lúc rồi ngoắc ngoắc bảo tôi đi lên.

Tôi trèo lên trên, nhìn từ chỗ này những dây sống ký sinh cùng với dương xỉ chằng chịt chen nhau mọc, rất nhiều chỗ bị Muộn Du Bình cắt ra nhìn thấy cả bên trong thân cây, có một vài cái bọc gì đó bao quanh thân cây.

Trong mưa có thể nhìn thấy một vài con trùng tử thảo từ trên dây lao vào trong nước. Tôi không biết Muộn Du Bình cắt mấy cái này ra để tìm cái gì, chỉ nghĩ thấy một mùi rất khó ngửi. Đang muốn ghé sát vào xem thì Muộn Du Bình đã dùng lực gậy cái bọc trong đống dây leo chằng chịt ra. Trong nháy mắt tôi chỉ cảm thấy một nỗi ghê rợn truyền tới tận óc, từ trong miệng nứt trào ra một đàn bọ.

Tôi bị dọa lui lại phía sau, thiếu chút nữa thì ngã từ trên cây xuống, may mà mưa to, những con trùng tử thảo này ngay lập tức bị nước mưa cuốn đi. Tôi túm lấy một cành cây, một tay xoa xoa mũi đưa mắt nhìn xem chúng nó vừa che cái bọc gì.

Đây là một đống lông mao động vật bao lấy xương cốt bên trong, da đã bị phân hủy thành màu đen, không còn nhận ra là của con gì. Muộn Du Bình dùng chủy thủ gậy gậy trên lớp lông, gạt ra một chút, phát hiện bên trong chỉ

còn lại mỗi bộ xương, những phần còn lại đã hoàn toàn hư thối, toàn bộ chỉ là một lớp da bọc xương.

Dây leo còn quấn vào bên trong hài cốt của nó, tạo thành một mớ rối rắm cả xương da và lá cây cuộn lại với nhau. Mặt trên phủ đầy rêu xanh, cho nên chúng tôi mới nghĩ đó là một đồng thực vật chồng lên nhau không ngờ bên trong lại chứa thứ như này.

“Không biết là con gì, to thật, có thể là bị hút máu rồi nhiễm trùng mà chết, trước khi chết có chui vào trong thân cây này, kết quả thu hút cả đàn trùng tử thảo tới, bị hút máu tới khô quắt luôn trong hốc cây này. Loại trùng này sinh trưởng trong thời tiết nóng rất tốt, đây cũng chỉ là một con mồi của chúng” Muộn Du Bình cau mày nhìn tôi nói.

Nghe thế làm tôi nhớ tới vừa nãy ngồi trú mưa ở đây, cảm giác rất buồn nôn, nhìn Muộn Du Bình nói:

“Trùng tử thảo nguy hiểm tới vậy sao? Thi thể này đã rữa nát hết sao chúng vẫn còn sống được ở bên trong?”

Muộn Du Bình lắc đầu, đại khái là không biết sau lại cúi đầu nhìn đồng hài cốt bên trong hốc cây, không biết hẳn muốn làm cái gì. Đột nhiên tôi thấy Muộn Du Bình lại rút hắc kim cổ đao ra, rạch một đường trên lòng bàn tay mình rồi dùng sức để ép máu chảy ra, sau đó nắm lấy tay áo tôi để máu dính vào áo.

Tôi bị bất ngờ, còn chưa hiểu gì thì đột nhiên thấy anh cúi người, đưa cả bàn tay đầy máu vào bên trong hốc cây. Nhất thời vô số trùng tử thảo như thủy triều chen chúc nhau tuôn ra ào ào, tôi sợ đến mức kêu toáng lên. Chỉ trong nháy mắt đó tay Muộn Du Bình đã kịp lấy ra một vật từ trong bộ hài cốt kia.

§60. Xương rắn

Nếu như trước lúc động thủ Muộn Du Bình dừng lại vài khắc hoặc ít nhất là báo cho tôi một tiếng để tôi còn chuẩn bị tinh thần cơ mà hắn lại hành động quá thần tốc. Nhìn đống xương cốt ghê tởm như thế, nhiều trùng độc như thế mà mặt hắn không biến sắc cứ thế cho tay vào, không để tôi nửa giây suy nghĩ.

May là người này vẫn còn chút lương tâm, trước khi hành động còn kịp lưu máu trên áo tôi bằng không thì giờ chắc tôi đã bị hắn hại chết. Sau khi định thần lại tôi thấy không hề có một con bọ nào dám bò lên người mình, trong lòng vừa than uy lực của tên này quả kinh hồn vừa cảm thấy hậm hực.

Khi ở Tần Lĩnh và trên đỉnh tuyết sơn lâu nay tôi vẫn có cảm giác là máu của mình cũng có năng lực như vậy nhưng không biết tại sao trong hoàn cảnh này lại không thể dùng được. Chẳng lẽ máu của Muộn Du Bình và máu tôi vẫn có chỗ khác nhau? Hay là máu của tôi vẫn còn chưa đủ công lực?

Muộn Du Bình lấy từ bên trong đống xương ra một vật gì đó rồi đem lên trước đèn pin soi, cẩn thận quan sát. Tôi cũng nhòm vào, liền phát hiện đó là một vật màu xanh thẫm to bằng nắm tay.

Muộn Du Bình hứng nước mưa rửa qua một chút rồi lại đưa lên mắt nhìn, tôi liền kinh ngạc nhận ra thứ này tôi đã từng thấy qua vài lần, chính là một cái đèn pin cũ bằng đồng đã bị biến dạng.

Nhìn kỹ một chút, tôi nghĩ thứ này phải xuất hiện vào những năm 80, 90 sau khi cuộc đại cách mạng nổ ra. Lớp vỏ đồng bên ngoài đã bị rỉ chuyển thành màu xanh, mở ra thì thấy bên trong mớ meo có màu như màu gốm bát bảo.

Trong lòng tôi nghi hoặc vô cùng loại đèn pin này sao lại có thể xuất hiện ở đây-trong 1 đống xương động vật? Chẳng lẽ đây là xương người? Đang cân nhắc vật vừa tìm thấy thì Muộn Du Bình đã lại đưa tay vào bên trong hốc cây, lúc này không còn 1 con bọ nào bên trong nữa.

Muộn Du Bình nhắm mắt lại dùng tay cảm nhận mớ hỗn độn bên trong, một lát sau đã thấy cảm ra một thứ khác, nhưng có vẻ khó khăn phải dùng sức mới lôi ra được. Tôi vừa thấy trong cổ tự nhiên nghẹn lại, kia hắn là một đoạn xương ống tay người, đã bị phân hủy tới mức rỗng, bề mặt đầy những lỗ hồng, bên trong lại đen quánh.

“Đây là...” “Tôi nghĩ ra không biết nói gì.

“Đây là một con đại mãng xà, từng ăn thịt một người, đèn pin này dặt trong người nên cũng bị nuốt vào.” Muộn Du Bình nét mặt bình thản nói: “hơn nữa lại là một nữ nhân”. Tôi nhìn thấy trên đoạn xương tay còn có treo

một thứ như là đồ trang sức, nghĩ chắc là Muộn Du Bình nói đúng. Trong lòng tôi chột dưng lên một cảm giác bất an, trong đầu bỗng hiện nên rất nhiều chuyện.

Ốc đảo này có địa hình rất kỳ lạ, chỉ sau khi trời đổ mưa to, con sông An Tạt Lạp mới có đủ nước để người ta có thể phát hiện ra nơi bí ẩn này. Mà bồn địa Sái Đạt Mộc cũng thường đổ mưa quanh năm, nên có thể trong một lần nào đó có một vài công nhân mở dầu quanh khu vực hoặc là một đội thám hiểm tình cờ phát hiện ra nó. Tiến vào tới đây thì không may bị đại mãng xà này ăn thịt, nhưng trường hợp này nghĩ kỹ thì cũng không khả quan lắm.

Còn một khả năng khác nữa khiến tôi có dự cảm rất xấu là có thể là một thành viên trong đội của Văn Cẩm năm xưa tiến vào đây không may gặp nạn. Dù sao thì, năm đó Văn Cẩm sau khi tiến vào cung Tây Vương Mẫu cũng chỉ có một mình trở ra được, nhưng sau đó có đội nào vào đây nữa không cô ấy cũng không thể biết được.

Muộn Du Bình khẳng định cũng nghĩ đến trường hợp này, nhìn lên bọn A Ninh đang ngồi phía trên, bảo với tôi:

“Cậu trèo lên gọi bọn họ xuống đây hỗ trợ đào cái đồng xương rắn này ra xem người bên trong rốt cuộc là ai?”

Tôi gạt đầu rồi xoay người trèo lên trên, vừa trèo vừa gọi. Vừa lúc ấy đã thấy Bàn Tử tụt xuống, nghe thấy tôi gọi thì tăng tốc hơn, một lát đã nhảy đến chỗ tôi hỏi tôi có chuyện gì? Tôi nói anh đúng là quá linh đi, lại gọi cả Phan Tử và A Ninh cùng xuống.

Tất cả đi đến chỗ bên cạnh hốc cây có đồng xương rắn, tôi nói qua cho họ chuyện chúng tôi vừa phát hiện ra, ai lấy nghe xong đều kinh ngạc vô cùng. A Ninh liền vội vã đi qua nhìn, Bàn Tử tặc lưỡi nói:

“Khó trách vừa rồi tôi cảm thấy như có ai gọi mình, hóa ra là có tiền bối cách mạng hi sinh trong này, chuyện này cũng thú vị đấy, mau mau đào ra xem nào!”

Mưa đã ngớt đi dần, tuy không nhỏ nhưng cũng không ào ào như vừa nãy, trên người chúng tôi giờ đây mồ hôi, cũng không còn lo nước mưa rơi vào người nữa. Bản thân tôi cũng không còn sợ bóng sợ gió mấy nữa vì trên tay áo dính máu của Muộn Du Bình, vì tin chắc cái này có khả năng bảo vệ tính mạng tôi rồi.

Chúng tôi đứng trên cùng một cành cây, lúc trước thì chỉ có hai người cành cây vẫn chịu được, giờ thì đông rồi cảm giác lung lay như sắp gãy, Bàn Tử và tôi đều trèo sang cành khác đứng chân trên chân dưới để đề phòng nhờ may cành bị gãy.

Chúng tôi dùng chủy thủ cắt hết dây leo bên trong gạt ra ngoài để nhìn rõ cái xác rắn. Nếu dưới trời nắng thì có thể dễ dàng hơn nhưng hiện tại đang mưa to, cúi đầu xuống thấy nước mưa chảy thành dòng trên mặt, thật rất khó nhìn. Thỉnh thoảng tôi phải đưa tay lên vuốt hết nước mới thấy được bên dưới có gì.

Nhiều người thì luôn tốt hơn ít người, đặc biệt là bên cạnh có một nhân tài như Bàn Tử, hành động vô cùng dứt khoát liên tục dùng dao bổ xuống không quan tâm có làm tổn hại tới hài cốt của tiền bối cách mạng kia hay không.

Dây leo nhanh chóng bị rã ra, cả cái hốc cây giờ đã quang hơn nên có thể nhìn ra ngay cái xác rắn cuộn bên trong. Bàn Tử mắng một tiếng, tôi cũng thảm kinh ngạc, vì lúc nói là xương rắn. Tôi cũng không tưởng là nó lại to tới thế này, nhìn đường kính của đồng xương này khả năng một người so với nó còn nhỏ chán, măng xà to như thế nuốt người chắc không đến một phút.

Chuyển hướng nhìn trong hốc, tôi nhìn thấy xung quanh đồng xác rắn còn nhìn thấy một vài đoạn xương người. Chắc là con măng xà này vừa nuốt người chưa lâu nếu không xương cốt sẽ không còn nguyên vẹn như thế này. Quần áo trên người hài cốt còn chưa bị ăn mòn, nhưng giờ cũng không thể nhận ra hình dạng ban đầu của nó.

Phan Tử cúi người làm như Muộn Du Bình lấy từ bên trong ra rất nhiều thứ, có cả thắt lưng da, có một tảng ri sét, có lẽ được làm bằng inox. Hắn nhìn qua rồi lấy dao bào bào lớp ri một ít sau đó đưa cho chúng tôi xem, tôi liền thấy trên mặt thắt lưng có khắc vài con số:

“02200059”.

Tôi kinh hãi lắp bắp, lập tức nhìn về phía A Ninh: “là mã đăng ký của của công ty cô phải không, vậy đây là người của cô!”

02200059 là một dãy số mà theo như A Ninh nói thì nó hàm chứa một bí ẩn chưa tìm ra lời đáp trong chiến quốc sách lựa. Sau khi có thể giải thích được hết chuyện của Ông Tàng Hải thì mới có thể hiểu được dãy số này, vì thế nên họ gọi đó là số trời và chọn nó làm mật mã của mình.

Điểm kỳ lạ là vì sao trong mỗi phần chiến quốc sách lựa lại có một dãy số, che dấu một bí ẩn gì đằng sau? Chuyện này có lẽ mãi mãi cũng chỉ là một bí mật, nhưng không liên quan tới chuyện chúng tôi đang phải giải quyết, đặc biệt là không phải là ở nơi như thế này. Mà ông chủ của A Ninh tức lão Cầu Đức Khảo lại vô cùng mê muội Ông Tàng Hải, vì thế thông qua chuyện này dùng dãy số trong sách chiến quốc làm ký hiệu của công ty.

Trang bị của đội A Ninh đều có dãy số này, loại công ty hoạt động thám hiểm quốc tế lại hoạt động từ bấy lâu nay, hiện tại trên thắt lưng của tôi cũng có một dãy số như vậy. Có thể nói, thắt lưng này chính là thứ duy nhất xác

định được người chết này trước đây là ai.

A Ninh ngay từ đầu không hiểu tôi đang nói gì liền cảm thất lưng lên, nhìn kỹ mặt của nó, vừa nhìn xong mặt đã biết sắc”

“Đây là...”

“Là mã của công ty cô đúng không?” tôi hỏi.

A Ninh gật đầu, không thể tưởng tượng nổi, cô ấy vội để thất lưng xuống, nhảy ra chỗ hốc cây ngồi xuống dùng đèn chiếu vào hài cốt của người kia. Người khác không biết chúng tôi vừa nói cái gì, Bàn Tử hỏi tôi cái gì mà mã công ty, tôi liền giải thích cho hắn hiểu chuyện về cái thất lưng.

Bàn Tử nghe xong liền nhìn chính thất lưng của mình, nhưng thất lưng của hắn và của Phan Tử lại không phải cùng một dạng với bọn tôi, cho nên trên mặt không có dãy số này. Bàn Tử liền biểu lộ cảm xúc không thoải mái, quay đầu nhìn A Ninh hỏi:

“Ây dà, cô tiểu thư nghe tôi nói này, con mẹ nó chứ, các cô muốn cho người dọa chúng tôi đấy à? Sao lại tới đây sớm quá vậy!”

A Ninh lắc đầu: “Không thể nào, tài liệu trong công ti tôi không ghi lại bất cứ một trường hợp nào như vậy, nếu chúng tôi đã từng tới đây, với khả năng của mình thì sẽ không bao giờ hợp tác với mấy người”.

“Vậy cô giải thích thế nào đây?” Bàn Tử giơ cái thất lưng ra chất vấn.

A Ninh quay đầu lạnh lùng nhìn hắn vẻ mặt đầy khó chịu, nói:

“Tôi không biết! Anh im lặng một chút đi, tôi muốn đi xem người chết này trước rồi sẽ giải thích với anh sau”.

Bàn Tử bị A Ninh nghe A Ninh nói thế thì không cãi được câu nào, mặt có chút tức giận. Phan Tử nhìn A Ninh cũng không tin tưởng lắm, anh lại quay ra nhìn tôi, muốn xem phản ứng của tôi thế nào.

Tôi không biết mình có tin tưởng cô ấy hay không, tuy rằng A Ninh trước đây từng lừa tôi, nhưng hiện tại thì không phải thời khắc nguy hiểm tới nỗi phải đẩy chúng tôi vào nguy hiểm. Cô ấy cũng chẳng cần phải gạt chúng tôi, quả thật nghe cô ấy nói cũng nghĩ là trước đây đội của cô ấy chưa từng tới nơi này.

Vì thế nháy mắt cho Phan Tử bảo hắn đừng nói gì cả, tôi còn nghĩ nếu chúng ta đang đi cùng trên một con đường thì không cần phải quá khắt khe với nhau làm gì. Tôi lại nhìn thoáng qua Muộn Du Bình, muốn xem phản ứng của hắn thế nào, nhưng hắn lại không tỏ vẻ gì là quan tâm cả.

Lúc này, không biết vì sao mà tôi đột nhiên nhớ đến bà nội có nhắc tới trong bút ký của ông nội có câu:

“Sánh vai với nhau trong lúc nguy nan không hẳn là sẽ cùng nhau hưởng vinh hoa phú quý, mà phản bội lại nhau trong lúc khó khăn cũng không thể không kết mối tương giao, thế sự vốn vô thường, lên nghĩa vợ chồng chỉ mong được cùng nhau cố gắng”.

Đây là một câu trong bản bút ký ý là muốn khuyên Giải gia gia hồi còn trẻ bỏ qua mọi hiềm khích với ông nội.

Sau này bà nội cũng giải thích cho tôi hiểu chuyện này, tuy rằng ông nội cùng người này lên rừng xuống biển, đổ đầu đào sa, là sinh tử chi giao với nhau (đồng sinh cộng tử). Nhưng sau khi vinh hoa phú quý thì đại đa số lại tan rã, chuyện này cũng rất mâu thuẫn, bà kể trước kia thì không thể, hai người thậm chí còn từng đánh nhau sứt đầu mẻ trán nữa, nhưng không biết làm sao mà lại trở thành anh em thân thiết.

Bà cuối cùng lại cảm khái nói, trên đời này không có gì là sinh tử bất diệt, chung lưng đấu cật bảo vệ nhau cũng không biết cuối cùng sẽ ra sao. A Ninh và Muộn Du Bình, hai người đó thật đúng như những gì bà nói.

Bàn Tử còn muốn đôi co thêm vài câu, tôi liền xen vào giải hòa, bảo bọn họ cũng đừng hỏi gì nữa giờ chỉ cần tập trung vào cái hài cốt kia thôi. Đổng xương rắn bị dây leo quấn thành một mớ rối rắm, xương người bên trong cũng không nguyên vẹn, rất khó tìm được ra cái gì, A Ninh lấy đèn chiếu vào trong hốc, tìm cái gì đó nhưng chắc là không thấy.

“Không có thể bài!”

A Ninh dừng việc tìm kiếm rồi trèo lên thân cây, lấy cái vòng trên cổ cô ấy ra cho chúng tôi xem.

“Tôi vào công ty năm 1997, từ năm đó trở đi tất cả những ai tham gia nghiên cứu đều phải đeo cái này, như là trong quân đội Mỹ nếu có chuyện gì thì có thể phân biệt được thân phận, cái xác trong này không hề có, hẳn là đội trước những năm 1997, xem ra người này đúng là người của công ti tôi...”

Nhìn nét mặt cô ấy vô cùng nghiêm túc, dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Tôi quả thực không tìm thấy bất cứ tư liệu nào về chuyện này trong công ty, tôi không biết tại sao cô ấy lại ở trong này! Điều này thật không thể giải thích!”

“Tiểu thư à, thi thể này không biết nói dối, ý cô là con mãng xà này tới tận công ti cô ăn thịt một người rồi quay trở lại đây à”, Bàn Tử hậm hực nói.

Tôi nhìn đống hài cốt, trong lòng nghi hoặc lên tới cực điểm, thật không thể có chuyện đây, nhìn A Ninh từ lúc tiến vào sa mạc tới giờ có vẻ như biết rất nhiều chuyện liên quan tới nơi này. Nếu trước năm 1997 công ty bọn họ cho người tới đây thám hiểm, vậy bọn họ đâu cần tốn kém cho chuyến này

như vậy làm gì.

Muộn Du Bình vẫn đang kiểm tra thi thể không hề nghe chúng tôi tranh luận bỗng “A” lên một tiếng. Hấn đột nhiên thốt lên như thế khiến chúng tôi ai lấy giật mình, lập tức tất cả quay lại nhìn về chỗ anh ngồi. Muộn Du Bình đang nhìn vào trong lồng xương của con mãng xà, trên mặt hiện ra một biểu cảm kinh ngạc.

Chúng tôi liền chột dạ, phải biết rằng để hấn lộ ra được biểu cảm này hẳn không phải là chuyện đơn giản, đây khẳng định là một chuyện cực kỳ khủng khiếp chúng tôi vội vã chạy tới xem.

Nhưng mà nhìn theo mắt hấn thì chúng tôi không thấy có chút gì khác thường cả, nhìn mãi cũng không ra cái gì. Bàn Tử liền sốt ruột hỏi anh bị làm sao vậy, giờ là nửa đêm đừng làm mặt dọa người như thế.

Muộn Du Bình không dám đi đến Bàn Tử mà quay đầu lại nhìn A Ninh nói:

“Kỳ quái thật, đây hình như là thi thể của cô...”

§61. Đàm lấy ma vực

Muộn Du Bình vừa nói xong chúng tôi nhất thời cũng không hiểu được hẳn nói cái gì nữa, mọi người ngây ra một lúc, phản ứng đầu tiên của tôi là kinh ngạc: người này hẳn là đã chết rất lâu rồi, làm sao có thể là xác của A Ninh được, hơn nữa không phải A Ninh đang đứng ngay sau tôi sao.

Tất cả đều tỏ ra nghi hoặc, ngay chính bản thân A Ninh cũng cau mày không biết rốt cuộc hẳn nói thể là có ý gì. Muộn Du Bình không để ý tới ánh mắt chúng tôi mà lấy cái vòng tay trên thi thể ra, đưa cho A Ninh rồi nhìn vào trong mắt cô ấy.

A Ninh nhận lấy nó, nhìn Muộn Du Bình rồi lại nhìn vòng đeo tay, mặt lộ rõ vẻ khó hiểu. Lúc đầu biểu cảm của cô ấy chỉ là hơi kinh ngạc và nghi ngờ lời nói của Muộn Du Bình, nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng đeo tay, trong giây lát sắc mặt của cô ấy liền biến thành trắng bệch.

Chúng tôi đứng nhìn bên cạnh, vừa thấy nét mặt của cô ấy thì ai lấy đều toát mồ hôi lạnh, trong lòng than không phải chứ, đây là biểu cảm gì vậy, Bàn Tử lại đột nhiên hỏi:

“Thế là thế nào? Đây chẳng lẽ là thi thể của cô thật à?”

A Ninh không nói gì, nhưng lúc cô ấy quay lại nhìn chúng tôi, sắc mặt đã xanh mét, vừa đem cái vòng mà Muộn Du Bình lấy từ thi thể ra đưa cho chúng tôi, vừa giơ tay trái lên trước mặt tất cả mọi người.

Trên cổ tay trái A Ninh có mang theo một đồ trang sức, cái này khi ở Hải Nam tôi có để ý qua hơn nữa trong lúc lạc đường ở quý thành. Sâu tiền này được dùng làm ký hiệu đặt trên tảng đá, tổng cộng có bảy đồng, toàn bộ đều là loại tiền đồng mười xu được đúc tại cục đúc đồng An Khánh. Lúc ấy tôi có nói đùa với cô ấy đây là ký hiệu xa xỉ nhất trên thế giới mà tôi từng được thấy.

Cô ấy cũng nói sở dĩ chọn loại tiền này làm vòng chính là vì trên đời này không có cái thứ hai như thế. Vì từng nói chuyện qua với nhau như vậy nên khi cô ấy đưa cái vòng tay của xác chết kia và cái vòng tay của cô ấy trước mặt tôi, tôi hiểu ngay dụng ý của cô ấy là gì.

Tôi liền cẩn thận nhìn cái vòng của xác chết, lúc đầu nhìn qua thì không thấy gì đặc biệt, nhưng giờ nhìn kỹ lại phát hiện vòng đeo tay này bị rỉ xanh kết thành một cục, cây bút bùn đất bên trên thì quả có nhìn ra là hình dạng đồng tiền, trên mặt còn có bốn từ mơ hồ “quan tự nguyên báo”.

Tôi ban đầu vẫn không tin nên xem thêm một chút, liền thấy bên trong có hoa văn thời Mãn, nhất thời có cảm giác hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn A Ninh.

“Không cần nhìn, chính là đồng mười xu” A Ninh nhìn tôi nói: “Tổng

cộng có bảy đồng”.

“Đây là...”

Tôi ngay lập tức á khẩu không nói được gì, thậm chí sao lại có chuyện này?

Trên tay khối thi thể này cũng có bảy đồng mười xu, ... Nhưng loại tiền mười xu này rất hiếm. Trên tay A Ninh cũng có bảy đồng, đều là của cô ấy mười năm trước sưu tập được. Không ngoại trừ khả năng trùng hợp, xét về độ quý hiếm của nó thì không có khả năng giải thích chuyện này...

Trùng hợp có người cũng đem loại tiền mười xu này ra làm vòng mà là cái loại vòng mà chỉ có thể dùng tiền mới mua được. Lại còn làm cùng một dự án thám hiểm, cùng đi tới đây rồi lại phát hiện ra thi thể người ấy, như vậy xác suất xảy ra là bao nhiêu?

Chuyện như vậy không phải khó xuất hiện mà cơ bản là không thể xuất hiện được. Những người khác còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi liền nói cho họ nghe chỗ quý hiếm của mấy đồng tiền này, sau khi nói xong bọn họ vẫn mù mờ không rõ lắm, Phan Tử còn nói:

“Chỉ là 2 vòng đeo tay giống nhau thôi, chuyện này có lẽ là trùng hợp, loại tiền này trên thị trường đồ lắm nhiều lắm.” Lại thấy Muộn Du Bình nhìn A Ninh lắc đầu.

“Vậy đang có chuyện gì đây?” Phan Tử cười khỏ nói, “Không có chuyện như thế này trên đời chứ, chẳng lẽ người đứng trước mặt chúng ta là quý à? Cô ấy mười mấy năm trước đã chết ở đây sao?”

Phan Tử nói xong liền nhìn A Ninh cười, nhưng vừa cười được vài tiếng thì hẳn không thể cười nổi nữa. Ngay lập tức sắc mặt hẳn liền thay đổi, tay phải tự động đặt lên chuôi đao. Tôi thấy vô cùng kỳ quái, thậm chí nghĩ chuyện gì vậy, cũng quay đầu nhìn A Ninh vừa nhìn xong thiếu chút nữa thì bị dọa ngất đi.

Chỉ thấy trong mưa mặt A Ninh vô cùng quý quái, khuôn mặt biến dạng ánh mắt trừng trừng nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống, khóe miệng nhếch lên lộ ra rất nhiều răng nanh nhỏ... Đầu tôi “ong” một tiếng, trong lòng gào lên: “Chết con rồi!” Nhanh như chớp tôi đưa tay ra sau sờ chủ thủ, đồng thời lùi lại đằng sau, duy trì khoảng cách với cô ấy.

Nhưng trong lúc bối rối tôi quên mất mình đang ở trên cây, vừa lui lại một bước đã thấy chân đạp lên không trung. Nháy mắt tôi lao xuống mặt đất. Cả người tôi co lại lòng thậm chí tàn một đời hoa rồi, giờ ngã không chết thì cũng thành tàn phế nhưng ý chí không cho phép tôi buông xuôi. Tôi vội quơ tay chop cành cây xung quanh bốn phía, nhưng hoàn toàn không túm được cái gì.

Đúng lúc đó có người như vô được thắt lưng tôi, chỉ cảm thấy eo tê rần đi như bị găm lại, nhưng cảm giác ấy không tệ bằng bị rơi xuống đất. Người đó từ từ kéo tôi lên, sau khi ổn định được tư thế tôi mới quay đầu lại nhìn xem là hảo hán nào cứu mình. Vừa nhìn đã muốn tiêu ra quần, người đang túm thắt lưng của tôi chính là A Ninh, miệng cô ta rộng ngoác tới mang tai, nước dãi chảy giàn giụa, từng giọt nhỏ lên trên mặt tôi.

Quá cả tránh vô đưa lại gặp vô đưa đi, dưới tình thế cấp bách như vậy tôi ý thức được nếu bị cô ấy kéo lên đến trên kia thì cái mạng nhỏ này coi như cũng hết đường cứu, còn nếu ngã xuống thì khả năng may ra thì chưa ra được một đường sống. Nghĩ thế tôi liền vội vã cởi thắt lưng của mình ra, nhưng thắt lưng lại thít vào bụng tôi, có vặn vẹo thế nào cũng không mở ra được.

Da đầu tôi run lên, cố hết sức giật thắt lưng ra, kéo mãi kéo mãi, chợt tôi nghe thấy có người gọi mình: “Dậy, dậy mau, con mẹ nó chứ, cậu đang mơ thấy cái gì vậy?” tâm hồn trong sáng quá, trong lúc này còn thanh thoi ngủ được)

Tôi liền bật dậy, vội ngóc đầu lên thì đập ngay đầu vào ngực người ngồi trước mặt, tôi ai da một tiếng, A Ninh suýt bị tôi hất ngã khỏi cành cây. Phản xạ đầu tiên của tôi là giữ chặt lấy cô ấy, sau khi tỉnh táo lại tôi phát hiện vừa rồi khi dựa vào thân cây tôi có thiu thiu ngủ, tay nắm lấy thắt lưng đã bị tháo ra một nửa.

Bên cạnh là cái hốc cây có xác con mãng xà, mưa vẫn âm ỉ rơi trên tán lá, bốn phía đèn chiếu vào mặt khiến mắt tôi không mở ra được. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tôi, một vài mảnh xương của mãng xà đã được để trong túi chống nước, đèn pin đặt trên cành cây, Muộn Du Bình cùng Phan Tử ngồi ở cành trên, còn Bàn Tử ngủ ngay bên cạnh tôi, ngáy như sấm. A Ninh đưa tay ôm ngực chắc vừa nãy bị tôi đập đầu vào quá mạnh

Tôi chợt hiểu ra vừa rồi mình nằm mơ, nhất thời thở phào một tiếng, sờ sờ gáy, thấy đầy đầu nước, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mưa nữa. Tôi ngủ lúc nào cũng không nhớ nữa, nghĩ lại thì trước đây một lúc thì bọn họ bảo xuống dưới này lấy xương mãng xà cho vào túi chống nước, nhưng mà xương của nó đã bị vùi ở đây đến hơn chục năm.

Bên trong trộn thành một đồng rối tinh rối mù, đào đến nửa ngày cũng không hết, liền thay phiên nhau người nghỉ người đào, lúc tôi nghỉ thì chắc ngủ quên. Trên mặt còn đầy nước mưa, chắc đây là nước dãi của A Ninh trong lúc mơ.

Tôi xấu hổ cười cười rồi đứng lên lau hết nước trên mặt, nâng cao tinh thần chạy qua chỗ bọn họ hỗ trợ. Phan Tử thấy tôi chạy tới thì hỏi:

“Tiểu Tam Gia, cậu vừa nãy mơ cái gì vậy? Sao lại muốn cỡi quân?” đoạn này buồn cười vật).

Tôi vỗ vai hấn trong lòng nghĩ chuyện này kể ra thì ngại chết, không khỏi nhớ tới câu chuyện cười về một kiến trúc sư ngồi xe lửa, cứ tưởng chuyện như vậy không phải chỉ có trong truyện tiểu lâm mới có. Nhìn một lúc mới nói, ngủ không biết bao lâu trên người lại đầy nước, trong lúc ngủ thì gặp cơn ác mộng, nhưng cũng ngủ được nên tinh thần giờ tốt lắm.

Nói mới để ý, cơn ác mộng này cũng có chút kỳ quái, rất chân thật, tôi nghĩ tới chuyện trước đây lão Dương từng giải thích qua hiện tượng tâm lý này. Trong đầu nghĩ chẳng lẽ nó vẫn luôn xuất hiện trong tiềm thức của mình hay là do bản thân luôn luôn cảnh giác và sợ hãi đối với A Ninh?

Chuyện trong mộng thật khó mà lý giải được. Tôi quay đầu nhìn A Ninh, cô ấy đã dựa vào thân cây chỗ tôi vừa ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn cô ấy tiểu tụy đi ít nhiều. Nhưng cũng không làm cho khí thế bức người của cô ấy giảm đi, nhìn qua thì cũng có điểm nữ tính. Khuôn mặt A Ninh trong mộng như bị ai bóp méo lại hiện lên trong đầu tôi, lập tức trong lòng có chút sợ hãi.

Tôi gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, quay lại chỗ hốc cây xem tiến độ của bọn Phan Tử thế nào, thấy cũng không có nhiều tiến triển lắm. Dây leo quấn quanh cái xác măng xà đã cắt được một ít, một đống khoáng vật gần như phân hủy hoàn toàn chắt vào một bên, thoạt nhìn còn tưởng là tiền giấy của thời trước.

Tôi tự giễu mình cười cười một chút rồi bắt giắc lại thở dài, liền hỏi bọn Phan Tử xem có phát hiện gì mới không? Sao không đào tiếp vào bên trong?

Phan Tử cầm một cái đèn pin, chiếu vào bên trong đồng hài cốt, nói thứ nhất là không có cách nào đem đồng xương này ra ngoài hết được. Hầu hết đều bị mục rỗng hết rồi, vừa chạm vào đã nát vụn ra, không thể cầm lên được. Thứ hai là bọn họ có nhìn thấy một thứ.

Tôi nhìn theo ánh sáng của đèn pin trên tay Phan Tử, liền thấy bên trong đồng xương rỗng, chỗ mà dây leo vẫn bám chằng chịt, có thấy một trùm vật gì đó buộc như cái chân gà. Nhưng nó lại có màu đen, trên bề mặt lại kết thành một lớp rỉ, tôi nằm úp xuống nhòm vào mới thấy rõ nó là một chùm lựu đạn, đã bị kết thành một khối.

Xung quanh bốn phía còn nhìn thấy rất nhiều thứ vũ khí khác nữa, hiển nhiên là chúng cùng nằm trong một cái túi đeo trên người thi thể này. Tôi xem không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lập tức không dám mạnh tay, cẩn thận lùi ra phía sau. Phan Tử nói với tôi:

“Đây là Bàn Tử phát hiện ra, nếu không nhờ có đôi mắt cú của Bàn Tử thì

chúng ta hiện giờ chắc đã bị nỏ bay lên trời rồi”.

Tôi kinh ngạc nói:

“Cái thi thể này rốt cuộc là ai mà sao lại mang trên người những vũ khí như thế này?”

Cho dù là đội của Văn Cẩm đi nữa, trang bị cũng chỉ cần mang theo thuốc nỏ thay vì lựu đạn. Đây là kiểu lựu đạn cũ sử dụng làm vũ khí trong thực chiến, tính sát thương rất lớn, dùng để phá lô cốt hoặc tăng.

“Cậu còn nhớ những lời Định chủ Trác Mã nói với chúng ta không, trong năm 1993 có một đám phản động thuộc phe chủ nghĩa dân tộc có vũ trang đã trốn vào Sái Đạt Mộc vì dân binh đuổi theo đến tận trong sa mạc, đây có phải là đám người mất tích đó không?” Phan Tử hỏi tôi.

“Tôi nhìn cái xác này thấy cũng rất có thể là nhóm người mất tích đó, chắc là số nhỏ nên rơi vào trong đầm lầy này. Mười mấy năm qua, nhóm người này không còn xuất hiện, có thể là chết hết trong này rồi.” tôi đáp.

Phan Tử nhắc tới chuyện này tôi mới nhớ ra, cảm thấy cũng có lý, hẳn là chuyện diễn biến như vậy. Nhưng tôi lại không đồng ý với một khía cạnh mà Phan Tử đề cập đến, khi các phần tử vũ trang này trốn vào trong sa mạc, đều mang theo súng ống. Tuy là nhân số không nhiều nhưng trang bị tốt hẳn là khi tiến vào trong đầm lầy, không thể bị giết ngay được, có lẽ ở bên trong này một thời gian rồi thoát ra ngoài cũng không chừng.

Nơi này không có người sống, rất nhiều thợ săn trộm thường vận chuyển hàng hóa qua đây vì nó tiếp giáp với con đường mòn đi Ni Bạc Nhĩ, nếu cho bọn họ một chút lợi lộc chắc có thể trốn ra ngoài cùng.

Thậm chí, nhóm người này khả năng có thể sống trong này, tuy khả năng này rất thấp vì nơi này không có điều kiện thích hợp cho người sống. Tôi nghĩ tốt nhất là đừng xảy ra những chuyện như thế, người sống trong này không thể biết được gì về thế giới bên ngoài. Nếu gặp phải bọn họ chắc sẽ nổ ra đánh nhau, chúng tôi thì lại không thương không pháo, nếu có ai bỏ mạng thì thật sự còn nguy hơn cả đi trong ổ mìn. Hơn nữa nhiều năm như vậy, vũ khí của bọn họ cũng có thể đã hỏng hết.

Đang miên man suy nghĩ thì Bàn Tử bên kia xoay người, tôi nghĩ bảo Phan Tử đi ngủ một chút đi, anh từ chối, mưa ướt như vậy hẳn không thể chợp mắt được. Trong lúc ngủ có chuyện gì xảy ra, nơi này còn có mấy con trùng độc kia, chuyện của xác người này chúng ta cũng không cần suy nghĩ nữa, các cậu cứ nghỉ ngơi nhiều một chút, chúng sẽ rời đi càng sớm càng tốt, dù sao mưa cũng đã nhỏ.

Đi sớm một chút thì đến lúc trời sáng chúng ta có thể tìm một địa điểm tốt hơn để từ từ nghỉ ngơi.

Nói thì là như vậy nhưng dưới điều kiện này bản thân có buồn ngủ mấy cũng không thể chợp mắt, chúng tôi đành ngồi xuống 1 chỗ, vừa hút thuốc. Vừa nhìn không gian tối tăm xung quanh, nghe tiếng mưa rơi với gió thổi rì rầm. Phan Tử liền lấy súng ra lau, nơi này không khí ẩm ướt, hẳn rất lo cho tình trạng của mấy khẩu súng.

Cũng chẳng có chuyện gì làm nên chúng tôi ngồi lại nói chuyện phiếm, không khí cũng bớt nhàm chán hơn, trong khi đó thì Muộn Du Bình lại đi ngủ.

Phan Tử kể cho chúng tôi nghe chuyện anh đi tham gia chiến tranh, lúc ấy anh còn làm trong khu hậu cần. Tuổi thì nhỏ, có một lần trong lúc vận chuyển lương thực, đội của anh giáp mặt với bộ đội đặc chủng Việt Nam. Đầu bẹp và công nhân khuôn vác không có cách nào đánh giáp lá cà với bộ đội Việt Nam.

Sau lại bị dồn vào trong đầm lầy, vì sợ người Việt Nam ngược đãi tù binh nên bọn họ quyết định quyên sinh, lúc ấy chia cho mỗi người một quả lựu đạn, chuẩn bị cho thời điểm quyết định cảm tử. Nhưng bộ đội Việt Nam rất thông minh, họ cũng không tiến vào trong đầm lầy, chỉ ẩn nấp trong các tán lá xung quanh, bắn tỉa vài phát đem vây chặt người của Phan Tử bên trong.

Sau đó bọn Phan Tử vừa đánh vừa lui, đến lúc lui vào trung tâm đầm lầy, một cước đạp xuống thấy bùn ngập đến tận đùi, đi cũng không đi được, lúc này tiểu đội trưởng đã hạ lệnh cho bọn họ chuẩn bị. Mọi người nắm lựu đạn trong tay, lần xuống vũng bùn chỉ để lộ ra hai cái lỗ mũi.

Nghĩ lần này chắc chết, nhưng thật ra bộ đội Việt Nam có chút chần chừ, cũng không biết là vì sao mà không dám tiến vào sâu bên trong chỉ dùng súng bắn phá vào trong bùn, sau lại không bắn nữa mà lui lại. Bọn Phan Tử chui trong bùn không dám động, sợ đây là kế của bộ đội Việt Nam, vẫn ngâm mình trong đầm lầy suốt một buổi tối.

Cho tới khi bộ đội Việt Nam đi hết rồi mới cẩn thận chui ra, nhưng khi kiểm kê lại quân số đội mình thì phát hiện thiếu mất hai người. Bọn họ nghĩ là chắc hai người này vẫn đang chui trong bùn thì dùng gậy trúc quấy bùn tìm. Kết quả là tìm được thi thể bọn họ, phát hiện hai người đã bị ăn sạch, trong bùn chỉ còn thấy một lớp da, ai lấy đều khiếp đảm.

Sau khi trải qua chuyện như vậy, Phan Tử đâm ra sợ hãi đầm lầy, một lần khác sau khi kết thúc chiến dịch thì cả đội phi phục kích chết gần hết chỉ còn lại liên lạc viên và Phan Tử. Bọn họ chạy trốn đến một đầm lầy, Phan Tử nói thà quay lại đấu một mất một còn với bộ đội Việt Nam còn hơn là bước chân vào trong chỗ quỷ quái này.

Phan Tử nói tới đó thì ngáp dài một cái, tôi nghe cũng có chút mơ màng,

mí mắt nặng trĩch chuẩn bị nhắm tịt lại. Nửa tỉnh nửa mê, không biết từ lúc nào lại bắt đầu ngủ mơ, cảm giác như có người đang ru mình.

Đây là lúc tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, đã nghĩ gạt đi rồi ngủ tiếp, không tưởng là ngay lập tức có người bịt kín miệng tôi. Vội mở mắt ra, đập vào mắt là A Ninh đang che miệng mình, bên cạnh là Phan Tử đang nhẹ nhàng gọi Bàn Tử dậy, mọi người đều có bộ dáng như vừa ngủ dậy, đang nhìn về một bên.

Tôi cũng đưa mắt ra nhìn, liền thấy gió thổi ào ào làm rung một tán cây trên đầu, cả cành cây đều run run. Như là có cơn gió mạnh đang di chuyển tới chỗ chúng tôi, nhưng tới khi tôi nhìn kỹ thì không phải là gió thổi. Vừa nhòm lên trên ngọn cây bỗng cả người giật bắn, có một cái đầu mãng xà rất lớn hiện ra đang trườn từ một cây khác tới phía chúng tôi.

§62. Không may đụng phải măng xà

Nói là trên ngọn cây nhưng kỳ thật là cách chúng tôi chỉ vài ba thước, ở khoảng cách gần như vậy còn có thể nhìn thấy từng cái vẩy trên thân nó. Đây là một con đại măng xà, thường sống trong đầm lầy hoặc những nơi ẩm ướt, chỉ khi nào sẵn mỗi nó mới bò ra khỏi nơi ẩn nấp, vì cơ thể rất đặc biệt nên nó có thể trườn lên các cây cao, tán cây rậm rạp để rình mồi.

Nhìn từ đây không thể đoán được nó dài bao nhiêu thước và điều khiến tôi kinh dị nhất khi nhìn thấy con măng xà này là vẩy của nó phát ra ánh vàng khi phản xạ lại ánh sáng của đèn pin, nhìn qua như là kim loại vậy. Lúc tôi chưa ngủ, bốn phía khẳng định không có con gì, hẳn là con trăn này lựa lúc chúng tôi nghỉ ngơi mới bò lên tán cây rình.

Động tác vồ mồi của măng xà rất chậm, chủ yếu là ẩn nấp chờ thời cơ thuận lợi, mà nơi này còn có gió nên tán lá luôn lay động phát ra âm thanh, bình thường không để ý nên không có chút cảnh giác nào. Ngay đến Phan Tử gác đèn mà cũng không phát hiện được nó tới gần.

Nhưng ở trong này mà xuất hiện măng xà thì cũng không có gì là kỳ quái lắm, rừng mưa nhiệt đới là nơi măng xà sinh sống và phát triển mạnh nhất, mà chuyện có thể xem là cổ quái hơn cả lại là con đại măng xà này không hề khiến cho tâm trạng chúng tôi quá căng thẳng.

Bọn Phan Tử xem ra đã quen với tình huống như này, ai cũng thật bình tĩnh, không di chuyển hoặc là lộ vẻ sợ hãi. Loại trăn này tầm tấn công rất rộng, trước mắt không thể đoán được là nó có hứng thú với chúng tôi hay không. Nếu tự nhiên di chuyển thì có thể kích thích nó, lúc đó sẽ phát động tấn công mà chúng tôi thì lại

đang ở trên cây nên chắc chết.

Chúng tôi yên lặng quan sát, con măng xà từ từ trườn xuống, cái đầu lớn đến mức quái đản của nó tiến đến dưới cành cây, nhìn chăm chăm vào chúng tôi, màu vàng lạnh lẽo trong đôi mắt nó lóe sáng trong đêm khiến thần kinh tôi có chút sợ hãi. Phan Tử đã chuẩn bị súng, tay còn lại vẫn lay lay Bàn Tử còn đang ngủ, thật sự tên này là loại người gì mà có thể ngủ ngon lành trong tình thế như này chứ.

Muộn Du Bình tay trái đã đặt trên cán hắc kim cổ đao, tay phải nắm chặt chuôi chùy thủ. Tất cả mọi người theo bản năng nhìn thẳng về phía con mãnh thú, cố gắng duy trì khoảng cách với nó.

Tôi là người đứng cuối cùng trên cành cây, cách con măng xà xa nhất, trong lòng thầm nghĩ nếu nó phát động tấn công thì chắc cũng không tấn công tôi trước. Bất giác liền nhìn xuống dưới tán cây, cân nhắc xem nếu có

biên thì trèo xuống chỗ nào thì nhanh nhất, dù sao đây cũng là cành cây. Khoảng cách từ đây xuống mặt đất cũng là một vấn đề, nếu đánh không lại nó, nhảy bừa chắc cũng vẫn chết.

Sau một trận mưa to, nước mưa từ hai bên vách đá đổ xuống như thác tạo thành vô số những con suối nhỏ sau đó những con suối này đã tụ lại chảy vào đầm lầy. Dưới tàng cây chỉ nhìn thấy một khoảng nước đen ngòm thấp thoáng rễ cây chồi lên, hẳn là bên dưới rễ lớn rễ bé kết thành búi có chạy cũng khó mà thoát được.

Nghĩ tới đó tôi quay đầu nhìn về phía trước rừng mưa, lúc này bốn phía lại có tiếng lá cây rung lên, âm thanh rì rả rì rào từ phía sau lưng truyền tới. Tôi vội đưa mắt nhìn lại, mồ hôi bỗng chảy như thác, ngay đằng sau gáy tôi lại có một cái đầu măng xà bò xuống, cũng vảy vàng. Nhưng con này ước chừng nhỏ hơn con kia, kích thước chỉ khoảng đùi người lớn, nó cách tôi chỉ một cánh tay, từ chỗ nó có một mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi tôi.

Tôi bị giật mình nhẹ bất giác lùi vài bước, mọi người giờ tụm lại một chỗ rơi tình thế gọng kìm hai hướng đều bị vây chặt, không có đường lui. Giờ có chết cũng không dám cử động, năm người đứng như tượng sáp. Người nhìn trần, trần nhìn người, ngay cả hít thở cũng không dám.

Trong lòng tôi liền cảm thấy vô cùng kỳ quái, măng xà vốn sống đơn lẻ lại có đặc tính bảo vệ lãnh thổ cao, rất ít khi cùng nhau đi săn, trừ khi là mùa giao phối, chẳng lẽ mùa mưa là mùa chúng nó sinh sản? Thật tình là không đúng lúc chút nào!

Hai con măng xà một trước một sau, nhìn chúng giống như đôi trống mái vậy. Lại nhớ tới đống hài cốt của người trong hốc cây này, tôi liền cảm thấy vô cùng ghê tởm, trong lòng gào thét, con mẹ nó chứ, tôi thực không muốn trở thành điểm tâm của chúng mày.

Hai bên giăng co rất lâu, không ai nhúc nhích, măng xà khả năng là ít khi tiếp xúc với người, nhất thời cũng không biết chúng tôi đối với nó có nguy hiểm không cho nên cũng chưa dám tấn công. Hơn nữa Muộn Du Bình và Phan Tử khí thể cũng rất hùng hổ, hai người như hai tượng đá nhìn chăm chăm vào mắt trần, sát khí đằng đằng. Có vẻ như là chúng cũng cảm giác được sự nguy hiểm toát ra từ hai con người này nên do dự không dám tiến lại.

Hơn mười phút sau quả nhiên chúng không tìm thấy chỗ sơ hở của chúng tôi, liền chậm chậm lùi vào trong tán cây, có lẽ không tấn công nữa. Nhìn hai con măng xà lùi vào bóng tối, tôi không khỏi thở ra một hơi, Phan Tử lúc này mới bớt căng thẳng, súng trên tay cũng được thả lỏng.

Tôi mừng thầm, nói thật nếu có đánh nhau với trần ở trong cái nơi quý

quái này chắc chắn chúng tôi không thể thắng được chúng. Chưa cần nói tới lực tấn công của mạnh yếu thế nào, chỉ chẳng may trượt chân khỏi cành cây thôi cũng đủ chết rồi.

Tưởng là đã có thể thoát con hung hiểm thì Bàn Tử đột nhiên xoay người, lại ngáy lên một tiếng rõ to rồi cứ thế khò khè. Trong không gian tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng động bất thường như vậy quả thật khiến cho cả địch cả ta vô cùng kinh hãi. A Ninh vội lấy tay bịt miệng hẳn lại, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tán cây bỗng rung lên âm âm, con mãng xà trước mặt quay ngoắt lại chỗ chúng tôi dò xét, lúc này thân nó đã cuộn thành một đống, vừa nhìn là biết nó chuẩn bị tấn công. Phan Tử lập tức chậm chậm từng bước giơ súng lên, trong một khắc mãng xà đã lao tới như tia chớp đập vào người anh.

Phan Tử vội cúi người, đầu rắn lia qua chỗ Phan Tử, hướng tới chỗ Muộn Du Bình, mà Muộn Du Bình thì bị Phan Tử chặn tầm mắt lên không kịp tránh cú tạt thân tốc của con mãng xà, bị nó ngoạm cho một phát vào bả vai. Tiếp theo cơ thể vạm vỡ của con mãng xà như cuồng phong cuộn cuộn lao đến. Trong một khắc tôi còn tưởng trước mặt mình là một con bàn long đang lồng lên, người nó quấn quanh thân cây, đuôi nó đập vào đồng xương rắn trong hốc. Chỉ một vài giây đã nghiền hết chúng thành từng mảnh, trong con cuồng lộ, nó gạt hết những thứ trong tầm mắt nó xuống dưới.

May mắn là đồng dây leo quanh thân cây đã giữ chúng tôi không bị hất văng xuống đất. Tay chân tôi quơ loạn trong không trung, túm được một mớ dây leo đủ chắc rồi bắt đầu tụt xuống cành phía dưới. Ngay lúc ngẩng đầu thì thấy Muộn Du Bình bị mãng xà quấn lấy người rồi nhanh chóng kéo lên giữa không trung, hắc kim cô đao không biết tuột khỏi tay từ lúc nào. Con rắn bắt đầu siết chặt từng vòng, Muộn Du Bình cố sức giãy giụa nhưng càng cử động lại càng khó thoát.

Trong lòng tôi như lửa đốt, vội gọi Phan Tử mau nổ súng, quay đầu nhìn thì lại cũng không thấy hẳn đằng sau nữa, không biết vừa nãy đã chạy đi đâu rồi. Ngay lúc đó tôi lại thấy Muộn Du Bình đột nhiên nhún vai bật người lên thoát ra khỏi vòng siết của con mãnh thú, đáp xuống một cành cây rồi vội xoay người bám vào một đống dây leo phía dưới vừa lao tới chỗ tôi vừa gọi:

“Ném đao cho tôi!”

Tôi chạy nhanh đi nhặt đao, nhưng đao cắm xuống thân cây rất sâu, rút mãi không ra được. Lúc này mãng xà đã phát hiện con mồi của nó thoát được liền trở nên điên cuồng giận dữ. Ngay lập tức nó cuộn quanh thân cây, rồi phóng mình xuống chỗ chúng tôi đang đứng. Trong giây lát nó há cái miệng đầy dãi dớt xông tới tấp vào người tôi.

“Xong rồi!”

Tôi mắng to một tiếng, mắt thấy đầy mồm rãng nanh lao tới chỗ mình, rất khó để nói về cảm giác lúc đối mặt với con mãnh thú khủng khiếp này. Muộn Du Bình cầm lấy một dây leo kéo từ trên cây xuống 1 đồng xương rồi nhanh tay tấp vào mặt con trăn, nó không kịp tránh lên rụt đầu lại, chúng tôi lập tức tranh thủ thời gian, bên tai tôi nghe thấy Muộn Du Bình nói lớn:

“Mau nhảy đi!”

Lúc này đầu óc tôi đã không còn tỉnh táo, cũng không nhớ là mình đã nghĩ gì, phản xạ có điều kiện liền cuộn tròn người lại bảo nhảy xuống thì lại ngồi thu lu thành một đồng, lão Ngô con thật ngại quá mà), không có một chút phản ứng gì.

Sau khi tránh được cú đánh lạc hướng vừa rồi, con trăn lại tiếp tục lao tới, Muộn Du Bình “chặc” một tiếng, phi thân đá một cước vào người nó khiến nó văng ra ngoài.

Cước này vô cùng mạnh, dây leo trong tay tôi liền bị đứt, trong lúc cuống lên tay lại quơ loạn bốn phía, nhưng lần này không tóm được cái gì. Cả người cứ thế rơi tự do thẳng xuống dưới, lại còn đụng vào một vài cành cây sau đó mới đập thẳng mặt xuống nước.

May là nước cũng không sâu mà bên dưới còn một lớp bùn, tôi vội đứng dậy, tấp vào một bên gốc cây, trong miệng đầy bùn, toàn thân ê ẩm. Trong lúc hốt hoảng thì có người chạy tới đỡ tôi đứng lên rồi kéo tôi chạy, chạy được vài bước mới cảm thấy người đau tê đi, lau hết bùn trên mặt rồi nhìn người bên cạnh thì hóa ra đó là Bàn Tử và A Ninh.

Mà toàn bộ đèn pin bốn phía xung quanh đều đã tắt, cảnh vật và cây cối chợt trở nên mờ mờ ảo ảo. Phan Tử ghim súng lắp ở trên một tán cây, nhưng đứng từ dưới nhìn lên chỉ thấy một màu tối đen như mực ngoài ra không thấy gì hết.

“Cậu thế nào rồi?”

A Ninh hỏi tôi. Tôi lắc đầu nói không việc gì, bọn họ liền kéo tôi chạy đi, tôi vùng lên cương quyết nói không thể được, tiểu tử kia (tức là Muộn Du Bình) còn ở trên cây. Không thể mặc kệ hắn được!

Vừa nói xong thì nghe thấy tiếng đánh nhau hỗn loạn trên cây vọng xuống, Muộn Du Bình nhảy từ cành này sang cành khác như con khỉ trong khi đằng sau là một bóng đen thoát ẩn thoát hiện liên tiếp tấp tới như vũ bão. Hai cái bóng vờn nhau trên cây rồi lao xuống đất, nước bùn bắn tung lên, không gian tối tăm nhìn không ra đâu là người đâu là thú.

Được một lúc thì loáng thoáng thấy cảnh con mãnh thú thu mình phi thân tới

trước mặt Muộn Du Bình tính ra đòn trí tử, ngay sau đó Muộn Du Bình bị nó vùi xuống bùn nhìn không thấy bóng đâu nữa.

Trong lòng tôi chột run lên, hẳn là kiêu người gì mà có thể tay không vật lộn với mãnh thú như vậy. Rồi khi thấy tình thế đã rất nguy cấp vội vàng nhìn về tán cây hét lên một tiếng báo Phan Tử, mau bắn hỗ trợ! Tôi chưa nói hết câu đã thấy Phan Tử lao vào đầm nước, nghiêng đầu né nước đang tóe lên rồi giơ súng nhắm, một tiếng súng gầm lên trong bóng tối.

Kỹ năng dùng súng của Phan Tử rất tốt, một phát bắn liền trúng ngay đầu trần, khiến nó giật tung người lên, ngã văng ra một bên, Muộn Du Bình từ dưới nước bật dậy, ngay lập tức lùi xa chỗ con trần đang quần quai. Con mãnh thú ăn trọn một phát đạn nhưng không chết, lại hàm hàm ngoi lên khỏi mặt bùn, giống như là súng không có tác dụng gì với nó.

Con mãnh thú say máu, sát khí tỏa ra ngút trời, nó quay ngoắt lại tấn công người vừa bắn. Phan Tử lập tức bắn tiếp một phát nữa bức nó lui lại phía sau. Vừa nhắm hấn vừa lui về nói với chúng tôi:

“Tôi bọc hậu, mọi người mau chạy đi!”.

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên từ trong bóng tối một con mãnh xà khác lao ra tợp trúng bả vai Phan Tử, tiếp theo thân nó cuộn lấy người hấn rồi từ từ lôi con mồi vào giữa đầm lầy. Đợt tấn công này quá nhanh quá nguy hiểm, không ai kịp phản ứng, trong lúc chúng tôi còn đang bàn hoàng thì Phan Tử đã bị nó kéo lên giữa không trung. Chỉ nhìn thấy hai tay hấn đang quơ lên, nhất thời trong lòng tôi trùng xuống thậm nghĩ thế là xong rồi!

Nói thì chậm mà diễn biến thì nhanh, trong lúc lâm nguy Phan Tử vẫn không sợ hãi, một tay bị ngoạm trúng, tay còn lại sờ ra sau rút thanh mã tấu để ở thắt lưng ra, sau đó liên tục bổ xuống đầu con trần, một phát trúng ngay mắt nó.

Con mãnh xà đau đớn điên cuồng, cả thân giãy lên liền nhả mồi ra, Phan Tử bị quăng vọt sang một bên, người đập vào cây rồi rơi xuống nước, trên mặt máu loang lổ. Tiếp theo A Ninh nhanh trí lấy ra từ trong ba lô hai quả pháo lạnh, kẹp giữa đầu gối rồi châm lửa, pháo vụt sáng bay vào giữa Phan Tử và con mãnh xà. A Ninh dùng pháo sáng làm cho con mãnh thú hoảng sợ rồi nói với chúng tôi:

“Đem hấn đi nhanh!”.

Tôi kêu to không thể nào! Pháo lạnh không đủ độ nóng! A Ninh cũng hét lên, cậu biết nhưng nó không biết thế!

Tôi cùng Bàn Tử lao lên nâng Phan Tử dậy rồi kéo vào trong rừng, nhưng chưa đi được mấy bước thì đột nhiên có nước từ đâu bắn tới. Quay đầu nhìn thì thấy Muộn Du Bình vẫn đang vật lộn với con đại mãnh xà đằng sau

chúng tôi, đầu con rắn đầy máu. Lát sau con mãnh thú rầm rộ đuổi theo Muộn Du Bình, cả hai đang lao thẳng tới chỗ ba chúng tôi. Con đại mãnh xà lướt trên mặt nước đằng sau với tốc độ không tưởng, thoạt nhìn còn tưởng nó đang bay.

“Mãng xà nổi điên, hậu quả khôn lường!”

Trong đầu tôi chợt gào lên một câu như vậy, nhìn tình hình ấy mà hai chân bủn rủn, Muộn Du Bình nói lớn:

“Nằm úp xuống!”

Bàn Tử kéo tôi chạy thêm vài bước rồi cả ba nằm thụp xuống nước. Trong nháy mắt con mãnh xà lao qua, Muộn Du Bình và A Ninh nghiêng người lế sang một bên đầm nước. Cả người con mãnh thú lao đi không kịp đổi hướng liền đập thẳng vào thân cây đại thụ, cây rung lên rầm rắc, lá trút xuống như mưa.

Chúng tôi đứng lên, cũng không biết chạy về hướng nào, trong tích tắc Bàn Tử nổi lên sát khí, mắng to một tiếng:

“Con bà nhà ngươi, ta cùng ngươi liều mạng một phen!”

Nói xong rút đao trong thắt lưng ra, lao tới chỗ con mãnh xà đang lao đảo. Tôi vội vã nhảy ra ôm lấy ngang người hắn, không cho hắn manh động, Muộn Du Bình lúc đó cũng đứng lên, tôi thấy trên vai hắn đầu máu, chắc là đã bị trọng thương. Anh thở hổn hển chỉ vào một tàng cây, bảo chúng tôi:

“Chạy mau, chúng ta không đánh nổi bọn này đâu!”

Vừa thấy vai Muộn Du Bình bị thương ra nông nổi ấy, Bàn Tử cũng hết hứng, quay lại đỡ Phan Tử lên lưng rồi lấy súng của Phan Tử ném cho tôi. Tôi đỡ lấy súng nhét vào thắt lưng rồi tất cả bỏ chạy vào tàng cây.

Vừa vọt vào trong bụi cây thì mặt nước đằng sau lại nghe thấy tiếng sần sạt, hai con mãnh xà lại lao theo. Không ai còn đủ sức để quay đầu nhìn lại, dưới tàng cây mọc rất nhiều dương xỉ và rêu, chúng tôi lao qua không để ý chân bị chằng chịt vết cứa. Máu từ những vết xước chảy ra, tôi đau méo miệng, nhưng cũng không có thì giờ mà nghĩ được nhiều như vậy, ai lấy một mạch cắn răng bỏ chạy.

Không ai trong chúng tôi nghĩ là có thể chạy với tốc độ như này trong một nơi cây cối mọc um tùm, nếu cứ giữ tốc độ đó thì tới giữa trưa chúng tôi sẽ thoát khỏi khe núi. Chúng tôi nhanh chóng lao tới vách đá bên cạnh, xung quanh đều là thác nước, bước vài bước đã thấy nước ngập đến đầu gối, xem ra ở địa hình này không thể chạy nhanh được.

Chúng tôi nhìn lại phía sau, trong lòng thầm nghĩ chắc hẳn hai con mãnh thú kia sẽ đuổi kịp rồi thân hình như bàn long của nó cuộn lại trong chớp mắt

phi tới đón đầu chúng tôi. Cả đội muốn chạy tiếp nhưng phía trước là thác nước, không có đường, Bàn Tử liền mắng to:

“Chết cnm tiệt, đường cụt rồi!”

Mọi người bắt đầu hoảng, nơi này nước sâu như vậy, di chuyển rất khó khăn, mà măng xà trong nước thì rất linh hoạt, lần này chạy không thoát dự là lành ít dữ nhiều. Lúc này bỗng thấy A Ninh nhìn thấy cái gì đó, vội kêu lên:

“Đi tới đằng kia nhanh!”

Chúng tôi nhìn theo ánh đèn của cô ấy thì thấy một cái khe hở rất hẹp, măng xà khả năng không thể vào được, đến cả người đi vào còn khó nữa là. Mọi người đều nghiêng người tiến vào khe hở, bên trong cũng ngập nước, chúng tôi tiến vào rất khó khăn, còn Bàn Tử thì không thể đi vào được.

Mọi người liều mạng túm lấy hần, bản thân Bàn Tử cũng cố hết sức hóp bụng nghiêng người cho được một chân vào. Ở bên trong A Ninh lấy đèn pin chiếu ra ngoài khe hở, thoáng thấy một cái đầu rắn rất lớn từ trong nước ngóc lên, toàn thân nó hiện thành một vùng đen chìm trong nước. Bàn Tử la hoảng kêu cô soi cái gì, tắt đèn, tắt đèn đi!

Tôi liền lấy tay che miệng hần lại, nhẹ giọng nói anh cũng im lặng chút đi. Nhưng tất cả mọi người đều biết có trốn cũng vô dụng, trong đầu đã sẵn sàng liều mạng với bọn chúng. Nhưng kỳ quái là hai con măng xà kia vẫn cứ làm lì boi qua lại trong nước, không tiến tới chỗ cái thác, loanh quanh một lúc rồi đột nhiên chúng quay đầu bỏ đi.

Đến lúc đó chúng tôi vẫn không hiểu chuyện gì, âm thầm nhìn nhau kinh ngạc. Tình huống lúc ấy chỉ cần chúng vượt qua con thác tiến tới khe hở là có thể tấn công Bàn Tử ngon lành tiếp đó thì chúng tôi chắc chắn không thể khoan tay đứng nhìn thế nào cũng lao ra hần chiến. Nếu xảy ra đánh nhau cũng sẽ chết vãn người, nhưng mà kỳ thật thì chúng lại không hề tiến vào, chẳng lẽ nó sợ thác nước này?

Trong lúc đang ngờ ngác thì từ cuối khe hở có phát ra một loạt âm thanh “khè khè, khè khè”, nghe như tiếng gáy của búp lò, bên ngoài nước đổ ù ù, cũng không đến nỗi vang nên tiếng khè khè trong này ai lấy đều nghe rất rõ.

Mọi người quay đầu lại lúc này mới để ý quan sát trong khe hở, phát hiện nước ở đây cũng chỉ ngập đến eo người, lại nhìn sâu vào bên trong, không thấy có gì cả, nhưng khi nhìn đến tảng đá cuối khe hở thì thấy như có cái gì đang ngúc ngoắc. Nó ẩn mình trong bóng tối, ánh sáng đèn pin không hắt tới đó.

Mắt tôi không tốt lắm nên cũng không nhìn rõ nó là cái gì, nhưng lờ mờ nhìn ra hình dáng của nó liền có cảm giác bất an. Tôi cũng không nói được

rốt cuộc là nó không bình thường ở chỗ nào, vì thế bảo A Ninh quay đèn vào trong này xem cái thứ kia là cái gì.

Đèn vừa chiếu tới thì nó cũng hiện ra rõ ràng, tôi nhìn một lúc, phải mất tới hai ba giây mới ý thức được nó là cái gì, sau đó là phản ứng kinh hãi cực độ, lập tức tôi liền bưng tỉnh. Thật không thể tin nổi vào mắt mình.

Tôi thấy tận cùng của khe đá là một con rắn to bằng cổ tay, rắn này không phải măng xà, cả người đỏ như lửa, đầu hình tam giác, trên đầu có một cái mào như mào gà. Nhưng điều khiến tôi không thể tin được chính là nó đứng ngóc hảnh người dậy thẳng như cột đá. Đầu nó hơi rủ xuống, mắt lộ hung quang, nhìn nhăm còn tưởng là một người không tay không chân đang đứng lấp.

Tôi như bị ánh mắt của con rắn kia thôi miên, cứ nhìn nó chằm chằm cho tới khi A Ninh bên cạnh kéo tay tôi, trong đầu mới vỡ ra vì sao hai con măng xà ngoài kia lại tha cho chúng tôi đi. Từ trong thâm tâm tôi lại dội lên một nỗi sợ hãi vô hình truyền khắp cơ thể.

§63. Rắn chúa

Đây là một con rắn mào gà. Sao trong lòng sa mạc lại xuất hiện loài rắn này!

Tôi nhìn lại thật kỹ, cái mào trên đầu và toàn thân nó đều đỏ rực như lửa hơn nữa nó có tư thế đứng thẳng khiến người ta kinh hãi. Đây chắc chắn là rắn mào gà!

Nghĩ tới đó người tôi như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Đây là loài rắn vô cùng hiếm, hồi còn bé nghe ông gọi nó là “tia chớp đỏ”, tới giờ tôi mới gặp qua một lần, lần trước là khi vào núi. Theo ông nội kể thì loại đây là chúa các loài rắn, hầu hết các loài rắn khác đều sợ nó, khi nó hành động thì tốc độ như điện chớp, mà độc thì vô cùng, trong địa phận của nó thì cho dù là cỏ dại cũng khó sống.

Hơn nữa loại rắn này không thể đánh được, nếu đánh chết nó thì sẽ có đồng loại tới báo thù. Tôi sau đó có xem qua một quyển tiểu thuyết, trong đó có ghi loại rắn này còn được mệnh danh là tiểu long, sống dọc theo long mạch trên núi. Có nơi gọi là xà tinh hút long mạch, nhiều nơi có truyền thuyết thiên lôi trừ yêu, phần lớn đều cho là sét đánh xuống núi nên mới sinh ra loài rắn này. Nhưng nó đã được xét vào hàng tuyệt chủng mấy thập niên gần đây, không ngờ là lại có cơ hội nhìn thấy loại rắn ấy trong này.

Bọn Bàn Tử chưa từng thấy qua loại rắn này bao giờ, mọi người đều chặc chặc lấy làm kỳ, chỉ có tôi và Muộn Du Bình trên mặt biển sắc. Nhưng nhìn màu đỏ rực trên thân và tư thế hung ác của nó có thể đoán nó là một loài rắn cực độc nên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thật như tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, trong lòng tôi có chút chán trường, tự nhủ với bản thân xem ra chỗ này không phải là một nơi tầm thường, phải cẩn thận hơn gấp bội, không thể chỗ nào cũng chui vào được. Loạn đá với mấy con trăn ngoài kia thì có đường sống chứ đụng phải rắn độc thì chắc chắn không thoát được, cái này không cần phải chứng minh. May mắn là loài rắn mào gà này không bao giờ trêu người, hiện tại nó có tư thế uy hiếp như này là một tín hiệu cảnh cáo, khả năng đây là hang ổ của nó.

Không thể tiếp tục ở đứng ngây trong này được, tôi liền phát tay ra hiệu cho mọi người không được làm bất kì hành vi nào kích động nó, lần lượt từng người từ từ tiến ra ngoài. A Ninh đốt pháo lạnh lên đưa cho tôi để làm vũ khí. Tôi cầm pháo lạnh ngang trước mặt, nếu như con rắn kia có tấn công thì cũng có thể lấy tay chặn.

Mọi người cẩn thận rời khỏi khe hở, từng bước từng bước, không có chuyện gì phát sinh. Đến khi tôi bước ra tới bên ngoài mới có thể thở phào phào tiếng, quay đầu nhìn vào khe hở bên trong tối đen không thấy chỗ con

rắn đứng nữa, trong lòng thầm nghĩ may mà không có chuyện gì xảy ra.

Từ chỗ khe hở trèo xuống dưới rồi đi vào trong thác nước, Bàn Tử dùng đèn pin tìm được đường ra ngoài, chiếu vài vòng rồi mới nói:

“Con trần không có ở đây, an toàn rồi”.

Mọi người đều như trút được gánh nặng, chúng tôi vội đi xem thương thế của Phan Tử, hắn có vẻ không còn chút khí lực nào nhưng vẫn khoát tay nói không có chuyện gì, chỉ là lúc đập vào thân cây có nội thương một chút, không chết được. Chúng tôi nhìn nhau, bất giác cười khổ, ai lấy quần áo nhàu nhĩ toàn thân vấy bùn. Ngực A Ninh còn lộ ra kha khá, cô ấy cũng không cho tay lên chỉnh mà chúng tôi thì cũng không còn sức để nhìn

Ba lô chỉ còn lại hai cái, hắc kim cổ dao của Muộn Du Bình đã rơi mất, Bàn Tử cầm chủy thủ của tôi, chủy thủ của hắn cũng đã rơi lúc nào không biết. Muộn Du Bình và Phan Tử trên vai đầy vết rãnh, máu chảy đỏ cả nửa người, nhất là Muộn Du Bình, hắn hai lần vật lộn với hàm của con trần đó, vai như bị xé toạc ra. Thật sự không ngờ là một con mãng xà có thể khiến chúng tôi chật vật đến thế.

Tôi nhìn lên bầu trời, mưa đã tạnh, trời cũng sắp sáng, cạnh khe núi cây cối đã thưa hơn một chút. Từ đây có thể nhìn thấy ánh bình minh sắp ló rạng, một bên là thác nước, một bên là cây cỏ hoa lá, bốn phía đều vang lên tiếng chim hót. Nếu không phải vừa trải qua một chận tử chiến thì chắc cũng không cảm thấy xung quanh đẹp đến nhường này.

Mọi người im lặng nhìn phong cảnh trong giây lát, sau rồi Bàn Tử lên tiếng:

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

A Ninh đến bên thác nước, qua một đêm vất vả trông cô ấy cũng tàn tạ đi ít nhiều, hứng chút nước rửa mặt rồi quay ra nói:

“Chờ trời sáng hẳn, chúng ta quay lại chỗ cũ tìm ba lô, sau đó tìm chỗ an toàn nghỉ ngơi, nơi này rất nguy hiểm, tốt nhất chúng ta lên nhanh chóng ra ngoài.”

Bàn Tử nói:

“Con mẹ nó chứ, cô nói thì dễ chứ lúc vừa rồi, toàn chạy loạn lên cũng không biết cái cây kia ở chỗ nào nữa, giờ biết đi hướng nào tìm?”

“Không biết cũng phải đi tìm, giờ mà không nhanh tìm cho ra thì đến lúc cuống lên thì không có cái mà dùng đâu.”

A Ninh mệt mỏi đưa tay lên xoa mặt, rồi cuộn ống tay áo lên, cúi đầu vào trong thác nước rửa qua một chút, làm sạch bùn trên tóc, khuôn mặt cũng tươi tỉnh hẳn lên, nhìn lại ra dáng như xưa. Liền bảo chúng tôi chuẩn bị xuất

phát. Tôi nghĩ lại phải quay lại cái chỗ kia, trong lòng liền thở dài ngao ngán, cô ấy nói cũng đúng thật nhưng tiếp tục đi như này thì quá bằng vất nhau ra, cảm giác mệt mỏi vô cùng.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị lên đường, A Ninh lại là kiểu người ưa sạch sẽ, xem chúng tôi đi xa rồi mới từ từ vén quần áo lên, hứng nước dội lên người. Đột nhiên, trong mắt tôi chợt lóe lên, liền nhìn về phía thác nước thấy một chấm đỏ ẩn hiện đằng sau, đồng thời bên tai nghe thấy một tiếng “khè khè”. Tôi đột nhiên cảm thấy bất an, nói với A Ninh:

“Cẩn thận một chút, đứng xa thác nước ra!”

“Tại sao vậy?”

A Ninh quay đầu nhìn tôi 1 cái, không biết vì sao lại nở một nụ cười rất duyên, khác với những lúc cô ấy thường cười trước đây, tôi nhìn mà có chút mê mẩn.

Ngay trong lúc đó, một tia lửa đỏ từ trong thác nước lao ra, trong tích tắc đã dò lên cổ A Ninh, đầu nó ngóc lên liền tiếp phát ra những tiếng “khè khè” thê lương mà cao vút. Tôi vừa thấy đã nghĩ thôi xong!

Vội vút đồ trong tay xuống lao chạy tới chỗ A Ninh, vừa mới bước 1 chân xuống thì thấy con rắn mào gà kia nhanh như chớp cắn xuống. A Ninh lấy tay chặn nhưng không kịp, nó một tạp trúng ngay cổ cô ấy. Cô ấy hét lên hãi hùng, một tay túm lấy con rắn rồi ném xuống nước, một tay che cổ thân hình lao đảo.

Chúng tôi vội chạy tới, con rắn không hề chạy trốn, lại từ trong nước nhảy ngóc lên, giống như mũi tên bay đến chỗ chúng tôi. Bàn Tử kêu lên “A!” một tiếng, dùng dao chém nó nhưng không trúng, đưa mắt nhìn đã thấy nó bỏ tới chỗ mình, ngay lập tức Muộn Du Bình lấy tay tóm chặt đầu nó.

Toàn thân nó quấn lên cánh tay của hắn, muốn rút đầu ra nhưng không được. Muộn Du Bình tay phải tóm chặt cổ rắn, tay trái cầm đầu nó rồi vặn ngược lại, chỉ nghe thấy rắc một tiếng khô khốc, đầu rắn quay 360 độ, sau đó ném con rắn vào trong nước, nhìn con rắn mào gà kia gãy giữa vài cái rồi nằm im, từ từ trôi theo dòng nước.

Mọi người đứng quanh A Ninh, tôi quỳ xuống ôm lấy cô ấy, chỉ thấy trên gương mặt vẫn còn đọng lại một chút thần thái nửa như bàng hoàng nửa như đau đớn. Cổ họng run run muốn nói điều gì đó, từ trong khóe mắt lệ tràn xuống cảm giác vẫn có hàng nghìn hàng vạn điều không cam lòng.

Da đầu tôi tê rần đi, không biết phải làm gì trong thời khắc ấy, cả người lạng lẽ run lên. Tiếp theo chỉ trong vài khắc ngắn ngủi, ánh mắt A Ninh liền tan đi, bỗng chốc cả người mềm ra rồi đầu từ từ gục vào vai tôi.

§64. Xà chiều quý thành

Hai phút sau, A Ninh ngừng thở, lòng tôi như chết lặng đi. Khuôn mặt giấu trong mái tóc ngắn duyên dáng vẫn còn đọng lại nguyên vẹn thần sắc kinh ngạc. Chúng tôi vẫn đứng đây, cho tới lúc cô ấy không còn trên cõi đời này nữa, không gian thời gian như ngưng lại, yên tĩnh vô cùng. Đột nhiên lòng tôi cảm giác tất cả đây đều chỉ là ác mộng, trong lòng bị thiết, muốn khóc nhưng không khóc được, cảm giác như ngực bị ai đó bóp nghẹn. Mọi chuyện đều xảy đến quá nhanh.

Từ lúc bước vào đây tuy có nhiều nguy hiểm, tôi cũng đoán được sẽ có người xảy ra chuyện, nhưng tôi chưa từng nghĩ người đó lại là A Ninh, hơn nữa lại chết rất dễ dàng, quả thực quá đột ngột. Không có một dấu hiệu gì cho thấy chuyện sẽ xảy ra, rồi nó đến, ngay trong vài phút trước chúng tôi còn cười nói với nhau, giờ một người đã từ giã cõi đời.

Hơn nữa lại chết ngay trước mắt chúng tôi, ngay đến 1 cơ hội để cứu cô ấy cũng không có. Tôi tới giờ vẫn còn không tin chuyện này lại có thể xảy ra, vẫn nghĩ mình đang mơ, cô gái này sao có thể chết như vậy được? Cô ấy là một người quyết tuyệt, xinh đẹp và rất hoạt bát, vẻ ngoài thực nữ nhưng bên trong ẩn chứa một tâm hồn kiên cường như sắt thép, tuy rằng tôi cũng không thích cô ấy, nhưng từ đáy lòng mình tôi rất ngưỡng mộ cô.

Nếu như có người phải chết trong này, so với tất cả mọi người tôi yếu đuối nhất, tôi mới là người dễ chết nhất mới đúng.

Nhưng cô ấy quả thật đã chết, ngay trước mắt tôi, dễ dàng như vậy, hơn nữa có nhất thiết phải chết một cách lãng nhách như vậy không. Tôi lập tức hiểu hết cảm giác của mình lúc này, từng chuyện một tuy đều là nguy hiểm thật nhưng tất cả chúng tôi đều cùng nhau trải qua, ngay cả khi một mình tôi bước vào tận lĩnh cũng vẫn còn sống mà đi ra.

Tôi từng nghĩ rằng chúng tôi vô cùng lợi hại thêm nữa là có rất nhiều kinh nghiệm, chỉ cần chúng tôi đi cùng nhau tuy gặp phải nguy hiểm đến mực nào thì cũng có thể ứng phó được, cho dù có phải chết cũng là chết trong hầm mộ nguy hiểm nhất. Nhưng hiện tại, A Ninh chỉ vì một con rắn mà có thể dễ dàng bỏ mạng.

Tôi đột nhiên hiểu được ra rằng, không phải vậy, người vốn vẫn chỉ là một loài động vật yếu ớt. Dù có là Muộn Du Bình, Phan Tử hay là tôi đi nữa, gặp chuyện như vậy chắc chắn phải chết, thần thủ dù có mạnh đến đâu, kinh nghiệm có phong phú tới chừng nào cũng vẫn phải chết.

Đây là sự thật, không phải là tiểu thuyết hay phim ảnh, chỉ cần rơi vào tình huống ấy, tất cả đều phải bỏ mạng, cho dù người đó có là Muộn Du Bình đi nữa nếu đứng bên cạnh thác nước lúc đó, chắc chắn cũng sẽ bị nó cắn chết!

Tôi ngẩng đầu nhìn về khoảng không rậm rạp trước mắt, lập tức có một cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi vô cùng. Trong nháy mắt tôi chỉ muốn đứng vọt lên mà chạy, không cần lo lắng tới bất cứ chuyện gì nữa chỉ cần thoát khỏi cái nơi quỷ quái này mà thôi.

Sau một lúc trời cũng sáng, ánh mặt trời từ trong khe núi chiếu xuống, bốn phía sáng bừng lên, hơi nước từ mặt hồ bốc lên như mây bay khói tỏa, ánh mặt trời chiếu qua thác nước lóng lánh như tranh thủy mặc, bao phủ cả rừng mưa một mảnh sương trắng bay lãng đãng. Cảnh đẹp vẫn như xưa nhưng người đã không còn nữa.

Phan Tử là một người đã vào sinh ra tử nhiều lần nên lúc này tuy cũng rất buồn cho cái chết của A Ninh nhưng so với chúng tôi thì bình thản hơn, vai còn bị trọng thương nên cũng không muốn nói nhiều. Anh chỉ nhìn chúng tôi an ủi một chút, nói rằng đây là chuyện ngoài ý muốn, tuy rất đột ngột nhưng chúng ta vẫn phải chấp nhận. Nơi này không biết có bao nhiêu con rắn như này nữa, không nên ở lâu, chúng ta nên rời đi thì tốt hơn, tìm nơi nào an toàn rồi tính tiếp.

Tôi nghĩ vừa rời Muộn Du Bình giết con rắn mào gà kia, trong lòng vẫn còn chút rầu rĩ, quay đầu nhìn xác con rắn trôi trên mặt nước, thì bỗng phát hiện không thấy nó đâu nữa. Loại rắn này nghe nói là có khả năng sẽ báo thù cho đồng loại của nó, đến khi nào chết mới thôi, vô cùng quỷ dị, tiếp tục ở trong này sẽ rất nguy hiểm, nhớ tới cái chết thảm khốc của A Ninh, cũng không muốn ở đây lâu hơn nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhẫn tâm đem xác A Ninh vùi lại ở đây tôi liền bọc vào trong túi ngủ rồi khoác lên vai, Bàn Tử dìu Phan Tử, mọi người không ai muốn tiến về chỗ cũ nữa, liền đi dọc theo vách đá, xuyên qua thác nước. Không có một tiếng nói chuyện, Bàn Tử cũng không có lòng nào mà hát sơn ca, tôi thậm chí còn không biết vì sao mình còn muốn đi về phía trước.

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Bước cao bước thấp, đi tiếp được hơn mười phút, nhưng vẫn không tìm được nơi nào khô ráo để làm chỗ nghỉ ngơi. Càng đi càng thấy nóng, một chút mát mẻ của trận mưa đêm qua cũng không còn, tất cả mọi người đã tới cực hạn mệt mỏi. Một đêm trốn chạy, rồi ác đấu, leo trèo, rồi cả thiệt mất người, có là tinh thần thép cũng không còn sức nữa. Trong lúc chán trường, nhiệt độ lại tăng cao, nơi này khí hậu biến đổi rất lớn, Bàn Tử không chịu nổi ho rũ rượi, cuối cùng lại hóa thành Phan Tử dìu hần.

Đang suy nghĩ có nên đề suất nghỉ ngay tại chỗ hay không thì đột nhiên dưới khe núi xuất hiện dốc cái dốc thoải. Mưa lớn trên đầu nguồn khiến nước chảy rất mạnh, chảy thẳng tới hạ lưu, chúng tôi cẩn thận đi xuống vách

núi, nhìn xuống bên dưới sườn dốc, liền thấy cửa ra của khe núi xuất hiện ngay trước mắt.

Bên ngoài cây cối dần trở nên thưa thớt, tất cả đều một màu đen rộng hơn 200 thước, đằng sau là một rừng mưa ngâm mình trong đầm lầy, cây cối ở đây không cao nhưng mọc rất dày, nhìn vào thấy rối rắm vô cùng, lại sâu không lường được.

Chúng tôi đều nhìn nhau, một cảm giác rất lạ truyền đến, nguyên là đi đến chỗ cửa khe núi này chúng tôi chỉ mất hơn mười phút đi bộ nữa, nếu chúng tôi hôm qua không chọn dừng lại mà tiếp tục đi vào đây chắc kết quả đã khác rồi. Lại đi thêm vài bước, tới bên cạnh đầm lầy từ đây nhìn vào bên trong tầm nhìn rất hạn chế, cũng không như khi chúng tôi ở bên ngoài sơn cốc nhìn vào. Nếu không đi dọc theo vách núi, phía trước vẫn còn một đoạn rừng rậm, cảm giác chẳng qua chỉ là khe núi kéo dài ra.

Đương nhiên vẫn có chỗ khác, dưới chân cảm giác khác, nước càng ngày càng sâu, hơn nữa bùn cũng không chạm đến được.

Cũng may là đầm lầy chỗ này nông, có một khối đá bằng phẳng xuất hiện trên đầm lầy, không bị nước bao phủ. Chúng tôi kì quái nhìn sao lại có một khối đá lớn như vậy đặt ở giữa nơi này. Bốn người từ từ lội nước, trèo lên tảng đá mới phát hiện trên mặt đá có điêu khắc rất nhiều hoa văn phức tạp. Hơn nữa ở dưới nước vẫn còn nhìn thấy một khoảng tối rất lớn, có vẻ như đây là một bộ phận của một pho tượng Phật.

Đây là một cửa ngõ để đi vào thành Tây Lương Nữ Quốc, Tây Vương Mẫu là vua cả Tây Vực, trong một thời gian dài là lãnh tụ tinh thần cho Tây Vực. Nếu nói vậy thì cửa thành Tây Vương Mẫu này quá bé so với thanh thế dậy trời đó, có lẽ đây chỉ là một thách đieu hoặc là một pho tượng canh cửa thành dùng để dọa các đặc phái viên đến đây. Đương nhiên sau nhiều năm như vậy, pho tượng này đã bị tự nhiên mài mòn rất nhiều không có khả năng tự bảo tồn trong môi trường này được.

Tôi chợt vừa thấy hoa văn trên tảng đá có cảm giác giống với cái đã từng được khai quật trước đây, nhìn kỹ mới phát hiện không phải hoa văn Phật giáo, mà là tảng đá bị gió táp mưa sa biến thành màu đen bụi bặm, thoạt nhìn còn tưởng gì thần bí.

Đang nghĩ tới nếu nơi này có một pho tượng đồ, thì dưới đầm lầy này còn có thể bảo tồn di tích đó không chợt nghe thấy Bàn Tử hô lên một tiếng, bảo chúng tôi đến xem cái gì đó. Chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh nắng mặt trời chéch về phía bắc có một chỗ khá sâu, từ trong nước hiện ra một cái bóng đen rất lớn hình như bị chìm xuống dưới đầm lầy, nhìn qua thì tưởng là tảng đá, hoang toàn ngập sâu dưới nước.

Tôi và Muộn Du Bình dùng kính viễn vọng nhìn thi giạt mình nhận ra cái bóng đen đó là một tòa thành hoang phế đồ nát đã bị chìm vào trong nước này không biết bao nhiêu năm. Phế tích cổ thành Tây Lương Nữ Quốc hóa ra là bị chôn dưới đầm lầy này.

“Bên dưới cái khu vực rậm rạp cây cối này là một tòa cổ thành, sau khi Tây Lương Nữ Quốc tan rã, cổ thành bị bỏ hoang, hệ thống dẫn nước của nơi này bị vỡ làm nước ngầm dâng lên. Hơn nữa lại mang theo bùn cát từ mấy nghìn năm ngưng đọng phía dưới chảy ngược ra ngoài, đem toàn bộ tòa thành vùi sâu xuống lớp trầm tích. Xem ra quy mô của thành Tây Vương Mẫu rất lớn, chúng ta được nhìn thấy những cảnh này quả là vô cùng hiếm có”. Muộn Du Bình thản nhiên nói.

Tôi cũng bị cảnh tượng hùng vĩ ở đây làm cho bàng hoàng, cổ thành bị nước bao phủ là chuyện thường, đầm lầy này diện tích cũng không lớn. Vào thời kỳ đó mà phế thành này có thể phát triển phồn thịnh ngay trong bồn địa này thì hẳn là nền văn minh đã vô cùng chói lọi. Nhưng nói như vậy thì cung Tây Vương Mẫu không phải cũng đã chìm sâu trong nước, chúng ta tiến vào bằng cách nào được.

Nhưng tôi chợt nhớ bút ký của Văn Cẩm có miêu tả đầm lầy này hình thành không chỉ trong một hai năm mà phải mất tới hàng thế kỷ. Như lần đội của cô ấy tiến vào trong cung Tây Vương Mẫu phải đợi tới khi trời mưa mới thấy đường vào, chỉ là chúng tôi còn chưa gặp tình trạng này mà thôi.

Bề mặt tảng đá tương đối khô ráo, tôi đặt thi thể A Ninh xuống một bên, mọi người đều rơi vào trạng kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần nên vừa ngồi xuống là không thể đứng dậy được. Cởi hết quần áo rồi đem phơi trên tảng đá, Bàn Tử định đốt một đồng lửa nhưng tìm trong hành lý không thấy túi nguyên liệu đốt đâu cả. Xem ra đêm qua trong lúc loạn đả đã làm rơi mất rồi, không còn cách nào để nhóm lửa, đành tìm tạm xung quanh xem có gì đốt được thì dùng.

Nhìn quanh thì đây là trong đầm lầy dĩ nhiên là chỉ có nước, xem ra xung quanh còn có nhiều con suối nhỏ thông tới đây nên nước liên tục được thay đổi, bằng không đây giống như ao tù thì đến nước uống cũng thành vấn đề lớn. Tôi múc vài gáo nước lên đun để uống trà. Rồi lại lấy nước để lau qua người mình.

Cả người bị ngâm trong nước mất một đêm nên giờ da dẻ tôi nhăn nhúm lại, lúc cởi giầy ra chân nổi đầy mụn nước trắng, lại còn nhìn thấy rất nhiều con sâu nhỏ như con đĩa bám ở hai bên chân đang hút máu, vội hơ chùy thủ qua lửa rồi dí chết chúng. Đưa lên mắt xem thì không nhận ra là con gì.

Nhưng nếu trong đầm lầy này ít trùng hơn những nơi khác thì chắc cũng không thể nào có đĩa được, đối với những người tiến vào đầm lầy như chúng

tôi mà nói thì đây là một tin cực tốt. Phan Tử đưa cho tôi một điều thuốc bảo đây là thuốc lá đất hắc xin được của trát tây, có thể làm ấm người. Nơi này vô cùng ẩm ướt, một tuần liên tục nặn lội trong này chắc không sống nổi, hút lấy mấy hơi có thể cầm cự được cho tới khi ra ngoài.

Tôi liền nhận lấy rồi hút, bao ở ngoài điều thuốc là túi bóng, nhưng để qua một đêm như vậy vẫn có thể hút được, hút mấy hơi thì thấy nóng ran cả người, nước mắt chảy ròng ròng, quả thật cũng có hiệu quả. Không biết là do tâm lý hay là tâm lý nhưng sau khi hút vài ngum thì đầu óc cũng có chút tỉnh táo hơn, bao nhiêu mệt nhọc tạm thời bị đẩy lùi.

Bàn Tử cũng hỏi xin 1 điều, Phan Tử hút hết nửa điều rồi đưa cho hắn, Bàn Tử vừa đưa tay ra lấy thì Phan Tử lại rút lại. Lúc này chúng tôi mới nhìn đến Muộn Du Bình từ lúc nãy không nói lời nào chỉ đứng lặng nhìn vào đăm lầy về mặt đăm chiêu, Phan Tử đại khái là thấy không mời hắn một điều thì cũng ngại, nên tiến đến mời. Tôi vốn nghĩ hắn sẽ không nhận, nhưng không ngờ là Muộn Du Bình cũng nhận lấy, nhưng không hút mà bỏ vào miệng nhai.

“Trời ạ, Tiểu Ca ơi là Tiểu Ca cậu không biết hút thì cũng đừng ăn như vậy chứ!”

Bàn Tử phản đối, “cái này có phải để ăn đâu!”

“Cậu thì biết gì, ăn cây thuốc lá có thể dễ say hơn hút nhiều, ở Vân Nam và Mianma người ta vẫn ăn như vậy đấy”

Phan Tử nói, nhưng nói xong cũng thấy hơi bực, liền nhìn Muộn Du Bình hỏi:

“Xem ra Tiểu Ca cậu cũng là kẻ nghiện thuốc? Cũng biết tới cái thú nhai thuốc lá sao?”

Muộn Du Bình lắc đầu, nhai thêm vài cái rồi đặt nó lên vết thương trong lòng bàn tay, dùng ngón tay vẽ lên đó vài đường. Tôi nhìn qua chỉ thấy vết thương trong lòng bàn tay của anh bị hở miệng, tuy không còn chảy máu nhưng nóng như vậy chắc cũng khó mà lành được, sau khi vẽ chán thì ngẩng lên nhìn Phan Tử, Phan Tử dùng ánh mắt hoài nghi và thiếu tin tưởng nhìn đáp lại Muộn Du Bình. nhưng Tiểu Ca cũng không thể hiện thái độ gì, lại quay đầu nhìn về phía đăm lầy, không để ý tới chúng tôi nữa.

Chuyện như vậy chúng tôi cũng không còn lạ gì nữa, những thứ có liên quan tới Muộn Du Bình thì hắn luôn giữ kín trong lòng. Nhưng tôi hiểu được trong tất cả những vấn đề đó có nhiều điều mà hắn không thể giải đáp được, “một người chỉ toàn con số không, không quá khứ, không tương lai, không có liên hệ gì với thế giới này”. Đây là hắn tự đánh giá mình, giờ ngẫm lại thấy cũng chính xác lắm.

Cởi hết đồ ra rồi nằm trên tảng đá phơi cho khô người cũng thấy thoải mái vô cùng, cả người cảm thấy rất thư giãn. Bàn Tử lấy ra thịt hộp chia cho mọi người, chúng tôi liền vừa ăn vừa uống trà, cũng không biết có vị gì thơm ngon không, chỉ cần nhồi được vào bụng là được. Ăn no rồi thì ai cũng cảm thấy buồn ngủ, liền tìm trong ba lô của Phan Tử ra xem có cái gì che cho bớt nắng.

Phan Tử lại ngồi gác, mọi người chui vào trong bạt. Tất cả đều ngằm hiểu là đã tiến vào đầm lầy thì không có nhiều cơ hội nghỉ ngơi nên cần tranh thủ ngủ được phút nào hay phút đấy. Hiện giờ chớp mắt được một chút là tốt nhất, cũng không còn gì để nghĩ nữa nên đặt người xuống là mắt nhắm tịt rồi chìm luôn vào giấc.

Cũng không biết mình ngủ được bao lâu, mơ mơ màng màng tỉnh dậy đã thấy trời tối đen, cả người thì dính nham nháp, dụi dụi mắt vài cái thì không chỉ trời tối mà bên ngoài cũng đang đổ mưa. Phan Tử nghiêng người trên đồng hành lý ngủ, Bàn Tử đang ngáy khò khè bên cạnh tôi còn Muộn Du Bình cũng quay mặt vào trong ngủ có vẻ sâu.

Đống lửa xa xa vẫn còn đang cháy, nhưng bị gió và nước mưa tạt cho chỉ còn nhen nhóm một ít ánh sáng xanh lam, tôi thối cho lửa bùng lên một chút rồi tính gọi mọi người dậy, nhưng nhìn quanh bỗng phát hiện có gì đó không đúng.

Lúc trước chính tay tôi đã bọc thi thể A Ninh trong túi ngủ nhưng không biết giờ đã bị ai mở tung khiến nửa người trên của A Ninh bị lộ ra.

§65. Dấu chân thi thể

Bình thường thì đây cũng không phải chuyện gì lạ, kể cả khi trong sa mạc hay là lúc tiến vào trong ốc đảo này chúng tôi cũng đều chỉ kéo túi ngủ đến nửa người. Chỉ cần cho chân vào trong túi cũng đủ ấm rồi, hơn nữa nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể nhanh chóng bật dậy ngay.

Nhìn A Ninh như vậy tôi có cảm giác cô ấy như đang ngủ, từ khi đi vào tới đây đã thấy cảnh này cũng không biết bao nhiêu lần, vô cùng quen thuộc, nhưng ngẫm lại thì giờ cô ấy đã chết, trong lòng lại có cảm giác thê lương. Nhưng trước khi chợp mắt tôi nhớ là đã đóng chặt túi ngủ của cô ấy rồi, ai lại đi mở nó ra vậy? Chẳng lẽ là Phan Tử? Hẳn mở túi ngủ ra làm gì?

Đành phải đứng lên đi đến bên cạnh thi thể nhìn, bất chợt tôi phát hiện ra có điểm không bình thường. Thi thể như đã có người động vào, hai tay không biết vì sao lại cuộn vào trên người khiến cho bộ dáng có điểm kỳ quái.

Tôi theo bản năng nhìn bốn phía, sắc trời u ám, trong đêm lầy không có lấy một tiếng động, bóng phía cây cối thưa thớt, không có cái gì để soi ra ngoài ngoài trừ đồng lửa nhỏ đằng sau, bốn phía hoàn toàn tối tăm tĩnh lặng. Không nhìn thấy cái gì cả.

Xoay người đi đánh thức Phan Tử, Phan Tử ngủ cũng không sâu, vừa chạm vào đã tỉnh, tôi liền hỏi có phải anh làm không? Phan Tử kỳ quái nhìn qua nhìn lại, rồi lắc đầu, ngược lại cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.

Tôi nhìn vẻ mặt hắn cũng không nghĩ là anh đang nói dối, trong lòng càng thấy quái dị. Lại đến chỗ Bàn Tử, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ là Bàn Tử muốn trộm đồ trên người A Ninh? Tên này ngay cả người trong nhà cũng không tha cho sao?

Nhưng tôi biết tuy Bàn Tử hám của nhưng không phải là kiểu người làm những chuyện như thế. Phan Tử đi đến bên cạnh đêm lầy rửa mặt rồi bước đến bên cạnh A Ninh bật đèn pin lên nhìn, xem xét xem có chuyện gì đang xảy ra.

Trên mặt A Ninh vẫn còn giữ nguyên thần thái trước lúc chết, giờ nhìn còn khiến cho người khác sợ hãi. Thi thể bị mưa làm ướt, Phan Tử ngồi xuống bên cạnh, gạt tóc cô ấy gọn gàng lại, sau đó chúng tôi nhìn thấy chỗ cô ấy bị cắn. Vết cắn đã biến thành màu đen, bắt đầu phân hủy, da trên người cũng xuất hiện những vết bầm tím loang lổ, không khí nóng ẩm nơi này đang bắt đầu xâm phạm tới vẻ đẹp của cô ấy.

Vừa soi vào chúng tôi thấy trên quần áo thi thể có vài vết bùn, Phan Tử sờ vào thì cảm giác dính dính có vẻ chỉ mới tạo ra.

Từ vết bùn soi xuống mặt đá, chúng tôi đột nhiên phát hiện có nhiều dấu

chân bùn nhỏ nhỏ xung quanh thi thể.

Phan Tử liếc nhìn tôi, sau đó chiếu đèn theo vết chân, phát hiện dấu chân bắt đầu từ trong đầm lầy đi lên, vì trời mưa nên đã nhòe đi ít nhiều, chỉ có từ chỗ thi thể là bắt đầu rõ ràng. Trong đầm lầy có cái gì? Chúng tôi thận kinh căng lên, yết hầu đều nghẹn lại, nhìn nhau một cái rồi tính xoay người gọi Bàn Tử. Phan Tử đi lên cầm súng, lần theo dấu chân tới bên cạnh đầm lầy, ngồi xuống chiếu đèn vào trong nước.

Bàn Tử gọi mãi không dậy trong khi Muộn Du Bình vừa chạm đã mở mắt ngay, cũng không biết có ngủ hay không, tôi nói qua cho hắn nghe phát hiện vừa rồi, nghe xong anh liền cau mày.

Hai người chúng tôi đi đến bên cạnh Phan Tử, nhìn dưới nước chỉ thấy vẩn đục không thấy đáy, soi mãi cũng không đến đâu cả, Phan Tử chỉ dấu chân từ dưới đầm lầy lên cho tôi và Muộn Du Bình xem, nói:

“Con mẹ nó, hình như là trong lúc chúng ta ngủ có cái gì đã ngoi lên, từ giờ có đánh chết tôi cũng không ngủ trong này nữa”.

Nhìn dấu chân in trên phiến đá, Muộn Du Bình biến sắc, hắn cầm lấy đèn pin, quét qua một lượt tứ phía thi thể, rồi ngăn chúng tôi không được tiến đến gần xác A Ninh nữa. Tôi vội hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Dấu chân chỉ đi về 1 hướng, chắc chắn nó vẫn còn quanh đây” hắn hạ giọng nói.

§66. Âm mưu bày răn

Ban đầu tôi và Phan Tử không chú ý mấy dấu chân của chúng hướng về đâu, nghe Muộn Du Bình nói xong mới cùng nhìn thì quả thật là chúng vẫn còn ẩn nấp ở đâu đó quanh đây. Phan Tử lập tức cầm súng lên, nhắm tới thi thể A Ninh. Chúng tôi lui lại phía sau vài bước, Muộn Du Bình đứng một bên giơ cao đèn pin chiếu vào thi thể rồi bảo tôi đi đánh thức Bàn Tử dậy.

Vừa buổi tối qua trải qua một trận tử chiến, rồi lại phải chứng kiến cái chết của A Ninh, thần kinh của tôi đã rất căng thẳng. Không khí lúc này lại khiến cho đầu óc tôi rối lên như tơ vò, cảm giác trong lòng bức bối, nhưng không hề có chút sợ hãi nào. Bước chân lùi về sau lấy tay đập đập vào vai Bàn Tử mấy cái.

Bàn Tử cứ ngủ là say như chết, tôi vỗ mấy cái hấn chỉ giật mình rồi lại ngủ tiếp. Mà khi tôi chạm vào da hấn liền thấy rất nhiều mồ hôi. Tôi hơi kinh ngạc, sao ngủ mà cũng toát lấm mồ hôi tới vậy, chẳng lẽ bị ốm rồi? Nhưng khi sờ trán của Bàn Tử lại không thấy nóng, có lẽ nào đang ngủ mơ? Tôi cố gắng lay hấn dậy, bỗng nhiên thấy bên cạnh chỗ Bàn Tử nằm có một vài dây chân nhỏ. Hơn nữa hỗn độn hơn nhiều so với bên cạnh xác A Ninh.

Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, vội vã đứng dậy lùi lại phía sau gọi Phan Tử. Phan Tử nghe tiếng tôi thì quay đầu hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Tôi chỉ cho hấn xem dấu chân bùn trên mặt đá nói, “chỗ này cũng có!”.

Phan Tử vừa quan sát thi thể A Ninh vừa bước lùi về phía tôi, cúi đầu nhìn, vừa thấy những vết chân nhỏ hấn đã chửi thề một tiếng, quay đầu súng lại phía Bàn Tử. Muộn Du Bình cũng nhẹ nhàng đi về phía chúng tôi đứng. Ba người nhìn thi thể rồi lại nhìn Bàn Tử. Trong lòng nói tình hình càng lúc càng trở nên phức tạp, rốt cuộc nó đang trốn ở bên thi thể hay sau lưng Bàn Tử, chúng tôi không dám manh động.

Phan Tử liếc Muộn Du Bình, hai người ra ký hiệu, chắc là trao đổi ý kiến. Phan Tử giơ súng lên rồi từ từ lui về sát chân phiến đá, cách một khoảng với Bàn Tử và thi thể A Ninh, như vậy có thể vẫn quan sát được cả hai bên. Muộn Du Bình đưa đèn cho tôi, bảo tôi chiếu sao Bàn Tử, đồng thời lấy chủy thủ trong tay tôi rồi ngồi xuống chậm rãi tiến tới bên cạnh người Bàn Tử.

Đây là tư thế di chuyển mà hai chân gấp lại, cúi người xuống nhưng không hoàn toàn là ngồi xổm, như vậy nếu trong quá trình xử lý vấn đề có phát sinh biến cố thì vẫn có thể ứng phó linh hoạt. Muộn Du Bình tới gần Bàn Tử, không quay đầu lại mà chỉ giơ tay ra ký hiệu bảo tôi chiếu ngọn đèn

theo hướng tay hấn, soi vào dấu chân bên dưới chỗ nằm của Bàn Tử. Không khí rất căng thẳng, lòng tôi thâm than chuyện quái này khi nào mới kết thúc?

Tôi di chuyển ánh sáng, trong nháy mắt bỗng có hai, ba vật thể không xác định bay ra từ trên bả vai của Bàn Tử, vọt qua phạm vi mà ngọn đèn có thể chiếu tới. Tốc độ quá nhanh lại đúng lúc tôi đưa mắt vẫn đang tìm kiếm. Tay tôi lập tức soi đèn về phía vật kia vừa bay ra, nhưng đáng tiếc là không thấy cái gì, chỉ nghe vài tiếng có thứ gì đó nhảy xuống đầm lầy. Đồng thời bên cạnh thi thể A Ninh cũng có động, có thứ gì đó nhảy vào trong nước, giống như là con ếch bị tôi làm cho giật mình vậy.

Phản ứng của Muộn Du Bình rất mau lẹ nhưng đối với tốc độ này thì hấn cũng không thể ứng phó kịp. Anh xoay người rồi vọt tới bên cạnh đầm lầy, tay trái phát lên bảo tôi đi qua chiếu đèn vào trong nước. Tôi chạy đến giờ đèn pin soi xuống đầm lầy, thấy trên mặt nước vẫn còn gợn sóng vật thể lặn vào trong nước rồi nhanh chóng bơi xuống mặt bùn.

“Đây là cái gì vậy? Chuột nước à?”

Tôi hỏi, đây là thứ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi. Trước kia vào những năm 90 quanh khu tôi vẫn chưa xây dựng hoàn thiện thì có nhìn thấy loại chuột này không biết bao nhiêu lần.

Muộn Du Bình lắc đầu, sắc mặt âm trầm:

“Là rắn mào gà!”

Tôi kinh ngạc, nhìn những vết chân trên mặt đá, bỗng nhiên hiểu ra, đây là kiểu rắn bò, thảo nào vừa giống dấu chân vừa không giống. Trong lòng chợt bất an, truyền thuyết kể là loài rắn này thù rất dai, hơn nữa hành động rất quỷ dị, giờ thì đúng là đã được chứng kiến. Lúc trước tôi gọi Bàn Tử dậy thì không thấy hấn phản ứng, đầu bỗng ong lên chẳng lẽ Bàn Tử đã bị rắn cắn?

Tôi lập tức đi qua xem Bàn Tử thế nào, nhưng không biết là rắn đã đi hết hay chưa nên tôi cẩn thận bước từng bước tới bên cạnh đây nhẹ vài cái. Không tưởng là vừa đây một cái đã thấy hấn tỉnh lại, hơn nữa có chút hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt, nhưng người vẫn mơ mơ màng màng.

Bàn Tử nhìn chúng tôi một lượt, lại nhì lên trời nét mặt kỳ quái. Nhìn mặt chúng tôi rất nghiêm túc nhìn lại hấn, một lúc sau anh mới ú ớ hỏi:

“Con mẹ nó chứ, các cậu nhìn cái gì? Bàn gia tôi bán nghề không bán thân, có nhìn nữa cũng vô dụng thôi”. ai dám mua anh:v)

Nhìn hấn như vậy hấn là không có việc gì, chúng tôi mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng tôi vẫn hơi lo nên bảo Bàn Tử lại gần, kiểm tra trên người một chút xem có vết cắn nào không, quả là không thấy gì. Bàn Tử nhìn tôi bảo anh cởi áo thì càng kinh ngạc, hỏi tôi sao lại làm thế, tôi liền kể lại cho anh

nghe chuyện vừa rồi.

Bàn Tử nửa tin nửa ngờ nhưng chúng tôi cũng không buồn giải thích cho hắn sau đó lại đứng dậy đi đến bên cạnh xác A Ninh. Tôi soi vào xung quanh đầm lầy, chỉ thấy toàn một màu đen, không nhìn ra cái gì, trên rìa tảng đá cạnh thi thể còn lại rất nhiều vết lũ rấn vừa bỏ đi.

“Thật quá ma quái đi, chẳng lẽ là túi ngủ này bị chúng nó mở ra?”

Phan Tử lăm lăm một câu, một bên dùng súng vỗ vỗ lên túi ngủ bọc thi thể xem còn con rắn nào chưa ra nữa không.

Không còn con rắn nào quanh đây nữa, nhưng trong lòng tôi rất bất an, một cảm giác khủng hoảng nan tràn khắp cơ thể. Trong lúc chúng tôi ngủ, có một đám rắn mào gà từ trong đầm lầy bò lên, chui vào túi ngủ của A Ninh và sau lưng Bàn Tử, còn không biết chúng làm cách nào mở được túi ngủ của A Ninh ra.

Điều này thật sự rất quái dị, chúng thực sự muốn làm chuyện gì? Tôi nhìn quanh đầm lầy tối đen trước mặt, tóm lại cảm thấy như có chuyện xấu sắp xảy ra. Những người khác cũng đều có cùng cảm giác này. Muộn Du Bình ngòi xuống tảng đá, kiểm tra thi thể A Ninh xem có gì bất thường không, tay ra hiệu bảo tôi mang đèn pin lại đây, hắn muốn xem kỹ tình hình dưới nước.

Tôi và bàn tử cùng soi cho Muộn Du Bình quan sát, chúng tôi bật hết đèn pin quanh bốn phía, bắt đầu chiếu xuống nước, mới quét qua vài cái đã thấy Bàn Tử đằng sau hô lên một tiếng thất kinh.

Chúng tôi tưởng là hắn nhìn thấy rắn lập tức quay xoay người lại nhìn theo hướng đèn pin của anh, ngay trước mắt chúng tôi trong khoảng đầm lầy cách hai mươi thước, có một bóng người từ dưới đầm lầy chui lên. Đèn pin của Bàn Tử không soi được rõ ràng phía đó, lập tức tắt cả ánh sáng đều chum lại, chỉ thấy là một người toàn thân đầy bùn, ngâm nửa mình trong nước nhìn như quỷ thủy đang nhìn về phía chúng tôi.

“Chết tiệt, đây là cái quái gì vậy?”

Bàn Tử gọi to. Muộn Du Bình nhìn kỹ rồi thốt lên một tiếng kinh ngạc:

“Trời ạ, là Trần Văn Cẩm!”

Nói xong liền nhảy xuống đầm lầy, lao tới chỗ người kia.

§67. Truy kích

Chỉ trong một tích tắc, tôi cũng không biết hắn làm thế nào mà khẳng định được đó là Văn Cẩm, chỉ nhìn thấy một người trát bùn từ mặt đến chân, thậm chí là nam hay nữ tôi cũng không phân biệt được. Nhưng hiện tại cũng không có thời gian mà nghĩ tới vấn đề đó nữa.

Phan Tử cũng lao đi hỗ trợ, mọi người gấp rút theo sau Muộn Du Bình nhảy xuống mặt nước. Vừa rơi vào đầm lầy hai chân đã ngập sâu trong bùn, bên dưới còn cảm giác có một tầng rong hoặc là rễ cây linh tinh đung đưa trong nước. Chúng tôi không ai kịp đi giày nên bị bùn và rong rêu quấn vào chân giống như giẫm vào một mớ tóc, thật khiến cho da đầu run lên. Đi vào sâu bên trong đầm nước mọi người đành phải dùng cả tay để bơi mới di chuyển được.

Không hiểu sao Muộn Du Bình di chuyển vẫn rất nhanh, chỉ chớp mắt đã vọt tới chỗ người kia, mực nước ở đó có vẻ không cao lắm nên hắn vùng vẫy vài cái rồi đứng lên. Ngay sát đằng sau là Phan Tử rồi Bàn Tử và tôi cũng vừa theo kịp. Chân của tôi đụng tới đáy nước liền phát hiện ra bên dưới chỗ này khá bằng phẳng, không phải là bùn mà hình như là một phiến đá ngầm.

Lúc này chúng tôi chỉ cách người kia có sáu, bảy thước, tôi đã nhìn thấy người đó gần hơn trong lòng hồi hộp xen một chút vội vã. Văn Cẩm là nhân vật mấu chốt của toàn chuyện này, là người mà trước đây tôi chỉ nghĩ là một nhân vật tồn tại trong lời kể của Chú Ba hoặc trong ảnh chụp, nhưng giờ cô ấy lại xuất hiện trước mặt tôi, cũng không biết có phải thật hay không nữa.

Trong chúng tôi chỉ có mình Bàn Tử cầm đèn pin, hắn vừa chạy hai tay vung vẩy khiến ánh sáng lúc ẩn lúc hiện khiến tôi không thể nào thấy rõ được tình hình trước mặt. Vừa tới gần đã thấy Muộn Du Bình lao đi tiếp, nhìn anh vô cùng vội vã, tuyệt đối không giống tác phong thường ngày của hắn. Tôi đoán lúc đó hắn có thể sẽ tóm được người kia, nhưng ngay lập tức người đó xoay người thụp xuống nước rồi lặn vào trong đầm lầy.

Chúng tôi liền cuống lên, ai lấy gọi to vài tiếng nhưng người đó bơi rất nhanh, trong vài giây đã lặn vào trong bóng tối của đầm lầy mất dạng. Muộn Du Bình lao xuống gần như cùng một lúc nhưng vẫn vồ trượt. Nhìn chỉ còn cách một bàn tay nữa nhưng bên trong đầm lầy hoạt động vô cùng hạn chế, có nhiều lúc tưởng là có thể với tới nhưng lại vẫn để tuột mất.

Nhưng Muộn Du Bình không dừng lại, vừa tóm trượt một cái liền lao luôn theo người kia vào trong nước, hắn quyết tâm muốn đuổi cho tới cùng nên chỉ một khắc sau cũng lặn mất tăm trong bóng tối. Thấy tình hình diễn biến nhanh chóng như thế tôi cũng gần như là bị cuốn vào, còn tính là nhảy theo vào trong đây nhưng vừa bước lên thì bị Phan Tử kéo lại. Chân thì vương

vào mớ rong nên mắt đã ngã đập mặt vào nước, miệng cũng kịp uống được vài ngụm, Phan Tử vội kéo tôi dậy nói:

“Đừng đuổi theo, chúng ta không kịp bọn họ đâu!”

Tôi uống mấy ngụm nước kia rồi mới bình tĩnh được, đứng lên nhìn chỉ thấy trước mắt là một khoảng đầm lầy tối đen, chúng tôi đã chậm mất nửa nốt nhạc, nếu lao theo chắc sẽ không nhìn thấy gì. Cơ bản là vì ngay từ đầu đã không thể đuổi kịp bọn họ, trong nhiều thời điểm, chỉ cần chậm mất một giây thôi cũng coi như là mất đi toàn bộ cơ hội rồi. Hiện tại chỉ hi vọng là Muộn Du Bình có thể bắt kịp cô ấy. Chúng tôi đều đã kiệt sức, mọi người vừa thở hổn hển vừa đưa mắt nhìn nhau, Bàn Tử liền kỳ quái hỏi:

“Quái thật, sao phải chạy, chẳng lẽ lại không nhận ra các cậu sao? Hay là cô ấy bị chúng ta dọa sợ?”

Tôi nghĩ tới hình dáng người đó, trong lòng thầm nghĩ chưa biết là ai dọa ai đâu, Phan Tử hỏi tôi:

“Người đó thật sự là Văn Cẩm ư?”

Tôi làm sao đã thấy rõ được nên chỉ biết lắc đầu, trong tình huống ngày chỉ biết là phán đoán của Muộn Du Bình là như thế, vừa rồi hấn cũng chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng người kia cùng lúc với chúng ta. Nếu mà có đúng thì xem như là mắt hấn cũng quá tinh đi. Nhưng điều khó hiểu là, trong cái chỗ thâm sơn cùng cốc này thì không thể có người khác được, một người xuất hiện đột ngột như thế thì sẽ dễ dàng khiến người khác nghĩ đó là Văn Cẩm. Nhưng nếu thật sự đó là cô ấy thì tại sao lại phải chạy? Không phải chính cô ấy muốn dẫn chúng tôi tới đây sao?

“Giờ tính sao đây?”

Bàn Tử hỏi chúng tôi, “Tiểu Ca chạy đi không mang theo đèn pin, mà trong đầm lầy thì vô cùng tối tăm, cậu ta đuổi theo như vậy liệu có chuyện gì không? Hay là chúng ta quay về lấy trang bị đi hỗ trợ cậu ấy?”

Tôi thầm nhủ giờ người kia là ai cũng không biết chính xác, lại nghe Phan Tử bên cạnh nói: “không cần thiết làm như vậy đâu, Tiểu Ca khác chúng ta, tôi tin cậu ấy sẽ xoay xử được, huống hồ chúng ta có đi vào cũng không thấy gì để mà giúp, đến lúc đó không chừng lại phải để cậu ta quay lại cứu mình nữa.”

Tôi chợt nhớ đến bộ dáng của Muộn Du Bình khi hấn đuổi theo người đó, nói thật thì tôi chưa thấy hấn vội vã như thế bao giờ, nghĩ lại thì từ khi tiến vào đây cho tới giờ, Muộn Du Bình như có chút thay đổi, nhưng tôi không thể nói là thay đổi ở chỗ nào.

Chúng tôi đợi ở đây vài phút, cũng không thấy Muộn Du Bình quay lại,

trên người ai cũng đầy nước, da lại nổi lên những nốt mụn bóng. Lúc lao vào đầm lầy chúng tôi không để ý tới chuyện này, giờ cảm giác cả người khó chịu vô cùng. Bàn Tử bảo chúng ta không cần phải đứng trong nước chờ như vậy, nên trên phiến đá chờ cũng được, hơn nữa dưới nước còn có rắn, mặc dù rắn sẽ không tấn công người khi ở trong nước nhưng loại rắn này rất quái dị, đứng ở đây nghĩ thế nào cũng vô cùng nguy hiểm.

Hắn không nói thì chúng tôi cũng quên mất chuyện mấy con rắn kia, nửa người chúng tôi giờ ngập trong nước. Bên dưới thì tối đen, không nhìn thấy gì dưới chân mình, nghe thế liền thấy có lý, vội vã gặt đầu rồi xoay người đu trở về tảng đá.

Sau khi lên bờ, Bàn Tử lấy khăn phủi nước và bùn bắn trên mặt và toàn thân rồi quay ra xem bốn phía ba lô đầy dấu vết của rắn mào gà. Tôi ngồi xuống bên cạnh đống lửa, tâm trạng đã bình tĩnh hơn, vừa nãy trong đầu cứ loạn hết cả lên hiện tại chỉ cảm thấy lo lắng cho Muộn Du Bình. Hắn lao vào đầm lầy như thế nghĩ lại cũng thấy quá liều đi, không biết có ra khỏi đầm lầy được không, mặt khác lại nghĩ bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra cùng một lúc khiến lòng tôi rất bất an.

Mọi chuyện xảy ra trước khi A Ninh chết, nhưng càng lúc càng có nhiều điều đáng sợ, giờ nhớ lại, bọn rắn mào gà lao đến chỗ chúng tôi khi chúng tôi đang ngủ để làm gì? Đồng thời trong khí đó lại có người xuất hiện trong đầm lầy, chưa tiến vào trong đầm lầy mà đã phát sinh nhiều chuyện rắc rối như vậy hẳn là một điềm xấu. Đầm lầy này khiến cho tôi cảm giác được mùi nguy hiểm không giống với những nơi tôi từng đi qua, tóm lại nơi đây sẽ xảy ra chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp, càng nghĩ càng mệt mỏi thật khiến đầu muốn nứt ra.

Chuyện này có lẽ cũng có liên quan tới thái độ bất thường Muộn Du Bình, tuy rằng tôi không muốn nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao giờ đây khi ở cạnh hắn, tôi không còn cảm giác yên tâm như trước nữa, ngược lại luôn cảm thấy rất bất an. Lúc này lại ngồi nhớ tới khi ra quyết định theo tới đây, thật sự tôi hối hận muốn chết.

Phan Tử cởi đồ rồi quay ra nhắc tôi, tôi cũng thoát quần áo rồi đem hơi trên lửa, vừa phơi vừa cho thêm chất đốt để ngọn lửa to hơn để nếu Muộn Du Bình trở về sẽ nhìn thấy vị trí của chúng tôi. Bàn Tử độc mồm còn nói đốt lửa ban đêm giống như là chiêu hồn, đừng có đem cô hồn dã quỷ từ trong đầm lầy tới đây, Phan Tử ngay lập tức mắng át đi.

Nhưng Bàn Tử nói thế cũng có lý, hoàn cảnh thế này cũng có điềm giống tế vong thật. Tâm trạng tôi bị ảnh hưởng nên cảm thấy khó chịu vô cùng, liền bật đèn pin tính đi vẽ một chữ thật to, như vậy nhìn xa cũng có thể thấy. Nghĩ là làm, tôi cầm đèn pin đi đến bên cạnh thi thể của A Ninh. Trong đầu

tính là vẽ ở trên rìa này là dễ nhìn nhất, vừa tới gần, đột nhiên tôi liền cảm giác có gì đó không đúng. Trong một giây đầu tôi liền choáng váng, thi thể A Ninh đã bốc hơi từ lúc nào, trên rìa đá chỉ còn lại một chiếc túi ngủ trống trơn.

§68. Xác chết vùng dậy

Trong lòng thảm than thối hỏng rồi! Tôi vội nhìn quanh nhưng đã không kịp thấy gì nữa, chỉ có mưa lất phất và bóng tối dày đặc như nuốt hết cảnh vật bốn phía. Trong vài giây đó tôi cảm thấy đầu quay mòng mòng, tay chân hoảng loạn, lại chuyện gì xảy ra nữa đây? Ở nơi thiên nhiên hoang dã như thế này mà cũng có thể tạo điều kiện cho xác chết vùng dậy sao?

Tôi quay lại gọi Phan Tử cùng Bàn Tử đến xem. Hai người vừa tới nhìn cũng choáng váng, Bàn Tử liền mắng âm lên:

“Chó chết, ai làm chuyện này?”

Hai chân vội nhảy tới rìa đầm hướng ra xung quanh tìm kiếm, cả ba người chúng tôi cùng làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần nhưng kết quả chỉ càng thêm rối chí. Bốn phía yên lặng như tờ, không thấy bóng một ai cũng không thấy tiếng dã thú.

Tôi cảm thấy như mình bị rơi vào trạng thái hôn mê tạm thời, đầu óc bỗng rỗng không, tay chân bủn rủn. Trong thành Tây Vương Mẫu này ngoài chúng tôi ra thì làm gì còn ai khác, xung quanh túi ngủ cũng không có dấu chân thú rừng, cũng không ai trong chúng tôi di chuyển cái xác này, vậy chẳng lẽ xác chết vùng dậy thật?

Nhớ lúc nằm mơ thấy A Ninh hóa thành quỷ rắn mà tôi không khỏi chột dạ, cổ họng bỗng nghẹn lại, trong lòng thảm than có lẽ nào giấc mơ đã hóa thành sự thật! Bàn Tử và Phan Tử đã từng gặp qua chuyện như này nên cũng không tỏ ra quá hoảng hốt như tôi. Hai người lập tức ngồi xuống tìm kiếm trong túi ngủ xem có còn chút dấu vết gì bên trong không.

Vừa lật túi ngủ ra Phan Tử bỗng tái mặt. Nhìn vào bên trong thấy hỗn loạn một vùng toàn dấu bùn của rắn mào gà, dưới túi ngủ cũng đầy những vệt bùn hình bàn chân bé xíu, rất dày đặc, có thể đoán được là có một đàn lớn. Sờ vào trong thì có thể cảm nhận những dấu vết vẫn còn mới, hẳn là chỉ vừa diễn ra cách đây không lâu. Bàn Tử sắc mặt đại biến, liền kinh ngạc nói với tôi:

“Chết tiệt, chẳng lẽ là lũ rắn đã khiêng thi thể đi?”

Phan Tử hiển nhiên không tin, nói: “không có chuyện đó trên đời này, rắn làm sao có thể khiêng một thi thể nặng như vậy đi được?”. Nhưng nhìn vào nét mặt nghi hoặc của anh thì có thể thấy là điều Bàn Tử vừa nói cũng không hẳn là vô lý.

Tôi lạnh cả người không nói được lời nào, nếu chuyện này là thật thì rắn ở đây đều như là thành tinh hết cả rồi, cho tới giờ tôi vẫn chỉ ám ảnh một thứ duy nhất về rắn mào gà chính là nọc độc kinh người của nó, còn lại các

phương diện khác thì bản thân không rõ lắm. Có rất nhiều truyền thuyết về loài rắn cổ quái này, phần lớn là nói về những hành động hết sức kinh dị của chúng. Khiến tôi ấn tượng nhất chính là khả năng trả thù cho đồng loại, nhưng tới mức mà chúng khiêng cả xác A Ninh đi thì không thể tưởng tượng ra được.

“Một con thì chắc không thể nhưng cậu không thấy có bao nhiêu vết trên mặt đá này à, nếu số lượng lớn chắc còn có thể khênh cả voi đi ngon lành”.

Bàn Tử mở toàn bộ túi ngủ, chỉ thấy trong ngoài toàn bộ đều là bùn, nhắc túi ngủ nên còn thấy nước nhỏ xuống vừa rồi do ánh sáng kém nên không để ý tới điểm này.

“Nhưng bọn rắn này lấy thi thể làm gì mới được?”

Phan Tử nói rồi nhìn về phía Bàn Tử. Quả thật là vậy, thi thể A Ninh không thể làm thức ăn cho chúng được, rắn không phải động vật có ăn thịt, để mở được túi ngủ ra rồi mang thi thể đi chắc chắn vô cùng khó khăn. Rắn cũng không phải là con kiến, vậy chúng nó mang xác A Ninh đi làm cái gì?

“Con mẹ nó chứ, anh đi mà hỏi mấy con rắn ấy!”

Bàn Tử dừng một chút lại nói: “nhưng rắn này thực rất thông minh và đoàn kết, không phải mang về để thờ nên khẳng định còn có nguyên nhân sâu xa bên trong. Không ngờ là cô gái này chết rồi cũng không được yên, nhưng nói thật ra thì cũng hợp với tính cách cô ấy”.

Tôi ngẫm câu nói của Bàn Tử, đầu như muốn nổ ra. Bao nhiêu chuyện xảy ra chỉ trong vài phút ngắn ngủi, nào là Muộn Du Bình đi tới giờ vẫn chưa thấy về, rồi lại tới chuyện này. Mà chúng toàn những chuyện quái đản, làm cho cho đầu óc tôi rối như tơ vò, trong lòng luôn cảm thấy rất bất an. Quả thật tôi không thể kiềm chế được nữa, đầu nghĩ thế quái nào lại bị mấy con rắn qua mặt như thế, liền cầm lấy đèn pin nhìn hai người kia nói:

“Chúng ta chỉ rời khỏi đây cũng lắm là hơn 10 phút, thi thể này chắc chắn vẫn chưa đi xa được, chúng ta mau đi tìm có thể sẽ thấy”.

Còn chưa kịp đứng lên thì đã bị Phan Tử kéo lại nói: “tìm cái đầu nhà cậu, mấy trăm con rắn như vậy, cậu muốn chết à?”

“Nhưng không thể để cô ấy vùi xác trong cái động rắn này”

Bàn Tử đoạt lấy đèn pin trong tay tôi, Phan Tử liền vỗ vai tôi an ủi: “Tiểu Tam gia, cậu nghĩ mà xem, người còn sống mới quan trọng, người đã chết thì chỉ còn là quá khứ, thân xác rồi cũng tan ra thành cát mà thôi. Chúng ta không thể đem cô ấy về nữa, coi như là chính cô ấy chọn đi con đường này, không thể liều mạng lãng phí như vậy được”

Bàn Tử cũng nói:

“Đúng vậy, người chết thì cũng đã chết rồi, chết rồi thì không thể sống lại được, nhưng nếu ngày nào đó Bàn gia tôi cũng hi sinh mấy người hãy đem tôi đi hỏa thiêu, đừng cho rắn này khiêng tôi đi, có quỷ mới biết chúng nó muốn làm gì.”

Tôi nghe xong cũng cảm thấy chán trường, bất giác ngã ngòi trên mặt đất, hay tay đưa lên ôm mặt, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bàn Tử nhìn những dấu vết này rồi nói:

““Rắn ở đây quá ma tà, cậu nghĩ để khiêng một khối thi thể cần tới bao nhiêu con? Ít nhất tới cả trăm con không chừng, thử nghĩ mà xem không phải chỉ mỗi nơi này có rắn, nếu tính cả khu rừng này thì số lượng sẽ lớn tới mức nào? Chúng ta ở trong này thêm ngày nào quả thực chết sớm ngày đó, nếu chúng nó lại tới tiếp lúc ấy chúng ta chỉ có thể sống được thêm mấy phút rồi cũng chết theo A Ninh, nhờ trên đường xuống âm tào lại bị cô ta chê cười”.

“Công nhận là cảm giác của tôi cũng không sợ hãi lắm, trong lúc chúng ta ngủ lũ rắn cũng không tấn công ai cả”

Phan Tử nói, “lão tử ngày còn ở Việt Nam cũng từng gặp qua không ít rắn, bị rắn cắn cũng đã vài lần, coi như là cũng có kinh nghiệm đối mặt với chúng, rắn bình thường không tấn công người, A Ninh là một trường hợp đặc biệt, có thể là lúc vầy nước trong thác thì đã quá nhiều tới đám rắn đó.”

Tôi nghe là biết họ đang an ủi tôi, trong lòng thậm nhủ ai mà tin được chứ, nhìn mặt Phan Tử cũng biết chính hắn cũng không tin được. Rắn bình thường thì không nói làm gì, loài rắn mào gà này nhìn là biết bàn môn tà đạo rồi, đâu phải dễ đối phó như thế. Tôi cầm đèn pin chiếu tới trước mặt chỉ còn thấy cái túi ngủ trống trơn, trong lòng vô cùng chua xót, Bàn Tử lấy mấy cái đèn pin đi chiếu xuống bốn phía, muốn đề cao cảnh giác.

Hành vi của Bàn Tử làm tôi lập tức cảm thấy lo lắng cho Muộn Du Bình, hẳn có xảy ra chuyện gì không. Nếu là trong cổ mộ thì tôi sẽ không có cảm giác lo lắng như vậy vì đây đâu sao cũng là địa bàn hoạt động của hắn. Nhưng như Bàn Tử nói loài rắn này rất tợn người, lúc tấn công không hề do dự nửa giây, cắn một phát chắc chắn chết. Có là Muộn Du Bình cũng hoàn toàn bó tay mà thôi.

Chúng tôi lại ngồi tùm lại một chỗ, cũng không nghĩ ra nên làm gì bây giờ nữa, đành tiếp tục chờ Muộn Du Bình trở về, đêm nay chắc chắn không dám nhắm mắt, ba người tựa lưng trên tảng đá, nhìn về bốn phía tối đen. Lúc này trời cũng sắp sáng, bầu trời dần dần hửng lên, rớt cuộc cũng nhìn thấy ánh mặt trời chiếu qua đám mây hồng hồng, chúng tôi lúc đó mới thả lỏng được, nhưng vẫn chưa thấy Muộn Du Bình trở về.

Chúng tôi lại nhìn quanh đăm lầy, không còn cảm giác khủng khiếp như

buổi tối hôm qua. Mưa cũng đã tạnh nên không còn tiếng mưa rơi, bốn phía chỉ rả rích tiếng nước chảy trong các khe suối, càng làm cho không gian thêm tĩnh lặng bất thường. Xa xa sâu trong rừng mưa vẫn âm u một màu, dù trời có sáng hay không cũng không liên quan tới trong đó.

Không có chút tin tức nào về Muộn Du Bình, tôi càng thêm lo lắng, tôi rất ghét cảm giác “mỗi ngày mất đi một người”, hiện tại tôi cảm thấy người mất tích ở trong cái chôn này thì chỉ có chết, chung quy cũng là vì ba chúng tôi vẫn ám ảnh cái chết của A Ninh. Phan Tử cùng Bàn Tử tuy trong lòng bồn chồn nhưng so với tôi thì bình tĩnh hơn nhiều, Bàn Tử còn xác định cùng lắm là chết nên tôi càng không biết nói gì.

Chúng tôi ăn một chút gì đó, Phan Tử đi xuống nước quay lại khe núi nhặt củi về phơi làm chất đốt. Tôi hỏi hắn tiếp theo tính thế nào, Phan Tử nói chúng ta đi qua khe núi này cũng mất vài ngày nếu tính cả mấy sự việc linh tinh trên đường đi nữa, nếu như Chú Ba không xảy ra chuyện gì bất thường thì cũng sẽ lập tức tiến vào khe núi này.

Nơi này tuy rằng hôm qua trời có mưa nhưng bên ngoài nước đã bị ánh nắng mặt trời làm cho bốc hơi ít nhiều, hiện tại không biết lưu vực có nước hay không, quan trọng là phải làm một tín hiệu để Chú Ba biết chúng tôi đã đi vào tới đây. Chỉ còn đợi chú tiến vào nữa thôi, việc cấp thiết bây giờ là vạch ra đường đi và hơn nữa là thông báo cho chú Ba tình hình ở trong này, bảo họ đề cao cảnh giác.

Phan Tử nói xong liền lấy ra trong ba lô một viên thuốc màu vàng, vút vào trong đồng lửa, vài giây sau thì có một đám khói đặc biệt bốc lên. Hắn nói với tôi đây là khói tín hiệu thường dùng để phát hiện tàu bị nạn trên biển, hắn biết tới loại tín hiệu này vì khi còn làm lính cũng dùng tới cách này để thông báo, một viên này có thể tạo khói trong vòng ba bốn giờ liền.

Tôi nói có thể báo cho Chú Ba biết trong này có rắn độc không? Phan Tử liền lắc đầu rồi nói khói chỉ có thể truyền những tín hiệu đơn giản và không thể truyền đi một cách chi tiết thông tin được. Như là màu vàng này đại biểu cho con đường phía trước có nguy hiểm, phải cẩn thận khi di chuyển, muốn trao đổi gì thêm thì cần chờ bên Chú Ba phát tín hiệu mới biết được.

Nếu chú hỏi âm thì hắn sẽ nghĩ biện pháp thông báo tiếp, chú Ba đứng trên vách núi địa hình cao hơn so với chúng tôi, hắn là có thể dễ dàng nhìn thấy. Chúng tôi chỉ cần chú ý quan sát khe núi ra vào hoặc là bốn phía vách núi xung quanh xem có khói tín hiệu đáp trả không.

Đây là một phương thức báo tin ở khoảng cách xa rất hữu hiệu, tôi nhìn khói bay lên không trung, trong lòng có một cảm giác an toàn rất nhẹ hiện ra. Nếu chú Ba tới gặp chúng ta, chắc chắn tình hình sẽ rất khả quan, bọn họ người đông thế mạnh, nghĩ ít nhất là buổi tối tôi cũng có thể yên tâm mà

ngủ.

Phan Tử không nổi khói liên tục, lần đầu tiên sau khi khói tắt không thấy hồi âm, cũng không thấy Muộn Du Bình trở lại, chúng tôi đợi thêm một thời gian tới chiều mới nổi khói lên lần thứ hai, Bàn Tử bỗng nhiên kêu to:

“Có, có hồi âm kia!”

Tôi đang chán nản nhìn trời liền nhảy dựng lên quay lại chếch 45 độ, Phan Tử cũng hướng về phía vách núi tối đen nhìn nhưng không thấy gì cả. Bàn Tử lại gọi:

“Không, bên kia, bên kia cơ!”

Tôi nhìn một vòng, mới thấy xa xa có một cột khói bốc lên, rất khó nhìn, khói có màu đỏ, thoát nhìn như một con rắn mào gà khổng lồ, từ trong tán cây rất xa xông ra.

Tôi hoan hô một tiếng, phản xạ đầu tiên khi thấy tín hiệu là vừa reo vừa cười, nhưng mới cười được một cái bỗng nhiên dừng lại, cùng lúc tôi chợt thấy có chỗ bất hợp lý ở đây. Chỗ khói bay lên không phải là bên ngoài khe núi mà ở giữa bồn địa, là chỗ sâu nhất trong đầm lầy.

§69. Khói tín hiệu

Theo như Phan Tử nói thì đội của chú Ba vẫn đi sau A Ninh trong khoảng cách chênh lệch tầm hai ngày đường, như trong kế hoạch thì bọn Phan Tử sẽ đi trước thám thính tình hình. Nếu sau đó nhóm của chú Ba tìm được ra ốc đảo này thì cũng không được tự tiện tiến vào mà phải chờ tín hiệu từ Phan Tử.

Nhưng cảnh khiến ai lấy đầu kinh ngạc là Chú Ba đang dùng khói tín hiệu đáp lại phía chúng tôi. Nhưng không phải là ở ngoài ốc đảo mà lại ở sâu bên trong bên địa này, từ giữa đám lầy có cột khói bay lên, điều này chứng tỏ bọn họ đã tiến vào trong khu rừng mưa. Phan Tử vẫn không tin vào mắt mình thốt lên:

“Thế quái nào, chuyện gì đang diễn ra vậy? Bọn họ vào đây bằng cách nào?”

Tôi e là mắt mình đã nhìn nhầm liền cầm kính viễn vọng lên nhòm, vừa thấy thì trong lòng lạnh đi, quả là có khói đỏ đang bay lên, màu này không thể là màu khói thường được vì khói bình thường vốn không có màu.

“Đại Phan à, xem ra Tam gia nhà anh nhanh tay hơn chúng ta rồi!” Bàn Tử lẩm bẩm nói.

“Không thể nào, chẳng lẽ là đội của Tam gia đã tiến vào khe núi này trước chúng ta? Nhưng theo kế hoạch thì có như vậy đâu, bọn họ phải chờ khi nào tôi ra tín hiệu mới được tiến vào, con mẹ nó chứ, mà giờ thì...” Phan Tử cuống lên.

“Có thể chắc đó là người của Tam gia nhà cậu không, nhớ đâu kia là Tiểu Ca thì sao?” Bàn Tử nói.

“Đêm qua chẳng phải khi chạy đi cậu ta không mang bất cứ một cái gì theo người sao, không thể nào là Tiểu Ca được”, Phan Tử nói, “hơn nữa tất cả khói tín hiệu tôi đều để ở trong ba lô này mà”.

“Vậy thì kỳ quái thật, xem ra là Tam gia nhà cậu không làm đúng kế hoạch rồi!”

“Màu khói này có nghĩa là gì vậy?” tôi đột nhiên nhớ tới màu sắc quyết định tin tức cần truyền đạt, mới vội hỏi Phan Tử. Hắn lấy kính viễn vọng trong tay tôi nhìn về hướng cột khói rồi nghĩ một lúc mặt bỗng biến sắc, nghiêm nghị nói:

“Không ổn rồi, bọn họ e là đã có chuyện!”

“Gặp chuyện nguy hiểm sao?”

Tôi nhìn đại biến trên nét mặt của Phan Tử, nhưng vẫn chưa vỡ ra hết

những gì hẳn muốn nói, liền giục hẳn nói cho cặn kẽ. Phan Tử nói màu sắc của khói quyết định đến cấp độ nguy hiểm ví như là màu vàng là nói con đường phía trước có nguy hiểm, cần phải cẩn thận, màu cam là không được đi tới, chờ xác nhận mới được tiếp tục, màu đỏ này là là cấp cao nhất, cực kỳ nguy hiểm, tuyệt đối không được đi đến đó, trong tình huống bình thường thì ít khi người ta dùng đến màu khói đỏ.

Nhưng bản thân hẳn lại có chút do dự, bởi dù sao bọn họ không hề thực hiện khảo sát thám hiểm, đây chỉ là biện pháp tạm thời nghĩ ra. Cũng có thể là do Phan Tử nhớ nhầm ý nghĩ của từng màu khói, hoặc là đối phương bên kia dùng nhầm, vân vân. Nhưng nhìn thế nào thì đó cũng không phải tin tức tốt đẹp gì, tôi hỏi Phan Tử có thể lại phát tín hiệu không nếu có chuyện xảy ra thật thì chúng ta nên làm gì.

Phan Tử lắc đầu, im lặng một lúc lâu mới nhìn tôi nói, giọng rất lo lắng: “không được, Tiểu Tam gia cậu ở lại đây, tôi phải qua chỗ đó xem tình hình thế nào, cầu cho Tam gia không xảy ra chuyện gì”.

Trong lòng tôi cũng rất lo cho Chú Ba, nhưng cũng hiểu tình hình hiện giờ là cái dạng gì, vội tóm lấy hẳn, thán than sao nhiều chuyện xảy ra quá vậy, Tiểu Ca còn chưa về, anh lại cũng bỏ đi, ở đây chỉ còn lại 2 chúng tôi thì biết làm sao. Huống hồ anh đi một mình thì vô cùng nguy hiểm, hay là chờ Muộn Du Bình về rồi tính tiếp.

Phan Tử lắc đầu nói: “Tam gia dẫn theo hơn ba mươi người binh hùng thế mạnh dù có chuyện gì cũng không tới mức phải nổi khói đỏ, tình hình bên kia hẳn là do lũ tay chân không đủ trình độ, Tiểu Tam gia cậu yên tâm, loại rừng rậm này chưa là gì so với thời tôi ở Việt Nam, một mình tôi qua được, các cậu cứ ở đây đợi Tiểu Ca về rồi đi tới sau”.

Nói xong thì thu thập trang bị của mình. Tôi biết là không ngăn được hẳn, liền nháy mắt ra hiệu với Bàn Tử. Không tưởng là Bàn Tử cũng lập tức thu dọn đồ đạc, tôi bị bất ngờ một phen nghĩ thầm Bàn Tử mà cũng quan tâm tới Chú Ba của tôi đến vậy sao? Vừa định hỏi thì Bàn Tử liền nhìn tôi nói:

“Cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi nói cho cậu biết lần này không chỉ có mình Đại Phan đi mà cả hai chúng ta cũng phải đi. Trang bị của chúng ta giờ thiếu thốn rất nhiều, không đủ để quay lại sa mạc, cho nên phải gấp bằng được đội Chú Ba nhà cậu, ít nhất là phải lấy thêm đồ từ chỗ bọn họ, nếu không, ra khỏi khe núi này chúng ta cũng chết khát ở trên đường mà thôi.”

Vừa nghe tới đó trong lòng chợt động, con mẹ nó chứ, nói thế cũng đúng vậy giờ phải làm sao đây. Bàn Tử lại nói: “Đại Phan một mình đi vào trong rừng kia cũng không phải là không thể, nhưng nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, hai người chúng ta ở đây không biết được thì rất phiền toái. Tôi thấy

tốt nhất là cả ba cùng đi vào, tiến cùng tiến lùi cùng lùi, tỉ lệ thành công hẳn là sẽ cao hơn, nếu không chúng ta ở lại đây cũng chỉ có thể chờ chết”

“Nhưng Tiểu Ca phải làm sao?”

Tôi hỏi: “nếu chúng ta đi, hẳn trở về sẽ không tìm thấy ai cả, hay là tôi ở lại chỗ này chờ mọi người.”

“VẬY chẳng khác nào cậu muốn chết sao, thể trạng như của cậu gặp đàn rắn đêm qua thì có phải là bị chúng nó khiêng sống đi không, thôi được rồi, đi vào trong kia cũng cần có một cơ số người, tôi cùng Phan Tử khẳng định không đủ, vậy chúng ta để lại ký hiệu cho Tiểu Ca biết phương, đến lúc đó cùng lắm là lại nổi khói mù để làm tín hiệu cho cậu ta, nhưng mà...” Bàn Tử nói tới đó thì nhìn về bốn phía cây cối xung quanh, “tôi nghĩ Tiểu Ca khó lòng mà có thể quay lại.”

Bàn Tử nói thì có vẻ vẫn còn do dự nhưng thực ra sự việc đã quá rõ ràng rồi, tôi không muốn làm thế nhưng thấy rằng Bàn Tử nói có lý nên suy nghĩ thêm một lát rồi cũng gật đầu đồng ý. Lúc tiến vào khe núi này chúng ta có năm người, hiện tại chỉ còn ba, một người chết mất xác còn một người thì đi không thấy về, lại ngồi chia đồ đạc ra một lần nữa. Bàn Tử đề ra cho Muộn Du Bình một phần, dùng túi chống nước bọc vào cẩn thận rồi lấy đá chèn lên, tiếp theo tôi dùng bút viết lên trên một vài chữ cho hẳn rõ chúng tôi đi tới đâu.

Sau khi để lại đồ, chúng tôi cho thêm chất đốt vào đồng lửa và để nó cháy âm ỉ, như vậy có thể cháy được khoảng ba ngày, nếu buổi tối Muộn Du Bình có trở về thì có thể tìm thấy được. Làm xong xuôi đâu đấy đồ đạc trên người cũng giảm bớt không ít, Phan Tử nói khói tín hiệu chỉ có thể duy trì được trong ba ngày là nhiều nhất. Từ giờ đi vào trong đêm lầy, chúng ta không được nghỉ ngơi, cho nên cố gắng giảm bớt hành trang, dù sao chúng ta nếu trở về được thì cũng sẽ đi qua chỗ này cho nên cái gì không cần thiết thì có thể để lại.

Sau đó chúng tôi cầm theo mặt nạ phòng độc, để lại xẻng Lạc Dương và vài đồ linh kính khác. Tiếp đó Phan Tử đem ba lô của tôi khoác lên lưng, hẳn từng được huấn luyện hành quân chuyên nghiệp nên có thể vác nặng một chút mà không ảnh hưởng đến tốc độ, tôi thì không làm được thế, Phan Tử nói hành quân trong môi trường rừng núi tiêu hao thể lực rất nhiều mà thể chất tôi thì chắc chắn không thể chịu được áp lực đó.

Nghe anh nói thế tôi thấy rất mệt mỏi, muốn phản bác lại là trong nửa năm nay tôi cũng có tiến triển nhiều về thể chất nhưng cơ bản là hẳn không cho tôi cơ hội nói, chỉ cậm cụi thu thu vén vén, hiển nhiên là tâm tư không đặt ở nơi này. Sửa sang đầy đủ rồi chuẩn bị xuất phát, bỗng nhiên Bàn Tử lại kéo chúng tôi lại chỉ tay nhìn về phía cột khói xa xa.

§70. Tiếng động trong sơn cốc

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn chột thấy cột khói loãng ra, không biết bên kia có biến cố gì hay là do khói hết tác dụng nhưng nhìn như thế cũng đủ biết là không thể duy trì cho tới khi chúng tôi tới được đó. Trong rừng rậm như này nếu không có tín hiệu khói chỉ dẫn, chúng tôi không có đủ điều kiện nắm bắt phương hướng, hẳn là sẽ không thể tới được vị trí kia.

Chúng tôi hỏi Phan Tử xem có cách nào không, Phan Tử lập tức trèo lên tán cây, lấy vị trí tín hiệu khói làm tiêu điểm, đứng vách đá bốn phía bên cạnh làm vật tham chiếu la bàn chỉ về phía bắc, rồi nói với chúng tôi chỉ cần đi về hướng giữa hai khối quái thạch là có thể tới được, tất nhiên có thể lệch ít nhiều. Nhưng cây cối dày đặc thế này cho dù có lệch đến 10 thước thì vẫn coi như là gần đúng, cho nên chúng tôi nên cố gắng đi nhanh nhất đến đó trước khi khói tắt.

Không thể trì hoãn lâu hơn nữa, chúng tôi lập tức chỉnh đôn trang bị, đi theo Phan Tử về hướng bắc, tiến vào đầm lầy gấp rút tới nơi phát ra khói tín hiệu. Ban ngày đi vào trong đầm lầy khá dễ dàng, vì mưa lớn là mực nước trong này dâng cao, nước trong veo nhìn tận đáy, chúng tôi có thể đặt chân lên những tảng đá dưới đáy nước. Chỗ nào không có đá thì mới phải bơi qua, bằng thời gian hút được nửa điều thuốc chúng tôi đã tiến qua khu ngập nước, bắt đầu thâm nhập vào bên trong rừng.

Nơi chúng tôi đang đi cây cối vẫn còn thưa thớt, địa thế nơi này còn cao nên có rất nhiều rễ cây đâm ra khỏi mặt nước, đan thành từng cụm với nhau như một hòn đảo nhỏ, có thể nhìn thấy rất nhiều phiến đá ngầm dưới bùn trôi lên, nhìn qua thì có vẻ mực nước rất nông.

Nhưng tiếp tục tiến vào thì sẽ phát hiện cây cối bên trong càng lúc càng dày đặc, đại khái là đi thêm vào 200 thước thì tán cây đã che hết ánh mặt trời. Rễ cây này quấn lấy rễ cây kia, trước thì tôi tính làm một cái thuyền độc mộc như vậy có thể dễ dàng di chuyển trong nước nhưng giờ nhìn cái cảnh này đến chân lách qua còn khó nói gì đến ghe thuyền.

Xâm nhập vào trong rừng, ánh sáng yếu hơn nên nhìn xung quanh rễ cây vô cùng đáng sợ, có nhiều cây rễ mọc thành chùm rủ từ thân cây xuống nước, bề mặt phủ một lớp rêu xanh. Độ ẩm ở đây rất cao, nhiều chỗ cành và tán phủ sát mặt nước khiến cho cả đám phải cúi gập người lại mới có thể đi qua, cảm giác như đang đi trong một cái động rấn. Phan Tử chặt cây dọn đường, vì gần như toàn bộ rễ cây ở đây đều lồi với nhau như dây thừng lên chúng tôi không phải đi lại nhiều trong nước, chủ yếu là di chuyển trên các rễ cây mọc ngoi lên trên mặt nước.

Khiến chúng tôi kỳ quái là trong rừng cây dày đặc như này lại vô cùng im

lặng, ngoài âm thanh do chúng tôi phát ra thì không nghe thấy tiếng gì, lặng tới mức bất thường.

“Tây Vương Mẫu quả là lắm chuyện quái đản”. Bàn Tử bước qua vài bộ rề nói: “con mẹ nó chứ ngay cả tiếng chim cũng không có?”

“Đâu chỉ có thế chứ, con mẹ nó nơi này giống như là không có tới một con chim nào!” tôi than thầm, sự yên lặng trong này khiến tôi không thoải mái, cảm thấy như mình đang rơi vào trong một ảo giác: trong rừng mưa này chỉ chớ duy nhất một thứ tồn tại được đó là những cây đại thụ này.

“Có lẽ nơi này có nhiều rắn lắm, chim bị chúng nó ăn hết sạch rồi” Phan Tử nói.

“Không thể nào đi, nếu ăn hết chim rồi thì chúng nó lấy gì mà sống tiếp?” nhớ tới rắn, mọi người lại bị một phen lạnh người, nhưng từ lúc đi vào trong này tới giờ, không thấy bóng dáng một con rắn nào, điều này khiến chúng tôi rất bất ngờ.

Thần kinh ai lấy đều căng như dây đàn, chúng tôi tiến thêm một đoạn thì phía trước đùn lên một đống rề cây, nhìn kỹ thì là một di tích kiến trúc cổ đại bị rề cây phủ lên. Vì chúng đã tồn tại ở đây lâu rồi nên những hoa văn điêu khắc trên tảng đá đã biến dạng tới mức không thể nhìn ra hình thù gì. Vô số rề cây cùng rong rêu phủ kín các khe đá xung quanh, xen lẫn vào trong rừng mưa nên nhìn không rõ, chỉ tới khi đến gần mới phát hiện ra.

Đây là kiểu kiến trúc đỉnh chóp của hoàng cung, nên mới có thể ngoi lên mặt nước, vì nhìn không thấy hình dạng bên dưới nước nên không biết chính thể của nó như thế nào, nhưng nhìn cái chóp này cũng có thể đoán ra hình dáng của tòa tháp. Chúng số lượng rất nhiều, cao thấp chằng chịt, lớn nhỏ không đồng nhất, nhìn qua còn giống những đỉnh tháp của các chùa chiền bình thường.

Từ lúc vào tới đây không thấy bất cứ một di tích nào của cung Tây Vương Mẫu tới giờ mới thấy được một chút, cảm thấy cũng thỏa mãn phần nào, lúc trước tôi còn nghĩ chúng ta đến nhầm địa điểm, dù sao trong khe núi cũng không có khắc mấy chữ như “thành Tây Vương Mẫu phía trước hai km, không có tín hiệu di động”. Nghĩ tới đó cũng thấy nực cười, nhưng trong hoàn cảnh này không có tâm tư đâu mà đùa như thế.

Chúng tôi không có thời gian dừng lại thăm thú di tích này, chỉ một mạch vượt qua, tuy rằng không có chút nghiên cứu nào về di tích lịch sử này nhưng đến những đoạn quanh co uốn lượn vẫn thỉnh thoảng nhìn xuống nản nước thấy thấp thoáng bóng dáng của di tích này hiện lên. Chợt tôi phát hiện nơi này dù trải qua hàng ngàn năm nhưng vẫn vô cùng kiên cố, chắc chắn, mà khiến cho người ta kinh ngạc là dưới những đỉnh tháp này còn có rất

những cửa vòm, hẳn là khi tôn tạo người ta đã cố tình làm ra chúng.

Những cửa vòm này không lớn nhưng cũng không phải nhỏ, ước chừng người lớn thì không qua được nhưng nếu nhỏ hơn một chút thì có thể qua được. Bàn Tử đưa mắt nhìn, lúc đi qua thuận tay đem đèn pin lia qua một chút bên trong xem, nhưng không thấy gì hết, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy rất nhỏ bên trong, không biết nó thông tới nơi nào.

Phan Tử không đếm xỉa tới những thứ này, chỉ một mực thúc giục mọi người mau đi nhanh, Bàn Tử biết hẳn đang rất nóng lòng, nên cũng chỉ liếc qua một cái rồi cũng đi qua. Sơn cốc này diện tích không lớn càng đi càng thấy nước bùn giảm xuống rõ rệt, dưới nước các di tích cổ địa hiện lên rõ rệt, nhìn cũng nhận ra được đại khái là hình gì, khiến cho người ta không khỏi choáng ngợp vì sự đồ sộ của nó. Nước chỉ sâu tầm ba thước, vô vàn những bức tường đổ nát cùng với rễ cây đan xen với nhau, khiến tôi cảm giác mình chỉ cách thế giới bên dưới một tầng nước mỏng manh.

Cho tới lúc này tôi mới cảm giác là mình đang ở trong một cổ thành, nhìn những tàn tích này, trong đầu có thể mường tượng ra kinh thành năm xưa phồn thịnh như thế nào, nhưng qua thời gian, dù có là tiên cảnh thì cũng biến thành cát bụi. Trong lòng cảm khái, bỗng thấy dòng nước dưới chân biến đổi, hình như phía trước có chỗ dốc xuống.

Chúng tôi cẩn thận đứng lên, nơi này cây cối um tùm, trượt chân là có thể trọng thương được. Bước qua vài gốc cây đại thụ, Bàn Tử liền thốt lên kinh hãi, chúng tôi nhìn về bên trái trong chỗ rậm rạp tán cây có hiện lên một khuôn mặt rất lớn, cách chúng tôi không đến mười thước. Nhìn nó rất quái dị, kích thước bằng đầu xe tải nhỏ trên mặt màu xanh rêu loang lổ, mắt to mũi cao. Giống với điêu khắc quái đản trên vách đá ngoài khe núi chúng tôi từng thấy, hẳn đây cũng là một thạch điêu khổng lồ bị cây cối che phủ.

Bàn Tử bật đèn pin soi qua, toàn bộ phần thân của thạch điêu chìm vào trong đầm lầy, chỉ còn nhìn thấy mỗi cái đầu hòa làm một vào cảnh sắc trong rừng. Phần thân chìm dưới nước hiện ra một tư thế ngồi hết sức kỳ quái, cảm giác như nó có thể đột nhiên giương cánh lên vậy. Nhìn vào thạch điêu khiến tôi liên tưởng đến một loài động vật đang rình mồi chuẩn bị tấn công.

Còn có thể nhìn thấy hình dạng bên dưới của thạch điêu có một bóng đen kỳ quái nữa không biết trong nước còn giấu cái gì. Chúng tôi nhìn nhau, nhớ tới lúc trước nhìn thấy thạch điêu trên vách núi biểu thị cho người ngoài biết là đã tiến vào lãnh thổ tây nương nữ quốc, vậy còn thạch điêu đầu người thân chim ở đây là muốn biểu thị cho cái gì? Chẳng lẽ là một loại cảnh báo đặc biệt nguy hiểm.

Tôi theo bản năng nhìn về phía pho tượng giấu trong tàng cây, trong lòng thầm nghĩ thật sự thạch điêu này ở đây là để cảnh cáo bất cứ người ngoài nào

cố tình tiến vào. Chẳng lẽ bên trong đầm lầy này còn có nguy hiểm gì đang chờ đợi những vị khách không mời như chúng tôi.

§71. Tượng đá

Trong lúc suy tư chúng tôi đã đi tới gần pho tượng, dòng nước dưới chân chảy rất mạnh, rễ cây đung đưa cuốn theo dòng nước. Phan Tử bảo chúng tôi cẩn thận, khả năng dưới lớp bùn này còn có khe hở thông xuống dưới lòng đất. Giống như một cái miệng giếng vậy.

Bàn Tử căn bản không nghe thấy gì, mắt dán lên bức thạch điêu kia, đèn pin lia qua lia lại trên bề mặt nó. Dưới ánh sáng của đèn tôi thấy hiện ra rất nhiều chi tiết, thạch điêu như được làm từ 1 khối đá hoàn chỉnh, rất nhiều chỗ đã bị rạn nứt. Nó còn được bao phủ bởi một lớp rêu xanh nên nhìn càng thêm quỷ dị xấu xí, tới gần thì không nhìn ra một hình thù gì.

Nhìn vài lần, Bàn Tử liền đem ngọn đèn chiếu xuống nước, toàn bộ phần ngoi lên mặt nước của tượng đá được bao quanh bởi hai bên tán cây long não đại thụ, trong nước chỉ thấy toàn bộ phần thân thạch điêu bị quán chằng chịt rễ cây. Có thể đoán được là mực nước ở đây khá sâu. Đồng thời bao quanh thạch điêu còn có một bóng đen rất kỳ quái, hình dạng bất quy tắc, lẫn vào bên trong rễ cây. Không biết có phải là một bộ phận của thạch điêu không nữa.

Bàn Tử nhìn nửa ngày không hiểu nó là cái gì liền lia đèn pin soi xuống nước để nhìn mọi vật cho rõ ràng, nhưng vừa chiếu tới thứ kia thì chỉ thấy nó là một cái bóng mơ hồ. Soi đi soi lại mới nhận ra nó không phải là cái gì cả mà chỉ là một hố trống rỗng.

Hơn nữa khi nhìn thấy đám rong nhiều động trong nước tôi cũng đoán là có một cái hố hút nước quanh đây, không ngờ là nó ở ngay dưới cái thạch điêu này. Tưởng là có thể nhìn thấy cái gì cổ quái nhưng thực chất thì tất cả đều rất tầm thường nên bản thân không khỏi có chút thất vọng, Phan Tử cũng không còn đủ kiên nhẫn chờ chúng tôi ngắm nghía liên tục giục giã, hai người vội tiếp tục xuất phát.

Bàn Tử vẫn cảm thấy khó giải thích, lúc quay đèn pin trở lại còn lầm bầm:

“Dòng nước này hướng về chỗ nào? Chẳng lẽ là phía dưới cổ thành này?”

Tôi nói không phải thế, có thể là trước kia kinh thành này có một hệ thống thủy lợi, cũng có thể là bể chứa nước ngầm, nên giờ mới sinh ra hiện tượng này.

Bàn Tử lại nói:

“Dòng nước này sao có thể chảy đi đâu được chứ? Nơi này vừa trũng vừa thấp nước vốn không thể chảy ra ngoài được”.

Tôi nghĩ nếu là hệ thống thoát nước kinh thành bình thường thì hẳn là đầu ra của nó sẽ là một con sông lớn rồi từ sông mới đổ ra biển. Còn như ở cổ

thành trong Tây Vực này, quanh đây không có con sông nào nhưng trong thành này lại có mạch nước ngầm chảy qua, như vậy thì theo lý là hệ thống thoát nước sẽ chảy theo mạch nước ngầm mà ra ngoài.

Trên thực tế thì ở Tây Vực lượng mưa vô cùng ít, nước ở đây được coi như bảo vật, dù có thể nào thì cũng không cần một hệ thống thoát nước xa xỉ như vậy làm gì. Thành cổ Lô Lan khi đào ra cũng có hệ thống thoát nước, nhưng là ở trên mặt đất rồi mới dẫn nước vào giếng, nơi này hệ thống thoát nước lại được chôn ngầm dưới lòng đất thì quả thật là rất kỳ lạ.

Cho nên tôi cảm thấy có lẽ hệ thống thoát nước ở đây hoặc sẽ dẫn vào mạch nước ngầm hoặc là xung quanh đây có đào hào hoặc ao, nước trong này sẽ hướng theo nơi đó mà chảy vào rồi bị giữ lại trong đó. Trong kinh thành này cũng có đào vài cái giếng để nước có thể thông từ dưới lòng đất phun lên, tới khi nào đầy thì thôi.

Vị trí của pho tượng bên dưới trống rỗng, có lẽ chính ngay đây là một miệng giếng, nếu suy xét kỹ thì cũng có khả năng lắm. Vừa rồi chúng tôi có nhìn thấy tháp đá, Bàn Tử nói nghe thấy có tiếng nước bên trong, có thể đó là tiếng của hoa tiêu dưới lòng đất.

“Con mẹ nó chứ, đây gọi là thâm lậu động, quảng tích lương, xem ra tư tưởng của Mao chủ tịch cũng chỉ là từ cổ nhân thôi, Tây Vương Mẫu của chúng ta thật siêu phàm” Bàn Tử hồ hởi nói.

Phan Tử đáp: “nhưng nơi này lượng mưa ít như vậy, phải mấy năm mới có một trận mưa to, một công trình hùng vĩ như vậy trải qua mấy trăm năm còn hoạt động được sao?”

“Nếu trong thời gian ngắn thì khả năng không được, nhưng quốc gia nào ở Tây Vực có nước thì quốc gia đó có thể xưng vương, như Lô Lan được xưng là đại quốc Tây Vực cũng chỉ có mấy nghìn binh lính. Nơi này địa thế kỳ dị, nếu có một nguồn nước dồi dào, cho dù quốc gia có nhỏ thì vẫn có thể cố thủ. Anh xem tình hình ở đây thì biết, khảng định chính vì thế mà ốc đảo này hình thành kiểu sinh thái rừng rậm nhiệt đới, cây có thể giữ nước, nước lại có thể nuôi cây, tóm lại là cổ nhân sinh sống ở đây hẳn là có mưu tính rất sâu xa”.

Cổ thành Tây Vương Mẫu vốn nằm trên một vùng trũng, như vậy có thể hưởng được lượng nước ngầm ít ỏi của sa mạc. Nhưng nếu như những gì tôi nghĩ là đúng thì suốt một thời gian dài như vậy nếu chỉ là công trình thủy lợi thì hẳn không thể tồn tại tới tận ngày nay, vậy bên dưới cổ thành này rốt cuộc còn sâu bao nhiêu nữa?

Phan Tử nghĩ ngợi một chút liền gật đầu nói: “có lý đấy, nhưng lợi bất cập hại, nếu có chiến tranh xâm lược thì địch chỉ cần lên vào thành thả thuốc độc

vào đường nước là có thể khiến cả thành bị tiêu diệt, chẳng lẽ họ không nghĩ tới chuyện này?”

Tôi nói: “không có nhiều giếng nước tôi đoán là chỉ có cung tây vương mẫu và nhưng quan lại giàu có trong thành mới được quản lý giếng riêng, dân chúng chỉ có thể được dùng một vài giếng công cộng, mà ở đó chắc chắn sẽ có người canh gác nghiêm ngặt. Chúng ta xem qua phim cổ trang thì tưởng là đầu độc đường nước sẽ dễ dàng nhưng nếu thực hiện thì chắc chắn rất khó khăn. Dù sao giếng cũng khá sâu đồ thuốc độc sẽ bị pha loãng chỉ sợ đến cả con khuẩn que cũng không bị độc chết chưa chưa nói người”.

Nói tới đây thì Bàn Tử sừng sốt một chút, không biết vừa nghĩ tới cái gì, mặt bỗng đăm chiêu rồi quay ra nói với tôi: “nếu nói như vậy thì chúng ta có thể từ trong miệng giếng vào tới cung Tây Vương Mẫu?”

Tôi nói: “có thể lắm chứ, nhưng chúng ta không phải là cá, hơn nữa bên dưới này rễ cây giăng khắp nơi, giống như một cái mê cung, dù cho là thợ săn siêu việt đến đâu, được trang bị tốt tới mức nào cũng không thể toàn mạng mà đi ra. Nói không chừng miệng giếng bên kia lại bé như cái bát thì càng khôn khổ”.

Bàn Tử lại mắng: “là cậu trêu tôi chứ gì? Bàn gia tôi béo thì có ảnh hưởng gì tới cậu chứ”.

Tôi mới phân trần: “tôi nào có dám trêu chọc gì anh đâu. Đến cả tôi cũng đâu gầy đến mức chui lọt miệng bát chứ”.

“Tôi cảm thấy không phải thế” Bàn Tử nói: “chúng tôi ngày trước có học một khóa chi viện cho biên cương, người ta lấy bờ sông là hoa tiêu, độ sâu của nước cũng căn cứ vào độ rộng của mặt sông, nếu mưa lớn như vậy, một cái miệng giếng bằng cái bát thì làm sao có thể dùng được? Tiểu Ngô cậu không phải không biết tính đấy chứ?”

Lúc tôi còn học kiến trúc, từng được nghe giảng về vấn đề này, nhưng không bao giờ dùng tới nên đã quên sạch không còn 1 chữ, cân nhắc vài giây đành gạt đi, nhìn Bàn Tử nói: “hiện tại tôi không nghĩ ra, tới khi nào nghĩ ngơi đây đủ thì tôi sẽ cân thận tính cho anh”.

Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia, hai người đừng cân nhắc mấy chuyện đó nữa, mau đi thôi đợi đến lúc tình được miệng giếng nó to như thế nào thì chúng ta cũng không thể chui xuống đó được, hơn nữa việc cấp thiết nhất bây giờ là đi tới chỗ Tam Gia đã”.

Vừa rồi mãi tranh luận, tôi quên mất chuyện tới chỗ chú Ba bây giờ mới là tôi quan trọng nên lập tức gạt đầu, đem chuyện cái giếng gạt sang một bên chú tâm vào tìm đường đi tới chỗ chú trước đã. Đúng lúc đó chợt nghe thấy trong rừng phía sau có một tiếng cành cây gãy rãng rặc, rồi có cả tiếng tán

cây rung rung, lá cây lay động rì rào liên miên, không biết có cái gì đang di động trong bụi cây dày đặc.

Từ lúc chúng tôi vào tới đây, trong rừng trước sau không hề nghe thấy 1 tiếng gì, trong lúc yên tĩnh như vậy đột nhiên nghe thấy tiếng động khiến cả ba được một phen giật thót, toàn bộ đều dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau.

Trong tán cây rậm rạp ngoài thạch điêu đầu người mình chim ra thì không còn thấy một cái gì nữa, âm thanh cũng từ từ ngưng lại. Cả khu rừng lại quay lại với sự tĩnh lặng bất thường khiến người ta ghệt thở.

Chúng tôi nhìn nhau vài cái, tiếng động ban nãy không phải nhỏ nên ai cũng nghe thấy nó từ đâu vọng lại. Xem ra trong nơi ẩm ướt này không phải là chỉ có cây cối và nước đọng. Phan Tử liền chuẩn bị súng, ý bảo chúng tôi cũng sẵn sàng cho trường hợp xấu nhất, không ai nói gì cả, giờ nhanh chóng rời khỏi đây là tốt nhất. Chúng tôi gật đầu, không dám tiếp tục chậm trễ, ngưng thần tĩnh khí vừa quan sát động tĩnh bốn phía vừa gia tăng cước bộ.

Đi chưa nổi hai bước đột nhiên Bàn Tử hoảng hốt gọi:

“Khoan, khoan đã!”

Chúng tôi hỏi hẩn lại có chuyện gì, Bàn Tử quay đầu lại chỉ chỉ phía bức thạch điêu đầu người mình chim hỏi chúng tôi:

“Lúc nãy có quay mặt về hương nào?”

Chúng tôi nhìn lại thạch điêu bỗng phát hiện không biết từ lúc nào nó đã quay đầu về phía chúng tôi, màu xanh rêu trên khuôn mặt dữ tợn không hề có chút thay đổi, chăm chăm nhìn về phía này. Lại bị tán cây che mất một nửa mặt nên có cảm giác như là đang lấp sau tán cây rình rập con mồi.

§72. Mặt tượng đá

Tôi lạnh cả người, da đầu gãi gãi cảm giác thấy tim mình càng lúc càng đập mạnh, tình hình bây giờ có vẻ rất căng thẳng. Phan Tử ngay bên cạnh cũng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói:

“Tôi cũng không để ý tới nó lắm,... Nhưng chắc chắn không phải nó quay mặt về hướng này,...”

Bàn Tử chửi lớn: “con mẹ nó chứ, chắc chắn là quỷ mà, không thì nó có thể tự quay đầu lại à? Hay vừa rồi chúng ta động phải cơ quan mật nào bên dưới?”

Tôi lập tức phản đối không thể nào! Vừa rồi tôi có đến gần xem rõ ràng nó chỉ là một tảng đá, hơn nữa lại là một khối chĩnh thể, không có chuyện bên trong lại chứa cơ quan được.

Phan Tử nhìn chăm chăm vào thạch điêu, vừa nhìn vừa hạ giọng nói: “vừa rồi chúng ta không quan sát cẩn thận nên có thể đây là một pho tượng hai mặt cũng nên.”

“Hai mặt cái đầu cậu, lúc tới gần nhìn nó tôi đã xem xét kỹ trước sau rồi, đằng sau mặt nó hoàn toàn không có gì cả”, Bàn Tử phản bác, “hơn nữa nhìn cái mặt này cũng thấy hơi vô lý.”

Đúng thế thật nếu ta đem so sánh mặt lúc trước nhìn thấy và mặt hiện tại thì sẽ nhận ra cái mặt kia quái lạ dị thường. Vẫn là khuôn mặt đó nhưng biểu cảm đã thay đổi hoàn toàn, tôi cảm giác như nó chứa đựng một nỗi căm giận khủng khiếp khiến cho ai nhìn cũng phải kinh hãi.

“Con mẹ nó chứ, chắc chắn là nó đã quay mặt lại, thạch điêu này là vật thể sống sao”, Phan Tử than: “chúng ta vô phúc gặp phải đá thành tinh rồi!”

Cần phải có ai đó trấn an tinh thần mọi người lúc này, nhìn ai cũng rất hoang mang, tôi vội nói: “vừa rồi chúng ta cũng không hẳn là đi theo đường thẳng nên chắc do góc nhìn có vấn đề thôi, đừng tự hù dọa bản thân như thế!”

Bàn Tử lại mắng: “góc nhìn cái con khi, tảng đá này chắc chắn có vấn đề, cậu nói vậy là đang tự lừa chính mình đấy!”. Nghe thế thì tôi thấy hơi ngại, Bàn Tử lại nói tiếp: “hay là mình quay lại xem?”

Phan Tử lắc đầu rồi đột nhiên rút súng ra, lên đạn nhắm vào giữa mặt thạch điêu. “Đoàng” một tiếng rất lớn khiến tôi và Bàn Tử bị một phen giật mình hoảng hốt, hành động nhanh gọn của Phan Tử làm cho chúng tôi không kịp chớ tay, trong tích tắc chỉ nghe thấy tiếng viên đạn xé gió găm phập vào thân cây long não hương bên cạnh thạch điêu. Chim chóc bị dọa cho bay tán loạn cả một khoảng rừng kêu quang quác lên. Ngay sau đó chúng tôi nhìn về

phía tảng đá, lòng thâm than tiếng súng nổ vừa rồi quá to nếu cái thứ kia là vật sống chắc cũng bị một phen dọa cho sợ mất vía.

Bàn Tử cũng đã chuẩn bị vũ khí, tay đặt lên chủy thủ trên thắt lưng. Mọi người tập trung lực chú ý về phía thạch điêu tùy cơ ứng biến. Nhưng nhìn mãi mà nó cũng không nhúc nhích, cái bản mặt căm tức kia vẫn lạnh lùng nhìn chúng tôi không hề thay đổi, có vẻ chỉ là một tượng đá bình thường. Đợi thêm một lúc lâu sau Phan Tử lại dắt súng vào thắt lưng, nhìn tôi nói:

“Cậu nhìn xem nó vẫn chỉ là một tảng đá thôi, chúng ta bị dọa cho thần hồn nát thần tính rồi, đừng đi ở đây cũng thật quái dị chúng ta mau đi thôi đừng chần chừ nữa.”

Đúng là chính mình hù dọa mình rồi, thật sự cái không khí âm u trong này khiến cho thần kinh chúng tôi căng thẳng hơn nhiều, có lẽ không nên nán lại đây nữa, tốt nhất là mau đi cho kịp thời gian.

Nhưng Bàn Tử vẫn không cam tâm, còn lâu bầu: “lúc lão tử còn chi viện cho biên giới từng nhìn qua máy chém đôi lần, ánh mắt oán độc này sao có thể nhầm được.”

“Cái gì mà máy chém ở đây, nơi này là rừng rậm ví von như vậy có phải phức tạp hóa vấn đề lên rồi không, chắc chắn là chúng ta nhìn nhầm thôi.” tôi gạt hấn đi.

Phan Tử lại giục chúng tôi mau đi thôi, Bàn Tử lại sống chết không chịu còn đòi mượn súng của Phan Tử, đặt ba lô của mình xuống quay lại nói với chúng tôi: “các cậu cứ đứng đây, chờ tôi một chút, tôi qua xem thế nào.” nói xong liền chậm chậm bước tới chỗ pho tượng.

Chúng tôi cũng quá biết tính tình Bàn Tử rồi nên không ai ngăn cản, đành phải để hấn đi. Tôi ngồi xuống nghỉ một chút còn Phan Tử lại quắc mắt mắng Bàn Tử là đồ phiến toái. Sau đó thấy Bàn Tử ghì chặt súng trên ngực, cẩn thận dò từng bước trong nước không để gây ra tiếng động, đi được nửa đường bỗng thấy hấn dừng lại, một lát sau không biết nghĩ ra cái gì mà lại lùi về.

Phan Tử hét kiên nhẫn với hấn gào lên:

“Cậu làm cái quái gì vậy? Có nhanh lên không!”

Còn chưa nói xong thì thấy Bàn Tử đột nhiên quay đầu, xoay người lại chạy thục mạng, vừa chạy vừa hét:

“Là vật sống thật! Chạy mau đi!”.

Đồng thời chúng tôi nhìn thấy xa xa cái “mặt” của thạch điêu đầu người mình chim biến dạng, ánh mắt nghech lên, khóe miệng kéo lên tận mang tai, khuôn mặt từ chỗ bình thường trở nên vô cùng dữ tợn.

§73. Vụn vỡ

Trong đầu tôi ong một tiếng, lần này gặp phải quỷ thật rồi, thế quái nào một tảng đá lại có thể sống dậy được như vậy? Lúc này Bàn Tử đã chạy vọt qua mặt chúng tôi không hề dừng lại, thấy chúng tôi đứng thất thần thì với tay túm lấy cả hai người, vừa chạy vừa gào lên:

“Các cậu có được bình thường không mà đứng ngẩn ra đấy!”

Chúng tôi bị Bàn Tử lôi đi được vài bước mới bắt đầu hiểu được đang có biến cố gì xảy ra, quay đầu nhìn lại càng thêm kinh ngạc. Mặt thạch điêu như bị một thế lực vô hình đập tan ra, ngũ quan vỡ thành hàng trăm mảnh, có vẻ như bên trong tảng đá đó bọc một thứ gì đó, nó đang chui ra từ giữa bức thạch điêu.

“Chết cmn tiệt!”

Tôi mắng to một tiếng, thậm thàn dự cảm của mình cũng quá chuẩn đi, ngay lập tức vọt chân lên cổ chạy bán sống bán chết.

Hiện tại chúng tôi đang trong một khu phế tích thành cổ, bên dưới mặt nước là đầy rẫy rễ cây và đất đá ngổn ngang rất khó để tăng tốc, chỉ còn cách chạy trên đồng phế tích này mới mong thoát được. Chạy một hồi lâu, do địa hình quá xấu nên chúng tôi bị trượt ngã vài lần, đầu gối bầm tím hết cả, nhưng vẫn không dám dừng lại. Đến lúc kiệt sức không nhấc chân lên nổi nữa mới quay đầu lại nhìn thì thấy hóa ra mình chạy cũng chẳng được bao nhiêu, nhưng cơ bản là thạch điêu kia vẫn bất động tại chỗ không có dấu hiệu rượt đuổi chúng tôi, nhìn từ chỗ này đã không thấy rõ nó nữa.

Trong lúc chạy chối chết vừa rồi chúng tôi đã tiêu hao rất nhiều sinh lực, Bàn Tử và Phan Tử đều chạy nhanh hơn tôi nên giờ họ cũng cách tôi một khoảng mà lúc tôi dừng lại thì họ vẫn cầm đầu chạy, tôi đành phải gọi bọn họ không cần chạy nữa. Thấy tôi dừng lại đứng ngẩn ra ở phía sau, tưởng là tôi đã kiệt sức, cả hai nhanh chóng quay lại kéo tôi chạy tiếp nhưng tôi vội cản họ lại bảo cứ bình tĩnh lấp vào chỗ nào đấy xem xét tình hình thạch điêu kia đã.

Ngồi rình một lúc mà không thấy thạch điêu kia chạy qua, cả bọn kinh ngạc nhìn nhau, cũng không biết nên làm gì cho phải liền tiếp tục ngồi đợi, nhưng rút cuộc thì thạch điêu kia vẫn đứng im ở chỗ cũ.

Chúng tôi lúc này mới lấy hết can đảm quay lại chỗ cũ, Bàn Tử chạy một ho khùng khục, vừa thở vừa nói:

“Sao lại thế nhỉ? Tiểu Ngô, nó vẫn đứng bất động như vậy hay vừa rồi là cơ quan phát động?”

“Chúng ta đã động vào cái gì đâu, mà cơ quan ở chỗ nào mới được chứ?”

Hơn nữa cơ quan cũng không hề có kiểu dọa người như thế này!”

Chuyện này tuyệt đối không phải do cơ quan phát động, đây chắc chắn chỉ là một khối thạch điêu hơn nữa lại bị rễ cây bao trùm từ đầu đến chân, nếu nó quay được đầu thì chắc lúc đó phải nghe thấy tiếng động lớn lắm, thậm chí có thể bẻ gãy bộ rễ khổng lồ kia nữa. Cho nên nếu nó giấu cơ quan ở trong thì cũng không thể vận động được, riêng điều này thì không có nghi ngờ gì nữa. Điều khiến tôi không hiểu là cái chúng tôi vừa nhìn thấy nên giải thích như thế nào, cho dù có nghĩ nát óc nhưng tôi vẫn không tưởng tượng nổi ra.

Tôi đã có chuẩn bị tâm lý trước khi bước vào tây nương nữ quốc này, biết chắc là sẽ bắt gặp vài ba chuyện quái dị trong này, nhưng chưa từng nghĩ sẽ rơi vào tình huống oái oăm thế này.

Trong lúc chúng tôi đang rình rập thì Phan Tử rút ra một cái ống nhòm đưa lên mắt nhìn về phía pho tượng, tôi nóng lòng hỏi bên đó thế nào? Có nhìn ra nó là cái gì không? Lại thấy nét mặt Phan Tử vô cùng kinh ngạc, nói:

“Thế quái nào, không thấy gì hết!”

“Cái gì?”

Tôi lập tức chộp lấy ống nhòm nhìn qua đó, vừa thấy quả nhiên là thạch điêu vẫn đứng yên ở chỗ đó nhưng khuôn mặt dữ tợn đã biến mất.

Tôi còn chưa buông ống nhòm khỏi mắt đã bị Bàn Tử đoạt mất, tôi cũng không quan tâm tới hấn mà chỉ cảm giác đầu mình xoay mòng mòng, chẳng lẽ là chúng tôi vừa gặp ảo giác? Không thể nào chứ, cả ba chúng tôi đều bị dọa cho tí thì tiêu ra quần, vậy giờ sao lại thế? Cái khuôn mặt kia đã đi đâu? Chẳng lẽ là Quỷ Hồn hiển linh?

“Con mẹ nó chứ, có người muốn hù dọa chúng ta sao?” Bàn Tử chột đứng lên.

Chúng tôi sợ Bàn Tử manh động vội kéo hấn ngồi lại vị trí ban đầu nhưng mặt đá đầy rêu nên rất trơn Bàn Tử vừa đặt mông đã lão đảo ngã dúm xuống, hai chúng tôi lại phải lật đật đi nâng hấn dậy. Trong lúc đó vô tình nhìn thấy mặt sau của pho tượng kia cách chúng tôi hơn mười thước cũng là một phù điêu mặt người cỡ lớn, giống với cái mặt ban đầu nhìn thấy, mặt hướng về phía trước, còn có cảm giác như là mặt người chết trôi.

Trong lúc chạy chối chết không ai kịp chú ý bốn phía quanh di tích cho nên không biết đằng sau cũng có một bức thạch điêu như thế nữa. Bàn Tử và Phan Tử cũng vừa nhìn thấy lập tức cảm thấy có điều gì không ổn, cả hai ngậy ra một lúc.

Lát sau Bàn Tử lên tiếng: “thế quái nào, nó thật sự không phải là vật

sống!”

“Không phải chỉ có một cái!”

Phan Tử cũng nói, chỉ vào bên trái, chúng tôi nhìn sang, thấy xung quanh đây có rất nhiều phù điêu như thế, cứ cách từ ba đến năm thước là lại thấy ló ra một mặt người, có lớn có nhỏ. Nhưng hầu hết đều bị rễ và tán cây che khuất, không nhìn kỹ thì không nhận ra được. Chỗ chúng tôi nằm rình cách cái mặt người rất lớn không quá mười thước, kỳ quái là quanh đây ngoài cái thạch điêu kia là có thân chim ra còn lại tất cả đều chỉ thấy mặt người.

Bàn Tử nhìn thấy nhiều mặt người như vậy hai mắt ngáy ra, không khỏi hoảng hốt, vội rút súng của Phan Tử ra, tôi lập tức đè xuống, bảo hắn đừng manh động. Tôi cảm thấy nơi này có gì đó rất bất thường, những cái mặt người kia không phải là phù điêu.

Còn không đợi tôi có thời gian suy nghĩ cẩn thận nó rốt cuộc là cái gì thì đột nhiên có một khối phù điêu lại vỡ ra, tiếp theo là một cảnh tượng kỳ ảo vô cùng, tảng đá tan ra thành từng mảnh rồi nhẹ nhàng bay lên.

Tôi kinh hoàng không tin vào mắt mình nữa, trong lòng gào lên chẳng lẽ mình lại bị thần kinh rồi? Ban ngày ban mặt thế này mà nhìn đâu cũng thấy ảo giác? Bỗng bên cạnh nghe thấy Phan Tử bàng hoàng thốt lên:

“Con mẹ nó chứ, đây là bướm đêm!”

Tới lúc đó tôi mới vỡ lẽ ra kia là cái gì, nếu quan sát kỹ thì quả nhiên những mảnh nhỏ bay lên bám vào tảng đá kia đều là những con bướm đen nhỏ tí, tất cả mặt người ở đây đều là do chúng xếp lên nhau mà thành. Chẳng trách đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất. Trong phút chốc lại thấy tất cả mặt người bắt đầu biến dạng, từ từ vỡ nát ra rồi bay lên không trong nháy mắt đã tản ra tứ phía.

Những đàn bướm đêm này hiển nhiên là sống quanh các tán cây, bị chúng tôi quấy nhiễu nên bay ra, không hiểu sao chúng lại có thể đậu lại thành hình mặt người. Chỉ một vài giây sau cả bầu trời đã bị phủ kín bởi những chấm nhỏ li ti, cũng không biết bướm này có độc không nữa, hiện tại chúng tôi chỉ mặc quần áo quân dụng chứ không đeo mặt nạ phòng độc. Nhưng nếu động vật chỉ sử dụng màu sắc để tự vệ thì thường không có độc, nhìn từng đàn bướm bay tung ra như những đóa hoa màu đen trên bầu trời, trong lòng cũng cảm thấy kỳ thú.

Bàn Tử muốn bắt lấy vài con xem là giống bướm gì nhưng quơ mấy lần đều trượt hết. Chúng tôi cũng không có hứng làm chuyện này nên nhanh chóng buông xuôi, nghĩ từ nãy tới giờ chỉ là bản thân sợ bóng sợ gió mà thành. Nhưng cũng không thể trách được, chúng nó thật sự biết cách làm cho người khác sợ hãi mà.

Chúng tôi cứ đứng ngây ra như thế, trong đầu nhất thời không dám có hành động nào thiếu suy nghĩ, phải mất vài phút sau lũ bướm mới bay đi hết, chỉ còn vài con đậu lại lura thưa quanh những cành cây. Đến lúc này chúng tôi mới thấy rõ được nguyên nhân vì sao lại có những chuyện kỳ quái kia, nơi lũ bướm vừa đậu vào là hiện ra một đồng vật chất màu trắng, tiến tới nhìn thì nhận ra đây là vỏ rắn lột. Treo lơ lửng trên các cành cây nhìn như là ruột của con gì vậy.

Bàn Tử cũng chạy tới nhìn, rồi bạo tay khều một ít thì hầu hết vỏ rắn đều vỡ vụn ra, nhìn rất ghê rợn. Phần lớn chúng xen kẽ trong các tán cây, nhìn quanh bốn phía thấy đâu đâu cũng là xác rắn. Hóa ra lũ bướm vừa rời đậu trên những xác rắn này, có thể chúng bị hấp dẫn bởi thứ mùi trên những cái xác lưu lại.

Cả ba người liền rùng mình rợn gai óc, khu di tích này vô cùng rộng lớn, không biết có bao nhiêu rắn sống trong này mà có thể lột xác nhiều như vậy?

Bàn Tử tiến đến trước mặt chúng tôi, đem cái da rắn hấn chọn được đưa cho chúng tôi xem, da rắn có một hình thù rất đặc biệt, đầu thì bành ra còn có thể nhận ra có một chiếc mào bên trên, chứng tỏ đây là da của loài rắn mào gà. Nhìn mảng da này thấy nó to hơn con mà chúng tôi đã nhìn thấy, xung quanh còn muôn hình vạn trạng da nữa, xem ra chúng tôi không thể đoán ra được rắn ở đây có bao nhiêu loại kích thước đó.

Tất nhiên là Bàn Tử cảm thấy rất ghê tởm, hai đầu mày cau lại, đến nhìn cũng không muốn nhìn.

Xác rắn là một thứ vô cùng quý hiếm, một cân có thể bán được hơn một trăm tệ, nơi này nhiều như thế ước chừng phải được mấy tấn, giá trị không tưởng được, nếu Bàn Tử biết cái này có thể phát tài chắc sẽ không cảm thấy ghê tởm như thế. Nhưng nói gì thì nói, bản thân tôi biết chúng rất cao giá mà vẫn không dùng nổi da gà, thật sự ghê muốn chết đi được.

Phan Tử sờ sờ da rắn, nói: “da vẫn còn cứng, hình như là vừa được lột chưa lâu, nơi này là chỗ chúng tới lột xác, rắn bình thường sẽ luôn tìm chỗ an toàn để thoát xác, nếu trong này gặp phải vài con, chúng sẽ cho rằng chúng ta xâm phạm lãnh thổ của chúng, chắc chắn sẽ tấn công xem ra chúng ta không thể ở lâu được nữa.”

Tôi nhìn về phía sau, nghĩ nếu muốn đi ra chắc chắn vẫn phải đi qua khu rắn lột xác này, thật khó nghĩ, nhưng những gì Phan Tử nói cũng rất đúng. Nơi này khả năng là vẫn còn có rắn ẩn nấp. Chúng tôi lập tức xuất phát, vội vàng tiến qua khu vực này, tôi đã tưởng là sẽ gặp phải ít nhất là một hai con nhưng cho tới giờ thì cũng chưa chạm mặt con nào. Có lẽ là do bây giờ trời còn sáng nên chúng không lộ diện, lũ rắn này chuyên hoạt động về đêm, đêm xuống chắc chắn nơi này sẽ rất náo nhiệt.

Càng đi vào sâu bên trong, tôi càng ngửi thấy một mùi khiến cả người buồn nôn. Mùi này phải nói là rất quái dị, tới lúc ra khỏi đầm nước rồi, chúng tôi lại đi vào trong một rừng mưa khác, cổ họng đã gần như không chịu nổi được nữa, chỉ muốn tìm chỗ nào đấy mà ói ra hết được.

Qua một lần tiến vào rừng mưa, cảm giác thấy trời đất bị bao phủ bởi một màu xanh rợp của cây lá thật khiến người ta chán trường, chúng tôi đi một mạch không nói một lời nào, cứ thế lầm lũi đi khoảng hơn bốn tiếng đồng hồ. Chúng tôi rõ ràng cảm nhận được địa thế hơi dốc xuống, nước trong đầm lầy chảy cũng xiết hơn, bốn phía có thể nghe thấy tiếng thác nước chảy róc rách, nhưng không biết là ở nơi nào.

Phan Tử lấy lương khô ra chia cho mọi người, ai lấy tiếp tục vừa ăn vừa đi không ngừng nghỉ. Tầm hơn chục phút sau cũng thấy một thác nước, chỗ này địa thế đột nhiên dốc xuống không biết là bên dưới có di tích cổ đại gì.

Từ lúc bắt đầu đi tới giờ, tôi có thể khẳng định được là sơn cốc này có địa thế như một cái lòng hồ, ở trung tâm sơn cốc hẳn vị trí sẽ thấp nhất, vậy có thể khẳng định toàn bộ nước ở đây sẽ chảy về nơi đó. Tôi đoán là cung Tây Vương Mẫu chắc hẳn cũng ở khu vực đó, nhưng giờ thì nó không còn quan trọng nữa rồi.

Sau khi chúng tôi đi qua thác nước cả người đều ướt đẫm, bên dưới thác nước có một cái động, nước vẫn tiếp tục chảy vào bên trong làm cho thảm thực vật trong đó dày đặc vô cùng. Nhìn mỗi mắt cũng không tìm được một khoảng trống nào, hơn nữa trong này không nhìn thấy trời đất bên ngoài, chúng tôi vừa bước vào đã cảm thấy hoàn toàn mất phương hướng.

Khói tín hiệu của chú ba loãng ra rất nhanh, cho dù chúng tôi vẫn đi về phía bắc thì cũng khó lòng mà xác định được đâu là nơi phát ra tín hiệu, Phan Tử đành dừng lại, trèo lên cây xem nên tiếp tục đi đường nào.

Đầu óc tôi lúc này đã trở nên mơ hồ, cả người mệt mỏi rã rời, Phan Tử vừa đu lên cây là tôi và Bàn Tử đã dựa lưng vào một thân cây rồi ra sức vừa ho vừa thở. Nhưng không mất quá nhiều thời gian thì Phan Tử đã xác định xong phương hướng trèo xuống đất, hẳn cam đoan là đã gần đến vị trí của chú Ba, giục chúng tôi mau đi nhanh lên.

Nhìn đồng hồ thì thấy đi cũng được gần một ngày rồi, tôi thật sự chưa bao giờ trải qua cái giai đoạn hoạt động cực khổ tới mức này. Hiện giờ tôi còn có thể đứng đây là đủ biết thể chất tôi đã tốt hơn trước nhiều rồi. Nhưng nói thì nói thế, sức lực của tôi cũng đã đến cực hạn, giờ mà cho tôi ngồi xuống chắc tôi ngủ được ngay.

Bàn Tử và Phan Tử đứng thương lượng gì đó rồi tiếp tục cấp tốc hành quân, Bàn Tử nhìn mặt mũi tôi đã trắng bệch ra, biết là thể lực tôi đã về

không, nhưng trong tình huống này hẳn cũng không thể làm gì được cho tôi. Điều duy nhất mà hẳn làm được lúc này là cất lực nói chuyện để tôi phân tâm không nghĩ tới cái mệt nữa.

Cảnh sắc xung quanh rất nhàm chán, không có đề tài gì để nói tới, Bàn Tử liền nhìn xuống nước, lại nói với tôi:

“Tiểu Ngô, cậu nói xem nếu chúng ta có thể đi vào bên trong thành cổ này liệu có thể lấy được đồ quý không?”

Tôi đáp là theo như kinh nhiệm năm đó thăm dò thành cổ Lâu Lan thì có thể nói là bên dưới này chắc còn nhiều đồ quý hiếm, nhưng nói cho cùng thì thành này cũng bị vùi lấp đã lâu nên nếu bên dưới có những thứ như tơ lụa thì không cần bàn nữa, còn nếu như là đồ sứ hoặc đồng thau thì chắc cũng kiếm ra miếng. Anh liệu có muốn đi xuống hay không? Nếu không thì chuyện này đành tay trắng mà về.

Bàn Tử nói tay trắng cái gì mà tay trắng, cậu sao có thể nhìn Bàn gia tôi bằng ánh mắt tầm thường như vậy, mục tiêu của chúng ta là tìm ra được một thành cổ đã tưởng chỉ có trong truyền thuyết, nếu ăn được vố này tôi sẽ về hưu ngay, những chum sành bình sứ này phải nói là giá trị cao thôi rồi, nếu chúng ta đem về được một ít thì không biết chừng còn có thể đem đi bán đấu giá ở khách sạn Bắc Kinh.

Tôi nghe hẳn nói mà chỉ biết thở dài, trong lòng thầm than bao nhiêu chuyện sống dở chết dở còn đầy trước mắt mà vẫn còn đầu óc tương tư những cái ấy!

Vừa đi vừa nói chuyện lúc đầu thì cảm giác có chút tác dụng, sau rồi càng đi tôi lại càng thấy mặt mũi tối tăm, mắt không còn thấy rõ đường, cây cối xung quanh cứ xiêu xiêu vẹo vẹo. Lòng thầm mắng giờ đâu phải là lúc để ngất, thật mất mặt quá đi mà. Bỗng nghe thấy Bàn Tử nói:

“Thế quái nào, sao lại có cả sương mù ở đây?”

Lầy hết sức bình sinh trấn an tinh thần rồi nheo nheo mắt nhìn bốn phía, ngay lập tức tôi phát hiện ra có sương mù thật, vậy không phải do mắt tôi có vấn đề. Sương mù không biết đã xuất hiện từ lúc nào, bao trùm khắp trên mặt đất, tầm mắt bị hạn chế rất nhiều không còn có thể nhìn ra xa được nữa. Cây cối chỉ cách khoảng mấy thước mà đã nhìn mờ mờ lung lung thành những hình hài kỳ dị gì rồi. Cả khu rừng chìm trong một không gian âm u lạnh lẽo, hơi thở cũng bắt đầu đóng giá.

Không biết là do quá mệt hay là do nhiệt độ hạ thấp mà tôi bắt đầu cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, giống như rơi vào tình trạng gặp ác mộng trong lúc ngủ.

Đêm qua ở ngoài rừng mưa nên không biết bên trong lại có sương mù,

cũng chẳng biết được trong sương liệu có độc hay không, nhưng chúng tôi lại không để tâm vào những chuyện ấy nên cũng không đeo mặt nạ phòng độc vào.

Chúng tôi mặc thêm áo khoác vào rồi kéo cao cổ áo che kín hết miệng mũi, đi thêm một lúc nữa thì không cảm thấy có gì khác thường mới kéo xuống. Nhưng lúc này ai lấy đèn nhận ra là sương mù đã dày tới mực không còn nhìn thấy gì xung quanh.

§74. Sương mù dày đặc

Ban đầu là dựa theo phỏng đoán của Phan Tử, nếu may mắn không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn cộng với việc chúng tôi cố gắng đi thêm khoảng năm sáu giờ nữa thì đến tầm nửa đêm là đã có thể đến vị trí của chú Ba. Nhưng khôn nổi là người tính không bằng trời tính, chúng tôi không biết là ngay khi mặt trời lặn nhiệt độ không khí bị thay đổi đột ngột thêm vào đó là tối lại thường có mưa to, độ ẩm cao và hơi nước ngưng tụ lại tạo ra sương mù dày đặc.

Trong tình trạng như vậy một người bình thường còn vả mới có thể đi chuyển được chưa nói tới ba người tàn tạ như chúng tôi. Cố đi thêm hai mươi phút nữa thì cả bọn bắt buộc phải dừng lại nghỉ, Phan Tử tuy lòng như lửa đốt nhưng cũng không dám mạo hiểm đi sâu vào trong sương mù.

Tuy chúng tôi vẫn nhận biết được phương hướng chính xác nhưng hiện tại đang ở trong rừng, tầm nhìn rất hạn chế, thậm chí có đi qua chỗ chú ba hay không cũng không biết được nên phải đi theo hình chữ s để mở rộng phạm vi quan sát.

Sau khi đi sâu vào trong rừng mưa thể lực đã tiêu hao rất nhiều, cảm giác bản thân không còn trụ vững nữa nên vừa đi được vài thước ai lấy đều phải dừng lại thở dốc, lại thấy xung quanh mờ mờ ảo ảo làm cho lòng càng thêm bất an.

Sương mù càng lúc càng thêm dày, đến lúc chúng tôi dừng lại tầm nhìn gần như về không, chỉ cần một trong ba người bước khỏi vị trí một bước cũng hoảng toàn không nhận ra, xung quanh chỉ thấy những bóng đen ẩn hiện như ma chơi. Tầng cây lại sà xuống rất thấp nên càng thu hẹp không gian hoạt động của bản thân. Trời vừa mới tối mà bên trong rừng đã như vào nửa đêm nên chúng tôi phải bật đèn pin chiếu đường, cảm giác như là đang đi trong một sơn động chật chội chứ không giống như đi trong rừng nữa.

Phan Tử nói nếu muốn tới chỗ chú Ba như trong dự tính thì có lẽ không được, hiện chỉ có thể tìm lấy một nơi an toàn tạm thời nghỉ ngơi đợi sương tan mới tiếp tục tiến vào rừng được. Hắn nói vậy vì theo như kinh nghiệm đi rừng nhiều năm của mình, loại sương mù này đến đêm là tan, chúng biến mất cũng nhanh như là khi hình thành vậy.

Tôi rất tin tưởng vào năng lực của Phan Tử, nên hắn nói gì chúng tôi cũng răm rắp tuân theo, không ai phản đối nửa lời. Mà hơn nữa giờ tôi cũng kiệt sức rồi, nếu đi tiếp thì chắc sẽ tiến thẳng vào quỷ môn quan trước khi gặp được chú ba, nghĩ thế mà lòng như trút được gánh nặng. Dẫu sao tôi cũng vẫn còn trẻ, còn phơi phới lắm, chưa muốn vùi xác trong cái chốn hoang dã không người biết tới này.

Chúng tôi tìm thấy một cái cây bị đổ ngập trong bùn, bên trên khá khô ráo và cũng tương đối rộng, đủ để cho ba người nghỉ ngơi. Lúc đầu thì Phan Tử không cho chúng tôi nhóm lửa nhưng ai cũng cảm thấy cả người mồ hôi và nước mưa rất khó chịu, muốn nhóm một đống lửa nhỏ để sưởi khô quần áo và cũng làm ấm người nên cuối cùng Phan Tử cũng đồng ý, chúng tôi tìm xung quanh những nhánh củi hoặc gỗ khô để nhóm lửa.

Nói là củi khô nhưng mà cái nào cũng ẩm mốc và rêu bám đầy, lúc đốt thì khói đen bay mù cả mắt, mãi tới một lúc sau lửa mới lên được, Bàn Tử vội cho cầm mấy cành ướt hơn trong lửa cho nó khô đi rồi mới vút vào đống lửa. Thật sự tôi chỉ còn cảm thấy mệt mỏi thôi, cả ngày chỉ có đi và đi, không nghỉ ngơi được phút nào trọn vẹn, tới lúc này thì cả Bàn Tử cũng im lặng không còn sức mà nó, tất cả đều ngưng thần nghỉ ngơi.

Giờ tôi mới cởi giày ra cảm giác cả bàn chân tê dại đi, trên da nổi đầy mụn nước nhìn còn tưởng có một lớp túi bao bên ngoài. Từ sau khi ra khỏi núi trường bạch, da bàn chân tôi bị chai đi tưởng sẽ không bao giờ còn bị mụn nước nữa nhưng giờ nghĩ lại mới thấy những con đường mà trước đây tôi từng đi cũng chưa phải là khó nhất, trong thế giới này còn biết bao nhiêu nơi tôi chưa đặt chân tới nên chưa ném được cái khổ của nó mà thôi.

Đang lúc mát xa lòng bàn chân và vài huyết trên cơ thể thì nghe Phan Tử hiện giờ trời tối nên sẽ không thấy khói tín hiệu, đợi đến sáng mai thì chắc không có cơ hội nhìn thấy nữa, chúng ta hiện giờ vẫn còn có thể xác định được vị trí nên phải nghĩ cách làm một ký hiệu để mai biết đường mà đi theo. Bàn Tử lại lấy đồ trong ba lô của tôi chia ra rồi để vào ba lô của họ. Tôi hơi ngại một chút nhưng giờ không phải lúc sĩ diện hão, thực sự tôi không còn sức mà vác ba lô nữa. Bàn Tử bảo tôi tốt nhất nên ngủ một ít để lấy sức. Nói thì như vậy chứ trong lúc căng thẳng đầu óc thế này càng nghỉ ngơi chỉ càng thêm mệt, nhưng tôi cũng không muốn suy nghĩ gì thêm nữa nên cũng nhắm mắt lại.

Nhưng vì bản thân quá mệt mỏi thêm nữa là tình hình xung quanh cũng rất bất an nên không thể bình tĩnh ngủ được, miên man nửa mơ nửa tỉnh được vài phút lại giật mình tỉnh dậy đành nhắm mắt để đây không dám ngủ nữa. Gà gáy thêm một lúc thì cũng có hơi buồn ngủ thì bên tai nghe thấy tiếng Bàn Tử hỏi Phan Tử rất khẽ:

“Đại Phan này, nói thật nhé nếu chúng ta đi đến chỗ kia rồi mà Tam Gia nhà cậu không có ở đó cậu tính thế nào?”

Lại nghe Phan Tử nói: “sông phải thấy người, chết phải thấy thi thể, tất nhiên tôi sẽ đi tìm rồi, cậu hỏi những cái này làm gì?”

Bàn Tử lại thì thào: “lão tử tới đây là để phát tài chứ không phải đến để chùi dít cho Tam Gia nhà cậu, Tam Gia nhà cậu hành động chẳng theo kế

hoạch gì cả khiến cho mọi chuyện trở nên rối rắm. Tới khi Tiểu Ngô dậy tôi sẽ hỏi ý kiến cậu ấy xem thế nào, hiện tại chưa tính được gì cả, mà tôi nói trước luôn, trong tình huống xấu nhất nếu Tam Gia nhà cậu chết thật, tôi sẽ lấy lại trang bị của mình rồi đi làm việc của mình, cánh rừng này lớn như vậy tôi sẽ không ngu theo mấy người đi tìm họ đâu.”

Phan Tử cười lạnh nói: “cậu muốn tách ra phải không? Cánh rừng này quý bí dị thường như vậy, chúng ta đi cùng nhau còn không biết sống nổi không huống hồ cậu lại muốn tách ra đi một mình, hơn nữa ra tới ngoài còn mấy trăm km sa mạc, cậu có thể một mình đi khỏi sa mạc được sao?”

Bàn Tử cười một tiếng, không nói tiếp ngay mà mãi sau mới lại lên tiếng: “Bàn gia tôi không phải thằng ngốc, lão tử đã sắp đặt kế hoạch đâu vào đấy rồi nhưng vẫn muốn nói cho cậu biết trước để sau này có chuyện gì thì cũng không cần cậu phải lo.” nghe những lời này tựa như là hắn đã có dự tính hết cả từ trước rồi.

Phan Tử lắc đầu, giận dữ nói: “tôi cũng chẳng muốn miễn cưỡng gì cậu cả, muốn lấy đồ đạc thì cứ lấy, đi đâu thì cứ đi, nhưng nếu có chuyện gì thì cũng đừng mong là bọn này sẽ qua cứu cậu, mà bọn này có đào ra được cái gì thì cậu cũng đừng mong có một phần trong đấy.”

“Cậu muốn dọa tôi đấy à, cậu thật không có mắt nhìn người, xét đến dọa người thì Bàn gia tôi là tổ của cái trò đó!” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi, chuyến này Tam Gia nhà cậu không phải là đến để đồ đạc, muốn lấy được đồ tốt chắc lão tử phải đi một mình mới được, cũng giống như Tiểu Ca vậy, đang lúc căng thẳng mà lại mất tích, cả hai lần trước cũng thế, bỏ mặc chúng ta không chừng đang ngồi đâu đó bên dưới này ôm vàng bạc mà chúng ta không biết ấy chứ.”

Tôi nghe đến đây thì không nhịn được cười, lòng thầm nhủ khẳng định một điều là Muộn Du Bình để chúng tôi lại không phải vì tiền.

Bàn Tử thấy tôi chưa ngủ thì không nói gì nữa, lát sau mới càu nhàu:

“Người lớn nói chuyện, trẻ con nghe lỏm cái gì, đi chỗ khác ngủ đi!”

Trong lòng tôi cảm giác Bàn Tử biết tôi chưa ngủ, những lời vừa rồi có thể hắn cố tình nói cho tôi nghe, nhưng tôi không biết hắn làm vậy là có ý gì. Hình như muốn nhắc tới chuyện mỗi lần Muộn Du Bình mất tích, chẳng lẽ Bàn Tử đã chú ý thấy điểm gì bất thường muốn nói cho tôi biết?

Nhưng trong tình huống này thì bên cạnh vẫn còn Phan Tử nữa, chắc chuyện này không cần thiết để cho hắn biết nên đành yên lặng không nói gì nữa, đến khi nào có thời cơ tôi sẽ hỏi. Hơn nữa giờ tôi cũng mệt lắm rồi không muốn tính toán chuyện gì nữa.

Sau đó thì mọi người lại im lặng, tôi tựa đầu trên một cành cây cũng từ từ

thiếp đi, rồi ngủ sau như chết lúc nào không biết nữa.

Trong lúc ngủ chắc tôi cũng mơ thấy vài thứ linh tinh, nhưng ngủ rất sâu nên mơ cũng chỉ loáng thoáng không nhớ rõ. Cũng không biết ngủ bao lâu đến khi tôi tỉnh lại thì thấy sương đã tan dần, nhìn đồng hồ thì mới ngủ được ba giờ.

Ngủ rất ngon nên tinh thần cũng tốt hơn nhiều, nhưng thân thể thì đau nhức vô cùng, xem ra còn đau hơn cả lúc trước. Tôi không nghĩ là sau khi nghỉ ngơi thì cả người lại mỏi mệt hơn thế này, giờ lại càng không muốn làm gì.

Vươn vai vài cái cho giãn gân cốt, cảm giác dần trở nên ổn định, nhìn thấy Bàn Tử đang ngồi kia ngẩng đầu nhìn lên cây, xung quanh không thấy Phan Tử đâu cả.

Trong lòng tôi kỳ quái mới hỏi Bàn Tử:

“Phan Tử đâu rồi?”

Bàn Tử không nói gì chỉ chỉ tay lên trên cây, ý là hắn đang trên kia.

§75. Vòng đeo tay

Tôi ôm lấy thắt lưng, cố gắng chịu cơn đau đang giày vò toàn thân đứng lên lật đật đi đến bên cạnh Bàn Tử, cũng ngẩn đầu nhìn, trong mắt ngoài màn sương giăng lằng đằng thì chỉ thấy ánh trắng mờ mờ, trên cây đúng là có thấy bóng người, vậy chắc là Phan Tử đang trèo lên cây.

Tôi hỏi có chuyện gì vậy? Tiểu tử này muốn làm khi à mà trèo lên cây ngu. Bàn Tử liền nói nhỏ:

“Vừa rồi có tiếng động rất lạ, hấn đang trèo lên xem là cái gì.”

Còn chưa nói xong thì một tiếng suýt từ trên cây truyền xuống làm chúng tôi giật mình không ai nói gì cả nữa. Chúng tôi im lặng nhìn lên trên xem Phan Tử đang làm gì thì thấy hấn ra hiệu cho chúng tôi mau trèo lên cây ngay.

Chúng tôi lập tức vận dụng hết khả năng trèo leo bẩm sinh của mình để đến chỗ Phan Tử đang đứng. Cây cối cũng dễ leo lên cơ bản vì chỗ đặt chân cũng nhiều nhưng vẫn cần rất cẩn thận, trên thân cây bám đầy những rong rêu trộn với bùn đất chỉ cần bám không chắc là có thể trượt chân như chơi. Mà một khi đã trượt là rơi thẳng xuống đất bất tỉnh luôn.

Chúng tôi bám vúi cẩn thận từng bước đu lên trên, giống như là bò trên cây hơn là trèo, chạt vật lắm mới tới được cạnh Phan Tử. Chỗ Phan Tử đứng là dưới ngọn cây, chạc cây khá thưa sương mù trên này cũng loãng. Cái cây chúng tôi đang đứng có thể xem là khá cao, sương lượn lờ trên ngọn cây không đủ để che đi ánh trắng sáng bàng bạc trên bầu trời. Ánh trắng lấp lóa trong sương tạo cho con người ta có cảm giác cảnh vật như nhòe đi. Trong bóng tối mà được ánh sáng bạc của vầng trăng chiếu rọi cũng đủ để nhìn thấy cây cối bốn phía, nhưng tất nhiên là không rõ lắm, vì sương vẫn giăng khắp nên đâu đâu cũng như bị một lớp màn che lên vậy.

Chúng tôi trèo đến nơi rồi hỏi nhỏ Phan Tử có chuyện gì vậy, Phan Tử dè giọng xuống thật nhỏ nhưng đủ để chúng tôi nghe thấy:

“Trên cây đằng kia hình như có người.”

“Đằng kia?”

Bàn Tử chột giật mình hỏi lại. Phan Tử chỉ chỉ về một bên ra hiệu, thì thầm:

“Khoảng hai mươi thước bên trái, trên cành cây đó”.

“Tôi như thế cậu sao thấy được? Có phải Tiểu Ca không?”

“Tôi không thấy rõ lắm nhưng vừa rồi nó phát ra tiếng động nên tôi mới chú ý.” đầu mày Phan Tử nhú lại, ra hiệu cho Bàn Tử nói khẽ thôi. “bị lá

cây che hết rồi, nhìn chẳng thấy gì cả, nhưng chắc không phải Tiểu Ca”.

“Cậu không nhìn nhầm chứ, có phải anh muốn gặp chú Ba đến mức hoa mắt rồi không?”

Phan Tử không đếm xỉa đến lời Bàn Tử nói nữa, ngoắc tôi lại nói nhỏ: “tôi không dám chắc tự cậu xem đi!” nói rồi đẩy mấy tán cây trước mặt ra chỉ về phía xa xa bảo chúng tôi nhìn xem.

Đầu tiên tôi chỉ thấy đó là một tàng cây rậm rạp mà mắt tôi lại bị cận thị bình thường đã thấy không rõ giờ lại dưới chút ánh sáng ít ỏi mờ mờ ảo ảo mắt hoàn toàn không phân biệt được cái gì. Bàn Tử mắt cú, vừa nhìn đã phát hiện được cái gì đó, nói nhỏ vào tai tôi:

“Thế quái nào, có người thật!”

Phan Tử đưa tôi ống nhòm, tôi nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, quả nhiên nhận ra trong tàng cây có một cái bóng đen nhìn rất giống hình người. Có vẻ cũng đang rình mò gì nên cả người ẩn vào trong tàng cây, tôi không thấy rõ lắm nhưng có thể nhìn thấy mơ hồ bàn tay người đó thò ra, trên tay dính đầy bùn, dưới ánh trăng hòa với sương mù nhìn còn tưởng là vuốt thú vật.

Đây là ai?

Tôi hỏi: “có phải là “Văn Cẩm” mà đêm qua chúng ta bắt gặp trong đầm lầy không? Chẳng lẽ Tiểu Ca không bắt được cô ta sao?”

Phan Tử gật đầu: “có thể lắm, thế nên tôi mới bảo các cậu nói khẽ thôi, nếu thật sự là cô ấy, nghe thấy tiếng chúng ta chắc cô ấy lại bỏ chạy mất.”

Tôi lấy ống nhòm đưa cho Bàn Tử, quay lại nói với Phan Tử: “giờ phải làm sao, nếu cô ấy đúng là Văn Cẩm thì chúng ta phải tóm bằng được cô ấy.”

Phan Tử nhìn địa hình xung quanh, gật đầu một cái rồi thì thào: “nhưng cũng không phải dễ đâu, từ chỗ này tới bên kia là tầm hai mươi thước, nếu cô ấy cũng nghe thấy tiếng chúng ta rồi đột nhiên bỏ chạy, chúng ta sẽ mất dấu cô ấy ngay. Chỉ cần lẩn vào trong sương mù là không có cách nào đuổi kịp được, thế nên tốt nhất là phải từ từ đi đến dưới tàng cây của cô ấy, tóm trực tiếp ở trên cây. Hơn nữa, chúng ta cũng cần mau chóng...”

Hắn nhìn xuống rừng cây phía dưới nói tiếp, “hiện tại sương đang tan, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, sau khi bắt được cô ấy thì phải tới ngay chỗ Tam gia.”

Tôi nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, giờ không còn thời gian để do dự nữa, tiên hạ thủ vi cường là thượng sách. Tôi vỗ vai Bàn Tử một cái bảo hắn mau trèo xuống thôi.

Bàn Tử xua tay một chút nói:

“Chờ, chờ chút!”

“Không cần phải nhìn nữa, chúng ta bắt được cô ta rồi thì anh muốn nhìn bao nhiêu cũng được”. Phan Tử nhẹ giọng quát.

Bàn Tử vẫn đứng nhòm, vừa xem vừa di chuyển một chút, Phan Tử liền nổi giật, giật ống nhòm trên tay Bàn Tử xuống.

Bàn Tử đẩy tay anh ra nói cuống lên:

“Chờ một chút! Tôi thấy có gì đấy không đúng!”

Nghe Bàn Tử nói mà chúng tôi giật mình đánh thót một cái, mắt của Bàn Tử tinh như cú cái này thì ai cũng biết, hấn vừa nói xong chúng tôi vội quay đầu lại. Tôi và Phan Tử nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Lại thấy Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, buông ống nhòm xuống mắng một tiếng rồi vút nó qua cho chúng tôi nói:

“Quả nhiên là không đúng, nhìn kỹ cái tay kia đi!”

Tôi cầm lấy đưa lên mắt nhòm qua, Bàn Tử ở bên cạnh nói:

“Xem cổ tay ấy, nhìn cho kỹ vào, ở sau cái lá kia kia.”

Tôi nheo nheo mắt nhìn vào cổ tay người đó, mãi một lúc sau mới thấy được cái mà Bàn Tử chỉ, bỗng lòng chột lạnh ngắt, thế quái nào tôi vừa thấy cái gì vậy?

Chẳng phải đó là vòng tay bằng tiền xu của A Ninh sao?

Trước đây tôi từng ở cùng cô ấy trong lúc lạc ở quý thành, lại nhớ tới cơn ác mộng lúc trước nên tôi có một ấn tượng rất lớn đối với cái vòng đeo tay ấy. Nên dù chỉ dưới ánh sáng mờ đục tôi cũng có thể khẳng định là mình không nhìn nhầm.

“Chết cmn tiệt!” tôi cũng hít một ngụm khí lạnh.

Nói như vậy, người đang lập ló trong tàng cây xa xa kia chính là thi thể A Ninh, đàn rắn đem thi thể cô ấy treo lên đây sao?

Phan Tử nhìn sắc mặt tái mét của tôi vội chớp lấy ống nhòm nhìn qua, hấn không có ấn tượng gì nhiều với A Ninh, tôi phải nhắc cho hấn nhớ lại mấy chuyện đó. Sau khi bỏ ống nhòm xuống Phan Tử cau mày lại, nghiên đầu ngâm nghĩ.

“Nếu thi thể của cô ấy bị lũ rắn kéo qua đầm lầy rồi treo lên cây cao như vậy thì chẳng phải bọn chúng khỏe quá lực sĩ rồi con gì.”

Bàn Tử dựa vào thân cây, trầm tư nói: “có thể nói lũ rắn này giống như đàn kiến vậy, các cây có thấy nó giống tập tính quần cư của bầy kiến không, trong tổ của chúng có một con rắn chúa, thi thể này sẽ bị mang về hang rồi sau đó dùng làm thức ăn để dành.”

“Rắn chúa cái gì chứ?” tôi chưa từng nghe đến điều này.

Bàn Tử lại nói: “cậu chưa bao giờ đào tổ kiến ra xem à? Trong tổ có con làm nhiệm vụ đẻ trứng, có con phụ trách nuôi ấu trùng, tôi thấy lũ rắn này cũng giống như vậy, có thể là rắn mào gà có tập quán giống với kiến và ong mật. Trong rừng này chắc vẫn còn một con rắn chúa nữa, tất cả những con rắn nhỏ đều là do nó sinh ra.”

Tôi càng nghe càng thêm mơ hồ: “thật sự thì hành động của lũ rắn này không thể lý giải nổi, nhưng phán đoán của anh cũng không có lý, rắn khác với côn trùng, làm gì có chuyện cùng tập quán sinh hoạt với nhau chứ.”

“Đấy là tôi cảm thấy như thế thôi.” Bàn Tử nói.

Tôi không nói thêm câu nào nữa, cũng không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này nữa, lại nhìn thi thể A Ninh, thấy cô ấy như vậy thật khiến tôi không thể thoải mái được. Tôi cũng không dám tưởng tượng thi thể giấu trong tán cây kia giờ có hình dạng như thế nào nữa, tuy rằng Bàn Tử không có ý gì khi nhắc tới thi thể A Ninh bên kia, nhưng nghe những gì hắn nói thì tôi vẫn cảm thấy có chút chán nản trong lòng.

Không khí quanh ba người chúng tôi lại trùng xuống, Bàn Tử lại nói:

“Con mẹ nó chứ, chúng nó đem cô ấy treo lên cây làm gì mới được, thi thể này ở đây, chắc chắn là có rất nhiều rắn xung quanh, chúng ta tốt nhất rời đi vẫn hơn.”

“Vậy chúng ta bỏ mặc cô ấy như thế ư?” lòng tôi có chút bất mãn, “nếu tìm được thi thể rồi, hay là...”

Bàn Tử lắc đầu, tôi nghĩ nói nhưng thấy thế liền nhịn lại, đây cũng không phải ý kiến gì tốt đẹp, rắn ở đây chúng ta tuyệt đối không nên trêu vào, huống hồ A Ninh cũng không muốn chúng ta nhìn thấy bộ dạng cô ấy lúc này. Vì thể đành thở dài, không muốn nhìn về chỗ tàng câu kia nữa, miệng thì thảm một tiếng:

“A di đà phật, coi như không thấy vậy.”

Lúc này tôi vẫn thấy Phan Tử không buông tay khỏi ống nhòm, trong lòng kỳ quái, nhìn lâu như vậy chẳng lẽ vẫn chưa rõ ràng sao. Nhìn về phía Phan Tử tính nói gì đó thì thấy trên trán anh đầy mồ hôi, mặt xanh mét.

Tôi cả kinh vội hỏi: “chuyện gì vậy?”

Phan Tử buông ống nhòm, mặt rất nghiêm trọng nhưng hắn lại lắc đầu nhìn tôi nói:

“Không, không có gì”.

Nhưng nhìn biểu cảm của hắn thì chắc chắn không phải là “không có gì”, tôi lại cầm ống nhòm lên xem thử một lần nữa nhưng không thấy có gì khác

thường. Trong lòng nghi hoặc, nhưng vừa quay lại đã thấy Bàn Tử đang trèo từ chạc cây xuống. Tôi cũng không buồn nghĩ đến nữa, nhìn lại một cái cuối cùng rồi cũng tụt xuống đất theo Bàn Tử.

Phan Tử đã xuống tới mặt đất, sắc mặt đã bình thường trở lại, vừa rồi không biết là hắn nhìn thấy cái gì, hơn nữa tôi cũng để ý thấy thỉnh thoảng Phan Tử lại nhìn về hướng ấy một cái, vẻ mặt lộ chút lo lắng.

Phan Tử không nói, tôi cũng không muốn hỏi làm gì, tôi đoán là hắn cũng chưa chắc chắn lắm vào những gì nhìn thấy nên không thể nói với chúng tôi, nếu hỏi mà lại nhận được câu trả lời không có gì thì thà không hỏi còn hơn. Ba người nhanh chóng thu thập trang bị rồi khoác ba lô lên lưng, Phan Tử điều chỉnh phương hướng rồi cả nhóm chuẩn bị xuất phát.

Vừa định lên đường thì Phan Tử lại quay lại nhìn về tàng cây kia một lần nữa, bỗng nhiên dừng lại, lúc này Bàn Tử có vẻ cũng cảm nhận được sự bất thường của Phan Tử nên hỏi hắn chuyện gì vậy. Chỉ thấy Phan Tử chỉ tay về tàng cây kia không nói lời nào.

Hai người chúng tôi dừng lại, lắng tai nghe động tĩnh trong không gian, đột nhiên cảm thấy như từ trong rừng vọng lại một âm thanh như tiếng người nói chuyện, cứ lặp đi lặp lại, có rồi lại ngừng liên tục truyền đi.

Bởi vì trong rừng rất im lặng nên âm thanh này nghe cũng có vài phần rõ ràng. Cả ba người đều nín thin mặt biểu lộ vẻ kinh ngạc khó nói. Đầu tôi toát đầy mồ hôi lạnh, chú tâm nghe liền thấy trong những đoạn âm thanh đứt quãng đó nhận ra loáng thoáng là tiếng nữ nhân đang nói chuyện rất nhỏ.

Chúng tôi cứ im lặng nghe từng chút âm thanh cứ lúc cao lúc thấp rất mơ hồ. Có nhiều khi tưởng chỉ là tiếng gió thổi qua bụi cây, nhưng bốn phía lá cây vẫn không hề lay động. Hơn nữa làm cho chúng tôi lạnh người chính là âm thanh này từ chỗ thi thể A Ninh phát ra.

Bàn Tử mắng nhỏ một tiếng:

“Chết tiệt, chuyện này giải thích thế nào thì được đây, có phải là bà cô kia thực sự là xác chết vùng dậy chạy tới đây hù dọa chúng ta không?”

Tôi nói không thể nào đâu, nhưng nhìn quanh tứ phía, sương giăng kín không nhìn thấy lối đi, bóng đêm mờ mịt vây chặt lấy chúng tôi, nơi này mà không có chuyện gì ma quái thì kể cũng hơi phí đi.

Bàn Tử nói: “không phải quỷ đâu, là có người đang nói chuyện thật?”

Tôi lại nghĩ đến “Văn Cẩm”, trong lòng nhủ thầm đây không phải là chuyện ma quỷ, cũng có thể là cô ấy đang ở quanh đây. Nhưng mà đêm qua lúc xuất hiện cô ấy lại không nói tiếng nào cho nên không thể phân biệt được người đó là nam hay nữ.

Còn có một khả năng là chú ba và người của chú đang ở quanh đây, vậy là coi như chúng tôi gặp may quá rồi. Nhưng trong tình huống cô quái như này, chú ba sẽ không phát ra những thanh âm quỷ dị như vậy. Trước đây tôi đã từng trải qua nhiều chuyện cũng kinh dị vô cùng nên trước mắt tự nhiên nảy sinh ra một dự cảm rất khó hình dung.

Tôi cũng không thích cảm giác này, liền nhìn bọn họ nói: “nơi này ánh trăng mờ lấm, tôi nghĩ chắc sẽ có biến cố xảy ra, chúng ta nên rời đi ngay thôi, nếu cứ ở lại thì có thể sẽ gặp chuyện không hay.”

Dứt lời liền nhìn Phan Tử: “anh có để ý được chúng ta nên đi đường nào tiếp không?”

Phan Tử mặt xám xịt, liền chỉ chỉ chỗ phát ra âm thanh kia nói: “vấn đề là chúng ta phải đi về hướng đó.”

Tôi liền giật mình hỏi: “bên kia sao? Anh không nhầm chứ?”

Phan Tử rút súng ra, gạt đầu nói: “tôi mà nhầm thì tôi làm con khỉ cho cậu xem, trước khi sương mù giăng kín nơi này tôi vẫn kịp nhìn thấy khói tín hiệu bay tới từ hướng đằng kia.”

Tôi như chết điếng người, không biết nên nói gì lúc này nữa. Bàn Tử giờ mới nói: “con bà nó chứ, là phúc không phải họa mà là họa thì có tránh cũng không được, chúng muốn cản đường chúng ta nhưng chúng ta cũng không phải để bị mang ra trêu đùa, đi, phải đi xem rõ thực hư nó là cái quái gì.” nói xong liền phăm phăm đi đến chỗ tàng cây.

Tôi thảm mắng một tiếng ngốc tử! Phan Tử vội kéo hẳn lại lắc đầu nói:

“Trăm ngàn lần không thể qua đó được, cậu cẩn thận nghe xem nó đang nói cái gì đã!”

§76. Âm thanh ma quỷ trong tàng cây

“Cô hồn già quỷ còn vẫn biết nói, tôi nghe mấy tiếng này còn chẳng ra tiếng quái gì cả.” Bàn Tử lầu bầu. Phan Tử bảo hẳn không lằng nhằng, cứ nghe xong đã, không ai có thời gian mà đùa với anh.

Tiếng người kia vẫn thì thà thì thảo rất khẽ, tôi dồn toàn lực chú ý nhưng vẫn không nghe ra là cái gì. Lúc đầu nghe thấy tiếng nói vọng ra từ tàng cây kia khiến cho cả ba người đều sợ tới mức vía, làm sao còn đầu óc đâu mà nghĩ tới nghe cụ thể nó đang nói cái gì.

Hơn nữa âm thanh này cũng không vang, nếu không vì trong rừng tuyệt đối im lặng thì chắc chúng tôi cũng không nghe thấy. Giờ có căng tai ra nghe cũng không rõ tiếng gì chỉ thấy loáng thoáng giọng nữ nhân, mà ngữ điệu lại rất quái đản, không biết làm đang làm bằm cái gì nữa.

Đây là Phan Tử nói nên chúng tôi mới để ý, thực cũng không biết người kia là nam hay nữ nữa. Khoảng cách có vẻ rất xa, giọng nói lại lúc nhanh lúc chậm, lúc thì như khóc lóc nỉ non, lúc lại như tụng niệm gì đó, có muốn nghe cũng nghe không ra là tiếng gì. Nhưng trong đầu tôi lơ mơ cảm thấy âm thanh này rất dị thường.

“Chẳng lẽ là động vật đến mùa sinh sản?” Bàn Tử cau mày hỏi.

Phan Tử lấy báng súng cốc đầu hẳn một cái, bảo Bàn Tử đừng nói lung tung. Tôi bỗng như nghe ra một cái gì đó vội nói:

“Khoan, khoan đã, thế quái nào, tiếng này... Giống như là gọi tên tôi?”

“Gọi tên cậu? Tôi không nghe ra cái gì cả.”

“Không phải là gọi tên húy của tôi, mà là “Tiểu Tam gia”, anh nghe thử xem phải không.”

Bàn Tử nghe mãi rồi cũng lắc đầu, bảo nghe không ra thật. Tôi lại lắng tai nghe lần nữa đúng là cũng không rõ lắm, nhưng vừa rồi tôi thật sự nghe thấy mơ hồ có người gọi tên mình, giọng điệu quái đản như là cầu hồn vậy.

“Thật sự là gọi tôi, nhưng nghe lại thì lại không thấy nữa, chập chờn như ma vậy.” tôi phát cáu lên làm bằm.

Phan Tử gật đầu: “đúng rồi, cậu có biết bao nhiêu cô trong đoàn gọi cậu bằng cái tên thế không? Tôi thấy như chúng ta gặp ma thật rồi, A Ninh kia hẳn là chết oan uổng nên không muốn một mình vất vưởng trong này, quay lại kéo chúng ta đi cùng đây mà.”

Tôi lắc đầu, vừa rồi tôi có tính tới một khả năng: “trời, hay là cô ấy vẫn còn sống?”

“Còn sống? Thế quái nào cậu lại nghĩ ra cái đấy được? Tiểu Ngô à, không

phải chính cậu là người bọc xác cho cô ấy sao.” Bàn Tử phản bác lại ngay.

Tôi cũng nghĩ vậy, trong lòng bất giác lạnh băng. Chính xác thì A Ninh chắc chắn đã chết, kể cả có đưa đến bệnh viện thì cũng chỉ được để trong nhà xác, vô phương cứu chữa rồi chính tay tôi đã kiểm tra cẩn thận thi thể cô ấy.

Phan Tử nói:

“Tôi thấy cô ấy đang muốn chúng ta đi đến đó, chúng ta tuyệt đối không được mắc bẫy, hai người phải bám sát tôi, giờ phải nghĩ cách làm thế nào qua được tầng cây đó. Tình hình bên kia rất khó đoán, khả năng còn có nhiều rắn độc xung quanh nữa, nên tránh xa một chút là tốt nhất.”

Tôi nhìn Bàn Tử, hỏi ý kiến hần. Bàn Tử đang cân nhắc, hần vẫn rất tò mò muốn biết trên tầng cây kia là cái quỷ gì, nhưng lại muốn bảo toàn được mạng sống của mình, nghĩ một lúc mới lên tiếng:

“Bàn gia tôi không muốn đổi ý, nhưng giờ tính mạng là quan trọng. Đại Phan nói đúng, chúng ta còn quá ít người, giờ cần phải kiếm chế có muốn trừ tà thì cũng phải nhìn mặt quỷ là ai, nếu kia thực là oan hồn A Ninh thì có chết tôi cũng không động vào.”

Lòng tôi trút được gánh nặng, cơ bản là tôi không muốn phải đi nhìn mặt nữ quỷ bên kia. Không biết Bàn Tử nghĩ thế nào chứ người chết thì chẳng có gì tốt cả, nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì biết chạy đằng nào?

Ba người từ từ xoay người, không để ý tới âm thanh quỷ dị kia nữa. Phan Tử xác định lại phương hướng, chúng tôi cẩn thận tiếp tục rời đi trong bóng tối. Lúc tới gần tôi vẫn cố nghe thêm một chút để xem rốt cuộc là tiếng gì vọng ra. Nếu thật sự là người của chú Ba đang nói chuyện thì chúng tôi xem như là được cứu rồi.

Không dám bắt đèn pin quá sáng, chúng tôi che bớt ánh đèn lại rồi bằng chút ánh sáng u ám cố gắng theo nhau đi qua những tầng cây thấp là mặt đất. Nói là đi cách tầng cây của A Ninh nhưng thực ra cũng vẫn rất gần, âm thanh quỷ dị kia cảm giác như nghe ngày một rõ hơn. Chúng tôi chỉ biết cảm đầu đi, không ai dám ho he một tiếng nào.

Càng tới gần, âm thanh nghe càng rõ. Tôi phát hiện đó không phải tiếng nói chuyện, giọng nói nghe mơ hồ, lặp đi lặp lại một tiết tấu, hoàn toàn không thể xác định được là từ cái gì phát ra.

Nhưng tôi có thể khẳng định được chỗ phát ra tiếng nói này nghe ngay bên cạnh thôi, phạn xạ tâm lý khiến tôi không thể không ngẩng lên nhìn tầng cây, nhưng bên trên chỉ thấy một màu đen quỷ khí dày đặc.

Vừa đi vừa chú ý lắng nghe âm thanh kia, nghe tới mức nhập tâm thì chợt tôi cảm thấy như mình từng được nghe qua ở đâu rồi, nhưng thực không nghĩ

ra nổi, nó chỉ mơ hồ hiện ra trong đầu.

Tôi lập tức bảo mọi người dừng lại, nghe thêm một chút nữa, bỗng nhiên tôi nghĩ ra được nó là cái gì:

“Tôi hiểu rồi, đây chẳng phải là tiếng bộ đàm trên người A Ninh vọng ra?”

“Bộ đàm gì?”

Tôi kể cho họ biết về chuyện người của A Ninh trang bị thường có một cái bộ đàm cầm tay, tôi không thấy cô ấy bỏ ra lúc đó, bộ đàm hiện đại có thể chống nữa, chống cháy nổ, nếu không cố tình đập phá thì chắc cũng chẳng thể hỏng được. Hơn nữa xác đầy pin còn có thể dùng trong 3 tuần không lo hết. Có thể bộ đàm vẫn đang đặt trên người A Ninh.

“Nếu như loa bên bộ đàm này bị cái gì đó bịt kín lại trong khi đầu bên kia lại vọng vào nhiều tạp âm nữa, anh có cảm thấy giống tiếng này không?”

Bàn Tử thì không biết nhưng Phan Tử thì hiểu ngay liền gật đầu: “Tiểu Tam gia nói rất đúng, thật sự rất giống thế!”

“Vậy là ai đang nói trong bộ đàm cô ấy?” Bàn Tử hỏi: “trong rừng thế này vô tuyệt điện tín hiệu rất yếu. Khó lòng mà bắt được từ khoảng cách này.”

“Nhưng cô ấy ở trên tán cây, nếu đôi phương bên kia cũng ở trên tán cây cao hoặc ở trong khe núi thì có thể bắt được tín hiệu, hơn nữa anh có thể nghe thấy bộ đàm khi có khi không chứng tỏ là nó tự nhận tần suất trong phạm vi hoạt động, điều đó cũng cho thấy quanh đây chắc chắn có người đang dùng một cái máy vô tuyến điện để phát tín hiệu. Phan Tử, chú ba của tôi khi tới đây có mang theo bộ đàm không?”

Tôi nhớ lại lúc cùng trong quỹ thành có ấn tượng rất lớn với bộ đàm nên giải thích tương đối trôi chảy cho họ nghe.

“Tam gia tuyệt đối không dùng tới loại truyền tin này, vì đi đồ đấu như này thì không ai dám tự mình tách ra hành động, bình thường một người thấy biến cố thì cả bọn cùng phát hiện ngay, con mẹ nó, nhưng mà quả thực trên xe của Tam gia có mang theo vô tuyến điện thật, chẳng lẽ bên ngoài sa mạc vẫn có liên lạc với Tam gia? Tôi...”

Phan Tử đột nhiên ngừng lại rồi hai mắt sáng lên nói: “tôi hiểu rồi, hẳn là người bên ngoài cũng nhìn thấy khói tín hiệu đỏ đó, có thể là trước lúc vào ốc đảo Tam gia đã căn dặn lại họ nên khi thấy có biến liền tiến vào trong này?”

Tôi cũng nói: “chúng ta lên kia lấy bộ đàm xuống thì có thể liên lạc với người ngoài sa mạc, hỏi họ xem kế hoạch của họ tiến vào đây thế nào, tại sao chú ba lại tiến vào trung tâm đầm lấy nhanh như vậy được. Hơn nữa đến lúc chúng ta tiếp tục đi vào trong rừng có thể bảo bọn họ tiếp ứng, không chừng còn có thể trực tiếp đi ra ngoài được cũng nên.”

Bàn Tử hưng phấn hẳn lên, xem ra hẳn chán ở trong này lắm rồi, Bàn Tử nói: “còn chờ cái gì nữa, con mẹ nó chứ, nếu đã xác định được tiếng kia không phải là oan hồn của A Ninh rồi thì chúng ta cũng không phải sợ nữa.”

Phan Tử lắc đầu nói: “việc này phải tính toán cẩn thận đã, không có quỷ thì vẫn còn có rắn, bốn phía đều có rất nhiều tàng cây, đang lúc trèo lên thì có một con rắn xò ra cắn cho một phát chắc cũng thành quỷ được ngay.”

Nhớ tới lũ rắn thì thây đổi phó với chúng còn đau đầu hơn là trừ tà, Bàn Tử vừa nghe đã vò đầu bứt tóc, hận không thể biến súng trên tay thành súng phun lửa, lầm bầm: “nếu có thuốc giải độc ở đâu thì tốt quá, xem ra sau này nên mang theo vài liều phòng thân, ai biết được trong sa mạc lại có chuyện quái đản như thế này.”

“Độc của rắn này chắc gì đã có thuốc giải.” Phan Tử nói “theo tôi thấy thì mấy con này căn bản không phải là rắn.”

“Không phải rắn, vậy ý cậu là lươn sao?”

“Người ta từng nói con gì sống quá lâu cũng có thể thành tinh, rắn này không khéo cũng là rắn tinh, mê hoặc lòng người, cỏ thành này có thể là sào huyệt của chúng.” Phan Tử nói, “chúng dẫn người ta vào rồi biến đó làm thức ăn, không biết có bao nhiêu cạm bẫy quanh đây, tốt nhất chúng ta không nên trèo lên thì hơn.”

Bàn Tử vỗ vai hẳn nói: “cậu đọc nhiều sách tàu bị mê tín dị đoan quá rồi, rắn rết cuộc cũng chỉ là rắn, chỉ là chúng sống trong này có thông minh hơn bình thường một ít mà thôi, nói gì thì nói chúng cũng vẫn chỉ là động vật, chúng ta là động vật bậc cao nhất mà lại phải sợ bọn thú không chân này sao?”

Nói tới đây Bàn Tử đảo mắt một cái, nảy ra ý gì đó rồi nói tiếp: “a, hay là thế này nhé, động vật vốn rất sợ lửa, các cậu cởi quần áo ra đưa cho tôi, tôi sẽ quấn quần áo của các cậu quanh người rồi đổ một ít rượu trắng lên trên, châm một môi lửa sau đó trèo lên cây. Có là rắn thành tinh cũng phải sợ không dám cắn một cây đuốc sống như thế, tôi sẽ lấy bộ đàm mang xuống nhẩy vào đầm lầy, cùng lắm cũng chỉ mất hai phút.”

“Sau đó thì sao? Chúng tôi cứ trần truồng như thế mà lấy bộ đàm à?”. Tôi bực mình nói, “anh ấy dùng đầu óc một chút đi có được không, hơn nữa biện pháp vừa rồi quá bất khả thi, còn bắt lửa rất tốt, nếu không may anh bị bỏng chết thì phải làm sao? Chúng tôi lấy ai ra mà vác trang bị bây giờ?”

“Người làm gì có dễ cháy như tờ giấy vậy.” Bàn Tử nói, Phan Tử cũng phản đối: “chúng ta mặc toàn đồ chống nước, chỉ một môi lửa có thể cháy sạch từ trong ra ngoài, cậu có muốn làm thịt nướng thì cũng không cần tươi còn, chỉ cần châm lửa là cũng cháy bùng bùng ngay rồi. Nói gì thì nói, biện

pháp này vô kế khả thi.”

Bàn Tử mắng một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ ra cái gì đó reo lên: “a, hay là chúng ta chặt một đồng lá và cành cây ở dưới gốc cây kia, đốt lửa lên để khói hun lên tàng cây bên trên, chắc lũ rắn thấy nóng cũng phải chạy hết thôi.”

Tôi nghe cách này thì thấy cũng ổn đấy, có thể không gây nguy hiểm gì tới bản thân, có lẽ nên áp dụng cách này thử xem thế nào. Trước kia ở nông thôn thường diệt chuột bằng cách hun khói thế này cũng rất hiệu quả.

Vì thế liền gật đầu đồng ý bắt tay vào nhật cảnh củi, Bàn Tử bảo Phan Tử đi hỗ trợ, Phan Tử lại túm lấy chúng tôi nói không được di chuyển. Nhìn sắc mặt hắn không tốt lắm, trong lòng cũng chột dạ không biết lại phát sinh chuyện gì.

Tôi nhìn nét mặt Phan Tử, nhớ lúc trên ngọn cây cũng thấy hắn lộ ra biểu cảm này nên biết lại có chuyện, vội hỏi:

“Phan Tử, anh lại nhìn thấy cái gì à?”

Phan Tử gật đầu, định nói nhưng lại thôi, một lát mới lên tiếng:

“Lão tử không định nói vì nghĩ sẽ dọa cho các cậu sợ, nhưng giờ nhất định phải nói, là thi thể trên tàng cây kia có vấn đề, tuyệt đối không được đến gần.”

“Khó trách tôi có cảm giác cậu sợ nó đến thế.” Bàn Tử nói: “con mẹ nó chứ, vậy cậu nhìn thấy cái quái gì hả?”

“Tôi nhìn thấy, thật tình mợ nó, không biết phải miêu tả thế nào bây giờ, ..., lúc nãy tôi thấy nó trên cây,...”

Trình độ nói chuyện của Phan Tử rất kém, dùng tiếng lóng thì dễ chứ cứ bắt hắn phải dùng tiếng phổ thông thì rất khó biểu đạt được ý tứ, nói nửa ngày cũng không hình dung nổi anh muốn đề cập đến cái gì.

“Cậu không phải nhìn thấy A Ninh bò như con rắn chứ, từ trong tàng cây nhòm qua chỗ chúng ta?” Bàn Tử bỗng nhiên nói.

Phan Tử lại gật gật đầu, “đúng, đúng thế, chính nó đấy, mà sao cậu biết được?”

Bàn Tử sắc mặt xanh mét chỉ chỉ phía sau chúng tôi, tôi nhìn biểu cảm của Bàn Tử thì đầu vẫ mồ hôi, sống lưng lạnh ngắt, lập tức cùng Phan Tử quay đầu nhìn.

Vừa quay lại đã thấy dưới tàng cây bên cạnh có một bóng đen thấp thoáng, hình dáng vừa giống con rắn, vừa giống người. Như là đang im lặng ngồi thụp xuống đó rình, cách chúng tôi tầm năm sáu thước, tiếng bộ đàm rất nhỏ phát ra từ cái bóng đen đó.

§77. Tới gần

Chúng tôi nuốt một ngụm nước miếng, Bàn Tử run run nói: “thế quái nào, cô ta trèo xuống đây từ bao giờ vậy?”

Theo bản năng tôi nhìn quanh một chút rồi nói khẽ: “không đúng, anh nghe tiếng này mà xem nó giống với tiếng chúng ta vừa nghe. Con mẹ nó, chúng ta vẫn tưởng là tiếng gân tới chỗ phát ra âm thanh ấy, nhưng kỳ thật đó là âm thanh ấy đang tiếng gân chúng ta thì đúng hơn.”

Chân tôi không ngừng run lên, kể cả khi đối mặt với bánh tồng tôi cũng không có cảm giác sợ hãi đến vậy. Người này là A Ninh sao, ông trời ơi, ông quả là biết chọn người để trêu đùa, cô ấy giờ rốt cuộc đã biến thành cái gì rồi? Tôi thực không muốn đối mặt, chỉ muốn ngay lập tức lao đi càng xa càng tốt.

Nhưng xung quanh tôi mờ tối, chúng tôi không thấy rõ kia có phải là A Ninh không nữa. Trong lòng tôi thật sự không muốn chấp nhận chuyện như vậy. Bàn Tử liếc nhìn lấy đèn pin soi xem kia là cái quỷ gì, Phan Tử thấy thế liền giữ lại nói:

“Con mẹ nhà cậu, trăm ngàn lần đừng có hành động bột phát như thế, có nghe thấy tiếng gì không?”

Chúng tôi ngưng thần nghe ngóng, lại thấy bốn phía tàng cây vang lên một âm thanh mơ hồ, rì rả rì rào nhỏ truyền đến, chỗ nào trên đầu cũng có.

“Có rần ở trên tàng cây, số lượng đông không đếm được, âm thanh vừa rồi phát ra có thể chúng nghe thấy nên kéo nhau tới.”

Chúng tôi đứng lặng một chỗ, Bàn Tử quay đầu bốn phía, không chỗ nào là không nghe thấy tiếng rì rào: “con mẹ nó, chúng ta sắp bị biến thành vằn thắn à?”. Trong tay rút ra một khảm đao, tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Phan Tử nhìn hẩn lắc lắc đầu rồi lấy tay ấn người chúng tôi xuống, bảo chúng tôi nấp vào một chỗ. Tiếp theo mở ba lô ra lấy một chai rượu, vừa xoay nắp vừa nói: “cậu tính dùng đao để làm cái rắm gì, giờ là lúc dùng tới hỏa thuật của cậu.”

“Anh không phải nói làm thế thì chết cháy sao?” tôi gào lên nhỏ nhỏ: “nếu phải chết thì tôi muốn bị rần cắn hơn là bị thiêu sống như thế.”

“Đương nhiên không phải là đốt quần áo,” Phan Tử nói, bảo chúng tôi cứ ngồi yên rồi nhanh chóng lấy trong ba lô ra mấy cái túi chống nước đựng đồ, đưa cho chúng tôi hai túi, sau đó đổ rượu lên trên.

Vừa nhìn tôi đã nhận ra được ý đồ của hắn, trong lòng thán phục, quả là biện pháp hay, kinh nghiệm của Phan Tử không cần phải bàn cãi làm gì.

Phan Tử nói: “giữ chặt lấy, trăm ngàn lần không được buông ra, nóng bỏng tay cũng phải chịu, tôi ra tín hiệu, chúng ta lao về phía trước.”

Âm thanh càng lúc càng tới gần, chúng tôi không còn thời gian chần chừ lập tức gật đầu, Phan Tử lấy ra một cái bật lửa đốt một cái túi chống nước, sau đó đứng phắt dậy, nhìn chúng tôi kêu lên:

“Chạy!!!!”

Mỗi người một nắm túi cháy rùng rục trong tay bắt đầu phóng đi, bốn phía trên cây truyền đến tiếng lũ rần xôn xao, không ai còn quan tâm được tới nó nữa, chỉ biết dồn hết sức lao đi. Đến khi được hai ban mười thước rồi thì túi cũng cháy sắp hết, Phan Tử hô lên ném đi, chúng tôi liền vung tay quăng chúng đi, cầm đầu chạy chối chết.

Chạy như điên vậy, không thấy gì, cũng không nghe được gì, bụi gai sắc cứa qua chân bao nhiêu lần cũng không cảm giác thấy đau. Cẩn rặng chạy bán sống bán chết được một hai km, chúng tôi mới dừng lại thở dốc, chân lão đảo rồi ngồi thụp xuống bụi cỏ, vừa thở vừa nghe động tĩnh xung quanh. Ngoài tưởng tượng là đằng sau không còn nghe thấy tiếng gì nữa, không có tiếng rần lao xao cũng không có tiếng bộ đàm, chỉ thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Tôi vẫn không tin được tự mình có thể chạy thoát được, nhưng chúng tôi vẫn chưa thể yên tâm được vì không gian tĩnh lặng của khu rừng lúc này rất bất thường. Tay của tôi có bị bỏng hay không cũng không buồn nhìn chỉ xoa xoa mấy cái, nhưng chỉ thấy hơi rát rát, thế mà lúc này còn tưởng cháy cả ngón tay rồi.

“Chúng hình như không đuổi theo, xem ra rần này cũng sợ lửa lắm.” Bàn Tử nói, “có Đại Phan cậu ở đây quả là tốt, ứng phó rất linh hoạt, chiêu này tôi sẽ nhớ kỹ. Chúng ta còn bao nhiêu túi chống nước nữa?”

Phan Tử thở chưa xong, mặt vẫn tím tái, nói: “túi thì còn nhưng rượu thì sắp hết, con mẹ nó chứ, chiêu này chỉ dùng được một lần thôi. Đi mau, nơi này vẫn rất nguy hiểm, chưa an toàn được đâu, nếu chúng dồn lên lần nữa chắc không thể thoát được, lũ rần vẫn chưa buông xuôi đâu, khẳng định là vẫn lờn vờn rình quanh đây thôi, chỉ là chúng không phát ra tiếng gì thôi.” vừa nói vừa nhìn la bàn chỉ phía bắc.

Phan Tử nói rất đúng vì thế cố gắng vừa ho vừa cẩn rặng đứng dậy. Phan Tử xác định phương hướng rồi giúp chúng tôi chạy về phía trước.

Tôi nhìn về bóng tối đằng sau lại nhớ đến cái hình nửa rần nửa người kia thì không khỏi kinh hồn, không ai dám dừng lại, càng đi càng đề cao cảnh giác, chỉ cần nghe thấy tiếng gió thổi cỏ lay liền tăng tốc. Vì vậy mà thể lực tiêu hao càng nhiều trong khi đó chỉ mới vài tiếng trước chúng tôi vẫn còn

phải hoạt động với cường độ lớn chưa kịp phục hồi, nghỉ được vài tiếng mà đã phải tiếp tục chạy thục mạng, vô cùng khốn đốn. Bàn Tử ho liên tục, tôi chỉ nghe thấy tiếng hắt mà đi theo sau.

Lòng tôi lúc này tự nhiên lại có chút vui mừng, bởi từ lúc đi vào đây, cứ mỗi lần có biến dù hung hiểm nhưng vẫn có thể vượt qua, tất nhiên phần lớn là do may mắn, chuyện này tuyệt đối chưa từng xảy ra trước đây.

Nhưng càng đi vào sâu bên trong rừng, tai tôi lại loáng thoáng nghe thấy những tiếng thì thà thì thảo rất khẽ, liên tục đứt quãng, như là có người quanh đây nói chuyện vậy.

Chúng tôi sừng sốt khựng lại, Bàn Tử lập tức ấn tôi và Phan Tử ngồi xuống, tôi mệt không nói được gì, cảm giác sắp ngất được trong khi đó Bàn Tử vẫn điềm nhiên nói: “con mẹ nó chứ, Đại Phan cậu có nhầm không vậy? Sao lại dẫn cả bọn quay lại chỗ cũ thế này?”

Phan Tử nhìn quanh một hồi rồi nhăn mặt nói: “chúng ta không quay lại chỗ cũ”.

Lúc này chúng tôi mới để ý quan sát tứ phía, đúng thật là không có dấu hiệu nào cho thấy chúng tôi từng đi qua đây. Cảnh vật ở đây hoang toàn xa lạ, Phan Tử lại nói: “con mẹ nó chứ, chúng nó không phải đuổi theo chúng ta, cơ bản là khắp quanh đây đều có rắn, chúng ta đang bị bao vây!”

§78. Bị phục kích

“Bị bao vây? Lũ súc sinh đó có thể làm thế được sao?” Bàn Tử mồ hôi đổ đầy trán, “nếu thật thì Bàn gia tôi lần này chắc được mở rộng tầm mắt!”

Phan Tử nói: “lão tử đã nói là lũ rắn này không được bình thường, chúng chắc chắn là rắn thành tinh!”

Chợt nghe thấy phía trước có tiếng động, cảm giác được đang rắn đang dần dần tiến tới chỗ chúng tôi. Nhưng trong tàng cây xung quanh vẫn yên lặng như tờ. Những âm thanh kia tựa như vẫn ám ảnh trong tâm trí tôi, không nghe thấy nhưng vẫn cảm thấy được tóc gáy đồng loạt dựng đứng lên. Tôi quay qua hỏi nhỏ Phan Tử:

“Đại ca à, có cách nào đối phó với bầy rắn tinh này không?”

Phan Tử nói: “đối phó kiểu gì được, chúng đều đã tu tiên, nhưng nghe ông ngoại tôi nói là ngày trước người ta đều hiểu một nam một nữ cho chúng nó là thoát!”

Bàn Tử lại nói: “có thật không vậy, mà chúng ta thì đào đâu ra một nam một nữ bây giờ?”

Phan Tử đáp: “là lão tử nói ngày xưa người ta làm thế, mấy chục năm gần đây có ai còn gặp phải lũ rắn này nữa đâu. Tôi thấy nếu đánh bừa thì tuyệt đối không ổn, mấy cậu xem A Ninh đấy, chỉ bị cắn một cái là chết, chúng ta phải nghĩ cách khác. Con mẹ nó chứ, trong tình thế này thì đánh du kích là hữu hiệu nhất, cái ngón này tôi thuộc nằm lòng luôn rồi. Liều một phen vừa trốn vừa tĩa, xem ai vây ai!”. Nói xong liền chỉ sang một chỗ bảo chúng tôi theo sát hẳn.

Tôi nghe Phan Tử nói trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng, đi khoảng hai bước tôi giữ chặt tay Phan Tử lại nói: “chờ chút, tôi cảm giác có gì đó không đúng!”

Phan Tử nhìn tôi, tôi lại nói: “điều này thật bất thường, các anh nhớ lại lúc A Ninh bị cắn mà xem. Lúc đó cô ấy không có phòng bị nên mới bị cắn chết. Thực tế là lũ rắn nếu muốn giết chúng ta thì quá dễ dàng, cắn bản không cần phải bao vây hay phục kích lằng nhằng như vậy. Chỉ cần từ trong bụi cỏ nào đó chờ chúng ta đi qua rồi lao ra tộp một cái, chúng ta có tới mấy cái mạng cũng chắc chắn không thể sống nổi.”

“Cậu nói vậy là có ý gì? Nói rõ ra xem nào.” Bàn Tử nói

“Khi ở ngoài khe núi lũ rắn có vô số cơ hội để đoạt mạng chúng ta nhưng chúng ta tới giờ vẫn bình yên vô sự. Rắn không phải con người, không thể phạm phải những sai lầm sơ đẳng như thế. Giờ nếu chúng muốn ám toán chúng ta thì chắc chắn sẽ không dàn trận phô trương thanh thế như vậy, có

thể thấy lũ rắn này không muốn lấy mạng chúng ta.”

Phan Tử lắc đầu nói: “cậu nói cũng chưa hẳn đúng, chúng không muốn giết chúng ta, vậy vì sao lại tấn công A Ninh? Chẳng lẽ có điều gì đó khiến chúng phải kiêng rè chúng ta?”

Tôi lại nói: “anh nghĩ lại xem A Ninh khác chúng ta ở điểm nào?”

Bọn họ nhìn nhau một cái, Bàn Tử kinh ngạc nói: “chẳng lẽ vì A Ninh là nữ?”

Tôi gật đầu, “có khả năng là vì thế, lũ rắn này bàn môn tà đạo vô cùng, mình không thể áp dụng cách bình thường để phỏng đoán ý đồ của chúng. Tôi thấy chúng không phải đang bao vây chúng ta, chắc chắn mình vẫn chưa biết được mục đích thật của hành động này. Nếu chúng ta tùy tiện hành động khả năng sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể giải quyết được.”

Bàn Tử nhíu mày nói: “cậu nói nghe chừng cũng có lý, vậy phải làm sao giờ? Chẳng lẽ là đánh bừa ra?”

Tôi lắc đầu nói: “tôi thấy chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, đầu tiên phải xác định được rõ ràng ý đồ của bầy rắn là gì, sau đó mới tìm cách giải quyết chúng.”

Mục đích của con người còn có thể phán đoán ra được hướng chi là động vật. Người bại dưới tay của động vật chủ yếu là do coi thường trí thông minh của chúng. Giờ ta thử coi chúng là người, nếu là một đám người, vào thời điểm như chúng ta bây giờ chỉ mới tấn công một nữ nhân mà không giết thêm ai trong chúng ta. Tiếp theo lại dùng cách phô trương thanh thế để làm cho đầu óc chúng ta bị hoang mang hoảng sợ, vậy có thể đoán được mục đích thực sự của chúng là gì?

Không khí bỗng trùng xuống, Bàn Tử cau mày, chần chừ một lúc mới nói: “theo như cậu nói thì có lẽ nào chúng đều là rắn cái nên mới tỏ thái độ khao khát với chúng ta không?”

Trong lòng thâm than, thế quái nào vào giờ phút quyết định thế này rồi mà anh có thể nói đùa như vậy được, nhưng nhìn vào nét mặt của Bàn Tử thì cảm thấy hình như hẳn nghi hoặc thật.

Đột nhiên Phan Tử hít một ngụm khí lạnh rồi nói: “ai da, Tiểu Tam Gia này, cậu nói rất có lý, tôi có lẽ đã hiểu đang có chuyện gì rồi. Các cậu có từng nghe qua một loại rừng rậm chỉ có thể đi vào mà không đi ra được không?”

Bàn Tử nói: “cậu đang nói tới “rừng quỷ” ở vùng đông bắc à?”

“Tôi cũng không biết tên nó chỉ nhớ bên Việt Nam gọi nơi như thế là

“akong”. Người đi trong kiểu rừng núi này rất dễ bị lạc, trong đó cây cối mọc thành một quy luật, cũng không biết là trung hợp hay ngẫu nhiên nữa. Nhưng nếu đã bước chân vào thì đến 90% sẽ lạc, nói theo cách ma quái là, cây cối bên trong khu rừng tự động phát ra âm thanh như nói chuyện, chúng giống như sinh vật sống vậy chết những ai không may đi vào bên trong.” Phan Tử nói đầy hưng phấn, vừa nói vừa vung tay phất một cành dây leo, nước từ trong dây leo chảy ra, Phan Tử hứng lấy uống rồi lại nói tiếp: “có thể nói là rừng rậm cũng có thể suy nghĩ được.”

Tôi cũng từng nghe qua nơi như thế vài lần, người ta giải thích đó là một biểu hiện của tiến hóa bậc cao. Tất cả rừng rậm đều vô cùng bí ẩn và phức tạp hơn nữa càng tiến hóa thì độ phức tạp càng cao. Vì có thể khu rừng muốn lôi kéo tất cả những sinh vật bên ngoài đi vào trong rồi vây khốn kẻ đó cho tới chết, chúng sẽ lấy đó làm nguồn cung cấp dinh dưỡng. Người ta gọi đó là kiểu trí tuệ quần thể đặc thù của rừng nguyên sinh.

Nhưng tôi cũng không hẳn là tin vào những học thuyết đó, có một khả năng khác luôn tồn tại trong đầu tôi. Như tôi cảm giác thì đây giống kiểu thú rừng săn mồi thành đàn hơn là nói cây cối đang giăng bẫy để vây chặt con mồi.

Phan Tử cũng nói: “tình huống hiện tại giống như thế, có vẻ như lũ rắn đang muốn chúng ta đi tới một nơi nào đó, chúng ta đang đi theo con đường mà chúng tạo ra.”

Tôi vừa nghe cả người bỗng lạnh toát mồ hôi hột, thật sự rất kinh hoàng!

Lúc trước chúng tôi không dám đi theo hướng phát ra âm thanh cũng không thể quay lại vị trí cũ chỉ nghĩ cách tìm ra một đường khác tránh chạm mặt bầy rắn. Giờ nếu chúng tôi chọn đi vào nơi phát ra tiếng rì rào kia, bên trên có thể có rất nhiều rắn, vậy có thể phá được bẫy của bọn chúng. Nghĩ ngợi một chút, tôi cảm thấy như mình đang gặp phải quỷ dị tường vậy.

Phan Tử chỉ vào nơi âm thanh truyền đến nói: “tôi từng được nghe kể về loài sói săn mồi, chúng thường hú lên nhiều lần nhằm làm nhiễu loạn tâm trí con mồi, bức con thú rơi vào bẫy trước khi ra đòn trí mạng. Nếu con mồi cứ lang thang lảng tránh âm thanh thì càng đi sâu vào đường chết, ví như là bị ép tới vách núi rồi đàn sói sẽ khiến chúng phải lao xuống bên dưới. Cho nên một khi đã rơi vào mê lộ thì chúng ta đã nằm trong bẫy của lũ rắn.”

Nói xong ánh mắt Phan Tử lộ ra hưng quang, anh đưa mắt nhìn chúng tôi nói: “nhưng may có Tiểu Tam Gia đa nghi nên chúng ta mới có thể ngộ ra chân lý, tránh được họa diệt thân.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ anh đang khen tôi hay đang chê tôi vậy? Lại thấy Bàn Tử hỏi: “nói đi nói lại thì rốt cuộc giờ phải làm thế nào chứ, chẳng

lẽ chúng ta quay về chỗ cũ à?”

Phan Tử nói: “chỉ sợ là ngay cả đường lui cũng không còn nữa, nếu chúng nó chặn cửa trước thì chắc chắn cũng vây cả cửa sau, cái này gọi là tức nước vỡ bờ. Giờ chúng ta chỉ có thể lao vào trong vòng vây mới may tìm ra kế phá giải, nếu chúng không định giết ta, vậy thì chúng ta sẽ sống sót đi ra an toàn. Ngồi đây mãi cũng không ra cách, thử liều một phen xem ý ông trời thế nào.”

Ban đầu nghĩ là chỉ cần né tránh hết mọi nguy hiểm rồi tìm chú ba có gì nói sau cũng chưa muộn, nhưng nhìn tình thế bây giờ thì không thể làm thế được. Phan Tử đề nghị chúng tôi chủ động tiến công, bất luận đối phương là cái gì thì cũng không thể để chúng dụ vào trong cạm bẫy được. Để đến lúc không còn đường lui thì so với chết còn khủng khiếp hơn nhiều.

Bàn Tử nói hẳn đã tính tới chuyện này rồi, chỉ chờ chúng tôi ra quyết định đánh úp lại lũ rắn là xong, đâu cần phải lãng phí thời gian thế nữa.

Chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị khởi nghĩ, nhưng trong hoàn cảnh một tắc sắt trong tay cũng không có, đào đâu ra vũ khí phòng thân trong cái nơi hoang dã này. Súng của Phan Tử chỉ bắt được phát một nên đối với bầy rắn thì độ sát thương không thể mạnh bằng chủy thủ. Hơn nữa trong tầm nhìn hạn chế như này thì đánh trúng mục tiêu còn phải dựa vào số trời may rủi.

Ba người hạ quyết tâm, làm một vài cây đuốc, hai cái dài một cái ngắn. Động vật cơ bản rất sợ lửa, cho dù là chó hoang hay sói đàn thì nhìn thấy lửa cũng không dám tùy tiện tới gần. Mà chỉ cần dọa được tinh thần của đối phương thì Phan Tử sẽ có thêm thời gian để dùng súng, có gặp nguy hiểm cũng tạm thời đối phó được. Tuy nhiên là còn phải xem tình huống lúc đó thế nào.

Phan Tử nói nếu địch là người thì hẳn hoàn toàn có thể lướt tới mà thân không biết quỷ không hay. Thời kỳ anh còn ở việt nam vẫn hay dùng ngón đánh lén này. Nhưng nếu gặp phải rắn thì cũng đành chịu chết, huống hồ giờ chúng tôi vẫn chưa xác định được địch là cái quái gì. Nó có phải là A Ninh hay không cũng không biết nhưng nếu âm thanh là từ trên người nó phát ra thật thì có thể khẳng định là nó đang ở trước mặt. Cho nên chúng ta quan trọng là không được đánh giáp lá cà với nó, phải hành động thật cẩn thận không được liều mạng vô ích.

Chúng tôi chuẩn bị ổn thỏa hết rồi mới châm đuốc lên, bắt đầu tiến tới nơi phát ra âm thanh phía trước.

Nghĩ kỹ thì chuyện này cũng khá mâu thuẫn. Đêm khuya đi trong rừng lại giờ cây đuốc rõ lớn lên như vậy, không khác gì là nói với địch là ta đang ở đây, đến mà bắt. Nhưng cả ba vẫn lén lén lút lút di chuyển qua các tán lá hạn

chế thấp nhất va chạm với cây cối trong rừng tránh tạo ra bất cứ tiếng động nhỏ nào.

Những tiếng rì rả rì rào kia cũng không cách chúng tôi bao xa, đại khái tầm hai ba trăm mét. Chúng tôi dồn toàn lực chú ý vào những âm thanh nghe được hai bên. Đến lúc tiếng nói thì thào ngày càng gần, cảm giác rất rõ ràng đó chính là tiếng nhiễu âm của vô tuyến điện, tôi mới rần lòng nuốt một ngụm nước miếng. Nhưng dù tới gần như vậy chúng tôi vẫn không nghe ra được là thanh âm kia rốt cuộc đang nói cái quỷ gì.

Chỉ trong vòng chưa đến chục phút, âm thanh kia đã ngay trên đỉnh đầu chúng tôi, Phan Tử giơ tay ra hiệu chúng tôi dừng lại. Ngần đầu nhìn lên trên tàng cây chỉ thấy những bóng đen ảm hiện không phân biệt nổi ra là cái gì.

Tình hình bên trong đó tối tới mức không thể rõ được là đang xảy ra chuyện gì, cây đuốc của chúng tôi hơi ngắn nên ánh sáng không thể nào chiếu tới được trên tàng cây kia. Chỉ thấy một vùng tối đen như mực, âm thanh cũng từ đó mà phát ra. Cây cối chen chúc nhau mọc dày đặc không biết cành nào của cây nào, tán cây như hòa vào một thể, tình hình bỗng trở nên vô cùng căng thẳng.

§79. Xung đột trở nên gay gắt

Kỳ quái ở chỗ cho dù là bên dưới hay là bên trên tàng cây ngoại trừ tiếng thì thảo nói chuyện và tiếng nhiễu âm điện từ ra thì không còn bất cứ một âm thanh nào khác, cũng không thấy có bất cứ một động tĩnh nào. Hơn nữa khi đứng ở đây nghe tiếng vọng bên trên thì cảm giác như không chỉ có một tiếng đơn lẻ, chẳng lẽ đây không phải tiếng bộ đàm phát ra?

Sau khi tiến vào nơi này, hết thảy mọi phán đoán đều không thể khẳng định được, tôi cũng không tài nào tìm được điểm mấu chốt của vấn đề là gì.

“Lũ rắn này quả thực rất quái dị!” Bàn Tử bên cạnh thì thào một câu.

Dự đoán mà tôi nghĩ tới là tốt nhất lúc đó là lũ rắn thấy chúng tôi hành động bất thường như vậy thì sẽ vô cùng kinh ngạc, chỉ biết đứng im trợn mắt há mồm không kịp phản ứng gì cả, như vậy chúng tôi có thể an toàn đi qua được chỗ này. Nhưng chỉ nghĩ thôi tôi thấy rất bất khả thi rồi, tuy tán cây không hề lay động nhưng trong lòng tôi có một cảm giác bất an khủng khiếp. Không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay là giác quan thứ 6 mách bảo tôi phía trước chắc chắn có mùi nguy hiểm.

Chúng tôi đã đến rất gần, nếu lũ rắn này có chỉ số IQ cao thật thì hiện tại chúng sẽ không hành động, kẻ thông minh thường hay cẩn thận.

Chúng tôi có thể lợi dụng sự cẩn thận này vì giờ không ai trong bất cứ một vật phòng thân hữu dụng nào, nếu lũ rắn đôi ý muốn giết chết cả bọn thì hẳn là chúng tôi không thể phản kháng lại được. Nên quan trọng nhất bây giờ là cần lợi dụng mọi kẽ hở của đối phương để tạo ra tiện nghi cho mình, như trong hiện tại thì chúng đang hết sức cẩn thận dò xét động tĩnh của chúng tôi. Giờ tôi lại cảm thấy mình có chút giống với mấy tên trộm gà hay làm mấy cái hành động lén lút chộp giật thế này, nhưng không phải là trộm gà người mà là trộm gà của rắn, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi buồn nhẹ.

Chúng tôi len lén đi qua các thân cây, không dám hé răng nửa lời, không dám làm bất cứ một động tác mạnh nào lại càng không dám dừng lại. Âm thanh kia càng ngày càng gần, đầu tôi mồ hôi nhỏ như mưa từ trán xuống cằm, những tiếng thì thảo từ phía khiến tôi không thể tập trung chú ý được.

Đúng lúc cảm giác như mình sắp không chịu nổi nữa thì Bàn Tử bỗng néo tôi một cái, ra hiệu bảo tôi yên tâm đi, tôi quay lại nhìn hẳn cũng thấy đầu anh toàn mồ hôi. Nhưng Bàn Tử tâm lý vững hơn tôi nhiều, lúc này âm thanh kia đã ngay bên tai, chúng tôi ngẩng đầu nhìn chăm chú lên trên tàng cây. Lòng thào lo nhớ cái thứ kia lại trực tiếp lao từ trên xuống, nhưng không dám chùn lại, chân vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Tôi còn tưởng là mình ngất đi vì sợ được, chúng tôi di chuyển lặng lẽ như

những con rối gỗ lồng dây bên trên, sau khi đi được hơn mười thước trong lòng tôi cảm thấy có hi vọng rồi. Đột nhiên, trong tàng cây bỗng vang lên những tiếng quàng quạc, rồi vụt một cái toàn bộ khu rừng bỗng rơi vào im lặng, ai lấy đều bất giác rùng mình kinh ngạc.

Trong giây lát cả ba đứng ngây ra như tượng đá, Bàn Tử vẫn là người phản ứng tốt nhất vội kéo lấy tay tôi bắt đầu cắm đầu chạy. Tôi bị giật mình liền té úp mặt xuống đất, vừa đứng lên là chỉ biết chạy bán sống bán chết không biết có chuyện gì xảy ra nhưng cứ chạy trước để bảo toàn tính mạng đã.

Vừa chạy vài bước bỗng trong tàng cây bên trên phát ra một giọng nói, rất âm trầm, nghe cũng không biết gần hay xa:

“Là ai?”

Chúng tôi ngay lập tức dừng lại sững sốt nhìn nhau, chuyện này là sao? Sao lại có nghe thấy tiếng người nói chuyện ở đây?”

“Chẳng lẽ là người của Tam Gia?”

Phan Tử hung phấn nói, “thế quái nào, đây không phải là rắn, làm gì có chuyện ma tà quỷ quái như thế trên đời này, chỉ là chúng ta từ nãy vẫn tự hù dọa bản thân thôi” nói xong Phan Tử ngẩng đầu nhìn lên cây gọi to:

“Là tôi, Đại Phan, anh là ai?”

Nhưng trên cây không nghe thấy có ai trả lời. Im lặng một lúc lâu chúng tôi lại nhìn nhau một cái, Phan Tử lại gọi thêm một tiếng nữa: “tôi muốn hỏi anh là ai, đang trốn ở đâu vậy?”. Nói xong liền giơ cây đuốc lên trên tàng cây soi qua vài cái.

Cây đuốc vừa giơ lên tàng cây liền rung rung, tiếp theo âm thanh mơ hồ kia lại vang lên: “là ai?”. Lúc này đây có vẻ đã thay đổi ngữ điệu, nghe cảm giác rất thông khổ. Hơn nữa đó là giọng của một nam nhân.

Đầu tôi có cảm giác như âm thanh này rất bất thường, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe Phan Tử nói:

“Để tôi trèo lên xem thế nào.”

Nói xong ngậm cây đuốc rồi bắt tay đu lên cây. Bàn Tử đứng dưới gốc cây giơ súng cảnh giác cho Phan Tử, tôi đứng bên cạnh cầm đao nhìn tứ phía bực lột cho Bàn Tử. Động tác Phan Tử rất nhanh, chỉ một loáng đã lên được nửa người trên tàng cây. Lúc này nhìn lên thấy bóng cây lay động nhẹ, hẳn cũng không do dự mà cứ thế trèo thẳng lên, nháy mắt đã biến mất trong bóng tối. Tôi không còn nhìn thấy gì bên trên nữa, chỉ biết đứng dưới ngó nghiêng xem động tĩnh thế nào.

Vừa ngó vài cái bỗng nghe thấy tiếng Phan Tử hét lên trong bóng tối,

nhưng ngay lập tức im bật. Người tôi giật bắn lên vội nhìn lên trên thấy loáng thoáng đốm sáng từ ngọn đuốc đang di chuyển, nhưng không thấy có dấu hiệu loạn đả bên trên đó.

Không gian bỗng im lặng như tờ, Bàn Tử cũng rất nghi hoặc quay đầu nhìn tôi, tôi thầm nghĩ nhìn tôi thì làm được gì, tôi lại bị cận có căng mắt cũng không rõ cái gì đang diễn ra trên kia đâu. Mắt thêm một lúc nữa cũng không thấy Phan Tử có phản hồi gì.

Thật sự bất thường lắm rồi, mồ hôi tôi đã chảy đầy lưng, trong lòng thầm than chẳng lẽ đây mới chính là bẫy của lũ rắn? Phan Tử có lẽ nào đã bị chúng giết rồi không?

Bàn Tử liền nhẹ giọng quát một tiếng:

“Đại Phan!!!”

Bên trên vẫn yên lặng như không, Bàn Tử thầm chửi rồi đưa súng cho tôi sau đó bắt tay chuẩn bị trèo lên cây. Tôi còn chưa cầm lấy súng thì đã thấy sắc mặt Bàn Tử tái mét, trên cây có thứ gì nhỏ xuống thành từng giọt, vừa nhìn thì lòng chột lạnh, đây là máu.

“Chết cmn tiệt!” Bàn Tử thầm mắng, không đưa súng cho tôi nữa mà kéo cây đuốc trong tay tôi lên cao, ngay sau đó vung súng bắt liên tiếp lên tầng cây.

Tiếng súng gầm lên dữ dội, cái tĩnh lặng của khu rừng đột ngột bị xé toạc bởi âm thanh rền vang như sấm nổ. Ngay lúc đó toàn bộ tầng cây bốn phía rung lên âm âm, trong ánh lửa cháy bập bùng tôi có thể nhìn thấy vô vàn những cái bóng đang uổng lượn của lũ rắn, từ trong các tán cây xông xáo bò ra.

Tôi vô cùng hoảng sợ, trong mắt đâu đâu cũng là những tia chớp đỏ từ trên cây trườn xuống, đến cả trăm ngàn con rắn mào gà đỏ rực như máu đổ xuống thân cây. Chúng nghiêng người phi thân tới chỗ chúng tôi.

“Chết con rồi, đây là ổ rắn!”

Bàn Tử hét lên rồi vung súng bắn hai phát vào trong đàn rắn đang lao tới, nhưng từng ấy đạn thực sự không thấm vào đâu so với đàn rắn đang hùng hổ lao tới kia. Bàn Tử kéo tôi kêu to:

“Chạy!”

Giờ không còn cách nào để nghĩ đến Phan Tử trên kia nữa, trong lòng tôi đau xót nghĩ anh chắc giờ lành ít dữ nhiều. Nhưng trước mắt phải tập trung chạy cho xong đã. Phía sau vang lên một âm thanh âm âm như thác nước đổ xuống càng lúc càng tiến tới gần.

Cắm đầu chạy khoảng mười thước mới dám quay đầu nhìn lại, trong

những tàng cây dày đặc lao xao không nhìn ra có bao nhiêu con rắn đang trườn tới, nhưng có lẽ chúng cũng không thể di chuyển nhanh dưới địa hình ấy được. Nhưng vừa nghĩ tới đó mắt đã thấy rất nhiều tia chớp đỏ lao ra từ trong bóng tối, thân thủ rất ảo diệu thoát ẩn thoát hiện khôn lường. Tới lúc chúng tôi dừng lại thở thì chúng lập tức ngóc đầu dậy, cả đàn bộc lộ thái độ công kích chuẩn bị ra đòn tấn công.

Tốc độ tọt của rắn mào gà vô cùng nhanh, chúng tung người vồ tới kẻ thù như bay vậy, lòng tôi than hết cách thật rồi. Bàn Tử nhìn thấy tôi vẫn cầm cây đuốc thì vươn tay giật lấy, sau đó liên tiếp vung tay qua lại gạt mấy con rắn gần nhất lui về sau. Đồng thời dúi súng vào tay tôi nói:

“Cho đạn vào nhanh!”

Tôi liền lấy đạn thay nhưng mãi mà không tìm được viên nào, liền quay người lại lần xem nó rơi đâu thì bất ngờ một con rắn mào gà thòng xuống ngay gần mặt dọa tôi lập tức nhảy lui lại.

Bàn Tử vung tới gãy tay, thấy tôi lâm nguy liền xoay cái đuốc dí lên mặt con rắn khiến nó hốt hoảng thụt lùi lại trong tàng cây. Bàn Tử nhìn thấy mấy viên đạn nằm lăn lóc dưới đất thì lấy chân hất lại chỗ tôi, tôi vội nhặt lấy nấp vào súng. Vừa nấp xong đạn thì vội vung tay quơ loạn phía trước mặt. Bỗng thấy trên cổ có cảm giác lạnh lạnh bất thường, còn chưa kịp nghĩ là cái gì thì Bàn Tử đã dùng lửa lia qua mặt. Đuốc cháy khá đượm lên lửa chỉ cần tới hơi gần da đã có cảm giác bóng rát, tai tôi nóng như bị nướng chín luôn may mà cái thứ trên cổ tôi cũng chịu rơi ra.

Tôi bỗng ngửi thấy một mùi khen khét như mùi tóc cháy, da đầu nóng giãy lên khiến tôi không kiềm chế được hét lên một tiếng. Bàn Tử đoạt lấy súng trong tay tôi rồi xoay người bắn hai phát vào bầy rắn đang hùng hổ trực lao vào nhe lạnh tọt tới tấp. Trong một khắc tôi còn nhìn thấy hai cái đầu rắn bị bắn đứt phụt ra lăn lóc dưới đất. Nhưng rắn vẫn tràn lên không có dấu hiệu bị bức lui, con này chết con khác lại xông lên.

Bàn Tử còn muốn nổ súng tiếp nhưng bóp cò hai lần đều không thấy viên đạn nào bay ra, anh gào lên: “chó thật, con mẹ nhà nó sao còn có hai viên!!!!”

Tôi cũng gân cổ lên theo: “thì anh đá cho tôi có bao nhiêu tôi nhét hết vào từng ấy rồi!”

Đến lúc này chúng tôi đã lùi đến một gốc cây đại thụ, phía sau không có lấy một khe hở để thoát lui. Bàn Tử cầm đuốc luôn tay quơ qua quơ lại tứ phía không cho con nào tới gần, nhưng chúng chỉ sợ lửa rút một chút lại sau đó vẫn tràn lên càng lúc càng thu hẹp vòng vây. Tôi biết trước sau gì Bàn Tử cũng có sơ hở, sống chết giờ chỉ còn được tính bằng giây.

Trong khi lửa đang càng ngày càng lụi bùng nghe thấy một tiếng “đoàng” bên trong lùm cây, tiếng nổ rất lớn rồi ánh sáng lóe lên từ bên trong phóng thẳng ra ngoài như pháo hoa ngày tết. Nhìn kỹ mới thấy là một quả cầu lửa to bằng cả nắm tay đang bay như tên lửa xuyên qua rừng cây, tốc độ của nó lớn tới mức chúng tôi còn chưa kịp tránh thì đã thấy nó bay tới trước mặt.

Đàn rắn nhón nháo hốt hoảng bỏ chạy rẽ lung tung khắp các tán cây, nhiều con chạy không kịp bị sức nóng lên đến cả trăm độ thiêu cháy như ngọn đuốc. Chúng tôi cũng chạy cuống lên, mắt không kịp mở chỉ thấy trên mí một thứ ánh sáng chói lọi bỏng rát, nếu không kịp né e là cũng cùng chung tình trạng với bầy rắn.

“Pháo sáng! Là pháo sáng!” tôi thào gào lên, mắt vẫn nhắm tịt vào không dám mở, được một lát lại ngửi thấy mùi cháy khét bay tới tiếp. Lần này nó đập xuống dưới chân chúng tôi, bao nhiêu tia lửa tóe ra bắn sức nóng kinh hồn vào bốn phía, quần tôi và quần Bàn Tử bị dính lửa, nhưng cả hai lập tức đưa tay dập ngay trước khi nó bắt cháy.

Pháo sáng không phải là vũ khí chiến đấu nhưng sức nóng của nó thì có thể dùng để tập kích bất ngờ nếu gặp biến cố lớn. Uy lực rất khủng khiếp, nếu chúng tôi trực tiếp bị nó đánh vào người chắc toàn thân sẽ bùng cháy như thịt bò nướng.

Mãi tới 50 giây sau ánh sáng chói lóa của pháo mới giảm bớt, còn mắt thì phải mất hơn một phút mới dám mở ra. Trên mặt đất tất cả đều li ti li ti những tia lửa và tàn lửa, không biết vông mạc của chúng tôi có bị tổn thương gì không nữa. Nhìn lại trước mặt chắc cũng có đến một nửa số rắn mào gà đã bị thiêu thành than, vài con vẫn đang quần quai trong tàn lửa khói bốc lên khét lẹt. Trước mắt chúng tôi bây giờ rất giống một bãi chiến trường hoang tàn, nhưng ngửi kỹ thì cũng hơi thơm thơm. Số rắn còn lại bị dọa cho chạy đến trời nào rồi không biết nữa.

Mọi chuyện phát sinh hết sức thần tốc, trong chớp mắt tình thế thập tử nhất sinh đã biến mất, tay chân tôi vẫn chưa hết run vì nghĩ là cái chết đã đến cận kề lắm rồi, tim đập thành thịch như đánh trống trong lồng ngực.

Bàn Tử vẫn tiếp tục dập lửa trên ống quần, vừa dập vừa nhìn quanh xem hảo hán nào vừa ra tay dẹp chuyện bất bình thì từ trong bóng tối tán lá bỗng rung rung lên một chút. Tiếp đó là Phan Tử ôm vai từ bên trong bước ra trong tay anh cầm súng bắn pháo sáng, vừa thấy chúng tôi liền ngã gục xuống đất.

Tôi mừng rỡ reo lên: “may quá anh chưa chết!” nhưng vừa tới gần đã thấy toàn thân Phan Tử đầy máu, có vẻ như đã bị trọng thương.

Tôi liền nâng anh dậy, anh gạt ra rồi nói qua hơi trở nặng nè:

“Chạy,... Chạy mau!”

Tôi ngẩn ra, chạy cái gì?

Vẫn đang suy nghĩ về những gì Phan Tử vừa nói thì đột nhiên từ trong bụi cây phía sau có một bóng đen rất lớn chồm lên ngoạm lấy chân anh. Chỉ biết là lúc đó bên tai nghe thấy Phan Tử kêu lên một tiếng thê thảm rồi trong chớp mắt đã bị lôi vào trong bụi cây.

§80. Đọạt người

Tôi bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, toàn thân bất động không kịp phản ứng. Bàn Tử từ sau bỗng lao đến chộp vào vai tôi, gào lên: “đạn, còn đạn không đưa cho tôi!”

Tôi lấy ra một nắm, hấn giật lấy vừa lắp đạn vào nòng vừa chạy đi tìm đuốc, sau đó nhanh chóng lao vào bụi cây đuổi theo Phan Tử. Chạy vài bước quay lại vẫn thấy tôi ngòì bất động thì cẩu mắng ầm lên: “mau đuổi theo, cậu bị ngốc à, hay là còn muốn tôi bế cậu đi nữa?”

Tôi thầ mắng mình một tiếng, lấy tay vả (nhẹ) lên mặt rồi lập tức tháo ba lô vút xuống đất phi thân đến chỗ Bàn Tử. Bụi cây rất chậ chội, chỗ nào lại đầy gai góc tua tủa khiến di chuyển khó khắ vô cùng. Tôi cẩn rắng lao bừa qua, mắt nhìn chắ chắ về ánh đuốc phía trước của Bàn Tử, không quản việc quần áo bị gai móc rách toạc bao nhiêu chỗ. Chúng tôi đuổi theo đượ mấy chục thước thì thấy tàng cây phía trước rung lên dữ dội. Con quái vật lòi Phan Tử đi chắc đã trèo lên cây. Tiếng động rất lớn nên có thể đoán đượ là nó cũng không phải một con vật bình thường.

Bàn Tử vọt tới dưới tàng cây, ngắng đầu nhìn lên thấy rất nhiều vỏ cây bị tróc ra rơi lả tả. Trên tán cây, chắ động càng lúc càng kịch liệt từ cảnh này sang cảnh khác, không biết có bao nhiêu lá đồ xuống đầy mắt đất. Con quái vật vẫn đang di chuyển. Chúng tôi không phải khi nên không thể nào trèo lên cây bắt kịp nó, mà chạy theo dưới tàng cây thì không ăn thua gì cả. Bàn Tử thở hồng hộc, đuổi thêm vài bước thì dừng lại giơ súng lên hướng tới chỗ tán cây đang rung rung nhắ.

Tôi lập tức thét lên: “con mẹ nó chứ, bắn vào Phan Tử thì sao!”

Bàn Tử cẩn rắng nói: “kiểu gì cũng chết, liều một phen xem thế nào!” nói xong nâng tay bóp cò, một tiếng súng rắ đanh vang lên.

Tiếng nổ lớn tới nhưc đầu. Bàn Tử dùng súng cũng khá nhưng trong tình huống như thế này mà nhắ trúng đượ mục tiêu thì quả rất khó. Cũng không biết trúng trượt thế nào chỉ thấy trên cây liên tục chắ động. Con thú di chuyển rất nhanh, giống như đang bay vậy.

“Chết tiệt! Súng như ‘beep’, đường kính quá nhỏ!” Bàn Tử mắng ầm lên, cẩn rắng tiếp tục lao theo, vừa chạy vừa nhắ, đượ vài bước lại nổ thêm một phát súng nữa.

Tôi nhìn thấy viên đạn biến mất trong bóng tối trên tàng cây, hiển nhiên là không có tác dụng gì. Chờ Bàn Tử nạp thêm đạn thì đã không còn nhìn thấy con quái thú kia đâu nữa, khả năng chúng tôi khó mà đuổi kịp cứu Phan Tử.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” tôi cuống lên hỏi, lòng như lửa đốt.

Bàn Tử nhanh chóng xoay người, nhìn tới nhìn lui rồi phát hiện ra thứ gì đó. Đưa cây đuốc tới gần thì thấy trên cành cây đầy những vết máu trượt dài.

Bàn Tử chạy sang cây tiếp theo thấy cũng có vết máu, chột reo lên: “có cách rồi!” sau đó đưa cây đuốc cho tôi, nói: “con bà nó, chuyện này cũng không lấy làm hay hóm gì, chúng ta truy theo vết máu này tới tận hang nó, dù không mang được Phan Tử về thì cũng bắt nó đền mạng.”

Đây có thể là cách duy nhất để cứu được Phan Tử lúc này, tôi cũng không do dự nhiều lập tức gạt đầu. Bàn Tử bảo tôi đưa hết toàn bộ đạn cho hắn. Đạn của Phan Tử để trong bao thuốc lá, mang theo cũng không nhiều nên dùng từ nãy tới giờ đã gần hết. Tôi dốc hết ra, chỉ còn chưa đến một nửa. Bàn Tử lại cáu gào lên: “lần sau mà có gặp lạt ma, không có loại đường kính 5,54 li thì đừng hòng gọi lão tử đến!”

“Nếu có lần sau tôi sẽ mua cho anh cả hỏa tiễn, đừng nói nhiều nữa, mau đuổi theo!”

Bàn Tử cầm hết năm viên đạn còn lại, ba viên cho vào túi áo trước ngực, hai viên ngậm ở miệng, hát cảm nói: “đi!”

Tôi đi trước dùng đuốc tìm những vết máu trên cành cây, Bàn Tử đi sau bọc lót. Chúng tôi tiến dần vào sâu bên trong bóng tối dày đặc. Máu rất nhiều, cả trên cành cây lẫn trong bụi cỏ đều thấy rõ mồn một. Càng nhìn tôi càng cảm thấy không ổn, Phan Tử mất máu nhiều như vậy có thể là do bị chấn động mạch, nếu thật sự là như vậy thì đến cả thần tiên cũng khó mà cứu được. Nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, mọi chuyện trên đời này không có gì là tuyệt đối cả.

Đuổi theo khoảng năm sáu trăm mét, đã nghe thấy tiếng động ở trong tàng cây phía trước. Chúng tôi cũng chẳng còn bận tâm tới phương hướng gì nữa, lạc cũng mặc, tiếng gì xung quanh cũng mặc, chỉ biết đuổi theo vết máu rơi trên mặt đất. Vết máu chảy đứt quãng dần, càng lúc càng không nhìn rõ. Trong lòng tôi bất an cực độ, không biết là cầm được máu rồi hay là bị hết máu đây nữa.

Bàn Tử cảnh giác nhìn lên trên tán cây rồi tiến tới chỗ tôi nói to lên: “chó má, con mợ nhà mày, có giỏi thì quay lại đây tấn công ta đây này, để xem răng mày cứng hay súng Bàn gia ta cứng!”

Tôi hoảng hốt ngăn hắn lại: “anh làm cái quái gì vậy?”

Bàn Tử nói: “dã thú tuyệt đối thích đem con mồi về những nơi yên tĩnh để ăn, nó nghe thấy tiếng tôi sẽ cảnh giác không dám nuốt Phan Tử đâu.”

Tôi nói: “cảnh giác cái rắm, anh đừng có áp đặt lung tung!”

Bàn Tử nói: “cậu chưa xem thế giới động vật bao giờ à? Động vật săn mồi

lớn như con này thường có phạm vi hoạt động rất rộng. Trong phạm vi của nó sẽ có rất ít những con thú săn mồi khác bên mảng. Tốt nhất là có thể tới được hang của nó, như thế chúng ta mới có thể không bị những con khác phá đám.”

Tôi vẫn cảm thấy rất bất hợp lý, nhưng Bàn Tử lại tiếp tục làm theo ý mình, cứ vừa chạy vừa gào lên: “đồ cờ hó, con mồi kia của ngươi bị mắc bệnh si đờ, ăn vào sẽ đi ngoài ra máu...”

Nói chưa dứt, đột nhiên có một cơn chấn động rất mạnh từ trên tàng cây vọng xuống. Tiếp đó có thứ gì tự nhiên rơi xuống, thụp một cái va trúng Bàn Tử khiến hắn ngã lăn ra đất. Tôi vội chạy tới đỡ hắn dậy rồi lấy đuốc soi xem cái gì vừa rơi, chợt phát hiện ra đó là ba lô của Phan Tử, bên ngoài đổ hoen một lớp máu.

Bàn Tử lập tức đứng lên quan sát, tôi định nói gì đó thì hắn ra hiệu im lặng, chỉ tay bảo tôi soi đuốc lên tàng cây. Tôi từ từ đứng dậy giơ cao tay lên thì bất giác nhìn thấy một bóng đen rất lớn lặng lẽ trườn từ trên cây xuống ngay sau lưng Bàn Tử.

§81. Dã đầu

Tôi hoảng hốt hét lên. Bàn Tử vừa thấy sắc mặt tôi thì hiểu ngay có biến. Hắn phản ứng cực nhanh, không thèm quay đầu lại nhìn mà lập tức vung tay về phía sau nỏ súng. Dù vậy cũng đã muộn, bóng đen kia chỉ hơi rụt lại để né viên đạn rồi lại tung người phi tới. Trong ánh sáng lấp lóa, mắt tôi chợt nhìn thấy một lớp vảy óng ánh như kim loại phản chiếu lại tia lửa đạn. Ngay lúc đó nó rầm rộ lao tới chỗ Bàn Tử.

Bàn Tử cũng không phải hạng xoàng, thân hình béo như vậy nhưng ứng phó rất thần tốc, thuận thế liền lăn một vòng ra khỏi hướng con quái thú đang lao tới. Hắn tránh được cú tấn công của con thú nhưng làm rơi cây đuốc phía sau lưng. Lúc đó tôi chỉ biết há mồm nhìn con vật đang hiện ra trong ánh lửa. Đó là một con đại mãng xà khổng lồ, cả thân bao phủ một lớp vảy màu vàng óng ánh. Nhìn kỹ thì thấy trên người nó loang lổ máu, cái đầu hơi thấp xuống. Hóa ra trên đầu nó có một vết đạn, máu vẫn chưa ngừng chảy ra từ vết thương. Lúc đó tôi mới vỡ ra, kia chẳng phải là một trong hai con đại mãng xà đã tấn công chúng tôi ở khe núi sao, tưởng thoát được nó rồi ai ngờ lại gặp lại nó ở đây.

Con trăn tấn công thất bại một lần không những không rút lui mà lại tiếp tục há cái miệng đầy máu và dãi phi thân tới tấp Bàn Tử. Bàn Tử lần này không thể tránh kịp, ngay lập tức bị con mãnh thú cắn trúng hông. Nó cuộn mình lôi Bàn Tử lên không trung chuẩn bị dùng thân quấn lấy hắn. Bàn Tử không học được thuật súc cốt của Muộn Du Bình nên không thể động đậy gì, súng cũng rơi ở một bên, vừa kêu vừa quay đầu nhìn dưới mặt đất.

Tôi thu hết dũng khí lao tới dùng đuốc dọa con trăn, nhưng ngay lập tức nhận thấy đây thật sự là một chiêu ngu ngốc. Tôi vừa tiến tới gần, chưa kịp làm gì thì đã bị nó dùng đuôi quật cho văng ra xa, đuốc rơi trúng vào quần suýt chút nữa cháy bùng lên. Tôi liền lăn vài vòng để dập lửa, mắt chợt thấy Bàn Tử đã bị kéo vào trong tán cây. Tôi vội đứng lên, chạy đi lấy súng của Bàn Tử, lao theo con trăn đang thu mình trên cành cây. Tôi nằm úp người xuống mặt đất, giương súng lên nhắm vào đầu rắn nã một phát đạn. Đã rất lâu rồi tôi không dùng súng nên súng vừa nổ đã khiến cả người tôi giật tung lên, hai tay run run không thể cầm chặt được báng súng. Bắn gần như vậy mà vẫn không thể trúng được, đạn đi chệch ra ngoài găm vào một cành cây khác.

Tôi đứng lên lại tính bắn thêm phát nữa, đột nhiên trên tán cây đằng sau có tiếng nói rất khê: “Tiểu Tam gia, đưa súng cho tôi!”

Tôi ngẩng đầu nhìn thì nhận ra đó là Phan Tử. Hắn vẫn chưa chết dù máu vẫn nhỏ thành giọt rơi từ trên cành cây xuống đất, miệng nói to: “nhanh!”

Tôi lập tức ném khẩu súng lên, Phan Tử vung tay đón lấy, lão đảo dựa vào cành cây. Anh không nhắm vào con mãng xà mà ngược lại nhắm vào cành cây nó đang trườn bên trên, “đoàng” một tiếng đinh tai. Ở cự li gần, uy lực của loại súng này cũng thật khủng khiếp. Đạn tạc ra một lỗ thủng lớn trên cành cây. Bản thân con trăn đã nặng lại còn vác theo Bàn Tử nên áp lực trọng lượng làm cho cành cây bị uốn cong. Chỉ vài giây sau, tai tôi nghe thấy tiếng rãng rắc rồi cả thân cây kia đổ xuống.

Lần này bị ngã rất đau, con trăn nhả mông Bàn Tử ra, vùng dậy xem kẻ nào vừa tập kích nó. Bàn Tử thừa cơ trăn thả lòng liền hát người nhảy ra khỏi thân nó, lăn một vòng tới chỗ tôi đang đứng. Mặt Bàn Tử nhìn đỏ gay lên, đến thở cũng khó. Tôi vội cúi xuống cấp nách xóc hấn dậy rồi kéo chạy vào đặt dựa dưới gốc cây. Nhưng vừa ngồi xuống Bàn Tử đã nôn thốc nôn tháo ra. Lòng tôi thảm than không xong rồi, chẳng lẽ nội tạng đã bị con mãng xà bóp nát, liền vội vã hỏi anh cảm thấy thế nào. Bàn Tử đẩy tôi ra, vật vã đứng dậy rồi lại gập mình nôn thêm một trận nữa, sau đó nói thì thào: “không sao, chớ má thật, giờ mà phải chạy thì vẫn còn được...”

Còn chưa dứt lời thì mãng xà đã lao tới, cái miệng rộng ngoác đầy răng nanh của nó nhắm thẳng vào vai Bàn Tử rồi lôi hấn đi. Tình thế nguy ngập, tôi không kịp phản ứng gì lại bị nó hất cho một phát, cả người ngã dúi vào bụi cây đằng sau. Bàn Tử bị con mãng xà lôi đi toàn thân xước xát, va đập túi bụi vào cây cối xung quanh. Hấn hét lên một tiếng rồi đập vào một cây đại thụ, người văng mạnh xuống đất. Mãng xà quyết không dừng lại, nó quay ngoắt nhìn con mồi đang quần quai rồi há cái miệng đầy dãi ra toan tộp một đòn trí mạng.

Trong lòng tôi gào lên thôi xong rồi, Bàn Tử giờ như chỉ mảnh treo chuông, tình hình khốn đốn vô cùng. Đang loay hoay không biết lấy gì cứu hấn thì bỗng có một cành cây lớn từ đâu rơi xuống đập trúng vào đầu con trăn. Nó tức thì ngẩng đầu lên, thấy Phan Tử đang ngoắc cần câu trên đó liền điên tiết đòi mục tiêu. Phan Tử giờ mới xoay súng hướng thẳng vào miệng con mãng thú đang điên cuồng lao tới. Con mãng xà không hề tránh né, trực tiếp ngậm cả cánh tay của Phan Tử vào cổ họng. Tôi không thấy rõ tình hình trên đó, chỉ thấy tàng cây chấn động dữ dội, rồi bất ngờ “đoàng” một tiếng choáng váng đầu óc. Ngay sau tiếng súng nổ là hai tiếng rơi thùm thụp xuống mặt đất.

Phan Tử văng vào bụi cây trong bóng tối, còn mãng xà bị súng bắn rách toang cổ họng, đau đớn điên cuồng. Nó vừa quần quai vừa lăn xả vào xung quanh, cây cối bị va quật cành lá rơi rụng lả tả. Tôi ôm đầu tránh dưới gốc cây, chỉ thấy vỏ cây đổ xuống như mưa mà cả người sợ tới mức không dám nhúc nhích. Đợi hơn mười phút mới thấy con trăn quẫy đạp nhẹ dần rồi im

lặng, lúc đó mới dám đứng dậy xem xét tình hình nó thế nào. Vừa ngó vào đã thấy con trăn toàn thân máu và đất bùn hòa lẫn, vẫn còn đang vằn vẹo vài cái nhưng chỉ vài giây sau thì bất động hoàn toàn.

Tôi ngây người nhìn cái xác trăn mãi cho tới khi nghe thấy Bàn Tử gào lên đằng sau mới bừng tỉnh, liền vội vàng chạy tới xem thương thế hấn thế nào. Bàn Tử đã gần như rơi vào trạng thái hôn mê. Tôi nâng hấn dậy thì anh quay mặt nhìn tôi thều thào: “mang thẳng trăn lái xe lại đây để Bàn gia ta xử lý, lần này không bóp chết người ta không làm người!”

Tôi nhìn hấn miên man mê sảng thì nghĩ chắc cũng chưa việc gì, liền đặt xuống rồi lao đi tìm Phan Tử, trong lòng thấp thỏm lo âu. Phan Tử lần này lành ít dữ nhiều, e là khó lòng qua khỏi.

Phan Tử nằm bất động trong một bụi cây cách đó sáu bảy thước, cả người đầy máu, trong tay vẫn nắm chặt cây súng đã bị nổ tung ra. Tôi còn thấy họng súng bị tõe ra như hình hoa loa kèn.

Tôi ngồi xuống trước mặt Phan Tử. Hấn vẫn tỉnh, còn đưa mắt nhìn tôi muốn nói gì đó nhưng không thốt lên được, miệng lại học ra một ngậm máu. Tôi nhìn quanh một vùng lênh láng máu thì lòng chua xót, bất giác tay run run sờ vào gáy của mình. Nhưng giờ phải cứu Phan Tử trước, néo mình một cái để trấn an rồi cúi xuống bắt đầu cởi áo Phan Tử ra. Vừa bung hết cúc áo tôi bỗng rùng mình một cái, thấy toàn thân Phan Tử là những vết cắn, cào xé và rất nhiều những vết xây xước lớn bé chằng chịt do con mãng xà khi tha Phan Tử đi đã khiến anh bị va đập vào những cành cây. Máu trên những vết thương dần thâm đen lại. Cũng may là trên người Phan Tử có rất nhiều sẹo cũ, da cũng khá rắn nên những vết thương này không quá sâu.

Tôi lấy bình nước ra chuẩn bị rửa qua vết thương cho Phan Tử, bỗng thấy anh run rẩy giơ tay lên trước mặt tôi, miệng khẽ mấp máy. Tôi nhìn vào trong lòng bàn tay Phan Tử thì nhận ra là một chiếc la bàn, trong lúc bị mãng xà tha đi anh vẫn kịp lấy ra cái la bàn này trước khi ba lô bị rơi mất. Trên mặt la bàn loang lổ máu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ký hiệu chỉ hướng bắc mà Phan Tử để lại khá rõ ràng. Phan Tử vẫn cố gắng dùng hết sức tàn thì thào: “tìm Tam Gia... cẩn thận... lũ rắn...” Lời còn chưa hết thì toàn thân bỗng run lên, một cơn co giật khiến Phan Tử quằn quại trong đau đớn.

“Lũ rắn làm sao?” tôi không hiểu hết ý anh muốn nói, nhưng không quan trọng nữa, đem la bàn cất vào túi rồi bảo anh không cần nói gì nữa. Phan Tử lại thổ ra một ngậm máu, đến cả thở cũng rất khó khăn.

Trong lòng tôi thầm nghĩ sao trên đời vẫn còn có người cố chấp như anh. Vừa lấy nước rửa qua loa miệng vết thương vừa mở ba lô lấy thuốc kháng sinh tiêm cho anh một mũi. Bàn Tử đằng kia cũng vừa tỉnh, khập khiễng ôm vết thương đi tới chỗ chúng tôi hỏi tình hình Phan Tử thế nào. Tôi làm sao

mà biết hẳn thế nào bây giờ, cũng không biết mình có thể cứu sống hẳn được không nữa. Nhưng tôi cũng không dám nghĩ tới trường hợp xấu nhất, chỉ cố gắng làm hết sức có thể để cứu anh khỏi cơn nguy kịch.

Bàn Tử ngồi xuống lấy nước rửa vết thương rồi cũng tự tiêm cho mình một liều thuốc kháng sinh. Chúng tôi đưa Phan Tử tới bên cạnh xác con mãng xà, sau khi yên vị trên mặt đất mới bắt đầu xem xét toàn thân hẳn. Mạch đập ở tứ chi đều vẫn ổn định, không có cảm giác suy yếu. Tôi thử phào nhẹ nhõm, có thể nói là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng chưa hẳn là đã an toàn. Tôi tiếp tục kiểm tra khắp người Phan Tử. Suốt dọc đường đi hẳn mất nhiều máu như vậy rất có thể là bị cắn trúng động mạch, trước hết phải tìm được miệng vết thương kia để cầm máu, không thì có thể chết vì suất huyết máu mất.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy một vết thương sâu ở bên dưới đùi trái Phan Tử, nhưng nó cơ bản đã được cầm máu. Khối máu đông tụ thành một cục ngay trên miệng vết thương, xung quanh là rất nhiều lá cây bết bết. Có thể trong quá trình bị mãng xà lôi đi, Phan Tử đã kịp vợ lấy lá cây để cầm máu. Tuy nhiên miệng vết thương hở rất rộng nên bắt buộc phải khâu lại, bằng không sẽ thu hút những loài động vật hoặc côn trùng hút máu, đến lúc đó thì khó mà chạy được. Nhưng trong tay chúng tôi không có cái gì dùng được trong hoàn cảnh này, chỉ có quần áo và đồ đạc linh tinh quanh người.

Lần này thì bằng mọi cách phải tìm cho được chú ba, hơn nữa phải càng nhanh càng tốt. Tôi lấy la bàn ra, lau hết vết máu trên bề mặt của nó rồi bắt đầu tìm hướng Bắc. Nhưng nhìn nửa ngày tôi cũng không hiểu cách xem phương hướng thế nào, vội đưa cho Bàn Tử xem. Bàn Tử cũng chỉ biết lắc đầu. Tôi vỗ gáy mình vài cái, tự than sao ngày xưa không chăm chỉ học thêm một chút địa lý để đỡ lâm vào tình trạng khốn đốn thế này.

Tình hình Bàn Tử cũng không tốt lắm, không còn sức lực để lết tiếp nữa, chỉ nói “thôi được rồi, hiện giờ chỉ có thể chờ tới khi trời sáng, đến được chỗ chú Ba nhà cậu thì vẫn cần một khoảng thời gian. Chúng ta toàn thân đầy máu thế này rất dễ thành đồ nhắm cho côn trùng, ở lại đây cũng tương đối an toàn hơn nữa không thể cứ thế mà lôi Đại Phan đi được, cậu ta chắc chắn không thể đi thêm được trụ được nửa bước.”

Tôi lại cúi nhìn Phan Tử, có vẻ hẳn đã chìm vào hôn mê, nếu thay vào đó là tôi thì chắc hẳn là chết lâu rồi, quả thật ý chí của anh rất đáng khâm phục. Nhưng đúng là không thể vác hẳn chạy đi đâu được trong tình huống thế này. Vì vậy chúng tôi nhìn quanh tìm một nơi khô ráo đặt Phan Tử nằm xuống rồi ngồi bên cạnh cầu cho trời mau mau sáng. Trong lòng cầu nguyện, Phan Tử anh nhất định phải sống!

Tôi cởi áo mình ra đắp cho Phan Tử, lúc này mới thấy bản thân mệt mỏi rã

rời, bao nhiêu mệt nhọc trên suốt chặng đường rời lại trải qua một đêm chiến đấu kịch liệt như vậy, bản thân vừa ngồi xuống đã thấy như muốn lịm đi rồi.

Tôi vừa ngồi thở vừa uống vài ngụm nước, Bàn Tử đi lấy súng của Phan Tử đem về cho tôi xem rồi nói: “cậu này quả là rất bản lĩnh, lấy mình làm mồi nhử, cho cả tay cả súng vào miệng trần rồi bắn đứt cột sống nó, bằng không chắc không thể giết được nó dễ như vậy.”

Tôi nghĩ sao lại như thế được, lúc trong khe núi chẳng phải nó đã bị Phan Tử bắn vào đầu, thương thế rất nặng còn tưởng là chắc chết. Không ngờ là nó vẫn sống mà lại còn biết đường mà tập kích chúng ta nữa. Bàn Tử nói: “trần là loài có chỉ số thông minh rất cao, lần trước nó bị Phan Tử bắn trọng thương lên ghi lòng tạc dạ, từ đó tới nay vẫn truy lùng chúng ta rình cơ hội để trả thù.”

Tôi cầm cây đuốc lên đi tới chỗ xác con mãng xà xem. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó gần như vậy. Quả thực nó rất to, phải bằng cỡ một con rồng. Nhìn nó nằm bất động như vậy mà tôi vẫn không bớt sợ, mồ hôi bắt giác chảy xuống cằm.

Toàn thân mãng xà được phủ một lớp vảy màu vàng kim, mỗi vảy đều to bằng bàn tay, cứng như thép vậy. Nhìn khắp người nó còn thấy rất nhiều vết thương khác. Có mùi đang phân hủy bốc ra từ người nó. Tôi cẩn thận bước tới chỗ đầu trần, dùng đuốc soi thì thấy đầu lưỡi của nó vẫn còn hơi động đậy, chắc vẫn chưa chết hẳn. Trên đầu con trần có vết súng cũ thâm đen một cục, ánh mắt oán độc của nó nhìn qua ánh lửa lạnh tới mức nổi da gà, giống như ác long từ địa ngục ngoi lên vậy. Soi tới chỗ cổ của nó thì bàng hoàng thấy chỗ súng tạc ra thành một cái hố to, xương thịt từ trong lộ ra ngoài, máu đã ngừng chảy đọng thành vũng dưới mặt đất.

Mãng xà không dễ dàng chết như vậy, nói không chừng còn có thể sống lại rồi quay lại tấn công người được. Bàn Tử rút khảm đao ra đi tới đầu nó chém hai phát thật mạnh xuống, nhưng ngay cả một vết xước cũng không thấy đâu. Lúc đó mới phát hiện ra vảy của con mãng xà này rắn hơn đá, giống như là chém vào một lớp giáp kim loại dày cả gang tay. Bàn Tử nhòm vào miệng vết thương trên cổ nó thì nhận ra là nó có tới hai tầng vảy. Da dày thịt béo, khó trách sao Phan Tử bắn thế nào cũng không chết được.

Bàn Tử nổi máu liền lấy khảm đao cạy ra vài ba cái vảy trên người con mãng xà, nói là cái này rất có giá trị, sau khi ra khỏi đây có thể mở phiên bán đấu giá được cũng nên. Tôi bảo hẳn ít nhất là phải rửa sạch chúng đi vì trong lớp vảy thường có rất nhiều ký sinh trùng trú ngụ. Còn chưa nói xong thì nghe Bàn Tử ai ui một tiếng, tay rút lại như bị con gì cắn vậy.

Tôi lập tức lao tới thì nhìn thấy mấy con bọ nhỏ như con nhện đang cắn tay hắn. Là một con trùng tử thảo! Tôi dùng đuốc hơ qua khảm đao rồi dí

vào người con bọ, nó nóng giãy lên rồi nhả tay Bàn Tử ra. Lúc này trong quần đọt nhiên cũng cảm thấy hơi tê tê, liền sờ vào thì túm ngay được một con trùng tử thảo đang hút no máu.

Tôi thấy tình hình hơi bị không bình thường, liền dùng đũa lia qua một bụi cây phía sau, đập vào mắt là bốn phía trùng tử thảo ùn ùn kéo nhau chạy đến. Cả đàn cả lũ chạy qua chân chúng tôi rồi tập trung leo lên xác con mãng xà.

§82. Hùng đông

Thảo tử trùng đánh hơi máu rất tốt, chắc chắn là chúng nó bị cái xác trần ở đây hấp dẫn nên mò tới. Số lượng bọn chúng trong rừng này hẳn là đông không tưởng nổi, hơn nữa con nào con nào lấy đái máu khủng khiếp nên chỉ cần ngửi thấy mùi là rầm rộ mò tới.

Tôi lia cây đuốc tới một bụi cây thiêu hết cái đám đang nhúc nhúc bò tới, vừa châm lửa thì đã thấy chân mình bị cắn vài phát khó chịu kinh khủng. Không thể ở đây xử lý hết bọn chúng đành tùy cơ ứng biến vừa thoái lui vừa nghĩ cách không chế tình hình.

Bàn Tử cũng đốt một cây đuốc lên rồi thi nhau quơ bốn phía bức cho lũ bọ không tới gần. Một người đỡ Phan Tử dậy, vừa nâng người hẳn lên thì nhìn thấy trên lưng anh đầy những u máu nhỏ, có lẽ lúc đặt Phan Tử nằm xuống cỏ thì không để ý nên bị chúng no tụ lại đốt.

Bàn Tử lập tức dùng đuốc thui qua một lượt rồi gạt hết chúng nó xuống đất, tiếp theo vác ba lô Phan Tử lên rồi vội vàng bỏ chạy. Cũng may là máu trên lưng Phan Tử cũng đã ngừng, không bị quá nhiều con trùng tử thảo bám vào. Quay đầu nhìn lại thấy xác con mãng xà đã bị phủ kín một lớp bọ, rồi sớm muộn gì thì nó cũng hóa thành một lớp da bọc xương như hài cốt của con mãng xà tìm thấy trong hốc cây kia thôi.

“Đâu đâu cũng thấy địch!” Bàn Tử líu lưỡi nói.

Chúng tôi vừa cõng Phan Tử vừa đi tới rìa đầm lầy, sợ trên người vẫn còn mùi máu lại hấp dẫn bọn chúng kéo tới nên thay nhau lấy nước lau hết máu trên người mình và người Phan Tử, cả máu trên ba lô cũng gột qua một lần nước. Rửa rửa một lúc thì trời cũng tờ mờ sáng lên, bình minh cuối cùng cũng đến. Tôi nhìn trời sáng dần lên thì cảm khái vô cùng, tưởng khóc được. Đây mới là đêm thứ hai tôi ở trong này, nếu có thể tôi không nghĩ mình vượt qua được đêm thứ ba như thế này.

Bàn Tử hỏi giờ chúng ta chạy về hướng nào thì tốt nhất, tôi lấy la bàn ra, trèo lên cây, muốn thử làm theo cách Phan Tử xem thế nào. Bầu trời vẫn chưa sáng rõ nên không nhìn được toàn bộ phương hướng xung quanh.

Sau khi trèo lên cây, đột nhiên tôi ngửi thấy một luồng không khí vô cùng tươi mát, lòng bỗng nhẹ tênh, tinh thần thư thái hơn rất nhiều. Trong một nơi quỷ quái như này nếu muốn tính ra điểm gì tốt thì chỉ có thể nói là được đón ban mai vô cùng thuần khiết trong lành, đại khái là vì lúc đó cũng cảm giác được an toàn hơn là vào ban đêm.

Tôi hít sâu một hơi, định phóng tầm mắt ra nhìn xung quanh thì đột nhiên tôi liền ngậy người ra, trước mắt tôi hiện ra một khu vực rất rộng lớn. Chỉ

cách tầm hơn năm sáu mươi thước là một tòa thần miếu rất hùng vĩ chìm trong biển sương mờ ảo.

Tôi không biết miếu tả làm sao cho chân thực nhất cảm giác lúc này, khi tôi trèo lên một tán cây khung cảnh hiện ra trong mắt tôi không phải là bạt ngàn cây cối mà là một cảnh tượng vô cùng kỳ vĩ khiến bản thân bàng hoàng không thốt lên lời. Mãi sau tôi mới bừng tỉnh, thầm nghĩ nếu như không trèo lên cây thì chúng tôi cũng sẽ đi tới thần miếu đó.

Nó khác với tất cả các di tích từng nhìn thấy trước đây, cả khu thần miếu này xem chừng là một kiến trúc đầy đủ, nhìn qua thấy như một tòa lầu rất lớn với đầy đủ các tầng lầu tạo thành một chĩnh thể đồ sộ. Dưới ánh sáng này không thể nhìn toàn cảnh của nó, nhưng tôi cảm giác được nếu nhìn trực tiếp thì nó sẽ hùng vĩ hơn rất nhiều. Không những thế nhìn hình dáng toàn vẹn của nó hẳn là tòa thần miếu này được bảo tồn tốt hơn với những phế tích trong rừng mưa. Nhìn khắp xung quanh tôi có thể thấy bên cạnh nó chỉ có một vại bụi cỏ dại, cây cối rất thưa thớt, còn đâu là rất nhiều phiến đá khô ráo nằm ngổn ngang trước sau miếu thần. Trên thân cột trụ và trên khắp các vách tường còn lưu lại vô vàn những bức phù điêu khắc nổi về nền văn hóa kéo dài cả nghìn năm lịch sử của quốc gia Tây Vực thần bí này.

Tôi kéo theo Bàn Tử chạy tới đó, không đến hai phút chùng tôi đã xuyên qua khu rừng rồi tiến vào trong phạm vi di tích, chỉ thấy càng chạy cây cối càng trở nên thưa thớt.

Nhìn từ dưới tàng cây lên di tích này càng khiến người ta kinh ngạc, vừa nhìn thấy thì quả thật dù có chuẩn bị tinh thần những trong lòng vẫn có cảm giác run run khó tả. Đâu đâu cũng là những hành lang đá uốn lượn, không biết tên ngọn tháp này là gì, cuối cùng chúng tôi bước lên một chỗ đủ cao để nhìn cho tường tận toàn cảnh. Hai người cứ ngây ra ngắm khung cảnh tráng lệ trước mắt, trong lòng rung động, Bàn Tử nhìn không chớp mắt, tôi nói nhỏ: “nơi này mà được khai phá ra thì có thể là kỳ quan thứ chín của thế giới anh tin không?”

“Tin chứ!” Bàn Tử như vừa thấy cái gì đó, giật tay tôi rồi chỉ tay ra xa xa, nói “con mẹ nó chứ, không tính là kỳ quan thứ bao nhiêu của thế giới, nhưng hiện tại nó là kỳ quan thứ nhất của chúng ta, cậu nhìn kia kìa.”

Tôi nhìn theo hướng tay anh chỉ, liền thấy bên dưới thần điện có dựng mười mấy cái lều. Một doanh địa ngoài trời!

Lều được căng bằng vải bạt rất lớn nhưng nhìn có vẻ cũ. Có trại to, có trại bé quy lại thành một vùng, thoạt nhìn thì thấy xám xám như màu đá nên không phát hiện ra. Đây không phải là lều trại của nhóm người A Ninh, nhưng chắc chắn không có ai sống trong này nên trong lòng tôi nổi lên một tia hi vọng, ngay lúc đó Bàn Tử đã reo lên: “đây là lều của chú ba nhà cậu,

Bàn gia tôi nhận ra được chúng!”

Tôi mừng quỳnh lên, thiếu chúng nữa cũng reo ầm lên, thật sự là đang trong tình trạng rất quẫn bách, buồn ngủ gặp được chiếu manh, xem ra ông trời quả là không tuyệt đường sống của ai bao giờ, sắp xếp cho chúng ta tới được nơi nghỉ ngơi tốt nhất.

Tôi và Bàn Tử lập tức chạy tới chỗ doanh địa, cũng không nghĩ tới quan sát xung quanh nữa, trong đầu chỉ nghĩ tới hai chữ nghỉ ngơi nghỉ ngơi và ngủ một giấc thật đã.

Chúng tôi phóng vù tới gò đất phía trước di tích, dưới chân là một quảng trường được xây bằng những phiến đá mài nhẵn xếp cạnh nhau, ở giữa còn có một cái hồ nước rất lớn, nước trong vắt có thể thấy được dưới đáy còn có rất nhiều bậc đá, sâu bên dưới tối đen không biết nó dẫn tới đâu. Chắc bên dưới ngập nước, chỉ có một bộ phận cao nhất còn trồi lên trên. Chúng tôi nhìn thấy thần miếu rất hùng vĩ, chắc đây chỉ là đỉnh của tòa miếu này, hoặc là tầng cao nhất. Tổng thể tòa kiến trúc kỳ vĩ này rộng lớn thế nào tôi không thể đoán chắc được, chỉ biết nếu nó không bị vùi lấp nó chắc chắn sẽ không thua kém một kỳ quan cổ đại nào.

Còn chưa tới gần doanh địa, Bàn Tử đã gọi to vài tiếng bao cho mọi người trong doanh địa biết chúng tôi đã tới. Nhưng gọi mãi cũng không thấy ai chạy ra chào đón, chân vẫn tiếp tục chạy vào khu vực cắm trại, đột nhiên chúng tôi đều phát hiện ra có chỗ không thích hợp ở đây. Toàn bộ doanh địa im lặng khiến người ta sợ hãi. Không có người đi lại, không có bóng dáng một ai, không có tiếng nói chuyện, vô cùng tĩnh mịch giống như bị bỏ hoang đã lâu rồi.

Chúng tôi chạy vào doanh địa thì dừng lại, ai lấy đều kiệt sức, vừa nãy khi phát hiện ra nơi này tinh thần vô cùng hưng phấn nhưng giờ thì bao nhiêu hứng khởi đều bay biến hết. Tôi tưởng là có thể được nằm lăn ra đây mà ngủ bao nhiêu tùy thích nhưng chắc không thể được. Bàn Tử đứng lại thở hồng hộc, không có tiếng chúng tôi ở đây thì xung quanh phải nói là tĩnh như không. Lắng tai nghe kỹ xung quanh cũng không cảm thấy có một chút âm thanh nào, yên tĩnh vô cùng, không cảm thấy đây giống như một nơi dành cho người sống.

Bàn Tử liền lầm bầm: “không ổn rồi, chúng ta đã đến muộn!”

§83. Hùng đông, Doanh địa không người

Tâm trạng hưng phấn trong giây lát bị dập tắt, thay vào đó là không khí lo lắng, bất an tràn ngập. Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, tôi thậm chí còn muốn ôm đầu khóc, thật sự tôi mệt mỏi vì tất cả mọi chuyện này lắm rồi, giờ mà có thêm biến cố gì nữa chắc chỉ có thể đứng ngây ra mà chờ chết thôi. Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình như sắp phát điên được, nếu còn tiếp tục lan thang trong cái chốn rừng rú này tôi chắc chắn bị bức tới điên mất.

Thần kinh của Bàn Tử so với tôi chắc chắn vững hơn nhiều, anh vừa buông Phan Tử ở trên vai xuống rồi đặt hẳn ở trên một phiến đá vừa quay ra bảo tôi chuẩn bị đi vào kiểm tra. Sương mù trong không khí đã tan hết, Bàn Tử nhặt bừa một tảng đá to đi trước, cả hai cẩn thận cảnh giác xung quanh các căn lều, bắt đầu tiến vào khu vực dựng trại.

Tới lúc tôi vào đây mới cảm thấy chú ba đã chuẩn bị cho chuyến này đầy đủ đến thế nào, có máy phát điện, vài can xăng lớn, thậm chí còn có cả một cái ô che nắng rất lớn. Bên dưới ô che nắng là một phiến đá bằng phẳng, trên mặt có rất nhiều giấy tờ được chèn bởi những hòn đá nhỏ. Tôi còn thấy rất nhiều cọc đánh răng đặt trên một phiến đá, hai bên dây căng bạt còn treo đầy quần áo. Quả thực nơi này rất giống một điểm dân cư bình thường.

Tất cả mọi thứ đều còn nguyên vẹn, không có một chút bất thường nào. Không thấy có dấu hiệu cho thấy có đánh nhau, không vết máu nhưng cũng không có người. Giống như là tất cả những người sống ở đây đã đi đâu đó hết rồi vậy.

Chúng tôi đứng giữa doanh địa, thấy một đống lửa rất lớn đã tắt lụi từ lâu, chỉ còn là một đám tro tàn, xung quanh còn phát hiện một vài vỏ bao thuốc màu đỏ. Thật sự đây chính là nơi phát ra khói tín hiệu ngày hôm qua.

Tất cả rèm trại đều được mở, có thể thấy không có ai bên trong cả, chúng tôi còn có thể nghe thấy mùi thuốc hồng công tỏa ra từ bên trong.

Chúng tôi rón ra rón rén bước qua một vòng, không phát hiện được bất cứ điều gì bất thường, Bàn Tử liền quay lại nhìn tôi, tôi cũng không biết giải thích thế nào đành nhìn lại anh.

Tôi chợt nghĩ đến lúc Phan Tử giải thích khói tín hiệu màu đỏ nghĩa là “không được tới gần”, chẳng lẽ ở đây đã xảy ra chuyện gì vô cùng nguy hiểm? Không khỏi cảm thấy lo lắng, thậm chí không biết những người ở đây đã đi đâu? Đã có chuyện gì xảy ra lúc đó?

Trong lòng bất an khó mà giải tỏa được, nếu chúng tôi có trang bị đầy đủ, thể lực dư thừa thì chắc chắn sẽ rời khỏi nơi này để chạy ra xung quanh tìm một chỗ an toàn hơn cẩn thận theo dõi. Nhưng hiện tại ai cũng chỉ còn lại

nửa cái mạng, tôi thật sự không nghĩ tới chuyện phải rời khỏi đây, lại tiếp tục lang thang trong rừng rậm kia nữa. Còn cả Phan Tử đang nằm ngoài kia nữa, hẳn không thể đi được nữa rồi, cần phải có người chăm sóc vết thương cho hẳn.

Trên phiến đá dưới ô che nắng Bàn Tử tìm thấy một gói thuốc lá, hẳn không nhận được liền châm một điếu hút. Nhưng ngay cả hút vào cũng không thấy có vị gì, có vẻ như thân thể cũng mệt mỏi đến cực hạn rồi. Tôi cũng châm một điếu, hút lấy vài hơi mới thấy người thư giãn một chút.

Tiếp theo, chúng tôi lập tức đưa Phan Tử vào trong lều, tôi thấy bên trong có hai ba lô to, không gian bên trong lều cũng rộng rãi, có thể chứa được 4 người một lúc. Trong túi chống nước có rất nhiều đồ linh tinh, nào là đèn pin, đồng hồ tất cả đều để lại đây không ai mang theo cả, thậm chí tôi còn mò được một cái máy mp3. Nhưng nhìn quanh trong ngoài tôi không thấy có bóng đèn điện nào, chẳng lẽ máy phát điện ngoài kia chỉ là để nạp điện cho những thứ này? Thật lãng phí quá mà.

ở bên trong một lúc cũng không thấy phát sinh chuyện gì, chúng tôi mới đem cởi hết đồ trên người Phan Tử, xem còn con thảo tử trùng nào sót lại thì giết nốt. Bàn Tử ngồi mò trong mấy cái ba lô xung quanh, tìm xem hộp cứu thương để ở đâu. Trong hộp cứu thương có khá đầy đủ thuốc men và dụng cụ sơ cứu. Bàn Tử lấy cồn đổ lên vết thương để khử trùng, tiếp theo chạy ra ngoài doanh địa tìm kiếm cái gì đó. lát sau chạy vào trên tay cầm theo một vật nhìn như cái kim nhọn hoắt, chuẩn bị khâu lại những vết thương sâu trên người Phan Tử.

Phan Tử đã hơi tỉnh, hai mắt mơ mơ màng màng, không biết thần trí anh đã khôi phục chưa nữa. Bàn Tử vừa đâm kim xuống, mặt Phan Tử chỉ hơi nhăn lại cũng không giãy giụa gì cả.

Tôi nhìn Bàn Tử khâu miệng vết thương như khâu áo thì vô cùng kinh ngạc: “anh trước đây từng làm thế này rồi à, tay nghề cũng được quá!”

“Tôi chưa kể cho cậu về tôi nhỉ, cha tôi mất sớm nên tôi chỉ có thể tự mình làm tất cả mọi việc, không nơi nào là tôi chưa qua, không việc gì là tôi chưa làm, cốt sao để nuôi sống bản thân mình mà thôi.”. Anh còn nói, “nhưng khâu vết thương thì đúng là đây là lần đầu tôi làm, cậu nói xem tôi có cần khâu cái vết thương này thành một bức tranh không, để sau này cậu ta có nhìn cũng không cảm thấy chán.”

Tôi biết Bàn Tử hay nói đùa, nên cười khan vài tiếng, cố tỏ ra anh nói chẳng buồn cười tẹo nào.

Nhìn Phan Tử như vậy tôi cảm khái trong đầu chợt nghĩ, may mà con mãng cà này mồm to nhưng răng nhỏ, lực cắn tuy mạnh nhưng không tới

mức quá nghiêm trọng. Không chạm tới những chỗ yếu hại trên cơ thể hắn, cơ bản là bị mất máu quá nhiều, chỉ sợ sau này khó lòng mà khôi phục được. Nhìn thân thể Phan Tử, tôi thấy không biết bao nhiêu vết sẹo chằng chịt khắp người anh. Bỗng ý thực được hắn là tất cả những vết sẹo này đều có lai lịch của nó, có thể là đây cũng không phải là lần đầu tiên Phan Tử rơi vào tình cảnh thập tử nhất sinh. Khó trách sao chú ba nể trọng hắn, người này làm việc gì cũng toàn tâm toàn mạng làm tới cùng mới thôi.

Lòng tôi lại nghĩ có lẽ đó mới là phong cách làm việc của Phan Tử, sau mỗi lần trọng thương hắn lại như được tái sinh vậy.

Bàn Tử liền nhìn tôi nói: “cái này gọi là người có khuynh hướng hủy diệt. Tôi có nghe qua chuyện của cậu ấy, trước kia Phan Tử từng tham gia chiến tranh, cả đội của cậu ta chết hết, hơn nữa lại chết rất thảm, tới khi suýt ngũ cậu ta liền trở thành một người coi thường mạng sống. Nhiều khi cậu ấy nghĩ rằng mình còn sống được tới giờ đều là vì người khác đã hi sinh thay cho mình. Lúc đi đồ đấu cùng tôi Phan Tử làm gì cũng vô cùng liều mạng, bất chấp nguy hiểm cứ lao đầu vào làm, thật sự giống như là tự sát vậy. Chuyện gì cũng dám làm cho nên khi gặp chú ba nhà cậu, như Đại Phan mà nói thì giống như được tái sinh lần nữa vậy.”

Tôi không hề biết tới những chuyện đó, nên cũng không thể lý giải nổi lời của Bàn Tử, nhưng nhìn tay hắn khâu chậm lại liền bảo anh đừng nói gì nữa, chuyên tâm khâu xong đã.

Hai người khâu mất gần một giờ mới che được hết các miệng vết thương lại, cả tay và đầu đều đầy mồ hôi. Khâu xong lại khử trùng vết thương trên người Phan Tử thêm một lần nữa rồi Bàn Tử mới thở ra được một hơi, một lúc sau Phan Tử lại rơi vào hôn mê.

Chúng tôi cảm thấy như vừa giảm bớt được căng thẳng một chút nhưng không dám nghỉ ngơi phút nào, Bàn Tử cũng không để cho bản thân được thư giãn, anh đưa nhìn bốn phía rồi lại nói: “nơi này không ổn lắm, tôi đi xem xem có gì có thể làm vũ khí quanh đây được không, chúng ta không thể ở lại lâu trong này được.”

Tôi gật đầu, nghĩ đứng lên, nhưng vừa nhắc người dậy liền thấy không thể lên nổi. Cả người không còn lấy một chút khí lực, trên bảo dưới không nghe, tay chân nhắc lên rồi lại ngồi xuống chỗ cũ. Bên kia Bàn Tử cũng giống tôi, không thể đứng dậy nổi, đành nhìn nhau cười khổ rồi thở dài.

Nói thật thì chúng tôi giờ đã như dầu hết đèn tắt, có dù có hỏa hoạn xảy ra cũng không thể làm gì được, đến đứng còn không nổi thì biết chạy thế nào. Bất luận là thể chất hay tinh thần thì cũng không chịu nổi nữa, mệt mỏi đã vượt định mức lâu rồi, toàn thân tê liệt bất động.

Nhìn tôi ngòi thân ra, Bàn Tử liền cười khổ nghĩ giờ mà lại chui vào bụi cây ngòi cũng không an toàn, so với bị chết ở những nơi lạnh lẽo ẩm ướt như vậy thì thà ngòi trong này nghe nhạc mp3 rồi bị rấn cắn chết. Như vậy cũng đủ để trở thành nhân vật nổi tiếng trong giới đồ đầu rồi.

Nghe vậy tôi thấy cũng giống với suy nghĩ của AQ (một nhân vật truyện của Lỗ Tấn, cậu này rất là ngốc), nhưng tôi cũng gật đầu đồng ý, thậm chí lại gật đầu rất nhiệt tình. Tuy rằng trước đây cũng từng trải qua nhiều lần kiệt sức nhưng đây là lần ác liệt nhất, trước lúc tiến vào đây chúng tôi đã băng qua sa mạc, rồi tiếp theo là làm lũi đi trong khe núi, rồi lại chạy liên tục một ngày một đêm trong rừng rậm, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để vắt kiệt sức chịu đựng của chúng tôi rồi.

Chỉ có lặn lội cả một hành trình dài mới có được cái cảm giác kiệt quệ tới như vậy, hơn nữa lại còn thêm cả tuyệt vọng, nhưng đáng sợ nhất vẫn là nếu có thể sống sót trong này, đến lúc trở về lại tiếp tục tra tấn thể xác như vậy thì cũng bằng chết trong này. Nếu như có thể lấy được bộ đàm của A Ninh thì có thể chúng ta còn có cách khác. Nhưng nếu không thì chắc chắn chuyện tới đây mới thực sự là một cơn ác mộng.

Nghĩ tới mấy thứ này khiến cho đầu óc tôi đau muốn chết lên được, tôi liền gạt chúng ra khỏi đầu không nghĩ tới nữa.

Chúng tôi nghỉ ngơi một lát, lấy nước pha trà, ăn lương khô rồi thoát hết quần áo trên người xuống, quần áo trên người mặc cũng như không, nhiều lỗ rách to gần bằng ống quần. Cởi đồ ra rồi nhìn quanh xem có bộ nào mặc được thì tùy tiện lấy dùng. Lúc này tôi mới nhìn xuống chân mình, có rất là nhiều vết xước do gai đâm vào, máu đã khô lại. Nhưng nó cũng chỉ là thương tích ngoài da, không đáng kể gì.

Ghê tởm nhất là mấy con thảo tử trung này, chúng nó khôn nên không bấu ở đuôi trước mà lại chui hết ra sau đầu gối hút căng một bụng máu. Bàn Tử giờ thành chuyên gia giết trùng tử thảo, huých một chút vào người chúng, bỏ động loạt rơi xuống đất. Tôi tính đập cho mỗi con một phát nhưng Bàn Tử cản lại, bảo là nếu đập bét chúng ra thì dễ dụ những con khác tới. Liền chạy đi lấy can xăng tẩm lên người chúng rồi châm lửa đốt tanh tách.

Sau đó thì chúng tôi dùng đồng lửa đó đựng nước pha trà, nói thật ngửi mùi thấy cũng kỳ kỳ, tôi uống vài ngụm rồi bắt đầu lấy nước ấm rửa chân và miệng vết thương. Toàn thân giờ mới bắt đầu có cảm giác, thật sự khôn đốn vô cùng, nào là đau nhức, chân tay vô lực, chạm vào đâu cũng thấy tê đi, đứng dậy cũng bằng tra tấn nên đành dùng mô hình hoạt động thay chân.

Đêm qua, chỉ có tôi tới qua được ngủ vài tiếng nên tuy rằng rất buồn ngủ nhưng vẫn bảo Bàn Tử ngủ đi một lúc, tôi sẽ ngòi đây cảnh giới cho.

Lúc này mặt trời đã lên cao, toàn bộ phế tích dần hiện ra trước mắt chúng tôi. Xung quanh không một tiếng gió, chỉ thấy im lìm như ban đêm vậy. Tôi tưởng là Bàn Tử ngủ không được, thê nhưng vừa dựa lưng vào tảng đá hần đã ngáy ầm lên một tiếng, mặt cũng chưa rửa đã lăn ra ngủ như chết.

Tôi lấy thuốc trong túi Bàn Tử ra hút, cười cười lắc đầu, lúc này cảm thấy bản thân cũng buồn ngủ thì lập tức tự nhéo vài cái, gắng sức xoa cơn buồn ngủ đi. Nhưng không được, chỉ ngồi im một lúc là mí mắt nặng như đeo chì.

Bình minh cũng qua đi, ánh nắng chói chang xuất hiện, tôi hít sâu vài cái rồi chui xuống dưới ô che nắng ngồi. Vừa tự mình trấn định nhắc nhở không được ngủ quên, vừa mở ba lô lục xem còn cái gì hay để lấy ra nghịch. Lúc này tôi mới thấy quyển bút ký của văn cầm ở đáy ba lô.

Sợ là quyển bút ký quý giá này có thể bị hư hại trong quá trình di chuyển nên tôi đã dùng mấy đôi tất của mình để bọc nó lại. Sau khi tiến vào khe núi thì kế hoạch thay đổi không ngừng, không có lấy một phút lơi ra xem, lúc này nhớ lại thì trong quyển bút ký này cũng không có cái gì để có thể xử lý những tình huống đó.

Có lẽ là năm văn cầm tiến vào đây cũng cách thời điểm hiện tại khá lâu rồi, tuy rằng đối với cổ thành này mà nói, 20 năm trời cũng chỉ là một chớp mắt, nhưng đối với cảnh vật nơi đây thì nó cũng đủ dài để thay đổi hoàn toàn cảnh quan xung quanh.

Nhưng thật ra văn cầm viết: “nơi này rất nhiều rắn.” không phải là lừa chúng tôi, chỉ là tôi cảm thấy cô ấy viết quá giản lược. Ngoài rắn ở đây còn có rất nhiều thứ khác để viết, nhưng cô ấy chỉ chú ý tới mỗi rắn, chẳng lẽ là không kịp nhìn thấy những thứ khác?

Trong bút ký ghi lại phần lớn sự kiện họ trải qua trong rừng mưa, tôi có thể xem qua một chút để nhớ may có gì đó có thể giúp được chúng tôi. Vừa lật ra vài trang, đầu óc tôi đã trống rỗng toàn bộ, nhưng vẫn muốn tìm xem có cách nào để đưa chúng tôi ra ngoài nên cố gắng giở tới những trang cuối cùng.

Sự thật hiện giờ là tôi vô cùng mệt mỏi, hai mắt cứ hoa lên đành phải rót chút nước vào mắt tưởng là sẽ làm cho mắt tinh hơn. Nhưng cứ lật vài tờ là tôi lại ngáp một cái, cảm giác như bị thôi miên vậy. Rót cuộc cũng buông quyển bút ký xuống sau đó cố gắng nghĩ đến một cái gì đó thú vị cho đầu óc bớt trống rỗng. Tuy đã cố hết cách nhưng thần trí tôi không thể tiếp tục trụ được, mỗi lúc một mông lung.

Cuối cùng thì tôi cũng ngủ gật, nhưng trong lúc mơ màng chợt nghe thấy từ đâu vọng lại một âm thanh rất khẽ, nghe như giọng Phan Tử gọi mình: “Tiểu Tam Gia.”

Tôi bừng tỉnh dậy, nghĩ đến Phan Tử có gì cần liền giụi giụi mắt, đau chết điếng người vẫn cố đứng dậy, nhưng không nghe thấy tiếng gì nữa, không gian vẫn im phẳng phắc.

Trong lòng tôi thảm than không ổn rồi, ngủ mê nên nghe nhầm, lập tức ấn vào hai bên thái dương, lại nghe thấy như có tiếng nói chuyện, rồi có tiếng người cười khúc khích, hoặc như tiếng giận dỗi gì đó, từ trong chỗ cấm trại truyền tới.

Tôi giật mình một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ họ đã trở về?

Lập tức lao ra ngoài, thấy bên trong vẫn vắng hoe, tôi thốt lên một tiếng “hả?”. Sau đó lần mò đi quanh vài cái lều, đi hết một vòng cũng không thấy có ai cả.

Kỳ quái? Tôi vỗ vào đầu mình vài cái, không gian tĩnh lặng xung quanh khiến tim người ta đập nhanh hơn bình thường nhiều.

Đợi một lúc, không thấy có chuyện gì phát sinh, tôi trở về ngồi lại vị trí cũ, hít sâu vài hơi, rồi châm một điếu thuốc để trấn an tinh thần.

Nhưng tôi lập tức biết là mình không nhầm, trên tảng đá trước mặt tôi nhìn thấy vài dấu chân bùn rõ mồn một. Chúng từ trong rừng tiến lại chỗ tôi ngồi. Lúc tỉnh dậy tôi không hết thấy những dấu vết này.

Tôi trở nên cảnh giác, nhìn quanh bốn phía, dưới chỗ phiến đá đặt giấy tờ cũng có rất nhiều bùn lầy, chắc nó vừa đi qua đây. Tiếp theo tôi phát hiện bút ký của văn cầm đã bị thay đổi, bìa của nó cũng dính bùn.

Trong giây lát tôi hốt hoảng không biết phải làm gì. Là ai đã làm chuyện này? Nhiều dấu chân bùn như vậy, chẳng lẽ là văn cầm? Người này có nhìn qua quyển bút ký, lật nó ra xem phải không? Hay lại là quái vật A Ninh kia?

Tôi nhìn bốn phía, không ai ở đây, nhìn theo dấu chân liền thấy nó tiến thẳng vào trong lều của Phan Tử. Tôi cuống lên, vơ tạm một cục đá trong tay, đến bên cạnh Bàn Tử gọi hấn dậy.

Nhưng Bàn Tử không phải cứ gọi là dậy được, tôi lay một lúc cũng không thấy ho he gì, cũng không dám quát lớn sợ đánh động người kia. đành cắn răng tự mình mò tới bên cạnh trại.

Rèm lều khép hờ, tôi đi tới phía trước nhìn thấy trên rèm có một dấu tay bùn trong lòng hồi hốp, đánh bạo nuốt một ngụm nước miếng.

Hít sâu một hơi rồi tự tưởng tượng ra trong đầu đại khái sự việc sẽ diễn ra từ chỗ tôi đẩy cửa rèm vọt vào bên trong, đầu tiên phải quát to một tiếng phủ đầu địch, nếu người kia không sợ còn quay lại tấn công thì lão tử sẽ dùng cục đá này tương võ đầu người.

Lúc này bỗng thấy cục đá trên tay chưa đủ tầm nên tính tìm cục khác to

hơn nhưng không còn thời gian nữa đành phải thôi. Tôi lại hít sâu một hơi rồi lấy hết can đảm xông vào lều. Quả nhiên tôi nhìn thấy một người toàn thân trát bùn đang ngồi xồm trước mặt Phan Tử.

Tôi quát to một tiếng chuẩn bị táng cục đá vào đầu tên đó thì thấy nó quay đầu lại nhìn tôi. Ngay lập tức tôi liền ngẩn ra, không biết nên hành động sao cho phải nữa, tôi nhận ra trong đôi mắt trên khuôn mặt toàn bùn là bùn ấy có chứa ánh nhìn đối với tôi vô cùng quen thuộc.

§84. Tái ngộ

Tưởng rằng người xâm nhập vào doanh địa là Văn Cẩm nên tôi nắm chắc cục đá trong tay mình chuẩn bị đánh ngất cô ấy, nhưng lúc người đó quay mặt lại thì đột nhiên nhận ra không phải thế. Người toàn bunn đang ngồi kia chính là Muộn Du Bình.

Nhìn bộ dạng lúc đó của hắn làm tôi líu lười không thốt lên được lời nào: cả người từ đầu đến chân trát bunn, không còn thấy một cọng tóc nào lộ ra, những vết thương trên vai cũng bị bunn phủ kín, không biết có còn rỉ máu hay không nhưng nhìn quanh thì không phát hiện thêm vết thương mới nào. Xem ra đêm qua Muộn Du Bình cũng thoát mái hơn chúng tôi nhiều.

Tôi không thể hình dung nổi cảm giác của mình lúc đó, chỉ biết ngần người nhìn tới lúc hắn tiến tới chỗ tôi thì mới bắt giác buông tảng đá trong tay ra, luống cuống giải thích: “tôi nghĩ anh là... Cái... Cái đó kia...”

Muộn Du Bình không để ý tới lời tôi nói, chỉ hỏi lại: “có gì cho tôi ăn không?” quá lạnh lùng ngẫu cool)

Tôi chợt nhớ là lúc hắn lao vào đầm lầy không mang theo bất cứ một cái gì. Giờ nhìn dáng vẻ thất thểu thế này chắc hắn phải hơn hai mươi giờ liền không có gì cho vào bụng rồi.

Tôi dẫn Muộn Du Bình ra ngoài, lấy nước pha trà cho hắn rồi đưa cho anh lương khô để ăn. Muộn Du Bình cặm cụi ăn, không nói một lời nào, mặt lạnh như băng sương.

Mãi tới lúc hắn ăn xong, tôi mới vờ lấy hỏi tình hình bên anh thế nào, lúc anh đuối theo có xảy ra chuyện gì không? Làm thế nào mà biết được chúng tôi ở đây?

Sắc mặt Muộn Du Bình đã thư thái hơn nhiều, lại cho tay lên lau một ít bunn trên mặt rồi mới kể lại mọi chuyện trong cái đêm định mệnh ấy. Hắn kể rất giản lược, nhưng tôi nghe vẫn hiểu được hết.

Đầu tiên là lúc Muộn Du Bình đuối theo Văn Cẩm trong đầm lầy, đuối bắt suốt sáu giờ liên tục nhưng vì chạy trong rừng nên vô cùng khó khăn, cuối cùng thì nữ nhân đó trốn vào đâu hay là vẫn chạy nhưng xa quá không thấy nữa cũng không biết, liền mất dấu từ lúc đó. Nhưng cùng lúc hắn dừng lại đã không còn biết mình đứng ở đâu nữa.

Không có thiết bị chiếu sáng lại lạc mất mục tiêu, bốn phía thì tối tăm mù mịt không thấy cái gì, Muộn Du Bình cũng không rõ khi đó mình đã chạy trong bao lâu, nhưng có thể là cũng chưa chạy xa khỏi chỗ mọi người đang đợi. Cơ bản là nếu tiếp tục tiến vào rừng mưa thì càng khó lòng mà tìm được đường trở về nên đành phải tìm một gốc cây ngồi tạm chờ tới hừng đông thì

về.

Lúc đó bọn tôi và Muộn Du Bình đều có suy nghĩ giống nhau, Bàn Tử đoán là hấn sẽ trở về vào buổi sáng ngày hôm sau, nhưng không ngờ là đến khi trời hửng đông thì lại có chuyện xảy ra. Trời vừa sáng thì Muộn Du Bình nhìn thấy có khói tín hiệu của chúng đồng thời cũng thấy cả khói tín hiệu của chú ba ở xa xa trong rừng.

Muộn Du Bình dựa theo khói tín hiệu của chúng tôi trở về vị trí cạnh khe núi, ở đó tìm thấy mẩu giấy mà chúng tôi để lại trên tảng đá nhưng nước trong đầm đã ngập hết tảng đá, không lấy được lại cái gì cả. Hấn vội vàng truy theo hướng phát ra khói tín hiệu của chú ba để tìm chúng tôi. Nhưng hai đội lại đi khác đường nên không gặp được nhau. Tưởng là sẽ không tìm thấy nhưng tới khi nghe thấy tiếng súng nổ trong rừng thì Muộn Du Bình mới tìm ra phương hướng, tới được đây rồi thấy doanh địa này.

Tôi nghe xong thấy đúng là trùng hợp, nếu tối hôm qua không có trận đại chiến tàn khốc kia thì chắc Muộn Du Bình cũng không thể tìm được ra chúng tôi. Cũng khá khen cho hấn là trong hoàn cảnh ác liệt như vậy vẫn có thể duy trì được đầu óc tỉnh táo để đưa ra phán đoán chính xác như vậy. Dầu sao thì giờ anh cũng trở về rồi, lòng tôi như trút được gánh nặng mà vốn đã không còn bao nhiêu hi vọng.

Trong lúc Muộn Du Bình vẫn đang lau bùn trên người tôi lại hỏi, cùng là chạy trốn trong rừng, tuy chúng tôi rất chật vật nhưng cũng không đến nỗi lấm lem tới mức này, anh đã gặp phải chuyện gì mà biến thành như vậy?

“Không phải là gặp chuyện gì, bùn này tôi tự trát lên người.” Muộn Du Bình nói.

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ, nghĩ anh muốn làm con ngựa vầy bùn à? Hay là trên người có chí (con chấy)? Nhưng mà dựa vào thể chất của anh mà chí dăm sông thì tôi cũng phục nó.

Muộn Du Bình nhìn lớp bùn dưới cánh tay giải thích: “vì lũ rắn...”

“Rắn?”

“Văn Cẩm từng sống trong này một thời gian, biết rắn nơi này rất độc, mà một nữ nhân yếu đuối như cô ấy có thể sống ở đây được thì hấn phải có nguyên nhân. Hơn nữa nhìn bộ dáng của cô ấy lúc đó thì cũng rất bất thường, tôi cảm thấy chúng có quan hệ gì đó với nhau. Sau khi suy nghĩ thì tôi cũng rút ra được là bùn là máu chót của vấn đề.” Muộn Du Bình nói: “tôi lấy bùn đổ lên người thì phát hiện quả nhiên là rắn không nhìn thấy tôi nữa.”

Tôi nghe thấy điều đó thì bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra chuyện là như vậy, thảo nào lúc đó nhìn thấy Văn Cẩm trong bộ dạng quỷ quái đó. Rắn thường dùng thân nhiệt để tìm kiếm con mồi, nếu dùng bùn trát lên người thì không

những che được thân nhiệt mà còn có thể giấu được mùi trên người, cách này quả là hữu dụng vô cùng.

Trong lòng không khỏi mừng quýnh lên, đây thực sự là một tin tức quá tốt đi. Nếu có thể dùng biện pháp này thì chúng tôi sẽ có khả năng sinh tồn trong rừng mưa này cao hơn, ít nhất là không dễ bị răn tấn công nữa.

Muộn Du Bình lau đại khái bùn trên người rồi nhìn quanh bốn phía hỏi tôi: “các cậu tới đây như thế nào?”

Tôi liền gật gật đầu rồi kể cho hắn nghe sơ lược mọi chuyện diễn ra từ lúc hắn đuổi theo Văn Cẩm, cố gắng nói thật ngắn gọn dễ hiểu. Kể tới chỗ chúng tôi tới đây cũng không sớm hơn hắn là bao nhiêu, nơi này từ lúc tới đây cơ bản đã không còn ai cả. Hơn nữa có một điểm kỳ quái là tất cả đồ đạc cá nhân đều không bị mang đi, cũng không thấy dó dáu vết bạo lực, như là người ở đây tự nhiên biến mất hết vậy.

Muộn Du Bình yên lặng nghe tôi nói, đưa mắt nhìn xung quanh lều trại, lâu sau cũng không nói gì, hơi cau mày một chút hình như cũng thấy có điểm khả nghi.

Tôi nói với Muộn Du Bình là giờ anh trở về thì tốt quá rồi vì Phan Tử bị trọng thương hôn mê bất tỉnh nên chúng tôi không thể rời khỏi đây được. Hơn nữa, chúng tôi ai lấy đều mỗi một, cần phải nghỉ ngơi hồi phục thể chất, nếu không chắc sẽ chết vì kiệt sức. Càng đông người thì càng dễ ứng phó.

Muộn Du Bình không nói gì, lát sau mới nhìn tôi đáp: “ở những nơi như thế này, nhiều hay ít người cũng không có gì khác nhau đâu.”

Tôi hơi bất ngờ trước câu trả lời của hắn. Vừa nói xong Muộn Du Bình liền đứng lên, cầm lấy một cái khăn tiến ra cái hồ nước ngoài doanh địa. Sau đó cởi bỏ y phục quay lưng lại phía tôi bắt đầu lấy nước lau người, gột rửa hết tất cả bùn đất xuống. Tôi nhìn hắn có vẻ như không có gì để nói với tôi nữa, trong lòng có chút chán nản, nhưng hiện tại thì việc anh trở về cũng đủ để vui rồi.

Muộn Du Bình tắm xong thì quay lại ngồi vào một chỗ nhắm mắt dưỡng thần, tôi cũng không tính đi quấy rầy hắn. Bản thân cũng không ngủ được liền đứng dậy đi tắm một cái. Cảm giác sau khi được tắm rửa thật thoải mái, tiếp theo tôi lấy một ca nước đem vào lau người cho Phan Tử. Nhiệt độ trên người Phan Tử có vẻ nóng, lại như tỉnh như mê, tôi lau qua người cho hắn mới thấy anh khó nhọc thiếp đi.

Đi ra khỏi lều tôi bước qua chỗ Bàn Tử, anh này thì cơ bản là không cần tôi hầu hạ gì nên tôi chỉ ngồi xuống bên cạnh, cũng không buồn mở bút ký Văn Cẩm ra xem. Quay qua bên kia nhìn thì thấy Muộn Du Bình cũng đang ngủ, chắc hắn mấy giờ qua phải căng thẳng lắm, cho dù thần kinh có răn như

la hán cũng không thể dậy nổi núc này.

Tôi liền ngồi gác cho mọi người ngủ, mãi cho tới tầm ba bốn giờ chiều, Bàn Tử mới dậy. Mơ mơ màng màng đứng lên vươn vai, đập ngay vào mắt là Muộn Du Bình đang ngồi ngủ ở kia liền thốt lên: “a!” một tiếng, ngẩn ra một lúc mới nói tiếp: “thế quái nào, lão tử không phải nằm mơ chứ?”

Muộn Du Bình lập tức bừng tỉnh, chắc anh cũng không ngủ sâu, quay ra nhìn Bàn Tử, rồi lại ngẩng lên nhìn trời một lát mới ngồi dậy. Bàn Tử liền dụi mắt vài cái nói: “xem ra không phải mơ rồi. Hoan hô đồng chí công nông bình, rốt cục thì cậu cũng tìm được ánh sáng của đảng mà tới đây.”

Muộn Du Bình quả là một người rất đặc biệt, tuy rằng hán kiệm lời thật nhưng mỗi khi anh xuất hiện thì như một liều thuốc kích thích vậy. Xem ra Bàn Tử lúc này rất cao hứng, tôi liền nói anh phờn cái gì, ai hôm trước vừa nói chuyện gì cũng tự làm một mình được.

Bàn Tử ngồi xuống cạnh tôi, phun một khẩu huyết đờm rồi nói: “đấy là trước kia, giờ Tiểu Ca đã trở về, tiểu ca làm gì chúng ta làm đấy, đi theo Tiểu Ca ắt có thịt ăn, phải không.”

Tôi nhìn thấy trong đờm của Bàn Tử có huyết, biết là anh bị nội thương, nhưng chẳng thấy hán để ý gì cả, chắc cũng không đến mức nghiêm trọng. Chỉ bảo anh nên cẩn thận nghe ngóng bản thân xem có chuyện gì không.

Muộn Du Bình cũng không nói gì, Bàn Tử mời tôi một điều thuốc rồi chạy đi rửa mặt. Sau đó quay ra hỏi chuyện Muộn Du Bình hôm trước thế nào, tôi liền kể lại cho hán nghe.

Bàn Tử nghe xong liền gật đầu lia lịa, lại thấy bần có khả năng phòng rắn thì vui vẻ nói: “có thể chứ, đúng là một tuyệt chiêu, có cách này chúng ta có thể bớt gặp nguy hiểm khi đi trong đầm lầy. Con mẹ nó chứ tôi kể cậu nghe, lúc tôi ngủ có nằm mơ thấy bị rắn bò lên người, nó dám chui vào quần lão tử mãi không chịu bò ra, làm tôi sợ muốn chết.”

Tôi cười rộ lên, lúc đó cũng quên mất là có Muộn Du Bình ở bên cạnh, liền chọc Bàn Tử: “nó thích chui vào quần anh lắm đây, vậy về sau anh có bắt nó chui ra được không?”

Bàn Tử cười nói: “còn không ra nữa, (con gà chíp) cả ngày bị ngâm trong nước tương mọc vảy như cá, lát nữa lão tử phải mang nó ra phơi nắng cho không bị mốc mới được.”

Tôi cười ha hả, Bàn Tử cũng cười vỗ vỗ vai tôi nói: “cậu cười cái rắm, tôi chắc luôn là cậu cũng thế, không tin thì mang (con gà chíp) ra chúng ta cùng xem.” phải nói là quá mặt mặt giai cấp vô sản)

Tôi vừa cười vừa lắc đầu nói không cần, không cần. Bàn Tử liền bảo tôi

nên đi nghỉ ngơi một lát để hồi phục sức khỏe. Tuy rằng giờ tôi rất hưng phấn nhưng thân thể cũng mệt mỏi rã rời rồi, từ từ nằm xuống nhắm mắt lại một lát thì ngủ được. Cơ bản là vì Muộn Du Bình đã trở về nên ngủ rất ngon, trong lòng rất an tâm. Ngủ tới lúc chạng vạng mới tỉnh dậy.

Trời đã đổ quạch, bóng tà dương chênh chếch trên đầu, tôi đứng dậy nghĩ thấy có mùi gì đó phảng phất, hình như Bàn Tử đang nấu bữa tối. Cũng không biết hẳn nấu cái gì nữa, tôi xoay người vài cái cảm thấy mình như là cương thi ngàn năm bật mồ sống dậy, khắp các đốt xương khớp trên người thi nhau kêu răng rắc, đau không cách nào mà hình dung được.

Tay chân không có chút khí lực, muốn đi đến đồng lửa phải lần mò từng bước vào tảng đá, tay phát run lên. Chợt nghe thấy Bàn Tử đang nói gì đó với Muộn Du Bình, hình như là hỏi giờ anh có dự tính gì không.

Trong lòng tôi thầm nghĩ tên này thích dùng kế li gián nội bộ, lần trước là Phan Tử, không ai ép anh đi tìm chú ba của tôi cả, giờ hẳn lại muốn mượn sức của Muộn Du Bình để hoàn thành âm mưu quỷ kế mình đây mà. Tôi cố gắng lết tới gần thì nghe thấy tiếng Bàn Tử nói: “tôi có chuyện này muốn nói nhưng cậu tuyệt đối không được cho Ngô Tà biết, nếu không chắc cậu ấy sẽ phát điên lên mất...”

§85. Bí mật

Tôi nghe xong thậ̀m mặ́ng một tiếng, Bàn Tử chợt nghe thấy động tĩnh bên chỗ tôi, liền quay đầu nhìn mặt lộ ra một chút xấu hổ, vội nói: “tĩnh rồi à, đến đây, đến đây, tôi vừa đun ít thức ăn, cậu dùng đi vẫn còn nóng đây!”

Tôi trợn mắt nói: “anh vừa nói cái gì phải không? Có chuyện gì không thể cho tôi biết?”

Tình hình là tôi vừa ngủ dậy, sắc mặt khó coi, hơn nữa tôi cũng chưa ghét bị người khác lừa mình, tuy biết rằng chuyện mà Bàn Tử nói là không thể cho tôi biết khả năng cũng không phải xấu, nhưng nó khiến tôi vô cùng khó chịu.

Bàn Tử bị tôi dọa cho sợ, còn giả bộ hồ đồ: “làm gì có chuyện đó, tôi nói là không muốn cậu bị mệt thôi, cậu nghe nhầm rồi.”

Tôi tức mình tiến tới ngồi xuống bên cạnh hắn nói: “được được, anh đừng nghĩ anh là chú ba của tôi, đừng hòng lừa được tôi, nói cho tôi nghe có chuyện gì anh giấu tôi? Nói mau nếu không tôi không để yên cho anh đâu”

Bàn Tử nhìn nét mặt của tôi lúc đó, tôi lại trừng mắt không một chút nhượng bộ nào với hắn, lại nói: “nói đi, anh không lừa được tôi đâu, có chuyện gì mà anh không thể nói cho tôi nghe được chứ? Nếu anh không nói cho tôi biết, vậy chúng ta đừng ai lấy đi, anh biết là tôi hận nhất người nào dám lừa dối tôi không, tôi nói được là tôi làm được, anh không nói tôi sẽ chết trong này cho anh xem.” nam nhi đại “tiểu thu” vốn mau nước mắt)

Bàn Tử liền gãi gãi đầu: “mẹ nó chứ, cậu học đâu được thói khốc lóc như đàn bà thế không biết, còn muốn liều sống liều chết nữa, tôi không nói cho cậu cũng là vì muốn tốt thôi.”

Tôi mặ́ng ầm lên: “thiếu gì cách để ép anh, được vậy tôi tự đi tìm xem chuyện này rốt cuộc như thế nào?”

Đương nhiên tôi chỉ nói vậy thôi, Bàn Tử cũng không phải chú ba, không thể duy trì tình hình như thế mãi, cuối cùng cũng sẽ không chịu nổi loại không khí bế tắc này. Hắn cũng không phải người cố chấp, đêm này tôi chắc chắn được.

Quả nhiên Bàn Tử liền nhìn sang Muộn Du Bình cầu cứu, muộn du bình lại thản nhiên như không có gì, đành thở dài một hơi nói: “vậy được, cậu theo tôi qua đây.”

Tôi không đi nổi đành phải để Bàn Tử dìu, tới bên dưới ô che nắng thấy giấy tờ trên mặt đá đã bị sửa sang lại. Chắc vừa rồi bọn họ đã xem qua chỗ này, Bàn Tử gom hết giấy tờ lại một chỗ, tôi bỗng thấy bên dưới mặt đá lộ ra một hàng to viết bằng than.

Giờ trời cũng tối mà đông lửa lại xa, tôi nhìn không rõ lắm, Bàn Tử liền bật đèn pin chiếu sáng cho tôi xem, tôi đọc một lúc liền ngây người ra.

Bên dưới viết: chúng ta đã tìm được cửa vào chung cực, bước chân vào không nghĩ sẽ quay trở lại, từ giờ vĩnh biệt đem theo tâm nguyện một đời không uổng công vụ niệm bao lâu nay.

Nơi này vô cùng nguy hiểm, các người hãy mau đi ra ngoài.

Tôi không biết mình đã nghĩ gì lúc đó, chỉ biết nhìn dòng chữ viết trên mặt đá, Bàn Tử sau lưng tôi nói: “lúc tôi kiểm tra mấy giấy tờ trên mặt bàn đá này có thấy nó, nên đã che đi cho cậu không nhìn thấy vì nghĩ cậu cũng không để tâm vào mấy thứ trên mặt bàn này... Chú ba của cậu có vẻ là đã hoàn thành tâm nguyện rồi, hơn nữa, con mẹ nó, còn chọn cách vĩnh viễn bỏ lại cậu trên cõi đời này nữa.”

Đây thực sự là bút tích của chú ba, tuy nét chữ không thực sự lưu loát, nhưng tôi làm phở tô bao nhiêu năm nay, có thể nhận ra thói quen múa bút của từng người. Chữ viết rất ngoáy, có lẽ lúc rời đi rất gấp hoặc là bị kích động mạnh.

Tôi nghĩ giờ mình phải phản ứng thế nào, nhưng trong lòng vẫn tĩnh như nước, không có chút cảm xúc gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi đã tưởng là mình sẽ có một chút các giác như là hồi hộp lo lắng hay phần lộ nhưng không, tôi lại chỉ im lặng không hiểu nổi cảm giác của mình.

Bàn Tử nghĩ tôi bị shock, vỗ vai tôi vài cái không nói gì cả, tôi bước tới gần nhìn mấy chữ viết nguệch ngoạc, trong lòng không có nổi một gợn sóng.

Tôi vẫn luôn lo lắng cho an nguy của chú ba, nhưng khi đối mặt với chuyện như thế này, lòng lại bình thản kỳ lạ. Tuy rằng không bao giờ muốn chú gặp chuyện bất trắc gì, nhưng trong hoàn cảnh này thực nếu như có gặp chuyện không may thì cũng không lấy làm bất ngờ. Tôi còn cảm thấy ngay cả mình cũng có thể chết được, nhưng chết giờ cũng không còn là vấn đề mà tôi lo lắng nữa.

Giống như cảm giác sống trong chiến tranh vậy, ai cũng luôn biết mình sẽ chết bất cứ lúc nào, nên cái mà họ quan tâm chỉ là bao giờ thời điểm đó đến, còn đâu an nguy của bản thân vốn không còn quan trọng nữa.

Bỗng nhiên cảm thấy mình như hiểu được chú ba, những lời nói đó xuất hiện trong đầu tôi, chú ba trước giờ vẫn luôn luôn quan tâm ưu ái tôi rất nhiều. Nếu chúng tôi tráo đổi thân phận cho nhau, tôi là người luôn truy tìm một bí mật mà không thể nói cho ai biết, con đường tôi đi lại vô cùng gian nan nguy hiểm, tất nhiên tôi sẽ không muốn chú phải mạo hiểm tính mạng lao vào đó. Chắc chắn càng không muốn cho chú biết chân tướng sự việc như thế nào, đó mới là cách bảo vệ tốt nhất.

Hơn nữa, nếu như tôi vẫn là tôi của ngày trước, trong hoàn cảnh này chắc hẳn đã khóc lâu rồi, từ giờ tôi vĩnh viễn không còn được trông thấy chú ba nữa, trong lòng ghen ngào tiếc nuối, có thể đau đớn ngất đi được.

Vấn đề là giờ tôi đã không còn như xưa nữa, tôi vẫn truy tìm lời giải cho câu hỏi đó, mà không còn nghĩ tới nó có liên quan tới chú ba hay không, cho nên những chữ này với tôi lại có nghĩa là chú còn sống, chú đã tìm được đường ra rồi. Tình hình hiện giờ hoàn toàn không khác trước, có lẽ đó là nguyên nhân khiến lòng tôi bình thản.

Đây không biết có thể coi là một tiến bộ trong suy nghĩ hay là do tôi đang quá mệt mỏi nên mới lấy đó làm cái cớ để quên đi, thực ra chú ba giờ đã rời xa tôi mất rồi.

Tôi yên lặng đi trong chốc lát rồi xoay người quay đi, Bàn Tử liền đặt tay lên vai tôi an ủi: “tôi không muốn cho cậu xem nhưng cậu lại không nghe lời tôi chuốc lấy phiền não, việc này thì cậu cũng không thể thay đổi được, đừng nghĩ nhiều làm gì.”

Tôi không muốn giải thích gì với hắn nên chỉ nghe không nói gì. Bàn Tử liền dìu tôi về ngồi bên đống lửa, múc cho tôi một bát rồi bảo tôi ăn cho nóng.

Trong tay tôi là một bát đồ hộp, cũng không biết là ngon hay không, chỉ thỉnh thoảng đưa lên một thìa, vừa ăn vừa nhìn đống lửa. Bàn Tử liền tiếp tục an ủi tôi: “chú ba của cậu không phải người phạm đầu, người phi phạm thì sẽ có cái kết phi phạm, hơn nữa lại cũng đạt được mục tiêu rồi, kinh nghiệm của chú ấy cũng phong phú như vậy, không hẳn là sẽ một đi không trở về.”

Tôi thở dài, nói không sao đâu, với hoàn cảnh này tôi cũng không còn lạ gì. Tôi chỉ đang nghĩ cái cửa vào chung cực đó ở đâu thôi.

Lúc còn lang thang trốn chạy trong rừng mưa tôi đã nghĩ là sẽ không có cơ hội gặp được chú ba, bởi vì màu khói đỏ biểu thị sự nguy hiểm vậy thì tất nhiên người nội khói sẽ không còn ở vị trí đó nữa. Trong lòng tôi giờ đang cân nhắc xem liệu chú ba đã đi đâu sau đó.

Hiện tại những gì tôi nghĩ đã gần đúng hết, chỉ là không ngờ chú ba đã tìm được cửa vào chung cực, vậy nghĩa là họ đã tìm ra một nơi mà chúng tôi hoàn toàn không biết tới.

Chú ba hạ trại ở đây rồi sau đó phát hiện được cửa đi vào bên trong. Tiếp đó có thể trong lúc đang sửa sang lại trang bị chuẩn bị rời khỏi nơi này thì thấy khói tín hiệu của chúng tôi liền đáp lại. Cũng không chắc là chúng tôi sẽ tới đây hay không những vẫn để lại lời nhắn trên bàn đá kia rồi từ từ tiến vào trong cánh cửa đó, không hề quay lại.

Chú nói là đi chuyên này không tính trở về, chú ba không phải là loại người phó mặc số phận như vậy, chú không dễ dàng để người ta an bài mình. Dù có thể là bên trong cánh cửa đó vô cùng hung hiểm, nhưng chú sẽ không bao giờ nghĩ tới việc phải chết ở đó, hoặc bản thân chủ có nguyên nhân mà một khi đã tiến vào trong rồi thì không còn cơ hội để trở ra nữa.

Mọi chuyện ở đây theo tôi suy luận là như vậy.

Từ những phán đoán đó tôi nghĩ hẳn là cánh cửa kia phải ở quanh đây. Có lẽ là ngay trong khu vực miếu thần này. Tôi không biết chú ba giữ trong tay bao nhiêu manh mối, nhưng chắc chắn chúng không quá khó tìm. Khẳng định là nếu tìm vòng quanh đây có thể sẽ ra được một vài dấu vết sót lại. Chúng tôi không thể biết chắc nó là gì nên chưa thể kết luận được.

Bàn Tử nói: “vậy lát nữa chúng ta sẽ chia nhau ra tìm manh mối quanh đây xem thế nào, chắc cũng sẽ phát hiện cái gì hữu ích, đúng không tiểu ca.”

Bàn Tử hỏi Muộn Du Bình rồi nháy mắt ra hiệu một cái, chắc cũng muốn Muộn Du Bình anh ủi tôi. Nhưng Muộn Du Bình lại lắc đầu. Tôi nhìn hẳn, anh mới nói: “Ngô Tam Tỉnh tỉnh đã viết như vậy, chắc chắn là biết chúng ta sẽ không tìm thấy chỗ đó.”

“Tại sao chứ?” Bàn Tử không phục.

Muộn Du Bình nhìn đồng lửa bập bùng, thản nhiên nói: “Ngô Tam Tỉnh vốn tâm tư kín đáo, biết chúng ta nhìn thấy tin nhắn thì đoán là cửa vào xung quanh đây, ông ta không muốn ngô ta gặp nguy hiểm nên nếu cửa vào dễ phát hiện thì ông ta sẽ không để lại tin nhắn ấy. Hoặc nếu có lưu thì cũng có thể thấy là cửa vào sẽ rất khó phát hiện, còn nếu bằng mắt thường có thể tìm ra thì chúng ta cũng sẽ không có cách nào vào được.”

Muộn Du Bình nói rất có lý, tôi lại thở dài, nghĩ nếu thật sự có manh mối thì chú ba vì muốn bảo vệ cho cái mạng nhỏ của tôi chắc cũng sẽ phá hủy những manh mối đó đi rồi.

Bàn Tử chán nản nói: “vậy chuyên này chúng ta đi tay không sao?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “đối với các cậu mà nói thì đây lại là chuyện tốt.”

“Bàn gia tôi chạy hơn ngàn km, xuyên qua biết bao nhiêu sa mạc đã thế lại còn đồ không biết bao nhiêu máu trong cái rừng mưa này, cuối cùng lại phải phơi nắng vỡ đầu đi về mà gọi là chuyện tốt sao?” Bàn Tử tựa lưng vào tảng đá gào lên vò đầu bứt tai. “nơi này đến cái mẹt rách cũng không có, bàn gia tôi mệt chẳng buồn chết luôn rồi.”

Muộn Du Bình ngẩng đầu nói: “nhưng nếu nói là muốn tìm được cửa vào thì cũng không phải là không có cách.” nói rồi nhìn quanh tứ phía doanh địa, “hơn nữa doanh địa này nhìn kiểu gì cũng rất bất thường, không giống như

tự nhiên bỏ đây mà đi, những gì Ngô Tam Tinh nhấn lại chưa chắc đã tin được.”

§86. Giải quyết câu đố để lại

Muộn Du Bình nhìn lại đống lửa rồi từ từ giải thích cho chúng tôi hiểu ý của anh. Anh nói tại doanh địa này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, đặc biệt nhất là thấy xung quanh để lại rất nhiều ba lô. Người của chú Ba rất đông, cho dù có giảm thiểu trang thiết bị đến đâu thì cũng không để lại nhiều ba lô đến vậy. Hơn nữa, toàn bộ doanh địa bài trí rất tự nhiên, những ba lô bên trong các căn lều đều vút lung tung, xung quanh vẫn giăng đầy quần áo và rất nhiều đồ dùng cá nhân, không hề giống như là đã qua chuẩn bị để dọn đi.

Đúng là người ở đây đã rời đi, nhưng không phải là rời đi trong tư thái thông thả mà khẳng định là bọn họ rời đi trong tình trạng rất bất thường.

Muộn Du Bình nói tới điểm đáng ngờ này tôi mới nhớ, đúng là lúc kiểm tra qua tôi có chú ý tới một chúng, nhưng tôi lại không có nhiều thời gian quan sát nên cũng không lưu tâm. Giờ nghe hấn nói tôi mới gật gật đầu nói: “có lẽ không phải tất cả mọi người có thể tới được đây, ở một vài nơi nguy hiểm nói không chừng là một vài người bị giữ lại đó còn đoàn chú ba vẫn đi tiếp.”

Muộn Du Bình lắc đầu: “nếu có người bị rớt lại sau đoàn thì vốn không cần phải lưu lại tin nhắn này. Đọc tin nhắn thì có thể thấy điều kiện tiên quyết lúc đó là những người ở đây phải rời đi cùng một lúc, sau đó mới viết tin nhắn lại. Hơn nữa Ngô Tam Tĩnh tĩnh không nói cho thuộc hạ biết là tới đây sẽ đi vào chỗ chết, đây là điều tối kỵ, nhất định ông ta là người rời khỏi nơi này cuối cùng nên để lại lời nhắn.”

Nếu nói như vậy thì lại không thể giải thích tình trạng của doanh địa này, trừ khi mà những người đó phát hiện ra cửa vào vui sướng tới mức không nghĩ là phải mang theo cái gì nữa, chỉ biết tiến thẳng vào cái cửa đó. Điều này thật sự không thể xảy ra.

Bàn Tử “A!” lên một tiếng, chắc cũng vừa vỡ ra đạo lý, hấn nuốt một ngụm nước miếng rồi nhíu mày nói: “việc này thực cũng rất quái đản, đầu tôi lại rối lên rồi, tưởng tượng từ đầu thì rất khó, hay là chúng ta thử lật từ kết quả lên xem thế nào.”

Trong những lúc thế này thì Bàn Tử luôn có cách. Tôi hỏi hấn lật lại như thế nào, Bàn Tử nói: “chuyện này chúng ta có thể xác định được rất nhiều kết quả, nhưng lại không biết chính xác quá trình của nó, vậy chúng ta sẽ suy từ kết quả ngược lại nguyên nhân vấn đề. Như tiểu ca nói là tin nhắn ở đây giải thích chuyện bọn họ rời đi, không có ai bị rớt lại dọc đường, nhưng mà nơi này lại còn rất nhiều ba lô và đồ đạc vẫn để lại rất nhiều, có thể thấy là số người ở đây ít hơn số ba lô. Vậy...”

Bàn Tử nói tới đó thì ngừng lại, giống như vừa nghĩ ra cái gì đó nhưng nói

không nên lời. Tôi vẫn chưa hiểu rõ ý của hắn là gì, người ít hơn so với số ba lô, hơn nữa còn ít hơn rất nhiều.

Vậy ý anh có phải là đã có nhiều người chết?

Mà lại chết ngay trong khu doanh địa này?

Không khí bỗng trùng xuống, lát sau Bàn Tử lại nói: “trong doanh địa hoặc là xung quanh đây khẳng định đã xảy ra một biệt cố rất lớn. Nhưng không thấy có dấu vết của đánh nhau, vậy có thể là do phát sinh đột ngột từ bốn phía cùng lúc, lúc ấy hẳn là có chuyện gì đó khiến cho bọn họ phải rời khỏi doanh địa này. Sau đó họ không trở về, chú ba vẫn may mắn sống sót, liền mang theo những người còn lại tìm kiếm cửa vào rồi rời khỏi đây. Tôi đoán quá trình diễn ra như thế.”

Tôi nghe xong chợt hiểu ra nhưng cũng vẫn có sơ hở, lại lắc đầu nói: “không đúng, bình thường trong tình huống ấy người sống sót tất nhiên sẽ bỏ nơi này mà đi tìm chỗ an toàn hơn để ẩn náu. Cũng làm sao còn tâm trạng mà đi tìm cánh cửa đó rồi quay lại lưu lời nhắn kia nữa.”

“Như vậy thì có thể là họ gặp phải chuyện bất trắc cùng với lúc phát hiện được cửa vào.” Bàn Tử chỉnh lại.

Tôi gật đầu, Muộn Du Bình cũng gật đầu, lầm bầm: “có lẽ thế, trong lúc cấp bách vì biến cố xuất hiện đột ngột thì bọn họ lại phát hiện được cánh cửa đó cũng nên.”

“Chỉ là phỏng đoán thôi, chúng ta không thể nào chứng thật được thì cũng không có tác dụng gì.” Bàn Tử nói: “tóm lại mọi chuyện có thể xem là như vậy.”

“Nhưng, biến cố đột ngột đó là gì?” tôi hỏi, trong lòng chợt động, “chẳng lẽ là lũ rắn kia?”

Bàn Tử bất giác nhìn nháo nhác bốn phía vào trong rừng mưa rồi quay lại nói: “cậu cứ yên tâm trong lúc cậu ngủ thì tôi và tiêu ca đã đi mức mấy xô bùn rồi. Lát nữa sẽ đổ lên trên mấy cái bạt kia, cả người gác đêm cũng trát bùn lên người nữa, chúng ta sẽ không sợ bọn rắn mào gà đó nữa. Nhưng phải nói là nơi này tà khí ngút trời, nói gở ra thì đây còn là trung tâm của tà giáo trong bồn địa này cũng lên. Mà biến cố đó nhất định phát sinh vào buổi tối, chúng ta phải thật đề cao cảnh giác. Luôn luôn nhớ là nếu nghe thấy bất cứ một động tĩnh nào thì tuyệt đối không được ra khỏi lều.”

Tôi gật đầu nói: “tôi nhận canh ca đầu tiên.”

Muộn Du Bình lắc đầu: “tính cảnh giác của các cậu không cao, nếu những phán đoán vừa rồi của chúng ta chính xác thì biến cố này chắc chắn rất nguy hiểm. Chỉ sợ ai ngồi canh cũng không thể ứng phó kịp, vậy tốt nhất cả buổi

tôi hôm nay tôi sẽ canh cho, các cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

§87. Nó

Tôi cảm thấy hơi băn khoăn nhưng cũng hiểu là Muộn Du Bình nói đúng, tôi không phải là người có ý chí kiên định và lại chưa hoàn toàn khôi phục thể lực sau khoảng thời gian căng thẳng vừa rồi. Nên chắc chắn tôi không thể hoàn thành tốt nhiệm vụ gác đêm được, chỉ cần tôi lơ là vài giây thôi cũng có thể gây nguy hiểm cho mọi người. Còn để Muộn Du Bình gác cả đêm nay thì thật cũng không đành lòng.

Bàn Tử không có ý kiến phản đối, chỉ nói thêm: “tôi thấy một người còn chưa đủ, Tiểu Ca cậu một mình không thể quản được cả địa khu rộng như thế này được, buổi tối tôi và cậu cùng thức canh, sống qua buổi tối hôm nay, ngày mai chúng ta đi nơi khác tha hồ nghỉ ngơi.”

Muộn Du Bình nghĩ một lát, lại không nói câu nào. Bàn Tử coi như là anh cũng đã đồng ý.

Lòng tôi nghĩ hay thôi mình cũng thức, nhưng nghĩ lại thì đêm nay Muộn Du Bình thức canh ngày mai phải để hẳn nghỉ ngơi, vậy tôi phải giữ sức để mai gác cho hẳn nghỉ. Nghĩ như vậy thì bản thân cũng thấy khá ổn thỏa.

Bàn Tử đứng lên vịn vẹo người vài cái nói: “chuyện này cứ làm như vậy đi, không cần cân nhắc thêm nữa, giờ tính xem mai nên làm gì nào? Tiểu Ca cậu có nghĩ được cách gì để tìm được cái cửa kia không?”

Muộn Du Bình nhìn Bàn Tử một cái mới nói: “biện pháp thì có nhưng khó thành công, không cần đề cập tới.”

Bàn Tử lập tức nói: “đừng, trăm ngàn đừng như thế, cậu cứ nói qua cho tôi nghe một chút, tôi không muốn cứ tay trắng như thế này mà về.”

Muộn Du Bình trầm mặc một lát rồi đưa mắt lên nhìn chúng tôi: “chúng ta đi bắt Văn Cẩm.”

Tôi và Bàn Tử vừa nghe xong liền chun mặt lại, tôi lại cười khổ, vừa cười vừa lắc đầu. Quả thật là cách này rất bất khả thi, chúng tôi tới được doanh địa này đã là chuyện vô cùng khó khăn dù nó là một mục tiêu rất lớn, lại còn có khói tín hiệu dẫn đường. Huống hồ Văn Cẩm kia chỉ là một người, còn có thể di chuyển thậm chí cứ thấy chúng tôi là chạy, trong biển đại thụ thế này để tìm được một người khác nào mò kim đáy bể.

Vừa rồi Bàn Tử tưởng rằng có hi vọng nhưng nghe Muộn Du Bình nói xong thì lập tức suy sụp, lầm bầm: “cậu nói thế thì khác nào bảo đi bắt Chú Ba nhà Tiểu Ngô, khó như nhau luôn. Chưa kể tới Văn Cẩm cũng không biết cái cửa đó ở đâu, bút ký mà Tiểu Ngô tìm được đâu có nói nhắc tới nơi như vậy.”

Muộn Du Bình nhìn về đồng lửa đang nổ lép bép, nói: “không đâu, cô ấy

nhất định biết.”

“Vi sao?”

“Cảm giác của tôi nói thế.”

Bàn Tử nhìn tôi nhún vai, không biết nói thế nào, chỉ thở dài: “cảm giác à, cảm giác của tôi bây giờ là sắp trắng tay rồi.” nói xong uống một ngụm nước, vẻ mặt chán nản.

Mọi người không nói gì nữa, tôi tựa đầu vào tảng đá nghĩ ngợi một chút, chợt thấy Muộn Du Bình nó có vẻ cũng có căn cứ.

Theo suy đoán của chúng tôi về chân tướng của sự việc thì ngọn nguồn của nó bắt đầu từ cuộn băng ghi hình kia. Tôi và Cầu Đức Khảo đều thu được băng ghi hình rồi bằng những cách khác nhau mà chúng tôi biết được có một bí mật trong lần khảo sát của Văn Cẩm vài năm trước, do đó cùng bắt tay vào điều tra thì phát hiện ra nơi này. Vậy có thể thấy là mục đích của việc Văn Cẩm gửi băng ghi hình là muốn dẫn chúng tôi tới nơi quý quái này.

Mục đích của Chú Ba tôi là theo dõi hành tung của đội Cầu Đức Khảo, muốn biết rốt cuộc là bọn họ đang truy tìm cái gì. Chú đã điều tra trong nhiều năm và cuối cùng cũng phát hiện ra mục đích của bọn họ là tìm kiếm một thứ gì đó ở trong này. Khôn nổi là đa số người của Cầu Đức Khảo lại bị hạ trong quỹ thành ngoài sa mạc, kế hoạch của Chú Ba vì thế mà đi tong. Bao nhiêu công sức theo dõi đổ sông đổ biển. Nếu như theo tính cách của Chú Ba thì chú sẽ tập hợp thủ hạ lại rồi nghiêm hình bức cung người của Cầu Đức Khảo, ép họ nói ra mục đích của ông ta trong chuyện này.

Có thể thấy là Chú Ba cũng không có nhiều thông tin hơn chúng tôi là mấy, trong tình hình như thế thì có thể xác định người biết nhiều thông tin nhất ở đây chính là người gửi ra những băng ghi hình, tức là Văn Cẩm. Không có chuyện Chú Ba biết được điều gì mà Văn Cẩm lại không biết, hơn nữa còn biết tường tận hơn.

Nghĩ tới mấy băng ghi hình, trong lòng tôi lại thấy rất khó chịu. Trong băng ghi hình có mặt của một người rất giống tôi, chuyện đó là sao? Nếu thật sự Văn Cẩm gửi chúng đi thì tôi sẽ bắt cô ấy nói hết ra thật rõ ràng. Nhưng hiện giờ không phải là lúc nói tới chuyện đó.

Tôi nhìn Bàn Tử rồi nói: “dù có như thế nào thì chắc chắn Văn Cẩm biết được nhiều chuyện hơn chúng ta, tôi cảm thấy hiện tại chưa cần lo tới vấn đề đó, quan trọng nhất là phải bắt được cô ta trước đã.”

Bàn Tử châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: “chuyện này không phải là khó hay không mà cơ bản là chúng ta không thể bắt được cô ấy. Cho dù trên người cô ấy có gắn máy theo dõi thì trong một nơi địa thế hiểm trở như này chúng ta cũng không có cách nào bắt được cô ấy.”

“Có lẽ chúng ta nên giăng bẫy dụ cô ấy.” tôi đột phát ý tưởng.

“Cậu định dụ như thế nào? Dùng nam nhân kế sao?” Bàn Tử không chút hứng thú nói: “ba người chúng ta vừa khiêu vũ thoát y vừa chạy lung tung trong rừng sao?”

Tôi thở dài, quả thật phiền toái quá đi. Nếu cô ấy không trốn chạy thì chúng tôi chỉ cần ở một nơi nào đó gào tên cô ấy lên hoặc là dùng lửa làm tín hiệu để cô ấy biết, vừa đi vừa tìm kiếm thì tất nhiên là sẽ tìm được ngay. Nhưng cô ấy lại trốn như trốn hủi, tại sao lại vậy chứ?

Tôi liền chán nản nói: “các anh thử nói xem vì sao Văn Cẩm ở chân khe núi nhìn thấy chúng ta lại bỏ chạy? Người nhờ định chủ trách mã truyền lời nhắn không phải chính là cô ấy sao? Cô ấy đã vào đây để đợi chúng ta, vậy vì sao lại không ra mặt? Chẳng lẽ thần trí cô ấy không bình thường?”

Muộn Du Bình chậm rãi lắc đầu, nếu nói thần trí Văn Cẩm thất thường thì lúc chúng ta nhìn thấy cô ấy một người đầy bùn mà giờ chúng ta đã biết nguyên nhân vì sao cô ấy lại trát bùn lên người, vậy chẳng phải lúc Văn Cẩm bắt gặp chúng ta cô ấy hoàn toàn bình thường sao. Cô ấy chạy trốn chúng ta là vì có nguyên nhân khác.

Bàn Tử khó hiểu nói: “nói như vậy thì Văn Cẩm chắc chắn cũng nhìn qua một lượt rồi, chúng ta đâu có ý hại gì mà phải chạy như thế chứ”.

“Thần trí bình thường... Chạy trốn...” tôi nghe như vỡ ra điều gì đó.

Văn Cẩm sợ hãi cái gì ư?

Trong bút ký của cô ấy có một lời nhắn, Văn Cẩm nhắc đi nhắc lại là cô ấy đang trốn tránh một thứ gì đó, cái mà cô gọi là “nó”. Hơn nữa, cô ấy nói cho chúng tôi biết “nó” ở đi cùng đoàn với chúng tôi khi tiến vào sái đạt mộc. Như vậy, chỉ có một khả năng hợp lý nhất để giải thích toàn bộ chuyện này, tôi tặc lưỡi nói: “chẳng lẽ, Văn Cẩm đang chạy trốn “nó” rồi đột nhiên lại nhìn thấy “nó” xuất hiện trong số chúng ta?”

Muộn Du Bình lúc này mới gật đầu nói: “chỉ sợ là đúng như vậy.”

Tôi đưa mắt về phía Bàn Tử rồi lại nhìn về lều Phan Tử đang nằm, vài giây sau quay đầu sang Muộn Du Bình, thầm nghĩ thế quái nào, sao có chuyện đấy được.

“vào lúc đấy chỉ có Tiểu Ca, Tiểu Ngô, Đại Phan và tôi là bốn người, nói như vậy trong bốn người chúng ta có một người đã dọa cho Văn Cẩm sợ chạy?” Bàn Tử nhìn hai người chúng tôi, “vậy ai trong chúng ta là kẻ không ra gì đó?”

Tôi và Muộn Du Bình không nói lời nào, Bàn Tử lập tức giơ tay lên nói: “tôi tuy béo nhưng tôi là người tốt, tuyệt đối kẻ đó không phải tôi. Tôi tuyệt

đôi không có hứng thú làm trò trong tình huống đây.”

“Đây chỉ là một ý tưởng thôi, cũng không chắc có phải như vậy không.” tuy nói như vậy nhưng trong lòng tôi thật sự có chút bức bối, nhưng người ở đây đều cùng tôi vào sinh ra tử vài lần. Nếu phải nghĩ theo cách tích cực nhất thì tôi tình nguyện coi Văn Cẩm đầu óc có vấn đề cho rồi.

“Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ “nó” là cái gì?” Bàn Tử nói, “Tiểu Ca, cậu cũng không biết à?”

Muộn Du Bình đưa mắt lên nhìn Bàn Tử lắc lắc đầu.

“Chẳng lẽ có người dịch dung trà trộn vào trong nhóm chúng ta, nếu thế thì hiện tại có một người đang giả trang ở đây.” Bàn Tử nói, vừa nói vừa lấy tay nhéo vào da mặt, tỏ vẻ là mình trong sạch, nhéo chán mới nói: “mọi người xem, béo gia tôi là mặt thật.”

“Tôi đã nghĩ tới chuyện này rồi, trong lúc cậu ngủ tôi đã qua kiểm tra cậu và Phan Tử.” Muộn Du Bình nói, “không vấn đề gì.”

Tôi nhớ tới lúc nhìn thấy Muộn Du Bình đang ngồi xỏm bên cạnh Phan Tử, hóa ra là đang làm cái trò này. Xem ra hẳn đã sớm nghĩ tới điều này từ lâu nhưng không nói ra thôi. Con người này thật sự thâm sâu khó lường.

Bàn Tử liền nhìn về phía tôi: “Tiểu Ca đâu?”

Tôi lập tức lấy hai tay nhéo má nói: “yên tâm, tuyệt đối là hàng thật.”

“Khó nói trước được, cậu nhật được ở dọc đường, nói không chừng là giả trang. Lại đây để béo gia tôi kiểm tra một chút!” nói xong Bàn Tử sấn đến chỗ tôi, ra sức nhéo má, tôi đau tới chảy nước mắt mới buông tay ra nói: “cậu coi như qua cửa.”

“vậy thì không phải là phương diện này.” Muộn Du Bình chỉ vào bút ký trong túi của tôi nói: “trong đó có ghi lại gì không?”

Tôi lấy ra xem, rồi lắc đầu nói: “có thể thấy là trong miêu tả của Văn Cẩm, “nó” có trí lực và luôn tìm cách truy lùng bọn họ. Tôi còn cảm giác là “nó” là người, nhưng không hiểu vì sao lại đặt là “nó” nữa.”

Bàn Tử đứng lên uống một ngụm nước rồi đưa ấm nước cho Muộn Du Bình nói: “nếu nói thế, người truy lùng bọn họ không phải là Chú Ba nhà cậu sao, “nó” kia có phải là Chú Ba nhà cậu không? Trong cảnh tối lửa tắt đèn như thế, Văn Cẩm có khi là nhìn nhầm, cậu và Chú Ba nhà cậu không phải cũng có chút giống nhau sao?”

Tôi thầm nghĩ tôi đẹp trai hơn chú, Muộn Du Bình nhận lấy ấm nước của Bàn Tử đưa, vừa định nói gì thì dừng một cái, Bàn Tử lao tới vỗ lấy mặt Muộn Du Bình. Ra sức nhéo má hẳn.

§88. Biến

Hành động bất thành linh của Bàn Tử làm tôi giật mình, phải mất vài giây tôi mới hiểu được hẳn muốn làm gì.

Muộn Du Bình đều kiểm tra chúng tôi rồi nhưng chính hẳn thì lại không có ai kiểm tra nên Bàn Tử sợ anh chơi đòn tâm lý, tính kế làm Muộn Du Bình phân tâm rồi thừa cơ làm vài đường cơ bản xem kia có phải là mặt nạ không.

Mặt Muộn Du Bình vẫn lạnh tanh, không có dấu hiệu bong chóc chút nào, anh đưa mắt nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử xấu hổ cười cười nói: “chỉ là để phòng thôi mà Tiểu Ca, cậu đâu sao cũng là một trong bốn người chúng ta, tôi chỉ là cẩn thận nên mới mạo phạm thôi, bỏ qua, bỏ qua.”

Muộn Du Bình nghe xong cũng không giận, chỉ quay đi nhìn chỗ khác, tôi liền nói với Bàn Tử: “anh học đâu cách đánh lén vậy đây?”

Bàn Tử cả giận nói: “đánh lén gì đâu, là động tác tôi chỉ hơi bị nhanh chút thôi.”

Thật ra tôi cũng biết rõ thói quen hành động chớp nhoáng thiếu suy nghĩ của Bàn Tử, nên nghe anh nói cũng chỉ cười cười. Bàn Tử trở về vị trí cũ ngồi xuống, có vẻ vẫn hơi xấu hổ đành nói lảng sang chuyện khác: “vậy có thể thấy là trong bốn chúng ta đều không có ai giả mạo cả, xem ra “nó” khả năng lại mang một mặt ý khác, nói không chừng lại không phải là sinh vật sống cũng nên.”

“Ý anh là gì?” tôi hỏi

“Nó ngoài có thể ám chỉ con người hoặc động vật ra thì cũng có thể dùng để gọi đồ vật, có lẽ nào thứ Văn Cẩm trốn tránh là một vật gì đó không?”

Bàn Tử luôn có những ý tưởng bột phát rất thú vị, nhưng lại thường không được hợp lý lắm. Tôi lại hỏi: “vật gì đó? Ý của anh là trong mấy chục năm qua cô ấy vẫn luôn phải chạy trốn những thứ như là quần đùi hoặc là hỉ mũi của chúng ta sao?”

“Con mợ nó chứ, béo gia tôi không có ý chỉ cái đó”, Bàn Tử nói, “trên người

Các cậu có cái gì thì mang hết ra đây xem nào, biết đâu lại tìm được manh mối cũng nên, mang ra đây nhanh nhanh.”

Tôi lắc đầu nghĩ lấy cái gì chứ, đến cả mấy con xà mi đồng ngư tôi cũng không mang theo, Muộn Du Bình đột nhiên nhú mày nói: “không phải, nói tới vật thể thì chúng ta quên không nhắc tới một cái gì đó.”

“Cái gì là cái gì?”

“A Ninh.”

Vừa nghe Muộn Du Bình nhắc tới cái tên này tôi chợt dạ hỏi: “cậu đang nói tới thi thể cô ấy?”

Mọi người đều đã hiểu ra lờ mờ sự việc nên không ai nói gì cả, tôi rơi vào trầm tư một lúc, cảm giác như mình vừa vỡ ra một chuyện rất quan trọng. Biến cố xảy đến với thi thể A Ninh chắc chắn có liên quan tới chuyện này.

Bàn Tử vỗ tay vài cái nói: “ai da Tiểu Ngô ơi, cậu còn nhớ tới chuyện tối hôm trước chúng ta gặp phải ở trong rừng không, nếu thật sự là như vậy thì cơ bản A Ninh quả thực rất có vấn đề, cho nên tới khi chết mới biến thành thứ như thế.”

Tôi bàng hoàng không nói lên lời, thậm chí không có chuyện như thế được, đây chỉ là suy luận đơn thuần đâu có gì để chứng minh. Xác A Ninh cũng không có ở đây, nếu nói về quỹ dị thì chỉ có thể nói là nơi này âm khí ngút trời mới nảy sinh ra suy nghĩ đó thôi.

Tôi không chấp nhận lập luận của Bàn Tử liền xua xua tay nói: “tôi thấy chúng ta đừng nói về chuyện này nữa. Hiện tại còn chưa xác định được điều kiện tiên quyết ở đây là gì, có khi Văn Cẩm thực sự đầu óc có vấn đề rồi cũng nên. Cứ ngồi một lúc đoán già đoán non cũng không được việc gì, chúng ta nên nhìn thẳng vào thực tế mà ngắm xem có phải đã bỏ sót manh mối nào nữa không.”

Bàn Tử không chút phân khích, ngồi thêm một lát rồi đứng dậy nói: “tưởng cái gì chứ, tôi nói chuyện này bết tắc lắm rồi, không có lập trường vững chắc nên có nghĩ cũng chỉ thêm đau đầu. Cậu lại cứ một mực đòi nhìn vào thực tế, con mẹ nó chứ, làm gì có thực tế nào ở đây. Thôi chuyện này chúng ta cứ gác lại đã, đợi qua đêm nay rồi sáng mai hãy tính tiếp cũng được.” nói xong liền cất bước tới lều Phan Tử, không quên nói với chúng tôi đi chuẩn bị nước bùn.

Tôi nhìn đồng hồ, cũng đã tối rồi, những tia nắng cuối ngày cũng tắt từ lâu. Để có thể bảo vệ tốt nhất trong đêm thì cần phải chuẩn bị hết thảy thật cẩn thận, nghĩ rồi từ từ đứng dậy cùng bọn họ đi lấy bùn trong đầm lầy.

Đầu tiên là đem bùn đổ lên trên bạt, rồi che lên trên lớp bùn một cái túi chống nước để nhờ may đêm nay trời có đổ mưa thì cũng không bị trôi mát. Tôi vào trong lều kiểm tra tình trạng Phan Tử, anh vẫn đang ngủ say, nhiệt độ cơ thể cũng đã bình ổn. Bàn Tử bảo mấy tiếng trước Phan Tử có tỉnh lại một lần nhưng thần trí vẫn chưa khôi phục, đành cho hắn uống vài ngụm nước sau đó lại thiếp đi. Nhưng may mắn là đã hết sốt, chắc cũng đã qua cơn nguy hiểm.

Trong khu vực doanh địa này cũng không có bất cứ một vũ khí nào dùng

được, Bàn Tử liền đi tìm thật nhiều cục đá lớn nhỏ về để vào một nơi thuận tiện tính làm theo những tráng sĩ sống trong rừng núi dùng đá sỏi để chống lại thú rừng. Tôi nói người ta ít nhất vẫn còn có giáo mác, chúng ta ném hết đá rồi thì chỉ biết đầu hàng chứ làm được gì nữa.

Bàn Tử cho thêm củi vào đồng lửa rồi khêu cho nó cháy bùng lên, sau đó cầm một cây đuốc đi quanh doanh địa xem nơi nào khô ráo thì đốt thêm vài đồng nữa làm chỗ cảnh giới. Ánh lửa đỏ rừng rực chiếu bùng lên cả một vùng rừng núi tối tăm. Hoàn tất mọi chuẩn bị rồi đồng hồ cũng điểm mười giờ, tôi cũng thấy hơi an tâm khi nhìn xung quanh. Bỗng thấy bốn phía trở nên mờ mịt, con mẹ nó chứ, lại là sương mù. Không đến một tiếng đồng hồ, doanh địa đã chìm trong biển sương mù mông lung, không trông rõ được cái gì cả.

Nhìn bốn phía dày đặc sương, bất giác mồ hôi chảy xuống ướt lạnh lưng, tôi đã hoàn toàn bị mất tầm nhìn. Cho dù có ánh lửa bập bùng nhưng cũng chỉ có thể thấy xa nhất là ba thước, xa hơn thì không thấy một hình thù gì rõ ràng cả. Giờ nếu muốn phòng bị hay cảnh giác đều rất khó khăn.

Một mùi hỗn tạp của bùn đất và hơi nước bốc lên xông vào mũi khiến tôi cảm thấy rất ngọt ngào, bất giác tôi chợt nghĩ tới trong sương có độc không? Trong rừng mưa hôm qua không hề để ý tới chuyện này, nhưng giờ cần phải thật cẩn thận. Tôi từng nghe người ta nói trong rừng đặc biệt là rừng nhiệt đới ẩm thường có rất nhiều chướng khí, đến tối nhiệt độ trong không khí đột ngột giảm xuống sẽ khiến chúng có cơ hội bay hơi lên. Nhiều nhất là trong khu vực đầm lầy, trong chướng khí thường chứa một lượng lớn khí độc thậm chí là kim loại nặng bay hơi, người có thể chất yếu rất dễ trúng độc, nặng thì có thể dẫn tới suy hô hấp cấp.

Nghĩ tới đó tôi liền quay ra hỏi bản tử xem trong lều có những trang bị gì, có tìm được cái mặt nạ phòng độc nào dùng được không?

Bàn Tử nói: “đây tuyệt đối không phải chướng khí, chướng khí sẽ có mùi đậm hơn mà hơn nữa chướng khí mặc dù rất lợi hại nhưng không đến mức nguy hiểm. Có hít vào nhiều nhất thì cũng bị viêm khớp hoặc ho lao linh tinh thôi. ở vùng tây nam khí hậu ẩm ướt có nhiều chướng khí, dân ở đó dùng rất nhiều hạt tiêu để phòng các bệnh mà nó gây ra đấy. Giờ không bằng cậu vào trong kia tìm xem mấy người này có mang theo ít hạt tiêu nào không, chúng ta dùng không hết có thể sáng mai đem ra rang với cơm thì tuyệt vời ông mặt trời.”

Tôi nói: “đấy là anh nghĩ vậy thôi, mỗi nơi có một phương pháp khác nhau, tôi thấy vẫn cần phải đeo nó vào để đề phòng thì hơn.”

Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu đổ bùn lên người, chỉ nhìn thôi cũng thấy không hề thoải mái gì rồi, nghe tôi nói thì giọng trở nên chán nản, vừa

lắc đầu vừa đáp: “nếu muốn thì cậu cứ đeo vào, trong cái thời tiên này mà còn mang mặt nạ phòng độc vào thì có mà nhìn bằng niềm tin. Còn gác đêm cái nỗi gì nữa. Cậu cũng không cần lo lắng những cái đấy, không mau đi ngủ đi, đợi thêm lát nữa không chừng chẳng ngủ được nỗi đâu.” nói xong thì lập tức phun một bãi nước miếng lâm lâm: “phui phui cái miệng quạ đen, đại cát đại lợi.”

Tôi nghĩ mình làm cho Bàn Tử phật ý nên thấy hơi hối hận, hai người bọn họ phải gác đêm nay, Phan Tử trong kia thì bị trọng thương, tôi là người duy nhất được ngủ thành thoi ở đây. Nghĩ thật còn quá cả người bệnh, không tưởng là mình lại vô tích sự như vậy, càng nghĩ càng buồn lòng.

Lũng thững bước vào trong lều nằm xuống, trông đầu vẫn nghĩ ngợi linh tinh khó mà ngủ nổi. Tới giờ mà người tôi vẫn còn ê ẩm, ngấm lại dù thế nào thì tôi cũng không hợp để đi vào cái chốn thâm sơn cùng cốc này. Cả lều được phủ một lớp bùn nên ánh sáng bên ngoài không thể xuyên thấu vào tới đây. Còn bên trong để tiết kiệm pin nên cũng không bật đèn, nằm chần chọc mãi đành phải tự ép mình nhắm mắt lại ngủ cho xong chuyện. Bên tai văng vẳng tiếng Bàn Tử mài đao sần sạt ngoài kia, cứ nghe một lát rồi thần trí trở nên mơ hồ, sau cũng không biết chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Bản thân biết là có ngủ được thật không nữa, trong đầu vẫn luẩn quẩn mấy chuyện mông mông lung lung. Thiếp đi được một lúc nhưng kỳ thật thì giấc cũng không sâu, chỉ biết chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Tới nửa đêm thì bị buồn tiểu nên bật dậy.

Lúc tỉnh lại thì không còn nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, thậm nghĩ chắc chưa có chuyện gì xảy ra, liền sờ soạng lật rèm cửa bước ra ngoài đi tiểu.

Vừa vén rèm lên tôi bỗng thất kinh, bên ngoài hoàn toàn tối đen như mực, tất cả những đống lửa thấp ban tối đều đã bị tắt ngấm.

Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi lập tức bưng tình, lại lúi vào trong trại, thăm than không xong rồi, chẳng lẽ đã có biến?

Nhưng sao không nghe thấy bất cứ một tiếng động nào cả, tôi chắc chắn vừa rồi mình ngủ không quá sâu, bản thân còn có thể xác định được trại thái lúc ngủ như thế nào. Đến cả thân thủ như Muộn Du Bình mà cũng không thể phát hiện ra một chút động tĩnh gì trước khi nó ập đến sao?

Tôi lắng tai nghe, bên ngoài không có bất cứ một âm thanh gì. Bắt đầu cảm thấy hoảng hốt nhưng cũng không dám gọi câu nào, lúi người về tìm đèn pin. Tay quơ một chút liền vớ được cái đèn pin trong góc lều, tôi bật nó lên cú nhất là bật mấy lần liền đều không thấy nó sáng. Đành cho tay vào trong túi quần lấy cái bật lửa ra, quẹt vài cái nhưng cũng không lên, đến cả

một tia lửa cũng không có.

Tôi thềm mắng một tiếng, lại hít sâu một hơi, tự nhủ phải thật bình tĩnh bây giờ mà giục tắt thì bắt đạt. Nghĩ ngợi một chút thì nhớ ra là còn đèn huỳnh quang của cái đồng hồ đeo tay nữa. Tính cất cái bật lửa lại túi nhưng vừa chạm vào bật lửa thì cảm thấy ngón tay nóng ran lên.

Thật sự kỳ quái mà, sao không bật được mà lại nóng như vậy, vừa rồi quẹt đầu cả tay còn không thấy được một tia lửa. Cáu tiết tôi lại quẹt thêm lần nữa sau đó cho bàn tay vào xem thế nào, nhưng còn chưa chạm vào bật lửa lòng bàn tay đã nóng giấỷ lên, lập tức rút tay về.

Tôi ngậỷ người ra một lúc, thềm nghĩ bật lửa có cháy mà.

Nhưng sao mắt tôi không thấy gì, tôi vẫn hoàn tối. Tới một chút ánh sáng cũng không cảm nhận được.

Có thể là bật lửa sắp hết ga chỉ cháy được một lúc là ngừm, nhưng vấn đề là tôi không nhìn thấy gì cả. Trước mắt chỉ toàn một màu đen kịt.

Trong khoảng khắc tôi theo bản năng đưa tay lên sờ xem mắt mình có phải bị cái gì che đi không, đưng đến lông mi thì mới biết là không phải. Vừa nghĩ tới đó thì trong lòng run sợ, chuyện gì xảy ra với tôi thế này?

Có phải do sương mù quá dày rồi không? Tôi lấy hai tay dụi mắt, dụi mãi mà vẫn không có tiến triển gì. Xung quanh vẫn chỉ một màu tối đen, mà giờ tôi cũng cảm nhận được màu đen này không phải là màu của không gian, bóng tối mà tôi nhìn thấy không hề có một gợn sáng nào.

Tôi vẫn không nghĩ được là mình đang rơi vào tình huống xấu tới cỡ nào. Bởi vì trong đầu tôi chưa định hình được một chút khái niệm nào, tôi lấy tay phát qua phát lại trước mắt tưởng sẽ xua đi được bóng tối đang bao vây lấy mình. Nhưng mặc cho tôi có vung tay lên bao nhiêu lần thì cũng chỉ là vô dụng.

Tôi bỗng thất thần, lặng lẽ ngòỉ ngắỷ ra một lúc để bản thân bình tĩnh lại. Cần phải cân nhắc xem đang có chuyện gì mới được, bên ngoài chỉ toàn một màu đen, không nghe thấy một tiếng gì, chẳng lẽ là trong lúc tôi ngủ có chuyện xảy ra nên mọi người đã dập hết lửa đi.

Nhưng có nói thế cũng không đứng, tôi vừa bật lửa lên, ánh sáng rất gầỷ, bàn tay vẫn còn bỏng rát vì chạm vào lửa, không có lẽ nào lại như thế được. Có một dự cảm rất xấu nảy ra trong đầu tôi, mồ hôi toát đầỷ trán, lúc này đây tôi mới biết thế nào là sợ hãi tột độ.

Dù có chuyện gì thì cũng mắt tôi cũng hoàn toàn không thể bị che hết được ánh sáng được, trong tình hình này chỉ có thể xét tới một trường hợp duy nhất- tôi đã mù?

§89. Bóng dáng di động

Tôi không tin! Chưa bao giờ tôi xuất hiện khái niệm ấy trong đầu, thật sự quá đột ngột. Nhưng lòng tôi bỗng lạnh đi, sợ hãi bao trùm toàn thân rồi từ từ lan tới từng chân tơ kẽ tóc. Cảm giác này không hề giống với bất cứ một cảm giác nào tôi từng trải qua trước đây thậm chí nó còn đáng sợ hơn cả những lúc cận kề với cái chết. Theo bản năng tôi cố gắng dụi hai mắt mình cho tới khi cảm thấy đau mới thôi, nhưng vừa mở mắt ra vẫn chỉ thấy một màu đen đặc quánh không hề thay đổi.

Tiếp theo tôi nhớ tới bên cạnh mình còn Phan Tử, liền lần qua chỗ hắn, muốn gọi anh dậy xem có phải là xung quanh tối đen hay là do mắt tôi có vấn đề. Nhưng vừa chạm vào người đã cảm thấy Phan Tử nóng như cục than cháy, chắc hắn đang lên cơn sốt. Gọi vài câu không thấy hắn phản ứng gì.

Tôi ngồi thẩn ra, thẩn than không xong rồi! Hít sâu một hơi, lúc này trong đầu tôi nghĩ tới Muộn Du Bình và Bàn Tử vẫn ở bên ngoài. Nếu tôi thật sự bị mù thì chắc chắn là đã xảy ra biến, mà có là chuyện gì thì cũng phải có nguyên nhân. Ví như là bị tổn thương do tiếp xúc với ánh sáng mạnh, hoặc trúng độc, người bình thường không thể tự nhiên bị mù được. Cho nên nếu có mù thì không phải chỉ có mình tôi.

Còn nếu bọn họ không bị mù thì bọn họ hẳn vẫn còn ở bên ngoài trại, chỉ là không phát ra âm thanh gì thôi. Tôi lập tức mò ra gần ngoài cửa lều, ngồi nghe ngóng một chút rồi mới nhẹ nhàng gọi: “Bàn Tử!”

Đợi một lúc cũng không thấy ai đáp lại.

Tôi gọi cũng không quá nhỏ, trong không gian im lặng như này thì vẫn có thể nghe thấy rõ ràng được. Trừ khi bọn họ đang ngủ, nhưng ngoài kia còn Muộn Du Bình, hẳn tuyệt đối không hề ngủ.

Mồ hôi của tôi đổ như thác, thẩn than chắc chắn có chuyện không hay rồi. Cả người lại thụt lùi vào trong lều, vài giờ trước chúng tôi có dự là nơi này trước đây từng xảy ra biến cố gì đó. Có phải đây chính là chuyện mà đội Chú Ba đã gặp phải không?

Trong lúc ở đây đã có rất nhiều người hai mắt hóa mù?

Đầu óc tôi bấn loạn hết cả lên, bản thân không thể giải thích được chuyện gì cả. Dù đã có rất nhiều phỏng đoán trước đó nhưng chưa ai nghĩ tới sẽ gặp chuyện như này.

Đối với người bình thường khi phải tồn tại trong một khu vực đầy đầy nguy hiểm như thế này, đột nhiên bị mù thì chẳng khác nào chịu chết, thậm chí còn sợ hơn cả phải chết.

Người tôi run lên bần bật, trong đầu tưởng tượng ra vô số thứ. Phải sờ

soang từng bước trong rừng mưa, không thấy gì cả mà bản thân thì không thể thích ứng ngay với tình trạng mù lòa, chết chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Mà trước khi chết lại phải trải qua một quãng thời gian căng thẳng và sợ hãi tột cùng, thật sự muốn chết luôn chứ không dám nghĩ tới nữa.

Nhưng rốt cuộc thì cái gì đã làm cho tôi bị mù như vậy? Thức ăn sao? Đồ hộp lương khô chúng tôi ăn dọc đường đâu có vấn đề gì. Chẳng lẽ là do vị trí của di tích này?

Bản thân vẫn muốn tìm lấy một lý do nào đó để trấn an tinh thần vì tôi không thể chấp nhận được chuyện mình bị mù như thế này. Đúng lúc ấy bỗng nhiên từ rất xa bên ngoài kia có một tiếng thì thào vọng lại.

Trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng bỗng vang lên âm thanh quái dị như vậy khiến tôi giật mình, lắng tai nghe xem là tiếng gì thì bỗng nhận ra kia chính là tiếng mà chúng tôi từng nghe thấy trong rừng mưa. Là tiếng nói thì thầm trong bộ đàm, lúc cao lúc thấp, khi nói khi cười vô cùng kinh dị.

Trong đầu tôi liền hiện ra cái bóng dáng nửa như người nửa như rắn dữ tợn kia, yêu hầu không khỏi run lên. Con mẹ nó chứ, sao lại có kiểu oan hồn bất tán như thế trên đời này.

Thứ phát ra âm thanh như vậy rốt cuộc là con quái vật gì? Có phải là A Ninh không? Nếu mắt tôi có thể nhìn thấy thì chắc chắn sẽ vén rèm lên nhòm một cái. Nhưng tiên sư, tôi lại đột nhiên bị mù thế này thì còn làm ăn gì.

Tuy cái thứ quái đản đó dù không phải rắn nhưng nó lại hành động cùng với lũ rắn, nếu đúng là vậy thì xung quanh đây chắc chắn có rất nhiều rắn độc. Đầu óc tôi lập tức nhớ lúc nãy mình mở cái rèm ra hình như là chưa khép vào, hiện giờ không thấy gì đành phải ra xem thế nào đã.

Nghĩ thế liền mò tới rèm trại, vừa chạm vào bạt thì bỗng có người từ bên ngoài lao vào hất tôi ngã văng ra đất. Tôi tính ngời dậy thì lập tức bị người đó đè chặt lại, miệng cũng bị chặn không ú ớ được gì.

Lại một phen bị dọa cho sợ chết khiếp, nhưng tôi chợt nhận ra đây là mùi người của Bàn Tử, tiếp theo cảm thấy như có cái gì bị ấn lên mặt tôi. Vừa sờ thì hóa ra là một cái mặt nạ phòng độc.

Tôi không giãy giụa gì nữa, tự đeo mặt nạ vào bên tai nghe thấy tiếng Bàn Tử nói rất khẽ: “đừng sợ, trong sương mù có độc, cậu đeo mặt nạ vào thì sẽ nhìn thấy lại ngay, nhưng nghiêm cấm không được nói gì, bốn phía doanh địa này đều bị bao vây bởi lũ rắn rồi.”

Tôi nghe xong lật tức gạt đầu, Bàn Tử lúc này mới buông ra, tôi mới hỏi nhỏ: “vừa rồi các anh chạy đi đâu vậy?”

“Không có thời gian để nói chuyện đó,” Bàn Tử thì thào, “đeo mặt nạ này

vào thì yên tâm rồi.”

Tôi mắng ai bảo anh không nghe lời tôi, vừa lúc đó thì tiếng âm thanh quý dị kia đã áp sát, nghe chỉ không cách chúng tôi là mấy. Bàn Tử lập tức thờ dài một tiếng nói: “đừng nói gì cả nữa.”

Tôi lập tức mím chặt, tiếp theo tôi thấy Bàn Tử làm bầm cái gì đó nghe không hiểu, sau một lát thì dúi vào tay tôi một thanh chủy thủ. Trong lòng thầm hỏi để làm quái gì, chợt nghe thấy tiếng rèm kéo lên rất nhẹ, biết Bàn Tử chuẩn bị đi ra ngoài.

Tôi liền lao ra tóm lấy áo Bàn Tử, không cho hắn đi nhưng Bàn Tử lại cạy tay tôi ra thì thào: “Tiểu Ca bị rấn cản, tôi phải lập tức đi cứu cậu ấy, cậu ở trong này không được cử động, cứu về rồi nói gì thì nói.”

Tôi vừa nghe thì cả người sững sờ, không thể nào! Còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Bàn Tử đã đi ra ngoài mất, tôi vẫn đứng ngẩn ra. Cảm giác trời đất bỗng chao đảo, không còn biết gì nữa.

Đầu tiên tôi bị hoảng là vì tin Muộn Du Bình bị rấn cản, Bàn Tử cũng không nói rõ ràng, nhưng bản thân cũng biết rấn này vô cùng độc, nếu đã bị nó cản thì vô phương cứu chữa, tôi chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện đó. Tiếp theo là tôi nghĩ với tinh thần cảnh giác cao độ của Muộn Du Bình mà có thể bị rấn cản, vậy tình huống bên ngoài kia rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng như lửa đốt, thật muốn lao ra ngoài xem nhưng chết một nỗi là không nhìn thấy cái gì. Lúc này tôi bỗng nảy ra một ý niệm trong đầu, nếu cả Bàn Tử cũng bị rấn cản thì biết làm sao bây giờ? Con mẹ nó chỉ còn mình tôi trong này, rồi còn cả Phan Tử nữa, thật sự rất đáng sợ.

Cảm giác lo âu lúc đó không cách nào hình dung tường tận được, chỉ biết là trước mắt tối đen, không biết phải mất bao lâu mới khôi phục được còn bên ngoài thì tình hình vô cùng nguy hiểm. Tay ôm chủy thủ, cả người cứng đờ ra như chết, trong lòng thầm nghĩ không biết Bàn Tử cho tôi cái thứ này để tôi tự vệ hay là tự sát nữa.

Nhưng rốt cuộc thì tôi cũng không làm gì cả, vẫn chỉ lẳng lặng ngồi im một chỗ. Vừa lẳng tai nghe xem động tĩnh bên ngoài thế nào vừa tự an ủi bản thân phải can đảm lên, không được sợ quá mất khôn.

Trước sau tôi vẫn chẳng nghe thấy một tiếng gì bên ngoài, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra bất cứ hình ảnh nào. Tiếng thì thào kia vẫn nghe văng vẳng bên tai, khi liền khi đứt. Nghe như gần lắm rồi nhưng tuyệt nhiên không thấy tiến thêm bước nào.

Cũng không biết qua bao lâu, trong đầu tôi hoàn toàn không có khái niệm về thời gian, nhưng những lúc tâm trí hoàn toàn trống rỗng như vậy tôi bỗng cảm thấy như mình bình tĩnh hơn. Không thể liên tục duy trì một loại cảm

xúc mãi được, sau khi thần kinh căng lên cực độ thì giờ người tôi đã nhũn ra như con chi chi.

Dần dần, trước mắt tôi bỗng có cảm giác mờ mờ đục đục, màu đen bắt đầu có dấu hiệu biến mất, nhưng không nhanh như thủy triều rút mà từ từ nhạt dần, trong bóng tối hiện ra một màng sương xám giăng giăng.

Tôi thở phào một tiếng, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy gì đó, không biết làm cách nào để có thể khôi phục được nhanh nhanh một chút, hai mắt cứ liên tục chớp chớp.

Phải rất lâu sau, tầng sương xám kia mới dần sáng hơn, may mà tiến độ cũng khá nhanh, tôi đã bắt đầu nhìn thấy loáng thoáng được hình dáng xung quanh mình.

Nếu có thể ví dụ cảm giác tôi lúc này thì chắc là giống như bị cận nặng mà không đeo kính vậy, tôi từ từ quay đầu chuyển hướng nhìn ra bên cạnh. Thấy mờ mờ ánh sáng đèn pin chiếu vào mắt, tôi giơ tay lên hươ hươ một chút, quả nhiên cũng thấy bóng bàn tay mình lướt qua. Trong lòng chắc hẳn cũng sớm lấy lại được thị giác thôi.

Nhưng trong tình hình mắt mũi kèm nhèm thế này thì tôi vẫn không thể nhìn ra được tình hình bên ngoài, cùng lắm là chỉ có thể nhìn thấy những bóng đen di động linh tinh qua lại mà thôi.

Tôi từng được nghe ai đó kể là sau khi mao trạch đông được giải phẫu thành công bệnh đục thủy tinh thể, khôi phục thị lực liền khóc rùng như mưa thì hiện tại bản thân đã có thể hiểu được cảm giác của ông ta lúc đó. Thật sự có rất nhiều điều quý báu mà tôi không nghĩ mình chưa thực sự trân trọng trong cuộc đời này. Trong lúc tôi đang mơ mơ hồ hồ nhìn qua chỗ Phan Tử, muốn xem tình trạng của hắn thế nào thì trong mắt tôi chợt hiện lên một bóng đen. Không phải là một cái bóng bất động mà nó vẫn liên tục di chuyển.

Tình hình trước mắt vô cùng mờ ảo, thậm chí cũng không thể nhận ra là người hay là vật nữa, nhưng tôi chắc chắn là nó chuyển động. Tôi không thực sự tin tưởng vào thị giác của mình lúc, chỉ nghĩ chắc là mắt mình đang hồi phục nên có thể sinh ra ảo ảnh vốn cũng không để ý chuyên tâm tìm tới chỗ Phan Tử đang nằm. Vài giây sau thì chạm được vào tay hắn, nhiệt độ cơ thể đã ổn định hơn, trong lòng thậm chí ngạc nhiên làm thế nào mà có thể tự mình hạ sốt được như thế. Như vậy cũng tốt, hiện tại tình trạng tôi cũng không thể nào đi lấy thuốc cho hắn được.

Định đi lấy ấm nước cho Phan Tử uống mấy ngụm thì vừa lúc quay người lại liền nhìn thấy trước mắt có cái gì đó thụp xuống. Thị giác cũng đã tốt hơn trước nên có thể phát hiện được như có một cái bóng đen vừa di chuyển

ngang qua mặt mình, bộ dáng quý dị, càng nghĩ càng thấy không phải là mình gặp ảo giác.

Tôi ngây người ra, liền đưa mắt nhìn theo cái bóng đang di chuyển, phải nhìn mất một lúc mới lơ mơ nhận ra nó có tứ chi bình thường.

Tôi nổi da gà đầy người, chẳng lẽ trong lều lại có quái vật, thừa lúc tôi bị quáng liền xông vào sinh sự với tôi?

Hay là Bàn Tử? Không thì Muộn Du Bình à? Nhưng họ không cần thiết phải im lặng như vậy chứ, tôi nắm chặt chủy thủ trong tay.

Bóng đen liên tục di chuyển, động tác rất nhanh, tôi không nhìn được nữa liền quát nhỏ một tiếng: “là ai?”

Bất thành linh bóng đen dừng lại, nhưng tiếp theo lại hoạt động nhanh hơn trước, tôi cảm thấy như nó chạy quanh trong lều. Tôi nheo nheo hai mắt lại, dồn toàn lực nhìn về phía cái bóng đó đảo qua đảo lại, động tác của nó rõ ràng hơn. Trong phút chốc tôi ý thức được nó đang lăm nhăm lục trong mấy cái ba lô, có vẻ như đang cố gắng tìm một cái gì đó. Hơn nữa tới gần tôi còn ngửi thấy có mùi bùn xộc vào mũi.

Trong lòng tôi thảng thốt, người này cũng trát bùn lên người, là ai được chứ? Vừa nghĩ vừa nhúc nhích chậm chậm tới gần hơn để quan sát.

Còn chưa bước được đủ một bước dài thì bóng đen lại chuyển sang chỗ khác, rồi được một lát liền đứng thẳng dậy, động tác rất mau lẹ. Tôi chỉ chậm hơn có nửa nốt nhạc mà đã không thấy nó đâu nữa.

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, tôi còn chưa kịp nghĩ gì hết, vẫn tưởng là mình sinh ra ảo giác như trong mấy phim tàu mà tôi hay xem. Hai mắt vẫn cứ mơ mơ hồ hồ nhìn quanh trong lều, chẳng lẽ vừa rồi là Bàn Tử chạy vào kiểm tra rồi lại đi ra luôn?

Ngay trong lúc tôi vẫn đứng như trời trồng trước cửa lều thì bỗng trời đất tối sầm lại, bên tai nghe thấy âm thanh thở hồng hộc, vài khắc đó tôi chỉ kịp tưởng tượng ra một cái bóng lớn lao về phía mình, người tôi bị va mạnh vào nó rồi ngã dúi xuống đất. Vừa lúc tôi nghe thấy tiếng Bàn Tử vừa ho vừa nói: “đèn, tắt đèn đi!”

Tôi cuống cuống với tay xem đèn ở đâu để tắt, vừa tắt thì xung quanh lại mờ mịt không còn thấy gì. Bàn Tử nói nhỏ: “nằm úp xuống, không được nói gì cả, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được phát ra tiếng gì hết, rõ chưa.”

Tôi lập tức nằm úp xuống, bên cạnh cũng cảm thấy Bàn Tử nằm xuống. Lúc đầu còn nghe thấy tiếng thở hổn hển của hắn nhưng chỉ một lát sau đã không thấy nữa, chắc Bàn Tử đã thóp bụng nín thở lại, chỉ đủ để cảm giác được là còn sống. Tôi đang không hiểu vì sao phải nằm úp xuống như thế

này thì bỗng nghe thấy “bụp” một tiếng rất lớn như là có cái gì đó đâm vào vách trại. Tiếng động thực mạnh nên có thể tưởng được sức nặng của vật đó, ngay sau đó là tiếng gãy giòn tan ngay trên đầu. Tiếp theo là liên tiếp những tiếng đồ vỡ va chạm ồn ào tràn qua chỗ tôi đang nằm, chắc chắn vách trại đã bị lật tung lên rồi.

Mặt tôi xanh mét, còn không biết phải phản ứng thế nào thì lại lấy xung quanh mình rung lên âm âm, nó đang tiến tới đây.

Tôi nhất thời cảm thấy như cụ kị hiển linh, lập tức ôm lấy đầu, nghĩ chắc chắn là tới lượt trại của mình bị xập.

Nhưng không ngờ là đợi một lúc sau cũng không thấy có chuyện gì xảy ra. Tôi vẫn cố ôm đầu thêm vài phút nữa đợi cho tiếng rầm rầm bên ngoài kia đi xa tí mới buông tay ra.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Xe tăng về làng? Đang định hỏi Bàn Tử hay là chúng ta chạy trốn thôi thì Bàn Tử đã bịt kín mồm tôi lại.

Bên ngoài bỗng vang lên vài tiếng nổ, rồi tiếp tới tiếng sụp đổ của các lều trại xung quanh, nó cứ thể diễn ra âm ỉ cả một góc rừng, mãi cho tới khoảng nửa giờ sau tôi tính ra là có hơn mười cái trại đã bị phá hủy hoàn toàn. Tâm trạng ai cũng hoang mang cực độ, tiếng âm âm cứ lói tiếp nhau vang lên không dứt, đầu óc ong ong như bom nổ bên tai. Lòng thảm tính không biết bao giờ mới tới lượt trại của mình bị bom dội xuống.

Sau đó một lúc rất lâu, chúng tôi mới dần lấy lại bình tĩnh, không gian lại trở về với cái tĩnh lặng vốn có, hẳn là các đợt tấn công rầm rộ đã qua. Nhưng vẫn chưa ai dám động đây gì, mãi sau mới từ từ ngồi dậy, tôi chợt nhận ra thị giác mình đã cơ bản được hồi phục. Tuy rằng nhìn vẫn hơi mờ mờ nhưng có thể nhận biết nét mặt và hình dáng của người đối diện rồi.

Tôi cũng có đeo thêm một lớp mặt nạ phòng độc bên ngoài nữa nên cảm giác mờ mờ cũng dễ hiểu, chỉ cần đưa tay lên lau hết lớp hơi nước trên mặt kính là có thể thấy tương đối rõ ràng.

Tôi đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử và Muộn Du Bình. Muộn Du Bình bị thương, vẫn đang ôm lấy cổ tay còn Bàn Tử toàn thân đầy vết máu, cả hai người đầy bùn đất lá cây và tạp vật lung tung trông như vừa đi từ chuồng heo ra vậy. Có thể thấy trước khi lao được vào trong lều này cũng đã trải qua một hồi ác chiến hỗn loạn.

Chúng tôi vẫn chưa ai dám nói lời nào, đợi thêm một vài phút Bàn Tử mới liều mình vén rèm cửa lên nhòm ra bên ngoài. Rèm vừa chéch lên đã thấy có ánh sáng chiếu vào bên trong, trời đã sáng rồi.

Tiếp theo thì hẳn cẩn thận bước ra ngoài. Tôi quay qua hỏi Muộn Du Bình có sao không, anh xua tay nói không việc gì rồi cũng bước theo Bàn Tử ra

khỏi lều, tôi cũng lững thững chạy theo.

Sương mù đã tan hết, ánh ban mai hắt lên nền trời những tia sáng âm đạm, xung quanh chúng tôi mọi thứ đều đã bị san phẳng thành bình địa. Tôi vừa bước ra cả người lập tức đơ ngay tại chỗ.

Ai lấy đầu lộ vẻ bàng hoàng, toàn bộ doanh địa chỉ sau một đêm đã sụp đổ tan hoang, tất cả những lều trại xung quanh đều bị lật đổ như có một cơn lốc xoáy dữ dội tràn qua. Cả một vùng đổ nát chỉ còn đúng căn lều của chúng tôi còn đứng vững được. Bốn phía không còn gì nguyên vẹn, không còn thấy thứ đã tấn công chúng tôi cũng không thấy có dấu vết lũ rắn.

Bàn Tử mắng một tiếng rồi ngồi xuống bên đống lửa đã tàn, tôi vẫn đứng trân trân há miệng nhìn bãi chiến trường trước mặt, không biết giờ nên làm gì cho phải. Bỗng đằng sau có tiếp người ngã xuống, vội quay lại nhìn thì hốt hoảng nhận ra là Muộn Du Bình ngất xỉu dưới đất.

Chúng tôi đỡ Muộn Du Bình đi vào trong lều rồi lập tức kiểm tra thương thế cho anh, tìm quanh thì thấy có hai vết răng nhỏ trên cổ tay, miệng vết thương không sâu lắm, chắc là vừa bị tộp thì giăng được ra luôn. Không biết đã có chuyện kinh tâm động phách gì diễn ra đêm hôm qua mà khiến cho Muộn Du Bình có thể bị thương được như thế này chứ? Tôi không thể tưởng tượng ra được.

Bàn Tử nói với tôi đã cắt một dao vào động mạch để hút chất độc ra, còn cắt cả chữ thập ở vết thương để máu không chảy ngược vào trong, nhưng chắc nọc độc vẫn kịp chạy vào cơ thể. Rắn này rất độc, chỉ cắn một cái mà trong vài giờ cả cánh tay chuyển màu xanh, may mà Tiểu Ca động tác mau lẹ, nếu trong mấy phần trăm giây đó không kịp nắm đầu nó giựt ra thì chắc đã ăn đủ, giờ Tiểu Ca cũng không thể ngồi đây được đâu.

Tôi tiêm cho Muộn Du Bình một mũi huyết thanh rồi mát xa nhẹ ở hai huyết thái dương của hắn. Hô hấp của Muộn Du Bình cũng đã ổn định hơn, tôi mới nhéo vào tay hắn một cái. Thấy không có tình trạng phù nề ứ nước, liền nói với Bàn Tử Muộn Du Bình ổn rồi, từ giờ cho tới lúc khỏi hẳn tuyệt đối không được để cho hắn hoạt động mạnh, nhất là cấm không được chạm vào thứ gì có độc, bằng không thì khó mà chữa được.

Phan Tử vẫn ngủ ở trong lều, chúng tôi đặt Muộn Du Bình xuống bên cạnh, nhìn hai người nằm như vậy tôi thấy rất đau lòng. Bọn họ quả thực vô cùng vất vả, nếu tôi có chết sớm một chút thì cũng chỉ vì nơi này khác với những nơi chúng tôi đã từng đi qua, dù cho có kinh nghiệm đầy mình đi chăng nữa cũng có thể chết bất cứ lúc nào.

Tiếp theo tôi liền hỏi Bàn Tử xem đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bàn Tử nói cũng không khác nhiều so với phỏng đoán của tôi. Trong lúc

bọn họ đang gác đêm thì hai mắt bỗng mờ mịt không còn nhìn thấy gì, Bàn Tử nghĩ tới những gì tôi nói trước đó thì hiểu ra là sương mù này quả thật có độc. Lập tức đi tìm mặt nạ phòng độc, nhưng tìm mãi quanh các lều trại đều không thấy, trong lúc đó mắt của hắn càng lúc càng khó nhìn, tình hình vô cùng cấp bách.

Bàn Tử và Muộn Du Bình ban đầu thì lấy nước bùn thấm vào khăn rồi đưa lên bịt mũi, may mà cách này có hiệu quả, sau đó thì bọn họ cũng tìm ra được vài cái mặt nạ phòng độc có thể dùng được liền tính mang đi. Trong lúc mắt Muộn Du Bình không nhìn rõ lắm quơ tay vào trong ba lô nên bị một con rắn trốn cạnh đó tộp cho một cái. Phản ứng Muộn Du Bình rất nhanh, vừa cảm thấy nhói là tay kia chộp luôn đầu rắn, nhưng nói chung là vẫn bị cắn, cánh tay chuyển màu xanh mét.

Nhưng bởi nọc độc không bị tiêm vào nhiều nên chưa ảnh hưởng tới tính mạng, bọn họ đang xơ cứu thì Bàn Tử nghe thấy tiếng tôi gọi bên ngoài, liền chạy tới mang mặt nạ cho tôi. Vừa bước chân ra khỏi lều thì thấy tứ phía bị vây kín bởi hàng trăm con rắn mào gà lớn nhỏ chen chúc trong các lùm cây. Vô vàn rắn bỗng xuất hiện nhưng chúng không hề tiến vào mà chỉ lui bên trong các lùm cây đưa đôi mắt đỏ rực chiếu ra ngoài như đang rình rập cái gì đó.

Nên Bàn Tử lập tức lao vào trong lều để đeo mặt nạ vào cho tôi rồi lại phi thân ra ngoài bảo vệ Muộn Du Bình, tìm cách đưa hắn về trong lều cho an toàn. Đi được nửa đường thì Bàn Tử được chứng kiến một cảnh tượng xưa nay chưa từng có.

Vô vàn rắn mào gà từ trong những bụi cây tối tăm dũng mãnh tuôn ra, hợp lại thành một đàn lớn, nhìn như một đợt triều cường rắn hùng hực sát khí xô về phía doanh địa. Nhìn cách chúng di chuyển giống một con động vật thân mềm khổng lồ, di chuyển nhịp nhàng động tác cực kỳ mau lẹ, kiểu như là đàn hải ly đang bủa vây đàn cá vậy.

Bàn Tử nói: “khẳng định chúng đã làm cách này để chuyển xác A Ninh đi, béo gia tôi chưa từng nghĩ chúng lại có thể hợp sức lại như thế, nhìn con triều cường rắn đó chỉ thấy rợn hết cả tóc gáy, có tới cả nghìn cái đầu rắn mắt lộ hung quang ập đến trước mặt.”

Tôi kỳ quái nói: “vậy tại sao chúng phải phá hủy nơi này?”

Bàn Tử nói: “chúng nó biết chúng ta tồn tại ở đây, nhưng trên căn lều này có bùn nên chúng không phát hiện ra chúng ta, dẫu sao thì rắn cũng chỉ là một loài súc sinh, vẫn có thể áp dụng cách này để chống lại chúng.”

Tôi nghe Bàn Tử nói mà trong đầu như có sấm nổ, chúng có phải thành tin thật rồi không vậy? Bàn Tử lại nói tiếp, chúng ta không thể tiếp tục ở lại nơi

này được, buổi tối hôn nay có thể chúng lại tràn qua thêm trận nữa, nêu rời đi càng sớm càng tốt. Hơn nữa còn phải đi xa nhất có thể. Bàn Tử hỏi tôi mất có vấn đề gì nữa không? Tôi nói không sao rồi, Bàn Tử bảo tôi lập tức đi thu thập quân tư trang, đóng gói lại những gì có thể mang đi được. Đến giữa trưa thì chúng ta xem xét tình hình hai người này thế nào rồi mới quyết định nên đi đâu.

Tôi cười khổ bản thân biết là cần phải làm những việc đó ngay, nhưng hiện giờ cũng không biết là bày rấn đã đi hết chưa nên cứ thư thư ra một chút để nghỉ ngơi đã. Chờ mặt trời ló rạng thì sẽ bắt tay vào lục tung cái đồng phết tích này nên xem có thể dùng được cái gì. Bàn Tử ở lại trong lều trông chừng người bệnh.

Quan trọng nhất bây giờ là tìm được thức ăn, tôi chạy quanh các căn lều đồ cũng tìm được kha khá lương thực. Cơ bản là hầu hết đồ ăn đều đặt bên trong một cái túi to nên vừa tìm đã may mắn thấy được.

Lúc trên xe của A Ninh cũng có mang theo rất nhiều đồ ăn thức uống, nhưng vì tới khe núi phải di chuyển bằng chân, cần càng nhẹ càng tốt nên cái gì không cần thiết hoặc quá nhiều thì phải bớt lại, từ lúc bước vào trong rừng mưa đến giờ chỉ có lương khô để dùng, ăn nhiều tới mức môi sưng hết cả lên. Không tưởng là Chú Ba lại mang theo của ngon vật lạ thế này, từ giờ không phải chịu khổ chịu sở như vậy nữa, nhưng nghĩ lại thì cảm giác không giống với tính cách Chú Ba.

Đã chiến như thế này cần rất nhiều calo, ở đây tôi tìm thấy nào là trứng gà, thịt bò, cá ngừ cali và gạo nếp đậu nành, ăn mấy thứ này thì không dễ bị đói mà đảm bảo được tối thiểu năng lượng cần thiết cho cơ thể.

Tôi mang hết những thứ tìm được qua chỗ Bàn Tử hỏi xem hẳn muốn mang theo không, Bàn Tử vừa thấy liền lắc đầu nói mang đi đâu nữa, còn không bỏ ra ăn luôn đi cho nhanh, nhìn mà nước miếng đã chảy đầy ra rồi: “ôi đội ơn đức mẹ Maria yêu dấu, Chú Ba nhà cậu quả là rất đàn ông, biết thưởng thức quá đi chứ.”

Tôi tiếp tục đi lục xung quanh xem còn lương khô hay gì khác không, cũng phải tìm bình để đựng nước đi đường nữa.

Vừa bới ra trong đồng đồ nát được một cái ba lô, tôi mở ra thấy bên trong có vài bức ảnh. Người này tôi chưa gặp bao giờ, là một người đàn ông trung niên khoảng 30 tuổi, trong ảnh là người đó và vợ đang ôm một đứa con nhỏ tựa đứng vào người hắn. ảnh chụp rất đơn giản, quần áo cũng mộc mạc, nhưng nhìn có thể thấy vô cùng hạnh phúc.

Tôi có chút lao lòng, tự nhủ không biết người này giờ thế nào rồi, nếu vùi xác trong này thì vợ và con hẳn phải biết làm sao? Nếu bình thường thì có

thể chọn một việc chân tay mà làm đâu phải cứ lao vào cái nghề nguy hiểm này, thật khiến cho người khác buồn lòng.

Tôi lại nhớ tới những người của A Ninh đã chết dọc đường tới đây, trong đó có ô lão tứ, chết vì bị bọ ăn xác chúa tấn công ở quỳ thành. Những người đó chắc cũng chẳng biết mình chết vì cái gì nữa. Nghĩ tới người rồi lại nghĩ tới mình, không khỏi tự cười bản thân, con mẹ nó chứ, nếu lúc đấy không đi cùng bọn họ thì giờ tôi chắc vẫn đang ung dung tự tại ngồi điều hòa mát lạnh trong cửa hàng. Cảm thấy hơi hồi hận, quả thật không nghĩ tới thì thôi, nghĩ rồi lại đâm chạnh lòng.

Thu thập xong xuôi hết mọi thứ, tôi ngồi ngẫm một chút về bản thân, thời gian trôi rất nhanh, vừa buông lỏng chút đầu óc thì trời cũng tới giữa trưa. Bàn Tử chuẩn bị lên đường nhưng nhìn tình hình của Phan Tử và Muộn Du Bình thì không khả quan lắm. Phan Tử vẫn chưa tỉnh lại, cả mấy ngày trời đều chưa có gì để ăn, chúng tôi chỉ thỉnh thoảng đút cho hắn ít nước. Muộn Du Bình thì đã tỉnh lại nhưng toàn thân mệt mỏi, cũng không thể đứng lên được, may mắn là cánh tay đã không còn tím tái nữa.

Chuyện này xem ra vô cùng phiền toái, chúng tôi không thể vừa cõng theo hai người vừa vác theo cả đồng đồ đạc như thế này, mà có đi cũng sẽ không được bao xa.

Muộn Du Bình liền chỉ vào trong thần miếu, nói rất khế: “vào bên trong đó đi, cách xa nguồn nước một chút.”

Chúng tôi nghĩ đành phải vậy thôi, xung quanh xác khe rãnh ở đây đều tràn ngập nước, lại lồi với đầm lầy nữa, khó trách sao bọn rắn có thể tập hợp cả đàn cả lũ như vậy.

Hiện tại cũng không còn cách nào khác, đầu tiên phải đem mấy thứ này vào bên trong trước đã.

Thần miếu đã hoàn toàn đổ nát, chỉ có thể nhìn ra một ít nào đấy kiến trúc từ thời cổ đại. Ngay cả cửa cũng không còn, chúng tôi đi lên hành lang rồi tiến vào bên trong, bước tới trung tâm thần điện mới phát hiện nơi này tương đối rộng rãi. Kiến trúc chắc có hai tầng, tầng dưới đã bị phá hủy không còn nhìn ra một chút dấu vết, nhưng tầng trên thì có thể thấy tương đối nguyên vẹn. Vách làm bằng những tảng đá xếp chồng lên nhau, có một cột trụ không cao nhưng được trạm trổ rất tinh xảo. Cầu thang thông từ tầng một lên tầng hai không biết vì cái gì mà biến mất không còn một bậc, chỉ để lại một cái dốc thẳng đứng từ trên xuống.

Chúng tôi đi tiếp vào bên trong, tới một gian thạch thất nguyên vẹn nhất của toàn khu thần miếu, có thể từ đây nhìn xuống dưới doanh địa bên dưới. Tôi buông đồ đạc xuống, rồi quay lại cõng Muộn Du Bình và Phan Tử vào,

nhưng lúc này Muộn Du Bình đã có thể tự đi lại được.

Ánh mặt trời gay gắt vô cùng, tôi cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, ác mộng đêm qua còn chưa biến mất thì giờ chỉ vài tiếng nữa thôi là nắng cũng tắt hoàng hôn lập tức buông xuống.

Ban ngày là thời gian duy nhất mà chúng tôi có thể dùng để nghỉ ngơi được, vừa đưa mắt nhìn ra bốn phía rừng rậm xung quanh tôi chợt trông thấy bóng cây xa xa hiện ra những hình thù quái dị, liền cảm giác từ sâu trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình.

Bản thân bỗng cảm thấy có chút tuyệt vọng, lại như nghe thấy có tiếng nói vang lên trong đầu tôi, qua hai đêm vừa rồi liệu đêm nay có thể may mắn sống tiếp nữa không đây?

§90. Phù điêu

Chúng tôi lấy hết những thứ có thể dùng được bỏ vào trong căn phòng này, coi như đây vừa trở thành trại tị nạn, vừa trở thành bệnh viện dã chiến, cuối cùng mang thêm vào vài xô bùn nữa là đủ an toàn. Rút kinh nghiệm đêm qua nên giờ không thể nhóm lửa được chỉ xếp vài cục đá lại một cái bếp nho nhỏ, bỏ củi vào rồi nhóm cho cháy âm ỉ giữ nhiệt cho những người bị thương. Cơm tối Bàn Tử cũng không dám nấu trong phòng trú ẩn, mọi đồ ăn đều để hết bên ngoài khu miếu thờ.

Chúng tôi dự là lũ rắn sẽ lại hoạt động sau khi chập tối vậy nên từ giờ tới lúc hoàng hôn phải làm cho xong hết mọi chuẩn bị cần thiết. Tôi phụ Bàn Tử nấu cơm ngoài sân miếu, Muộn Du Bình ngồi bên trên tầng quan sát có gì bất thường thì báo động.

Nhưng cơ bản là Bàn Tử làm cái gì cũng nhanh gọn, tôi không mó tay được vào bất cứ việc gì, chỉ ngồi im một chỗ nhìn hẩn đun nấu.

Bàn Tử không muốn tôi bận tay vào những chuyện bếp núc thế này, còn nói tôi rất giống Lâm Đại Ngọc (là nữ chính trong tiểu thuyết hồng lâu mộng), cả ngày cứ nghĩ những cái đầu đầu, trên đời này còn được mấy ai như vậy đâu chứ. Cứ vô lo vô nghĩ mà sống cho đã đi, đời có mấy hơi mà quan tâm tới những chuyện linh tinh nào đó.

Tôi nghe Bàn Tử nói thì thấy hơi lạ, người như hẩn mà có thể nói được những câu nho nhã như vậy sao? Ngẫm một lúc chợt hiểu ra hẩn đang chế giễu mình thì không khỏi cười khỏ.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì bỗng nghe thấy Bàn Tử nói: “thiên chân, cậu nhìn xem Tiểu Ca đang làm cái gì vậy?”

Tôi định thần lại ngẩng đầu nhìn vào trong thần miếu thấy Muộn Du Bình đang hí hục cạo lên mặt thạch bích, tôi gọi hẩn: “anh làm gì vậy?”

Không biết Muộn Du Bình không nghe thấy tôi nói hay là có nghe thấy nhưng lơ đi mà vẫn cắm đầu vào cạo. Đang lúc tôi không có việc gì làm nên đứng dậy đi tới xem Muộn Du Bình làm cái gì mà chăm chú quá thế. Bước chân vào bên trong thần miếu nhìn quanh một vòng rồi mới tiến tới chỗ Muộn Du Bình đang đứng, chợt thấy hẩn đang dùng một thanh củi gỗ đã cháy hết liên tục sát lên mặt tường. Hình như là trong bức tường có hiện ra một hình thù gì đó. Tôi hỏi hẩn đang làm gì, anh chỉ chỉ sang mặt tường bên cạnh nói: “tôi vừa thấy nó.”

Cả một mảng vách đã bị Muộn Du Bình bôi đen hết cả, tôi thò qua một chút bụi than bám trên mặt để nhìn rõ hơn hình thạch bích tạc nổi bên trên. Ngẫm nghĩa mãi mới phát hiện đây là một bức phù điêu.

“Trong ánh nắng mặt trời nhìn không rõ nên phải dùng than bôi lên mới hiện ra đại khái hình thù của nó, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được những đường nét cơ bản.” Muộn Du Bình nói, tay vẫn đưa qua đưa lại trên mặt tường như đang vẽ bậy.

Cho tới lúc đó tôi vẫn chưa định hình được bức phù điêu miêu tả cái gì, phải mất vài phút bôi đen nửa bức tường thì những hình khắc nổi khắc chìm mới từ từ hiện ra, tôi nhìn những đường nét của bức phù điêu trong lòng chột động. Đầu tiên mắt tôi nhìn thấy rất nhiều rắn, tuy khó mà nhận ra được nhưng nếu để ý có thể thấy hình dáng của chúng có nét tương đồng.

Muộn Du Bình vẫn không dừng tay, bức phù điêu từ ngàn năm trước bỗng chốc được tái hiện lại trước mắt chúng tôi. Trải qua bao nhiêu thăng trầm biến đổi nhưng những nét chạm khắc trên tường vẫn giữ được nguyên vẹn hình dạng của nó. Bàn tay ma thuật của Muộn Du Bình đã phủ đi những hạt bụi thời gian để mở ra một bí ẩn tưởng sẽ vĩnh viễn bị chôn kín tại nơi đây.

Sau khi đã tô đen hết cả bức tường thì chân Muộn Du Bình đứng không vững nữa, tôi vội đi tới đỡ anh, nhìn qua thành quả lao động của mình một lượt rồi anh mới nói: “bức phù điêu này lý giải về những bí ẩn của loài rắn ở trong cổ thành này.”

“Lý giải cái gì?” tôi hỏi, thực tình mà nói tôi vẫn chưa nhìn ra họ miêu tả cái gì trên đó nữa.

“Giờ tôi cũng chưa nghĩ ra, đợi chút xem hết rồi tôi sẽ nói.” Muộn Du Bình chậm rãi nói.

Nghe nói tới những bí mật của cổ thành này thì trong lòng hứng thú vô cùng, từ lúc bước chân vào đây tôi cũng không được biết bao nhiêu về lịch sử của nó. Nói đúng ra thì hoàn toàn không biết một chút gì, tất cả chỉ là phỏng đoán vì không có nhiều đoàn khảo cổ tới được đây để kiểm chứng di chỉ này. Giờ được nhìn thấy một bức phù điêu hứa hẹn sẽ giải đáp những uẩn khúc bên trong quốc gia từng có thời kỳ hùng mạnh nhất Tây Vực thật khiến cho cả người rạo rức. Tôi thử di chuyển một chút để nhìn tổng thể toàn bộ bức phù điêu đồng thời đưa mắt quan sát thật kỹ xem có thể đoán ra được nó miêu tả chuyện gì không.

Thoạt đầu nhìn thì thấy chỉ toàn hình ảnh nhằng nhịt, trong đầu không có một phỏng đoán nào cản, trên phù điêu có rất nhiều đường nét kỳ dị, cái thì giống một nghi lễ, cái thì giống một buổi hiến tế. Muốn xác định ra là đề cập đến vấn đề gì thì khó lắm.

Vừa đoán vừa nhìn thì tôi nghĩ là có vài đoạn như miêu tả đây là nơi mà người dân ngày xưa thường thờ rắn mào gà. Bọn họ đem những bình gốm bỏ vào trong một cái cống vòm, giống mấy cái cống vòm bên trên có thạch tháp

mà chúng tôi nhìn thấy khi tiến vào trong đầm lầy. Có rất nhiều rắn độc bắt đầu chui vào trong những bình gốm đó, rồi tiếp theo thì một chủ trì sẽ thực hành nghi thức hiến tế, xung quanh có rất nhiều người quỳ gối dưới đất.

Có thể thấy là vật phẩm hiến tế kia được dâng lên cho những con rắn trong bình đó, chẳng lẽ lũ rắn này được cổ nhân xem như thánh thần sao? Nhưng xét cho cùng thì chuyện đó cũng không quá ngạc nhiên, sùng bái rắn độc tới hiện nay vẫn còn rất phổ biến, người dân sống ở đây không hề biết tới nọc độc rắn, chỉ biết là bị nó cắn cho một phát là chết. Vết thương chí mạng thì rất nhỏ nên cho rằng chúng sở hữu một loại ma lực giết người. Ngay tại trung quốc cũng có rất nhiều dân tộc thiểu số thờ rắn như thờ thần.

Rắn mào gà chắc là thích ăn trứng của bọ ăn xác chúa, nhưng trứng của bọ ăn xác chúa thì độc tính cũng không phải tầm thường, xem ra không thể đoán được độc rắn hay độc của bọ ăn xác kia mạnh hơn đây?

Muộn Du Bình cũng đi qua nhìn bức phù điêu bên cạnh có rất nhiều người cầm trường mâu, tôi nghĩ họ đang tàn sát những người dân kia, có thể nhận ra rất nhiều thi thể bị trường mâu đâm xuyên qua, chắc đoạn này miêu tả một trận chiến.

Nhìn tình hình đánh nhau thế này thì bên bất lợi hơn chính là Tây Lương Nữ Quốc, bởi quân số của Tây Lương Nữ Quốc ít hơn nhiều so với phe địch. Mà toàn bộ chiến binh của quốc gia này đều không có phương tiện chiến đấu, tất cả chỉ là bộ binh mà trong đội hình đối phương còn có cả kỵ binh. Quân địch cường hãn hơn rất nhiều, ở sau đoàn quân xâm lược có một người ngồi trên xe bát mã (tám ngựa kéo), có thể xác định đó là chủ quân của địch. Trong đoạn này không có khắc hình tượng Tây Vương Mẫu. Nói chung là toàn bộ phù điêu này được khắc rất tinh xảo, ngay cả mắt mũi cũng được làm rất chi tiết, nhìn là có thể nhận ra đâu là người đâu là vật. Người tạc ra nó trên bức tường này cũng là một thợ tay nghề cao, không chừng là giỏi nhất thời bấy giờ cũng nên.

“Đây là hoạt cảnh chiến tranh...” Muộn Du Bình lầm nhảm nói.

“Xem ra Tây Lương Nữ Quốc bị xâm lược, hơn nữa địch có thể tới từ một quốc gia có nền văn minh cường đại gấp nhiều lần, có thể là Lâu Lan hoặc Bắc Hung Nô.” tôi nói, “nhìn trang phục của họ thì không thể đoán được là người nước nào nhưng nhìn binh khí có vẻ giống với binh khí trung nguyên, chắc đây là quân đội của Lâu Lan. Trên xa chiến (xe chiến) kia hẳn là vua Lâu Lan.”

Tôi vừa nói vừa cảm thấy rất chuẩn đi, nhưng Muộn Du Bình lại không chú ý tới những lời của tôi mà bất giác cho tay lên sờ vào vị thủ lĩnh trên xa chiến kia, hai đầu mày nhíu lại.

Chuyện gì vậy? Bỗng thấy Muộn Du Bình chỉ tay vào thông soái của địch nói với tôi: “tôi nhận ra người này.”

§91. Như đã từng quen biết

“Hà?” tôi sững sốt nhìn Muộn Du Bình, trong đầu nghĩ anh biết người ta, vậy chẳng lẽ đó là anh trai anh?

Muộn Du Bình sau đó nói thêm một câu thì tôi mới biết là mình nghĩ lung tung quá rồi, anh nói: “người ngồi xe bát mã này chỉ có thể là Chu Mục Vương,”

“Chu Mục Vương? Là người được nhắc tới trong truyền thuyết “mục thiên tử” ư?”

Truyền thuyết mục thiên tử tôi biết rất rõ, trên đường đi tới đây tôi thường nghe mọi người kể về nó nhiều lần. Trong đó ghi lại chuyện Chu Mục Vương dùng tám tuần mã là: Xích Ký, Đạo Ly, Bạch Nghĩa, Du Luân, Sơn Tử, Cừ Hoàng, Hoa Lư, Lục Nhĩ. Xa giá sơn sơn thiệp vàng, còn có Từ Đạo Phụ đánh xe, lấy Bá Yêu chỉ đường, theo Tông Chu xuất phát, lướt qua dãy Chương Thủy, đi xuống sông Hà Tông, trèo hết núi Dương Du, tới chờ bên đàn Ngọc Sơn, nằm ở phía tây của thành Tây Lương Nữ Quốc, cùng Tây Vương Mẫu uống rượu ngắm trăng.

Nói thẳng ra thì là ông ta ngồi xe bát mã du lịch qua thành Tây Lương Nữ Quốc lại được Tây Vương Mẫu thịnh tình khoảng đãi.

Nhưng nếu nhìn như trên phù điêu thì đây chẳng có điểm nào giống du lịch dài ngày cả. Chẳng lẽ là truyền thuyết đó sai sự thật, thực ra mục đích của chu mục vương năm đó tới Tây Lương Nữ Quốc là để xâm lược?

Tôi liền tiếp tục chăm chú ngắm bức phù điêu tiếp theo, những hình ảnh trên đó khiến tôi giật mình bất giác hít một ngụm khí lạnh. Cảnh tượng diễn ra như sau, Chu Mục Vương lúc này tiến sát tới một tấm cung, sau đó có rất nhiều nữ nhân đầu trần thân người xuất hiện, những nữ nhân đó đã đẩy đội quân của Chu Mục Vương vào bên trong một cửa vòm, tiếp theo là có vô số rắn mào gà từ trong tháp chui ra, cuối cùng là cảnh đội quân của ông ta bị cắn xé tan tành.

Nhìn tới đó, tôi liền hiểu được những thạch tháp trong đầm lầy kia dùng để làm gì, “xem ra năm xưa Chu Mục Vương quả thật có tới nơi này, nhưng bị bè lũ rắn độc xơi tái hết cả. Vì muốn che dấu thất bại của mình nên ông ta đã bịa ra cái truyền thuyết du lịch đó. Lũ rắn này luôn bảo hộ cho Tây Lương Nữ Quốc, khó trách bọn họ tôn thờ nó như thần thánh, còn thường xuyên cho ăn như vật nuôi nữa. Giống như người mãn thanh không giết quạ đen vậy.”

Nghĩ kỹ thì thấy chuyện không chỉ có vậy, xem ra bên dưới những thạch tháp này khẳng định thông tới một nơi nào đó. Rắn được nuôi nhốt dưới thông đạo vòng quanh thành cổ này, lấy đầu người làm thức ăn, nếu quốc gia

lâm nguy thì chỉ cần đem chúng ra nghênh tiếp quân địch. Đây cũng được xem như một cách phòng ngự rất tốt, loài rắn này vừa độc vừa nhanh, khó lòng mà thắng được chúng.

Nói cách khác thì người sống trong thành, rắn nuôi dưới thành, giờ toàn bộ người trong khu vực này đều đã chết, rắn không có ai nuôi sẽ tự bò ra ngoài kiếm ăn. Nghĩ tưởng lại thấy nền văn minh của Tây Lương Nữ Quốc và của người Amazon có vẻ không khác nhau là mấy, ở bên kia thổ dân dùng cá ăn thịt người để chống lại kẻ thù và mãnh thú, bọn cũng cúng tế cho cá ăn thịt bằng người sống và động vật, còn ở đây thì dùng đầu người làm vật hiến tế.

Sau khi nhìn đi nhìn lại tôi thấy lập luận của mình rất hợp lý, có thể hình dung được đôi chút rõ ràng lịch sử của cổ thành này trong đầu.

Nhìn tới chỗ giữa thần miếu, ánh mắt Muộn Du Bình bỗng dừng lại, phía trước là một khối thạch bích vô cùng đồ sộ. Phù điêu ở trong thần miếu này được khắc nguyên hình thành một bức rất lớn, hiển nhiên có thể thấy là tất cả các hình ảnh ở đây đều miêu tả tập trung vào một sự kiện. Tôi nheo mắt nhìn lên bề mặt thạch bích chỉ thấy có một con rắn khổng lồ bị rất nhiều con rắn mào gà nhỏ vây kín xung quanh, cảnh tượng thật hỗn độn. Trong khi đó con rắn to kia lại quấn quanh một cái cây, nhìn những con rắn mào gà tua dua bốn phía thật giống với hoa văn trang sức trên quần áo thổ dân.

“Đây chắc là trận tử chiến giữa con đại mãng xà và rắn mào gà, xem ra thời kỳ này ở trong Tây Lương Nữ Quốc không phải chỉ có một loài rắn duy nhất, có lẽ con đại mãng xà kia là thiên địch của lũ rắn mào gà này.” tôi đưa ra nhận định.

Muộn Du Bình sờ sờ bề mặt phiến đá rồi lắc đầu nói: “không phải, chúng đang giao phối.”

“Giao phối?” tôi trợn mắt sững sờ, trong đầu như nghe thấy có tiếng gậy của lý trí, nghĩ mãi mới hiểu hẳn đang định nói gì liền hỏi lại: “anh nói là con rắn mào gà này và con đại mãng xà kia đang mây mưa với nhau? Nhưng đây không phải cùng một loại rắn chưa kể hình dạng của chúng khác xa nhau thế này, chuyện đó diễn ra thế nào được?”

“Cậu có biết tới tú bà không?” Muộn Du Bình đột nhiên nhìn tôi hỏi.

“Tú bà?” tôi sững sốt tập hai, sao tự nhiên hẳn lại hỏi những cái này, “tú bà là người mở kỹ viện chứ còn ai nữa.”

“Đó chỉ là dân gian gọi thế, tú bà thật ra là một loài chim, thời trước có người đã phát hiện ra chúng, loài chim ấy chỉ có chim cái không có chim trống. Chúng duy trì nòi giống bằng cách giao phối với những loài chim khác, vì làm dâu trăm họ nên người ta mới dùng tên của loài chim này để đặt

cho những ai làm nghề kỹ nữ.” Muộn Du Bình thản nhiên nói, “Nhưng trên thực tế thì cổ nhân đã nhận định sai về loài chim tú bà này, chúng thật ra cũng có chim trống, nhưng so về kích thước thì chim trống lớn hơn chim mái rất nhiều, cho nên người ta đã nghĩ là chúng là hai loài chim khác nhau.”

Tôi nghe cũng hiểu được hầu hết ý nghĩa của những gì hắn nói, “nói như vậy thì anh cho rằng kia thực chất chỉ là một loài rắn, chỉ là chúng có kích thước khác nhau mà thôi, theo anh thì đâu là rắn trống, đâu là rắn mái?”

“Dựa theo phân tích về mặt số lượng thì con nhỏ hơn sẽ là rắn đực, còn lớn hơn sẽ là rắn cái, nhưng cũng không chắc lắm vì vẫn có khả năng ngược lại.” Muộn Du Bình vừa nói vừa đưa tay vuốt mặt thạch bích, bỗng nhiên vươn hai ngón tay dài ra chạm vào con đại mãng xà quấn quanh thân cây kia. Bất chợt thốt lên: “kỳ lạ thật.”

“Chuyện gì vậy?” tôi cũng sờ thử nhưng không tưởng được là cái gì. Quay lại nhìn Muộn Du Bình thấy hai chân mày anh nhíu lại, rồi ngay sau đó lui về lấy một khúc củi lại tiếp tục bôi lên phần tường không được điêu khắc bên cạnh.

Chỉh thể toàn bộ bức phù điêu giờ mới hoàn toàn hiện ra, tôi cũng dừng lui lại phí sau ngắm xem nó ra hình gì. Ngay khi thấy được hết bức bích họa thì tôi bỗng bàng hoàng không tin vào mắt mình nữa.

Trên bức phù điêu không phải là con đại mãng xà quấn quanh thân cây, càng lúc cái cây kia càng trở nên khác thường. Phần dưới quấn thành một vòng còn phần trên thì lộ ra một cái đầu rắn rất khủng bố. Khi bôi đen hoàn chỉnh thì từ cái cây ban đầu giờ đã hiện ra hình hài một con rắn, nhưng vì nó quá to, nếu đem ra so với con cự xà kia thì thấy con đại cự xà chỉ bằng cái đũa, còn lũ rắn mào gà thì còn lại bằng que tăm. Thảo nào lúc trước không nhìn ra nó là rắn, vẫn tưởng là một thân cây đại thụ.

“Đây... Đây là cái giống gì vậy? Rồng à?” tôi lắp bắp nói. Nếu nói là con cự xà và rắn mào gà kia là một đôi đã rất mất cân đối rồi thì với một con rắn lớn như thế này biết phải nói thế nào. Nhìn nó mà tôi nghĩ tới phải to bằng đường kính một chiếc xe tải giải phóng, làm gì có con rắn nào to tới vậy?

Muộn Du Bình cũng kinh ngạc, không thốt lên được lời nào, chỉ từ từ miết tay trên bức phù điêu, sờ qua hoa văn điêu khắc rắn mào gà một lúc mới nói: “cậu xem, mấy con rắn nhỏ này quay quanh đây không phải là để mây mưa với con cự xà kia, mà chúng nó đang hỗ trợ cho con cự xà, khả năng là một mình nó không thể hoàn thành việc giao phối đó, con cự xà này và con rắn chúa kia...”

Tôi lập tức nhìn theo chỉ dẫn của Muộn Du Bình, cũng đưa tay sờ xem chuyện là như thế nào, quả nhiên phát hiện ra mấy con rắn nhỏ quấn chặt lấy

nhau, chúng lại không quần trên người con rắn chúa kia. Mà con cự xà lại quần lấy thân con rắn chúa, tôi kinh ngạc hiểu được dụng ý của bức thạch điêu này, vừa hít một ngụm khí lạnh vừa nói: “OMG, Bàn Tử nói đúng!”

§92. Rắn mẫu

“Đàn rắn này có tổ chức xã hội.”

Trong đầu tôi chợt lóe lên câu nói lúc trước của Bàn Tử, hẳn nói rằng lũ rắn này có hành vi rất giống bầy kiến, có thể nơi này vẫn còn một con rắn chúa nữa.

Tôi lúc đó không nghĩ rằng có chuyện đó trên đời, chưa bao giờ tôi thấy rắn hợp tác săn mồi với nhau, chúng kiếm ăn đơn lẻ, thường thì mỗi khi chạm mặt là có thể nổ ra chiến tranh xâu xé lẫn nhau. Không tưởng là trong bức phù điêu này lại miêu tả một loài rắn có tập tính xã hội như vậy.

Trong bức bích họa có thể xác định được rắn nhỏ màu đỏ là rắn mào gà, chúng đại diện cho thành phần rắn thợ, số lượng tương đối lớn. Con rắn chúa này là rắn cái, hình dạng tương đối vĩ đại, chỉ có duy nhất một con trong đàn, mà thật sự nhìn nó giống rồng hơn là rắn, nó chính là con rắn chúa mà Bàn Tử nói tới. Theo như nhìn trên phù điêu thì kích thước con rắn mẫu này thật sự rất khổng lồ, thế cho nên khó mà có thể giao phối được như các loài vật bình thường khác, để thành công nó cần có sự hỗ trợ của những con rắn mào gà nhỏ này. Hơn nữa theo quy luật tự nhiên thì một con rắn mẫu lớn như thế không thể vận động tự nhiên được vì thế mọi việc trong phân đoạn mây mưa đều được thực hiện bởi con rắn đực và lũ rắn hộ tá kia. Nghe thì có vẻ giống như người nông dân nuôi heo cái vỗ béo cho nó bụ sữa vậy.

Chẳng lẽ trong cánh rừng mưa này có thể nuôi dưỡng một con rắn khủng như thế thật sao?

Tôi cũng có chút hiểu biết về loài rắn, trước đây từng đọc qua một quyển sách nói về những con rắn lớn nhất thế giới, trong đó có nhắc tới ở rừng mưa Nam Mỹ có một người từng phát hiện một con cự xà lâu năm dài 50 thước. Rắn không giống con người, chúng không có hạn định về tuổi thọ, rắn bình thường nếu có hình thể quá khổ thì thường không dễ kiếm được thức ăn nên sẽ chết sớm, còn nếu ở những nơi thực vật nhiều như trong rừng mưa thì chúng có thể sống rất lâu. Nhiều người còn coi nó như thần rừng vậy.

Nhưng dù có sống no đủ thế nào thì chúng cũng chỉ có thể tồn tại được dưới một trăm năm, bức phù điêu này được tạc cách đây tới ba bốn nghìn năm, nếu có con rắn mẫu này thật thì chắc cũng thành hóa thạch rồi.

Hơn nữa với thân hình lớn như thế nếu nó có thật trên đời này thì chắc chắn chỉ định cư được trong nước, những đầm lầy này không đủ sức chứa nổi nó.

Tôi nghĩ mà chợt dạ, nếu nhìn thấy bức phù điêu này trong viện bảo tàng thì có người sẽ cho là cổ nhân đã phóng đại hoặc nghĩ rằng đây chỉ là chuyện

thần thoại. Nhưng chúng tôi đã bắt gặp rắn mào gà cực độc như trong hình, hơn nữa còn được phục kích những hành vi quý dị của chúng, bức phù điêu này khả năng miêu tả chính xác những chuyện đã từng diễn ra trong quá khứ. Đây có thể là phát hiện vô cùng lớn của ngành sinh vật học, lịch sử học, khảo cổ học thậm chí là cả ngành xã hội học nữa.

Nhìn vào bức phù điêu này thật sự chúng tôi bị bàng hoàng, đầu óc cứ tập trung vào câu hỏi loài rắn quý dị này rốt cuộc tiến hóa như thế nào? Vì sao chúng lại có thể khác những loài rắn bình thường tới vậy? Tôi cảm thấy khả năng còn một nguyên nhân sâu xa nào đó ẩn tàng bên trong. Mà rất có thể nó cũng có liên quan tới lịch sử Tây Lương Nữ Quốc này.

Đi qua bức phù điêu đó là những cảnh cúng bái liên miên, trong một thần miếu, có rất nhiều người vái lạy loài rắn độc này. Nhìn hình dáng thần miếu trong phù điêu thì có thể nhận ra đó là nơi chúng tôi đang đứng. Đưa mắt xuống phía dưới còn thấy chỗ mà giờ đây bị bao phủ bởi bùn lầy và nước đọng chính là ba tầng thần điện nữa, tất nhiên ba tầng này giờ không thể biết chính xác hùng vĩ như thế nào. Trên đài của thần miếu ngoại trừ cảnh con rắn đứng hiên ngang sừng sững trước mặt bàn dân thiên hạ thì có thể thấy đây giống với bất cứ một nghi lễ hiến tế nào khác. Trong bức phù điêu còn miêu tả cánh cổng của thần miếu ở phía trước điện thờ chính nhưng khi chúng tôi nhìn thấy chỉ còn là một đồng phế tích hoang tàn đổ nát, không còn một chút dấu vết nguyên vẹn nào nữa.

Sau khi quan sát toàn bộ bức phù điêu thì chúng tôi có thể rút ra một kết luận, ở trung tâm bích họa là cảnh rắn sinh sản, bốn phía là người dân đang thực hiện nghi lễ hiến tế đối với chúng, rồi cảnh cho rắn ăn đầu người, cảnh chiến đấu với kẻ thù, cùng với đó là rất nhiều hoạt cảnh khác nữa. Như Muộn Du Bình nói thì đây quả thật là một bức phù điêu lý giải sinh động cho sự hình thành và phát triển của cộng đồng loài rắn mào gà ở đây.

Tôi còn muốn tìm thêm xem quanh đó còn có manh mối gì nữa không nhưng có nhìn mọi mắt cũng không thấy thêm chi tiết bổ ích nào, mọi sự kiện tiêu biểu chỉ có như vậy. Ngoài bức thạch bích này ra thì không còn thêm một bức phù điêu nào nữa.

Hai người đứng nhìn thêm một lát thì nghe Bàn Tử gọi từ phía xa xa: “các cậu đang hì hụi gì trong đây mà tôi gọi mấy lần không được vậy? Rốt cuộc là có muốn ăn cơm nữa không?”

Tuy là vẫn còn lưu luyến với bức phù điêu này nhưng tạm thời là chưa nghĩ được ra thêm vấn đề gì nữa mà bụng cũng đang réo đòi ăn, bao nhiêu tò mò cũng đành gác lại. Lật đật đi xuống sân xem Bàn Tử nấu món gì.

Bàn Tử thấy chúng tôi đi xuống thì hỏi vừa làm cái gì vậy, bắt hẩn một mình cặm cụi nấu nướng mà không thèm xuống phụ một tay.

Tôi lúc đó mới kê lại cho Bàn Tử những phát hiện về bức phù điêu trong vách tường thần miếu, hấn giật mình tròn mắt, sau đó liền cao hứng mở miệng oang oang: “người có phát kiến vĩ đại thì thường quyết định chính xác, các cậu thấy những gì tôi nói có đúng không nào, từ giờ cứ liệu mà nghe theo chỉ dạy của tôi, như vậy mới không bị lỗi thời được... Mà nếu con rắn mẫu kia đã chết thì sao lũ rắn con lại vẫn lấy thi thể A Ninh làm gì, chúng định mang cho con gì ăn chứ?”

“Có thể trong đầm lầy này vẫn còn một con rắn chúa, anh có nhớ cái đêm chúng ta nhìn thấy thi thể A Ninh không, có thể thấy xung quanh con rắn chúa đó có vô khối con rắn con. Chúng ở đó tất nhiên là để bảo vệ con rắn chúa, đối với lũ rắn con thì con rắn chúa kia là giai cấp quý tộc luôn rồi. Nó được đàn rắn nuôi ăn nuôi uống, có thể trong tương lai thì con rắn chúa này chắc chắn còn có thể to hơn nữa. Nhưng rắn mẫu thì không thể dự trữ thức ăn được, mà không có nhiều thứ có thể dùng làm mồi cho nó, một con rắn to như con bàn long nếu còn hoạt động thì ít nhất chúng ta cũng có thể nhìn thấy một ít dấu vết quanh đây, nhưng thực tế thì không có gì cả. Có thể thấy là con rắn này đã chết từ ngàn năm trước rồi.” tôi nói.

Nghe thế Bàn Tử mới gật đầu, tôi nói với hấn hiện giờ ta chỉ biết là loài rắn này không thể phán đoán được hành vi của chúng. Nhưng cơ bản thì rắn vẫn hoạt động theo bản năng sinh tồn nên có thể tạm thời yên tâm được.

Bàn Tử thờ dài nói: “cũng chỉ yên tâm được một ít thôi, nơi này chuyện quái dị còn rất nhiều, buổi tối hôm nay vẫn chưa biết có thể qua khỏi không, ăn nhanh nên nào, ăn no thì mới có sức đánh giặc.”

Bụng tôi cũng đồng tình reo vang, đầu óc cũng không chịu làm việc nữa, lại ngó Bàn Tử hỏi anh nấu món gì vậy?

“Tôi đem tất cả những thứ tìm được cho vào nấu, nguyên liệu cũng không còn nhiều, com thịt độn bánh báo còn có thêm cá sardin nữa, thập cẩm ngũ vị, nhưng ăn cũng không tệ.” Bàn Tử nói, “đừng nói tới rắn nữa, nghe là đã không nuốt được rồi, thôi hai cậu tới xem tay nghề của bàn gia tôi thế nào, đảm bảo không ngon không lấy tiền.”

“Nấu thứ này thì cần gì tay với nghề, không phải cứ đổ nước vào là được sao?” tôi vừa cười vừa hỏi.

“Chắc chắc, thế tôi mới nói cậu muôn đời không đầu lại được với Chú Ba nhà cậu đâu, chỉ có thể làm thằng cháu ngoan thôi.” Bàn Tử nói, tôi cũng không buồn để ý tới hấn, lập tức múc một bát đưa lên miệng. Ăn một miếng thật to, canh nóng bỏng cả mồm khiến hai mắt khóc ròng, nhưng nói thật thì cũng ngon. Mùi vị còn khá giống bánh mật, ít nhất thì đây cũng giống bữa com hơn là ăn lương khô.

Tôi vừa nuốt vừa thổi phù phù, Bàn Tử thấy tôi lờ đi thì cũng không nói thêm câu nào, giờ có đôi co cũng không có tác dụng gì. Ba người vừa hóng gió vừa si sụp húp hết nồi canh.

Tới khi chỉ còn nồi không thì mới dừng lại thở, cả người đỏ mồ hôi. Bây giờ tôi mới thấy một bữa ăn no nó thú thế nào, cả người sáng khoái, đầu gối cũng không còn run nữa.

“Thế nào, tôi nói là nó rất ngon mà, các cậu có biết là con người ta sống trong trời đất này bảy mươi năm cũng chỉ có thể tìm thú vui trong ăn uống không, chính xác thì ăn mới là cách hưởng thụ thống khoái nhất. Giờ chúng ta rơi vào hoàn cảnh này, nếu có thể hưởng thụ thì nên hưởng thụ ngay, kéo không chừng đây là lần cuối cùng được ăn sướng thế này đây.”

“tôi nhổ vào ấy!” nghe Bàn Tử nói mà tôi không kiềm chế được lập tức dùng đũa chọc: “cái gì mà thú vui ăn uống chứ, có nhà anh mới coi đây là thống khoái thôi, đừng kéo chúng tôi vào một lũ với nhà anh.”

Thực sự là quá gở mồm đi, trong lòng tôi lúc đó cũng đã nghĩ quả có thể đây là lần cuối cùng được ăn thanh thản như vậy, nhưng kiêu gì thì tôi vẫn không muốn chấp nhận nó.

“Đấy rồi cậu xem, cái suy nghĩ của cậu thiên cận quá đi mà.” Bàn Tử ra vẻ nhăn nhó rồi lại nói: “còn có sức mà nói tới mấy thứ này chi bằng giờ đi ngủ một ít, đêm qua mắt ai cũng bị sưng mù làm cho choáng váng rồi, nghỉ một chút để hồi sức không thì lại vác bệnh vào thân.”

Tôi nhớ tới trận sương mù tối quá liên kỳ quái hỏi: “anh nhắc tôi mới nhớ, chúng ta ở trong rừng mưa cũng có gặp sương mù mà vẫn vô sự, tại sao ở đây hai mắt lại thành mù?”

Bàn Tử nói: “tôi thấy chắc là do nước ở đây có vấn đề, sương mù cơ bản là do nước ngưng tụ mà thành, nước trong rừng thì liên tục chảy còn nước ở đây lại là nước đọng, tình huống cụ thể thế nào thì chúng ta cũng không chắc được.”

Tôi gạt đầu, lại nhớ ra trong lúc đang hồi phục thị giác có nhìn thấy một bóng người vào trong lều, hỏi hai người đó xem có phải là do mắt đang có vấn đề nên mới sinh ra hiện tượng đó hay không, vừa nói Bàn Tử liền lắc đầu: “tình huống mà chúng tôi trải qua phức tạp hơn của cậu nhiều, làm gì có chú ý được những cái đó, cậu nghe ai nói chuyện ấy vậy?”

“Trong phim truyền hình nói thế,”

“Cái gì cậu cũng tin như thế à?” Bàn Tử lắc đầu, bỗng nhiên anh nhìn thấy Muộn Du Bình ngẩng đầu lên, nhú mày quay lại phía tôi.

Muộn Du Bình vốn tưởng là không hề nghe chúng tôi nói chuyện, tôi còn

đoán là hấn vẫn đang nghĩ về bức phù điêu trong thần miếu, thấy hấn đột nhiên quay ra nhìn mình liền nói: “anh cũng không cần quan tâm tới chuyện đó nữa, chuyện tới đâu hay tới đó, lát nữa chúng ta xem kỹ lại một lần nữa rồi biết đâu lại có manh mối mới, giờ anh cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Tôi còn chưa dứt câu thì Muộn Du Bình đột nhiên hỏi: “cậu thấy một bóng đen mở ba lô ra?”

Tôi bị vẻ mặt nghiêm túc của Muộn Du Bình dọa cho sợ, lập tức gật gật đầu nói: “tuy rất mơ hồ, cũng không biết là mình lúc đó có rơi vào ảo giác hay không nhưng chắc chắn người đó không phải là hai người các anh”

Muộn Du Bình đứng phắt dậy, nhìn tôi nói: “đó là Văn Cẩm.”

§93. Đi săn

“Gì chứ? Anh bảo sao?” tôi bị bất ngờ nhẹ.

Muộn Du Bình không trả lời tôi mà hai mắt hướng vào lùm cây xa xăm, một lát mới quay ra nói: “theo tôi!” dứt lời lập tức mặc áo khoác vào.

Tôi nhìn mặt trời mỗi lúc một chìm xuống, thầm nghĩ chắc sớm muộn không chết vì rắn rết thì cũng bị hấn đùa chết, hai chân vội vã chạy theo. Muộn Du Bình đi tới chỗ doanh địa rồi chui vào một căn lều tìm ra cái túi chống nước. Đứng ngẩn nghĩ ngợi gì đó một lát rồi lại chạy đi, thuận tay cầm thêm vài cái cốc đánh răng để trên phiến đá. Sau đó bật đèn pin lên lao vào trong rừng.

Tôi nghiêng ngả lão đảo chạy theo phía sau, chỉ thấy hấn bỏ chạy tới một cái cây ngay cạnh đầm lầy thì dừng lại, cúi xuống móc lấy vài cốc bùn đổ vào túi chống nước rồi lại lấy bùn đổ lên người mình. Tôi cứ ngây ra nhìn không biết làm gì, mãi tới lúc Muộn Du Bình quay lại vẫy tôi một cái thì mới vỡ ra vấn đề, lập tức gật đầu nhảy xuống vũng bùn, còn chưa đứng vững đã bị một cốc bùn tấp vào mặt. Sau vài giây hai người đã toàn thân vấy bùn, nhìn giống như lúc lần đầu gặp Văn Cẩm.

Tôi vốn định để tới khi sương mù giăng mới tắm bùn, vì để bùn dính lên người thật sự rất khó chịu, hiện tại là đã cảm thấy hơi bị bất tiện liền quay ra hỏi Muộn Du Bình tính làm gì vậy. Hấn nói: “bẫy Văn Cẩm!”

“Bẫy Văn Cẩm?”

“Cô ấy tới tìm thức ăn, chắc lương thực của cô ấy đã hết, nên tối nay cô ấy sẽ lại tới, chúng ta sẽ mai phục chờ cô ấy.”

“Buổi tối? Mai phục?” tôi lập tức lắc đầu: “tôi mặc kệ, giờ mà không nghĩ thì tôi không còn sức để đi nữa.”

Muộn Du Bình nhìn tôi, bỗng lên tiếng: “vì sao cậu muốn tới đây?”

Tôi ngây ra một lúc, hấn lạnh lùng liếc mắt một cái, bước ra khỏi đầm lầy rồi đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Tôi vẫn chôn chân trong vũng bùn, cảm giác trong lòng vô cùng khó chịu, thầm gào lên anh lừa gì tôi? Tôi tới đây không phải vì mấy người cái gì cũng lừa dối tôi sao, hỏi tôi vì sao muốn tới nơi này ư? Con mẹ nó chứ, là vì tôi...

Nghĩ tới đó chợt thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu nhìn Muộn Du Bình đi càng lúc càng xa mới chợt dạ, không đuổi theo e là không kịp mất. Tôi mắng một tiếng rồi leo lên khỏi đầm lầy.

Trở về nói với Bàn Tử chuyện vừa rồi, Bàn Tử cũng hơi do dự. Tình hình

tôi hôm qua quả thật rất khôn đôn, hẳn cảm thấy không nên mạo hiểm nữa. Tôi đành nói khéo với Bàn Tử thì anh mới miễn cưỡng đồng ý.

Nói thật thì chuyện mà Muộn Du Bình muốn làm bây giờ khiến cho mọi dư liệu của chúng tôi đều xoay chuyển, đáng ra là tối nay chúng tôi sẽ làm mọi cách để có thể sống sót được, giờ thì thành ra là sẽ cố gắng đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng Bàn Tử nói không tới nỗi ấy, Văn Cẩm không phải người ngốc. Cô ấy chỉ xuất hiện khi nào sương bắt đầu giăng thậm chí là cả khi chúng ta không ở trong doanh địa đó thì phải tới tối mịt mới chịu lộ mặt ra. Nếu đúng như Tiểu Ca phỏng đoán cô ấy tới tìm đồ ăn thì khả năng tới lúc này cũng đói lắm rồi.

Muộn Du Bình bảo Bàn Tử nổi lửa đun nồi canh lên, làm thế nào để giống như là vẫn còn ăn dở vậy. Bàn Tử lập tức động thủ, thổi cho lửa đốt càng to, vài giây sau thì cho thêm rau củ quả linh tinh vào thành một nồi lẩu, mùi thơm bay tỏa ra tứ phía. Muộn Du Bình lấy túi bùn ra để bên cạnh Phan Tử, đổ một lượt lên người hắn để đề phòng tối nay có nguy hiểm. Sau đó là tới Bàn Tử.

Chúng tôi đã chuẩn bị đầu vào đó mọi chuyện, Muộn Du Bình bê nồi lẩu rau bảo chúng tôi đi theo, tôi hỏi còn Phan Tử tính sao? Hắn nói: trước khi sương lên chúng ta sẽ về, cả ba người đi thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn.

Ngay sau đó chúng tôi trở về chỗ doanh địa, Muộn Du Bình đem nồi canh để lên trên đống lửa đêm qua chúng tôi đốt.

Lúc này trời vẫn còn sáng, ba người chạy đi tìm một lùm cây nấp, vừa ngồi trong đó vừa nhìn ra bên ngoài. Tôi đã cố gắng nhin không để mình bật cười, chuyện này nghĩ thật cũng hơi bị vô nghĩa, lấy một nồi nước câu dẫn văn cầm, mà Văn Cẩm có phải là mèo đầu.

Chúng tôi ngồi trong bụi cây, mắt liên tục nhìn lên trời, nằng cứ tắt dần cho tới khi bốn phía cây cối tối om đi, vẫn chưa thấy có ma nào mò tới, ngay cả nồi canh kia cũng đã nguội từ lâu rồi. Bàn Tử nhin không được muốn hỏi Muộn Du Bình nhưng bị hắn xua tay ngăn lại, sau đó chỉ chỉ lỗ tai bảo chúng tôi nghe xem có tiếng động.

Chúng tôi ngưng thần tĩnh khí nghe ngóng âm thanh xung quanh, cả người đầy bùn vừa hôi lại vừa dính, thực sự khó chịu muốn chết đi được. Đặc biệt là trên mặt và ở phần bụng, vì cường độ hoạt động rất nhiều nên da dẻ ở đó như bị giăng ra, ngứa vô cùng. Tôi không có cách nào gãi được, mà để thế thì càng lúc càng ngứa hơn.

Đành phải cắn răng ngồi chờ, mãi tới tới khi trên trời chỉ còn lại vài vệt sáng và trong rừng đã âm u như vào đêm rồi. Tôi bắt đầu có cảm giác hoang mang, đang nghĩ linh tinh thì bỗng có người đẩy tôi một cái, tôi lập tức bưng

tĩnh, nửa ngồi nửa đứng bắt đầu lần mò theo hai người kia đi tới chỗ sau phiến đá nhòm qua. Dưới ánh sáng tương đối ảm đạm kia chợt thấy có một người bùn từ trong rừng chầm chầm bước ra, nhìn qua dáng người thì có thể đoán đó là một nữ nhân.

“Thật sự là Văn Cẩm!” yết hầu tôi run run, thầm nghĩ cách này mà cũng có thể dùng được sao. Còn chưa cân nhắc được xem chân tướng người đó thế nào thì tay Muộn Du Bình đã động vào vai tôi rồi kéo tôi lại.

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, hắn liền ra hiệu với tôi và Bàn Tử, ý là chỉ cần hắn tấn công thì chúng tôi cũng phải chạy làm hai hướng bao vây lấy cô ấy, nhất định lần này phải bắt cho bằng được.

Lúc này tôi cũng không đoán được Muộn Du Bình đang làm cái quỷ gì, chỉ biết gật đầu lia lịa. Quay lại kiên nhẫn đợi, cảm giác mai phục này lần đầu tiên tôi được trải qua, kích thích vô cùng, trong lòng hồi hộp. Chờ mãi cho tới khi phía nôi canh kia nghe thấy một vài tiếng động rất nhỏ.

Bàn Tử lúc đó đã tính lao ra, nhưng Muộn Du Bình vẫn ngồi yên không nhúc nhích, đợi thêm mười phút nữa, Muộn Du Bình thấy thời cơ đã chín muồi, đột nhiên từ sau phiến đá xoay người phi ra ngoài. Đồng thời ngay lập tức tôi nghe thấy một tiếng thét lên kinh ngạc, rồi tiếp tới là tiếng người bỏ chạy.

Tôi cùng Bàn Tử cũng nhanh chân lao ra chặn đường, hai người hai bên trái phải vòng qua doanh địa vây không để cô ấy có cơ hội chạy thoát. Loanh quanh một lúc thì chúng tôi cũng thu hẹp được vòng vây lại, ép cô ấy vào trung tâm.

Văn Cẩm vô cùng hoảng sợ, bản thân cứ liên tục chuyển hướng nhưng chúng tôi đã khép kín các đường thoát rồi nên chỉ biết ngơ ngác nhìn quanh.

Tiếp theo có người lại đốt lửa lên, giờ tôi mới thấy rõ ràng mặt Văn Cẩm. Tuy vậy nhưng dưới một lớp bùn đất như này thì không thể nhìn rõ được hoàn toàn ngũ quan của cô ấy, nhưng tôi có thể khẳng định là cô vẫn còn cực kỳ trẻ. Thoạt nhìn còn tưởng là một tiểu cô nương 18 19 tuổi. Cho dù bị bùn vấy đầy người thì vẫn có thể nhận ra cô ấy cực kỳ thanh tú, xem ra còn xinh đẹp hơn cả trong ảnh kia nhiều.

Tình huống chạm mặt này vô cùng đặc biệt, nếu như bình thường tôi còn tưởng là cô ấy là từ trong bức ảnh kia bước ra. Nhưng hiện giờ không có tâm tạng đâu mà nghĩ tới chuyện như thế. Văn Cẩm hiển nhiên là bị chúng tôi dọa cho sợ không biết làm gì, vừa nhìn ba người vừa tìm một khe hở để chạy trốn.

“đừng sợ, Trần... ừm, dì.” tôi muốn trấn an cô ấy nên thốt lên một câu, nhưng vừa nói thì đã thấy không biết gọi sao cho phải.

Văn Cẩm đột nhiên đưa mắt nhìn tôi, rồi từ từ tiến tới lại gần, tôi vươn hai tay ra tính ôm lấy cô ấy không cho chạy. Nhưng không tưởng là cô ấy thấy tôi lao đến thì cúi người, dùng hai tay tóm chặt một tay tôi rồi bẻ ra đằng sau. Tôi đau kêu ầm lên, cô ấy liền luồn ra sau lưng rồi đẩy tôi ngã úp lên tấm bạt căng lều, tưởng còn đem cả lều đổ sụp xuống. Hai chân loạng chạng lao vào trong đám sương mù giăng dày đặc trước mắt.

Tôi vội đứng lên quay mặt lại đã thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đã lao theo Văn Cẩm, trong lòng thâm mắng mình quá vô dụng, ngay lập tức cũng quay người đuổi theo bọn họ.

§94. Âm chiến

Tôi chỉ còn biết đuổi theo mà không nhìn thấy bóng Văn Cẩm đâu, phía trước loáng thoáng nhận ra dáng người như hộ pháp thoát ẩn thoát hiện của Bàn Tử. Dưới thứ ánh sáng u ám của rừng cây thì tới cả bước chân mình đặt vào đâu cũng không thể xác định được, hai mắt chỉ biết dán vào người phía trước, chỉ cần nhìn đi chỗ khác là có thể mất dấu nhau ngay. Lúc này suy nghĩ duy nhất là chúng ta không được phép để cô ấy thoát, tôi thề nhủ, còn có bao nhiêu nghi vấn trong lòng cần hỏi cô ấy nữa.

Chạy ra khỏi doanh địa nhưng chưa phải tiến vào khu vực rừng cây rậm rạp, tốc độ của Muộn Du Bình tại địa thế này vô cùng nhanh. Chỉ vài phút đã thấy hắn chạy vọt lên áp sát được Văn Cẩm. Ba người chúng tôi một lần nữa lại vây quanh cô ấy, không còn đường thoát cô ấy đành lui mình tựa lưng lên một phiến đá lớn, vừa đứng nhìn chúng tôi đang tiến tới gần vừa thở hổn hển.

“Đại tỷ à, cô rút cuộc thì đang sợ cái gì chứ?” Bàn Tử nhẹ nhàng nói, “chúng tôi đều là người tốt cả, đừng chạy trốn nữa, cứ làm như chúng tôi là quân Nhật đuổi một cô nương người Hoa vậy.”

Văn Cẩm đột nhiên kêu lên một tiếng, tôi không nghe rõ được là cô ấy vừa hét cái gì chỉ thấy Văn Cẩm xoay người bò lên trên phiến đá, động tác vô cùng nhanh nhẹn uyển chuyển. Chắc chắn cô ấy đã từng được luyện võ nhiều năm, tay chân linh động thoăn thoắt không một chút do dự.

Trong chúng tôi chỉ có Muộn Du Bình là theo kịp cô ấy, hắn lập tức leo lên theo, vươn tay chộp trúng người Văn Cẩm. Bị tóm cô ấy quần quai, hai người trượt tay lăn xuống đấng sau phiến cự thạch. Sau đó tôi nghe thấy tiếng nước lồm bồm, có vẻ cả hai vừa rơi xuống đầm lầy.

Tôi và Bàn Tử lật đật chạy ra sau nhìn thì thấy mực nước ở trong đầm này khá cao, bên dưới có nhiều chỗ trũng sâu, nhìn xuống còn không thấy đáy. Bên dưới hình như là những hành lang uốn lượn thông với bên trong khu phế tích thành cổ. Sau khi Muộn Du Bình ngã xuống nước, anh vẫn không từ bỏ, nhưng để không làm mất dấu cô ấy thì vừa đáp xuống đã ngay lập tức phải ngoi lên mặt nước luôn. Tôi nghĩ chắc chắn lần này sẽ bắt được Văn Cẩm, tôi cùng Bàn Tử trực sẵn ở trên bờ mỗi người một góc, chỉ cần cô ấy ngoi lên là vô lấy không cho chạy thoát.

Nhưng ba người hai trên bờ một dưới nước đợi cho tới khi mặt nước không còn một gợn sóng nào mà vẫn không thấy bóng Văn Cẩm ngoi lên.

Trong giây lát tôi chợt thấy nóng lòng, chẳng lẽ cô ấy không bơi được nên chìm rồi, nếu thế thì chúng ta đã hại chết cô ấy rồi. Muộn Du Bình tức khắc lặn xuống nước tìm xem cô ấy đang ngất ở chỗ nào.

Lặn được gần một phút hẳn mới ngoi lên vừa thở vừa nói: “dưới nước có một đường hầm thông tới nơi khác, cô ấy đã bơi vào đó rồi.”

“Thế làm sao được? Bơi vào đó thì chết chắc chứ còn gì nữa? Mau mau cứu cô ấy ra đi!” tôi cuống lên

Kiểu phé tích này có kiến trúc vô cùng phức tạp, hàng lang uốn lượn vô cùng sâu, xung quanh lại còn bị ngâm nước rất dễ đổ sụp, cho dù có cả bình dưỡng khí thì cũng quá mạo hiểm.

“Không đâu, đường hầm này thông với cái hồ ở giữa rừng!” vừa dứt lời, sau lưng chúng tôi truyền đến tiếng thở gấp gấp rồi tiếng người bì bõm lội trong nước.

Cả ba vội vã xoay người lao tới nơi đó, mới chạy được vài bước thì nhìn thấy có một cái hồ nhỏ, xung quanh nền đất thấy có rất nhiều dấu chân hướng vào trong rừng. Chắc chắn là của Văn Cẩm, cô ấy phải vô cùng thông thạo đường lối trong này mới dám liều lĩnh như vậy.

Chúng tôi đuổi theo dấu chân trên mặt đất, chạy được vài phút thì nghe thấy tiếng thở dồn dập và tiếng bước chân sần sật, mọi người không ai nói gì tự động tăng hết tốc độ. Đúng lúc đó hai mắt tôi tối sầm lại, trên đầu không còn thấy gì ngoài màu đen thẫm của tầng cây chen chúc. Tôi hốt hoảng nhận ra mình đã lao vào trong rừng mưa từ lúc nào không biết.

Tôi dừng lại một chút, thâm nghĩ thế này không ổn, nếu cứ đuổi bắt như vậy thì lạc đường biết phải làm sao? Chỉ trong một vài khắc thôi mà tôi đã bị Muộn Du Bình và Bàn Tử bỏ lại một quãng xa. Tôi mắng ầm lên, hai chân lại lập tức đuổi theo, hiện giờ chỉ có thể hi vọng Muộn Du Bình nhanh tay nhanh chân bắt được Văn Cẩm, nếu không tình hình sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Tuy Bàn Tử phân tích là sương mù trong rừng mưa thì không độc, nhưng ai biết là dự đoán đó có chính xác hay không được. Nếu đột nhiên bị mất đi thị giác trong rừng này thì coi như xong đời.

Văn Cẩm chạy trong rừng giống như lươn trạch dưới bùn vậy, cứ phăm phăm xuyên qua bao nhiêu cây cối, chạy như chỗ không người. Càng chạy trời càng tối, hai mắt không còn thấy được cái gì xung quanh nữa, tôi vẫn cố chạy tới mức đầu va phải một cành cây, ngã úp mặt xuống mới thôi. Vừa bật dậy đã không còn thấy bóng dáng của Bàn Tử và Muộn Du Bình đâu nữa. Xa xa chỉ còn truyền đến tiếng lá cây xào xạc, cũng không thể nào xác định được phương hướng nó phát ra từ phía nào.

Nhưng lúc này làm gì còn đầu óc đâu mà nghĩ tới hai người đó chạy tới chỗ nào, hai chân tôi bủn rủn hết cả, cổ họng như bị gió sấy tới khô không thở nổi, vừa đứng lên đã phải ngồi thụp xuống ngay, hai mắt hoa lên như

chóng chóng. Tôi ho rũ rượi như người bị viêm phổi cấp, bao nhiêu lục phủ ngũ tạng cứ như muốn chui ra ngoài hết, cả người mệt lả ra. Ngồi nghỉ được một lúc thì mới định thần được, đưa mắt nhìn quanh tứ phía, lúc này thì hoàn toàn không nhận ra mình đang ngồi đâu nữa, trong lòng chột hoảng hốt vô cùng.

Tôi nhầm tính có thể là bọn họ đã chạy xa lắm rồi, giờ có đuổi theo cũng chỉ thêm lạc, mà tiến sâu vào trong rừng mưa lúc này thì cực độ nguy hiểm. Tôi đứng dậy vừa đi vừa gọi lớn lên mong là họ nghe thấy thì dừng lại, cứ tiếp tục chạy như vậy sẽ hỏng mất.

Gọi một hồi thì nghe thấy lá cây xa xa có tiếng rì rào nhẹ, có vẻ là bọn họ đang quay trở về. Tôi lập tức tăng tốc chạy tới nơi phát ra âm thanh phía trước.

Nhưng cứ chạy tới gần thì âm thanh đó lại biến mất, như là mèo vờn chuột vậy, hai chân cứ loạng choạng lao theo âm thanh thoát ần thoát hiện trong những lùm cây.

Trong lúc đang dồn hết thính lực để nghe xem âm thanh kia rốt cuộc phát ra từ nơi nào thì trong tai tôi vang lên một tiếng người gọi khẽ: “Tiểu Tam Gia.”

Âm thanh kia như là có ai đó bịt mũi phát ra, nghe rất mơ hồ, văng vẳng xa xôi không biết từ cõi nào vọng tới. Nghe thêm một lúc thì nhận ra là giọng nữ nhân, lòng tôi bỗng lạnh ngắt đi. Tôi hốt hoảng nhìn quanh, lấy đèn pin để bên hông soi qua soi lại tứ phía, thầm nghĩ “là Văn Cẩm ư?”

Xung quanh tôi đã sớm bị vây chặt trong sương mù, không thấy rõ cái gì hết, nhưng tiếng nói thì thào kia chắc chắn là có thật, tôi tin tưởng vào bản thân mình không nghe nhầm, lập tức đáp lại: “là ai vậy?”

Sâu bên trong tầng sương mù dày đặc lại có người gọi vọng lên: “Tiểu Tam Gia?”

Tôi lập tức quay đèn pin tới chỗ vừa phát ra âm thanh, tiến thêm một hai bước nhưng vẫn chẳng thấy có ai quanh đó cả. Trong lòng tôi cảm thấy quái dị vô cùng, âm thanh kia nghe rất rõ ràng vậy hẳn là chỉ ở quanh chỗ tôi đang đứng đây thôi. Không có chuyện đèn pin không thể soi tới được, nhưng sao không thấy có ai cả, chẳng lẽ người đó lại đang ẩn nấp?

“Cô là ai vậy?” tôi hỏi một tiếng.

Không có tiếng hồi đáp, cảm giác hình như có gì đó không đúng. Vừa bước vừa cầm đèn pin soi qua soi lại xem có chỗ nào mà người có thể nấp được không. Nhưng tuyệt nhiên sương mù và bóng tối che hết mắt mũi, trong vòng hai thước trở ra không còn thấy cái gì hết cả.

“Có phải người của Chú Ba tôi không?” tôi lại hỏi tiếp.

“Tiểu Tam Gia?” tiếng nói thỏ thẻ lại vang lên, nhưng lần này đã chuyển sang bên trái của tôi. Lòng thảng thốt, tôi vội lia đèn pin qua xem nhưng trong mắt vẫn chỉ thấy sương mù giăng kín không nhìn tới một hình dáng khả nghi nào.

Chắc chắn người này đang trốn đâu đó quanh đây, da gà tôi nổi hết lên, nhưng nghĩ lại thì chuyện này cũng không hẳn như thế. Nếu có gì chắc chắn ở đây thì chỉ có thể khẳng định âm thanh vừa rồi là tiếng người, hơn nữa lại gọi Tiểu Tam Gia vậy chắc chắn biết tôi. Có thể là tay chân của Chú Ba, nghe thì có vẻ là người đó đang ở một nơi rất gần, ngay quanh chỗ tôi đứng thôi. Hoặc có thể là do sương mù dày quá nên hẳn không thấy được tôi đang đứng đây nên không dám tùy tiện xuất hiện?

Tôi nghĩ một chút liền nói: “tôi chính là Tiểu Tam Gia, có phải người của Chú Ba đấy không?”

Bên kia lại im bật, lòng tôi nghi hoặc không rõ là hẳn còn kiêng kị cái gì nữa mà không chịu xuất đầu lộ diện đi. Tay vội lia đèn pin tới chỗ vừa xuất hiện âm thanh, vừa đi vừa nói: “ra mặt đi, lão tử là người không phải là quỷ mà phải sợ.”

Đi tiếp sáu bảy thước trước mặt xuất hiện một gốc cây đại thụ, mặc nhiên xung quanh vẫn không thấy bóng ai cả. Lúc này thì tôi đã cáu lắm rồi, do dự một lúc thì lại nghe thấy đằng sau cây đại thụ có tiếng người vọng tới: “Tiểu Tam Gia.”

Người có bị điếc không vậy chứ, máu dồn lên tận đầu tôi mắng một tiếng: “lão tử ở đây!”

Vừa nói xong thì bụi cây trước mặt lay động nhẹ nhẹ, tôi tức mình nghĩ ta đâu có rảnh mà đi chơi trốn tìm với nhà người chứ rồi nhanh chân bước tới đằng sau cây đại thụ. Vung tay lấy đèn pin soi xem là người nào mà gan lì tới vậy thì bỗng bị giật mình đánh thót, đập vào mắt tôi là một hồ nước, một cước bước hụt cả người lão đảo lao về phía trước.

§95. Vũng bùn

Cú trượt chân hoàn toàn bất ngờ, tôi không hề có chút phòng bị nào trước khi cảm giác được người mình trượt xuống dưới. Khác với những lần trượt ngã trong rừng cây, lúc này chỉ thấy bản thân chới với rồi cứ thế cắm đầu xuống chưa kịp làm bất cứ một hành động tự vệ nào. Cả người lặn như con quay vào trong hồ, lòng hồ trũng sâu, hai tay quơ loạn trong không trung mong bám được vào vật nào đó để giữ mình không trôi xuống tiếp. Nhưng cơ bản là xung quanh chỉ có rong và rêu, đã dốc lại càng trơn trượt, tay liên tục tóm được mấy nắm dương xỉ bật gốc lung tung. Lặn một lúc thì hai tay chạm vào một phiến đá, tưởng dừng lại được nhưng với sức nặng toàn thân đổ xuống thì tôi không thể giữ được thăng bằng ngay lập tức tới đầu gối cũng bị đập xuống đau điếng người. Mặt đá nhẵn thín rêu, va vào xong cả người bị hất văng vào trong hồ nước.

Tưởng là mực nước cao nên vừa ngã xuống tôi lập tức vùng vẫy ngoi lên, nhưng thực tình nước chỉ dập dềnh đến quá đùi, may mắn là bên dưới cũng còn một lớp bùn dày nên ngoài va đập do ngã từ trên bờ xuống thì không có thêm một vết tích nào nữa. Đứng lên được vài giây tôi thấy chân mình liên tục bị cuốn đi, dòng nước tuy thấp nhưng lại rất siết, đứng trong bùn chân tôi không thể đảm bảo thăng bằng lên đành loạng choạng trôi theo dòng chảy phía dưới. Nhấc chân được vài cái thì lại va vào tạp vật gỗ ghè chìm bên trong lớp bùn, muốn nhìn xem là cái gì lắm nhưng không được vì tôi lỡ làm rơi đèn pin ở trên bờ hồ lúc lao xuống đây rồi. Nheo mắt lại cũng không thấy gì ngoài bóng mình lay động trên mặt nước.

Sau khi định thần được bản thân không bị gãy cái xương nào tôi mới có thể ngẩng đầu nhìn xung quanh tứ phía xem mình vừa rơi vào chỗ quỷ nào. Trời thì tối mà mắt thì kém nên căng ra ngó nghiêng cũng chỉ biết đây là một cái hồ nước cạn, đúng hơn giờ đã biến thành đầm lầy. Chân bị chôn trong lớp bùn không tiện di chuyển, hai mắt chỉ thấy ánh sáng mờ đục của đèn pin bị bao vây bởi sương mù trên bờ hồ, trong luồng sáng tương đối ổn định tôi nhận ra đây cũng là một bộ phận của tòa di tích cổ đại này.

Trong lòng vô cùng nghi hoặc, tại sao đằng sau này lại có một cái hồ nước mà người kia lại có thể nấp ở đây gọi vọng ra, chẳng lẽ người đó giống như con thằn lằn leo cây để rình rập. Nghĩ thế tôi liền gọi to một tiếng, nhưng giờ lại chẳng nghe thấy ai đáp lời nữa. Cảm giác như là người đó muốn bẫy tôi ngã xuống dưới đầm nước này vậy. Trong lòng chợt nghĩ tới âm thanh vừa rồi, hay là mình nghe nhầm, như là Phan Tử nói, cây cối trong này cũng có ý thức làm nhiễu loạn thần kinh người khác.

Vừa nghĩ vừa loạng choạng đứng dậy, nhưng dòng nước thực siết nên tôi liên tục bị đẩy ngã, đành cố sức bơi vào bên dưới bờ hồ rồi bám vào phiến đá

để cố định tư thế. Nhưng phiến đá này không thể dùng được, bề mặt của nó phủ kín rêu nên cứ bám là tuột, cố gắng mãi cũng không thể đứng im được một lúc.

Tôi thấy tình hình cứ thế này thì không ổn hiện tại nơi duy nhất tôi có thể tìm được đường leo lên là đi quanh bờ hồ, có thể bên kia sẽ có một bậc đá hoặc rễ cây linh tinh để tôi có thể bám vào. Nhưng dòng nước cứ thế chảy cuộn cuộn dưới chân, đoán chắc quanh đây có thể có một cái miệng giếng rất lớn, nếu bước nhầm xuống đó có thể bị hút vào trong hoặc là rơi xuống một con thác, không chết thì cũng thành tàn phế.

Do dự một lát tôi liền cảm thấy như mình đang bị nhốt dưới hồ nước này, có thể cứ đứng như thế này cho tới khi trời sáng hoặc là có người tới cứu thì tôi mới thoát được. Nhưng tôi tuyệt đối không đợi cho tới khi hừng đông vì thế đành rướn cổ gào lên kêu cứu.

Bọn họ có lẽ cũng không ở xa nơi này lắm, mà không gian thì im lặng vô cùng nên gào to thì may mắn sẽ có người nghe thấy.

Nhưng trời không chiều lòng người bao giờ, gào tới khản cả cổ mà không thấy có một tiếng hồi âm. Bốn phía mờ mịt âm u, tĩnh tới mức tôi có thể nghe thấy tiếng nước cuốn, gió thổi và tiếng thở mỗi lúc một dồn dập của mình. Trong bóng tối không hề có một tiếng động nào có thể khiến con người ta nhận ra mình còn tồn tại.

Gọi mãi tới lúc không còn sức để mở mồm, trong lòng bực tức không có chỗ phát tiết, sao bao nhiêu chuyện đen đui lại cứ ập vào đầu tôi như vậy chứ. Giờ phải thật bình tĩnh mới có thể nghĩ được cách thoát khỏi đây, tôi liền hít sâu một hơi, nhìn vào đồng hồ xem tới khi nào thì sương mù mới tan. Sau khi sương mù tan thì tầm nhìn sẽ rộng hơn, ánh sáng đèn pin cũng không còn mờ mịt như thế này. Vậy có thể tìm ra cách trèo lên trên hoặc là nhìn thấy vài thứ thú vị trong đầm nước, ít nhất thì cũng có thể lấy đèn pin soi xem tình hình phía dưới được.

Tôi nhìn đồng hồ rồi nhắm tính, dựa vào kinh nghiệm hôm qua thì sương mù chỉ duy trì trong vài giờ, thời gian đó tôi có thể tạm thời chịu đựng được. Tôi dựa vào một tảng đá nổi lên trên mặt nước để bản thân có thể thả lỏng một chút. Nhìn quanh bốn phía mà không thấy cái gì bắt mắt, trong mấy canh giờ chôn chân ở đây biết lấy cái gì mà giải khuây chứ.

Hai chân lại bị ngâm trong nước khiến tôi khó chịu vô cùng, hơn nữa nó làm tôi cảm giác không ổn chút nào. Phan Tử từng kể cho tôi chuyện anh rơi vào đầm lầy, tôi vẫn còn nhớ những chi tiết kinh dị trong đó. Hiện tại thì thỉnh thoảng lại cảm thấy mình lún xuống một chút vội vàng nhấc chân lên sờ thì nhận ra là mình chỉ gặp ảo giác mà thôi.

Nhưng dù là ảo giác thì tôi cũng không cảm thấy yên tâm, tôi cố gắng dựa kiềng chân để đẩy người lên cao hơn mặt nước, làm thế nào để chân không bị ngập trong bùn thì càng tốt. Cơ bản là không thể làm được, cứ leo lên được một ít là lại bị tuột xuống. Tôi lấy hết dũng khí vừa bám vào phiến đá vừa từ từ lần qua bên cạnh xem có vớ được mảnh đá chìm nào có thể đập lên, không thì có thể may mắn vớ được một cành cây đủ dài để với lấy cái đèn pin.

Chân di chuyển một chút quả nhiên có chạm đến một cái gì đó, nhưng hình như không phải cành cây hay tảng đá, một dự cảm rất xấu dâng lên trong đầu tôi.

Có một lớp lông phiêu động trong nước, cảm giác như là tóc người.

Tôi nổi da gà toàn thân, trong trí nhớ của tôi thì mỗi lần gặp phải tình huống này là một lần tôi gặp đại nạn thừa sống thiếu chết thành ra từ sâu trong tiềm thức đã luôn tồn tại nỗi sợ hãi vô cùng với nó. Từ lần ở Tây Sa trở về thậm chí tôi chạm vào tóc mình cũng có cảm giác buồn nôn khó tả.

Ngay tức khắc rút chân về, bản thân không dám nghĩ tới những chuyện linh tinh nữa, càng không dám đưa chân qua thêm lần nào. Nhưng vừa thu chân về thì tôi lại đá vào một thứ khác, lần này thì vật đó mềm mềm, trong đầu tôi ý thức được trong lớp bùn này có ẩn chứa một bí mật rất kinh khủng.

Tôi bật cái đèn con của đồng hồ soi xuống mặt nước xem thứ vừa đụng phải là cái gì. Cái đèn led này được thiết kế để người ta có thể nhìn được trị số đồng hồ điện tử trong đêm. Ánh sáng màu lam nhòe nhoẹt không soi được bên trong làn nước, tôi đành ngồi hẫng xuống chìm đồng hồ vào trong nước để thỏa trí tò mò.

Vừa nhìn ra thì cả người tôi kinh hoàng bất động, dưới ánh đèn màu xanh leo lét tôi thấy có một xác người bị trằm dưới lớp bùn. Dưới áp lực của dòng chảy tốc của người đó phiêu động qua lại như một đám rong lớn.

Cả người tôi run lên, tay di chuyển ra xa hơn một chút liền phát hiện đây là một thi thể mới chết, tuy bị chìm trong nước nhưng vẫn còn nhìn thấy quần phục hảnh mang, giống như đồ Bàn Tử mặc trên người.

Tiếp theo tôi liền thấy có chỗ không hợp lý, chuyển đồng hồ qua chỗ khác, tôi bước từng bước nặng nề tìm kiếm chợt phát hiện ra phía trước trong lớp bùn còn vô số những người khác nữa. Tất cả đều là xác chết, bị chìm xuống dưới lớp bùn, tứ chi cuộn vào một chỗ, có thể nói đây giống như một nghĩa địa vậy. Hơn nữa tất cả mọi người đều chỉ mới chết cách đây không lâu.

Tôi vớt thi thể chìm trước mặt mình lên liền thấy bên dưới vẫn còn nguyên vẹn đồ nghề, như là đồ được chôn theo người chết. Tất cả đồ người đó đeo bên hông đều cùng một loại với trang bị Phan Tử và Bàn Tử.

Trong đầu tôi đã đoán được chắc chắn tất cả những người bị dìm trong
đám lầy này đều là người trong đội Chú Ba!

§96. Tàng thi

Nhìn lại thi thể kia tôi nhận thấy trên bề mặt đã bị lảng một tầng bùn mỏng, nhưng không hề phát hiện có dấu hiệu hư thối nghiêm trọng. Chắc cũng chỉ mới chết cách đây không lâu, thi thể chìm trong bùn không bị trương lên mà lại toát ra màu xanh rất bất thường.

Nơi này có rất nhiều người chết mà đều là chết cách đây chưa tới một tuần, hiển nhiên chỉ có thể là người của Chú Ba. Tôi nghĩ tới cái doanh địa không người kia, trong lòng không rét mà run, những người này chắc đều bị rắn mào gà vận chuyển tới đầm nước này.

Đây là những người không may gặp chuyện trước hay là toàn bộ đội của Chú Ba? Chú Ba có nằm trong số bọn họ ở đây không?

Tôi nhớ tới vừa rồi nghe văng vẳng tiếng gọi Tiểu Tam Gia, chẳng lẽ là người bị chết oan trong này gọi tôi tới. Hồn của họ muốn tôi phát hiện nơi này nên đã chỉ tôi cho thấy?

Da đầu tôi chợt tê rân rân, đèn led của đồng hồ lại tắt một lần nữa, ngay lập tức xung quanh chìm vào bóng tối mờ mịt...

Tôi lại bật đồng hồ lên, đưa tay sờ vào túi của người kia lấy ra một chiếc ví da, bề mặt ví đã bị bong ra do ngâm nước, cũng không dùng để làm gì được nên tôi ném lên trên bờ hồ. Tiếp theo lại rút thắt lưng da của người đó ra, nghĩ có thể dùng để quấn lên bờ lấy cái đèn pin xuống được. Nhưng奈何 mà quăng một cái lại hất đèn lăn ra xa hơn, giờ thì không có cơ hội với tới được nữa. Tôi thật muốn tát vào mặt mình một cái, đèn pin lăn được vài vòng thì rơi tùm xuống nước.

Tôi một tay bám vào phiến đá một tay cố gắng vươn ra phía trước may mà tay cũng đủ dài để có thể mò được đèn pin. Cơ bản là vì đèn pin nhẹ vừa rơi xuống nước đã bị cuốn đi, nhưng tôi cũng nhanh tay nên có thể vớt được nó trước khi nó kịp ra khỏi tầm mắt.

Có được đèn pin thì mọi thứ càng trở nên rõ ràng, tôi cầm đèn soi tứ phía thì chợt hiểu ra đây vẫn là một phần của đầm lầy. Nước chảy từ một cái khe vào bên trong hồ, toàn bộ hồ được bao quanh bằng một bờ đá cao hình vòng cung. Đèn soi tới nơi hạ du của dòng nước nơi mà hiện lên một cái tảng đá tạc hình đầu thú, dòng nước chảy về phía đầu thú đó. Miệng thú mở rộng nước từ từ chảy vào bên trong. Vậy là tôi đã đoán đúng, tôi nghĩ quanh đây có một cái miệng giếng, nếu đi lung tung sẽ rất nguy hiểm.

Tôi bắt đầu ngược dòng mà đi, dặt đèn pin vào thắt lưng, vừa bám vào phiến đá bên rìa vừa đi vào trong đầm lầy. Dọc ngang dưới lớp bùn là rất nhiều xác người, phần lớn đều có tư thế quái dị, hai tay quàng trên thân cứng

nhắc. Toàn bộ đầm nước chỗ nào cũng thấy những thi thể lúc ẩn lúc hiện.

Vừa đưa chân chậm chậm vừa cố gắng lé va vào những thi thể, nhưng có quá nhiều người chết trong này nên dù đã rất khéo nhưng tôi vẫn để chân mình chạm vào người họ. Nhiều cái xác bùn phủ bên trên đã bị tôi khuấy cho đục ngầu. Lúc này tôi mới nhìn thấy trên cổ họ đầu có hai vết cắn màu đen nhỏ, toàn bộ cổ đều bị thâm đen lại, còn thân thể thì có màu xanh xám nhợt nhạt.

Bọn họ đều bị rấn cắn chết, thảo nào mà xung quanh doanh địa không hề có dấu vết dấu đá. Có khả năng trong lúc ngủ bị cắn chết, hoặc cũng có thể là đang di chuyển thì bị công kích đột ngột.

Tôi điều chỉnh hướng đèn pin, thật sự rất sợ nhưng vẫn cố gắng đi qua một vòng để nhìn mặt từng người một, muốn biết trong số những người nằm đây có Chú Ba không...

Tôi thực không muốn chấp nhận điều đó, nhưng lý trí đã nói cho tôi biết đây là một thực tế mà tôi phải đối mặt. Cảm giác như là một người con muốn nhận mặt cha mẹ mình khi nổ ra chiến tranh, thực sự rất đau đớn nhưng vẫn cố gắng phải chấp nhận nó. Nhưng hiện tại tôi đang lặn mò bên trong một vùng bao trùm bởi bùn và nước, để phân biệt rõ ràng thì không phải là chuyện dễ dàng. Mỗi xác người hiện ra là tôi lại quan sát chăm chú, không thấy ai quen mặt là người của Chú Ba trước đây, đồng thời cũng không thấy ai như Chú Ba bị chìm trong đầm nước này.

Ngay khi tôi định buông xuôi thì đèn pin chợt soi đến một khuôn mặt, ngũ quan không bị bùn nước bao phủ. Theo bản năng tôi dừng bước, vừa nhìn vài giây chợt ngậy người ra, khuôn mặt này quen thuộc vô cùng, tôi vốn biết rất rõ người đó.

Chính là A Ninh!

Hai mắt nhắm nghiền, tư thế nằm rất quái dị như đang đứng trên bốn chân, cả người gằn như ngoi ra khỏi mặt hồ, chỉ có một tầng nước bàng bạc phủ lên trên. Khuôn mặt đã bị trương lên tương đối rõ ràng.

Tôi tưởng như mình không thể thở được, cổ họng nghẹn ngào, nhìn quanh tứ phía, hóa ra lũ rấn kia cũng đem thi thể của cô ấy lôi tới nơi này!

Dù đèn pin soi thoát nhìn thì thấy vẫn là một thi thể bình thường, không có dị biến gì cả. Vậy cái bóng đen thường thập thò rình rập phát ra tiếng bộ đàm quanh chúng tôi hôm trước không phải là cô ấy, nó thực chất là cái gì chứ?

Tôi hít sâu một hơi rồi tiến tới gần, cảm giác trong lòng lúc đó rất khó hình dung. Liền mình đưa tay vào sờ qua quần áo của cô ấy không thấy có cái bộ đàm nào cả. Tôi chợt muốn ôm cô ấy lên, nhưng vừa vận sức đã thấy

hoàn toàn không thể. Mặt của cô ấy bị tôi phủ trôi hết bùn nước, tóc rũ xuống sau gáy, nét mặt không hề có chút thay đổi gì với lúc trước đây, trong một khắc ngắn ngủi tôi còn tưởng cô ấy vẫn còn sống.

Sau đó tôi đành buông tay thả cô ấy lại vào trong đầm nước, vẩn bùn đục ngầu bao phủ lấy thân xác A Ninh, bao nhiêu ảo giác nhất thời tan biến trong mắt tôi.

Trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, nhìn cảnh tượng tứ phía trái tim như đông cứng lại, cảm giác nghẹn ngào khó tả.

Cái vũng lầy này là nơi nào, chẳng lẽ là nơi lữ rấn dùng để chứa lương thực. Có thể nào ở đây lại xuất hiện một con đại mãng xà tới dùng bữa không?

Tôi cảm giác vô cùng bất an, nơi này tuyệt đối không an toàn chút nào, phải ngay lập tức rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nghĩ vậy tôi vội cầm đèn pin lên xem xung quanh có chỗ nào có thể bám vào leo lên trên bờ hồ được không, cuối cùng trong vài phút ngó ngang ngó dọc thì cũng nhìn thấy có chỗ hợp lý để thoát thân. Có một cây đặng mạn rủ tán xuống mặt nước, có thể bám vào nó mà bò lên cành rồi trèo ra thân cây tụt xuống đất được. Tôi ngậm lấy đèn pin, bơi về bên phía cây đặng mạn, sau đó vươn tay với lên trên tán cây, may mắn là nó chắc đủ để trèo lên được.

Sương mù rớt cuộc cũng tan ra một chút, tôi cẩn thận leo lên trên cành, lại nhớ tới lời Muộn Du Bình có nói, bùn có khả năng phòng rấn rất tốt lên lập tức tụt xuống vực lấy mấy vốc bùn đổ lên người. Sau khi chuẩn bị xong đầu đuôi rồi mới lại trèo lên cành tiếp, tán cây có nhiều rễ phụ mọc sâu vào trong đầm lầy nên tương đối chắc chắn. Thoát khỏi mặt nước rồi tôi mới thở phào một hơi.

Từ trên chạc cây, tôi đi tới trung tâm của tán cây đặng mạn, tính tụt xuống mặt đất thì nghe thấy xa xa trong đầm nước có tiếng rì rào vang lên, rồi tiếp theo là tiếng có vật gì đó rơi xuống bì bõm.

Tôi lấy đèn pin soi về phía phát ra âm thanh liền nhìn thấy mặt nước cuộn cuộn sóng, có gì đó vừa được thả lặn từ trên bờ xuống. Đèn pin soi vào trong nước, tôi choáng váng phát hiện một đồng ruột màu đỏ như máu, định thần thì kia chính xác là rấn mào gà đang cuốn lấy nhau lao vào trong đầm nước. Bên trong đàn rấn hình như là còn bọc một cái gì đó rất lớn.

Tôi nhìn kỹ thì thấy có một bàn tay thò ra khỏi đám rấn đang rầm rộ phóng đi, tiếp theo là một cái đầu người nhô ra, vừa nhìn đã sửng sờ không tin nổi, kia chẳng phải là Bàn Tử!

§97. Một người nữa

Bàn Tử không có dấu hiệu phản kháng, tôi thậm chí còn không thấy hắn động đậy. Trong lòng tôi chột lạnh băng, chẳng lẽ Bàn Tử đã chết?

Đàn rắn cuộn cuộn bọc lấy người Bàn Tử, tôi từng tưởng tượng ra rất nhiều cách chúng có thể dùng để vận chuyển những thi thể xuống dưới đầm nước này. Nhưng không bao giờ nghĩ tới điều này, vô số những con rắn mào gà có lớn có nhỏ vây quanh một chỗ, thi thể được đặt vào chính giữa đàn, sau đó chúng trườn đi với vận tốc rất lớn đem theo xác người chết nằm gọn bên trong. Bàn Tử thể trọng rất nặng nhưng lũ rắn dường như không bị ảnh hưởng bởi vấn đề đó, chúng cứ thế kéo nhau rầm rộ trườn vào trong đầm lầy.

Sau khi Bàn Tử chìm vào trong mặt nước, đàn rắn từ từ rời đi, ban đầu là bò lên trên bờ rồi tiến thẳng qua phiến đá dưới chân tôi trong gần một phút đã rút đi hết nhanh như lúc chúng xuất hiện vậy. Tôi lẳng lặng nhìn Bàn Tử lập lờ trong nàn nước, không biết làm gì cho phải lúc này nữa. Hắn chết hay sống cũng không rõ, nếu đã chết thì quả thật tôi sẽ chẳng có lấy một tia hi vọng mà bước ra khỏi nơi quỷ quái này được, vì dẫu sao Bàn Tử cũng mạnh hơn tôi rất nhiều. Còn nếu như hắn còn sống, tôi phải lập tức lao xuống cứu cùng lắm là tôi cũng chết trong này, kiểu gì cũng chết, thôi thì chết chùm còn hơn chết lẻ.

Nghĩ thế rồi mặc kệ phía dưới có còn nguy hiểm gì rình rập, tôi nhìn về phía Bàn Tử, người này cùng tôi vào sinh ra tử bao lần, không thể để Bàn Tử vùi xác trong này, bằng mọi cách phải mang hắn ra khỏi đây.

Tôi cảnh giác xung quanh, tới lúc này thì đàn rắn đã rời đi không còn nghe thấy động tĩnh gì, nhìn lại mình thì thấy bùn trên người cũng đủ an toàn, tôi từ từ tụt xuống khỏi tán cây. Chân vừa chạm vào trong nước tôi lập tức khom người thấp xuống rồi tiến tới chỗ Bàn Tử nằm.

Bàn Tử hoàn toàn bất động, một nửa đầu chìm xuống nước, tuy đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ lưỡng nhưng quả thật nhìn cảnh này tôi không khỏi đau lòng, tâm trí rối bời khó tả.

Vẫn phải gắt gao quan sát tứ phía xem có biến gì bất ngờ phát sinh hay không, tới khi không nghe thấy có âm thanh bất thường nào tôi mới vục Bàn Tử từ trong nước lên, kéo gần về phía mình để nửa người dưới của hắn chìm trong nước. Đưa tay chạm vào động mạch trên cổ, trong lòng reo lên một tiếng, vẫn còn thấy mạch đập nhẹ nhàng, cạnh đó còn nhìn thấy có hai vết răng rất nhỏ, chắc hẳn Bàn Tử cũng đã bị rắn cắn.

Rắn trong thành cổ quả thực là âm độc vô cùng, Bàn Tử bị nó tọt trúng cổ mà vẫn còn sống được trừ khi hắn có khả năng miễn dịch với nọc độc này nếu không hoàn toàn không thể cứu chữa được, sớm muộn cũng chỉ có

đường chết. Tôi không thể đoán được Bàn Tử và Muộn Du Bình có chuyện gì xảy ra, tại sao bùn trên người họ lại bị trôi hết như thế này.

Muộn Du Bình thoát chết được là nhờ ứng biến mau lẹ, nọc độc chảy vào người ít nên không nguy hiểm tới tính mạng, Bàn Tử chắc chắn không thể may mắn được như thế. Không biết là vì sao mà hắn có thể sống được nữa. Nhưng cho dù Bàn Tử có bắt tử thì trong tình hình này khả năng sống cũng không cao, tôi nhìn quanh một lượt, thậm chí trước hết phải đem hắn ra khỏi đầm lầy này trước đã. Sau đó thì áp dụng cấp cứu, nếu không tới đây lũ rắn phát hiện môi vẫn chưa chết liền quay lại ngoạm thêm một phát nữa thì hết cách.

Việc này tương đối khó nhưng may là đây cũng là hạ du, tôi có thể giữ cho Bàn Tử nổi trên mặt nước rồi từ từ mượn lực đẩy của dòng nước để đưa hắn tới gần cành cây hơn. Nhưng đây chỉ là tôi nghĩ thế, thực tế phũ phàng hơn rất nhiều, tôi vừa nâng Bàn Tử dậy thì chân mình lại không thể đứng vững, tay lập tức tuột khỏi người Bàn Tử, trong lúc cuống cuống tôi vội xoay người vươn tay với tới một chùm rễ cây để không chế thân thể mình.

Để có thể đưa Bàn Tử lên trên tán cây quả thực là một việc phi thường bất khả thi, thậm chí tôi phải vận tới 10 thành công lực mới chỉ có thể vắt ngang thân hình như hộ pháp của hắn lên trên một chùm rễ được. Lấy vài rễ cây tua tua buộc quanh người Bàn Tử để giữ cho hắn không bị tuột xuống nước, sau đó mới tự mình trèo lên trên một chùm rễ bên cạnh, dùng sức kéo cả thân người bên dưới lên trên. Nhưng thật sự không thể được, tôi kéo tới gù cả lưng mà vẫn không ăn thua, tuy rễ cây đủ chắc nhưng xem ra trọng lượng của Bàn Tử nặng hơn tôi tưởng, với cái sức lực hèn mọn của mình thì không thể nào vác được hắn lên cây. Tôi nhìn bốn phía xem có gì hữu dụng trong lúc này, đập vào mắt là một chạc cây khá lớn có thể làm ròng rọc kết hợp với trọng lượng cơ thể tôi may ra lôi được Bàn Tử lên trên cành kia.

Vừa đưa vào áp dụng thì đã thấy rất không ổn, cành cây to như vậy mà mới chỉ bẩy nhẹ một chút đã bị uốn cong, tiếng răng rắc sắp gãy phát ra khiến tôi rợn hết da gà, vội vàng thả tay không dám tiếp tục làm liều. Tôi có cảm giác là Bàn Tử quá nặng, so với trước đây thì có thể nói là trọng lượng đã tăng lên rất nhiều, lần trước khi dìu thì hắn nhẹ hơn nói thật nếu tôi có thể gắng hết sức thì vẫn công được. Còn hiện giờ hoàn toàn không thể nào làm như vậy, chẳng lẽ người này tăng cân với tốc độ không tưởng thế sao.

Nếu có thể sống sót trở về thì nhất định tôi phải ép hắn giảm cân cho bằng được, vừa nghĩ linh tinh vừa tận lực kéo cái tảng thịt nặng gấp đôi người mình lên. Phải mất tới nửa tiếng đồng hồ tôi mới hoàn thành được nhiệm vụ đưa Bàn Tử từ dưới nước lên cành cây. Vừa xong việc thì tay tôi cũng nhão ra như bún, cảm thấy toàn thân mất hết khí lực, tới đứng lên còn khó nữa là

phải vác theo một người nữa đi xuống dưới mặt đất kia. Cành cây bị trọng lượng khung gỗ của Bàn Tử đè trĩu xuống, tán lá đã sà xuống gần mặt nước.

Tôi không có đầu óc đâu mà nghĩ tới chuyện này, ngòi thở thêm một chút nữa rồi tính xem giờ phải xử lý thế nào với chất độc của Bàn Tử đây. Hút ra cũng đã quá muộn rồi, xem ra là phải trở về chỗ doanh địa kia, mà nếu trở về thì phải công hấn qua một quãng đường rừng, tôi nghĩ sức mình không làm được. Nhưng có bất khả thi mấy cũng phải làm, nếu Bàn Tử mà chết thì mạng tôi cũng coi như chỉ còn lại một nửa.

Sau khi lấy lại được sức lực, tôi lập tức tụt xuống mặt nước, vục lấy một vài gáo bùn đổ lên người Bàn Tử rồi cắt lấy thật nhiều rễ cây bện lại thành một vài cái dây thừng, sau đó quấn chúng lại thành một cái giá để đặt Bàn Tử vào cho tiện hạ xuống đất. Chuẩn bị đâu vào đấy rồi quay ra buộc lên người Bàn Tử.

Lúc này tôi mới cảm thấy có điểm bất hợp lý vô cùng, Bàn Tử lúc này nhìn béo tới mức kỳ dị. Khó lòng mà cố định lại được trong cái giá bé tẹo, đành phải buộc trước vài điểm để nhờ có tuột tay thì cũng không rơi xuống được. Dây thừng bện rất thô mà tay tôi lại không đủ khí lực tôi liền dùng chân hỗ trợ, buộc vội buộc vàng vài cái cả tay cả chân hoạt động hết công suất nên trong lúc cuống chẳng may đập mạnh vào bụng Bàn Tử. Ngay lúc đó hấn lập tức mở miệng rồi ồ người nôn thốc nôn tháo ra một thứ nước màu xanh thẫm.

Cái thứ nước vừa phun ra từ miệng Bàn Tử có mùi tanh hôi khủng khiếp, tôi vội bung kín miệng mình lại, thẫm nhủ hấn đã nuốt cái quái gì lúc trước vậy. Nhìn lại cái đồng bầy nhầy ghê rợn đó chợt thấy có cái gì đó ngộ ngậy màu đỏ đỏ.

Tôi phát hiện chuyện này rất bất thường liền cởi áo của Bàn Tử ra, bụng của hấn căng như cái trống, tôi thử lấy tay ấn ấn vài cái thì thấy bụng cứng như bị nhồi một quả cân vào bên trong vậy.

§98. Vật chủ

Không xong rồi, chuyện này là sao chứ? Chẳng lẽ có rắn chui vào trong bụng hẳn?

Tôi vội để Bàn Tử nằm thẳng dậy, dùng đầu gối kê lên trên bụng Bàn Tử rồi nhấn một cái thật mạnh xuống. Ngay lập tức Bàn Tử nghiêng người nôn ồ ồ ra rất nhiều nước, màu xanh thẫm sền sệt bên trong còn lẫn lẫn rất nhiều sợi trắng trắng li ti như sợi bông phun đầy cành cây, sau đó trượt xuống mặt nước.

Tôi cố gắng đẩy thêm vài cái cho tới khi Bàn Tử không còn gì để ói ra nữa mới thôi, sau đó Bàn Tử bắt đầu có dấu hiệu thở được bình thường. Xem ra cái thứ ghê tởm này đã chặn hết cả đường hô hấp của hẳn, khiến cho tình trạng không tới mức nguy kịch cũng thành nguy kịch.

Nhìn cái đồng bầy nhầy Bàn Tử phun ra mà tôi cũng cảm thấy ghen ở họng, không phải nhiều mà là rất nhiều, nôn như tháo cống vậy. Cũng may là Bàn Tử cổ họng khá to, nếu không người bình thường bị cái thứ này nèn đầy bụng chắc đã sớm về châu tổ tiên.

Tôi đợi cho Bàn Tử nôn hết rồi mới che miệng cúi nhìn xem cái thứ kinh dị mà hẳn vừa cho ra ngoài là cái gì, không cần ghé sát mặt xuống mà tôi đã cảm thấy một thứ mùi rất lợm giọng xộc vào tận óc. Nhìn qua phát hiện trong đồng nước xanh xanh này có chứa những gợn trắng chỉ bé như nhụy hoa thôi. Tôi bẻ một cành cây khuấy vài cái, thì thấy chúng giống với trứng của một loài động vật nào đó.

Vừa nghĩ tới đó thôi mà tôi đã muốn ói hết cả ruột gan mình ra rồi, nhìn cái đám vẩy nhỏ li ti trong mớ hỗn tạp đó chẳng lẽ chúng là trứng của lũ rắn này? Thế quái nào, chuyện càng lúc càng ghê tởm, thật không ngờ là loài rắn mào gà lại còn có thú vui tao nhã là đẻ trứng vào bụng người, quả thực rất giống với quái vật trong phim điện ảnh Hollywood. Tôi lập tức gạt hết số bầy nhầy còn sót lại xuống bên dưới.

Nói như vậy thì những thi thể bị ngâm trong đầm nước này đều chứa một bụng trứng rắn, con mẹ nó chứ, tôi không dám tưởng tượng tới cái cảnh lũ rắn con bên trong lại ấp trứng theo kiểu ấy.

Cố gắng đè hết bao nhiêu ghê tởm trong lòng lại, tôi nhìn vũng bùn bên dưới rồi lại nhìn cái đám trứng vừa rơi xuống mặt nước, trong đầu đã lờ mờ hiểu được đây là nơi quái quỷ nào.

Có thể coi đầm nước này là một cái “phòng ấp trứng”, lũ rắn sống trong này lấy nhiệt độ từ những thi thể bị phân hủy để làm nhiệt lượng ấp trứng, cho nên chúng mới không ngừng vận chuyển thi thể tới đây. Dìm vào trong

hồ nước này để đẩy nhanh quá trình phân hủy của những cái xác, để cùng với bùn đất bao quanh tạo ra sức nóng đủ để trứng có thể phát triển.

Tôi nghe nói có rất nhiều loài kiến có thể dựa vào sự lên men và phân hủy của thực vật để điều chỉnh nhiệt độ trong tổ của chúng. Rắn mào gà không thể làm như vậy nhưng chúng lại dùng phương pháp tương tự để ấp trứng.

Một điều lạ là ánh mặt trời trong này cũng rất ổn định tại sao chúng không dùng nhiệt độ từ đó để ấp trứng tự nhiên mà lại dùng xác người? Chẳng lẽ muôn trứng có thể nở được thì cần phải có một nhiệt độ vô cùng chính xác?

Nghĩ kỹ thì cũng không đúng, tôi vừa nghĩ tới một khả năng là nếu không có mây trận mưa to vừa qua, hồ này khẳng định sẽ không có nước, hay có thì mực nước rất thấp. Vậy thì Bàn Tử có bị hắt vào trong hồ cũng cần một thời gian mới có thể chết được, nhiệt độ trong cơ thể của hắn sẽ được duy trì cho tới khi hoàn toàn tử vong, đó mới chính là nguyên nhân mà Bàn Tử chưa bị giết. Âm mưu của lũ rắn này là làm chậm quá trình chết của chúng ta để có thể dùng nhiệt độ cơ thể người để ấp cho tới khi trứng nở.

Tôi có nghe nói tới một loại rắn đã tiến hóa rất cao, chúng giữ trứng ở bên trong cơ thể mình cho tới khi gần nở rồi mới đẻ ra, chỉ khoảng hai ngày sau trứng có thể tự nứt vỏ để rắn con chui ra ngoài, có lẽ nào rắn mào gà cũng là loại như vậy không? May mắn thay là trước khi rơi vào trong hồ nước này trời đã mưa vài ba trận nên không bị ngập trong bầy rắn con mới mở mắt.

Điều khiến tôi sợ hãi nhất lúc này chính là lũ rắn con được ấp trong hồ này vậy chắc chắn quanh đây phải có con rắn mẫu. Nhớ tới bức phù điêu trong thần miếu mà tôi lạnh cả người, nhưng chắc chẳng có chuyện quái dị như vậy đâu. Một con rắn mẫu khổng lồ như vậy là trái với quy luật của tự nhiên, những bọc trứng này chắc là do một con rắn mẫu khác tồn tại gần đây đẻ ra thôi.

Bụng Bàn Tử vẫn còn hơi phình, không biết bên trong có còn nữa không, tôi cảm thấy tốt nhất vẫn nên ép cho hắn nôn ra hết. Một tay liền nâng đầu của Bàn Tử dậy, tay còn lại đặt lên yết hầu làm sao cho hắn tiếp tục ói ra nhưng sau đó thì chỉ thấy toàn nước xám ngắt, cuối cùng thì thành nôn khan.

Tôi nghĩ chắc là đã không còn gì nữa mới đặt Bàn Tử nằm xuống để hắn có thể điều hòa hô hấp.

Lúc này sương mù đã tan gần hết, tầm nhìn cũng dần dần khôi phục, tôi lại tiếp tục công việc còn dang dở của mình, đầu tiên là đặt người Bàn Tử vào trong cái giá rồi chuẩn bị hạ xuống mặt đất. Nghĩ thế nào thì chuyện này cũng rất khó khăn, nếu tôi không giữ chặt tay thì Bàn Tử có thể ngã từ trên cây xuống, hiện tại hắn đã bất tỉnh không còn biết gì nên không thể hoạt động chân tay để bảo vệ chính mình. Nếu ngã xuống chắc chắn sẽ chết, cho

nên tôi phải giữ cho thật chặt đầu dây còn lại để không cho chuyện xấu đó xảy ra.

Tôi chuẩn bị lại một lần cuối sau đó dùng đèn pin chiếu xuống dưới tàng cây, thân đại thụ mọc tử bên bờ hồ nhào xuống mặt nước, nếu làm không xong thì còn khiến cho Bàn Tử rơi lại vào vũng bùn bên dưới. Kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nhất định phải tìm được một chỗ thật hợp lý để hạ Bàn Tử xuống.

Đèn pin vừa chiếu xuống dưới tàng cây, tôi liền giật mình kinh hãi. Bên trong lớp sương mù vẫn đang bao phủ dưới mặt nước chợt hiện ra lơ mờ một cái bóng đen kỳ dị. Đèn pin lia qua như thấy được một đống cuộn cuộn không rõ là thứ gì.

Thật sự có quỷ! Vừa rồi tôi soi qua sương mù đâu thấy cái gì mà giờ chỉ lia qua một chút đã nhìn thấy một bóng đen mơ hồ? Chẳng lẽ sương mù không tan đi mà lại trở nên dày đặc, nhưng vì sao mặt đất xung quanh không hề có hiện tượng này?

Tôi cẩn thận nhìn lại một lần nữa, hóa ra không phải là trong hồ nước phát sinh ra mà từ trên mặt hồ không biết từ lúc nào xuất hiện một lớp hắc khí bay lên. Toàn bộ mặt nước đã nhanh chóng chìm vào trong nàn âm khí mờ mịt, những thi thể bên trong lúc ẩn lúc hiện thậm chí còn có cảm giác như đang di động vậy.

§99. Đàm lấy quái ảnh

Quan sát thêm một chút thì không phải là xác người trong hồ di động là từ sâu bên trong lớp bùn có thứ gì đó đang chuyển mình, khuấy lên một tầng hắc khí tràn lên mặt hồ. Toàn bộ đáy hồ đều bắt đầu biến động, từ trong lòng hồ sinh ra một cơn lốc xoáy bất quy tắc hút hết những thi thể vào trong đó.

Càng lúc mặt nước càng bị giao động mạnh, hắc khí bốc lên ngùn ngụt, tôi không còn sức mà sợ nữa hai hàm răng bắt giác va vào nhau, cả người run lên cầm cập, hai chân nhũn ra không thể di chuyển một bước. Đầu óc xoay chuyển liên miên vừa phải cân nhắc xem giờ phải làm thế nào, vừa phải để ý cảnh giác tình huống phía dưới.

Hắc khí này có thể là do vô số lá cây trong rừng mưa trút xuống phân hủy tạo thành rất có thể bên trong có chứa độc tố có hại. Loại khí này thường tồn tại dưới lớp bùn lầy của những cánh rừng rậm nhiệt đới, chỉ có khi nào khí hậu biến hóa mới phun ra.

Rất nhiều rừng nhiệt đới mà con người chưa có khả năng khai phá được là vì gặp phải loại khí độc này xuất hiện tràn lan khắp bề mặt khu rừng. Khí độc này còn đặc biệt là vì có một lượng tương đối lớn khoáng vật thường tồn tại trong núi lửa còn hoạt động hoặc là hòa vào trong sương mù. Độc tính của nó thì khỏi bàn, tính tới nay trên thế giới vẫn còn rất nhiều nơi gọi là “thung lũng chết” chính là vì lý do này.

Nếu đúng như vậy thì cái thứ đang bốc lên dưới mặt hồ kia tuyệt đối không nên chạm vào. Không biết chừng nó còn nguy hiểm hơn cả thứ sương mù đêm qua gặp phải ở doanh địa trong rừng mưa.

Nghĩ thế này thì phải lập tức tụt xuống càng nhanh càng tốt để kịp quay lại chỗ di tích thần miếu, nhưng trong khoảng thời gian suy nghĩ miên man vừa rồi thì hắc khí đã bay lên tới tán cây ngay bên dưới, giờ có nhảy thẳng xuống cũng không kịp nữa rồi. Hơn nữa sương mù trong thần miếu kia nếu vẫn còn chưa tan thì có thể tôi sẽ trúng độc mù mắt, đến lúc đó mà gặp phải đàn rắn đi tuần qua thì chắc tôi cũng sẽ giống với Bàn Tử bây giờ, thế thì thà rằng tự sát còn hơn.

Tôi thầm cầu trời khẩn phạt cho cái thứ hắc khí này chỉ luẩn quẩn trong tàng cây phía dưới chứ không tràn lên cành cây trên này. Nhưng điều đó hoàn toàn không thể, hắc khí từ từ leo lên trên cây như sinh vật sống vậy, trong gần một phút ngắn ngủi đã tràn ngập không gian.

Trong lòng tôi thầm mắng khí độc ở đây chắc chắn sẽ không chỉ ảnh hưởng tới thị lực có thể nó ảnh hưởng tới toàn bộ cơ thể, trong lúc cấp bách tôi lập tức xé vạt áo có dính bùn áp lên mũi. Sau đó cũng lấy một miếng vải để che lên mũi Bàn Tử.

Chợt nhớ ra là mình đang ở trên cây cao, liền tìm một cái rễ cây để buộc chặt thân mình với cành cây nhờ may có trùng độc thần trí trở nên mơ hồ cũng không bị ngã xuống bên dưới.

Vừa hoàn tất giai đoạn cuối cùng thì hắc khí cũng chạm tới chân tôi, thực chất tốc độ bốc hơi của nó không hề chậm, chỉ một loáng đã bay lên ngang người rồi bóng đen trong nháy mắt bao trùm lấy chúng tôi trên cành cây. Tôi thậm chí còn cảm thấy nó tràn qua người mình, trong không gian chợt vang lên một tiếng rì rì rồi tiếp đến là hai mắt bị ngập trong bóng tối.

Hắc khí tản ra che kín tứ phía, nhìn hắc khí dâng lên từ từ mà tôi cảm thấy như mình đang ngồi trong một căn phòng bốc cháy bùng bùng, khói đen mù mịt che hết mặt mũi. Nhưng cùng lúc tôi lập tức ngửi thấy một mùi rất quái dị, vài giây sau thì yết hầu bỗng ngứa ngáy khó chịu.

Yết hầu tự nhiên bị ngứa thì hoàn toàn không phải là chuyện bình thường, bản năng của tôi mách bảo phải ngừng thở, nín hơi lấy vài giây nghe ngóng tình hình.

Sau khi nín thở thì tôi không cảm thấy tính mạng mình bị đe dọa, liền mới nhẹ nhàng thở ra, có lẽ hắc khí này độc tính chưa hẳn là mạnh. Vậy thì chúng tôi sẽ không thể bị hun chết ở đây, nhưng nếu hít vào quá nhiều thì chuyện gì xảy ra cũng không đoán được.

Tôi vừa cầu cho hắc khí này giống với sương mù sẽ tự mình tan biến, vừa tính nhìn quanh xem có thể trèo lên cao hơn đến chỗ không khí loãng hơn được không, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thì toàn bộ hắc khí đã tràn lên rất cao rồi. Mà vừa lấy đèn pin soi trong ánh sáng của đèn có thấy hắc khí có chứa những hạt vật chất nhỏ li ti li ti, hình như đây không phải là khí mà là khói, bất giác đưa tay lên sờ nhưng không được.

Đây là cái quái gì vậy? Tôi bỗng cảm giác từng thấy qua ở đâu đó loại khói đen thế này rồi, nhưng ở chỗ nào mới được chứ? Tôi nghĩ một lúc trong lòng không dung lại có cảm giác bất an khó tả, một dự cảm rất xấu bỗng lan tràn trong đầu tôi.

Trong lúc cấp bách như thế mà đầu tôi lại nghĩ đến Muộn Du Bình, cảm giác thật sự rất hận tính cố chấp của hắn. Nếu lúc này nghe tôi không làm cái trò mè oay thì đầu đến nỗi chặt vật thế này. Nếu như bản thân không thể duy trì được cho tới khi đám khói này tan đi thì tôi chết biết tìm ai mà báo oán đây.

Có thể là trước giờ tôi vẫn rất tính nhiệm hắn, nhưng gần đây những quyết định của anh rất bất thường, trong lòng chợt muốn tát vào mặt mình một cái, sao lúc đó ngu ngốc lại chạy theo hắn làm gì.

Nhưng cho dù không có chuyện này xảy ra thì cũng không biết đêm nay

chúng tôi ở trong thân miếu kia có thể tai qua nạn khỏi được không. Lúc lao đi lại không mang theo mặt nạ phòng độc thật sự là điều xuẩn ngốc nhất của tôi. Nhưng trang bị của A Ninh thì khá lớn, còn đồ của Bàn Tử và Phan Tử thì đều là đồ quân dụng cũ, vừa cứng vừa nặng, mang theo cũng công kèngh bất tiện.

Nghĩ thế nào cũng không đúng, ngẫm ra thì trước sau gì cũng vẫn phải trải qua một kiếp nạn, sống chết có số cả rồi.

Hai mắt tiếp tục dán vào hồ nước, chợt nghe từ bên dưới đầm lầy truyền lên một tiếng nước quáy vừa trầm vừa nặng. Không biết là do lỗi tai tôi lại có vấn đề hay là thực sự có chuyện phát sinh mà trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh một con quái vật khổng lồ từ bên dưới ngoi lên.

Trong đầm lầy chắc chắn đang có dị biến, nếu không thì chắc chắn không thể phát ra tiếng động như vậy được, tôi nghĩ có phải trứng rắn trong bụng thi thể nở ra hay là có đại mãng xà tới dùng bữa thật?

Chỉ nghe tiếng nước chảy bên dưới càng lúc càng vang, giống như ngay tại bên dưới tàng cây của tôi không bằng. Liều mình cầm đèn pin soi xem là thứ gì, thấy từ bên trong mờ mịt khói đen có ẩn chứa một hình hài như là một con nghé con, nó không ngừng di chuyển, hình thể soi với con đại mãng xà lần trước gặp trong khe núi còn to gấp đôi. Nhưng rốt cuộc thì có phải là rắn hay không thì không đoán được.

Khói đen tràn ngập ảnh hưởng tầm nhìn vô cùng, đốm đen khổng lồ kia nhìn thế nào cũng không rõ, tôi cảm giác giờ chỉ có thể phó mặc cho số phận. Tự trấn an bản thân, ngưng thần tĩnh khí nhìn theo di chuyển của đốm đen bên dưới.

Dưới lớp sương mù này là một đầm lầy, đốm đen từ trong đầm lầy ngoi lên, vậy tất nhiên không phải là động vật sống trên mặt đất, nhìn hình dạng thì không phải là con cự xà còn lại trong lần gặp trong khe núi. Tôi thầm than nếu hình thể của nó trong sương mù đã to như vậy thì có phải là một con đại kinh ngư hay không?

Nhưng trong đầm lầy làm gì có con cá nào to bằng con nghé được, chẳng lẽ là cái sấu sao? Nghĩ kỹ thì không thể nào đi, nếu là cá sấu thì vừa rồi tôi hẳn đã thành mồi cho nó. Trong một đầm lầy sâu như này mà có một con cá sấu to bằng con nghé tôi chắc chắn sẽ đánh động nó, mà cá sấu thì đâu có bỏ qua con mồi nào không may rơi vào địa phận của nó.

Trong lúc đang suy tư, đốm đen kia bỗng nhiên dừng lại hướng về phía tôi, hình như nó bị ánh sáng phát ra từ đèn pin của tôi thu hút. Thấy có vẻ không ổn nên tôi đem ánh sáng chuyển qua một hướng khác, soi tới chỗ Bàn Tử đang nằm.

Vừa soi qua tôi liền giật nảy mình. Đầu Bàn Tử không biết từ lúc nào đã gục xuống, trong khóe mắt có một dòng máu đen chảy ra, tôi hoảng hốt lấy tay sờ qua, đầu chột tê rần rần. Cả người Bàn Tử giờ đã lạnh băng, chỉ còn thỉnh thoảng cảm thấy một chút khí ra vào ở cánh mũi.

Tôi thảm than một tiếng không xong rồi, có phải là độc rắn phát tác hay là khí độc ảnh hưởng mà trong vài phút đã ra nông nỗi này. Tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy, vội làm hô hấp nhân tạo cho hắn, tuy trong lòng cảm thấy rất ghê nhưng trước cái danh giới sống chết thì không còn quan tâm nữa.

Tư thế của Bàn Tử không hề tự nhiên, sau lưng không có cái gì để dựa vào nên tôi phải dùng tay đỡ lấy đầu của hắn. Nhưng trọng lượng của Bàn Tử rất nặng, tôi dẫm phải một vài nhánh cây gãy ra răng rắc, vài lần thay đổi vị trí đều không được. Với tình hình này thì dùng một tay thì không có khả năng đỡ được nửa người trên của Bàn Tử.

Cuối cùng tôi xoay xở đặt hắn dựa vào một chạc cây bên cạnh, vừa đặt người Bàn Tử xuống thì bên tai bỗng nghe thấy một tiếng “rắc”. Trong một khắc tôi nghe thấy có tiếng gãy giòn tan, cành cây Bàn Tử tựa vào lập tức bị gãy rời ra. Tôi đột nhiên cảm thấy hai chân lơ lửng trong không trung, còn chưa biết chuyện gì vừa xảy ra thì vội ôm lấy Bàn Tử lao xuống dưới tàng cây, một lần nữa rơi vào trong đầm nước bên dưới.

§100. Quỷ thanh xuất hiện

Tôi sợ chết điếng người còn chưa kịp xuất chiêu phòng vệ thì bao nhiêu dây dợ trên người liên tiếp đứt phùm phụt. Cả hai người đánh đu trong không trung vài giây rồi đập mặt xuống hồ nước đánh ùm.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm giác được nỗi sợ hãi của mình rõ rệt như thế, lại còn bị nước vả cho sa sầm mặt mày. Ví như là bị người ta dùng một túi chườm nóng đập vào mặt vậy, nhưng may là nước trong hồ cũng lạnh nếu không chắc tôi chết vì ngột thở mất.

Nhấp nhô vài cái xong cuối cùng tôi cũng ngoi được lên khỏi mặt nước, vội quay quanh tìm Bàn Tử, thăm than lần này thì khốn rồi. Trong vũng nước hắc khí dày tới phát khiếp, Bàn Tử đã bị trọng thương như vậy lại bị rơi từ trên cành cây xuống, giờ chỉ cần uống thêm vài ngụm nước nữa thì chắc chết. Hơn nữa cái đốm đen kia chưa xác định được là cái gì, nếu nó là quái vật đầm lầy thì tới cả mạng tôi cũng khó giữ.

Trên người tôi vẫn buộc vài cái rễ cây nên rất khó hoạt động, cho dù Bàn Tử không sao thì tôi cũng không có cách để đưa hắn trở lại trên cành kia. Tuy rằng tôi không biết hắc khí này có ảnh hưởng nghiêm trọng gì nhưng trong một nơi có mật độ khí dày đặc như thế này thì bản thân có trụ được hay không cũng là một vấn đề.

Trong lúc tôi đang tìm cách ra khỏi hồ nước thì bỗng cảm thấy xung quanh có chuyện bất thường. Trên mặt nước bỗng nổi lên rất nhiều bọt khí, hơn nữa hắc khí bao vây bốn phía khiến tầm nhìn hạn chế còn hơn là đi trong sương mù. Không biết từ lúc nào mà toàn bộ lớp bùn bên dưới đáy hồ bị khuấy cho đục ngầu lên, không còn nhìn thấy chân mình đặt vào chỗ nào bên dưới. Kể cả Bàn Tử tôi cũng không thấy đâu hết.

Tôi vội nín thở lắng tai nghe, tứ phía đều vang lên tiếng bọt nước sôi ùng ục, nghe rất rõ ràng như là từ bên dưới có một núi lửa hoạt động chuẩn bị trào ra dung nham nóng bỏng, nhưng chỉ khác là nước vẫn hoàn toàn lạnh băng. Trong lòng bất an, tôi lặng người đi quan sát, vừa nhìn qua chợt thấy không phải chỉ dòng nước có vấn đề mà ngay cả đống rễ cây quấn trên người tôi cũng đang sinh biến. Lúc trước tôi buộc thân mình với chạc cây để không bị rơi xuống nhưng không may cành cây bị gãy nên cả người cả cành đều rơi xuống nước, giờ thì cành cây bị nước giằng đi nên người tôi cũng bị kéo đi. Chỉ hơn một phút sau khi rơi xuống nước tôi cảm thấy dòng nước ngày một siết, cành cây bị cuốn đi mạnh tới mức thân hình tôi không thể trụ vững được nữa, chỉ một nháy mắt sau khi hai chân chới với trong nước cả người lập tức bị lôi tuột đi.

Nếu ai đó chưa từng bơi ngược nước thì sẽ không hiểu được cảm giác tôi

đang phải trải qua lúc này, nước là một thứ rất khó đoán biết được, cho dù là một dòng chảy từ từ chậm rãi đi chẳng nữa thì người rơi vào trong đó cũng khó lòng mà trụ vững được bản thân. Huống chi trong tình huống mà có cả một đồng dây dợ lùm xùm quấn quanh người, dù có vận tới gấp đôi công lực thường ngày thì cũng hoàn toàn bất lực, tôi đảo điên giữa dòng nước xoáy lại còn bị sặc thêm vài ngụm, cảm giác như sắp chết đên nơi vậy.

Đầu óc quay cuồng, tôi cuống quýt tìm cách thoát khỏi tình huống hung hiểm nhưng hai mắt không nhìn thấy gì xung quanh, chỉ có thể đoán được phí trước kia chắc chắn có một cái miệng giếng, lớn nhỏ không biết thế nào nhưng nếu như cành cây bị cuốn vào bên trong thì tôi cũng đành chịu chết. Hơn nữa lúc trước nhìn thấy cái di tích đầu thú kia nằm ở cách chỗ tôi rơi xuống không xa, thời gian từ giờ tới lúc bị cuốn vào trong miệng giếng đó chỉ còn tính bằng giây, chưa nó tới tìm Bàn Tử mà ngay cả cảnh giác con quái thú đầm lầy kia cũng không còn quan trọng nữa, cốt là giữ được toàn thân mình trước đã!

Nghĩ tới đó tôi lập tức hít sâu một hơi, chìm vào trong nước, hai tay vận động hết tốc lực để tháo đám rễ cây này ra, có lẽ do cẩn thận nên có buộc hơi nhiều, tháo mãi cũng chưa hết mà sức kéo của cành cây thì rất nhanh. Không thể trong vài tích tắc có thể cởi bỏ hết được mà tôi lại chỉ có hai tay không, chủy thủ cũng không có.

Tôi thẳm gào lên xong một đời hoa, nhưng lại nhớ ra là Bàn Tử luôn mang theo vũ khí trên người, nếu tìm được Bàn Tử thì khả năng sẽ có thể vớ được đao hoặc chủy thủ. Liền lao mình về phía trước tìm, tôi cũng buộc Bàn Tử vào cành cây nên giờ phải lần theo đám rễ cây này để tìm hắn.

Dưới nước toàn bùn là bùn, sờ tới sờ lui chỉ thấy xác người chết ngang dọc, hoàn toàn chưa tìm thấy được cái gì, cơ bản là Bàn Tử rất nặng nên chưa bị cuốn đi xa, tôi kiệt lực bơi ngược lại dòng nước để lần tìm dây buộc của Bàn Tử. Sờ soạng mãi cuối cùng cũng chạm được vào một cái rễ cây rất căng, tôi vội tóm lấy bơi qua đầu bên kia. Bỗng nhìn thấy phía trước hai ba thước có một bóng đen đơng đơng trên mặt nước, mơ mơ hồ hồ, không phát hiện được là cái gì.

Lòng thẳm kinh hãi, nhìn cái hình dáng của thứ đang di động kia hình như chính là quái ảnh tôi thấy dưới đầm lầy lúc còn trên cành cây. Một dự cảm rất xấu chột nảy sinh trong đầu tôi, cuối đầu dây này chính là cái bóng đen đó, chột dạ nghĩ chẳng lẽ Bàn Tử đã bị nó ăn mất.

Nước sâu chỉ hơn hai thước, bóng đen ngoi lên khỏi mặt nước một đoạn rất cao, chắc chắn nó không phải là cá, vậy có thể là con quái gì được? Tôi khẽ động dây, đang do dự không biết phải làm sao bây giờ thì chột thấy bóng đen kia di chuyển thân hình, loáng một cái đã mất dạng. Hình như nó

ngập xuống nước, sợi rễ cây trong tay tôi đột nhiên trùng xuống.

Thôi nguy rồi, nó đã phát hiện ra tôi, vừa định xoay người thì có một làn sóng lớn từ bên dưới tràn lên bắn đầy mặt mũi. Trong nháy mắt tôi chợt thấy có hai tia chớp lóe lên trong bóng tối đang nhằm vào cổ tôi mà tấn công.

“Chết cnm con rồi ông nội ơi!” tôi mắng to một tiếng, trong lòng gào lên con quỷ này là cái giống gì, nhưng nó chỉ cách tôi một đoạn rất gần nên tôi không thể tránh được. Trong mắt chỉ thấy con quái thú lao tới cổ mình mà người ngây ra không biết chạy đằng nào. Đang khốn đốn vô cùng thì đột nhiên thân tôi bị một lực hút rất lớn lôi đi, trong nửa giây tôi may mắn tránh được nanh vuốt thần chết, còn định chấp tay lay tạ thượng đế phù hộ thì chợt thấy lực hút này mạnh tới mức bất thường. Vừa kịp quay đầu nhìn thì thấy mình đã bị cuốn tới bên cạnh phế tích kia, cái đầu thú đá đã há ngoác cái miệng khổng lồ ngay đằng sau lưng mình. Bên trong tối om chỉ nghe thấy tiếng nước gào rít từng hồi liên miên.

Trong đầu tôi hiểu ra là cảnh cây kia đã bị cuốn vào bên trong miệng giếng đó rồi, thậm chí ông trời ơi chẳng lẽ ông còn muốn đùa giỡn cái mạng nhỏ bé của tôi tới lúc nào nữa đây. Một tay lập tức với lấy miệng thạch điêu, hét lớn một tiếng giữ chặt thân thể lại, cảm giác lúc đó người như bị giăng ra làm đôi. Nhưng nhớ tới trong làn nước vẫn còn một con quái thú nữa, nếu không bị cuốn vào trong miệng giếng thì cũng sẽ bị cuốn vào trong bụng nó, thôi thì thế nào cũng chết, chọn cách nào nguyên vẹn cho nó lành. Vừa nghĩ tới đó tôi cũng buông hai tay ra khỏi miệng thạch điêu, cả người bị cuốn phẳng vào trong bóng tối.

Ngay sau đó tiếng động xung quanh đột nhiên biến mất, ánh sáng của đèn pin đeo bên hông tôi bị nước cuốn liên tục chuyển động lên xuống, soi vào trong bóng tối hắc ám của cái giếng khổng lồ. Tôi lăn không biết bao nhiêu vòng từ lúc bị rơi vào đây, người va đập vào thành vách lúc tỉnh lúc mê, hai bên vách giếng bùn lầy và rong rêu bám nhả thín nên có bị quật vào cũng không đến mức đau. Mất rất nhiều thời gian bản thân cứ quay cuồng trong dòng nước thì lưng đâm sầm vào một vật rất rắn, đau tới mức hộc máu. Không đợi cho tôi kịp xem mình có bị gãy cái xương nào không thì áp lực nước lại cuốn tôi lăn đi vài vòng, rồi lại tới vai bị chấn động. Trong giếng không hề có góc nào vuông tất cả chỉ là những đường cong uốn lượn dốc xuống bên dưới, thành đáy của giếng còn có những bậc thang trôi lên là thứ mà người tôi liên tục bị đập vào.

Vài phút sau tôi rơi vào tình trạng hôn mê, cả người vẫn đang đảo điên trong nước bỗng bị hất cho văng đi, cuối cùng toàn thân lại chìm xuống nước. Tới khi tôi bị sắc nước mới có thể bừng tỉnh cơn mê vội vàng giãy giụa tìm đường sống. Giờ mới để ý là mình đang trong một nơi rất chật chội,

dòng nước chảy dồn dập vô cùng, tốc độ lưu chuyển nhanh như sắp đổ xuống một con thác.

Bốn phía một khoảng tối đen, tôi biết được nơi này rất hẹp là vì tiếng nước réo ù ù bên tai, tay còn có thể chạm vào vách tường tứ phía, nhưng không thể nắm lấy cái gì. Cũng may là tôi có đeo đèn pin bên hông, giữa dòng nước dữ như thế này thì chỉ cần một hành động sai lầm cũng có thể khiến người chao đảo, va đập lung tung khó lòng mà sống được. Vì thế nên tôi không dám làm gì, chỉ giữ nguyên tư thế mặc cho dòng nước cuốn đi.

Không biết bao nhiêu lâu tôi chợt nghe thấy tiếng nước phía trước đổ ầm ầm, quả thực nghe như có con rồng nước ở cuối nguồn đang gào thét giận dữ. Trong đầu như hiểu ra phía trước chắc chắn có một con thác nhưng vừa nghĩ tới đó thì chân đã không chạm tới đáy nữa, người lập tức bị quăng vào không trung rồi lộn nhào xuống nước, xung quanh dốc thẳng đứng, dòng nước xối xả lao xuống đầu mình.

Lúc này dòng nước đã không còn dữ dội, bản thân cũng có thể từ từ không chế được tư thế, tôi lấy cái đèn pin bên hông lên soi xem tôi vừa rơi vào chỗ quỷ nào. Đây có lẽ là một cái hồ nước ngầm, bốn phía đều có các miệng cống đổ nước xuống, cảm giác như mình đang đứng ở trong một con đập thủy điện lớn. Tứ phía bọt nước bắn tung lên, tiếng ồn đình tai, giờ lại thấy như mình là một con gián không may rơi vào trong bồn cầu vệ sinh, rồi bị xả nước trôi vào sọt rác.

Tôi thử di chuyển trong nước liền thấy hình như nước vẫn đang lưu động tới hướng nào đó, tôi theo dòng nước bơi qua tay cầm đèn pin chiếu chợt thấy được trên vách đá có một cái đầu thú lớn, dòng nước đang chảy vào trong miệng thú đó. Nhưng cái đầu thú này và cái đầu mà tôi bị hút vào không hề giống nhau, có thể thấy nơi này cũng chỉ là một phân đoạn của hệ thống thủy lợi dưới thành đô này. Trước đây người ta dùng nó để trữ nước lũ phòng hạn hán, vách tường xung quanh đã bị nước bào mòn đi ít nhiều. Cái khốn bây giờ là thoát khỏi nơi này, mà miệng thú kia lại bị một đồng cành cây chắt cao như núi chắn ngang không còn đường ra. Từng ấy cây mục tích vào phải tới hàng nghìn năm qua mới có khả năng cao được như vậy.

Cành cây cuốn tôi vào đây cũng đã bị giữ lại ở trong đồng gỗ mục kia, bên cạnh bỗng có thứ gì đó hiện ra khác thường. Tôi lấy đèn pin soi qua thì phát hiện đó là Bàn Tử, hẳn cũng bị trôi theo vào tới đây.

Sau khi trở về từ hải nam tôi đã trau dồi kỹ năng bơi lội của mình nên hiện giờ cũng có thể tạm thời xoay sở. Tuy dòng nước du đẩy rất khó khăn nhưng tôi vẫn có thể di chuyển cơ thể theo ý mình được. Tôi bơi qua chỗ Bàn Tử, thấy hẳn may mắn có thể nổi được là nhà có một cành cây giữ lấy quần áo không có thân người chìm vào trong nước. Từ đây đã không còn nghe thấy

tiếng nước đổ âm âm nữa, bên tai chỉ nghe thấy ù ù như lúc vẫn còn quay cuồng trong cống nước.

Tôi tiến tới gần Bàn Tử, mặt hắn đã xanh mét, hơi thở lúc có lúc không vô cùng suy yếu, mạch đập rất nhẹ. Tôi vội nâng người Bàn Tử lên, đặt xuống trạc cây rồi dùng vai huých vào ngực hắn. Huých vài cái mới thấy Bàn Tử ồan người hộc ra một miếng nước bùn. Sau đó tôi dùng khừ tay xoa từ từ quanh lồng ngực điều hòa hô hấp. Bàn Tử đúng là được thần mỡ chín đời phù hộ, sau vài giây đã bắt đầu có phản ứng, cổ họng khục khặc ho.

Tôi thầm mừng rỡ, có phản ứng là có thể cứu được, lập tức lại dùng tay ép tim ngoài lồng ngực, nhưng vừa động tay vài cái đã thấy người mệt lả ra đành phải dừng lại mà dựa vào một bên cành cây thờ hỏn hỏn. Tôi thầm nhủ thế này không được, nếu không làm hô hấp nhân tạo cho Bàn Tử thì chắc hẳn không thể qua khỏi. Trước hết tôi phải kéo hắn lên khỏi mặt nước đã, sau đó đặt anh nằm thẳng trên cành cây thì mới sơ cứu được.

Nhưng muốn đưa Bàn Tử lên trên thì bản thân phải trèo được lên trước, nghĩ tới đó tôi bắt đầu dựa vào thân cây bên cạnh chuẩn bị dùng sức. Vừa vất được nửa người qua thân cây thì cơ thể không giữ được thăng bằng mà thân cây tròn lại đang ở trong dòng nước dập dềnh, ngay lập tức bị sức nặng của tôi làm lật nghiêng đi. Thật sự làm thế rất nguy hiểm, nếu Bàn Tử được đặt lên trên thân cây như vừa rồi, lúc nó lật thì người sẽ bị úp xuống nước, thân cây dề lên trên, làm thế chẳng khác nào hại chết hẳn. Mà quanh đây có rất nhiều cành gai đâm tua tủa, không cẩn thận là có thể bị đâm vào như chơi. Tôi bị chọc cho vài cái vài tay đau phát khóc, mà trong thân cây này thì đã bị mục rỗng, không thể chịu được ngoại lực tác động vào.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm giác được nỗi tuyệt vọng sâu sắc như vậy, nếu trước mặt tôi là một cái miệng cống thì quá tốt rồi, nhưng đây lại là một núi những cành cây lớn nhỏ chỏn chắt lên nhau, cảm giác thật như là ông trời đang cố đùa giỡn số phận tôi vậy.

Không thể nào nghịch lưu về đầu nguồn được nữa, tôi đành dùng sức kéo theo bản tử đi về một bên vách tường. Đang vô cùng chật vật thì bỗng nhiên tôi thấy trước mặt có một phiến đá ngoi ra khỏi mặt nước, bề mặt không bị nước bao phủ nên tương đối khô ráo. Vị trí của nó tương đối cao nên trong một khoảng thời gian tới nước sẽ không ngập được tới mặt phiến đá, tôi có thể bám vào vách tường để leo lên được.

Trong lòng mừng quỳnh lên, tôi lập tức bơi về phía trước, đầu tiên đặt Bàn Tử vào bên cạnh rồi mới bắt tay bám vào những khe hở xung quanh trèo lên trên. Mới đi tới nửa đường đã thấy hoàn toàn khả thi nên không kìm được bắt cười một tiếng, tinh thần hỏn hỏn lên tay chân hoạt động năng suất hơn hẳn.

Bỗng ngay sau đó có một tiếng người nói vang lên ngay dưới chỗ Bàn Tử ngồi, tôi giật mình quay đầu nhìn lại, tai nghe thấy một câu: “không còn thời gian!”

Tôi hốt hoảng nhìn về phía Bàn Tử thấy hắn vẫn đang bất động, mặt mũi cũng không hề có biểu cảm nào cả, trong lòng có chút bất ngờ. Vội lắc lắc đầu vài cái rồi cho tay lên xoa xoa huyệt thái dương, trong thời điểm như thế này mà còn bị ảo giác được. Bỗng phía sau lại vang lên tiếng người thì thào, không phải là từ Bàn Tử mà là đằng sau hắn. “không còn thời gian!”

§101. Người trong sương

Từ lúc tôi rơi vào đây ngoại trừ tiếng nước chảy ù ù ra thì không hề nghe thấy bất cứ một âm thanh nào khác. Lúc này bên tai bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện vô cùng đột ngột, tôi không hề chuẩn bị bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ tới người đó có phải là thủ hạ của Chú Ba hay không, chẳng lẽ nơi này vẫn còn người sống?

Âm thanh vừa rồi khẳng định là có người thốt ra. Tôi tin tưởng bản thân mình không nghe nhầm, trước đây tôi không hi vọng sẽ có thể gặp được người sống trong này, nghe thấy tiếng nói vừa rồi khiến lòng tôi yên tâm một chút, hai tay dừng lại không trèo lên trên nữa, sau đó từ từ tụt xuống bên dưới mặt nước đi qua chỗ Bàn Tử ngồi xem đằng sau có gì. Phía sau lưng hẳn là một đống gỗ mục xếp chồng lên nhau, không thấy gì bên trong hoặc là do ánh sáng rất kém lên khó mà thấy được tình hình.

Chắc chắn đó là người của Chú Ba, trong đầu tôi chợt nảy ra ý niệm này, tại nơi hoang tàn đổ nát không người sinh sống mà có thể gặp được một ai khác thì khả năng chỉ có thể là người của Chú Ba. Có lẽ chính là người vừa rồi gọi tôi, sau khi tôi rơi vào trong hồ nước thì người đó cũng bị cuốn vào bên trong miệng cống nên không kịp nhìn thấy. Nghe âm điệu vừa rồi thì hẳn là còn nói chuyện với một người nữa, khả năng bên trong này không chỉ có một người sống sót.

“Anh là ai? Đang trốn ở đâu vậy?” tôi gọi khẽ một tiếng, nheo nheo mắt nhòm vào bên trong, nếu thật sự là người của Chú Ba thì coi như trong cái rủi có cái may, ông trời còn thương cho cái phận hèn mọn này, tôi có thể hỏi xem Chú Ba lúc trước tình hình thế nào.

Nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy có ai đáp lời. Bên trong đống gỗ mục im lìm không có một động tĩnh nào.

Tôi lập tức trở nên cảnh giác, có một dự cảm xấu xuất hiện trong đầu tôi. Ngay lúc đó chân vấp phải một cành cây chĩa ra trong nước cả người lao đảo suýt ngã, tôi vội với tay bám lấy đống gỗ đồng thời tiến sát người vào nhìn vào bên trong. Vừa đi được vài bước bỗng có tiếng nói thỏ thẻ vọng ra: “Tiểu Tam Gia?”

Thanh âm vô cùng quái dị, nói rất nhanh, nhưng chắc chắn là tiếng người nói, hơn nữa người đó gọi ngoại hiệu của tôi nên hẳn là biết tôi. Vậy đây khẳng định là người của Chú Ba.

Tôi liền nhẹ nhàng thở phào một cái đáp: “là tôi đây!” sau đó liền đi tới đây những cành cây đâm tua tủa trước mặt ra, vừa đi vừa hỏi: “ai ở bên trong

vây? Có phải bị nhốt lại không? Đừng lo tôi sẽ cứu anh ra ngay!”

“Tiểu Tam Gia?” lại có tiếng gọi từ sâu bên trong vọng ra

“Tôi đây, tôi đây!!” trong lúc cuống quýt tôi găt lên một câu, hai tay vẫn dùng hết tốc lực gạt đồng cành mục ra, dần dần cũng tạo thành một khe hở có thể lách người vào bên trong.

Tiến vào một đoạn rồi mà tôi vẫn chưa nhìn thấy ai cả, bên trong hết lớp cành mục này đến lớp cành mục khác, người bên trong cũng không thấy gọi ra nữa. Tôi cảm thấy hơi lạ liền dùng khẩu âm trưởng sa mắng một tiếng: “con bà nó chứ, rốt cuộc là ai bên trong vậy, làm cái quỷ gì thì cũng phải nói cho tôi biết vị trí của anh chứ!”

Gọi vài tiếng vẫn không ai thưa, tôi chợt thấy có gì đó không ổn. Nghe giọng người bên trong thì không giống như là bị thương hoặc là mất khả năng di chuyển, tại sao nghe tôi gọi mấy lần mà vẫn thờ ơ không thèm trả lời? Hoặc có lẽ nào hẳn không nghe thấy tôi nói gì không? Hay là đầu óc đã sớm không còn tỉnh táo rồi?

Nghĩ thế tôi liền hiểu ra, tuy bản thân chưa bị ảnh hưởng nghiêm trọng nào nhưng vừa rồi bị rơi vào trong đầm lầy dầy đặc hắc khí, tại bể chứa nước này hắc khí vẫn còn không nhiều nhưng cũng làm cho tầm nhìn bị hạn chế. Nếu người này bị rấn cản khẳng định là thần chí sẽ bị ảnh hưởng, mê man nói sảng. Còn nếu không bị rấn cản thì trong lúc bị dòng nước cuốn đi có thể do va đập lung tung với thành cống mà đầu óc có vấn đề, nên không nghe rõ những gì tôi nói.

Nghĩ vậy tôi liền không gọi nữa, dồn hết sức vào hai tay gạt bớt những cành cây vướng víu xung quanh ra, đợi đến khi tìm được người rồi hỏi vẫn chưa muện. Bất đắc dĩ nhất là người kia không may bị rấn cản thật, tôi lại không thể chiếu cố cho hai người cùng lúc, tới khi đó đành phải coi như không nghe không thấy bỏ mặc hẳn vậy.

Trước mặt xuất hiện một thân cây dài khoảng sau bảy thước, đường kính không lớn lắm, nhưng đủ để đề lên mà không bị lật. Tôi cắn răng chịu đau nằm úp nên trên thân cây rồi liên tục dùng tay đào vào nơi phát ra âm thanh kia.

Tôi tưởng là sẽ nhìn thấy một người ngồi thu lu trong đó nhưng khiến tôi bàng hoàng là trong đồng gỗ mục này hoàn toàn không có gì cả, khe hở phía trước là miệng cống hình đầu thú đá thông ra bên ngoài.

“Sao lại thế này?” tôi thảm mắng một tiếng, lời nói còn chưa dứt thì từ bên cạnh chỗ tôi đang đứng lại vang lên tiếng người, nghe vô cùng quỷ dị.

“Tiểu Tam Gia?”

Âm thanh đó nghe như ngay bên cạnh tai khiến tôi giật mình đánh thót, cả người đang nằm vắt trên cành cây liền ngã úp xuống nước. Vội quay đầu nhìn liền phát hiện ngay bên cạnh chỗ tôi đang ngồi, nơi mà có vài cành cây giao nhau chắn ngang trước mặt, có một bóng người nằm úp, bên trong tối như mực nên chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt đỏ quạch đang nhìn về phía tôi.

§102. Quan sát

Trong tay tôi không có vật gì để chiếu sáng, không gian bên trong kia hoàng toàn bị cành cây che khuất, khó mà hình dung được đang có chuyện gì xảy ra. Tôi nhìn chăm chăm đôi mắt kia, chợt thấy yết hầu rung lên, trong vài giây không biết làm gì cho phải cứ ngây người ra nhìn đối phương.

Sau đó tôi liền thấy có gì đó không đúng ở đây, màu mắt đỏ đòng đọc này không phải là màu của tia máu hằn lên trong mắt mà giống như là mắt bị một màng máu bao phủ vậy. Thậm chí là có máu chảy ra từ hai hốc mắt, hơn nữa ánh mắt không hề chớp lên, thoát nghĩ còn tưởng là mắt cá.

Người sống có thể bất động nhưng tuyệt đối không thể không chớp mắt. Đây là lẽ tự nhiên nên nhìn cảnh tượng đó trong lòng tôi chợt hoang mang.

Cho tay lên sờ áo lấy ra một cái túi nhùi để trong túi chống nước, tôi đốt túi nhùi lên rồi từ từ tiến về phía trước xem xét tình hình.

Tôi gần khe hở có thể thấy được đại khái tình hình bên trong, tôi vừa hé mắt nhòm vào toàn thân giật bắn, cảm giác như có một luồng điện từ gáy truyền tới chân tê dại.

Đập vào mắt tôi là một khuôn mặt dữ tợn đã bị trương phình lên vì ngâm nước lâu ngày. Thậm chí cái mà tôi nhìn thấy không thể coi là mặt, bởi vì hàm dưới của người đó hoàn toàn biến mất, toàn bộ phần từ cằm xuống tới cổ đã rơi đâu không rõ, bên trên còn lưu lại ít máu mờ mờ. Hàm trên và lưỡi thò ra ngoài, do không có hàm dưới nên lưỡi rủ xuống sát cổ, cảnh tượng kinh hãi vô cùng, thoát nhìn còn tưởng là một cái xác rắn đang phân hủy.

Đây là một xác người chết, tôi thật sự muốn ói lên tận cổ, vội bịt miệng để không phun ra ngoài, toàn thân toát mồ hôi lạnh, hai tay run không thể tự chủ được.

Nhìn kiểu tóc và kiểu quần áo trên người nạn nhân thì đây chắc chắn là người của Chú Ba rồi. Mà chết cũng không lâu, có thể bị nước cuốn vào nên mắc lại trong đống cây mục này. Nhưng nếu đây là một xác chết thì tiếng gọi vừa rồi là của ai?

Tôi lập tức nhìn về phía thi thể nhưng túi nhùi vừa lúc tắt ngấm, khuôn mặt dữ tợn kia một lần nữa lại lui vào bên trong bóng tối. Chỉ còn thấy hai con mắt đỏ hằn học nhìn tôi trùng trùng.

Tôi nổi da gà đầy người, nhìn quanh tứ phía, ở một bể nước ngầm tối tăm thế này làm gì còn ai khác ngoài tôi. Hơn nữa vừa rồi khi phát hiện ra xác chết kia thì hoàng toàn không nghe thấy bất cứ một động tĩnh nào nữa.

Mồ hôi tôi chảy lạnh cả lưng, chân tay bủn rủn, yết hầu không ngừng run lên, cảm giác rất ớn lạnh, nơi này chắc chắn có quỷ rồi. Không thể ở lại lâu

hơn được nữa, mặc kệ hết thấy mọi thứ tôi cũng phải mang Bàn Tử rời khỏi đây ngay lập tức.

Tôi hít sâu một hơi rồi quay đi cởi bỏ hết những dây rợ còn quấn trên người mình ra. Sau đó cúi người xuống túm lấy Bàn Tử chuẩn bị khiêng lên trên phiến đá kia.

Nửa thân dưới của Bàn Tử chìm trong nước, hơn nữa quần áo cũng bị ngâm lâu nên càng thêm nặng, tôi vận hết khí lực của bản thân mà không thể nhấc nổi hẳn lên, thậm chí còn bị kéo xuống suýt ngã.

Tôi hiểu chỉ với hai tay thì không thể nghĩ tới việc đưa Bàn Tử lên trên cao kia, lập tức quay đầu bốn phía xem có gì hữu dụng lúc này không. Trên người Bàn Tử vẫn còn mớ rễ cây mà tôi buộc vào, có thể dùng một cái cành cây để luồn vào nách hẳn sau đó quấn dây vào giữa tạo thành một cái cán, đầu dây còn lại sẽ buộc lên người tôi. Sau đó tôi trèo lên trên phiến đá rồi từ đó dùng trọng lượng của mình để kéo Bàn Tử lên, cảm giác lúc đó như lão ngư dân kéo thuyền trên sông hoàng hà vậy, chật vật vô cùng.

Cách này tôi học được khi còn ở trường, thầy giáo tôi đã dùng một cái gậy gỗ, một sợi dây thừng kết hợp với trọng lượng cơ thể để thực hành, buổi đó học về lịch sử kiến trúc cổ đại, giải thích cho việc người ta vận chuyển vật nặng như thế nào.

Cũng may tôi không phải là hạng nhẹ cân nên kéo một chút cũng thấy khả thi, Bàn Tử cuối cùng cũng dần dần được nâng lên khỏi mặt nước. Phải mất một lúc tôi mới có thể kéo hết toàn bộ nửa thân của Bàn Tử ra khỏi mặt nước, nhưng nhìn lại thì người tôi bị dây thắt cho sắp đứt làm đôi đến nơi rồi.

Vội dùng sức tháo dây rồi tìm một tảng đá để móc dây vào, quấn vài vòng đủ chắc để cố định thân hình Bàn Tử không để bị tuột xuống. Sau đó tôi nhảy xuống nước nâng chân Bàn Tử lên rồi đẩy người lên bề mặt phiến đá. Vật lộn một lúc cũng đặt hẳn nằm ngay ngắn được, tôi vội tháo hết cành cây và dây rợ quấn quanh người Bàn Tử để hẳn thoái mái được một lúc rồi mới tìm cách sơ cứu hồi sức.

Tôi chưa bao giờ được huấn luyện qua một khóa cứu người khẩn cấp nên động tác vô cùng rời rạc thiếu chuyên nghiệp. Chỉ nhớ mang máng trong đầu là nếu như tim ngừng đập thì trong 8 phút phải hồi lại còn ngoài 8 phút thì không thể cứu chữa được. Hiện tình hình Bàn Tử rất nghiêm trọng, tim thoi thóp, hô hấp yếu, cơ bản là hẳn bị trúng độc không phải bị ngạt nước, hồi sức cấp cứu bình thường có khả năng cứu hay không cũng không rõ.

Tôi ép tim ngoài lồng ngực cho Bàn Tử cũng không biết mình có đúng động tác hay không, nhưng trong lúc này thì không quản được nên chỉ biết

cố gắng kiên trì. Sau đó hai ba phút bỗng thấy Bàn Tử ho khan vài tiếng, cả người run rẩy rồi hộc ra một miệng nước bùn. Tiểu theo hắn hít sâu một hơi, ngực phập phồng thở, có vẻ là hô hấp đã điều hòa. Nhưng chỉ thở được vài hơi, người Bàn Tử lại mềm ra, ngực thất lại, tình hình bỗng xấu đi.

Tôi nhìn vết cắn trên cổ bản tử, thâm nghĩ độc tính của loài rắn này thật sự lợi hại, phân lượng tiêm vào cơ thể vô cùng chính xác. Bàn Tử không bị giết bởi lượng độc ấy nhưng chừng nào nó vẫn còn trong cơ thể thì cũng vô phương cứu chữa. Tôi liền cởi áo rồi tụt xuống dưới nước mò chủy thủ, mãi mới vớ được một cái mang lên ghé vào miệng vết thương rạch hai đường nông ép cho máu độc chảy ra. Máu từ vết cắt ứa ra đen thẫm, tôi vừa quán sát vừa dùng tay ấn ngực hỗ trợ tim cho hắn, trong đầu cân nhắc xem tiếp theo phải làm gì.

Trong lúc đang sơ cứu cho Bàn Tử, tôi bỗng nghe thấy có tiếng gọi rất thê lương phía sau lưng mình, giống như là âm thanh vọng ra trong đồng cây mục kia.

Trong tình thế vô cùng cấp bách, tôi không nghe thấy là nó nói cái gì, nhưng toàn thân lập tức khựng lại. Vội cầm đèn pin lên rồi lập tức quay đầu nhìn ra phía sau nơi tôi vừa đào ra được một cái hố bên trong đồng gỗ mục.

Vẫn thấy mơ hồ hai con mắt người chết đỏ đờng đờ nhìn tôi, lạnh lẽo vô hồn, cảm giác gáy mình tê rần rần vô cùng khó chịu. Nhưng điều khiến tôi kinh hãi nhất lúc đó là cái đầu lưỡi của xác chết tưởng đã cứng nhưng giờ tự nhiên lại động đậy.

§104. Giọng nói oán độc

Trong lòng tôi gào lên, con mẹ nó chứ số quá nhỏ, lần này chắc chắn gặp phải xác chết vùng dậy mất rồi!

Nhưng lúc đó tôi lại không quá lo sợ, thậm chí dù nó có vùng dậy thật thì cũng là một loại bánh tồng mới không có cằm nên không sợ bị nó cắn chết. Đang chuẩn bị đại chiến một phen với bánh tồng kia thì bỗng nhiên từ dưới đầu lưỡi của xác chết có một cái đầu rắn đỏ như lửa thò ra, ước chừng to bằng nắm tay trẻ con, trên đầu có một cái mào thật lớn. Cái đầu rắn uốn éo một hồi tròn ra ngoài rồi từ từ leo lên trên đống cây mục bên cạnh.

Tôi và Bàn Tử đang ở trên phiến đá cách chỗ nó đứng không tới hai ba thước, con rắn uốn lượn truyền từ cảnh này sang cảnh khác, chậm rãi bò tới chỗ chúng tôi. Thân nó khá dài, tính ra phải hơn một thước, so với con đã cắn chết A Ninh thì con này còn dài hơn.

Con rắn mào gà này chắc trốn trong xác chết kia bị tôi quấy nhiễu nên mới bò ra ngoài. Nó nhanh chóng bò hết đống gỗ mục rồi bắt đầu tiến lên trên vách tường, nhìn như một con thằn lằn lạng lẽ leo lên không một tiếng động. Tôi thàn than không ổn, cũng không còn thời gian mà cân nhắc nên trốn đi đâu thì kịp, trong lúc cấp bách liền lên xuống khỏi phiến đá rồi lẩn vào trong nước.

Vốn nghĩ là nó sẽ dọa cho chúng tôi sợ rồi thừa cơ bay người tấn công nên vừa di chuyển tôi vừa dán mắt vào con rắn đang hoạt động trên tường kia. Lúc đã cách nó hơn hai thước tôi mới để ý thấy hướng di chuyển của nó, hình như nó bị Bàn Tử hấp dẫn nên không hề chú ý tới tôi ở xung quanh. Con rắn bò từ trên tường xuống mặt phiến đá cạnh Bàn Tử, phát hiện Bàn Tử là vật sống liền dừng lại ngóc đầu nhìn.

Tôi thàn than không được, chẳng lẽ nó muốn cắn Bàn Tử ư? Không thể nào đi, Bàn Tử nhìn kiêu gì cũng giống cá chết nằm trên cạn, không hề quấy nhiễu đến nó thì làm gì có chuyện nó chú động tấn công. Đối với loài rắn thì nọc độc cũng vô cùng quý đâu thể cắn bừa cắn phứa được.

Con rắn quan sát Bàn Tử một lúc rồi bắt đầu di chuyển, nó bò lên đầu Bàn Tử, rồi tới trán, nhìn nó ngúc ngoắc cái đầu thì hình như nó muốn chui vào miệng Bàn Tử.

Không thể nào, nó muốn bổ sung abumini (một loại chất thuộc protein) cho Bàn Tử hay sao mà làm thế? Lập tức tôi nhìn quanh xem có cái gì có thể ném cho nó sợ chạy được không, nhưng không sờ thấy cái gì hữu dụng. Trong lúc hỗn loạn tôi lập tức vung tay té nước vào người nó, đuổi nó tránh xa khỏi bản tử.

Đây thật sự là một chiêu ngu xuẩn vô cùng, nếu đây là loài rắn bình thường thì chắc đã bị dọa chạy nhưng tôi quên mất trước mặt mình là một loài rắn tà ma ngoại đạo vô cùng. Nó bị tôi hất nước vào người thì giật mình thụt đầu lại, sau đó quay người nhìn về phía tôi. Vừa thấy đối phương nó lập tức ngóc thẳng người dậy, mào trên đầu dựng đứng, toàn thân phát ra tiếng “khè khè, khè khè” cao vút, có vẻ như muốn uy hiếp tôi.

Tôi vừa thấy còn tưởng cách vừa rồi hiệu quả tính tiếp tục hất nước về phía nó, nhưng không đợi cho tôi kịp vung tay lên con rắn đã có người lại rồi tung mình bay lên không trung, tốc độ nhanh như tên bắn. Rồi khỏi phiến đá rồi đáp xuống mặt nước, hình dáng của nó trong không trung vô cùng duyên dáng, chưa tới một giây đã vọt tới trước mặt tôi.

Tôi chỉ kịp thấy hồng quang lóe lên trong chớp mắt, hai tay bất giác đưa lên che mặt lại, con rắn bò lên trên tay quần đuôi lên vai tôi, cảm giác da tiếp xúc với một lớp vảy nhỏ mịn. Tôi còn nhìn thấy hai chiếc răng nanh nhỏ trong miệng nó hé ra tạt về phía mình, trong đầu ong lên một tiếng, vôi hất văng nó sang một bên.

Đó là động tác điên rồ nhất trong cuộc đời của tôi, cú gạt dùng hoàn lực nhưng con rắn chỉ bị bay ra khoảng vài thước, vừa rơi xuống nước nó lập tức quay đầu trở về, đuôi đập vào mặt nước rồi phi thân lên không trung tấn công tôi.

Tôi quay đầu bỏ chạy, dùng toàn bộ khí lực lao vào trong nước, vừa bơi vừa liên tục chuyển hướng, sau cùng thì lẩn vào trong một vùng đầy cành cây che chắn.

Bơi một lúc thở không được liền ngoi lên trên hít lấy hít để mấy hơi sau đó cố gắng đè ép hô hấp xuống, đưa mắt nhìn tứ phía xem có phải mình đã lừa được con rắn kia không.

Trong đầu tôi vẫn nghĩ rắn chỉ là loài súc sinh, không thể thắng được đầu óc con người, dù chỉ là mưu kế đơn giản thôi nhưng chắc chắn có tác dụng.

Bất ngờ là lúc nhìn ra bên ngoài tôi không thấy bóng con rắn đâu cả, nhìn qua nhìn lại mấy vòng đều không thấy, hình như là nó không hề đuôi theo tôi.

Trong lòng thở phào một hơi, thầm nghĩ coi như cái mạng nhỏ này vừa thoát được con hung hiểm, định cười khò một tiếng, nhưng miệng còn chưa kịp nhếch lên thì từ sau đầu tôi vang lên một tiếng người cười lạnh.

Tôi sợ tới mức cứng người, toàn thân lạnh ngắt, từ từ quay đầu lại nhìn thì phát hiện con rắn mào gà đỏ như lửa đang đứng thẳng tắp ở sau đầu, đôi mắt vàng hần học nhìn xoáy vào tôi.

Yết hầu tôi gần như bị bóp nghẹn không tài nào thở nổi, định lẩn vào

trong nước trồn nhưng thấy cái mào trên đầu nó rung lên rồi từ đó phát ra một giọng nói xa xăm: “Tiêu Tam Gia?”

§103. Âm thanh của bầy rắn

Tiếng nói vừa rồi phát ra từ con rắn kia, phản ứng của tôi ngay lúc đó là sững sờ bất động, tiếp theo thì đầu óc trở nên mơ hồ, hai tai ù đi, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện quái quỷ này sao có thể xảy ra được?

Rắn mào gà thì chắc chắn là có bản môn tà đạo thật nhưng chúng nó có thông minh cao cấp mấy thì cũng không thể nào nói được tiếng người. Bên tai tôi vẫn văng vẳng tiếng nói mà con rắn phát ra, tôi tuyệt đối không thể nghe nhầm được.

Ngay lập tức đầu tôi gạt cái khái niệm rắn biết nói tiếng người ra khỏi đầu, hoàn toàn không thể như vậy được, chắc chắn là tôi sợ quá sinh ảo giác rồi. Thần kinh tôi lúc đó căng như dây đàn, hai mắt hoa lên như chong chóng, hàm răng va vào nhau lập cập.

Con rắn mào gà vẫn đứng nguyên nhìn chòng chọc vào tôi, mắt nó thấy tôi mỗi lúc một chìm xuống nước thì nó dùng đuôi siết một cái vào cổ ra vẻ tìm hiểu con mồi. Sau vài giây thì nó thả mình xuống ghé vào mặt tôi, cái mào của nó không ngừng rung lên phát ra một câu: “Tiểu Tam Gia?”

Lúc này thì rõ mồn một rồi, hơn nữa giọng điệu nghe như có người đang nói chuyện với tôi, mồ hôi trên trán túa ra không ngừng. Toàn thân bất động, trong lòng gào lên con mẹ nó chứ, lần này không gặp quỷ, không gặp xác chết vùng dậy mà là gặp rắn thành tinh, nó đang nói chuyện với tôi kia!

Đầu óc tôi bỗng chốc trở nên hỗn loạn vô cùng, bao nhiêu ý niệm liên tục này sinh khi mỗi giây ngấn ngui qua đi. Đây lẽ nào là rắn thần trong truyền thuyết? Thông thạo 6 ngôn ngữ loài người, chẳng hay là nghiên cứu sinh rắn vừa tốt nghiệp? Hoặc nó có nhân tính, có tư duy như con người?

Trong nháy mắt ấy tôi liền nhớ tới Tây Vương Mẫu này là một nơi ít người biết tới, thậm chí chỉ có trong thần thoại, có lẽ đây chính là tiên cảnh... Rắn biết nói chuyện cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Con rắn nhìn khuôn mặt đổi màu như cầu vồng của tôi, có vẻ cũng hơi bị hứng thú lại ngo ngoậy cái đầu rồi rung mào của nó lên nói: “Tiểu Tam Gia?”

Lần này tôi đã chuẩn bị tinh thần nên đã bình tĩnh lắng tai nghe xem rốt cuộc là nó đang nói chuyện hay là có tà thuật ở đây. Vừa nghe tôi liền phát hiện có chỗ không đúng, con rắn vừa thốt ra một câu bao hàm cả khẩu âm trường sa ư?

Chẳng lẽ con này nguyên quán là rắn mào gà Trường Sa, đến Tây Lương Nữ Quốc để hỗ trợ công cuộc kiến thiết tây bộ?

Trong vài giây tôi liền có một suy nghĩ hay là mình hỏi nó: “có phải mày từ tỉnh hồ nam tới không?” nhưng ngay lập tức tôi hiểu ra đang có chuyện quái gì, mồ hôi bỗng toát lạnh sống lưng.

Nếu như loài rắn này vượt ra khỏi những suy tính của con người, tức là nó có thể nói được thì chắc hẳn nó chỉ biết mỗi ngôn ngữ Tây Lương Nữ Quốc trước đây vì trong cả nghìn năm nay không có ai đặt chân vào nơi này cả. Nhưng hiện tại thì có thể thấy là nó đang nói tiếng phổ thông, hơn nữa còn nói được cả giọng trường sa, chuyện này không phải bình thường, tiếng phổ thông chỉ phát triển từ 50 năm trở lại đây, còn khẩu âm trường sa thì chỉ dùng chủ yếu ở trong khu vực địa phương. Tất cả đều là ngôn ngữ hiện đại, dù cho loài rắn này có trí tuệ siêu việt tới mức nào thì cũng không thể cập nhật nhanh như thế được.

Vậy tức là chỉ còn một khả năng, nếu rắn không biết nói thì là nó đang học nói, ví như loài vẹt nghe người phát âm rồi nhại lại giọng người ta.

Tôi lập tức liền lấy lại bình tĩnh, khẳng định là như vậy rồi, trước giờ nghe thấy tiếng người gọi mình một câu “Tiểu Tam Gia?” không hề có câu thứ hai, ngay cả ngữ điệu cũng giống nhau, thật sự rất bất thường. Khẩu âm trường sa trong số những người đi cùng tôi thì chỉ có Phan Tử là có thể nói được, mà Phan Tử lại luôn gọi tôi là Tiểu Tam Gia, ba chữ này trong suốt đường đi liên tục lặp đi lặp lại nhiều nhất. Lũ rắn chắc chắn luôn đi theo chúng tôi nên có thể nghe lỏm được.

Nhưng vẹt học tiếng người là do huấn luyện mà thành còn rắn học tiếng người thì chẳng biết vì nguyên nhân gì, chắc chắn không phải vì thích mà học rồi. Nhưng kiểu gì thì cũng phải có lý do thì chúng mới bắt chước tiếng người.

Nghĩ tới đây mồ hôi cứ nhỏ thành từng giọt xuống cằm, rắn phát ra âm thanh thì có nhiều vô kể, ví như rắn đuôi chuông phát ra tiếng lúc lắc ở đuôi để dụ con mồi, loài rắn mào gà này nhại giọng người nói chuyện chẳng lẽ cũng có mục đích đó?

Bố khi, nếu như vậy thì lão từ trước giờ vẫn cứ đâm đầu vào bẫy cũng chúng mày ư? Con mẹ nó chứ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này mà tôi vẫn có thể bình tĩnh mà suy xét hết mọi trường hợp, trong đầu càng nghĩ càng thấy sợ bọn rắn này.

Con rắn vẫn đứng quan sát động tĩnh của tôi, cái đầu màu tam giác đỏ rực của nó chỉ cách mũi tôi một gang tay. Thậm chí tôi có thể ngửi thấy một mùi cay độc toát ra từ trên người nó, bao nhiêu ý niệm vụt qua trong đầu tôi nhanh như một tia chớp. Loáng một cái tôi lại trở về mới thực tại là dù có là thần thánh gì thì trước mặt tôi đang có một con rắn kịch độc.

Tôi chậm rãi lui người về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa tôi và nó ra, ít nhất là nếu nó có tấn công thì cũng kịp né người thoát khỏi tầm công kích. Sau đó mới tính tới việc nhảy vào trong nước ẩn nấp.

Nhưng tôi chỉ động đậy một chút là con rắn lại sát tới gần hơn, luôn luôn trừng trừng nhìn vào mắt tôi nhưng là đang đọc suy nghĩ trong đầu tôi vậy. Tôi lùi nửa bước nó tiến nửa gang, nhưng tuyệt nhiên chưa tấn công tôi, chỉ duy trì khoảng cách một bán tay. Đầy rắn thòng xuống gần sát mặt khiến tôi không dám động đậy nửa thân trên, đến cả chớp mắt cũng sợ.

Tôi liền cảm thấy vô cùng kỳ quái, nó hình như đang muốn khống chế tôi, nhưng loại ngôn ngữ cơ thể như vậy khó mà có thể hiểu được. Rắn cơ bản là một loài bò sát, mọi hành vi nó thực hiện đều dựa trên phản xạ có điều kiện với nhiệt độ xung quanh. Nó làm như vậy để làm gì chứ?

Đang lúc tôi chán nản vì không nghĩ ra được cách gì thoát nạn, bỗng tôi cảm giác dưới chân mình có cái gì đó huých vào, như là trong làn nước có gì đó đang di chuyển xung quanh mình.

§105. Được cứu thoát

Tôi sợ tới mức không dám cúi đầu cảm giác thấy dưới nước có nổi lên bọt khí lẫn tẩn. Tôi lia mắt nhìn xuống thì kinh ngạc thấy có một bóng người trắng toát đang di chuyển. Bóng dáng đó có vẻ như đang bơi qua bơi lại, tôi trong lòng hoang mang không biết là người hay là quỷ. Có điều là nhìn động tác của cái bóng trắng kia tôi thấy giống người nhiều hơn.

Vậy người đó là ai?

Bên kia Bàn Tử hẳn là vẫn mê man bất tỉnh không thể khôi phục ý thức, Phan Tử thì vẫn còn trong thần miếu, cho dù hai người bọn họ có bơi trong nước đi nữa thì cũng không thể trắng như vậy được. Tôi nghĩ mãi cũng không ra cách, đành vừa đề phòng con rắn trước mặt vừa nghe ngóng động tĩnh bên dưới. Bọt khí vòng qua chân tôi một lượt, tôi liền cảm giác người bên dưới mò được đồng rễ cây, những tua rua của nó lướt vào chân khiến toàn thân tôi muốn co rúm lại. Ngay sau đó thì trên mặt nước bắt đầu gợn sóng liên miên.

Con rắn bỗng rời mắt khỏi tôi, ngẩng đầu lên nhìn quanh tứ phía, hiển nhiên là nó đang thăm dò xem chuyện gì xảy ra xung quanh. Chân động trong nước mỗi lúc một mạnh. Con rắn quay đầu vài vòng, nhưng chắc không nhìn thấy cái gì nên vội ngồng đầu dậy, toàn thân thẳng tắp. Cái mào trên đầu phát ra tiếng kêu cao vút như gáy. Trong nháy mắt, tôi thấy cái mào của nó đỏ rực lên như bốc lửa, còn thân người nó liên tục ngúc ngoắc không biết là đang đánh động hay là gọi đồng bọn đến. Cùng lúc đó tôi cảm thấy mắt cá chân bị chộp trúng, lực nắm rất mạnh lại tóm vào chỗ vết thương còn chưa lên da non của tôi, toàn thân đau run lên. Tiếp theo người bên dưới dùng ngón tay viết lên bắp chân tôi một từ.

Hồi còn nhỏ tôi cũng hay cùng chúng bạn chơi trò này, vừa chú ý cảm giác thì liền hiểu được người đó muốn viết từ “chuẩn bị”. Cả câu thì tôi không nhận ra là cái gì nhưng hiểu được là sắp có chuyện. Trong lòng bồn chồn bất an, nhưng cơ bản biết được bên dưới là người rồi liền giật giật chân ra vẻ đã hiểu, tập trung trí lực, thậm chí chuẩn bị cái gì mới được chứ.

Con rắn kia không biết bên dưới nước có người, vẫn liên tục quay đầu gáy lên vài tiếng. Mặt nước từ từ tĩnh lặng không còn gợn sóng dồn dập như lúc trước nữa. Thấy xung quanh đã không còn nguy hiểm, con rắn cũng hạ thấp người xuống. Ngay lúc đó tôi thấy cái bóng trắng di chuyển, còn chưa ý thức được chuyện gì thì bỗng dùng một tiếng, một người trắng như tuyết nhảy ra khỏi mặt nước, với tốc độ kinh hồn chộp ngay đầu con rắn cũng đang hoảng hốt.

Tôi bị người đó dọa cho ngã nhào xuống nước, trong mắt chỉ thấy lò mờ

không rõ chuyện gì xảy ra tiếp theo. Tôi cũng không muốn nhìn, thuận thế liền bơi ra xa một vài thước. Dùng hết sức cật lực bơi ra giữa cái bể chứ nước ngầm rồi mới bắt đầu quay mặt nhìn về phía sau. Chỉ thấy bên kia bọt nước tung tóe, chắc chắn con rắn kia cũng không dễ dàng đối phó như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn tôi không biết mình nên tiếp tục bỏ chạy hay là quay lại giúp sức với người kia. Còn đang do dự thì bên kia lóe lên một ánh hồng quang, có cái gì đó theo bọt nước bay ra ngoài đập vào đồng gỗ mục bên cạnh. Tôi định thần nhìn kỹ thì ra là con rắn mào gà, nó quấn quai uốn mình trên cành cây, đồng thời cái mào liên tiếp phát ra âm thanh thê thảm.

Người trắng ngay lập tức quay lại nhìn tôi hét lên: “chạy mau, nó đang cầu cứu đồng bọn, nếu còn đứng đây sẽ không thoát được!” nói xong liền lao vào trong nước. Lời còn chưa dứt, tứ phía đã vang lên âm thanh khè khè lạnh lạnh, xung quanh như có hàng trăm con rắn đang kéo tới bao vây.

Tôi hoảng hốt đuổi theo người kia, nhưng bơi được vài cái thì nhớ đến Bàn Tử vẫn đang ở trên bờ, không thể bỏ lại hẳn được nên liền ngoi lên tìm. Vừa ngó lên trên phiến đá thì đã phát hiện không còn bóng dáng Bàn Tử nằm trên đó nữa. Trong giờ khắc quyết định như thế này mà lại mất người, chỉ nghe trong bóng tối xung quanh vang lên tiếng khè khè âm ỹ, càng lúc càng tiến tới gần. Tôi quay đầu nhìn đi nhìn lại mấy vòng nhưng tuyệt nhiên không thấy Bàn Tử ở đâu cả. Người trắng đằng kia cũng ngoi lên mặt nước gọi tôi. Tôi suy nghĩ vài giây đành buông xuôi không tìm nữa, cắn răng quay người bơi đi, không dám nghĩ nhiều nữa mà chú tâm tìm đường thoát thân.

Người kia bơi cực nhanh, trong vài giây đã trèo lên trên một vách tường rồi ngay lập tức biến mất trong sương mù. Tôi cuống quýt đuổi theo, thậm chí nghĩ người này rốt cuộc là ai đây, tới đây cứu ta hay là tới để trêu ta không biết. Tôi bơi tới bên cạnh vách tường, lúc này đã không còn nhận ra phương hướng đâu nữa, đầu óc bị âm thanh khò khè tứ phía vây hãm khiến thần trí rối loạn. Tôi sợ tới không nghĩ được gì, làm sao mà có thể trèo lên trên vách tường cao thế này được.

Thử trèo vài lần đều cảm thấy không có khả năng, tôi thực khóc không ra nước mắt, miệng hét lên vài tiếng rồi tiếp tục dồn toàn bộ khí lực nhảy lên trên, nhưng sau đó lại tuột xuống nước. Bốn phía tiếng động dồn dập vô cùng, nghe cảm tưởng như đã đuổi tới ngay sau lưng mình. Tôi quay quanh không biết làm thế nào, trong lòng tuyệt vọng sâu sắc. Bỗng từ trên cao có người nắm lấy tay tôi kéo lên trên, tôi lập tức huy động toàn thân đu người trèo lên trên.

Vừa lên phía trên, chỉ thấy trước mặt là một người đeo mặt nạ phòng độc, đằng sau còn có mười sáu mười bảy người mặt đồ giống hết nhau. Vài cái đèn pin ngay lập tức bật lên, chiếu sáng bốn phía. Tôi đang định hỏi mấy

người là ai, thì một người liền bỏ mặt nạ ra, tôi chợt nhận ra khuôn mặt già nua quen thuộc kia.

“Chú Ba!”

Tôi la hoảng lên, còn chưa kêu xong, chú Ba liền dùng tay đánh một cái vào gáy tôi đau điếng nhưng không khiến tôi ngất đi. Ngay lập tức có người đeo mặt nạ phòng độc lên mặt tôi. Rồi có vài người kéo tôi đứng lên, mắt thấy chú Ba đeo lại mặt nạ vào rồi vung tay ra hiệu. Ngay sau đó thủ hạ liền bắn một quả pháo sáng về phía bề nước sau lưng rồi mọi người lập tức tiến vào sâu trong đường hầm.

§105. Cửa vào

Trong lúc gấp rút di chuyển, tôi thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn chú Ba vài lần, chỉ muốn biết chú có làm sao không. Tâm tư ngổn ngang trong lòng nhưng thật sự không biết bắt đầu từ đâu, đành ngoan ngoãn để người ta đi vào sâu trong hầm. Đường vừa xấu vừa hẹp, rất khó để cử động chân tay thoải mái. Qua mấy ngã ba ngã tư đến một cái cổng tò vò, tôi được đưa ra bên ngoài. Nơi mọi người đặt chân hoàn toàn khô ráo, lại hơn ở trong đường hầm kia là không quá chật chội, càng đi bốn phía càng mở rộng.

Xem ra khu vực bề nước này đã liên tục bị vùi lấp bởi các phiến cự thạch hoặc tường thành xung quanh đổ sụp xuống. Tôi nhìn quanh thấy rất nhiều rễ cây đã khô héo từ lâu, luồn lách qua các kẽ hở của phế tích bám vào vách tường chằng chịt, trong lòng thầm nghĩ có thể bên trên kia chính là tòa thành cổ đã vĩnh viễn biến mất trong lịch sử, cho tới nay người ta vẫn chưa tìm được ra nó. Đi hết con đường hầm, chúng tôi trèo lên trên phiến cự thạch, thấy phía trên có vài người nữa đang đợi.

Vừa trèo lên, tôi đã nhìn thấy nhiều người đang vây quanh cứu chữa cho Bàn Tử, lúc này vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Có người tiêm vào tay anh một mũi huyết thanh. Tôi nhìn mà lòng nhẹ bẫng, bao nhiêu gánh nặng trong đầu đều thả hết xuống, cứ nghĩ rằng mình đã bỏ rơi hẳn lại bên trong bề nước ngầm kia. Coi như là thượng đế cũng phù hộ, chắc trong lúc người trắng kia cứu tôi thì vài người khác đi cứu Bàn Tử. Tên khốn này xem như là phúc lớn mệnh lớn.

Đồng thời tôi cũng nhìn thấy có cả người trắng đang ngồi ở trên một rễ cây cạnh đám người kia. Người đó đeo mặt nạ phòng độc nên tôi không nhận ra được là ai. Cái màu trắng bao trùm toàn thân hẳn mà tôi nhìn thấy khi bơi trong nước không phải màu da mà là màu của đồ lặn, nhìn qua cũng có thể thấy được nó đã được làm cách đây lâu lắm rồi.

Tôi nhìn những người khác. Trong số họ cũng có người mặc đồ lặn nhưng tất cả đều mới nguyên. Chú Ba quả là chuẩn bị rất chu đáo cho chuyến này, có đồ lặn này thì ở dưới nước thoải mái hơi nhiều.

Người trắng kia có vẻ không để ý tới tôi. Trong đầu tôi thầm nhủ nếu không có hẳn cứu mạng thì chắc tôi cũng nói gót A Ninh rồi, tính thế nào rồi chạy qua cảm ơn người ta một câu. Vừa tới gần thì người đó quay mặt lại nhìn tôi, qua lớp kính mặt nạ phòng độc tôi nhận rời đôi mắt rất quen thuộc. Chẳng phải Hắc Nhãn Kính đây sao?

Tôi tròn mắt nhìn hẳn, đây chắc chắn là tên đeo kính đen đó rồi, còn tưởng sẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc. Hắc Nhãn Kính nhìn thấy biểu hiện bất ngờ của tôi hình như có nở nụ cười rồi gật gật đầu với tôi. Tôi cũng đáp lại, vừa

định mở mồm nói cảm ơn thì chú Ba từ bên cạnh bước tới. Ngay sau đó thì chú kéo tôi đi, ra khỏi đám đông rồi mới ngồi xôm xuống trước mặt tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân một lượt, sau đó thở dài:

“Tiểu tử nhà ngươi, con mẹ nó chứ, sao chú nói mà không chịu nghe?”

Tôi thấy hơi xấu hổ, đây đâu phải là chuyện bản thân tôi muốn, chỉ là trong lúc cấp bách ra quyết định không kịp chuẩn bị, giờ chú nói thế tôi cũng không biết trả lời thế nào cho phải. Muốn gọi một câu nhưng chú Ba lại ra hiệu đừng nói gì, sau kéo tôi ngồi xuống bên cạnh, cũng không trách cứ tôi câu nào, chỉ dùng khẩu âm Trường Sa nói:

“Giờ thì đừng nhiều chuyện, chú hỏi mày Phan Tử và Tiểu Ca đâu rồi?”

Tôi lập tức liền đem hết chuyện từ lúc tiến vào đây cho tới khi được cứu vừa rồi kể một lần cho chú nghe. Chú Ba nghe xong liền tắc lưỡi một cái nói:

“Không thể tưởng được là Bàn Tử thông minh như vậy mà cũng dính bẫy.”

“Nghĩa là sao ạ?”, tôi nghe chú nói, trong lòng cảm thấy khó hiểu nên vội hỏi lại.

“Rắn ở đây bằng môn tả đạo vô cùng, biết bắt chước tiếng người nói. Chúng dùng mào gà trên đầu để phát ra tiếng vừa nghe được, sau đó dẫn dụ mấy người như mày. Kể cả bọn ta cũng thiếu chút nữa bị chúng lừa chết.” bên kia lại có một người chen vào: “trong cái nơi quỷ quái này cậu có nghe thấy tiếng gì cũng cấm không được đi theo.”

Tôi nhìn về phía Bàn Tử đang nằm rồi quay lại hỏi Chú Ba: “Bàn Tử thế nào rồi chú? Tình hình có nguy hiểm lắm không?”

“Bọn ta đã truyền huyết thanh cho hắn, tới đây chỉ có thể xem số trời thế nào thôi.” Chú Ba nhìn đồng hồ rồi đột nhiên quay ra nói với tôi: “mày mau cởi đồ ra nhanh.”

“Cởi quần áo ạ? Tại sao mới được chứ?”, tôi nghi hoặc.

Bọn họ không đợi tôi kịp hỏi hết câu đã lao vào động thủ. Loáng một cái quần áo trên người tôi đã bị giật phăng ra, còn bản thân thì bị đè xuống nằm úp trên vách đá. Vừa cởi xong quần áo, đằng sau tôi chợt vang lên một tiếng, “chết cmn tiệt, đúng như dự đoán rồi!” không biết là ai vừa nói nữa.

Tôi thảm than chuyện gì nữa vậy, mồ hôi bắt giác chảy đầy trán. Chú Ba muốn làm gì chứ? Trên lưng tôi có con gì nữa sao? Đang tính quay đầu lại nhìn thì bị người ta đè lại không nhúc nhích được.

“Đừng! Đừng có động!” Chú Ba nhẹ giọng nói: “nằm im như vậy đi!”

Toàn thân tôi nổi da gà, không thể quay đầu nhìn tận mắt xem có cái quỷ

gì trên lưng mình nên đành dùng xúc giác để cảm nhận. Nhưng tập trung tới mấy thì tôi cũng không thể tưởng tượng ra được, vì nó không mùi không vị. Đầu óc tôi trở nên hoang mang vô cùng.

“Có gì trên lưng cháu vậy?” tôi vội hỏi, lát sau mới nghe thấy tiếng chú Ba thở dài: “tiên sư nhà ngươi, đừng có tò mò lát nữa rồi sẽ biết.” tiếp theo có tiếng đánh lửa vang lên.

“Làm gì vậy???” trong lòng tôi gào lên. “Chẳng lẽ chú muốn phạt bằng cách xăm chữ lên lưng cháu sao?”

Không đợi tôi cân nhắc tình hình chú Ba đã hạ thủ, ngay lập tức là cảm giác nóng tới phát khiếp trên lưng tôi, còn tưởng là thiêu cháy da cháy thịt rồi. Tôi chưa kịp phản kháng thì cảm thấy có cái gì bắt đầu ngọ nguậy. Cùng lúc đó có một tiếng kêu quỷ dị ré lên, nghe như tiếng trẻ con khóc. Vài giây sau thì cái vật ngọ nguậy đó rơi xuống đất. Cảm giác như có một con trạch vừa bò qua lưng tôi vậy.

“Rơi rồi, tránh ra tránh ra!”

Không biết là ai vừa kêu lên. Mấy người xung quanh liền bỏ tay khỏi người tôi, nhưng vừa thả lỏng hai chân tôi bỗng bủn rủn cả người, tay phải vịn vào tường mới không bị ngã. Tôi loạng choạng vài bước rồi quay đầu nhìn lại, thấy trên mặt đất có một con gì màu trắng to bằng cái bút máy đang bò lên chân mình. Tôi vội rút chân đá văng nó đi nhưng không kịp, trong chớp mắt nó động đậy rồi há miệng nhe răng chuẩn bị tộp vào bắp chân tôi.

Ngay lúc đó có người bên cạnh ra tay ném một cục đá thẳng vào chỗ con vật màu trắng đó đang bám vào, trúng đòn con vật chết tươi. Tôi lấy chân gạt cục đá ra một bên, nhìn xem nó là cái thứ gì mà hung hăng tới vậy, vừa nhìn đã nhận ra nó là một con rắn nhỏ, đầu bị đập nát như tương.

Tôi thu chân lại rùng mình, lấy tay lau hết mồ hôi trên mặt. Cái thân của con rắn trắng bóng như một khúc ruột, đầu tuy đã nát bét nhưng các cơ trên người vẫn còn hoạt động nên nó không ngừng vặn vẹo, co giật. Trong vài giây tôi cảm thấy như trên lưng mình có một chất dịch nhầy nhầy chảy xuống, chân lập tức quy xuống ôm bụng nôn khan.

Chú Ba lại lấy dao chặt cái thân con rắn ra làm hai khúc, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, thuận tay quăng cho tôi quần áo rồi nói: “lấy nước lau qua sau lưng đi rồi hãy mặc, xem cổ áo và ống quần còn không.”

“Đây... Đây... Đây là con gì vậy ạ?” tôi vừa lau nước nhầy sau lưng lấp bắp hỏi. Nhìn kỹ cái thi thể quấn quai trên mặt đất thì phát hiện ra đây là một con rắn mào gà nhỏ nhưng thân nó không phải màu đỏ mà là màu trắng. Kích thước của nó cũng nhỏ hơn rắn mào gà thông thường.

“Đây là rắn con, da nó còn chưa có lớp vảy cứng. Vừa rồi mào ở trong

đâm lầy không để ý, bên trong nước có hàng nghìn hàng vạn rắn con như thế này, chỉ cần cho chân xuống là lập tức bị chúng bám vào. Bọn ta lúc trước ai cũng có mấy con bám trên người.”

Một thủ hại từ phía sau tiến lên tiếp lời: “chúng nó dùng răng nanh cắn chặt vào da người. Mới đầu chỉ có cảm giác nhói một chút, sau đó thì hơi tê tê đi, không hề nhận ra được gì. Sau đó nó sẽ từ từ chui vào bên trong da cậu để hút máu. Cho tới khi trường thành thì sẽ dùng nọc độc để giết chết cậu. Lúc bấy giờ nó mới chui ra khỏi người cậu, cả người hút đầy máu nên da chuyển thành màu đỏ.”

Tôi nhìn con rắn chết trên mặt đất, trong lòng chưa hết hãi hùng, nó trèo lên lưng tôi lúc nào mà tôi không hề cảm thấy gì cả. Cái thứ ghê tởm đó mà chui vào được bên trong quần áo thì chắc chắn tôi sẽ cảm thấy bất thường, nhưng tại sao tới một chút tôi cũng không nhận ra. Vừa nghĩ thì chợt nhớ ra lúc ngâm chân trong bùn, lúc lầy tôi tưởng bị con gì cắn liền nhấc chân lên xem, có thể là nó đã bò lên người tôi từ lúc đó. Tôi lại bất giác đưa tay chạm vào cái chất nhầy nhầy trên lưng, càng nghĩ càng ghê muốn chết.

Tôi dùng áo lau hết chất nhầy đi. Lại có một nhóm người khác từ bên đầu kia quay về, nhìn chú Ba lắc lắc đầu rồi nói: “Tam gia, phía trước cũng không có đường lên, không thể thoát ra ngoài bằng cách này được, giờ phải làm sao đây?”

Chú Ba nghe xong thì lập tức đứng lên, nghĩ ngợi vài giây rồi cũng thờ dài, gật đầu nhìn người kia nói: “không có cách nào thì cũng không thể quay lại chỗ cũ được, chúng ta quay trở về đại bản doanh, chờ ngày mai tính tiếp.” nói xong quay đầu bảo với thủ hạ: “bảo huynh đệ chuẩn bị xuất phát!”

Người kia gật đầu, sau đó cùng mọi người gấp rút chuẩn bị đồ nghề. Vài giây sau tất cả đã đứng hết dậy, trang bị đeo đầy đủ trên lưng, sẵn sàng lên đường.

Tôi được một người dìu đứng dậy. Chú Ba nhìn tôi, biết tôi có nhiều điều muốn hỏi liền nói: “có gì thì đợi chúng ta trở về doanh trại đã, nơi này rất nguy hiểm, không tiện nói nhiều, hiểu không?”

Tôi hiểu được bản khoăn của chú, cũng gật đầu đồng ý, ngay lập tức tất cả liền xuất phát tiến về phía trước.

Bản thân tôi chỉ loạng choạng bước theo chân của mọi người, không biết là mình đi được bao lâu, cũng chẳng nhận ra nơi này là nơi nào nữa. Xung quanh tầm nhìn rất hạn chế, thỉnh thoảng còn nghe thấy khè khè văng vẳng vọng ra từ các vách tường lúc xa lúc gần. Có thể thấy là nơi này là địa bàn của loài rắn mào gà, xung quanh chúng tôi có tới cả nghìn con rắn sẵn sàng xông ra bất cứ lúc nào. Trong lòng hoang mang, nhưng ở đây không phải chỉ

có một mình tôi nên nếu lũ rắn đột ngột xuất hiện thì sẽ có người thông báo. Càng đông càng an toàn, mỗi người có thể cảnh giác được một hướng. Con người rút cuộc cũng chỉ cảm thấy an toàn nhất là khi ở cạnh nhau.

Đi được một thời gian, tính ra thì cũng hơn một tiếng lang thang trong hành lang tối tăm này, mãi cho tới khi những tiếng ồn kia lụi xa, bỗng bên tai lại vang lên một âm thanh rất quen thuộc. Càng lúc càng nghe rõ ràng nó phát ra từ phía trước kia, muốn hỏi người bên cạnh xem âm thanh gì vậy. Nhưng ai cũng im lặng, không ai nói nửa lời trong suốt đường đi nên giờ tôi hỏi thì nghe chùng có vẻ ngại. Nghĩ thế tôi đành nhịn xuống không thốt lên câu nào nữa.

Tiến sâu vào bên trong, nhiệt độ có vẻ giảm xuống rõ rệt. Lại tiếp tục bước thêm một đoạn nữa, chúng tôi đi qua một nơi bị phá hủy gần như tan hoang, không còn thấy một dấu vết công trình nào. Toàn bộ bề mặt bị che phủ bởi một lớp rêu xanh và rễ cây đan xen chằng chịt. Nơi đây ẩm thấp nên rêu có thể phát triển rất tốt. Còn có những bộ rễ khổng lồ quán từ trên vách tường tràn xuống mặt đất. Tường bị rễ cây đục nát toác, không còn một phần nào nguyên vẹn. Xuyên qua đồng rễ cây này chúng tôi có thể nhìn thấy được ánh mặt trời bên ngoài kia.

Chật vật lắm tôi mới có thể đi qua được những phế tích vùi dưới rễ cây cổ thụ đó. Bước qua một vài khe hở, tôi giật mình nhìn thấy những xác rắn đã hóa đen vắt từ trên cành cây xuống mặt đất. Ai cũng biết nơi này là khu vực sinh sống của loài rắn, nghĩ mà kinh hãi. Hệ thống thủy lợi phải nói là còn phức tạp hơn là so với đường dẫn nước ngầm của thành cổ La Mã được cổ nhân xây dựng từ ngàn năm trước, giờ biến thành sào huyệt của loài rắn mào gà này. Đây xem như là một kỹ thuật phòng ngự của lũ rắn, so với những nơi khác trên thế giới thì chỉ riêng ở Tây Vực mới có loại hình động vật cao cấp như vậy. Không biết nếu lúc ấy Tây Lương Nữ Quốc lại không tiếp tục xưng bá thiên hạ nữa, thì liệu quốc gia này có thể đối phó với sự sinh sôi nảy nở của lũ rắn này không.

Cứ tiếp tục cúi người len qua những rễ cây mọc vươn lên khỏi mặt đất, cho tới khi gáy và lưng đã mỏi nhừ, chúng tôi mới tới được doanh địa dưới lòng đất. Tôi nhìn thấy ánh lửa mờ hồ xa xa. Tiến thêm một đoạn, tôi bắt gặp trước mắt mình hiện ra rất nhiều những bậc thang xếp lên trên, vây quanh một vùng trũng nhìn như một cái hồ. Có tới sáu bảy nơi như vậy xung quanh đây. Bốn phía có cột trụ bằng đá hoa cương, thoạt nhìn còn tưởng là bồn tắm của La Mã cổ đại.

Sau khi bước từ trên bậc thang xuống khu lòng chảo bên dưới, qua ánh sáng đèn pin tôi nhận ra dưới mỗi bậc thang đều có vô số hang động bằng đá. Bên trong rất sâu, hình như nó thông với những bậc thang bên ngoài này,

tất cả tạo thành một hàng lang không biết dẫn tới nơi nào. Tôi cảm giác đây giống như một miếu thờ trong tôn giáo của dân Tây Lương Nữ Quốc, vì nếu nhìn qua thì có thể khẳng định đây không thể là một hồ nước bình thường được. Xem xét xung quanh, tôi phát hiện thấy có rất nhiều dấu hiệu cho thấy con người đã từng hoạt động tại nơi đây.

Ánh lửa là từ bên trong một hang đá chiếu ra, chúng tôi tiếp tục đi về phía đó, trèo lên một vài bậc thang, xuyên qua hang đá vào bên trong đường hầm. Đích đến là một nơi vô cùng rộng rãi, ước chừng cũng phải sáu mươi mét vuông. Bước vào tới bên trong, đập vào mắt tôi đầu tiên là những lều trại được căng thành hình vòng cung trước đồng lửa, xung quanh còn có rất nhiều túi ngủ và trang thiết bị hỗn độn chông chát. Có hai người đang ngồi cạnh đồng lửa, chắc là không có việc gì làm nên ngồi nhìn ngọn lửa lên xuống bập bùng. Họ quay lưng về phía chúng tôi như là không biết chúng tôi đã trở về.

Đoàn người bước vào trong doanh địa với tâm trạng mệt mỏi, ai lấy đều sức cùng lực kiệt, hai chân hoàn toàn mất hết khí lực. Tôi bảo người bên cạnh buông mình ra. Người đó rời tay khỏi vai tôi rồi làm vài động tác vươn vai cho bớt mỏi, vừa bước về phía đồng lửa vừa vung chân đá vào hai người đang ngồi kia một cước nói:

“Còn không đứng lên cho Tiểu Tam gia ngồi, ngậy ra đó làm gì nữa.”

Tôi định nói là không cần khách khí như vậy thì hai người ngồi cạnh đồng lửa bỗng đổ gục xuống đất. Chúng tôi giật mình tròn mắt, ai lấy không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhìn qua ánh lửa bập bùng kthấy huôn mặt bọn họ xám đen lại, hai mắt trợn lên, chắc chắn đã chết lâu rồi.

§106. Nơi lánh nạn

Tôi đã phải di chuyển liên tục trong một thời gian ngắn nên khi nhìn thấy tình hình trước mắt, bất giác hai chân lùi lại vài bước, đầu vầng mắt hoa muốn ngất đi được. Nhưng bốn phía ai nấy nhìn thấy bộ dạng bất ngờ của tôi thì bật cười, tiếp theo có người nâng hai thi thể đang nằm còng queo dưới đất dậy. Tôi lúc đó mới phát hiện ra kia không phải là người thật mà chỉ là hai hình nộm. Người ta mặc lên người chúng những bộ đồ lặn rồi dùng túi bóng đen làm đầu, trên dán hai cái bã kẹo cao su làm mắt, giữa mắt là hai viên sỏi nhìn như đồng tử trợn lên. Bởi vì tôi nhìn qua mặt nạ phòng độc nên thấy không rõ, hơn nữa thần kinh vẫn còn chưa hết căng thẳng, nghĩ lại thì cũng như truyện tiểu lâm thật.

Tôi liền tự cười mình một tiếng. Người ta nâng hai con bù nhìn lên rồi đặt vào bên cạnh cửa đá, tôi liền hỏi họ làm vậy nhằm mục đích gì?

Một người nhìn tôi đáp: “đây là dụng cụ dọa lũ rắn. Rắn mào gà rất tinh, chỉ cần không thấy có người ở đây thì chúng biết đã xảy ra chuyện. Nhưng chúng nó chỉ có thể phân biệt được có người hay không ở trong doanh địa, còn người thật hay giả thì không biết được, cho nên mới nghĩ ra cách này để lừa chúng, buổi tối cũng có thể ngủ được ngon giấc.”

Nghe ngữ khí nói chuyện của người kia thì hiển nhiên là biết rất rõ sự nguy hiểm của loài rắn này. Sau đó có người châm một quả pháo khói, tiến tới đồng lửa rồi ném nó vào trong chỗ củi cháy đượm. Lập tức xung quanh bốc khói nghi ngút, bên cạnh lại có người dùng cành cây rũ hết đồ dùng ra ngoài.

“Đây là khói lưu huỳnh dùng để trừ rắn” người kia lại nói tiếp.

Soát qua một lượt không thấy có động tĩnh gì, những người xung quanh đợi cho khói tan mới bắt đầu ngồi xuống quanh đồng lửa. Có người vào bên trong trại lấy ra mấy cái hình nộm làm bằng cành cây có mặc thêm quần áo, đem đặt ở bên cửa ra vào hang động.

Sau khi làm xong tất cả mọi công tác bảo vệ, không khí xung quanh mới thoải mái hơn. Hắc Nhãn Kính cho thêm củi vào trong đồng lửa, sau đó cầm lấy mấy cây đuốc cắm xung quanh doanh địa, cả hang động trong chốc lát sáng bừng lên. Mọi người lục tục bỏ mặt nạ xuống, có người thấy tôi chưa chịu tháo ra thì nói yên tâm, trong này an toàn rồi. Lũ rắn kia rất kỳ quái, chúng tuyệt đối không dám tới gần lửa, hơn nữa vừa rồi chúng ta đã kiểm tra hết xung quanh, cơ bản là không có chuyện gì nguy hiểm nữa.

Tôi lập tức tháo mặt nạ ra, đeo nó sáu bảy giờ liền mặt cảm giác như tan ra, vừa buông xuống thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Mọi thứ trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn, giờ tôi mới nhìn rõ mặt mũi của thủ hạ chú Ba.

Đúng là Bàn Tử nói không sai, trong số những người ở đây thì ngoài một vài người tôi từng gặp qua, còn đâu tất cả đều là người mới. Xem ra mấy ông bạn già của chú Ba thực không được nhiều cho lắm.

Chúng tôi liền qua chào hỏi nhau một vài câu, người vừa rồi giải thích cho tôi nói hẳn tên là Lân, nhóm người mới là do hẳn dẫn tới cho Chú Ba. Tôi nghe giọng điệu của Lân cảm giác như không được thoải mái cho lắm, có điều là không biết vấn đề nằm ở đâu.

Hắc Nhãn Kính vẫn giữ thái độ thản nhiên tự đắc như lúc đầu gặp, vui tươi hơn hờ chạy qua nhìn tôi, trên tay còn cầm cái gì đó ăn ngon lành. Mọi người xung quanh bắt đầu cởi giày ra để hơ chân trên lửa. Chân ai cũng bị ngâm nước liên tục mấy giờ liền, vừa cởi giày ra đã bốc lên một mùi khó tả. Tôi thầm nghĩ, con mẹ nó chứ có cái mùi này rồi thì hẳn có chết cũng không dám vào, cần gì tới mấy cái hình nộm kia.

Đang nghĩ linh tinh thì chú Ba tới ngồi bên cạnh tôi, đưa cho tôi ít lương thực để ăn. Hai người nhìn nhau một chút rồi cùng cười khỏ, chú nói: “nhà người cười cái rắm, con mẹ nó chứ, nếu mày không phải cháu ta thì lão tử chắc chắn phải củng cho vỡ đầu rồi.”

Tôi cũng không có hơi đâu mà đôi co, chỉ lẳng lẳng nhìn chú Ba. Thật sự so với thái độ ủ rũ khi còn nằm trong bệnh viện thì giờ nhìn chú đã hoàn toàn trái ngược, vô cùng khí khái, thần thái sáng láng. Có vẻ như chú Ba đã khôi phục được tính cách kiêu hùng ngày trước rồi. Tôi không khỏi có chút hừng khởi nói: “chú mà củng chết cháu, cháu về làm ma theo chú tới củng. Chú Ba, chúng ta là người trong nhà nên có gì thì chú cũng đừng để tâm. Cháu biết chuyện này có quan hệ tới cả hai ta, nếu đổi lại là chú, chú có thể quên đi được không?”

Chú Ba hẳn là đã sớm biết mục đích tôi theo tới đây là gì, chỉ lẳng lẽ chằm một điều thuốc, hít sâu một hơi rồi cười khỏ nói: “Chú Ba của mày xem như là người không có mắt đi, con mẹ nó chứ, mày giống tính lão bô nhà mày vô cùng, cái gì chưa biết là cố sống cố chết làm rõ cho bằng được. Chú sẽ không nói cho mày thêm điều gì, dù sao mày cũng đã ở đây rồi nên chú không thể đuổi mày về được”

Tôi cười rạng rỡ rồi hỏi chú: “đúng rồi, lúc trước khi vào đây chú đã làm gì? Chẳng phải Phan Tử nói là bọn cháu sẽ đi trước mở đường, còn chú sẽ tiến vào sau khi có tin hiệu sao?”

“Chờ không được, chú Ba nhà cậu biết Văn Cẩm đang ở bên trong chờ ông ấy. Hơn nữa chỉ còn một vài ngày nên không thể đợi phía các người phát tín hiệu được.” Hắc Nhãn Kính bên cạnh tôi vừa cười vừa nói, sau lại vỗ vai chú Ba, “Tam gia à, ngài quả thật quá nặng tình đi. Tôi nghe danh ngài ở Trường Sa là thống soái vô cùng, không ngờ ngài vẫn canh cánh chuyện như

vậy trong lòng.”

Chú Ba gạt tay hẳn ra rồi trừng mắt một cái, quay đầu nhìn tôi giải thích: “chú lúc ấy nghe lão thái bà kia kể lại vài chuyện, lại nói Văn Cẩm đang chờ ở bên trong ốc đảo này, cảm giác được đây là lần cuối cùng chú có thể gặp được cô ấy. Bất luận là có chuyện gì chú cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, nếu gặp được thì coi như một đời này cũng không uổng phí, nên chú đành mạo hiểm tiến vào bên trong. Nói, thật chú Ba này chỉ muốn trước lúc chết có thể nhìn thấy Văn Cẩm thì xem như cũng hoàn thành tâm nguyện.”

Tôi vừa nghe bỗng giật mình: “khoan, khoan đã nào, chú nghe lão thái bà nào nói vậy?” nhưng ngay lập tức tôi cũng ý thức được chú ám chỉ Định Chủ Trác Mã. Trong lòng chợt động, thầm nghĩ: “không thể nào, nói như vậy Văn Cẩm cũng truyền lời nhắn này cho chú ư?”

Nhìn thấy thái độ bất ngờ của tôi, Hắc Nhãn Kính liền bật cười khanh khách, không biết là hẳn đang cười cái gì nữa. Chú Ba gạt đầu sau đó kể lại cho tôi tình hình lúc chú gặp được Hắc Nhãn Kính trên sa mạc. Nguyên là tiến độ của chú Ba so với chúng tôi thần tốc hơn rất nhiều. Phan Tử dẫn đường đưa chúng tôi tiến vào bên trong ốc đảo này chưa tới mười tiếng thì chú Ba đã tới được quỹ thành. Ngay lúc đó chú cho rằng sự việc đang tiến triển thuận lợi. Vào ban đêm, Định Chủ Trác Mã đã cho người gọi chú tới rồi truyền lại những gì Văn Cẩm căn dặn như lần nói với tôi và Muộn Du Bình.

Chú Ba không ngại thơ như chúng tôi, lập tức truy vấn Định Chủ Trác Mã để lấy thêm tin tức. Định chủ Trác Mã ban đầu vẫn ngoan cố không nói, nhưng chú Ba là người biết nắm bắt thời cơ, hơn nữa vừa nghe tới Văn Cẩm còn sống là đã cuống hết cả đầu óc, lập tức đem trời con dâu của Định chủ Trác Mã và Trát Tây lại. Cụ thể quá trình Chú Ba không nói với tôi, nhưng chắc chắn chú đã dùng họ để uy hiếp lão bà bà.

Tôi từng tự hỏi chú Ba có thể dùng những cách gì để moi thông tin, nhưng không hề nghĩ là chú lại giở chiêu này. Chuyện này bản thân tôi không dám làm, cũng không đồng ý với cách thực hiện của chú nhưng khẳng định nó có hiệu quả tức thì. Định Chủ Trác Mã đành phải kể lại tường tận tình huống Văn Cẩm để lại lời nhắn, hơn nữa còn nói cả chuyện tôi và Muộn Du Bình cũng được Văn Cẩm truyền lại lời nhắn.

“Bà ta nói là vào năm đó, sau khi đã chia tay với đội thám hiểm của Văn Cẩm được một tháng, bà ta gặp lại cô ấy ở Cách Nhĩ Mộc. Lúc đó Văn Cẩm đã trải qua một lần biến cố, cả người tiêu tụy vô cùng, hơn nữa luôn tìm mọi cách tránh né gặp người khác. Bà ta đã đưa Văn Cẩm vào trong nhà ở qua đêm. Đêm hôm đó Văn Cẩm đã đem những cuộn băng ghi hình giao cho Định Chủ Trác Mã, bảo bà ta thay cô ấy bảo quản chúng.” Chú Ba nói, “sau

mười mấy năm hai người cũng không hề liên hệ với nhau, mãi cho tới mấy tháng trước Định chủ Trác Mã bỗng nhận được thư tín của Văn Cẩm, bảo bà ta đem ba băng ghi hình đã được chia ra rõ ràng gửi tới ba địa chỉ, cũng bảo bà ấy nếu người nhận băng ghi hình có đến hỏi thì để lại lời nhắn cho bọn họ.”

Sau khi biết Văn Cẩm ở Tháp Mộc Đà, chú Ba như phát điên, lập tức lên đường tìm ốc đảo đó. Vì chúng tôi trên đường bị hỏng hóc xe cộ nên mấy ngày liền phải dừng lại. Chính trong khoảng thời gian đó bọn họ đã vượt qua chúng tôi, tiến vào trong ốc đảo. Đường bọn họ đi khác với chúng tôi nên ai cũng tưởng là bọn họ vẫn còn ở bên ngoài đợi.

Sau khi đi suốt đêm trong rừng mưa, họ hạ trại ở trước miếu thần rồi chú Ba dẫn người đi tìm Văn Cẩm. Lúc trở về những người còn lại đã mất tích hoàn toàn. Chú Ba nghĩ chắc chắn có chuyện nghiêm trọng vừa xảy ra. Trong buổi sáng hôm sau họ phát hiện ra khói tín hiệu của chúng tôi nên Chú Ba đã cho người phát ra một tín hiệu cảnh báo nguy hiểm, không được đến gần, còn bản thân thì dẫn người đi quanh đó tìm kiếm. Trong lúc đi thì vô tình rơi vào bẫy của lũ rắn, bị chúng dụ dỗ rồi nhìn thấy hồ nước kia. Tiếp theo bọn họ nghe thấy bên trong miệng giếng hình đầu thú kia có tiếng thét thất thanh liền lập tức lao vào cứu người, nhưng quả thực là âm thanh kia do lũ rắn tạo ra. Chuyện sau đó thì không cần kể lại nữa.

Nghe xong tôi không quá bất ngờ, những gì chú trải qua không khác là mấy so với dự đoán của chúng tôi. Lúc tôi nhìn thấy lời mở đầu trong bút ký của Văn Cẩm còn có cảm giác một trong ba người cô ấy nhắc tới là chú Ba, nhưng ngẫm lại thì thấy cũng có điểm không đúng.

Nói như vậy, Định Chủ Trác Mã đối với nội tình cũng không quá liên quan. Bà ấy chỉ là bị người bên A Ninh tìm được, rồi thuê dẫn đường, hoàn toàn là ngoài ý muốn, nếu không chúng tôi không đời nào lưu lại địa chỉ nhà của mình trên bưu phẩm.

Trong đầu tôi càng lúc càng rõ ràng, những mảnh ghép từ từ hợp lại thành một bức tranh hoàn chỉnh: trong bút ký của Văn Cẩm có nhắc tới ba người, hiển nhiên là tôi, Muộn Du Bình và chú Ba. Trước đây tôi nghĩ người gửi băng ghi hình cho A Ninh chính là muốn gửi Muộn Du Bình. Muộn Du Bình lại hợp tác cùng Chú Ba, gửi băng ghi hình đó cho A Ninh, muốn A Ninh giúp bọn họ tìm Định Chủ Trác Mã rồi sau đó ra tay hành động. Toàn bộ sự tình đều chỉ dẫn tới mục đích những hành động của Cầu Đức Khảo. Lúc này đây, mọi người đều đã hạ ván bài, chuẩn bị lật tẩy hết tất cả âm mưu.

Nghĩ tới đó tôi liền nhớ ra một chuyện, liền hỏi chú Ba: “chú Ba, chú đã nghe qua lời nhắn của Văn Cẩm rồi, vậy có phải chú cũng nhận được một băng ghi hình đúng không?”

Chú Ba nhìn tôi một cái, gạt tàn thuốc vào trong đồng lửa gạt đầu nói: “đúng.”

“Quả nhiên là vậy!” tôi thảm nhủ.

“Băng ghi hình này chắc là được gửi đến khi chúng ta còn ở Hàng Châu. Chú không có nhà lúc đó, những bưu phẩm linh tinh được chất thành một đồng không tiện xem qua. Chú trở về cũng không phát hiện thấy nó, mãi cho tới khi sửa sang lại cửa hàng mới nhìn ra.” Chú nhìn tôi nói, “cũng không phải chú cố tình lừa mày.”

Tôi gạt đầu, cái này thì tôi tin chú, trong lòng liền xúc động lại hỏi: “chú Ba, chú có thấy chuyện này kỳ quái không? Gửi bưu kiện cho chú hay là cho Tiểu Ca thì đều là vì Văn Cẩm quen biết hai người, vậy tại sao cô ấy cũng gửi cho cháu một cuộn băng ghi hình? Lúc chú và cô ấy yêu nhau, cháu còn rất nhỏ, thật sự không nghĩ là cháu lại có liên quan tới chuyện này?”

Hơn nữa trong băng ghi hình lại có nội dung ám muội, người trong băng thật sự là tôi sao? Hay đây là trò đùa dai của người nào đó?

Chú Ba nhìn biểu cảm biến hóa trên mặt tôi, liền thở dài nói: “không, thật sự thì Văn Cẩm gửi băng ghi hình cho mày là có lý do của cô ấy đấy.”

§107. Băng ghi hình

Tôi ngồi cạnh đồng lửa cháy bập bùng, hơi ấm tỏa ra vừa đủ khiến cho tâm tư dần thư thái được một chút thì đồng thời bao nhiêu đau đớn trong suốt quá trình trốn chạy lại bắt đầu hành hạ thể xác tôi. Trên người chạm vào đâu cũng đau tê đi, da thịt như không còn cảm giác gì hết, chân tay mỗi mết rã rời. Nhưng ngay khi nghe chú Ba nói tới chuyện băng ghi hình thì tôi liền dẹp hết những đau đớn của bản thân để tập trung suy nghĩ xem ý chú muốn nói ở đây là gì.

“Có lý do gì chứ?”

Dưới ánh lửa, khuôn mặt suy tư của chú Ba hiện lên những vết nhăn của năm tháng bôn ba, vài giây sau chú lại hút một hơi thuốc dài, trầm ngâm nói: “chú nói thế mà có tin không?”

Chú đưa mắt nhìn về phía tôi, bất giác tôi thấy hơi ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ tôi đâu có thể tin tưởng chú dễ dàng như vậy. Nhớ lại lúc còn trong bệnh viện, bao nhiêu tin cần tôi đều đặt vào chú nhưng thực tế thì sao chứ, chú vẫn lừa dối tôi, hết lần này đến lần khác. Kể cả lúc này đây tôi vẫn luôn có cảm giác như chú vẫn muốn giấu mình điều gì đó, vì vậy chú có giải thích cũng chỉ là phí công.

Chú Ba cười một tiếng, giọng khàn khàn rồi nói tiếp: “nếu chú muốn lừa mà là vì chú có lý do không thể nói được, tất nhiên là chú sẽ vẫn giấu mà cho tới cùng. Thế nên giờ chú có nói gì mà cũng sẽ không nghe, mọi chuyện nên gác lại đây thôi, đợi khi nào tìm thấy Văn Cẩm hãy nghe chính miệng cô ấy nói ra.”

Tôi thở dài một hơi, cảm giác như người chú rất đối thân quen trước mặt tôi đã không còn như trước nữa. Khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng xa cách. Tôi không kiềm chế được liền nói: “chú Ba, thực lòng cháu không nghĩ như vậy. Trước đây chú khác, không bao giờ nói hai lời nhưng giờ thì cháu không thể nhìn thấu chú. Có chuyện gì thì chúng ta cũng không còn ngồi lại nói chuyện thoải mái như trước đây được nữa. Chú có nghĩ cháu là cháu của chú nữa không vậy?”

Chú Ba quay lại nhìn tôi, tay châm một điếu thuốc nữa nói: “mày trước sau vẫn mãi là cháu của chú, đây sẽ là lần cuối cùng, chú cam đoan với mày điều đó. Bản thân chú cũng rất mệt mỏi nên lần này sẽ kết thúc tất cả mọi chuyện.”

Hai người chúng tôi nhìn nhau một cái rồi bất chợt cười khỏ, cũng không ai muốn nói thêm gì nữa. Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, bản thân cũng không lý giải được cảm xúc của mình lúc này, như là bị nghẹn bởi một vật mà chính mình không thể hình dung nổi nó là cái gì. Bế tắc vô cùng.

Yên lặng một hồi, Chú Ba lại nói: “thật tình chú đã nói mày với nhiều lần rồi, chuyện này có nguyên nhân sâu xa vô cùng, bí mật bên trong rất nhiều. Bản thân chú cũng không tưởng được rốt cục nó sẽ dẫn tới đâu nữa, cho nên, chú Ba ta kỳ thật vẫn muốn giải thích cho mày nhưng phải đợi tới đúng thời điểm.”

Tôi thảm máng chú lý giải cái rắc ấy. Chú tuy nói là biết không nhiều nhưng so với cháu chắc chắn là rõ ràng hơn cả chục lần. Hai người chúng ta nói chuyện ở hai vị trí hoàn toàn khác nhau. Chú thì đang ở trung tâm của câu chuyện, còn cháu thì nói thế nào cũng vẫn chỉ là người ngoài. Ngay cả muốn tìm một cửa để bước chân vào cũng không thể. Nhưng thật sự là nhiều lời cũng vô ích, cho dù có thể nào thì tôi cũng đã tới đây, chuyện tiếp diễn ra như thế nào còn phải chờ vào số phận nữa. Tôi nhìn ra bóng tối xung quanh, không muốn tiếp tục nghĩ tới chuyện này nữa, dẫu sao thì tôi cũng sẽ đi theo chú tới cùng. Trừ phi chú giết tôi, nếu không thì tôi sẽ không bỏ cuộc.

Uống thêm vài ngụm trà tôi xoay người vặn xương sống cho bớt mỏi. Vừa xoa xoa mấy vết thương trên người, tôi vừa nói lảng sang truyện khác: “đúng rồi Chú Ba, Văn Cẩm có gửi cho chú băng ghi hình vậy bên trong chú xem có nội dung gì?”

Chú Ba đứng dậy rồi bảo tôi đi theo chú, tới chỗ để ba lô trang thiết bị lấy một chiếc máy tính. Chú quay ra nói với tôi: “chú không biết phải miêu tả cho mày thế nào mới được, tự mày xem đi sẽ rõ.”

Tôi tất nhiên là rất muốn xem, nhưng không ngờ là chú Ba lại chủ động như vậy. Chú đưa tay đặt máy tính lên ba lô rồi mở nó ra. Nội dung băng ghi hình đã được chú lưu vào bên trong bộ nhớ của máy rồi.

“Chú đã bảo một thủ hạ đem băng ghi hình chuyển thành một file, cũng mất tới ba trăm tệ. Chú xem không biết bao nhiêu lần nhưng không hề hiểu bên trong là cái gì, mày cũng đừng quá hi vọng” nói xong thì bật file cho tôi xem, “pin không còn nhiều, mày mau xem đi.”

Trên máy tính xuất hiện một file video, tôi nhìn hoàn cảnh xung quanh thấy có cảm giác kỳ quái. Đây là đâu mà trên tay lại ôm được máy tính hiện đại như vậy, thật không có chút khí chất thám hiểm nào cả.

Chú Ba không cùng xem với tôi, mở máy tính cho tôi xong liền qua chỗ khác, hình như người của chú vừa phát hiện cái gì nên bảo chú qua xem tính hình. Lúc đó Hắc Nhãn Kính liền chạy tới ngồi sau lưng tôi, tư thế như chuẩn bị xem phim vậy. Người này xuất hiện làm tôi không được tự nhiên, tôi liếc hẩn một cái nhưng hẩn không hề chú ý chỉ chống mắt nhìn lại tôi.

Tôi không còn cách nào khác, thảm than một tiếng người này là cái giống gì đây chứ, đành thay đổi tư thế cho thoải mái rồi mở file ra, chú tâm nhìn

vào màn hình.

Đầu tiên màn hình chỉ có một màu đen, tiếp theo từ loa phát ra tiếng động vô cùng ồn ào hỗn độn. Tôi nghe mà thấy quen thuộc vô cùng nhưng lại nhất thời không nhớ ra là tiếng gì, phải mất một lúc mới phát hiện đó là tiếng nước chảy. Màn hình trước sau vẫn một màu hắc ám, không thấy một chút ánh sáng biến hóa nào, nhưng loa vẫn văng vẳng tiếng nước đổ ầm ầm. Phải nói thêm là trong thời gian hơn một phút xen giữa tiếng nước chảy thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng sấm rền xa xa, có thể tưởng tượng là cuộn băng ghi hình này được quay lại trong thời điểm mưa rào mà bên cạnh lại có nước chảy xiết. Hoặc là gần đó có một thác nước nhỏ, chắc là vì mưa nên phải che hết ống kính lại vì sợ nước vào, màn hình hoàn toàn không hiện ra một cái gì cả.

Tiếng nước vẫn tiếp tục đổ xuống lúc xa lúc gần, máy quay phim chắc vẫn đang di chuyển ở giữa khu vực đó. Đại khái là mất hơn năm phút tôi mới nghe thấy có tiếng động khác ngoài tiếng nước chảy. Đó là tiếng người thở dốc và tiếng chân dẫm lên cát sỏi, bước chân rất hỗn độn, hơn nữa lại chậm, nghe như là có vài người đang tập tễnh di chuyển. Nhưng âm thanh đó chỉ xuất hiện trong vài giây rồi lập tức lại biến mất, trong loa chỉ còn nghe thấy tiếng nước ù ù.

Tôi có chút bất ngờ. Băng ghi hình thứ nhất tôi thu được ở Cát Lâm quay cảnh Hoắc Linh chải đầu trong tòa nhà quý dị ở Cách Nhĩ Mộc. Băng ghi hình thứ hai là của A Ninh mang tới, bên trong lại có một người tướng mạo giống tôi bò qua bò lại trong đại sảnh của cái trại an dưỡng đó. Tôi còn tưởng nội dung của băng ghi hình thứ ba này ít nhất cũng liên quan tới Cách Nhĩ Mộc, nhưng xem từ đầu tới giờ thì hình như là địa điểm ngoài trời.

Tôi nhớ lúc chúng tôi tiến vào trong khe núi trời cũng đổ mưa to, nước đổ xuống xung quanh tạo thành tiếng róc rách, nghe có vẻ cũng giống như thế này. Chẳng lẽ băng ghi hình này quay lại lúc Văn Cẩm tiến vào trong Tháp Mộc Đà? Nếu thật vậy thì tin tức này rất quan trọng.

Tiếp tục xem, tiếng nước chảy vẫn không dứt, vẫn mơ hồ khi gần khi xa. Người cầm máy quay chắc vẫn đang di chuyển. Tôi từng xem qua hai băng ghi hình đều phải đợi rất lâu nên cũng quen với cảm giác buồn tẻ đó, cũng không nóng vội làm gì. Nhưng bất thường là Hắc Nhân Kính bên cạnh vẫn chăm chú theo dõi không rời mắt.

Lại kiên nhẫn xem khoảng hai mươi phút, tiếng nước mới dần dần nhỏ đi, chỉ còn văng vẳng, nghe như thác nước đã bỏ lại đằng sau. Đồng thời tiếng người thở hồng hộc lại xuất hiện, giờ nghe đã rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng người trong đó hình như cố gắng kiềm lại. Tôi có cảm giác như là những người này sau khi rời xa nơi có nước chảy kia lại rơi vào một không gian bị

chặn kín, không khí có chút ngột ngạt.

Sau đó chúng tôi nghe thấy giọng người nói đầu tiên, đó là tiếng của một nữ nhân, cô ấy có vẻ đã sức cùng lực kiệt, vừa thở gấp vừa nói: “nơi này là chỗ quái nào vậy? Chúng ta vẫn chưa ra ngoài sao?”

Không ai đáp lời cô gái, bốn phía chỉ vang lên tiếng thở cùng tiếng bước chân dồn dập, trên màn hình vẫn chỉ có màu đen. Trong lòng tôi chán nản vô cùng, nhưng lại không thể tua đi được, đành nhìn xuống tiếp tục tập trung xem.

Cô gái kia nói xong, một lúc sau có tiếng đặt ba lô xuống đất và tiếng người ho khan. Xung quanh có người thở dài rồi có một nam nhân nói gì đó, không phải là trả lời cô gái kia mà là hỏi một người khác: “anh còn thuốc lá không?”

Tiếng nói rất mơ hồ lại đặt trong bối cảnh này, nếu không nghe cẩn thận sẽ không hiểu. Điều khiến tôi chú ý là giọng của người nam nhân kia có thể thấy đó là khẩu âm miền Nam.

Nhưng cũng không ai trả lời, chúng tôi không biết người đó có còn thuốc lá không, nhưng tiếp theo trong loa vang lên tiếng kim loại rơi xuống đất. Rồi người hỏi thuốc mắng nhỏ một câu: “cẩn thận một chút!”

Sau đó không gian lại rơi vào trầm mặc, hình như là máy quay phim xê dịch ra bên ngoài. Người cầm máy quay trở lại chỗ gần với tiếng nước chảy, âm thanh ù ù lại vọng lên, nhưng chỉ vài phút sau lại im lặng. Nam nhân xin thuốc lại hỏi: “chúng ta rốt cuộc phải đi đâu bây giờ?”

Không ai đáp lời hẳn, hết thảy đều im lặng, tiến độ cứ như vậy cho tới một lúc sau, trên màn hình đen vẫn hoàn đen. Tôi kiên nhẫn xem, thời gian từng giây từng phút trôi qua chậm rãi, bản thân lúc đó cũng cảm thấy như không thể tiếp tục kiên trì được nữa. Ngay lúc tôi không nhìn được muốn tua đi một đoạn thì Hắc Nhân Kính bên cạnh lại giữ lấy tay.

Tôi thấy kỳ quái, thậm chí hẳn muốn làm gì chứ, bỗng nhiên trong loa có truyền tới một lời nói, đó là khẩu âm Tây Bắc rất nặng. Người kia nói rất vội vã, như bị hoảng sợ vậy, tiếng kêu thất thanh: “nghe kia, có tiếng động, chúng lại tới!”

Tiếp theo là tiếng xôn xao, người nam nhân giọng miền Nam lại nhẹ giọng quát: “mọi người hãy im lặng!”

Những người này như được huấn luyện qua nên ngay lập tức không ai dám ho he một tiếng gì. Trong loa im phăng phắc, tất cả tiếng động đều biến mất chỉ trong nháy mắt. Cảm giác yên tĩnh này rất khác so với lúc trước đi cạnh thác nước, có tiếng gì xen lẫn trong không gian nhưng nghe mãi cũng không rõ.

Thần kinh của tôi căng thẳng vô cùng, lại ghé tai vào gần loa của máy tính nghe xem có nhận ra tiếng đó là gì không. Tôi cảm thấy như từng nghe qua tiếng này ở đâu trước đây rồi.

Quả nhiên, tiếng động kia từ từ tiến gần lại, càng nghe càng cảm thấy rất quen. Thêm một vài giây sau tôi chợt nhận ra đó là tiếng gì, cả người nổi da gà, hai mắt nhòe đi, âm thanh kia chắc chắn là tôi đã nghe thấy nó một lần trước đây.

Đó là lúc Muộn Du Bình tiến vào trong cánh cửa thanh đồng ở Vân Đỉnh Thiên Cung, tôi nghe thấy tiếng kèn ở trong lòng đất vọng lại.

Hết quyển 5.

Quyển 6:
MÊ HẢI QUY SÀO – ÂM SƠN CỔ LÂU

Dịch giả: Tống Mặc Than

Nguồn:

<https://cuahangbantaybac.wordpress.com>

dtv-ebook.com

MÊ HẢI QUY SÀO

§1. Hào tập kết

Tôi nghe âm thanh đó mà thấy lạnh cả người: tuyệt đối không sai. Đây đúng là tiếng kèn vang lên khi cánh cửa thanh đồng mở ra. Ngày đó chỉ có tôi và Bàn Tử được tận mắt chứng kiến cảnh tượng quý dị này. Mà bất cứ là ai khi trải qua tình cảnh ấy dù chỉ một lần, thì cả đời cũng đừng hòng quên được. Thế nên sau khi vênh tai nghe đi nghe lại vài lần thì tôi càng tin tưởng suy đoán của mình.

Hai băng ghi hình trước kia đều rất kỳ quái nên tôi đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng để ứng phó với mọi biến cố có thể phát sinh trong màn hình trước mặt. Mà nói là nói thế để tự trấn an mình chứ thật ra trong lòng tôi lại đang thờ dài sườn sượt!

Có thể cuộn băng ghi hình này được quay khi Văn Cẩm tiến vào trong núi Trường Bạch để tìm hiểu cánh cửa thanh đồng. Hơn nữa theo như âm vang tiếng dội thì hẳn là bọn họ đang ở trong khe núi cuối cùng, thậm chí rất có thể là họ đã bước vào phía sau cánh cửa thanh đồng.

Băng vào những câu đối thoại vừa rồi tôi có thể tưởng tượng được hoàn cảnh khi đó phải là lúc tiếng kèn vang lên khi đội quân đầu trâu mặt ngựa xuất hiện. Cảnh tượng ma quái này hiển nhiên khiến người quay phim và những người khác vô cùng kinh hãi nên vội vàng tìm nơi ẩn nấp, không dám ho hé nửa lời. Mà theo ngữ khí của bọn họ thì chắc tình trạng này kéo dài cũng khá lâu.

Đây là một trong những mảnh ghép nhỏ của toàn bộ bí mật. Bọn Văn Cẩm đều có chung những trải nghiệm kinh hoàng giống tôi và Bàn Tử nên rõ ràng chuyện thanh đồng môn mở cửa không phải chỉ có một lần. Và lúc chứng kiến cảnh tượng đó chắc chắn không phải là do tôi sinh ra ảo giác. Nhưng tạm thời những mảnh ghép này tôi không biết phải ghép lại bằng cách nào.

Tôi nghe tiếp thấy tiếng kèn vang lên một lúc rồi cũng dần im bật; tiếp theo lại là tiếng nước chảy. Tôi chờ xem có gì xảy ra sau đó nhưng lúc này băng ghi hình đã gần kết thúc. Tiếp theo cũng không còn gì đáng xem nữa.

Tôi kiên nhẫn xem tới cùng nhưng kết quả vẫn bằng không vì liên tiếp nhiều phút sau, khi tắt cả những âm thanh đã ngưng hẳn, thì màn hình vẫn tối đen một màu vô vọng. Thật đúng như lời Chú Ba đã nói.

Tôi lại quyết định xem thêm một lần nữa, và lần này càng cẩn thận tìm kiếm không bỏ sót một chi tiết nào. Nhưng rốt cuộc thì vẫn không thu hoạch được cái cóc gì! Bây giờ tôi có muốn không tin lời chú Ba cũng không được. Và lại nhất định chú cũng đã mở xẻ rất kỹ đoạn băng này rồi, nên chú nói

không có thì nhất định là không.

Vừa động não một chút đầu tôi lại đau tê đi, xem ra băng ghi hình này không có manh mối nào quan trọng. Nói vậy chẳng lẽ Văn Cẩm gửi băng ghi hình đi chỉ chú trọng tới người nhận mà thôi, còn nội dung bên trong không cần thiết?

Hắc Nhãn Kính bên cạnh nhìn bộ dạng thất vọng của tôi cũng bất đắc dĩ cười cười rồi vỗ vai tôi vài cái. Lát sau thì đứng dậy đi nơi khác rồi ngồi hướng đối diện tôi.

Xung quanh bắt đầu có tiếng ngáy phì phò, chắc vài người đã ngủ vô. Những người còn thức thì ngồi quây quần quanh đống lửa, thì thầm tán gẫu. Không khí ấm áp hòa cùng ánh sáng bập bùng và tiếng củi nổ lách tách khiến tôi vô tình thả lỏng bản thân. Nhớ lại mới rồi còn mệt mỏi chạy đông trốn tây trong rừng dưới nước, giờ nhìn cảnh tượng xung quanh làm nhất thời tôi còn tưởng mình đang nằm mộng.

Tôi vốn đã ném đủ mùi khốn đốn sắp trụ không nổi nữa rồi, nhưng sau khi xem xong đoạn băng chết tiệt kia thì thần kinh lại tiếp tục bị kích thích. Cố ép mình nhắm mắt nghỉ ngơi một chút mà đầu óc cứ miên man suy nghĩ bao nhiêu là chuyện. Lúc này bỗng thấy Chú Ba người đầy bùn đất đang tiến về phía tôi. Người còn chưa tới mà tôi đã ngửi thấy một mùi nước tiểu xông lên hăng hắc. Nhìn nét mặt chú hình như có gì khác lạ, không biết vừa rồi đã làm cái quái gì nữa.

Chú Ba thấy tôi đã tắt máy tính thì hỏi tình hình thế nào? Tôi lắc đầu nói thực không rõ đầu cua tai nheo ra làm sao cả. Những thứ nghe được chỉ toàn là âm thanh hỗn tạp; lại không có hình ảnh để nghiệm chứng nên đoạn băng này quả thật không hé mở ra được đáp án nào.

Chú Ba đã sớm đoán được câu trả lời của tôi nên chỉ thờ dài không nói câu nào. Tôi bèn hỏi chú làm gì vậy, sao người lại thành ra thế?

Chú nói: “Có một thú hạ phát hiện ra một nơi thú vị”. Nói rồi chỉ về một cái hố nhỏ trong góc hang. Tôi vừa thấy thì nhận ra đó là nơi đã bị bọn họ trưng dụng để làm bồn cầu công cộng. Thảo nào mà người chú lại bốc mùi như vậy. Nhìn Chú Ba như thế này, chẳng lẽ vừa rồi đã chui vào trong đó?

Chú Ba nói cái thú vị là ở chỗ, “bên dưới kia.” Nói rồi chỉ vào cái mớ bầy nhầy bùn trộn nước tiểu trên người mình. Sau đó chú đá đá mấy người đang ngủ, bảo bọn họ dậy chuẩn bị dây thừng.

Tôi bịt mũi đi qua cái hố kia. Thoạt nhìn thì thấy nó cũng khá sâu, chắc được hình thành sau khi phế tích sụp đổ nên có vẻ như bị hư hại trầm trọng. Bên trong chỉ thấy vách đá siêu vẹo. Có thể do nghìn năm nước chảy đã khiến nơi đây bị bào mòn tới mức không còn nhận ra nguyên dạng. Trên

vách hồ có rất nhiều hang lỗ, bên trong chứa toàn cát. Lớp cát cũng bị xuyên thủng thành một khe tương đối rộng. Khi nhìn từ trên xuống thì nó gần như vuông góc nên thủ hạ của Chú Ba chọn đây làm nơi để giải quyết nỗi buồn.

Địa chất trong sa mạc chủ yếu là cát; nơi này lại sâu như vậy nên suy theo cấu tạo thì nhìn có vẻ khá rắn. Khe hở kia bị nứt ra tới tận tầng cát bên trong, cho thấy thành cổ này đã từng trải qua nhiều cơn chấn động lớn. Từ lúc đi vào đây tôi có để ý thấy khá nhiều dấu vết địa chấn, hiển nhiên trong mấy nghìn năm qua nơi này đã trải qua không biết bao nhiêu biến đổi thăng trầm, có những vết nứt như vậy cũng không có gì là lạ.

Chú Ba nói là có gì đó hay ho ở bên dưới, nhưng tôi chẳng thấy gì cả. Hồ chỉ rộng tầm một thân người, đèn pin chiếu vào không nhìn hết được.

Mấy người kia thân thể khí lực tương đối tốt, vừa thức dậy đã tỉnh táo ngay. Chú Ba vừa nói qua cho họ một chút là lập tức có người đi chuẩn bị ngay. Tôi nhìn bộ dạng của họ hình như là đang sẵn sàng đi xuống bên dưới.

Tôi thấy không ổn chút nào, vì vách đá trong hang rất mập mạp nên nếu cứ đi xuống như thế thì chỉ có thể hoạt động một mình. Mà chật chội như vậy thì tay chân cũng khó mà linh hoạt được; nhớ như bên dưới gặp biến cố gì thì làm sao ứng phó.

“Bên ngoài vách đá này nguyên có một lớp bùn cát, lúc tôi đi tiêu thấy nước chảy làm nó trôi xuống mới lộ ra mặt đá,” có một người lên tiếng.

Hắc Nhãn Kính che miệng lại nhìn vào trong hồ cả giận nói: “Là chú vừa đi đại tiện phải không?”

“Đâu thể nhịn mãi được chứ, trên bảo dưới không nghe nên tôi cũng đành phải hành động theo bản năng thôi mà,” người kia nhăn nhó đáp lại.

Chú Ba nhìn chằm chằm vào hồ rồi nói: “Đừng nói linh tinh nữa, dọn dẹp hết đi rồi ta và Hắc Nhãn Kính sẽ đi xuống xem tình hình.”

Tôi lập tức ngăn cản Chú Ba: “Trong khe hở kia có thể sẽ có rắn. Mà trong tình huống chật chội như vậy mà gặp phải rắn thì có trốn cũng không được. Chú cần gì phải gấp gáp, đợi cho trời sáng có được không?”

“Cháu lo cái gì chứ, nơi này làm gì có ánh mặt trời, bên ngoài sáng hay tối đâu có liên quan,” Chú Ba gạt phăng đi. Lúc này thủ hạ bên cạnh đã chuẩn bị đầy đủ dây thừng nên Chú Ba lấy buộc lên người, chuẩn bị trèo xuống.

Càng lúc tôi càng cảm thấy bất an, đành cố níu kéo: “Hay để cho thủ hạ xuống trước được không, chú cũng đã có tuổi rồi, nếu có chuyện gì thì phải làm sao?”

Chú Ba nở một nụ cười cổ quái như là bất đắc dĩ lắm mới phải làm thế, sau đó cầm lấy một quả pháo lưu huỳnh châm lửa rồi thả vào bên trong hồ.

Tiếp theo cầm đèn pin lên rồi quay lại nhìn tôi nói: “Ta biết chừng mực, xuống xem một chút rồi lập tức trở lên ngay.”

Hắc Nhân Kính cũng vừa mặc xong đồ, hấn cùng với Chú Ba phối hợp tác chiến, tay cầm pháo lưu huỳnh, buộc dây thừng rồi từ từ tuột xuống bên dưới.

Tôi ở trên lo lắng nhìn theo. Lỗ hồng này xem ra cũng không hẹp như tôi nghĩ, nhưng có độ dốc rất lớn. Chú Ba và Hắc Nhân Kính nhích xuống từng chút một; sau đó thì chìm dần vào trong bóng tối, càng lúc càng xa. Cứ dõi mắt trông theo mà lòng tôi vẫn thấp thỏm không yên.

Nhưng có lẽ là tôi quá lo xa, vì đáy hang vốn không sâu như tôi nghĩ. Chỉ vài phút sau họ đã chạm đáy nên người bên trên liền ngưng thả dây. Lúc này thấy loáng thoáng bóng dáng của họ đang đứng một chỗ nhưng cơ bản là chúng tôi không thể nhìn rõ được họ đang làm gì bên dưới. Chỉ thấy ánh sáng đèn pin liên tục chớp lên, lướt qua thạch bích tạo thành những bóng đen biến dạng. Bất giác trong đầu tôi chợt cảm thấy như mình đang thám hiểm mộ huyết dưới đáy biển.

Hai người bọn họ dừng lại trong chốc lát, rồi Hắc Nhân Kính dùng đèn pin hướng lên trên ra tín hiệu nhấp nháy. Bọn thủ hạ nhìn thấy ánh đèn chiếu lên ai nấy đều sững sốt. Tôi hỏi bọn họ tín hiệu đó là gì. Một người liền nói: “Tam Gia nói bọn họ sẽ vào trong đó.”

Không biết tình hình Chú Ba ở dưới kia hung cát thế nào nên người bên trên không dám mạo hiểm lên tiếng hỏi. Chỉ đành đợi tin tức truyền lên. Nhóm người này là người của Chú Ba, chỉ biết chú là chủ nên sai đâu thì đánh đó. Tuy tôi sốt ruột nhưng cũng không biết làm sao can thiệp; chỉ có thể thăm chửi con bà nó.

Nhưng nghĩ lại thấy Chú Ba ở dưới đó hẳn là có tiền triển tốt nên mới ra quyết định bất ngờ như vậy. Dây thừng tiếp tục được thả xuống, và bọn họ từ từ đi vào trong khe hở. Trông bộ dạng cả hai đều rất chật vật. Vài giây sau chúng tôi không còn nhìn thấy bóng dáng Chú Ba đâu nữa, thỉnh thoảng chỉ thấy ánh sáng từ bên trong khe hở hắt ra ngoài.

Mọi người bên trên bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Tự khi nào những người khác cũng đã tiến tới bu quanh cái hố. Bầu không khí cũng trở nên cực kỳ căng thẳng.

Chờ tầm hơn một giờ mới thấy phía dưới nhấp nháy tín hiệu; bên trên có người chờ sẵn nên lập tức kéo dây lên. Chỉ có Hắc Nhân Kính từ từ chui ra khỏi miệng hố, còn Chú Ba thì chẳng thấy đâu cả.

Trong lòng còn chưa kịp hoảng thì Hắc Nhân Kính thân đầy mùi bùn trộn nước tiểu nhìn tôi nói: “Tiểu Tam Gia, Tam Gia bảo cậu lập tức đi xuống

ngay.”

§2. Xâm nhập

So với tất cả những người ở đây thì tôi có thể chất kém nhất, chỉ cần dọa là có thể chết ngất ngay được. Chú Ba biết điều này nhưng vẫn cho người bảo tôi đi xuống cái hố kia. Hiển nhiên là dưới đó cũng không nguy hiểm, chắc có lý do cần đến tôi nên chú mới gọi. Thật lòng tôi không muốn xuống chút nào vì cái hố này bốc mùi quá nặng!

Nhưng không xuống cũng không được. Mọi người xung quanh đang đổ dồn chú ý vào tôi, xem tôi sẽ phản ứng thế nào. Tôi thấy không thể cự tuyệt được nên đành nhờ Hắc Nhãn Kính giúp đỡ rồi theo dây bắt đầu tụt xuống cái hố dưới kia.

Khi vừa mới trèo vào trong hố, đầu óc tôi vốn đã căng tới mức sắp sinh ra ảo giác, lại còn được chào đón bằng một mùi nước tiểu đậm đặc, khiến tôi không tài nào thở nổi. Ban nãy thấy Chú Ba trượt xuống tưởng dễ dàng, nhưng thực ra phải dùng rất nhiều khí lực mới giữ được thăng bằng vì vách hang quá dốc. Chỉ tụt xuống một chút mà người tôi đã dính đầy hỗn hợp chất thải và bùn đất. Khó chịu tới mức phải cau mày.

Hắc Nhãn Kính liền nhìn tôi cười nói: “Thật ngại quá, nhưng anh bạn trẻ yên tâm, nước tiểu có tác dụng rất tốt cho làn da”

“Con mẹ nó, tốt như thế sao anh không để lại mà dùng, thải xuống hố này làm gì,” tôi cáu tiết đáp lại.

Hắc Nhãn Kính cười rộ lên vài tiếng, người bên trên nghe thấy tưởng có chuyện gì xảy ra liền ngưng thông dây xuống. Hắc Nhãn Kính liền lấy đèn pin ra nhấp nháy báo bọn họ cứ tiếp tục hành động.

Bốn phía nhanh chóng tối sầm lại. Nơi này vừa chật hẹp vừa dốc đứng, ngay cả ngẩng đầu nhìn lên cũng khó. Ngoại trừ ánh đèn của Hắc Nhãn Kính ra thì tôi không còn thấy được gì khác. Cũng may là đang đà đi xuống nên không đến nỗi quá mệt.

Tôi nhìn người bên cạnh vẫn còn đeo kính đen nên lấy làm lạ, liền hỏi: “Anh đeo kính như vậy mà vẫn nhìn được sao?”

Hắc Nhãn Kính nhìn tôi cười cười: “So với không đeo thì đeo vào vẫn thấy rõ hơn.”

Tôi không hiểu câu nói của hắn có ngụ ý gì, nhưng cũng không buồn bận tâm. Chỉ lẳng lặng tụt xuống tiếp và không hỏi thêm câu nào nữa.

Từ lúc đi xuống tới giờ tôi mới bắt đầu phát hiện ra một khe hở trên vách đá. Soi đèn pin qua thì thấy nó khác với những vết nứt tự nhiên. Mới đầu thấy khe hở vô cùng chật chội, hơn nữa lại rất sâu, chỉ đủ cho một người nghiêng thân hóp bụng lách qua. Nhưng khi nhìn xa hơn phía dưới thì thấy

khe đá càng rộng ra. Tôi có cảm giác đây như là một quả núi bị chém ra làm đôi mà chỗ tôi chuẩn bị tiến vào là giữa vết đao chém đó.

Điều khiến tôi kinh ngạc là trên vách đá có rất nhiều hang nhỏ như hốc đá thờ phật trong các di tích phật giáo. Giống như người ta đem toàn bộ núi đá khoét ra mấy hốc lõm rồi nhồi đầy bùn đất vào bên trong. Tôi thấy có nước rỉ ra bên ngoài một vài hốc đá. Từ phía có rất nhiều hốc đá như vậy; bùn đất bên trong nửa khô nửa ướt, rạn nứt trông như bánh xà phòng để lâu không dùng tới.

Xung quanh hố này nhìn đâu đâu cũng thấy toàn hốc đá, ngay cả trong khe nứt kia cũng có. Không biết chúng được hình thành như thế nào? Chúng tôi bắt đầu chen vào trong khe hở. Tôi sờ soạng bề mặt của nó thấy tương đối rắn chắc, đây hẳn là được cấu tạo từ đá sỏi và đất bùn nên sờ vào rất ẩm ướt. Loại đất này cơ bản giữ nước rất tốt. Tiếp tục xuống thêm chút nữa chúng tôi liền tới một khu vực mà vách đá được bao phủ bởi bùn khô. Tôi tính sờ một chút xem thế nào nhưng Hắc Nhãn Kính lại cản không cho tôi động vào. Hắn nói: “Cẩn thận, đừng làm vỡ lớp bùn này.”

“Trong đó có gì vậy?” tôi hỏi.

“Xác chết”. Hắc Nhãn Kính soi vào lớp bùn trước mặt, thấy trong những vết nứt lộ ra một màu trắng toát của xương cốt.” Hố chôn tập thể! Nơi này có thể là do người dân trong thời kỳ nguyên thủy tu kiến. Họ không dùng đá mà dùng bùn đắp lại quanh người chết rồi đặt vào trong khe núi, từ đó tạo thành huyết.”

“Huyết sao? Đây là nơi như vậy ư?” Tôi rùng mình thốt lên.

“Để xây dựng nên một công trình như vậy nhất định phải hy sinh rất nhiều người. Những người đó có thể là tù binh và nô lệ. Sau khi chết ở trong này không thể mang ra ngoài nên xác bị vùi lại đây. Xung quanh Vạn Lý Trường Thành cũng có không ít những nơi như thế,” Hắc Nhãn Kính giải thích. “Đến rồi.”

Tôi nhìn xuống bên dưới thấy cửa vào trong khe hở không còn xa nữa. Một bên vách của nó được chạm nổi lên bằng thạch bích. Từ trong có ánh sáng đèn pin lấp lóe, chắc chắn là Chú Ba đang ở bên trong.

Hắc Nhãn Kính lại lấy đèn pin ra hiệu cho người bên trên đừng thả dây. Tôi vừa nhảy xuống đất chân còn chưa đứng vững thì đã bị Chú Ba kéo tuột vào bên trong.

Đường vào khe hở vô cùng chật chội, hơn nữa trần động lại rất thấp – chỉ cao khoảng nửa thân người. Tôi chỉ còn cách cúi gập người xuống mới đi vào được bên trong; chân mới đến phát run nên vừa vào tới nơi là tôi lập tức ngồi thụp xuống mắt đất. Sau đó thì tới lượt Hắc Nhãn Kính khom lưng đi

vào.

Đưa mắt nhìn bốn phía tôi thấy hai bên vách khe nứt có rất nhiều rễ cây mọc tua tủa bao quanh những khối bùn khô. Trong này cũng có những hộc đá lồi, sắp thành hàng thẳng tắp trên vách đá. Còn nghe thấy tiếng nước chảy trên phế tích. Nhìn lại tôi phát hiện ngoài khe đá này còn vài vết nứt nhỏ khác nữa. Hiện hiện những cơn địa chấn đã làm cho tầng đất đá ở đây bìa nh hưởng nghiêm trọng.

Nhìn bên trong nơi này vô cùng hỗn độn. Vách xung quanh có nhiều dấu vết rạn nứt nên khi phế tích sụp đổ cũng tạo ra vô số khe hở. Tôi liền hỏi Chú Ba: “Sao chú muốn cháu xuống đây?”

“Ta muốn cho cháu xem cái này,” chú nói rồi bảo tôi đi theo. Chúng tôi đi tới một khe hở nhỏ rồi mọi người cùng ngồi xuống. Chú dùng đèn pin soi vào một vách đá, lúc này đang bị bao phủ bởi một tầng rễ cây.

Lúc đầu tôi không thể nhìn ra được ở đó có gì, vì tất cả đều bị phong hóa bởi rễ cây và cát. Chỉ khi ghé sát mắt vào nhìn mới nhận ra có người đã khắc chữ lên trên vách đá. Trong lòng tôi thất kinh nhận ra hình như là chữ cái tiếng Anh, nên vội túm lấy tay Chú Ba rồi bảo chú soi đèn vào gần một chút. Cẩn thận quan sát thêm chưa đầy một giây tôi đã nhìn không được thốt lên một tiếng: “Ai da”

Chú Ba nói: “Cháu xem có phải những chữ cái này giống với ký tự mà Tiểu Ca để lại khi chúng ta ở trong núi Trường Bạch không?”

Tôi gật đầu, đây quả là ký hiệu mà Muộn Du Bình đã khắc lại trong núi Trường Bạch. Trong lòng tôi thầm mắng, con mẹ nó chứ, chẳng lẽ Muộn Du Bình vừa mới qua đây?

“Chú làm sao phát hiện ra cái này?” Tôi hỏi Chú Ba.

Chú lau hết bùn trên mặt rồi đáp: “Đừng quan tâm chuyện đó. Cháu có thể khẳng định được đây là bút tích của Tiểu Ca mà không phải là của người khác chứ?”

Tôi không rõ ý của chú nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ chắc chắn. Chú Ba lập tức ngoắc Hắc Nhãn Kính lại và nói: “Cậu bảo toàn bộ những người trên kia xuống đây, chúng ta đã tìm được cửa vào rồi.”

Hắc Nhãn Kính lập tức nhận lệnh lui ra ngoài rồi lấy đèn pin ra hiệu cho những người ở trên.

Tôi hỏi Chú Ba rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Lúc đó Chú Ba mới nói: “Cháu nhìn kỹ xem ký hiệu này, thấy nó có gì đó khác với ký hiệu ở núi Trường Bạch không?”

“Khác nhau ư?” Tôi vẫn chưa hiểu Chú Ba đang đề cập tới điều gì nên lại

ghé sát mắt vào nhìn. Lần này mới phát hiện ra một lớp bụi dày trên bề mặt ký hiệu.

Ký hiệu được khắc lên trên vách đá, nhưng loại đá này lại không thích hợp để làm như thế vì tuy chúng rất cứng nhưng lại có tính chất giòn. Nếu lực không đủ thì không có dấu vết còn lực quá mạnh thì sẽ làm cho cả khối đá vỡ vụn. Ký hiệu này nhìn qua tương đối phức tạp, có thể thấy nó được khắc rất cẩn thận. Còn màu xám trên bề mặt của nó cho thấy đó là dấu hiệu bị oxy hóa. Bụi trên ký tự cũng trùng khớp với tầng bụi phủ quanh vách đá. Như vậy khẳng định ký hiệu này có thể đã được khắc từ cách đây vài năm.

“Không đúng,” tôi nghi hoặc nói: “Đây là một ký hiệu cũ? Để cháu xem lại...”

Chú Ba nói: “Không cần xem nữa. Nếu bút tích này đúng là của Muộn Du Bình thì không phải vừa được khắc vài ngày trước, mà cậu ta đã lưu lại nó từ lâu rồi”.

§3. Ký hiệu

Tôi lắc đầu, suy nghĩ rồi lên như tơ vò, “cháu không hiểu sao hẳn có thể lưu lại nó từ trước đây, chẳng lẽ Muộn Du Bình đã từng tới nơi này rồi ư?”

Chú Ba vuốt cái ký hiệu kia rồi nói “đúng vậy, trong khi còn ở khu phế tích trên kia ta đã nhìn thấy những ký tự này nhiều lần, hầu như đâu đâu cũng có, ta đã đi theo chỉ dẫn đó nên mới có thể xuyên qua rừng mưa với tốc độ nhanh chóng như vậy, tới nơi mà cháu tìm thấy doanh địa trước thần miếu. Nhưng ta không dám khẳng định đây là bút tích của Tiểu Ca để lại, hiện tại cháu có thể khẳng định chúng là do Tiểu Ca khắc, vậy thì chắc chắn cậu ta đã từng tới đây, nhưng lần đó cách đây cũng khá lâu rồi.”

“Thế là thế nào chứ?” tôi nhất thời nghẹn lại, muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi như thế nào. Tôi có thể nhận biết được những bản photo, đối với bút tích đặc biệt là bút tích điêu khắc thì nhận biết rất đơn giản, cho nên tôi có thể khẳng định được đâu là ký hiệu do chính tay Muộn Du Bình khắc. Nhưng những dấu vết này không phải là giả, quả thực đây không phải là do hẳn khắc lên gần đây. Xem ra chỉ có thể giải thích là Muộn Du Bình đã từng đi qua đây.

Đây có thể nào là những chuyện trước khi hẳn mất trí nhớ không? Chẳng lẽ Muộn Du Bình cùng đội khảo cổ với Văn Cẩm và hoặc linh trong năm đó?

Không thể nào, lúc hẳn ở tây sa đã hoàn toàn mất trí nhớ rồi.

“Chú giờ cũng không hiểu rõ nhưng để chú nói qua với mày thế này, Tiểu Ca kia hoàn toàn không đơn giản đâu. Hiển nhiên là cậu ta đã từng đi tới những đâu thì không ai biết được, hơn nữa mỗi chuyện cậu ta làm đều có lý do của nó.” Chú Ba nói, “nhưng chú đoán chúng ta chỉ cần đi theo dấu hiệu này có thể phát hiện ra cuối cùng Tiểu Ca kia đã tới đâu, chắc cũng sẽ tìm được đường đi ra ngoài.”

Đầu óc tôi không biết phải nghĩ gì nữa, những nơi Muộn Du Bình từng qua tôi quả thực không hề biết, nếu hẳn từng tới đây thì điều đó cũng không có gì là quá bất ngờ. Trong lúc Chú Ba nói chuyện với tôi, ánh mắt chú liên tục nhìn về phía Hắc Nhãn Kính đang đi ra ngoài.

Tôi hỏi chú có chuyện gì vậy, chú ra hiệu bao tôi đừng nói gì cả, tới khi Hắc Nhãn Kính đi ra khỏi tầm mắt rồi mới hạ giọng nói với tôi: “chú thực bị mày bức tới chết thôi, chú đã nói là chuyện này mày không được xen vào nữa, sao mày không chịu nghe.”

Tôi thấy chú đột nhiên đổi chủ đề 360 độ, lại còn hạ giọng như không muốn Hắc Nhãn Kính bên ngoài kia nghe thấy, liền tròn mắt nhìn một lúc.

Chú Ba lại tiếp tục nói: “con mẹ nó chứ, mày thật sự không xem phong

thủy rồi hãy tới à, Chú Ba ta đã không còn vị thế như trước được nữa, giờ thủ hạ của chú đã tan đàn xẻ nghé hết rồi, những kẻ kia đều là người ngoài nên mở miệng chúng kêu Tam gia nhưng kỳ thật thì không hề nghe lệnh chú. Chỉ có thể tự mình chiếu cố bản thân, đề phòng bọn họ phản bội. Một mình chú thì có thể xoay sở được đã thế giờ mày cũng theo vào đây có phải muốn chết rồi không.”

Tôi liền hiểu được vì sao Chú Ba lại có biểu cảm bất đắc dĩ như vậy, Phan Tử cũng đã nói qua cho tôi hình hình nhưng bản thân chưa từng nghĩ là nó lại nghiêm trọng tới vậy. Vừa nghe chú mắng xong tôi liền nhẹ giọng nói: “cháu cũng không biết làm cách nào khác cả, chú bảo với cháu ...”

Chưa nói xong Chú Ba đã nháy mắt cho tôi, tôi lập tức im lặng, chú quay ra hỏi Hắc Nhãn Kính: “tình hình thế nào rồi?”

“Đang xuống dưới, tôi bảo bọn họ đem trang bị đưa xuống trước.” Hắc Nhãn Kính nhếch miệng cười, “bọn họ hỏi Bàn Tử thì giải quyết thế nào, hay là để cậu ta ở trên đây rồi tìm người chăm sóc? Đem theo có vẻ không... Tiểu Tam gia, sắc mặt cậu xem ra không được tốt lắm.”

Nghe những gì Chú Ba vừa nói khiến tôi không giấu nổi cảm xúc, có lẽ trên mặt biểu hiện ra nhưng kiểu gì thì phải giấu đi cho bằng được, liền đáp: “thứ mùi này quả thực quá khủng khiếp đi!”

Chú Ba nghĩ một chút liền nói: “không được để lại ai trên đó cả, tuyệt đối không thể phân tán, bảo với bọn họ xuống hết dưới này rồi sẽ tính tới giải quyết Bàn Tử sau.”

Hắc Nhãn Kính nói: “đó là người của Tiểu Tam gia, cậu nhanh chóng ra xem xét tình hình đi.”

Tôi gật đầu nói: “tôi nói xong sẽ ra ngay.” tiếp đó Hắc Nhãn Kính lại đi ra ngoài.

Tôi và Chú Ba liếc mắt một cái, thấy biểu cảm trên mặt chú thực khác thường, thậm乎 quả thật tôi không ngờ sự tình lại tiến triển tới mức độ này, xem ra Chú Ba cũng không hề thoái mái chút nào.

Nói thật tôi không có ấn tượng xấu với Hắc Nhãn Kính, tuy người này có chút điên điên, thế mới biết chuyện trên gian hồ tôi còn biết quá ít. Chú Ba nhẹ giọng nói tiếp: “mày nhớ kỹ lấy, chuyện này chú không thể chiếu cố cho mày được, bản thân mày phải tự mình cẩn thận. Chú Ba này thực bị mày làm cho tức chết mất, nếu có thể ra khỏi đây chú nhất định sẽ tới nhà kẻ tội mày với lão đại, xem từ nay mày còn dám tái diễn nữa hay thôi.”

Tôi nhìn nét mặt của chú biết là chú không nói đùa, liền ngoan ngoãn gật đầu. Chú lại nói: “chú nói ngắn gọn thôi, mày nghe cho rõ, nhón người này đều là những nhân vật máu mặt ở trường sa, cũng chỉ có bọn họ mới

dám gặp loại lạt ma này. Tay Hắc Nhãn Kính kia quả thực là một người tài, tên của hắn ta không rõ trên đường vẫn gọi hắn là thủ hạ, hắn đi một mình. Còn một người khác tên là Lân, hắn dẫn người tới cho chú, nhóm người này trước kia thuộc một nhà khác nhưng sau lật lọng nên bỏ sang làm cho chú. Mà chủ yếu nên cẩn thận bọn họ, không còn là những thủ hạ của chú Ba mà trước kia nữa nên không cần cái gì cũng nói cho chúng biết.”

Tôi tiếp tục gật đầu, Chú Ba nhìn nhìn ra ngoài. Lúc này thấy Hắc Nhãn Kính gọi vài tiếng, Chú Ba liền vỗ vai ta một cái bảo tôi cứ từ từ mà suy nghĩ, cẩn thận là được.

Tôi cũng lập tức đứng lên đi ra xem Hắc Nhãn Kính gọi gì. Lúc này tôi không thể yên tâm hoạt động được, vừa hỗ trợ mọi người vừa nghĩ xem tình hình đã phiền phức tới mức độ nào rồi. Chú Ba nói với tôi những chuyện quan trọng như vậy chắc chắn là chú cũng đã có đề phòng từ trước đối với bọn họ. Có khả năng trước khi chúng tôi gặp nhau đã xảy ra chuyện bất hờng nào đó.

Chuyện trên giang hồ tôi hoàn toàn không hiểu, lúc này chưa cần thiết phải lo lắng nhiều như vậy, cần phải giả vờ như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, trong đầu thầm tính toán xem bọn họ thực ra sẽ giở trò gì.

Bàn Tử được Lân buộc vào rồi cùng tuột xuống dưới hố, hai người lịch kịch nên không thể không chế được tư thế, sau khi chạm đất mùi nước tiểu và chất thải bốc lên nồng nặc khiến người ta buồn nôn khủng khiếp. Tiếp theo từng người từng người từ trên kia mới trượt xuống.

Lân trước sau vẫn rất khách sáo, sau khi xuống liền buông vài câu chửi đồng khẩu âm trường sa rồi nhìn tôi gật đầu cười, liên tục gọi Tiểu Tam gia này Tiểu Tam gia nọ. Nhưng tôi nghe một chút liền cảm thấy khác với lúc đầu gặp ở trên kia. Nhìn những người này biểu cảm đều giả tạo, không biết là do ảnh hưởng của những lời Chú Ba vừa nói hay là tôi thực sự nhìn ra con người họ đây nữa.

Tôi làm bộ như hoàn toàn không phát hiện ra, trong lòng cũng không có tâm tư đâu mà lo lắng xem rốt cuộc thì Muộn Du Bình tại đây đã xảy ra chuyện gì.

Bốn năm giờ sau, tất cả mọi người đã xuống hết dưới khe núi này, chúng tôi sửa sang lại trang thiết bị rồi tìm lấy 2 người để nâng Bàn Tử dậy, chúng tôi bắt đầu theo ký hiệu của Muộn Du Bình tiến vào sâu bên trong.

Chú Ba đưa cho tôi một khẩu súng săn hai lòng và hai băng đạn, đây là loại súng tôi từng được thực hành hồi còn học đại học, súng không quá nặng mỗi lần bắn được hai phát, dùng để tĩa thì rất tuyệt vời. Thấy có cả loại súng này trong trang bị thì cũng đủ biết là Chú Ba chi mạnh tay cho chuyến này

thế nào. Khi chúng tôi trong thất tinh lỗ vương cung cũng dùng tới nó, một khẩu như thế cũng phải hơn năm nghìn tệ.

Thứ này nếu dùng để đánh động vật cỡ lớn thì không thấm vào đâu, cùng lắm chỉ uy hiếp được chúng nhưng nếu dùng để chiến với rắn mào gà thì khá tiện lợi, chỉ cần bắn một lần sức công phá đủ để sơi tung lỗ rắn trong phạm vi một thước lên. Long tôi thầm nhủ sao Phan Tử không mang theo một khẩu như thế, hẳn dùng súng trường thật sự không có tác dụng.

Nhớ tới Phan Tử tôi lại thấy lo lắng, không biết hiện giờ hắn thế nào rồi, trong thần miếu đó chắc an toàn hơn với chúng tôi bên ngoài này, nhưng nếu vết thương bị nhiễm trùng thì tình hình sẽ rất xấu. Nếu Phan Tử có ở đây, chắc chắn Chú Ba sẽ không phải lo lắng như thế.

Tôi nhắc nhở Chú Ba lúc trước thấy được tám phù điêu, hệ thống dẫn nước trong đường hầm này còn dùng để nuôi lũ rắn độc. Từ lúc tôi tiến vào tới đây không nhìn thấy nhiều rắn lắm, chủ yếu là chúng thường tấn công tập trung thành từng đợt. Đường hầm này chắc chắn là địa bàn của lũ rắn, chúng ta càng phải đề cao cảnh giác gấp bội lần.

Chú Ba nói rắn này khó có thể phòng bị được, kể cả có cẩn thận thêm bao nhiêu lần cũng không thể dùng được.

Đường hầm tương đối thấp, nhìn nó mà tôi nhớ tới lỗ vương cung, chẳng lẽ hệ thống thủy lợi này đã rất phổ biến từ thời tây chu sao?

Không thể phỏng đoán như vậy được, vì bên sơn đông mưa nhiều nước dồi dào, không cần tới hệ thống thủy lợi phức tạp như vậy. Nếu không vào tháng ngẫu, chắc hệ thống thủy lợi ở đó sẽ vỡ đập tràn bờ. Có thể là nơi này chỉ đơn thuần tương tự mà thôi.

Đi thêm không tới năm trăm bước, đường bỗng mở rộng, Chú Ba dùng đèn pin soi quanh, phía trước chia làm hai đạo, một đi lên và một đi xuống. Đi lên hẳn là tới thượng du, nước từ những con sông nhỏ đổ xuống rồi cùng chảy vào bể chứa. Chúng tôi tìm quanh một chút liền phát hiện dưới một vách tường có ký hiệu của Muộn Du Bình để lại.

Chú Ba không ngăn nổi cảm giác hưng phấn, nhưng tôi có thể thấy cảm xúc đó của chú chỉ là giả, tôi cũng hòa vào ra bộ vô cùng hồ hởi khẩn trương. Chú không chút do dự phát tay mọi người tiếp tục di chuyển.

Trên đường đi tôi không cảm thấy chú thú vị nào, chuyện này nghĩ thế nào cũng rất chán nản, bốn phía chỉ thấy toàn tường đá, không có phù điêu hay hoa văn gì cả. Chỉ là những tảng đá đơn thuần, trong mắt chỉ thấy những vết sáng lốm đốm chớp lên trên vách tường tẻ nhạt, đi một lúc lâu mà không hề thấy có chút thay đổi nào cả.

Lúc đầu đi được ba giờ, cứ vài trăm thước là tới chỗ rẽ quanh đó nhìn thấy

rất nhiều ký hiệu của Muộn Du Bình, quá trình lặp đi lặp lại nhiều lần tới mức không ai còn cảm thấy hứng khởi nữa. Hệ thống thủy lợi ở đây chẳng chịt vô cùng, điều duy nhất khiến tôi chú ý ở đây là hình như tôi cảm giác được mình đang đi xuống bên dưới. Bề ngang của đoạn đường hầm này cũng lớn hơn, bốn phía không nghe thấy tiếng gì, có vẻ nơi này không có rắn.

Điều này nằm ngoài dự kiến của tôi, cũng có thể nói là có chút may mắn nhưng tôi lại lờ mờ cảm thấy không hợp lý. Trong sự im lặng này như đang ẩn dấu một bí mật nào đó.

Nói ngắn gọn là đi tới khi trời tối vẫn bình an vô sự, thần kinh của chúng tôi cũng bắt đầu được thả lỏng. Chúng tôi đương nhiên chỉ có thể tìm một nơi để tạm thời nghỉ chân, đốt lên một đồng lửa rồi ăn uống qua loa. Ngay lúc đó Bàn Tử lần đầu tiên tỉnh lại.

Chú Ba tiêm cho hắn một mũi thuốc nữa rồi cho ăn chút gì đó bồi bổ, tôi hỏi lúc đó có chuyện gì xảy ra với các anh vậy. Bàn Tử vẫn chưa có khí lực để tiếp chuyện tôi chỉ nói được vài câu không rõ rồi lại lịm đi.

Nhưng lòng tôi cũng thoải mái hơn rồi, trúng phải độc rắn bị trọng thương tới vậy mà vẫn có thể tỉnh lại thì có thể thấy là không còn nguy hiểm tới tính mạng. Quả nhiên vào sáng hôm sau Bàn Tử dậy lần thứ hai sắc mặt đã khôi phục được phần nào. Tuy chưa thể đi lại nhưng nếu có người phụ bên cạnh thì có thể đứng dậy được, hắn đưa mắt nhìn tứ phía rồi dừng lại chỗ tôi ý muốn hỏi chuyện này là thế nào.

Tôi liền nói anh nên cảm tạ tôi đi, khó lắm lắm tử mới có thể vớt anh lên được còn thiếu chút nữa đã bị chết chum theo anh rồi, vất vả lắm với cứu anh sống như thế này đây. Anh lấy gì cảm tạ tôi bây giờ?

Bàn Tử nhìn tôi ngây ngô, một lát mới quay sang người bên cạnh hỏi xem có điều thuốc nào không, mặt mũi héo hon nói: “thế quái nào, béc gia tôi cứu mạng cậu không biết bao nhiêu lần, cậu cứu lại tôi một lần này coi như chúng ta huề nhau đi, không tính nữa.” sau đó hỏi tôi đây là nơi nào.

Tôi kể sơ lược tình hình sau đó cho Bàn Tử nghe, hắn cũng không tỏ vẻ gì lắm, tôi liền hỏi anh và Muộn Du Bình đã gặp chuyện gì mà lại thành ra nông nổi ấy?

Bàn Tử nói bọn họ đuổi theo được một đoàn nữa thì mất dấu nhau, tốc độ của Tiểu Ca thì khỏi phải nói, Bàn Tử căn bản không thể đuổi kịp được, sau đó thì nghe thấy tiếng nói thì thầm, hắn cũng giống như tôi tưởng là gặp người của Chú Ba trong này. Nhưng Bàn Tử khác tôi ở chỗ chỉ nhẹ nhàng qua xem tình hình, nhưng khi vừa vén bụi cỏ lên đã bị một con rắn cắn trúng.

Tình hình cũng tương tự như tôi tính toán, Bàn Tử nói Tiểu Ca sợ là cũng đã sập bẫy lũ rắn kia, thật sự bọn rắn này tà môn khôn lường. Cầu cho

thượng đế phù hộ cho hần, dẫu sao thì Muộn Du Bình cũng thông minh hơn hai người chúng tôi.

Chú Ba nhìn thấy Bàn Tử tỉnh lại thì nét mặt có chút vui vẻ liền tới đưa cho hần một liều thuốc, tôi thầm nghĩ Bàn Tử dẫu sao thì cũng là người một nhà với chúng ta. Nhưng Bàn Tử vừa thấy Chú Ba đã ra về hậm hực, nói: “Tam gia, ngài xem ngài gấp lạt ma chuyển này có ra cái gì không cơ chứ, trở về nhất định phải trả thêm tiền cho tôi, nếu không từ sau tôi sẽ không theo ngài nữa.”

Nói xong những người khác cũng phụ họa theo hần, thực tình chỉ là câu nói đùa nên không khí cũng không có chút vấn đề gì, có vẻ như là không ai chú ý tới Chú Ba chỉ mình cười mà hai đầu mày cau lại.

Bàn Tử hồi phục rất nhanh, tôi khuyên hần uống nhiều nước vào, lần đầu tiên đi tiểu thấy nước chỉ là màu đen nhưng sau đó vài lần thì nước tiểu bắt đầu trong hơn. Thể chất của Bàn Tử tốt vô đối luôn, sắc mặt cũng hồng nhuận dần, chờ tới khi chúng tôi xuất phát, Bàn Tử đã có thể tự mình đi lại được.

Tôi dìu hần tiếp tục xuất phát, cũng giống như ngày hôm qua tiếp tục tiến vào trong đường hầm, qua hết bể chứa này tới bể chứa khác từ từ đi sâu xuống bên dưới lòng đất. Chúng tôi phát hiện ra kỳ thật hệ thống thủy lợi ở đây được sắp xếp như một cái lưới, càng đi xuống kết cấu càng đơn giản, nhưng diện tích xung quanh càng lớn.

Cuối cùng chúng tôi đã dừng lại trong bể chứa thứ sáu của hệ thống ngầm dưới lòng thành cô, nơi này lớn tới mức không thể hình dung bộ dáng của nó như thế nào nữa, trong trung tâm của bể chứa có một cây cột đá ba người ôm không hết để đề phòng đổ sập. Toàn bộ bể chứa bên trong đều đã khô cạn, nhìn quanh thì khu này rộng khoảng một bãi bóng lớn.

Bàn Tử đã không cần tôi dìu nữa, nhưng thể lực vẫn chưa hồi phục đi tới đây lập tức ngồi xuống ho khùng khục, toàn thân vã mồ hôi.

Chúng tôi dừng lại không phải để nghỉ ngơi, so với việc phải hành quân trong rừng mưa thì đi trong này như là được dạo chơi trên bãi biển sưởi nắng ấm cát vàng, cảm giác vô cùng thư thái, không hề mệt mỏi. Hơn nữa đến bể chứa này chúng tôi thấy có rất nhiều rễ cây khô xung quanh, cảm giác như chúng bao trùm hết toàn bộ trần của bể chứa. Trên trần còn thấy rất nhiều loại nấm hình kỳ quái dài rủ lò xo xuống, tìm quanh không thấy có đường đi tiếp.

Tôi thấy lạ, chúng ta hiện tại đã đi sâu vào tận bên trong lòng đất mà vẫn thấy có rễ cây sinh trưởng trong này, trên thế giới này có thể có loài cây rễ phát triển được như vậy sao?

Lân nhìn quanh một hồi rồi nói, đây không phải là rễ cây mà là một loại sợi gì đó, xem ra bề chứa nước này là nơi rất tốt để nấm hương sinh trưởng và phát triển. Nói xong cho người đi gạt bớt những mớ nấm ra tìm xem Muộn Du Bình lưu lại ký hiệu ở đâu.

Tôi ghé mắt vào nhìn thấy loại nấm này nhìn qua rất giống rễ cây, nhưng chúng cũng mềm hơn, với cả trên bề mặt của nó mọc một tầng lông mao dài. Chúng dính sát vào trên vách đá thoạt nhìn còn tưởng là mọc từ trong đá ra.

Tìm một hồi bỗng có người kêu lên thất thanh rồi ngã nhào từ trên trần bề xuống đất, chúng tôi lập tức lên đạn nhìn về phía hắn. Vừa liếc tôi phát hiện người kia vừa gạt một mảng nấm ra khỏi tảng đá thì đằng sau xuất hiện một khuôn mặt người.

Tôi biết nó là cái gì liền bật cười một tiếng, mừng thầm vừa rồi ai cho mấy người cười tôi chứ. Mọi người kinh ngạc nhìn tôi, tôi liền nhặt một viên sỏi dưới đất đá lên trên khuôn mặt kia, lập tức có cả trăm con bươm bươm kinh động bay tung ra.

Người kia vừa thấy liền thở phào một cái rồi xung quanh mọi người cười rộ lên. Đây là đàn bướm đêm không có gì nguy hiểm cả, nhưng quan trọng là chúng có mặt ở đây là do bị thu hút bởi mùi trên xác rắn. Tôi liền bảo mọi người cẩn thận một chút, quanh đây có thể xuất hiện rắn. Bản thân đi tới chỗ lũ bướm vừa đậu vào ngửa cổ lên tìm kiếm, quả nhiên trên chỗ rễ cây chằng chịt kia có một mảnh màu trắng như bao tải quấn vào. Dù đã chuẩn bị nhưng tôi vẫn bị giật mình, xác rắn ở đây không nhiều như ở trong đầm lầy nhưng hình như kia là mới chỉ là một bộ phận của nó.

Tôi dùng súng săn khêu xác rắn xuống vừa gạt ra đã thấy bất thường, con rắn này to hơn những con kia gấp chục lần là ít, lớp vỏ bên ngoài vẫn còn thô cứng, có thể thấy bề mặt có một tầng vảy dài.

Chú Ba cũng đi tới sờ thử, phát hiện trong vỏ rắn vẫn còn chất nhầy, mặt tái mét kêu lên: “con mẹ nó ai có súng mau lên đạn, có rắn vừa lột xác ở đây!” rồi sau đó giục mọi người mau chóng tìm đường ra, nơi này tuyệt đối không thể ở lâu.

Tôi lập tức đi qua hỗ trợ chú, dùng dao gạt hết những mảng nấm mọc quanh tường ra, một tay cầm đèn pin soi xem xung quanh có ký hiệu nào của Muộn Du Bình không.

Tìm kiếm nửa ngày nhưng không hề thấy được gì khả nghi, mọi người đều cuống cả lên mỗi người một câu khiến không gian ồn ào xao động. Tất cả những chỗ trần nhà thấp đều đã được lật tung lên, chỉ còn duy nhất trên đỉnh bề chứa thì chưa tìm. Trong lòng tôi thầm nghĩ chẳng lẽ lại phải leo lên trên đó, vách thẳng đứng như vậy muốn trèo được lên trên phải bám vào vách

tường thì may ra còn được.

Trong số chúng tôi có một người vóc dáng gầy bé leo trèo rất tốt, vừa thấy có thể phát huy sở trường liền nhận việc trèo lên trên. Chúng tôi lấy đèn pin ở dưới soi lên, mắt thấy hắn vừa bám vào khe hở trên vách tường vừa dùng tay còn lại gạt những mảng nấm mọc quanh trần ra. Nhìn thú như vận động viên leo núi chuyên nghiệp vậy, nháy mắt đã thấy trèo lên trên trần bẽ.

Tôi thầm nghĩ mình muốn giống hắn chắc không thể được, nếu có đường ở trên đó thật thì tôi biết làm thế nào để đi vào đây.

Người trên kia xem xét một chút xung quanh rồi nói “ở trên này!” chúng tôi mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, Chú Ba bảo hắn lấy dây thừng tốt để chằng cho cẩn thận rồi mọi người bắt đầu leo lên. Mới có ba bốn người trèo đến nơi bỗng người có vóc dáng nhỏ bé kia lại gọi to: “Tam gia, không đúng rồi, ở đây cũng có, trên này không chỉ có một ký hiệu.”

§4. Ba chọn một

Đúng lúc đó chúng tôi chợt thấy chớp lên một tia đỏ rực, tiếp theo người kia lật tức biến mất không thấy tăm hơi, tốc độ cực nhanh. Ai lấy chứng kiến cảnh tượng đó đều ngỡ người không kịp trở tay chỉ thấy người kia như bị cái gì kéo vào bên trong cái hố đó.

Không đợi chúng tôi hành động thì từ bên trong miệng hố truyền tới một tiếng hét thảm thiết, tiếp theo hẳn bị quăng ra ngoài, còn chưa chạm tới mặt đất bỗng xuất hiện một con cự xà thông nửa thân mình của nó xuống quần chặt lấy người kia.

Đây chắc hẳn là con rắn vừa lột xác, tôi tưởng là mình lại gặp phải một con mãng xà vảy vàng nhưng khi nhìn kỹ lại thì thấy không đúng, toàn thân nó đỏ rực như máu. Vừa nghĩ liền hiểu ngay được, chết tiệt, chúng cùng là một loại rắn!

Bên cạnh tôi đột nhiên có người nổ súng, trong không gian kín mít này tiếng súng vang lên như sấm nổ bên tai, tôi còn tưởng mình điếc được. Con rắn vừa lột xác nên vảy của nó chưa cứng, đạn bay trượt qua da tạc nguyên một mảng thịt của nó văng ra, nhưng uy lực của súng không đủ mạnh. Từng ấy chỉ làm cho con rắn nổi điên lên, nó hung hăng hất văng con mồi vào vách đá, người kia đập một cái rồ kêu rồi trượt xuống không nhúc nhích. Tiếp theo nó trườn theo vách tường như cuồng phong cuộn cuộn lao xuống mặt đất, thân hình vĩ đại của nó gạt phăng hết những người xuất hiện trên đường đi của nó, ai không kịp tránh lập tức bị đập cho ngã dúi dúi trên mặt đất.

Thủ hạ của Chú Ba hét hoảng sợ hãi vội bỏ chạy, Chú Ba mắng to: “bình tĩnh! Không được chạy!”

Nhưng nhóm người kia hoàn toàn không tuân lệnh, tất cả chạy tản ra tứ phía tìm đường thoát thân, có người đã chui lại vào trong đường hầm dẫn tới đây.

Chú Ba tức giận mắng thêm vài câu, tôi vừa kéo chú chạy đi vừa nổ súng, tình thế nguy ngập nên tôi chỉ nghĩ được nên chui vào trong đường hầm là tốt nhất.

Nếu như dưới tình hình này mà mọi người đồng tâm hiệp lực đối mặt với con mãnh thú, tập trung hỏa lực bắn vào những điểm trọng yếu trên người nó thì cho dù là long vương cũng sẽ bị đập nát. Nhưng người chỉ thấy hỗn loạn bỏ chạy không ngoái đầu, tình hình càng lúc càng rối ren.

Chúng tôi rút lui chậm nhất nên con cự xà lập tức quay ngoắt đầu sấn tới, tôi vẫn liên tục bắn nhưng đầu nó di chuyển rất nhanh, không phát nào trúng

được những nơi yếu hại. Lần cuối cùng tôi sử dụng súng là lúc nào tôi cũng không rõ nữa, giờ lại đối mặt với mục tiêu di động như vậy tôi hoàn toàn không thể ứng phó nổi.

Hắc Nhãn Kính bên kia đã kéo được Chú Ba vào trong đường hầm, Chú Ba vẫn gọi tôi bảo tôi mau mau chạy vào đây. Tôi lập tức xoay người nhưng chân vừa bước được một nửa chột thấy toàn thân như bị điện giật tê rần rần, ngay lúc đó tôi kịp nhìn lướt qua bả vai chú Ba, thấy từ bên trong hầm có một bóng đen dày đặc đang ùn ùn kéo tới.

“cẩn thận, đằng sau!” tôi lật tức hô lên một tiếng.

Hai người vội quay đầu dùng đèn pin soi, ánh sáng vừa hắt lên chúng tôi thấy có tới hơn mười cái đầu rắn mào gà to bằng cái bát đang tràn lên như thủy triều. Xem ra tiếng súng vừa rồi đã làm kinh động tới chúng.

Hắc Nhãn Kính lập tức quay đầu nã một phát súng, bắn rụng cái đầu rắn gần nhất, đồng thời kinh phong phía sau lưng tôi cũng ập đến. Chú Ba kêu to: “cúi đầu xuống!”, tôi lập tức làm theo, vừa kịp gập người thì bên tai nghe thấy tiếng súng nổ đoàng buột óc rồi tiếp tới là tiếng đạn rít lên sượt qua đỉnh đầu. Con cự xà sau lưng tôi bị bắn giật tung lên rồi văng người ra xa. Bên kia vẫn nghe tiếng súng rất tai của Hắc Nhãn Kính, tình thế như vậy mà hắn vẫn vừa cười vừa nói: “nhiều quá, không diệt được!”

Tôi thầm nghĩ người này chắc chắn điên rồi, xoay người nhìn quanh bỗng thấy trong các khe đá thò ra vô số đầu rắn mào gà đỏ chót, từng con từng con một, tôi vừa nổ súng vừa tránh không để chúng vọt tới tấn công. Tôi không quên bảo Chú Ba ra ngoài tìm nơi nào không có rắn mào gà để ẩn trốn. Cùng lúc tôi chạy quanh tìm Bàn Tử liền không thấy hắn đâu cả, tên mập này thật không có nghĩa khí gì hết, vừa lâm trận đã bỏ chạy mất dạng từ bao giờ.

Từng bước từng bước nhìn qua, vất vả lắm mới thấy một cái hồ không có rắn, vội vàng trèo vào trong rồi quay ra gọi Chú Ba. Chú Ba cùng Hắc Nhãn Kính vừa nổ súng vừa bò tới chỗ tôi nhưng không kịp nữa rồi. Lũ rắn tốc độ rất mau lẹ, cảm tưởng như là bay trên không vậy. Nhiều con đã trườn lên miệng hồ tôi đang trốn, cái mào trên đầu phát ra âm thanh cao vút rợn người, tôi nổ một phát súng đánh cho nhiều con đi đầu nát bậy. Nhưng tình hình không tiến triển, chỉ trong nháy mắt miệng hồ đã bị lũ rắn bao vây kín mít.

Chú Ba bảo tôi chạy một mình đi, chú sẽ nghĩ biện pháp khác, nói xong liền cùng với Hắc Nhãn Kính thoái lui vào trong một đường hầm phía sau. Tôi mắng với theo một tiếng, tháo nòng súng rồi bắt đầu bỏ chạy cuống cuồng.

Vừa chạy tôi vừa nạp đạn vào nòng, giờ mới thấy chỉ còn sáu viên, đạn

này vừa to vừa nặng nên vừa rồi tôi không cầm theo trên người nhiều. Cái tính trây lười này rồi có khi hại tôi lúc nào không biết, vào những lúc mấu chốt như thế này mà luôn luôn tìm ra cho mình một đường chết.

Lũ rấn tốc độ cực nhanh, tôi từng được lĩnh giáo trước đây rồi giờ chỉ biết cắm đầu chạy không một khắc phân tâm, chỉ cần lơ là nửa nốt nhạc thôi là không còn đường sống. Tôi cắn chặt môi, chân vất lên cõ chạy bán sống bán chết, đầu óc chỉ nghĩ tới một thứ duy nhất: “bùn! Làm sao để bới ra bùn được bây giờ?”

Liên tục chạy qua những ngã rẽ, tôi đột nhiên nhìn thấy trên tường có một đống nhìn như đất bồi lên, chỉ trong một khắc tôi lật tức lao tới. Hóa ra là một hốc đá, so với ở bên ngoài kia thì to hơn nhiều, tôi nhòm vào trong thấy một khối hài cốt được bọc vào sau lớp bùn khô đó.

Được cứu rồi, lòng tôi gào lên, lập tức lấy túi đựng nước ra bên tai nghe tiếng khè khè không ngừng lao tới mỗi lúc một gần, tôi đem hết nước của mình đổ lên trên đống đất bùn rồi bốc hết cả xương cốt và bùn lầy vừa mới nhào ra trát qua loa lên người một lượt. Sau khi làm xong thì đẩy cái thi thể kia sang một bên rồi chui vào trong hốc đá, nhắm mắt lại ngồi thu lu giả như người chết.

Ngay lúc đó lũ rấn ùn ùn kéo tới, chúng bò quanh cái đèn pin và cái túi đựng nước tôi vớt trên mặt đất. Có một vài con rấn không phát hiện ra tôi đang trốn trong hốc đá này liền tiếp tục lao về phía trước. Nhưng lại có mấy con dừng lại, có vẻ chúng phát hiện ra điểm khác thường trong đống bùn đất này, cứ vòng vo trước cái thi thể ngúc ngoắc đầu nhòm vào trong.

Lòng tôi thầm nói rấn này quá tinh đi, chúng quả nhiên là có trí lực, vài con bắt đầu cẩn thận tiến vào bên trong hốc đá. Trước hết chúng bò lên thi thể kia xem xét, rồi thấy không vấn đề mới quay ra nhìn về phía tôi, có một con bắt đầu trườn lên người tôi thám thính.

Tôi nhắm mắt, ngừng thở, cảm giác như tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Trong vài giây đó tôi cảm giác dài như cả năm trời vậy, bỗng trên gáy có một cảm giác man mát, trong lòng tôi chột lạnh-vừa nhớ ra là tôi mới chỉ trát bùn qua mấy chỗ đáng trước, còn sau gáy thì quên mất.

Tôi cẩn thận mở mắt, quả nhiên có một con rấn mào gà đang bò trên vai, hình như nó đã chú ý tới sau đầu tôi. Xong rồi, tôi thầm than, nếu bị cắn chắc tôi sẽ trở thành như Bàn Tử lúc đó vậy.

Ngay trong lúc con rấn chậm rãi hướng tới gáy của tôi bỗng hài cốt bên người tôi phát ra một âm thanh quý dị, con rấn lập tức ngóc đầu lên nhìn về phía khác. Đồng thời có một chuyện khác lại khiến tôi giật mình hơn nữa, bộ hài cốt bên cạnh tôi lại bắt đầu cử động, tay của nó đặt lên trên gáy tôi che đi

chỗ không có bùn.

Da đầu tôi tê dại đi, hai mắt lập tức nhắm nghiền, trong đầu chợt thấy có gì đó không đúng, đây không phải là tay hài cốt, mà là tay của một người bùn. Tôi nheo mắt nhìn thì giật mình phát hiện đằng sau người chết kia còn có một người toàn bùn nữa.

Là ai vậy? Tôi nhìn không rõ ràng, trong lòng thầm nói cũng đâu chỉ có mình tôi biết bùn có khả năng này. Không khí xung quanh tôi không biết là biến thành cái dạng gì, mừng cũng không hẳn là mừng, chỉ cảm giác được màu sắc quỷ dị vô cùng.

Con rắn nhìn về phía thi thể kia rất lâu nhưng không thấy có biến động gì, lập tức quay lại tìm gáy của tôi. Nhưng lúc này thì nó không còn thấy đâu nữa. Nó có vẻ vô cùng nghi hoặc, cái mào rung lên âm thanh kỳ quái, nó cũng không từ bỏ mà liên tục ngúc ngoắc đầu nhìn quanh gáy tôi. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy như nó đã bò sát lên cổ mình nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì hết.

Tôi vẫn bất động, cứ thế nằm hơn mười phút, bên ngoài bỗng có tiếng động thu hút sự chú ý của những con rắn mào gà kia, toàn bộ bọn chúng lập tức nhanh chóng phi ra ngoài đuổi theo. Con rắn đa nghi cũng lập tức bỏ đi.

Sau khi chúng nó đi hết tôi vẫn không dám nhúc nhích, sợ con rắn đa nghi bò ra rồi lại đột nhiên trở về, tới khi tay che trên gáy tôi bỏ ra tôi mới thấy mình đã được an toàn. Cả người nhũn ra như con chi chi, toàn thân tê liệt xuống mặt đất.

Vừa định quay đầu xem người kia là ai bỗng nghe thấy một giọng nữ nhân nhẹ nhàng nói: “không được quay lại.”

Tôi sửng sốt nhưng vẫn quay đầu nhìn, người đó lập tức lấy tay bưng kín mắt tôi. Bất giác tôi đưa tay lên sờ vào người đối diện, vừa chạm vào xương quai xanh của người đó tôi liền hiểu ra người kia không mặc đồ. Tay tôi bị đánh một cái, nữ nhân kia liền nói: “nhắm mắt lại, không được nhìn, cởi áo ra đi”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì áo đã bị lột ra, trong lúc luống cuống không biết hành động thế nào đành đứng yên cho người đó muốn làm gì thì làm. Sau khi lột trần tôi ra cô ấy mặc quần áo của tôi lên người rồi bảo tôi từ từ mở mắt ra. Tôi mắt vừa hé liền thấy một cô gái ngồi trước mặt mình, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc đồ của tôi mà như mặc quần áo ngoại cỡ. Nhìn mặt cô ấy một chút tôi liền ngây ra, miệng lắp bắp: “Trần... Văn Cẩm... Dì!”

Trước mặt tôi chính xác là Văn Cẩm!

Tôi kinh ngạc không thốt lên lời, ngôi ngữ lộn xộn không biết nói thế nào

cho thoát được ý của mình: “Nhưng... Dì... Dì không bị hấn bắt ư?”

Văn Cẩm sửa sang lại quần áo một chút, nhìn tôi vẫn đang ngỡ ngác rồi cười trừ một tiếng: “gì chứ? Cháu xem ta là cái dạng gì?” nghiêm nhiên vẻ mặt đã thay đổi hoàn toàn so với lúc chúng tôi đuổi bắt cô ấy. Nói xong cô ấy đẩy đồng hài cốt kia ra ngoài, tôi lúc này mới có thời gian nhìn kỹ, hóa ra Văn Cẩm dùng quần áo và nịt ngực để buộc hài cốt lại thành một khối.

Sau khi làm xong mọi việc cô ấy mới nhìn về phía tôi nở nụ cười, tay đưa lên xoa xoa tóc tôi nói: “cháu cũng đã lớn thế này rồi”.

Tôi nhìn cô ấy, không biết nên phản ứng thế nào cho phải, muốn nói một câu gì đó nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Chuyện này còn chưa từng xuất hiện trong giấc mơ của tôi, tôi chỉ có thể tưởng tượng khuôn mặt của cô ấy qua những bức ảnh, cô ấy giờ lại ngồi trước mặt tôi miệng cười mắt cười, hơn nữa lại xinh đẹp hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Văn Cẩm nhìn tôi, thấy tôi chăm chăm nhìn không nói lời nào thì mới hỏi: “sao vậy? Cháu bất ngờ tới vậy sao?”

Tôi gật gật đầu, thậm chí sao lại có chuyện như này được chứ, đây là khuôn mặt của một người phụ nữ trung niên sao, người đã từng mất tích hơn hai mươi năm trước trong một tòa cổ mộ bí hiểm dưới đáy biển, bao nhiêu năm trôi qua vẫn giữ trong lòng một bí ẩn không thể lý giải nổi khiến cho bao nhiêu con người lao theo tìm kiếm. Giờ người phụ nữ ấy đang đứng trước mặt tôi, vẻ mặt tuy lấm bùn nhưng trong ánh cười vẫn rạng ngời tươi trẻ, ánh mắt và làn da kia quả thực còn tinh anh hơn tôi vài phần, bảo sao tôi không biết phản ứng thế nào cho hợp.

Cô ấy cười nói: “dì thấy cháu càng lớn lại càng khôi ngô thì cũng có chút bất ngờ, mới đó mà đã hai mươi năm, lúc cháu còn đá dầm dì là người quán tã cho cháu, khi đó cháu bé bỏng đáng yêu hơn so với bây giờ.”

Nói tới trước đây, tôi liền nhìn lại đường hầm kia, ngẫm một chút thấy cuộc đời quả là vô cùng kỳ diệu, Chú Ba của tôi trăm phương nghìn kế muốn tìm được Văn Cẩm, nhưng chỉ còn cách nhau hơn mười thước nữa mà bên kia tôi cũng không biết chú sống chết thế nào. Tôi đã gặp được cô ấy, còn được nói chuyện, được thấy vẻ đẹp của cô khi cười vô cùng quyến rũ. Nếu Chú Ba đi theo tôi thì chắc chắn chú đã gặp được Văn Cẩm rồi.

“Dì cũng xinh hơn...” tôi ấp úng nói một câu nhưng không biết bắt đầu từ đâu, “Văn Cẩm... Dì, đã lâu không gặp... Cháu thật sự không biết phải phản ứng thế nào nữa, giờ cháu bỗng dưng muốn khóc hay là để cháu khóc một lúc đã được không? Đúng rồi, còn nhiều chuyện cháu muốn hỏi dì lắm... Cháu và chú Ba rất nhớ dì... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra-mợ nó!, cháu

đang nói cái gì vậy chứ?”

Nhìn tôi nói năng lộn xộn câu cú ấp a ấp úng, Văn Cẩm liền ra hiệu nói nhỏ xuống, cô ấy lại lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài một chút rồi mới nhẹ giọng cười, nói: “ai nói đã lâu không gặp chứ? Trước đây không lâu chúng ta còn cùng nhau ngồi uống trà đấy thôi.”

“Uống trà?” tôi sững sốt nhìn Văn Cẩm, thầm nhớ lại lúc trước là nói tới lần gặp ở trong đầm lầy ư, lúc ấy có thấy cô ấy bung chén trà nào trên tay đâu.

Chỉ thấy lúc đó Văn Cẩm lấy tay chỉnh tóc của mình rồi vắt lên đầu một vòng, làm thành kiểu tóc của người Tạng. Sau đó dùng tay áo lau bớt bùn đất trên mặt, tôi vừa thấy cả người giật bắn lên: “Chẳng phải dì là con dâu của Định Chủ Trác Mã sao?”

§5. Chân tướng

Tôi không thể tin được vào mắt mình nữa, tay vỗ vỗ vào đầu than: “từ đầu đi vẫn đi theo bọn cháu, những gì Định chủ Trác Mã nói với cháu-chẳng lẽ-”

“Không sai đều là dì nhờ bà ấy nói cho cháu. Trong tình thế cấp bách nên dì cũng không có biện pháp nào khác. Chuyện này kể ra thì dài lắm” Văn Cẩm vừa nói vừa xoay người ra bên ngoài, hai tay chụm vào nhau tạo hình chữ thập rồi đưa lên miệng thổi thành tiếng huýt gió.

Tôi không biết cô ấy đang làm cái gì nữa, chẳng lẽ đây là cách giao tiếp với lũ rắn? Chợt nghe từ bên ngoài vọng vào tiếng huýt gió hồi âm. Trong chốc lát có một người từ trong hốc đá đi ra, tôi vừa nhìn liền giật mình, kia chẳng phải là Muộn Du Bình.

Hắn đi tới bên cạnh chúng tôi, nhìn tôi rồi lại quay ra nhìn Văn Cẩm một lượt. Tôi kinh ngạc tròn mắt nhìn hai người bọn họ, “chuyện này là thế nào?”. Bỗng nhiên cảm thấy tình hình càng lúc càng rối rắm, “chết tiệt, chẳng lẽ hai người là đồng bọn?”

Cả Muộn Du Bình và Văn Cẩm đều không hề già đi, hơn nữa lại tham gia cùng trong một đội khảo cổ hơn nữa cùng có liên quan rất lớn tới chuyện này. Tôi bỗng nhiên nghĩ tới câu nói của bằng hữu ngày trước, không phải Muộn Du Bình chỉ hành động một mình, chẳng lẽ cậu ta đã đoán chính xác rồi?

Muộn Du Bình lắc đầu không nói gì, tôi liền nhìn về phía Văn Cẩm, Văn Cẩm liền nói: “đừng nói những thứ như vậy, dì và người này hoàn toàn trong sạch.”

Tôi nhú mày, trong đầu loạn thành một đống, nói: “đại ca đại tỷ à, các người buông tha cho tôi đi, chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy chứ?”

Văn Cẩm nhìn tôi nói: “chuyện của ta không có gì phức tạp cả, kỳ thật là lúc trong thông ta nhờ Định chủ Trác Mã tìm các cậu tới, người này đã nhận ra ta nhưng không vạch trần ta với cậu. Ta theo vào trong khe núi tìm thấy các cậu cùng lúc bị người này truy đuổi, lúc đó chúng ta đã chạm mặt nhau. Chuyện kể tiếp thì xem như là bọn ta hợp tác hành động, nhưng không có ý gì xấu, chỉ là muốn cẩn thận thôi.”

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, hắn liền gật gật đầu.

Tôi tức giận nói: “anh hơi bị quá đáng rồi đấy, anh biết kia là ai rồi sao không nói với tôi nửa câu?”

Muộn Du Bình nhìn tôi: “tôi đã ám chỉ với cậu nên tưởng là cậu cũng nhận ra.”

“Vớ vẩn! Nhìn bộ dạng của dì lúc đó như thế làm sao tôi biết được!” nói

tới đó đột nhiên tôi hiểu ra vì sao Muộn Du Bình trong lúc đi bên cạnh chúng tôi luôn có cảm giác bất an. Trời ạ, thật ra hẳn trước giờ vẫn luôn lo lắng cho an nguy của Văn Cẩm.

Muộn Du Bình thấy tôi bốc hỏa thì liền ra hiệu nhẹ giọng xuống, tôi cũng vừa vỡ ra vấn đề nên lập tức nói nhỏ: “hắn thật sự không có nghĩa khí!”

“Không, hắn làm như vậy là đúng, nếu không đi sẽ rơi vào trong tay của cô gái trưởng đoàn mấy đứa, cô ấy cũng không phải hạng xoàng.” Văn Cẩm nói, “hơn nữa lúc ấy đi cũng không biết ai trong số các cháu là người có vấn đề, vậy nên đi muốn tìm một người đủ tin tưởng để kiểm tra những nghi vấn ấy.”

Tôi đoán là lúc Muộn Du Bình trở về bắt đầu xem trong đội của tôi có ai mang mặt nạ không. Mẹ nó chứ, mọi chuyện hóa ra là như vậy.

“Băng ghi hình này đi lấy được từ đâu?” tôi hỏi, “toàn bộ chuyện này rốt cục là có mục đích gì?”

Vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng hét thảm vang lên, tiếp theo là tiếng súng nổ ào ào. Muộn Du Bình bên cạnh tặc lưỡi một cái nói: “bọn họ cứ nổ súng như vậy thì sẽ dẫn lũ rắn tới đây càng nhiều.”

Văn Cẩm nghe tiếng ồn bên ngoài lắng xuống rồi mới quay lại vỗ vỗ lên đầu tôi, giống như một người chị vậy: “đây là một kế hoạch, nói thì dài mà cháu cũng không thể tưởng tượng được. Việc này rồi đi sẽ nói cho cháu sau, hiện tại chúng ta nên rời khỏi đây trước đã.” nói xong liền chỉ chỉ vào một đường khác tiến ra.

Tôi thở dài một hơi, nhưng biết cô ấy nói đúng, vì thế gật đầu rồi bắt đầu đứng lên, đi theo vách tường bùn vào bên trong. Vừa đi vài bước tôi liền hỏi cô ấy: “đi có ý định gì không? Sao không đi tìm gặp Chú Ba của cháu?”

“Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa,” Văn Cẩm nói, “cháu không cảm thấy là xung quanh tiếng nước chảy đã ngày một ít đi rồi ư?”

Cô ấy nói tôi mới chú ý vì ở trong một nơi tối tăm ẩm thấp như thế này thì làm gì có khả năng quan tâm tới những vấn đề như thế. Văn Cẩm nói: “mạch nước ngầm này vô cùng phức tạp, nhưng khi có nước dẫn vào thì nó không còn là một mê cung nữa, cháu ít nhất cũng có thể biết được là chỉ cần tiếp tục đi lên trên sẽ có thể thông tới được một cái hồ nào đó, vì tất cả hồ trong thành đều có một cái cống dẫn nước vào trong bể chứa ngầm. Còn nếu cháu xuôi dòng đi xuống dưới thì sẽ đi tới trung tâm của hệ thống dẫn nước, đó là một bể chứa rất lớn. Nhưng một khi không còn nước, cháu sẽ không bao giờ tìm được đường ra bên ngoài. Hiện giờ bên trên mưa đã tạnh, mực nước trong đầm lầy bắt đầu giảm xuống, chỉ một hai ngày nữa nước sẽ cạn hết, đến lúc đó chúng ta sẽ bị nhốt trong này. Đây là lý do vì sao ta nhờ Định chủ

Trác Mã nói với các cháu, nếu tới trễ thì phải đợi thêm mấy chục năm nữa mới có cơ hội tiếp theo. Nhưng cũng may là mấy đứa tốt số, năm nay lượng mưa lớn kỷ lục, nên toàn bộ đầm lầy trong này đều tích đầy nước, nếu không chắc giờ đã không kịp nữa rồi. Còn về Chú Ba của cháu, Ngô Tam Tinh cũng có mục đích giống với dì, chỉ cần không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn thì chúng ta sẽ sớm gặp được nhau thôi.”

Tôi nghe thế cũng thấy rất có lý, lập tức gật đầu: “chúng ta giờ đi lên trên hay là đi xuống dưới vậy?”

Văn Cẩm chỉ tay xuống, nói: “bí mật lớn nhất đã giấu trong gang tấc, cháu muốn tuông tay như vậy sao?”

Gần trong gang tấc? Tôi thảm nhủ sao có thể thế được. Văn Cẩm nhìn biểu cảm bất ngờ của tôi liền nói: “hiện tại trời sắp sáng, lũ rắn chỉ hoạt động vào ban đêm, hừng đông là bò hết về ổ, tới lúc đó thì chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn. Trước khi trời sáng chúng ta phải tìm được một chỗ trú ẩn an toàn, đến lúc đó cháu muốn hỏi cái gì ta cũng sẽ trả lời hết, bây giờ chú tâm vào phía trước đi.”

Lúc Văn Cẩm nói những lời này tôi không cảm thấy có chút nghiêm khắc nào nhưng khi nhìn vào ánh mắt cùng ngữ khí của cô ấy, tôi lại tự mình cảm thấy phải làm theo, tựa như trời ban cho cô ấy tố chất lãnh đạo bẩm sinh vậy. Khó trách năm đó Văn Cẩm là người dẫn đầu đoàn khảo cổ đi Tây Sa, ngay cả Chú Ba của tôi cũng phải kiêng rè.

Tôi không dám làm phiền cô ấy, ba người lập tức đi nhanh hơn, cứ thẳng đường hầm phía trước tiến xuống dưới. Chỉ vài phút đã rẽ sang một đường hầm khác. Nơi này rất sâu, đường hầm không phức tạp như ở bên trên, lối rẽ cũng thưa thớt hẳn. Trên người chúng tôi cũng có bùn nên không cần quá lo lắng, cứ thẳng tiến một đường thuận lợi. Mãi cho tới sáu bảy giờ sáng chúng tôi đã đi được một đoạn khá xa, nơi dừng chân hiện tại ngay cả bùn khô cũng không có, hoàn toàn là một hang đá tự nhiên chưa được trải qua bàn tay tô tạo của con người. Chắc nơi này trong quá khứ cũng ít người lui đến.

Chúng tôi nghe thấy trong vách đá có tiếng nước chảy rì rì, có thể đoán được là toàn bộ nước bên trên kia đều đổ về đây, hệ thống thủy lợi của thành cổ Tây Lương Nữ Quốc chắc cũng không cách đây bao xa nữa.

Lúc này mặt trời hẳn đã ló rạng, tuy xung quanh không nghe thấy tiếng rắn khò khè nhưng chúng tôi đều biết lượng rắn trong này nhiều không thể tưởng được. Một khi chúng lui về khả năng sẽ phát sinh không ít chuyện, theo như kinh nghiệm của Văn Cẩm thì hiện tại nên trốn đi là tốt nhất.

Mà để trốn như thế nào cũng là kinh nghiệm mà mất rất nhiều công sức mới có được, Văn Cẩm bảo Muộn Du Bình cởi đồ ra, nhặt những tảng đá đủ

to để xếp thành hai vách tường hai đầu rồi lấy áo bịt chặt những khe hở.

“Làm như vậy hẳn sẽ tưởng không có đường nào ở đây cả”, Văn Cẩm giải thích, “đi phải làm như vậy thì mới sống được cho tới tận bây giờ.”

Tôi uống mấy ngụm nước, cảm giác thấy cái lô cốt này yếu ớt vô cùng nếu gặp phải một con cự xà như lúc trong bể chứa nước ngầm thì chỉ cần nó đánh rầm cũng có thể đổ ngay được.

Sau đó chúng tôi đốt một đống lửa nhỏ lên, cảm giác xung quanh dần trở lên ấm áp hơn nhiều. Nơi này không khí rất ẩm, nhiệt độ giảm sâu nếu không có lửa sưởi thì khó mà nghỉ ngơi được.

Sau đó một lúc tôi đã cảm thấy mình thoải mái hơn nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, Văn Cẩm đưa cho tôi lương khô ăn cầm hơi. Nhìn biểu cảm của tôi biết là tôi không nhịn được tò mò nên bảo muốn hỏi gì thì cứ hỏi.

Tôi cân nhắc một chút, trong lòng phần chần hấn lên, muốn hỏi cô ấy rất nhiều vấn đề nhưng không biết cái nào trước cái nào sau, thật sự rối loạn vô cùng. Nghĩ mãi cũng không biết mở lời thế nào cho phải.

“Không cần phải vội, cứ hỏi từng bước một thôi, đi cũng đã sớm đoàn được sẽ có tình huống này rồi.” Văn Cẩm cười cười nhìn tôi.

Tôi ngẫm tới những vấn đề quan trọng nhất trong đầu, mất vài giây mới nặn ra được câu hỏi, bất luận là về vấn đề gì tôi cũng chưa nghĩ ra được nói làm sao cho rõ, vì bao nhiêu chuyện cứ liên tục hiện lên trong đầu tôi, nhiều tới mức tôi không biết phải sắp xếp chúng thế nào, vì thế nói: “cháu muốn hỏi mấy chuyện ngày trước có được không?”

Văn Cẩm gật đầu: “không thành vấn đề”.

Tôi liền hỏi: “vấn đề thứ nhất là cháu muốn biết lần đó ở Tây Sa rốt cuộc là có chuyện gì không?”

Văn Cẩm nhìn tôi một cái, nét mặt ngạc nhiên: “vấn đề đó rất lớn, chuyện ở tây sa phát sinh không phải chỉ một hai vấn đề, rốt cuộc cháu muốn hỏi sự kiện nào?”

Tôi nhìn Văn Cẩm nói: “sau khi đi mất tích đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Văn Cẩm lấy lại bình tĩnh, thái độ vừa rồi cho thấy cô ấy không tưởng là tôi lại hỏi chuyện này ngay từ đầu, nghĩ ngợi một chút rồi thở dài nói: “cháu muốn biết chuyện này tới thế nào... Xem ra những gì cháu biết cũng không ít, chuyện này rất khó nói rõ ra được, Chú Ba của cháu có kể cho cháu nghe chưa?”

Tôi thuật lại những gì Chú Ba đã kể cho tôi lúc trong bệnh viện cho Văn Cẩm nghe một lần, sau đó nhìn cô ấy nói: “chú nói chú cũng chưa từng tiến vào bên trong cơ quan đó, cho nên chuyện sau đó chú không hề biết. Sau khi

mọi người mắt tích trong cổ mộ, chú đã không ngừng tìm kiếm nhưng bao nhiêu năm qua đều không có được tin tức gì. Chú Ba còn nói rằng dù có mất cả đời này chú cũng phải tìm cho bằng được dì và những người khác.”

Văn Cẩm nghe tôi nói thế lại cười lạ, cũng không nói thêm câu nào, một lát sau mới tiếp: “vấn đề này di muốn để cuối cùng mới nói cho cháu, vì còn một điều kiện tiên quyết cháu cần hiểu được, nhưng nếu dì nói ra điểm mấu chốt đó cháu sẽ không tin. Không biết giờ cháu đã chuẩn bị tinh thần để biết chân tướng sự việc chưa?”

Tôi nói: “nói càng sớm càng tốt dì ạ, dù dì có nói Chú Ba cháu là đàn bà, chính chú sinh ra cháu cháu cũng hoàn toàn tin, dì cứ nói hết, chuyện này hai năm rở mười là dì nói thì cháu đều tin cả.”

Văn Cẩm vẫn băn khoăn không biết có điều gì muốn dấu, nghĩ thêm một hồi mới nói: “đối với chuyện này cháu có suy đoán gì không?”

Tôi lắc đầu: “cháu không có suy đoán nào cả.”

Văn Cẩm liếc mắt nhìn Muộn Du Bình, muốn trao đổi với hắn nhưng Muộn Du Bình trước sau mặt lạnh như tiền không tỏ thái độ nào. Cô ấy lấy bình tĩnh, vuốt vuốt tóc rồi nét mặt có chút thay đổi, hình như là Văn Cẩm vừa hạ quyết tâm. Sau đó cô lấy trong ba lô ra một bản bút ký.

Đây là một quyển bút ký mới, chắc cũng mua cách đây không lâu, quả nhiên trước giờ cô ấy vẫn giữ thói quen viết nhật ký. Văn Cẩm mở bút ký ra, lấy một bức ảnh kẹp giữa quyển sổ đưa cho tôi, vừa nhìn tôi đã nhận ra đây là bức ảnh chụp những người trong đoàn khảo cổ Tây Sa năm đó. Bức ảnh quen thuộc này tôi đã nhìn không biết bao nhiêu lần vị trí của từng người bên trong tôi đều có thể chỉ ra rõ ràng, cho nên chỉ nhìn chốc lát rồi hỏi: “cháu đã xem qua bức ảnh này rồi.”

Văn Cẩm nói: “thật tình là bao nhiêu bí mật đều được ẩn dấu bên trong bức ảnh này cả. Nhưng khó mà có thể phát hiện ra được, những bí ẩn trong chuyến đi tây sa đều có thể lý giải dựa vào nó. Kỳ thật những gì cháu muốn biết cũng không hề phức tạp, nhưng nếu dì trực tiếp nói cho cháu thì chắc chắn cháu sẽ không thể chấp nhận được.”

Lúc đó trong đầu tôi đột nhiên có một ý niệm lóe lên, chẳng lẽ lúc cùng mấy bằng hữu đại học nhậu nhẹt bọn họ có nói tới trong bức ảnh này có 11 người là thật ư. Người bí ẩn được che giấu trong bức ảnh này là ai? Văn Cẩm sắp nói cho tôi biết về điều đó phải không?

Tôi nhìn bộ dáng cô ấy, cảm thấy chuyện không chỉ đơn giản như vậy, thực lòng tôi không đoán được dụng ý của cô khi nói những lời đó. Văn Cẩm đem bức ảnh đưa cho tôi một lần nữa, bảo tôi chỉ được ra xem những ai có trong bức ảnh.

Tôi nhìn nhìn một chút rồi mới nói: “cháu chỉ biết được vài người có liên quan trong này thôi, những người khác cháu không biết tên và cũng không biết mặt.”

Văn Cẩm nói: “không vấn đề, chỉ cần những người cháu biết là đủ.”

Người đầu tiên trong bức ảnh hấp dẫn sự chú ý của tôi là Muộn Du Bình, liền chỉ vào ảnh nói: “đây là Tiểu Ca.” Văn Cẩm gật đầu, sau đó chỉ vào một cô gái bên cạnh, “đây là dì.” Văn Cẩm lại gật đầu, “đây là Chú Ba”. Tôi chỉ vào Chú Ba trong hình. Tôi nhìn Văn Cẩm một cái, chờ xem cô ấy gật đầu rồi tiếp tục chỉ, nhưng lúc nhìn lên tôi thấy cô ấy im lặng, chỉ nhìn vào mắt tôi.

Tôi sững sốt, cô ấy có ý gì vậy? Văn Cẩm cầm bức ảnh rồi nói: “vì sao cháu nghĩ đây là Chú Ba của cháu?”

§6. Diên đảo

Tôi lắp bắp: “đây... Đây là lúc Chú Ba hồi còn trẻ, cháu nhìn qua những bức ảnh đen trắng khác thấy cũng rất giống mà.”

Văn Cẩm liền cười nói: “trên đời này không chỉ có ảnh chụp nhìn mới giống nhau, hai người có cùng huyết thống khả năng cũng không khác nhau là mấy đâu.”

A, tôi sững sốt trong đầu như vỡ ra được chân lý, khoan khoan đã, ý của cô là gì mới được chứ? Chẳng lẽ cô muốn nói là người này không phải Chú Ba của cháu ư? Vậy đó là ai?

Nghe tới đó mà lòng tôi lạnh đi, những mảnh ghép trong trí nhớ lại hiện ra trước mắt tôi. Quan hệ huyết thống? Dung mạo tương đồng?

Tôi bỗng như bừng tỉnh đại ngộ, không thể nào, hoàn toàn không thể như thế được! Lúc đó tôi như muốn gào lên, Muộn Du Bình thấy tôi nhảy bật dậy lập tức lấy tay giữ lại, bản thân không thể không chế được những gì muốn thốt ra: “trời ơi! Chẳng lẽ đây là... Giải Liên Hoàn?”

Văn Cẩm gật đầu, tôi như rơi vào hôn mê, bao nhiêu suy nghĩ lập tức biến mất hết, toàn thân run rẩy, trời ạ, tôi thật sự không thể tưởng tượng được chuyện này.

“Ảnh chụp này độ phân giải không cao, nhìn lầm là chuyện bình thường, đặc biệt là trong tình huống của Chú Ba nhà cháu.” Văn Cẩm nói, “ai nhìn rồi cũng cho là như vậy cả.”

Chú Ba của cháu ở đâu trong tấm hình này?

Văn Cẩm nói: “Chú Ba của cháu lúc ấy đúng là có đi cùng chúng ta, nhưng hẳn không chụp trong bức ảnh này, mà đứng bên ngoài.” cô ấy chỉ chỉ vào phía trước bức ảnh.

Tôi thấy cách Văn Cẩm ra ký hiệu thì hiểu ngay, cảm giác máu trong người sắp trào ra khỏi cổ họng, đây... Đây... Thật sự rất chó chết, đó là vị trí của máy chụp ảnh.

Nói cách khác thì Chú Ba của tôi là người chụp ảnh cho bọn họ, người thứ 11 kia không phải là ai khác mà chính là Chú Ba.

“Nhưng nói như vậy cũng không đúng, trong bức ảnh chụp chung này tại sao Chú Ba lại không cùng chụp. Chẳng lẽ mọi người ở đây cho rằng Chú Ba không phải người trong đoàn sao, ví như nói Giải Liên Hoàn trà trộn vào trong đội khảo cổ, hẳn mới là người phải đứng ngoài chụp ảnh, vì người đó lại là Chú Ba?”

Văn Cẩm thờ dài một hơi: “cháu đã hiểu ra vấn đề rồi đấy, Chú Ba của

cháu đúng là đã kể ra đại khái sự kiện năm đó, nhưng có một sai lầm xem như là cốt lõi ở đây, mà nó lại xuất hiện ngay từ đầu khi Chú Ba của cháu kể lại. Nghe dì nói này, lúc ấy người đến nhờ dì để gia nhập đội khảo cổ không phải là Giải Liên Hoàn mà là Chú Ba của cháu Ngô Tam Tĩnh.”

“Hở?” Tôi bất ngờ thốt lên một câu.

“Cháu thử nghĩ mà xem, chuyện mà Chú Ba của cháu kể hoàn toàn trôi chảy, ăn khớp tới từng chi tiết, nghe qua thì không hề có một sơ hở nào. Cầu Đức Khảo là một tên buôn lậu dày dặn kinh nghiệm, tại sao lại đi lựa chọn một người không có chút hiểu biết trong nghề nào như Giải Liên Hoàn để thực hiện kết hoạch của ông ta? Khi đó tại trường sa ông ta đã tìm được một người phải nói là nhân tài trong nghề đồ đá, người đó cũng có hứng thú với việc buôn lậu ra nước ngoài, không phải Chú Ba nhà cháu thì ai vào đây được. Chỉ có Chú Ba của cháu mới có thể quyết đoán hợp tác với lão hồ li đó trong hoàn cảnh như vậy. Cho nên, người làm việc cho Cầu Đức Khảo trong thời điểm đó không phải là Giải Liên Hoàn mà là Chú Ba nhà cháu. Cầu Đức Khảo lựa chọn ngô tam tĩnh đúng là rất khôn ngoan. Dì và hấn lúc ấy là bằng hữu nên đương nhiên có thể dễ dàng trà trộn vào trong đội khảo cổ. Đây mới là sự thật.”

Tôi gật đầu, nhớ tới lúc trước Chú Ba cũng đề cập qua chuyện này, lúc đó tôi còn đang giận vì chuyện chú vẫn muốn giấu tôi, hóa ra là vì chú cơ bản cũng không phải người trong cuộc.

Mà lúc đó thì Giải Liên Hoàn lại có mặt trong đội khảo cổ của Văn Cẩm, hấn vừa tốt nghiệp trường khảo cổ học, vì gia đình có quan hệ rộng rãi nên cha Giải Liên Hoàn đã gửi hấn vào trong trường của cô ấy. Người này cũng không đến nổi vô dụng như Chú Ba kể, mặc dù có tính cách của công tử như Giải Liên Hoàn cực thông minh, từ liên hoàn trong tên của hấn là do cha hấn sửa lại khi hấn lên ba tuổi. Vì lúc đó Giải Liên Hoàn đã cho thấy năng lực của bản thân. Người này trầm mặc ít nói, nhưng tâm tư vô cùng kín đáo, thành tích học tập rất tốt, hấn vào đại học hoàn toàn bằng chính thực lực của mình. Văn Cẩm nói tới đó thì dừng một chút, hỏi tôi đã rõ hết chưa, Chú Ba của tôi thực sự đã nói ngược lại tất cả mọi chuyện.

Tôi không thể ngay lập tức tiêu hóa được đồng sự tình phức tạp như vậy, đành khoát tay áo, thậm cần nhắc một chút: Cầu Đức Khảo lúc tìm được Chú Ba liền nói kế hoạch tây sa của ông ta, Chú Ba đồng ý hợp tác rồi sắp xếp ra nhập đội khảo cổ đi tìm mộ ở tây sa, mà Giải Liên Hoàn thì căn bản không có liên quan gì tới vấn đề này.

Vậy vì sao mà chú lại phải nói ngược lại tất cả mọi chuyện như vậy, không phải là không có lý do cho chuyện này. Chú Ba là người như thế nào tôi đã sớm biết, chẳng lẽ vì muốn bảo vệ hình tượng trong lòng tôi mà chú

phải trăm phương ngàn kết nghĩ cách nói dối như vậy, thật không phù hợp với tính cách của chú.

“vì sao hấn phải làm như vậy ư? Cháu vẫn chưa hiểu được ra sao? Chú Ba của cháu nói ngược lại hết mọi chuyện không phải là vì những sự kiện trước khi tới tây sa, chân tướng của chuyện này được che dấu ở phía sau kia.”

Tôi nhớ lại từng chi tiết trong quá trình Chú Ba kể lại cho tôi nghe, bỗng nhiên như có sấm động bên tai tôi, lòng chợt lạnh băng, nếu như tất cả mọi chuyện đều ngược lại thì chuyện đêm đó xảy ra sẽ như thế nào!”

Không phải là Giải Liên Hoàn vụng trộm xuống biển bị Chú Ba phát hiện mà là Chú Ba trộm xuống biển thì bị Giải Liên Hoàn bắt được. Giải Liên Hoàn khả năng uy hiếp Chú Ba đưa hấn đi vào trong cỗ mộ, nếu không sẽ lập tức nói cho Văn Cẩm biết. Chú Ba đưa hấn vào trong cỗ mộ xong, Giải Liên Hoàn chập vào cơ quan bên trong cỗ mộ. Mọi chuyện đều vô cùng hợp lý, từng chi tiết đều phù hợp với tính cách của những người trong cuộc.

Lúc trước Chú Ba nói cho tôi biết chú để lại Giải Liên Hoàn ở trong cỗ mộ rồi một mình thoát ra ngoài, như vậy nếu như cứ theo đà này nghĩ lại thì sự việc phát sinh sẽ rất đáng sợ. Người từ trong cỗ mộ đi ra là Giải Liên Hoàn, Chú Ba đã bị đánh cho hôn mê ở trong cỗ mộ, vậy thì người chết dưới đáy biển đó chính là Chú Ba của tôi!

Chú Ba hiện tại của tôi là ai? Trời ạ, tôi không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Văn Cẩm nhìn thấy biểu cảm trên mặt tôi mới nói: “cháu đã hiểu được cục diện là thế nào, người mà cháu bây giờ gọi là Chú Ba thực chất không phải là ngô tam tinh, người đó tuyệt đối sẽ không nói cho cháu nguyên nhân của chuyện này, bởi vì từ ban đầu mọi chuyện đều là dối trá, Chú Ba của cháu đã bị đánh tráo ngay khi ở dưới đáy biển rồi.”

Nhưng làm sao lại có thể như vậy được, đâu có chuyện người trong nhà cũng không thể nhận ra nhau?

Đó là bởi vì tính cách Chú Ba của cháu quá quái đản, hơn mười tuổi đã tách khỏi gia đình tự lập cuộc sống, cũng ít khi gặp mặt người nhà, chỉ cần người kia hóa trang một chút, lại thông thuộc tính cách của ngô tam tinh là hoàn toàn có thể lừa dối thiên hạ rồi. Dĩ nhiên cháu cũng có cảm giác Chú Ba trong quá khứ và Chú Ba hiện tại của cháu hoàn toàn khác nhau.

Mồ hôi của tôi chảy thành giọt nhỏ xuống đất, một người biến mất năm sáu năm đột nhiên xuất hiện tuy có thay đổi một chút về tướng mạo, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra được. Tôi cũng cảm thấy Chú Ba hiện tại so với trước kia tính tình bình thản hơn nhiều, thời kỳ còn trẻ chú là người coi trời bằng vung vô cùng bất trị.

Sau khi Văn Cẩm nói xong tôi không biết mình nên nghĩ theo chiều hướng

nào nữa, trong lòng cứ ngổn ngang bao nhiêu suy đoán, chỉ mới biết được điều này mà tôi đã nhìn ra không biết bao nhiêu phương diện, đầu có cứ loạn lên như mớ bòng bong.

Nhưng chú... Giải Liên Hoàn tại sao phải làm như vậy? Người này đối thân phận với Chú Ba của tôi để được cái gì chứ?

Đâu là một tình huống vô cùng phức tạp, đầu tiên là có thể vì đồng hồ sơ đội khảo cổ thành lập năm đó. Sau khi từ dưới đáy biển trở về, chúng ta hoàn toàn biến mất, nếu Giải Liên Hoàn một mình quay lại đơn vị thì hẳn đương nhiên chịu trách nhiệm hoàn bộ sự việc. Người ta sẽ bắt hắn để thẩm tra, mà Giải Liên Hoàn lại có liên quan tới trường sa chỉ cần điều tra thì sẽ có rất nhiều người bị liên lụy, phiền toái vô cùng. Mà ngô tam tỉnh lúc đó là người ngoài biên chế, trong hồ sơ không có tên của hắn, cũng không có ai biết Giải Liên Hoàn và ngô tam tỉnh có quan hệ nên giải gia đã cân nhắc trước sau rồi chọn biện pháp này để giải quyết vấn đề. Đồng thời Giải Liên Hoàn cũng có thể sở hữu sản nghiệp của Chú Ba, đối với vị thế có phần sa sút của giải gia khi đó mà nói đây cũng là một món hời lớn. Nhưng một khi đã nhập vai thì sẽ phải theo cho trọn vở kịch, cháu cũng biết chú hai nhà cháu là người như thế nào rồi. Trước đây còn là nhân vật lừng lẫy có tiếng ở đất trường sa, tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu làm cho ông ta phát hiện em trai mình đã bị đánh tráo tất nhiên chú hai nhà cháu sẽ tìm cách xử lý giải gia. Với thế lực hùng mạnh của ngô lão cầu và của bà nội cháu thì không biết chừng còn có đổ máu. Di luôn luôn suy nghĩ vấn đề này, muốn bằng một cách nào đó có thể thông báo cho cháu biết được. Nhưng Giải Liên Hoàn lại vô cùng tinh quái, hẳn tâm cơ khó đoán, nếu di tùy tiện ra mặt e rằng có thể bị đánh úp lại. Cho nên từ trước tới giờ di chỉ có thể ẩn nấp không dám lộ diện.

Tôi ôm mặt, trong lòng vẫn không muốn chấp nhận, hết thảy mọi chuyện ở đây hoàn toàn không có thật, nói: “nói như vậy thì rất cuộc di và những người khác trong đoàn khảo cổ năm đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mọi người đột nhiên biến mất. Hơn nữa tại sao trên đỉnh cổ mộ dưới biển lại có một dòng chữ viết bằng máu: ngô tam tỉnh hại ta? Nếu Giải Liên Hoàn hại Chú Ba thì câu đó phải mang ý nghĩ trái lại mới đúng chứ! Không đúng, không đúng, di khẳng định đang nói dối cháu.”

Văn Cẩm nhìn tôi, đôi mắt cảm thông, cầm tay tôi từ từ nói: “Tiểu Tà, cháu sống với người đó nhiều năm như vậy, di biết chuyện này ngay lập tức cháu không thể chấp nhận được, nhưng trước sau gì thì cháu cũng phải đối mặt với nó, cho dù giờ di không nói thì người đó cũng sẽ không giữ trong lòng những bí mật này lâu nữa. Bởi vì càng lúc càng có nhiều lỗ hổng, người kia có muốn tiếp tục lừa gạt cháu cũng không thể được nữa, giờ cháu không muốn tin thì cũng quá muộn rồi.

Trong lòng tôi không phải là không tin, thực sự tôi đã rõ hết cả rồi, chỉ là tôi vẫn còn quá bàng hoàng nên tâm tư khó chịu, muốn tìm chỗ phát tiết mà thôi.

Văn Cẩm cầm lấy tay tôi đặt vào trong lòng bàn tay bé nhỏ của cô ấy, vỗ vỗ vài cái an ủi, trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp vô cùng, cô ấy lại nói: chuyện tiếp theo đây, di nói ra chắc cháu sẽ càng thêm khó tin.”

Chú Ba không may bị chết đuối, lúc phát hiện trong tay nắm xà mi đồng ngư, hiển nhiên là gieo nhân nào ắt gặp quả đấy mà thôi. Văn Cẩm vô cùng bi thương, nhưng lúc đó tình huống khẩn cấp cô ấy không thể dừng công tác khảo thí, sau đó mang theo người bơi xuống dưới đáy biển.

Quá trình tiếp theo, “Chú Ba” và cũng là Giải Liên Hoàn bây giờ đã kể lại tương đối khớp, điều mà hấn sợ chính là Chú Ba của tôi lưu lại manh mối dưới đáy cổ mộ, vì thế ra vẻ mệt mỏi chờ bọn họ rời khỏi mộ thất rồi nén theo phía sau. Cuối cùng cũng nhìn ra cách để thoát khỏi kỳ môn độn giáp đi ra ngoài.

Đối với Giải Liên Hoàn mà nói chuyện đội Văn Cẩm biến mất trong cổ mộ cũng là một điều thích hợp, vì thế nên hấn mới có thể giả trang thành Chú Ba được. Sau khi được người khác cứu lên bờ, hấn nói với người đánh cá kia bàn thân tên là ngô tam tinh. Nếu không sau này sẽ lộ ra dấu vết, điều này chắc chắn Giải Liên Hoàn cũng phải vô cùng đắn đo, Văn Cẩm nói những gì hấn kể cho tôi hoàn toàn chính xác.

Nhóm người của Văn Cẩm tiến vào trong mộ táng tới chính điện thì bị một người rất giống Chú Ba đánh hôn mê nghĩa là sao chứ?

Văn Cẩm nói: “nói ra thì cháu chắc chắn không thể tin, như kỳ thật thì chuyện này không phải là tin hay không nữa, càng không cần phải băng khoăn cân nhắc làm gì.” ngừng một lát cô ấy mới tiếp: “trong lúc chúng ta chuẩn bị rơi vào hôn mê, người mà chúng ta trông thấy lúc đó không phải chỉ là giống mà đó chính là Chú Ba của nhà cháu.”

“như vậy, theo như Tiểu Ca nhớ lại thì lúc di nhìn thấy chú là lúc chú đang ngồi trước phiến đá chài đầu như nữ nhân, rồi sau đó đột nhiên trốn tới sau cái gương trong động, chắc có gì đó nhảm lẫn ở đây rồi, chú vì sao lại phải làm như vậy?”

“bởi vì Chú Ba của cậu nghĩ là Giải Liên Hoàn đã đem hết thảy mọi chuyện đều nói cho di biết.” Văn Cẩm nói, “anh ta cho rằng di vào đó là để bắt mình hỏi tội, nếu chỉ có một mình di thì chắc sẽ không phải bỏ chạy như vậy, nhưng đằng này lại là cả đội khảo cổ cùng đi xuống. Chắc Chú Ba của cháu đã nghĩ thân phận bị bại lộ, cảm giác như mình đã phạm phải trọng tội. Nghĩ như vậy nhưng hấn không muốn làm hại gì tới ta, nên đã nghĩ cách làm

thế nào để giải quyết cả đám người mà không gây nguy hiểm cho ai cả. Vì thế Chú Ba nhà cháu đã quyết định chuốc mê mọi người rồi mới tính tới bước tiếp theo.”

“nếu nói vậy tới cùng cũng không có gì nguy hiểm.” tôi nói tiếp, “chữ viết bằng máu kia nghĩa là gì?”

Lúc thì Chú Ba lúc lại chú hai, rồi còn thật thật giả giả không thể phân biệt hết được, tôi liền nói: “chúng ta dùng thẳng bằng tên để nói cho dễ hiểu, ý của dì là người chuốc mê cả nhóm khảo cổ quả thật chính là ngô tam tỉnh, nhưng chẳng phải thi thể chú đã được phát hiện rồi sao?”

“là chúng ta đã nhầm, thi thể được tìm thấy đó không phải là ngô tam tỉnh, đó là một người làm thuê của Cầu Đức Khảo, có lẽ đã theo nhóm đầu tiên tiến vào trong cổ mộ đó. Nhóm người này đã thất bại nhưng lại mang ra được một tấm bản đồ, cho nên Cầu Đức Khảo mới có thể được cung cấp nhiều tư liệu như thế. Hơn nữa thi thể đó cũng đã bị ngâm dưới nước một thời gian, mặt mũi bị trương lên, đồ lặn lại là cùng một kiểu với loại trang bị của ngô tam tỉnh. Chúng ta nhận định hẳn là ngô tam tỉnh kỳ thật cũng không hoàn toàn chắc chắn, dì cũng không có kinh nghiệm xác định thi thể. Đồ lặn hoàn toàn giống với kiểu của Chú Ba nhà cháu nên không còn nghĩ ra là ai nữa.”

“còn về vấn đề dòng chữ viết bằng máu trên trần mộ thì chắc do cháu lý giải nhầm rồi.” Văn Cẩm nói, “cháu thử ngẫm lại xem nó được viết theo thứ tự thế nào?”

Tôi thậm nghĩ cũng có thể là do tôi nghĩ sai? Liền lấy ngón tay nhúng vào nước rồi viết lại một lượt đúng thứ tự lên trên cách đá. “Giải Liên Hoàn hại chết ngô tam tỉnh không rõ mục đích.”

Vừa nhìn qua tôi liền sững sốt, trong đầu ngộ giải chân kinh, trời ạ, trước giờ tôi cứ nghĩ mọi chuyện hoàn toàn ngược lại.

Tôi quen với những bản dập tài liệu nên hầu như đều đọc theo cách ngược lại từ trái sang phải, nhưng câu này thì cả hai bên đều có thể đọc được, hơn nữa ý nghĩa lại trái ngược nhau hoàn toàn.

“hiện giờ cháu còn nghi ngờ gì nữa không?” Văn Cẩm nói.

Tôi có chút hơi xấu hổ, “chuyện tiếp theo thế nào thưa dì?”

Văn Cẩm sắc mặt chợt biến đổi một chút, nói: “chuyện sau đó chính dì cũng không thể lý giải nổi, bởi vì tới khi chúng ta tỉnh lại đã không còn ở mộ huyết dưới đáy biển nữa thay vào đó lại phát hiện mình đang ở trong một tầng hầm ngầm. Một gian phòng vô cùng cũ kỹ, giống như được xây vào những năm 60 70. Bên trong có một quan tài đá màu đen, có thể tìm được đường ra khỏi tầng hầm nhưng cửa lại bị khóa chặt. Chúng ta không cách

nào mở nó ra được, hơn nữa xem đồng hồ thì chúng ta đã bị đánh mê một thời gian dài.”

“đó là trại an dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc phải không ạ?” tôi hỏi.

Văn Cẩm gật đầu, dừng một lát mới tiếp: “chúng ta thiếu mất vài người, Trương Khởi Linh không có ở đó, những người còn lại đều bị vây khốn bên trong, hơn nữa chúng ta cũng phát hiện luôn có người giám thị xung quanh mình.”

§7. Giam hãm

Sau khi Văn Cẩm bị Chú Ba đánh thuốc mê tỉnh lại đầu óc cảm thấy trống rỗng, bọn họ lại bất ngờ biết mình đã bị đem tới trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc. Nghe tới đó tôi cảm thấy rất mơ hồ, chuyện này tương đối vô lý, chắc có người thừa lúc bọn họ hôn mê liền bắt cóc nhốt vào đó.

Theo như Văn Cẩm phỏng đoán thì, bọn họ vừa bị đánh thuốc mê thì Chú Ba tới cứu, sau đó chú muốn giải thích một chút tình hình rồi tìm cách giải quyết cho ổn thỏa, nhưng Văn Cẩm lại không hề tỉnh lại, chắc sau khi hôn mê lại có thêm biến cố mới.

“Ngô Tam Tỉnh có ở cùng chỗ với dì không?”

Văn Cẩm lắc đầu, tôi lại hỏi tiếp: “thật kỳ quái, rốt cuộc thì ai đã bắt cóc mọi người vậy?”

“Là “nó””. Văn Cẩm thở dài buồn bã nói.

Tôi vẫn chưa hết hoài nghi liền hỏi: “nó rốt cuộc là cái gì?”

Văn Cẩm không đáp, chỉ uống một ngụm nước sau đó lắc đầu chậm rãi đáp: “dì không biết phải hình dung như thế nào, nó là vô tình trong lúc nghiên cứu sự việc phát hiện ra, biết giải thích thế nào đây, có thể nói nó là một thế lực bí ẩn.”

“Thế lực bí ẩn?” tôi nhíu mày.

“Sau khi tỉnh lại, dì và mọi người liền ngồi lại suy luận một lượt từ đầu tới cuối sự tình ngay bên trong gian phòng tối tăm đó, nhưng có rất nhiều uẩn khúc mà chúng ta không thể dùng năng lực của bản thân để lý giải. Cuối cùng mọi người phát hiện trong lần đi xuống đáy biển đó, ở nhiều hoàn cảnh chúng ta phát hiện thiếu mất một người.” Văn Cẩm nghiêng đầu hất tóc ra đằng sau, “nói cách khác thì chuyện này nếu không xảy ra thì rõ ràng bọn ta trước sau khuyết mất một vị trí. Nhưng chuyện này đã xảy ra nên xem như là có một người luôn ẩn thân để lấp vào những lỗ hổng đó. Hơn nữa, dì càng nghiên cứu thì càng phát hiện, người này chắc chắn có tồn tại, nhưng cho tới tận bây giờ hấn cũng không hề xuất đầu lộ diện. Quả thực giống như là không khí, hấn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của bọn ta vậy.”

Văn Cẩm nghiêm mặt nói: “chúng ta gọi người này là “nó”, ngoại trừ Cầu Đức Khảo, Giải Liên Hoàn cùng với những người có mặt ở trong này ra còn có một thế lực nữa, cũng nhúng tay vào chuyện này. Thế lực này ẩn mình rất kỹ, cảm giác như không hề xuất hiện, nhưng chính nó lại tác động rất lớn tới toàn bộ tiến trình, chính điều này khiến cho dì vô cùng lo sợ.”

Tôi nghe mà lạnh cả người, liền quay ra hỏi: “dì có thể ví dụ cho cháu một chút được không?”

Văn Cẩm nói: “Cầu Đức Khảo có thể giải mã được mảnh sách lụa chiến quốc kia sao? Ông ta chỉ là một người nước ngoài mà có khả năng tháo gỡ được một bí ẩn phức tạp tới như vậy ư? Hơn nữa ông ta làm cách nào biết dưới đáy biển kia có cỗ mộ tồn tại được? Nếu không ai nói cho ông ta tin tức đó thì chắc chắn ông ta sẽ không đến trung quốc, không hợp tác với Chú Ba của cháu, cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ nghĩ tới cái mục tiêu mà chẳng một ai hiểu ông ta định làm gì. Đây là một lỗ hổng không thể nào lý giải, thêm vào đó...”

Văn Cẩm ngồi thẳng dậy uốn ngực gạt hết tóc sang một bên, để tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt trái xoan của cô ấy: “tất cả bọn ta đều như có năng lực không bị lão hóa dù cho là bao nhiêu năm qua đi. Dì và mọi người vẫn không già hơn so với trước.” tư thế Văn Cẩm ngồi rất đẹp, tôi bất giác ngây người ra nhìn, cô ấy lập tức lại xoa tóc ra, lắc lắc đầu nói: “trong lúc dì và mọi người bị hôn mê, chắc chắn đã có người thí nghiệm gì đó lên người bọn ta.”

Tôi nói: “nhưng chuyện đó cũng đâu có xấu, trẻ mãi không già là điều mà biết bao người ao ước.”

Văn Cẩm buồn bã lắc đầu: “ao ước ư? Cháu có nhớ tới mình đã gặp cái gì trong tầng hầm ở Cách Nhĩ Mộc không?”

Trong lòng tôi nghĩ sao mình có thể quên được chứ, lập tức gạt đầu lia lịa.

“Đó chính là hình dạng cuối cùng của bọn ta.” Văn Cẩm nói, “người mà cháu nhìn thấy đó chính là hoắc linh.”

Tôi giật mình trợn mắt: “cái gì? Quái vật kia là Hoắc Linh?” toàn thân tôi nổi đầy da gà.

“Đây...”

“Loại thuốc lúi kéo tuổi xuân này có tác dụng phụ.” cô ấy nhìn về phía tôi rồi vươn tay ra, bảo tôi ngửi một chút, tôi ghé mũi thử thì nhận ra mùi này rất quen thuộc, là mùi của cám bà. “Đến một thời điểm nhất định, bọn ta sẽ bắt đầu biến đổi, trên người dì giờ cũng đã bắt đầu phát sinh rồi. Không còn lâu nữa cũng sẽ giống như yêu quái mà cháu đã nhìn thấy đó.”

§8. Hội ngộ

“Không thể nào?” tôi nhìn Văn Cẩm, lắc đầu tỏ vẻ không thể tin được, trên người cô ấy quả thực có mùi của Cẩm Bà, nhưng nếu nói là chỉ trong một thời gian ngắn nữa cô ấy sẽ hóa thành thứ đó thì tôi tuyệt đối không tin.

“Cháu không chấp nhận được điều đó thì dì cũng không biết phải giải thích thế nào nữa.” Văn Cẩm hít sâu một hơi, “trước đây lúc dì và mọi người phát hiện ra điều kinh khủng này cũng không ai dám tin cả.”

Tôi vẫn còn lắc đầu, không thể nào như vậy, trong lòng cảm thấy nặng nề khó tả. Trước đây tôi luôn nghĩ mình đã nắm trong tay những mảnh ghép của sự việc này giờ nghe Văn Cẩm kể lại chuyện đó cảm giác như cô ấy cầm một cái búa đập nát những mảnh ghép của tôi ra thành cát. Muốn hợp lại như lúc đầu cũng không được nữa.

“Thế lực kia đã thí nghiệm lên người đội của dì để mọi người không thể già đi, nhưng đồng thời lại biến mọi người thành cái loại,... Loại... Quái vật đó?”

Văn Cẩm gật đầu: “theo kinh nghiệm của dì thì từ khi cơ thể bắt đầu thay đổi cho tới khi hoàn toàn biết thành quái vật chỉ có nửa năm thôi, bọn ta gọi đó là thi hóa. Người đầu tiên thi hóa chính là một cô gái, khi mà mọi người nhìn cô ấy từ từ biến thành hình dạng đó, cảm giác rất kinh khủng. Phải chứng kiến cái điều giống như là thân thể không có khả năng chết nên phải biến từ người sống trực tiếp thành thi thể.”

“Nhưng rốt cuộc nó sinh ra từ đâu, có cách nào để dừng lại hay không?” tôi hỏi.

Văn Cẩm lắc đầu: “thời gian thí hóa phát sinh không hề có quy luật, tín hiệu duy nhất chính là thứ mùi này, bọn ta phỏng đoán loại biến hóa kỳ quái này khả năng có liên quan tới cổ mộ ở Tây Sa. Ý tưởng đầu tiên mà dì định ninh trong đầu rằng nó là một loại bệnh bắt nguồn từ thời xa xưa, trước giờ vẫn chừa bên trong tòa cổ mộ đó, mọi người đặt chân vào mộ táng đều sẽ bị lây bệnh. Nhưng sau khi bắt tay vào nghiên cứu thì phát hiện ra là không phải nhưng khẳng định là nó có liên quan tới Uông Tàng Hải.”

“Đây là lý do dì nghiên cứu về Uông Tàng Hải ư?”

Văn Cẩm yên lặng gật đầu. Bọn họ bị nhốt trong tầng hầm ngầm trong Cách Nhĩ Mộc một thời gian rất dài, quá trình trốn chạy vô cùng phức tạp, cô ấy tuy đã cố gắng giảm lược hết những chi tiết không quan trọng nhưng chuyện vẫn còn nhiều mà thời gian lại không cho phép tiếp tục dông dài nữa.

Sau khi trốn được ra ngoài, ban đầu họ bị một đám người lạ truy đuổi, bọn họ cứ thế trốn chạy lang bạt tứ xứ, rất lâu sau đó mới trở về trại an dưỡng,

lúc này phát hiện chỉ còn là một căn nhà hoang, người bên trong đã đi hết. Thế lực kia rời đi không để lại một dấu vết gì, không có tư liệu, không biết được mình bị ai bắt cóc, lại càng không biết mục đích của chúng là gì. Vì trốn tránh mà không hề biết đối phương là kẻ nào nên bọn họ quyết định điều tra lại từ đầu. Mọi người nhất trí chọn trại an dưỡng làm chỗ ẩn thân vừa xem xét lịch sử Ônng Tàng Hải vừa tránh lễ thế lực kia bắt bớ.

Tiếp đó thì nảy sinh ra chuyện gặp mặt ở đây.

Nói tới đó, tôi liền hỏi bọn họ: “như vậy thì dì và những người khác đều cho rằng nơi quỷ quái này có khả năng điều trị loại thi hóa đó ư?”

“Bọn ta chỉ biết căn cứ vào những manh mối tìm được để phỏng đoán, theo như trong chiến cuộc cảm thư ghi lại thì Ônng Tàng Hải đã tìm ra phương thức này, đây giống một loại thuốc tiên nhưng hiển nhiên là chưa hoàn thành. Bọn ta bị bắt nhốt vào trong trại an dưỡng đó khả năng là trở thành chuột bạch, tuy rằng có thể vĩnh viễn giữ được tuổi thanh xuân nhưng hiệu quả không hề ổn định, cuối cùng chỉ có thể biến thành quái vật.” Văn Cẩm nói, “Ônng Tàng Hải cả đời theo đuổi phương pháp cải lão hoàn đồng, dì nghĩ rằng ông ta đã làm được điều đó, trong chiến cuộc cảm thư ghi lại nơi cuối cùng ông ta tới là trong ốc đảo này, đó đó dì và Hoắc Linh đã nghĩ cách đi vào bên trong. Cô ấy dẫn thêm vài người tiến vào Tháp Mộc Đà, dì ở bên ngoài chờ đợi. Ngay từ đầu dì nghĩ cô ấy đã chết, nhưng sau đó mấy tháng thì cô ấy vẫn an toàn trở về, nhưng tất nhiên là không thành công, cơ thể của Hoắc Linh bắt đầu có dấu hiệu thi hóa. Cô ấy mất trí nhớ nhiều hơn, cảm xúc cũng không thể kiềm chế, trao đổi chất trong người diễn ra càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến thành hình dạng quái vật. Toàn bộ đội khảo sát chỉ còn lại một mình dì, nhưng không lâu nữa sẽ thành ra như bọn họ.”

“Nhưng những điều này thì có quan hệ gì tới cháu?” tôi liền hỏi, “dì gửi bằng ghi hình cho cháu để làm gì chứ?”

“Gửi bằng ghi hình cho cháu không phải dì.” Văn Cẩm nghiêm mặt nói, “đây là một trong những điều dì hoàn toàn không ngờ tới, khi nhìn thấy cháu xuất hiện trong đội thám hiểm, dì đã ngạc nhiên vô cùng. Ngay sau đó dì đã phải nhờ Định chủ Trác Mã gọi cháu đến, theo như sự có mặt của cháu thì dì đoán ra là “nó” đã bắt đầu hành động, chắc chắn có nội gián nằm trong đội của chúng ta, cho nên dì đã đưa ra cảnh báo đó. Nó mới là chủ của bằng ghi hình gửi tới cho cháu.”

“Nó làm vậy có mục đích gì?”

“Dì không biết, có lẽ nó cũng không hy vọng đội của Cầu Đức Khảo xuất đầu lộ diện trong chuyện này, vì vậy mới đặt hi vọng vào việc thành lập một đội bao gồm cháu, Trương Khởi Linh và Giải Liên Hoàn. Đó chỉ là phỏng đoán ban đầu của dì, nhưng lúc này đâu Giải Liên Hoàn đã dùng tới mưu kế

vô cùng lợi hại ép đi phải ra mặt. “nó” nhất định cũng nằm trong đội chúng ta nhưng đi hoàn toàn không thể đoán được là người nào.”

Tôi xoa xoa hai mắt đã cay xè vì mệt mỏi, thiếu ngủ và căng thẳng, nghĩ một chút tới những gì Văn Cẩm vừa nói, sau một lát liền hỏi: “vậy từ giờ tới lúc thi hóa đi còn bao nhiêu thời gian? Chúng ta còn kịp không?”

Văn Cẩm nắm tay phải tôi nói: “cháu đừng lo lắng cho đi, đã bước chân vào nơi này đi cũng đã thấy số phận của mình an bài rồi, dù cho kết cục có tốt xấu thế nào thì nơi này cũng sẽ chấm dứt tất cả. Kể cả với Trương Khởi Linh và Giải Liên Hoàn nữa, từ giờ quan trọng là cháu phải tự lo cho bản thân mình.”

Tôi nhìn hai người bọn họ trầm nghĩ nếu xong việc này thì mọi người không ra ngoài nữa ư, không thể nào như vậy được. Đúng lúc đó chợt nghe thấy bên ngoài kia có tiếng người gõ gõ vào tảng đá, rồi một người ho khan nói: “cẩn thận, đó có thể là rắn đấy, chúng có thể nhai được tiếng người.”

Sau đó chợt có người nói nhỏ qua khe đá: “có phải Thiên Chân ở bên trong không?”

Muộn Du Bình bảo tôi yên tâm, rắn có thể nhai giọng nhưng không thể nói chuyện, mà chỉ có thể lặp đi lặp lại được một câu ngắn thôi. Tôi liền nhòm qua khe đá thấy một khuôn mặt lấm bùn đập vào mắt, kia chẳng phải là Bàn Tử sao. Nhìn rộng ra xung quanh còn có thêm vài người nữa, đều là thủ hạ vừa thoát nạn của Chú Ba, trong đó còn có cả Hắc Nhãn Kính.

Bàn Tử mặt bùn cũng nhòm vào trong, vừa ghé mắt vừa nói: “quả nhiên là cậu trốn trong này, a, Tiểu Ca cũng ở đây rồi, hờ, bắt được người rồi sao?”

Chúng tôi đi ra khỏi hang đá, tôi thầm nhủ anh cũng đâu cần phải thốt lên nhiều từ tượng thanh như vậy chứ. Bàn Tử thấy ba người đi ra ngoài thì tiến tới hỏi có sao chúng tôi lại đi cùng nhau thế này? Tôi nói chuyện này dài lắm, trước hết anh trả lời tôi đã, chuyện bên anh thế nào, sao lại tới được đây? Chú Ba tôi đâu rồi?

Bàn Tử “a” một tiếng rõ to rồi nói: “bọn này thấy trong khe núi ngoài kia bị chặn bởi một cái áo ngực quả thực là Tháp Mộc Đà kỳ cảnh nên đi vào xem tình hình thế nào, lúc đó mới phát hiện bên trong chứa đầy bùn, tôi đã dạy cho bọn người kia dùng nó để phòng trừ rắn. Nhưng về Chú Ba của cậu thì không được may mắn lắm, trong đợt tấn công vừa rồi đã bị cắn, cũng được tiêm huyết thanh rồi hiện giờ đang nằm phía sau bọn tôi. Vừa rồi đi tới đây nghe thấy có tiếng nói vọng ra còn tưởng là có rắn phục kích.”

Tuy Văn Cẩm nói Chú Ba của tôi thực chất là Giải Liên Hoàn cải trang, nhưng vừa nghe tới chú bị rắn cắn lòng tôi bỗng trùng xuống, còn nghĩ Chú Ba thực sự vẫn đang ở đây.

Tôi quay đầu nhìn qua Văn Cẩm muốn xem cô ấy định làm gì, Văn Cẩm gật đầu nói: “mau đi xem thế nào.”

Phía sau có vài thủ hạ không biết Văn Cẩm là ai liền hỏi tôi cô gái này mọc ở đâu ra vậy?

Tôi nói: “đây là tri âm của Chú Ba tôi”. Bàn Tử cũng phụ họa theo: “gọi một câu đại tỷ đi lữ kia.” mấy người đó hốt hoảng lập tức học theo Bàn Tử, mỗi người một câu đại tỷ ạ. Văn Cẩm lườm tôi một cái rồi mắng ít nói nhảm đi.

Những người còn lại vẫn ở bên ngoài, bể chứa nước họ dùng chân lớn hơn cái lúc trước chúng tôi gặp đại biên. Hơn nữa ở đây không còn đường ra ngoài nào, bên vách trên trần đầu đầu cũng lan tràn loại nấm nhìn như rễ cây. Lúc này đây thấy chỉ còn lại một nửa người sống sót, toàn bộ người nào người ấy đầy bùn trát đen đỏ trên người. Văn Cẩm bảo bọn họ dùng đá chặn cửa vào duy nhất kia lại để lữ rấn không phát hiện ra trong này có người. Tôi nhìn quanh nơi này một vòng cảm thấy có chút kỳ lạ, chỉ có cửa vào mà không có đường ra, chẳng lẽ chúng tôi đã đi tới trung tâm của hệ thống thủy lợi ngầm dưới thành cổ sao?

Tôi chạy qua xem tình hình Chú Ba thế nào, vừa nhìn đã phát hiện ngay hai vết cắn trên tay và cổ, mặt xanh mét, thần trí có vẻ mơ hồ.

“Con rắn đó đã cắn chết ba người rồi mới cắn tới Tam Gia, nọc độc vào ít nhưng vẫn gây tê liệt hệ thần kinh.” người bên cạnh chăm sóc Chú Ba nói.

Chú Ba thấy tôi đến thì cố gắng mở to mắt, tôi không biết chú có thấy Văn Cẩm đứng đằng sau không, môi chú run run một chút như muốn nói gì đó. Chú chỉ nhìn tôi, không thốt lên được lời nào. Trong lòng tôi chua xót, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt mình không thể nào tưởng được người này là Giải Liên Hoàn, bao nhiêu ấn tượng của tôi từ trước tới giờ đều đến từ con người này, giờ có nói gì thì cũng không thể thay đổi được.

Lúc này Văn Cẩm mới ngồi xuống bên cạnh đưa mắt nhìn chú không nói gì, hai người cứ nhìn nhau như vậy thật lâu. Chú Ba bỗng cố hết sức nâng cánh tay về phía cô ấy, Văn Cẩm vội nắm lấy bàn tay đang rung lên của chú, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tà đã biết hết rồi, anh không cần phải giấu diếm gì nữa, không ai trách anh cả đâu.” Nét mặt chú bỗng có chút thay đổi, khóe miệng giật giật như muốn giải thích nỗi khổ tâm vẫn chất chứa trong lòng bấy lâu, nhưng lại không thể nào thốt ra được đành lặng lẽ rơi nước mắt nhìn tôi rồi lại nhìn Văn Cẩm. Văn Cẩm hiểu chú muốn nhấn điều gì đó, liền cúi mình xuống ghé sát tai vào miệng Chú Ba, sau khi nghe chú gắng sức nói vài câu liền nắm chặt tay chú thì thầm: “em biết, em biết là anh không muốn phải trở về đơn vị một mình như thế, đây không phải nỗi của anh.”

Chú Ba nhìn về phía tôi, tôi cũng cầm tay chú, trong giây phút ấy tôi không biết mình nên nói gì cho phải, mọi chuyện ập đến quá nhanh, mới hôm qua tôi còn ngồi với chú bên đồng lửa nói chuyện phiếm, miệng vẫn gọi Chú Ba thế này Chú Ba thế kia, nhưng chỉ trong một khắc ngắn ngủi chú đã nằm lại như vậy. Nghĩ thế nào rồi trong cổ họng tôi bật ra một tiếng gọi: “Chú Ba!” Nghe thấy tôi gọi, Chú Ba bỗng giật mình một cái rồi từ từ lịm đi. Tôi liền nghĩ không được, chú không được đi như vậy. Vội quay ra gọi người, người kia chạy tới kiểm tra vết thương rồi nói: “yên tâm chỉ là hôn mê thôi.” tôi thở phào một hơi, lúc này bỗng nghe thấy đằng sau có người gọi: “ở đây có một cửa đá này!”

Chúng tôi chạy qua xem, thủ hạ của Chú Ba phát hiện ở đáy bể nước có một phiến đá, bên trên có hai cái móc sắt. Bọn họ hô một tiếng rồi cùng nhau nhấc phiến đá lên, phát hiện bên dưới có giấu một cái động đá.

Hắc Nhãn Kính và Muộn Du Bình đi xuống thám thính tình hình, không lâu sau liền có phản hồi, Hắc Nhãn Kính nói bên dưới là một động tự nhiên, hoàn toàn không có dấu hiệu khai phá của con người, hình như là chỉ được sử dụng trong lúc xây dựng hệ thống dẫn nước này. Không khí bên trong mát mẻ, không thấy có dấu hiệu của lũ rắn dưới này, còn thấy là có thể đi thông tới một nơi khác nữa. Đường chúng tôi tiến vào đây giờ đã chật kín rắn, nếu muốn đi ra ngoài thì phải chờ tới khi trời tối, Bàn Tử nói cũng muốn xuống xem.

Vừa nghe thấy nhắc tới không có rắn bên dưới là mọi người xung quanh nhao nhao lên đòi đi xuống cùng, tôi nói với bọn họ là tình hình chưa biết thế nào, đừng hơi tí là như ong vỡ tổ như vậy, giờ chúng ta ở lại đây xem chừng là an toàn nhất rồi. Bên dưới kia có thể có cơ quan cam bẫy, đến lúc đó còn thảm hơn là bị rắn cắn. Nghe tôi nói vậy thì những người kia lập tức im lặng không còn ai muốn đi xuống nữa. Cuối cùng chúng tôi quyết định để vài người xuống trước, những người khác đều là quân ô hợp, có xuống cũng không giúp được việc gì. Tốt nhất là ở lại trên này chăm sóc người bị thương chờ chúng tôi trở về.

Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính lại đi xuống, tiếp theo là tôi và Bàn Tử, cuối cùng là Văn Cẩm. Phía dưới là một cái hang động rất lớn hình vòng cung, dùng đèn pin soi xung quanh có thể thấy rất nhiều cửa đá trên vách. Bàn Tử phăm phăm kéo dây thừng trên người lao đi, miệng nói lớn: “kỳ diệu thật, đây đúng là một động tự nhiên dưới lòng đất!”

§9. Ký hiệu

Tôi vội lao ra chặn Bàn Tử lại, tính nhìn qua Văn Cẩm xem ý cô ấy thế nào. Cùng lúc đó có một vài thủ hạ từ bên bể chứa nước lại đu từ trên dây xuống, Văn Cẩm phải đứng quan sát hẳn ta nên không chú ý tới hành động của Bàn Tử vừa rồi.

Tôi liền hỏi tên thủ hạ kia: “anh xuống đây làm gì? Sao không ở trên kia chăm sóc Chú Ba tôi?”

Hắn nhếch miệng cười đều: “Tam Gia đã có người lo ở trên kia rồi, tôi muốn xuống xem có gì có thể hỗ trợ mọi người không.”

Tôi nhìn vẻ mặt hắn cảm giác có gì đó không ổn, mấy tên khốn này trước sau gì vẫn chỉ là một đám ô hợp, bọn họ hành động bừa bãi thấy có nguy hiểm thì bỏ chạy còn khi nào thấy có lợi cho mình liền thì giằng lấy bằng mọi giá. Biểu cảm trên mặt hắn nhìn rất đáng khinh.

Ngay tiếp đó lại thêm ba người nữa trèo xuống, bốn người đó nhìn vòng quanh mộ thất, ánh mắt tóe lửa tham vọng. Chú Ba trước khi đi đã lừa gạt bọn họ, nói đây là một đấu lớn, nhưng thực chất thì từ lúc đi vào nơi này tới giờ chỉ toàn thấy nguy hiểm rình rập, người chết không ít, bản thân ai lấy đều sợ phát run phát rể. Vừa nghe thấy có mùi mộ thất là tất cả bao nhiêu sợ hãi đều tiêu tan, tuy tất cả đều là người mới nhưng đã bước vào nghề trộm mộ tặc thì trước sau gì vẫn là trộm mộ tặc. Luôn có một lòng tham vô đáy với cỗ mộ. Văn Cẩm thấy tình hình như vậy cũng không thấy thoải mái, cô ấy nhìn tôi nói nhỏ: “chúng ta đi thôi, mấy người này đều là hạng du thủ du thực, đối với Chú Ba của cháu chỉ nghe theo ngoài mặt thôi, cái chính của bọn chúng chỉ là tài vật trong này. Trong tay chúng có vũ khí, giờ mà lại lật lọng thì rất phiền toái. Chỉ bằng cứ để chúng theo, tới chỗ nào nguy hiểm thì để chúng đi trước thám thình, không cần phải bận tâm làm gì.”

Tôi cũng nghĩ vậy, Chú Ba hiện giờ đã trọng thương mà chú cũng là người duy nhất có uy hiếp đám ô hợp này nhưng hiện tại thì không làm thế được. Tôi chỉ là Tiểu Tam Gia, bọn họ không hề có chút tôn trọng gì đối với tôi, thậm chí còn dám đem tôi ra làm trò cười. Tôi hoàn toàn không thể làm gì được bọn họ trong hoàn cảnh này, ngẫm lại thì trước kia khi còn ở Trường Sa thủ hạ ai cũng dính lấy nghe theo Chú Ba không cãi lấy nửa lời.

Trong lòng bỗng cảm thấy hơi buồn, ngược lại giờ chúng ta đã bị chúng khống chế, tôi cảm thấy như những người này sẽ làm hỏng đại sự.

Bàn Tử rất nhạy cảm nên đã hiểu ra suy nghĩ của tôi, vội giục chúng tôi khẩn trương lên, hắn nắm chặt súng sẵn trong tay nháy mắt với mọi người. Ý là bảo chúng tôi đi nhanh để thoát khỏi bọn họ.

Từ lúc đi đến đây gặp nhiều nguy hiểm như vậy nhưng tới cuối cùng mới nhận ta nguy hiểm lớn nhất lại đến từ chính người của mình, đây giống như là một trò cười vậy. Hơn nữa những người này nếu chỉ bắt tài thôi thì còn đỡ, nhờ mà họ còn có tâm địa đen tốt, thậm chí còn có thể hại chết chúng tôi thì đối với bọn họ trên đời chẳng có gì là đáng coi trọng cả. Bao nhiêu đạo nghĩa, tu tâm tích đức chỉ là viên vông, thực tế luôn phũ phàng với nhân thế.

Chúng tôi không để ý tới những người đó nữa, bắt đầu sờ soạng đi về phía trước. Muộn Du Bình dẫn đường, chỉ vài phút chúng tôi đã đi khỏi đường hầm ra tới một hang động rộng lớn. Cuối đường hầm còn có cầu thang, trên vách đá có thêm lan can để đi xuống.

Đèn pin không thể dùng đủ trong này nên Bàn Tử bắn một quả pháo sáng lấy từ trong ba lô ra. Chú Ba có chuẩn bị vài loại pháo sáng, cái mà Bàn Tử dùng là loại pháo tầm thấp, chuyên dùng để hoạt động trong huyết động, tầm bắn không xa. Hỏa cầu vừa bay lên không xa lập tức nổ tung, toàn bộ hang động được chiếu sáng như ban ngày. Dùng như vậy thì cũng có phần xa xỉ, có điều chúng tôi trước giờ chưa từng được trang bị đầy đủ như vậy. Dù sao cũng đến cuối cuộc hành trình rồi cái gì dùng được thì dùng cho hết đi.

Bàn Tử vứt vỏ đạn đi, chuẩn bị tra thêm quả pháo nữa thì Văn Cẩm giữ hấn lại nói: “đồ thừa cũng không được dùng phí phạm như vậy, hơn nữa giờ đã đủ sáng, nếu còn bắn nữa sẽ chói mắt không thấy gì, nói không chừng còn bị bỏng giác mạc vì ánh sáng quá mạnh đấy.”

Bàn Tử nghe vậy thì buông tay, gật đầu đồng ý. Chúng tôi đang đứng ở vị trí tối nhất của hang động, ánh sáng dần dịu đi, bốn phía tình hình từ từ trở lên rõ ràng. Đây chắc chắn là nơi sâu nhất trong thành tháp mộc đà này, nhìn kỹ sẽ thấy hang trong lòng đất này không phải tự nhiên hình thành, có rất nhiều dấu hiệu tôn tạo của con người ở đây. Xem ra nơi này được người ta đào ra, bên trên rất cao không thấy đỉnh, hình dạng của hang động này giống như là khu khán đài của sân vận động từng tầng từng tầng một. Mỗi tầng đều có rất nhiều pho tượng tạo hình như là kỳ quái, nhiều không đếm xuể hết vòng này tới vòng khác không tầng nào là không có.

Những pho tượng đó có màu đen, nhìn từ xa không thấy rõ chi tiết điêu khắc của nó. Tôi cảm thấy chưa từng gặp qua kiểu điêu khắc này, đây lẽ nào là những pho tượng bí mật hoặc là đồ thờ cúng mà chỉ hoàng tộc mới có, người ngoài không được phép nhìn thấy, càng không được phép sử dụng?

Tôi nhớ tới tầng thi các ở vãn đỉnh thiên cung, cảm giác tương đồng khó ta, bỗng tôi nghĩ những pho tượng này không phải làm bằng đá mà là những th thể người đã qua xử lý cho không bị phân hủy rồi đặt vào đây. Nơi này có thể là một động chứa xác của hoàng tộc, đi vị của họ quyết định việc được mai táng như thế nào.

Pháo sáng rơi xuống càng lúc càng thấp, xung quanh vẫn còn nguyên những dấu vết công nhân từng hoạt động, tôi quan sát thấy có một vòng tròn đá dưới đất, trên mặt chúng được đặt những điêu khắc rất kỳ lạ, lớn nhỏ không giống nhau, hết thấy đều được làm bằng đồng thau. Nhìn bốn vách tường đá, không thấy còn cửa nào để đi tiếp nữa, xem ra nơi này là cuối cuộc hành trình rồi, mọi bí mật có thể được tháo gỡ ngay tại đây.

Bàn Tử nhìn chán mắt cũng không biết nơi này cao bao nhiêu, kinh ngạc không thốt lên lời. Tộc Tây Vương Mẫu không được gọi là hang động chi vương thì phí lắm, đâu đâu cũng hang hốc, lại còn moi móc xuống tận dưới chân hoàng thành như vậy, mục đích của họ là gì vậy chứ?”

Văn Cẩm nói: “nơi này có thể là thành địa Tây Lương Nữ Quốc, hoàng tộc Tây Vương Mẫu đã tiến hành những hoạt động bí mật tại nơi này, có thể là cử hành một nghi lễ thần bí, hoặc là tu luyện một trường phái tôn giáo nào đó.”

Bàn Tử nói: “thế quái nào, con mẹ nó chứ, trong cái thánh địa rách nát này sao, thật khiến người ta thất vọng mà. Hoàng tộc tây vương mẫu đúng là thiếu mắt thẩm mỹ, mấy dụng cụ bằng đồng kia là cái gì, còn có tượng đá để dàn hàng ngang,... Trời, Tiểu Ngôi lại xem tượng đá kia điêu khắc cái gì vậy?”

Bàn Tử bắt cọt cả kinh, tôi bị hấn dọa cho hoảng sợ, lúc này pháo sáng đã rơi xuống đất vẫn còn cháy nhưng phạm vi đã không thể chiếu tới chỗ mà Bàn Tử chỉ. Tôi dùng đèn pin soi qua, nhìn kỹ một chút bất giác giật mình. Pho tượng trên vách đá kia không phải bằng đá mà nó là một cái áo ngọc!

Tôi không kiềm chế được liền hít một ngụm khí lạnh, trong trí nhớ của tôi về lần đi thất tinh lỗ vương cung thì những xác chết mặc áo ngọc kia lũ lượt tràn lên tấn công như thủy triều. Muộn Du Bình bên cạnh cũng bị kích động, tôi nhìn qua thấy hai đầu mày hấn cau lại.

Quả nhiên là những nơi này có liên hệ với nhau, nơi nào cũng chứa rất nhiều áo ngọc, chẳng lẽ bên trong đó cũng là những cái xác sống sao?

Bàn Tử gan lớn, lập tức bám vào vách tường trèo lên cầu thang, tôi sợ hấn mạnh động liền giữ lấy tay rồi nói đừng nóng vội, trước hãy đi xuống tầng dưới cùng xem có gì nguy hiểm không đã.

Chúng tôi lấy hết can đảm bắt đầu từ trên bậc đá đi xuống, đến tầng cuối cùng Bàn Tử nhanh chân leo lên trên xem một khối áo ngọc. Dùng đèn pin soi vào liền thấy thi thể bên trong hoàn toàn đã hóa thành xác khô. Vì khe hở bé tẹo nên nhìn không thể rõ ràng từng chi tiết được, soi qua từng khối thấy bên trong áo ngọc đều có một thi thể.

“Xem ra đại tỉ nói đúng rồi, bọn họ dùng nơi này làm địa điểm tu tiên đây

mà.” Bàn Tử nói, “Con mẹ nó chứ, cái nơi khô cần chó ăn đá gà ăn sỏi này chính là tiên cảnh tây vương mẫu trong thần thoại trung quốc ta đây hử, thất vọng quá đi.”

“Có điều lạ là áo ngọc ở đây và trong lỗ vương cung có chỗ không giống nhau,” tôi nói, “áo ngọc trong lỗ vương cung bên trong thi thể vẫn còn sống, còn tại đây chỉ có toàn thân khô.”

“Bởi vì thời gian đã làm cho chúng hóa thành như vậy, hang động này được xây dựng trong thời điểm Tây Lương nữ quốc phát triển cường thịnh, tính ra cũng cách đây năm nghìn năm, trải qua thời gian dài như vậy thì không thể không khô héo đi. Hơn nữa nơi này cũng rất ẩm thấp nên càng nhanh bị phong hóa.”

Bàn Tử lấy tay vuốt ve màu đen bên ngoài áo ngọc, Muộn Du Bình tóm lấy tay hẳn bảo phải cẩn thận, tôi nói: “thứ này nếu không động vào thì không vấn đề, Tiểu Ca lúc trước không phải đã nói rồi sao, nếu như không vì thời gian quá dài thì những xác sống này thoát được ra khỏi áo ngọc sẽ phiền toái vô cùng.”

Bàn Tử buồn bực nói: “tôi chỉ sờ cho đỡ nhớ thôi mà.”

Tôi bảo anh đừng có khỏi bệnh liền quên đau như thế, thậm chí có nói cũng vô dụng thôi thì không thêm để ý nữa. Văn Cẩm bên kia bỗng chú ý cái gì đó, thấy cô ấy tiến tới chỗ đặt mấy đồ thanh đồng

Tôi chạy theo, lúc đó mới cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dụng cụ thanh đồng kia vô cùng lớn từ phía dưới nhìn lên còn cao hơn cả người tôi, hơn nữa tạo hình rất kỳ lạ, không thể gọi ra là cái gì. Có điều là mỗi dụng cụ thanh đồng đều có tác dụng riêng của nó, tôi nhìn thấy trên bề mặt có dấu vết người ta sử dụng nó. Chắc chắn những đồ thanh đồng này không được đặt ở đây để trang trí. Nếu động này được hoàng tộc Tây Vương Mẫu sử dụng để tu luyện đạo giáo thì mấy thứ này cũng sẽ có liên quan tới những nghi thức cổ xưa đó.

Bên cạnh chợt nghe Văn Cẩm lầm bầm: “trời, đây là phòng luyện đang của Tây Vương Mẫu, nó thật sự có tồn tại sao!”

§10. Phòng luyện đan

Tôi nhìn theo Văn Cẩm chợt thấy cô ấy chạy về phía bàn đá bên cạnh, chúng tôi liền theo qua xem tình hình thì bất ngờ phát hiện đó thực ra là một bản đồ tinh tú. Trên mặt đá có khắc những điểm nhỏ biểu thị cho bầu trời đầy sao, mỗi điểm đều được đính một vật nhìn như viên sỏi xấu xí màu xanh lam.

Ngay lập tức tôi nhận ra đó là thứ đan dược mà Chú Ba đã cho tôi xem lúc ở bệnh viện Cát Lâm, không ngờ trong hang động này lại có nhiều như vậy.

“Đây là cái gì vậy? Thuốc trường sinh bất lão à?” một giọng nói xa lạ từ phía sau vang lên cùng với đó là tiếng cười rất khoái trí. Chúng tôi cùng ngoái lại nhìn, hóa ra là mấy tên thủ hạ kia đã đuổi kịp chúng tôi tới đây.

Tôi vội lắc đầu nói: “đây là thuốc kịch độc, tuyệt đối không thể động vào chúng được, nguy hiểm vô cùng.”

“Không ăn là được chứ gì, cho chúng tôi xem qua một chút thôi.”

“Không được.” tôi nói, “cái gì quanh đây cũng không động vào được đâu.”

Mấy người kia rất tò mò, nghe thấy tôi nói như vậy thì tức anh ách lắm bậm vai câu rồi có người châm thuốc nói: “cậu nghĩ cái gì vậy, làm gì có luật nào như thế ở đây chứ.” Trong giọng nói đã không còn khách khí như lúc trước nữa. Tôi giả bộ như không nghe thấy, tới lúc đó pháo sáng bốn phía đã sắp lụi. Bàn Tử lại bắn thêm hai cái nữa rồi ngẩng đầu nhìn lên trên bất giác thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Toàn bộ mọi người cùng ngược mắt lên, chỉ thấy pháo sáng bay vút lên trên cao soi rọi toàn bộ sơn động từ trên xuống dưới. Có rất nhiều sợi xích sắt buộc quanh một vật gì đó, đếm qua thì thấy tầm mười sợi với nhiều hình dạng khác nhau đang giăng trên đầu như một cái mạng nhện khổng lồ. Một đầu chúng được khảm vào vách đá, đầu còn lại lồi với vật thể bên trên. Thứ đó tối đen không nhìn ra một hình thù gì, chỉ đoán được đại khái nó là một quả cầu đen kích thước rất lớn.

Pháo sáng rơi xuống từ từ kéo theo sơn động chìm vào trong bóng tối. “đó là cái gì vậy?” có người kinh ngạc lắm bậm.

“Đó là lò luyện đan!” Văn Cẩm hãi hùng thốt lên, “trời ạ, hang trong lòng đất này chính là huyết mắt rồng trong đại phong thủy, trên kia chắc chắn là một trong bảy cảnh giới cao nhất của luyện đan, lò luyện đan giữa trời có thể thu hết tinh hoa của long mạch vào trong nó.”

Bàn Tử lại bắn một phát pháo sáng nữa lên không trung, miệng nói “xem thêm chút nữa đã.”. Lúc này pháo bay cao hơn nên đập vào hắc cầu kia tóe

lửa, chúng tôi liền thấy được toàn cảnh vô cùng rõ ràng. Mặt trên là một dụng cụ hình cầu bằng đồng thau khắc hoa văn, so với những đồ đồng trên mặt đá này thì phải to gấp hơn ba lần. Nhìn qua từ dưới mặt có thể thấy nó là một khối với sự xích sắt kia, ví như là trứng ngỗng trong cái mạng nhện vậy.

Văn Cẩm bảo Bàn Tử không cần thiết phải bắn nữa, lò luyện đan này không biết có thể xê dịch được hay không, nếu nó mà rơi xuống đây thì chẳng khác nào máy bay ném bom oanh tạc. Đến lúc đó người trong này đừng hòng sống nổi.

Bàn Tử giận dữ nói: “tiếc là không thể leo lên đó xem, có khi còn lấy được cả thuốc trường sinh bất lão trong đó cũng nên. Chúng ta mỗi người ăn chục viên rồi phi thẳng lên mặt trăng xem Hằng Nga gần đây sống thế nào.”

Tôi vỗ vai Bàn Tử mắng: “anh rốt cục cũng lòi cái đuôi thiên bồng nguyên soái, khó trách sao tôi thấy anh quen quen.”

Bỗng có người sờ sờ một viên đan dược trên mặt bàn cười nói: “Tiểu Tam Gia à, cậu nói người khác mà không nghĩ tới mình gì cả, thời thế đã thay đổi nhiều rồi, bây giờ người ta không còn nghĩ như vậy nữa đâu.” nói xong liền cạy viên đan dược đó ra rồi cầm đèn pin soi xem nó có gì đặc biệt. Muộn Du Bình bên cạnh tôi đột ngột biến sắc, tôi còn nghe thấy hẩn nhẹ giọng thốt lên: “xong rồi.”

Lời còn chưa dứt bàn đá bỗng mất cân bằng, nó từ từ nghiêng về một bên, tiếp theo bốn phía lặng thinh không hề có động tĩnh gì. Mọi người hoảng sợ đứng bất động, người nào người ấy chôn chân tại chỗ, đợi xem có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau không thấy có gì phát sinh, chúng tôi nhìn nhau bất ngờ, Bàn Tử lại nói: “thế quái nào, tảng đá này chân đế trên mặt bàn à mà vừa động vào đã nghiêng rồi.”

Sắc mặt Muộn Du Bình càng thêm tái, hẩn không nhìn về phía bàn đá mà lại nhìn những tầng áo ngọc xung quanh vách đá. Tiếp theo chúng tôi nghe thấy “tách” một tiếng. Vội nhìn về nơi phát ra âm thanh vừa rồi, chợt phát hiện một chiếc áo ngọc bỗng tuột ra, bao nhiêu mảnh giáp liền rơi tung tứ phía như là có ai đã rút sợi chỉ vàng lồi chúng lại với nhau ra. Áo ngọc vừa rơi liền lộ xác ướp bên trong, kính hãi ở chỗ nó có một khuôn mặt dài như ngựa vô cùng dữ tợn.

Tôi nhất thời không thốt lên được câu nào, nghe nói sau khi áo ngọc bị đứt thì thế sẽ biết ngay tức khắc, chuyện phức tạp rồi. Vừa nghĩ tới đó tôi liền kêu lên: “mau quay lại bên ngoài!”

Còn chưa dứt câu thì bên cửa hầm vang lên liên tiếp tiếng khóa xoành xoạch, tảng đá trần cửa đã hạ xuống lấp hết đường lui của chúng tôi.

§11. Bẫy

Trúng phải cơ quan rồi, bên dưới bàn đá này được bài trí một bẫy cân bằng, toàn bộ những đan dược điểm trên bàn đồ tin tú kia đều đã được cố nhân tính toán chính xác. Trình tự lấy phải tuân thủ nghiêm ngặt, theo một cách nhất định nào đó mới không phát động trúng cơ quan. Nếu không cân bằng lập tức sẽ bị phá hủy, cạm bẫy kích hoạt gây ra phản ứng dây chuyền làm cho áo ngọc bốn phía tháo tung ra đồng thời huyết thi sẽ sống dậy.

Đây được xem như là thánh địa cực kỳ quan trọng của hoàng tộc tây vương mẫu, nếu nơi này bị xâm nhập cũng giống như là làm bại lộ bí mật của hoàng tộc, vô cùng nguy hiểm. Vì vậy nơi này sẽ được thiết kế một cạm bẫy nguy hiểm bậc nhất cho bất cứ ai ngoại tộc dám đặt chân vào cấm địa, kẻ xâm nhập chỉ còn duy nhất con đường chết mà thôi.

Tình hình hiện tại của chúng tôi có thể nói là vô cùng tuyệt vọng, đường ra duy nhất đằng kia đã bị chặn lại, tất cả mọi người đều bị vây hãm nơi đây hang này.

Những thủ hạ của Chú Ba đã hoảng loạn vô cùng, nhưng không riêng gì chúng tôi mà ngay tới Bàn Tử và Muộn Du Bình cũng mặt cắt không còn giọt máu. Khả năng tới cả ông nội tôi cũng chưa từng được kinh qua trường hợp này, trong bút ký của ông không đề cập tới cách đối phó khi gặp phải một nghìn con bánh tông đồng thời thi biến. Mà dù có thì chưa chắc đã kịp viết vào bút ký, con mẹ nó chứ, chỉ nhìn thôi đủ sợ chết rồi.

Tập tức trong những xác chết kia đột nhiên phát ra tiếng “kin kít”, đầu tiên là từ một con rồi dần lan ra tất cả xung quanh đều đồng thanh kêu văng cả hang động. Đồng thời tôi thấy da trên thân khô không ngừng bong tróc, cảm giác như còn giấu một thứ quái đản gì nữa ở bên trong.

Tên Lân vội nhìn về phía chúng tôi gào lên một câu: “các người còn đứng nhìn cái quái gì nữa, con mẹ nó chứ, sao không mau nghĩ cách gì đi? Làm sao bây giờ?”

Bàn Tử lập tức mắng lại, “làm sao cái con khỉ, giờ thì chỉ có thể thi xem ai sống lâu hơn những người khác được thôi.”

“Mày nói như shit! Lão tử đéch muốn chết, im miệng và nghĩ cách đi nếu không ông xử lý mày trước tiên.” tên kia lập tức chĩa súng về phía chúng tôi.

Bàn Tử kiểm tra súng rồi lên đạn nói: “mày cứ nói cho to vào, giờ thì chẳng có cách nào đâu, nơi này sâu tận dưới lòng đất, có là thượng đế cũng không dễ mà thoát khỏi đây được.” Nói xong liền hướng tới một con huyết thi nỏ súng, người nó bị bắn cho lão đảo, da trên người rách toác ra, chúng

tôi liền thấy màu xanh tím tái của da người chết bên trong, viên đạn bắn xuyên qua người con huyết thi để lại một lỗ thủng sâu hoắm trước ngực nó.

Tôi nhìn Bàn Tử đã thấy hắn trở lại bình thường, tuy là vẫn sợ hãi nhưng trong lòng hắn chắc đã xác định tâm lý chết rồi. Bàn Tử liền tiếp bắn về phía những bậc đá xung quanh, lũ thủ hạ lúc này mới hiểu ra vấn đề liền lập tức ra tay hỗ trợ, tiên hạ thủ vi cường, có thể sống thêm phút nào hay phút đó.

Bàn Tử vừa thay đạn vừa lấy pháo sáng ra cho tôi bảo tôi: “giữ cho ánh sáng cố định một chỗ, không cần bắn bọn bên trên, chỉ cần bắn lũ đang lao đến trước mặt là được, chúng ta sẽ làm như các tráng sĩ sơn cước ngày xưa giết mãnh thú!”

Bên trên ư? Tôi ngẩng đầu nhìn bỗng có một linh cảm rất lạ, trong bút ký của ông nội có giải thích một lần chạm mặt bánh tồng.

Điều cần biết đầu tiên chính là huyết thi không biết leo cây!

Không trèo được cây vậy thì càng không thể bò được lên tường, mà vách đá thì chắc chắn không phải nghĩ, tôi nhớ ra điều đó lập tức nói với bọn họ: “chúng ta có cách rồi! Trèo lên trên lò luyện đan kia, cổ nhân có thể đem một thứ khung bố như vậy đặt ở tít trên đó mà không hề có cầu thang đi lên, khẳng định là còn có cách khác để trèo lên đó.”

Ai lấy đều cảm thấy có cửa sống rồi, liền nhanh tay nhanh chân hành động, Bàn Tử nói to không được loạn lên. Người nào cầm súng thì tiếp tục phòng vệ để tranh thủ thời gian, ai không có súng thì đi tìm biện pháp leo lên trên kia.

Tôi liền nhìn về phía luồng bên cạnh, chúng đều cao hơn một thân người, trước cứ trèo lên xem tình hình thế nào. Nhưng vừa trèo lên tôi đã phát hiện ra có gì đó không đúng. Nếu có cách leo lên từ đây thì chắc chắn là chúng tôi đã có thể thấy được nó ngay lúc tiến vào rồi. Hơn nữa cổ nhân thiết kế ý tưởng thường dựa trên cơ chế dùng mưu hơn dùng sức, tức là cái lò luyện đan kia không phải là được người ta xây ở bên trên mà nó được kéo lên từ bên dưới mặt đất này. Như vậy chúng ta không thể nào đi lên trên đó được, bởi vì sau khi tháo lò luyện đan này xuống thì chúng ta không đủ khí lực để kéo nó trở lại vị trí cũ.

Có điều là tôi đứng ở trên luồng này thấy chúng ta cũng không cần nhất thiết phải trèo lên tận trên lò kia mới tránh được. Chỉ cần đứng ở đâu đủ để huyết thi không với tới là được, luồng này xem chừng cũng đủ dùng rồi.

Nghĩ tới đó tôi lập tức gọi mọi người mau trèo lên đây, lập tức ai lấy đều quay đầu chạy về trèo lên chỗ tôi đang đứng. Chỉ vài giây sau mọi người đã đứng tùm lại cùng một chỗ. Trên cầu thang có rất nhiều huyết thi đã sống dậy, tôi vừa nhìn đã thấy không ổn rồi, chúng nó có những con rất cao, đứng

trên này thì chưa đủ để thoát khỏi tầm với của chúng.

Bắn từ trên cao xuống chỉ có thể tạm thời hoãn mấy con huyết thi kia tới gần. Cầm đèn pin soi tứ phía thấy bọn chúng đã tiến tới rất gần, đèn pin vừa lia qua liền không biết tình hình diễn biến như thế nào. Đang trong lúc tuyệt vọng vô cùng bỗng Bàn Tử kêu lên một câu: “lũ khốn! Để ông đây liều mạng với chúng mày!” nói xong liền lấy trong ba lô mấy khối thuốc nổ, ngoái đầu nói với chúng tôi: “tôi sẽ tiên phong ôm thuốc nổ này tạo ra đường máu cho mấy người chạy theo sau, chúng ta mau chạy về phía trước!”

Tôi thấy thế hét lên: “cái quái gì vậy? Lần trước tôi đã nói là không được mang theo thuốc nổ đi đồ đấu rồi mà.” Bàn Tử cũng gân cổ lên: “là lão tử tự mang đi đấy!”

Tôi thấy cách này giống như tự sát nhưng cũng không tới mức bất khả thi, hồ hởi hét lên: “liều mạng!”

Bàn Tử lại nói lớn: “chỉ có bốn khối thuốc nổ thôi, mà khoảng cách xa như vậy mọi người phải đuổi cho kịp, chỉ cần chậm một giây là sẽ không thể cứu được!”

Nói xong liền châm ngòi nổ rồi ném quả thứ nhất vào trong đám bánh tông xiêu vẹo phía trước. Mọi người lập tức ngồi xuống bịt tai lại, “đùng”, một tiếng nổ long trời vang lên, sóng xung kích thổi bay một đám huyết thi lên không trung. Chúng tôi cúi đầu cho những mảnh đá vụn không đập vào người, cái lư thanh đồng bị chấn động mạnh rung lên dữ dội. Ngẩng đầu nhìn xuống thấy có một lỗ hồng được tạc ra giữa đám bánh tông.

Bàn Tử nhảy xuống đầu tiên trên tay châm ngòi nổ thứ hai rồi kêu to: “chạy!”

Chúng tôi lập tức đồng loạt nhảy xuống khỏi lư đồng, trong chớp mắt lại có một vụ nổ nữa vang lên, lần này không có cái lư đồng kia che cho nên bao nhiêu đá vụn bay như đạn qua người chúng tôi. Mọi người lập tức lao đi bất chấp đau đớn thế nào, Bàn Tử chạy trước châm thêm ngòi thứ ba, người đằng sau lập tức nổ súng bắn về phía huyết thi yểm trợ cho hắn.

Chúng tôi chạy bán sống bán chết như đang trong thời kỳ chiến tranh, lại một tiếng nổ nữa giật tung hang động lên, mọi người bỏ nhào xuống đất ôm đầu vài giây chờ không khí loãng ra rồi lại bật dậy chạy như điên. Lỗ tai ai cũng ù đi vì liên tiếp bị chấn động.

Bàn Tử phía trước lại gào lên: “còn một khối nữa thôi, chạy!”

Nói xong rút ngòi nổ ném tới cửa ra, quả này nhất định phải thổi bay phiến đá kia, nếu không chúng tôi sẽ chết chắc. Mọi người vừa thấy thuốc nổ bay đi thì năm giáp xuống đất ôm tai, nhưng tiếng nổ chỉ bép một cái rồi im lặng. Bàn Tử vội nhóm dậy xem tình hình, im lặng một chút rồi nói: “thật

ngại quá, ngòi nổ bị đứt rồi!”

Huyết thi xung quanh lật tức tiến lên lườm lượp, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng và xác chết gậy gậy hòa quyện vào nhau thành thứ mùi không thể ngửi nổi. Chúng tôi ngay lập tức lại bị bao vây vào trung tâm, tôi nói to: “dùng súng đi, bắn cho nổ nó ra!”

Bàn Tử nói: “bị chặn rồi không thấy gì cả.”

Bồng Muộn Du Bình phi thân đập lên vai Bàn Tử tung mình lên không trung, hai đầu gối gập lại đáp xuống vai một con huyết thi, tiếp theo chỉ trong một nốt nhạc anh kẹp đầu của nó giữa hai đầu gối rồi dùng sức xoay người vặn ngược đầu của con huyết thi đó ra sau, cuối cùng kết thúc bằng một cú nhảy ngược lại vị trí mọi người đang đứng đồng thời đá văng đầu của con huyết thi kia đi. Xác nó đổ ập vào bọn đứng đằng sau khiến một đám lỗ nhỏ ngã xuống để lộ ra ngòi nổ trước cửa ra.

Bàn Tử động tác vô cùng nhanh, giật cò súng trúng ngay khối thuốc nổ, “ầm” một tiếng văng óc. Chúng tôi cũng cách cửa ra không xa nên cũng bị hất bay ra xa.

Tôi đầu vầng mắt hoa vừa đứng lên liền nôn thốc nôn tháo ra, cố sức kiềm chế không cho mình bị ngất xỉu vào lúc này. Lúc bụi tan đi tôi mới nhìn thấy thành quả vụ nổ vừa rồi, cửa đá không hề bị phá bay mà chỉ xuất hiện một lỗ hồng to, nhìn kỹ mới thấy bên trong cửa đá cũng được làm bằng thanh đồng.

Xong rồi, tôi nhìn đám huyết thi xung quanh thâm nghĩ chắc chắn chết rồi, hai chân lúc này bỗng mềm ra không đứng vững được nữa. Cùng lúc phía sau lại vang lên một tiếng nổ lớn, kéo theo đó là một lượng xác ướp bị hất lăn xuống đất. Nhìn lại thì thấy một sợi xích của lò luyện đan trên không kia bị chấn động của những vụ nổ vừa rồi làm đứt, cả khối kim loại khổng lồ bên trên rơi xuống đáy huyết động. Với sức nặng khủng khiếp nó tạo ra một cái hố sâu xuống dưới đáy hang, giờ mới phát hiện ra dưới huyết động này còn có một không gian nữa.

Lò luyện đan xuyên vào trong lòng đất rất sâu, tôi liền nảy ra một ý định, đang không biết thực thi thế nào vì lũ xác ướp di động đang ùn ùn kéo lên trong khi vài người khác đã không thể đứng dậy được nữa. Muộn Du Bình bỗng nói: “lui về! Tôi sẽ kéo bọn chúng khỏi đây!”

Chúng tôi thấy chỗ vừa rồi lò luyện đan rơi xuống huyết thi còn chưa kịp tụ lại liền lui về đó, Muộn Du Bình lại nhìn Bàn Tử nói: “đao!”

Bàn Tử vừa nổ súng vừa rút ra chủy thủ ném cho Muộn Du Bình, hấn chớp lấy rồi xoay lưỡi cửa một đường vào lòng bàn tay. Đối với huyết thi mà nói thì máu là một thứ vô cùng hấp dẫn, toàn bộ xác sống ngửi thấy mùi máu tươi lập tức quay đầu về phía Muộn Du Bình. Ngay sau đó hấn rời khỏi chỗ

chúng tôi rồi chạy lên trên bậc đá, cả đàn cả lũ bánh tồng liền chuyển hướng đuổi theo sau.

Chúng tôi nhanh chóng thừa cơ rút lui về phía lò luyện đan, tôi ngoái lại gọi: “còn anh thì sao?”

Muộn Du Bình không để ý tới tôi, Bàn Tử vội kéo tôi chạy theo mọi người. Mãi cho tới khi chúng tôi xuống hết bên trong hố an toàn thì cùng lúc Muộn Du Bình đã bị vây kín trong đám huyết thi, trước sau không còn một kẽ hở nào để nhìn thấy hắn. Tên Lân nói: “con mẹ nó chứ, quá anh hùng!”

Tôi cướp lấy súng của hắn mắng: “anh hùng cái mợ nhà ông!”. Đã định lao ra ngoài ứng cứu, lúc đó tôi chỉ nghĩ anh không được chết. Bàn Tử vội giữ chặt lấy tôi rồi quay về phía Muộn Du Bình gọi: “Tiểu Ca, chúng tôi đến rồi!”

Bỗng thấy Muộn Du Bình nhảy lên trên đám huyết thi, một chân đạp lên vách đá bật người bay qua đầu vài con gàn nhất, trước khi đáp xuống còn mượn thế tung cước đá văng mấy cái xác ra để dọn đường. Tiếp theo chỉ thấy hắn cúi người thoát ẩn thoát hiện (lăng ba vi bộ) luồn qua hàng loạt những huyết thi trước mặt, vài giây sau đã thấy rút ra khỏi đám hỗn độn phía trước, lui tới cạnh lò luyện đan.

Tất cả thủ hạ của Chú Ba đều ngậy ra nhìn hoạt cảnh thoát hiểm ngoạn mục vừa rồi. Sau khi Muộn Du Bình tiến đến nơi, hắn nói với chúng tôi: “lũ huyết thi chưa giã đông hết nên các đốt tay còn cứng, chúng khác với huyết thi trong lăng mộ lỗ vương cung nếu không chúng ta hoàn toàn không chạy thoát được, đừng chần chừ nữa, xem có thể trốn ở đâu đi.”

Chúng tôi lúc đó mới có bừng tỉnh, mọi người nhìn vào hố sâu bên dưới chỗ lò luyện đan đâm xuống, xung quanh khe hở còn có không gian trống, chắc chắn vẫn có chỗ dưới đó. Đường xuống chắc chắn là bị bàn đá kia chặn lại nên chúng tôi không hề phát hiện ra.

Giờ không còn cân nhắc được gì nữa, chúng tôi áp sát thành vào lò đồng, hai tay bám vào bề mặt của nó rồi từ từ trèo xuống dưới. Bên dưới là chỉ cao bằng nửa người, ngay cả đầu gối cũng không thể đứng thẳng được, mặt đất có rất nhiều đá vụn, sau khi chúng tôi xuống hết liền tìm một tảng đá ngăn kín khe hở trên lò luyện đan lại. Đến lúc không còn một khe hở nào mới thở phào nhẹ nhõm được, tất cả mọi người ngồi thụp xuống, trong tai tôi không còn nghe thấy tiếng gì nữa, chỉ thấy trời đất xoay mòng mòng trước mắt.

Văn Cẩm lập tức xe áo ra cầm máu cho Muộn Du Bình. Bàn Tử cầm đèn pin quan sát bốn phía phát hiện ra đây là một cái đường hầm rất hẹp, cũng là do con người làm ra. Chỉ rộng khoảng sáu bảy mét vuông lại thêm bị lò luyện đan trên kia nện xuống mất thêm một khoảng không gian nên bên

trong này càng chật chội, đến cả tay cũng không dang ra được.

“Bố khi, thế này thì chúng ta phải làm sao? Có cách nào để lủ trên kia ngừng hoạt động được không?” có một người hỏi.

Trong tình huống này chỉ có ánh mặt trời mới có khả năng làm cho chúng dừng lại, nhưng nơi này là chỗ nào kia chứ, dưới lòng đất thì đào đâu ra một tia sáng nào, đành phải nghĩ cách khác thôi. Bàn Tử cầm đèn pin soi lung tung, bỗng thấy trên tảng đá có người khắc cái gì đó, vừa ghé mặt nhìn hóa ra là một dòng chữ của Muộn Du Bình để lại. Không như mấy ký hiệu chỉ đường kia, đây là một câu hoàn chỉnh.

Mọi người cùng xúm vào nhìn, Bàn Tử quay ra vui vẻ hỏi: “Tiểu Ca qua đây xem, có phải có đường khác trong này không?”

Muộn Du Bình cúi người tới tảng đá nhìn, bỗng mặt anh biến sắc, tôi hỏi anh dòng chữ này nghĩa là gì. Muộn Du Bình lắc đầu, nhưng tôi nhìn nét mặt bất thường của hắn đoán ngay ra là anh đã hiểu ý nghĩa của nó.

Nơi dòng chữ được khắc lại là một vách đá bằng phẳng, Bàn Tử sờ sờ xung quanh nhưng không thấy một dấu vết khác lạ nào. Lại thấy Muộn Du Bình dùng hai ngón tay lần qua mặt vách đá, một lúc sau thì dừng lại với tay nhặt một cục đá đập vào bức vách. Vừa tạc được vài cái vách đá trước mặt bỗng đổ sụp xuống như được làm bằng xốp. Muộn Du Bình gạt hết tạp vật ra phía sau, chúng tôi liền phát hiện trong bức tường đó còn có một đạo động cao bằng nửa người, nếu muốn tiến vào chỉ còn cách bò qua mới được.

“Có một đạo động trong này sao?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Không phải là đạo động, đây là một đường ống dẫn tới cơ quan ngầm trong lòng đất, cạm bẫy chúng ta phát động trên kia bắt nguồn từ trong này.” Muộn Du Bình nói xong thì cũng đã chui người vào bên trong đường ống ngầm.

Chúng tôi nhìn nhau một cái rồi lục tục đuổi theo, bò trong đường ống khoảng hơn mười thước đột nhiên thấy nó chuyển hướng vuông góc xuống phía dưới. Không gian chật hẹp không cho phép chúng tôi quay đầu lại nên đành phải miễn cưỡng lao đầu xuống. Trong lúc máu dồn lên não tưởng ngắt đi được tôi bỗng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách bên dưới.

Có nước vậy chắc sẽ tìm được đường ra ngoài, chúng tôi lật tức tăng tốc, vài phút sau đã đi tới cuối đường hầm, nhưng người phía trước chợt dừng lại cửa đã bị bịt kín bởi một tảng đá. Muộn Du Bình dùng sức đẩy nó ra ngoài, tảng đá vừa rơi xuống chúng tôi liền nghe thấy tiếng nước chảy từ bên dưới truyền lên.

Trước tiên chúng tôi thăm dò tình hình bên ngoài, phía dưới là một mạch nước tương đối rộng, dòng nước chảy chậm, hơn nữa cũng không sâu cao

nhất chỉ tới eo người. Nước trong vắt nhìn tới được cả sỏi đá nhấp nhô dưới đáy mạch nước.

Muộn Du Bình xuống dưới đầu tiên sau đó mọi người cũng lần lượt ra khỏi đường ống ngầm, chân vừa chạm đáy đã cảm thấy trong nước có một trận xô xao, vô số sinh vật bị chúng tôi quấy nhiễu bơi loạn lên, vài người bị chúng dọa cho suýt nổ súng.

Tôi cũng giật mình, tất cả những sinh vật dưới nước đó đều không màu, nhìn trong suốt như nước, nhưng chúng không hề tấn công chúng tôi ngược lại còn bị chúng tôi dọa cho bỏ chạy.

Sau khi tất cả đã xuống nước đầy đủ, chúng tôi bắt đầu dùng đèn pin soi hai đầu mạch nước, thượng nguồn của nó là có một cái mạng sắt chắn ngang, trên mặt lưới chứa đầy những nhánh cây và tạp vật. Hạ du hoàn toàn tối đen không biết thông tới nơi nào.

Chúng tôi đi tới chỗ mạng sắt lung lay nó một chút nhưng không thể di chuyển được, nó được khảm vào trong đá rất chắc chắn. “đây là nơi nào vậy?” một thủ hạ của Chú Ba lên tiếng.

“Nơi này nằm sâu trong lòng đất, lượng lượng rất lớn, có thể nó thông tới hồ chứa nước trung tâm cũng nên.” Văn Cẩm nói. Lờì còn chưa dứt bỗng thấy có người hét lên, chúng tôi quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong bóng tối của hạ du có một pho tượng người mặt chim, cao tầm hai thước, nó xuất hiện vô cùng đột ngột.

Chúng tôi đi qua xem liền phát hiện pho tượng này và cái chúng tôi nhìn thấy trong rừng mưa rất giống nhau. Đang tính nhìn kỹ thêm chút nữa thì Muộn Du Bình bỗng hít một ngụm khí lạnh rồi bước qua thạch điêu tiên về phía trước. Chúng tôi nhìn nhau không hiểu chuyện gì cũng lập tức đuổi theo.

§12. Cận kề

Từ lúc đi tới đây tôi thấy rất nhiều sinh vật trong suốt bị chúng tôi quấy nhiễu lẫn vào làn nước rồi bơi đi đâu không biết. Bàn Tử cúi người lấy tay khua vài cái muốn bắt lấy mấy con liền bị tôi ngăn lại, tình hình dưới nước chúng ta chưa biết thế nào, nếu cứ làm phiền quá nhiều thì sẽ sinh ra nguy hiểm, cái gì không cần thiết thì cho qua đi. Hơn nữa sinh vật này chúng ta cũng chưa từng gặp qua, có thể là một loài vật quý hiếm mà trên trái đất chỉ tồn tại ở duy nhất nơi này thôi, vô giá như thế bị anh giết thì thật đáng tiếc.

Bàn Tử mắng: “cậu xem chúng ở trong nước đông như vậy, tôi thấy ít cũng không dưới mười vạn tám nghìn con, bắt một ít mang về thì có là gì chứ, chuyện này tay không trở về rồi, cậu còn quá đáng không cho tôi bắt chúng nó về làm kỷ niệm được sao.”

Tôi nói: “chúng nó nhìn trong suốt ghê lên được, anh bắt làm sao được chứ, đừng lãng nhăng nữa chúng ta mau đi tiếp thôi.”

Chỗ này có nhiều sinh vật lạ nên không ai muốn nghỉ ngơi, chúng tôi đành phải tiếp tục theo mạch nước đi vào sâu bên trong tìm bể chứa nước cuối cùng của hệ thống dẫn nước dưới lòng đất. Dòng nước chảy không siết, phí trước cũng không có tiếng nước đổ, chắc không có con thác nào trong này, chúng tôi có thể thông dong đi về phía trước.

Nước càng lúc càng lạnh, có thể cảm thấy như hơi lạnh từ phía trước đang lan tỏa trong nước, thấm vào từng tế bào trên cơ thể, bao nhiêu da gà trên người tôi đều nhất loạt nổi lên. Lũ sinh vật trong suốt bị chúng tôi động vào bơi lung tung rồi dòn lại hai bên vách đá, đông vô cùng, chỉ nhìn thôi mà tôi thấy da đầu mình tê rân rân. Thịnh thoảng còn thấy có con bơi đụng phải chân tôi.

Đi thêm một lúc, bề ngang của mạch nước càng lúc càng rộng, đỉnh cũng cao dần lên, cảm giác giống như đang đi trong một cái miệng loa, tôi biết sắp tới nơi rồi liền giục mọi người tăng tốc. Đi không đến một trăm thước, trên đầu bỗng tối đen, ánh sáng đèn pin soi không thấy phía trước. Chúng tôi ra khỏi mạch nước ngầm, không gian xung quanh đột ngột mở rộng, bằng cảm giác chỉ biết mình đang ở một nơi tầm bao quát của ánh đèn pin không thể tới được. Mạch nước vẫn lối tiếp chảy ra ngoài, đèn pin vừa lia qua liền thấy một mặt nước rộng lớn vô cùng tĩnh lặng.

Đèn pin có thể thay đổi từ ánh sáng mạnh sang ánh sáng yếu, vì muốn tiết kiệm điện nên chúng tôi thường dùng loại ánh sáng yếu như vậy có thể dùng liên tục trong 180 giờ, nhưng tầm mắt chỉ có thể nhìn xa hơn hai mươi thước, trong tình huống hiện tại thì hai mươi thước hoàn toàn không thể thấy gì hết. Mọi người liền đồng loạt tháo lắp đèn ra để thay loại bóng có phạm vi

chiều sáng hơn một trăm mét, soi lên trên đỉnh đầu và bốn phía xung quanh. Sau khi có đủ ánh sáng chung tôi mới tạm thời định hình được toàn bộ nơi này, đây là một động nước ngầm rất rộng lớn. Nhưng nó không phải do vận động soi mòn của nước tạo ra mà thực chất đây là đáy của một núi lửa đã ngừng hoạt động. Xa xa ở giữa hang động có một cột đá tương đối lớn hạ từ trên đỉnh xuống hồ nhìn như cột trụ của thần miếu, chiều cao từ đỉnh tới mặt đáy chỉ hơn hai ba tầng lầu. Toàn bộ không gian hiện lên cho tôi một cảm giác như mình đang đứng trong một đại điện vô cùng hùng vĩ, không khí rợn ngợp khó tả, không thể phủ nhận được là thiên nhiên đúng là rất kỳ diệu.

Vách đá hai bên mạch nước ngầm có hình dạng đặc thù của dung nham trong núi lửa, nham thạch này là dấu hiệu cho thấy chúng ta đã vượt qua cả tầng cát sâu trong lòng đất, có thể khẳng định là đây cũng là một bộ phận lõi liền với dãy côn luân. Quay đầu nhìn mạch nước ngầm này là do con người đào ra, tây vương mẫu thời kỳ đó đã có thể đào sâu đến như vậy thì quả thật khả năng khai phá công trình trong nền văn minh của họ đã đạt trình độ cực cao.

Trung tâm của hệ thống dẫn nước dưới lòng đất trong thành cổ Tây Lương nữ quốc này thì ra là một hồ nước thiên nhiên hình thành ở đáy núi lửa. Vì ánh sáng đèn pin chỉ chiếu được một khoảng hữu hạn nên chúng tôi không thể tính toán được toàn bộ hồ nước này sâu rộng bao nhiêu, có thể từ mặt nước tới đáy hồ sẽ còn sâu hơn thế nữa, cũng rất khó nói trước được. Chung quy chúng tôi vẫn chỉ biết đứng nhìn mà không ai dám hành động, quan sát thêm một lát nữa Bàn Tử mới lên tiếng hỏi giờ phải làm sao. Không có biện pháp mới nào ngoài cách tiếp tục tìm kiếm ký hiệu của Muộn Du Bình, dòng chữ lúc trước tìm thấy trong đường ống ngầm kia chỉ dẫn chúng ta tới đây, đi tiếp sẽ là hồ nước, không thể nào khắc được ký hiệu xuống đáy hồ nên khả năng chỉ có thể tìm thấy ký hiệu tiếp theo trên trụ đá kia.

Chúng tôi chia nhau ra tìm, vừa tiến vào sâu trong hồ vừa cầm đèn pin soi lên trên cột đá. Đi khoảng vài bước tôi phát hiện chiều sâu không có thay đổi gì lớn, nếu tới giữa hồ thì nước cũng mới chỉ ngập tới cổ. Nhưng đi được vài bước lại thấy nghiêng lên, đáy hồ tương đối gồ ghề, chiều sâu biến động rất nhỏ. Vài phút sau thấy Hắc Nhãn Kính đã hô lên một câu, chúng tôi liền bơi qua, quả nhiên bên đó phát hiện có một ký hiệu được khắc rất rõ ràng trên cột đá.

Văn Cẩm nhìn Muộn Du Bình hỏi: “dòng nước trong này gần như tĩnh lặng, không có dấu hiệu chảy tiếp, tôi nghĩ đây có lẽ là vị trí thấp nhất của toàn bộ hệ thống dẫn nước này rồi. Nơi chúng ta muốn tìm chắc ngay ở đây thôi, tới tận đây rồi anh còn chưa nhớ ra gì sao?”

Muộn Du Bình chỉ lắc đầu không nói, lặng lẽ nhìn ký hiệu khắc trên cột

đá, trong ánh mắt tĩnh không có một gợn sóng. Bàn Tử từng nói cổ thành Tây Lương nữ quốc là một nơi vô cùng bí ẩn, gần như chưa có ai khám phá ra nó. Xung quanh có vô số sông ngòi chằng chịt lại cộng thêm rất nhiều quý thành bao bọc bên ngoài, bên trong quanh năm sương mù che phủ, chỉ có khi nào mưa to mới có thể thấy được. Trong thành tây vương mẫu người dân thờ phụng sùng bái tuyệt đối loài rắn cực độc và coi chúng như thần thánh bảo hộ. Tất cả những điều này tạo lên một sa mạc bí hiểm quý dị, khó mà tìm hiểu hết được những bí mật ẩn chứa bên trong nó. Giờ chúng tôi lại phát hiện ra thêm một hệ thống dẫn nước ngầm được xây dựng trong lòng đất vô cùng phức tạp. Bao nhiêu công sức tìm tòi trốn chạy cuối cùng cũng đã có thể đặt chân được vào tới tầng đáy của nơi này, nếu tây vương mẫu thực sự có cất giấu một bí mật gì chắc chắn cũng sẽ bị chúng tôi khai phá ngay tại đây mà thôi. Không cần biết là phía trước là nơi thâm sâu nào, chỉ cần đi theo ký hiệu này là có thể tới được chân tướng mục đích.

Tôi cảm thấy chuyện này có điều không ổn, từ lúc tiến vào đây hoàn toàn thuận lợi, nhất là khi ở đầu nguồn mạch nước ngầm có nhìn thấy một pho tượng mặt người thân chim khiến cho người ta không thể không để ý. Ngay khi tiến vào trong phế tích cổ thành này đã thấy những bức thạch điêu này được người dân tây vương mẫu dùng làm một loại ký hiệu cảnh cáo người ngoài xâm nhập. Từ trong thung lũng xâm nhập vào tận sâu trong cổ thành mỗi lần gặp phải pho tượng đó là một lần tính mạng bị đe dọa. Lần này cũng nó cũng được đặt ở đây, hiện tại ai trong chúng tôi cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, nếu không may gặp phải biến cố gì chắc chắn không thể chạy thoát được.

Tôi hỏi Văn Cẩm: “tiếp theo áp dụng chiến lược gì bây giờ, chúng ta nghỉ ngơi một chút hay để người đi trước dò đường?”

Văn Cẩm đáp: “đến nơi này rồi thì như Bàn Tử nói, dù không còn lý do gì để lùi bước hoặc buông tay nữa, đây là sứ mệnh mà đi nhất định phải hoàn thành, nhưng không phải tất cả mọi người ở đây đều phải vào trong đó. Không đoán trước được sẽ có cạm bẫy nguy hiểm gì đặt ở trong đó, mọi người cứ ở lại đây nghỉ ngơi, dù sẽ đi một mình trước. Nếu hai giờ nữa không thấy đi trở lại cháu và mọi người hãy theo hồ nước này tìm đường ra bên ngoài, trăm ngàn lần không được bước vào trong đó.”

Muộn Du Bình bên cạnh lạnh nhạt nói: “tôi cũng đi.” anh nói mà mắt không nhìn về phía chúng tôi, chỉ lẳng lẳng dõi theo gợn sóng chạy vào trong bóng tối của hồ nước, cảm giác như không hề lo lắng tới nguy hiểm gì.

Tôi nghĩ mình cũng phải đi vào đó, không quan tâm là ở đây thì sẽ có được bao nhiêu cơ hội để đi ra ngoài, tôi trải qua bao nhiêu khốn đốn để tới được đây, không phải là vì thời khắc này hay sao? Hơn nữa bản thân tôi

cũng biết đề tới được nơi này cũng là vì đã có rất nhiều người vì tôi mà hi sinh, bao gồm Phan Tử không rõ sống chết thế nào và A Ninh đã uổng mạng. Nếu lúc đó tôi không tiếp tục bước tiếp thì giờ đã không thể tới được đây, là vì bản thân mình muốn tới nên có thể nào thì tôi cũng sẽ theo đến cùng.

Bàn Tử liền cười nhạt: “thế quái nào, các anh các chị nói thế thì chẳng khác nào ép béo gia tôi phải đi theo sao? ở lại đây với mấy tên kia thì thà tôi đi cùng với mấy người còn an toàn hơn.”

Đến lúc đó thì thủ hạ của Chú Ba lại nhao nhao lên đòi theo, bọn họ thật tình cũng không có kinh nghiệm gì, chúng tôi đi đâu thì cũng không lấy làm quan trọng, hơn nữa là họ sợ chúng tôi qua cách này để chạy trốn cho nên quyết định một theo chúng tôi đi tiếp. Tên Lân cầm đầu nói: “các người đừng tưởng bở, con mẹ nó chứ, một là để lại người ở đây hai là đưa chúng ta cùng theo, đừng hòng gạt bọn này.”

Hắc Nhân Kính không nói câu nào, mặt vẫn tùm tùm như cười như không, thấy tình hình có vẻ phức tạp liền bước tới dựa tay lên vai tôi, cũng không biết là có ý gì nữa. Khả năng là hắn cũng gia nhập hoặc là muốn để tôi ở lại đây.

Tôi nhìn nhóm người kia thật tình rất chán ghét, những người này luôn cố tình làm khó chúng tôi, cho đi theo không biết sẽ xảy ra chuyện xấu gì nữa, bắt buộc phải đề phòng thêm một mối nguy hiểm. Nếu tôi ở lại chắc cũng sẽ bị bọn họ bức chết.

Bàn Tử lại nói: “cho dù Tiểu Ngô cậu có học thức uyên thâm tới đâu thì chỉ đi theo những người kia mới có đường sống. Chú Ba cậu không phải đã nói đây là một đi không thể trở về sao, con đường tiếp theo tôi sẽ cùng đại tỷ và Tiểu Ca đi, nếu có mệnh hệ gì thì ít nhất năm sau sẽ có nhiều người thấp hương cho bọn tôi.”

Tôi mắng: “anh hết trò để nói rồi à, dẫu sao đi hay không thì cũng không khác nhau là mấy, mà tôi cũng đã định đi theo ngay từ đầu rồi.”

Tôi nói những lời này vì dựa theo tình hình hiện giờ ai có thể tìm được là có đường ra nữa? Nếu không nói là chỉ có duy nhất một đường quay lại để ra ngoài thôi, nơi đây là thủy động dưới đáy núi hoàn toàn không còn một đường thoát nào, có ở lại cũng vẫn sẽ chờ chết trong này. Cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì nhưng bao nhiêu bí ẩn đều sẽ chấm hết tại đây.

nghĩ vậy tôi liền vỗ vai Bàn Tử nói: “nếu là anh, chẳng may có chuyện không hay xảy ra thì trong nhà già trẻ lớn bé biết lấy ai ra lo liệu, hay là anh vẫn có của để giành chuẩn bị cho cái ngày này rồi.”

Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi vốn có tiếng là phong lưu, thường qua cả vạn bông hoa mà không vương vấn một bóng hồng. Đêm ngủ không bao giờ

buông tay khỏi túi tiền, nữ nhân với tôi vô số kẻ, tiền tiêu cũng không phải tay vừa, ít người có thể sống tiêu sái được bằng một nửa Bàn gia tôi. Nếu không may mà bỏ mạng trong này thì cũng không còn gì nuôi tiếc.”

Tôi nói: “anh nói như vậy thế sao tới thời điểm quan trọng vẫn chạy mất dạng như thường, có phải là nói dối không.”

Bàn Tử nói: “cậu nói sai rồi nha, Bàn gia tôi có chịu chết cũng phải nhìn xem chết với ai, chúng ta coi như là có duyên phận với nhau, cậu muốn đi thì trước sau tôi cũng phải bảo vệ cho cậu thôi.”

Nói xong liền rút súng ra hỏi mấy tên thủ hạ kia còn đạn không đưa nốt ra đây, các người đầu sao cũng vô tích sự, không việc gì phải dụng tới súng nữa chỉ bằng đưa hết đạn đây kéo lãng phí.

Tôi thềm vào, Văn Cẩm rút một chủy thủ ra vung vài đường nói: “tốt lắm, không cần phải do dự nữa, nếu muốn đi hết thì nên tiết kiệm thời gian một chút.”

Chúng tôi lập tức uống mấy ngụm rượu trắng, đem trang bị đồ nghề tháo bớt ra rồi theo ký hiệu Muộn Du Bình để lại tiếp tục đi. Vì đông người nên dù phía trước tối tăm như thế nào thì cảm giác vẫn không quá sợ hãi, chỉ là trong lòng đè nặng một nỗi bất an rất khó hình dung.

Sau đó cũng không ai nói gì nữa, chúng tôi phân công mỗi người cảnh giác một phía, đặc biệt phải chú ý gợn sóng trên mặt nước. Bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng bì bõm đi trong nước, tốc độ di chuyển không nhanh cũng không chậm, dần dần tiến vào vùng tối trong hồ nước.

Cũng may nước trong suốt nên có thể dùng đèn pin chiếu thẳng xuống tận đáy, chúng tôi có thể rõ ràng thấy được dưới nước chỉ có đá sỏi mập mạp ngoài ra không còn gì đặc biệt cả. Đảo qua mặt nước có thể bao quát được đại khái tình hình xung quanh.

Tuy mọi chuyện vẫn bình thường nhưng không ai dám buông lỏng cảnh giác. Có điều là khi quan sát mặt nước bỗng thấy có một chỗ rất kỳ quái thu hút sự chú ý của tôi. Đi tiếp một đoạn nữa Văn Cẩm liền nói: “ở đây hình nhủ không có sinh vật trong suốt như ở trong mạch nước ngầm.”

Bàn Tử gật đầu đáp: “có thể bơi vì nhiệt độ nước ở đây quá lạnh, tôi thấy lượng nước khổng lồ trong hồ này chắc chắn được duy trì do nước vẫn ngày ngày được đổ vào đây, qua một vạn năm tích tụ lại, mọi người nghiêm cấm không được uống, khả năng sẽ bị tiêu chảy đấy.” (nước hết hạn sử dụng)

Tôi nói: “nếu nói vậy thì nước này được gọi là lão thủy, lắng đọng rất nhiều khoáng vật giàu có trong tự nhiên, có thể còn có cả khoáng vật độc hại nên lũ sinh vật kia không dám bơi vào đây không?”

Bàn Tử nghe thế thì tắc lưỡi một tiếng: “không thể nào! Khó trách sao tôi lại cảm thấy mông đau đau, mọi người có cảm thấy gì khác lạ không?”

Không ai nói tiếp, Muộn Du Bình đang đi tít đằng trước bỗng quay đầu liếc chúng tôi một cái, lập tức người nào người ấy đều cầm bật, chắc do từ lúc nói chuyện tới giờ toàn đề cập đến những thứ không đâu. Hắc Nhãn Kính đi cuối liền cười cười, hai người một đen một trắng, người mặt lạnh như tiền, người lúc nào cũng ngây ngô cười; quả thực rất rất giống hắc bạch vô thường, thái độ tương phản này ai để ý sẽ thấy khá thú vị.

Tiếp tục đi, chúng tôi xâm nhập tới cuối hồ, bốn phía đèn pin soi vào trong mặt nước tĩnh lặng, từ chỗ này lại xuất hiện rất nhiều đốm đen to bằng nửa quả bóng rổ. Có thể giải thích đáy hồ này khi hình thành tương đối sâu vì đèn pin soi vào mỗi một đốm đen này đều không nhìn được tới đáy của nó, không biết phía dưới còn bao nhiêu thước nữa.

Đi thêm vài bước lại xuất hiện một đốm như vậy, hình dạng bắt đầu biến hoa không có quy tắc, bên cạnh còn rất nhiều sỏi đá nhìn qua giống như những cái hố này được đào ra vậy. Chúng tôi bắt đầu cảm thấy có điểm không ổn, cố gắng chú ý dưới chân để tránh bước chân vào bên trong.

Cứ đi tiếp như vậy không lâu sau chúng tôi thấy được cái cột đá thứ hai khắc ký hiệu. Mọi người dừng lại nghỉ ngơi, có người còn hắt xì vài cái, nước ở đây thật sự lạnh lẽo vô cùng, nhưng tôi biết điều này chưa phải khó chịu nhất. Nước dù có lạnh nhưng cũng không tới mức đóng băng, còn trong phạm vi người ta có thể chịu đựng được nên cũng không cảm thấy quá sức lắm.

Ký hiệu kia chỉ về một hướng, hơn nữa cũng không đồng nhất với cái trước, có vẻ như phía trước có biến hóa gì đó.

Văn Cẩm nhìn Muộn Du Bình còn chưa kịp hỏi Muộn Du Bình đã trả lời: “đây là ký hiệu cuối cùng, chúng ta sắp đến rồi.”

Ký hiệu cuối cùng? Vậy hóa ra đó là lý do vì sao nó khác với cách khắc trước, vậy chạm tiếp theo chắc chắn chính là đích đến.

Trong lòng chúng tôi đều chấn động nhẹ, đằng sau còn có người bắt giắc rút súng ra. Không nói nhiều, chúng tôi lập tức theo ký hiệu đi tiếp, bản thân tôi cũng không biết bây giờ mình đang nghĩ gì, vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi; trong đầu bỗng cảm thấy có điểm xấu nhưng hai chân vẫn khẩn trương bước tiếp về phía trước.

Vừa bước qua cột đá chưa được hai ba bước chân tôi đột nhiên đau nhói lên, không biết mình vừa đạp phải cái gì nữa. Trước đây khi còn ở Trường Sa tôi thường cùng Chú Ba đi bơi trong khe suối nên lòng bàn chân rất nhạy cảm, vừa rồi chắc chắn là có cái gì đó đã găm vào chân tôi, tình hình này

không được tốt lắm.

Tôi lập tức dừng lại, bảo Bàn Tử chiếu cho tôi xem chân mình bị cái gì đâm vào. Bàn Tử dùng đèn pin soi qua nước tới chân tôi, ngay lập tức phát hiện dưới gót chân mình bị cứa một đường dài. Chắc chắn trong nước có vật rất sắc nhọn, tôi cúi đầu tìm xem cái chết tiệt ấy là gì. Vừa nhìn bỗng giật mình, giờ mới phát hiện ra là đáy nước ở đây không hề bình thường chút nào.

§13. Trung tâm

Mực nước chỉ cao tới thắt lưng hơn nữa lại trong vất nên ánh sáng đèn pin dễ dàng soi được xuống vị trí tôi đang đứng, từ lúc bước chân xuống hồ tôi vẫn nghĩ đáy của nó chỉ có toàn sỏi đá nhưng không biết từ lúc nào đã bị thay đổi. Trong lớp sỏi dưới chân chúng tôi xuất hiện rất nhiều mảnh đá sắc nhọn, tôi cúi xuống nhặt lấy một mảnh liền phát hiện đây không phải là đá mà là mảnh sứ. Nó có hình dạng và chất liệu tương tự như những bình sứ chúng tôi đã đào ra trong con thuyền đắm trong quỹ thành.

Những mảnh bình vỡ này trộn lẫn trong lớp sỏi đá chỉ hé ra một cạnh rất nhỏ, phải nhìn rất kỹ mới có thể thấy chúng. Chắc chắn nơi này đã được cố nhận sử dụng rất nhiều, vì số lượng của những mảnh gốm không phải là nhỏ, chẳng qua đều bị giấu bên dưới lớp cát sỏi kia mà thôi.

Mọi người thử dùng chân gạt gạt đáy nước, những mảnh vỡ liền tiếp lộ ra. Bàn Tử nhắc đèn pin lên cao soi qua bốn phía nơi chúng tôi đang đứng xem tình hình xung quanh có gì thay đổi.

Trong lớp cát sỏi phía dưới có một lượng lớn mảnh gốm vỡ, chúng bị chôn cũng không sâu, từ vị trí chúng tôi đang đứng soi tới cuối hồ vẫn tối tăm mùi mịt. Hơn nữa càng đi ký hiệu Muộn Du Bình lưu lại chỉ dùng để biểu thị phương hướng. Số lượng mảnh vỡ này càng lúc càng dày đặc, tôi thấy có lẽ chúng bị nước cuốn tới đây, phía trước không biết sẽ gặp phải chuyện kỳ dị gì.

Bàn Tử quan sát đáy nước phát hiện ra những mảnh vỡ này không phải chỉ là một vài miếng, dưới lớp sỏi còn lộ ra tới một tầng dày gốm sứ chồng chất vào nhau. Xem số lượng như vậy thì không thể dùng cách tính thông thường để đoán được bên dưới này có chôn bao nhiêu bình sứ. Những mảnh sứ lộ ra trong nước có cạnh vô cùng sắc nhọn, giống như lưỡi của dao lam vậy. Ở bên trong những mảnh sứ còn lộ ra rất nhiều xương người, đã mục rỗng hai đầu. Cơ bản là những mảnh xương này không còn nguyên vẹn, thậm chí tôi còn có thể thấy xung quanh vương vãi một vài mớ tóc, thật khiến người ta rùng mình nổi da gà.

Trường hợp này nhìn qua thấy cũng giống với cảnh tôi đã gặp ở đáy biển gần tây sa, lúc đó khắp đáy biển phủ kín những mảnh vỡ và bình sứ cổ đại. Nhưng là đồ sứ chôn trong cát biển trắng tinh, nhìn còn có chút cảm tình; còn ở đây bình gốm vừa xấu xí lại vùi trong sỏi đá gồ ghề, hơn nữa bên trong lại chứa tóc và xương người, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ ghê tận cổ rồi.

Nhìn những đầu lâu này ai trong chúng tôi đều nổi da gà khắp người. “đây là cái quái gì vậy chứ?” Bàn Tử líu lưỡi nói.

Tôi nói cho hắn và mọi người biết một chút về lúc tìm người ở quỹ thành

đã đào ra trong con thuyền chìm một số lượng lớn bình sứ chứa đầu người nhưng vẫn có nhiều người không thể hình dung cụ thể tình hình lúc đó. Vì thế tôi lại giải thích cho họ biết những bình sứ này được phát hiện như thế nào. Theo như cách ô lão tứ đọc được trên phù điêu thì đây là một tế phẩm cho rắn.

“Chẳng lẽ trong này cũng có một con thuyền đắm sao?” Bàn Tử hoa chân múa tay kinh ngạc.

Tôi lắc đầu, điều đó là bất khả thi, thứ nhất là không thể nào nhét được cả thuyền xuống dưới lòng đất này trừ khi hồ này có đường thông ra bên ngoài. Thứ hai là những bình sứ này chứa đồ tế phẩm cho rắn, chắc hẳn sẽ được đặt ở nơi có liên quan tới hoạt động hiến tế. Tôi nghĩ nơi này khẳng định sẽ có liên quan tới tôn giáo mà quốc gia tây vương mẫu tôn sùng. Với số lượng lớn như thế này có thể thấy được vào thời kỳ đó cũng loại bình này không phải là vật hiếm thấy.

Đối với những lý giải của Ô lão Tứ với bình sứ này tôi hoàn toàn đồng ý, có điều biết cũng không giải quyết được vấn đề gì. Trong đầu tôi bỗng văng vẳng tiếng kêu thảm thiết của hắc trong thành quý, cảm giác vết cứa dưới lòng bàn chân mình nhẹ đi rất nhiều.

Nhớ tới biến cố trong quý thành tôi vẫn còn sợ lạnh người, có điều nơi này sẽ không lặp lại chuyện như vậy. Xem những bình sứ này đều đã bị vỡ ra thành cả chục mảnh, xương cốt người cũng mục nát chỉ cần chạm vào cũng có thể vụn ra như cám, những thứ này bị ngâm trong nước cả nghìn năm qua, có là quý cũng thành cát bụi hết rồi. Hơn nữa bình sứ lại có khả năng thấm nước, dù thành bình có dày tới đâu thì bị ngâm trong nước lâu như vậy nước cũng từ từ ngấm vào được, chắc chắn là dù có tồn tại nguyên vẹn tới tận bây giờ thì bên trong cũng đầy nước, bộ hắc đã chết đuối hết rồi.

“Nhiều tế phẩm như vậy có phải phía trước là hầm mộ của Tây Vương Mẫu không?”, một thủ hạ của Chú Ba hỏi.

Tôi nghĩ cũng có thể lắm, nhưng phỏng đoán này hoàn toàn vô căn cứ. Thăm nghĩ tốt hơn hết là không đúng thì hay hơn.

Bàn Tử nói: “không quan tâm đó là cái gì, trước mắt chúng ta phải cẩn thận hơn đừng để bị đâm phải mảnh vỡ nào nữa, cũng chưa biết trong mớ xương cốt này có độc hay không, Tiểu Ngô mau mau đi rửa sạch vết thương. Cẩn thận vết thương của cậu mà nhiễm trùng sẽ thê thảm lắm. Hơn nữa nếu gọi những cái bình này để hiến tế cho rắn thì có thể phía trước chúng ta sẽ chạm mặt một loài gà rừng tôi cô, chúng ta nhất định phải đề cao cảnh giác.”

“Cám ơn anh đã quan tâm.” tôi lờm xéo Bàn Tử một cái. Hắc không thèm để ý lại kỳ quái hỏi: “kê cũng lạ, nếu bảo là tế phẩm của rắn thì phải

nhìn thấy chúng ở đây chứ, sao tới giờ vẫn chưa thấy một móng nào lộ mặt ra vậy?”

Cái thứ vừa cắt vào chân tôi không biết là xương đầu lâu hay là mảnh sứ bị tôi đập vỡ nữa, dù sao thì cũng không phải là điều tốt đẹp gì.

Lúc này hắc nhãn kính lại lặn xuống nước đào lên được một đầu lâu không còn phần gáy, bên trong não bị đục xơ ra kết lại thành khối như tổ ong, nhìn qua là biết đây chính là kiệt tác của lũ bọn ăn xác chửa kia. Vì sao trong đầu người lại chứa lũ bọn này giờ không thể nào khảo chứng được, nhưng có thể đoán là người ta dùng những bình đầu người này để nuôi dưỡng loài trùng khủng bố đó. Nếu như suy đoán của ô lão tứ là chính xác thì hành vi này chắc chắn bắt nguồn cho kỷ nguyên cai trị người dân bằng những hủ tục quý dị của tây vương mẫu, không biết ban đầu bọn họ vớ được thứ đầu người đầy bộ ăn xác này ở đâu.

Chúng tôi tiếp tục đập lên những mảnh sứ vỡ tiến về phía trước, người nào người đây vừa bước vừa chú ý dưới chân để tránh bị chúng gây thương tích. Càng đi về cuối hồ nước, tình hình càng trở lên rõ ràng, đáy nước không còn sỏi mà chỉ thấy tầng tầng lớp lớp mảnh sành mảnh sứ to nhỏ lớn bé xen lẫn với xương cốt đầu lâu. Tới khi đi được gần một km, nước giờ chỉ còn lưng lửng mắt cá chân, mọi người ngẩng đầu nhìn bất ngờ nhận ra bờ hồ trước mặt hoàn toàn được chất cao lên bằng mảnh vỡ của bình sứ.

Toàn bộ khu vực xung quanh đều là đồ sứ vỡ, có đủ các kích thước từ to tới bé, màu sắc chủ yếu là đỏ sậm và vàng đồng. Bên dưới những bình sứ đó còn chôn rất nhiều sọ người, tuy không hoàn toàn nguyên vẹn nhưng có thể thấy là bình nào cũng có, nhìn qua không thể đoán được có tất cả bao nhiêu tầng sứ và xương xếp chồng lên nhau nữa.

Cả đoàn người đứng ngây ra nhìn, không ai là không bàng hoàng trước cảnh tượng ghê rợn này, dù cho người đó đã từng đi đổ bao nhiêu đầu nhưng khi tận mắt chứng kiến cũng vẫn bị bất giác run sợ. Không dám tiến thẳng qua bờ hồ vì bên trên toàn cạnh sắc của bình sứ vỡ, chúng tôi được lệnh tìm kiếm đường khác để đi.

Bàn Tử đối với những thứ rách nát này hoàn toàn không có hứng thú còn thủ hạ của Chú Ba thì sợ không dám động vào, mọi người dừng lại chia nhau mỗi người một ngụm rượu khu hàn rồi tiếp tục bắt tay vào hành động. Chỉ riêng có hắc nhãn kính là rất hứng thú với những bình chứa đầu người kia, cứ thỉnh thoảng lại lặn xuống một lần để nhòm những sọ người bị chôn trong đồng mảnh sành. Bàn Tử thấy thế thì bực mình hỏi: “tên bốn mắt kia chưa thấy người chết bao giờ à mà hứng thú thế?”

Tìm một vòng bờ hồ đều có một tình trạng chúng như vậy, khu vực này rất rộng lớn, nếu muốn đi qua đó hoặc là quay lại bên mạch nước để bám vào

vách động mà đi đường vòng, hoặc là cứ thế đập lên trên mảnh sành và xương người kia để vào trong.

Đang do dự bỗng tôi thấy Văn Cẩm nhìn xuống chân, khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ, tôi liền qua hỏi cô ấy đang tính cái gì vậy. Văn Cẩm liền nói: “có phải chúng ta đã tới nơi rồi không?”

“Tới rồi ư? Ý dì là thế nào?” tôi kinh ngạc hỏi, nhưng cũng hiểu ra ngay, “có phải dì muốn nói là nơi này chính là đích cuối cùng của chúng ta không?”

Văn Cẩm gật đầu nói: “chúng ta có thể đã đứng ở nơi trước đây người ta đặt tế phẩm mà thường thì đàn tế lễ cũng được sắp xếp ở cạnh đó, cùng lắm là chỉ còn cách đây một khoảng cách ngắn nữa thôi, cháu thấy có phải không?”

Tôi nhìn xuống đáy nước rồi lại đưa mắt ra xung quanh, cảm giác bất ngờ khó tả, ít nhất là tôi không thể chấp nhận được chuyện này. Đây là nơi nào chứ, ngoài trừ những bình chứa đầu người này ra thì chẳng có cái gì hết, chúng tôi chịu bao hoạn nạn khốn đốn chỉ để tới một nơi như thế này sao? Nếu là muốn nhìn đầu người tế phẩm thì tôi thà ở trong quỹ thành xem còn rõ ràng hơn là ở nơi vừa tối vừa ẩm ướt thế này.

Bất giác tôi lại nhìn Muộn Du Bình nhưng hấn trước sau vẫn không nói câu nào, Văn Cẩm liền lấy gậy huỳnh quang ra, bẻ cho nó sáng lên rồi cô ấy vút xuống bốn phía trong nước, xung quanh lập tức sáng lên. Những người khác thấy thế liền làm theo, lấy trong ba lô cá nhân ra gậy huỳnh quang rồi thả vào trong nước, bỗng chốc cả đáy nước sáng rực màu xanh huyền ảo.

Mọi người bắt đầu tìm kiếm chỗ khả nghi dưới đáy hồ, ánh sáng huỳnh quang trong nước quỉ dị vô cùng, ai cũng cố gắng quan sát thật cẩn thận để không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Nhưng chúng tôi vẫn không phát hiện thấy điểm gì bất thường ở đây, ngoài mảnh sành chỉ có mảnh sành mà thôi.

Tất cả mọi người đều có cảm giác chán nản, tôi nhìn xuống đáy nước thăm nghĩ, nếu nơi này chính là đích đến vậy chắc chắn sẽ phải có cái gì được chôn ở phía dưới lớp bình vỡ cổ này. Nhưng đây là chuyện không thể nào xảy ra, ở đây có nhiều người như vậy, nếu nó ở ngay phía dưới thì chắc chắn đã tìm được ra rồi. Chắc chắn đây không phải nơi chúng tôi muốn tìm, chắc chắn vẫn phải qua bờ hồ kia mới được.

Bực mình ở chỗ tôi hoàn toàn không thể hình dung hình dạng của mục đích đó là gì nữa, Muộn Du Bình thì không nhớ nổi một cái gì.

Tôi hậm hực đá chân trong nước để làm nóng cơ thể, ngay sau đó bỗng tôi thấy ảnh ngược của mình bị những gợn sóng uốn lượn thành hình thù kỳ dị, cùng lúc tôi lại thấy cả phía sau mình có gì đó bất thường. Vội ngẩng đầu lên

xem trên đỉnh đầu, không biết từ khi nào mà đỉnh của hang động nào đã cao lên rất nhiều, nhìn lên trên chỉ thấy tối đen một khoảng.

Tôi lấy đèn pin soi lên trên chỉ thấy ánh sáng như bị nuốt vào trong bóng tối, chiếu không tới đâu cả. Ánh đèn có thể rọi khoảng cách bốn mươi thước nhưng độ cao từ đây tới đỉnh đã vượt ra ngoài khoảng cách này nên không thể thấy gì bên trên. Tôi lập tức lấy đèn pin điều chỉnh cường độ một chút rồi lại soi lên, lần này ánh sáng tập trung thành một cột thẳng tắp bắn tới đỉnh hang.

Mọi người bốn phía bị ánh đèn của tôi thu hút sự chú ý lên nhìn qua xem tôi muốn làm gì, tôi cũng không để ý tới bọn họ mà hai mắt chỉ dán lên trên trần hang, soi xem tình hình trên đầu mình có gì thay đổi.

Ngay lập tức tôi bị giật mình một, trước mắt tôi không phải là bề mặt đá gồ ghề như trước, dưới ánh sáng của đèn pin xuất hiện một vật thể không lồ không xác định được khảm vào trần hang.

Khối vật thể này lớn vô cùng, với ánh sáng bé xíu của đèn pin chỉ có thể chiếu một bộ phận rất nhỏ của nó, nhưng có thể xác định được nó hình cầu, không biết đường kính là bao nhiêu chỉ như thể nó bao trùm hết toàn bộ khu vực này. Từ bên dưới nhìn lên có thể đoán là nó làm bằng đá, nhưng màu sắc thì loang lổ không hề đồng nhất. Quái dị ở chỗ mặt tiền của quả cầu đá đó lại có những lỗ hổng lớn, nhiều không đếm xuể, nhìn qua vô cùng xấu xí, ví như là cái đài sen bị người ta lấy hết hạt ra rồi vậy.

Những người khác cũng theo ánh đèn của tôi ngẩng đầu nhìn lên, lập tức tiếng người im bật, tất cả nhìn không chớp mắt, cảm giác như mọi vật đều chết lặng khi thấy cảnh tượng này.

“Đây là cái quỷ gì vậy?” mãi sau Bàn Tử mới thì thào một câu.

Văn Cẩm bàng hoàng nói: “trời, đây... Đây chẳng phải là một mảnh thiên thạch sao?”

§14. Thiên thạch

Người cổ đại còn gọi thiên thạch là vẩn thạch, đó là khi người ta gặp một tiểu hành tinh bay từ ngoài vũ trụ xuống Trái Đất, trong thời kì sơ khai con người còn chưa biết đó là thứ gì nên gọi nó là đá trời. Thiên thạch có rất nhiều loại, thường được dùng là nguyên liệu điêu khắc, quý giá nhất là loại lõi thiên thạch.

Vật thể kia chỉ có thể là vẩn thạch, nếu không sẽ không thể giải thích được hiện tượng mà chúng tôi đang nhìn thấy, bằng sức người thì hoàn toàn không thể đặt một khối đá khổng lồ như vậy vào đây được. Nhưng vẩn thạch này quá lớn, còn bao nhiêu phần bị chôn vào trong miệng núi này nữa? Càng nghĩ càng không thể tưởng tượng được.

Những người khác cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, bắt đầu lấy đèn pin soi lên bốn phía, muốn tìm xem nơi vẩn thạch kia tiếp xúc với miệng núi này. Sau khi tính toán thì chúng tôi phát hiện đường kính của nó khoảng năm sáu trăm mét, tính thêm cả phần bị miệng núi này che lấp thì tổng cộng toàn bộ đường kính rơi vào gần một km.

Những vết lõm lồi trên bề mặt của vẩn thạch thoạt nhìn xấu xí vô cùng, tôi còn tưởng đây là một cái tổ ong đất bị phân hủy tới xác xơ. Không biết vì sao nhưng tôi lại thấy vẩn thạch này giống với cái lò luyện đan trên kia, những hố sâu trên bề mặt của nó tối đen soi đèn vào cũng hoàn toàn không thể thấy được tình hình bên trong, càng không biết nó hình thành như thế nào. Nhìn vô số những vết lõm sâu hoắm kia tôi cảm tưởng như có cả trăm con mắt đang quan sát mình, trong lòng vô cùng khó chịu. Văn Cẩm nói: “đây chắc chắn chính là đích đến của chúng ta, nhất định nơi này ẩn chứa lời giải cho bí mật cuối cùng của tây vương mẫu, chắc chắn Uông tàng hải cũng đang truy tìm thứ này...”

“Ông ta muốn thấy thứ này ư? Vẩn thạch này thì có lợi ích gì?” tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

Văn Cẩm cũng lắc đầu: “đi không rõ, có thể những lỗ hổng kia sẽ có đáp án cho chúng ta, nhưng sao chúng lại nhiều như vậy nhỉ?”

Tôi nhìn những hố sâu trên đầu mà lạnh sống lưng: “hay là do người ta đã đào thêm ra chăng? Con mẹ nó chứ, chẳng lẽ bên trong vẩn thạch này còn có cái quặng gì đó?”

Hắc Nhãn Kính đột nhiên nói: “không phải vậy, đây là những lỗ hổng tự nhiên, vẩn thạch thường có hình dạng như một tổ ong nên nhìn có chút khó coi thôi.”

Thấy hắn đột nhiên nói chuyện nghiêm túc tôi thấy không quen chút nào.

Cùng lúc có một thủ hạ của Chú Ba nói: “các người đã từng nghe qua giai thoại về bồn địa Sái Đạt Mộc này chưa, Tháp Mộc Đà này được hình thành do có một tiểu hành tinh từ bên ngoài vũ trụ va chạm với Trái Đất. Có thể là đây là một mảnh vụn thạch tách ra từ tiểu hành tinh đó, ốc đảo trong Tháp Mộc Đà là nơi vụn thạch đáp xuống, người Tây Lương Nữ Quốc đã xây dựng thành cổ này quanh vụn thạch đó. Hơn nữa phải tới lúc người ta xây hệ thống dẫn nước dưới lòng đất mới phát hiện ra bên trong có tồn tại một vụn thạch, từ đó khẳng định người Tây Lương Nữ Quốc lấy đó làm vật tượng trưng cho thần quyền tối cao trong tôn giáo của họ.”

Đây là lần thứ tên thủ hạ này nói chuyện, tôi chưa từng để ý tới hắn, giờ thấy hắn nói mà không nhớ nổi tên của hắn là gì, đang muốn hỏi nội dung cụ thể như thế nào thì lại bị Bàn Tử thu hút sự chú ý.

Bàn Tử vốn vô tổ chức vô kỷ luật, không biết vì sao lại chạy theo Muộn Du Bình đi rất xa rồi, khoảng cách từ hai người đó tới chúng tôi cũng khoảng bốn năm trăm mét, lấy đèn pin soi theo không thấy người nữa. Hình như ở đó có phát hiện gì mới nên hắn gọi chúng tôi tới xem. Chúng tôi bì bõm lội trong nước đi qua, đến vị trí bọn họ đang đứng mới nhìn thấy vị trí mà vụn thạch kia tiếp giáp với đỉnh hang. Nhìn qua thấy như là mình đang ở trong địa ngục vậy, xung quanh lại có rất nhiều cột đá từ trên trần rủ xuống cảm giác như những thác nước khổng lồ, mà vách đá lại thoải thoải nên có thể bước lên dễ dàng, quả thực rất giống với đang ở trong lòng một quả núi nhỏ.

Hang động này tương đối rộng, những thác đá kia hình dạng dữ tợn, nhìn theo khía cạnh nào cũng thấy xấu xí kinh khủng, như là nó bị rất nhiều xúc tu yêu quái dính vào. Những thác đá này là do vụn thạch đang bốc cháy với nhiệt độ cực cao sau khi va chạm với mặt đất đã sinh ra nhan thạch, tôi thực không biết dùng lời nào để hình dung được kỳ cảnh này.

Trên vách nham thạch có nhô ra một thềm đá tương đối bằng phẳng, hai bên thềm có đặt một trụ đèn bằng thanh đồng, thềm đá có vị trí tương đối cao, nó nằm sát với nơi tiếp giáp giữa vụn thạch và trần hang, phần dốc xuống được người ta tu sửa thành vài bậc thang để bước lên. Tôi quay đầu nhìn tình hình bốn phía, lúc này mới có thể hình dung ra được đại khái mục đích xây dựng nơi này, phía dưới kia được dùng làm nơi chứa tế phẩm, người đứng trên đài kia có thể chiêm ngưỡng toàn cảnh hiện tế diễn ta.

Mấu chốt nhất là đài cử hành nghi lễ kia, có thể nhìn thấy một vương tọa bằng đá được trạm khắc cầu kỳ, từ dưới nhìn lên không thể trông thấy hoàn toàn hình dạng của nó nhưng kích thước đồ sộ khó tin được. Hơn hết điều khiến tôi kinh ngạc là trên ghế kia lại có một người đang ngồi. Tôi hít sâu một hơi, thậm chí nhủ đó là ai vậy, chẳng lẽ là tây vương mẫu? Suốt hàng nghìn năm qua bà ta vẫn muốn trông coi thánh địa của mình ư?

§15. Chờ đợi

Bóng người ẩn hiện xa xa trên vương tọa không biết còn sống hay là đã chết, cũng hoàn toàn chưa thể xác định đó có phải là Tây Vương Mẫu hay không. Tôi từng trải qua chuyện như thế này không dưới một lần rồi, hơn nữa nơi này tà khí ngút trời như vậy rất dễ khiến cho người ta nghĩ tới việc lấy chân lừa đen ra phòng thân.

Bàn Tử nói: “không thể nào là Tây Vương Mẫu được, vua chúa chết thì sẽ được đem đi chôn hoặc là ướp xác trong một quan tài vàng bạc lụa là, làm gì có chuyện lại ngồi đây mà tu tiên như vậy. Tôi chắc đó chỉ là tảng đá hình người thôi.”

Văn Cẩm cũng lên tiếng: “chắc chắn đó không phải là đá, thời kỳ đó chưa phát triển nghệ thuật hình nhân như vậy đâu. Chúng ta từ lúc bước chân tới thành cổ này đâu có nhìn thấy bất cứ hình nhân nào. Nơi này bí ẩn như vậy còn là thánh địa của Tây Vương Mẫu, để có thể ngồi được trong này thì không phải là một người tầm thường, mọi người phải đề cao cảnh giác.”

Bàn Tử lại nói: “đáng tiếc là súng của phan tử đã bị hỏng, nếu không từ khoảng cách này lão tử chỉ cần bắn một phát súng trúng ngay giữa đầu bóng đen kia, là người hay quỷ sẽ biết ngay.”

Tôi cười thầm, nếu đánh phải quỷ thì chắc chắn anh không địch được nó, còn nếu bắn trúng người sẽ cấu thành tội cố ý giết người, đằng nào anh cũng khó thoát.

Nhưng bất luận là thế nào thì chúng ta cũng vẫn phải đi qua đó, vì chỉ có thể đứng trên đài kia mới tiếp cận được văn thạch. Chúng tôi triệu tập mọi người lại, bắt đầu bước lên bậc thang.

Chắc chắn không có cạm bẫy nào ở đây vì cơ bản không có điều kiện để thiết kế nó, thêm đá đều chỉ được tạc thủ công, trụ đèn bằng thanh đồng ở hai bên chỉ dùng để làm vật trang trí. Chúng tôi vừa từ trong nước bước lên, cơ thể nặng nề như đem thêm tạ lên người, bước đi rất chậm chạp. Nghỉ ngơi một lát cho mọi người có thời gian để thở, chúng tôi giờ mới lấy chân lừa đen ra, cẩn thận khom lưng tiến lên đài hiến tế. Đông người đâm liềm lĩnh, không chút do dự liền cầm đèn pin soi vào bóng đen trên vương tọa, quả nhiên có một người đang ngồi ngay ngắn ở đó.

Đến gần quan sát, chúng tôi phát hiện đó là một nữ thi. Khóe nữ thi này nhìn qua hoàn toàn không thể phân biệt được giới tính nếu không nhờ những cây trâm gài tóc kia thì từ hoàng bào bằng tơ vàng đính ngọc trai tới hình dáng không thể xác định nổi. Dáng ngồi rất tự nhiên, không có quắp như những thi thể khác nên nhìn xa còn tưởng là người sống.

Da của nữ thi đã chuyển màu xanh, ghé mắt vào nhìn kỹ mới phát hiện không phải vậy, toàn bộ thi thể bị bao phủ bởi một chất keo màu xanh mịn như vôi bột. Người ta đã cẩn thận bọc kín xác của nữ thi bên trong hộp chất này không để cho một chút da thịt nào bị lộ ra ngoài, tôi cũng không biết cổ nhân đã dùng cái gì để có thể bảo tồn quần áo của thi thể được nguyên vẹn như vậy. Thoạt nhìn còn tưởng là tượng bô tát trong miếu thờ, dưới ánh sáng đèn pin mờ mờ ảo ảo thi thể nữ nhân này càng thêm vẻ huyền hoặc âm trầm.

Sau nữ thi còn có hai hộ vệ tướng, trên người mặc áo giáp tây vực. Hai thi thể này lại không được bảo quản tốt như nữ thi kia, có thể thấy lớp hộp chất bên ngoài đã bị bong ra hoàn toàn, lộ ra hài cốt bên trong gần như đã bị phân hủy hết. Bởi vì khôi áo giáp bên ngoài có màu đen, cùng chất liệu với áo ngọc nên vừa rồi chúng tôi không phát hiện ra.

Ba xác ướp hoặc đứng hoặc ngồi đều được cố định thẳng tắp, chắc chắn trước đây đã được trải qua một quá trình xử lý đặc biệt.

“Đây có phải là Tây Vương Mẫu không vậy?” Bàn Tử thì thào hỏi.

Tôi gật đầu đáp: “xem ra thì có thể lắm, không tưởng được là bà ta ở trong này, chắc sau khi Tây Vương Mẫu tạ thế, cổ nhân đã đem xử lý thi thể này rồi đặt nó vào đây.”

Bàn Tử thấy những hạt ngọc được đính trên tấm áo long bào lấp lánh, hai mắt liền tỏa ánh hào quang, hấp háy nói: “cuối cùng béo gia tôi cũng được đền đáp công sức xứng đáng rồi, bao nhiêu hàng hiệu bà ta đều khoác hết lên người, đúng là đàn bà trước sau vẫn mãi là đàn bà thôi, tới chết vẫn còn muốn giữ của đem đi.” tôi vừa nghe thấy Bàn Tử thốt lên một tràng như vậy lập tức giữ chặt tay hắn lại.

Muộn Du Bình bảo chúng tôi không được tới gần, hấn chỉ vào bốn góc trên tay vịn của vương tọa, hoa văn điêu khắc trên đó thực chất là hình đầu người mình chim rất nhỏ, bốn góc tạo thành một vòng tròn khép kín quanh vương tọa. Muộn Du Bình dùng hai ngón tay dài của hấn kiểm tra một chút xung quanh rồi nói: “ở đây có khe hở, khả năng cũng thiết kế một cơ quan cân bằng ở đây, tuyệt đối không được đến gần cô ấy.”

Chúng tôi nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhớ tới mục đích lên đây liền ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy vãn thạch đã ngay trên đỉnh đầu chúng tôi, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được vào. Trước mặt mọi người là một hố sâu, soi đèn pin vào thấy từ đây có thể đi vào bên trong lõi của vãn thạch. Lỗ hổng sâu không thấy đáy, mà bề mặt thì bóng loáng như đá hoa cương, quả thật không thể là do con người làm ra được.

Uông Tàng Hải tìm kiếm thứ này để làm gì vậy?

Nếu theo như Văn Cẩm nói thì ông ta đi tìm phương pháo trường sinh bất

tử, vậy vân thạch này có liên quan gì tới việc trường sinh chứ?

Tôi cẩn thận nhòm vào bên trong, bỗng có tưởng tượng ra một thứ rất kỳ quái. Toàn bộ vật chất cấu thành lên vân thạch này cảm giác rất giống với chất để làm ra áo ngọc? Từ màu sắc, tới độ sáng bóng, có vẻ như cùng một chất liệu, tôi lập tức kiễng chân sờ thử. Vừa chạm vào bàn tay đã cảm thấy mát lạnh, thật sự đây chính là ngọc thạch.

Nếu như vậy thì vật lồi lõm hình cầu này có thể gọi là vân ngọc được không đây?

Trên đời này có một loại đá vô cùng trân quý có tên là vân ngọc, nó đặc biệt ở chỗ cấu tạo của nó tương tự với ngọc thạch, hầu hết sau một thời gian đều sẽ biến thành ngọc thạch, cổ nhân coi đó như bảo vật số một trong trời đất không gì sánh nổi. Nhưng vân thạch này có màu đậm hơn rất nhiều so với ngọc thạch, có thể là chúng có thành phần giống nhau nên mới như vậy chăng? Chẳng lẽ những áo ngọc nơi này đều được làm từ vân thạch này sao?

Nếu đúng như vậy thì khối vân thạch này rất đáng giá, khối lượng và kích thước lớn như vậy nếu đập ra cân bán cũng đủ để sống mấy đời không hết được.

Tôi nói cho mọi người nghe ý nghĩ của mình, ai cũng thấy rất có lý.

“Xem ra đám huyết thi kia hình thành có liên quan rất lớn tới khối vân thạch này.” Văn Cẩm nói, “mà bên trong cổ thành Tây Vương Mẫu lại có loại vật chất đặc biệt này nên cổ nhân từ xa xưa đã biết chế tác áo ngọc để sử dụng.”

Tôi bất chợt lại nghĩ ra một việc khác: “mọi người nói xem, trong lịch sử người hán từ khi nào bắt đầu xuất hiện y phục bằng kim khí, truyền thuyết nói có thể chống cho thi thể bị phân hủy trong cả nghìn năm, nhưng khảo cổ hiện đại lại phát hiện đồ kim loại hoặc ngay cả ngọc thạch cũng không thể tồn tại trong từng ấy năm được, vậy khẳng định tất cả những truyền thuyết đó đều không có căn cứ khoa học. Vậy cổ nhân phát triển những câu chuyện truyền miệng đó từ đâu? Bàn đầu tôi đã đi tìm kiếm trong một vài tàng thư, điều ra ra được cổ nhân miêu tả y phục bảo hộ ngàn năm không hề nói tới ngọc làm giáp khác với ngọc bình thường.”

“Có phải cậu đọc nó trong chiến quốc cẩm thư?” Bàn Tử nói, “cậu nói là y phục người chết của đại hán là bắt chước áo ngọc trong chiến quốc cẩm thư?”

“Có thể lắm chứ.” tôi gật đầu nói, “sau đó, Uông Tàng Hải đã phát hiện ra sơ hở này, ông ta lập tức lục tung toàn bộ những tư liệu cổ để tìm cho ra vật chất thực sự của áo ngọc này.”

Tôi cảm thấy mọi thứ trong đầu mình hoàn toàn rõ ràng: “nếu thật sự là

như vậy thì chính xác Uông Tàng Hải tiến hành công cuộc đạo mộ là để tìm khối vẫn ngọc này? Cuối cùng ông ta đã tìm ra vị trí của nó nên dẫn người tới đây ư?”

“Không đúng.” Văn Cẩm phủ định những suy luận của tôi, “nếu như cháu nói thì ông ta chắc hẳn đã tới được nơi này, vậy chắc chắn là mục đích thành công mỹ mãn, nhưng khi chúng ta ở đáy biển lại không hề tìm thấy có mảnh áo ngọc nào cả. Chẳng phải đích của Uông Tàng Hải là chế tạo thành công thứ thần diệu đó sao?”

“Vậy theo di mục tiêu của ông ta là gì?” tôi hỏi. Trong đầu vẫn khẳng định suy luận của mình hoàn toàn hợp lý.

Văn Cẩm nhìn vào trong lỗ hổng của vẫn thạch. Sau đó mới nhìn chúng tôi nói: “di không biết nữa, có điều trực giác mách bảo di mục tiêu đó tồn tại bên trong vẫn thạch kia.”

Trong chốc lát cô ấy rút ra một sợi dây thừng trong ba lô rồi nói với tôi: “di sẽ vào trong xem thế nào.”

Tôi vừa nhìn đã hiểu ý đồ của cô ấy, mồn ngăn lại nhưng Muộn Du Bình lại giữ lấy tay rồi, tôi nhìn vào mắt hắn bỗng hiểu ra ý anh là gì. Chúng ta có thể lựa chọn giữa tiếp tục hoặc dừng lại, nhưng Văn Cẩm thì không thể lựa chọn được nữa, nói gì lúc này đều là vô nghĩa.

Tôi thở dài một tiếng, bản thân có chút bất lực, con người ta chỉ khi rơi vào tình thế chỉ có thể nghĩ cho mình mà không thể nghĩ cho người khác mới thấy nhân sinh nhỏ bé chùng nào. Tôi tưởng là chỉ có trong phim ảnh mới có nhưng thực tế cũng đầy rẫy những hoàn cảnh bất đắc dĩ như vậy, cảm giác bất mãn vô cùng.

Động tác của Văn Cẩm vô cùng lưu loát, đầu tiên là nhờ Muộn Du Bình lôi dây thừng giúp mình rồi bản thân soi qua mấy lỗ hổng bên trên kia chọn ra một cái để đi vào trong.

Tôi tính tìm người thay thế cô ấy làm nhiệm vụ này nhưng hoàn toàn không khả thi, tuy rằng những hố đen kia đều tương đối rộng, nhưng hướng đi lên lại thẳng đứng, muốn vào trong phải sử dụng đầu gối thì may ra có thể di chuyển được. Tất cả đàn ông con trai trong đám chúng tôi đều tương đối cao, sau khi trèo lên thì hai chân chưa chắc đã gặp lại được, như vậy sẽ không thể có lực mà đi lên, Bàn Tử thì càng không nói, nếu tiến vào bên trong mà lỗ hổng thu hẹp đường kính lại thì chắc hẳn sẽ vĩnh viễn kẹt lại trong đó. Chỉ có dáng người nhỏ nhắn của Văn Cẩm mới có thể dùng cách này được.

Trong lòng tôi lo lắng, nhưng thấy thân thủ của Văn Cẩm rất nhanh nhẹn, cũng chỉ biết mình lo lắng vô nghĩa rồi. Văn Cẩm buộc dây thừng vào quanh bụng, trèo lên vai Bàn Tử rồi nhào người vào trong lỗ hổng, sau đó đập một

cái rất mạnh vào lưng hấn để đẩy người lên trên.

Tôi gọi với theo “cẩn thận!”, cô ấy đáp lời rồi quay lại nhìn tôi vài giây. Tôi thấy trong ánh mắt sắc sảo tinh anh của cô ấy có chút kỳ quái, nhưng không thể nói được đó là cảm giác gì, chỉ thấy sau đó cô ấy nở một nụ cười rồi quay đi, bắt đầu tiến vào sâu bên trong vãn thạch.

Chúng tôi vừa thả dây thừng vừa nhìn theo bóng cô ấy di chuyển bên trong lỗ hổng, động tác rất chậm, chắc chắn là đã vận hết sức mới có thể từ từ tiến lên trên đó được. Cho tới khi ánh đèn pin của cô ấy biến mất cũng phải tới nửa tiếng đồng hồ, nhưng khoảng cách từ miệng hố vào tới bên trong cũng không đến năm mươi thước.

Nhìn toàn bộ quá trình diễn ra, tôi bất giác cảm thấy da gà nổi toàn thân, rõ ràng kia rất giống với đi trong đạo động, nhưng lỗ hổng này sâu bao nhiêu cũng chưa rõ, ít nhất cũng phải hơn ba trăm mét. Cảm giác khổ sở vô cùng, hướng chỉ đi vào bên trong không biết sẽ còn gặp phải bất trắc gì nữa.

Ngẩng đầu nhìn vào trong miệng hố hơn mười phút nữa tới khi cổ cảm giác mỏi nhừ, tôi mới đành lòng cúi đầu xuống, đi tới chỗ mấy thủ hạ của Chú Ba đang ngồi nghỉ ngơi, cởi đồ ra rồi dùng rượu trắng xoa khắp người cho bớt lạnh. Dây thừng vẫn tiếp tục kéo lên, cứ mười thước Bàn Tử và Văn Cẩm lại giật dây ra hiệu xác nhận.

Không khí rất căng thẳng, chúng tôi không nói với nhau câu nào, cũng không biết nói cái gì cho phải vào lúc này, thỉnh thoảng lại nhìn về nữ thi đằng sau giật mình đánh thót một cái, rồi trong lòng lại bất giác cảm thấy lo lắng cho an nguy của Văn Cẩm trên kia.

Đợi tầm một tiếng đồng hồ, bỗng tôi chợt nghe thấy Bàn Tử “hử?” một tiếng, tôi lập tức đứng lên hỏi chuyện gì vậy, hấn nói: “đại tử trên kia không có tín hiệu đáp lại”.

Chúng tôi tức thì soi đèn vào, bảo Bàn Tử kéo dây thừng vài cái, vừa kéo bỗng thấy dây thừng cứ thế tuột xuống, không có giật dây phản hồi. Đầu óc tôi bỗng căng lên như dây đàn, thậm nghĩ không phải đã có chuyện gì rồi chứ, bảo Bàn Tử làm lại một lần nữa xem thế nào.

Bàn Tử lại giật một cái, nhưng vẫn thấy dây thừng trôi xuống, hấn càu mày nói: “không ổn rồi, dây thừng rất nhẹ, cảm giác như không có ai ở đầu bên kia vậy.”

Muộn Du Bình vừa nghe đã biến sắc, lật tức nói với Bàn Tử: “kéo cô ấy ra ngay!”

Bàn Tử tức thì kéo hết sức, hai tay liên tục quấn dây thừng. Tôi thấy động tác của hấn chắc chắn có gì đó không ổn, vốn dĩ không cần dùng sức mà dây thừng như nước cứ trôi tuồn tuột ra ngoài. Ra tới góc thẳng đứng thì không

cần kéo nó cũng tự động rơi thẳng xuống quần quanh người tôi vài vòng.

Tôi giãy giụa tháo khỏi dây thừng rồi cầm đầu kia của nó lên nhìn, thấy không hề có dấu vết cắt xé nào, hẳn là chính cô ấy đã tháo nó ra. Chúng tôi nhìn nhau bàng hoàng, trong lòng có dự cảm rất xấu, Văn Cẩm tự tháo dây thừng để làm gì chứ?

Sắc mặt Muộn Du Bình nghiêm trọng vô cùng, trong lúc tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì bỗng thấy hắn đè vài Bàn Tử lại rồi đạp lên lưng Bàn Tử lấy đà leo lên trên. Tiếp theo nửa người đã có thể tiến vào trong hố, động tác thần tốc, cơ bản là tôi không kịp phản ứng gì. Bàn Tử lập tức kêu: “dây thừng! Mang theo dây thừng đi đã!”. Nhưng Muộn Du Bình đã không để ý tới những lời hắn nói, nháy mắt đã thu người lên trên lỗ hổng.

Tôi thấy hắn không mang theo dây thừng chỉ nghĩ là không thể được, ngay lập tức bảo Bàn Tử: “ngồi xuống một chút!” Bàn Tử giận dữ: “con mẹ nó chứ, bàn gia tôi đâu phải là mã phu!”. Tôi không quan tâm tới hắn gào cái gì, lập tức đẩy hắn cúi xuống rồi liêu xiêu trèo lên. Bàn Tử miễn cưỡng đẩy tôi lên, bản thân cũng đã cố gắng hết sức mới có thể bám hai tay lên trên mặt đá, những quả thực khí lực không đủ. Nín thở giữ chặt lấy vách đá rồi gập người thu chân lên nhưng chỉ vài giây đã trượt xuống, ngã ngay xuống người Bàn Tử. Tôi bảo hắn cố gắng giúp tôi một lần nữa, nhưng vẫn như vậy, đành ngậm ngùi chấp nhận số phận mình không thể trèo được lên trên đó.

Tôi đứng lên xoa xoa mấy chỗ bị bầm dập, ngẩng đầu nhìn lên thấy Muộn Du Bình dang chặt vật tiến vào trong vũng thạch. Hắn rất cao, đầu gối tất nhiên không thể dùng được nên chỉ có thể từng bước từng bước dùng nửa đầu bàn chân tỳ lên mặt đá để di chuyển, cách đó vô cùng tiêu hao thể lực. Tôi bỗng có cảm giác hay là vũng thạch này là một thực thể sống, lỗ hổng này là một cạm bẫy cho con mồi chui đầu vào, nếu vậy thì Muộn Du Bình đã hoàn toàn sa lưới.

Nhưng tôi lập tức hiểu ra là không thể nào có chuyện như vậy được, tất cả mọi thứ trong đầu tôi đang bị quấy cho rối tung hết lên, không nghĩ được bất cứ điều gì. Tôi cứ như vậy nhìn theo bóng dáng lay động của Muộn Du Bình, cũng không biết là qua bao lâu thì thấy Muộn Du Bình cuối cùng đã hoàn toàn biến mất bên trong bóng tối.

Tôi lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên, kiên trì đứng ở miệng hố ngóng lên xem, hy vọng có thể nhìn thấy ánh đèn tín hiệu rồi hai người bọn họ đều trở về an toàn.

Thời gian cứ từng giây trôi qua, mà lòng tôi thấp thỏm bồn chồn, biết bao nhiêu cung bậc cảm xúc từ lo âu tới bình tĩnh rồi lại từ bình tĩnh tới chết lặng, cuối cùng là từ chết lặng đến đầu óc trống không.

Mười mấy giờ sau vẫn không thấy có phát sinh gì, Muộn Du Bình không thấy về, Văn Cẩm cũng mất dạng, trong hồ sâu không hề có một âm thanh gì. Hai người kia như đã xuyên qua một thế giới khác.

§16. Tiếp tục chờ đợi

Tất cả chúng tôi không còn biết làm gì ngoài chờ đợi, ước chừng cũng đã ba ngày trôi qua. Trong ba ngày này tôi luôn luôn dõm mắt vào cái miệng hồ nơi bọn họ đi vào trong, khoảng thời gian tối tệ đó trôi đi nghĩ mà dài đằng đẵng, chỉ có thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mới có thể cảm nhận hết nỗi thống khổ đó.

Trong suốt thời gian chờ đợi, đã không biết bao nhiêu lần tôi muốn trèo lên cái lỗ hồng kia những đều thất bại. Thật sự người có thể lực dưới mức bình thường như tôi không kham nổi nhiệm vụ này, lần tiến vào sâu nhất của tôi là được hơn mười thước, chỉ mới đi được từng ấy khoảng cách mà hai tay tôi đã mỏi muốn rời ra rồi.

Trong nhóm người còn lại ở đây không cần phải nói tới lũ thủ hạ kém cỏi của Chú Ba, chắc chắn bọn họ có cho thêm tiền cũng không chịu trèo lên đó. Người có khả năng đi lên chỉ có Hắc Nhân Kính, nhưng hắc nhân kính không có một chút hứng thú gì đối với việc này, tôi nghĩ bản thân hắc nhân kính cũng không chắc chắn đi vào rồi có thể đi ra được không. Một không khí nặng nề bao trùm cả đội, tên Lân vài lần giục giã rời khỏi nơi này, hắc nhân kính nói hai người kia tới giờ phút này vẫn không đi ra ngoài khả năng đã chết ở bên trong rồi. Nếu chúng ta không thể đi vào thì ở lại cũng vô dụng mà thôi, hơn nữa đồ ăn đã chuẩn bị cạn kiệt rồi.

Tôi không chấp nhận điều đó, phải trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả mới đạt được thành quả này, nếu cứ như vậy trở về thì tôi tuyệt đối không cam lòng. Còn cả an nguy của Văn Cẩm và Muộn Du Bình trên kia nữa, hai người đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Văn Cẩm tự tháo dây thừng vậy nghĩa là cô ấy cố ý làm thế, tôi chợt nhớ tới khi cô ấy tiến vào trong miệng hồ kia có quay lại nhìn tôi cười, chẳng lẽ mọi chuyện đều đã được cô ấy lên kế hoạch từ trước. Cô ấy biết bên trong sẽ gặp phải tình huống gì, còn biết là mình sẽ không thể thoát khỏi nó nên đã an bài chấp nhận tất cả.

Một mình Văn Cẩm tới đây là vì số mệnh của cô ấy ép buộc, tôi thật không thể hình dung nổi cuộc sống của cô ấy trong mấy chục năm qua, có thể cô ấy nghĩ nơi này là giải pháp cuối cùng. Nhưng khi tiến vào bên trong vẫn thạch Văn Cẩm lại phát hiện quá trình thi hóa vốn dĩ không thể nào dừng lại được nên mất hết can đảm rồi chọn cách duy nhất là giải thoát bản thân khỏi cuộc sống này. Nhưng còn Muộn Du Bình thì sao, vì sao hắc nhân kính tới giờ vẫn chưa ra ngoài, anh không có lý do gì để phải ở lại trong đó cả, tôi chắc chắn có chuyện đã xảy ra trong vẫn thạch kia.

Chuyện đó có thể là gì? Quả thực không thể nghĩ ra được điều gì lúc này,

hay là bọn họ bị lạc ở trong đó? Tôi nghĩ từ lỗ hổng này đi vào sẽ có rất nhiều đường uốn lượn quanh co như một mê cung vô tận, đi vào có thể không đi ra được, nhưng như thế thì không thể giải thích lý do vì sao Văn Cẩm lại phải tháo dây thừng ra.

Trong đầu miên man suy nghĩ, bao nhiêu ý niệm cứ nảy ra rồi lại bị chính bản thân gạt đi. Dù là lúc tôi ngủ hay thức lòng vẫn chỉ hướng tới hố sâu kia, chờ đợi hai người đó trở về.

Chuyện diễn ra tiếp theo tôi thực không muốn ghi lại.

Bắt đầu sang ngày thứ tư, nhóm người của tên Lân kia đã không ngừng cầu nhau, bọn họ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này lắm rồi. Tôi thấy tình hình chắc chắn không thể duy trì được lâu, có vài lần họ đã định bỏ đi. Trong lỗ hổng kia vẫn hoàn toàn không có một động tĩnh nào, thậm chí có lần tôi đã hoài nghi là Văn Cẩm và Muộn Du Bình thật ra là không hề tồn tại trên đời này, tất cả mọi sự việc đều là do chúng tôi tự nghĩ ra thôi.

Tâm trạng bất an và lo lắng càng ngày càng tăng lên, trong lòng tôi bắt đầu thừa nhận những gì tên Lân kia nói, nhưng ý trí của tôi lại không cho phép mình bỏ đi, dù có thể nào thì tôi vẫn cảm thấy có một hi vọng bọn họ sẽ trở về. Bản thân tôi cũng thấy mình không ổn rồi.

Đến ngày thứ sáu, Lân đã mang người của hắn rời khỏi đây, bọn họ nghĩ việc này đã quá rõ ràng, Muộn Du Bình và Văn Cẩm cho dù không bị dính bẫy mà chết thì cũng sẽ chết vì đói khát ở trong đó. Ban đầu tên Lân và đồng bọn muốn dựa vào kinh nghiệm của chúng tôi để cùng đi ra ngoài, nhưng trước tình hình này thì sức chịu đựng của họ cũng không còn nữa, Hắc Nhãn Kính có qua vớ vai tôi bảo nên đi thôi, nhưng tôi đã cự tuyệt hẳn. Buộc lòng Hắc Nhãn Kính phải rời đi, cuối cùng trong hang động này chỉ còn lại tôi và Bàn Tử.

Lân và đồng bọn của hắn đã mang đi rất nhiều lương thực, chắc chắn là vượt qua cả phần được chia đều cho mỗi người nhưng tôi lại không còn hơi sức đâu mà đi so đo với bọn chúng nữa.

Bàn Tử cũng có khuyên tôi vài câu, nhưng hắn cũng hiểu tính cách ngang ngạnh của tôi, không đời nào sau bao nhiêu gian khổ mà tôi lại chịu buông tay được. Hắn nói gì tôi cũng không nghe, cứ im lặng nhìn về phía vãn thạch trên đầu mình, bỗng nhiên tôi cảm thấy mình vô cùng đại dột, đang yên đang lành lại đòi tới cái nơi quỷ quái này làm gì chứ? Chẳng lẽ sự việc đã dừng lại hết rồi ư? Tôi tuyệt đối không chấp nhận như thế được.

Bàn Tử không còn cách nào khác đành phải ở lại với tôi, hai người chúng tôi cứ như vậy nhìn nhau, một lúc sau tôi lại cảm thấy mình hoang đường quá mức. “Chờ tới bao giờ nữa?”, trong đầu tôi vang lên một câu hỏi, không

có lời đáp, tôi đã muốn bật khóc ngay lúc đó vì trước mắt tôi hoàn toàn chỉ có một màn đen bi kịch.

Vẫn tiếp tục giảng có như vậy thêm vài ngày nữa, tôi không hề có một chút định nghĩa gì về thời gian nhưng chắc cũng không quá lâu, vì số lượng lương thực của chúng tôi không còn nhiều mà tới tận lúc đó chúng vẫn chưa được sử dụng hết.

Từ lúc Lân và đồng bọn rời đi tôi đã bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng trong lòng, thậm chí còn nghĩ bản thân nếu ở lại chắc cũng sẽ không thể sống mà ra ngoài được. Tôi không thể giải thích nỗi mình ở lại đây để làm gì, chẳng có việc gì để làm ngoài ngày ngày ngóng nhìn lên trên miệng hố đen ngòm sâu không thấy đáy kia, và chờ đợi. Theo như Bàn Tử nói thì trông tôi như một người điên vậy.

Rồi một ngày, tôi ngủ mệt tới mức đàn cả người đi, Bàn Tử nhận gác ca đêm nhưng cũng ngủ gục từ lúc nào. Mấy ngày này thực ra tôi lại ngủ rất đầy đủ, mấy vết thương trên người tôi cũng đã lên da non hết rồi.

Tôi không muốn gọi Bàn Tử dậy nên cứ để hắn ngủ thêm chút nữa. Tự mình đi tới dưới miệng hố, tôi đã ngóng lên đó không biết bao nhiêu lần, cũng đoán được là sẽ hoàn toàn không thấy bất cứ một thay đổi gì bên trong, tôi ngẩn ra nhìn hơn mười phút rồi mới đi ăn chút gì lót dạ. Đồ ăn của tôi và Bàn Tử đã không còn bao nhiêu, tôi lấy ra một cái lương khô, hôm qua mới ăn một nửa hôm nay ăn nốt nửa còn lại. Đang ăn thì bỗng bên tai văng vẳng một âm thanh kỳ quái vô cùng, hình như là có người đang hát hoặc là mê sảng gì đó.

Tôi nghĩ Bàn Tử đang nói mớ nên không hề để ý vẫn cặm cụi ăn tiếp miếng lương khô, sau đó mới đi đánh thức hắn dậy. Ngay lúc đó, tôi bỗng giật mình, đập vào mắt tôi không biết từ khi nào đã có một người nằm cạnh Bàn Tử.

Tôi hoảng hốt tưởng có thể hét lên, vừa nhòm vào thì phát hiện kia chính là Muộn Du Bình.

Hắn gầy đi rất nhiều, đang cuộn mình nằm khóc không động đậy gì cả.

Muộn Du Bình trở về từ lúc nào? Trong lúc chúng tôi đang ngủ ư?

Tôi còn tưởng là mình đang nằm mơ, lật tức nhéo má một cái, không không phải là mơ, tuyệt đối đây không phải là nằm mơ. Cảm thấy như mình sắp phát điên đến nơi rồi, tôi hùng hùng hổ hổ túm lấy Muộn Du Bình gào lên: “anh là thằng khốn nạn, con mẹ nó chứ biết tôi ngồi đây chờ bao nhiêu ngày rồi không? Sao anh còn dám chui ra vậy?”

Hắn bị tôi lôi dậy, tôi còn nghĩ là sẽ vả cho vài cái để hạ giận, nhưng vừa nhìn vào khuôn mặt của Muộn Du Bình tôi đột nhiên thấy có điều không

bình thường. Về mặt hấn rất quái lạ, thái độ cũng hoàn toàn khác trước, hơn nữa khi nhìn vào ánh mắt của anh, tôi chỉ thấy một màu đen hoang dại. Toàn thân Muộn Du Bình run lên nhè nhẹ, môi không ngừng mấp máy, nhìn như một kẻ bị trúng tà vậy.

Trong lòng chợt động, lật tức đặt hấn nằm xuống ra rồi chạy đi gọi Bàn Tử, sau đó lại quay lại đỡ lấy Muộn Du Bình, thử gọi tên hấn. Nhưng Muộn Du Bình không hề có phản ứng gì, giống như là không nghe thấy tiếng chúng tôi gọi, thậm chí hai đồng tử cũng không hề lay động.

Có một dự cảm vô cùng xấu bồng hiện lên trong đầu tôi, Bàn Tử tỉnh dậy nhìn tôi bất ngờ hỏi chuyện gì xảy ra vậy. Tôi cuống lên nói làm sao tôi biết được. Bàn Tử lập tức ấn vào hai huyệt thái dương của Muộn Du Bình xem hấn có phản ứng lại không, nhưng tình hình không có tiến triển gì, Bàn Tử lắp bắp: “thôi chết rồi, chẳng lẽ Tiểu Ca đã chết lâm sàng rồi?”

“Không thể nào, con mẹ nó chứ anh đừng có nói bậy bạ”, tôi phát hoảng, quay lại lay lay Muộn Du Bình, “đừng diễn kịch nữa, tôi biết anh giỏi diễn kịch rồi nhưng giờ không lừa được tôi đâu!”. Chợt thấy toàn thân hấn run lên bần bật, bất giác co người lại, miệng thì thào điều gì đó.

Tôi ghé tai sát vào miệng anh nghe, chợt phát hiện thực ra Muộn Du Bình chỉ lặp đi lặp lại một câu duy nhất: “không còn thời gian nữa...”

§17. Rời đi

Muộn Du Bình đã nằm im, Bàn Tử vừa tiêm cho hắn một liều thuốc an thần, sau đó anh liền ngất lịm đi không biết gì nữa. Tôi thấy bộ dạng lúc này của Muộn Du Bình thì vô cùng suy sụp, cảm giác trong lòng rất khó chịu.

Hắn chắc chắn đã chui ra từ trong cái hố kia trong khi chúng tôi đang ngủ, nhưng sao lại trở thành như vậy?

Tôi nhìn lên vãn thạch trên đầu, màu xanh đen của bề mặt đá vãn xấu xí như thường không hề thay đổi. Những lỗ hồng như cả trăm con mắt đang soi xuống chỗ tôi, thoạt nghĩ đã thấy nổi da gà.

Chết tiệt, chuyện quái gì nữa đây? Tôi tưởng mình có thể nổi điên ngay lúc đó được, đây như là cảm giác có người đùa giỡn với tôi vậy. Không còn thời gian ư? Câu này có ý gì chứ? Nghe như một việc xảy ra nhanh tới mức người ta không kịp chuẩn bị bất cứ chuyện gì, chẳng lẽ sắp có biến phát sinh ở đây sao?

Bốn phía tĩnh lặng như không, không có đèn pin soi thì không thể nhìn thấy cái gì cả, nơi này nếu có chuyện gì xảy ra chắc chúng tôi khó lòng biết được. Muộn Du Bình chắc chắn đã bị kích động rất mạnh mới có thể biến thành như vậy. Bàn Tử giận dữ nói: “nếu không hề có phản ứng gì với thế giới bên ngoài như có gọi cũng không nghe được hoặc mắt mở nhưng hoàn toàn không thấy gì, có vẻ Tiểu Ca đã mất hết ý thức. Trước đây tôi cũng có một người bạn bị như thế này, bác sĩ nói là đầu óc cậu ta đã chuẩn bị rơi vào trạng thái thực vật.”

Tôi trầm mặc không nói gì, Muộn Du Bình là người như thế nào tôi hoàn toàn không biết rõ, nhưng tôi có thể khẳng định được là năng lực và ý chí của hắn đã đạt được tới cảnh giới bất phạm. Nếu muốn làm cho Muộn Du Bình bị kích động thì đã vô cùng khó, mà để kích động tới mức không còn khả năng nhận biết xung quanh thì chắc chắn rất khủng khiếp. Trong vãn thạch này đã có chuyện gì xảy ra, khẳng định sẽ đáng sợ hơn cả ngàn vạn lần chúng tôi tưởng tượng.

Nhưng tôi không thể lý giải được một người lạnh lùng như hắn thì có thể bị cái gì dọa cho sợ tới ngây dại như vậy. Tôi khẳng định không phải là quái vật hay là xác chết linh tinh vì những cái đó tôi còn có thể vượt qua được, cho dù bên trong có là quái vật địa ngục thì cũng không đủ tầm để lay động được thần kinh thép của Muộn Du Bình. Thứ mà hắn nhìn thấy nhất định quý dị tới mức khó có thể chấp nhận. Giờ vẫn còn Văn Cẩm mất tích, cô ấy đang ở đâu? Chẳng lẽ cũng như Muộn Du Bình đã phát điên không tìm được đường ra?

Nếu như vậy tôi càng phải đi vào đó, cho dù có phải thử cả nghìn lần tôi

cũng phải vào cho bằng được để đưa cô ấy ra. Tuyệt đối không thể để cô ấy chết trong vãn thạch ma quái này.

Nghĩ mà toàn thân nhất loạt nổi da gà, tôi đứng lên đi tới miệng hố, bật đèn pin soi lên trên như một thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức. Mấy ngày nay tôi đã làm không biết mấy trăm lần như thế, cứ bật đèn soi lên nhìn qua vài phút rồi lại tắt đèn quay đầu trở về vị trí cũ.

Nhưng vừa đi được vài bước, bỗng tôi sững sốt phát hiện có điểm bất thường, vừa rồi khi tôi soi vào trong lỗ hồng kia không phải hoàn toàn tối đen, có thứ gì đó đã xuất hiện!

Bỗng da đầu tôi tê đi, chạy lại lỗ hồng rồi cầm đèn pin soi lên, quả nhiên trong chỗ ngoành kia có một thứ gì đó đang lấp ló!

Tôi giật mình vội gọi Bàn Tử qua xem, tay vịn to ánh sáng lên. Vừa ngẩng đầu liền phát hiện cách tôi hai ba mươi thước có một khuôn mặt tái nhợt thập thò quan sát ra bên ngoài.

Tôi mừng quýnh lên vì nghĩ đó là Văn Cẩm, nhưng khi chưa kịp cười thì cả người bỗng toát mồ hôi lạnh. Khuôn mặt trắng bệch trước mắt tôi không có chút biểu cảm gì, hai hốc mắt sâu hoắm đen không thấy tròng, sắc mặt lạnh lùng, biểu cảm u uất vô cùng. Nhưng điều khiến tôi dựng tóc gáy nhất chính là gương mặt này đối với tôi hoàn toàn xa lạ.

Người đó là ai vậy? Mồ hôi của tôi toát ra ướt đầm lưng áo.

Bàn Tử thấy sắc mặt của tôi đại biến thì bất ngờ, vừa nhìn lên cũng giật mình trợn mắt, bất giác rút súng ra nhưng tôi nhanh tay ghìm hãm lại. Đèn pin vừa lay động đã không thấy khuôn mặt đó đâu nữa, bên trong hố sâu chỉ còn lại một màu tối đen.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, hai người mồ hôi chảy như thác từ trán xuống cằm, thật lâu sau tôi mới hỏi nhỏ: “anh có thấy cái gì không?”

Bàn Tử gật gật đầu, tôi thấy sắc mặt hắn đã tái mét như gặp ma, chắc cũng bị dọa sợ tới đứng tim rồi.

Lại thêm một chuyện quái dị không thể nào lý giải nổi vừa diễn ra, trong vãn thạch này còn tồn tại một người nữa, điều này sao có thể được. Chẳng lẽ người này chính là dân cư của Tây Lương Nữ Quốc còn sót lại sao?

Vậy có phải quá sức kinh dị rồi không, tôi chợt nhớ tới Văn Cẩm trong lòng thốt lên một tiếng, chẳng lẽ là cô ấy đã bắt đầu thi hóa, khuôn mặt kia chính là hình dạng cuối cùng trong lột cám bà sao?

Tôi nhìn Bàn Tử, muốn hỏi hắn xem có thấy chỗ nào giống với Văn Cẩm không, bỗng giật mình, mặt Bàn Tử càng lúc càng tái mét đi, hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào trong hố đen trên đầu.

Bàn Tử mà tôi biết không phải là một kẻ nhất gan, có là ma thì cũng không thể dọa hấn sợ tới mức thất thần như vậy. Thầm than lại chuyện gì nữa vậy, nhòm tận mặt hấn hỏi anh làm sao vậy, Bàn Tử từ từ quay đầu nhìn lại phía tôi nói: “cậu không nhận ra sao?”

“Nhận ra ư?” tôi sững sốt hỏi, “anh biết người này sao?”

Bàn Tử bỗng giơ tay chỉ chỉ về phía sau chúng tôi, tôi quay đầu nhìn chỉ thấy trước mặt là khối nữ thi đang ngồi trên vương tọa. Bàn Tử cầm đèn pin soi lên mặt nữ thi, ánh sáng vừa hắt lên, khuôn mặt loang lổ trắng xanh của nữ thi xuất hiện vô cùng dữ tợn.

Tôi nhìn kỹ một chút bỗng giật mình hiểu ra, nhất thời cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, cảm giác muốn ngất lịm ngay tại chỗ.

Trời ơi, khuôn mặt chúng tôi vừa nhìn thấy kia hoàn toàn tương tự với những đường nét điêu khắc của nữ thi này! Thế quái nào, chẳng phải là chúng tôi vừa thấy Tây Vương Mẫu sao?

Khối thi thể này chẳng lẽ chỉ là một hình nộm thể thân? Tây Vương Mẫu thật sự vẫn đang sống trong trung tâm vẫn thạch kia?

Không thể nào, tuyệt đối không thể như vậy được! Mấy nghìn năm qua mà bà ta vẫn có thể tồn tại được sao? Cho dù không chết vì già thì cũng chết đói chết khát, rốt cục là phải chết.

Nhìn nhầm, chắc chắn là nhìn nhầm rồi. Tôi bỗng hoài nghi vào khả năng quan sát của mình, chẳng lẽ là do thời gian qua chịu áp lực tinh thần quá nhiều nên sinh ra ảo giác? Chúng tôi đã bị vẫn thạch này làm cho điên đảo cả thần hồn, khuôn mặt vừa rồi chính là của Văn Cẩm, chẳng qua bởi vì ánh sáng có vấn đề nên nhìn thành mặt của nữ thi này mà thôi.

Bàn Tử bỗng lên tiếng: “vậy sao cô ấy không đi ra đây?”

Tôi bất ngờ, Bàn Tử lại nói: “rất ít trường hợp cả hai người đều nhìn nhầm lẫn.”

Trong lòng chúng tôi bộp chộp một tiếng, cảm giác nóng ran khắp người, nơi này bắt đầu có mùi ma quỷ rồi. Bàn Tử nói với tôi: “Tiểu Ngô, tình hình càng lúc càng kinh dị rồi, cậu còn tính khi nào mới rời đi?”

“Nhưng mà Văn Cẩm vẫn còn chưa đi ra,” tôi nhìn sắc mặt Bàn Tử hỏi “anh bị dọa thành như vậy thật không giống bình thường chút nào.”

“Vậy thì giờ tôi không giấu cậu nữa, vốn tôi cũng định nói rồi, nếu mai cậu không chịu đi thì tôi bắt buộc phải đánh ngất cậu rồi lôi đi. Nếu còn không mau chóng rời khỏi đây thì chúng ta sẽ chết đói trong này. Giờ lương thực đã gần cạn kiệt hết rồi.”

Tôi nói: “không phải còn đủ cho hai ngày nữa sao?”

Bàn Tử gất: “tôi tính là nếu chúng ta tiết kiệm tới hết mức có thể thì đúng là đủ cho hai ngày nhưng là để tìm đường đi ra ngoài kia. Hiện giờ lại thêm cả Tiểu Ca nữa, từ đầu chúng ta chỉ còn biết bó tay rồi, cho dù có thể an toàn ra khỏi nơi này thì cũng vẫn phải chịu đói mà đi qua rừng mưa. Hiện giờ nước đã rút gần hết rồi, muốn đi ra được sa mạc thì chắc chắn phải lội trong đầm lầy, quá trình phía trước mới thực sự là khó khăn gian khổ. Nếu cậu cứ bướng đòi ở trong này chờ đợi thì ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu chịu đói, sau đó hai ngày sẽ không còn sức mà đi ra ngoài nữa, như vậy thì chẳng khác nào chết ở trong này.”

Tôi nhìn lỗ hồng kia rồi lắc đầu nói: “không được, chúng ta không thể bỏ mặc cô ấy ở trong đó được.”

Bàn Tử vẫn kiên trì thuyết phục, vỗ vỗ vai tôi nói: “tôi biết cậu nặng lòng với cô ấy, nên cũng không trách được, vậy thế này đi chúng ta sẽ để lại hết thức ăn ở đây. Chịu đói đi ra ngoài, khi ra được rồi thì có thể tìm lại đường về doanh địa kia lúc đó chúng ta sẽ có lương thực bổ sung, nói thật cho cậu biết, ở một nơi dừng chân tôi đều để lại một ít lương khô. Chỉ cần có lộ trình thích hợp chúng ta sẽ có thể ra tới sa mạc. Tôi thấy nếu cứ chờ ở đây thì tới khi chết đói cũng chưa chắc đã thấy đại tỷ đi ra, chi bằng cứ làm theo tôi nói thì ít nhất chúng ta cũng bảo toàn được tính mạng. Hơn nữa bên trong vẫn thạch này vô cùng ma quái, tôi...”

Tôi hiểu Bàn Tử muốn nói gì chỉ khoát tay, Bàn Tử tuy nói rất từ tốn nhưng từng câu từng lời chắc như đinh đóng cột, tôi không thể phản bác được điều gì. Có thể thấy là hắn vẫn âm thầm cam chịu mà không hé răng cầu nhàu nửa lời.

Hơn nữa cho dù chúng tôi chịu chết ở đây nhưng còn Tiểu Ca thì sao, ít nhất chúng tôi phải cứu cho được một người sống sót đi ra ngoài.

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình đang nằm rồi lập tức gật đầu. Đúng là như vậy, trước giờ tôi vẫn nghĩ không mọi người đi cạnh nhau thì hoàn toàn yên tâm, nhưng giờ thì ngay cả Muộn Du Bình cũng có khả năng bị tôi hại chết, mà cách của Bàn Tử lại rất có lý. Thầm nghĩ đây có lẽ là biện pháp sống sót cuối cùng của chúng ta. Nhìn lại lỗ hồng kia rồi thở dài, tôi nói với Bàn Tử: “nhưng chúng ta về theo đường nào bây giờ?”

Bàn Tử nói: “chúng ta đi theo đường cũ, sau đó theo men theo bờ sông, tất nhiên sẽ có thể tìm được đường thoát nước khác, có thể trở lại được hệ thống thoát nước trên kia, vậy là có thể ra ngoài.”

“Còn nếu không tìm được?”

Giờ đâu thể quản được nhiều thứ như vậy chứ. Bàn Tử thấy tôi đồng ý rồi đi thì vui mừng khôn xiết, nói xong liền quay đi chuẩn bị hành trang: “chỉ

biết phó mặc cho số phận đến đâu thì đến thôi, nhưng chắc chắn là sẽ có, nếu không Hắc Nhãn Kính kia đã quay lại đây rồi.”

Bàn Tử động tác mau lẹ, sau một giờ chúng tôi đã hoàn tất công đoạn cuối cùng, để lại lương thực, viết thêm một mẫu giấy gắn vào đáy, sau đó Bàn Tử liền thúc giục tôi mau đi thôi.

Tôi vẫn còn lưu luyến không lỡ quay đầu, nhìn lại hồ sâu trên kia rồi gọi vọng vào vài tiếng, cuối cùng cũng đành lòng dứt áo ra đi.

Muộn Du Bình vẫn giữ nét mặt hoảng hốt, chúng tôi riu hấn đứng dậy, nhanh chóng trở lại hồ nước đầy mảnh sành dưới đáy hang. Lúc này tôi đang nghĩ xem Hắc Nhãn Kính và những người kia đã đi theo đường nào thì bỗng thấy Bàn Tử dừng lại. Hắn cầm đèn pin soi vào trong nước, tôi liền phát hiện bên cạnh những mảnh vỡ kia không biết xuất hiện một cái hố sâu từ lúc nào.

Nhìn nó giống với những cái hố chúng tôi từng thấy lúc tiến vào đây, nhưng tôi xác định là thời điểm đó chỗ này không có cái hố nào cả, chắc chắn mới có cái gì đó đào nó lên.

Tôi cảm thấy không ổn lắm, thúc Bàn Tử mau đi thôi, Bàn Tử lại không chịu. Tôi hỏi anh còn muốn gì nữa? Bàn Tử nói: “cậu không thấy vừa rồi có vật gì lấp lánh phản chiếu lại ánh sáng đèn pin trong vách hố này sao?”

§18. Cạm bẫy

“Cái gì cơ?” tôi hỏi lại.

“Tôi không rõ, ngay cạnh hố thôi”. Bàn Tử nhìn nhìn tôi rồi nói: “trộm không bao giờ ra về tay trắng, khả năng đó là hàng ngon, tôi sẽ lặn xuống xem là cái gì, cậu ở trên này chờ tôi một chút.”

Nghe Bàn Tử nói thế mà lửa giận bốc tới tận đầu tôi, nhưng hiện giờ tôi chỉ có một mình, thân cô thế cô Bàn Tử tất nhiên không nghe tôi rồi, hẳn bảo tôi đỡ lấy Muộn Du Bình rồi bản thân mò xuống nước. Tôi không còn cách nào khác đành giục hẳn nhanh lên.

Có điều chuyện này không phải dễ dàng gì, thứ mà Bàn Tử đang tìm đại bộ phận đều chôn bên trong tầng mảnh sành này. Khác với tìm đồ dưới đáy biển, cát còn xốp và nhẹ, những đồ sứ này vừa sắc bén lại ở miệng hố nên chỉ cần động vào chúng lập tức trôi xuống, người cũng khó mà duy trì được cân bằng. Mấy mảnh bên trên thì có vẻ ôn nhưng đào sâu xuống vài phân nữa lập tức khó khăn hơn rất nhiều, có những lúc chỉ cách có vài mảnh vỡ thôi nhưng vẫn không với tới được, cảm giác như nó cứ lặn xuống bên dưới vậy.

Đào vài cái Bàn Tử như phát hiện ra mục tiêu, ngoi lên mặt nước để thở một hơi rồi lại lặn xuống, dùng hết sức thò tay vào trong hố gạt hết những mảnh đồ sứ ra. Đang làm việc hăng say bỗng thấy Bàn Tử giật mình, rụt tay lại máu từ lòng bàn tay chảy ra ròng ròng.

“Nguy rồi!” tôi thảm than, chẳng lẽ hẳn bị bọ ăn xác chúa cắn. Nhưng không thấy Bàn Tử có dấu hiệu trúng động, nhìn miệng vết thương lại thấy vết rất sâu. Bàn Tử hít sâu một hơi rồi đổi tay tiếp tục đào, từ bên trong rút ra một mảnh xương, nổi lên mặt nước thở hồn hển.

“Chuyện gì thế này?” tôi hỏi.

“Bố khi, bị xương cắm vào tay, đau chết mất.” Bàn Tử vừa giữ lấy tay vừa ném cái xương sọ đó đi, sau đó vẫy tôi qua chiếu đèn cho hẳn.

Tôi lẩm bẩm: “cho chết, ai bảo anh làm vậy!” đi qua chiếu đèn pin cho Bàn Tử, vừa tới bên anh bỗng dưới chân tôi truyền tới liên tiếp những âm thanh “lộc cộc, lộc cộc” nặng nề. Tiếp theo có rất nhiều bong bóng từ bên dưới đáy nước nổi lên.

Bàn Tử và tôi đều sửng sốt, tới khi những bóng nước dừng lại thì âm thanh “lộc cộc lộc cộc” lại vang lên từng hồi.

“Thế bắt nào, đây không phải là cậu đang đánh rắm chứ, gì mà như bắn tên lửa vậy trời, mà tiếng động cũng quá lớn đi!” Bàn Tử tự nhiên lấy tay che mũi nói.

Tôi kinh ngạc nhìn quanh tứ phía nói: “chết cmn tiệt, của tôi không nặng mùi như vậy.”

“Không phải của cậu thì mùi này từ đâu ra? Mợ ơi, cái thứ mùi gì đây chứ, có phải cậu ra quần rồi không?” Bàn Tử nhíu mày nói.

Bốn phía đúng là có mùi rất khó ngửi, nhưng đây không phải lần đầu tiên tôi ngửi thấy mùi này. Tuy trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra nổi đã thấy nó ở đâu nhưng trong tiềm thức bỗng trở lên bất an, có vẻ như đây không phải là chuyện tốt đẹp gì. Vừa định nói mau chạy thôi, đột nhiên tôi bỗng thấy người hụt hẫng, hai chân giống như vừa đặt vào không trung vậy.

Chuyện xảy ra đột ngột tới mức chỉ trong nháy mắt tôi đã không thể giữ nổi thăng bằng, phản ứng đầu tiên của tôi là bật dậy khỏi mặt nước, rồi lại duỗi chân đứng lên được bình thường. Nhưng bên dưới bỗng toàn bộ đều nổi lên bọt khí, tảng mảnh sứ dưới chân bỗng gô lên, lướt qua chân tôi khiến tôi lao đảo.

Chuyện quái gì vậy, tôi kinh hãi gào lên trong đầu. Ngay lập tức liền ý thức được điều gì đó nguy hiểm đang đến gần. Tôi xoay người lặn xuống nước, Bàn Tử cũng theo ngay sau, hai người nhìn xem trong nước đang có chuyện kinh dị gì.

Đèn pin vừa đảo qua liền thấy đáy nước dưới chân tôi đang dần dần lún xuống tạo thành một cái hố rất to, giống như cái chũng tôi vừa nhìn thấy bên cạnh, tứ phía mảnh sành và đầu lâu đều rơi vào trong hố. Nhìn theo đường lún thì thấy nó đang tiến dần tới chỗ Muộn Du Bình, chúng tôi nhìn qua đã thấy chân của hắn đã bị lấp trong đống mảnh vỡ không nhấc lên được. Giống như có thứ gì nắm lấy chân Muộn Du Bình muốn lôi cả người hắn vào trong hố vậy.

Vừa rồi chúng tôi không có để ý tới Muộn Du Bình, thực tế thì từ trước tới nay đều là hắn chiếu cố đến chúng tôi còn chúng tôi không có thói quen bảo vệ cho anh. Nhìn thấy hai chân Muộn Du Bình cứ mỗi lúc một thụt xuống hố, nhìn một lát đã ngập tới tận đùi. Hắn không biết làm gì ngoài việc ngo ngác nhìn để mặc cho bản thân muốn kéo đi đâu thì kéo.

Mất thấy tình hình đã nguy ngập lắm rồi, tôi cùng Bàn Tử lập tức chạy qua hỗ trợ, mỗi người một bên giữ chặt lấy Muộn Du Bình. Bàn Tử dùng một tay thì không đủ sức, ngậm đèn pin vào miệng rồi vận sức cả hai tay cùng kéo hắn ra khỏi đáy hồ.

Rơi vào tình huống như vậy mà chỉ có một mình hắn thì chắc chắn không thể thoát được, nhưng may là ở đây còn có hai chúng tôi nên không khó khăn gì. Muộn Du Bình vừa được kéo ra đã ho khùng khục lên.

Bàn Tử nói: “tôi thấy cậu oánh rầm cũng quá lợi hại đi, cày tung hết cả

đáy hồ này lên rồi kia, lần sau có muốn xuất chiêu thì cũng phải nói cho người ta một tiếng để tránh làm ngộ thương (bị thương ngoài ý muốn) người khác!”

Tôi vừa mắng vừa thở hồng hộc: “tới lúc này mà còn đặt điều vu khống, đợi lát nữa lão tử sẽ liêu mạng với anh.”

“Cậu phải nghiêm túc kiểm điểm bản thân đi, chẳng bao giờ chịu khiêm tốn nghe người khác chỉ dạy gì cả!” Bàn Tử lấy đèn pin soi vào trong đáy nước, đường lún phía dưới chân tiếp tục lan rộng, nhưng hình như đã dừng lại. Trong vài giây lại có một cái địa động đen sâu hoắm xuất hiện trước mặt chúng tôi, thoạt nhìn còn tưởng là một cái miệng vừa ngoác ra chờ chúng tôi bước qua thì vồ lấy. Thành thạo lại có bong bóng khí nổi lên, ngay sau đó bốn phía tràn ngập một mùi tai tưởi vô cùng.

Tôi nhớ ra đây chính là mùi của khí mê-tan, bên dưới này chắc tồn tại một lượng lớn vật chất phân hủy tích tụ thành, có lẽ là cành cây hoặc tạp vật trôi từ bên trên xuống rồi lắng đọng lại dưới đáy hồ này. Trải qua hàng ngàn năm vẫn liên tiếp được bồi tụ, không có ngoại lực tác động thì nó vẫn tiếp tục được đè chặt ở dưới tầng đáy, chỉ khi nào bị khuấy đảo mới cảm nhận được. Có thể những đường lún kia hình thành là do tầng bùn đáy bị vỡ ra, vừa rồi Bàn Tử lại gạt tầng mảnh sành bên trên gây lên phản ứng dây chuyền.

“Thế quái nào,” Bàn Tử nói, “hình như bên trong chẳng có cái gì cả?”

Phía dưới chắc cũng không sâu, nhưng nước vừa bị khuấy cho đục ngầu lên, nên rất khó nhìn. Tôi nói: “bên dưới chắc phải có tới hai tầng bình sứ vỡ.” lại nhìn thấy Bàn Tử đi về phía đằng sau, tôi liền nói: “cẩn thận, vừa rồi tôi đặt chân còn rắn chắc mà chỉ trong nửa nốt nhạc đã sụp ngay xuống. Chắc bên dưới cũng rỗng không nên tốt nhất đừng đạp vào, nhớ đâu lại phản ứng dây chuyền tạo thành lốc xoáy thì chúng ta cũng xong đời.”

“Nếu cậu không đánh rắm thì sẽ không có chuyện gì.” Bàn Tử ngoái đầu lại nói, “a, đây có cái gì này!”

Tôi theo ánh đèn pin trên tay hắn nhìn thấy hình như trong địa động kia có cái gì đang di chuyển.

“lùi lại.” Bàn Tử nói nhỏ, tôi lập tức lùi Muộn Du Bình bước về phía sau vài bước, tới khoảng cách vừa đủ xa thì Bàn Tử mới lấy đèn pin soi vào trong hốc lún kia.

Cái thứ kia trôi lên rất nhanh, loáng một cái đã thấy ra khỏi miệng hồ, lúc đó chúng tôi liền phát hiện đó chỉ là một cành cây mục, từ bên trong cũng có tương đối tạp vật nhìn như sợ bông nổi lên. Đây chắc chắn là vật chất lắng đọng dưới đáy hồ bị khuấy lên, nhất thời tầm nhìn vào bên trong miệng hồ càng lúc càng kém.

Bàn Tử vót lấy nhánh cây rồi quần quần mấy sợi bông kia vào xem, tay vừa chạm vào nhánh cây đã cảm thấy có mùi bùn nồng nặc, hấn lật tức vút nó đi càu nhàu: “thế quái nào mà bao nhiêu bùn cù bùn ky của cái đáy hồ này đều bị quấy hết lên thế vậy, thôi chết người! Chẳng lẽ nơi này trước kia còn kiêm luôn cả bể phốt?”

Tôi nói: “có nhà anh mới dùng bể phốt lớn như vậy thôi, nếu đây là hồ thải thì chỉ cần trượt chân xuống là có thể mất mạng, anh có dám ra đây thải không?”

Bàn Tử vội cãi: “nếu đây là bể phốt thì đến voi cũng chẳng dám dùng, người dân Tây Lương Nữ Quốc chắc chắn sẽ không tự tra tấn mình như vậy đâu.”

“Có lẽ bởi vì nữ vương đang sống trong thời bình lại nghĩ tới nhờ may có chiến tranh nổ ra thì sẽ khó mà quen được nên rặn rò con cháu tới đây thải để rèn luyện tinh thần cảnh giác.” Bàn Tử bỗng nghiêm túc nói.

Tôi vội giục: “thôi vớ vẩn đi, nơi này còn đầy rẫy nguy hiểm đấy!” chúng tôi bịt mũi rời đi, Bàn Tử lại vót từ trong nước lên một thứ gì đó rồi “uôi” một tiếng, giơ lên gọi tôi: “Tiểu Ngô, nhìn xem đây là cái gì?”

§19. Bình nước

Tôi nhìn về phía hắn, cảm thấy vật trên tay kia rất giống với một cái đầu lâu, nhưng không có mắt mũi gì cả, bề mặt dính đầy bùn đen, tứ phía đều có những tua rua như chòm râu tõe ra.

“Cái quỷ gì vậy?” tôi cau mày hỏi.

Bàn Tử ném tới chỗ tôi, tôi vội đỡ lấy đưa lên mắt nhìn thấy cái đó cũng không to lắm. Thuận tay nhúng vào trong nước rửa qua, lớp bùn bên ngoài đã bị giữ gần hết để lộ ra bề mặt màu xanh lục.

Tôi lắc lắc rồi quay lại hỏi Bàn Tử: “con mẹ nó, đây là bình nước quân dụng.”

“Bình nước ư?”

“Ừ, là bình kiểu cũ, từng thông dụng trong vài thập niên trước đây, tôi nhìn qua là biết vì nhà tôi còn một cái như thế. Nhìn này, có khắc chữ ở đây nữa.” tôi đi tới bên cạnh Bàn Tử.

Mặt trước của bình nước có khắc nổi một hàng chữ nhưng cơ bản là dập không sâu nên giờ không thấy rõ lắm, chắc đó là năm sản xuất cái bình này.

Chúng tôi liền nhìn nhau, tự hỏi chuyện quá gì đây? Sao lại có cả bình nước bị trôi vào trong này? Tầng đáy của hồ nước này hẳn là được sỏi và mảnh sành chong chất lên, tuy không biết hình dạng của nó mấy nghìn năm trước như thế nào nhưng mấy trăm năm trở lại đây chắc chắn là đã tồn tại như thế này, thế tại sao bên dưới lại vùi một cái bình tương đối hiện đại thế này?

Bàn Tử nói: “có thể là của những phần tử phản động kia bỏ lại khi trốn vào đây không?”

“Có thể lắm,” tôi nói, “nhưng vấn đề là sao thứ này lại bị chôn ở dưới hồ nước này?”

“Chắc là có phần tử phản động nào đó đã tới được đây rồi không may phát động cơ quan ngã chết trong hồ nước này.”

Tôi lắc đầu nói: “không thể nào, những cơ quan cân bằng như thế này có cấu tạo chỉ dùng được một lần, nếu từng có người động vào thì không tới lượt chúng ta, mà hơn nữa thì chắc chắn sẽ chết ở đâu đó trong hang động này chứ không thể nào lại vùi xuống dưới tầng mảnh sành này được.”

Bàn Tử nói: “sao cậu biết được?”

“Đây là kiến thức phổ thông thưa ông.” tôi nói.

“Vậy có thể nó từ một nơi nào đó trên kia trôi xuống đây, dưới đáy hồ này không biết còn những cái gì nữa.” Bàn Tử nói

“trên lý thuyết thì có thể, nhưng thực tế thì khó diễn ra lắm, bình này nặng như vậy đâu phải dễ dàng bị nước cuốn đi chứ.”

Nói còn chưa hết bỗng cảm giác dưới chân có một đợt chấn động, tôi lập tức lão đảo giữ thăng bằng nói với Bàn Tử: “cẩn thận, cẩn thận, lại bị lún rồi đây.”

Bàn Tử mắng một tiếng: “kiến thức phổ thông của cậu sai cmn rồi!”

Tôi cúi đầu nhìn chỉ thấy đáy nước có vật gì đó cuộn lên, từ dưới những mảnh sành xuất hiện ánh vàng phản chiếu, tiếp theo lộ ra một con mắt to bằng quả bóng rổ trờng trờng nhìn chúng tôi.

Tôi ngây ra không biết làm gì, thì thào cái quỷ gì vậy?

Đột nhiên bên cạnh Bàn Tử hét toáng lên: “chạy, chạy chạy chạy!!!!” tôi còn chưa biết phải làm gì đã thấy hấn kéo lấy tay mình lội bì bõm trong nước. Bàn Tử như người điên kéo tôi chạy thẳng không quay đầu lại, bản thân vẫn chưa ý thức được mối đe dọa đó là gì nhưng vẫn cuống quýt với tay giữ lấy Muộn Du Bình kéo hấn cùng chạy. Trong nước chạy tương đối vất vả, lực cản quá lớn, có gắng sức tới đâu cũng chỉ bằng đi bộ bình thường. Hơn nữa dưới chân còn có cả đồng mảnh sứ rình rập cửa vào chân nên tốc độ càng chậm. Tôi chỉ lao theo Bàn Tử được vài bước đã trượt chân ngã dúi xuống nước, lúc đứng dậy cảm thấy bàn chân đau tới méo mặt.

Bàn Tử và Muộn Du Bình sau đó cũng bị tôi lôi ngã, ba lô của Bàn Tử còn bị đứt quai nên rơi xuống nước, nhưng hấn không quan tâm tới nó mà lập tức kéo hai người chúng tôi đứng dậy miệng hét không được dừng lại, tiếp tục chạy! Thế là cả ba lại rờng rần lao bì bõm trong hồ nước, cũng không biết cái nguy hiểm kia đang trốn hay vẫn còn đuổi theo sau lưng mình. Mãi sau tôi chợt nghe thấy tiếng nước ào ào dội lên sau lưng mình, quay đầu nhìn bất giác lạnh cả người, đằng sau lưng tôi có một con mãng xà vô cùng lớn từ trong bụi nước ngoi lên như thanh long xuất thủy.

Tôi nhìn hình thể của con rắn khổng lồ trước mặt liền nghĩ ngay ra, trời ạ, đây không phải là con rắn mẫu trong truyền thuyết sao?

Sao có thể như vậy được, con rắn chúa trên bức phù điêu thật sự có tồn tại, hơn nữa vẫn còn sống tới tận bây giờ!

Thảm than xong một đời hoa, chân không những run mà còn cuống nhưng vẫn cố chạy bán sống bán chết, không dám quay mặt lại nhưng trong đầu vẫn tưởng tượng ra hình dáng như khủng bố của nó lướt trên mặt nước đuổi sát đằng sau. Tốc độ của tôi thế này thì biết chạy tới lúc nào mới thoát được? Có nhanh tới mấy thì cũng chỉ được hơn đi bộ vài bước. Tôi vừa chạy vừa ngã, không biết bao nhiêu lần cứ chạy được vài bước lại ngã, ngã lại đứng dậy chạy tiếp, cả người bị mảnh sứ cửa cho đầy vết thương.

Rất nhiều người có kinh nghiệm trong việc chạy trốn khi gặp nguy hiểm thường biết cách làm thế nào để đỡ mất sức trong quãng đường dài hay điều hòa hô hấp sao cho không bị suyễn trong lúc đang chạy, nhưng giờ thì những thứ đó hoàn toàn vô dụng. Cho dù người ta có bỏ hai nhát đao vào người tôi lúc này tôi cũng không còn biết đau là gì nữa. Vì vậy trong đầu chỉ còn biết tâm tâm niệm niệm một điều phải chạy, ngã thì đứng dậy, mảnh sứ cửa vào chân cũng kệ, không còn biết lòng bàn chân mình đã có bao nhiêu lỗ hồng, còn chạy được là phải chạy. Cơ bản là trong lúc thập tử nhất sinh này không để tâm được tới cảm giác đó nữa, chạy không biết bao xa thì bỗng dưới chân hẫng một cái, một cước hụt xuống hố cả người bỏ nhào vào trong nước. Thì ra tôi vừa chạy vào trong một địa động, cả người lọt vào trong hố sâu.

Cũng coi như là tôi phản ứng nhanh, vừa nhào xuống đã lập tức ổn định được thăng bằng, nhưng do quá đột ngột nên miệng vẫn kịp uống vài ngụm nước, so với nước thải cũng không kém mùi vị.

Bàn Tử cũng vẫn còn để ý tới tôi, chạy trước tôi hơn mười thước nhưng khi thấy tôi lọt hố lập tức quay trở về kéo tôi lên, đang định nắm lấy tay tôi bỗng có một ánh sáng xanh lướt nhanh qua gáy Bàn Tử kèm theo đó là một trận sóng thần ập tới hất ngã cả Bàn Tử và Muộn Du Bình xuống nước.

Lần này thì chết chắc rồi, ba người vội vã đứng lên, con mãng xà thân hình như một đoàn tàu hỏa quấn quanh chỗ chúng tôi đang đứng, nửa thân và đầu của nó ngóc lên khỏi mặt nước như một con thủy quái. Bàn Tử ngay lập tức rút chủy thủ ra, nhưng nhìn kích thước của cái chủy thủ trong tay anh và thân hình đồ sộ của con quái vật thì chắc chưa đủ điều kiện làm tấm sĩa răng cho nó, không khỏi có chút nản lòng.

Trước mặt tôi là nửa thân con mãng xà ngập trong nước, vảy của nó như một cái gương lớn bóng loáng phát ra ánh kim lấp lánh, khí thế bức người của nó khiến tôi thấy như mình đang được diện kiến một con thanh long không chân.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao lại có cái bình nước kia rồi, chắc chắn là có người đã bị nó ăn thịt, mỗi ngon phải mang về tận tổ, nó lôi con nhà người ta xuống tận đáy hồ rồi thong thả ăn. Ba người chúng tôi chắc không đủ để làm bữa khai vị cho nó.

Chúng tôi lùi lại vài bước, nghĩ rằng nó sẽ ngay lập tức lao vào mà xử lý nhanh gọn từng người một, nhưng lại thất căn bản là nó không thể khống chế được sức mạnh của bản thân. Chỉ cần thân mình động dậy là nước sẽ cuộn lên như sóng thần ập vào người chúng tôi.

Bàn Tử không chịu khuất phục, tay phải rút súng ra nhắm vào mắt con quái vật, lập tức cướp cò liền hai phát. Con rắn chỉ lắc lắc đầu, không cảm thấy chút đau đớn nào cả, Bàn Tử điên tiết ném luôn khẩu súng vào người

nó.

Tôi bảo hắn đừng tốn công vô ích nữa, chúng ta đều biết súng đạn không hề có tác dụng gì đối với lớp vảy của loài rồng không chân này. Trước gặp hai con cự mãng còn may ra có thể liều mạng được còn nhìn tới con này thật sự một tia hi vọng cũng không có. Thân hình của nó ngoài sức tưởng tượng của con người, sao có thể đánh lại được chứ? Dùng bất cứ phương pháp nào cũng hoàn toàn vô hiệu mà thôi.

Bàn Tử gào lên: “không đâu! Voi không ăn con kiến bao giờ, chúng ta so với nó chỉ bằng một phần một trăm, muốn ăn được chúng ta không phải dễ dàng đâu.” còn chưa nói xong bỗng thấy đầu con rắn đột nhiên rụt lại, rồi lập tức rẽ nước phóng tới tấp chúng tôi. Cảm giác lúc đó không thể nào dùng lời mà hình dung được, tôi chưa kịp nhắc chân chạy đã bị sóng nước hất văng ra xa.

Tôi vội vã đứng dậy gọi Bàn Tử, đã thấy hắn kéo theo Muộn Du Bình đang lóp ngóp ở cách tôi một khoảng tương đối xa, tất nhiên là không ai bị nó cản trướng. Trượt mồi, con rắn chúa ngại quá hóa giận bắt đầu lông lộn lên trong nước, từng đợt sóng liên tiếp chồm lên tứ phía, trong bọt nước đang sủi lên quá đầu mình tôi nhìn thấy lớp vảy to như cả nghìn mặt gương ghép vào phản chiếu ánh sáng đèn pin lấp lóa.

Bàn Tử hướng về phía tôi gọi to: “trốn đi!”

Tôi lập tức chạy tới mặt sau của một cột đá, lật đật trèo lên trên, vừa lúc quay đầu lại bỗng đập ngay vào mắt là cái đầu rắn vừa ngửa lên, con mắt của nó ngoác ngoác nhìn tôi không chớp. Tôi không biết phải trốn vào đâu bây giờ nữa, chỉ sợ trong hai ba thước đều thuộc phạm vi tấn công của nó. Dùng đèn pin soi tới gần, tôi phát hiện con mãng xà này càng vĩ đại, chân bắt giác mềm nhũn không thể trụ vững. Con rắn chúa ngúc ngoác đầu, mắt vẫn dán chặt vào người tôi nhưng không lập tức tấn công, đầu rắn chỉ thỉnh thoảng chuyển động nhưng vẫn duy trì khoảng cách tương đối.

Tôi thầm nghĩ giờ mình tới số rồi, trên mặt nước chắc chắn nó sẽ tấn công chuẩn hơn nhiều khi ở trong nước. Nhưng đợi vài giây vẫn không thấy nó tấn công mình, lấy hết can đảm tôi hét mắt ra nhìn vào mặt nó, chợt phát hiện ra hình như nó đang quan sát cái gì đó bất thường trên người tôi.

Tôi nghĩ một chút rồi bỗng vỡ ra được là nó đang nhìn về cái gì, chính là ánh sáng từ đèn pin trên tay tôi. Ánh sáng là thứ có sức hút rất lớn đối với động vật, đặc biệt là những con sống cả trăm năm trong bóng tối chưa bao giờ thấy qua như nó. Hai mắt nó như bị mê hoặc bởi ánh sáng trong tay tôi.

Chợt tôi nghĩ ra một biện pháp, từ từ ném đèn pin ra xa rồi bản thân trèo lên trên cột đá, chắc hẳn thừa cơ con quái thú bị hấp dẫn lực chú ý thì chuồn

êm. Nhưng cột đá rất nhẵn, không dễ mà có thể leo lên được, tôi thử trèo lên mấy lần mà đều bị trượt xuống, cả người bắt giác toát mồ hôi lạnh, cố gắng thử lại nhưng vẫn hoàn toàn vô dụng. Tôi nghĩ giờ mình cần phải bình tĩnh, chỉ có như vậy mới có thể nghĩ ra được đường sống. Chợt lại thấy bội phục bản thân biết nhường nào, trong tình huống cam go như vậy mà tôi vẫn còn vận dụng được đầu óc của mình, không như trước kia, nhất định tôi đã bị nó dọa cho chết rồi.

Đột nhiên lại thấy bên kia Bàn Tử đang hoa tay múa chân ra hiệu cho tôi, giống như bảo tôi ném đèn pin cho hắn. Tôi liền hiểu được ý đồ của Bàn Tử, hít sâu một hơi rồi vận hết mười thành công lực vung tay ném đèn pin qua đầu rắn sang bên kia. Một tia sáng lóe lên trong không trung rồi đáp xuống trúng chỗ Bàn Tử đứng, con rắn chú bị ánh sáng hấp dẫn, hai mắt di chuyển theo đường bay của ngọn đèn. Ngay tức khắc tôi lẩn vào trong nước bơi đi.

Con mãng xà bỗng động đậy, tôi vẫn bất chấp tất cả liều mạng phi thân trong nước, bơi tới lúc kiệt sức mới nhô đầu lên nhìn. Quay đầu nhìn thành quả thấy có chút thất vọng, tưởng là mình đã bơi được xa rồi nhưng thật tình vẫn đang ở ngay sau nó, xung quanh bốn phía thân rắn ẩn hiện trong nước. Nhưng nó đang di chuyển, trong nháy mắt đã biến mất như vừa chui vào trong một địa động dưới đáy hồ vậy.

Cũng ngay sau đó tôi thấy Bàn Tử cũng Muộn Du Bình đập nước như bay, tôi vội hỏi hắn chuyện gì vừa xảy ra vậy? Bàn Tử hồn hồn nói: “tôi đem đèn pin ném vào trong một địa động, nó lật tức đuổi theo. Nhanh, phải rời khỏi đây trước khi nó phát hiện ra bị lừa, đến lúc đó chúng ta chỉ còn đường chết.”

§20. Vĩ thanh

Thật không ngờ được mình có thể thoát chết trong gan tấc như vậy.

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau thờ hồn hèn, cảm giác như tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ như một cơn ác mộng. Bàn Tử mặt trắng bệch thúc tôi rời đi ngay lập tức, nguy hiểm vẫn còn sau lưng, một khắc cũng không được dừng lại. Toàn bộ quá trình đuổi bắt rồi chôn chạy vô cùng hoảng hốt, cho tới tận khi ra được tới ngoài tôi vẫn không tin mình còn sống. Chuyện rất dài dòng nên dưới đây tôi chỉ kể lại những chi tiết mấu chốt mà thôi.

Chúng tôi chạy không ngừng nghỉ một mạch tới ra khỏi hồ nước tới cửa đường hầm, từ đó chọn một hướng rồi men theo thạch bích tìm đường ra khác. Trong khoảng sáu giờ liên tục cả ba người may mắn phát hiện cửa thoát mạch nước ngầm. Chịu đói chịu khát, một mạch bỏ chạy ai nói câu nào để tránh tiêu hao thể lực.

“Trong hai ngày không ăn gì cơ thể sẽ tự tiêu hao mỡ để duy trì hoạt động, mọi người chịu khó một chút!” Bàn Tử nói, “tôi từng trải qua tình trạng này rồi, nhẫn nại một chút thì sẽ ổn cả thôi.”

Ban đầu tôi còn nghĩ mình sẽ không thể sống mà đi ra ngoài, tới lúc đó bản thân liền hiểu ra vì sao Chú Ba nói rằng tiến vào trong đường hầm rồi thì coi như là không có đường về. Không chỉ vì nó quá nguy hiểm mà còn vì lộ trình vừa dài vừa khó đi, một người lưng đeo đầy đủ trang bị cũng không chắc đã có thể dùng được, chú đã đoán được quá trình tiếp theo sẽ vô cùng gian khổ nên mới nhấn lại như vậy.

Trên đường hành quân Bàn Tử tính là chỉ trong một ngày là sẽ ra được bên ngoài, nhưng đi lên trên mất sức hơn đi xuống rất nhiều, hơn nữa hai ngày liền không có gì vào bụng, tôi thực sự đã không thể chịu thêm được nữa. Mọi người liền dừng lại cân nhắc biện pháp khác. Những thứ có thể dùng làm thức ăn trong đường hầm này vô cùng ít ỏi, chỉ có rễ cây khô và lũ sinh vật sống dưới nước. Tôi nhớ từng đọc qua một sách thám hiểm có ghi, nếu muốn tồn tại trong môi trường tự nhiên mà không còn thực phẩm thì gặp gì ăn lấy, như tôi thấy thì chỉ có ăn mấy con sinh vật kia là an toàn nhất. Quyết định như vậy nên chúng tôi bắt tay ngay vào vớt chúng nó lên ăn thử, nhưng khôn nổi là những sinh vật này bơi rất nhanh, lại nhỏ chỉ bằng hạt dưa, cả cái cả nước mới nèn được đầy bụng.

Muộn Du Bình vẫn hoảng hoảng hốt hốt nhưng xem chừng cũng đã có tiến triển tốt hơn rồi, tuy là cái gì cũng không nhớ. Tôi hỏi hấn xem trong vãn thạch đã có chuyện gì, Muộn Du Bình chỉ lắc đầu ngây ngô không nói gì cả. Cũng may là giờ hấn đã tự đi được nên chúng tôi cũng không cần thay phiên nhau cõng nữa.

Chúng tôi cứ thế vừa đi vừa ăn cá hạt dưa được ba ngày thì cuối cùng cũng thấy được những mảng rễ cây bám trên trần và vách đá. Bàn Tử đoán là nơi này cách mặt đất trên kia không còn xa nữa, ai lấy xúc lại tinh thần, hứng khởi tiến lên phía trước. Loanh quanh mất nửa ngày cũng ra được một miệng công. Bàn Tử ngó lên, ngay lập tức hẳn phát hiện ra đây là thạch tháp mà chúng tôi đã nhìn thấy khi đi qua đầm lầy vào rừng mưa.

Miệng giếng này tương đối nhỏ, chúng tôi không thể chui qua được nên Bàn Tử đã dùng súng bắn thủng lỗ đố trên tường rồi dùng sức xô đổ cả miệng giếng. Vừa lách người ra, trước mắt tôi nước đã rút rất thấp trơ ra những tầng rễ cây chằng chéo, bao trùm toàn bộ đầm lầy là lớp bùn đất đen sánh kinh người. Ánh nắng mặt trời chiếu qua tán cây thành từng chấm li ti trên mặt bùn, trời vừa sáng nên toàn bộ lũ rắn đã về tổ, đây là thời điểm này tương đối an toàn để di chuyển.

Nắng chiếu dài trên những tầng cây, cảnh sắc xung quanh trở lên tươi vui sống động, tràn ngập trong không khí là mùi hoa cỏ thơm mát đủ khiến tâm hồn tôi gần như đã thoát li khỏi bóng đen của những ngày khổ cực vừa qua. Mắt thấy bốn phía đẹp như một bức tranh tiên cảnh, nhưng trong lòng biết rõ sự bình yên của nơi này chỉ là một bức màn giả dối, càng yên bình lại càng không thể dừng chân.

Theo như tính toán của chúng tôi thì tới khi trời tối cũng chưa thể đi ra khỏi khe núi được, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể đi được nửa đường, nếu không may gặp phải bất trắc gì chưa chắc đã duy trì được đủ quân số khi tới sa mạc. Ba chúng tôi đều đã trải qua vô vàn khó khăn mới có thể sống sót được tới đây, tôi không muốn lại có người phải hi sinh nữa, nhưng dầu sao đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, ra được hay không còn phải nhờ vào vận số, trước mắt cứ dốc hết sức mà đi đến đâu thì đến. Cũng may đi tới bìa rừng thì rắn cũng không nhiều, hơn nữa trên người ai cũng trát đầy bùn, có thể nói là tương đối yên tâm rồi.

Đoạn đường tiếp theo không cần phải kể nữa, thực ra đó là khoảng thời gian tôi không muốn nhớ lại. Ba người di chuyển vô cùng cực khổ, vừa đi vừa vật lộn với con mọt và đói, toàn thân lại dính đầy thương tích. Còn chưa nói tới bị bọn thảo tử trùng bám chi chít mà không có thời gian để xử lý, cứ thế hành quân suốt đêm xuyên rừng, nếu bên tai nghe thấy có động phải lập tức tăng tốc.

Hơn một ngày một đêm lao tâm khổ tứ cuối cùng chúng tôi cũng đã ra khỏi khe núi, vừa đặt chân lên lớp cát nóng bỏng của sa mạc tôi đã thấy thấp thoáng bóng xe và người của Định chủ Trác Mã đang đợi ở xa xa. Cảm giác như mình vừa được sinh ra lần thứ hai trên đời này vậy, vui mừng khôn tả. Bàn Tử vừa bước được vài bước bỗng gục xuống ngất lịm đi, Định chủ Trác

Mã bên kia thấy ba chúng tôi thất thủ bước từ khe núi ra thì tựa như không tin vào mắt mình nữa.

Chúng tôi được nghỉ ngơi và bồi dưỡng lại sa mạc ba ngày, cả ba đều trong tình trạng kiệt quệ cả về tinh thần và thể chất. Ba ngày không nghỉ được gì, cũng không có một cảm giác gì, tất cả đều trì trệ, chỉ có ngủ là nhiều, gần như tôi đã thiếp đi hơn một ngày mới có thể ngồi dậy được. Hơn nữa đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình được ngủ thoải mái như vậy, phía trước tất cả chỉ như một cơn mê, nhắm mắt lại là coi như cởi bỏ hết những ý niệm nặng trĩu trong đầu, không còn vướng bận gì nữa.

Muộn Du Bình không có chút tiến triển gì hơn nữa, hoặc là ngồi thờ thẩn trong lều hoặc là dựa vào nham thạch ngẩng đầu nhìn trời, im lặng. Chúng tôi cũng không biết làm gì hơn, ai lấy thỏ dài có chút tiếc nuối. Không ngờ rằng hấn đã đi được đến cuối cuộc hành trình rồi nhưng kết quả lại là chỉ như một con số không tròn trĩnh.

Phan Tử là do Trát Tây cứu về, hiện đang nằm trong một trại khác tình trạng khi mê khi tỉnh, tôi cũng không dám nói với hấn chuyện Chú Ba. Trát Tây nói Văn Cẩm có nhờ bọn họ một việc, làm thế nào để đề phòng rắn độc, rồi khi nào thấy có tín hiệu thì tiến vào cứu. Lúc bọn họ tiến vào doanh địa cùng lúc với chúng tôi rời đi, tìm trong thân miếu thấy Phan Tử vẫn còn sống nên đã mang ra ngoài.

Ngẫm lại thì hôm đó chúng tôi rời đi đuổi theo bắt Văn Cẩm, nếu như tôi hôm đó ở lại thì có thể gặp được Trát Tây, tình hình sẽ hoàn toàn thay đổi. Chỉ là chuyện đã qua rồi nên cũng không buồn nhắc lại.

Nghỉ ngơi thêm hai ngày, Trát Tây nói với chúng tôi chuẩn bị xuất phát, theo như trí nhớ của cậu ta thì chúng ta hiện đang dừng chân ở trong một quý thành, những tảng đá được sắp xếp thành một cơ quan tinh vô cùng kỳ ảo, chúng tôi cần có người hướng dẫn chính xác mới có thể đi ra ngoài được. Sau khi ra khỏi đây thì thẳng hướng xuyên qua sa mạc, phí trước sẽ gặp một đường quốc lộ, chúng tôi chỉ cần tới được đó là sẽ có cứu viện. Tới lúc này tôi vẫn không có thông tin gì về Chú Ba và Hắc Nhân Kính. Trát Tây nói bọn họ có thể đã ra ngoài từ đưng khác hoặc vẫn bị lạc bên trong, nhưng đã quá muộn để chúng ta hành động.

Không có xe nên chỉ có thể đi bộ, chúng tôi lại chuẩn bị hành trang lên đường, vì lúc trước Chú Ba cùng đại đội nhân mã tới đây mang theo rất nhiều đồ đạc mà lúc rời đi lại để lại không ít. Đâu thể vác hết tất cả trên lưng nên chúng tôi chỉ lựa vài món cần thiết để mang theo người, quãng đường phía trước cũng tương đối dài, nhiều nhất là phải có nước để uống.

Bàn Tử nói giảm đồ ăn, không cần mang theo lều trại, có bao nhiêu chỗ trống thì để đựng nước hết, ăn ít thì cùng lắm là về sau bồi bổ được, không

đủ nước thì chắc chắn không thể về được đến nhà.

Vì thế lúc lên đường chúng tôi chủ yếu vác theo nước, vượt qua lưu vực, quá trình đi cũng không tránh khỏi khổ cực, nhưng so với phải hành quân trong rừng mưa vẫn thú hơn một trời một vực. Đi suốt một tuần cuối cùng chúng tôi cũng ra được đường quốc lộ. Trong số người đi cùng chúng tôi có rất nhiều tàn quân của A Ninh, bọn họ dùng điện thoại để liên lạc với người của Cầu Đức Khảo, đại khái sau đó ba mươi giờ công ti của A Ninh cũng cho xe tới cứu chúng tôi.

Khi đã an vị trên xe mọi người mới có thể cảm nhận được niềm vui của sự sống, có người thậm chí đã bật khóc, hành trình này đối với họ coi như là cũng đã hoàn thành, không toàn vẹn nhưng cũng không quá bi đát. Bàn Tử ngồi bên cạnh tôi bỗng hát lên một câu:

“Trèo lên ngọn gió vọng cố hương
Cát vàng ngời sáng vạ dậm đường
Xa xa vang vọng hồn ai gọi
Tiếng ca xao động cõi vô thường...”

Có tiếng người khen chê vang lên, trong lòng tôi bỗng dân lên một niềm xúc động nghẹn ngào, sống mũi lại cay cay, hai mắt nhòe đi, cảm giác như muốn bật khóc. Tất thấy đều thoáng hiện lên trước mắt tôi như một giấc mộng, tai vẫn văng vẳng những âm thanh cười nói, nhưng tâm hồn đã để lại trong sa mạc kia rồi.

Sau khi trở lại Cách Nhĩ Mộc, tôi cân nhắc mãi mới quyết định gửi một email cho chú hai, kể cho chú nghe toàn bộ sự việc diễn ra tại Sái Đạt Mộc. Nửa giờ sau chú hai gọi điện cho tôi nói rằng chú thực ra đã biết hết, chuyện này trăm ngàn lần cũng không cần nói cho bất cứ ai biết, chú còn răn tôi không được xen vào, để mình chú xử lý là được, còn nhiệm vụ bây giờ là tôi phải về hàng châu ngay lập tức.

Nhưng tôi không thể nghe chú mà trở về bây giờ được, Bàn Tử, Muộn Du Bình và Phan Tử phải nằm trong bệnh viện một thời gian dài để chữa trị.

Bàn Tử là do bị kiệt sức nên chỉ cần truyền vài chai thuốc bổ là ổn định được sức khỏe. Phan Tử phúc lớn mạng lớn, sau khi đã tương đối hồi phục tôi mới ngồi lại kể cho hắn chuyện Chú Ba, anh đau lòng vô cùng, thể chất tôi vẫn còn rất yếu nên cũng không nghĩ nên an ủi anh điều gì. Phan Tử nghe xong liền đòi trở về Trường Sa, nói là muốn ở đó đợi tin tức của Chú Ba. Tôi bảo nếu có tin tức gì thì hãy báo ngay cho tôi biết.

Nghiêm trọng nhất vẫn là tình trạng của Muộn Du Bình, sau một thời gian nằm viện hắn đã khôi phục được ý thức, nhưng không còn nhớ một cái gì

trong đầu. Bị kích động mạnh đã làm cho thần kinh của Muộn Du Bình bị tổn thương nghiêm trọng, tư duy vô cùng hỗn độn, bác sĩ bảo phải để hẳn lại trong viện theo dõi.

Vốn dĩ những chuyện hẳn nhớ lại trước cũng không được nhiều, giờ thì coi như sạch bách cả, đến tôi là ai anh cũng không nhận ra. Tôi nhìn hẳn như vậy mà thật sự không đành lòng bắt giác quay đi.

Tôi là người cuối cùng trở về nhà, sau khi thay giặt tắm rửa sạch sẽ, chẳng biết làm gì nên tính ra hòm thư xem. Vừa mở hòm ra tôi thấy ngay một phong thư của Chú Ba gửi tới.

Trong lòng chột động, nhìn ngay trên phong bì, xung quanh không có dấu bưu điện, tôi lập tức mở ra xe, trong thư viết rất dài.

Tiểu Tà.

Khi cháu đọc được bức thư này thì chắc chú cũng đã hoàn thành đại sự của mình, hoặc có thể cũng đã chết ở một nơi nào đó.

Chú không biết cháu đã hoàn toàn biết được chân tướng sự việc hay chưa nhưng vẫn muốn tự mình kể lại tất cả cho cháu.

Sau khi viết bức thư này chú phải đi xa một chuyến, đây là do số mệnh sắp đặt không thể nào tránh được. Chú nghĩ đây sẽ là lần cuối cùng chú cháu ta còn nói chuyện với nhau, vì việc đó mà chú đã lựa chọn hủy hoại hoàn toàn sự nghiệp của mình, nếu như sau hết thấy vẫn chưa thể tìm ra được đáp án thì cũng đồng nghĩa với việc chú chọn cái chết để kết thúc tất cả.

Những chuyện mà cháu muốn biết, chú sẽ viết lại thật chậm rãi cho cháu hiểu. Những gì cháu coi là kỳ quái mà chú đã phải giấu, phải tìm mọi cách để lừa cháu, sau khi đọc xong lá thư này cháu sẽ hiểu. Bởi vì ngay tới thân phận của chú cũng là một phần bí mật của sự việc này.

Thật có lỗi, nhưng cho dù cháu cảm thấy thế nào thì đối với chú Tiểu Tà vẫn mãi là một thằng nhóc không nghe lời. Lần này cháu nhất định phải tin chú, tất cả những gì Chú Ba này làm đều là vì muốn bảo vệ cho cháu. Chú chưa bao giờ có ý định làm hại tới cháu, càng không nghĩ sẽ gây chuyện bất lợi cho ngô gia.

Có lẽ chú đã muốn mình là một phần của gia tộc này, hoặc là do thân mang mặt nạ lâu rồi nên không muốn bỏ xuống.

Cũng phải xin lỗi cháu vì trong bức thư này chú không thể nào giải thích chi tiết toàn bộ sự việc, có thể nói là tất cả những chuyện phát sinh từ trước tới giờ đều vì một nguyên nhân tất yếu, mà chú chính là một phần trong đó. Chỉ vì lúc đó ngẫu nhiên tạo ra một sai lầm khiến cho hết thấy sự việc phát sinh, cho tới khi chú đã rơi vào quá sâu rồi thì không còn cách nào để quay

đầu lại. Thực ra chuyện ở tây sa còn ẩn giấu một bí mật lớn hơn rất nhiều, mà sự mất tích của Văn Cẩm cũng không chỉ đơn giản như vậy. Sau khi đó chú đã điều tra lý lịch của từng người, phát hiện ra trong bọn họ có vài người rất bất thường, không biết là họ từ đâu tới hay trước đây họ từng làm gì.

Tiếp tục điều tra sâu hơn cháu sẽ hiểu đằng sau đội khảo sát này còn có một thế lực bí ẩn nữa, mọi chuyện tiếp diễn sâu xa khôn lường. Cho nên sau khi bị cuốn vào giữa những vấn đề đó, chú có trách nhiệm phải tìm cho ra kết cục của nó, phải truy tìm đến cùng những bí mật này cho dù có phải trả giá nào đi chăng nữa.

Chú hi vọng là nơi chú sắp tới kia sẽ có đáp án để kết thúc tất cả. Sau khi cháu biết được chân tướng, cháu hãy cứ tiếp tục làm những việc cháu muốn, đừng tham gia vào chuyện này. Chú biết cháu xem xong toàn bộ sự tình sẽ phát hiện ra rất nhiều câu hỏi, nhưng chúng đã không còn liên quan tới cháu nữa rồi.

Cuối cùng trước khi chia tay chú muốn nói với cháu một câu, cháu phải nhớ cho rõ, ông nội của cháu từng nói:

Đáng sợ hơn cả quỷ thần đó là lòng dạ con người.

Tiếp theo là một đoạn miêu tả toàn bộ câu chuyện ở Tây Sa, những gì chú viết hầu như đều tương đồng với lời kể của Văn Cẩm. Tôi yên lặng đọc cho tới hết lá thư, sau khi gập lại hai mắt không biết từ khi nào đã ướt nhòe, từng giọt nước mắt cứ chảy dài trên má...

ÂM SƠN CỔ LÂU – KHÚC DẠO ĐẦU

§1. Bút ký trộm mộ

Tiết trời Hàng Châu vào tháng tám rất dễ chịu, tuy mùa hè mấy năm gần đây ngày càng nóng bức, nhưng ở cạnh Tây Hồ, bạn vẫn có thể cảm nhận được cái gọi là “Trời trong xanh nước long lanh”.

Tôi ngả lưng trên chiếc ghế dựa trong cửa hàng, xem xét lại những việc mình thu xếp trong mấy tháng qua. Trở về từ Cách Nhĩ Mộc đã hơn ba tháng, nhưng dường như tôi vẫn chưa lấy lại được nhịp sống bình thường. Chuyện xảy ra vào phút cuối quả thực vượt quá giới hạn chịu đựng của tôi, thật không sao tưởng tượng nổi mọi việc lại kết thúc theo cái cách ấy.

Trong suốt ba tháng, tôi vẫn không tài nào thoát khỏi cơn ác mộng đó. Gần như đêm nào tôi cũng mơ, mơ thấy vô số hình ảnh mình từng trải qua.

Nhưng tôi thực sự có thể thoát ra được không? Tôi ngờ rằng những khúc mắc đọng lại trong lòng mình sẽ không hề bớt đi dù cho bí mật này đã có lời giải.

Những chuyện người ta đã liều mạng che giấu, hiển nhiên bạn đừng hòng nhìn ra được, cho nên muốn lần ra bí mật của người khác tất phải gánh vác hậu quả khi nắm nó trong tay.

Đây là những điều cuối cùng tôi ngộ ra được, thế nhưng ngay đến Muộn Du Bình còn không thoát khỏi vận mệnh này, thì tôi biết phải làm sao? Liệu có mấy người sống được cả đời với cõi lòng chất chứa hoài nghi cơ chứ?

Sau khi trở về, tôi bắt đầu ghi chép lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong suốt một năm, bắt đầu từ cuốn bút ký của ông nội tôi cho đến hiện tại. Tôi biết rồi đến một ngày nào đó mình sẽ quên đi, giống như mặt nạ của chú Ba, mang quá lâu sẽ không gỡ xuống nổi. Thời gian có thể khiến một vài thứ đổi thay. Bây giờ, tôi chỉ mong ngày này có thể đến sớm một chút.

Trong tổng thể câu chuyện, vẫn còn rất nhiều phần tôi chưa hiểu rõ. Ví dụ như, chú Ba thật của tôi đang ở đâu? Thân phận đích thực của Muộn Du Bình? Văn Cẩm thuở nhỏ đã đến nơi nào? Chung cục rốt cuộc là gì? Di tích ngầm đồ sộ kia do ai xây nên? Nhóm người Văn Cẩm có thân phận ra sao, bọn họ rốt cuộc đang tiến hành kế hoạch gì?

Những câu hỏi này vẫn là bí ẩn trùng trùng, ban đầu luôn khiến tôi để tâm, nhưng cho đến bây giờ, xem ra cũng không còn quá quan trọng nữa.

Sau khi Muộn Du Bình trở về, chúng tôi đã đưa hắn đến bệnh viện số một của Đại học Bắc Kinh để khám toàn thân. Thân thể hắn cơ bản là vẫn bình thường, chỉ có thần trí không được tỉnh táo. Chúng tôi để hắn lại bệnh viện, tìm chuyên gia chăm sóc, nhưng đây cũng không phải kế lâu dài. Tôi đã hỏi

vài người ở Trường Sa, mong hiểu được chút ít về lai lịch của Muộn Du Bình, nhờ bọn họ đi nghe ngóng giùm tôi, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy ai nhắn lại.

Bàn Tử nói mình có cách, thế mà cũng cóc thấy hồi âm, xem ra tìm hiểu câu chuyện đằng sau Muộn Du Bình là việc khó khăn hơn tôi tưởng rất nhiều. Giờ tôi chỉ biết hi vọng hấn sớm bình phục mà khai ra thông tin gì đó có ích, bằng không chúng tôi cũng chỉ còn cách nuôi hấn cả đời. Đối với hấn mà nói, đây có lẽ không phải là chuyện xấu.

Rất ít người có cơ hội quên đi mọi thứ, mà những người may mắn quên đi lại bất chấp tất cả để nhớ lại, cái vòng luẩn quẩn này thật đúng là một nghịch lý thất thường. Đứng trên góc độ cá nhân, thật ra tôi không lo hấn vĩnh viễn mất trí, mà trái lại chỉ sợ hấn nhớ ra điều gì đó nhưng mơ hồ không rõ.

Phan Tử được đưa tới bệnh viện, anh có thể sống sót quả là một kỳ tích, làm tôi cứ cảm thấy khó tin sao đó. Thật ra hấn bị thương cũng không nặng, chẳng mấy chốc mà bình phục.

Phía Trường Sa bây giờ đang rối tinh rối mù. Phan Tử cho tôi biết, trước kia khi lão gia nhân thân tín còn sống, những lúc ông Ba đi vắng cục diện bên kia vẫn được kiểm soát tốt. Nhưng giờ thì nguy rồi, tổ vỡ ong tan, tin đồn nhan nhản khắp nơi, anh cũng không biết phải làm sao. May mà sản nghiệp nhà chú Ba đã hao hụt khá nhiều vì đấu đá với Trần Bì A Tứ, bằng không còn khó xử lý nữa. Giờ anh chỉ còn nước đi đến đâu tính đến đó, nếu vẫn không trụ được thì đành giải tán thôi. Những năm qua anh cũng tích cóp được chút tiền, từ lâu đã không phải lo kế sinh nhai, giờ có lẽ cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Tôi bảo anh mau mau tìm một cô mà lập gia đình đi thôi, đừng bận tâm đến sản nghiệp nhà chú Ba làm gì. Chú Ba cũng đã lớn tuổi, lại không có con cái, chuyện này chẳng chóng thì chầy sẽ đến. Căn cơ tích tụ đã lâu, chỉ dựa vào chúng tôi cũng chẳng thể nào xoay chuyển được tình thế.

Phan Tử không hề phản ứng. Chú Ba sống chết còn chưa rõ, tôi nghĩ hấn sẽ vĩnh viễn không yên tâm, có khi còn tiếp tục tìm kiếm ấy chứ, tôi cũng đành chúc anh may mắn.

Bàn Tử tạm biệt xong lại quay về Bắc Kinh. Hấn là tên vô cảm nhất, về đến nơi vẫn mở cửa hàng buôn bán như thường. Theo như lời Phan Tử thì người này chẳng những không hề nông cạn, mà lòng dạ còn vô cùng thâm sâu, nhưng tôi thật sự không nhìn ra hấn thâm sâu chỗ nào. Trước khi đi, Bàn Tử còn nói một câu rất khôn sáo: Non xanh còn đó nước biếc vẫn đây, hẹn ngày gặp lại. Nói nghe rất chi là xúc động, nếu tôi không đi cùng hấn bấy lâu, lại đã từng vào sinh ra tử thì thật khó mà cảm nhận được câu nói này thâm lương sâu thẳm đến chừng nào.

Trát Tây tạm biệt chúng tôi ở Cách Nhĩ Mộc. Nếu không nhờ hắn, chúng tôi chắc chắn không thể thoát ra khỏi Tháp Lý Mộc, vậy nên lúc ấy chúng tôi đã tính đưa cho hắn ít tiền. Trát Tây nói chuyện lần này coi như một trải nghiệm cho mình, có thể đưa chúng tôi sống sót trở ra cũng nhờ Bồ Tát phù hộ, anh không thể lấy tiền của chúng tôi nữa. Sau đó tôi tặng chiếc đồng hồ đeo tay của mình cho hắn, coi như kỷ niệm.

A Ninh đã chết, tôi tạm thời không liên lạc gì với công ty của Cầu Đức Khảo. Mấy e-mail viết cho người quen đều bị gửi trả về, chẳng biết bọn họ có còn muốn tiếp tục nữa không. Nhưng dù sao đi chăng nữa, sau lần thất bại này, lão quý kia chắc cũng hết dám mơ hão rồi. Còn nếu lão cứ tiếp tục chấp nhất thì cũng chỉ còn biết tự cầu phúc cho mình.

Cát bụi lại về với cát bụi, cuộc sống của mọi người dường như đều quay về quỹ đạo bình thường. Khi đó tôi mới trở lại Hàng Châu, tiếp tục cuộc sống cậu ấm an nhàn sáng chín giờ mở cửa chiều năm giờ tan ca của mình, ngồi vào ghế mây đánh một giấc, tỉnh rồi lại chán ngán giở cuốn bút ký của ông nội ra, chợt cảm thấy thời gian chảy ngược, chớp mắt đã qua mấy đời.

Trang Chu mơ hóa bướm, tỉnh giấc rồi lại không biết mình là người mơ hóa bướm hay bướm mơ hóa người. Trước nghe kê cứ thấy mơ hồ, mà giờ đây tôi bỗng dung hiểu được cảm giác của ông ấy. Chỉ cảm thấy mọi chuyện xảy ra trong suốt một năm ròn giống như mộng ảo, xẹt qua rất nhanh, lại cảm thấy dường như mình vẫn còn trong ao rần. Sự bình thản lúc này, không chừng chính là dự cảm của tôi trước cái chết.

Dù sao đi chăng nữa, tôi đều muốn vui vẻ chấp nhận. Có đôi khi, dấu chấm hết của một sự kiện còn khiến người ta mong chờ hơn kết quả của nó.

Nhưng sâu tận đáy lòng tôi hiểu rất rõ, chuyện này nếu nói đã chấm dứt thì e là quá sớm.

§2. Bàn bạc

Hai tuần sau, Muộn Du Bình xuất viện, tôi đến Bắc Kinh gặp họ, tiện thể bàn bạc luôn những chuyện sắp tới.

Sau khi trở về, chuyện làm tôi đau đầu nhất chính là làm sao xử lý cục diện hỗn loạn mà chú Ba để lại. Những việc tôi làm trong năm qua tuy hoành tráng nhưng đều âm thầm lén lút, người trong nhà hoàn toàn không hay biết về những biến đổi lớn lao đã xảy ra với tôi. Nhưng lần này chú Ba thực sự mất tích, có thể sẽ vĩnh viễn biến mất, làm sao để giải thích chuyện này là cả một vấn đề.

Lại nói đến Muộn Du Bình, bây giờ hắn đã thực sự biến thành cục nợ, cùng với quá trình khôi phục ý thức của hắn, tôi lại phải đối mặt với vấn đề làm sao để làm quen lại từ đầu.

Hắn không có người thân, lẻ loi một mình trên đời, cũng không biết nhà ở đâu, hỏi thăm biết bao nhiêu người mà chẳng đào ra chút tin tức nào, đúng như lời hắn nói, hắn gần như không có mối liên hệ nào với thế gian này. Tất cả hành lý hắn mang theo đều để lại trong thung lũng, không tiền bạc không giấy tờ, nếu bỏ mặc vào lúc này, e rằng hắn cũng chỉ biết lang thang đầu đường xó chợ.

Bàn Tử xoay sở cũng không tệ, đã mở được một chi nhánh ở Lưu Ly Hán. Chúng tôi gặp nhau trong cửa hàng mới mở của hắn, sau mấy tháng không gặp, Muộn Du Bình đã khôi phục khí sắc như xưa, ngoại trừ ánh mắt bờ ngõ nhìn thế gian thì những thứ còn lại đều cho tôi cảm giác quen thuộc, chuyện này khiến lòng tôi có phần nhẹ nhõm. Khi tôi nhìn thấy hắn, hắn đang tựa cửa sổ, không hề nhìn tôi, ánh mắt trong veo, còn lãnh đạm hơn ngày trước, giống như tâm tư đã không còn tồn tại trên nhân gian vậy.

Ban đầu tôi nói vài câu khách sáo, hắn không hề phản ứng, bèn quay sang hỏi Bàn Tử tình hình hắn ra sao, thầy thuốc bảo thế nào.

Bàn Tử lắc đầu: “Không như cậu nghĩ đâu, nghe nói đã nhớ ra vài đoạn ngắn rồi. Bác sĩ bảo hắn đã phải chịu kích thích mãnh liệt, bây giờ cũng phải kích thích tinh thần hắn mới có hy vọng bình phục, bằng không thì ngày ngày chung óc heo cho hắn cũng vô ích”.

Tôi thở dài, cũng không biết trong tảng thiên thạch ấy, vào thời khắc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì khiến hắn biến thành thế này.

“Cậu có dự định gì không?”, nói vài câu chuyện phiếm, Bàn Tử liền hỏi tôi: “Chỗ tôi ở hơn bốn mươi mét vuông, nhưng thật ra vẫn hơi chật, cậu muốn để cậu ta ở lại đây, tôi muốn của gái cũng không được, người ta thấy tôi giấu một cậu trai tơ trong nhà không chừng lại hiểu lầm Bàn gia đây có

sở thích đó.”

“Anh đúng là cái đồ vô lương tâm, người ta từng cứu mạng chúng ta đâu chỉ một lần, anh lo mấy cái chuyện tầm phào đó làm gì?”, tôi nổi giận.

“Cậu ta có ở chỗ cậu qué đâu mà cậu chả mạnh mồm, cậu muốn tôi chi tiền tìm cho Tiểu ca một gian nhà thì cứ nói một câu, cậu ta có muốn ở tứ hợp viện tôi cũng chiều tuốt, nhưng ở chung với tôi thì không được, cái đó đâu có liên quan gì với chuyện cứu mạng hay không.” Bàn Tử nói: “Cậu xem hay là thế này, tôi đi thuê phòng trọ, cậu tìm một bảo mẫu, chúng ta thu xếp cho cậu ta một chỗ gần đây, cơm bưng nước rót, cuối tuần rảnh rỗi thì ghé chơi.”

“Khỉ gió, anh thu xếp kiểu gì mà cứ như kim ốc tàng Kiều.” Tôi nói, “Hắn ta đâu phải tên ngốc, anh cũng phải hỏi xem hắn muốn gì đã chứ.”

Nghe thế, Bàn Tử liền quay sang Muộn Du Bình: “Tiểu ca, cậu nói đi, sau này có dự định gì không?”

Muộn Du Bình nhắm nghiền hai mắt, dường như đang cân nhắc, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tôi muốn lang bạt bốn phương.”

Tôi nói: “Lang bạt? Anh định đi đâu? Có đích đến cụ thể không?”

Hắn hờ hững đáp: “Không biết, cứ đến những nơi hai người đã nói, Trường Sa, Hàng Châu, Sơn Đông, thử xem có thể nhớ ra chuyện gì không.”

Tim tôi hẫng đi một nhịp, đây là điều tôi không muốn nghe nhất — hắn muốn tìm lại ký ức. Hiện giờ đầu óc hắn căn bản là trống rỗng, quá khứ của hắn là một bí ẩn lớn lao, song bí ẩn càng lớn, sự giày vò của nó lại càng nhỏ. Nhưng nếu trong cuộc hành trình, trí nhớ của hắn bắt đầu khôi phục, những mảnh xúc cảm vụn vặt hiện ra trong đầu có sức mê hoặc rất lớn đối với người mất đi ký ức như hắn, mỗi gợi ý đều có thể biến thành vô vàn manh mối, làm hắn khôn khổ không chịu được.

Tôi hiểu, đối với một người mất đi trí nhớ thì mục tiêu lớn nhất của cả cuộc đời hắn là tìm lại quá khứ của mình. Điều này dù sao cũng không thể tránh, nhưng tôi thật sự không muốn hắn lại tiếp tục dấn thân vào con đường năm xưa.

Bàn Tử thấy sắc mặt tôi biến đổi, biết lòng tôi có vướng mắc, bèn vỗ vai tôi nhắc nhở: “Nên thuận theo tự nhiên đi, không phải chúng ta đã nói rồi sao, cậu có muốn ép cậu ta ở lại đây cũng không ổn.”

Tôi thở dài, nếu đã vậy thì chỉ có cách thực thi phương án hai, chính là để mắt đến hắn, cân nhắc việc này cùng hắn. Suy cho cùng chúng tôi cũng là người từng trải, trong nhiều tình huống có thể giúp hắn tránh phương án cực đoan.

Ý tưởng này tôi cũng từng nghĩ đến, thậm chí từng lên kế hoạch dẫn hẳn đến Trường Sa gặp những người khác, nhưng bây giờ Trường Sa đang rối loạn, tôi cũng không biết nên đi tìm ai. Lúc này tôi chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi Bàn Tử: “Lần trước không phải anh đã nói mình có cách để thăm dò tin tức về Tiểu ca ở Bắc Kinh, về sau sao lại lặn mất tăm thế?”

“Đừng nhắc vụ này nữa, cứ nhắc là tôi muốn điên tiết.” Bàn Tử nói: “Bàn gia đây lúc ấy đang định tìm đám người gặp Lạt ma hỏi thăm, bọn họ làm trung gian nên tin tức rộng, chú Ba cậu đã liên lạc với Tiểu ca qua mạng lưới này thì nhất định sẽ để lại chút tin tức ở nơi gặp Lạt ma, chúng ta có thể nhúng tay vào đó.”

Tôi nghe đến đây, thậm chí nghĩ đúng là cách hay, sao lại điên tiết? Bàn Tử nói tiếp: “Không ngờ ai nấy đều lắc đầu, bảo cái gì mà không nói được. Cậu xem, đám cò môi này ngày thường chuyên môn dẫn mối, mà đến lúc ấy lại giờ chúng muốn làm thánh nhân quân tử.”

Tôi “À” một tiếng, thì ra là vậy, nghề nào cũng có quy tắc riêng, chuyện này thật sự không thể trách họ. Bát cơm của bọn họ chỉ trông chờ vào những tin tức này, một khi để lộ, chỉ e sẽ tuyệt đường làm ăn, có khi còn bị xử lý.

“Cái đám đó tìm đủ cách cũng không cạy miệng nổi, đường này coi như đường cụt rồi.” Bàn Tử nói: “Còn bên cậu thì sao?”

Tôi thở dài, nói nếu có chú Ba ở đây không chừng còn thăm dò được ít tin tức, chứ những người tôi tiếp xúc bây giờ vẫn còn non lắm. Mấy lão trùm tính tình quái đản, giờ đều đang lăm lăm theo dõi tình hình chỗ tôi, tôi đi gặp riêng bọn họ còn không bị bắt nạt. Đây không phải chuyện một người như tôi có thể làm.

“Vậy thì cậu cũng đừng suy tính nhiều làm gì, tôi thấy vẫn nên thuận theo lời Tiểu ca nói, chúng ta đăng ký một tour du lịch cho cậu ấy, chuẩn bị ít tiền, để Tiểu ca tự ra ngoài thăm thú,” Bàn Tử nói: “Hay là mình cứ dứt khoát làm chủ hôn cho cậu ta đi, gởi cậu ta lại gả cho một phú bà, với nhan sắc của Tiểu ca, không chừng chúng ta còn kiếm được món hời, sau đó để mặc bọn họ với nhau, cậu thấy sao nào?”

Đây không phải mấy câu đùa cợt vô nghĩa sao, tôi thậm chí, lẳng lặng lắc đầu, cân nhắc phương án vừa rồi của Bàn Tử, cảm thấy đó đúng là cách hay, chẳng qua Bàn Tử còn chưa nghĩ đến điểm mấu chốt. Nghĩ đến đây lại nhớ ra một người: “Không đúng, cách tìm người gặp Lạt ma của anh, có lẽ cũng không phải đường cụt.”

“Là sao?”

“Đám người đó không chịu nói chẳng qua là sợ đắc tội với người ta, cũng có thể là không biết, sợ nói ra lại lòi đuôi. Nhưng có một người không khai

ngĩ ngợi nhiều như thế, chúng ta có thể nhắm vào gã.”

“Là ai?” Bàn Tử hỏi, Muộn Du Bình cũng quay sang.

“Cái lần lên núi Trường Bạch đó, người thay chú Ba tôi gặp Lạt ma là một gã họ Sở, anh còn nhớ chứ?”

“Cậu muốn nói gã đầu trọc?”

Tôi gật đầu. Gã họ Sở trọc đầu, là ông chủ quỹ tín dụng đen mà chú Ba hợp tác, sau khi bị Trần Bì A Tứ mua chuộc thì bị cóm tóm cổ, giờ không biết đang bóc lịch ở đâu. Gã từng liên hệ với Muộn Du Bình và Bàn Tử, nhất định phải biết tin tức về bọn họ, hơn nữa hiện giờ gã đang ngồi tù, không có gì vướng bận hết. Cơ mà không biết tìm gã kiểu gì đây, tìm được rồi cũng chưa biết phải cạy miệng gã thế nào. Dù sao gã không ngại nói, nhưng im cũng chả mất gì.

Bàn Tử vỗ tay: “Ai nha, thật đúng là.” Gật đầu ra ý đã hiểu, hấn tiếp, “Chuyện này tôi thật sự không nghĩ tới, nhưng nếu đi tìm gã, gã lại tố ngược chúng ta thì biết làm sao?”

“Hạng người này rất khôn khéo, nắm trong tay vô vàn tin tức, nếu gã cố ý muốn nhả ra thì một dải Trường Sa sẽ chao đảo. Gã ngậm miệng không nói chính vì biết như thế mới có lợi cho mình.” Tôi tiếp, “Giờ gã đang gặp nạn, có rất nhiều việc cần người khác giúp đỡ, tôi thấy không khó mở lời đâu.” Nói đến đây tôi đã biết mình nên làm gì. Những chuyện khác không thể làm phiền Phan Tử, riêng việc này không miễn cảm, có thể nhờ anh đi dò hỏi tình hình.

Vậy là quyết định điều tra giúp Muộn Du Bình, có chúng tôi nhúng tay vào vẫn hơn là để hấn chạy lung tung. Nhưng việc này một người không làm nổi, bên tôi còn đang chật vật muốn chết, vả lại thế cục hỗn loạn, chắc chắn không thể để Muộn Du Bình chạy theo tôi khắp nơi. Mà hạng người như hấn tôi cũng không không chế nổi, lỡ đang yên đang lành hấn tự dưng nhớ ra chuyện gì rồi ùng ùng bỏ đi thì không biết tôi còn gặp rắc rối gì, chi bằng kéo luôn Bàn Tử xuống nước.

Bàn bạc một lúc, Bàn Tử cũng đành đồng ý. Hấn nói: “Chuyện khác tạm thời chưa nói nói, tốt nhất là tìm ra chỗ ở của Tiểu ca, vậy là chúng ta đã tiết kiệm được rất nhiều công sức.”

Chuyện này cứ thế mà ước định, tôi đi nhờ Phan Tử giúp, Muộn Du Bình tạm thời ở với Bàn Tử, có manh mối rồi chúng tôi sẽ bàn bạc lại sau. Dù sao với quan hệ giữa ba người thì việc này cũng không thể tránh được, chi bằng coi nó là việc của mình mà làm, xem như trả nợ ân tình cho Muộn Du Bình.

Người ta thường nói lời hay khó khuyên quý đáng chết, ngoảnh đi ngoảnh lại, mấy chuyện thị phi đã kéo đến rồi.

Trở về Hàng Châu, tôi gọi điện cho Phan Tử kể rõ đầu đuôi gốc tích. Phan Tử cũng là người nghĩa khí, khẳng khái chấp thuận ngay. Anh làm việc rất năng suất, ba ngày sau tôi đã nhận được điện thoại của anh.

Tôi tưởng đã có manh mối, liền hỏi anh tình hình thế nào rồi.

Anh thở dài, nói với tôi: “Phiền toái rồi, tôi đã tìm đến nơi hỏi gã, đúng là gã biết chuyện cậu muốn biết, nhưng không chịu nói suông, mà phải có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tôi hỏi. Đây là chuyện nằm trong dự liệu, tôi mà là gã thì cũng ra điều kiện.

“Gã muốn mười vạn đồng, còn bảo cậu đến tận nơi, gã muốn đích thân nói cho cậu biết.”

“Gặp tôi?” Tôi sững sờ giây lát, hơi bất ngờ, thầm nghĩ: đòi tiền cũng đúng thôi, nhưng gặp mình làm gì? Nghe có vẻ không thỏa đáng.

“Chẳng lẽ gã muốn dụ tôi đến cho cớm tóm, lấy công chuộc tội?” Tôi lạnh người nói, bên tai vang vang tiếng xích sắt leng keng.

“Tôi cảm thấy khả năng này cũng có.” Phan Tử “a” một tiếng, “Nhưng gã còn bảo tôi đưa cho cậu xem một thứ, nói cậu nhìn thấy thứ này rồi nhất định sẽ đến gặp gã.”

“Là cái gì thế?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

“Là một tấm ảnh cũ.” Phan Tử dừng một chút, “Rất cũ, là kiểu ảnh đen trắng lưu hành vào thời thế hệ chúng tôi còn trẻ.”

Toàn thân tôi bỗng nổi da gà. Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ đến tấm ảnh chụp chung của chú Ba ở Tây Sa trước khi rời bến, tấm ảnh chó má đã hao phí mất bao nhiêu thời gian của tôi. Trong lòng thoáng cân nhắc, không lẽ gã cũng biết ẩn tình đằng sau chuyện này? Nhưng đến bây giờ gã mới đem nó ra làm điều kiện thì cũng lẽ mề quá.

Nghĩ vậy bèn hỏi: “Trên đó chụp cái gì?”

Phan Tử ậm ừ cả buổi mới nói: “Tôi không dám chắc, có cảm giác tấm ảnh kia chụp một con “ma”.

§3. Tấm ảnh cũ thứ hai

Tấm ảnh được gửi qua email, mà Phan Tử mù tịt cái này. Tôi dạy anh cả buổi, đến khi thông thạo thì đã là một tiếng sau khi tôi gọi điện thoại cho anh.

Đó là một tấm ảnh cũ kỹ ó vàng, bề mặt còn có dấu hiệu phai màu. Nhưng dù là thế, tôi vẫn có thể nhìn ra cảnh tượng trong đó, cũng vỡ lẽ vì sao Phan Tử không thể khẳng định, và “ma” có nghĩa là gì.

Tấm ảnh kia hẳn là được chụp trong gian nhà cũ nào đó, lấy phong nền là một tấm bình phong. Ảnh chụp bạc phếch, không nhìn rõ từng chi tiết mà chỉ thấy phía sau bình phong có một bóng người đứng thẳng.

Nắng chiếu xuyên qua bình phong, bóng người nhìn tương đối rõ. Điều khiến người ta nổi gai ốc chính là tư thế của cái bóng đó, người thường khi đứng luôn có xu hướng nghiêng về trọng tâm, nhưng bóng người này gần như đứng thẳng. Hơn nữa bả vai người đó còn lõm xuống, liếc qua đã thấy bất thường, cảm giác đầu tiên của tôi chính là người kia đang treo lơ lửng giữa không trung.

Sau bình phong treo một xác chết?

Tôi rùng mình ớn lạnh, bỗng chốc bừng tỉnh. A, đây là ảnh chụp trong viện điều dưỡng bỏ hoang ở Cách Nhĩ Mộc. Trong đầu tôi lập tức hiện ra tình cảnh lúc đó, đây không biết là hành lang ở lầu mấy.

Viện điều dưỡng kia là nơi nhóm Văn Cẩm chọn làm chốn ẩn thân để tránh khỏi sự truy lùng của chú Ba. Nhóm Văn Cẩm thân thế bí hiểm, theo như lời chú Ba thì không biết bọn họ đang tiến hành nghiên cứu cái gì. Trong viện điều dưỡng bỏ hoang, bọn họ đã quay rất nhiều băng hình, giám sát nhất cử nhất động của bản thân, trong số đó thậm chí còn một người giống hệt tôi, chuyện này hoàn toàn là một mớ bòng bong.

Vì sao gã họ Sở lại có ảnh chụp nơi đó, chẳng lẽ gã cũng dây dưa vào chuyện này?

Lòng tôi hơi khó chịu, mà nghĩ mãi không ra bức ảnh này có chỗ nào khơi gợi hứng thú của mình. Nhìn ảnh sẽ đi tìm người? Không hề có cảm giác ấy.

Nhìn xuống bên dưới, sàn nhà lát gỗ, bên trái bức ảnh có một cảnh ở xa, là hành lang phía sau bình phong, một nửa bị bình phong che mất, một nửa vẫn thấy được. Chỗ đó đã nhả nhúm, thoạt nhìn không rõ ràng lắm, nhưng nhìn kỹ thì thấy một bên hành lang có vài khung cửa.

Trong một thoáng, tôi đã cảm thấy cảnh tượng này có phần quen thuộc. Cái cảm giác xưa cũ cổ kính này, thêm vào đó là cách sắp xếp các phòng, tôi chắc chắn đã từng gặp ở đâu đó, hơn nữa ẩn tượng còn tương đối sâu sắc.

Tôi rê chuột xuống dưới, trong email còn gửi kèm ảnh scan, bên trên có chữ viết tay của gã họ Sở, hiển nhiên là viết cho tôi.

Trên đó viết: Năm 1984, ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc của quân giải phóng.

Không đúng, tôi thử nghĩ, gã rất thân với chú Ba, không chừng chú Ba đã để lại vật gì ở chỗ gã chẳng? Hoặc là chú từng nhờ gã giúp việc gì... nên gã mới biết chút tin tức.

Khả năng này khá lớn, nếu gã thật sự biết ở viện điều dưỡng đã xảy ra chuyện gì thì quả là một tin vui bất ngờ cho tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bức ảnh này chụp cái gì mới được chứ?

Đối với người bình thường, chụp ảnh dĩ nhiên là vì mục đích chủ quan, hoặc để giữ làm kỷ niệm, hoặc để bảo tồn tư liệu, không có chuyện rồi hơi đi chụp một tấm hình vô nghĩa. Lúc ấy trong viện điều dưỡng hiển nhiên đã xảy ra chuyện gì đó, tạo cơ hội cho một người chụp được bức ảnh này.

Xem ra đây khó có thể là ảnh lưu niệm, vì tấm bình phong chẳng có gì bắt mắt, hành lang thô sơ nằm ngoài rìa bức ảnh chắc chắn cũng không phải lý do chụp hình. Vậy thứ người này muốn chụp hiển nhiên là cái bóng sau bình phong rồi.

Đây là chuyện khá kỳ lạ, một mặt cái bóng khiến người ta sờn gai ốc, mặt khác cách chụp ảnh quả thực gây cho người ta cảm giác có thể nó đang chụp “ma”, vì nhìn thoáng qua trông nó hơi giống ảnh ma trên internet. Hơn nữa lòng tôi hiểu rất rõ, đó không thể là ma, đằng sau tấm bình phong nhất định phải có vật gì. Mà người chụp, vì lý do nào đó, đã đứng cách một tấm bình phong để chụp bức ảnh này. Có điều chúng tôi không ở hiện trường, chỉ thấy được thành quả, nên có hơi khó tưởng tượng.

Trong viện điều dưỡng đúng là ẩn chứa nhiều bí ẩn, bọn họ ghi hình lại nhất cử nhất động của mình, giờ còn lòi ra tấm ảnh này, rốt cuộc họ đã làm cái quỷ gì trong đó chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cũng không thể đoán đo quá nhiều, xem ra đúng là phải đi gặp người này một chuyến. Tôi gọi điện cho Phan Tử, nói rõ suy nghĩ của mình. Phan Tử suy tính một lát rồi bằng lòng, nói để anh thu xếp, thu xếp thỏa đáng rồi sẽ báo cho tôi sau.

Bỏ qua mấy chuyện râu ria, chẳng bao lâu sau, tôi đã gặp được gã họ Sở ở trại giam Bình Đường, quá trình thuận lợi hơn tôi nghĩ. Phan Tử đưa tôi đến, đây là lần đầu tiên tôi đặt chân vào nhà đá, trên đường vào mồ hôi lạnh túa ra như mưa, qua vài cánh cửa sắt, tôi đã thấy gã ngồi trong phòng nghỉ.

Người này rõ ràng đã gầy đi kha khá, quả đầu trọc cũng không còn sáng bóng như xưa, xem ra đã già đi mấy tuổi, run rẩy nhúu nhúu mảy. Tôi cho gã

điều thuốc, gã rít mấy hơi mới bắt đầu thả lỏng. Nhớ lại mặt mũi bóng nhẫy của gã ngày trước, lòng tôi không khỏi cảm khái, lặn lội trong cái nghề này phát nhanh mà tàn cũng nhanh, sa chân đến nước này cũng đành chấp nhận.

Gặp rồi lung túng mắt một chớp, tôi không biết phải nói gì, trái lại là gã mở lời trước: chú Ba nhà cậu ra sao rồi? Giọng nói cũng khản đặc đi nhiều.

Tôi kể sơ lược về tình hình ở Trường Sa, nói chú Ba đã bật vô âm tín, cũng không thấy xuất hiện trong giới tai to mặt lớn, chẳng biết lại chạy đi đâu rồi.

“Báo ứng, đi con đường này tất gặp báo ứng!” Gã hung hăng rít một ngụm khói, hình như hơi thất thần, ngẫm nghĩ rồi ngược lên nhìn tôi nhìn chằm chằm, lại hỏi, “Cậu đang thăm dò chuyện về Trương câm điếc?”

“Trương câm điếc?” Tôi ngây ra một chớp mới phản ứng, “Anh đang nói Tiểu ca kia? Các anh gọi hắn là Trương câm điếc?”

“Trên đường đi mọi người đều gọi hắn như thế.” Lúc này gã đã hít xong, tốc độ cực nhanh. Tôi thấy tay gã bắt đầu run, liền đưa cả thuốc lẫn bật lửa của mình qua, gã lập tức lấy thêm một điếu. “Vì hắn không thích mở miệng, cậu hỏi thăm chuyện của hắn làm gì?”

Tôi thăm nghĩ cái này liên quan đêch gì đến anh, tạm thời không biết trả lời sao. Phan Tử bên cạnh liền xen ngang: “Mẹ kiếp, anh hỏi nhiều thế làm gì?”

Gã họ Sở rít vài hơi, liếc qua Phan Tử, ỷ thế làm càn: “Anh thích vậy đấy, hỏi mấy câu thì có làm sao?”

Phan Tử vừa thấy gã đã nổi điên, “hừ” một tiếng định buông lời độc địa. Tôi ngăn anh lại, giờ có thể coi như thời gian gã họ Sở sa sút nhất, có xia xói cũng vô dụng. Gã đã không còn gì để mất, anh mắng vài câu thì ích gì? Tôi liền mở lời: “Anh Sở, anh dấn thân vào giang hồ lâu hơn em, hẳn cũng biết có một số việc thật sự khó nói.”

“Ái dà, cậu Ba cũng tính khua môi múa mép với tôi, khá lắm.” Gã gật đầu nhìn tôi, nói bằng giọng xách mé.

Tôi trái lại không hề bị khiêu khích, chỉ nhìn thẳng vào gã. Gã làm bộ run run nhin cười một lát, thấy tôi không tỏ thái độ thì cũng hơi cụt hứng, đột ngột quay sang Phan Tử hỏi: “Chú Phan, đã chuyển tiền cho ông già nhà anh chưa?”

Phan Tử lấy ra một tờ biên lai, đại khái là Phan Tử trả giùm tôi mười vạn đồng, quảng đến trước mặt gã. Gã nhặt lên xem, nói: “Đúng là người của ông Ba, sáng khoái lắm!”

“Tiền tui em đã trả, người anh cũng gặp rồi, giờ anh nói được chưa?”

Phan Tử nói dối.

Gã gạt đầu rồi nói với anh: “Mời chú Phan ra ngoài một lát, đây là chuyện giữa anh và cậu Ba nhà chú.”

Phan Tử cau mày, có vẻ bức bối. Tôi vội nháy mắt ra hiệu cho anh nghe lời gã đi, lẽ đâu gã có cách thì sao. Phan Tử rửa thềm một tiếng rồi đứng dậy ra ngoài.

Gã họ Sở nhìn theo anh, cho đến khi cửa đóng hãm lại mới quay sang tôi. Tôi phát hiện gã đổi sắc mặt, nhả ra một ngụm khói rồi nói với tôi: “Cậu Ba, cậu không thể tiếp tục điều tra nữa.”

Tôi giật mình nhìn gã họ Sở, không ngờ gã lại nói thế.

“Vì sao?” Tôi buột miệng hỏi.

“Cậu cứ xem kết cục của tôi, của chú Ba cậu, của Trương cầm điếu và của mọi người là hiểu ngay thôi.” Gã thở dài rồi đứng lên: “Bí mật đằng sau rất ghê gớm, cỡ như chúng ta không dây được đâu.”

Tôi ngòai thẳng lại, nhớ tới bức ảnh kia, liền hỏi gã: “Thật ra anh biết những gì?”

§4. Người cùng cảnh ngộ

Gã họ Sở nói thế làm tôi có cảm cảm giác gã biết khá nhiều chuyện, không khỏi trở nên căng thẳng, đành mở miệng thúc giục, chỉ lo gã lại như chú Ba, nói được một nửa rồi ngừng.

Cứ thế thành ra vô tình để lộ tâm lý sợ hãi của mình. Gã họ Sở nhìn tôi cười cười, nói: “Cậu đừng vội, tôi sẽ kể hết cho cậu nghe những gì mình biết, nhưng trước tiên cậu phải đồng ý với tôi một vài chuyện.” “Là chuyện gì?” Tôi hỏi, thậm nghĩ không phải gã thấy được đà mà muốn hét giá chứ?

Gã nhìn nhìn ra cửa, run rẩy nói: “Chuyện này tôi chỉ kể riêng với cậu, cậu không được nói lại cho người khác biết. Dù sao tôi đã kể cho cậu chuyện của Trương cam điếc thì cũng có thể vì tiền mà tiết lộ chuyện của những người khác, lỡ bất cẩn để người ta nghe được mấy tin tức này, không biết chừng lại tìm người xử lý tôi mất. Án tù của tôi không phải chung thân, vẫn còn mong đến ngày mãn hạn, hơn nữa nơi này cũng không an toàn như tôi nghĩ. Nếu chưa rơi vào đường cùng thì tôi cũng không bán mấy tin tức này đâu.”

Tôi gật đầu. Chuyện này tôi hiểu, cho nên gã mới đòi tôi đích thân đến gặp, còn phải đuổi Phan Tử ra ngoài, những chuyện kiểu này càng ít người biết càng tốt.

“Tôi và chú Ba cậu là bạn bè lâu năm rồi, có rất nhiều chuyện năm đó là do tôi làm, ví dụ như điều tra Trần Văn Cẩm. Cho nên chuyện mà tôi biết nhiều hơn cậu nghĩ rất nhiều.” Gã run rẩy nói, “Cũng biết vực thẳm đằng sau nó sâu đến đâu. Có lẽ cậu không biết, ông Ba thường xuyên nhắc đến cậu, cho nên tôi cũng biết chuyện về cậu. Cậu không phải người trong nghề, nên tôi mới dám bán tin cho cậu.” A, lòng tôi khuấy đảo một trận, vậy là có thể lý giải vì sao gã có được tấm ảnh kia. Lại hỏi: “Thế rốt cuộc là có chuyện gì?”

Gã nói tiếp: “Tôi không biết ông Ba đã kể cho cậu nghe chuyện về những người đó chưa?”

“Ý anh là đội khảo sát kia?” Tôi hỏi, trong đầu vang vang lời chú Ba: Bọn họ không bình thường đâu. “Có kể chút ít, nhưng không nhiều lắm.”

“Đời này chú Ba cậu dành trọn cho việc điều tra hành tung của nhóm người kia. Hồi còn hợp tác với ông ấy, tôi thường xuyên nghe ông ấy ba hoa chém gió, nhưng càng điều tra, ông ấy phát hiện nhóm người này càng bất thường.” Gã hút hết một điều thuốc nữa, lại rút điếu khác ra châm lửa mà hút tiếp, “Những người này dường như đều lẻ loi, tách biệt khỏi thế giới này, không hề có mối liên hệ nào với xã hội. Bọn họ là ai, đến từ đâu, rốt cuộc đang khảo sát cái gì, chẳng ai biết cả.”

“Chuyện này tôi biết.”

“Nhưng khi tôi khuyên ông ấy buông tay, ông lại nói mình tuyệt đối không tin trên thế giới này lại có chúng người như thế tồn tại. Trong mấy năm đó chúng tôi gần như đã dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không hề có tiến triển, cuối cùng chú Ba cậu đành nghe lời tôi, buông bỏ hy vọng. Tôi cứ tưởng chuyện đến đây là kết thúc rồi, ai ngờ một năm trước, sau khi ông Ba, cậu, và cả Trương câm điếc trở về từ Sơn Đông, ông Ba tự dung nói cho tôi biết Trương câm điếc kia chính là một người trong nhóm đó, hơn nữa cũng không già đi. Sừng sốt, chúng tôi lập tức bắt tay vào điều tra, mục tiêu đương nhiên là Trương câm điếc.” Tôi ngồi thẳng dậy, thấy gã lại châm thêm một điếu thuốc, không biết đây đã là điếu thứ bao nhiêu rồi. Gã hít sâu một hơi, “Khi đó Trương câm điếc là người của ông Tư, chú Ba cậu mượn hẩn từ chỗ ông Tư. Tôi nhờ người qua đó thăm dò thân thế của hẩn, kết quả là nghe được vài chuyện khó tin.”

Gã dừng lại một chút, “Nghe nói lần đầu tiên ông Tư gặp Trương câm điếc là vào một tình huống rất lạ lùng, chuyện xảy ra vào bốn năm trước, trong một lần bộ thi ở Quảng Tây. Cậu đã nghe nói đến bộ thi chưa?”

Tôi gật đầu. Bộ thi là chuyện từ thời xưa, thường xuất hiện khi xảy ra tai họa nào đó. Ở những nơi có truyền thuyết về cương thi thì nó lại càng thịnh hành, đánh hạn phạt chính là một loại trong số đó. Vào những lúc như thế người ta thường đào mồ quật xác, đôi khi thật sự có thi biến, thôn dân sẽ chọn ra những người can đảm, lấy thùng lấy chảo quần quanh bánh tồng lôi ra khỏi cỗ mộ, phơi dưới nắng gắt trừ hại.

Còn bộ thi mà người của Trần Bì A Tứ kể cho gã thì không giống vậy, chuyện này lại phải nói từ việc làm ăn của Trần Bì A Tứ ở Quảng Tây.

Quảng Tây trước kia là nơi tập trung văn hóa nhiều dân tộc, văn vật di tích vô số kể, có điều do văn hóa khác biệt quá xa với trung nguyên mà những chiêu trò của người trung nguyên hoàn toàn vô dụng ở Quảng Tây. Hoạt động sôi nổi nhất ở Quảng Tây thường là mấy tay săn đồ cổ hoặc hiệu buôn đồ cổ, đều tìm đến các thôn xóm thu mua hàng. Do Quảng Tây giáp ranh với Việt Nam mà dần dà có vài người Việt Nam phát hiện con đường phát tài này, họ liền kết bạn vượt biên sang Trung Quốc đào một vài cỗ mộ. Quảng Tây có nền văn hóa Lĩnh Nam, cỗ mộ rất nhiều, hơn nữa đa số đều phô ra công khai, người Việt Nam tuy không hiểu cách trộm mộ, nhưng đào lung tung vẫn lấy được vài món đồ. Thời đó việc làm ăn ở Trường Sa, Thiêm Tây thật ra đã rất khó khăn rồi, cậu hỏi chẳng lẽ không có đâu à thì thật ra vẫn có, còn rất nhiều đâu mỡ, trộm đến hơn mười lần mà bên trong vẫn còn đồ, đi vào cũng chẳng đến mức trắng tay. Nhưng số đâu có đồ quý, có long tích bồi thực sự quá ít, muốn mở một cái đâu mới thì đã có mấy nhà ngồi chòm hồm

nhòm ngó giành hàng, với cục diện này chắc chắn phải tìm đường thay đổi, nên có rất nhiều ông trùm đều có ý muốn mò sang tình khác kiếm ăn. Có thời gian họ đã đào được kha khá mộ nước Kim ở Hắc Long Giang; Quảng Tây cũng là một tuyến trong đó.

Trần Bì A Tứ làm ăn rộng, liên hệ với cả người Việt Nam ở Quảng Tây, lần đó phái người đi Quảng Tây chính vì bên kia nói có một nhóm người Việt Nam phát hiện ra một cái đầu to, không rõ lai lịch thế nào, nhìn quy mô thì thấy tương đối lớn, cần bên này phái người qua “chỉ đạo” vì bọn họ không biết vật nào đáng giá vật nào không.

Lần ấy có ba người đi, bọn họ theo chân người Việt Nam vào rừng mưa nhiệt đới, lần đầu tiên thấy người Việt Nam hành sự ra sao. Người Việt Nam vũ trang đầy đủ, mà xem ra nhóm người này không chỉ làm một nghề, còn khiêng theo một cái sọt, hỏi họ giấu hàng gì trong đó, họ chỉ nói bên trong là “A Khôn”. Người của Trần Bì A Tứ dù hiểu tiếng Việt, nhưng cũng không biết đó là ý gì.

Đi suốt ba ngày trong khu rừng ở biên cảnh Việt Trung, bọn họ mới đến nơi. Cổ mộ gần như là bày tư hơ ra đó, bọn họ dùng lá chuối tây che lên cửa vào, hình như đây là một cái hầm. Đúng vào lúc người của Trần Bì A Tứ định đi vào, người Việt Nam liền ngăn cản, ra hiệu bằng tay với họ, đại để là “cẩn thận”. Nói rồi một người Việt Nam dỡ hết lớp ngụy trang bên trên cái sọt ra, lúc này bọn họ mới phát hiện trong cái sọt kia hóa ra là một thanh niên toàn thân trần trụi.

Chân tay người kia bị trói, tóc tai bù xù, toàn thân lấm lem bùn đất; người Việt Nam khiêng hắt theo vào trong miệng hầm.

Dưới cửa vào chính là mộ đạo dẫn thẳng xuống thềm đá bên dưới, nhóm người Việt Nam rút dao, người phía Trần Bì A Tứ cũng lăm lăm móng lừa đen, càng đi càng thấy cổ mộ này quy mô rất lớn, đi chừng mười phút mới đến mộ thất. Xuống đến đáy mộ bắt đầu ngửi thấy mùi hôi thối, họ đi tìm nơi phát mùi thì thấy chính giữa mộ thất có một giếng vuông lớn cỡ cái chậu rửa mặt, mùi thối truyền ra từ lòng giếng.

Đây là một ngôi mộ hai tầng, hơn nữa còn là mộ quần táng kiểu Lĩnh Nam. Chiều đèn pin xuống, dưới miệng giếng là một mộ thất khá thấp, đại khái chỉ cao tầm mét rưỡi, có thể thấy những quan tài gỗ bày theo hình vòng mặt trời bị dầm trong nước, tỏa ra mùi tanh tưởi nồng nặc từ dưới đáy.

Người Việt Nam đẩy thẳng thanh niên bị trói kia xuống, sau đó thông dây thừng, lấy đèn pin ra soi, hình như đang chờ đợi con mồi nào đó.

Người phía Trần Bì A Tứ thấy vậy là biết cổ mộ này nhất định có vấn đề, có lẽ lần đầu tiên vào đã có người phải chết, nên lần này họ mới dẫn người

theo. Thanh niên kia có thể coi là mỗi câu, bọn họ muốn dùng người sống để dụ cái thứ bên trong ra, sau đó thả dây thừng xuống trói lại lõi cổ lên, đây đích xác là một kiểu bộ thi.

Nghe vậy tôi không khỏi cảm thấy quá tàn nhẫn, trộm cắp văn vật đơn giản là để câu tài, biến thành muốn lấy mạng người khác thì sự việc đã biến chất rồi. Nhưng chuyện này còn có nguyên nhân lịch sử, rất khó vỡ đũa cả nắm. Người phía Trần Bì A Tứ đều biết người Việt Nam rất liều mạng, mình không thể can thiệp vào chuyện này, bằng không chẳng biết bọn họ rồi sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ chờ cả buổi vẫn không thấy chút xíu động tĩnh nào. Người Việt Nam ở lại bên trên cảm thấy rất quái gở, bàn nhau bằng tiếng Việt một lát rồi đầu lĩnh ép một người Việt khác phải xuống xem.

Người kia xuống đến nơi, nhìn quanh một vòng rồi ngoắc tay ra hiệu không sao, mấy người Việt Nam khác cũng xuống theo, bắt đầu kéo đồ lên. Người của Trần Bì A Tứ lúc ấy cũng sơ ý, không xuống cùng họ. Kết quả chưa lấy nổi hai món thì bỗng dưng bên dưới đã phát sinh biến cố, chỉ nghe tiếng người kêu gào thảm thiết, máu bắn tung tóe ra khỏi miệng giếng.

Mấy người Việt Nam này tương đối lực lưỡng, lập tức có người trón lên. Nhưng mới trón được hai người thì sau đó loáng cái đã thấy một cánh tay thi thể móng dài loằng ngoằng thò ra khỏi miệng giếng, suýt nữa đã túm được đầu lĩnh lõi xuống. Bọn họ sợ chết khiếp, không còn cách nào khác, đành lấy đá tảng chẹn miệng giếng lại, chòng thêm hơn mười khối đá lớn rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Chuyện này sau đó đến tai Trần Bì A Tứ, đối với một ông trùm kinh nghiệm phong phú thì mấy cái bánh tồng không đủ để bỏ qua một ngôi mộ cổ. Do đó Trần Bì A Tứ đích thân dẫn người quay lại Quảng Tây, một tuần sau mới đến ngôi mộ cổ kia. Sau khi dời mấy tảng đá đi, bọn họ liền phát hiện bên dưới rất bề bộn, tay chân gãy rời văng tung tóe khắp nơi, bốn bề tanh tưởi.

Trần Bì A Tứ nghĩ mọi người đã chết sạch, nhưng xuống đến nơi lại thấy hơn mười con bánh tồng đổ dồn vào một góc mộ thất, cổ đều bị vặn đứt. Một người toàn thân trần trụi ngồi trên nóc quan tài, giữa đồng bánh tồng, đang nhìn lão chăm chăm bằng nét mặt vô cảm.

Gã họ Sở nói: “Người này, chính là “A Khôn” trước kia bị người Việt Nam dùng làm mồi câu, cũng chính là Trương cam điếc của hiện tại. Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau.”

Tôi rùng mình ớn lạnh: “Sao nghe như kịch thế.”

“Câu chuyện này nhất định có phần khoa trương, cái nghề này rất dễ chém

gió.” Gã nói đến đây, dường như cũng rất vui vẻ, cứ như đang quay về khoảng thời gian trước khi vào tù, “Nghe nói nhóm người Việt Nam kia phát hiện ra Trương cam điếc trong một thôn làng ở Quảng Tây. Khi đó thần trí hắn còn mơ hồ, bọn họ coi hắn là thằng đàn, trói lại làm mỗi câu. Nhưng đại khái là có chuyện như thế xảy ra, khoa trương có chăng là số lượng bánh tông thôi. Sau này hắn trở thành gia nhân của Trần Bì A Tứ, chuyện này truyền đi rất rộng giữa mấy tay thủ hạ đặc lực của ông Tư, có điều bọn họ lại không hé răng nửa lời với người ngoài.”

“Còn chuyện xảy ra trước đó thì sao?”

“Không ai biết gì cả. Trương cam điếc khá là lợi hại, ông Tư rất coi trọng hắn, nhưng tôi e là ông Tư cũng không nắm rõ gốc gác của hắn. Nghề này có quy củ riêng, mấy chuyện kiểu thế cũng không mấy ai hỏi đến.”

Tôi mới nói, Trần Bì A Tứ có biết cũng chẳng ích gì, bây giờ lão ta đang ở đâu tôi còn không rõ thì biết đến chỗ nào mà hỏi cho được.

“Tuy câu chuyện này chỉ là truyền thuyết, nhưng ít nhất cũng có thể cho chú Ba cậu một chỉ dẫn.” Gã nói. “Nhưng sự tình chuyển biến bất ngờ, chú Ba cậu đi Tây Sa gấp, tôi mới thay ông ấy đến Quảng Tây, cầm tấm ảnh của Trương cam điếc đến vùng đó hỏi thăm. Tiên sư nó, điều kiện sống ở đó không dành cho người, ông đây mất hai tháng ròng tìm kiếm mới tìm ra chút manh mối từ một thôn nhỏ tên Ba Nãi —”

Thôn làng kia ở miền núi, nằm kề biên giới Việt Trung. Nơi đó còn có người nhận ra Trương cam điếc, người bản địa gọi là A Khôn, hơn nữa còn đưa gã đến chỗ A Khôn ở.

Tôi a lên một tiếng, thật không ngờ: “Anh nói hắn sống ở vùng nông thôn Quảng Tây?”

“Tuy khá hẻo lánh, nhưng nơi này lại là địa bàn của Trần Bì A Tứ, có rất nhiều người Việt Nam sinh sống. Hắn là hắn sống ở đây, nhưng tôi cũng không dám khẳng định trăm phần trăm. Trong chuyến đi gấp Lạt ma ở núi Trường Bạch, tôi liên hệ với hắn thông qua ông Tư. Phần lớn thời gian hắn đều ra ngoài xuống mộ, có thể thấy căn phòng kia không ai ở, có lẽ năm đó sau khi rời Quảng Tây, hắn cũng chưa bao giờ về.”

“Phòng hắn ở trông như thế nào?” Tôi hỏi, hơi tò mò nhà của Muộn Du Bình rốt cuộc là cái dạng gì.

“Rất bình thường, đó là một gian nhà sàn thấp, trông giống nhà đất mà người dân tộc thiểu số vẫn ở, bên trong kê giường và một cái bàn, mặt bàn phủ một lớp kính, bên dưới chèn khá nhiều ảnh. Tôi phải lén chui vào, bởi vì đó là địa bàn của ông Tư, tôi không dám đường đột, cũng không dám khuân đồ ra, chỉ lục lợi bên trong một lát, lấy một tấm ảnh trong đó ra – cũng chính

là tấm ảnh mà tôi đã gửi cho cậu, chuẩn bị bàn bạc với chú Ba cậu rồi quyết định bước tiếp theo. Ai ngờ Trần Bì A Tứ đã theo dõi tôi từ lâu, còn chưa kịp rời Ba Nãi đã bị tóm cổ, chuyện sau đó thì cậu cũng đã biết rồi đây.” Gã dừng một chút rồi tiếp, “Tôi có cảm giác từ khi tôi hỏi thăm về Trương cầm điếu ở Trường Sa, ông Tư đã để mắt đến tôi rồi. Có thể ông ấy biết một vài chuyện, nên tôi vừa đến Ba Nãi đã bị theo dõi. Lúc ấy tôi không còn lựa chọn nào khác, đành hợp tác với ông ta để đổi phỏ với chú Ba cậu.”

Tôi hỏi: “Vậy bí mật đằng sau những chuyện anh vừa kể là gì?”

Gã họ Sở nhìn tôi, lại bắt đầu run rẩy: “Cái này tôi không thể nói...”

Tôi hừ một tiếng, ghét nhất là có người đánh đổ mình, “Có cái quái gì mà không thể nói? Hay anh chê ít tiền?”

Gã run run: “Cậu Ba, thật không dám giấu, hồi chú Ba cậu còn chưa mất tích, ông ấy kị nhất là dò hỏi đến ngọn nguồn. Giờ ông ấy sống chết không rõ, lỡ có ngày đột ngột xuất hiện, việc này nếu cậu tự tra ra thì không nói làm gì, chứ ông ấy mà biết tôi mách cho cậu thì chỉ e cái mạng nhỏ này cũng khó giữ nổi. Chú Ba cậu đâu phải thiện nam tín nữ gì, tôi đã bán đứng ông ấy một lần rồi, nhưng tình thế lúc đó còn có thể coi là bất đắc dĩ, chứ lần này tôi mà còn dám bán nữa, thì xét về đạo nghĩa tôi có cái dang trời. Cậu cũng đã nói, chuyện giang hồ có phép tắc của giang hồ, cậu muốn biết thì cứ đến gian nhà kia, nhìn những tấm ảnh khác ép dưới lớp mặt bàn thủy tinh là tự nhiên sẽ hiểu vì sao tôi bảo cậu thu tay lại. Tôi chỉ cho cậu biết đến đây được thôi, còn nội dung cụ thể thì tôi tuyệt đối không thể nói ra miệng được.”

Gã còn muốn hút thêm, nhưng thuốc đã hết, ho khan một tiếng, ánh mắt lơ đãng, vậy mà lại trông nhang nhác ánh mắt của Muộn Du Bình.

§5. Lại xuất phát

Thôn làng ở Quảng Tây, trong thôn có người cầm điếu, mẹ kiếp, càng nói càng lan man. Nhưng những điều gã họ Sở nói ra lại làm tôi ngứa ngáy trong lòng, rốt cuộc gã đã thấy gì trong nhà Muộn Du Bình, tôi truy hỏi vài lần mà gã cứ khăng khăng ngậm miệng không chịu khai ra. Xem cái kiểu của gã, tôi cảm thấy hơi quái quái, cứ như gã đang cố làm bộ làm tịch vậy. Cuối cùng đến cả giám thị trại giam cũng vào hỏi có chuyện gì thế, đến nước này nếu cứ ép uông khéo lại sinh sự nên tôi đành thôi.

Phan Tử cũng ức chế không kém, anh bảo hay cứ tìm người đến tận cho gã một trận, cạy miệng gã ra. Tôi bảo không cần, trông tay này cứ giả giả sao đó, không chừng gã cũng chả biết cái qué gì đâu.

“Vì sao?” Phan Tử hỏi.

“Đây gọi là phô trương thanh thế. Có thể gã biết trong nhà có một cái bàn, trên bàn có ảnh, nhưng lại không biết chính xác ảnh chụp cái gì. Loại người chuyên bán tin tức và cho vay nặng lãi này đều thích phô trương như thế đấy.” Tôi nói. “Nhưng gã đương nhiên phải đến tận nơi rồi mới dám quả quyết như vậy.”

Đây cũng chỉ là phỏng đoán của tôi, mà thật ra có phỏng đoán cũng chẳng để làm gì, dù sao đi chăng nữa tôi cũng muốn đích thân đi kiểm chứng một lần. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ biết chuyện gã nói có quá khoa trương hay không.

Theo địa chỉ thôn Ba Nãi mà tay họ Sở đưa, chúng tôi chốt kế hoạch đến Quảng Tây.

Ba Nãi là một sơn trại của người Dao, nằm lọt giữa Thập Vạn Đại Sơn của Quảng Tây. Mọi người vẫn gọi nó là Siberia của Quảng Tây, ám chỉ sự nghèo khó lâu đời của vùng này. Nhìn địa chỉ, e rằng chỗ đó còn không nằm trong thôn Ba Nãi mà chỉ là cụm dân cư sống giữa bốn bề rừng núi mà thôi.

Trần Bì A Tứ là người cổ hủ, chắc lão thích chọn cái chốn lữ có đũa nào báo công an thì cũng phải mất ít nhất hai ngày mới đến được này làm căn cứ vì gặp chuyện không may chỉ cần chạy lên núi là thoát, chỉ có bọn tôi là khôn khổ.

Bàn Tử và Muộn Du Bình đến Hàng Châu trước chờ ngày hội họp. Hấn nói thế cũng tốt, thừa dịp này móc nối với đám người phía Nam tăng nguồn hàng, chớ dạo này làm ăn chật vật, hấn sắp đói ăn đến nơi rồi. Thế là chúng tôi nghỉ ngơi vài ngày rồi bay từ Hàng Châu tới Nam Ninh, sau đó chuyển sang đi tàu hỏa đến Thượng Tư.

Không phải đi đồ đâu, thành ra cả bọn chẳng mang gì. Chúng tôi trang bị

nhẹ nhàng, cười đùa suốt dọc đường đi, một toa có sáu người, hai tay từ vùng khác đến Thượng Tư làm thuê, người còn lại là hướng dẫn viên du lịch. Tay hướng dẫn viên dạy cả đám chơi bài Đại Tư (kiểu na ná mạt chược, rất vui vẻ.)

Đến gần Thượng Tư, xung quanh đã bạt ngàn đồi núi. Tàu hỏa nhích dần qua các đường hầm, xa xa núi non chìm trong sương, tay hướng dẫn viên nói đó là vùng trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn.

Vùng núi của Quảng Tây được gọi là Thập Vạn Đại Sơn, gồm những rặng núi chạy dài mấy trăm km quây quần lại với nhau, rừng rậm rộng hơn ngàn trăm vạn mẫu, trung tâm của nó là vài chục vạn mẫu là rừng nguyên sinh. Núi non trùng điệp, rừng rậm xanh tươi, thác reo suối chảy, nghe nói là danh lam thắng cảnh nơi chư tiên tụ hội. Có điều địa hình kiểu này khiến việc đi lại cực kỳ khó khăn, chúng tôi chọn tàu hỏa cũng vì lẽ đó. Dân đồng bằng mà đòi đi ô tô vào khu trung tâm Quảng Tây ấy à, có mà nôn mửa đến khô người đi.

Tôi ngắm những ngọn núi lớn, tâm trạng rất khác thường. Trước kia thấy cảnh tượng này thường đồng nghĩa với việc sau đó tôi sẽ dần thân vào giữa núi non trùng điệp, truy tìm một vài bí mật chôn giấu bên trong. Còn lúc này đây, đích đến của chúng tôi lại là một huyện thành nằm sâu trong núi.

Cảm giác này hết sức kỳ lạ, không biết là thất vọng hay là vui mừng. Nhìn những mỏm núi đá hoa cương hòa lẫn vào rừng núi ngút ngàn đằng xa, tôi bất chợt sờn da gà.

Tới Thượng Tư, chuyển sang Nam Bình rồi đến Ba Nãi, ngồi trên xe vào giữa trưa hè, phong cảnh tươi đẹp trên đường đi khiến người ta muốn tan chảy. Tôi và Bàn Tử mãi mê ngắm đến hoa mắt, ngay cả ánh mắt của Muộn Du Bình cũng trở nên có thần.

Thời gian đi đường có vẻ chậm trễ hơn dự tính, đến Ba Nãi đã gần chạng vạng. Trước đó tôi đã hỏi thăm vài người qua đường lấy thông tin, biết có thể xin tá túc qua đêm ở làng người Dao. Hỏi thăm suốt dọc đường, đến khi hỏi một người bản địa tên A Quý mới coi như tìm được đúng đường.

A Quý đã ngoại tứ tuần, có hai gái một trai, tuổi đó cũng chưa phải là già. A Quý có hai căn nhà sàn gỗ kiểu người Dao, một căn để ở, một căn dùng làm quán trọ, cũng được coi là người tài ba trong làng, rất nhiều du khách đến đây đều do hắn giới thiệu. A Quý liếc nhìn Muộn Du Bình, tôi cứ tưởng hắn sẽ nhận ra, ai dè lại chẳng có phản ứng gì. Bàn Tử giới thiệu lai lịch của chúng tôi, A Quý khoát tay bảo không cần, cũng chẳng thèm cò kè mặc cả đã đồng ý cho ở trọ. A Quý khá quen với dạng khách như chúng tôi, rất có phong thái ông chủ nhà nông, còn ra ý trên địa bàn này chuyện gì hắn cũng có thể giúp chúng tôi giải quyết.

Đọc đường tàu xe mệt mỏi, tôi cũng chẳng nghĩ ra có việc gì cần hẳn giúp, chỉ thấy bụng mình đói meo, bèn bảo giờ cứ giúp tôi bữa cơm chiều cái đã!

A Quý bảo hai cô con gái làm cơm, còn mình thì đi bố trí chỗ ở cho chúng tôi. Quãng hành lý xuống sàn gỗ, tôi lấy nước suối lau người. Ngồi trên nhà sàn cao cao, vô cùng mát mẻ khoan khoái, toàn thân thả lỏng, lại nhìn hai cô gái yếu điệu người Dao bận rộn bếp núc, tôi bỗng dưng cảm thấy đây mới chính là cuộc sống mà tôi ao ước.

Nhân lúc còn chưa đến bữa, Muộn Du Bình liền hỏi A Quý địa chỉ mà tay họ Sở cung cấp cho chúng tôi nằm ở đâu, hẳn có vẻ sốt ruột.

A Quý nói nằm ngay trong làng, cơ mà hơi chếch lên trên. Bàn Tử khuyên hẳn đừng vội: “Tuy đây là nhà cậu, nhưng muộn thế này rồi còn bảo người ta dẫn cậu đi, mà cậu cũng không có chìa khóa, rất dễ khiến người ta nghi ngờ. Chúng ta đã đến đây rồi, thời gian còn nhiều lắm, chờ đến mai hẵng đi cũng chả sao.”

Tôi cũng đồng ý, Muộn Du Bình liền gạt đầu, tôi tin hẳn chắc chắn có đủ kiên nhẫn.

Cơm chiều có thịt hầm ăn với rượu ngọt, người trong làng Dao còn làm nghề săn, nghe nói đây là thịt sóc, cảm giác rất quái. Nhưng rượu ngọt thì tương đối ok, vừa vào miệng đã ngọt lịm, hơn nữa nước ở đây cũng ôn, vào đến miệng là mát rười rượi. Bàn Tử uống say, bắt đầu bốc phét, ba hoa với A Quý mình là ông chủ lớn, giờ chỉ muốn ở lại đây thôi, còn bảo A Quý gả cả hai cô con gái cho mình, mình sẽ chăm chỉ “cày cấy”.

Tôi sợ hẳn nói lung tung lại đắc tội với người ta, vội vàng thu mâm, giúp hai cô con gái dọn dẹp, để Bàn Tử nằm chõng chơ một mình hứng gió lạnh cho tỉnh ra một chút.

Vừa lau dọn vừa chuyện phiếm với hai cô gái, hỏi hình hình trong làng người Dao. Hai cô cho tôi biết, trước kia nơi này rất nghèo, ăn không đủ no, sau này có người đến du lịch thì mới khá khẩm lên. Cha họ dẫn người về trợ lại, tiền kiếm được cũng đủ ăn, ông không cần lên núi đi săn nữa, có thể mua những món đồ người ta mang tới, nhà họ còn đủ dư dả để nuôi vài gia nhân.

Tôi chú tâm hỏi thăm tình hình của Trần Bì A Tứ, lại hỏi hai cô nơi này có người Việt Nam ở không.

Các cô nói người Việt Nam cũng có, nhưng không ở Ba Nãi mà ở sâu trong núi cơ. Nơi này hiện có khá nhiều người, các cô cũng chẳng rõ trong đó có người Trường Sa không.

Thu dọn xong tôi vẫy tay, thăm nghĩ xem ra Trần Bì A Tứ đúng là cẩn thận, thậm chí còn không dám ở lại trong thôn.

Mà có khi bọn họ hóa trang thành khách du lịch đến Ba Nãi, còn người Việt Nam thì đi thẳng vào rừng, hai bên gặp gỡ trao đổi trong núi cũng nên. Nếu là như thế thì thứ được trao đổi trong đó e là phải nhiều hơn chúng tôi nghĩ rất nhiều, chí ít cũng được Trần Bì A Tứ cực kỳ coi trọng. Mọi quan hệ này, có thể cũng là do lão cài cắm vào hồi còn chạy nạn ở Quảng Tây.

Nghĩ vậy, tôi bước vào phòng ăn định xin A Quý ít trái cây, đúng lúc này thì thấy Bàn Tử toàn thân chệnh choáng men say đang nhìn đăm đăm vào bức tường.

Tôi cứ tưởng hấn uống quá chén nên đầu óc cũng lơ mơ đi rồi, ai ngờ hấn vừa thấy tôi đã kéo đi, bảo: “Tiểu Ngô, cậu qua đây.”

Tôi bước qua, hỏi hấn có chuyện gì thế? Hấn đưa mắt ra hiệu cho tôi nhìn về một hướng, tôi thấy trên bức tường gỗ trong phòng ăn có treo một khung hình, bên trong chèn rất nhiều ảnh. Hấn hất cằm về phía một tấm ảnh trong số đó, hỏi tôi: “Cậu nhìn xem, ai kia?”

§6. Kế thừa

Đó là một tấm ảnh đen trắng đã ngả nâu, trông na ná tấm ảnh mà gã họ Sở cho tôi xem, kẹp giữa vô vàn tấm ảnh tương tự, không dễ dàng nhận ra. Tấm ảnh chụp chung hai người, tôi giật mình phát hiện ra một trong hai chính là Trần Văn Cẩm!

Tấm ảnh này lớn hơn nhiều so với tấm gã họ Sở cho tôi xem, cho nên nhìn tương đối rõ. Người đàn ông trong ảnh mặc trang phục dân tộc Dao, nét mặt căng thẳng, còn Văn Cẩm thì cười tươi như hoa. Ngoài hai người kia ra, nền tấm ảnh còn có một đứa bé.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Ảnh chụp Văn Cẩm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tôi nổi hết da gà, lập tức hỏi A Quý: “Tấm ảnh này chụp vào lúc nào?”

A Quý bước qua xem: “Vài thập niên trước.” Hắn chỉ vào người đàn ông mặc đồ dân tộc, “Đây là cha tôi, còn cô gái này chính là thành viên của đội khảo cổ.”

“Đội khảo cổ? Nơi này đã có đội khảo cổ đến?” Tôi gần như nhảy dựng lên, “Chuyện là thế nào vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm, hình như họ nói đã phát hiện ra thứ gì ở ngọn núi bên kia.” A Quý chỉ về một hướng, “Chuyện xưa lắc xưa lơ rồi, sau bỗng dưng chẳng ai nhắc đến nữa.”

Trong lòng tôi thầm than, đi nát đôi giày không manh mối, thu được kết quả chẳng phí công, chuyến đi này đúng là không uống! Bèn vội vàng kéo A Quý ngồi xuống, bảo hắn kể ngay cho tôi nghe chuyện về đội khảo cổ.

A Quý chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, có khi còn đang nghĩ đám người này chập mạch rồi chắc? Sao vừa nghe đến chuyện này đã hưng phấn làm vậy?

Bàn Tử liền nói: “Chúng tôi hiểu kỳ thôi, ông đừng để ý làm gì, cứ kể chi tiết chuyện này đi, chúng tôi sẽ trả công hậu hĩnh, ngàn chữ đổi ba mươi đồng.”

A Quý nghe đến tiền là tươi tỉnh ngay, vội vẫy tay gọi con gái qua đếm chữ, thuật lại câu chuyện từ đầu đến đuôi cho chúng tôi nghe.

Khi chuyện này xảy ra, A Quý mới hơn mười tuổi. Thuở ấy Ba Nãi vẫn còn nghèo khổ, gần như cách biệt với thế giới bên ngoài, cho nên sự xuất hiện của đội khảo cổ đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

A Quý vẫn còn nhớ đội khảo cổ có hơn mười người, do một cô gái đứng đầu, họ theo chân những người ra ngoài họp chợ mà vào làng. Do cha hắn hồi đó là liên lạc viên trong thôn, nên phải đi tiếp đãi.

Cô gái kia nói với cha A Quý, họ là thành viên đội khảo cổ đến từ thành phố, phải tiến hành khảo sát ở vùng phụ cận, mong anh hãy giúp sức. Bọn họ có văn kiện đóng dấu đỏ của chính phủ, việc này ở trong làng có thể coi như đại sự, cha A Quý không dám thờ ơ, lập tức giúp bọn họ thu xếp chỗ nghỉ chân và người dẫn đường.

Đội khảo cổ ở đây khoảng sáu bảy tháng, nhưng suốt bấy lâu, họ dành phần lớn thời gian lặn mò trong núi, người ở làng căn bản không hề tiếp xúc với họ. Người có mối liên hệ mật thiết nhất với họ, chính là tay dẫn đường được cha A Quý thu xếp.

Sau khi đội khảo cổ đi rồi, người làng mới hỏi tay dẫn đường, những người này rốt cuộc làm gì trong núi? Hắn cũng bảo không rõ. Suốt mấy tháng trời gần như lặn lội khắp các ngọn núi quanh vùng, cuối cùng hình như mới tìm được mục tiêu. Không tiếp tục thăm dò trong núi thì không cần người dẫn đường nữa, hắn cũng rời khỏi đội. Cô gái kia chỉ bảo hắn cách ba ngày đi trình diện một lần, còn đặc biệt lưu ý là đúng ba ngày không sớm không muộn.

Về sau, lại xảy ra một chuyện nghe rất quái gở.

Thời gian đầu tay dẫn đường cứ ba ngày đi một lần, không xảy ra vấn đề gì lớn. Nhưng có một lần hắn phải giúp nhà thông gia cắt cỏ, nghĩ bụng đi sớm một ngày có làm sao, kết quả đến nơi thì phát hiện doanh địa của đội khảo cổ kia trống huơ trống hoác, không biết mọi người đã đi đâu. Hắn sợ hãi, tưởng họ gặp tai họa gì, mà lại không dám nói ra, bèn một mình đi tìm, tìm khắp các ngọn núi xung quanh cũng không thấy họ đâu.

Hắn hoảng hồn quay về thôn, cả đêm mất ngủ, hôm sau lại lên đường thì phát hiện ra những người đó đã trở về, trong doanh địa tung bừng náo nhiệt, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc ấy hắn đã cảm thấy bất thường, tưởng sơn thần tác quái, cũng không dám nói ra, chờ đội khảo cổ đi rồi mới kể cho người trong thôn nghe.

Lúc rời đi, đội khảo cổ mang theo hơn mười rương đồ, nghe nói đều tìm được từ chỗ kia. Chẳng ai biết bên trong đựng những gì. Tấm ảnh này là cha A Quý chụp chung với nữ đội trưởng kia trước khi họ đi, mang vào thành phố rửa ra rồi gửi về. Nhờ sự kiện này mà về sau cha Quý được lên làm cán bộ thôn, cho nên ông vẫn coi đây là quá khứ huy hoàng của mình mà đem trưng lên tường.

A Quý kể xong, Bàn Tử đã không kiềm chế nổi cảm giác hưng phấn, lại hỏi tiếp: “Chuyện xảy ra vào năm nào, ông còn nhớ chứ?”

A Quý lấy tay vuốt chỉ vào đứa bé đứng lẫn vào phong nền tấm ảnh: “Đây là tôi, khi ấy vẫn còn nhỏ xíu, không nhận ra là mấy tuổi nữa. Hồi đó

không biết chữ mà ghi lại, nhưng chắc chắn vẫn còn người nhớ rõ, nếu các anh muốn biết kỹ càng hơn thì ngày mai tôi sẽ đi hỏi thăm giùm.”

Tôi nói cảm ơn mà bụng dạ quay cuồng, xem ra chuyện này quả thực không hề đơn giản. Đội khảo cổ từng xuất hiện ở đây, Muộn Du Bình cũng sống ở đây, làm quái gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thế, đằng sau nhất định có nguyên nhân sâu xa. Tuy tin tức A Quý cung cấp cũng không nhiều, nhưng đã có thể khẳng định, bọn họ quả thực đã tiến hành một loạt hoạt động khảo cổ trong núi, chuyện này hiển nhiên có liên quan đến kế hoạch đó.

Tôi nhìn sang ngọn núi kia, lại hỏi A Quý: “Ông là người địa phương, xin hỏi người vùng này gọi ngọn núi kia là gì? Liệu có gì trong đó không?”

“Vùng đó gọi là núi Chân Dê, không rõ trong đó có gì, mà thật ra tôi cũng tò mò muốn biết lắm. Về sau tôi có hỏi thăm vài người, nghe mấy ông cụ kể, ban đầu trong khe núi kia có một sơn trại cổ, không biết là từ đời nào. Về sau hoàng đế đánh giặc, phóng lửa đốt rừng, sơn trại bị thiêu rụi quá nửa, rất nhiều người chết cháy, thế là thành hoang phế. Có khi bọn họ nghiên cứu cái đó cũng nên.”

A Quý hỏi: “Sao nào? Các anh cũng thấy hứng thú?”

“Tương đối hứng thú.” Bàn Tử thành thật đáp.

“Ngọn núi kia hơi xa, đường lại khó đi, hơn nữa lạ cái là dã thú rất ít, bình thường chúng tôi không qua đó làm gì. Trong đó còn một lũng sông, có thể bắt cá, nhưng mùa này trời mưa lớn, dễ gặp nguy hiểm, tôi nghĩ các anh không nên vào.”

“Ông đã đến đó bao giờ chưa?” Muộn Du Bình đột ngột hỏi.

“Tôi thì chưa, chỉ có ông nội tôi là đã từng đến. Ông nói ngọn lửa năm đó rất dữ dội, gần như quét sạch mọi thứ có thể nhìn thấy trên mặt đất, còn trong lòng đất có lẽ vẫn sót lại vài công trình ngầm. Chuyện qua cũng lâu rồi.” A Quý nói, “Nếu các anh muốn biết chuyện về đội khảo cổ kia, chi bằng ngày mai tôi đưa các anh đi tìm người dẫn đường năm đó mà hỏi, lão chắc chắn phải biết nhiều hơn tôi, tốt nhất đừng đi vào trong núi.”

Muộn Du Bình cũng không để ý, chỉ hỏi: “Nếu nhất định muốn đi, thì phải đi đường nào?”

“Phải đi dọc con suối, chứ đi đường bộ khó lắm. Nếu các anh muốn đi thì tôi có thể tìm người dẫn đường, trả công hai trăm đồng, thế nào? Nhưng ngày mai vẫn chưa đi được, phải chờ ít nhất hai ngày, chứ giờ này nhà kia vẫn đi sẵn chưa về.”

Muộn Du Bình nhìn sang tôi, tôi liền gật đầu. Dù sao đi chẳng nữa cũng

phải đến đó xem, thời gian hai ngày là vừa đủ. Trước tiên chúng tôi có thể vào thôn hỏi thăm chút chuyện về Muộn Du Bình, sau mới vào trong núi, không có mâu thuẫn về mặt thời gian.

A Quý thì thào: “Vấn đề là cái chỗ kia chán lắm, chỉ có mỗi cánh rừng thôi, các anh đi cũng chẳng thấy gì đâu.”

Bàn Tử đáp: “Tụi tôi đi ngó qua một cái thôi cũng được.”

A Quý cười khỏ, lắc đầu thờ dài: “Đường kia rất khó đi, các anh là người thành phố, chả hiểu sao lại thích bỏ tiền ra mua lấy khổ cực vào người.”

Nói rồi lại đột ngột nghĩ ra chuyện gì, liền hỏi chúng tôi, “Phải rồi, các anh hỏi thăm chuyện này làm gì? Không lẽ các anh là kẻ trộm văn vật?”

Bàn Tử uống say, vừa nghe đã chửi um lên: “Cái gì mà buôn bán văn vật? Nói năng rõ hãm tài! Cho ông biết nhé, thật ra chúng tôi là dân đồ...”

Tôi vội vàng huých tay hấn, tiếp lời: “Là hướng dẫn viên du lịch! Có một đoàn khách muốn đến thăm, mà ở đây lại không có hướng dẫn viên địa phương, nên chúng tôi đành đi trước dò đường tìm cảnh quan.”

(A Quý hỏi đám Ngô Tà có phải là “đạo mại văn vật” (trộm văn vật đen bán) không, Bàn Tử nghe thành “đảo mại văn vật” tức là đám trung gian mua qua bán lại văn vật, mới giã nảy lên, định thanh minh mình là dân “đảo đấu” aka đồ đấu nhưng mới nói đến chữ đảo đã bị Tà câu véo rồi)

A Quý vừa nghe đã hứng thú: “Hay lắm, cứ đưa khách đến đây đi, tôi sẽ giúp các anh thu xếp. Vùng này còn nhiều cảnh đẹp lắm, ngọn núi kia chẳng có gì hay cả, các anh đi thì không sao chứ khách du lịch người ta không thích đâu.”

Tôi tươi cười gật đầu đồng ý, trong lòng âm thầm rửa xả Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết mình lỡ lời, nên không dám làm nhảm thêm, cun cút đi giải quyết nỗi buồn.

Tôi còn muốn hỏi A Quý một vài chi tiết cụ thể, nhưng hấn nói mình không nhớ, xem cái điệu này, có thể hấn ra ngoài làm thuê khá lâu nên cũng không hiểu rõ lắm những chuyện xảy ra trong thôn. Tôi đành bỏ cuộc, chờ đến mai tìm những người khác hỏi thăm. Việc này cứ thế mà kết thúc, sau đó chúng tôi ngồi ngoài trời hóng gió, tiếp tục bàn bạc chi tiết.

Bàn Tử vừa thấy A Quý đi, liền hạ giọng nói: “Mẹ kiếp, cái đội khảo cổ kia xuất quỷ nhập thần, ban ngày không thấy mặt, đến khi đi còn mang theo một đồng đồ, rõ ràng vùng núi này có một ngôi mộ cổ! Đúng là mèo mù vớ cá rán, chúng ta đi du lịch đến đây lại nghe được tin béo bở. Sao hả? Hai vị, chúng ta có nên thuận theo ý trời, tiện tay dốc tuột cái đấu này không?”

Tôi đáp: “Tôi biết ngay anh sẽ nói vậy mà! Hiện giờ ngọn núi kia có cổ

mộ cũng chỉ là phỏng đoán của anh thôi, phải đến tận nơi mới biết chính xác được. Hơn nữa những cỗ mộ mà nhóm người kia chui vào cái nào cái nấy đều quái dị khác thường, tôi thật sự không muốn đi.”

“Lần này nhất định không sao, cậu không thấy bọn họ đều an toàn trở ra đây à!” Bàn Tử nói, “Hơn nữa còn mang theo vài rương minh khí, con mẹ nó, cái đồng ấy đáng giá bao nhiêu tiền cơ chứ?”

“Mà nói cũng lạ, theo lời A Quý mà suy ra thì nhóm người này rõ ràng không hề áp dụng phương pháp “đại yết đỉnh” của đội khảo cổ, mà xem ra cũng đào đạo động chui xuống, đúng là hiếm gặp.” Tôi nói. Nếu từ đầu không biết nhóm người này thuộc chính phủ, tôi dứt khoát sẽ nghĩ bọn họ là dân trộm mộ chuyên nghiệp nguy trang làm thành viên đội khảo cổ.

“Đây là tại kiến thức cậu hạn hẹp đó thôi, trong điều kiện không thích hợp, đội khảo cổ cũng sẽ dùng đạo động để cứu lấy một vài văn vật. Tôi thấy có khi là vì quy mô của cỗ mộ này tương đối lớn, với điều kiện của Thượng Tư hồi ấy không thể tiến hành khai quật được.” Bàn Tử nói, nước dãi nhỏ tong tong, “Không phải cô bé kia đã nói rồi sao, người Việt Nam vẫn còn trong núi, tôi chỉ e bọn họ cũng đã nghe câu chuyện này, giờ đang đi tìm cỗ mộ đó. Dù chúng ta không tham tiền thì cũng không thể mất trắng món hời này vào tay cái đám ngay cả xéng Lạc Dương cũng không biết dùng kia.”

Tôi thở dài, thầm nghĩ tôi thật sự không muốn xuống đất lần nữa, anh có nói kiểu gì cũng vô ích thôi. Nhưng nếu nơi đó thực sự có cỗ mộ thì dĩ nhiên nó phải liên quan đến thứ mà đội khảo cổ truy tìm, không xuống thì lại có phần không cam tâm.

Đúng là khó xử mà.

Bàn Tử tiếp tục lải nhải bên tai tôi, nên tôi đành dùng kế hoãn binh, bảo hấn đừng kích động, hai ngày nữa chúng ta đến tận nơi xem xét rồi tính sau. Nhưng dù có cỗ mộ thật thì chỗ kia rộng thênh thang thế, cũng chưa chắc đã tìm ra; còn nếu tìm được thật thì hấn muốn xuống chúng tôi cũng sẽ giúp một tay. Nói đến thế hấn mới chịu ngừng, nhưng đã không thể kiềm chế bản thân được nữa, A Quý vừa quay lại đã bị hấn bám lấy hỏi tới hỏi lui.

Ban đầu tôi còn sợ hấn lòi đuôi, nhưng lúc này lòng dạ đã rồi như tơ vò, chẳng còn hơi sức đâu mà để ý, đành mặc kệ hấn. Tôi tựa vào cột nhà, vừa học Muộn Du Bình ngắm trăng, vừa cân nhắc xem mình nên làm gì.

Buổi tối trời hơi nồm, chúng tôi vừa quạt tay vừa hứng làn gió mát mang theo hương cây cỏ trong lành từ núi thổi ra. Chẳng mấy chốc men say đã bốc lên đầu, tôi đã hơi vầng vát, nghe không rõ Bàn Tử đang tán dóc chuyện gì với A Quý, cũng không nghĩ ngợi gì nổi. Chỉ cảm thấy mình đứng đây ngắm sao trên trời, thật giống như quay về thuở thơ ấu ở quê nhà, hết sức tự nhiên

mỹ mãn.

Còn đang ngỡ ngàng, bỗng dưng chú ý đến một ô cửa sổ bên phía gian nhà gỗ gia đình A Quý ở, trong đó hình như có người đang nhìn chúng tôi.

Bên đó không thắp đèn, chỉ thấy một cái bóng mờ hồ quái đản. Tôi dụi dụi mắt, phát hiện bả vai nó hoàn toàn lõm xuống, giống y như cái bóng sau bình phong trên tấm ảnh mà gã họ Sở gửi cho tôi.

§7. Truyền thuyết cái bóng

Gió núi mùa hè thổi qua ngọn đèn treo trước nhà, chao đèn lắc lư kéo theo cả lũ côn trùng bám xung quanh, in hình một cái bóng loang lổ. Ban đầu tôi còn tưởng mình nhìn lầm, nhưng gió đã ngừng thổi mà cái bóng ấy vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Tôi nhìn nó, ban đầu còn chưa có cảm giác gì, sau càng nhìn càng ớn lạnh sống lưng, chẳng lẽ trong nhà A Quý có người treo cổ?

Bèn cố nén cảm giác hoảng loạn mà ngồi dậy, dụi mắt nhìn cho kỹ.

Nhìn lại lần nữa thì cái bóng đó đã biến mất, sau cửa sổ tối đen như mực, chẳng có cái gì hết.

Là ảo giác? Tôi ra sức nhú mày, hỏi A Quý: “Bên kia là phòng ai vậy?”

A Quý ngó sang rồi đáp: “Là phòng con trai tôi.”

“À,” Tôi ngẫm nghĩ nhưng chẳng nghĩ được gì, chỉ cảm thấy đầu óc váng vất, tự nhủ nhất định là con hấn đang nhìn qua bên này rồi, tôi uống hơi nhiều nên mới nhìn lộn thôi.

Sắc trời cũng đã tối, A Quý nhìn sang phòng mình rồi nói phải về nghỉ ngơi.

Bàn Tử thanh toán phí tin tức ba mươi đồng một ngàn chữ, chúng tôi chào hấn rồi cũng vào phòng. Bàn Tử bực bội nói: “Đệch, chỉ nói vài ba câu mà thằng rùa con này moi hết ba trăm đồng của tôi rồi, trí tuệ của nhân dân lao động đúng là vô biên.”

Tôi nói: “Ai bảo anh thích ra về giàu có, khoe của ở cái chỗ khi ho cò gáy này rõ là dở hơi, mẹ kiếp lại còn hôi hặn, đúng là dở hơi trong những thằng dở hơi mà.”

Bàn Tử lảm bảm mấy câu, bảo tôi đạo đức giả, ngụ quân tử, tôi cũng chẳng hơi đâu mà để ý. Người bình thường đến Quảng Tây đều khó ngủ, mấy đêm trước chúng tôi đều ngủ không ngon giấc, nhưng tối nay có men rượu, đầu óc mơ mơ màng màng, nhanh chóng thiếp đi, lại còn ngủ rất say, đến quá mười một giờ hôm sau mới dậy. Ăn xong bữa trưa A Quý làm, chúng tôi đi theo con gái hấn đến địa chỉ mà tay họ Sở cho, chưa đầy mười phút đã tới nơi.

Đó là một ngôi nhà sàn cũ kỹ, tường đất màu vàng lợt ngói đen, chỉ có một tầng, trông nhỏ hơn những căn nhà sàn khác – mà hình như nhà cửa nơi đây đều cùng một kiểu dáng này – thoát nhìn như bỏ hoang, không hề bắt mắt, nằm lẫn vào những căn nhà khác trong thôn.

Con gái A Quý rất tò mò về mục đích đến đây, nên chúng tôi đành giả bộ

chụp ảnh. Bàn Tử cho cô gái ít tiền đuổi khéo đi chỗ khác, thấy bốn bề vắng tanh, chúng tôi liền thử trèo vào.

Nhà sàn dựng trên sườn dốc, dựa lưng vào núi, cửa sổ đã hư hỏng hoàn toàn, cửa chính đóng kín như bung, trên dán tranh môn thần đã phai màu, đẩy hai lần mà đến cái kẽ cửa cũng chẳng thềm hé ra.

“Có ấn tượng gì với căn nhà này không?” Tôi hỏi Muộn Du Bình.

Hắn chạm tay vào cột và cửa nhà, lắc đầu. Tôi thờ dài, lúc này Bàn Tử đã mở được cửa sổ bên hông nhà, vẫy tay gọi bọn tôi: “Mau lên, lối này vào được.”

“Sao mà thành thực thể, mẹ kiếp có phải hồi trước anh từng đi đào tường khoét vách rồi không?” Tôi mắng.

“Bàn gia đây là nhân vật cỡ nào, cái này tôi suy luận mà ra đó hiểu không? Trộm mộ với trộm cướp chỉ khác nhau có một chữ thôi.” Bàn Tử vừa nói vừa giục chúng tôi.

Chúng tôi để một người trông chừng rồi lén trèo vào từ đường cửa sổ, sau đó đóng kỹ lại. Vào trong rồi tìm lại đập thành thành, cảm thấy cực kỳ kích thích, đến cả quần cũng bị móc trúng, suýt nữa thì phoi mông ra, nghĩ bụng trộm của người sống còn căng thẳng hơn trộm của người chết.

Trong nhà hơi tối, có điều kết cấu rất đơn giản. Đầu tiên tôi thấy một gian phòng ăn lớn kèm bếp lửa như của nhà A Quý, trên tường treo rất nhiều công cụ, đều đã rỉ sét cả.

“Tiểu Ca, thật không ngờ cậu vốn là nông dân.” Bàn Tử vợ bừa lấy một cái cốc: “Cày đồng đang buổi ban trưa, cậu là dân cày, tôi là ban trưa.”

Chúng tôi phớt lờ hắn, thấy một bên có tường gỗ ngăn cách, đằng sau hắn là gian phòng mà gã họ Sở nói mình đã tìm ra. Nhà sàn kiểu này chỉ có một gian phòng, chắc chắn không sai được.

Không có cửa, chỉ có một tấm màn cũ kỹ loang lổ bụi bặm. Muộn Du Bình cau mày nhìn quanh một vòng, dường như hơi do dự, nhưng chỉ vài giây sau đã vén màn đi vào. Tôi hơi căng thẳng, cái con người gần như lơ lửng trong hư không này rốt cuộc đã tìm được một điểm dừng chân thuộc về mình, vậy mà lại chẳng nhớ ra, không biết có phải ông trời đang đùa giỡn với hắn hay không. Nhưng chẳng còn thời gian ngẫm nghĩ, Bàn Tử đã đẩy tôi vào.

Vừa vào phòng, mùi ẩm mốc đã xộc đến, bên trong tối om, không nhìn rõ được gì. Tôi thấy Bàn Tử muốn đi mở cửa sổ, rồi lại phát hiện phòng kín như bung.

Không ngờ đến tình huống này nên chẳng ai mang đèn pin, chúng tôi chỉ

còn cách cột rèm lại để ánh sáng bên ngoài chiếu vào. Nương theo ánh sáng mờ mờ, có thể thấy gian phòng rất chật chội, sát tường kê một cái giá trống không. Chúng tôi thấy vài quyển sách và mấy cái hộp, mặt đất rơi đầy bùn, trừ mấy thứ này ra thì còn một tấm phản và một cái bàn gỗ, là loại bàn học sinh cũ kỹ. Bề mặt các đồ vật đều phủ một lớp bụi mỏng.

Không khí trên núi rất trong lành nên bụi bám không dày lắm, nếu là ở thành phố lớn thì chỉ e bụi ở đây có thể xúc đi trồng cây chứ chẳng đùa. Điều này cũng cho thấy nơi đây rất lâu không có ai vào.

“Đây là nhà anh à?” Tôi hơi giật mình, nhìn căn phòng này, cảm thấy bình thường quá, đây là nơi Muộn Du Bình ở ư? Loại người như hắn, đáng ra nhà cửa phải quái quái một tí mới đúng chứ?

Nhưng ngẫm lại thì tôi cũng không tưởng tượng ra được cụ thể là phải cỡ quái như thế nào, suy cho cùng hắn vẫn là một con người, mà người thì phải ngủ trên giường chứ chẳng lẽ trèo vào quan tài ngủ. Mạnh mới cũng không thể viết lên vách tường, mà hắn là nằm trong mấy món đồ bài trí này.

Chúng tôi bước vào trong, Bàn Tử đến gần cái giá, phát hiện nó căn bản là trống không, lầm bầm: “Chẳng ngờ cậu còn là một nông dân nghèo mặt rệp.”

Đồ đạc trong phòng tuy không nhiều, nhưng khá lộn xộn, nào sách nào hộp vút bừa bãi, dễ chừng đã bị gã họ Sở lục lọi. Tôi tiện tay vớ đại một quyển sách lên, thấy nó ngấm nước, là một quyển sách đóng gáy bằng chỉ cũ lắm rồi, giờ vài trang thì thấy bên trong đã hơi mốc. Trong lòng lấy làm lạ, tại sao lại có loại sách này?

Thứ duy nhất còn coi được là giường và bàn, nghĩ đến đây tôi lập tức lại gần cái bàn, tìm những tấm ảnh mà tay họ Sở nói. Tấm thủy tinh phủ trên mặt bàn bám đầy bụi, bên dưới có thể thấy loáng thoáng rất nhiều ảnh, xem ra gã không lừa tôi.

§8. Bí ẩn của bức ảnh

Bàn Tử néo tôi một cái, ra hiệu cho tôi nhìn Muộn Du Bình. Tôi quay đầu lại, thấy Muộn Bình vẫn lặng thinh, cẩn thận chạm vào từng cuộn sách, mà nhìn về mặt hắn thì hình như đang nghi ngờ điều gì đó.

“Anh đã nhớ ra chuyện gì chưa?” Lòng tôi thoáng động, liền hỏi.

Hắn phớt lờ tôi, mở miệng muốn nói lại ngừng, đôi mày nhíu càng thêm chặt.

Tôi thâm nghĩ, không lẽ đã có manh mối rồi? Nhưng không dám lên tiếng quấy rầy hắn, chỉ đành đứng sau lảng lảng mà nhìn. Chỉ thấy hắn nghiêng đầu, dạo một vòng quanh phòng rồi nói: “Hình như có gì đó không ổn.”

“Không ổn chỗ nào?” Bàn Tử khó hiểu.

Hắn nhíu chặt đôi mày, dường như dốc hết tinh lực của mình mà nhớ lại: “Không ổn, căn phòng này cho tôi cảm giác bất thường.”

“Chẳng lẽ đây không phải phòng của anh?”

Hắn lắc đầu, bỗng dung chuyển ánh mắt về phía cái giường, nhanh chóng ngồi xổm xuống nhòm vào gầm giường. Tôi cũng nằm bò ra nhìn, nhưng chỉ thấy dưới đó tối om om. Muộn Du Bình quay đầu lại, Bàn Tử hiểu ý, lập tức chuyển cho hắn cái bật lửa. Hắn thắp lửa lên, đưa xuống dưới gầm giường.

Dưới đó trống không, chỉ rất những mạng nhện, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục chui vào, bắt đầu lần mò khắp những khe hở trên sàn gỗ. Chợt thấy ngón tay hắn cong lại, móc một mảnh sàn nhà lên. Muộn Du Bình khí lực kinh người, chỉ nghe một tiếng đứt gãy đinh tai, một mảnh sàn đã bị lôi lên. Rồi hắn quăng nó qua một bên, tiếp tục cạy sàn, động tác quả đúng là điên cuồng.

Tôi và Bàn Tử đều mệt mỏi rã rời, nhất thời không biết làm gì. Bàn Tử la lên: “Tiểu Ca, cho dù bất thường thì cũng không nên đập phá căn phòng này.” Nhưng vô ích, đến khi chúng tôi kịp phản ứng thì Muộn Du Bình đã đào ra một lỗ hổng lớn trên nền nhà. Bấy giờ tôi mới tỉnh ngộ, chỉ thấy hắn thò tay vào trong động, ra sức lôi một cái rương sắt màu đen ra.

Đạch, thì ra là thế! Tôi bắt đầu hưng phấn, vội vàng xấp lại, chỉ thấy bên dưới sàn gỗ còn có một ngăn phụ, rõ ràng đã được thiết kế cực kỳ công phu. Thâm nghĩ hắn là đã tìm được điểm mấu chốt, tôi lập tức giúp Muộn Du Bình giữ chặt rồi kéo cái rương ra. Cái rương nặng muốn chết, kéo ra đến nơi mồ hôi đã đầm đìa lưng áo, Bàn Tử giúp chúng tôi nâng nó đặt lên giường.

“Mẹ kiếp đây là cái gì?” Bàn Tử hỏi. “Nặng quá, chẳng lẽ là ống heo của Tiểu Ca?”

“Làm gì có chuyện đó.” Tôi nói, thổi đi lớp bụi bám trên mặt, cẩn thận quan sát nó. Đây là một cái rương sắt đen khá lớn, rộng 1×0.5, thoạt nhìn có thể chứa được một người. Mặt rương phủ kín hoa văn đã rỉ sét, niên đại có vẻ khá xa, trông như vật dụng trong nhà địa chủ thời trước, có thể là đồ cổ. Tôi nhìn ổ khóa xoay kiểu cổ bên trên, nghĩ bụng rương này hẳn là có từ thời Dân Quốc, dễ chừng là rương đựng quần áo của nhà giàu, hoặc là rương đựng trang phục của gánh hát.

Muộn Du Bình thở hắt hắt bò ra, chúng tôi nhìn hấn hỏi: “Sao vậy?”

Hấn không đáp lời, ánh mắt trở nên mờ mịt, thần trí cũng mê muội đi.

Xem ra hấn chỉ nhớ được một đoạn ký ức rời rạc, cơ mà hấn đã nhớ ra chuyện này, chứng tỏ cái rương do hấn đích thân cất giấu, suy ra bên trong phải có thứ gì đó quan trọng, có khi còn chứa manh mối về thân thế của hấn. Chúng tôi đều phấn khởi, tôi bảo Bàn Tử: “Mau mở ra xem nào.”

Bàn Tử lập tức bẻ khóa, ai ngờ còn chưa kịp động thủ thì Muộn Du Bình đã đưa tay đè lên nắp rương, la lớn: “Tuyệt đối không được mở.”

§9. Tài liệu

Chúng tôi bị hấn dọa cho phát hoảng, chỉ thấy sắc mặt hấn tái nhợt cứ như đang cực kỳ căng thẳng.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

Hấn cau mày nhìn cái rương, rất lâu sau mới đáp: “Đừng mở nó ra, dự cảm của tôi... rất xấu.”

“Anh nhớ ra chuyện gì rồi? Anh nhớ không thể mở cái rương này ra?”

Muộn Du Bình gật đầu: “Tôi không biết, chỉ có dự cảm cực kỳ xấu. Mở cái rương này, nhất định sẽ gặp chuyện không hay.”

Nhìn sắc mặt hấn, tôi phát hiện ra hấn đang toát mồ hôi lạnh, cũng không khỏi đổ mồ hôi đầy lưng. Hấn mà còn căng thẳng đến mức này, trong rương rốt cuộc chứa thứ gì, chẳng lẽ là bom mìn? Lập tức bảo Bàn Tử thu cái tay đang cạy khóa về.

Bàn Tử nói: “Móa nó, Tiểu Ca cậu đừng dọa tôi chứ. Rốt cuộc cậu đã nhớ ra chuyện gì rồi?”

Muộn Du Bình day day trán, có phần khỏ sở: “Tôi không biết diễn tả cảm giác này ra sao.”

Bàn Tử tặc lưỡi: “Có khi nào cái rương này không mở theo cách thông thường, mà bên trong có cơ quan? Nếu chúng ta cứ mở nó ra như thường, không chừng sẽ có độc châm bắn ra hay nọc độc chảy ra?”

Tôi nghĩ bụng cũng có thể lắm, Muộn Du Bình hiểu biết khá sâu về cơ quan, cái rương sắt này có vẻ là thứ gì đó khá quan trọng đối với hấn, rất dễ bố trí cơ quan, mở ra rất nguy hiểm.

Lần này rầy rà to rồi đây, lòng tôi ngứa ngáy khó chịu, nhưng trong tình thế này tôi lại không thể cắn răng nói cứ đánh liều mở ra xem sao. Giờ đây trong đầu tôi chỉ nghĩ, nếu vừa rồi Bàn Tử nhanh tay một chút thì có thể đã ngăn được chuyện phiền toái này. Nhưng nghĩ lại, nếu vừa rồi Bàn Tử nhanh tay hơn một chút, không khéo đòi chúng tôi sẽ chẳng còn cơ hội gặp thêm bất cứ chuyện phiền toái nào nữa.

Tôi bảo Bàn Tử giúp tôi cẩn thận khuân cái rương lên bàn rồi quan sát kỹ càng ổ khóa. Cái loại khóa xoay kiểu cổ này thật ra không phải khóa, mà là một dạng chốt bình thường, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là mở ra. Với trình độ của chúng tôi, có nhìn đến mòn mắt cũng không thể thấy đằng sau ổ khóa xoay này có vấn đề gì chẳng.

“Thế bây giờ phải làm gì đây?” Bàn Tử cũng phiền muộn.

“Xem ra chỉ còn nước khuân cái của nợ này về rồi tìm vài cao thủ đến

xem, sau đó tiếp tục tìm kiếm trong này xem còn chỗ nào đáng chú ý.” Tôi nói. Nhìn quanh bốn phía, giờ cũng chỉ còn cách này thôi.

Bàn Tử gõ gõ vào vỏ sắt: “Tiên sư nó chứ, thế phải chờ đến bao giờ mới được mở cái này ra, không chừng phải nửa năm mất. Hay chúng ta cứ dứt khoát tìm A Quý hỏi mượn con dao, cạy thẳng vào từ vỏ sắt?”

Tôi còn chưa kịp lắc đầu thì Muộn Du Bình đã lắc trước: “Không đúng, có lẽ vấn đề không phải ở cơ quan.” Nói rồi hắn vươn hai ngón tay thon dài đè lên ổ khóa xoay kia, hơi hơi nhúc nhích, “Không cảm nhận được cơ quan, khóa không có vấn đề.”

“Không phải cơ quan, thế sao không được mở?”

Muộn Du Bình lắc đầu. Tôi đăm chiêu nói: “Chẳng lẽ là do thứ bên trong cái rương này có vấn đề?”

Trong này có thể là gì? Chẳng lẽ bên trong là rắn độc? Bị nhốt chừng ấy năm, có mà thành rắn khô luôn rồi. Bàn Tử vẫn rất kiên trì, nói: Bằng không thì thế này, các cậu dẹp hết đi để Bàn gia đây tới, ông đây mạng cứng, không tin mình lại bị một cái rương xử đẹp.

“Tuyệt đối không thể, chưa nói đến vật sống, nhưng bên trong có thể là kịch độc gì đó, anh mở ra không chỉ liên lụy đến chúng tôi mà có khi còn ảnh hưởng đến mọi người trong thôn.”

Bàn Tử chửi thề, ngồi phịch xuống giường: “Cái gì cũng không được, thôi tổng xừ nó đến xưởng cơ khí nung chảy ra đi, chúng ta bắt tay nhau giấu nhẹm chuyện này.”

Tôi cảm thấy bầu không khí này có hơi buồn cười, lại có chút quý dị. Chúng tôi từ một vùng rất xa lặn lội đến đây, cũng đã mò đến tận nhà Muộn Du Bình và tìm ra manh mối quan trọng, nhưng lại vì cảm giác mơ mơ hồ hồ của Muộn Du Bình mà ngay cả cái rương chứa manh mối cũng không dám mở ra. Đúng là bực mình, nhưng mạo hiểm ở cái khâu này thì quả thực không đáng.

Tôi vỗ vỗ vai Bàn Tử, bảo hắn bình tĩnh đừng nóng, chi bằng lại gõ thử mặt sàn xem bên dưới có còn tường kép nữa không. Xem cái cách Muộn Du Bình phá tanh bành sàn nhà thì thấy tường kép này làm bằng ván gỗ đóng đinh, chứng tỏ hắn không định lấy nó ra trong thời gian ngắn. Loại công trình chứa tường kép như thế này, để chừng còn có cái thứ hai thứ ba.

Thế nên chúng tôi bắt đầu sờ đông gõ tây, có điều căn nhà này lơ lửng trên không, gõ kiểu gì cũng cảm thấy bên dưới ván gỗ có thứ gì đó.

Nền nhà sàn không được lát theo kiểu công nghiệp, chỉ đơn giản là dùng những tấm ván gỗ dài bắc lên, khe hở giữa chúng rất lớn. Bàn Tử bèn quỳ

rap lên sàn nhà mà nhòm xuống. Bên dưới có một nửa là chuồng gà có thể nhìn thấy cả bùn đất.

Bàn Tử đúng là không sợ bản, quan sát cẩn thận từng li từng tí, toàn thân nhoe nhoét bùn nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì, cứ như chỉ có đúng một ngăn bí mật đó thôi.

Chúng tôi rà đi rà lại ba lần khắp mọi góc ngách trong ngoài, xác định không còn gì khả nghi nữa, Bàn Tử mới phủi quần áo, nói: “Thôi được rồi, cái cần tìm thì tìm không ra, cái cần mở cũng chẳng mở được, chúng ta mau khua khoảng vài món đồ rồi rút lui thôi, tránh cho đám A Quý nảy sinh nghi ngờ. Chui vào một căn nhà đồ nát chụp ảnh đâu có lâu đến thế.”

Tôi nghĩ cũng phải, định khuân cái rương kia đi, nhưng Bàn Tử đã ngăn lại: “Thứ này không thể để lộ được, giờ khuân nó ra ngoài, A Quý thấy chúng ta lúc đi tay không, lúc về lại khuân theo một món đồ to kèn càng như thế, chỉ e khó mà giải thích cho xuôi. Nếu chuyện này đồn đãi ra ngoài, có khi còn đến tai Trần Bì A Tứ. Tôi thấy tốt nhất chúng ta nên nhét cái rương vào chỗ cũ, trước khi đi lựa một đêm thích hợp mà khuân nó ra là được.”

Bàn Tử suy nghĩ rất thấu đáo, tôi gật đầu, sau đó hấn chui xuống gầm giường, đẩy cái rương kia vào trong hầm rồi lấy mấy tấm ván gỗ gác qua loa lên trên, giấu cái hầm đó đi.

Kế đó tôi thu dọn ảnh và tài liệu cho vào trong túi, chuẩn bị mang về xem lại cho kỹ, bỗng dung lại nghe tiếng gõ sàn nhà.

Tôi bảo Bàn Tử: “Đừng gõ nữa, không phải anh nói muốn đi sao?”

Bàn Tử đứng bên cạnh hút thuốc, giơ hai tay lên ra ý mình đâu có gõ. Tôi lại nhìn sang Muộn Du Bình, hấn đang sắp xếp chỉnh tề nào hộp nào sách lên giá, hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng gõ, liền nhìn sang chúng tôi.

Ồ? Tôi hơi sững sốt, vậy là ai đang gõ sàn nhà?

Chúng tôi lẳng lẳng nín thở, nghe lại thật kỹ, nhận ra tiếng “cộc cộc cộc” kia phát ra từ dưới gầm giường, rất khẽ mà cũng rất dồn dập.

Bàn Tử và tôi nhìn nhau, rồi hấn dụi tắt điếu thuốc, thật cẩn thận cúi người nhòm xuống dưới gầm giường, tôi cũng ngồi xổm xuống theo.

Dưới đó nhất định không có ai, cái này khỏi cần nói. Chúng tôi áp sát sàn nhà, phát hiện nó không hề chấn động, vậy âm thanh này không phải tiếng gõ sàn, hơn nữa nghe hơi xa xăm, không cảm nhận được cụ thể là ở góc nào dưới sàn nhà.

Bàn Tử ra hiệu: Bên dưới mặt sàn.

Tôi gật đầu, thầm nghĩ: Chẳng lẽ có con chuột con gà nào chạy dưới gầm

căn nhà sàn này? Rồi bỗng dung tôi thấy đồng ván gỗ phủ trên cái rương sắt khẽ nhúc nhích.

Cmn kì quái, tôi trợn mắt há mồm, chẳng lẽ cái rương sắt kia đang cử động?

§10. Con chuột

Suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu tôi, chính là có chuột.

Trong những thôn làng kiểu này, có chuột là chuyện hết sức bình thường. Một căn nhà gỗ bỏ hoang, quả đúng là thiên đường của loài chuột. Nhưng vừa rồi khi di chuyển đồ đạc tôi đâu phát hiện ra dấu vết của chuột, cho nên cảm thấy hơi bất ngờ, có thể nó bị tiếng gõ sàn nhà dọa cho kinh hãi nên mới chui ra. Chúng tôi gõ thử khắp nơi, chỉ có gầm giường là không đung tới, nên nó mới trốn xuống đấy.

Tình huống này tôi thật không ngờ tới. Tôi không lo cái rương sắt kia bị cắn hỏng, nhưng nếu con chuột gặm lung tung, khiến ổ khóa xoay bật mở thì có thể sẽ gây nguy hiểm.

Tôi hơi lo lắng, lập tức bò lại gần cái ngăn bí mật kia, ra sức vỗ mạnh hai cái xuống sàn để dồn con chuột chạy ra.

Quả nhiên tôi vừa vỗ sàn nhà, bên kia giống như hoảng sợ, thoáng cái tiếng động đã to lên, nhưng không thấy chuột chạy ra từ đồng ván gỗ. Những con vật sống gần người đều hết sức tinh ranh, xem ra nó phán đoán ở vào tình thế này thì núp bên trong an toàn hơn là nhảy ra ngoài chạy trốn.

Tôi vốn không ưa chuột, hơn nữa chuột ở đây hẳn là chuột rừng, là giống chuột hung hãn hơn bình thường, có thể chủ động cắn người, nên nhất thời cũng không dám tùy tiện lật tấm ván gỗ này lên, mà chờ Bàn Tử đến xử lý.

Bàn Tử lúc ấy đang phớt lờ tôi, bao nhiêu uất ức nghẹn lại trong lòng trước kia giờ được dịp xả, liền khinh khỉnh nói: “Láo, cũng không thèm hỏi xem ông nội mi cầm tinh con gì.” Hắn bảo tôi điều chỉnh vị trí, chặn hết các hướng mà con chuột kia có thể chạy, rồi cẩn thận nhấc một tấm ván gỗ lên, cúi người xuống, một tay khom lại như vuốt chim ưng.

Tôi và hắn liếc nhìn nhau, ra hiệu sẵn sàng. Bàn Tử hít sâu một hơi, vận sức đẩy mạnh tấm ván gỗ rồi thò tay xuống, mới quơ được hai cái đã kích động ngã bổ chửng ra đằng sau, đập đầu vào ván giường, đau đến nỗi phải rụt ra ngay. Nhưng hắn khá là chuyên nghiệp, trước khi kêu đau còn kịp bảo tôi mau quơ thử coi!

Trong ngăn bí mật vang lên tiếng va chạm, tôi sợ con chuột giật mình sẽ cắn đứt ổ khóa xoay, cũng không nghĩ được nhiều, thò tay xuống quơ quào, tính dồn ép nó chạy ra, ai ngờ vừa quơ một cái đã tóm được vật gì lớn bằng miệng bát. Vật kia lập tức ngo ngoạy, khiến đầu tôi ong lên. Địch! Chẳng lẽ không phải chuột mà là rắn?

Thôi chết cha Bàn Tử rồi, đây chính là vùng nhiều rắn độc nhất ở Quảng Tây Trung Quốc! Vừa tính buông tay thì Bàn Tử nhào vào giúp, nhoáng cái

đã túm tay tôi mà nói: “Năm chặt lấy, đừng buông!”

Mặt tôi tái xanh, cứ để mặc cho hắn cầm tay mình rồi ra sức kéo lên, lại còn nói: “Má nó, cũng coi như có thành quả, đợi lát nữa đưa cho A Quý nấu ch... — Đệch! Đây là cái quái gì?”

Bàn Tử giãy ra, tôi nhìn lại, thứ kéo ra từ ngăn bí mật kia không ngờ lại là một bàn tay người xám ngoét!

Tôi hét toáng lên, lập tức vung vẩy cho bàn tay kia rớt ra, thầm nghĩ cái quái gì vậy? Bàn tay đó nhanh chóng rụt vào hàm ngăn, túm lấy rương sắt bắt đầu kéo bằng lực rất mạnh, kéo hai lần không được thì bắt đầu bẻ ván gỗ xung quanh.

Tôi và Bàn Tử đều ngây ra mà nhìn, phải mất rất lâu Bàn Tử mới phản ứng, la to: “Chết tiệt! Kéo rút củi đáy nồi! Là trộm!”

Tôi cũng bắt đầu phản ứng, có người bên dưới sàn muốn thó cái rương này. Bàn Tử lập tức nổi giận, quát to một tiếng, nhoáng cái đã ôm lấy rương sắt lôi ra khỏi ngăn bí mật. Lúc này tôi thấy ván gỗ ở một bên vách của ngăn bí mật đã bị bẻ gãy, bàn tay thò vào từ chính cái lỗ kia, mỗi tội miệng lỗ quá nhỏ, không thể kéo cái rương ra theo đường đó.

Cánh tay kia phát hiện rương đã bị khuân đi, lập tức rụt vào trong động. Bàn Tử đâu chịu để yên? Bèn nhảy qua chộp lấy cổ tay nó trong chớp nhoáng rồi bảo tôi giúp. Nhưng tôi còn chưa kịp làm gì thì bàn tay kia đã vùng ra rồi chui tọt vào trong động, sau đó chợt nghe một loạt tiếng va đụng vọng lên từ dưới sàn nhà, tên kia hiển nhiên đang bò như điên khỏi đây.

Bàn Tử vội lao ra, la lên với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, ra ngoài chặn nó lại!”

Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Muộn Du Bình phá cửa sổ nhảy ra từ đời nào rồi. Bàn Tử nổi cơn hưng phấn, dặn dò tôi: “Tiểu Ngô, cậu ở lại canh chừng cái rương!” Nói đoạn cũng nhắc thân hình phì nhiêu mà lao ra ngoài, vừa chạy vừa kêu to: “Tiểu Ca, trái phải vậy đánh!”

Tôi kéo cái rương ra khỏi gầm giường, chỉ cảm thấy tim mình muốn vọt ra khỏi lồng ngực, mẹ kiếp chuyện gì đang xảy ra vậy? Cái tay kia rút cuộc là của ai? Sao trông ghê thế? Đệch! Má nó dọa tôi sợ muốn chết!

Thở dốc cả buổi, chẳng biết có phải vì khí hậu nóng ẩm nơi này hay không mà tôi không sao hít thở cho bình thường được, liền kéo cái rương vào một góc. Tôi nghe bên ngoài truyền đến tiếng la lớn của Bàn Tử: “Mẹ kiếp, người biến đâu mất rồi? Chui xuống đất à?” Giọng hắn ngày càng xa, rõ ràng là đang chạy.

Tôi hít mấy hơi thật sâu, định đi giúp bọn họ, chợt nghe dưới gầm giường

lại phát ra tiếng ván gãy. Tôi ngậy ra một thoáng, ơ một tiếng, nhận ra có gì đó không ổn. Đệt! Chẳng lẽ tên kia còn chưa đi? Đây là kế điệu hồ ly sơn?

Vội cúi đầu ngó xuống gầm giường, chỉ thấy từ miệng hầm ngầm kia chui ra một người, đang bò về phía tôi.

§11. Chạm trán

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là chuồn, vội vàng ôm cái rương lên rồi tính đường chạy ra. Nhưng cái rương quá nặng, một mình tôi không sao nâng nổi, mới gắng gượng đẩy được vài cái chân tay đã luống cuống, đầu óc căng thẳng. mà chẳng hiểu sao cái rương vẫn nằm ì dưới sàn không thềm nhúc nhích.

Ngoảnh lại nhìn, người kia đã bò ra khỏi gầm giường, toàn thân lấm lem, giống như Văn Cẩm chui ra từ vũng bùn.

Tôi chợt nhận ra, đây không phải bánh tồng mà là người! Tôi việc gì phải sợ? Nhớ ra ban nãy Bàn Tử có nghịch cái cuốc, tôi lập tức chạy ra lấy rồi quay vào.

Lúc quay lại, đã thấy tên kia ôm cái rương sắt loạng choạng lao về phía tôi. Tôi vung cuốc đánh, hấn khom lưng rồi trở người một cái là thoát, còn huých khuỷu tay vào lưng rồi. Tôi đau nhói, suýt nữa đã ngã nhào ra đất. Hấn cũng không thềm quay đầu lại nhìn mà chạy thẳng ra cửa.

Tuy tôi không thích ầu đả, nhưng trong thâm tâm cũng là một người khá cố chấp, lại mang dòng máu thổ phu tử, nên phút chốc đã nổi trận lôi đình, nhất cuốc lên đuổi theo.

Ra khỏi cửa, quang cảnh trước mắt sáng sủa hẳn lên, thấy ngay Bàn Tử đang ngồi xồm một bên góc nghiêng gầm căn nhà sàn. Tên kia rất khỏe, ôm rương sắt lão đảo, tính chạy vòng ra sau lưng hấn.

Tôi la lên với Bàn Tử: “Chặn nó lại!”

Bàn Tử còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, mới quay sang nhìn tôi. Tôi lại quát: “Cái rương bị cướp đi rồi!”

Bàn Tử cũng coi như phản ứng nhanh, nháy mắt đã đưa tay ra, vừa hay tóm được áo tên kia.

Cái rương quá nặng, tên kia lập tức mất thăng bằng, ngã lăn xuống đất, cái rương văng ra. Hấn đứng lên tính giật lại, nhưng Bàn Tử nào phải tôi, sao có thể để hấn dễ dàng được như ý? Lại bồi thêm một cú Thái Sơn áp đỉnh nữa khiến hấn té lăn quay.

Lúc này tôi đã lao đến gần cái rương, ôm gọn lấy nó.

Đây là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, vào lúc này lẽ ra tôi nên giúp Bàn Tử khống chế tên kia mới đúng, vì bắt được hấn rồi thì cái rương đương nhiên sẽ an toàn. Nhưng chuyện xảy ra quá nhanh, tôi không kịp suy tính rõ ràng. Hậu quả là Bàn Tử không ngăn nổi hấn, hấn thấy không còn hy vọng đoạt lại cái rương, liền lộn nhào một vòng rồi đứng lên bỏ chạy.

Bàn Tử quát: “Đứng lại!” rồi đuổi theo ngay, tôi cũng lập tức nổi gót. Nhưng lại phát hiện ra tên kia chạy cực nhanh, lao vào thôn, nhoáng cái đã mất dạng. Nhà cửa trong thôn đan xen phức tạp, nối với nhau bằng những con hẻm lát đá xanh, nếu không phải dân bản địa thì rất dễ lạc đường, căn bản không xác định nổi hẳn chạy theo hướng nào.

Bàn Tử thở dốc, không hiểu sao lại có người từ trong nhà phi ra, mới hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì? Tôi thuật lại mọi việc, hẳn mới chửi ầm lên, hỏi hận đã không đuổi kịp.

Nhìn theo hướng tên kia biến mất, tôi chỉ cảm thấy khó hiểu. Kẻ kia rốt cuộc là ai? Vì sao lại đột ngột xuất hiện, muốn cướp cái rương sắt? Chúng tôi bây giờ không đối địch với ai, đến đây cũng chẳng mấy người biết! Lẽ nào chỉ là tên trộm vặt bình thường? Nhưng nếu là vậy thì thủ pháp của tên trộm vặt này cũng quá mới mẻ.

Trong khi Bàn Tử vẫn hùng hổ chửi bới thì Muộn Du Bình đã chạy tới. Vừa rồi hẳn bị Bàn Tử phân công núp vào một góc, chứ nếu hẳn có ở đây, tôi dám cá tên kia chạy không thoát.

Khi quay về phòng, cái rương sắt kia vẫn nằm trong vũng bùn, dính một mảng bùn lớn. Bàn Tử nói: “May nhờ ông trời phù hộ, cái rương vẫn chưa mở, bằng không thì chẳng đoán được sẽ còn chuyện gì xảy ra.”

Tôi đáp: “Xem ra bây giờ không thể đặt vật này vào chỗ cũ, tôi thấy hay là mang về nhà A Quý, cho hẳn ít tiền là tự khắc biết mình phải làm gì thôi.”

Bàn Tử gật đầu đồng ý: “Dù có câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nhưng khuôn nó theo vẫn chắc ăn hơn.” Không chờ ai phản đối đã đi khuôn cái rương. Nhưng vừa đặt tay vào một khe hở trên cái rương để nhấc lên thì nghe một tiếng “cách”, ổ khóa xoay đã rời ra khỏi rương.

Cái rương rơi xuống đất, lộn nhào, vật bên trong nhoáng cái đã lăn ra.

ÂM SƠN CỔ LÂU

§1. Khởi nguồn

Để giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức đã mất, chúng tôi đến Ba Nãi nằm ở vùng trung tâm của Thập Vạn Đại Sơn, nơi được mệnh danh là Siberia của Quảng Tây.

Tôi vốn cho rằng tình huống mất trí nhớ và đi tìm lại trí nhớ đã mất này rất khó xảy ra trên thực tế, nên ban đầu vẫn cảm thấy có gì đó khác thường. Quá khứ của người khác có lẽ không có gì hấp dẫn, nhưng câu chuyện đằng sau Muộn Du Bình chắc chắn không giống vậy, việc này giống như đọc một cuốn tiểu thuyết huyền bí mà bản thân bạn cũng bước vào trong đó, lòng vừa thấp thỏm lại vừa hưng phấn.

Muộn Du Bình vẫn trầm lặng ít nói như xưa, người như hắc liệu có mang chút tâm tính nào của người bình thường hay không thì tôi không dám chắc, nhưng chỉ ít sự kiên trì mà hắc biểu lộ ra đã đủ khiến tôi bội phục. Tôi cũng hơi do dự, giúp hắc đi tìm quá khứ đồng nghĩa với việc kéo hắc từ cuộc sống bình yên này trở về với hiện thực, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu?

Quá trình vào núi không nhắc lại nữa, chúng tôi dựa theo manh mối gã họ Sở cung cấp, tìm được căn nhà sàn mà Muộn Du Bình ở trước đây, hơn nữa còn phát hiện ra một cái rương sắt nằm trong ngăn bí mật dưới gầm giường cũ nát. Sau đó xảy ra một loạt sự kiện, có kẻ đứng dưới gầm nhà muốn kéo cái rương đi, may mà chúng tôi phát hiện kịp thời. Nhưng gã kia rõ ràng là rất thông thạo đường xá trong thôn, trốn vào một con hẻm rồi hoàn toàn mất dạng.

Trong khi chúng tôi còn đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì ổ khóa của cái rương cũ nát Bàn Tử đang ôm đã gãy rời, nháy mắt cái rương liền lộn nhào xuống đất.

Chuyện xảy ra quá nhanh, ba người căn bản chưa kịp phản ứng thì cái rương đã rơi xuống đất, nắp bật tung, một vật to cỡ nắm tay từ bên trong rớt ra, lăn lóc dưới chân Bàn Tử.

Trước kia Muộn Du Bình từng nói hắc có chút ấn tượng mơ hồ với cái rương này, trong rương có thể là thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm, bảo chúng tôi tuyệt đối không được mở ra. Do vậy vừa thấy nó rơi xuống, tôi đã giơ tay cúi người, làm tư thế phòng thủ.

Bàn Tử không có thời gian phản ứng, chỉ kịp rụt cổ lại, hai người chúng tôi nhoáng cái đã đứng im không dám nhúc nhích.

Tôi cứ đinh ninh sẽ có một vụ nổ lớn, lúc này cũng không có nhiều thời gian cân nhắc, tất cả đều là phản xạ tự nhiên. Nhưng nghiên rằng rụt cổ suốt

mấy giây vẫn chẳng thấy gì, không cháy nổ, cũng không có ám khí bay ra.

Tôi thận trọng mở mắt nhìn xuống chân Bàn Tử, vật rơi ra ngoài trông giống một khối gỗ xù xì, tôi chưa thấy bao giờ nhưng hình như không phải vật nguy hiểm. Bàn Tử từ từ thả lỏng, tiến lên vài bước, tôi cũng chậm chậm buông tay, lòng đầy hoài nghi, chẳng lẽ Muộn Du Bình nhớ lộn? Hay là để lâu quá, thứ nguy hiểm cũng hết hạn sử dụng luôn rồi?

Nhìn sang Muộn Du Bình, hẳn không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng rõ ràng cũng đang hoảng sợ.

Giống như một quả pháo tịt ngòi, chẳng ai dám bước lên xem trước. Chúng tôi giằng co mất một lúc, Bàn Tử vừa rồi còn quả quyết số mình sống dai mới nhích lại gần, tôi cũng nói gót hăn. Vật rơi ra từ rương trông hơi giống một cái hồ lô lớn bằng cốc miệng loe, bề ngoài lại xù xì như có mụn nhọt, nhìn giống da cóc ghẻ, không dễ chịu chút nào. Nhìn kỹ có thể thấy trong đám mụn nhọt trên cái “hồ lô” xấu xí này thấp thoáng những vệt sáng của kim loại, hình như là sắt.

Bàn Tử định thò tay ra nhắc lên thì Muộn Du Bình ngăn lại, hẳn hái một cái lá bí ngô bên cạnh lót tay rồi mới cầm “hồ lô sắt” lên.

Nhìn cảm giác của hẳn khi cầm nó lên thì đúng là sắt thật, hơn nữa cũng không nhẹ. Đổng mụn cóc kia trông như bị acid mạnh ăn mòn, hoặc là khi đúc bị lẫn vào nhiều bọt khí, còn mấy cái đốm đỏ vàng vàng là vết rỉ sét, vật này chính là một cục sắt hình hồ lô. Bề mặt nó có vài hoa văn cổ đại, tuy đã mờ đến độ nhìn không rõ nữa, nhưng có thể mơ hồ nhận ra đây đúng là một món đồ cổ.

Bàn Tử bực mình nói: “Cái quái gì thế này? Trông như đạn pháo, chẳng lẽ lại là lựu đạn thời cổ?”

Tôi lắc đầu ngay: “Đừng có đoán mò, anh thích chôn lựu đạn xuống gầm giường lắm hay sao?”

Vào thời Minh, hỏa khí đã phát triển cực thịnh, “Chấn Thiên Lôi” và “Quốc Tính Bình” đều có lực sát thương rất lớn. Mấy món này cũng từng qua tay tôi vài lần, nhưng đều đã rút ruột – nói cách khác là không còn thuốc nổ nữa (vì không ai được phép mua bán đồ thật, vậy khác nào buôn súng đạn). Mấy thứ này mới đầu mắc vào lưới đánh cá ngoài biển của ngư dân Phúc Kiến, sau được dân buôn đồ cổ đổi bằng vật dụng sinh hoạt. Nhưng cái món đồ sắt xù xì này trông không giống hàng từ biển, nên chắc là không phải. Hơn nữa hẳn dám chôn thứ này dưới gầm giường, lỡ gặp hôm trời hanh khô nó phát nổ thì sao? Muộn Du Bình tuyệt đối sẽ không làm chuyện thiếu đầu óc như vậy.

Muộn Du Bình lắc lắc vài cái, lắng nghe, rồi lắc đầu. Tôi hỏi hẳn cảm giác

nguy hiểm vừa rồi giờ đã hết chưa? Hấn không đáp, nhưng thần sắc đã thay đổi, nhìn cái hồ lô sắt kia một lát rồi nói: “Lớp sắt này chẳng qua chỉ là vỏ bọc, đồ thật ở bên trong.”

Tôi sững sốt: “Làm sao anh biết?”

Muộn Du Bình đáp: “Vì nó quá nhẹ.”

Bàn Tử kinh ngạc: “Con mẹ nó cậu có thể ước lượng được hả?”

Chuyện này cũng không lạ, những người hay tiếp xúc với đồ cổ đều phải luyện được tay nghề này. Hơn nữa ai đã từng ước lượng sắt tinh khiết hay từng làm khuôn đúc đều biết trọng lượng một khối sắt chênh lệch rất lớn so với tưởng tượng của người bình thường, sức người bình thường không thể dùng hai ngón tay kẹp một khối sắt lớn cỡ cái hộp bút lên được.

Tôi bảo Bàn Tử: “Với cái kiến thức cơ bản nửa vời của anh dĩ nhiên là không rành rồi, loại công phu thượng đẳng này chúng tôi phải luyện cỡ mấy đời mới được.”

Bàn Tử xì một tiếng khinh khỉnh: “Bàn gia ta đâu rành rồi mà luyện cái món đó, mua cái cân điện tử thì đáng mấy đồng.”

Tôi cũng làm bộ khinh thường rồi lại hỏi Muộn Du Bình: Anh có ấn tượng hay là manh mối gì về thứ nằm trong lớp sắt này không?”

Muộn Du Bình lắc đầu, Bàn Tử liền nói: “Trước kia có một loại vàng bọc sắt, trong khi vận chuyển vàng được bao vỏ sắt bên ngoài nên không ai thấy. Có điều lớp vỏ sắt này trông như được đúc lên, hơn nữa còn quá nhẹ, bên trong chắc chắn không phải vàng.”

Tôi chưa từng nghe nói đến “vàng bọc sắt”, chỉ biết có một giống ngao Tạng tên là Thiết Bao Kim, ông nội tôi từng nuôi một con, do không thích nghi được với khí hậu nên không nuôi nổi, về sau nó bị con bò trong thôn đá chết. Không biết Bàn Tử nói vậy là khoác lác hay hấn đã gặp thật rồi.

Điểm thu hút sự chú ý của tôi chính là những hoa văn mờ mờ bên trên, đã có hoa văn thì chí ít nó cũng có tác dụng trang trí.

“Hay nó là một linh kiện cơ khí?” Bàn Tử nói tiếp “Ví như chân lư hương bằng sắt, hay là mấy cái đồ trang trí gắn trên bánh xe hồi trước ấy.”

Tôi nghĩ cũng có thể. Hiểu biết của tôi về đồ sắt không sâu, vì sắt dễ gỉ, rất khó bảo quản trong cổ mộ nên độ phổ biến thua xa đồ đồng và đồ sứ. Và lại giá trị của đồ sắt thường không cao, cho nên dân chơi đồ cổ chẳng mấy ai hiểu rõ, tôi thực sự không có manh mối gì.

Nhưng nếu đã là đồ cổ thì phải có gốc tích, hấn là liên quan đến những việc hấn đã trải qua trong thôn này.

Tôi nhớ lại giả thiết của Bàn Tử hôm trước, nảy ra một suy đoán. Hấn nói

gần núi Dương Giác có thể có một ngôi mộ cổ, chuyện hẳn là thế này: Có thể Muộn Du Bình cũng là thành viên trong đội khảo cổ của Văn Cẩm năm đó, cái hồ lô này có thể là một món đồ bọn họ lấy ra từ cổ mộ, nhưng vì lý do nào đấy, Tiểu Ca đã giấu nó đi. Cái món đồ chơi này chắc là từ cổ mộ kia mà ra, nếu không rất khó lý giải nguồn gốc của nó.

Bàn Tử cau mày ú: “Tôi cũng đoán thế, vậy năm đó Tiểu Ca giấu nó đi chắc là để đề phòng điều gì đó, tình hình lúc ấy chắc là rất phức tạp.”

Có đề phòng thì ắt có kẻ địch, điều này cho thấy chuyện xảy ra với đội khảo cổ e rằng không đơn giản như lời A Quý nói.

Ba người im lặng giây lát, tôi cảm thấy vừa vui vẻ lại vừa buồn bực. Vui vì ở đây tìm được nhiều thông tin hơn tôi tưởng, bực vì những tin tức này chỉ luan luan xung quanh “một sự kiện” rất chung chung, chứ không chạm được vào tình tiết cụ thể.

Văn Cẩm đã từng ở đây, A Quý trong hình mới lên bảy lên tám, mà đến giờ cũng ngoại tứ tuần rồi, tức là chuyện đã xảy ra từ hai mươi đến ba mươi năm. Trong khoảng thời gian này vừa hay xảy ra sự kiện Tây Sa, vậy thời điểm Văn Cẩm xuất hiện ở đây hẳn là không bao lâu trước sự cố Tây Sa – họ rời khỏi đây rồi mới đến Tây Sa. Tôi thấy trong hình không còn ai nữa, nên cũng không rõ cô ấy đến đây cùng nhóm đi Tây Sa, hay là cùng một nhóm khác.

Muộn Du Bình bị người Việt Nam trói lại làm mồi là vào khoảng năm sáu năm trước, vậy khoảng thời gian mười lăm năm ở giữa hẳn đã làm gì? Tôi thấy chuyện này rất có vấn đề, với thân thủ của hẳn thì mấy người Việt Nam kia chắc chắn không phải đối thủ, cho dù đối phương có súng đi chăng nữa thì hẳn muốn thoát thân cũng không thành vấn đề, vì sao lại bị trói gô như heo? Không lẽ cuộc gặp gỡ với Trần Bì A Quý là do hẳn sắp đặt trước? Tất cả đều là nghi vấn.

“Cái tên cướp đồ của chúng ta ban nãy liệu có liên quan đến chuyện này không nhỉ?” Bàn Tử hỏi.

Tôi muốn tra từ hướng này, bèn hỏi: “Hai anh có nhìn rõ tên đó không?”

“Chịu, tên kia chạy còn nhanh hơn thỏ, loáng cái đã mất dạng, chỉ thấy gã xấu xấu bản bản, dáng người xấp xỉ cậu.”

Tôi thầm nghĩ, tên kia là ai mới được chứ? Chúng tôi đến đây căn bản không gây chú ý, hẳn đơn giản chỉ là một tên trộm vặt bám đuôi chúng tôi hay là người trong cuộc? Chuyện này nằm ngoài dự liệu của tôi, có cảm giác dây dưa không rõ, nếu hẳn có liên quan đến chuyện này thì chúng tôi gay go lớn rồi, ban đêm phải đóng chặt cửa mới dám ngủ mất.

“Để lát nữa chúng ta hỏi A Quý xem, tên kia trông như thằng điên, không

chùng A Quý biết.” Bàn Tử nói: “Giờ biết làm sao đây? Chúng ta có lấy cái hồ lô sắt này về cũng chả biết làm gì, hay tìm một thợ rèn xem xem có thể nung chảy phần nào không.”

Tôi nói khỏi cần làm vậy, trí tuệ của nhân dân lao động là vô biên, tôi biết một cách xử lý món đồ này, đó là dùng acid sulfuric nhỏ lên để mài mòn dần lớp vỏ sắt của nó. Anh nhìn những vết rỗ trên hồ lô mà xem, không chừng đã có người từng làm vậy, nhưng vì lý do nào đấy mà chưa xong đã ngừng.

Có khi người làm việc này chính là Muộn Du Bình cũng nên. Tôi còn có cảm giác, sự cảnh giác của hắn đối với vật này có thể là do trong lúc dùng acid sulfuric hòa tan lớp vỏ sắt, hắn bỗng dưng phát hiện ra dấu hiệu gì đó nguy hiểm, dấu hiệu này để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí, khiến hắn phải phải ngừng lại ngay lập tức. Bây giờ tuy hắn đã quên tuốt luốt, nhưng ấn tượng ấy vẫn lưu lại trong đầu, làm hắn cảm thấy bất an.

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, nhưng tôi cảm thấy rất có khả năng này.

Bàn Tử gật đầu: “Vậy thì dễ rồi, ta cứ đến hiệu bán phân hóa học lấy một ít là được.”

Tôi thầm nghĩ tốt nhất không nên tùy tiện mang cái món đồ chơi kia đi, đợi lát nữa dẫn A Quý đến đây cân nhắc cho cẩn thận, rồi để Muộn Du Bình xem xét tỉ mỉ cái đã.

Muộn Du Bình lại bỏ hồ lô sắt vào trong rương, đây nắp vào. Bàn Tử khuôn nó lên: “Được rồi, hôm nay coi như cũng có thu hoạch, từ giờ chúng ta phải mang cái món đồ chơi này theo bên mình. Các cậu mau vào trong khuia khăng nốt đi, lát nữa khuê nữ kia sẽ quay về đây, nhớ canh thời gian cho khốp.”

Tôi nhớ ra mấy tấm ảnh gã họ Sở nhắc đến mình còn chưa xem, đây mới là việc chính, liền đứng dậy bước ra gần cửa sổ.

Vừa đứng lên, còn chưa đi nổi hai bước, tôi bỗng cảm thấy có gì đó bất thường. Quay đầu nhìn lại thì sững sốt, tôi thấy trên sườn dốc phía trên căn nhà sàn không biết từ bao giờ đã đứng lố nhố mấy thôn dân, đang nhìn chúng tôi bằng sắc mặt âm trầm.

§2. Thôn làng kỳ lạ

Muộn Du Bình kéo tôi lại, trái tim tôi đập thình thình, suy nghĩ đầu tiên lóe lên là: bọn họ đã đứng ở đây từ hồi nào?

Chúng tôi vốn là dân thành phố, đã quen nhìn mọi thứ ngang tầm mắt, khi đến những nơi thế này thì thường không có phản xạ nhìn lên đỉnh núi, cho nên lúc vừa đến đây, tôi hoàn toàn không nhớ trên sườn núi có người hay không. Nếu bọn họ đã ở trên đó từ đầu, vậy thì lúc chúng tôi tiến vào nhà sàn chắc chắn đã bị phát hiện, giả thiết này không ổn cho lắm.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt của mấy người đó chẳng thấy tốt lành gì, ánh mắt đem đến cảm giác lạnh lẽo.

Tôi hơi luống cuống, nhất thời cũng đứng yên, đối diện với bọn họ, phát hiện ra mấy người này đều trong khoảng bốn mươi đến năm mươi. Người miền núi sinh sống vất vả nên thường già sớm, vậy nên tuổi thực của họ có thể thấp hơn một chút.

Bọn họ cũng không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chúng tôi chăm chăm.

Trước kia từng bị tẩy chay ở quê nhà, cũng đã trải qua hoàn cảnh này, tôi dám chắc thái độ này cho thấy sự cảnh giác và nghi ngờ cao độ của họ với chúng tôi, xem ra hồi nãy chúng tôi leo ra ngoài đã bị nhìn thấy thật rồi.

Ở trong thôn tuyệt đối không thể đắc tội với dân bản xứ, bằng không hậu quả khó lường, nhẹ thì bị đuổi đi, nặng có thể bị gô cổ tổng vào đồn công an. Lý lịch của tôi với Bàn Tử cũng chả sạch sẽ gì cho cam, đã vào đó thì khó tránh khỏi chuyện bé xé ra to.

Giờ mà tiếp tục đi vào thì đúng là muốn ăn đòn, Bàn Tử ở đằng sau búng tay mấy cái, ra hiệu cho chúng tôi mau đi, đừng có đứng đứm mắt với họ nữa. Làm thế khác nào khiêu khích, chọc cho người ta nổi khùng lên mà nhào xuống tấn cho đâu.

Vốn đang đi chôm chia, trong thâm tâm vẫn hơi chột dạ, lúc này tim đập càng thêm mạnh, thoáng chốc đã trở nên căng thẳng, cảm giác như có một luồng áp lực từ trên núi ép xuống, làm tôi muốn biến khỏi đây ngay. Nhưng nhìn lại căn nhà sàn kia, tôi lại cảm thấy mình không thể đi, một thứ tưởng chừng trở tay là lấy được lại không thể nào chạm đến, cứ như khi đọc tiểu thuyết, những lúc tưởng chừng bí ẩn sắp được vạch trần mà tác giả lại cứ thích vòng vo Tam Quốc. Đứng ngẩn ra giây lát, Bàn Tử liền túm lấy tôi, vừa thì thào: “Đến tối mình quay lại, chỉ chậm vài giờ chứ mấy.”, vừa kéo tôi đi.

Ba đưa căng người ra, cố gắng bỏ đi một cách tự nhiên. Vào đến thôn rồi, đi được một quãng xa rồi quay đầu lại, thấy những thôn dân kia không bám

theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình cảnh này hơi cái lần tôi với lão Dương chui vào vườn nhà người ta hái trộm cam hồi nhỏ, trộm xong chui ra đụng ngay chủ vườn, lúc đó trong túi cả hai đầy cam nên sợ hết vía, đành phải giả vờ vô tình đi ngang qua, cái cảm giác hồi hộp đó khiến đôi chân cũng không chịu nghe lời mình nữa. Bây giờ tất nhiên không giống hồi nhỏ, nhưng cảm giác cũng không hề dễ chịu, lại còn hơi buồn cười.

Dựa theo trí nhớ, chúng tôi đi dọc theo mấy con đường quanh co trở về nhà A Quý. Hấn không ở nhà, chỉ có cô con gái lớn đang quét dọn, thấy chúng tôi liền hỏi sao các anh quay về sớm thế, tôi bảo trời nóng quá chịu không nổi.

Bàn Tử lập tức trở về phòng, giấu cái rương sắt xuống gầm giường, lúc này chúng tôi mới yên tâm. Bàn Tử ra ngoài tìm nước uống, còn tôi vẫn không quên nỗi mấy tấm ảnh mình còn chưa được xem, cảm thấy toàn thân nóng ran, tâm trạng không yên.

Đầu óc Bàn Tử nhanh nhạy hơn tôi, hỏi ngay con gái A Quý xem con đường mòn sau lưng nhà sàn dẫn đi đâu, bình thường có nhiều người qua lại không? Cô gái trả lời là dẫn vào trong nương, giờ đang vào hè, đúng vụ dưa hấu chín nên người ta thường lên núi hái dưa. Còn căn nhà sàn kia đã ở đó từ lâu rồi, nghe đâu trước kia từng có một bà lão ở đó.

Tôi ngó sang Muộn Du Bình, thầm hỏi “bà lão”? Không lẽ trước kia Muộn Du Bình chung sống với một bà lão? Vậy mười lăm năm còn trông đó không chừng hẳn bị giam ở đây làm nô lệ tình dục, thật là thê thảm quá xá.

Tôi không biết mấy cái suy nghĩ bậy bạ trong đầu từ đâu mà đến, có thể do dọc đường đi nghe Bàn Tử kể nhiều chuyện cười tục tĩu quá chăng.

Nhưng cái “trước kia” mà con gái A Quý nói không rõ là bao lâu, có khi là trước khi Muộn Du Bình đến, hoặc cũng có thể là sau khi hắn rời đi.

Bàn Tử liền bảo tôi, cậu đã nghe chưa, phải bình tĩnh, ở đây không giống như vùng hoang sơn dã lĩnh mà muốn làm gì cũng được. Chi bằng chúng ta cứ chờ thêm một chút đến tối, còn hơn là đi làm chuyện liều lĩnh.

Tôi bảo mình không chờ được, cơm trưa xong tôi sẽ đi thăm thú xung quanh một lượt, hẳn nói tùy tôi.

Nói tóm lại, cơm trưa xong tôi và Muộn Du Bình quay lại gian nhà sàn kia, phát hiện dưới gốc đại thụ trước cửa có mấy lão già đang ngồi hóng mát.

Truyện với đời khác nhau ở chỗ, trong truyện bạn có thể đẩy nhanh tiết tấu vào những thời điểm máu chốt, mà ngoài đời thì cmn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Tôi ngồi dưới một gốc cây gần đó chờ mấy lão kia lượn đi,

phơi nắng muốn nổ não mà mây lã ngược lại càng tám càng hăng say.

Thật khó diễn tả cảm giác lo âu bức bối trong lòng tôi lúc này, nhưng tôi lại không muốn quay về cho Bàn Tử cười nhạo, đành thắp thỏm không yên ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ. Sau đó Bàn Tử đến tìm chúng tôi, hấn thấy hai đứa đi mãi không về, còn tưởng chúng tôi bị bắt.

Lúc này tôi đã dần dần lãnh tĩnh lại, hay phải nói là nhiệt tĩnh mới đúng, vì mặt trời sáng chói trên cao đã dần dần hâm bầu không khí thành nóng ẩm. Chúng tôi có quạt phành phạch cũng vô ích, đều bị hấp cho mềm người, nóng đến lả đi. Muộn Du Bình thực sự khiến tôi bội phục, dù nóng cỡ nào hấn vẫn ngồi yên bất động, không nhìn ra chút bức bối nào, nhưng toàn thân hấn cũng ướt đẫm mồ hôi. Thì ra khốc ca lạnh lùng như núi băng cũng phải đầu hàng trước ánh nắng chói chang của Quảng Tây.

Bàn Tử chế giễu tôi một hồi, tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đốp lại. Hấn ở Bắc Kinh đã lâu, không sao chịu được thời tiết nóng ẩm nơi này nên lại càng khó chịu, liền bảo chúng tôi: “Mợ nó đừng chờ nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo tìm con suối mà ngâm mình, bằng không người tôi thiu lên mất.”

Đi vòng ra ngoài thôn có một khe núi, trên đường đến đây chúng tôi đã đi ngang qua, tuy không rộng nhưng nước chảy rất xiết, lúc nhìn thấy đã nghĩ đó hẳn là một nơi nghỉ mát tuyệt vời, mỗi tội không biết từ trong này phải đi đường nào để ra đó.

Tôi cũng chịu hết nổi rồi, vừa nghe đã thấy chí lý, cả ba liền đứng dậy cùng đi, dọc đường hỏi thăm mấy thôn dân. Được họ chỉ đường, Bàn Tử bẻ một tàu lá chuối tây che đầu, vừa xỉ vả mặt trời vừa đi vòng vo qua một loạt khúc quanh mới ra khỏi thôn.

Con suối nằm sát hàng rào vây quanh thôn, những thôn làng miền núi đa số đều xây gần suối, giữa thôn làng và con suối là một ghềnh đá. Những hôm trời mưa to nước dâng cao, ghềnh đá này sẽ có tác dụng làm vùng đệm. Chúng tôi đứng trên đó phóng mắt nhìn ra xa, thấy có khá đông người đang bơi lội, xem ra dân bản xứ cũng vẫn sợ nóng.

Làn nước biếc uốn lượn trong khe trông yên ả hơn so với khi chúng tôi nhìn nó từ hạ du, vừa đến gần đã cảm nhận được một luồng không khí mát mẻ ùa đến. Bơi lội dưới suối đa phần là trẻ con, đám con gái mười lăm mười sáu đều mặc áo sơ mi, quần áo thấm nước dán sát vào thân thể, lộ ra vóc dáng uyển chuyển, khiến Bàn Tử bỗng chốc trở nên hăng hái, vội vàng cởi đồ nhảy ùm xuống suối, chẳng khác nào Trư Bát Giới thấy nhện tinh.

Tôi cảm thấy mình mặc quần sịp trông thật khó coi, bèn mặc quần đùi xuống nước. Dưới ánh mặt trời, nước suối trở nên ấm áp, tôi bơi đến bóng

râm dưới ghềnh đá, còn Muộn Du Bình không xuống cùng, chỉ ngồi dưới một gốc cây bên bờ hóng mát.

Ngâm mình chốc lát, nóng bức đã tiêu tan, cảm giác khoan khoái dễ chịu ùa đến. Bàn Tử đang nô đùa với mấy cô bé, Muộn Du Bình bắt đầu gà gât. Tôi nhìn từ khe suối về phía thôn làng, có thể thấy căn nhà sàn của Muộn Du Bình cách đó không xa, ra đây đúng là thoải mái hơn nằm chờ trong nhà A Quý.

Giống như thí sinh đi thi chờ điểm, đứng chờ trước bảng vàng vẫn thoải mái hơn nằm chờ ở nhà. Cảm giác lo âu vừa rồi khiến tôi cảm thấy tội nghiệp cho chính mình, bèn tự nhủ với bản thân đừng căng thẳng làm gì, lần này chúng tôi không đi đổ dầu, ở đây sẽ chẳng có chuyện gì đâu, không có bánh tồng, từ từ rồi khoai khắc như.

Nghĩ vậy liền nằm xuống cho thân thể chìm vào trong nước, nhắm mắt lại rồi thả lỏng người.

Không biết đã nằm bao lâu, đến khi tôi đã mơ mơ hồ hồ thì bỗng nghe có người gọi mình. Tôi dần dần tỉnh lại, vừa ngồi xuống thì một gáo nước đã ụp thẳng vào mặt, khiến tôi tỉnh táo ngay lập tức. Tôi đứng lên mới phát hiện ra mấy đứa trẻ nghịch nước ban nãy đều đã trở lên bờ, vừa gọi nhau í ới vừa chạy về một hướng. Bàn Tử vừa hắt nước vừa gọi: “Dậy mau!”

Tôi đứng dậy, chợt thấy xa xa có khói nhẹ bốc lên từ một chỗ nào đó trong thôn, bèn hỏi có chuyện gì? Bàn Tử trả lời: “Hình như là cháy nhà.”

Tôi nhìn về phía đó, phát hiện ra đó chính là hướng căn nhà sàn của Muộn Du Bình, lập tức có linh cảm xấu.

§3. Hòa hoạn

Lúc này tôi chỉ cảm thấy mơ hồ, nhưng trong lòng vẫn tự nhủ, không thể có chuyện trùng hợp như thế, với thời tiết này, một gian nhà cũ bằng gỗ rất dễ bốc cháy, nhưng cảm giác mơ hồ dâng cao trong lòng lại khiến tôi nghệt thờ.

Chạy theo mấy đứa bé về hướng đám cháy, càng tới gần tôi lại càng cảm thấy không ổn. Khi đến tận nơi, tôi gần như không tin nổi vào mắt mình, chỉ thấy căn nhà sàn của Muộn Du Bình cuộn cuộn khói đặc, thể lửa dữ dội, hơi nóng ngút trời, căn bản không thể lại gần, nhìn thoáng qua đủ biết nó đã cháy đến độ không thể cứu vãn, mà ngọn núi phía sau căn nhà sàn cũng vừa bắt lửa, cây cối cháy đen, lửa còn đang lan lên đỉnh núi.

Thôn dân từ bốn phương tám hướng kéo đến, lao lên núi dập lửa. Chúng tôi đã từng gặp đám cháy rừng, biết rừng đã cháy thì đáng sợ khó mà tưởng nổi, cho nên cứu rừng trước là rất chính xác.

Lửa này dường như là lan từ trên núi xuống, nhà sàn của Muộn Du Bình lại nằm ngay dưới chân mới hứng tai ương. Nhưng tôi cứ đứng ngẩn người ra đó, biết chuyện chắc chắn không xảy ra theo hướng này.

Lửa quá lớn, chúng tôi ra suối chưa được bao lâu, cho dù bị sét đánh trúng cũng không thể cháy nhanh cỡ đó, mà rõ ràng nhất chính là trong không khí nồng nặc mùi dầu hỏa.

Nơi này không có chốt phòng cháy, muốn cứu hỏa đều phải múc nước bằng thùng. Nhưng số thùng có hạn, bọn họ múc nước từ trong chum đi dập lửa, chờ đám cháy rừng được dập tắt, đám cá nhà của Muộn Du Bình đã cháy trụi rồi. Tôi sốt ruột định xông vào thì bị Bàn Tử giữ chặt, nói thôi hết cách rồi, chui vào đó quá nguy hiểm, mất mạng ở đây thì thật không đáng.

Đầu óc tôi rối tinh rối mù, quỳ sụp xuống đất, nhưng đúng vào lúc này, bỗng có bóng người lướt qua bên cạnh. Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Muộn Du Bình lao vụt qua, xông đến trước gian nhà cháy, lăn vào khoảng không bên dưới sàn nhà.

Bàn Tử và tôi đều kinh hoàng, nên biết rằng lao vào trong đám cháy trong tình trạng không có đồ bảo hộ chắc chắn sẽ bỏng nặng. Đừng nói không chạm vào lửa thì không sao, nhiệt độ ở trung tâm đám cháy cao trên ngàn độ, chỉ cần ở đó trong nháy mắt cũng đủ chín người.

Bàn Tử lập tức hô to “Cứu người!”, rồi tôi và hắn cùng xông lên, nhưng mới đến cách căn nhà được năm sáu mét, thì hơi nóng khủng khiếp đã ập thẳng vào mặt, nung cho tóc gáy của tôi xoắn tít thò lò, lông mày tóc tai đều nở lép lép. Tôi cắn răng chịu đựng cái bỏng rát trên da thịt, lao đến sát

căn nhà, ngòi xồm xuống, nhưng rồi phát hiện ra mình căn bản không thể chui vào. Sức nóng bên trong tuôn ra ào ào cứ như một con rồng lửa đang hít thở. Tôi phải nằm rạp xuống miễn cưỡng nhìn, mới thấy bên dưới có bùn, Muộn Du Bình đắp một lớp bùn lên người, đang đi vào bên trong.

Còn muốn quan sát kỹ hơn, nhưng chúng tôi cứ bị hơi nóng sấy cho không tài nào mở mắt, nhìn không được rõ, đành phải lăn vài vòng ra ngoài, mấy người cứu hỏa bên cạnh liền xông lên giữ chúng tôi lại.

Vừa được nâng dậy, tôi đã nghe tiếng thứ gì đó âm âm sụp đổ phát ra từ đám cháy, thế rồi Muộn Du Bình cũng lăn ra từ khoảng trống dưới gầm nhà sàn. Người hấn bốc khói trắng, lão đảo đứng dậy, chạy về phía chúng tôi. Lập tức có người tiến lên dội nước cho hấn, còn nghe bên cạnh có ai đó nói điên rồi điên rồi.

Tôi lao tới, thấy cả người hấn đắp đầy bùn nhão dưới gầm nhà, chẳng biết có bị bỏng hay không, nhưng tay trái có vài chỗ phủ tro đen xì, hiển nhiên hấn đã dùng tay đào bạt mạng. Tôi mắng âm lên: “Anh chán sống rồi hả!”, còn Bàn Tử thì đỡ hấn dậy rồi hỏi: “Sao rồi?”

Mặt hấn không hề đổi sắc, chỉ lạnh lùng đáp: “Đã cháy sạch rồi.” Nói đoạn nhìn sang mấy người cứu hỏa, “Cả sàn nhà cũng bị đốt thủng.”

Động tác này có ý gì, khỏi cần nói cũng biết. Bàn Tử cũng liếc qua đám người cứu hỏa, nhìn tôi bằng nét mặt hình sự. “Tiểu Ngô, xem ra cái thôn này có vấn đề.”

Tôi mãi xem vết thương của Muộn Du Bình, không rảnh đi suy xét chuyện đó. Bên cạnh có người giục tôi mau đưa hấn đến trụ sở thôn tìm y tá khám xem vết bỏng nặng nhẹ thế nào, gian nhà kia đâu có ai ở, bắt chước đi cứu người làm gì.

Chúng tôi nhờ một đứa trẻ đến xem cháy dẫn đường, đưa Muộn Du Bình đến trụ sở thôn. Đứa bé kia bảo chúng tôi ngồi lại, để nó đi gọi y tá đến. Tôi nhớ lại tình hình ban nãy mà phát sợ, liền oán trách Muộn Du Bình. Bàn Tử bảo tôi đừng gây chuyện, cẩn thận người ta nghe được. Tôi đành ngậm miệng, lồng ngực uất nghẹn khó thở, cũng không biết nói gì cho phải.

Muộn Du Bình dường như không hề để ý đến vết thương trên người, chỉ ngòi ngẩn ra đó, không biết đang nghĩ gì, bầu không khí đóng băng.

Cảm giác bực bội này tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào, ai mà ngờ lại xảy ra chuyện này chứ. Nếu biết từ sớm, tôi thà bị họ túm được tẩn cho một trận cũng phải xông vào xem cái đã, chứ bây giờ nói gì cũng muộn.

Lửa cháy tầm bốn tiếng mới tắt, rất nhiều người bị bỏng. Chẳng bao lâu đã có một ông lang vườn tới, dùng thảo dược đắp lên vết thương cho người bệnh. Kiểm tra Muộn Du Bình thì hấn vẫn bình thường, đại khái là nhờ bùn

nhão dưới đất cách nhiệt nên vết bỏng của hắn tuy nhiều nhưng không sâu. Riêng cánh tay trái thì bỏng khá nặng, thầy lang hình như đã gặp nhiều ca còn kinh khủng hơn thế nên cũng không gấp gáp, lễ mễ đắp thuốc cho họ, nói chỉ cần chăm thay thuốc thì nửa vết sẹo cũng chẳng còn. Vào mùa hè, vùng này liên tục cháy rừng, nên từ thời xa xưa thôn dân đã tích lũy đầy đủ kinh nghiệm xử lý vết bỏng.

Mấy người chúng tôi lẳng lẳng trở về nhà A Quý, vừa rửa một cái mà lông mày tóc tai cháy xém của tôi thì nhau rụng, đúng là tổn thất nặng nề.

Muộn Du Bình hoàn toàn rơi vào im lặng, trong phòng nồng nặc thứ mùi quái lạ của thảo dược chữa bỏng, rất khó ngửi. Tôi có ý trách Bàn Tử, bảo nếu lúc ấy anh không bàn lùi thì chúng tôi đã cương quyết chui vào lấy ảnh ra, vậy là có thể tránh được chuyện này.

Bàn Tử liền nổi cáu, bảo chuyện này sao có thể trách tôi, có người phóng hỏa tức là chúng ta đã bị người ta theo dõi từ lâu, gặp chuyện xúi quẩy cũng chỉ là vấn đề sớm muộn. Lần này mới chỉ đốt một gian nhà cũ, nếu xem ảnh rồi thì thứ mà chúng đốt có thể chính là chúng ta. Hơn nữa ở vào tình thế ấy chẳng ai cứng đầu cứng cổ chui vào, giữa ban ngày ban mặt mà anh dám lên vào nhà người ta thì cũng to gan lớn mật quá rồi.

Cục tức của tôi không có chỗ xả, quả thật không thể trách Bàn Tử, nhưng nghe Bàn Tử nói thế lòng tôi vẫn vô cớ nổi giận, đành cố nhịn khao khát muốn gây lộn với hắn, đập đầu vào tường vài cái mới dịu đi được một chút.

Bàn Tử nghĩ tới cái gì đó, liền “Á” một tiếng rồi nói với tôi: “Tôi thấy trong chuyện này chúng ta đúng là hết cách, tôi đoán tên trộm rương cũng chính là người phóng hỏa. Cậu nghĩ mà xem, lúc trộm rương gã gây tiếng động rõ lớn, còn cố ý gõ sàn nhà cho chúng ta chú ý, nhất định là muốn dụ chúng ta ra ngoài.” Hắn dừng lại một chút: “Sau đó đồng bọn của gã đứng lù lù bên ngoài, chúng ta ra ngoài thấy thế thì nhất định không dám vào nữa, chờ mình đi là chúng nó châm lửa đốt nhà... Mẹ kiếp, chuyện này nhất định là như thế.”

Có lý, tôi gật đầu. Nếu là như thế, thì có lẽ bọn họ tình cờ phát hiện ra chúng tôi, trong lúc cấp bách tạm thời dụ ba đứa ra ngoài, chứ giả như họ biết trước kế hoạch của chúng tôi thì đã ra tay từ đời nào rồi. Kẻ phóng hỏa rất có thể là mấy thôn dân đứng trên sườn núi nhìn chúng tôi... Bọn họ là ai? Tôi chưa từng gặp họ, họ cũng chưa chắc đã biết tôi.

“Chúng nó chắc chắn không biết mình đang tìm cái gì, nếu biết mình tìm ảnh thì chỉ cần đốt ảnh đi là xong, không cần phải đốt cả gian nhà.” Bàn Tử nói. “Nhưng những tên này cũng đốt, để lộ mặt rồi, tôi không tin tụi mình không tìm ra được. Cậu còn nhớ mặt mũi chúng nó không?”

Tôi cũng có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng khoảng cách quá xa nên ấn tượng không sâu lắm, muốn nhận dạng thì hơi khó, không khỏi thờ dãi.

Nếu Muộn Du Bình không đột ngột nhớ ra cái rương kia, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này. Nhưng nếu hẳn quên cái rương thật thì không khéo giờ này nó cũng bị chôn vùi dưới đồng phế tích cháy rụi kia rồi. Nghĩ đến đây, tôi cũng hơi nhẹ lòng. Trời không tuyệt đường người, hơn nữa gian nhà kia bị đốt cũng cho tôi biết một điều: trong thôn này nhất định có người biết chuyện gì đó, mà không phải là chuyện bình thường, dù sao đi chăng nữa đây cũng coi như một manh mối.

Nhưng không biết đám người này còn có hành động gì nữa không, có thể gây chuyện bất trắc với chúng tôi hay không. Bàn Tử nói hẳn là không đến mức lấy mạng, bằng không thì chẳng cần đốt nhà làm gì, cứ giết phút chúng ta là xong. Nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận, sau này tất phải để ý nhiều hơn nữa.

Bàn Tử hơi bất an, liền vào sân nhà A Quý cầm về mấy lưới liềm nhét dưới gầm giường phòng thân, còn mua mấy cái lục lạc bò treo lên cửa sổ, khê động là reo.

Lúc này tôi rất bức bối, cứ cảm thấy lòng dạ không yên. Tôi có một dự cảm việc A Quý giúp chúng tôi đi tìm ông lão dẫn đường năm xưa cũng sẽ gặp sự cố. Có người không muốn chúng tôi tiếp tục điều tra thêm nữa.

§4. Biến cố

Đám cháy rừng cuối cùng cũng tắt, nghe A Quý nói thì hình như là do thời tiết nóng bức, còn cụ thể vì sao lại cháy thì không rõ. Dù sao vùng này cứ đến hè là kiểu gì cũng cháy rừng, có điều đây là lần đầu tiên cháy gần thôn đến thế, cũng may nó chỉ thiêu rụi một căn nhà hoang, không gây tổn thất quá lớn.

Trong lòng tôi âm thầm chửi rủa, nhưng tôi thì tổn thất to đấy, thế là tiêu tùng hết manh mối mà gã họ Sở cho chúng tôi rồi. Giờ chỉ còn một đường duy nhất là sau khi đi khỏi đây phải nghĩ cách cạy miệng gã, đây nhất định không phải chuyện chơi, vả lại tôi cũng rất khó chấp nhận dùng đến thủ đoạn uy hiếp. Nhưng chưa đến nỗi tuyệt vọng hoàn toàn, nên tôi cũng chẳng phiền muộn cho lắm —— chỉ cần gã họ Sở không bị thiêu cháy là được rồi.

Tôi bảo Bàn Tử, xem ra chúng ta không nên ở lại đây lâu, tìm được người dẫn đường rồi, nếu không có lý do đặc biệt thì chúng ta có thể phải quay về Trường Sa, vì ở lại đây cũng chẳng để làm gì nữa. Cái gọi là đồ đầu ở núi Dương Giác, có lẽ phải chờ hồi sau phân giải.

Bàn Tử cũng đành chịu, tuy có phần tiếc nuối, nhưng lần này chúng tôi chẳng mang công cụ gì đến đây cả, kể ra có muốn vào núi Dương Giác cũng quá viễn vông. Hắn vẫn kiên trì muốn vào núi xem một lượt rồi mới về, nên cuối cùng chúng tôi quyết định sẽ bàn chuyện này sau.

Sau đó tôi cứ thấp thỏm không yên, cảm thấy chuyện đi tìm người dẫn đường nhất định cũng sẽ xảy ra sự cố, nghĩ tới tình huống xấu nhất, để đến lúc nó thật sự xảy ra tôi còn thoải mái được một chút.

Có chút ngoài dự liệu đó là, chuyện tìm người dẫn đường lại vô cùng thuận lợi. A Quý trở về, bảo chúng tôi là hắn đã hẹn với lão thợ săn kia rồi, ngày mai lão ở nhà, chúng tôi có thể đến thăm. Người già thường trái tính trái nết, hắn giới thiệu chúng tôi là người của chính phủ thì lão mới háng hái hơn chút ít, đến lúc đó chúng tôi đừng để lòi đuôi là được.

Bàn Tử nhìn qua đủ biết không phải quan chức chính phủ gì rồi, nên tôi bảo hắn đừng đi. Hắn nói mình sẽ đến hiệu phân bón tìm cách kiếm một ít acid sulfuric về, xem có thể hòa tan cái “hồ lô sắt” kia ra được không, xem trong đó có cái quái gì. Rồi lại đi đào bới đống đổ nát sau đám cháy, không khéo lại bới được món gì hay.

Tôi cảm thấy phân chia công việc như thế cũng ổn, nhưng vẫn dặn đi dặn lại rằng kiếm được acid rồi tuyệt đối đừng manh động, phải chờ chúng tôi về đông đủ rồi tinh sau, chứ cái “hồ lô sắt” trông thế mà nguy hiểm đấy. Bàn Tử âm ừ luôn mồm, bảo ơ hay tôi có phải trẻ ranh đâu.

Bàn bạc xong chúng tôi đi ngủ, cả đêm không trò chuyện, mỗi người ôm một tâm tư mà thiếp đi, đến rạng sáng ngày hôm sau thì chia nhau hành sự, tôi và Muộn Du Bình theo A Quý đi tìm lão thợ săn kia. Cứ tưởng mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió, ai ngờ chúng tôi đến nơi rồi lão già kia lại thả một con bò câu nói đêm qua mình vào núi, đến giờ vẫn chưa về.

Thợ săn đã đi săn là sẽ chạy khắp nơi, không biết ở đâu mà lần. Tôi tự hỏi đây là chuyện quái quỷ gì vậy, sao đã hẹn trước mà còn dửng dưng bỏ vào núi, chẳng lẽ đã bị tôi đã nắm đúng thóp? Con trai lão cũng hơi ngại, thanh minh lão đã già nên hồ đồ, hai năm trước không dung bắt đầu có biểu hiện bất thường, thỉnh thoảng lại vào trong núi, không biết là đi làm gì. Ai nói ông ấy cũng bỏ ngoài tai, nói đi là đi, hôm sau có việc quan trọng cũng mặc kệ. Anh xem súng săn của ông ấy vẫn treo trên tường, nhất định không phải đi săn thú, chờ một lát chắc sẽ về thôi.

Tôi thầm nghĩ thôi đành đợi chứ biết làm sao, mới ngồi xuống, chợt có một người bước vào cửa, vừa vào đã cất tiếng: “Lão Bàn Mã có nhà không?”

Lão Bàn Mã chính là tên thường gọi của lão dẫn đường kia, xem ra không chỉ có chúng tôi tìm lão. Điều khiến tôi bất ngờ, chính là người này nói chuyện đặc sệt giọng Bắc Kinh.

Chúng tôi nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một gã đàn ông trung niên lùn tịt bước vào, vừa nhìn mặt đã cảm thấy hơi khác thường. Người này dáng vẻ đường bệ mà cách ăn mặc cũng rất chỉnh tề, nước da rám nắng nhưng không có vẻ gì là người lao động chân tay.

Con trai lão Bàn Mã lập tức đứng dậy tiếp đón, A Quý liền bảo tôi: “Đây là cháu họ xa của lão Bàn Mã, nghe đồn là người giàu có.”

Tôi nghe khẩu âm của gã là giọng Bắc Kinh gốc, thầm nghĩ họ hàng kiểu này chắc là bán đại bác cũng không đến.

Gã trung niên kia hình như rất quen thuộc với nơi này, không hề do dự bước thẳng vào trong sân. Đưa cho con trai lão Bàn Mã một điều thuốc, gã nhìn sang tôi, nét mặt tỏ vẻ nghi ngờ, ơ một tiếng: “Có khách à?”

Con lão Bàn Mã đáp bằng tiếng phổ thông nói bằng giọng địa phương nặng sệt: “Dạ, hẳn cũng đến tìm cha em, hai vị này là người của chính phủ _____”

Gã trung niên kia hình như không có hứng với chuyện này, liền xen ngang: “Cha cậu đâu?”

Con trai lão Bàn Mã có vẻ lúng túng, kể lại một lần chuyện cha mình hành tung không rõ. Gã trung niên kia à một tiếng, gật đầu: “Ông cụ có ý gì vậy? Lại đi vắng nữa rồi, đến là bó tay, giờ anh biết ăn nói sao với ông chủ đây.” Nói đoạn quay sang gờm gờm nhìn chúng tôi: “Hay cậu chê ít tiền, đi tìm

môi khác định lừa anh.”

Con trai lão Bàn Mã vội chối không phải không phải, nói chúng tôi đúng là người của chính phủ đến tìm lão Bàn Mã.

Gã trung niên lại liếc chúng tôi một cái, bán tín bán nghi, đến trước mặt chúng tôi hỏi: “Các cậu ở cơ quan nào? Người trong trấn này tôi biết hết, sao chưa thấy các cậu bao giờ?”

Câu hỏi này có hơi sỗ sàng, tôi ngẩng đầu nhìn gã, cũng không tiện nổi giận, đáp: “Chúng tôi là người trên tỉnh đến tìm ông ấy phỏng vấn.”

“Trên tỉnh?” Gã nghi ngờ nhìn chúng tôi, nhưng thấy hai đứa cũng giống người trong cơ quan nhà nước, liền lẩm bẫm gì đó rồi quay sang nói với con trai lão Bàn Mã: “Được, vậy cậu khuyên cha cậu thêm đi. Con người ta sinh ra với hai bàn tay trắng, chết đi cũng chẳng mang gì theo được, ông chủ tôi ra giá hời, cứ giữ riết lấy cái món đồ chơi kia mà làm gì chứ. Đừng cố chấp nữa, bán đi nhất định là có lợi, bảo ông cụ cầm lấy ít tiền mà hưởng nốt mấy năm an nhàn.”

Con trai lão Bàn Mã gật đầu lia lịa.

Gã trung niên lại nói: “Thôi cậu đang có khách, anh cũng không tiện ở lại, xin phép về trước.” Nói rồi lại mỉm cười, “Xong việc này tôi sẽ đưa mọi người đi ngắm cảnh, buổi tối nhớ tìm tôi uống rượu ăn chút điếm tâm. Giờ tôi đi trước, đợi lát nữa quay lại.”

Nói rồi hùng hổ bước ra khỏi sân, cũng không quay đầu lại. Tôi chả hiểu gì sất, liền hỏi con trai lão Bàn Mã xem người kia là ai? Muốn gì?

Con trai lão Bàn Mã thấy gã đã đi xa mới thở phào, than vãn rằng người kia có họ hàng xa với nhà mình, là cháu của lão Bàn Mã, cũng là anh em họ của hắn. Gã là một tên côn đồ lưu manh, ở Bắc Kinh không được như ý, hai bên từ lâu đã không qua lại, chẳng biết dạo gần đây theo ông chủ nào chạy lên Quảng Tây thu mua đồ cổ, khắp nơi mời gã làm môi. Người này xưa nay vốn sành sỏi, lại cực kỳ xảo trá, nên không dám đắc tội.

Tôi hỏi: “Nghe cái điệu này thì gã đã ưng ý món đồ nào đó của nhà anh và muốn thu mua, chẳng lẽ nhà anh còn có bảo bối gia truyền gì?”

§5. Soát núi

Anh con trai của lão than thở với tôi: “Cứ nhắc đến chuyện này là tôi lại bực mình, ông cụ nhà tôi có một cục sắt vụn, xưa nay vẫn luôn cất giấu như bảo bối, bảo là trước kia nhặt được trên núi, là đồ quý giá, còn bảo tôi đi khắp huyện tìm người hỏi xem có bán được không. Tôi cũng coi như ông cụ lắm cảm thôi, chẳng hiểu sao việc này lại đến tai gã họ hàng xa kia. Quả nhiên gã đã tìm được người mua, ra giá rất hời, ngờ đâu kết quả đúng là điên rồ, ông cụ lại cương quyết không bán. Còn thằng cha kia cũng nhất định không đi, cứ ở riết trong khe núi ngày ngày đến năn nỉ ỉ ôi, thật là phiền muộn chết luôn.”

Tôi nhìn sang Muộn Du Bình, trong lòng kích động, xem ra lão già kia lẽ hện không phải do chúng tôi, mà vì muốn tránh mặt thằng cháu họ xa nhà mình. Cục sắt? Chẳng lẽ trong tay lão già kia cũng có cái thứ mà chúng tôi tìm được dưới gầm giường Muộn Du Bình?

A Quý bên cạnh hút thuốc cười nói: “Sao chú không chôm nó ra từ chỗ ông cụ, đem bán lấy tiền không hơn à, chần chừ thêm ít lâu chính phủ đến tịch thu thì đến một xu cũng chẳng được.”

Anh con trai đáp: “Không phải tôi không muốn, nhưng ông cụ đúng là khôn ngoan, có lần tôi bảo muốn vứt cái của nợ kia đi cho ông đừng làm mấy chuyện điên rồ nữa, ông mới giấu nó vào xó nào đấy mà tôi không tìm nổi. Ài, ngẫm lại thật muốn tát cho mình một cái, không ngờ cục sắt vụn kia đúng là đồ quý, nếu phi vụ mua bán này mà thành thì đúng là trúng vàng từ trên trời rơi xuống, tôi cũng chẳng cần lo lắng chuyện học hành của con tôi nữa.”

Tôi nghe vậy mà ngấm ngấm cảm thán, thoát nhìn anh con trai này có vẻ kỳ cục, chán ngán ông bố nhà mình, nhưng xem kỹ thì nhà này cũng có cái khó, mấy cái chuyện riêng trong gia đình này chúng tôi cũng không chen mồm vào được.

Đúng lúc này, Muộn Du Bình đột ngột hỏi: “Có phải cha anh giấu thứ đó đi vào hai năm trước?”

Con trai lão ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Ồ, làm sao anh biết?”

Tôi lập tức hiểu ra ẩn ý của Muộn Du Bình, bèn tiếp lời: “Chắc chắn cha anh đem giấu cái đó trên núi, trong lòng ông cụ lo lắng không yên nên cứ cách dăm ba ngày lại đi kiểm tra, đây là nguyên nhân cha anh trở nên khác thường.”

Hắn nghe vậy, thờ dài công nhận là có lý. A Quý liền nói: “Xem ra ông cụ nhà chú rất để tâm đến chuyện này, anh thấy chú vẫn nên khuyên nhủ thêm

thì hơn. Chứ chú mà dám chôm đồ, ông cụ lại chẳng vác súng ra bắn cho vỡ sợ.”

Anh con trai đáp: “Dạ, ông cụ nhà em tính tình nóng nảy, em cũng lười cự cãi với ông, không khuyên được thì thôi. Cơ mà gã họ hàng xa kia cứ dai như đĩa, em sợ với tính thẳng cha đó thì nhà em về sau khó mà sống yên.”

Chúng tôi cứ thế ngồi chuyện phiếm chờ lão Bàn Mã trở về, anh con trai kể cho chúng tôi nghe rất nhiều chuyện, cũng đủ cho chúng tôi hiểu sơ sơ về lão.

Bàn Mã là dân bản xứ, gia đình đã sống ở đây được mấy đời rồi, là một trong những thợ săn già còn đủ sức trụ lại nghề của vùng này. Thế hệ sau của bọn họ bị Hán hóa nghiêm trọng, những lúc nông nhàn mới đi săn, còn đa số thời gian ra ngoài làm thuê, cả con gái cũng ra ngoài làm ăn cả, cho nên ở đây cũng dần dần vắng vẻ. Từ sau khi vùng này phát triển du lịch, tình hình mới khởi sắc.

Lại nói tiếp, ở vùng này lão Bàn Mã cũng có thể coi là người nổi tiếng, tài bắn súng trăm phát trăm trúng, hơn nữa thân thủ linh hoạt, đặc biệt giỏi trèo cây, trước kia mỗi dịp lễ tết đến Bàn Mã đều được người ta thăm hỏi tới tấp. Sau này kinh tế phát triển, lão cũng già đi, dần dần không còn được coi trọng nữa, nên sinh ra tâm lý hận đời, tính tình trở nên cực kỳ cố chấp, thường bất hòa với các con.

Mấy ông già kiêu này cứ như đúc từ một khuôn, tôi còn biết rất nhiều người như thế. Hàng xóm cũ của tôi là một lão Hồng quân, cũng thường xuyên than thở lũ trẻ bây giờ chán quá, không thèm giao du với đám nít ranh không hiểu sự đời chúng tôi, đây là kiểu người điển hình không thể vượt qua cái bóng của bản thân. Ngẫm lại thì mình cũng thế, hình như bản lĩnh siêu phàm nhất của con người ta chính là tự dẫn vật mình.

Chúng tôi ngồi lì ở nhà lão đợi đến chiều vẫn chưa thấy lão về, dù che đây giờ đến đâu tôi vẫn không thể đè nén cảm giác lo âu của mình, phần vì sợ nảy sinh thêm phiền phức, phần vì đã chờ lâu lắm rồi.

Anh con trai lão tỏ ra rất ngại, bảo chúng tôi để mình đi tìm xem sao, không ngờ cũng đi tít hút luôn, bỏ chúng tôi chờ đến chập tối, thật sự là chờ hết nôi.

A Quý cảm thấy rất mất mặt, luôn mồm chửi rủa cha con nhà này rõ là kỳ cục. Nhưng ra đến cửa, vừa hay chúng tôi bắt gặp anh con trai đang gấp gấp đi ngang qua, theo sau là một nhóm người, không chào hỏi gì chúng tôi mà đi thẳng lên núi.

Tôi thấy sắc mặt hẳn không tốt, A Quý bực bội túm lấy một người hỏi có chuyện gì thế, người nọ mới đáp: “Con trai nhà A Lại tìm thấy quần áo bê

bết máu của lão Bàn Mã trên núi, có thể lão đã gặp nạn, chúng tôi đang tìm người đi lục soát vùng núi đó.”

“Tìm thấy ở đâu? “A Quý vội hỏi.

“Ở Rạch Đầu Trâu, con trai nhà A Lại săn thú về, đi ngang qua thì gặp.”

“Ồ títt đặng đó?” A Quý tỏ ra rất kinh ngạc.

Tôi không hề có ấn tượng về phương hướng địa danh vùng này, bèn hỏi: “Đây là đâu?”

“Đó là cái khe nằm giữa núi Chu Độ và núi Dương Giác, phải đi cả ngày mới đến.” A Quý bảo chúng tôi: “Hai cậu về trước đi, tôi phải đi xem thế nào.” nói rồi đi theo họ.

Tôi và Muộn Du Bình nhìn nhau một cái, cảm giác trong lòng thật khó mà diễn tả. Thăm nghĩ thôi mình lại đoán trúng thật rồi, chuyện lần này cũng gặp rắc rối.

Sắc mặt Muộn Du Bình hoàn toàn phẳng lặng, không một gợn sóng, nhưng chân đã bước theo nhóm người kia. Tôi vội vã đuổi theo, thăm nghĩ việc này thật quái gở, chúng tôi nhất định phải làm cho ra nhẽ mới được.

§6. Rạch Đầu Trâu

Chúng tôi muốn đi giúp họ soát núi, ban đầu A Quý còn không chịu, hai đứa phải năn nỉ hết nước hết cái mới được đi theo. A Quý bảo con gái nhỏ của mình là Vân Thái đi cùng chúng tôi, căn dặn không được tách đoàn, người trong thôn gom lại được chừng hai mươi, giơ cao đuốc và đèn pin, dắt theo chó săn hướng về rạch Đầu Trâu.

Đường núi bốn bề tối tăm lạnh lẽo, chúng tôi vừa gọi vừa đưa quần áo cho chó săn ngủi ngủi.

Lâm trường này đã bị chặt một lần, con đường phía trước cũng không quá khó đi, khổ nổi vùng này mưa nhiều, nước đọng lại thành vũng trên núi, trong đó nhung nhúc những đĩa rừng. Đến khu rừng bảo tồn đường mới bắt đầu khó đi, được cái những người miền núi này đều là thợ săn, kinh nghiệm đầy mình, đi cũng không vất vả cho lắm. Mà đối với chúng tôi, so với lối dẫn ra khỏi Tháp Mộc Thác thì đi con đường này khác gì tản bộ. Đoàn người cứ thế tiến sâu vào ngọn núi lớn.

Tôi vừa đi vừa hỏi Vân Thái, rạch Đầu Trâu là nơi thế nào, có nguy hiểm gì không?

Vân Thái ngoảnh đầu lại đáp: “Đó là ranh giới giữa mặt sau khu rừng bảo tồn và rừng phòng hộ của thôn chúng tôi, núi Dương Giác nằm trong khu rừng bảo tồn còn núi Chu Độ nằm trong rừng phòng hộ, nằm giữa hai ngọn núi là rạch Đầu Trâu, sau lưng núi Dương Giác chính là rừng già sâu thẳm. Người ở lâm trường căng một tấm bảng chốt sơn khâu, trên bảng viết chúng tôi không được đi vào, cho nên ngoại trừ những thợ săn già thời trước, đám chúng tôi thường không đặt chân đến núi Dương Giác, càng chưa nghe nói có ai đã từng tiến vào cánh rừng sau núi.”

A Quý đi sau tôi nói: “Trong thôn này, người thông thạo núi Dương Giác nhất e rằng chỉ có lão Bàn Mã. Cánh rừng sau núi nghe đâu trước kia chỉ có dân buôn lậu người Việt cổ mới dám đặt chân vào, thời xưa dân buôn ngọc người Việt trốn thuế thường đi xuyên rừng rờn rã cả tháng để bán ngọc thạch, không biết đã có bao nhiêu người đi qua vùng rừng sâu núi thẳm này rồi.”

Buôn bán ngọc thạch là cái ngành thương mại hái ra tiền nhất, khắc nghiệt nhất, mà cũng thần bí nhất ở biên giới Trung Việt thời xưa. Tôi đã từng nghe kể về cuộc cạnh tranh vô cùng khốc liệt trong giới buôn ngọc Việt Nam và Myanmar, sau một đêm trở nên giàu sụ hoặc trắng tay đều là chuyện thường. Trước những món lợi khổng lồ lấy một đổi vạn, nhân tính hoàn toàn không có đất dung thân.

A Quý bảo nơi này còn cách khá xa địa điểm giao dịch ngọc thạch lý

tưởng nhất. Dân buôn ngọc từ Ba Nãi đến Quảng Tây đều có thói làm ăn với một vài ông chủ bên Quảng Đông, đều là người nghèo khổ nên cũng đặc biệt hung ác. Nhất là vào thời nhà Thanh, khi đó người Việt Nam một nửa là một nửa là dân buôn một nửa là thổ phỉ, đến đây theo tốp, trở thành một mối nguy của vùng này.

Tôi thầm nghĩ, nếu tìm được di hài của dân buôn ngọc Việt Nam trong cánh rừng này, thì không chừng cũng sẽ tìm được ngọc thạch nguyên khối mà họ mang đến. Đạo gần đây những khối ngọc thạch lấy từ mạch ngọc tốt cực kỳ hiếm hoi, giá ngọc thạch bị hét lên cao chót vót. Và lại chất lượng đá hồi đó tốt hơn bây giờ nhiều, tìm được vài khối ngọc tốt còn đáng giá hơn bất cứ món minh khí nào. Nhưng nghĩ lại thì dân buôn ngọc Việt Nam thời đó coi ngọc thạch còn quý hơn mạng mình, giờ cứ thế lấy đi là rất bất nghĩa, cái này không giống với trộm mộ, e rằng sẽ gây ra chuyện chẳng lành.

Đi một mạch đến nửa đêm, chúng tôi mới tiến vào trong rạch. Người phát hiện ra bộ quần áo nhuộm máu chỉ vào một gốc cây, nói bộ đồ này tìm thấy trên kia. Hắn nói mình thấy có máu dính vào thân cây, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra nó, mới đầu còn tưởng có con cú bị mèo hoang cắn chết, sau mới nhận ra là quần áo của người.

Chiếu đèn pin lên cây, loại đèn pin vỏ đồng này chiếu sáng rất kém, nhưng cũng đủ để xác định bên trên không còn gì khác nữa. Hiển nhiên lão Bàn Mã đã trèo lên cây rồi để bộ quần áo dính máu đó lại.

Lão già ấy đã gần tám mươi, dù trước kia là cao thủ trèo cây, nhưng theo lý mà nói cũng không thể vô duyên vô cớ leo lên đó, hiển nhiên là gặp chuyện gì nguy hiểm. Tôi hỏi Vân Thái nơi này có thú dữ không, Vân Thái đáp hồi xưa nghe nói có hổ, chứ bây giờ trong núi chỉ còn báo.

Tôi nghe vậy liền nghĩ thời nay đào đâu ra hổ nữa, nhưng báo lại leo cây rất giỏi, lỡ gặp báo thì phiền phức to. Và lại báo có tập tính tha thức ăn lên cây giấu, không khéo lão già gặp nạn rồi cũng nên.

A Quý lại nói báo sống sâu trong núi, rừng chỗ này chưa đủ sâu, rất khó gặp báo. Nhưng lão Bàn Mã không mang súng, chẳng biết đi vào tít vào trong đây làm gì nữa.

Tôi nhớ lại chuyện tiểu binh giấu những khẩu súng thu được trong tổ chim, thầm nghĩ lẽ nào lão Bàn Mã cũng học theo cái chiêu này. Nhưng trên cây làm gì có tổ chim cơ chứ?

Chúng tôi lúng lúng quanh gốc cây một lúc mà không tìm thấy gì ngoài vài vệt máu, nhưng rải rác khắp mọi hướng. Lúc này mấy con chó dắt theo đã có chỗ dùng, mấy tay thợ săn đều mang súng, nạp đạn đầy đủ rồi chia nhau ra mà tìm.

Rạch Đầu Trâu vừa sâu vừa dài, chưa có ai đi đến tận cùng, đoạn giữa rạch chính là sơn khẩu của núi Dương Giác và Chu Độ. Nơi đây mang dáng dấp của một cánh rừng rậm nhiệt đới, cho cảm giác giống như hồi ở Tháp Mộc Thác. Tôi không hề cảm thấy dễ chịu, lúc nào cũng nghe mang máng như có tiếng cười khanh khách, sau đó rớt mồ hôi lạnh. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, tự mình muốn đến đây mà, đành phải miễn cưỡng đi theo nhóm A Quý cùng với ba con chó, hướng về núi Dương Giác.

Chó miền núi rất khỏe, con nào đứng thẳng lên cũng cao hơn đầu tôi. Tuy chúng là chó lai tạp nhưng đều được huấn luyện thành thục, nhanh chóng đánh hơi được mùi, dẫn chúng tôi đi một mạch vào sâu trong khe núi.

Dọc đường đi không ai nói câu nào, đi đến quá nửa đêm trăng đã treo đỉnh đầu, chúng tôi mới dừng lại ở một nơi gần sơn khẩu núi Dương Giác. Đó là một con dốc nằm trên sườn núi, do đất đá thường xuyên sạt lở nên cây cối trên sườn dốc này khá thưa thớt. Hình như chó đã tìm được mục tiêu, nó kéo chúng tôi đến dưới một tán cây, sủa oang oang vào một bụi rậm đằng sau đó.

Vân Thái hơi hoảng, tim tôi cũng treo lơ lửng trên không. Nếu ông lão bị con báo tấn công, thì thứ ẩn trong bụi cỏ kia hẳn là thê thảm đến không nhìn.

A Quý tiến lên, cầm nhánh cây vén bụi cỏ ra, chiếu đèn pin vào, không thấy có thi thể bên trong. Chúng tôi qua đó, phát hiện ra đó là mảnh vỡ của một tấm bia đá có niên đại rất lâu đời, hẳn là từ đầu công nguyên, in rõ dấu vết gió mưa, hoa văn trên bề mặt đã bị mài mòn sạch sẽ.

Đám người A Quý nhỏ hết đám cỏ cao đến thắt lưng xung quanh mà tìm kiếm, bỗng một người thợ săn “a” lên một tiếng, lùi lại mấy bước. Chúng tôi vội vã qua xem, chỉ thấy sườn dốc phía sau bụi cỏ có một hố bùn nhão, chắc là do bùn đất bị nước mưa cuốn trôi đến đây. Vừa nhìn vào trong hố, tôi và Muộn Du Bình liếc nhau, tim nảy lên một nhịp. Trong lòng hố có thể thấy loáng thoáng vài khúc gỗ mục ngâm bùn, nhìn hình dáng này tôi dám chắc đó là một cỗ quan tài đã nát vụn. Nơi này có một ngôi mộ cổ đơn sơ bị đào ra sao?

§7. Mộ cỏ

Ánh trăng ảm đạm chiếu lên sườn núi, bốn bề tăm tối mịt mù, chỉ nghe vô vàn âm thanh kỳ lạ phát ra từ cánh rừng rậm sâu thẳm dưới khe núi. Cái hố này dọa cho đám A Quý ngớ người, bọn họ coi đây là điềm gở, quay ra liếc nhìn nhau. A Quý không hiểu gì cả, lầm bầm: “Đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy quan tài, về nhà phải rửa mắt mới được.”

Một người khác nằm bò ra nhìn xuống dưới đó, hỏi: “Mộ ai thế nhỉ, sao lại đào trong cái chốn rừng sâu núi thẳm này?”

Không ai đáp lời, Vân Thái hoảng sợ trốn ra sau lưng Muộn Du Bình.

Tôi dám chắc đây là một ngôi mộ hoang, không phải mộ nhà giàu, niên đại chắc là từ thời Minh Thanh, vì với dạng quan tài thô sơ thế này, nằm trong khu vực mưa dầm quanh năm mà có thể lưu giữ được đến bây giờ thì niên đại không thể quá sớm. Bùn đất trong quan tài cũng có cỏ mọc, vậy là nó đã bị mưa xối tơi ra đó ít nhất một năm trời, thì cốt bên trong nhất định đã bị hủy hoại.

Cái hố không lớn, chúng tôi chiếu đèn pin vào nhưng không tìm thấy tung tích của lão Bàn Mã. Người chắc chắn không thể ở trong hố, nhưng tôi cảm thấy đây có thể chính là nơi Bàn Mã giấu đồ, bởi vì nó đúng là rất thích hợp. Cục sắt mà con trai lão Bàn Mã nói có thể được giấu ngay bên dưới.

Lũ chó vẫn đang sủa âm ỉ, nghe mà phát bực. A Quý kéo chúng ra xa, thả cho chúng lang thang khắp nơi, kẻ đó nhặt cành cây chọc xuống hố dò dẫm.

Họ cũng không dám leo xuống, trong hố có quan tài, người thường đều kiêng kỵ, nhưng phản ứng của lũ chó cho chúng tôi biết trong hố chắc chắn có vật gì, tìm kiếm này có khurót mới thấy.

Tôi ngắm nghía thế núi ở đây, tuy chỉ là kẻ gà mờ về phong thủy nhưng tôi vẫn có thể nhận ra chỗ này tuyệt đối không hợp để chôn cất. Đây là sơn khẩu, nước từ trên núi dồn cả về đây, chôn người chết vài hôm là thối, mộ này ắt hẳn không phải ngôi mộ lớn trong núi Dương Giác mà Bàn Tử phỏng đoán, có thể chỉ là mộ cỏ núi hoang bình thường, hẳn không có gì nguy hiểm. Tôi liền bảo A Quý đừng chọc nữa, để mình xuống đó lục lợi với Muộn Du Bình.

Tôi trộm mộ đã thành quen, mở một cái quan tài thì có là gì, huống chi Muộn Du Bình còn ở bên cạnh, cho nên cũng không hề lúng túng. A Quý lại kinh ngạc vô cùng, thắc mắc cứ sao người thành phố như tôi lại to gan đến vậy, còn Vân Thái thì tròn mắt nhìn tôi đầy chờ mong, dường như còn chưa kịp phản ứng.

Hai người một trước một sau nhảy xuống hố, do cái hố nằm trên sườn dốc

nên có bên thấp bên cao, có thể thấy rõ vách đá dựng đứng hình thành từ triền núi sạt lở, một nửa quan tài còn kẹt trong đó, phần đầu không nhỏ, qua lớp còn sơn sót lại trên bề mặt, có thể thấy đây là một cỗ một quan tài cũ bằng gỗ sơn đen. Bùn lỏng tràn vào mộ đến nửa thước, nếu không phải do đất nơi này dễ lún thì là do cỗ quan tài quá nặng.

Tuy cách chôn cất khá thô sơ, nhưng người dân bình thường cũng không thể làm được. Quan tài trông na ná mấy cái được bày bán ven đường, có lẽ là của địa chủ thời trước. Quan tài đã cũ nát tả tơi, bên trong rặt bùn loãng.

Chẳng biết có phải bị lây từ Bàn Tử hay không mà nhìn thấy quan tài tim tôi cũng bắt đầu đập rộn, nhưng lúc này tôi phải giả vờ lơ lơ một tí, bằng không rất dễ bị hội A Quý hoài nghi.

Muộn Du Bình nhận lấy cây đèn pin, vén đám cỏ dại, nhìn khắp một vòng, chúng tôi đã thấy có vết máu ở một góc khuất trên quan tài. Muộn Du Bình nhờ tôi soi đèn giúp, còn hắn đưa tay ra ước lượng, đầu tay trên quan tài hắn là in lên khi người kia cúi xuống lấy thăng bằng. Bên dưới chính là khe hở của quan tài, Muộn Du Bình ngồi xổm xuống, không hề nghĩ ngợi đã thò tay vào trong đó, bắt đầu đào bới trong lớp bùn.

Nghe tiếng khuấy nước bùn, tôi hơi rợn tóc gáy. Hắn chỉ mò mẫm vài vòng rồi rút tay ra, cầm theo một vật dính đầy bùn. Muộn Du Bình vẩy vẩy bùn bám bên trên, thì ra đó là một cái bịch nilon dính máu, nhưng hắn rũ rũ vài cái, chúng tôi mới phát hiện trong bịch trống không.

“Quái nhỉ?” Tôi lấy làm lạ hỏi. “Đồ bên trong đâu mất rồi?”

“Vết máu còn mới, ông ta đã tới đây mang đồ đi trong vòng vài tiếng,” Muộn Du Bình nhìn quanh bốn phía, bình thản nói tiếp: “Chắc chắn ông ta chỉ quanh quẩn đâu đây thôi.”

“Ông ta đến lấy đồ sau khi đã bị thương?” Vậy là lão đã bị thương từ trước khi đến đây. Tôi thở phào, từ chỗ bị thương đến nơi này cũng khá xa, đã lết được đến tận đây chứng tỏ vết thương cũng không nặng lắm.

Muộn Du Bình lại mò thêm lần nữa nhưng không tìm được gì, sau đó chúng tôi trèo lên, tôi kể sơ qua tình hình cho A Quý biết.

Khả năng Bàn Mã gặp báo không cao lắm, một tay thợ săn không mang theo súng, dù dũng mãnh và và lão luyện đến đâu, cũng tuyệt đối không thể tránh thoát đòn tấn công của một con báo. Mà khó hiểu hơn là sau khi bị thương vì sao lão còn muốn đến đây, đáng ra lão nên quay về thôn ngay lập tức mới đúng. Lão chảy một đồng máu còn đến đây mang cục sắt kia đi làm gì mới được chứ, lẽ nào lão cảm thấy để nó ở đây sẽ gặp nguy hiểm?

Chúng tôi gọi lũ chó về, lấy ngôi mộ cỏ làm mốc, chia ra mấy nhóm tìm kiếm xung quanh. Hai người chúng tôi đi theo cha con A Quý, tôi bèn hỏi

Vân Thái, trong rừng ngoài báo ra thì còn con gì có thể tấn công người?

Vân Thái nói trước kia nhiều lắm, chứ bây giờ đều bị thịt hết rồi. Hồi trước đến cả con trăn cũng hay gặp, nhưng lâu lắm rồi không thấy nữa, có thể tấn công người chắc chỉ còn lợn rừng thôi.

Tôi thậm nghĩ cũng có thể, nhưng vẫn không tài nào giải thích được nguyên nhân lão Bàn Mã đến đây mang đồ đi. Lúc này trong lòng tôi mơ hồ có linh cảm, phải chăng môi nguy hiểm mà lão Bàn Mã gặp không phải động vật, phải chăng mấy kẻ đốt nhà bí ẩn đã úp sọt lão?

Đang suy nghĩ, chợt nghe xa xa từ một hướng khác có tiếng chó sủa dồn dập. Thế rồi, một tiếng súng nổ cắt ngang khe núi tĩnh mịch, dọa lũ chim bay nháo nhác.

§8. Ông lão

Tiếng la hét hoảng loạn nghe như tiếng kêu của lệ quỷ, chúng tôi lập tức nhìn về hướng ấy, chỉ nghe được bên kia đang nháo nhào hết cả lên mà không biết đã xảy ra chuyện gì. Chúng tôi chờ ra mắt một lúc, rồi lập tức vọt đồ nghề chạy về nơi phát ra tiếng hét.

Do cách nhau không quá xa, chẳng mấy chốc đã đến chỗ họ, nhưng chỉ thấy mấy con chó đang sủa nhặng xị, dưới bóng cây rậm rạp tôi cũng không nhìn ra vì sao bọn họ lại la ãm lên như thế. A Quý quát lên: “Có chuyện gì vậy?”

“Coi chừng! Trong bụi cỏ có vật gì đó!” Những người phía trước kêu lên. Lờn vừa dứt, cánh rừng bên cạnh chợt có động, hình như có con gì đó băng ngang bụi cây trong chớp nhoáng, gây ra tiếng động cực lớn, có lẽ là một động vật cỡ đại.

A Quý giương cao cây súng của mình, nã một phát, không biết đã bắn trúng nơi nào, tiếng súng nổ ãm ãm như tiếng sấm dọa đàn chim phía xa giạt mình nháo nhác bay đi, còn cái thứ gây ra tiếng động kia cũng lao đi băng băng rồi biến mất trong màn đêm.

Chúng tôi nhào đến trước mặt bọn họ, những người trên núi cũng lao tới, rọi đèn pin khắp cánh rừng mà chỉ thấy mấy lùm cây đang rung rinh. A Quý lập tức hét to: “Thả chó ra!”

Mấy người thợ săn huýt sáo, đám chó săn lập tức lao ra ngoài, khí thế hoàn toàn khác với đám chó cảnh trong thành phố, nhoáng cái mặt trước đã trở nên hỗn loạn, bên tai là tiếng bụi cây va quệt và tiếng chó sủa liên miên không dứt. Đám A Quý lập tức bám đuôi, mấy người này đều có kinh nghiệm săn thú, hô to mấy tiếng bằng giọng địa phương rồi chia nhau ra, chạy theo đàn chó vào rừng.

Chúng tôi muốn đi cùng, nhưng A Quý đã quay lại la to vài tiếng với Vân Thái, cô bé liền ngăn cản chúng tôi, bảo đừng đi theo, bọn họ không rảnh mà để mắt đến chúng tôi. Trong bóng đêm mịt mù, thợ săn không thể tùy tiện nổ súng, dã thú kia bị dồn ép quá có thể sẽ nổi điên mà tấn công người. Dã thú, đặc biệt là loại mãnh thú cực kỳ hung dữ như báo, chỉ cào một phát cũng đủ gây trọng thương, cho nên phải hết sức cẩn thận. Chúng tôi không có kinh nghiệm nên rất dễ gặp nạn, hơn nữa tôi không biết vây săn là gì, đi giúp họ chỉ tỏ vớ vẩn tay chân.

Tôi đương nhiên không chịu, thầm nghĩ luận về thân thủ, Muộn Du Bình mà làm vớ vẩn tay chân mấy người sao? Nhưng đuổi theo được vài bước, lại phát hiện cái vớ vẩn mà cô nói lại là chuyện khác.

Chó săn đã được huấn luyện thuần thục, ba con tách khỏi đội hình lao đến trước mặt con thú kia; con thú kia bị vây kín, lập tức quay sang hướng khác mà chạy. Phía sau là mấy tay thợ săn quây kín, chó và người một trước một sau, vừa vận hình thành một vòng vây. Mỗi người trong vòng vây này đều cần phải có kinh nghiệm, bằng không con mồi sẽ tìm được điểm yếu mà phá vòng vây chạy mất.

Đám A Quý không ngừng la hét, đánh lạc hướng con mồi, khiến nó lẩn quẩn trong vòng vây không biết nên trốn chạy theo phương nào. Đồng thời nhóm thợ săn đều đồng loạt giương súng, không ngừng siết chặt vòng vây, đây chính là cách săn lợn rừng. Tôi đã từng thấy cảnh tượng như thế này ở quê, săn động vật lớn đều dùng cách thức này.

Đã lâu không được tận mắt chứng kiến một màn săn thú, tôi chỉ biết nín thở mà nhìn. Đám A Quý càng siết càng gần, chẳng mấy chốc con mồi kia đã vừa vận rơi vào tầm bắn của súng săn, chỉ có điều con mồi không ngừng di chuyển, ánh đèn pin không thể tập trung vào nó được. Chó săn ở đây đều vào cỡ trung bình, cùng lắm cũng chỉ săn được mấy con vật nhỏ như gà rừng hay thỏ hoang, nên chúng không dám tùy tiện xông lên. Nếu là giống chó săn sói cỡ lớn ở phương bắc, với hình thức lấy một chọi ba, thì đã sớm xông lên đánh sập lá cà rồi.

Dằng dai cả buổi, đám A Quý vẫn chưa nổ súng. Những con mồi bình thường vào lúc này đều phạm sai lầm, đều đột ngột lao về một phương hướng nào đó, thoáng chốc là tới gần thợ săn đã chuẩn bị sẵn sàng. Thợ săn nổ súng ở cự ly gần là chắc chắn trúng, tiếp đó chó săn sẽ đuổi theo, con vật cơ bản là không trốn chạy nổi nữa. Nhưng con vật này không những không muốn phá vây ngay, mà trái lại còn dần dần trở nên bình tĩnh, mấy lần ẩn nấp vào bụi cỏ mà không thể biết được vị trí chính xác, cứ thế trái lại khiến đám A Quý không dám tới gần.

Tôi thấy vậy mà kinh ngạc, thậm nghĩ lợi hại nha, đôi khách thành chủ, con này rốt cuộc là cái giống gì, xảo trá như thế, không lẽ là hồ ly?

A Quý chiếu đèn pin vài lần vẫn không trúng, tốp thợ săn này đâu phải đám sơn tinh cả đời kiếm ăn trong núi như lớp thợ săn trước, kinh nghiệm dù sao vẫn còn thiếu sót, cũng không nghĩ ra cách nào hay, liền gào lên gọi Vân Thái ném đá ép con mồi phải chạy ra. Hai đứa tôi nhặt vài hòn đá lên định ném, lại bị Muộn Du Bình giữ lại cả đôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, chợt nhận ra không biết từ bao giờ sắc mặt hấn đã biến đổi, ánh mắt hấn không nhìn vào vòng vây săn mà nhìn ra sau lưng A Quý, hô to: “Cẩn thận đằng sau!”

Tôi nhìn theo hấn, phát hiện bụi cỏ sau lưng A Quý lại nổi sóng, giống như có gió thổi qua. Nhưng bốn bề đều lặng gió, nên hấn là có thứ gì đó

đang nấp trong bụi cỏ, nhích dần về phía A Quý.

A Quý lập tức quay đầu, gọn sóng kia cũng ngưng ngay lập tức.

“Cái gì vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Còn một con nữa?”

“Không chỉ có vậy.” Muộn Du Bình nhìn khắp bốn phía, nói bằng giọng hồ hững. Tôi cầm đèn pin chiếu rọi khắp bốn vùng quanh, lập tức phát hiện những bụi cỏ đằng xa đang lan truyền những đợt sóng kỳ lạ, dồn về phía chúng tôi.

Thợ săn ở đây đã bao giờ gặp cảnh tượng này, cả đám tròn mắt há mồm, cô bé Vân Thái lại là người đầu tiên phản ứng, lập tức huýt sáo gọi đám chó quay về.

Tôi kêu mấy người bọn họ tụ tập lại đây, cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, chỉ thấy những gọn sóng này cứ thoát ẩn thoát hiện không ngừng.

Ba con chó săn còn cảm nhận được tình cảnh kỳ lạ này rõ ràng hơn chúng tôi, không ngừng quay khắp bốn phía sửa loạn xạ, phiền phức không chịu nổi. Những làn sóng vận động bất quy tắc dần dần áp sát chúng tôi, tuy nói mình không sợ nhưng tôi cũng bắt đầu căng thẳng, tim đập như nổi trống.

“Chui vào giữa đi con.” A Quý bảo Vân Thái, có lẽ hẳn cũng không nắm rõ tình huống lúc này rốt cuộc là gì. Người miền núi quả đúng là dũng mãnh, không một ai sợ hãi, mấy người kia đều giương súng lên, lúc này cũng không hơi đâu để mắt đến chúng tôi nữa. Tôi nhặt một hòn đá làm vũ khí, quan sát cảnh tượng bốn phía, nói: “Chỗ này rậm rạp quá, chúng ta lui về phía triền núi có ngôi mộ cỏ bên kia đi.”

Mấy người lập tức lên đường, vừa cảnh giác vừa nhanh chân rút lên núi, không ngờ chúng tôi vừa động, mấy đợt sóng kia lập tức vây lại, đến khi còn cách tôi hơn ba mươi mét thì đều nhanh chóng biến mất. Chúng tôi gần như không có thời gian căng thẳng, mà lập tức hoảng loạn, không đi theo đường chính mà leo thẳng lên dọc sườn núi.

Bùn trên núi nhão nhoẹt, mấy gã đàn ông đã lên cả, nào ngờ Vân Thái bất ngờ trượt chân, trượt xuống dưới vài mét. Tôi đưa tay ra kéo, kết quả là chính mình cũng trượt theo luôn, bùn dưới chân đều lún cả xuống.

Muộn Du Bình và A Quý dừng lại kéo tôi, nháy mắt đã tụt lại sau đoàn vài mét. Cỏ dại mọc trên sườn núi dày như một tấm thảm, lúc này tôi chợt nghe từ các bụi rậm xung quanh phát ra tiếng cây cỏ bị giẫm gãy liên tục trong lòng nổi lên cảm giác cực kỳ bất an.

Được kéo lên rồi, tôi lại tìm Vân Thái. Vân Thái bị trượt chân suýt khóc, đôi chân đỏ đẫm mồ hôi lạnh của tôi cũng không chịu nghe lời tôi nữa, đành cắn răng vén đám cây cỏ ra, chặt vật đỡ Vân Thái lên triền núi. Bùn nhão

bên kia lại lún xuống thành một cái hố, tôi ửng mông cô bé lên còn Muộn Du Bình đứng bên trên thì vươn một tay ra kéo.

Tôi thử leo vài cái, phát hiện ra mình quá nặng, lại chẳng có ai đứng sau ửng mông, đám bùn kia không chịu nổi sức nặng của tôi nên cứ lún dần xuống, bèn lách người sang bên cạnh. Ai ngờ tôi xui xẻo đến độ uống nước cũng mắc răng, còn chưa đi được mấy bước, bùn nhão dưới chân đã tiếp tục lún xuống khiến tôi ngã nhào xuống triền núi, ngày càng trượt sâu hơn. Giãy dụa bò lên, chợt nghe A Quý trên đỉnh đầu la to: “Chạy! Mau chạy đi!”

Nghe vậy, bản năng mách bảo cho tôi biết chắc chắn hẳn đã thấy được gì đó, liền rẽ sang trái, lại nghe A Quý la to: “Sai rồi! Không phải bên đó!” Ngay lập tức, tôi thấy bụi cỏ phía trước lay động một chập, thế rồi một con vật to cỡ một con nghé nhỏ, mắt xéch trán trắng, giống báo mà không phải báo nhô nửa người lên từ bụi cỏ, đôi ngươi xanh biếc lóe hàn quang, mặt mày dữ tợn giống như gương mặt hung yêu trong Kinh kịch.

Vừa đối diện với nó, tôi đã biết ngay cái thứ của nợ này là gì rồi, trong lòng hết sức kinh ngạc – thì ra đó là một con linh miêu.

Loài vật này cực kỳ thông minh, tuy thích sống riêng lẻ, nhưng những khi thức ăn khan hiếm cũng sẽ đi săn thành bầy; ngoại trừ sư tử, thì đây là loài động vật họ mèo duy nhất có thể đi săn theo đàn. Linh miêu cỡ lớn ở Tây Tạng được gọi là “Ma rừng”, nghe nói còn biết tha con gái trẻ về ổ giao phối. Nhưng do có bộ da đẹp, nên thời cận đại gần như đã bị bắt giết sạch sẽ, sao lại xuất hiện ở một vùng có nạn săn trộm trầm trọng như Quảng Tây cơ chứ?

Nhưng nếu là linh miêu, thì lại giải thích được vì sao lão Bàn Mã bị tấn công mà chưa chết. Linh miêu rất giống mèo, thích đùa giỡn con mồi cho đến khi sức cùng lực kiệt mới giết chết, nhưng bản tính lại rất thận trọng, không dễ mà vật lộn sấp lá cà.

Giữa những luồng suy nghĩ biến đổi chớp nhoáng, bên tôi lại thêm một con linh miêu thò đầu ra. Con này còn bự hơn, vả lại trên đầu còn có bùn nhão chảy ròng ròng. Muộn Du Bình đã trượt từ trên xuống đến bên cạnh tôi, tay cầm đao sẵn của A Quý, vừa xuống đến nơi lập tức kéo tay tôi: “Cứ giẫm lên lưng tôi.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt.

“A, vậy thì ngại quá.” Tôi nhất thời không kịp phản ứng.

“Lên mau!” A Quý đứng bên trên la to, mồ hôi đầy đầu.

Bản năng của động vật họ mèo là tấn công vào cổ họng con mồi, một đòn chết tươi. Tôi rụt cổ lại, thảm nhủ vậy tôi không khách khí nữa, gạt đi chút bùn đất rồi giẫm lên vai Muộn Du Bình. Muộn Du Bình vung người đẩy tôi lên, A Quý đứng bên trên nhoáng cái đã túm được tay tôi, tôi quơ quào tay

chân loạn xạ, vất vả lắm mới đứng vững được trên triền núi. Chợt nghe Vân Thái thét lên một tiếng sợ hãi, thoáng chốc từ bụi cỏ bên dưới có một con vật lớn lao ra. Vừa mới nhún người mượn lực, tôi đã trông thấy một con “mèo bự” gần như bám vào vách núi mà phi đến trước mặt mình.

A Quý thả tay theo phản xạ, tôi lập tức rơi xuống, bị ngoạm lấy giữa không trung.

Cũng may hình thể con linh miêu vẫn còn quá nhỏ, không thể đè tôi xuống đất. Nháy mắt tôi đã ngã vào bụi cỏ, lăn xuống vài mét, hung hăng đá nó một cú bay vèo đi, đứng lên nhìn lại thì thấy bả vai mình gần như đã bị cắn thủng.

Cỏ cây bốn phía dường như đều động, cái con bị tôi đá bay xuống đất cũng đã lấy lại tư thế tấn công, nhào về phía tôi một lần nữa.

Tôi hoàn toàn không có thời gian để mà sợ hãi, kiếp thám hiểm trong những năm gần đây đã trang bị cho tôi một bản năng sống mạnh mẽ. Vừa đưa tay lên che cổ họng tôi đã bị đẩy ngã, bèn dứt khoát xoay người lăn vèo vèo từ triền núi xuống.

Cú lăn này đúng là tối tăm mặt mũi, đứng lên rồi tôi liền bắt chập tất cả mà lao đảo bỏ chạy. Đám A Quý sau lưng đã bắt đầu nổ súng, tôi cũng không phân biệt nổi phương hướng nữa, đành cầm đầu chạy sâu vào trong khe núi, chạy được vài mét chợt nghe sau lưng có luồng gió quét qua. Tôi biết tuyệt đối không thể dang phần gáy của mình cho động vật họ mèo xơi được, xương sọ sẽ bị cắn thủng mất, thế nên lập tức xoay người.

Vừa xoay người một cái, tôi đã thấy một bóng đen đuổi tới với khí thế như sấm sét, căn bản không thể nào ước đoán được tốc độ, chớp mắt đã lao đến trước mặt tôi. Tôi nghĩ bụng thôi tiêu rồi, lần này sau khi bị đốn gục tôi hoàn toàn không có thời gian bố trí phòng ngự nữa. Nào ngờ trong khoảnh khắc bóng đen ập đến trước mặt, bụi cỏ bên người tôi đột ngột rẽ ra, sau đó một luồng hàn quang lóe lên, có bóng người lao khỏi bụi cỏ như một tia chớp, nhanh chóng quần riết lấy bóng đen.

Bóng đen lao tới với khí thế hung mãnh, hai cái bóng nhảy đi rất xa. Tôi ngây ra tại chỗ, hoàn toàn không thể phản ứng, giống như đang nằm mơ.

Trong bụi cỏ rồi tung rồi mù, nhưng rồi nhanh chóng trở về với yên lặng. Không lâu sau có một bóng đen đứng lên từ trong đó, tôi thử phào nhìn bóng người nọ bước ra, đi đến dưới ánh trăng thì nhận ra đó là một ông lão gầy gò xa lạ, toàn thân nhuốm máu, tay cầm một con dao săn đặc biệt của người Mèo. Con linh miêu kia bị ông lão vác trên lưng, hình như đã tắt thở.

Ông lão đi đến trước mặt tôi, thấy tôi thì đờ người. Ông dùng tiếng địa phương hỏi tôi một câu, tôi cũng không hiểu ông đang nói gì, đành ý tứ lắc

đầu, trong lòng thâm nghĩ ông tiên này là ai vậy? Nhưng sau đó tôi lại thấy một hình ảnh còn đáng kinh ngạc hơn: trên người ông lão đó, không ngờ cũng xăm một con kỳ lân đen giống y chang con trên người Muộn Du Bình.

§9. Ông già Bàn Mã

Ông già thực gầy, thêm con mèo rừng vừa to vừa dài trên lưng lại càng làm tăng thêm vẻ gầy guộc, nhưng khi nhìn kỹ thì thấy những cơ bắp trên cơ thể héo hon kia lại cứng rắn như được luyện từ sắt thép. Có thể tưởng tượng được ngày trẻ ông ấy tráng kiện như thế nào. Dưới ánh trăng đôi mắt ông sáng ngời, thần thái thật khiến người ta khó có thể thốt lên lời.

Ông già thu dao sẵn lại sau lưng, nhìn tôi từ đầu tới chân một lượt rồi chuyển xác con linh miêu sang vai khác, tiếp theo dùng tiếng địa phương ý bảo tôi đi theo ông ấy.

Bốn phía cỏ vẫn lay động không dừng, nhưng ông già tảng lờ, vác con linh miêu hiên ngang đi trước, ngay sau đó động tĩnh bốn phía liền lui dần, càng lúc càng xa. Được một lát thì từ sâu trong cánh rừng truyền đến một tiếng hú rền rĩ, linh miêu chỉ tạm thời đi sẵn theo đàn, con kia dễ là con khỏe nhất trong lũ đó. Nó trụ trì cuộc đi săn ngày hôm nay, một khi con dẫn đầu bị giết cả đàn liền tan rã. Linh miêu có bản tính thời sinh vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không dám mạo hiểm lần thứ hai nữa.

Ông già vừa gọi vừa bước về phía triền núi cổ mộ, có ánh đèn lóe ra bất định, nhưng mọi người vẫn giữ nguyên vị trí trên mỏm núi. Nhóm người A Quý kia cũng thật không tốt, chẳng ai chịu xuống dưới cứu tôi.

Chỉ thấy có người thả một cái đèn pin từ trên triền núi xuống, chúng tôi nhận lấy, cùng lúc Muộn Du Bình chạy tới chỗ tôi. Trông hắn có chút vội vã, nhìn thấy tôi không sao mới nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo hắn nhìn sang ông già bên cạnh.

Trên tay Muộn Du Bình cũng đầy máu, con dao sẵn của A Quý nằm trong tay trái, hai người liếc nhìn nhau một cái, Muộn Du Bình thấy hình xăm trên vai ông già lập tức ngán cả người. Nhưng ông ta coi như không để ý tới hắn, lập tức bước qua rồi đi thẳng.

Lòng tôi thâm than, ông già này cực giỏi, còn có cả hình xăm như Muộn Du Bình, chẳng lẽ người này là “Bình ba ba”?

Muộn Du Bình nghĩ đuổi theo hỏi nhưng tôi ngăn hắn lại, ông già này không phải tầm thường, hơn nữa lại bất đồng ngôn ngữ, hỏi cũng vô dụng, trước hết cứ về rồi hãy tính sau.

Đi tới chỗ tôi trượt chân dưới sườn núi, nhìn thấy cũng có một xác linh miêu ở đó. Cổ nó bị cắt đứt, hiển nhiên là kiệt tác của Muộn Du Bình, ông già có ý bảo chúng tôi mang nó theo. Muộn Du Bình đem xác mèo rừng quàng lên vai, trèo lên trên triền núi. Người bên trên lập tức chạy tới, nhìn thấy ông già đi trước mặt ai cũng thực kinh ngạc.

Ông già dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện với nhóm người A Quý, tôi nghe mà không hiểu gì hết. Quay ra hỏi nhỏ Vân Thái, ông già này là ai vậy.

Vân Thái đáp: “còn là ai nữa, chính là người các anh muốn tìm, lão Bàn Mã đó.”

“Ông ta là Bàn Mã?” tôi giật mình, có điều trước tôi cũng có nghĩ tới, vì nghe bảo lão Bàn Mã này là thợ săn lợi hại nhất vùng, ngoại trừ ông ta ra thì không có ai ở độ tuổi bát thập cổ la hi lại có thể giết được một con linh miêu cỡ này. Phải biết rằng một con linh miêu có thể solo chết một con sói đơn độc, trong họ nhà mèo thì nó là đỉnh cao của tiến hóa. Không phải người quen thuộc tí mĩ từng tập tính của chúng thì không có khả năng làm được như thế.

Vừa rồi lão Bàn Mã nhất định là bị linh miêu tập kích, từ trước tới giờ chúng vẫn lượn lờ trong khu vực này, phục kích đợi thời cơ. Mẹ nó, trong giờ khắc quyết định kia tôi thấy ngay tới Muộn Du Bình cũng không thể làm tốt hơn được. Chỉ cần một khắc do dự thôi là tôi hoặc ông già, trong hai người sẽ có một người phải chết.

A Quý nhìn qua thương thế của tôi, rồi giới thiệu với hai bên vài câu. Ông già hình như không hề có hứng thú đối với chúng tôi, chỉ đơn giản chào hỏi qua loa rồi bắt đầu phủ hết bùn đất trên người.

Sau khi lau qua máu trên người, hình xăm trên người lão Bàn Mã hiện lên dưới màu máu rất rõ nét, hơn nữa tạo hình lại tương đồng với Muộn Du Bình. Trên lưng ông già có nhiều vết thương mới, sâu kinh khủng, chắc là do linh miêu đánh lén mà thành.

Vài người trong nhóm thợ săn thì thảo, thuật lại tiến trình vào núi. Bản thân tôi nửa suy luận nửa đoán mò, hơn nữa có Vân Thái phiên dịch nên tôi cũng hiểu được sơ lược câu chuyện. Trước tôi cũng đoán đúng vài phần, quả thật là vì có chuyện với con trai mình nên lão mới phải vào núi. Không ngờ lại có chuyện như thế này xảy ra, cũng may ông già khi đi núi thường có một thói quen là đeo trên lưng một cái gậy, bình thường dùng để chống khi đi núi, nếu có bất trắc cũng đề phòng được có kẻ đánh lén phía sau. Đây là quy luật từ thời xa xưa khi dã thú vẫn còn hoành hành, cả đời chưa bao giờ phát huy tác dụng, không ngờ chính lúc đó nó lại cứu mạng ông già. Quần áo đã bị con linh miêu xé rách, may mà gậy không bị cắn đứt.

Linh miêu xem như tuyệt chủng bao nhiêu năm giờ lại xuất hiện ở đây, có thể là vì mấy ngày trước trong núi có mưa to nên phát sinh tai họa ép chúng phải đi ra ngoài. Nơi con người sinh sống thường có nhiều chuột, lũ mèo lớn bị chúng hấp dẫn nên mò ra sống gần đây.

Tôi nhìn ông già đang rất hưng phấn, có vẻ như vừa tìm lại được cái cảm giác sáng khoái thời kỳ đỉnh cao, nghĩ giờ cũng không phải lúc thích hợp để hỏi ông ấy vấn đề gì cả. Một lát sau A Quý thông báo quay về làng, nói mọi người trong thôn đang nóng lòng chờ, vết thương của ông già và của tôi đều bắt đầu thâm lại, phải về thôn xử lý càng sớm càng tốt.

Những người khác đem hai xác linh miêu thiêu hủy, lúc này trời cũng dần sáng lên, giờ cũng không còn sớm, tính ra đã qua một đêm rồi. Vì thế mọi người liền dập tắt lửa lập tức xuất phát.

Lông linh miêu rất có giá trị, đốt đi như vậy kể cũng đáng tiếc, có điều A Quý nói không được cho người khác biết nơi này xuất hiện linh miêu. Bằng không, chưa tới một tuần những tên săn trộm sẽ lũ lượt kéo nhau tới, bọn họ lòng tham không đáy, nếu không bắt được linh miêu thì cũng khẳng định không về tay trắng. Nói này sẽ bị càn quét chẳng còn lại gì.

Đi về một mạch không ai nói câu nào, tới khi trời sáng thì cũng về tới thôn, nhiều người liên quan đều thức trắng đêm. Họ đang chuẩn bị người để tiến vào núi, vừa tới sơn khẩu thì chạm mặt chúng tôi.

Chúng tôi vào trong trụ sở thôn ăn chút điểm tâm, có bánh nướng áp chảo kẹp trứng chim cút. Tôi đói tới mức ăn liền hai bát lớn, trong thôn cũng có rất nhiều người quan tâm, không ngừng tới hỏi đông hỏi tây.

Bả vai của tôi cảm giác như bị cắn rách ra, người ta tiêm cho tôi một mũi uốn ván, sau đắp thêm thảo dược. Lão Bàn Mã phải khâu hơn mười mũi trên lưng, ông thấy lang băm này cũng thật là, khâu lên người cứ như khâu chặn đệm, thế mà lão Bàn Mã vẫn lẳng lặng không thốt lên câu nào. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng mấy cán bộ thôn vẫn đang không ngừng hỏi nhai những chuyện linh tinh.

Những sự tình rườm rà khác thì không cần đề cập tới, sau khi chúng tôi trị thương tưởng là sẽ được về nhà nghỉ ngơi, chờ thêm một chút ra chào tạm biệt ông già. Không ngờ là lão Bàn Mã trước khi rời đi lại bảo chúng tôi theo ông ta về nhà.

Tôi và Muộn Du Bình liếc nhau, thậm chí nghĩ ông già này đúng là tính tình cổ quái, liền theo sau lão. Đi được chưa tới hai bước, Bàn Mã bỗng chỉ Muộn Du Bình nói một câu gì đó.

Chúng tôi nghe mà không hiểu, nhìn qua phía A Quý bên cạnh, hắn cũng lộ vẻ kỳ quái, liền ra trao đổi với lão Bàn Mã vài câu. Ông già bỗng dùng ngữ khí kiên quyết trả lời hắn, nói xong lập tức quay đi.

Tôi không biết đang xảy ra chuyện gì chỉ nhìn A Quý, A Quý lúng túng, tôi hỏi ông già vừa nói gì vậy? A Quý đáp:

“Ông ấy nói, nếu cậu muốn biết chuyện gì thì chỉ nên đi một mình thôi,

còn vị này thì không thể đi.”

Tôi nhú mày, thậm hỏi đây là ý gì, nhìn nhìn qua Muộn Du Bình. A Quý lại nói:

“Ông ấy còn nói...”

“Nói gì?”

“Nói nếu hai người các cậu tiếp tục đi cùng nhau thì sớm muộn cũng có ngày một người bị người kia hại chết.”

§10. Đàm đạo

Nghe xong tôi giật mình sững sốt, một câu không đầu không cuối, lão già Bàn Mã đột nhiên nói vậy thật khiến tôi không kịp chuẩn bị. Đồng thời trong đầu ong một tiếng, quả có chút kinh tâm động phách.

Còn chưa nghĩ tới đâu đã thấy Muộn Du Bình đuổi theo chạy lên trước mặt ông già, “nói như vậy là ông nhận ra tôi?”

Lão Bàn Mã ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt không lộ chút biểu cảm cũng không trả lời. Muộn Du Bình liền cởi áo của mình để lộ ra hình xăm trên người, “ông nhìn đây, có phải ông biết tôi không?”

Hình xăm màu đen vô cùng rõ ràng, nhìn hai con kỳ lân trên người bọn họ như đang đối mặt với nhau, hoàn cảnh rất đặc biệt.

Giữ thêm vài giây Bàn Mã cũng không nói thêm nữa lời, chỉ im lặng bước qua Muộn Du Bình. Hoàn toàn không để ý tới hắn, nét mặt tĩnh lặng không gợn chút biểu cảm.

Tôi không biết phải miêu tả cảm giác lúc đó ra sao, rất kỳ lạ, nếu nhất định phải dùng một từ nào đó để hình dung, tôi chỉ có thể nói là mình như vừa nhìn thấy hai Muộn Du Bình của hai thế hệ khác nhau, trong nháy mắt hợp lại rồi nháy mắt tách ra.

“Muộn Du Bình rốt cục cũng đã gặp được đối thủ.” trong lòng tôi lúc đó nảy sinh ra một ý niệm kỳ quái, nếu là lúc khác thì tôi đã mừng húm lên rồi. Cho tới giờ tôi cứ nghĩ chẳng ai trên đời này có thể làm khó được hắn. Thực tình thì không phải vậy, quả nhiên nhiều lúc cần phải lấy độc trị độc, dùng ngẫu đối ngẫu.

Muộn Du Bình không đuổi theo nữa, anh chỉ lẳng lẳng nhìn Bàn Mã đang nghênh ngang đi. Trong vài giây tưởng như tất thảy lại tan thành mây khói.

A Quý không biết phải làm sao, quay ra nhìn tôi, nhìn Bàn Mã đang bước xa dần cuối cùng là nhìn Muộn Du Bình, sắc mặt cũng đã hạ hỏa, hiển nhiên không hiểu nổi ông già cố làm ra vẻ huyền bí chuyện gì. Tôi sợ Muộn Du Bình vì thế mà đâm ra chán nản lên tới vô vô vai hắn, bảo anh lên trở về trước. Đừng nóng vội, nếu Bàn Mã chỉ định tôi đi, tôi sẽ đi, về rồi tôi lập tức kể lại hết những gì ông ta nói với anh.

Muộn Du Bình không nói gì, chỉ gật gật đầu, ánh mắt vẫn dõi theo bước chân Bàn Mã đang khuất dần, chẳng biết anh suy tư điều gì.

Không hiểu vì cái gì mà sau đó tôi cảm thấy ánh mắt hắn bỗng nhiên có chút thay đổi, giống như thiếu đi cái gì đó. Đồng thời tôi lại nhận ra, ánh mắt này tôi đã từng bắt gặp ở nơi nào rồi.

Lúc này bọn họ đối mặt nhau, nhất định đã phát sinh chuyện gì. Mà biểu

hiện của Bàn Mã như muốn đặc biệt ám chỉ một điều gì đó, chắc hẳn ông già biết nội vụ. Hơn nữa còn nhận thức được Muộn Du Bình là ai, thậm chí ông ta từng có liên quan tương đối lớn với hắn, nhưng nhìn thái độ của lão già, chắc loại liên quan này cũng không hề thoái mái chút nào.

Tôi vội vã đuổi theo.

Cùng với A Quý đi vào phòng ăn nhà Bàn Mã lần thứ hai, sau khi ngồi xuống sàn, trong đầu tôi vẫn cân nhắc xem ý của câu Bàn Mã vừa nói là gì? Thêm nữa là nên trao đổi với Bàn Mã thế nào để hiệu quả nhất.

“Hai người đi cùng nhau, sớm muộn có ngày một người bị người kia hại chết”.

Bàn Mã đột nhiên nói ra một câu như vậy, chính tôi cũng không tưởng nổi, nếu như ông ta không phải là người biết rõ về chuyện này thì chẳng bao giờ một thợ săn miền núi lại vô duyên vô cớ hù dọa chúng tôi như vậy. Nhưng nhìn thái độ của ông già vừa rồi rất kỳ quái, hơn nữa rõ ràng là ông ấy không có thiện cảm với Muộn Du Bình.

Tôi thực sự nghĩ không ra có mối liên quan gì trong vụ này. Khả năng đây là một câu nói bình thường, cũng có thể nó có một ẩn ý gì bên trong, tôi luôn tự nhủ như vậy để ép bản thân thôi không suy nghĩ nhiều nữa. Hay là lão Bàn Mã này muốn ám chỉ thân thủ của tôi quá kém, trong khi khả năng của Muộn Du Bình vừa rồi lại rất xuất chúng, vì vậy một ngày nào đó tôi sẽ khiến hắn bị liên lụy? Nhưng trực giác nói cho tôi biết, nếu ngẫm lại những lời này, lại thấy dường như người bị cảnh cáo là tôi, tôi sẽ bị người kia hại chết.

Nhưng với khả năng của Muộn Du Bình có thể khiến tôi bị hại chết sao? Nếu không có hắn thì hiện giờ tôi đã sớm bị hóa thành bánh tồng rồi, cho dù hắn muốn hại chết tôi, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận, điều này nghĩ thế nào cũng hoàn toàn không rõ ràng.

Con trai Bàn Mã lấy nước cho chúng tôi rửa mặt và lau qua người, lão Bàn Mã có bị thương ở sau lưng nên phải để cho con trai lão làm giúp. Còn bản thân lão thì ngồi châm ống thuốc lào, hút mấy hơi trong cái tẩu thuốc màu vàng kiểu người dao.

Mùi thuốc thoang thoang, tôi liền phát hiện mùi này tương đối giống với mùi thảo dược mà Muộn Du Bình đắp, xem ra thứ thảo dược kia cũng cũng có trong thành phần này. Tôi lại nghĩ xem có lời ra được câu chuyện nào để giải tỏa bầu không khí này không, nhưng hoàn toàn tìm không ra một đề tài gì.

Sắc trời mỗi lúc một trầm, dường như lại muốn đổ mưa, đất Quảng Tây này mưa cũng nhiều lắm. Con dâu Bàn Mã qua đóng cửa sổ rồi ra chiếu ngồi, gió từ những kẽ hở thổi vào nhà làm cho không khí bỗng mát mẻ đi rất

nhieu. Ông già lúc này mới lành lẽ theo kiểu bản địa với tôi, tôi cũng lập tức đáp lại.

Giờ mới có thể cẩn thận quan sát được tướng mạo của lão Bàn Mã, ngũ quan của ông già rất rõ ràng, trên trán đầy những nếp nhăn ngăm đen như những thôn dân khác, nhìn tổng thể thấy vô cùng bình thường. Hiện tại rất khó có thể tưởng tượng được tướng mạo thời trai trẻ của lão, thật sự là người không thể chỉ nhìn vào bề ngoài, ngũ quan này không phải cùng một huyết thống với Muộn Du Bình. Nghĩ tới đó tôi mới cảm thấy yên tâm phần nào.

A Quý bên cạnh mới nói ra mục đích của tôi tới đây với lão Bàn Mã, còn nói tôi là người nhà nước, lão Bàn Mã nhìn tôi nói một câu, A Quý phiên dịch: “ông già nói, cậu rớt cuộc là ai thì lão cũng cũng có thể đoán được đại khái rồi, lão cũng đã sớm nghĩ tới ngày sẽ có người tới hỏi về chuyện này. Cậu muốn hỏi cái gì cứ hỏi, hỏi xong thì đi nhanh đi, đừng tới quấy rầy lão nữa.”

Tôi lại sững sốt nhẹ, cảm giác được trong lời nói của ông già này có ý gì, hình như là ông ấy hiểu nhầm tôi với mọi ai khác.

Nhưng lại không có cách nào hiểu rõ được nguyên nhân lão hiểu nhầm, suy nghĩ vài giây ngược lại tôi nghĩ, biết rằng tình hình bây giờ cơ bản là không cần tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, vì có nghĩ cũng sẽ không có câu trả lời thỏa đáng, trước mắt cứ chờ cho tới khi có được manh mối rồi sẽ nói rõ ràng cũng không muộn.

Tôi định thần lại, trong lòng đã thông suốt liền mở lời với ông già: “cái chính là cháu muốn hỏi ông một vài chuyện của đội khảo sát trước kia, cháu mong ông có thể thuật lại sơ lược một lần tình hình năm đó với cháu. Có điều là trước tiên cháu muốn biết câu vừa rồi ông nói là có ý gì? Cái gì mà hai người chúng cháu, một người nhất định sẽ bị người kia hại chết...”

Bàn Mã hút một hơi thuốc dài rồi thở ra một ngụm khói, tôi còn chưa nói xong, ông ta liền lắc đầu biểu cảm rất kỳ quái sau nói nói vài câu, A Quý phiên dịch lại lời lão: “ông già nói, ý câu vừa rồi của ông ấy rất rõ ràng, người bạn kia của cậu hoàn toàn không biết hắn là người như thế nào, đi cùng hắn cậu tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“Ông nhận ra hắn ư?” tôi ngay lập tức hỏi, “vì cái gì lại nói như vậy chứ?”

Lão Bàn Mã nhìn tôi, im lặng một lúc, thật lâu sau mới tiếp: “mặt hắn lão không biết, nhưng lão nhận ra được trên người hắn có mùi của người chết.”

§11. Mùi vị

Phải mất một thời gian A Quý mới phiên dịch được hết những lời này, để nhận thấy hẳn cũng hiểu được cái bất thường trong vấn đề. Có ý gì đây? tôi càng nghĩ càng thêm ngờ vực.

“Mùi người chết ư?” Đó là thứ mùi vị gì? Chẳng hay là mùi thi thể phân hủy?

Tôi còn muốn tiếp tục truy hỏi, không ngờ Bàn Mã lại lắc đầu ý bảo tôi không nên về vấn đề này nữa: mùi người chết là mùi người chết, nếu mà muốn biết những chuyện khác thì hỏi nhanh lên, chuyện này, lão chỉ có thể nói đến đây, còn tin hay không lão cũng không quan tâm

Tất nhiên là tôi không thể cứ như vậy mà buông xuôi được, nhưng Bàn Mã có thái độ rất cứng rắn, tôi cầu xin ông già mấy câu, vẻ mặt của lão cũng không có một chút thay đổi, thậm chí lại không thèm đáp lại nửa lời.

A Quý bên cạnh cũng nháy mắt với tôi để ý bảo tôi đừng hỏi gì nữa, nài ép quá có khi ông già sẽ trở mặt. Nghe thế tôi mới ngừng lại, trong lòng không khỏi thâm mắng con mẹ nó lão già này thật không biết điều.

Bao nhiêu suy nghĩ trong lòng tôi về lão Bàn Mã gần như đã bị phá sản, mặc dù ngoài mặt lão không có bất kỳ biểu hiện nào nhưng trong từng lời lão nói, lão lại hoàn toàn không muốn hở cho tôi chút manh mối nào, rõ ràng là lão biết rất nhiều thứ. Nhưng hình như trước sau vẫn cố tình che che giấu giấu, thái độ rất mâu thuẫn, cả cái biểu cảm tinh rụi khi thấy Muộn Du Bình, lão già này nhất định đã từng gặp qua rồi.

Suy nghĩ trong đầu tôi liền xoay chuyển, thử hoán đổi vị trí xem, trong thời điểm nào thì người ta sẽ có biểu hiện thế này?

Một loại là khi treo giá món đồ gì đó, trước đây tôi từng giao tiếp với không ít lái buôn, đều là loại phóng một câu, bắt một câu (mặc cả) như thế. Nhưng lão quý này không thấy có chỗ nào giống những lái buôn kia.

Còn một loại nữa là kẻ trong lòng chứa bí mật, tuyệt đối không thể nói ra, nhưng hẳn thấy được một hiện tượng cùng với bí mật của hẳn có liên quan, nếu người đó không nói có thể sẽ khiến cho sự tình trở lên nghiêm trọng. trong loại mâu thuẫn này hẳn chỉ có thể cung cấp lấp lửng một vài thông tin, gì cũng được miễn là có lý do để từ chối. Ví như đang làm một nhiệm vụ đặc biệt nhưng đã bị người khác nghi ngờ, lúc này bạn lại vô tình chứng kiến một đứa nhóc đang đùa giỡn với một cái quả cầu sắt, bạn biết quả cầu sắt đó là một quả bom nhưng nếu nói cho đứa trẻ đó biết, thân vận điệp viên của bạn khả năng sẽ bại lộ ngay lập tức. Sau bạn liền nhìn đứa trẻ kia nói thế này: “cháu đừng có nghịch cái đấy nữa, sớm muộn cũng bị nó hại chết đấy.”

Tôi thấy khả năng này rất cao, tôi tới nơi này cốt là muốn biết chi tiết hơn về lần nhóm Văn Cẩm vào núi và thời điểm diễn ra, nhưng sau khi lão già nhìn thấy Muộn Du Bình, nét mặt lão khiến tôi không thể không chú ý. Nói cách khác, theo như suy luận trình thám thì lão cho rằng Muộn Du Bình là một quả mìn sẽ nổ chết tôi. Trong lòng lão còn giấu một bí mật giải thích vì sao Muộn Du Bình lại là quả bom đó, nhưng nhất quyết không chịu nói ra.

Chuyện đó có ý gì! Tôi bỗng nghĩ mình sẽ không tài nào hiểu được nội tình, con mẹ nó chứ, không sợ lão cố gắng giấu kín bí mật của mình, chỉ sợ là thực ra lão không có cái bí mật nào thôi. Tôi sẽ nhớ mặt lão quý này, ghi lòng tạc dạ cái ý tốt của lão, chí ít có thể nói, ấn tượng về lão đối với tôi cũng không phai. Hiện giờ chưa dùng tới cách phải nặng lời, cứ kiên trì thêm chút nữa không chừng còn có thể moi ra chút đỉnh.

Có điều là ngay từ đầu mình đã tỏ rõ thái độ rình rập nên lão chắc chắn sẽ sinh lòng cảnh giác, đó là lý do vì sao đầu tiên tôi quyết định phải thật bình tĩnh, rời sự chú ý của mình đi chỗ khác. vì vậy liền gập đầu nói: “thôi quên đi, chuyện này nếu ông đã không muốn nói cháu cũng không miễn cưỡng được, ông có thể nói cho cháu đội khảo cổ kia đã xảy ra chuyện gì không?”

A Quý nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là hấn sợ hai người chúng tôi nổ ra tranh cãi, không để cho tôi có cơ hội hỏi lại bất cứ một câu gì, vội vàng phiên dịch ngay vấn đề này với Bàn Mã.

Ông già lúc này mới ngẩng đầu lên, nhưng liền lắc lắc, nói một câu gì đó. A Quý phiên dịch lại: “lão nói, cậu hiểu sai rồi, đây không phải đội khảo cổ, những người đó phục vụ trong quân đội.”

“Phục vụ trong quân đội?” Ban đầu tôi còn tưởng mình nghe nhầm, A Quý lại phiên dịch thêm một lần nữa. tôi mới xác định không phải tai mình có vấn đề.

Suy nghĩ một chút, tôi cảm thấy nhất định là lão Bàn Mã làm rồi vì lúc đó mọi người đều mặc quân phục xanh biếc, lão khả năng tưởng những người đó là binh lính cũng nên.

(Đoạn đối thoại tiếp theo đều là do A Quý phiên dịch, nhưng để tiện hơn cho việc tự thuật thì không cần nhất nhất phải giải thích rõ ra nữa.)

“Tình thế lúc đó rất căng thẳng. Nhiều binh lính tới đây lưng đeo súng tự động, nói là muốn vào ngọn núi Dương Giác kia, cần một người dẫn đường cho bọn họ. Bố của A Quý lúc đó tới tìm lão, lão liền đưa bọn họ vào núi”. Ông già nói với tôi.

Tôi nhú mày, chợt nhớ khi đó đang có tranh chấp biên giới với Việt Nam, vào những năm bảy mươi của thế kỷ trước nơi đây thường diễn ra những trận đánh lẻ tẻ như sao. Tôi quên là lúc đó nơi đây đang là chiến khu, tình thế

có khi càng thêm phức tạp.

Đây thật sự là tình huống mà tôi không hề nghĩ đến, tôi lập tức rơi vào trầm tư vài khắc, trong đầu có rất nhiều thứ dần hiện ra.

Trong hoàn cảnh lúc đó, khẳng định là không thể có đội khảo cổ nào tới đây điều tra cả, chuyện này cũng thật kỳ quái,... đội Văn Cẩm quả là rất siêu phàm. Lẽ nào dự án năm đó là do chính nhà nước phái họ đi, có súng ống nghĩa là thật sự có binh sĩ bảo vệ. Xem ra những gì lão Bàn Mã này nói cũng không phải hoàn toàn là giả.

Là loại dự án gì có thể khiến nhà nước phái một đội khảo cổ lao vào trong một chiến trường như vậy? Chẳng nhẽ núi Dương Giác này thật sự có một cỗ mộ rất lớn ư?

“Những người đó lai lịch bất minh...” lời nói của chú Ba đột nhiên lóe lên trong đầu tôi, khiến tôi một phen rùng mình, lạnh sống lưng.

§12. Hồi tưởng của lão Bàn Mã

Sau đó, tôi và lão Bàn Mã nói qua lại hơn ba tiếng đồng hồ, tôi không ngừng đưa ra câu hỏi, đặt vấn đề; một mặt muốn lý giải xem đang có chuyện gì xảy ra, mặt khác lại cố gắng dò xét cho ra cái bí mật ghê gớm ấy.

Nội dung cuộc nói chuyện hết sức tản mạn, ông già nói và A Quý phiên dịch, có khi còn phải hỗ trợ giải thích cho nhau để nhận thức được vài vấn đề, nói chung là vô cùng tốn thời gian. Hơn nữa ông già cũng không có thái độ hợp tác với tôi, hoặc cũng có lẽ là do A Quý phiên dịch chệnh lệch ít nhiều nữa, vì vậy mà sau khi nói xong trong đầu tôi vẫn hoàn toàn là những mảnh ghép vụn vặt.

Thời gian đoàn Văn Cẩm đi vào núi không rõ lắm, đại khái là khoảng năm 1976, ông già không thể nhớ chính xác ra thời điểm đó là khi nào.

Lúc đó người dẫn đầu chính là Văn Cẩm, nhưng lúc tôi lấy ra bức ảnh chụp Tây Sa đưa cho lão già nhìn, lão cũng không phân biệt được những người khác. Thời gian đã quá lâu rồi, người lại đông nữa, với lại hoàn cảnh lúc đó tất cả mọi người đều có cùng một kiểu tóc, một trang phục. Lão chỉ nhớ duy nhất một người là trưởng đoàn, điều này kể ra cũng vô cùng hợp lý.

Tình hình lúc trước không có gì lạ, ngày đó nơi này là vùng biên giới nên thường xuyên có mâu thuẫn xảy ra, trong thôn xuất hiện người bên quân đội là điều quá bình thường. Phải biết là vào sau những năm 1978, toàn bộ khu vực này hầu như đều có quân giải phóng. Đường trên núi phần lớn đều do thời kỳ kháng chiến mở ra, bộ đội muốn vào được trong núi đều phải có người dẫn đường, với họ đó được coi là một nhiệm vụ quân sự.

Bàn Mã cầm tiền phụ cấp bộ đội, lúc đó lão vẫn đang là một người trung niên tráng kiện, khi săn thú, một mình lão có thể đi vào rất sâu trong rừng, vì vậy Bàn Mã chính là lựa chọn thích hợp nhất cho vai trò dẫn đường.

Bọn họ ở tới sáng sớm hôm sau thì xuất phát, nhiệm vụ của quân đội lão không tiện hỏi tỉ mỉ tường tận, chỉ biết là đưa những bộ đội này tới ngọn núi Dương Giác, sau đó liền theo chân bộ đội đi tiếp. Bao nhiêu tâm tư lão đều đặt hết vào từng bước chân dọc đường, núi Dương Giác lão đi cũng không nhiều, nhất định phải đảm bảo được có thể trở về an toàn.

Thời gian bọn họ đi tương đối dài, phải mất một đêm ở lại trong núi, mới tới được hồ nước.

Nơi đó Bàn Mã đã từng đến một lần, lúc đó lão ba một tuổi, lão cưới vợ nên muốn săn mấy con hoẵng đem về biếu ông thông gia. Năm ấy trong núi rất bất ổn, dã thú đều trốn tiệt vào sâu trong rừng. Lão mang theo một con chó săn thẳng tiến vào núi nên tìm được nơi này, thấy cái hồ liền ở bên hồ

mai phục một ngày, săn trứng con lợn rừng. Sau đó lão không còn quay lại lần nào nữa.

Hồ nước tự nhiên này không hề có tên, có lẽ ngoại trừ Bàn Mã ra người trong thôn cũng không thể biết trong núi còn tồn tại một hồ nước như thế. Đây là một cái hồ chết (ao tù), không có khe suối, bên dưới có thông với nơi nào không thì không biết, người bên quân đội hạ trại ngay bên hồ, sau đó nhiệm vụ của lão Bàn Mã coi như đã hoàn thành.

Kế tiếp, lão được giao trọng trách vài ngày lại vào tiếp tế lương thực cho binh sĩ một lần, trợ cấp của bộ đội rất đầy đủ, đó là lí do khiến mỗi lần lão vào núi chỉ phải mang theo một ít gạo hoặc là muối ăn. Chuyện kỳ quái mà A Quý kể cũng diễn ra từ đây. Trong lúc đó không ai biết được tiểu đoàn đó đóng quân ở đây để nhằm mục đích gì.

Suốt quá trình đưa lương, Bàn Mã thực sự rất tò mò, nhưng lão cũng biết vào thời điểm như vậy mà rình trộm những người này thì sẽ phải trả cái giá rất đắt, đó là nguyên nhân mà lão phải nhịn lại lòng hiếu kỳ của mình. Sau đó một thời gian, đội ngũ này bắt đầu vận chuyển những chiếc rương, ước chừng hơn ba mươi cái, mỗi rương đều có kích thước nhỏ, bộ đội cẩn thận khâu nó ra ngoài.

Lão rất tò mò, từng nghĩ thó một cái đem về, nhưng bị một bộ đội khéo léo ngăn lại. Người bộ đội đó làm như vật trong rương này rất nguy hiểm, lão già tìm cơ hội để cầm nắm một cái, chỉ thấy nhắc lên hết sức nặng, không biết bên trong là cái gì.

Tôi nghe tới đó, trong đầu cũng hình dung ra một chút ấn tượng, loại rương cỡ như vậy được gọi là “ruương thu nạp”, Bàn Mã vô cùng kỳ quái, bởi vì xung quanh hồ không có nơi nào đặc biệt, vậy rương này là từ đâu tới?

Có điều là lão liền phát hiện ra điều gì đó không đúng ở đây, bởi vì tiếp tục tiến vào trong núi một thời gian, những chiếc hòm này tỏa ra một mùi rất kỳ quái, không những cực kỳ khó ngửi mà còn không thể hình dung ra được.

§13. Đấu tranh tâm lý

Ban đầu tôi nghĩ ngay tới mùi hôi thối, nhưng lão Bàn Mã nói không phải, thợ săn quanh năm thường tiếp xúc với thịt sống, mùi của nó lão già tuyệt đối có thể phân biệt được. Nhưng thứ mùi kia quả thực không thể nào hình dung nổi.

Đối với việc nhận thức mùi vị người ta thường căn cứ vào vật tương đồng với nó, ví như “thơm như hoa nhài” hoặc là “thối như tất”, lão Bàn Mã không thể miêu tả nổi thứ mùi đó, đương nhiên là do lão chưa từng được ngửi qua, thậm chí nó còn không thể ví nó như thứ gì được.

Tôi định hỏi lão thứ mùi này có phải chính là “mùi người chết” không, nhưng chung quy vẫn nhin lại, nếu như đề tài này lão không muốn nói thì giữa chừng lại đề cập tới cũng không có lợi cho tôi.

Lão Bàn Mã càng thêm tò mò, nhưng sau đó những người kia bắt đầu tiến hành đề phòng với lão, thành ra Bàn Mã không có cơ hội nào để tiếp xúc với rương đồ kia nữa. Sau khi trở về trong thôn, nhóm người này nhanh chóng rời đi, từ đó cũng không còn xuất hiện nữa. Chuyện này có ảnh hưởng rất lớn tới lão Bàn Mã, lần nào lão vào núi đi săn lão cũng lại nghĩ tới nhóm người làm trong quân đội kia. Bọn họ vào núi nhằm mục đích gì? Tại sao lại ở bên hồ kia? Những rương này chứa vật gì? Chúng từ đâu tới?...

Lúc đó lão đã có một linh cảm, chuyện này về sau thế nào cũng có người hỏi tới. Nhưng không ngờ là chúng tôi lại tới trễ như vậy, mất tới hơn ba mươi năm trời mới thấy chúng tôi xuất hiện.

Tôi hỏi hình thái của hồ nước kia thế nào, lão già nói cho tôi biết, hồ khá lớn, hình dạng giống như một thanh loan đao vậy. Tất cả bốn phía đều là đá tảng, có những tảng rất lớn, kích thước so với người còn hơn nhiều, và rất nhiều sỏi cuội nữa. Hồ bây giờ vẫn tồn tại, có điều là do khí hậu biến đổi nên mực nước trong hồ đã giảm xuống rất nhiều, ba năm trước lão già từng qua một lần, hồ so với thuở ban đầu đã nhỏ đi mất một nửa.

Nghe tới đó tôi liền rơi vào trầm tư. Vật trong những cái rương kia có thể chính là khối sắt mà chúng tôi đã tìm được trong nhà sàn của Muộn Du Bình, nếu như có hơn ba mươi cái đã được mang ra bên ngoài như lão nói, số lượng tất nhiên không hề ít. Thật đúng như Bàn Tử đã nói, vật thể lạ kia mới chỉ là một mảnh vụn thôi.

Nhưng chúng từ đâu tới chứ? Trước đây Bàn Tử có suy đoán rằng, vật này là từ trong một cỗ mộ ở núi Dương Giác, nhưng những gì tôi nghe này giờ lại khiến bản thân cảm thấy có phải là chúng được vớt lên từ dưới đáy hồ kia không?

Lẽ nào bọn họ phát hiện dưới đáy hồ có một đồ vật bằng sắt rất lớn, sau đó đã đem tách nó ra thành từng khối từng khối một mang ra ngoài?

Không thể nào đi, nếu như vậy thì vật này chẳng khác nào một đồng sắt vụn, hơn nữa nếu thế, chẳng ai lại đi dùng rương cỡ đó để chứa chúng cả.

Tôi không nén được tò mò, trong lòng đã sớm đồng ý với suy nghĩ của Bàn Tử, bất luận là thế nào thì cũng phải qua núi Dương Giác nhìn một cái mới được.

Lão Bàn Mã cũng có một khối sắt như vậy, nói là nhặt được ở trong núi, hơn nữa lão còn cho rằng nó vô giá, rõ ràng là sau khi đội khảo cổ rời đi, lão Bàn Mã khẳng định đã hành động. Lão không biết tôi đã rõ việc mình sở hữu một khối sắt, nên không nhắc tới nữa chứ, điều này càng khiến tôi thêm khẳng định lão đã lừa tôi gât nhiều chuyện.

Có điều là những gì lão đang nói với tôi cũng không phải là những lời bịa đặt. Khối sắt, “mùi người chết” có khả năng là một, lão Bàn Mã khẳng định đã trải qua chuyện này, khiến cho lão mang những vật này móc lồi lại với nhau. Trong trí nhớ của Muộn Du Bình, khối sắt là một thứ vô cùng nguy hiểm, mà trong ký ức của lão Bàn Mã thì vật đó cũng được mấy người trong quân đội nói là rất nguy hiểm. Những điều này nhìn chung là đều ăn khớp với nhau.

Tôi nghĩ xem có cách nào để cạy miệng lão ta không, tâm địa xấu xa liền nổi lên, tuy rằng bản tính tôi khá là biết thân biết phận, nhưng cùng với Phan Tử Bàn Tử lẫn lộn đã lâu nên cũng có thể gạt bỏ bớt đi được vài phần rồi. Trong thời điểm này, tôi có thể lợi dụng việc lão già chưa biết rõ thân phận của mình mà thử lừa lão.

Bí quyết để lừa người thành công chính là để cho người khác nghĩ bạn là một kẻ là đã biết rõ hết mọi sự, do đó trong toàn bộ những câu đối thoại đều phải làm sao biến được nó thành một dạng chất vấn.

Điều này để tới lúc máu chốt, tôi im lặng vài giây, trong đầu suy nghĩ cách nào thỏa đáng, sau liền hỏi: “như vậy sau đó lúc ông quay lại bên hồ, làm thế nào mà phát hiện được khối sắt kia vậy?”

Đây chỉ hoàn toàn là suy đoán của tôi, bởi vì nếu khối sắt kia tìm được từ trong núi, thì không thể nào phát hiện nó ở nơi khác được. Tôi thử cá một phen, dù đoán sai thì tôi cũng không hề chịu tổn thất gì.

Lão Bàn Mã cả người liền cứng, tôi biết mình đã đoán đúng, nhưng ngoại trừ một thoáng biểu cảm cứng nhắc vừa rồi thì không có thêm chút cảm xúc gì khác. Lão đưa mắt nhìn về phía tôi.

Tôi biết giờ là lúc phải chiếu tướng, liền nói tiếp: “ông yên tâm, cháu chỉ cần biết chuyện xảy ra vào lúc đó, những chuyện khác cháu không có hứng

thú.”

Thần sắc ông già bỗng nhiên thay đổi, buông cái tẩu thuốc xuống hỏi: “mày rót cuộc là ai?”

Trong lòng tôi thở phào, suýt chút nữa thì toát mồ hôi lạnh. Lúc này mới nói một câu, được thể lần tới, mùi người chết, khối sắt nguy hiểm, chuyện của Muộn Du Bình. Tôi đoán có thể do lão già đang che giấu một bí mật, tất nhiên là có một sự cố đã xảy ra, chuyện này nhất định vô cùng nguy hiểm, khả năng còn có người đã chết, tôi vốn định nói là: “cháu sẽ không hỏi tới cái chết của người đó.” Nhưng tôi không biết rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết, cho nên chuyển sang một biện pháp ôn hòa hơn.

Khiến cho người khác chột dạ, chỉ có thể là bản thân mình đã biết chi tiết vấn đề, nếu không chắc chắn sẽ để lộ dấu vết.

Tôi thăm nhủ thời điểm đảo khách thành chủ đã tới rồi, ngay lập tức giả bộ làm mặt nguy hiểm-tôi thường chém giá với khách hàng như vậy – thản nhiên nói: “ông không cần biết, toàn bộ chuyện này chỉ cần nói từ đầu tới đuôi với cháu là được rồi.” Nói xong tôi sờ vào túi lấy ra một xấp tiền đặt lên bàn, ban đầu tôi định chuẩn bị một ít tiền làm phí thông tin cho Bàn Mã, vốn là chỉ một hai trăm tệ thôi, nhưng để ra đòn phủ đầu mờ mắt địch nên có bao nhiêu tiền trong túi tôi đều lấy ra hết, đặt lên trước mặt mình. “Cháu biết một chuyện, nhưng không phải hoàn toàn rõ ràng, vì vậy ông không cần phải lo lắng, chỉ cần nói ra sự thật, ông có thể cầm tiền của mình, sau đó sẽ không có chuyện gì nữa, cũng sẽ chẳng có ai biết chúng ta đã nói gì ở đây.”

Lão Bàn Mã nhìn tôi, vẻ mặt lộ ra biểu cảm mềm lòng, tôi dùng một thần thái vô cùng bình tĩnh nhưng với ánh mắt đầy uy hiếp nhìn lại lão, chờ xem lão sẽ tức giận hay đầu hàng.

“Mày làm sao biết được chuyện đó?” lão già hỏi tôi, “mày hãy nói cho lão nghe qua một chút đã.”

Chậc! tôi mắng thầm một tiếng, lão quý này đúng thật ngoan cố, sao có thể nói ra điều này chứ, trên mặt vẫn tỉnh rụi, nhưng đầu óc đã cuống hết lên.

Trong một giây tôi liền bật lại, gần như là thuận miệng nên nói bừa: “chẳng lẽ các ông không biết đã có người theo dõi mình sao?”

Lời này vừa nói, tôi đã biết mình hỏi không kịp rồi, ngay lúc đó liền phát hiện nét mặt lão Bàn Mã thể hiện cảm xúc thả lỏng, tim tôi đập thùng thùng trong ngực, thậm chí nghĩ không xong rồi, mình đã bị vạch mặt.

Lão Bàn Mã nhìn tôi nói: “tuy lão không biết mày là ai, có điều lão lão không phải người hồ đồ, từ giờ đừng tới tìm lão nữa, mày không biết chuyện gì thì lão cũng sẽ không nói cho mày biết đâu.” Nói xong liền ra chiều tiễn khách.

Tôi vội nghĩ lại, thậm chí hỏi sao có thể bị lão phát hiện được, là lão biết không có ai đi theo mình hay là do tình huống lúc đó không thể có người theo dõi được? Tôi nghĩ xem có cách nào chữa cháy không, nhưng phát hiện ra không có biện pháp nào dùng được, lập tức liền sụp lỵ.

Con lão mở cửa, ý là bảo chúng tôi đi ra ngoài, cửa vừa mở ánh nắng bên ngoài bùng lên, tôi định đứng lên nhưng bất chợt lại phát hiện chân của lão bàn mã run lên nhẹ.

Tôi liếc nhanh về phía lão già, thấy lão cũng đang nhìn tôi, tuy trên mặt rất bình tĩnh không gợn chút biểu cảm nhưng sắc mặt lại xấu kinh người. Dễ nhận thấy là đang rơi vào tình thế khẩn trương cực độ.

Tôi lập tức hiểu ngay, là lão đang lừa tôi!

Tôi liền đem cái tư thế chuẩn bị đứng dậy chuyển thành một động tác vươn vai, sau đó lại ngồi về chỗ của mình, dùng ngữ khí đờng chối vặn lại lão: “không phải mạnh miệng, cháu chỉ muốn biết sự thật, bản thân cũng không có mấy kiên nhẫn đâu.”

Lão Bàn Mã nhìn tôi, con trai lão cũng vậy, tôi tin trăm phần trăm, có thể cảm thấy được biểu cảm của mình lúc đó thâm hiểm chết người.

Thật lâu sau, Bàn Mã cuối cùng cũng đầu hàng, lão cúi đầu, nhìn về phía người con trai nháy mắt ra dấu, con trai lão liền qua nói với A Quý vài câu, rồi bỗng hắt nửa bị lôi nửa bị kéo ra ngoài. Được một lát thì con trai lão liền trở vào, ngồi ở vị trí của A Quý vừa rồi, cửa một lần nữa bị đóng lại.

Lão Bàn Mã hướng về phía tôi hành đại lễ, ngẩng đầu nói: “dù cho mày là ai, hi vọng mày nói chuyện phải giữ lời, nếu có thể coi chuyện này là một món nợ, thì toàn bộ đều là do lão. tất cả bọn họ đều là do lão giết, mấy người kia chẳng qua chỉ là giúp lão khuân đồ thôi.”

§14. Ma hồ

Tôi vô cùng kinh ngạc khi hiểu ra ý nghĩa của những lời này, sau đó Bàn Mã đã nhanh chóng thuật lại toàn bộ câu chuyện cho tôi. Chỉ nghe mấy câu mà khắp người tôi lạnh ngắt như băng, bỗng chốc tôi hiểu được mùi người chết có nguyên nhân do đâu. Nhưng chuyện này thực sự quá kinh khủng, vượt xa với dự liệu ban đầu của tôi, sau khi được nghe xong, cảm giác trước tiên của tôi không phải là ngờ vực mà là một sự ghê tởm kinh người.

Tôi thực sự không tài nào tưởng tượng nổi lại có chuyện như vậy xảy ra, cũng chẳng thể lý giải được mục đích lúc đó của ông ta là gì, càng không thể nghĩ thấu triệt được mọi sự ngay lập tức. Chuyện sao lại như thế được. Nếu như những lời lão Bàn Mã nói là sự thật như vậy cái trách nhiệm mà bấy lâu nay Muộn Du Bình vẫn luôn mang gánh vác không phải là bí mật mà nó là một đại nghiệp chướng.

Quá trình trước lão Bàn Mã nói hoàn toàn giống như vậy, nhưng mấu chốt vấn đề nằm ở chỗ lão lại nói, khi lão vào núi lại phát hiện đội khảo cổ đã biến mất.

Lão Bàn Mã đã nói dối, lần đó lão vào núi, đội khảo cổ không hề biến mất, hơn nữa lão cũng không một mình đi tới đó, lúc ấy còn dẫn theo bốn người anh em giúp lão ta khuân đồ vào để lúc bọn họ trở về còn có thể cùng nhau đi săn thú nữa.

Sau khi đưa xong lương thực, bọn họ cũng không rời đi ngay mà còn ở lại doanh địa đợi đến chạng vạng khả năng còn được mời một bữa cơm trắng, đối với họ đơn giản mà nói như được hoàng đế đãi ngộ vậy. Thế nhưng đội khảo cổ lại không cho phép bọn họ đợi ở trong doanh địa, họ cứ như thế ngồi ngoài doanh địa ba hoa khoác lác, tận tới khi trời tối để chờ ăn cơm.

Lúc này, trong bốn huynh đệ lại có một người, thấy đồ dùng quân dụng tiếp tế cho đội khảo cổ thì nổi lên tâm địa hiểm độc.

Thời điểm đó đất Thập Vạn Đại Sơn này nghèo đói tới độ người ngày nay không tài nào tưởng nổi. Mấy năm liền xung đột biên giới xảy ra liên miên, muông thú cũng trốn hết vào trong núi sâu nên trẻ con không có miếng thịt mà ăn, chỉ có thể ăn gạo độn với rau dại. Thành ra đều nảy sinh ý đồ xấu, tiếp viện của bộ đội đối với họ lại có sức hấp dẫn quá lớn, những bao gạo lớn thế kia đủ để cho bọn họ ăn cả năm được.

Vì để cho thôn dân hỗ trợ vận lương trên đường đi họ chắc chắn sẽ lấy ra một ít về dùng, nên bộ đội bắt phải cân lương thực trước và sau khi đem vào vận chuyển, nếu phát hiện bị thiếu hụt thì tuy là không tra cứu nhưng sẽ cắt cử người khác vận lương lần sau. Người bằng hữu kia của ông già liền tính toán, chờ cho bọn họ cân xong hết, vào ban đêm khi bên kia đã ngủ thì bọn

họ mới lên vào trong doanh địa, lấy trộm vài bát mang ra, như vậy vừa không mất việc lại còn có thể đem về cho cả nhà được ăn đồ ngon.

Đây vốn dĩ đã là một chuyện rất đổi bình thường, Bàn Mã không đồng ý. Tài nghệ săn bắn của ông ta tương đối tốt, gia đình cũng không túng, chưa đến mức phải để con cái chết đói, nhưng là ba người kia đều cùng động tâm.

Bàn Mã đành để họ đi, ông ta sẽ ngồi bên ngoài chờ, thật không ngờ, sau khi bốn người này tiến vào liền xảy ra chuyện.

Bọn họ lấy từ trong mỗi bao gạo ra ba bát, lúc lần ra thì vô tình chạm mặt một tiểu binh đang tiến vào kiểm tra lều cỏ. Tình hình khi đó thật khiến thần kinh người ta căng thẳng vô cùng, tiểu binh ngay tức khắc giương súng lên, nhưng hắn lại không nhìn thấy đằng sau mình còn có một người nữa lấp. Dưới tình thế cấp bách, người phía sau vội giữ tiểu binh kia lại, bốn người bọn họ dùng những bao gạo để đè chết tươi hắn.

Sau khi giết người, bọn họ sợ bằng chết, tội giết người mà đặc biệt là giết quân nhân nếu để người khác phát hiện khẳng định sẽ bị xử bắn. Bọn họ vội vã bỏ chạy ra ngoài nói với Bàn Mã, Bàn Mã hiểu ngay tình hình không xong rồi.

Bất luận là chuyện này có ra sao thì ông ta cũng không thoát được liên lụy, vì người dẫn đường cho đội khảo cổ chính là ông ta, mà mấy người bằng hữu này là do chính tay ông ta mời tới giúp đỡ. Hơn nữa lại còn có mặt trong thời điểm nhạy cảm thế này, nói là không tham dự vào cuộc vui thì chắc chắn sẽ chẳng một ai tin.

Bàn Mã lập tức nảy ra một biện pháp, nhất định phải đem xác của tên tiểu binh kia giấu bên ngoài, coi như là hắn ta không may mất tích, bằng không bọn họ chắc chắn sẽ bị điều tra.

Nhóm Bàn Mã lên quay lại doanh địa, đem tất cả những bao gạo chôn lên xác tiểu binh hạ xuống rồi kéo xác ra ngoài bạt, kết quả là chưa được bao xa đã bị một người canh gác bên kia phát hiện. Người canh gác lập tức lao tới hỏi mấy người đang làm gì, trong lúc Bàn Mã còn đang hoảng loạn thì cái xác chết dưới chân đã bị nhìn thấy. Người canh gác kia liền giơ súng chĩa về phía Bàn Mã nhưng những người bằng hữu của ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng, trong vài khắc đã cắt đứt cổ người kia.

Gần như không hề suy nghĩ, bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn đã giết chết hai người. Bàn Mã bỗng cảm thấy sự tình đã đi quá xa, bảo là trốn nhưng người huynh đệ kia đã giết người tới mức này rồi. Đã là sát nhân thì giết hai người cũng là giết mà giết hết cũng là giết, nếu để cho bọn họ trở về thông báo cho quân đội, cả đời này nhóm của Bàn Mã sẽ phải sống chui sống lủi trong rừng. Nếu đã vậy chi bằng đem giết hết tất cả những người ở đây đi,

rồi nói rằng không thấy bọn họ đâu cả, người khác chắc chắn sẽ cho rằng là do người Việt Nam làm.

Bầu không khí quý dị lúc đó đột nhiên xuất hiện thôi thúc mọi người, đội khảo cổ quân số cũng không nhiều lắm, đa số lúc đó lại đang ngủ say, nghĩ tới những gao trắng, súng máy và chuyện sau đó, Bàn Mã cũng không thể kiềm chế được tâm niệm xấu xa trong đầu mình.

Quá trình sau đó thật khiến cho người ta kinh tởm, bọn họ cầm súng tự động và chủy thủ lên tiến vào từng lều một, giết sạch toàn bộ những người bên trong.

Sau khi đã toàn sát, bọn họ đem những thi thể, súng và đạn dược, thêm cả vật dụng, toàn bộ vứt vào trong hồ. Còn bao nhiêu gạo thì đem vác lên lưng mang về giấu dưới gầm giường. Có một vài thứ có thể đem về dùng được nên trước mắt cứ cất tạm ở một nơi nào đó, đợi khi sóng gió qua đi thì quay lại lấy thêm, đồng thời mọi người cùng thể từ giờ có chết cũng không được để cập tới chuyện này nữa.

Bàn Mã lúc đó chột dạ, nghĩ đi nghĩ lại một lượt, sau đó liền tuyên bố với người trong thôn là đội khảo cổ đã mất tích, sự việc kỳ lạ vô cùng, muốn vì chuyện này mà phủ đầu cho mọi sự về sau. Vì trong lúc đó biên giới triều miên xung đột, có đội từng mất tích ở đây nên người ta thường cho rằng là do đặc công Việt Nam làm.

Mấy người này đều nghĩ chuyện đã không có chút sơ hở nào, nhưng người tính không bằng trời tính, đây chính là khởi đầu cho cơn ác mộng của bọn họ.

Ba ngày sau, Bàn Mã giả bộ đi mua lương thực, đây là cơ hội để tới bên hồ tìm xem trong doanh địa có vật gì đáng tiền để lấy về. Một đêm điên cuồng khiến trong lòng ông ta vẫn còn chưa hết sợ hãi, đó là nguyên nhân ban đầu ông ta chỉ dám đứng xa xa mà nhìn qua, nhưng kinh hoàng ở chỗ, đập vào mắt là cảnh bên hồ lại xuất hiện một doanh địa vẫn có người đang hoạt động.

Có đội khác tới đây ư? Những xác chết kia đã bị phát hiện? Trong lòng Bàn Mã khiếp sợ vô cùng, phải rất lâu sau mới dám chầm chậm tiến tới, lấy hết dũng khí lên quan sát. Nhưng hoàn cảnh lại khiến ông ta chỉ biết nhìn trân trân không thốt lên được lời nào, chẳng phải vẫn là đội khảo cổ kia đang xuất hiện trước mặt ông ta.

Bàn Mã hoàn toàn không thể hiểu được chính mình đang nghĩ gì, chỉ thấy đầu óc mơ hồ không biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra, nhìn những người đang bận rộn trong doanh địa kia như nhìn thấy ảo ảnh vậy. Những người đó hình như không biết trước kia có chuyện gì đã xảy ra, ai cũng sôi

nổi chào hỏi khi thấy ông ta tới.

Vấn nghĩ là mình đang nằm mơ, Bàn Mã nhéo mình vài cái mới thấy đây đều là thật, hết thấy mọi khuôn mặt này tuy chưa hề quen thuộc nhưng đều đã gặp qua trong đội khảo cổ. Ông ta thậm chí còn thấy được mấy người mà chính tay mình đã giết chết ở ngay nơi này đang chuyện trò vui vẻ.

Bàn Mã hốt hoảng bỏ chạy về thôn, sợ tới kinh hồn bạt vía, về tới nhà liền đem mọi sự kể cho những người khác, nói xong thì mọi người cùng đi vào núi xem, quả nhiên chuyện đúng là như thế. Bọn họ ai lấy đều sợ hãi, trong đầu cân nhắc xem đây là chuyện quái gì, lẽ nào đó là một khả năng của ma hồ, có thể để cho người bị chết trong đó hồi sinh?

Nhưng những người này thực sự đều đang sống sờ sờ ra đấy, tuyệt không phải là xác chết vùng dậy.

Bàn Mã ngổn ngang trăm mối trong lòng, người trong thôn rất mê tín nên sẽ nghĩ đây nhất định là do sơn thần hồ quỷ tác oai tác quái, sợ tới hồn vía thăng lên trời. Bàn Mã nghĩ thật lâu, cố lấy can đảm trở lại bên hồ một lần nữa để đưa lương thực cho người trong doanh địa. Mục đích thăm dò xem ngay hôm qua ở đây có chuyện gì xảy ra không, nhưng tất cả mọi người đều nói không việc gì, nhìn biểu cảm kia thì thấy hoàn toàn không có một chút bất thường gì.

Một ngày trôi qua, ông trời đã đem những chuyện hôm qua toàn bộ xóa hết đi. Hoặc là bọn họ thực tình chỉ đang mơ cùng một cơn ác mộng, thực sự bọn họ không hề giết ai cả.

Bàn Mã cũng không phải một người có thể chấp nhận điều đó, ông ta không tin mình đang nằm mơ, nhưng có nghĩ tới nát óc vẫn không tưởng được chuyện gì xảy ra, sau ông ta vẫn luôn theo dõi nhóm người này, để xem bọn họ rốt cuộc là người hay quỷ. Nhưng bất luận thế nào thì ông ta cũng nhìn không tới một tia sơ hở nào cả.

Điều duy nhất khiến Bàn Mã cảm giác kỳ quái chính là ông ta ngửi được từ trên người của những người kia một mùi hương rất lạ, mà trước đây lại không hề có.

§15. Trúng tà

Thứ mùi đó chính là thứ mà Bàn Mã đã ngửi thấy trong rương kia, có điều mùi trong rương phát ra còn nồng nặc hơn.

Đối với Bàn Mã mà nói, đây đích thị là mùi của người chết. Những người kia không biết là người hay quỷ, hay thậm chí còn là quỷ dữ nữa. Mùi này nhất định là từ trong âm tào địa phủ bay ra.

“Trên người vị bằng hữu kia cũng có thứ mùi đó, nếu như không phải bị mùi thảo dược át đi, lần đầu tiên lão gặp hẳn đã ngửi thấy ngay rồi.” Lão Bàn Mã nhìn tôi, “hắn giống như bọn họ vậy, cũng là yêu quái trong hồ kia.”

Muộn Du Bình trên người có mùi gì chứ? Tôi đối với những mùi lạ thường không quá nhạy cảm, tôi cũng không phải thợ săn nên khứu giác cũng bình thường, cho nên đối với những lời này vẫn nửa tín nửa ngờ. Lần sau phải thử một phen lên núi xem trên người hắn có mùi gì mới được.

Nếu như chuyện dừng lại tại đây, e rằng đã nhanh chóng rơi vào quên lãng, qua một thời gian, người ta sẽ tự hoài nghi về trí nhớ của mình. Đối với những điều không thể giải thích sẽ tự động được não bộ xóa hết. Nhưng tôi biết chuyện chắc chắn không thể chấm dứt như vậy, vì nếu chỉ có như vậy thì lão Bàn Mã sẽ không thể đưa ra cái kết luận là Muộn Du Bình sẽ hại chết tôi được.

Quả nhiên là Bàn Mã còn tiếp tục kể lại, ông ấy nói: sau khi chuyện đó xảy ra, cả đời ông ta cũng sẽ không thể quên được thứ mùi đó.

Sau khi phát sinh sự việc kỳ quái, Bàn Mã luôn cảm thấy tâm thần bất an. Tuy là những người đó có vẻ không hề khác trước nhưng Bàn Mã cảm giác được trong ánh mắt và thần sắc của họ lại ẩn chứa một tia ma quái. Loại cảm giác này hoàn toàn không dựa vào một căn cứ nào, nó chỉ là do ảnh hưởng tâm lý mà thành. Lão Bàn Mã có một linh cảm rằng trong thôn sẽ phát sinh chuyện bất thường

Vài ngày sau, trong thôn xảy ra chuyện thật, thậm chí còn khiến cho Bàn Mã kinh người sờn gai ốc.

Cùng hành động với ông ta đêm hôm đó còn có bốn người nữa, bọn họ đều có liên hệ huyết thống với nhau, một người trong số đó tên là Bàn Nhị Quý, thiếu can đảm nhất, hắn đột nhiên không thấy tăm hơi đâu nữa. Bàn Mã và những người kia đều giữ kín bí mật, trong lòng chột động, cũng không ai dám nói gì. Người trong thôn đi vào núi tìm hai ngày, cuối cùng nhóm Bàn Mã đành liều mạng quay trở lại hồ, bỗng phát hiện Bàn Nhị Quý đang ở trong doanh địa, cùng với những người trong đội khảo cổ kia chuyện trò vui vẻ.

Bọn họ không hiểu chuyện gì, lôi hắn trở về, lúc Bàn Mã kéo hắn lại người thấy trên người Bàn Nhị Quý bốc lên thứ mùi thần bí kia.

Bàn Mã nhìn Bàn Nhị Quý mà toàn thân nổi da gà, ông ta cũng cảm giác biểu cảm của Bàn Nhị Quý không giống với trước kia, hình như đã biến thành một người khác.

Cái cảm giác sợ hãi này không cách nào hình dung nổi, ông ta nghĩ rằng Bàn Nhị Quý khẳng định đã bị ma dụ. Về tới thôn, Bàn Mã dặn dò vợ Bàn Nhị Quý, bảo cô ấy nếu thấy chồng mình có gì bất thường lập tức báo ngay cho ông ta.

Nhưng bà ta cũng không có cơ hội để phát hiện điều gì, ngày thứ hai, vợ của Bàn Nhị Quý tỉnh dậy phát hiện hắn đã treo cổ ở ngay trên mép giường. Toàn bộ căn phòng tràn ngập thứ mùi quái đản đó.

Người trong thôn tưởng rằng hắn nghĩ quẩn hoặc là bị ma hồ mê hoặc, trong lòng Bàn Mã đã hiểu hết, ông ta càng thêm thấp thỏm lo lắng hơn, khẳng định những người đó là yêu quái, nhất định Bàn Nhị Quý cũng đã bị trúng tà.

Vợ Bàn Nhị Quý sợ hãi cũng không dám ở lại cái căn nhà đó nữa, lập tức trở về nhà mẹ đẻ, căn nhà đó liền bị bỏ hoang.

Những người kia bị dọa sợ, hai người sau đó đã rời khỏi thôn. Bàn Mã và một người nữa vẫn ở lại, buổi tối không ai dám ngủ, mượn thêm vài con chó canh, sợ là người kế tiếp sẽ là mình.

Nhưng chó cũng vô dụng, một tuần sau, người bằng hữu của ông ta cũng mất tích. Hai ngày sau đó, một đứa bé phát hiện ra hắn đang ở trong căn nhà bỏ hoang của Bàn Nhị Quý, đã treo cổ chết cùng một chỗ với người kia.

Bàn Mã trời sinh bản tính kiên cường khí khái, từ nhỏ đã bầu bạn với núi rừng, cho nên vô cùng mạnh mẽ, sau khi sợ hãi cực điểm, ngược lại ông ta lại bất chấp tất cả, mang theo súng đi tới bên hồ, thậm chí cùng lắm là chết, có chết cũng phải chết một cách rõ ràng, tuyệt đối không ngồi một chỗ mà chờ đợi. Thế nhưng sau khi ông ta vào núi, vừa đúng lúc đội khảo cổ đang đi ra.

Bàn Mã đi tới nửa đường thì gặp bọn họ, hình như họ không cần tới người dẫn đường nữa, Bàn Mã trước đã muốn cắt đứt quan hệ, nhưng vừa thấy những người kia lập tức toàn thân bủn rủn. Lòng thầm kinh sợ, chỉ biết đi theo bọn họ ra khỏi núi.

Như những gì sau đó Bàn Mã nói thì đội khảo cổ mang theo những rương tỏa ra thứ mùi khó hiểu kia đi khỏi thôn, cho tới bây giờ cũng không hề xuất hiện nữa. Hai người trốn khỏi thôn cũng không xảy ra chuyện gì, Bàn Mã vẫn kinh sợ mất hơn một năm, sau đó mới dần bình tâm trở lại, tin tưởng

nhóm người kia đã đi thật rồi.

Chuyện này giống như một cơn ác mộng luôn luân quản trong đầu Bàn Mã, cảm giác hoảng sợ đó tôi có thể tưởng tượng được. Sau khi nhóm binh sỹ kia đi được nửa tháng, vì muốn biết rõ chuyện gì xảy ra, ông ta đã quay lại hồ lần thứ nữa. Đi một vòng quanh hồ, đột nhiên Bàn Mã phát hiện có một bộ y phục không biết tại sao lại bị vớt lại trên bờ, trong bộ quần áo đó, ông ta tìm thấy khối sắt kỳ quái kia.

Phát hiện ra khối sắt này khiến cho Bàn Mã khẳng định những người kia đã lấy nó từ trong hồ lên, bởi vì khối sắt nằm trong quần áo, tuyệt đối không thể bị nước hồ đẩy vào bờ được. Khối sắt kia tỏa ra thứ mùi khiến cho người ta sồn tóc gáy, Bàn Mã cảm thấy đây là chuyện rất quan trọng, vì vậy vẫn luôn luôn giữ nó bên người. Mấy năm trước khi đời sống sinh hoạt khó khăn, ông ta từng muốn bán nó đi, giờ cuộc sống đã tốt lên, nhớ tới tình hình năm đó mà vẫn không nén nổi bản thân có chút sợ hãi, đã nghĩ sẽ giữ bí mật này tới cuối đời rồi đem nó theo xuống quan tài.

Sau đó thì chúng tôi xuất hiện.

Bí mật của Bàn Mã rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Sau khi nghe xong, tôi im lặng suy nghĩ thật lâu, ít khi tôi cảm thấy mê hoặc như vậy. Đây là lần đầu tiên tôi cảm giác được, hình như mình vừa cầm được một sợi xích, có thể đem hết những nỗi băn khoăn trong lòng xâu chuỗi lại với nhau.

Những bí ẩn này giống như từng túp sắt lồi hai đầu, nỗi băn khoăn trong đầu tôi ví như là mỗi khớp lồi đó, nếu như đem hai mối nghi ngờ trong đó giáp lại, như vậy bốn bí ẩn sẽ chỉ còn lại hai mà thôi. Nếu đem tất cả những ống túp đó lồi với nhau thì những bí ẩn sẽ chỉ còn lại ở hai điểm đầu và cuối. Cho nên khi những mối nghi ngờ từng bước từng bước được lồi lại, nó sẽ khiến cho con người ta rất thích thú.

Nếu như là tôi trước kia, nhất định sẽ phát điên, nhưng hiện giờ tôi đã học được cách không nhìn đến bản chất vấn đề. Tôi rõ ràng ý thức được chân tướng chuyện này, sự tình vẫn cần phải được chứng thực, nếu như suy nghĩ của tôi chính xác, như vậy vấn đề mà chú Ba hay là cả Giải Liên Hoàn vẫn nghi hoặc, đã có được lời giải đáp.

Để có thể chứng thực được chuyện này, nhất định phải tới được bên hồ kia đã.

Bàn Mã lấy khối sắt ra cho tôi xem, vật kia quả nhiên giống với thứ phát hiện dưới giường nhà Muộn Du Bình, cùng một loại sắt, mặt trên có những hoa văn cổ xưa, có điều khối sắt của Bàn Mã lớn hơn. Tôi thử ngửi qua một cái, đúng là có thấy một mùi rất kỳ lạ, chỉ thoang thoang, gần như không thể

nào phân biệt được. Lão già nói, lúc mới phát hiện ra mùi của nó rất đậm, dần dần, mùi này cũng biến mất. Khối sắt để ở nhà, bao nhiêu côn trùng sâu bọ đều không có.

Tôi tạm thời mất đi hứng thú đối với vật này, trong đầu tràn ngập những suy đoán.

Bàn Mã không chịu quay lại cái hồ đó, tôi nghĩ hay là để cho A Quý tìm người dẫn đường cho chúng tôi, sau khi để lại tiền cho lão Bàn Mã rồi tôi liền đứng dậy cao từ.

Lúc đi tới cửa, tôi bỗng nhớ tới một chuyện khác, quay đầu lại hỏi: “đúng rồi, ông già, trên người ông có một hình xăm, chuyện thế nào vậy?”

Bàn Mã nhìn tôi, có chút kinh ngạc khi thấy tôi đột nhiên hỏi câu này, người con trai liền thay lão giải thích: “đây là hình xăm phòng bệnh, là khi bố tôi còn nhỏ, có một thầy cúng người Miêu đi qua đây. Lúc đó bố tôi đã cứu mạng ông ta, nên ông ta đã xăm hình này lên người bố tôi để tạ ơn. Nghe nói là có hình xăm này thì được phép đến sơn trại người Miêu mà không gặp bị ngăn trở, không ai có thể làm khó dễ mình cả”.

§16. Ra kế hoạch

A Quý vẫn ở cửa chờ tôi, ngồi chồm hổm dưới đất buồn bực hút thuốc, rõ ràng là không biết mấy người nhà Bàn Mã đang giờ trò quý gì. Sau khi nhìn thấy tôi thì lập tức đứng lên, tôi nhìn hắn nói: “đi thôi, chúng ta trở về nhà.”

Trên đường về tôi hỏi hắn xem có biết cái hồ mà Bàn Mã nhắc đến trong núi Dương Giác không? A Quý gật đầu nói trước có từng nghe người ta nói qua, có điều bản thân thì chưa bao giờ đi tới đó. Tôi nói tôi ra giá cao một chút, anh giúp tôi mau chóng tìm một người thợ săn, dẫn chúng tôi vào núi.

A Quý hoàn toàn đáp ứng, lại thử hỏi tôi, Bàn Mã rốt cuộc đã nói gì với tôi vậy? Có điều A Quý là người ngoài cuộc, tôi thậm nghĩ nói cho anh chính là hại anh, có khi anh thuận miệng lại kể ra mất.

Vội vã trở lại nhà A Quý, tôi nóng lòng luôn đem những gì vừa phát hiện được kể lại cho Muộn Du Bình, lại thấy trong nhà chỉ có mỗi Vân Thái và chị gái cô ấy đang đốt lò bếp. Muộn Du Bình bà Bàn Tử đều không có ở đây.

Thậm thấy khó hiểu, liền qua hỏi Vân Thái mấy người kia đâu? Vân Thái nói vị kia chẳng nói lời nào, lúc về thấy ông chủ Bàn không có nhà lên tới hỏi em, em bảo là ông chủ Bàn đi ra ngoài cả đêm không về, người đó liền vội vã đi tìm.

Lúc trước lòng tôi hừng hực hưng phấn, nhưng nghe xong lập tức bao nhiêu phần khích đều bị át đi, thậm nghĩ Bàn Tử đi cả đêm không về sao?

Sơn thôn không giống như thành phố có chỗ ăn chỗ chơi cho hắn đi tiêu dao, thế mà cả đêm cũng không về thì thật bất thường. Đối với tôi thì tính cách của Bàn Tử cũng tương đối hiểu, nhớ là lúc trước nói muốn đi tìm mua acid sulfuric, bỗng trong lòng có một dự cảm rất khó hình dung.

Chắc Muộn Du Bình giống tôi, cũng lập tức nghĩ ngay tới khả năng này, cho nên mới vội bỏ đi tìm.

Tôi liền nhờ A Quý đưa vào trong trụ sở thôn, nếu như Bàn Tử có xảy ra chuyện bất trắc, nhất định sẽ ở nơi này. Vừa ra ngoài được vài bước, lại tình cờ gặp Muộn Du Bình và Bàn Tử đang trở về, trên mặt Bàn Tử có băng gạc, vừa đi vừa chửi lầm bầm, hình như là hắn bị thương.

Vừa hỏi thì biết hóa ra là Bàn Tử mua được acid sulfuric rồi, trên đường trở về thấy một tổ ong vò vẽ nên thấy thích quá, kết quả không biết lượng sức mình, bị chúng nó đốt cho. Vào trong trụ sở thôn để tiếp nước rồi ngủ quên luôn trong đấy. Bàn Tử nói ong bắp cày nơi này không giống với những con hắn đã từng gặp phải trước kia, vừa tới gần đã bị chúng lao ra vây quanh, vô cùng hung dữ.

Tôi mới bảo anh đừng có mà đổ cho nguyên nhân khách quan, tiên trách

kỷ hậu trách nhân, anh cũng phải thú nhận là bản thân mình đã già rồi đi. Lão Bàn Tử không nói là năm đó còn trai tráng, việc chọc tổ ong sau anh đâu có hay làm, đừng khiến người ta chê cười như thế chứ.

Trở về phòng để Bàn Tử thay thuốc, lúc tháo gạc tất nhiên sẽ rất đau, nếu không phải vì trước mặt là Vân Thái hẳn phải ra vẻ mình là nam tử hán đại trương phu, khẳng định là Bàn Tử đã gào lên như heo bị chọc tiết rồi.

Ngược lại Vân Thái rất bình tĩnh, khử trùng qua loa trên mặt hẳn. Lúc này tôi phát hiện trên cằm Bàn Tử có mấy vết như móng tay to sung vù lên, Vân Thái dùng cái que trúc gầy cái vết thương ra để bôi thuốc lên, nhìn như là cắt thịt sống ra, thảo nào mà Bàn Tử đau bằng chết.

Sau khi làm xong Bàn Tử ăn cũng khổ, vất vả lắm mới dùng xong được bữa cơm, trời về tối, chúng tôi ngồi trên hành lang nhà sàn hóng mát. Lúc này tôi mới đem hết thảy mọi chuyện nghe được tại nhà Bàn Mã thuật lại một lượt.

Sau khi nghe xong, hai người cùng cau mày, Bàn Tử hỏi: “còn có chuyện như vậy sao, mẹ nó chứ, cũng quá cả việc ngày xưa tôi kể chuyện ma hù dọa mấy cô nương, nếu chuyện này là thật, cậu nói giả thiết của cậu là gì?”

“Tôi cho rằng lão Bàn Mã hoàn toàn không nói dối”, tôi đáp, “chuyện này tuyệt đối là thật, nhưng ý nghĩa của chuyện này không phải như vậy.”

“Cậu nói thế là có ý gì?” Bàn Tử hỏi lại.

“Chúng ta thử cân nhắc khả năng hợp lý nhất, không cần lo tới ma hồ kia, cũng không có yêu quái gì cả, vậy khả năng lớn nhất là gì?”

Bàn Tử lắc đầu nói: “thôi đi mà, tể bào não của tôi đều đã bị lũ ong bắp cày kia diệt hết rồi, tôi không đoán được đâu, có gì nói thẳng luôn đi.”

Tôi cười khỏ, khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện một chút thì Bàn Tử lại không phối hợp, nói: “được, chúng ta đem tất cả những nhân tố không thể xảy ra bỏ hết đi, không có bất kỳ một thể lực thần bí nào ở hồ nước kia cả. Không có chuyện người chết sống lại, cũng không có yêu ma quỷ quái, nhưng để cho sự việc diễn ra hợp lý, như Bàn Mã nói, thì khả năng duy nhất có thể xảy ra rất rõ ràng-người không thể nào sống lại, vậy thì lúc đội khảo cổ vào núi cùng với lúc xuống núi, chắc chắn không phải là cùng một đoàn người.”

Bàn Tử im lặng một lúc, hiểu ra ý của tôi liền nói: “cậu nói là, người chết không thể sống lại, nhóm người ra khỏi núi năm đó là một đội khác sao?”

“Người của Bàn Mã đã giết đội khảo cổ kia, chắc chắn là đã chết, Bàn Mã cũng không biết người trong đội đó, nếu như sau đó có một nhóm người khác dịch dung, tôi nghĩ cũng không cần hóa trang quá cao siêu cũng có thể

lừa gạt được lão già đó.”

“Nhưng vì sao bọn họ phải làm vậy? Đây không phải chỉ là đùa giỡn lão ta thôi sao.”

“Đó chỉ là suy đoán của tôi thôi, thông qua tình hình của đội khảo cổ cùng với chuyện của lão Bàn Mã, tôi cảm thấy sự tình vẫn còn thiếu sót gì đó. Chúng ta giả thiết như đây là một âm mưu đã được lên kế hoạch từ trước, như vậy khả năng trong chuyện này, cái ngày lão Bàn Mã tàn sát đội khảo cổ, thực chất là bọn họ đã bị chỉ định giết hết, nhưng kế hoạch có thể đã bị sai lệch. Hay những sát thủ tới giết đội khảo cổ đã gặp biến cố khi ở trong rừng, nên không tới được. Ngược lại Bàn Mã đã hoàn thành nhiệm vụ của họ, sau đó nhóm người thay thế đội khảo cổ đi tới nơi này, tưởng là nhóm sát thủ đã hoàn thành công việc, vì vậy cứ theo kế hoạch từ trước bắt đầu giả trang lại. Như vậy Bàn Mã mới nghĩ là có ma hồ xuất hiện.” tôi nói, “đây là một suy luận tương đối hợp lý, sự thật có thể không hoàn toàn xảy ra như vậy, nhưng điều này khả năng giải thích cho những chuyện đã xuất hiện.”

“Ai da, chuyện này nghe mơ hồ quá, có điều Đạn gia tôi hình như từng nghe qua sự việc thế này ở đâu rồi?” Bàn Tử nói, “cậu có bằng chứng gì không?”

“Chỉ có một chút chi tiết, ví như nói, đội khảo cổ kia đúng là được Bàn Mã dẫn vào núi, nhưng lúc đi ra, không cần chờ Bàn Mã vào dẫn mà tự mình xuất phát. Nó giải thích cho việc đội khảo cổ phải thông thuộc địa hình nơi này thì bọn họ mới có đủ bản lĩnh để đi ra ngoài. Chuyện xảy ra sau đó, có thể là bởi đội khảo cổ kia phát hiện ra manh mối từ nhóm Bàn Nhị Quý nên liền ra tay giết người diệt khẩu?” tôi nói, “tôi hiện giờ cũng không biết đội khảo cổ kia có phải chính là đội đã đi Tây Sa không, nhưng tôi cảm giác được cho dù không phải toàn bộ cả nhóm nhưng khẳng định cũng phải có vài người. Nếu như vậy anh nói xem có phải những người này vì lần đi Tây Sa mà xảy ra chuyện đánh tráo này không.” suy nghĩ của tôi càng ngày càng hoàn thiện.

Bàn Tử nói: “con mẹ nó, cậu chứng minh nó bằng cách nào chứ?”

“Cách trực tiếp nhất, chúng ta phải đi tới hồ nước trong núi Dương Giác kia xem một chuyến, hiện giờ hồ đã nhỏ đi, tôi nghĩ có thể lặn xuống để quan sát bên dưới chứa cái gì, có xác chết nào bị vớt vào trong hồ nước không.”

“Con mẹ nó việc này có chút khó khăn, hiện giờ đã qua tới bốn mươi năm, dù có xác người thì sớm đã nát vụn ra hết rồi.”

“Xương cốt chắc chắn vẫn còn ở đó.” Tôi nói, “người của Bàn Mã không hề có thuyề, xác người chết khẳng định chỉ có thể ném ở ngay bên hồ thôi,

tôi nghĩ chúng ta cứ thử đến xem vận khí mình tới đâu.”

§17. Như đã từng quen biết

Tuy Bàn Tử thấy ý kiến của tôi rất mơ hồ nhưng vẫn chấp nhận đây là khả năng hợp lý nhất. Vốn dĩ hắn cũng là người hăng hái hơn ai hết trong vụ đi núi Dương Giác này, vì vậy tôi vừa nói là muốn đi, tất nhiên hắn sẽ hoàn toàn đáp ứng.

Tiếp theo chúng tôi thảo luận một qua vài công việc cụ thể, bởi vì lần này đi chỉ mang tính chất là du lịch, nên không có bất cứ đồ dùng trang thiết bị nào mang theo, do đó vấn đề hiện nay có chút khó giải quyết. Nhờ may dụng phải những chuyện liên quan tới khai quật mộ thì hắn là chỉ có thể trơ mắt êch bó tay.

Ở nơi hẻo lánh như này không thể nào có sẵn những trang bị để mình mua, Bàn Tử lúc đó mới nói, ngược lại thì cũng không khó tìm, chúng ta có thể mua đồ dùng thay thế. Tuy rằng không quá vừa tay, nhưng lần này rời thôn cũng coi như gần, không cần yêu cầu quá cao.

Bàn Tử nói là vật dụng để đi dã ngoại thì thợ săn cũng có, khẳng định là không cần chúng ta còng lưng khuân đóng chất đốt và lò không khói, có điều nếu gặp phải dã thú lớn, chi bằng chúng ta nên chuẩn bị thêm một vài vũ khí phòng thân.

Liền gọi A Quý tới để thương lượng với hắn những chuyện này, A Quý nói mình cũng đi săn nên có ba khẩu súng trong nhà, chúng đã được thay đổi hình dạng vài lần nên giờ cũng không biết gọi là súng gì. Ba khẩu súng không có cùng năm sản xuất, cũ nhất là một khẩu A Quý lấy từ trong chuồng gà ra, tuy chất lượng nòng súng còn dùng được, nhưng thân súng đều đã bị gỉ hết, không ai dám dùng, cũng không có đạn để mà dùng. Ngoài ra thì hai khẩu kia đều tạm ổn, có thể nhìn ra được vết tích của những năm tháng chiến tranh vẫn còn lưu lại.

Mấy năm trước nhà nước ban lệnh cấm dùng súng, nhưng thợ săn ở đây đều phải dựa vào súng để mưu sinh, cần câu cơm này tất nhiên không ai chịu giao ra, cấp trên cũng hiểu tình hình nên đành mắt nhắm mắt mở thi hành, chỉ khó là giờ biết đi đâu tìm mua được đạn. A Quý nói cán bộ thôn phải đi vào trong huyện mới có thể mua được một ít.

Săn bắn không phải là chuyên ngành của A Quý, cho nên trong nhà không trữ nhiều đạn, Bàn Tử lấy hai khẩu súng kiểm tra một lúc, nói: “A Quý à những thứ đó không thành vấn đề đâu, súng này được bảo dưỡng tốt thì còn có thể dùng, trước phải nã thử một phát xem có còn dùng được hay không.”

Chúng tôi phải mua lại đạn với giá cắt cổ, qua mấy nhà hàng xóm của A Quý gom được năm mươi viên, tôi nhìn qua cái mẫu mã mấy viên đạn hình trụ bằng đồng này cũng biết là chúng được làm thủ công. Thứ này mà tới giá

năm mươi đồng thì quả có điếm khiến tôi đau lòng. Bàn Tử nói đừng có nhỏ mọn như vậy chứ, năm mươi đồng này có thể cứu được mạng nhà cậu cũng thừa giá trị đi.

Dao đi rừng thì nhà A Quý có, hấn lập tức mang nó ra mài sắc, những đồ dùng khác chúng tôi viết vào trong một mảnh giấy, bảo A Quý đi quanh thôn xem có ở đâu bán đồ thay thế này không. Không có dây leo núi thì có thể dùng dây thừng, còn không có chủy thủ thì thay bằng liềm.

A Quý đề nghị với chúng tôi, giờ đang là mùa mưa nên trong núi có rất nhiều muỗi độc, đặc biệt là ở những nơi như bên cạnh hồ nước, muỗi có khi to bằng cả con ong bắp cày. Phải mang theo nhang muỗi và màn, đốt lửa trại lên thì vút nhang muỗi vào, nếu không những người thành phố như chúng tôi chắc chắn không chịu nổi đâu. Tôi thậm chí nói có Muộn Du Bình ở đây, chuyện này không cần lo lắng.

Sắp xếp thỏa đáng rồi, A Quý lại nói những thứ này phải mất một hai ngày mới có thể chuẩn bị được, dù sao thì thợ săn cũng chưa trở về, khi nào xong xuôi mọi việc chúng ta sẽ lên đường.

Trong lúc này, Bàn Tử có thể nghĩ cách để dùng acid sulfuric mà hấn vừa mang về, xem trong khối sắt kia chứa vật gì. Điều này cần thao tác chính xác, phải chọn một nơi tương đối an toàn nữa.

Tôi nhớ tới những lời Bàn Mã kể, cảm thấy làm thế không ổn, trong khối sắt này tỏa ra một thứ mùi kỳ lạ, hơn nữa mùi này lại có thể bị phai theo thời gian, dần dần sẽ chỉ còn thoang thoảng. Rõ ràng vật chất bên trong có tính bay hơi, có quý mới biết thứ này có tác hại gì đối với cơ thể con người. Tôi cảm thấy thời điểm khai phá thứ này chưa tới, để sau khi đến nơi kia tìm được những manh mối để lại rồi thì tính tiếp vẫn hay hơn là mạo hiểm đoán mò như vậy.

Lòng hiếu kỳ của Bàn Tử khiến hấn không thể chịu nổi, nhưng nghe tôi nói hoàn toàn có lý, hơn nữa Muộn Du Bình cũng tán thành suy luận của tôi, nghĩ tới khả năng làm liên lụy đến những người khác, hấn đành phải nhin lại.

Đúng lúc Bàn Tử đang đầy hưng phấn, một là do hấn chắc chắn có cổ mộ ở nơi kia, hai là đã lâu không được săn thú nên tay chân ngứa ngáy vô cùng. Mặc cho mặt xung vụ như ngựa đá, cả đêm hôm đấy chúng tôi phải nằm nghe hấn ba hoa về những cuộc săn thú trước đây. Tôi cũng không ngủ được, nhưng đầu óc lại nghĩ tới sự việc ở bên hồ, Muộn Du Bình vẫn không nói gì cả. Tôi thấy hấn đang nhìn về căn gác bên cạnh phòng A Quý, nhìn cái cửa sổ kia tới mức xuất thần.

Tôi nhớ tới tối ngày hôm trước, trong căn gác đó chợt thấy một cái bóng mơ hồ, có điều bây giờ trong cửa sổ kia một khoảng tối đen, không thấy thứ

gì cả. Con trai A Quý hình như không muốn gặp người lạ, lúc nào cũng ru rú ở trong phòng. Tôi nghi ngờ có phải hắn bị bệnh gì nên chỉ có thể ở trong nhà, hình như nông thôn nào cũng xảy ra những chuyện như vậy.

Một đêm không ngủ, thêm một ngày hoạt động mạnh nữa khiến thần trí tôi dần dần không còn nghe rõ Bàn Tử nói gì, Muộn Du Bình dựa đầu vào tường thiu thiu ngủ. Bên ngoài này so với trong phòng mát mẻ hơn rất nhiều, bốn phía xung quanh Muộn Du Bình một con côn trùng cũng không hề có, chúng tôi cứ nằm như vậy mà ngủ, lúc tỉnh lại đã tới giữa trưa ngày hôm sau rồi.

Ngày hôm sau mọi người ai về việc đấy, tới ngày thứ ba đã chuẩn bị ổn thỏa hết, A Quý báo cho chúng tôi lên đường.

Điều khiến tôi buồn bực là tôi không thấy người dẫn đường nào cả, chỉ có mình A Quý và Vân Thái đợi chúng tôi.

Tôi hỏi chuyện gì xảy ra vậy, A Quý anh không phải chưa từng đi tới đó sao? Tại sao lại tự mình đưa chúng tôi đi?

A Quý nói những thợ săn đã đi vào trong núi, không biết có phải gặp chuyện trở ngại gì không nhưng tới giờ cũng chưa thấy đội nào trở về. Những người khác thì chưa ai từng đi qua đó, hắn chỉ có thể tìm thêm chính con gái mình là Vân Thái đi cùng. Vân Thái trước kia theo ông nội đi qua nơi đó vài lần, biết đường lối phải đi như thế nào. A Quý dẫn theo chúng tôi, hơn nữa còn có Vân Thái biết đường, thêm mấy con chó, vấn đề cũng không lớn. Bằng không chỉ có mấy người chúng tôi bất đồng quan điểm, sợ rằng lại xảy ra chuyện phiền toái.

Tôi thậm nghĩ không ổn, xem ra tôi là tôi ra giá quá cao, A Quý tiếc lên không để cho người khác kiếm được số tiền ấy. Bàn Tử lập tức nói không được, chúng đi công chuyện, mang theo một tiểu nha đầu như vậy không bằng đùa nhau sao. Nếu bị chút thương tích gì, người làm cha như anh không đau lòng, tôi còn đau lòng hơn ấy chứ.

A Quý lại hăng hái nói không việc gì đâu, trẻ con ở đây năm sáu tuổi đã được đung vào súng đạn rồi, nếu nói về đi núi, con gái tôi so với tôi còn giỏi hơn nữa kia, với lại núi này con gái tôi rất quen thuộc, không cần lo lắng.

Vừa buông lời thì Vân Thái liền từ trong phòng đi ra, lúc tôi và Bàn Tử nhìn thấy, ánh mắt liền ngây dại. Chỉ thấy Vân Thái đã hóa thành một người hoàn toàn khác, trên thân khoác y phục đi săn của dân tộc Dao, đao sẵn giắt ngang eo, lưng đeo một khẩu súng săn ngắn. Dáng vóc cô gái người Dao từ đầu đã rất đẹp rồi, thêm bộ y phục này trên người, đôi chân thon và những đường cong liền hiện lên rõ rệt, thực sự đẹp ngỡ ngàng. Hơn nữa trong cái tư thế oai hùng mạnh mẽ kia lại mang theo một nét cười hoạt bát, ở tuổi mười

bảy mươi tám thật khiến người ta không thể ngăn nổi thích thú, lập tức về đẹp kia đã đôn gục Bàn Tử.

Cô gái đi tới bên cạnh chúng tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt thách thức, nói: “mấy ông chủ coi thường người ta đúng không?”

“Không có không có! Hoàn toàn không hề có chuyện đó!” Bàn Tử lập tức nói, “em gái, em hiểu lầm rồi, Bàn Tử anh chỉ là sợ em vất vả thôi, kỳ thật trong lòng bọn anh em tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất.”

Tôi lập tức nhíu mày, đá Bàn Tử một cước rồi khẽ mắng: “anh sao lại có thể giờ que nhanh thứ thế, dù thế nào thì ở cái tuổi của anh mà còn muốn trâu già gặm cỏ non sao?”

“Tuổi của tôi thì làm sao chứ, nhắc tới tên Bàn Tử tôi thì không phải tráng niên cũng là tráng ngư, không phải là trâu già.” Sau lại thấp giọng nói, “cậu cũng bảo với Phan Tử đi tìm cô nào làm vợ, sao tôi lại không được chứ?”

Tôi cũng không biết hẳn thật sự phải lòng hay chỉ muốn bõn cọt chút cho vui, liền nói với Bàn Tử người dân tộc Dao, nhà gái thường rất nghiêm ngặt, anh cẩn thận người ta tưởng thật mà gô cổ anh lại, vậy là anh sẽ phải tới nhà người ta ở rê cả đời làm nông, nếu như anh thay lòng đổi dạ chạy trốn, có một cực hình là vạn trùng xuyên tim, một thân thần mỡ cũng sẽ thành mồi cho trùng độc thôi.

Bàn Tử rõ ràng là người có kiến thức sâu rộng, liền xem thường những lời tôi nói, lại đáp: “chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, hay nhất là toàn bộ mỹ nữ trong Dao trại này đều hướng về Bàn Tử tôi hạ trùng độc, vậy hẳn là tôi sẽ trở thành trưởng thôn ở đây rồi.”

Trong lúc cười đùa tôi lại liếc mắt nhìn qua cái phong thái của Vân Thái, cảm thấy những lời A Quý nói cũng không sai. Hơn nữa lúc này đây phỏng chừng sẽ không có nguy hiểm nào quá lớn.

Điều duy nhất khiến tôi phải để ý là, trong lúc chúng tôi đang thu gom đồ đạc, Bàn Tử thì luôn tìm cách trêu đùa với Vân Thái, chọc cho cô ấy cười tít lên. Nhưng tôi có thể nhìn ra, Vân Thái thỉnh thoảng vẫn lén nhìn trộm Muộn Du Bình, chỉ thoáng một cái thôi, liếc mắt rồi lập tức quay đi ngay, nhưng trong đôi mắt ấy, tôi có thể thấy một ý gì đó.

Chúng tôi xuất phát dựa theo con đường mà lúc trước đi tìm lão Bàn Mã, đối với con đường này tôi đã có một chút hiểu biết, dọc đường so với ban đêm phải tìm kiếm ông già kia thì dễ dàng hơn nhiều. Bàn Tử đơn giản là đang mê mẩn, cứ vây quanh Vân Thái suốt, còn thiếu mỗi việc nằm xuống làm ngựa cho cô ấy cưỡi, Vân Thái thì lại quá sức dễ thương, hoạt bát.

Cô ấy hỏi tôi rốt cuộc là đang làm chuyện gì, chắc không phải là đi du lịch, vì làm gì có ai đi du lịch mà tới chỗ này chứ. Bàn Tử làm bộ thần bí,

nói bọn anh đều là những nhân vật có tâm cỡ đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật, nếu như em đồng ý thành hôn với anh, anh sẽ lên nói cho em biết.

Tôi còn sợ nếu Vân Thái lấy hẳn thì quả thật rất phí của giờ, may mà Vân Thái cũng có khiếu thẩm mỹ, kiên quyết không thềm. Có điều là Muộn Du Bình không hề bị không khí vui vẻ của chúng tôi chú ý, nét mặt anh không có chút thay đổi, trong lúc ai lấy đầu buông lỏng cảm xúc thì chỉ có mình hẳn vẫn đắm chìm trong biển mây đen.

Buổi tối hôm đó chúng tôi tới được cổ mộ chỗ cửa núi, sau khi xâm nhập vào trong núi một hai km thì mọi người dừng lại nghỉ ngơi, hừng đông ngày mai sẽ tiếp tục. Đi tiếp hai ngày sẽ tới được bên hồ nước kia.

Xa xa ngay ở trên triền núi vẫn thấy được hồ nước kia, đại khái là do mấy ngày trời mưa như trút nước nên nhìn nó to hơn tôi tưởng một chút. Quả nhiên là đúng như theo Bàn Mã nói bốn phía của hồ đều là đá tảng, lại thêm một vùng trùng điệp núi vây quanh. Những đỉnh núi đồ sộ tới bất ngờ cứ lồi tiếp nhau chạy dài, thế núi ẩn hiện hùng vĩ trong mây trời, tuyệt không giống như đồi núi thông thường, nhìn qua đã thấy hiểm ác không lường. Cây cối trong núi phân bố đặc biệt phong phú, ngay cả sườn núi cũng phủ một màu xanh mướt, Thập Vạn Đại Sơn này quả nhiên danh bất hư truyền. Tôi không khỏi mừn thâm, nơi này cách thôn không xa, nếu đi tiếp vào sâu bên trong lòng núi này e rằng so với Tháp Mộc Đà còn húng hiểm hơn nhiều.

Đi qua một nơi được cây cối che phủ hoàn toàn không còn nhận ra đâu là đường núi, chúng tôi tới được bãi đá ven hồ, hoàn toàn không phát hiện được bất kì một dấu vết nào của đội khảo cổ đóng quân năm đó. Nước trong hồ trong vô cùng, bóng mây trời phản chiếu dưới mặt hồ rất đẹp, buông ba lô xuống, chúng tôi đến bên hồ nước rửa mặt, nước rõ là lạnh, điều này chứng minh đáy hồ này có thông với mạch nước ngầm. Trong trong tiết trời nóng nực mà nước trong hồ lại lạnh như băng thật khiến cho tinh thần con người khoan khoái.

Rửa xong mặt tôi ngẩng đầu nhìn bốn phía, mặt hồ phản chiếu không gian mây trời và núi non trùng điệp. Đột nhiên tôi liền phát hiện nơi này giống như đã từng gặp qua. Tôi đưa mắt liếc Muộn Du Bình, trên mặt anh cũng hiện ra một vẻ rất nghi hoặc.

§18. Đột nhiên thay đổi suy nghĩ

Cảm giác quen thuộc trong chớp mắt ấy giống như tôi đã từng gặp qua, cứ mỗi lần như vậy toàn thân tôi lại bất giác nổi da gà. Trong sách nói đây là một loại ảo giác, nhưng lúc này thì không giống thế, bởi vì tôi cũng thấy nét mặt của Muộn Du Bình thay đổi, hình như có chút hồ nghi, không biết có phải là cùng cảm giác với tôi không nữa.

Đây là nơi nào? Ở nơi đâu tôi đã gặp qua cảnh sắc này, hay là từng thấy qua cảnh giống như vậy?

Tôi cố gắng nhớ lại, lật qua từng trang ký ức trong đầu, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, chỉ nhớ là hoàn cảnh này tôi chắc chắn mới nhìn qua không lâu. Hơn nữa, cùng với cảm giác mơ hồ ấy còn có một dự cảm “bất hợp lý” nữa. Rõ ràng là trong trí nhớ của tôi có ấn tượng với nơi này, và hoàn cảnh hiện tại lại có một vài điểm khác biệt.

Bàn Tử vô lo vô nghĩ, cởi sạch quần áo chỉ để lại mỗi cái quần cộc rồi lao tùm xuống nước bơi, A Quý nhắc nhở hắn cẩn thận một chút, hồ trong núi thường ẩn chứa nhiều điềm xấu, không nên quá ham vui như vậy. Bàn Tử không thèm nổi lên, liền lấy tay té nước qua chỗ A Quý làm cho hắn không nói được gì nữa.

Trở lại trên bờ, chúng tôi tháo giày và quần đã bị ẩm, Bàn Tử giúp A Quý căng lều, sau đó A Quý lại đi đốn củi, Vân Thái hỗ trợ mọi người nấu cơm, tôi ngồi uống nước, lúc này mới nhớ ra thế núi này từng thấy ở nơi nào.

Hình dáng và cảm giác về ngọn núi nơi này khiến tôi liên tưởng tới khe suối bên thôn chúng tôi từng ngâm mình tránh nóng, từ đường nét của triền núi đến thế đứng đều rất giống nhau. Chỉ có điều là lúc đó chúng tôi ở bên khe suối, còn giờ thì lại đứng ở ven hồ. Vì thế mà những hình ảnh in trên mặt nước cùng với dáng núi đã làm tôi vô cùng kinh ngạc. Chỉ là nơi này đâu đâu cũng thấy cây cối xanh tươi rợp mắt, còn bên cạnh thôn người ta đã đốn đi tương đối nên thoạt nhìn thấy có chút khác biệt.

Lúc tôi nhắm mắt dưỡng thần có cẩn thận quan sát qua bốn phía phong cảnh khe suối, Muộn Du Bình đứng nhìn mà trong lòng bất an, hắn chắc chắn đã để ý tới tất cả mọi nơi. Chỉ có Bàn Tử là mãi đùa nghịch với mấy cô bé gái nên khó trách hắn không thấy cái gì.

Điều này đúng là rất thú vị, tài năng của tạo hóa cũng thật điêu luyện, không biết chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay do địa chất nơi đây tạo thành. Hình như có một loại địa thế phong thủy cũng như thế này, nó được gọi là “thung lũng vẩy cá”, hầu hết núi đều có hình dạng như vẩy cá, từng tầng từng tầng một, thế núi cũng giống nhau, loại phong thủy này không thích hợp để chôn cất người chết. Bởi vì có người nói rằng dưới vẩy cá là nơi chắt

chứa dơ bẩn. Theo như địa lý mà nói thì đất nơi này rất dễ bị rửa trôi, địa thế đặc biệt giữ nước, ngôi cổ mộ mà chúng tôi thấy ở cửa núi chính là một ví dụ. Có điều nếu trong “thung lũng vậy cả” mà có một hồ nước thì hoàn toàn khác, đây gọi là “cá gặp nước”. Vậy cá ở trong nước, theo dòng chảy mà không bị cuốn mất, vậy đây không phải là cá, mà lại là một con rắn nước, nếu như có người thanh niên chết sớm thì hẳn là phải chôn ở chỗ này.

Nói như thế khả năng rất lớn là nơi này có cổ mộ, tiếc là tôi không biết tí mĩ về cách mai táng ở địa thế này, trong mắt tôi bốn phía trên núi đều không phải là nơi phù hợp để chôn cất người chết.

Bên kia Vân Thái cũng vừa dựng xong lều, bắt đầu thu gom củi đốt, tôi và Bàn Tử, Muộn Du Bình không cần phải hỗ trợ gì cả. Liên tiến hành tìm kiếm, quan sát sơ lược hoàn cảnh chung quanh.

Kích thước hồ chỉ lớn bằng hai sân bóng, một loáng là chúng tôi đã đi hết vòng quanh hồ, tôi lượn trên bờ nhìn vào trong nước, cảm giác thấy đáy hồ hình như chỉ có đá là đá. Hơn nữa mực nước trên cạn so với tầng đáy chênh lệch rất lớn, đi vào trong nước một chút vẫn còn có thể nhìn thấy đáy, tiến thêm chút nữa liền chỉ còn một khoảng tối đen, xem ra nước trong hồ khả năng rất sâu. Trên bãi ven hồ đâu đâu cũng thấy những tảng đá lớn nhỏ, như Bàn Mã nói thì kích thước của chúng khác biệt rất lớn, khiến tôi để ý là, bãi đá này vô cùng sạch sẽ, không thấy một chút tạp vật nào cả, có lẽ mấy ngày mưa lớn vừa rồi đã rửa trôi tất cả vào trong lòng hồ.

Đối với tôi thì những hồ nước sâu bao giờ cũng chứa một nỗi sợ hãi vô thức, tục ngữ có câu nước cạn không giấu rồng, nước sâu ắt có quái. Hồ nước sâu luôn ẩn chứa những thứ ngoài phạm vi mà chúng ta không thể nhìn thấy được khi chỉ nhìn từ mặt hồ nhỏ thế này, có thể bên dưới còn ẩn giấu một thứ kỳ quái không ai biết. Trên thế giới có rất nhiều hồ nước chứa thủy quái, mặt hồ không lớn nhưng vô cùng sâu, cho dù không có cái gì kinh khủng nhưng ở những nơi nước sâu thường có cá to. Nước trong còn có thể sẽ thấy một vài hình dáng cá vô cùng lớn.

Đi một vòng không thấy có dấu vết thi hài nào rõ ràng, có điều bãi đá này phần lớn đều là đá vụn, khoảng bốn mươi năm qua mực nước ở đây không ngừng biến đổi, đá trên núi liên tiếp lăn xuống, những xác người kia không biết chừng đều đã bị lấp dưới những phiến đá này rồi.

Chúng tôi phán đoán quá trình lúc đó, theo như tình hình của thì đội khảo cổ có thể cũng từ phía Nam mà tiến tới hồ như chúng tôi, mặt khác là về núi ở đây, nguy cơ đá nở và đất trôi thường trực. Như vậy chúng tôi phải đi về khu vực phía Nam của hồ nước để tìm kiếm.

Đây là một công trình lớn, mấy con chó mang theo cũng không tới, có điều ngay cả chúng cũng không biết có thể phát huy tác dụng được hay

không. Xác chết đã bị chìm trong nước nhiều năm như vậy, chắc chắn đã hóa thành xương trắng, có thể trông cũng không khác gì phiến đá.

Ăn xong cơm trưa, A Quý đi dạo quanh bốn phía ngắm cảnh, xem có con gì dễ săn, chúng tôi cũng tiến hành khoanh vùng khu vực tìm kiếm. Vân Thái bảo chúng tôi đi tắm cho hết mùi mồ hôi trên quần áo đã. Khu vực quanh hồ rất lớn, tôi, Bàn Tử, Muộn Du Bình ba người mỗi người chọn một địa điểm rồi bắt đầu hành động.

Cái chính là chúng tôi dùng tay không lật hết những tảng đá này ra, đá tích tụ ở đây chủ yếu đều là do những phiến gàn bờ nhất liên tiếp lăn vào trong lòng hồ, nhưng mực nước cũng dần sâu hơn, với lại bản thân những tảng đá này cũng chống được ảnh hưởng bào mòn của nước mưa (nước mưa sẽ chảy xuống dưới ghềnh đá hội tụ thành mạch nước ngầm, chứ không chảy ngược lên trên ghềnh đá, nó có cùng nguyên lý với đập ngăn sông vậy). Đáy hồ dốc đứng, năm đó chắc chắn Bàn Mã không thể tiến vào quá sâu trong hồ, vậy có thể khẳng định những thi thể kia chỉ được ném gần bờ, hơn nữa do mực nước đã rút đi ít nhiều nên những thi hài đó sẽ không ở trong hồ mà hiện đang ở ngay trên bờ này.

Bàn Tử nói nếu sau khi ném xác xuống nước mà không buộc với một vật nào đó thì chúng sẽ biến thành một cuộc thi bơi, một thời gian mới chìm xuống đáy hồ thành mồi cho tôm cá, xương cốt tứ tán. Đầu ở chỗ này nhưng mông lại cách xa tới cả trăm thước, như vậy có tìm chắc chắn không thấy được. Hơn nữa nếu những xác chết kia không được ném vào chỗ nào sâu sâu thì cũng sẽ bị động vật khác tha lên bờ ăn.

Tôi nói bất luận thế nào cũng không thể có chuyện không để lại chút dấu vết nào được, Mao chủ tịch từng nói, trên đời này sợ nhất là hai chữ sự thật, chúng ta cứ tìm trước đã, nếu tìm không thấy thì mới lại phân tích nguyên nhân.

Ba người cứ liên tục làm việc cho tới khi mặt trời ngả về tây, vẫn không có kết quả, mấy con chó săn đang nô đùa bên hồ, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới chúng tôi, cũng không thèm hỗ trợ gì hết. Ánh nắng bên hồ rất gay gắt, bị phơi một ngày khiến đầu tôi đau như búa bổ. Tiếng súng của A Quý vang lên hai phát trong rừng, hấn mang về một con gà rừng, mùi gà nướng thơm lừng khiến chúng tôi không thể kiềm chế được.

Bàn Tử không thể ghìm lòng nổi mặt nhìn như đưa đám, chúng tôi liền dùng tay cùng nhau hút thuốc, Bàn Tử nói: “xem ra quá sức rồi, cậu bảo là nơi này có cỗ mộ thì còn có thể tin được chứ, còn người chết thì chắc tìm không thấy đâu.” Tôi biết hấn vẫn tơ tưởng vụ cỗ mộ nên an ủi, “dù sao thì cứ đợi thêm mấy ngày nữa, từ từ rồi xem thế nào, nếu thật sự không tìm được những thi thể đó, tôi sẽ thay anh tìm cái đầu lớn kia.”

Hiếm khi lòng tôi lại không bị cuống như lúc này, uống chút rượu trắng rồi chúng tôi tới ngồi quanh đồng lửa bên hồ nghỉ ngơi, vừa ở bên hồ lại vừa trong núi nên không khí mát mẻ vô cùng. Vân Thái đã thay đổi y phục, cô ấy mặc áo phong, đầu cũng vừa gội, nhìn rất giống một cô gái người thành phố. Lúc dùng bữa cô ấy còn múa cho chúng tôi xem, vũ điệu của dân tộc Dao có rất nhiều động tác xoay thân và đá chân về phía sau, cô gái người Dao vừa có đôi chân nhỏ nhắn lại vừa xinh đẹp, Bàn Tử nhìn mà hàm rớt xuống đất, đòi học cho bằng được, nhưng hấn toàn nhảy dựng lên như đập đất, tôi được một trận cười nghiêng ngả.

Đã lâu rồi không được cười thoải mái như vậy, sau tôi thậm chí còn cười không nổi nữa, nhưng vừa liếc qua Muộn Du Bình chỉ thấy anh tựa trên tảng đá, nét mặt không có lấy một chút cảm xúc lờ lửng. Thoạt nhìn còn không phát hiện được sự hiệu hữu của hấn.

Trong lòng tôi lại nghĩ đi tìm lại quá khứ của anh có phải là một sai lầm hay không, hiện giờ nhìn những manh mối chúng tôi đã thu thập được rõ ràng là mình đã đi đúng hướng. Đối với chúng tôi mà nói, con đường này dừng lại cũng được thôi, nhưng riêng với Muộn Du Bình thì bất cứ một vật gì hiện ra cũng chạm vào cánh cửa tâm hồn anh, khiến cho anh rất khó mà thoải mái được.

Người này lại là điển hình cho nhân cách tự kỷ, tâm tại đào viên ngoại, ngọt tự tiểu xuân phong, không ai có thể hiểu được trong lòng hấn nghĩ gì.

Ngẫm lại thì cũng thật không đành lòng, tôi cầm một viên sỏi nhỏ ném Muộn Du Bình, nhìn hấn nói: “đừng suy nghĩ nữa, nói cho anh biết tôi từng trải qua chuyện này nên có kinh nghiệm lắm, cứ ngồi suy nghĩ vậy cũng vô ích thôi, chúng ta hiện đang ghép lại bức tranh, tất cả những mảnh ghép tìm được đều đã gần đủ, bớt suy nghĩ đi một chút.” nói rồi đưa cho hấn một chum rượu trắng.

Muộn Du Bình chỉ lặng lẽ nhận lấy, rồi lại đề qua một bên, tôi hơi phật ý, thờ dài hỏi: “anh không thể uống một hớp sao?”

Anh lắc đầu, đưa mắt nhìn vào trong bóng tối dày đặc.

Tôi đành chuyển lực chú ý về phía Bàn Tử, hấn đột nhiên lại đổi sang trò đồ vui cân não, hỏi Vân Thái, cái gì chiến đấu mà: “giết địch một trăm, tự tổn hại ba nghìn?”

Tôi sợ Bàn Tử lại pha trò vớ vẩn cho tiểu cô nương đây đoán, tiểu cô nương rất ngây thơ hử một tiếng, cảm thấy nếu nói ra thì rất bản, mới dò hỏi Bàn Tử một chút. Bàn Tử nói yên tâm đi, cái này suy nghĩ khác đi một chút thì tuyệt đối nghiêm chỉnh.

A Quý cũng uống hơi quá chén, cười khanh khách, đoán đi đoán lại cũng

không đúng, cuối cùng đành phải công bố đáp án, hóa ra là thí hồ đánh với mười ba yêu. Trong chơi mạt chược, nã pháo thắng nhà dưới một trăm nhưng lại bại bởi trung pháo ba mươi lần.

Trong Dao trại không thịnh hành trò này, Vân Thái cơ bản là nghe mà không hiểu, tôi mắng anh làm thế khác nào bắt nạt người khác? Hỏi cái gì nó liên quan một chút chứ.

Bàn Tử liền nói có ngay, lại quay ra hỏi: “đồ tiếp, cái gì chiến đấu mà “giết một địch tự tổn hạ ba nghìn?”

“Ong bấp cày!” Vân Thái lập tức giơ tay nói.

Bàn Tử lắc đầu tặc lưỡi nói: “nha đầu thối này, em định giễu anh có phải không?”

Chúng tôi cùng cười ầm lên, tôi nói: “vậy chắc là kỵ binh và xe tăng đánh nhau.” Bàn Tử nói, “nếu là kỵ binh và xe tăng thì để giết được một cái xe tăng chắc chết hơn một nghìn quân luôn.”

Tiếp theo chúng tôi thi nhau đoán, có người đoán là chơi bài tứ lơ khơ, có người đoán là con kiến, lại có người đoán là ăn mắm. Bàn Tử đều nói sai, dương dương tự đắc, hình như đang lẳng nhục chỉ số thông minh của chúng tôi.

Tôi cả giận nói “con mẹ nó, đây là chiến đấu gì chứ? Nếu đáp án của anh gượng ép tôi sẽ xử lý anh.”

Bàn Tử nói: “chuyện này rất là dễ nhé, ai da, Bàn gia tôi thông minh trời phú, với những người phạm phu tục tử như thế này khoảng cách chênh lệch quá lớn, tôi nói cậu nghe cho rõ đây, giết một địch mà tự tổn hại ba nghìn chính là chuỗi tiêu chiêu đầu với voi.”

Tôi nghe xong liền giận, mắng “anh nói bậy bạ gì đấy, chuỗi tiêu mà lại đánh nhau với voi, đây là cái trò gì, anh thử nói xem chuỗi tiêu đánh kiểu gì với voi mà giết một lại hại tới ba nghìn?”

Bàn Tử nói: “voi ăn no quá nên chết thôi.”

Chúng tôi liền nở ra một tràng cười, Vân Thái cũng cười tới không thở nổi, nhưng cười được vài tiếng mọi người liền từ từ im lặng, vì tôi thấy trong lúc chúng tôi đang cười nghiêng ngả thì Muộn Du Bình lại lặng lẽ đứng lên. Đi tới bên hồ rồi ngồi xuống nơi mà đồng lửa khó có thể chiếu tới.

Trong ánh mắt Vân Thái liền hiện lên một tia lo lắng, cô ấy nhìn tôi một cái hỏi: “hắn có phải nghĩ chúng ta quá ồn ào không?”

Bàn Tử thở dài, hút một hơi thuốc lá rồi an ủi: “không chuyện gì đâu, đừng để ý tới người ta, người ta đang đi đại tiện”

Tôi nhìn Muộn Du Bình vừa định đứng lên lại thấy Vân Thái đã nhanh

chân bước tới trước chỗ hấn ngồi.

§19. Hiệu ứng Siphon

Vân Thái ngồi bên cạnh Muộn Du Bình, xa xa không biết có nói gì với hắn không, Bàn Tử cứ nhìn chăm chú, tôi nói đùa: “anh thất tình rồi, nên đau thương lại nhé.”

Bàn Tử xem thường đáp: “chẳng phải cậu cũng vậy sao!”

“Cũng vậy cái đầu nhà anh!” tôi cả giận nói, “tôi không biến thái như thế đâu, bản thân chưa bao giờ có hứng thú với một tiểu cô nương như vậy!”

Bàn Tử vỗ vai tôi nói: “tôi tin Tiểu Ca là người tuyệt đối có nghĩa khí.” Nói xong cầm cốc đưa cho tôi, còn bản thân thì đứng lên đi tiểu. Tiếp đó phía sau có tiếng nước róc rách truyền tới, liên tục không ngừng, chẳng biết là hắn đã nín trong bao lâu nữa.

Tôi không khỏi mỉm cười, mà cười cũng mệt, không gian lặng đọng, nhìn ánh trăng phía xa in trên mặt hồ, bỗng cảm giác thấy tới đây cũng có lẽ là do duyên số sắp đặt.

Lặng lẽ ngắm non sông tươi đẹp nơi đây, ai có thể nghĩ tới năm đó đã xảy ra chuyện quý dị như vậy, lại nghe tiếng cười thống khoái của chúng tôi, ai biết được rằng chúng tôi đều mang trong lòng rất nhiều tâm tư. Vạn vật trên đời hết thấy đều rất đơn giản, mà con người dường như là loại sinh vật phức tạp nhất, phức tạp tới nỗi mà vừa phải chống lại vừa phải trốn tránh nhưng không được.

Tự chuốc lấy lo âu vẫn là tự chuốc lấy lo âu mà thôi. Tôi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nghĩ tới bản thân mình trước kia, rồi lại nhìn tới mình của ngày hôm nay, cảm thấy trước kia đâu đâu cũng vướng phải những ngăn trở, so sánh mà có chút nực cười.

Bàn Tử đi tiểu xong run rẩy quay lại chỗ cũ, nhìn Vân Thái vẫn còn ở bên kia, lại kỳ quái hỏi: “em ấy vẫn còn chưa bị mắng cho mà quay về sao? Rất có nghị lực a.”

Tôi nói: “đừng nói thế, có lẽ Tiểu Ca lại thích cô ấy thì sao, bọn họ chắc đang trao đổi tín vật đính ước cũng nên.”

Bàn Tử nói: “không được, bọn họ nói chuyện cách chúng ta xa như vậy, nhờ có yêu quái hay cái gì từ trong hồ xuất hiện kéo họ đi, chúng ta không thể cứu được, tôi phải đi xem bọn họ một cái đã.” Nói rồi nhẹ nhàng đi qua.

Tôi kéo hắn lại, nói không nên quấy rầy, Muộn Du Bình giờ đã rất phiền rồi, hắn chắc ngập đầu trong những vấn đề kia, giai đoạn này tôi cũng từng trải qua, để hắn một mình thì tốt hơn. Anh thử lắng tai nghe một chút, Vân Thái hình như cũng không nói gì, có khi là chỉ qua ngòai nhìn trời với Tiểu Ca thôi.

Bàn Tử ngồi xuống, lắng tai nghe thật kỹ, lại nghe thấy như là Vân Thái đang hát vậy. Tôi và Bàn Tử đều lặng đi, trong gió thì thậm chí có tiếng hát rất khẽ, là một ca khúc của dân tộc Dao, giọng ca nhẹ nhàng, nhưng thật sự rõ.

Không ai nói gì, lòng tôi thầm nghĩ Vân Thái cô ấy thật tốt, ngay sau đó bản thân cũng ngồi xuống, ngược mắt nhìn bầu trời dày đặc sao, lắng tai tiếp tục nghe.

Trời cao gió thổi hiu hiu, không biết đã bao lâu, đột nhiên tiếng hát bỗng ngừng lại, trong lòng tôi thoáng có chút rối loạn, hai mắt mở choàng. Bên kia Muộn Du Bình đã đứng lên, mắt hướng ra mặt hồ, mấy con chó đang chán cũng liền ngẩng đầu lên nhìn theo.

Bàn Tử vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, A Quý cũng thấy có điểm khác thường, tôi lay Bàn Tử dậy, chợt nghe trong gió có tiếng “xoạch xoạch”, hình như có nhiều bàn chân rất lớn đang đi lên trên bờ hồ.

Chó lập tức liền đứng cả lên, nhìn chăm chăm cảnh giác về phía đó, những con chó săn này đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp, không một con nào dám sủa tùy tiện. Bàn Tử và tôi liếc mắt nhìn nhau, tôi khó hiểu nhìn hấn, Bàn Tử lại chỉ chỉ cái đèn pin, ý bảo tôi đưa cho hấn. A Quý bên cạnh bảo chúng tôi cứ bình tĩnh ngồi xuống, phía trước liên tục vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi không được manh động. Hấn nói nhỏ: “không có chuyện gì đâu, hình như là dã thú uống nước thôi.”

“Dã thú gì vậy chứ, nghe động tĩnh thì phải to lắm ấy.” Bàn Tử cũng nhẹ giọng đáp.

A Quý cầm súng sẵn lên, bảo chúng tôi đợi ở đây không được nhúc nhích, trong bóng tối rón rén bước chân trần qua bên kia. Vân Thái theo sau, Bàn Tử vừa nhìn thấy có màn đi sẵn, lập tức không kiềm chế được, nháy mắt cho bọn tôi. Tôi cũng muốn đi xem, vì vậy họ vừa đi được mấy thước liền lên bám đuôi theo.

Đi tới bên cạnh Muộn Du Bình, chỉ thấy loáng thoáng tình hình trên mặt hồ, chúng tôi tìm xem con dã thú trong tưởng tượng ở đâu, nhưng nhìn mãi không thấy. Chắc nó chỉ có tiếng uống nước to chứ thân hình cũng vừa phải thôi. Chúng tôi dùng đèn pin quét qua mặt hồ, men theo hướng âm thanh kia truyền tới mà tìm kiếm, vừa nhìn lại phát hiện âm thanh này phát ra từ tứ phía xung quanh. Hơn nữa lại có tiết tấu nhịp nhàng, không giống như là của dã thú phát ra.

“Đây không phải là động vật, là tiếng gì vậy?” Bàn Tử làm bầm.

“Tiếng thủy triều.” Muộn Du Bình nói.

Chúng tôi ngờ ngác nhìn nhau, hồ nhỏ như vậy mà cũng có triều cường sao? Chẳng lẽ hôm nay có siêu mặt trăng? Ngẩng đầu nhìn, ánh trăng chỉ

thấy lờ mờ xa xa.

A Quý để súng xuống, chúng tôi cũng đi tới bên cạnh hồ nước, quả nhiên đúng như vậy, mặt nước có sóng đánh đập dồn, như sóng biển vỗ vào bờ cát. Có điều là biên độ không lớn, phát ra tiếng như đã thú uống nước chính là do nước va vào tảng đá vọng lại.

Tôi nhìn bãi đá dưới chân mình, phát hiện thấy mực nước đã giảm xuống, trước mắt đều là đá ẩm, nói cách khác là trong lúc chúng tôi đang nói chuyện trên trời dưới bể và lúc Vân Thái hát thì nước trong hồ cũng từ từ hạ xuống. Từ chỗ nước rút tới bờ tôi ước chừng cũng phải mấy chục bước, độ sâu của hồ này chắc chắn khó thể tưởng được.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào đáy hồ này bị thủng?” Bàn Tử nâng tay lên rồi mắt ra xa.

Đối với tôi phong thủy tương đối quen thuộc, biết đây là một hiện tượng địa lý, liền qua nói vui hân: “đây được hiểu là hiệu ứng Siphon.”

“Hiệu ứng Siphon là cái gì? Hút rượu nước hai hử?”

“Hồ này thực chất thông với mạch nước ngầm, quanh đây có thể còn một cái hồ to hơn nữa lồi với nơi này, bị ảnh hưởng bởi thủy triều, hồ này liền bị rút đi. Ví hồ nhỏ và hồ lớn này là một thanh nam châm, mà giả dụ hiệu ứng Siphon là do lực hấp dẫn của mặt trăng kia sinh ra, vậy thì mặt trăng kia chính là một nam châm cực đại, chắc chắn hồ lớn sẽ chịu lực hút rất lớn từ nó, hồ bé cũng xuất hiện áp lực nhưng ít hơn, nước trong hồ bé bị đẩy sang hồ lớn, mực nước sẽ từ từ bị rút xuống.” Tôi ngẩn đầu nhìn lên không trung, đột nhiên vỡ ra điều gì đó.

Khó trách chúng tôi không thể tìm được dấu vết của những xác chết kia, nếu như nơi đây tồn tại hiệu ứng Siphon thật thì mỗi tối đều có thủy triều, vậy thì thi thể năm đó có thể đã bị hút vào giữa hồ. Nó có nguyên lý giống như bồn cầu tự hoại vậy.

Không chỉ có những xác người mà tất cả những gì có trong hồ này đều sẽ bị đẩy vào giữa hồ, thảo nào mà tôi cảm thấy trên hồ ngoài đá ra chẳng thấy thêm một ít dấu vết nào nữa.

Mặt và đáy hồ có độ chênh lệch rất lớn, vô cùng dốc, chỉ cần rơi xuống không phải lúc thủy triều lên thì nhất định sẽ bị đẩy trở lại, còn nếu như không dùng đá ngăn lại thì chắc chắn sẽ rơi vào nơi sâu nhất trong hồ.

Nghĩ tới đây tôi không khỏi có chút chán nản, không biết hồ này sâu bao nhiêu, chúng tôi không mang bình dưỡng khí, nếu hồ này quá sâu thì chúng tôi chỉ có thể mất công toi trở về.

Có điều là khi suy nghĩ lại thì cũng không tới mức hết hi vọng, tay không

lặn xuống nước có thể xuống tới hơn một trăm thước, tuy chúng tôi không phải thợ lặn chuyên nghiệp nhưng nếu hai ba mươi thước thì cũng không vấn đề. Còn nếu không quá sâu, biết đâu chúng tôi còn có thể lặn xuống tìm kiếm chút đỉnh, nhưng ngay cả như vậy cũng đòi hỏi kỹ năng bơi lội tương đối tốt.

Để tới được đây một lần không phải dễ, bất luận là thế nào thì chúng tôi cũng sẽ thử cho biết, chỉ là bơi trong hồ này cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Nghĩ xong tôi mới nói với mọi người: “các anh có thể nín thở được trong bao lâu?”

§20. Đáy hồ

Trong mấy người chúng tôi chỉ có Bàn Tử, Muộn Du Bình và tôi là có kỹ năng bơi lội, A Quý cũng biết bơi nhưng hẳn chỉ quen hoạt động trong khe suối nên không có thói quen nhịn thở lâu, vì vậy chắc cũng không thể giúp được gì nhiều. Ngược lại thì Vân Thái bơi rất tốt, nhưng cô ấy không có áo tắm, chúng tôi lại không thể để cô ấy mặt đồ con để xuống nước được, chỉ sợ là Bàn Tử không còn tâm tư đâu mà làm việc nữa.

Phải nói là thời gian nín thở cũng cần chính xác, Bàn Tử nói hẳn phổi lớn nên có thể nhịn năm phút, tôi nói không thể nào, người anh như hộ pháp thế này, lặn xuống nước sẽ chịu áp lực nhiều hơn chúng tôi, có thể nhịn được ba phút cũng thành thánh rồi. Ngàn vạn lần không được thể hiện như vậy, trò này không đùa được đâu.

Bàn Tử nói hẳn ngược lại không lo tới việc đó, chúng ta là đi từ trên bờ xuống, lại không có chân vịt nên chắc chắn sẽ chìm rất chậm, có khi chưa tới đâu đã hết khí rồi.

Tôi gật đầu, quả thật để muốn tự do bơi lội thì hoàn toàn không thể chỉ bằng tay không, phải có đồ trang bị và bảo hộ hỗ trợ, mà trong đó quan trọng nhất chính là phải được rèn luyện thường xuyên. Thời gian tôi còn ở Trường Sa, có nghe mấy thợ lặn nói là điểm mấu chốt nhất khi lặn xuống nước sâu chính là phải rèn luyện được một tâm lý thật vững, đặc biệt là trước khi hạ đáy biển thợ lặn còn được huấn luyện cách ngồi thiền tĩnh tâm. Ở những chỗ nước sâu, tứ phía sẽ chỉ có một màu đen kịt, như là mình đang trong một khoảng không vô tận, lúc đó con người ta sẽ không thể tự chủ được nỗi sợ hãi của mình, riêng khi dưới nước mà không thể định thần được sẽ rất dễ xảy ra chuyện. Nếu có bình lặn thì sẽ làm tăng hao tổn dưỡng khí, còn không thì chắc chắn sẽ nghẹn thở.

Đáng tiếc là vùng biển Trường Sa tương đối nông, hơn nữa nước lại trong xanh, tôi chưa có cơ hội được thử nghiệm cái cảm giác đó, nên không thể biết nó trong thực tế sẽ như thế nào.

Có điều là với việc tự do lặn xuống nước, trang thiết bị cũng không quá nghiêm ngặt, có thể dùng một vài đồ thay thế được. Ví như Bàn Tử nói mấu chốt vấn đề nằm ở chỗ chúng tôi chỉ cần dùng tảng đá để tăng tốc khi lặn xuống lòng hồ. Trước kia nơi này chắc chắn rất sâu, nhưng mấy năm gần đây mực nước hạ xuống có khi tới cả trăm thước, tất nhiên là để an toàn thì chúng tôi cũng cần phải thăm dò qua đã.

Chúng tôi thảo luận thật kỹ càng từng chi tiết một, ba người đều mang tâm trạng rất phấn khởi. Ngày thứ hai chúng tôi thức dậy từ rất sớm, lợi dụng lúc mặt trời còn chưa ló rạng, tôi tiếp tục đứng bên bờ rà soát thêm một lần cuối

cùng nữa, tự xác định vị trí mình đã đánh dấu ngày hôm qua. Bên phía hồ này có một tầng sương bao phủ, nhưng lên tới bờ thì tan ra, Vân Thái đã quen dậy sớm nên cũng đi chuẩn bị điem tâm sáng. Chỉ là cháo loãng, một mình Bàn Tử có thể uống được mười bát. Có điều là do tự tay Vân Thái làm nên hẳn không thể nói là ăn không ra gì được.

Sau khi ăn xong, Bàn Tử tới hỗ trợ tôi rà soát hồ nước, lúc này lại dẫn theo mấy con chó, Bàn Tử đứng đùa với chúng. Hắn nói đi tìm mấy khúc xương đi, đi tìm đi, tìm được ta gọi chúng mày là chó mẹ. Mấy con chó vẫn nô đùa chạy quanh hồ nước, hoàn toàn phớt lờ những lời hắn nói.

Đợi đến khi ánh nắng chói chang xuất hiện, tôi đã lượn xong được một vòng quanh hồ, xác định là không thể tìm thêm được gì. Tôi cùng hai người còn lại ngồi xuống bàn bạc, tình hình này chắc chắn phải hạ đáy hồ một chuyến, giờ đã tới chính Ngọ, nước cũng ấm hơn một chút. Với kế hoạch như hôm qua đã bàn, cần một thời gian tương đối để chuẩn bị một đoạn dây thừng, một cái bè và mấy khối đá có trọng lượng thích hợp.

A Quý và Vân Thái giúp chúng tôi bện dây cỏ, không cần quá chắc chắn, chỉ cần có thể dùng để đo lường độ sâu là được, nhưng nhất định phải thật dài. Bàn Tử cầm liềm đi cắt về không ít cỏ, sau đó phơi trước nắng cho khô, cơ bản là không phải tất cả cỏ đều thích hợp để bện, hơn một nửa trong số đó là không thể dùng được.

Tôi và Muộn Du Bình dùng dây thừng đã bện để cố định cái bè to bằng hai cái bàn bát tiên lại. Sau đó tìm mấy khối đá to bằng bắp đùi, buộc vào dây làm quả tạ.

Dây cỏ bện làm ba đoạn, mỗi đoạn hơn mười thước, hai người một buổi sáng có thể làm được như vậy cũng là rất tuyệt vời rồi. Vì cỏ chưa được trải qua gia công nên còn rất thô ráp, nhưng tôi cũng không quan tâm, dù sao thì cũng không phải sử dụng lâu dài, chỉ cần chịu đựng trong vài giờ là ổn rồi.

Bên cạnh đó Bàn Tử còn lấy túi ni-lông cắt lấy một mảnh, rồi quấn dây thừng xung quanh nó thành một cuộn, đầu kia buộc một hòn đá nhỏ làm như một cái mỏ neo, dùng để thăm dò độ sâu.

Sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa, chúng tôi đem tất cả mọi thứ chất lên trên cái bè, tiếp theo cởi đồ trên người ra, chỉ để lại độc một cái quần đùi. Muộn Du Bình mặc quần của Bàn Tử mua, mặt tiền có in hình đôi gà con, chúng kiến cảnh ấy mà Vân Thái cười tới suýt thì ngất.

Lúc này đã khoảng hai giờ chiều, nước trong hồ vẫn lạnh ngắt như băng, chắc chắn là bên dưới có thông với mạch nước ngầm. Nếu không có ảnh mặt trời, chênh lệch nhiệt độ lớn như vậy không chừng tới khi chúng tôi lặn xuống còn bị chuột rút cũng lên.

Cứ thế chèo đi, rất nhanh sau đó màu nước dưới chân cho tôi biết độ sâu đã thay đổi, điều này có chút khiến cho lòng người không yên tâm. Chung quy là nhìn mãi không tới đáy nên bản thân nảy sinh cảm giác bất an, có điều đã kinh qua bao nhiêu biến cố lớn nhỏ rồi nên cái cảm giác này chỉ chợt lóe lên rồi lập tức biến mất. Hồ cũng không lớn, chúng tôi chèo bè một lúc đã vào tới trung tâm.

Gió thổi rất mát, bao nhiêu nắng nóng toàn bộ tiêu tan, tới giữa hồ, để giữ được thăng bằng trong khi chèo cần tới dùng lực rất lớn. Bàn Tử lấy tay lau mặt một cái mới hỏi: “thuyền trưởng thiên chân, trước tiên ta phải làm gì?”

“Trước tiên phải đo độ sâu đã.” tôi đáp,

Bàn Tử cầm hòn đá buộc vào đầu dây thừng ném vào trong nước. Tảng đá kéo sợi dây liên tục chìm xuống, cuộn dây trong tay Bàn Tử không ngừng quay tròn. Ngay sau đó chỉ còn nhìn thấy sợi dây, còn cục đá đã chìm vào trong bóng tối.

Đợi hơn một phút, cuộn dây mới dừng quay, Bàn Tử lúc này mới từ từ cuộn từng vòng dây từ dưới lên, miệng lầm nhảm đếm. Cuối cùng cũng xác định được hồ sâu hơn ba mươi ba thước.

Tôi hít một ngụm khí lạnh, tuy đoán cũng không sai mấy nhưng sau khi nghe vẫn thấy có cảm giác sợ. Đồng thời có thể đây chưa phải là nơi sâu nhất, loại hồ đá này vị trí sâu nhất không hẳn đã là ở giữa hồ.

“Ba mươi ba thước, thuyền trưởng à, chúng ta phải lặn sâu những hơn ba chục tầng lầu sao.”

“Chết tiệt, thế quái nào mà vừa nghe đến ba mươi thước đã lập tức đầu hàng rồi?” tôi vừa mắng vừa gạt đi, “mười tầng thì cũng bình thường thôi, con mẹ nó chứ, sợ cái quỷ gì.”

Nói rồi cùng Muộn Du Bình lấy bông nhét lỗ tai, đầu tiên phải xuống nước để thích ứng với nhiệt độ bên dưới đã, để Bàn Tử ở bên trên trông chừng, hấn béo nên lặn không được ổn lắm, chúng tôi sẽ giải quyết trong một lần mà không cần tới hấn. Nói xong lấy đá buộc vào dây cỏ rồi thất ngang hông, cầm trên tay một cái liềm, bọc đèn pin trong túi ni-lông, tôi và Muộn Du Bình nháy mắt ra hiệu.

Chúng tôi cùng hít thật sâu hột hơi tới cực hạn, rồi thả tảng đá từ trên bè gõ vào trong nước, tảng đá từ từ chìm xuống, kéo chúng tôi lặn xuống theo.

Ở bên Sudan vợ tộc trưởng mà ngoại tình thì cũng sẽ bị xử tử như thế này, tôi ngẩng đầu mình lên mặt nước, chưa bao giờ lặn mà không mang kính, tình hình xung quanh tất cả đều như sương mù che mắt, mơ mơ hồ hồ thấy bóng dáng mờ nhạt của nửa người Bàn Tử và bè gỗ, còn thấy cả mặt trời rọi từng quãng sáng lấp lóa trên mặt nước. Nhưng mọi vật cũng ngay lập tức lùi

xa, rất nhanh sau đó tôi xâm nhập vào một vùng bốn phía tuyệt đối tĩnh lặng. Nhìn xuống chút nữa, phía dưới là một vực sâu đen đặc, chỉ có thể nhìn thấy đèn pin trên tay Muộn Du Bình, đầu hướng xuống dưới linh hoạt như một con dơi liệng trong nước.

Tình hình như vậy không kéo dài được lâu, tôi tự nhủ. Bốn phía dần tới lại, đồng thời cũng xuất hiện một áp lực rất lớn, mãng nhĩ và ngực tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, có thể khiến tôi phải phun hết khí ra mắt.

Rất nhanh sau đó, đèn pin trên tay tôi soi ra hình dạng vật trong nước, đó là một tảng đá màu xanh u ám, tôi từ từ bơi tới sát vị trí của nó. Xuống tới đây, có thể thấy đáy nước càng lúc càng rõ ràng hơn, còn thấy đá có chỗ nông có chỗ sâu, hiển nhiên cũng không bằng phẳng, đây là một sườn dốc.

Cũng gần như ngay lúc đó tôi không nhìn được liền nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới xuống nước chưa được ba mươi giây. Tôi bắt đầu cảm thấy một áp lực xông thẳng vào mũi mình, cảm thấy cực muốn hít thở.

Đằng kia Muộn Du Bình vẫn tiếp tục lặn xuống, tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, trời ạ, đỉnh đầu một khoảng mơ hồ, chỉ thấy xa xa có một chút ánh sáng, bạn có thể tưởng tượng, một mình bạn ở trong cái nơi đen kịt sâu ba mươi thước này ngẩng đầu nhìn lên cái khoảng trống chỉ bằng miệng bát, không khỏi kinh thần sợ hãi tay chân rối loạn, cảm giác không thể nào duy trì được nữa.

Vì vậy liền rút liền giắt bên hông ra định cắt đứt dây cò, không ngờ là, dây cò ngâm nước rất dai, tôi cắt hai phát mà nó chỉ đứt có một nữa, nửa còn lại có cửa thế nào cũng không rời ra.

Tôi bỗng luống cuống, phản xạ tự nhiên là hít sâu một hơi để trấn định tinh thần, kết quả vừa hít một giây nước đã xộc thẳng vào phế quản, khiến cho cả người lập tức ho rũ rượi.

Vất vả lắm mới có thể không chế nước chui vào phổi, đột nhiên sợi dây trong tay tôi truyền đến một cơn chấn động mạnh, tảng đá trong tay rơi xuống, tôi cố gắng ổn định bản thân đưa mắt nhìn lại, đáy nước quả nhiên như một bãi đá dốc chạy dài, giống với hình thái ven bờ, tất cả đều là đá tảng lớn bé chồng chất lên nhau. Có điều những tảng đá này ngâm trong nước hết năm này qua năm khác, bề mặt bị phủ một tầng vẩn đục, chúng lại khiến tôi cảm thấy có chút bất thường. Những tảng đá này hoàn toàn “sạch sẽ”, không giống như những đáy nước mà tôi từng thấy trước đây, thường mặt đá phải bám rêu hoặc là ốc các loại.

Bãi đá dốc đứng, khối đá của tôi vừa rơi xuống cũng không có dấu hiệu trượt khỏi sườn dốc. Phía dưới bãi đá một vùng âm u tịch mịch, có vẻ như vẫn có thể lặn xuống tiếp.

Tôi không biết độ sâu bây giờ là bao nhiêu thước, dưới kia nơi Muộn Du Bình lặn xuống chắc chắn sâu hơn nhiều so với tôi, vì tôi thấy ánh đèn trong tay hắt mỗi lúc một tối, nhìn như là một quả pháo sáng đang rơi xuống dần.

Không khí trong phổi tôi cũng sắp cạn, bản thân vẫn muốn lặn tiếp xuống đáy nước, rất nhanh sau đó cũng chạm tới tầng đáy, trái lại tôi thấy lúc này mình có thể nín thở thêm một khoảng thời gian nữa. Cảm giác cấp bách vừa rồi có thể là do áp lực nước đè lên lồng ngực, trong giây lát tôi đã không chế được liền nhấc khối đá của mình lên, ném xuống dưới sườn dốc.

Tảng đá lập tức tuột xuống, lần thứ hai kéo tôi lặn theo, đi thêm được bảy tám thước, dốc đá thoải dần, rồi dừng lại.

Tôi nắm chặt sợi dây thừng chìm xuống, định mang tảng đá lên bỗng lúc đó tôi chợt phát hiện tận sâu phía dưới sườn dốc màu xám tro này, bỗng xuất hiện một bóng đen mơ hồ rất lớn. Nhìn như đầu một con cá sấu vậy.

Tầm nhìn dưới nước rất kém, tôi chỉ có thể nhận ra đại khái hình dạng, không khỏi hoảng hồn. Thầm nghĩ chết mơ rồi, trong hồ này cũng có thủy quái sao?

Đèn pin soi qua, lại nhìn ra cái bóng đen kia thực chất là một gian nhà gỗ hình dạng cổ kính, đồ sộ ở sâu dưới chân tôi, chỉ thấy được qua một vài nét chính về dáng vẻ của nó. Bề mặt nó bị che phủ bởi một lớp trầm tích lắng đọng. Tôi nín thở lại để cố định tư thế của mình, tiến tới gần gian nhà gỗ kia chiếu đèn pin vào, thấy không phải chỉ một căn nhà gỗ, mà bên dưới còn đan xen rất nhiều bóng đen khác, thậm chí còn có cả nhà ngói đổ nát nữa. Từ trên sườn dốc nhìn xuống vực sâu, thêm nhà, bờ rào cái gì cũng có tất, mọi thứ đều lặng lẽ nằm lại giữa hồ nước này.

Trời ạ, tôi sợ ngay cả người, đây có lẽ nào là một thôn trại cổ của người Dao.

§21. Thôn cổ dưới đáy hồ

Màu xanh âm trầm dưới đáy hồ gọi cho tôi thật nhiều liên tưởng, nhưng tôi chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ thấy một nơi như này tại đây.

Những căn nhà gỗ được bao phủ hoàn toàn trong lớp trầm tích dưới đáy hồ, giống như một phần của con tàu đắm, dưới ánh sáng yếu ớt tôi không thể quan sát kỹ càng được. Nhưng có thể xác định là trước mắt tôi chính là một thôn trại cổ của dân tộc Dao.

Sâu bên dưới sườn núi tối đen như mực bóng đen kia như đang lay động, chắc chắn nói ấy có thứ gì đó. Tôi đoán chúng đều là những nhà sàn gỗ.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Sao đáy hồ lại có cảnh tượng này? Lẽ nào nơi đây từng trải qua một cơn đại hồng thủy, khiến cho núi đá đổ sụp xông chôn vùi thôn trang dưới đáy hồ này?

Nhìn gian nhà cổ mang sắc xanh âm trầm, tôi thấy suy nghĩ của mình bỗng hỗn loạn, ngay cả hoàn cảnh chung quanh cũng không nhớ gì nữa. Chỉ biết ngơ ngác nhìn tình hình trước mắt.

Đang ngẩn ra nhìn bỗng toàn thân chấn động nhẹ, tôi bắt đầu từ từ di chuyển lên trên mặt hồ, sờ tới đầu dây thì nhận ra là nó đã bị đứt. Giờ tôi mới hiểu được cái cảm giác con người ta ghen thờ khi bị áp lực nước tấp vào mặt là như thế nào, lập tức dùng hết sức vội vã bơi lên trên mặt hồ.

Tình cảnh lúc đó rất khó để hình dung, như có một cánh tay vô hình đẩy tôi lên rất nhanh từ phía dưới, bốn phía tối tăm mù mịt, quang sáng phía trên càng lúc càng rõ, đầu óc tôi thiếu dưỡng khí nên trong mắt chỉ thấy ánh sáng càng lúc càng giống như bị sương mù che khuất, lại tưởng như mình đang bơi về phía thiên đường.

Người chết đuối chắc cũng sẽ thấy được cảnh tượng cuối cùng giống như thế này đây, tôi thảm nhủ. Sau đó vài giây hô hấp của tôi đã tới cực hạn, suy nghĩ trong một khắc liền trống rỗng, trước mắt chỉ còn lại một mảnh trắng trắng. Sau đó tôi chợt cảm giác mặt mình như được thả lỏng, ánh sáng từ phía bỗng co lại, đồng thời tôi cũng nghe thấy tiếng nước chảy và những âm thanh khác mà tôi nhất thời không thể nhận biết được, đập vào mắt là mặt hồ đầy sóng dập dềnh.

Tôi tưởng mình không còn sức để thở nữa, nhưng vừa ngoi lên đã vội hít lấy một hơi thật mạnh, hô hấp trong những giây này tưởng chừng như là phải vận khí lực toàn thân mới có thể chịu được. Chờ tới khi mình đã hít no một phổi khí còn tưởng là tôi sẽ hôn mê bất tỉnh-trời ạ, sống tới mấy chục năm, mà chưa bao giờ tôi nghĩ được hít thở lại sung sướng như vậy.

Sau giây phút hồi sinh tôi bắt đầu hít lấy hít để, cảm tưởng như nuốt hết cả

không khí xung quanh mình, dần dần mọi thứ mới bình tĩnh lại được.

Cho tới khi tôi trở lại bình thường rồi giờ tay lên nhìn đồng hồ, thấy từ lúc tôi lặn xuống nước cho tới khi nổi lên mới được hơn một phút, thế mà tôi còn tưởng mình đã lặn được vài giờ rồi ấy. Quang cảnh dưới đáy nước khiến bản thân tôi bị một phen kinh hãi, vì vậy mọi cảm giác lúc này đều rất thất thường.

Mà bình thường khi đi bơi tôi nín thở cũng không ngắn như vậy, xem ra bề bơi và hồ nước sâu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Tôi nghĩ mình cũng thật quá ngây thơ rồi.

Bè gỗ và Bàn Tử cách tôi ba mươi thước, có thể vào thời điểm cuối cùng lao lên mặt nước tôi đã phán đoán sai phương hướng. Tôi bơi tới chỗ Bàn Tử, bám vào bên cạnh bè. Bàn Tử qua hỏi tôi thế nào rồi, nhanh như vậy đã nổi lên sao.

Tôi vừa định nói thì bỗng thấy môi có cảm giác nóng nóng, sờ thử hóa ra mũi đã chảy máu. Tiếp theo là cảm giác đau nhức ở trong tai và toàn thân, người bắt đầu lả đi. Suýt chút nữa thì tay tôi tuột khỏi bè, trong giây lát Bàn Tử vội kéo lấy tôi, mơ mơ hồ hồ nghe thấy hấn gọi:

“Chết cmnr, cậu ngoi lên nhanh quá, vỡ mạch máu mắt!”

Khoảnh khắc lịm đi nhanh chóng trôi qua, ngay sau đó tôi liền tỉnh táo lại. Tôi không phải là thợ lặn chuyên nghiệp, xem ra thân thể này quả thực không phù hợp cho việc lặn ngụp. Tôi lăm úp lên bè, nhìn máu mũi mình cuộn cuộn chảy xuống cằm, sau nhỏ thành từng giọt rơi trên mặt nước. Lại thêm lo lắng không biết nội tạng mình có bị tổn hại gì không.

Bàn Tử bảo tôi dùng tạm tay áo hấn để cầm máu, sau lại hỏi tôi chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại ngoi lên vội vã vậy.

Tôi ngẩng đầu lên cho máu mũi chảy ngược lại, cùng lúc thuật lại những gì mình thấy cho Bàn Tử. Hấn nghe xong liền ngẩn tò te, vẫn không tin có chuyện đấy, những thứ như vậy không tận mắt nhìn thì đúng là không thể tin nghiệm nổi.

Bàn Tử còn nói cũng muốn xuống nhòm một cái, tôi vội ngăn hấn lại nói cho hấn biết dưới kia sâu như vậy, đi một mình quá nguy hiểm.

Cùng lúc ấy lại nghe thấy ào một tiếng, Muộn Du Bình từ dưới nước ngoi lên, mở miệng hít một hơi thật lớn. Hấn xuất hiện cách bè chỉ hơn hai thước, rõ ràng là bình tĩnh hơn tôi rất nhiều.

Tôi nhìn đồng hồ một cái, so với tôi thì Muộn Du Bình lặn hơn chừng một phút, hấn gắng sức bơi tới bên cạnh bè, một tay bắt lấy thành gỗ, Bàn Tử vừa định hỏi tình hình thế nào thì bất ngờ tay kia Muộn Du Bình lôi từ dưới nước

lên một vật. Vút nó lên trên bè, bọt nước liền bắt tung tóe lên mặt chúng tôi.

Tôi còn chưa thấy rõ là vật gì, Bàn Tử đã la hoảng lên:

“Chết tiệt, đây là cái quỷ gì vậy!”

§22. Vớt được quái vật

Đại khái là do Bàn Tử đột nhiên kêu lên khiến tôi bị giật mình, nhất thời trong lòng cảm thấy sợ hãi, vội vàng lau sạch nước trên mặt để xem xét tình hình.

Cảm giác đầu tiên của tôi là Muộn Du Bình có lẽ đã tìm ra những thi thể kia, tôi còn chuẩn bị sẵn tâm lý để chứng kiến những bộ thi hài trắng bệch.

Tiếc là tôi đã đoán sai, thứ được vớt lên trên bè hình như là một con thú chết trôi to bằng cái túi du lịch. Nhìn lại thì thấy xung quanh “xác chết trôi” có đầy những đoạn xúc tu đã bị phân hủy thành màu đen xì, “xác chết trôi” bị ngâm nước tới trương lên, nhìn như một hình cầu vậ, nhìn hình dạng này chắc đã bị chìm trong nước một thời gian dài rồi.

Xem ra trận lũ lụt năm đó đã cuốn theo không biết bao nhiêu trâu bò chớ lợn vào trong hồ này, nhìn mà ghê bằng chết, tôi lập tức cảm thấy buồn nôn tận họng. Vội xoay người đạp cái thứ kia ra xa khỏi bè, thầm nghĩ sao Muộn Du Bình lại vớt nó lên làm gì chứ?

Boi ra xa hơn một thước rồi tôi liền lấy nước trong hồ rửa sạch hết những dấu vết mà cái xác mục nát kia văng trúng, cảm giác vẫn dính dính, Bàn Tử liền mắng âm lên:

“Tiểu Ca, con mẹ nó chứ, cậu cũng được lắm, cái gì không vớt lại đi vớt cái kinh tởm này làm gì!”

Muộn Du Bình lại không để ý, hấn trèo lên trên bè, một tay dè lên cái xác kia, ngay lúc đó nước bị ép chảy ra bè rồi từ bè rơi xuống mặt hồ. Tiếp theo Muộn Du Bình bắt đầu tiến hành ngắt hết những xúc tu mọc ra quanh cái xác vớt xuống hồ nước.

Tôi nhìn mà muốn ói đến nơi, nhưng ngay lập tức lại phát hiện có gì không đúng ở đây. Vì tôi không thấy mùi hôi thối nồng lặc, sau đó nhìn qua Bàn Tử hình như cũng phát hiện cái gì bất thường, ngoắc ngoắc tôi qua xem.

Lần thứ hai tôi bơi qua, Muộn Du Bình gạt hết những xúc tu kia trôi nổi trong nước xung quanh bè, tôi nén hết ghê tởm vào trong mà tiến tới nhìn xem có chuyện gì. Lại thấy đó không phải là xúc tu gì hết mà là một loại rong kỳ quái. Nhìn kỹ lại cái thi thể chết trôi màu đen kia, tôi mới biết mình nhìn nhầm rồi. Cái bụng phình lên của nó bị xẹp xuống nhìn lại không giống xác chết nữa, ngược lại tựa như một quả bóng cao su hết hơi, mà những xúc tu xung quanh kia đều chỉ là rong rêu thôi.

Tôi lên bè phụ Muộn Du Bình gỡ đồng rong rêu quần quanh “xác chết trôi” ra, cuối cùng cũng thấy rõ được vật mục nát màu đen kia thực chất là

một cái túi da trâu đã bị ngâm nước tới thâm lại. Bề mặt của nó cũng bị rửa ra hết cả, chỉ còn lại một tầng sần sùi rất mỏng.

Đây là kiểu ba lô hành lý cỡ lớn trước đây, bên trong có khung sắt, do đó nó không hề bị bục ra, nếu không chắc chắn giờ đã nát vụn không còn ra hình thù gì nữa.

“Đây là...” Bàn Tử nghẹn giọng hỏi.

Muộn Du Bình nói: “ở chỗ tôi lặn xuống có một hàng rào, rất nhiều túi và tạp vật khác bị mắc trên hàng rào ấy, rải rác thành một vùng lớn, thấy có súng trường, ví da và vải lều bạt. Tôi chỉ có thể với lên được một cái này thôi.”

Tôi liền hiểu ngay đây là cái gì: “đây nhất định là những gì Bàn Mã nói, bọn họ giết người xong sau đó ném thi thể cùng với trang bị súng ống vào trong hồ này, xem ra tôi nói không sai, thực ra những thứ này đều bị thủy triều hút xuống đáy hồ, rồi bị móc ở trên hàng hàng rào đó.”

Muộn Du Bình gật đầu, rõ ràng là đang đồng ý tới suy luận của tôi.

“Hàng rào ư? Con mẹ nó, trước đây hồ này là một thôn trại sao?” Bàn Tử vẫn chưa tin nghiệm hỏi.

Trong đầu tôi loạn thành một mớ bòng bong, thậm chí tôi lừa hấn để làm cái quái gì chứ, nếu không phải chính mắt tôi nhìn thấy thì chắc cũng chẳng tin được.

Nhìn qua thôn trại cổ dưới nước có quy mô không nhỏ, để tới mức phải chìm trong hồ nước này thì tình hình năm đó chắc rất đặc biệt, đại loại như là vật hi sinh cho việc xây dựng một công trình thủy lợi khổng lồ nào đấy. Ví như đập thủy điện Tam Hiệp, có rất nhiều làng mạc thậm chí là danh lam thắng cảnh đều bị chìm trong biển nước. Cũng có thể là do động đất khiến núi bị sạt lở, nước trong đập tràn ra ngập hết thông xóm làng mạc, hoặc là những thôn trại này được xây dựng trên nền đất trũng, chỉ cần động đất là có thể sẽ bị sụp xuống tức thì, nhân chìm hết nhà của ruộng vườn trong nước.

Nhưng địa hình nơi này không giống như có từng xảy ra động đất, bãi đá ven hồ cũng vô cùng kỳ quái, tất cả tầng đáy đều là sỏi cuội, không biết chúng được hình thành như thế nào.

Con mẹ nó chứ, thôn trang kia chắc chắn cũng có liên quan tới nội vụ. Đội khảo cổ năm đó chắc chắn tới bên hồ này để vớt những khối sắt nằm dưới đáy hồ, mà chúng rõ ràng tồn tại bên trong cỏ trại kia. Những yếu tố bắt nguồn từ đâu? Nơi quỷ quái này đã từng phát sinh chuyện gì?

Xem ra trong nước vẫn ẩn giấu một sự tình có thể còn ngoài sức tưởng tượng của tôi.

“Đầu tiên đừng động vào những thứ này, cứ xem bên trong túi có gì đã?” Bàn Tử vội vã muốn mở cái túi ra, nhưng nó tương đối lớn, bề lại nhỏ, ba người chúng tôi không biết xoay xử thế nào cho tiện, Bàn Tử thử vài lần mà không tìm được cách mở được túi ra. Đầu tôi vẫn đang rối tung lên, cũng không buồn suy xét những thứ này liền cản Bàn Tử lại, nói: “giục tất bất đạt, chờ chút mọi thứ sẽ sáng tỏ ngay thôi, trước hết chúng ta cứ lên bờ đã”.

“Không được!” Bàn Tử nói, “chúng ta không biết bên trong có cái gì, nếu như là một cái chết hoặc là một vật gì không thể để cho A Quý nhìn thấy, lẽ nào cậu cũng muốn giết người diệt khẩu luôn? Chúng ta phải xem trước ở đây đã.”

Tôi nghĩ trong giây lát thấy cũng đúng, để cho hai người kia biết quá nhiều chuyện cũng không tốt, vì vậy bảo Bàn Tử làm nhanh tay lên một chút.

Hình dạng của túi vẫn còn nguyên vẹn, chúng tôi thử ấn vào lớp da trâu bên ngoài thấy đúng là nó vẫn còn rất dai, chất lượng của đồ công nghiệp quân sự lúc bấy giờ thật khiến cho con người ta ngưỡng mộ. Loại túi này thường dùng khóa bằng sắt, chúng tôi trên bề cần thận từng li từng tí lật cái túi lại phía sau tìm khóa của nó. Lúc chạm vào cái túi cảm giác vật bên trong mềm mềm, như là ruột nhồi bông vậy.

Loại túi này vốn được dùng để đựng quần áo hoặc là vật liệu may mặc, tôi thậm chí nghĩ mở ra dùng có mà là chăn trải giường, nếu như vậy thì thành chuyện tiêu lâm mất.

Sau khi lật lại cũng tìm được hai cái khóa đã rỉ còng rỉ cồng tới mức không thể cậy ra được. Bàn Tử rút liềm ra cắt một đường trên thân túi, bên trong hiện ra khuôn bằng thép.

Trước kia tôi từng được xem qua một bộ phim cảnh sát rất cũ do nước nhà sản xuất, trong phim cũng có loại túi này, khi đó chúng được dùng để chứa xác chết. Bên trong túi đựng thi thể, sâu trong ý niệm vẫn có chút hoang mang, Bàn Tử lại không hề tỏ ra lo lắng, dùng liềm rạch ngang túi ra. Quả nhiên bên trong chứa một đồng ruột bông gần như đã mục rữa, bị ngâm nước tới nát ra chỉ còn sót lại vài thứ. Bàn Tử dùng liềm khua khắng bên trong một chút, ngay sau đó chúng tôi phát hiện ra dưới đáy túi có chứa vài vật dụng linh tinh. Bàn Tử như một chuyên gia khảo cổ đang gầy từng thứ ra, chúng đều là đồ dùng hàng ngày của một nữ nhân.

Để tôi có thể đi tới kết luận này, là do trong những thứ lấy ra có tới ba cái lược, đàn ông thường không mang theo những ba cái làm gì, hơn nữa một cây lại có răng đặc biệt to, khẳng định nó được dùng để chải tóc dài.

Còn có hai cái kẹp tóc, một huy hiệu Mao chủ tịch và một cái khung ảnh

cùng với một hộp kem trang điểm Bách Tước Linh, ngoài ra còn một ấm pha trà nữa.

Kem trang điểm Bách Tước Linh và bình trà đều có vỏ bằng sắt, rỉ thối rồi, có điều là vì tình trạng dưới đáy hồ rất ổn định nên chỉ có thể rỉ tới một trình độ nhất định rồi ngưng lại.

Tôi cảm thấy hứng thú nhất với cái khung ảnh bằng gỗ kia, bên trong có một bức ảnh, nhưng nó đã bị ngấm nước tới nát vụn hoàn toàn, chỉ có thể lấy được vài mẫu con con. Chỉ cần cậy cái đinh ốc cố định tấm chắn đằng sau khung ảnh ra là tất cả những thứ bên trong nó sẽ hỏng hết. Cho dù là không bị rớt vụn thì cũng hoàn toàn không thể nhìn ra là chụp thứ gì.

Lắc lắc trong bình trà phát ra tiếng động, rõ ràng là nó đã bị bịt kín. Bàn Tử muốn mở nhưng rỉ quá không làm gì được. Hắn quyết không chịu, dùng liềm làm búa gõ vào vỏ bình, nhưng bè nổi không chịu được lực gõ như vậy, Bàn Tử không còn cách nào khác đành phải vừa bơi ngửa vừa đặt bình lên trên bụng mà gõ, âm thanh lạnh lạnh vang vọng trên mặt hồ, giống như một con rái cá mập vậy.

Tôi nhìn mà không nhịn được cười, nhưng cách này cũng có hiệu quả thật, rất nhanh sau đó bình đã bị phá ra, hẫng đổ ra từ bên trong một khối màu đen, sau đó lập tức thốt lên một tiếng kinh hoàng.

Tôi vừa nhìn lòng liền trùng xuống, kia là một khối sắt nhỏ rất giống với khối mà chúng tôi tìm được dưới gầm giường nhà Muộn Du Bình.

Bàn Tử lầm bầm:

“Lại là thứ này, xem ra cái túi da trâu này thực sự là của đội khảo cổ năm đó, Bàn Mã không lừa chúng ta, con mợ nhà lão, đây là thứ quý gì chứ?”

Tôi cầm khối sắt lên quan sát một chút lại lắc đầu không nói, vì tôi cảm thấy khối này so với khối của Muộn Du Bình hình như có chút gì đó bất thường.

§23. Khối sắt

Khối sắt này so với khối chúng tôi có trong tay thì nhỏ hơn rất nhiều, đại khái là chỉ có kích thước bằng ngón tay cái. Điều khiến tôi cảm thấy bất ngờ là khối sắt này tương đối nhẵn bóng, tuy rằng cũng loang lổ những vết rỉ sét, nhưng so với khối của Muộn Du Bình thì vẫn sạch sẽ hơn rất nhiều, hoa văn bên trên vẫn khá rõ ràng.

Tôi từng nghĩ khối sắt dưới giường nhà Muộn Du Bình có hình thù xấu xí như vậy không phải là bởi vì có người từng dùng acid xử lý qua nó, hiện giờ nhìn lại quả nhiên là như vậy thật. Khối sắt ban đầu có hình dạng là như thế này, không phải xù xì cóc ghè như của Muộn Du Bình, hơn nữa nhìn qua có thể thấy những hoa văn trang trí hết sức tinh tế. Rõ ràng là nó cũng được xếp vào hàng tác phẩm nghệ thuật vô cùng tuyệt vời.

Khối sắt nhỏ cũng không được cắt theo quy luật nào, dễ nhận thấy đây không phải là một chỉnh thể, chắc chắn là một mảnh tách ra từ món đồ khác. Những khối sắt này chắc phải đến từ một hoặc nhiều đồ sắt kích thước lớn.

Tôi vừa chèo bè vừa xoay chuyển suy nghĩ rất nhanh, cảm giác như sự tỉnh vào lúc này đã cơ bản được liền mạch rồi. Hiện tại vấn đề cũng bắt đầu rõ ràng, đại khái là chỉ hướng vài hai điểm.

Những suy đoán của tôi có chính xác không? Có phải nơi đây đã từng xảy ra chuyện đội khảo cổ bị đánh tráo? Chúng tôi vẫn phải tiếp tục dò tìm những trang thiết bị và dấu vết mà năm đó đã bị vứt lại trong hồ. Tôi nghĩ những thi thể này khả năng cũng sẽ ở quanh đây, điều này xem ra cũng không phải vấn đề quá hóc búa.

Thêm nữa là chuyện cổ trại ở đáy hồ, một hồ nước trong núi sâu sao lại có thể chìm một thôn trại được? Những khối sắt đến từ cổ trại này nguyên bản là vật gì? Chúng có tác dụng gì? Vì sao đội khảo cổ biết chuyện này mà vớt chúng lên? Con mẹ nó chứ, chuyện này càng về sau càng lăm ma mị! Những sự tình liên quan tới hồ nước có thể hỏi qua A Quý, có điều là tôi linh cảm được hẳn không chắc sẽ cho chúng tôi được nhiều thông tin.

Đáp án cho hai nghi vấn đó đều ở dưới đáy nước kia. Tôi thở dài, hiểu được kế tiếp mình sẽ phải làm gì, chúng tôi cần phải xem xét thật cẩn thận đáy hồ. Đồng thời phải tìm xem bên dưới có gì dùng được thì vớt hết lên để kiểm tra. Xem ra tới đây phải xuống nước thường xuyên rồi.

Đáng tiếc là dây cở trên người chúng tôi đều đã bị giãn ra không thể tiếp tục dùng được, thể lực của tôi cũng không đủ để lặn thêm một lần nữa. Bằng không tôi rất muốn ngay lập tức xuống nhìn một cái.

Ở khu vực nước này chúng tôi dùng dây ni lông buộc làm một cái ký hiệu

qua loa, ba người trước tiên vẫn phải lên bờ nghỉ ngơi đã. Vân Thái thấy bộ dạng của tôi thì kinh hãi, vội qua xử lý giúp tôi. Mũi bị nhét hai miếng vải, tôi đứng trong bụi cỏ thay đồ, cảm thấy khớp xương trên người mình như bị nứt đôi ra, đau tới mức không còn hơi sức gì nữa. Bàn Tử và Muộn Du Bình đem bè từ dưới nước kéo lên bờ, nhìn như đang nâng cáng cứu thương, thêm cả cái bao da trâu bên trên một mạch đặt lên một chỗ khô ráo.

Vân Thái hết sức hiếu kỳ hỏi chúng tôi vớt lên từ dưới nước cái gì vậy, nhưng do bên trong không có gì đặc biệt nên Bàn Tử cũng cho cô ấy nhòm một chút. Nhìn xong cô ấy liền cảm thấy kinh tởm ghê người.

Ánh nắng gay gắt, phơi quần đùi trên tảng đá cho thật khô, trong lúc đó chúng tôi ăn mấy quả đại để bổ xung lượng đường, Bàn Tử vừa ăn vừa hỏi A Quý có biết chuyện thôn trại bị ngập trong nước không? A Quý không hiểu gì, hoàn toàn không có lấy bất kỳ một nhận thức nào về vấn đề này, hắn nói chưa bao giờ nghe tới dưới hồ kia có một thôn trại.

Vừa rời khi ở trong nước nhìn một khoảng mơ hồ, phần lớn là không thấy rõ nên không thể nói ra tí mĩ từng chi tiết. Nhưng dựa vào lớp trầm tích lắng đọng trên bề mặt nhà cửa nơi đó có thể khẳng định là chúng đã bị chìm trong nước rất lâu rồi. Tôi bảo A Quý nhớ lại xem, trong thôn có ai lưu truyền về chuyện này không, cho dù là truyền thuyết cổ thì chỉ cần trùng khớ là được. A Quý vẫn lắc đầu, quả quyết là không có, hắn nói:

“Kỳ thực tôi cũng thấy có điểm kỳ quái, mọi người chúng tôi đều biết nơi này có một cái hồ, nhưng tới bây giờ nó cũng chưa hề được đặt cái tên, các lão nhân trong thôn thường không nhắc tới nó bao giờ.”

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác, tôi chỉ đoán là hắn không biết được nhiều chuyện, vì rốt cuộc thì đây cũng chỉ là truyện truyền miệng. Có thể tồn tại tới giờ xem ra cũng may mắn lắm rồi, thế nhưng tôi lại không ngờ tới hắn lại hoàn toàn không biết gì như vậy.

Núi Dương Giác có rất nhiều truyền thuyết kỳ quái, bởi vì từ xưa tới nay nơi đây vẫn là một nơi rừng sâu núi thẳm và cũng là ranh giới đặc khu săn bắn. Những vết tích hoạt động của con người tại đây cũng không nhiều, do đó mà nó có nhiều truyền thuyết cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng trong núi Dương Giác có một hồ nước lớn như vậy đáng ra là phải tồn tại rất nhiều truyền thuyết, nhưng giống như là nó bị cô lập hoàn toàn, không có bất kỳ một chuyện cũ nào nhắc tới nó, điều này đủ khiến cho tôi thấy rất khó hiểu.

Bàn Tử nói: “đây có phải là thôn trại mà mấy người bảo là bị hỏa hoạn trước kia không, tôi nhớ là có lần nghe ai nói trong núi Dương Giác có một thôn trại cổ bị lửa thiêu sạch, nhưng thật ra là nó bị chìm trong hồ nước này? Chắc là do mấy người không thấy có chút dấu vết nào sót lại trên mặt đất

nên mới nhận định như vậy.”

A Quý lắc đầu: “thời đó lâu quá rồi, dù có đúng là thôn trại cổ bị hỏa thiêu trong truyền thuyết đó thì cũng là tời thời nhà Minh. Hai thứ đó có liên quan gì không tôi thật không biết.”

Tôi nhìn A Quý cũng hiểu hẳn không phải nói dối, vì vậy liền nằm xuống rút một điều thuốc, dùng ngón tay xoa xoa huyết thái dương, thầm nghĩ quả nhiên là phải tự mình tìm hiểu thôi.

Bàn Tử chỉ về vị trí chúng tôi phỏng đoán là sâu nhất trong hồ, nói: “chất lượng đáy hồ này như vậy tôi thấy giống như bị búa đập ra vậy, cậu nói xem nó hình thành như thế nào?”

Tôi nói: “hồ này hẳn không phải mới được hình thành, mực nước chênh lệch như thế này thường chỉ xảy ra ở khe suối giữa núi này với núi kia mà thôi, có thể nó đã xuất hiện từ mấy trăm năm trước rồi.”

“Do động đất sao?” Vân Thái bên cạnh tò mò hỏi.

Tôi lắc đầu: “thôn trại dưới nước được bảo trì tương đối hoàn hảo, nếu như do động đất thì chúng ta chắc chắn đã không thể nhìn thấy những đường làng ngõ xóm và hàng rào ngay ngắn như vậy. Điều đó chứng minh rằng thôn trại kia bị nước bao phủ trong tình huống rất bình tĩnh.” Tôi cũng chỉ ra nơi vừa rồi Bàn Tử nói là sâu nhất trong hồ rồi nói tiếp suy luận của mình: “có thể là vì vận động địa chất, hoặc là một nguyên nhân khác mà trong một trăm năm trước tại sơn thể trước mặt chúng ta đây bỗng xuất hiện một vị trí nối liền với mạch nước ngầm, lại vừa đúng khu vực thôn trại này vì thế một trận đại hồng thủy bất ngờ ập đến kéo theo tất cả nhà cửa ruộng vườn nhấn chìm trong biển nước.”

Vì sao lại nói là mạch nước ngầm thông với hồ nước? Do là tôi không nghe A Quý nhắc tới quanh đây có cái hồ nào lớn hơn, giữa vùng Thập Vạn Đại Sơn tôi cũng chưa thấy ai nói là có hồ lớn, nhưng mạch nước ngầm carter ở đây thì lại rất nổi tiếng. Nơi này giống như một vùng nhiệt đới, mưa rất nhiều, nước mưa chắc chắn phải có chỗ để chảy vào. Nước trong những sông ngòi trên mặt đất trước sau gì cũng phải ngấm xuống mạch nước ngầm,

Tối hôm qua diễn ra hiệu ứng Siphon nên có thể khẳng định là vì nơi này có thông với hồ khác.

Bàn Tử nói: “xem ra tôi nói không có sai, thứ chúng ta muốn tìm, chắc chắn đang ở ngay dưới chỗ sâu nhất của hồ, chúng ta không thể tìm được nó rồi.”

Tôi lắc đầu: “cũng không hẳn, những căn nhà gỗ này có thể ví như một cái màng lọc, phần lớn những thứ bị thủy triều hút xuống đáy hồ đều sẽ mắc vào những hàng rào và trong những căn nhà gỗ đó. Vì vậy chúng ta chỉ cần tìm

kiểm một vòng quanh nơi này thì cơ bản sẽ có thu hoạch. Nếu không có gì thì mới thực sự chấp nhận thất bại.”

Độ sâu một vòng quanh đó cũng không phải là quá sức, tôi đoán là tầm khoảng hơn hai mươi thước, chỉ cần kiên trì một chút thì nhất định chúng tôi sẽ phát hiện ra được cái gì đó hữu ích.

Bàn Tử nhìn mặt trời một cái, bồng chóc lấy lại tinh thần, nói: “chuyện hôm nay phải hoàn thành ngay, chúng ta xuống nước tiếp thôi.”

Tôi lập tức lặn đầu, đó là điều không thể, như vừa rồi mới lặn xuống xem, tay không lặn trong nước quả thực có chút miễn cưỡng, nếu muốn từ từ điều tra kỹ càng thôn trại cổ đó, chắc chắn cần phải có những đồ lặn chuyên nghiệp. Chúng ta hoàn toàn không thể tiến hành ngay lập tức được, trước tiên phải về thị trấn, sau đó liên hệ người đem trang bị tới đây.

Đây là một công trình lớn, dụng cụ lặn xuống nước rất nặng, có thể phải thuê tới mười mấy người dùng la khuân vào trong núi, điều này thực không giống như dự tính khiêm tốn ban đầu của chúng tôi. Hơn nữa những thứ này không phải dễ chuẩn bị, ngoài bình dưỡng khí, chúng ta còn phải sắm thêm cả máy bơm oxi, đó không phải đồ trẻ con, la khả năng không thể kéo vào trong núi này được. Tách nó ra rồi thì lại phải vận chuyển, lúc đó thì lại càng lâu.

Lòng tôi lại rối lên, đợi thêm một lúc nữa chắc tôi sẽ bị giày vò tới chết mất.

Bàn Tử cũng không muốn trở về, nhưng hấn đầu óc nhạy bén hơn so với tôi, Bàn Tử suy nghĩ một lát rồi nói: “việc này không cần cân nhắc nữa, muốn tìm kiếm được trọn vẹn thì chúng ta nhất định phải trở về mang bình dưỡng khí tới đây, không còn lựa chọn nào khác cả. Có điều là vừa rồi lặn xuống xem qua tình hình, chỉ là đơn giản lặn vào trong nước tìm kiếm, cũng không cần tới bình dưỡng khí. Chúng ta có thể phân công nhau làm việc này, một người trở về mua trang bị, hai người còn lại ở đây bắt đầu vớt vật chìm, cả hai việc đều phải tiến hành cùng một lúc.”

“Ai sẽ trở về?” tôi hỏi.

“Theo mức độ quan hệ mà nói thì người trở về đương nhiên là cậu thì phù hợp nhất, cậu có quan hệ rất rộng rãi, tôi và Tiểu Ca ở lại đây mò đồ cho. Cậu quen biết nhiều thủ hạ như vậy, cứ tìm vài người hỗ trợ đặt mua. Xong việc rồi lại tới, như vậy thì dễ dàng hơn nhiều so với chúng tôi.”

Tôi mắng một tiếng: “bố khi, vậy chẳng khác nào ép tôi chết ghen”

“Một người chết ghen chung quy vẫn tốt hơn là cả ba người cùng chết ghen, hơn nữa cậu nghĩ mà xem, bảo Tiểu Ca đi chắc chắn không thể được, quan hệ của tôi ở Bắc Kinh so với cậu cũng bất tiện hơn nhiều. Tôi đi thì tổn

thời gian hơn, ở nơi này ngắm phong cảnh cũng được, nhưng bắt cậu đợi một tháng thì chắc cậu không thể chịu được. Do đó nghe Bàn gia tôi nói đi, cậu trở về thu xếp trang thiết bị là lý tưởng nhất rồi.” Bàn Tử dùng đường chính chính nói.

Tôi nhìn biểu cảm trên mặt Bàn Tử, trông như một tên võ nộ, nhưng nghĩ kỹ thì cũng có lý phết. Tôi chỉ cần đánh một cuộc điện thoại cho Phan Tử là trong vài ngày có thể thu xếp được mọi chuyện, còn có thể đem Vương Minh và những người làm trong cửa hàng của chú Ba tới đây giúp một tay. Huống hồ Bàn Tử này lại không đáng tin cậy, để hắn đi làm thì tôi thật không yên tâm. Tôi chỉ gật đầu, lập tức lên kế hoạch, cũng không chậm trễ mà ngay trong sáng ngày mai liền rời đi, cố gắng tốc chiến tốc thắng.

Sau đó tôi liền giao hẹn với A Quý, ngày mai hắn sẽ đưa tôi trở về, Vân Thái sẽ ở lại đây trông chừng Bàn Tử và Muộn Du Bình. Tôi nghĩ A Quý cứ đi đi về về thế này cũng vất, hơn nữa hiện giờ chúng tôi không thể thiếu hắn được. Cần phải tiếp tục lôi kéo hắn, vì vậy liền ra giá cao hơn trước.

Cuối cùng tôi gần như tê liệt, suýt chút nữa thì không thể đứng lên được, Bàn Tử và Muộn Du Bình lại tiếp tục lặn xuống nước lần hai. Vớt lên được vài thứ nhưng đã rách nát ở trình độ kinh khủng nên không còn giá trị gì. Trong đó có một khẩu súng tự động, nát như một cái đuốc, Bàn Tử rất thích súng nên ra vẻ vô cùng tiếc nuối.

Khi Bàn Tử nhìn thấy thôn trang dưới nước kia thì không khỏi kinh hoàng vì cái quy mô của nó. Hắn nói đáng tiếc ở chỗ không có kính lặn, nếu không thì có thể thấy rõ hơn một chút, cũng không phí công nhặt mấy thứ rác rưởi dưới đó lên. Tiếp theo hắn liền tìm kiếm trong tất cả những đồ thay thế của chúng tôi, cuối cùng cũng tìm được một vật là một cái đèn pin. Nhưng thứ này cũng không quá kín, Bàn Tử liền làm một quyết định hết sức khó tin. Hắn lấy ống kính dán vào mắt, dùng băng dính và dầu trơn bít những khe hở lại, sau đó dùng lực ngăn chặn, như vậy có thể đảm bảo hai mắt nhìn được xa trong nước. Bàn Tử lặn xuống thử ở chỗ nước cạn, nhưng ngay lập tức áp lực lại khiến cho nước ùa vào trong hai ống kính, phương pháp này xem ra không thể thực hiện được. Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác ngoài việc ngồi đợi tôi quay lại. A Quý và tôi trở về trong thị trấn, trước tiên phải tìm mua thêm một vài đồ dùng cá nhân trong mấy cửa hàng để hắn mang trở lại đây.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, sáng sớm ngày thứ hai tôi rời khỏi núi Dương Giác, mây đen vần vũ trên nền trời, hình như lại sắp có mưa to. Tôi vẫy tay tạm biệt bọn họ rồi lên đường xuống núi. Đi tới sườn núi tôi lại quay mặt nhìn về phía hồ nước một lần nữa, trông thấy đám mây đen kia mà trong lòng bỗng có một linh cảm rất lạ, tựa như là sắp có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

§24. Dòng chảy

Nói ngắn gọn là sau khi tôi trở lại Ba Nãi, trước tiên là phải ăn một bữa no nê rồi mới bắt đầu đi tới thị trấn gần đó mua đồ lặn. Dặn A Quý mang vào núi sau đó lên tàu rời khỏi đất Thập Vạn Đại Sơn.

Một đường xóc nảy, trong lòng lại có chút gấp gáp nên cảm thấy vô cùng khó chịu. Trên xe tôi còn bắt gặp người cháu họ xa nói giọng Bắc Kinh của lão Bàn Mã, nhìn ra được là ông ta cũng có một nỗi băn khoăn gì đó, suốt chuyến đi không nói lời nào, rõ ràng là đang đăm chiêu suy nghĩ. Ông ta cũng không hề nhận ra là tôi có mặt ở trên tàu.

Về tới Phòng Thành Cảng, tôi quyết định qua khách sạn để bắt đầu hành động. Trước tiên là phải đặt mua đồ, biết là trong việc này có chút mờ ám và khó khăn nên tôi cần phải hành động thật cẩn trọng. Đầu tiên là gọi cho Phan Tử, bảo hắn giúp mình chuẩn bị một ít trang bị, hắn quen biết rộng nên hiệu suất rất cao. Sau đó sẽ nhắn Vương Minh lập tức tới hỗ trợ mình một tay, tôi đang cần một người nắm vùng.

Phan Tử nghe tin tôi muốn đặt trang thiết bị thì có chút lo lắng, tôi đành phải lừa hắn rằng mình đặt hộ người khác, hắn mới chịu đồng ý. Năm ngày sau hàng và người tới, tôi ở Phòng Thành Cảng thuê một chiếc xe, đem những thứ này chuyển tới Ba Nãi. Đường quốc lộ Bàn Sơn dốc đứng vô cùng, tôi lại chỉ có bằng lái xe hạng C, lúc này cứ nhắm mắt phóng bừa, mạo hiểm vạn phần. Mấy lần suýt chút nữa thì lao xuống vách núi, do là toàn bộ lộ trình đều bám vào vách đá, hai bên đầu xe đều bị đâm cho biến dạng, lúc Vương Minh xuống xe hai chân mềm nhũn ra.

Ba Nãi chỉ có đường rải đá, đoạn cuối cùng thực sự không thể phóng vào được, ngày lại đổ mưa lớn, buộc lòng chúng tôi phải đổi sang xe kéo. Phải thuê tới ba xe thô mới có thể mang hàng vào tới thôn. Đến giờ thì mọi chuyện vẫn thuận lợi, nhưng từ lúc tôi rời đi tới lúc quay lại thôn Ba Nãi này cũng đã qua hai tuần.

Vốn là đã giao hẹn trước với A Quý là đón mình ở cổng thôn, trước phải đem chuyển hết đồ đạc vào trong nhà hắn. Nhưng tới cổng thôn rẽ hàng rồi mà vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu cả.

Bản thân tôi lúc đấy cũng mệt mỏi rã rời, không khỏi tức giận, bảo Vương Minh ở lại trông đồ đạc còn mình thì tới nhà A Quý tìm xem hắn đâu. Cửa phòng khách kiêm phòng ăn mà chúng tôi trọ vẫn đóng chặt, gõ nửa ngày mà không thấy gì, đành tới tận nhà sàn của A Quý tìm.

Đây là nơi ở của nhà Vân Thái, đại sảnh không khác với phòng trọ của chúng tôi là mấy, vì không có nhà bếp ở đây nên có vẻ sạch sẽ hơn rất nhiều. Trong góc nhà có chắt một vài cái khung gỗ màu, dùng để bán cho khách du

lich. Trên tường dán mấy bức tranh tét, khuê phòng của chị em Vân Thái ở trong nhà, A Quý ngủ ở phòng bên, còn có một cầu thang gỗ thông với tầng hai.

Nơi này đậm chất dân già, cửa chính không khóa, bên trong gian phòng nào cũng chằng rèm. Tôi gọi vài tiếng, cẩn thận tiến vào thấy không có ai ở nhà. Nhìn lên lầu hô thêm hai tiếng nữa nhưng trước sau vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng thăm mắng, con mẹ nó chứ, sao A Quý lại làm ra thế này? Đã hẹn chờ tôi vậy rồi mà người lại không thấy đâu cả? Chẳng lẽ hấn đi vào núi? Vậy thì khôn rồi, ở đây tôi chỉ biết có mình hấn, chẳng biết khi nào hấn mới chịu trở về!

Lập tức máu nóng trong người tôi dồn hết lên não, sợ là hấn đang làm gì trên tầng nên không nghe thấy tôi gọi. Vì vậy nhanh chân bước lên cầu thang, tiếp tục hò hét.

Tầng một và tầng hai ngăn cách với nhau bằng một cánh cửa tre đan, đặt ở trên sàn gác, tôi đẩy nó ra rồi từ từ đi lên. Bên trên có một hành lang, bước tới phần cuối hành lang lại thông sang ban công gỗ, trông cũng cũ nát lắm. Thoạt nhìn đều như những nhà sàn gỗ từng thấy qua. Hai bên đều có phòng ở, bên cạnh là một đồng hồ, cửa phòng toàn bằng những khung gỗ căng da thú khô. Tôi gõ một hồi lại không thấy có phản ứng, hình như người trong nhà đã đi hết không còn một ai.

Tôi thở hên hèn mấy hơi để mình tỉnh táo lại, thật cáu không có chỗ phát tiết. Lúc này bỗng nhiên nghĩ tới sau cửa này hình như A Quý bảo là phòng của con trai hấn.

Con trai A Quý tôi mới chỉ nghe hấn nhắc tới, chứ chưa hề được thấy mặt bao giờ. Nghĩ hấn chắc bị khuyết tật gì nên mới không dám gặp người lạ, vậy sao hôm nay cũng không có nhà? Tôi không nén được tò mò, nhòm qua khe cửa xem bên trong phòng. Phát hiện bên trong vô cùng tối tăm, chỉ có thể thấy trên tường treo rất nhiều đồ, không rõ là cái gì, hình như đều là tranh giấy. Quả thật không có người, hơn nữa cũng không thấy đồ dùng sinh hoạt, trông huênh trông hoảng.

Tôi lấy làm lạ, con trai A Quý ngủ trong phòng này sao? Phòng này sao có thể cho người ở được chứ? Nghĩ đẩy vào xem kỹ một chút, lại thấy cửa không nhúc nhích, hình như đã cài then bên trong rồi.

Tôi không có thời gian để suy nghĩ tới những thứ này, thu lại lòng hiếu kỳ của mình quay lại tầng một. Sang nhà hàng xóm tìm hỏi thử, thấy bảo A Quý đã lâu chẳng thấy mặt, như là cả hai tuần vừa rồi vào núi mà không trở ra. Có điều họ cũng không dám chắc được, vì A Quý bình thường cũng đều phải

đi tiếp khách. Con gái hẳn mấy ngày mưa vừa rồi lại sang thôn bên thăm ông nội.

Tôi mắng một tiếng, hai tuần trước chính là lúc tôi rời khỏi thôn, xem ra hẳn sau khi đi vào núi lần hai thì không có trở ra nữa. Rất có thể A Quý kia không nhớ tôi bảo hẳn ra đón tôi.

Vì thế buộc lòng phải tự mình bỏ tiền thuê mấy thôn dân giúp đỡ, trước là đem những trang bị kia chuyển tới nhà A Quý, để Vương Minh trông nom. Sau đó lại qua nhờ hàng xóm kia tìm hộ một người dẫn đường vào núi. Bản thân mang theo ít đồ vào núi trước, sau đó A Quý đi ra tìm người chuyển hết đồ vào sau.

Vừa hỏi thì biết được nguyên nhân do đâu mà A Quý không tới đón tôi, hóa ra là ngay sau khi tôi rời đi mấy ngày trời mưa tầm tã, đất đá và bùn nhão trong núi không ngừng trôi xuống. Không nói tới đi ra, ngay cả hiện tại mang theo mười mấy người kéo la vào núi cũng có thể dễ dàng gặp nạn chỉ trong một nốt nhạc. A Quý có khả năng đã bị kẹt lại trong núi.

Đây là chuyện rất bất ngờ, tôi lập tức không biết phải làm sao. Có điều hàng xóm kia nói với tôi không cần lo lắng qua, A Quý biết đối phó với tình huống này như thế nào, bọn họ chỉ cần đợi ở bên hồ, nhiều nhất là bị dính mưa, ngoài ra không có nguy hiểm lớn nào cả. Chỉ có điều tôi nếu muốn vào núi thì phải chờ thêm một tuần, nếu như mưa vẫn không dứt thì chắc còn phải đợi lâu hơn. Dưới thời tiết này thì không có bất cứ một thợ săn nào có thể giúp tôi được. Đó không phải vấn đề tiền long gì cả.

Một tuần, tôi thậm chí tính chuyện này thật không đúng, A Quý nếu cứ ở trong đây không về, vậy thì hai tuần vừa rồi bọn họ cũng không hề có tiếp tế, đồ ăn chẳng phải đã hết sạch rồi sao. Cho dù là A Quý có thể đi săn, dưới tình hình mưa lũ thế này có còn con thú nào không cũng là một vấn đề.

Kỳ thật cho dù hẳn chịu được thì tôi cũng không thể đợi những một tuần. Vì vậy liền ra giá cao gấp ba lần trước để tìm một người liều mạng. Cuối cùng hàng xóm kia bị tôi hỏi nhiều quá liền nói, dưới tình hình thời tiết xấu thế này, dám đi vào núi chỉ có một người, đó chính là lão Bàn Mã, thử đi mà thỉnh cầu ông ta xem!

§25. Đấu trang tâm lý

Tôi trở lại trong phòng của A Quý, Vương Minh cả người ước dầm đang vắt kiệt nước trên quần áo, tôi cũng cởi đồ, không cần khách khí liền đi vào trong phòng A Quý lấy rượu của hắn ra uống mấy hớp cho ấm người. Tiếp theo phải suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ.

Nói thật ra thì tôi chưa từng nghĩ tới tình huống này, bản thân hoàn toàn bị bất ngờ, nó khiến tôi nhớ tới trước đây thầy giáo dạy tôi từng nói một câu: “ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo”. Đây là một khái niệm theo từng hoàn cảnh khác nhau, sau này được sử dụng trong rất nhiều ngành nghề, nói đúng là ở bất cứ một phân đoạn nào đều phải suy xét đầy đủ một lượt tất cả điều kiện. Không thể có chuyện “chắc hẳn phải vậy”, trong một tình huống có quá nhiều thứ cần tính đến bao gồm cả thời tiết, tôn giáo, tập quán, tất cả chi tiết ở trong bất kỳ một hoàn cảnh nào cũng phải được suy nghĩ một cách trọn vẹn, vậy mới có thể đảm bảo sự việc diễn ra trôi chảy được.

Đối với tôi thời tiết nơi này giữ vai trò chủ đạo, không biết mùa mưa ở Quảng Tây khủng khiếp tới mức nào thì mới có thể không cảm thấy nhân tố thời tiết đáng lo ngại.

Vấn đề hiện tại trở lên vô cùng nan giải, nghe bọn họ nói, không thể đoán trước được thời điểm mưa ngừng, hơn nữa dù có ngừng thì đi vào trong núi vẫn rất nguy hiểm. Do đó lúc nào có thể đi vào núi ngắn nhất là một tuần nữa, còn dài nhất khả năng là tới hơn một tháng. Tôi không thể trông chờ vào ông trời được, vì vậy hiện giờ vào núi là chính xác nhất.

Nhưng nếu như lúc này đi tìm lão Bàn Mã xin giúp đỡ, tôi thật sự không thể thành công, trước khi lừa lão ta tôi đã nói là sau này sẽ không bao giờ tới tìm lão. Giờ lại đi cầu cứu, chắc chắn sẽ không phù hợp với kiểu có một thế lực ngầm rất lớn chống lưng, ngay lập tức sẽ bại lộ thân phận. Sau khi bị phát hiện may ra là lão không đánh tôi, chứ đừng nói gì tới việc lại quay ra giúp đỡ.

Nghĩ một lát, tôi tự nhủ mình không được lùi bước, nếu biện pháp duy nhất lúc này là phải đi tìm Bàn Mã thì chỉ có thể kiên trì đến cùng. Phải tìm một cách nói nào thật xảo diệu, khiến cho lão mắc câu lần nữa.

Bàn Mã đúng là một lão hồ ly, có trí tuệ hơn sáng suốt hơn người, sao có thể kéo lão ta vào cuộc, thật sự đây là một chuyện phiền toái.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại không có một biện pháp hay nào, chuyện này con mẹ nó thật khó khăn, bỗng nhiên tôi liền nảy ra một ý niệm. Câu khản lão đưa tôi vào núi, chuyện này hoàn toàn không có sức thuyết phục. Vì nếu như ngay tới việc vào núi tôi cũng không thể làm được, thì sao có khả năng uy hiếp lão ta.

Thứ nhất là tôi có thể xác minh là thái độ của mình tuyệt đối không phải cầu khẩn van xin, tôi phải tiếp tục tỏ ra nguy hiểm, hoặc là thúc ép lão. Tôi thà bị lão cho là một kẻ lật lọng, một kẻ cực kỳ xấu xa, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, cũng không thể khiến cho lão nhìn ra tôi thực chất chỉ là thùng rỗng kêu to.

Thứ hai là tôi phải đánh lạc hướng lão, bất luận là phải tìm lý do gì để khiến lão đưa tôi vào núi, vào núi chính là vào núi, dùng lý do này đến tìm lão ta thì chứng tỏ tôi không có khả năng tự đi tới đó được. Một kẻ cường bạo xấu xa có thể ở những nơi khác không có năng lực, nhưng không thể nào không vào núi được. Tôi phải giấu kín cái mục đích thực sự này đi, khiến cho lão nghĩ tôi cần lão đưa đi vì chuyện khác, như là một nhiệm vụ nhất định phải làm.

Quan trọng nhất là tôi phải bức ép được lão, thứ hai là tôi không được ra vẻ cầu khẩn sự trợ giúp từ lão, không được thể hiện là tôi không có năng lực. Chuyện này phải làm thế nào chứ?

Cứu A Quý và Vân Thái ư?

Không thể nào, mục đích này rất chi là lương thiện, tôi nếu đã là một kẻ lãnh khốc bạc tình không từ thủ đoạn, phẩm chất lương thiện này sẽ không thể nào có trong người được. Hơn nữa, bản thân lão Bàn Mã trời sinh đã rất đa nghi, tôi chỉ cần biểu hiện một chút mềm lòng lão lập tức có thể áp đảo ngược lại tôi, tôi không được để lộ nhược điểm nhân đạo này.

Nói là muốn lão tới nơi đó để xác minh thứ gì đó ư?

Hình như vẫn có chút gượng gạo, không đủ để thuyết phục được lão. Hơn nữa làm như vậy tôi cũng không biết nên có giọng điệu thế nào cho phải. Mặt khác, cho dù lão ta đồng ý, thấy chỉ có một mình tôi đi thì khó tránh khỏi nghi ngờ. Thân thủ của tôi trong mắt lão chắc chắn chỉ là một thứ hèn kém, nói không chừng gặp nguy hiểm còn phải nhờ lão cứu. Đi cùng nhau một thời gian tôi chắc chắn không có cách nào để kiểm soát được.

Càng nghĩ đầu càng đau, cảm giác chuyện này không giống như lời nói suông. Lời nói suông giống như một thương vụ buôn bán, bạn chỉ cần chém gió thật ác vào lúc thương lượng là được, nhưng sau khi nói chuyện xong, tôi còn phải cùng lão ta vào núi, trên đường đi tình hình ác liệt như vậy mà vẫn phải giả bộ. Mức độ khó này quá cao.

Tôi xoa xoa hai huyệt thái dương, tưởng lòi hết những ý nghĩ kia ra, con mẹ nó chứ, thử nghĩ khác đi xem, nếu không thể giả bộ được thì có cần tới manh động không?

Bất cóc? Tôi bỗng nảy ra ý niệm: hay là mình đánh ngất lão rồi lòi lên trên xe lừa?

Nhưng tôi cũng nhớ ra với thân thủ của Bàn Mã thì thấy ngay là không ổn, nhìn tôi và Vương Minh tốt nhất là quên luôn đi. Chết tiệt! Bất cóc? Nói không chừng còn bị lão ta chém chết tại chỗ.

Bất cóc không được, hay là tặng giá tiền, nguy hiểm một chút, cầm hai ba mươi vạn ra đập lão?

Nghĩ tới nhà Bàn Mã cũng khó khăn, hơn nữa con của lão lại có thái độ đó, tôi nghĩ ra cho mình một kịch bản trong đầu. Nói là muốn những khối sắt đó, chỉ còn mấy ngày nữa thôi, một khối đó bao nhiêu tiền rồi khiến lão ta đi mò. Mò được một khối tôi sẽ đưa lão ngay một vạn, như vậy có lẽ bọn họ vì tiền sẽ tự khắc vào núi.

Thấy việc này cũng tương đối được, tôi bắt đầu móc hết túi trên người ra, ba mươi vạn không phải là con số quá lớn, có điều bên người không thể mang theo nhiều tiền như vậy. Tôi lôi hết tiền mình đang có ra, đếm qua chỉ có hơn bốn vạn. Trong thẻ tín dụng vẫn còn có tiền, nhưng muốn lấy thì phải lên thị trấn trên mới rút được. Phỏng chừng cũng đủ, vừa định bảo Vương Minh đi thì bỗng trong đầu lại xuất hiện một ý niệm.

Không đúng! Đây không phải là một kế sách vẹn toàn! Tuy có thể là Bàn Mã sẽ đáp ứng nhưng vẫn không thể chắc chắn trăm phần trăm được. Nhờ đâu lão ta cự tuyệt thì phải làm sao?

Lão mà cự tuyệt tôi chắc chắn sẽ không có cơ hội thứ hai nữa. Ông nội từng nói, làm việc gì cũng có thể thất bại, nhưng đừng để cho mình không có cơ hội thứ hai.

“Một biện pháp có thể không có năm mươi phần trăm xác suất thành công, thậm chí chỉ có mười phần trăm xác suất thành công, nhưng nhất định phải chừa cho mình một đường sống. Như vậy kỳ thật sẽ có vô số một trăm phần trăm trong những lần sau.”

Tôi thấy cũng đúng, gãi đầu nhìn thẻ tín dụng của mình, thậm chí, con mẹ nó chứ, thật sự rất nan giải. Ông nội chỉ nói làm việc gì cũng phải để cho mình một đường lui, tôi cũng muốn chừa ra lắm, nhưng phải làm thế nào đây chứ?

Tôi có chút lo lắng, nhớ tới trời bên ngoài vẫn đang mưa to gió lớn, đành bỏ dở tất cả những suy nghĩ trong đầu. Ngay sau đó liền đi sửa soạn đồ đạc của mình, lôi hết những thứ có được ra xem. Bỗng tôi lại sờ thấy một bọc đồ, chính là khối sắt tìm được dưới giường nhà Muộn Du Bình.

Nguyên là Bàn Tử bảo tôi mang về thành phố trước, tìm một chỗ để giấu kín đi, tôi lại quên mất. Cầm khối sắt lên, gỡ hết những giấy báo bọc ngoài ra nhìn, bỗng có ánh sáng lóe lên trong đầu, nhớ tới ông nội từng nói một câu: “đấu với người khác, phải tấn công trực tiếp vào điểm yếu.”

Cùng người khác đầu trí, cần đánh trực tiếp vào chỗ yếu hại của họ.

Điểm yếu của Bàn Mã là gì? Tôi nghĩ một lát, lại nhìn xuống khối sắt trên tay, trong đầu bỗng hiện ra một phương pháp vẹn toàn.

Cẩn thận nghĩ một chút, phát hiện quả là không chệ vào đâu được. Tôi không nhìn được bất giác toàn thân nổi da gà, chính những ý nghĩ này cũng khiến tôi phải sợ hãi bản thân mình, cho tới giờ chưa từng nghĩ ra trăm phương ngàn kế hơn người như vậy. Qua việc này tôi cũng nhận thấy mình đã thay đổi, lại có thể tự nhiên bình tĩnh suy xét sâu được âm mưu như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh Bàn Tử và Muộn Du Bình, tôi cũng không thể nghĩ được gì nhiều.

Việc này không thể chậm trễ, tôi phải lập tức chuẩn bị, trước tiên phải để Vương Minh tìm cho tôi một cái lư hương, trong lấp đầy than gỗ, sau đó đem khối sắt và lư hương cho vào cùng một túi sấy lên.

Bàn Mã nói khối sắt này có tỏa ra mùi lạ, nhưng theo thời gian sẽ bị phai nhạt dần, tôi biết vật bên trong kia có thể bốc hơi, mà theo như quy luật, chỉ cần làm nóng nó thì mùi sẽ lập tức tỏa ra mạnh hơn lần trước.

Không ngoài suy luận của tôi, từ từ, khối sắt bắt đầu tỏa ra một mùi rất kỳ quái, càng lúc càng đậm đặc.

Lần đầu tiên tôi ngửi thấy thứ mùi này, cảm giác quả thực rất quái dị, không thể hình dung nổi, nếu nhất định phải miêu tả thì nó giống như mùi nhựa. Thứ mùi này nếu đưa cho Bàn Mã ngửi, lão chắc chắn không thể phân biệt ra là cái gì.

Tôi đem gói đồ vào trong cái khăn rộng, bỏ vào ba lô đeo sau lưng, sau đó đứng trước gương luyện qua một chút biểu cảm nguy hiểm, sau đó che ô tiến tới nhà Bàn Mã.

Bàn Mã thấy tôi xuất hiện nét mặt rất khó hình dung, kinh ngạc không thốt lên lời, không biết là sợ hãi hay chán ghét nữa.

Nhưng chờ tôi đi vào trong phòng rồi ngồi xuống, một lúc sau trong nhà bắt đầu sực nức mùi lạ thì mặt ông già chỉ còn mỗi biểu cảm kinh hoàng. Tiếp theo, lão lập tức suy sụp.

Tôi ung dung ngồi đó, nhìn Bàn Mã toàn thân phát run, thốt ra một câu phủ đầu:

“Bọn họ đã trở về. Tôi tới đón ông đây.”

§26. Bất chấp mưa gió

Ban đầu tôi vốn đã chuẩn bị rất nhiều lý do để giải thích, dự là sẽ khiến cho lão ta tăng thêm kinh hãi, nhưng giờ hoàn toàn không cần thiết phải làm thế. Tôi chỉ mới nói có một câu, lão đã suy sụp, hồn vía bay hết lên trời.

Đấu trí với người khác nên đánh trực tiếp vào điểm yếu của hắn.

Điểm yếu của Bàn Mã chính là nỗi sợ hãi trong lòng, không cần nói gì cả, tôi hoàn toàn có thể phá hủy lão ta từ sâu trong tâm can rồi.

Nhưng sự tình cũng không thuận lợi như tôi muốn, bởi vì lão thực sự rất sợ hãi, gần như muốn phá cửa mà chạy. Trên thực tế có thể lão thà chết chứ quyết không muốn quay lại gặp những người đó.

Tôi từng chút từng chút một thuyết phục lão, cuối cùng khiến lão hiểu ra lão nhất định phải kết thúc chuyện này, bằng không đời con đời cháu đều sẽ gặp phải rủi ro. Nói thế mới khiến lão hiểu ra vấn đề. Lúc đó Bàn Mã cũng thuận ý, mưa bão tới đâu cũng sẽ theo tôi vào trong núi. Còn sau khi vào núi phải làm gì thì tôi không nói, lão căn bản cũng không hề hỏi.

Tất nhiên, trên danh nghĩa là lão già theo tôi vào núi, nhưng thực tế là tôi theo lão ta. Dù sao đi ở trong núi thì ai đi trước ai đi sau cũng không phải vấn đề gì quan trọng.

Thấy bộ dạng Bàn Mã như thế tôi lại cảm thấy áy náy vô cùng. Vốn là tôi vì lợi ích của bản thân mà ép một lão già sợ như vậy thật không phải cử chỉ tốt đẹp gì, huống hồ tôi còn buộc lão ta tới một nơi nguy hiểm trong núi, loại hành vi như vậy khiến tôi tự cảm thấy mình thật đáng ghét. Tôi chợt phát hiện trong huyết quản mình thực sự có chảy cùng một dòng máu với chú Ba, sự tàn ác, gian trá vốn là bản năng của gia tộc mình.

Nói tóm lại thì chúng tôi chuẩn bị một hồi sau đó lên đường xuất phát. Lúc bắt đầu đi thì tôi bước trước Bàn Mã theo sau, nhìn qua thì như là tôi đang dẫn đường, thực ra thì tôi hoàn toàn không biết gì hết.

Đi suốt không dừng chút nào, trời lại mưa như trút nước, đường núi vô cùng khó đi. Cũng may mà tại Phòng Thành Cảng tôi đã tĩnh dưỡng phục hồi khí lực, do đó vẫn có thể chịu được. Bàn Mã dọc đường không thốt ra nửa lời, tôi cơ bản cũng không có chuyện gì để nói với lão già. Cả hai chỉ biết cắm đầu mà đi.

Vài ngày sau chúng tôi trở lại được bên hồ, xa xa vừa nhìn, mẹ ơi, mực nước đã tăng lên gần sát bờ, ước chừng phải năm sáu thước. Mặt hồ nhìn lớn hơn rất nhiều, soi với trước khi đi thì sóng nước hoàn toàn biến đổi. Núi Dương Giác chìm trong biển mưa bàng bạc, trên sườn núi bùn đỏ xuống bắn tung tóe, diện mạo vô cùng dữ tợn.

Giờ ở trên núi thì quá nguy hiểm, chúng tôi vội vàng thúc con la lập tức lội qua bùn, từ đường nhỏ này thẳng tới bãi đá bên hồ.

Nước mưa trong núi rơi lên trên lá tạo ra âm thanh thật đinh tai nhức óc, đây là chur nói đến bên hồ. Mưa như trút trên mặt hồ, tiếng rào rào cùng một tần suất, gần như tràn ngập toàn bộ trời đất, khiến cho tôi cơ bản là không thể nào nói chuyện được. Mấy con chó săn của Bàn Mã vô cùng khó chịu và bất an nên không chịu theo đi. Bàn Mã đành phải mặc cho chúng nó trốn ở tàng cây trên bãi đá sát cạnh bờ hồ.

Không có tán lá che nên mưa rơi thẳng xuống mặt chúng tôi, tầm nhìn rất hạn chế, chúng tôi cố gắng lôi con la đạp mưa mà đi. Rất nhanh sau đó trong mưa rơi còn trông thấy một bóng người mơ hồ chợt lóe lên, hình như là Bàn Tử.

Tôi biết có gọi cũng vô dụng, cho dù có mặt đối mặt lúc này cũng không thể nào nói chuyện được, liền tiếp tục đi về phía trước. Lúc này không biết tại sao mà con la bỗng dừng lại, quay đầu nhìn, hóa ra là Bàn Mã giữ con la, đưa mắt nhìn về phía tôi, chắc lão cho rằng đã tới nơi nên đợi chỉ thị của tôi.

Trải qua nhiều ngày như vậy tôi thấy lão cũng đã nghĩ thông suốt, không còn sợ hãi như trước kia. Hơn nữa nhìn ánh mắt, hình như đã hạ quyết tâm gì đó, cả người u ám kinh khủng, tôi lại có chút kinh sợ.

Con người là như vậy, một ngày hai ngày có thể còn dọa chết khiếp được, dọa liên tục thì sẽ thành ra chai lì.

Đến đây rồi thì tôi cũng không cần phải giả bộ nữa, kỳ thực trên đường tôi cũng không tỏ vẻ gì, vì quá mệt mỏi, tôi trái lại bắt đầu suy nghĩ làm sao để giải thích cho ông già hiểu được tình hình. Nếu như nói cho lão ta biết tôi trước giờ chỉ hoàn toàn lừa lão, chỉ sợ là lão sẽ giết tôi, còn tiếp tục lừa thì lại rất khó khăn, mà cũng quá vô nhân đạo.

Tôi không biết nói với Bàn Mã như thế nào cho phải, chuyện này thực ra chỉ cần A Quý xuất hiện là mọi chuyện sẽ bại lộ. Tôi nghĩ trước hết phải bàn bạc với Bàn Tử một chút, có thể sau đó tôi sẽ chuồn êm. Chờ khi lão phát tiết xong rồi mới lại xuất hiện. Vì thế bảo lão không được nhúc nhích, tôi buông dây cương chạy qua bên kia tìm Bàn Tử, tiện thể báo cho bọn họ giúp đỡ hàng.

Chưa đi được mấy bước, nhìn về mà mưa phía trước phát hiện bóng người vừa rồi dần dần hiện ra, bộ dáng có chỗ kỳ quái.

Không đợi tôi kịp nhận ra đó là ai, đột nhiên gáy bỗng đau nhói, cả người lập tức đổ gục xuống mặt đất, may mà chưa ngạt đi.

Tôi liền lăn một vòng tại chỗ bật dậy, thấy Bàn Mã mặt tái xanh đứng ở sau lưng tôi. Một tay dao săn đã rút ra cầm sẵn, trong mắt hằn lên sát khí.

“Ông làm cái gì vậy?” tôi mắng, bỗng chốc thấy lão ta lại giơ cao cây dao lên, lao tới chỗ tôi chém xuống.

Chết mẹ con rồi! Tôi sợ tới kinh người, lập tức lăn một vòng tránh khỏi dao kia rồi bật người dậy, chỉ thấy Bàn Mã lại phóng tới trong mưa lượn một đường vòng cung vô cùng đẹp mắt, cắt thẳng lên cổ tôi. Tiếp theo tôi vừa kịp tránh tiếp một dao liền ngã ngò xuống đất, giờ mới hiểu ra lão già đang hạ sát thủ với mình.

Tôi nhìn ánh mắt kia, nhớ tới trên đường đi lão không hề thay đổi biểu cảm, chợt nhủ không ổn, con mẹ nó, người này lúc đi đã nghĩ ra hết mọi sự, lão thấy là giờ tiên hạ thủ vi cường là an toàn nhất. Muốn cùng chúng tôi liều mạng, giết sạch toàn bộ người trong này.

Thế quái nào, chuyện này thật phiêu toái, tôi lập tức muốn chạy trốn, vừa lao đi được vài bước, lão Bàn Mã đã vòng ngay ra trước mặt, một dao chém ngang người tôi. Tôi vội nói cuống cháu sai rồi, là cháu đã lừa ông! Không có chuyện gì hết, con mẹ nó chứ bọn họ không hề trở về... Chó chết một lỗi là lão không để vào tai một từ nào.

Tôi suốt quãng đường dài phải cật lực di chuyển đã sớm không còn sức mà chạy nữa, trong mưa lượn vài vòng quanh lão già rồi vụt bỏ chạy, không ngờ là chân liền vấp ngay phải một tảng đá ngã úp mặt xuống. Bàn Mã lập tức đuổi tới nơi, tôi nhặt bừa vài cục đá bên cạnh mà ném lão, nhưng lão đều tránh được hết. Mắt thấy lão chuyển tay cầm đao lao tới áp sát tôi, bỗng nhiên thân hình dừng một chút, hình như phát hiện thấy thứ gì đó, mắt lại liếc về một nơi khác.

Thừa cơ tôi đứng dậy tiếp tục bỏ chạy, đột nhiên phát hiện ra bốn phía trong màn mưa xuất hiện rất nhiều bóng người, đang bao vây xung quanh chúng tôi.

§27. Quỷ ảnh trong mưa

Ảnh của mấy người kia phiêu phiêu động động, khi đột nhiên hiện ra, khi lại bất ngờ mất dạng. Vừa nhìn là biết cũng không có ý tốt gì, hình như họ đang cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi để tùy cơ ứng biến. Cứ như mấy âm hồn đứng rình rập sau màn mưa loáng thoáng, chỉ hiện ra bóng dáng mờ ảo thật khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Chuyện gì đang xảy ra, sao ở đây lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy?

Ý niệm đầu tiên hiện lên trong suy nghĩ của tôi là: người trong thôn trước giờ đều âm thầm ngăn cản chúng tôi, tới lúc này mới ra mặt động thủ. Họ có thể sẽ giết hết chúng tôi ngay tại đây.

Điều này thật hỗn loạn, con mẹ nó chứ, một bên là Bàn Mã đang phát điên, một bên là đại đội đòi chặn giết, con mẹ nó lần này chết chắc rồi!

Tôi liếc qua một vòng, phát hiện đại khái ở đây có bảy người, không biết họ muốn làm gì đây? Xem ra những người này đã mai phục sẵn trong này từ trước?

Tôi lau mặt một cái, gạt hết nước mưa trên mặt xuống, nhưng mưa qua lớn, chớp mắt lại thấy nước chảy đầy cằm. Những bóng người này vẫn mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, cũng chẳng biết họ có mang theo vũ khí gì.

Bên kia không biết nét mặt Bàn Mã giờ nhìn thế nào, tôi và lão vẫn duy trì khoảng cách, lão dừng lại vài giây, bỗng nhiên lại vung dao lao về một trong số những cái bóng kia.

Lúc đó tôi vẫn còn đang hoảng sợ, nhưng lập tức liền hiểu ngay ra ý định của lão già: “chết tiệt, lão tưởng những bóng người này là đội ngũ năm đó.”

Trong hoàn cảnh này, bất luận là ai cũng không thể ung dung bố trí mai phục chặn giết người khác, cho nên thay vì chờ đợi phương nắm được tình hình, không bằng xông tới trước. Bọn họ trong hoàn cảnh rối ren thì chỉ cần loạn đả một chút sẽ khiến quân ta quân mình nhầm lẫn ngay. Lão có thể lợi dụng thời cơ đó.

Tôi không biết với tôi đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, hiện giờ cũng không quản được nhiều như vậy, lập tức chạy theo, bọn họ bao vây quanh chúng tôi, Bàn Mã một mình tấn công bọn họ, chắc chắn sẽ có sơ hở, tôi có thể lợi dụng cơ hội mà thoát thân.

Không thể trở về lều tránh mưa, nếu như những người này đã sớm ở đây vậy Muộn Du Bình và A Quý bọn họ tình hình không biết thế nào. Dù cho là thân thủ của Muộn Du Bình và Bàn Tử, chỉ cần mỗi người trúng một phát đạn thì cũng chết, huống chi còn liên lụy tới A Quý và Vân Thái nữa.

Chạy trên bãi đá trơn trượt như diển xiếc vậy, tôi chạy mấy thước mà đầu gối đã bầm dập hết cả, xa xa phía trước Bàn Mã đã vọt tới trước mặt một bóng người, vì khoảng cách di chuyển thay đổi, bóng người bốn phía đều không thể phân biệt được, cũng chẳng rõ là bọn họ đang làm động tác gì. Bàn Mã lao tới chỗ những cái bóng kia, dao trong tay chém lia lịa dưới mưa, nhìn không tưởng được đó là một lão già tám mươi tuổi.

Kỳ quái là bóng dáng kia vẫn lù lù bất động, hình như không hề để ý tới đòn tấn công sắc nhọn của Bàn Mã. Không tới mười giây, chúng tôi đã tiến tới trước mặt bóng đen kia, Bàn Mã chuyển mũi dao, chẳng những không chém tới lữa mà bỗng ngừng lại. Tiếp theo lão đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, dao rơi trên mặt đất. Lão bắt đầu cuống cuồng thoái lui, sau thì bị tảng đá vướng vào chân liền ngã.

Tôi tới bên cạnh nhìn quanh, lập tức phát hiện ra khuôn mặt thật của những cái bóng đen kia: đây hoàn toàn là những bộ xương khô. Khiến tôi kinh người sờn gai ốc là chúng trên người vẫn còn khoác y phục đã rữa nát hóa thành màu đen, là quân phục, trang bị vẫn còn, trên lưng đeo một khẩu súng tự động.

Đầu tôi tê rân rân, hai chân lập tức lụi lại từng bước, thậm chí chết cmnr, đây là cái quái gì! Lẽ nào những người này thực sự từ dưới nước leo lên bờ?

Nhưng sức chịu đựng của tôi tốt hơn nhiều so với Bàn Mã, ngay lúc đó mưa vẫn sôi sả đổ xuống, tôi liền thấy đầu lâu của bộ xương khô kia lắc lư, giống như là đèn lồng treo lên vậy.

Định thần nhìn lại tôi phát hiện ra những hài cốt này đều dùng cành cây làm giá đỡ, đằng sau lưng có một cái gậy chống.

Thế quái nào, nơi này sao lại có người chết, lẽ nào đây là những thi thể mà bọn họ tìm được dưới đáy hồ? Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn kỹ những hài cốt kia, quả nhiên không sai, bộ quân phục cùng tư trang đeo trên người đều bị nước ăn mòn, nhất định đây là một người phục vụ trong quân đội. Xem ra suy luận của tôi là đúng.

Có điều tôi nhìn dáng vẻ của những hài cốt này lại thấy rất lạ. Thậm chí mắng một tiếng, đây là cái thể loại gì vậy? Tính dọa người sao?

Bàn Mã quá kinh sợ, lúc tôi quay đầu nhìn lại đã không thấy lão ta đâu, còn tưởng đây là trò đùa tai quái của Bàn Tử?

Tôi lập tức quay lại chỗ con la, cũng không thấy lão Bàn Mã ở đây, đầu tôi đau gần chết, ngoài bóng ma kia thì xung quanh toàn bộ những đốm đen đều giống như vậy, tổng cộng có tất cả là bảy bộ hài cốt, ở những chỗ khác có còn không thì không biết. Bàn Mã cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, hình như đã trốn mất dạng rồi.

Mưa lớn như vậy, tôi không thể nào đi tìm lão Bàn Mã được, vì thế chuẩn bị tiếp tục đi, phải gặp được A Quý nói cho bọn họ biết ở đây còn có những người khác. Con la hình như là sợ xác chết, làm thế nào cũng không kéo nó đi được, phải dắt nó lên trên tảng đá rồi vòng qua những thi hài kia, thẳng tới lều trú mưa. Lều trú mưa rõ ràng đã được gia cố lại rất nhiều, trong mưa to như vậy mà không đổ, tôi chui vào bên trong thấy bốn phía yên tĩnh hẳn, nhìn quanh một lúc mới nhận ra không có ai ở đây cả.

Tôi thăm mắng lần thứ hai, nghĩ mưa to như vậy chẳng lẽ bọn họ vẫn xuống hồ sao? Con mẹ nó, hay là đã có chuyện quỷ gì xảy ra rồi? Chỉ thấy trong lều trú mưa chất đầy đồ đạc vớt được từ dưới hồ lên, tôi không ở đây có hai tuần mà Bàn Tử và Muộn Du Bình đã đạt được thành quả tốt tới vậy.

Trong mấy thứ này cứ hễ là kim loại thì đều bị rỉ sét tới nát bét ra, tôi thấy có ám nước, súng trường súng lục, ống nhòm, một vài con chủy thủ, khảm đao, đều là vũ khí trang bị. Có thể suy ra là không khí vào thời điểm đó ám mùi chiến tranh. Ngoài ra còn có rất nhiều đồ dùng sinh hoạt, thậm chí còn có hộp bánh, vô cùng đầy đủ, cái gì cũng có, chắc là cũng vớt được phần lớn đồ dùng trong hồ rồi.

Tôi nghĩ bản thân đang không có đồ gì phòng thân, nhất tạm lên một khẩu lưỡi lê súng trường tấn công Type 56, đây là một loại súng rất nổi tiếng. Thời đó kiểu lưỡi lê này cũng không được dùng nhiều, dù sao cũng là gần thập niên tám mươi, mỗi vũ khí của đơn vị quân đội đều rất mạnh, lưỡi lê thường chỉ khi chấp hành nhiệm vụ đặc thù mới dùng tới. Chiến tranh trong rừng, người Việt Nam sẽ không đánh giáp lá cà với đối thủ.

Vì chính chất liệu của nó mà lưỡi lê không bị hỏng hóc quá nhiều, tôi nghe nói loại lưỡi lê gắn trên thường có độc, vì vậy phải đặc biệt cẩn thận. Cần nhắc xem giờ nên làm gì, mẹ kiếp, chủ yếu là do mưa quá lớn, nghe không ra một tiếng gì, đèn cả nhìn cũng khó nữa.

Nghĩ mình trong nếu cứ rong lều mưa sẽ trở thành mục tiêu lớn, không chừng còn bị Bàn Mã lao vào giết, vì vậy mà lại chui ra ngoài trời mưa, chạy tới bên hồ nhìn xem A Quý và mọi người có ở đó không.

Chạy tới chạy lui mấy vòng, chợt thấy có bóng người đang kéo bè lên trên bãi đá ven hồ.

Tôi liền lao tới, phát hiện ra người kia đúng là A Quý rồi, bóng lưng đơn độc một mình kéo bè đi lên bờ, lúc tôi chạy tới trước mặt hẳn, thấy tôi tới, hai mắt hẳn liền ngây dại, sắc mặt tái nhợt kinh người.

“Sao chỉ có một mình anh? Bọn họ đâu hết rồi?” tôi hỏi.

A Quý ngơ ngác đứng ở trong hồ nước, nét mặt đờ đẫn, hẳn cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy, tôi lại hỏi thêm lần nữa, A Quý vẫn không có phản ứng

gì.

Tôi nhìn cái bè gỗ kia, biết ngay là A Quý từ trong hồ trở về, thậm nghĩ thế quái nào, quả nhiên những người này điên cmn rồi, mưa lớn như vậy mà vẫn lao vào hồ mà vớt. Lúc này tôi đột nhiên ý thức được có chỗ bất thường, vì sao A Quý lại kéo bè trở về? Hẳn phải ở trên mặt hồ chờ bọn họ chứ, nếu không trời mưa to như vậy mà đi bơi là vô cùng nguy hiểm, huống hồ là nước đã dâng lên rất nhiều. Nhìn biểu cảm trên mặt A Quý cũng hết sức không bình thường.

Tôi tới gần A Quý, muốn hỏi cho rõ, nhưng càng tới gần lại càng hiểu ra, nét mặt A Quý rất thần thờ, cảm giác như vừa trải qua một chuyện khiến hẳn vô cùng kinh hoàng, nhìn như người mất hồn vậy.

Tôi liền đi tới túm lấy tay hắn hỏi lớn: “có chuyện gì xảy ra vậy?”

A Quý lúc đó mới bừng tỉnh, hai mắt đỏ lệt, khóc lớn nói:

“Bọn họ...bọn họ... Chết hết rồi..!”

§28. Ma hồ quỷ dị

“Đã chết?”

Trong đầu tôi ong một tiếng, thậm nhủ, sao lại thế được?

A Quý nói xong câu đó, bao nhiêu cảm xúc đều suy sụp hết, cả người gần như tê liệt ngã xuống hồ nước. Tôi vội tới đỡ hấn vào trong lều trú mưa. Rồi qua chỗ con la lấy chai rượu trắng rót cho hấn uống vài ngụm, sau mới thấy bình tĩnh được một chút, nhưng tâm trạng vẫn vô cùng hỗn loạn, còn nói năng lộn xộn không đầu không cuối.

Tôi vừa nghe vừa cố gắng sắp xếp lại, cuối cùng cũng hiểu đã có chuyện gì.

Thì ra là sau khi tôi rời khỏi đây, lúc A Quý trở lại lần thứ hai, hấn tìm vài người chuyên đồ và lương thực tới bên hồ. Thấy chuyện cũng không có gì nên bảo Vân Thái cùng những người kia về nhà, ở đây chỉ còn lại có mình hấn trông chừng thôi.

Khi đó Muộn Du Bình và Bàn Tử đã vớt lên rất nhiều thứ, cùng lúc bọn họ phát hiện ra chỗ giấu thi thể. Nhưng khi đó mưa đã đổ không dứt, mực nước lên cao, có thể khiến cho việc vớt đồ rơi vào bế tắc.

Lúc này, trong quá trình sắp xếp đồ mò được, lại thấy một bộ đầy đủ trang thiết bị, bao gồm cả đồ lặn, dây thừng, là đồ lặn mà đội khảo cổ đã dùng để vớt những khối sắt nên năm đó.

Bộ thiết bị này ngâm trong nước một thời gian rất lâu, phần nới bộ phận đều đã không thể dùng được, nhưng mũ lặn chế tác trên chất liệu chống thấm, được bọc trong túi, nước không xâm nhập được vào nên bên trong vẫn còn tương đối ổn. Chỉ có bề mặt cao su đã bị tróc ra loang lổ một tầng.

Bàn Tử liền nảy ra một ý tưởng, muốn dùng cái mũ lặn này cùng với vài bộ phận cao su làm thành một dụng cụ lặn đơn giản, không khí trong mũ lặn có thể cung cấp gấp bảy đến tám lần, vì không khí mà con người thở ra cũng chứa một lượng lớn oxi. Điều này quả thực rất khả quan, nếu sử dụng tốt có thể giúp Bàn Tử kéo dài được năm phút.

Đối với việc lặn xuống nước mà nói thì có được năm phút so với một phút khác nhau một trời một vực. Bọn họ quyết định dùng trang bị này, sau tìm được hai bộ hài cốt dưới nước. Quá trình bọn họ sử dụng hai đoạn dây thừng, một cái buộc trên lưng Bàn Tử, vì mũ lặn tương đối nặng nên chỉ có thể dựa vào sức lực của Bàn Tử mới di chuyển ở trên cao mà không gặp nguy hiểm. Lúc này cần có hai người còn lại kéo hấn lên. Đoạn dây thừng còn lại buộc vào một thanh sắt uốn thành hình móc câu-thanh sắt lấy ra từ khung của cái túi da trâu-sau khi Bàn Tử lặn xuống dưới nước, vớt được cái

gì thì treo vào móc để người bên trên kéo lên. Như vậy một chuyến đi xuống sẽ mò vớt được không ít thứ.

Xương người hầu như đã rơi rụng hết, phân bố rải rác ở quanh hàng rào, bọn họ đem vớt chúng lên. Căn cứ vào vị trí để dùng cảnh cây cố định lại thành một bộ xương hoàn chỉnh, công việc hết sức đơn giản và thuận lợi.

Chờ cho bọn họ đem tất cả những xương cốt có thể vớt lên ghép lại thành từng bộ, thì bỗng phát hiện một vấn đề.

Toàn bộ những xương cốt sau khi được hợp lại thành hình, ba người phát hiện ra trong tất cả những hài cốt này đều thiếu mất bàn tay phải.

Căn cứ vào cách tính toán thi thể, theo số xương sọ và xương chậu sẽ đoán được là có tối đa bao nhiêu người, bởi vì những xương cốt khác đều tương đối vụn vặt, có thiếu sót cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng riêng một bàn tay phải biến mất thật sự rất kỳ quái. Điều này hẳn không phải là một chuyện ngẫu nhiên được.

Bàn Tử và Muộn Du Bình bắt đầu cân nhắc xem nguyên nhân gì có thể hình thành tình huống như vậy, rốt cuộc là lúc ném xác chết phát sinh sự tình đặc biệt khiến cho bàn tay phải đều bị thiếu mất, hay là do bị người ta chém đứt?

Trong quá trình Bàn Mã nói với chúng tôi, hoàn toàn không đề cập tới việc chặt đứt tay những thi thể này, bọn họ cũng chẳng có lý do gì để làm như vậy. Trăm tư không thể giải bày, Bàn Tử vẫn khó hiểu nghĩ chẳng lẽ những người này đều là gấu chó, vì bàn chân gấu thường bị người ta chặt để chế biến món ăn bí truyền.

Cuối cùng lại chính là A Quý đưa ra kết luận, hẳn nói có thể những người này bản thân đã không có tay phải? Tay phải của bọn họ đều là giả, làm bằng gỗ, kết quả là bị ngâm nước lâu quá tới mức mục nát hết cả rồi.

Tôi nghe thế cũng không cho là đúng, vì tất cả mọi người đều không có tay phải thì cái đội này cũng thật là quý dị, tôi thực sự không nghĩ ra nổi có chuyện gì mà phải làm như thế. Ngược lại lúc đó cảm thấy hay là tay phải của những người này có gì đặc biệt, người khác vì muốn che giấu đi thân phận của họ mà đã chặt đứt chúng. Hoặc là coi đó như chiến lợi phẩm, tay phải của họ đã bị lấy đi hết rồi, nhưng Bàn Mã không đề cập tới chuyện này, chẳng lẽ năm đó sau khi ném thi thể xuống hồ lại có người tới vớt lên xử lý lại lần nữa?

Nhưng ý nghĩ này sau đó lại được chứng minh là không thể nào, vì trong lời kể của A Quý Bàn Tử cũng nghĩ đến điều này, có qua xem những cổ tay hài cốt, nhưng không phát hiện có dấu vết bị cắt, tay phải dường như là tự nhiên bị đứt ra, từ cổ tay tới các đốt ngón tay đều không có.

Lão Bàn Mã từng kể, người của đội khảo cổ đều có tay phải, chắc chắn chúng chỉ biến mất sau khi bọn họ bị giết chết. Ba người kia thật sự không nghĩ ra cách giải thích nào, vì thế lại tiếp tục lặn xuống nước tìm manh mối.

Ở quanh hàng rào họ không hề phát hiện thêm cái gì nữa, Bàn Tử nghi ngờ những đoạn xương này đã bị cuồi vào bên trong cổ trại.

Trước khi bọn họ bắt đầu lặn xuống nước có ngầm giao hẹn là tuyệt đối không được tiến vào bên trong cổ trại, chỉ được hoạt động ở bên ngoài. Vì thôn trại cổ so với xung quanh lại sâu hơn mấy thước, hơn nữa thám hiểm đáy hồ rất nguy hiểm. Chưa ai có kinh nghiệm với tình huống này, nói không chừng thôn trại cổ đã vô cùng yếu ớt, vừa đụng vào liền đổ ập xuống ngay được, nhất thiết phải có đầy đủ đồ lặn mới được tiến hành.

Bàn Tử không thể đợi kịp, cho rằng chính mình đi xem một chút thì cũng không có gì to tát. Vì thế lúc đó nảy sinh ra một vài mâu thuẫn, tôi lại không có mặt ở đây, Muộn Du Bình không phàn nàn gì, A Quý cũng chẳng phản bác được ông chỉ, vì thế Bàn Tử liền mặc định được lặn xuống nước.

Lúc này đây lại xuất hiện biết cổ không tương.

Lúc ấy dây thừng mà A Quý mua từ trong thị trấn vào là loại dây ni lông, vô cùng chắc chắn, hơn nữa mua những ba trăm thước nên Bàn Tử tuyệt nhiên không lo lắng. Có thể lặn xuống nơi sâu nhất cũng được. Sau khi Bàn Tử lặn xuống, từ từ xâm nhập vào trong đáy hồ giống như lúc trước, A Quý cũng không bận tâm, hẩn nhìn thời gian, chú ý thời gian để tới đúng giờ là kéo Bàn Tử lên.

Bọn họ giao hẹn là bốn phút rưỡi, vì nhìn chung là phải cần tới ba mươi giây để bơi lên, nếu di chuyển lên mặt nước quá nhanh sẽ gặp sự cố.

Lúc lặn xuống nước, kỳ thật bốn phút cũng làm người ta cảm thấy rất dài, mà ở trên mặt nước chỉ thấm thoát qua nhanh. Không lâu sau A Quý bắt đầu kéo dây thừng lên, không ngờ kéo vài cái bỗng thấy dây thừng bị căng ra, hơn nữa có kéo thế nào cũng không nhúc nhích. Hình như là phía dưới bị vật gì giữ lại.

Ngay lúc đó chỉ có khả năng là bị mắc vào hàng rào, từng có vài lần trước cũng gặp phải tình huống này, hàng rào bị ngâm nước không biết bao nhiêu năm, tất cả đều như yếu ớt như bánh bao, chỉ cần dùng sức một chút là có thể kéo được. A Quý cố gắng kéo mấy lần, quả nhiên là dây thừng cũng chịu di chuyển.

A Quý nhanh chóng kéo lên, nhưng càng kéo, hẩn càng cảm thấy có gì đó không đúng. Dây thừng chịu lực rất nhỏ, tay kéo vô cùng nhẹ.

Nhắc tới cảm giác ấy thật kinh khủng, giống như đi câu cá lúc cá cắn câu và lúc giăng co với nó vài giây lại trượt mất. Điều này thể hiện là mỗi câu đã

bị cắn rớt, cá không còn nữa. Mỗi câu ở đây chính là Bàn Tử.

A Quý lúc đó lập tức toát đầy mồ hôi lạnh, càng kéo hẳn càng thấy bất thường. Cách mặt nước càng gần thì cảm giác tay lại càng nhẹ, dần dần có thể thấy được bóng đen dưới nước. A Quý cảm thấy nghẹn thở vô cùng, đợi cho tới khi lôi được cái bóng đen đó ra khỏi mặt nước, vừa nhìn không thấy Bàn Tử đâu mà chỉ kéo lên mỗi cái mũ lặn.

Hắn suy đoán rất có thể là dây thừng bị mắc ở một chỗ nào đấy, Bàn Tử thấy tình thế không ổn nên đã lập tức tháo mũ ra rồi tự mình nổi lên. Sau khi cởi ra thì không hiểu vì sao mà chỗ mắc lại tháo được, nói như vậy thì Bàn Tử sẽ nổi lên ngay lúc đó thôi.

Nhưng thực chất là đợi hơn một phút cũng không thấy có bất kỳ vật gì nổi lên.

A Quý cảm giác có điều bất thường, tình hình không giống như những lần trước, đợi ở dưới nước một phút, người thường chắc chắn là chết chìm rồi.

Lúc ấy Muộn Du Bình đang ở trên bờ, A Quý luống cuống cả lên, ban đầu hẳn cứ tưởng là có thể kiếm được một mối bèo bở từ chuyện này vì chỉ cần biết bơi là có thể dễ dàng phụ giúp ông chủ. Giờ thì bỗng dưng xảy ra tình huống như này, hẳn dễ phải chịu trách nhiệm. Đây lại là một vùng nhỏ ở trong núi nữa, chuyện như thế này loan ra dễ sẽ bị người ta lưu truyền cả đời.

A Quý vừa cởi đồ, vừa hướng lên bờ kêu gào, sau khi thấy Muộn Du Bình lao vào trong hồ liền tự mình ôm tảng đá nhảy xuống nước. Tiếc là hẳn không có kinh nghiệm nên vừa xuống được mấy thước liền buông tay, giãy dụa nổi lên. Cùng lúc đó Muộn Du Bình đã chạy tới, A Quý kể lại tình hình vừa rồi, Muộn Du Bình lập tức đội ngay mũ lặn rồi lao xuống nước.

A Quý kéo dây cầu trời phù hộ, nhưng không ngờ đợi tới năm phút mà không chỉ có Bàn Tử, ngay cả Muộn Du Bình cũng mất tăm, dây thừng liền buông thông trong nước.

Hắn kéo dây thừng lên, cảm xúc quen thuộc kia lại xuất hiện, chờ tới khi lôi được dây ra khỏi nước, tình hình quả thật rất giống nhau. Đầu kia của sợi dây cũng không thấy Muộn Du Bình, chỉ còn lại mỗi cái mũ lặn.

Tôi nghe xong mà đần cả người, trong đầu loạn thành một mớ bòng bong, bản thân không thể chấp nhận nổi việc này, cảm giác rất vô nghĩa. Chuyện thế này sao có thể phát sinh, nhưng đồng thời cũng biết rõ A Quý không hề nói dối. Chuyện này với tôi mà nói quả thực thật đáng sợ.

Tôi hỏi A Quý thời gian xảy ra chuyện đó là lúc nào, hẳn nói cách hai tuần rồi. Sau khi chuyện đó xảy ra hẳn ở trên mặt hồ đợi một ngày một đêm, nhưng cũng không thấy có vật gì xuất hiện cả.

Hai tuần? Phải là cá voi mới có thể ở được những hai tuần. Có là Muộn Du Bình thì ở trong nước từng ấy thời gian cũng phải chết. Khó trách A Quý nói bọn họ đã chết, bất kể là do nguyên nhân gì khiến bọn họ phải cõng mũ lặn ở trong nước, có thể xác định là đã bỏ mạng rồi.

Những ngày sau, A Quý ngày ngày đều tới trên mặt hồ tìm một vòng, muốn nhìn xem có thấy thi thể nào nổi lên hay không, nhưng hoàn toàn không thấy gì. Hắn nghĩ đáy hồ này có quái ngư đã ăn thịt bọn họ rồi, nhưng không thấy vết máu hay là dấu hiệu tấn công trên mũ lặn.

Tôi cầm mũ lặn lên quan sát, phát hiện Bàn Tử đã chế tạo lại rất thú vị, có thể làm cho nó khó cõng khi xuống nước.

Tôi từng lặn xuống đáy nước kia rồi nên biết tình hình phía dưới kia thế nào, mặc dù tiến vào chỗ trại có nguy hiểm nhưng cũng không thể khiến cho bọn họ phải tới mức cõng mũ lặn ra.

Tôi nghi ngờ có phải là bệnh lặn không? Vì càng xuống tới vị trí nước sâu, không khí hít vào phải được điều chỉnh thích hợp, nếu không sẽ rơi vào tình trạng say khí oxy. Nhưng nếu bị say thì không giống như say rượu, không có chuyện tháo hết cả đồ đạc quần áo ra.

Dưới nước chắc đã có chuyện xảy ra, khiến cho bọn họ không thể không cõng mũ lặn, hơn nữa, Muộn Du Bình cũng cõng mũ, điều đó giải thích rằng tình huống đã trải qua một quá trình chọn lựa. Muộn Du Bình không giống với kiểu đột phát kỳ tưởng như Bàn Tử.

Vậy thì sau khi cõng mũ lặn, bọn họ vì sao không xuất hiện chứ? Chẳng lẽ bọn họ cuối cùng vẫn là gặp phải chuyện bất trắc sao?

Tôi vừa phải lặn lồi đường xa, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, lại vướng phải một vấn đề khó giải quyết như vậy chân tay thật có chút luống cuống. Nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận chuyện hai người kia đã chết, chúng tôi đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể chết ở bất cứ nơi nào, nhưng chúng tôi đều đã vượt qua. Sao có thể chết tại đây, trong một lần du lịch kiêm khảo sát thế này được.

Tuy nói là nói thế, nhưng khi tôi cẩn thận cân nhắc chuyện này trong lòng vẫn có chút nhói lên, nó khiến tôi tưởng phải buông xuôi hết hi vọng. Vì tôi biết, không ai học hết được chữ ngờ, dù cho bạn trước đây gặp nguy hiểm lớn hơn nhưng nếu đã tới thời điểm phải chết thì có chạy cũng không thoát được. Trong lịch sử có lưu danh rất nhiều đại anh hùng một đời đội trời đạp đất cuối cùng vẫn chết trong tay kẻ tiểu nhân. Lẽ nào ông trời đàn đùa giỡn tôi, hai người bọn họ thực sự đã không còn nữa?

Suy nghĩ một chút, lòng tôi vẫn không thể chấp nhận được, tâm trạng phiền não, thậm chí lúc đó trời mưa to trên mặt hồ tầm nhìn chặc chặc

không tốt, bọn họ có thể đã đi ngoi lên rồi nhưng cách xa chỗ vị trí của A Quý. Cho nên A Quý không nhìn thấy, sau lại không biết vì một nguyên nhân nào đó mà tự mình lên bờ.

Bất kể là như thế nào thì chuyện này tôi nhất định vẫn phải làm, không cần biết bọn họ đã xảy ra chuyện bất thường gì, tôi phải lặn xuống đáy hồ kia để nhìn xem tới cùng. Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

§29. Một mình hạ thủy

Mưa vẫn rơi xối xả, ở Hàng Châu có được trận mưa to thường không kéo dài như vậy.

A Quý vẫn không thể giúp gì được, tôi đoán là hấn sợ tôi sẽ giống như bọn họ, rốt cuộc thì hấn cũng không thể chịu đựng nổi giai đoạn khủng khiếp này. Tôi nói với A Quý chính Bàn Mã đã dẫn tôi tới chuyện này, bảo hấn cẩn thận lão ta, tuy rằng tôi cảm thấy lúc này Bàn Mã có thể thực sự khó mà sống được.

A Quý muốn hạ những thi hài kia xuống, nhưng tôi nói không cần thiết. Những thi hài này cứ treo như vậy còn có thể đề phòng được Bàn Mã trở về, nhìn thần sắc của Bàn Mã như vậy là đủ biết rất kinh sợ rồi. Tôi thật không ngờ lão ta nhìn như vậy mà có thể hung bạo tới mức ấy.

Trở lại bên cạnh con la, tôi gỡ một bình dưỡng khí trên lưng nó xuống, lại vội vã hướng tới trong hồ. Tôi không thể đợi thêm được phút nào nữa, bản thân rất nôn nóng muốn đi kiểm tra và xác nhận tình hình.

Mặc toàn bộ đồ trang bị vào, trước kia ở Hải Nam tôi đã hiểu rõ cách thức dùng đồ lặn, vì thế giờ cũng không quá căng thẳng, trong mưa như trút tôi đẩy bè xuống nước rồi chèo ra giữa hồ.

Vì có mang theo chân vịt, rất nhanh sau đó tôi đã chèo ra tới vị trí trung tâm hồ. Mưa vẫn đổ xầm xập xuống mặt nước, trong không gian chỉ nghe thấy độc một tiếng mưa rơi chẳng thể phân biệt được âm thanh nào khác, nhưng ngược lại nó khiến trong lòng tôi cảm thấy bình tĩnh hơn. Tìm kiếm chung quanh cái hoa tiêu đã lưu lại lúc trước, liền phát hiện trong hoàn cảnh này cơ bản là không thể thấy được, đành phải xác định đại khái một vị trí rồi đeo kính lặn, chìm vào trong nước.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước, lần này tôi đã trấn tĩnh hơn nhiều, vì tôi biết kiểu này không thể một lần mà tới đáy ngay được, do đó đã mất một thời gian chuẩn bị trên bè, muốn quan sát sơ lược tình huống bên dưới.

Lặn xuống vị trí lần trước, tôi lại lần nữa cắt đứt sợ dây thừng, nhả bớt khí, làm như vậy tôi sẽ không bị nổi lên quá nhanh, đồng thời huy động tay chân để bản thân có thể trôi lơ lửng trong nước.

Có thêm kính lặn vào nên mọi thứ đều trở lên vô cùng rõ ràng, tiếc là, hiện giờ ánh sáng đã mờ đi rất nhiều, tôi dùng hai chân giữ thẳng bằng, vừa cố gắng chìm sâu xuống, tay bắt đầu mở đèn pin, chiếu vào sâu bên trong nản nước. Không lâu sau, một lớp trầm tích màu xanh hần lên thành một đường viền nơi đáy hồ xuất hiện tương đối rõ ràng trước mắt tôi. Tôi liền bơi về phía trước.

Vì đèn pin chỉ có thể chiếu ra từng vùng từng vùng một nên tôi không thể thấy rõ toàn cảnh, phải vận dụng trí nhớ của mình để lồi những thứ mình vừa nhìn được thành một mảnh. Chũng may là tôi học khoa kiến trúc, có một trí nhớ đặc biệt, cho phết bản thân đem từng bộ phận riêng biệt trong đầu để ghép thành một chỉnh thể.

Đây là một thế giới đơn sắc, hết thảy đều phủ một màu xanh thẫm, bơi thêm phía trước một đoạn ngắn, tôi phát hiện quả nhiên đúng như mình suy nghĩ, phần từ miệng rãnh tới mãi đáy rãnh vô cùng tối tăm, bất ngờ lại xuất hiện một sườn dốc, tất cả nhà sàn đều chìm trong lớp trầm tích. Tuy là vậy nhưng đáy hồ không hề bằng phẳng mà nó là một vực sâu bất thường dưới nước, thôn trại được xây dựng tựa vào vách núi phía nam.

Thời gian sau đó tôi càng không ngừng bơi lên lặn xuống, thay đổi vị trí của mình, trong một phút ngắn ngủi quan sát xem tình hình dưới đáy nước.

Càng nhiều chi tiết hiện ra trước mắt tôi, trại cổ lạng lẽ nằm trong đáy hồ, quy mô tương tự như thôn trại người Dao mà chúng tôi tới, có khoảng năm mươi sáu ngôi nhà, phần lớn đều là nhà sàn. Nhưng có thể nhìn ra trong từng chi tiết, những nhà cổ này đều không được xây gần đây, kiểu dáng vô cùng cổ kính, những chi tiết mang tích đặc thù cho dân tộc Dao hiển hiện rất rõ ràng trong mỗi căn nhà. Không giống với những nhà sàn bây giờ, cũ không ra cũ mà hiện đại cũng không ra hiện đại.

Đối với vị trí ban đầu chúng tôi lặn xuống, tôi vẫn còn một chút ấn tượng, Bàn Tử đấtừng đề cập qua những hàng rào. Tìm kiếm quanh nơi đó, vài giây sau tôi liền tìm được những vật chìm dưới đáy hồ rất nhỏ đồng thời cũng thấy cả hàng rào kia. Tôi lập tức lặn xuống nơi đó, dưới nước không có gì cả, nhìn không ra một chút dấu vết thể hiện là họ từng ở đây, cũng không có bất cứ một điếm khác thường nào.

§30. Cổ thụ đầu sứa

Bàn Tử và Muộn Du Bình hẳn là đã gặp phải chuyện gì ở đây rồi, vì một điều tôi vẫn không thể hiểu được là lý do vì sao bọn họ lại tháo dây thừng, sau đó biến mất tại đáy hồ sâu hơn mấy chục thước này.

Không có bình dưỡng khí, bọn họ chỉ có thể duy trì được một phút đồng hồ ở dưới nước, một phút ấy họ có thể đi đâu được chứ? Tôi không tin là có thủy quái đã tấn công họ. Theo như thực tế mà suy đoán thì bọn họ nhiều nhất chỉ có thể bơi tiếp hai ba mươi thước, nói cách khác trừ khi là lúc ấy có tàu ngầm tiếp ứng nếu không chẳng thể làm được gì, cũng không thể đi được nơi nào cả. Bọn họ chắc chắn là ngay ở quanh đây thôi.

Nhưng bốn phía vẫn không có gì cả, đáy hồ hoàn toàn phẳng lặng.

Trong đó kỳ quái nhất là hai chi tiết, là cỏi mũ lặn và tháo dây thừng. Cùng lúc mũ lặn này hết sức khó cởi, khó của nó ở sau lưng, hơn nữa lại vô cùng dài, cho dù người ta có dư dả thời gian muốn cởi được nó ra khả năng cũng phải mất tới mười tới hai mươi giây. Hơn nữa cởi dây thừng nhanh nhất cũng mất thêm năm giây nữa. Hai mươi năm giây là tính theo Muộn Du Bình, còn nếu như cỡ Bàn Tử dựa vào thể trạng và tính cách thì chắc cần nhiều thời gian hơn.

Mặt khác, mũ lặn này cũng không ảnh hưởng nhiều tới hành động của bọn họ, nếu bị tấn công còn có thể làm vật phòng thân. Vì vậy, dù là hữu tình hay vô ý thì bọn họ cũng không cần thiết phải cởi mũ lặn xuống.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, có thể khiến cho bọn họ phải nghĩ tới giải pháp cởi mũ lặn?

Ngay cả Muộn Du Bình cũng phải cởi mũ lặn thì phải biết chuyện này không còn là phát kiến bất ngờ, tính cách của hắn rất cẩn thận, vì vậy để tới mức phải cởi mũ lặn chắc hành động này vô cùng cần thiết.

Tôi nghĩ chắc sẽ không phải quá nguy hiểm, bọn họ từ từ cởi mũ lặn, tất nhiên là sự tình lúc đó cũng không cấp bách thay đổi trong chớp mắt. Ví như bị động vật tấn công hoặc là gặp phải chuyện bất thường. Trái lại lúc đó bọn họ còn có thể thông thả suy nghĩ, rồi ra quyết định “có thể cởi mũ lặn, không có gì nguy hiểm.”, hoặc là “có thể cởi mũ lặn, nguy hiểm trong phạm vi không chế.” tình hình có thể phán đoán như vậy.

Nếu thế có thể xác định là chuyện này tất nhiên sẽ phải xảy ra ở quanh đây.

Từng bước từng bước phân tích khiến tôi dần bình tĩnh, nhìn quanh một chút vách đá phía dưới sườn núi sâu thăm thẳm nơi thôn trại cổ nằm. Bỗng nhiên tôi cảm giác có một luồng khí lạnh quái dị từ trong phế tích trào ra-bọn

họ có ở phải đang ở bên trong ổ trại dưới đáy hồ này không? Nhưng từ nơi này tới ổ trại mà chỉ mất một phút thì không thể nào. Bọn họ có điên mới cỏi mũ lặn để bơi vào đó, vậy chẳng khác nào tự sát.

Tôi thử tưởng tượng ra hoàn cảnh lúc đó, nhìn xung quanh một chút xem có chỗ nào mà phải cỏi dây thừng mới có thể đi qua, hoặc là nhất thiết phải tháo mũ lặn xuống mới qua được không.

Bốn phía đều là bãi đá sạch trơn, tôi chậm rãi bơi đi, phát hiện tình hình vô cùng đơn giản. Nhờ vào ánh sáng mạnh từ đèn pin và kính lặn thì có thể thấy, nơi duy nhất có khả năng chính là phía dưới vách đá, chỗ sát với bên trong thôn trại cỏ, nơi đó có mấy thân cây rất lớn.

Những khối gỗ này năm xưa chắc chắn toàn là đại thụ ngoài thôn, hiện giờ tất cả cành lá đều đã bị phân hủy thành bùn, chỉ còn thân cây chưa bị mục nát hoàn toàn. Vô số cành cây từ trên thân rơi xuống chồng chất ở xung quanh, toại thành một đồng như lùm cây héo rũ. Đa số cành cây giăng khắp nơi, cũng bị chất vôi trong nước bao trùm giống như nham thạch.

Nếu Bàn Tử phát hiện trong đó có vật gì, hẳn sẽ phải cỏi dây mới bơi vào bên trong được, vì dây thừng rất dễ vướng vào trong những cành cây kia. Mà mũ lặn thì rất cồng kềnh cũng sẽ khiến cho hẳn không thể ghé vào mà quan sát được.

Nghĩ một lát, tôi chợt rùng mình, trong đầu hiện ra một ý niệm vô cùng khủng khiếp: có lẽ Bàn Tử phát hiện trong mớ cành cây kia có vật gì đó liền cỏi mũ lặn và dây thừng ra để nhìn, kết quả là bị nhốt trong đó. Sau tới Muộn Du Bình vì cứu Bàn Tử mà cũng cỏi mũ lặn, kết quả hẳn cũng bị nhốt ở bên trong, hai người vì thế mà đều bị chết chìm, cũng không thấy thi thể nổi lên.

Nếu quả thật có chuyện đó, tôi đây sẽ phải đối mặt với một cảnh tượng vô cùng kinh khủng-trong đồng cành cây mục kia tôi phải chứng kiến hai người bọn họ bị chìm trong nước hai tuần thành hai xác trương phềnh. Thi thể của bọn họ không nổi lên mặt nước được có thể là vì vẫn đang bị mắc kẹt trong cái mớ cành cây quỷ quái này.

Tôi đầu tiên không dám bơi qua nhưng ngay sau đó lại tự ép bản thân huy động chân vịt, bởi vì hiện giờ đã không thể trốn tránh được nữa.

Vẫn duy trì khoảng cách, tôi bơi tới trên đồng gỗ mục, cho đèn soi vào trong để kiểm tra một chút, thấy phía dưới trong những khoảng trống to bằng quả bóng rổ, tất cả đều là cành cây bàng bạc như dây thép gai quấn vào nhau thành một đồng. Ánh sáng xuyên qua những cành cây đó chiếu xuống dưới từng tầng từng tầng một, nếu như có thứ gì bị mắc ở trong này, thì có là thần tiên cũng không thể trốn thoát được.

Mà giữa đồng cành cây chông chéo lên nhau này, quả thật có một lỗ hổng rất lớn, hình như là có người đã dùng lực rất lớn để gạt chúng ra, trong đó cũng không thấy xác Bàn Tử và Muộn Du Bình.

Tôi tìm một vòng, phát hiện quả thực không có gì, nhẹ nhàng thở phào một cái, cắn răng ép mình lặn xuống tới sát bên ngoài mớ cành cây.

Tới gần tôi vừa nín thở vừa quan sát, lập tức phát hiện ra cành cây ở đây chắc chắn không thể vẫy chết được người, rất nhiều cành đã bị bẻ gãy, tôi nhìn những chỗ bị bẻ gãy kỳ thật bên trong đã mục rỗng mủn ra như bùn, lấy tay vừa chạm liền vỡ thành nhiều mảnh, chúng có thể giữ được nguyên vẹn hình dạng như vậy đơn giản là vì bên ngoài có một tầng vôi mỏng bảo vệ. Thứ này chịu không nổi lực, cho dù bị vẫy khôn thì chỉ cần dùng sức một chút là có thể khiến cho cả đồng cành cây nát ra thành từng mảnh.

Trong khe hở này, quả thật có vô số đoạn mảnh vôi cùng những đoạn gãy nát của “cành cây vôi”, hỗn độn ở bốn phía, có lẽ do Bàn Tử tìm hai cốt trong này tạo thành cảnh tượng này. Lấy đèn pin ghé sát vào soi qua, nhưng không thấy có cái gì khác biệt. Rõ ràng là bọn họ không tìm được gì cả.

Tôi không khỏi cười khở, thực sự không nghĩ nổi nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì sao họ ở đây bỗng nhiên biến mất, thật chẳng lẽ như A Quý nói, nơi này có thủy quái quái phá?

Một lát sau, tôi thậm chí còn nghĩ cởi đồ lặn của mình ra xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, vất vả lắm mới có thể nhìn không làm ra cái chuyện hoang đường đó.

Dưới mấy thân cây mục này chắc chắn là thông trại cổ, tôi dùng mắt quan sát một lượt, chỉ thấy tất cả đều là mái ngói, không thấy được bên trong. Đèn pin chiếu ánh sáng mạnh cũng vô dụng, một loáng ánh sáng lại xuyên qua, trái lại càng khiến cho cổ trại thêm âm u tịch mịch.

Tôi trấn an lại tinh thần, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm xung quanh, đèn pin vừa lay động bỗng giật mình. Trong nháy mắt lúc tôi quay đi nơi khác, bỗng cảm giác trong thôn trại cổ hình như có thay đổi, lại quay đầu nhìn. Ở sâu bên trong thông trại, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một ánh sáng xanh quý dị, tựa như là một ánh đèn u ám được người thấp sáng lên.

Dưới nước sâu, sắc xanh lặn lẽo từ quang sáng tỏa ra như ma chơi xuất hiện trong cõi u minh, mơ hồ, đầu óc tôi nhất thời trống rỗng, giữa cơ ác mộng như vậy, tim tôi đập rộn lên, ép trong lồng ngực trong giây lát không thể nào hô hấp được.

Chết tiệt, đây là chuyện quái gì, ánh sáng kia là sao? Chẳng lẽ trong cổ trại kia có người?

Lẽ nào Muộn Du Bình và banaf tử vẫn đang ngồi trong cổ trại, bọn họ

không chỉ còn sống mà hơn nữa còn đang hoạt động?

Nhưng đây là hơn mấy chục thước sâu dưới đáy hồ, cỗ trại bị chôn vùi trong mấy nghìn năm, bọn họ không hề có dưỡng khí, sao có thể sống ở dưới nước trong thời gian dài như vậy? Cho dù là đèn pin thì hai tuần vừa rồi cũng đã sớm hết điện. Hơn nữa loại ánh sáng này có cảm giác quý dị khó tả, không phải là ánh đèn, cũng không phải là ánh lửa.

Cảm giác nghẹn thở càng lúc càng mãnh liệt, hay đây là những oan hồn năm đó bị chết chìm không siêu thoát, vẫn luân chuyển quanh trong tòa cỗ trại hoang phế dưới đáy hồ này? Đây là người báo củi lửa năm đó, xuyên qua cõi âm tào địa phủ để trở về nhân gian, tại đây chỉ dẫn cho những vong hồn người chết quay trở về với quỹ vực?

Một cơn kích động không hiểu từ đâu khiến tôi mất khả năng tự chủ muốn bơi theo ngọn đèn kia. Như trong đáy hồ băng lạnh tối tăm, một kẻ lạc đường bỗng tìm thấy ánh sáng vậy. Nhưng ở gần đó, tôi bỗng nhiên có một linh cảm lóe lên, chợt ý thức được có phải Bàn Tử cũng Muộn Du Bình đã rơi vào hoàn cảnh này, rồi cũng ở vị trí này thấy thứ ánh sáng kia nên bọn họ mới bị mất tích?

Đây chẳng lẽ chính là điểm mấu chốt? Tiếp theo, chuyện gì sẽ phát sinh đây?

Tôi không thể kiềm chế nổi tinh thần của mình, quan sát bốn phía, sợ rằng đột nhiên sẽ có chuyện xảy ra.

Nhưng nhìn quanh một vòng, tứ phía vẫn vô cùng tĩnh lặng, đèn pin chiếu đi, không thấy một tia di chuyển nào.

Quay đầu trở lại, ngọn đèn xanh kia càng lúc càng tăm tối. Bỗng nhiên, có một nỗi sợ hãi không hiểu vì sao lại bắt đầu dâng lên trong lòng tôi.

§31. Ánh đèn nơi đáy nước

Ngọn đèn cô độc trong thôn trại cổ không biết là từ nơi nào sáng lên, là ở sâu trong thôn trại hay là từ một cửa sổ nào đó rọi ra? Cái ánh sáng lẻ loi đó thật sự khó mà hình dung được, vô cùng kỳ dị, tựa như bị người ta nhốt lại trong một cái lồng màu xanh, mông mông lung lung không giống như đèn đuốc của nhân gian.

Vị trí hồ nước quý dị này đã làm tôi kinh ngạc rất nhiều, ánh sáng xanh u tịch dưới chôn yên tĩnh kia lại càng cất giấu nhiều bí mật. Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao có thể khiến cho hết thảy đều giống như bị nguyên rửa vậy?

Trong hoàn cảnh âm u này, tôi đơn thân độc mã lặn xuống đáy hồ giữa núi sâu, không có bất kỳ một sự trợ giúp, không có bất kỳ một người tiếp ứng nào, đây là lần đầu tiên cảm giác được nỗi sợ hãi và cô độc như vậy. Cảm giác tuyệt vọng này so với chết còn khiến tôi kinh thần hơn nhiều. Trong giây lát tôi liền nhớ tới loài cá angelfish dưới đáy biển sâu, một loài cá có khả năng săn mồi rất đáng sợ. Cổ trại này cho tôi cảm giác như một sinh vật khổng lồ đang sử dụng ngọn đèn để hấp dẫn con mồi chui đầu vào lưới.

Tôi nhìn đồng hồ dưỡng khí, nhịp tim thay đổi thất thường đã khiến tôi tiêu hao nhiều dưỡng khí hơn, những cảm giác rợn tóc gáy trước sau vẫn không thể xua đi được. Tôi cố gắng đàn áp hết những hoang mang trong lòng mình, thậm chí: “nếu như muốn biết rõ chân tướng thì phải đích thân mạo hiểm, nếu Bàn Tử và Muộn Du Bình bây giờ vẫn còn sống, vậy bọn họ chắc đã rơi vào một tình huống vô cùng quý dị, tôi có thể là hi vọng duy nhất của họ. Tôi đã đi tới nơi này, cơ bản là đã không còn đường lui, thứ đèn màu xanh kia bất luận là lạnh hay dữ cũng chính là đèn chỉ đường của tôi.”

Đây gần như là bản thân mình bị thôi miên, nhưng ở trong hoàn cảnh này tôi thực sự không biết lấy đâu ra dũng khí để tiếp tục xâm nhập vào nơi đó. Tôi niệm ba lần mới cảm thấy cái cảm giác khủng hoảng giảm bớt được phần nào, rút lưới lên ra nắm ở tay trái-tuy không biết thứ này đối với vong hồn có tác dụng gì nhưng có nó cũng tiếp thêm cho tôi một chút can đảm.

Tôi huy động chân vịt, men theo bãi đá đáy hồ bắt đầu bơi vào trong khu vực thôn trại cổ. Lặn chưa được bao lâu, do góc độ của tôi thay đổi nên lục quang âm u kia dần bị cổ lâu che khuất, rất nhanh sau đó liền không thấy được nữa. Bốn phía tối tăm như cũ, vài giây sau sâu trong thôn trại ánh sáng u linh lại hiện ra.

Tôi từ từ từng bước trấn tĩnh bản thân, sợ hãi trong lòng cũng bắt đầu tiêu tan, xem ra những khủng hoảng đó dường như tới từ chính thứ ánh sáng màu xanh kia. Trong lòng không khỏi tạm thời nhẹ nhõm, với tính cách của tôi,

nếu mắt thấy ánh đèn từ từ tới gần sẽ khiến tôi bị bức phát điên mất.

Vị trí của tôi cách cổ trại cũng không xa, sau khi dần dần tới gần tôi liền phát bộ phận hiện trên bãi đá sát ranh giới cổ trại nơi sườn dốc kia cũng có rất nhiều thân cây mục. Nhiều cây vẫn còn đứng thẳng, nhiều cây đã đổ sụp ngổn ngang đầy hồ. Rõ ràng là cổ trại này trước khi bị nước bao trùm đại thụ bốn phía mọc san sát như rừng. Nơi này quả nhiên thực vật rất phong phú đa dạng.

Lặn xuống chưa được bao lâu, tôi liền bơi tới chỗ gần với cổ trại nhất, những mái nhà sàn gỗ quanh đó chỉ cách tôi có hai ba thước. Vì là từ trên sườn núi trượt xuống, độ sâu lúc này có thể đã hơn bảy thước, áp lực nước khiến tôi tương đối khó chịu: “không nhìn được rõ ràng núi Lư Sơn thì coi như chưa tới nơi này.” Đến nơi rồi, tôi hoàn toàn không còn thấy được hàng rào kia nữa, chỉ thấy dày đặc những mái nhà sàn, chỉ mơ hồ nhìn tới một vài hàng rào bao quanh thôn trại trong sắc xanh u ám cách đó không xa. Đồng thời tôi còn thấy ở dưới chân mình, một nơi sát với bên trong thôn trại còn rất nhiều bia đá dựng thẳng như mộ bài.

Tôi lặn xuống thêm chút nữa, dùng đèn pin soi qua, liền phát hiện trên bia đá kia đã kết đầy bọt khí, rõ ràng những phiến đá này được làm từ loại đá vôi, có thể bị hòa tan trong nước, khiến cho bề mặt ngâm nước gồ ghề đầy những lỗ hồng. Đã hoàn toàn không thể thấy được những ký tự khắc bên trên nó, nhưng đây không phải là bia mộ, đây là loại bia đá đặc hữu của dân tộc Dao.

Thôn trại người Dao có lưu truyền loại bia pháp định truyền thống, người dân tộc Dao nêu gặp phải một vài chuyện cần tới sự thảo luận của tập thể thì sẽ tới “bảng họp mặt”, sau đó lập một bia đá đặt ở giữa thôn, gọi là bia luật. Nó giống như bộ luật của dân tộc Dao, mọi người trong thôn bao gồm cả tộc trưởng người Dao sẽ phải tuân theo luật khắc trên bia đá, người dân tộc Dao đặt cho những bia đá đó cái tên là “A Thường”

Những luật pháp này vô cùng thiêng liêng, vượt quá cả tưởng tượng của người Hán, người Dao cho rằng: “bia đá lớn hơn trời.”

Không ít cổ nhân Hán Dao nảy sinh mâu thuẫn chỉ vì người Hán động chạm tới những tấm bia luật pháp của người Dao. Mỗi bia đá đó đều được giao cho một người quản lý, người đó được gọi là “thủ lĩnh bia đá”, quyền lực rất lớn.

Bia đá ở đây rất nhiều, nếu như là bia luật thì bên trên chắc chắn ghi lại rất nhiều sự kiện hết sức quan trọng, đáng tiếc là nét khắc đã không còn thấy rõ. Hơn nữa rất nhiều bia luật rất khó hiểu chủ yếu có liên quan tới các bí mật của tộc người Dao, vì vậy mà phần lớn đều sự dụng bia không khắc, hoàn toàn dựa vào những người trong cuộc tự giác duy trì những quy định trên.

Tôi nghĩ nếu có thể thấy những ký tự trên bia đá này biết đâu có thể hiểu ra rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô trại này.

Lướt qua khu vực bia đá, tôi lại tiếp tục bơi tới bên trên thôn trại. Khoảng cách thật sự rất gần, đáy hồ với những căn nhà sàn đồ nát xen kẽ với những căn nhà gỗ nhỏ xiêu vẹo, toàn cảnh trở lên vô cùng rõ ràng. Màu xanh âm u lại hiện ra, nhìn không thấy nguồn sáng nhưng quần sáng âm đạm đã ở ngay trước mặt. Đầu tôi bắt đầu tê đi, tim đập càng thêm dồn dập, cảm giác khủng hoảng hình như không giảm đi, trong giây lát lại lan tỏa khắp các giác quan trên cơ thể. Đồng thời tôi còn thấy nỗi sợ hãi này đặc biệt khác thường, nó như là tới từ sâu trong tiềm thức của tôi, không cách nào hình dung nổi, càng không thể xua tan đi. Rốt cuộc thì tôi cũng chẳng biết mình đang sợ cái gì?

Từ độ cao này nhìn xuống một tòa cô trại nghìn năm tuổi, những người có thể trải qua cảm giác như tôi bây giờ trên thế giới chắc không tới một trăm mạng. Nhìn ngay bên dưới kia là những tòa gác gỗ nát khơi gợi lên biết bao nhiêu xúc cảm tôn nghiêm. Bạn có thể cảm giác được mình như đang trôi trong con đường xưa cũ, giữa không gian vắng lặng của thời gian. Cảnh tượng ngàn năm trước không thể tránh khỏi hiện lên trong trí nhớ bạn, nhưng tiếp theo đó lại bị dòng nước xô đẩy, cuối bản thân quay về với thực tại, những cảm xúc lẫn lộn cùng lúc khiến cho con người ta thấy rất mơ hồ.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn tới cô trại ở đáy hồ này, phát hiện ra toàn bộ khuôn viên trong thôn cô này rất tương tự với thôn ba nãi. Từ những căn nhà sàn xây dựng vô cùng bí mật, giữa hai bà tầng nhà gỗ còn có vài ba hành lang song song với thềm đá xanh xen kẽ. Toàn bộ nhà sàn gỗ đều đã bị mục nát nghiêng hẳn về một phía, nhìn qua có thể đổ sụp xuống bất kỳ lúc nào, có một vài mái nhà đã tựa vào tường nhà bên cạnh, tạo thành hình dạng một “cành cửa”. Những cánh cửa phía trên lơ lửng phiêu động, thấy có một vài bọt khí thỉnh thoảng từ trong phun ra, bất giác trong lòng có chút nhói lên. Ví như khi lặn vào trong thôn, chỉ cần có một chút bất thường xảy ra, bốn phía nhà sàn gỗ nơi này lập tức có thể đổ sụp xuống, nếu như không chạy kịp thì kiểu gì cũng bị chôn sống trong đó. Mà đã bị chôn sống trong đáy hồ này đồng nghĩa với việc không có lấy một cơ hội được cứu thoát.

Lướt qua mấy tòa nhà đồ nát, ánh sáng bên kia càng lúc càng gần, tim tôi đập mạnh tới nghẹn thở, nhìn ánh đèn và phía nhà sàn phát ra nó, tôi đoán nguồn sáng kia tới từ bên trong tòa nhà, có thể là rọi ra theo cửa sổ. Đang định cẩn thận bước vào thì đột nhiên mọi thứ tối sầm lại, ánh sáng kia bỗng biến mất.

Tinh thần căng thẳng cao độ, tình hình lúc đó khiến tôi kinh thần tới mức gần như ngất đi, hô hấp trong giây lát cực độ khó khăn, nhưng chỉ chớp mắt sau, tôi lại thấy ánh sáng kia xuất hiện.

Tòa nhà trước mắt tôi giống như là từ rất nhiều căn nhà sàn khác hợp lại, nhìn qua thì có vẻ là một tòa tháp của đại gia tộc người dao, giống với kiểu một gia tộc giàu có trong thôn trại sống quây quần với nhau. Trong tích tắc vừa rồi, tôi chưa kịp nhìn xem ánh sáng kia là từ khung cửa sổ nào hiện ra.

Tôi chậm chậm bơi xuống, đèn pin soi qua lập tức bản thân sững lại, trời ạ, đây là tòa nhà gì vậy?

Tòa tháp ấy quả nhiên có điểm rất khác biệt, dọc theo tường bao ngoài được cấu tạo bằng đá, hơn nữa, đỉnh của nó lại cong lên, kiểu cách rất đặc biệt.

Đây không phải là nhà của dân tộc dao mà là kiểu kiến trúc của người Hán.

Tôi sững sờ, chuyện gì đang xảy ra đây? Sao ở trong một ổ trại người Dao lại có một tòa nhà mang kiểu cách của người Hán?

§32. Dao gia đại viện

Miêu Dao từ rất lâu rồi đã bắt hòa với người Hán, phân chia ranh giới để định cư, đối với quyền riêng tư và huyết thống của dân tộc mình lại càng đặc biệt lưu ý, nhất là nam nhân người Dao, từ cổ chí kim đây vẫn là dân tộc thiểu số gây mâu thuẫn nhiều nhất. Thời xưa thì còn có loạn ba tộc người Miêu, trước giải phóng còn có cả cửa thôn riêng cho người Hán, làm riêng một cái giếng, một con rạch, Hán Dao, Hán Miêu hay ngay cả giữa thôn trại Dao này với thôn trại Dao khác cũng có thể nảy sinh thảm sát vô cùng khủng khiếp. Thế cho nên tới trước khi thiên hạ thái bình, có thể nói lúc đó giữa các dân tộc luôn có một sự nghi kỵ và ngăn cách lẫn nhau, tình hình như nước với lửa.

Vì vậy Dao Hán ở cùng nhau là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra, cho dù có người dân tộc Dao đồng ý tiếp nhận người Hán ở trong thôn trại của mình, người Hán tất nhiên là được ở trong nhà người Dao chứ tuyệt đối không thể có chuyện tộc trưởng người Dao cho phép người Hán xây nhà lớn như này trong Dao trại được.

Tôi hoàn toàn thể thể hiểu được, đây thực sự giống như ở trong cây cao lương mà tìm được một hạt dưa hấu vậy.

Chậm rãi lặn xuống, tôi lẳng lẳng nhìn tòa cổ tháp này, lại phát hiện thêm một chỗ kỳ quái nữa, vị trí của tòa cổ tháp này bị bao vây giữa bốn phía nhà sàn, hơn nữa ngói trên mái nhà màu sắc lại giống nhau như đúc. Hình như là những nhà sàn này được xây dựng nhằm mục đích bảo vệ tòa cổ tháp này, nhìn từ bên ngoài, cơ bản là không thể phát hiện được bên trong có một tòa nhà cổ như vậy.

Lại nhìn tới quy mô của tòa nhà Hán này sẽ thấy vô cùng kỳ quái, cửa ra vào hình vòm, sau cửa khu vực giữa là một khoảng sân bao quanh bởi bốn phía ba tầng lầu gác, bậc tam cấp và tường bao được xây bằng đá, người học kiến trúc có con mắt sáng suốt chỉ cần liếc một cái liền nhìn ra được ngay. Đây là phong cách xây dựng nhà cửa của giới hào phú phía nam trong thời nhà Minh, giống như đều là do xây cho những gia đình danh da vọng tộc, nên nhà thấp hơn vài phân, mặt sau còn có vườn hoa và rất nhiều công trình kiến trúc khác. Một đường đá rất hoành tráng dùng để đề phòng trộm cướp, kiểu tu kiến này vô cùng quen thuộc, có thể bảo vệ cho gia chủ gồm cả mấy trăm người sống tự cấp tự túc ở bên trong.

Nói cách khác, sau mặt tiền này là cả một tòa nhà lớn âm u tịch mịch, cửa ra vào có đôi câu đối được đặt chính giữa ngã tư tường bao, vây quanh toàn bộ khu nhà cổ, bốn phía tả hữu còn có cổng chính cổng phụ, tường ngăn, còn có cửa ngách để cho gia nhân trong nhà ra vào, thêm cả một cửa hàng nhỏ

mở ngay ngoài mặt tiền để buôn bán nữa. Sau khi đi vào cổng chính, có một hàng lang uống lượn vô cùng phức tạp thông xuống nhà dưới. Đây là một tòa điện hình cho kiểu kiến trúc nằm dọc trên hồ cá trăm đen ở hàng châu.

Nhưng mà nơi này chỉ có duy nhất một tòa nhà gác, hình như là phần đằng sau đã bị chặt đứt, toàn bộ cổ trại chỉ còn lại mỗi cái đầu.

Tôi chậm rãi bơi một vòng quanh nhà, quả thật là như vậy, đằng sau chính là bốn mặt đá tảng, xung quanh lại toàn là nhà sàn của người Dao, không còn thấy một kiến trúc nào mang phong cách Hán ở đây nữa, vô cùng kỳ lạ.

Tình hình tương tự tôi cũng không phải chưa từng gặp qua, sau giải phóng có một vài khu nhà lớn được chia cho người nghèo, một nhà tới mấy chục hộ sinh sống, lối đi ra sân sau hầu như bị phá hết, từ đầu tới cuối cả khuôn viên chỉ nằm gọn trong một gian nhà. Vì vậy lại trở thành rất nhiều phòng riêng. Nhưng nơi này tình hình rõ ràng là không như vậy.

Tôi đọc rất nhiều sách, đặc biệt là đối với các điển cố kiến trúc trung hoa lại càng ấn tượng, trong đầu có vô vàn những ý niệm hiện lên, nhưng rốt cục vẫn không có cách nào lý giải nổi chuyện này. Người không thuộc chuyên môn có thể sẽ hiểu tôi đang làm to chuyện, nhưng với tôi mà nói, nó cứ nghẹn ở cổ, con mẹ nó chứ, nhà này là do ai xây lên? Tại sao lại có hình dáng như vậy?

Màu xanh tỏa ra từ ngọn đèn kia đến từ chính trong căn nhà cổ kiểu Hán, lúc tôi tới gần đột nhiên lại tắt lụi, chẳng lẽ trong đó có “người” phát hiện ra vị khách không mời mà đến này ư? Hay là muốn nói cho tôi biết, đây là mục đích của tôi? Tôi thậm chí còn nghĩ, đây là trong nhà Hán vậy thì quý hồn kia cũng là một người Hán, nếu thế e rằng hẳn cũng nể tình tôi là người cùng mình nên tha cho tôi một mạng.

Nhưng bất kể thế nào đi chăng nữa, tôi cũng vẫn sẽ tiến vào bên trong tòa nhà cổ này để xem cho ra nhẽ. Nghi hoặc nhiều tới mức khiến tôi không còn cảm thấy sợ như trước nữa.

Bơi lơ lửng trên sân nhà, phía dưới giống như một miệng giếng rất lớn đen đặc quánh, mở đèn pin ở mức ánh sáng lớn nhất, vừa soi xuống liền nhìn không tới có thứ gì phản chiếu lại, cũng không có tạp vật.

Tôi không cho mình có thời gian để hoang mang và tưởng tượng, bắt buộc bản thân bình tĩnh, cuộn thân mình lại, đầu hướng xuống dưới, vung chân vọt, lặn xuống bên dưới sân.

Không gian liền tùm lại, ánh sáng bùng lên, rất nhanh sau đó dưới ánh đèn mở hết cường độ, mắt tôi dần cũng có thể thích ứng được. Lúc hoàn thành, người đã chạm xuống tới bề mặt sân.

Cảm giác thoáng có chút khác biệt, bốn phía trôi nổi những hạt cát bàng

bạc, toàn bộ là do tôi hạ xuống đột ngột khiến cho dòng nước bị dịch chuyển. Phí dưới quả thực đầy những căn lẳng trên bàn đá, ghé đá. Đèn pin của tôi soi tới bốn góc sân nhà đều có cỏ dại mọc kín, giữa hai bên là hai cái cột lớn, tổng cộng tứ phía là mười hai cây, bơi vào bên trong hành lang bằng đá, tiếp tục bơi tới gian phòng phía sau. Đều là những cửa sổ khắc hoa, mục nát rơi rụng, tất cả bị phủ dày một lớp bụi trắng, nhìn qua tàn cũ vô cùng.

Những song cửa sổ gỗ đã bong tróc mủn ra hết cả, nhưng kỳ quái là phòng ốc nơi này kết cấu khung vẫn còn đầy đủ, khả năng là lúc đó người ta dùng một loại gỗ thượng thừa để xây dựng nơi này.

Chuyển động đèn pin, bốn phía đều có cửa, phía trước là thông với cửa sau của nhà khách, mặt sau thông xuống hậu viện, hai bên còn lại là rẽ sang hiên nhà. Cột trên cửa đều đeo câu đối, câu đối dùng chất gỗ kém hơn nên nhìn bám đầy những nấm như bông hoa vậy. Trong đó có hai câu đối đã bị rơi mất một nửa trên mặt đất, chỉ có cửa sau của phòng khách này là được bảo tồn nguyên vẹn.

Lại huy động chân vịt, bơi tới chỗ câu đối phía sau phòng khách, lau sạch những căn bám trên bề mặt liền hiện lên hai câu đối:

Dĩ lạc yển nhiên cao tẩu khái

Do tư khục phụ đề ngâm thi

Đây là đôi câu đối rất thông thường, nhưng tôi nhìn ngoài chữ đối hình như vẫn còn ý tứ, cho thấy là chủ nhân của tòa nhà này có mang công trạng. Chủ của tòa nhà này là người trong quân đội? Hơn nữa nhìn quy mô này hẳn phải là một sĩ quan.

Cửa sau của phòng khách đã mủn ra thành một đồng bùn nát, một chỗ khung cửa lứt ra thành mất vết vá lớn, tay vừa chạm liền vỡ vụn ra thành cát, trong nước lại giống sương khói cuộn cuộn bốc lên, tường như nơi này bất kỳ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói được. Đèn pin cầm trong tay soi vào kẽ hở, bên trong hỗn độn vô cùng, tất cả đều là xà nhà và một vài tạp vật không hình dung ra là thứ gì, có thể thấy là bên trong đã bị phá hủy gần hết.

Mở hồ còn thấy từ giữa vách tường hắt lại là một bức tường dựng đứng, trong phong thủy, khí từ cửa trước đi vào nên không thể để nó lại luôn ra cửa sau được. Giữa nhà nhất định phải có một bức tường ngăn, đó gọi là xà cuốn, có nó khiến cho khí trong nhà lưu thông không quá nhanh, vì vậy phần nhiều sẽ được giữ lại bên trong phòng. Còn có người nói rằng để như vậy, sau khi mở cửa thì dọc theo chiều đó mà thay đổi hướng của đồ đạc sẽ càng có lợi cho tài vị.

Thực ra như vậy cũng có lý, ngộ nhỡ khi bạn đang tiến hành một âm mưu nào đó, chắc chắn trốn không được, có vách tường kia còn thêm được một

chút không gian để bạn xoay sở. Ngay cả khi có trộm cướp tiến vào, ít nhất là cũng kéo dài được ít giây để bản thân trốn tránh.

Tôi cẩn thận đi vào bên trong, sờ dĩ vào phòng khách trước là vì câu đối khiến tôi nhớ tới mootjc huyện ở Quảng Tây, phòng khách đại gia đình ở Quảng Đông phần lớn có treo hoành phi và linh bài tại góc xếp. Hoành phi ở đó tất nhiên sẽ có liên quan tới chủ nhà, vì thế nên tôi mới quyết định vào nhòm một chút, muốn tìm thêm manh mối.

Vào tới bên trong, vừa ngược lên hai mắt liền choáng váng.

Đèn pin vừa soi, phát hiện trong phòng khách đã hoàn toàn mục nát, sàn gỗ đã hư hỏng hết, trên nhìn khôn thấy trần nhà, có thể từ đây nhìn thẳng lên mái nhà cao tít trên kia, chỉ có những phần làm bằng đá và vại xà nhà rất lớn bằng gỗ thô là chưa mủn ra. Phần lớn tạp vật đã rơi hết xuống nền nhà thành một đồng đống nát. Toàn bộ không gian bên trong nhà, giống như là bị người ta phá vỡ chỉ còn lại giàn giáo cột gỗ cổ phòng, hoặc là một cái khung nhà rất đồ sộ nhưng đơn giản.

Tôi lờ lững đem đèn pin quét lên trên vách tường, cơ bản là tất cả đều đã nát vụn không còn gì cả, bên trên chỉ có thể thấy được bức hoành phi cũng đã mục ruỗng gần hết. Tôi bơi tới, cẩn thận từng tí một xóa hết những vật bám vào bề mặt nó, máu sắc bên trong cũng hoàn toàn đã phai hết, chỉ còn một màu vàng đất hiện lên trên viền chữ, loáng thoáng có thể phân biệt được bốn chữ: Phiên thiên tử bao

Nhìn không ra cái ý tứ gì, lạc khoảng cũng khiến tôi phải nheo mắt, là... Trương gia lâu chủ. Đằng sau có ghi ngày tháng đóng dấu.

Hoành phi này có thể là do người khác biếu tặng, nếu không thì là chính chủ nhà nếu là đại nho sĩ hoặc là một nhân sĩ phong nhã cũng tự mình viết được. Trong thôn trại người Dao, không thể có chuyện người Dao viết được chữ Hán, còn viết bằng bút lông rất đẹp như thế này nữa. Nét chữ vàng vô cùng mảnh và đẹp, tôi làm bản dập nhiều năm như vậy có thể nhìn ra được đây phải là người có bút pháp thượng thừa hết sức thâm hậu. Còn Trương gia lâu chủ, rất có thể chính là người sở hữu tòa nhà cổ này.

“Trương gia lâu chủ...” tôi thậm lằm nhảm đọc, “trương gia?”

Trương Khởi Linh, họ trương này, chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Trong đầu tôi lập tức nhớ lại tất cả mọi chuyện phát sinh trước đây, tại nơi này tìm được rất nhiều manh mối, tựa như là có liên hệ mập mờ với Muộn Du Bình, chẳng lẽ thực sự là nó có liên quan với hắn?

Có lý lắm! Người cố chấp sẽ làm ra chuyện cố chấp, nhà cổ kỳ lạ, không phải là nhà cũ của Muộn Du Bình chứ? Chủ nhân của Trương gia lâu này có lẽ nào là tô tiên của hắn? Ngẫm lại thì cũng rất có thể.

Người sở hữu Trương gia lâu có thể trong núi xây lên một tòa nhà lớn như vậy rõ ràng là rất có tiền tài, có thể tự tay viết thư pháp, luận câu đối lại chứng minh là một nhà nho học. Nhìn thế nào cũng giống như thương nhân nho sĩ Hồ Tuyết Nham, nhưng nhà của người như vậy sao lại phải xây tận trong Dao trại xa xôi này, dựng lên một tòa cổ quái như vậy để làm gì chứ? Là bị người ta bức hại mà phải ẩn cư ở đây hay là còn có mưu đồ nào khác?

Tôi đột nhiên có chút hứng thú với chuyện này, nghĩ trong tòa cổ lâu này nhất định đã phát sinh không ít chuyện, nếu quả thật có liên quan tới Muộn Du Bình thì sẽ càng đáng giá! Đáng tiếc là giờ không thể nhìn ra được vật gì, trong phòng khách kia hẳn là từng trưng bày rất nhiều giấy tờ văn tự, nhưng nay chắc chắn chúng đã bị mục nát hết rồi. Nếu như có cái gì ngoài giấy tờ thì tốt. Xem ra chỉ có thể tìm từng phòng từng phòng một để tìm kiếm tất cả những manh mối để lại.

Nhìn đồng hồ dưỡng khí còn lại một nữa, phải hành động nhanh hơn. Tôi chuẩn bị quay trở lại sân nhà để tính xem giờ nên vào phòng nào trước thì thích hợp nhất.

Đang định vung chân vịn đột nhiên gáy nhói lên một cái, sau lưng bỗng đâu có một quang sáng màu lục hiện lên âm u lạnh lẽo.

§33. Lục quang

Lúc đó tôi gần như phản xạ ngay lập tức, theo bản năng quay ngoắt người lại. Nhòm qua cửa sau của phòng khách, liền nhìn thấy đối diện trong hậu đường, có một quầng sáng xanh quý dị. Ánh áng xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa, mông mông lung lung lan tỏa trong nàn nước.

Lục quang quý dị vô cùng, nhìn không khác gì lúc trước đó. Hiện chỉ còn cách tôi rất gần, có thể thấy nguồn sáng rung động khe khẽ. Nó khiến cho cả sân nhà đều trùm một màu xanh thê lương, quý khí dày đặc, dường như trong tích tắc tôi đã tiến vào một không gian khác.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, khắp người tràn lên một cảm giác lạnh thấu xương, sợ hãi trong lòng khó mà hình dung được, ngay cả tâm trí cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Đâm lao thì phải theo lao, giờ muốn tránh cũng không tránh được nữa!

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, vừa bơi tới gần hậu đường, vừa tự nhủ nếu đã đến nơi này thì ngay từ đầu đã biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra. Trước kia tình huống tương tự thế này cũng gặp không ít, đều không phải vẫn bình an vô sự hay sao? Tôi cũng không nghĩ ra là lần này có thể so được với sự nguy hiểm nào trước kia.

Từ cổng chính tới hậu đường không tới hai mươi bước, thế mà chẳng hiểu vì sao cả người tôi cứ cứng đờ ra, cảm giác như mình bị nhâm lẩn về thời gian, mất tới năm phút mới bơi tới nơi được.

Cửa chính hậu đường vẫn đóng chặt, cửa sổ khắc hoa vài chỗ đã rách hết, lục quang tràn ngập bên trong, nhưng nhìn vẫn không thấy rõ tình hình. Thật cẩn thận soi đèn pin vào trong, ánh sáng đảo qua trong vài khắc hiện lên một loạt những bóng đen, suýt chút nữa khiến tim tôi ngừng đập.

Tưởng là sẽ nhìn thấy một khuôn mặt tái xanh của cô nào đấy những hóa ra đó chỉ là một bóng hình mờ nhạt.

Tình hình trong hậu đường và tiền đường đều giống nhau, ngoại trừ nền đất chông chát những thứ tạp vật bị mục nát rơi xuống thì gần như rỗng tuếch. Trung tâm hậu đường có lấp một vật gì đó, đứng sừng sững, lục quang từ sau thứ kia chập chờn ẩn hiện tỏa ra.

Cảnh tượng này rất giống trong tích cũ liêu trai, nhà hoang đổ nát có chàng thư sinh chong đèn đọc sách, ma nữ lướt qua ánh sáng hiu hắt giữa căn phòng, đứng bên song cửa liếc mắt vào trong. Chẳng qua bây giờ thay đổi vị trí, thư sinh đứng bên ngoài phòng nhòm vào ánh lửa, trong phòng rất có thể là một ma nữ bị chết đuối trước kia.

Tôi quan sát một lượt từ trên xuống dưới hậu đường, hiểu được sơ lược

kết cấu của nó, để nếu như có phát sinh xung đột thì còn có thể cấp tốc tìm đường trốn chạy. Đang chuẩn bị từ cử sở tiến vào thì bất ngờ ánh sáng xanh âm trầm mờ đi, rồi từ từ tắt lụi.

Lòng tôi bắt đầu căng thẳng, cảm giác như bị người ta bóp cổ vậy, nhất thời ngưng thở.

Nó nhận ra sự xuất hiện của tôi?

Trong đầu liền hiện lên rất nhiều hình ảnh, đoán là thứ đang lẩn tránh sau bóng đen kia có thể nào là một con “thủy quỷ”. Nếu nó nhận ra tôi tới chắc chắn là sẽ đi lấp, chuẩn bị cho một đợt tấn công đột ngột.

Không đúng! Bản thân tôi rơi vào đây đã hoàn toàn không có phần thắng, nếu cứ như vậy bơi qua, nhờ mà gặp ma thật thì chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Tôi giờ một thân một mình, cũng không ai biết được tôi đang ở này, chưa nói tới sau cái bóng đen kia là ma thật, chỉ cần chân đột nhiên bị mắc hoặc là dưỡng khí cạn thì khẳng định sẽ chết ngay ở đây, hơn nữa mấy trăm năm sau không chắc đã có người phát hiện ra. Thật sự đâu cần dờ dờ như vậy? Chẳng hay hấn tới cuối cùng lại muốn suy nghĩ lại?

Tôi có một thoáng nhụt chí, bao nhiêu dưỡng khí vừa rồi liền tan thành mây khói, giờ không dám tiến vào trong nữa.

Có phải bản thân đã bị nỗi sợ hãi là cho mê muội đầu óc?

Tình hình hiện tại như vậy, có phải trước tiên nên lui về để kiểm thêm quân tiếp viện?

Nhưng như vậy thì những gì tôi làm từ này tới giờ đều là uổng phí. Muộn Du Bình và Bàn Tử bọn họ hoàn toàn không có dấu vết gì, cứ như vậy biến mất dưới đáy hồ này, giờ nếu tôi bơi lên, có thể còn hạ thủy tiếp sao? Cho dù có thể lặn tiếp nhưng tôi có đủ dưỡng khí để làm lại quá trình vừa rồi không? Chỉ sợ là không thể. Nếu vậy thì có lẽ Muộn Du Bình và Bàn Tử sẽ biến mất trong cuộc đời tôi từ đây.

Lúc này bản thân không tìm được lại nhớ tới Phan Tử, nếu như có hấn ở đây sẽ là một nguồn động lực lớn dường nào? Tôi và bọn họ nói cho cùng quả thực rất khác biệt. Dù cho là mình đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng ý trí dũng cảm thì vẫn vậy, cùng với kinh nghiệm không có liên quan bao nhiêu cả.

Người vẫn đứng trong sân, chỉ cần thoái lui vài bước, lay động hai chân là có thể bơi thẳng lên trên, không mất mấy phút liền có thể thoát khỏi tòa nhà hoang cổ quái dưới đáy hồ này, hết thấy trước mắt đều không cần lo lắng nữa. Nhưng rốt cuộc thì tôi vẫn đứng đây, do dự, vì nội tâm biết rõ là bất

luận là trước hay sau này chỉ cần bước đi thì bản thân không thể dừng lại được.

Lúc này mắt chột liếc về một thứ, rõ ràng kia là một dấu vân tay.

Nó vẫn còn in hằn trên khung cửa sổ, bởi vì ban nãy căng thẳng quá nên không nhìn ra có thứ đó ở đây.

Chỗ này khắp nơi là cặn vạt, dấu vân tay rõ ràng như vậy, chắc chắn là mới được ấn xuống không lâu. Là của tôi sao? Tiến tới một chút để quan sát, thấy trong đó có hai ngón tay rất dài, chẳng phải là Muộn Du Bình đã lưu lại sao.

Ban đầu tôi vô cùng sửng sốt, tiếp theo thử ướm tay vào để xem hấn lúc đó định làm gì, là hành động đẩy cửa sổ ra-Muộn Du Bình từng đẩy cửa sổ này ra?

Từ nơi này tới mặt nước cách nhau tới mấy trăm thước, hấn đã cời mũ lặn, dưới tình hình ấy, làm sao có thể nín thở trong khoảng thời gian dài như vậy? Lẽ nào hấn cũng thành thủy quỷ rồi?

Trong lòng càng thêm không tưởng, nghĩ tới Muộn Du Bình, tôi liền hạ quyết tâm. Không phải là bản thân đồng ý giúp hấn sao? Nếu hấn có biến thành thủy quỷ thật thì cùng lắm là mình chết cũng biến thành thủy quỷ, ba con ma ở cùng một chỗ ít ra sẽ không thấy cô đơn. Nếu không phải Muộn Du Bình đã cứu tôi mấy lần thì chắc tôi đã sớm thành quỷ. Bây giờ có vì hấn mà mạo hiểm một chút, sao không thể chứ? Mạng của tôi như vậy liệu có đáng không?

Tôi tạm thời trấn tĩnh tinh thần, nói thật thì có nghĩ thế cũng không thể khiến cho nổi hoang mang trong thâm tâm này giản bớt, thậm chí nó còn càng thêm đáng sợ. Cả người bất giác phát run, cơ bản là không thể khống chế nổi cảm xúc lúc đó, nhưng trong lòng vẫn tâm niệm phải mạnh mẽ lên. Tuy là hốt hoảng như vậy nhưng tôi vẫn bơi vào qua cửa sổ vào trong hậu đường.

Vừa tiến vào, tôi liền nghĩ, làm thế có phải đã thất lễ quá không? Hay là mình vẫn nên gõ cửa trước khi vào? Như thế thì người ta mới thấy mình là người có tri thức hiểu lễ nghĩa ít nhiều mà tha cho một con đường sống. Nghĩ tới đó tôi thật muốn tát vào miệng mình một cái để trấn định tinh thần.

Tình hình ở hậu đường và phòng khách đều giống nhau, từ từ bơi tới vật chắn kia, lục quang không còn sáng lên nữa. Hình như là nó đang trốn sau thứ đó, tôi dừng lại một lát vì tay run qua không cầm chắc được đèn pin.

Run tới mức không thể khống chế được, ánh sáng lay động theo tay tôi, khiến cho vật chắn kia như đổ xuống, đành phải dùng cả tay kia hỗ trợ, cố bước thêm vài bước cuối nữa.

Trong tích tắc đó, dây thần kinh toàn thân tôi căng như dây đàn, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng nhìn bất luận kia là thứ kinh khủng gì, đập vào mắt ngay lúc đó là hình dạng thật của thứ kia, tôi thậm chí còn tưởng mạch máu trong đầu mình đã đứt phứt phứt rồi.

Nhưng đèn pin soi qua, chỉ có một đồng đồ nát màu trắng, ngoài ra không có gì khác.

Chó má! Tôi có cảm giác bị người ta đùa bỡn, nếu bạn đang rơi vào trong thái căng thẳng cao độ, không thấy gì khả nghi cũng không vì thế mà tự dung mà buông lỏng được ngay, trái lại căng thẳng sẽ tiếp tục kéo dài.

Nhìn xong bốn phía, giờ mới phát hiện ra là toàn bộ nội đường hoàn toàn khép kín, đằng sau trống không, hẳn là thông với phía sau nhà chính chỉ có duy nhất một con đường từ cổng mà thôi. Vừa rồi có nhìn qua, bên ngoài kia chính là đường lớn.

Nếu như lục quang kia lúc trước ở nơi này thì giờ chắc chắn cũng vẫn còn tại đây, nó nhất định đang lẩn trốn đâu đấy.

Tôi nín thở bơi qua, làm động tác phòng ngự, nhìn về phía dưới đồng đồ nát, xem có phải nó ở dưới những đồ vật này không, nhưng vì hỗn độn quá nên không thấy gì rõ ràng lắm. Nhìn một lúc, đột nhiên mắt chợt liếc lên thứ duy nhất vẫn còn dựng thẳng trong phòng, trong góc phòng đằng sau vật chắn này có một bức bình phong.

Bình phong không biết được làm từ chất liệu gì mà không hề bị mục nát, nhưng quan trọng là nó không còn đữn vững nữa, nghiêng ngả xiêu vẹo về một bên, không còn ra hình thù gì. Đèn pin vừa lia qua, da đầu tôi liền tê dại đi. Sau bức bình phong kia bỗng hiện lên một bóng người rất kỳ dị.

§34. Trở thành sự thật

Tôi lập tức ngậy người, hai chân mềm nhũn ra, toàn thân mất hết khí lực, không dám chớp mắt càng không dám cử động chân tay, đèn pin vẫn giữ nguyên chiếu tới vị trí kia.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pin, bóng người hiện lên tương đối rõ ràng, điều khiến tôi kinh người chính là tư thế của người đó, hình dáng vô cùng quái dị, cả người như là dựng thẳng đứng lên, toàn bộ bả vai dốc lên như hình tháp. Cảm giác đầu tiên của tôi lúc đấy là người đó cũng đang di chuyển như tôi ở bên kia, nhưng có vẻ là bóng đen không hề nhúc nhích, chỉ có xác chết mới như vậy.

Lúc đó cảm giác nghẹn thở đã lên tới đỉnh điểm, khả năng đây là chuyện khó tưởng tượng nhất mà tôi từng gặp từ trước tới nay. Thứ đó nếu đứng trên mặt đất bằng phẳng, có thể nảy sinh ra vô số cách giải thích, nhưng đây đang là dưới đáy hồ, nước sâu tới sáu bảy mươi thước, cái bóng kia cứ sừng sững đứng tại đó, không nhúc nhích, tuyệt nhiên không phải là thợ lặn.

Đây rốt cuộc là thứ gì, là yêu quái hay là thủy quỷ?

Không người bình thường nào tồn tại dưới nước mà không cần tới bình dưỡng khí, cũng chẳng có ai có thể đứng thẳng như vậy ở dưới nước. Tôi thâm kinh hãi, lần này con mẹ nó thực sự gặp phải đại nhọ rồi, cái quái vật mà A Quý nói quả thực có thật rồi, giờ có muốn cũng không thể không tin.

Nghĩ tới thủy quỷ, tôi liền nhớ tới ngay những hài cốt mình đang tìm kiếm, đây là một trong những người của đội khảo cổ sau khi bị chết xác vớt vào hồ hóa thành bánh tông sao? Hay là những hồn ma người chết trong thôn này trước kia? Muộn Du Bình và Bàn Tử mất tích là do trúng bẫy của những thứ này ư?

Nếu là bánh tông thì còn xoay xở được, trang bị của tôi có công kênh nhưng cũng không chạy chậm hơn nó được, còn nếu kia là quỷ hồn thì tôi e là mình sẽ thành thể thân cho nó. Nếu Bàn Tử bọn họ gặp nạn, cũng không biết có thể ra giúp tôi được không. Tôi hoàn toàn không biết phải làm sao lúc này, không dám tiến lên cũng không dám xoay người, vì sợ là khi tôi quay lại thứ kia lập tức áp sát tới đây, tôi thà nhìn nó giết mình còn hơn là bỗng nhiên sau lưng có cảm giác khác thường.

Chỉ có thể hết sức dán mắt vào cái bóng kia, nhưng tôi chỉ có thể cứng rắn trong phút chốc, lại phát hiện cái bóng kia trước sau không chút động đậy nào, cái kiểu bất động này vô cùng khó hiểu, như là tượng đá vậy. Ngay cả một chút di chuyển cũng không nhìn ra được. Đồng thời tôi còn cảm thấy một điểm kỳ quái nữa là cái bóng đen này, con mẹ nó hình như là tôi đã từng trông thấy ở nơi nào rồi.

Cảm giác ấy càng lúc càng mãnh liệt, có vẻ như là từ trong tiềm thức của tôi dần dần tới, tôi lấy hết dũng khí, cái bóng đứng sau bức bình phong kia làm từng chút từng chút một thay đổi. Mồ hôi lạnh bất giác túa ra, tôi nhìn những biến hóa của bóng đen kia, cảm giác quen thuộc càng lúc càng sâu sắc, thậm chí nó còn áp đảo cả nỗi sợ hãi trong lòng tôi. Bơi qua khoảng bảy thước, cảm giác đó đã đạt tới ngưỡng cực điểm, ngay trong tích tắc đó, tôi chợt nhớ ra: trời ơi, cái bóng kia, bức bình phong kia, chẳng phải là những thứ có trong bức hình mà Sở Ca đưa cho tôi sao.

Trước khi tôi tới thôn Ba Nãi này, tôi đã được xem một bức ảnh, là do tay thủ hạ cũ của chú Ba, Sở Ca gửi cho tôi, mặt trước chụp bên trong một tòa kiến trúc cổ xưa, đập vào mắt là một bức bình phong. Mà sau bình phong lại hiện lên một bóng người mờ ảo. Nhớ tới cái bóng đen đó, hóa ra tại đây tôi cũng gặp một thứ giống y hệt nó.

Vì phía sau bức ảnh kia viết là nhà ma Cách Nhĩ Mộc, lúc đấy tôi đoán là nó được chụp trong khu an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, giờ nhìn lại thì chắc tôi đã lầm. Lẽ nào chú thích sau bức ảnh không phải ám chỉ những gì chụp trong đó, cảnh tượng trong bức ảnh kia là chụp nơi này?

Nhưng bức ảnh cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy là chụp dưới nước, nói cách khác, nếu như đúng là chụp nơi này thì thời điểm bấm máy chắc chắn cổ trại vẫn chưa bị chìm trong nước.

Bức ảnh đó sớm nhất cũng phải được chụp cách đây ba bốn mươi năm, chẳng lẽ thời gian cổ trại bị ngập trong nước không xa như tôi nghĩ? ảnh chụp... Bóng đen... Đáy nước... Lẽ nào sở ca đưa cho tôi bức ảnh ẩn chứa một ẩn ý mà tôi không biết, bản thân chỉ đơn giản nghĩ nó là một mảnh thư tín thôi sao? Hẳn ta đưa cho tôi bức ảnh, cái chính là muốn tôi tới đây tìm thứ hiện lên trong bức ảnh đó ư? Suy nghĩ của tôi đang rõ ràng bỗng nhiên lại bị vô số những thứ quỷ dị lấp đầy.

Thứ khiến cho đầu óc tôi rối lên chính là cái bóng đen kia, trong tấm hình nó có tư thế cổ quái như vậy, hiện nhìn ở đây, bóng đen kia gần như không có chút sai biệt nào.

Nếu như bức ảnh kia thật sự đã chụp nơi này thì chẳng phải là sau khi chụp bóng đen đó cũng không hề di động, trước giờ vẫn luôn luôn đứng tại đây? Vậy không thể nào nó lại là thủy quỷ được, vì lúc ấy nơi này đâu có bị chìm trong nước, bóng đen này chắc hẳn là một vật cố định.

Tôi ngây ra một lúc, bỗng lấy hết can đảm, cầm một cục đá lên, huy động chân vịt, từ từ bơi tới chỗ bình phong kia. Lúc tôi tới gần bức bình phong lập tức lấy gạch ném qua, thậm chí hô một câu bay nào. Nhưng còn chưa nói dứt thì tôi lập tức phải hồi hận.

Bình phong bị ngâm nước căn bản không còn chịu lực được nữa, bị tảng đá ném trúng, nó liền đổ ngược lại, đồng loạt vật mục nát bay lên như bông tuyết, đập thẳng vào mặt tôi. Tôi lập tức thoái lui về phía sau, cầm đèn pin chiếu lại, nhưng chỉ thấy tất cả đều là những tạp vật trôi nổi. Tôi lấy tay xoa hết chút ra, lấy đèn pin soi lên trước, trong lúc hỗn loạn, giữa những vật đang lơ lửng có một thứ vươn ra, trong chớp mắt liền lao tới chỗ tôi tấn công.

Bị giật mình, tôi vùng vẫy lui về phía sau, đồng thời cầm dao găm trong tay bắt đầu đâm loạn, xuyên chọc được mười mấy nhát, chẳng đâm trúng cái gì, dụng cụ hô hấp trên miệng lại rơi ra.

Tôi luống cuống chân tay nhặt lại, trước mắt những tạp vật trôi nổi đã bị dòng nước xua tản ra, thứ vừa rồi lao tới chỗ tôi thực chất là một khúc gỗ. Thầm mắng một tiếng, vung chân đá văng nó đi, rồi lại cầm đèn pin soi ra bóng đen sau bức bình phong.

Cái bóng kia vẫn đứng lì ở đó, những tạp vật bồng bềnh trong nước từ từ tản ra, hình dạng thật của nó đã ít nhiều hiện lộ. Kia đúng là một sinh vật có hình dáng kỳ quái, có đầu, có tay, có chân, cứ thế đứng im một chỗ. Toàn thân nó bị những vật trôi nổi màu trắng bám vào hiện ra một động tác vô cùng cứng nhắc như người chết, bị treo lên rồi không biết làm thế nào lại sáp hóa, thi thể bị bọc lại. Thoạt nhìn còn tưởng là tượng đá, rất khó có thể hình dung ra được.

Bộ mặt của nó hoàn toàn bị bao phủ, cũng không biết có biểu cảm gì, nhưng nhìn chính xác là một vật bất động, vì nếu có thể di chuyển thì những láng cận không đọng lại dày như vậy.

Đây là trò đùa gì vậy? Lòng tôi càng thêm nghi hoặc.

§35. Hình dạng thật của bóng đen

Tôi nhìn hình người kia, không hiểu sao mà toàn thân nhất loạt nổi đầy da gà.

Ban đầu tôi cảm thấy nó thực ra chỉ là tượng đá không hơn không kém, nhưng sau đó liền ý thức được không phải thế, vì hình dạng này quá mức chân thật, giống như một xác chết bị treo lên. Trong thời kỳ đó, cho dù là người ta có muốn điêu khắc những thứ kinh hãi thế này thì cũng không thể nào làm chân thực tới vậy, khu vực phía Nam có nhiều Tà Thần thật, nhưng dù có cường điệu hóa tới mức nào cũng không bao giờ tả được như thực.

Dọc đường gặp phải quá nhiều chuyện kỳ dị khiến tôi không có còn chút dũng khí, chẳng hay thứ vừa rồi phát ra lục quang, cũng chính là từ vị trí này.

Cẩn thận tiến qua chỗ bóng đen kia, sau khi tới gần cảm giác xác chết bị sập hóa càng thêm rõ ràng, mặt khác, tôi phát hiện tay phải nó tính từ chỗ cổ tay đã bị cắt ra, thiếu toàn bộ bàn tay. Không phải là ngay từ đầu đã là như vậy mà dường như đây là bị thứ gì phá hỏng.

Bản nháp! Muốn học đòi mà không tìm đúng chuyên gia! Tôi chần chờ một chút, cẩn thận từng chút một dùng dao găm cạo những lớp cặn màu trắng động trên bề mặt, tính xem nó trước đây có màu gì.

Cạo một lúc xong vừa nhìn tôi đã giật mình kinh hãi, thứ này toàn thân phủ một màu đen đỏ sặc sỡ hoa văn họa tiết, nhưng không có gì tươi đẹp cả, đã mờ mờ mà lại còn xoắn xuýt vào với nhau. Giống như là một đồng móc cáu bản vậy. Tiếp tục cạo thêm một lúc, ngay sau đó liền thấy cái thứ mày đen đen đỏ đỏ loang lổ như hoa gấm kia thực chất đều là rỉ sắt, tôi bước đầu xác định được thứ này hẳn là làm bằng sắt.

Không thể nào! Đây là một tượng sắt? Lấy can đảm cho tay lên cấu thứ kia một cái, quả nhiên đây là sắt, hơn nữa còn được rèn rất tốt, không hề có dấu hiệu mục nát, thậm chí có thể thấy được những hoa văn điêu khắc trên bề mặt vô cùng tinh xảo, khác hẳn với vẻ ngoài bị rỉ sắt phủ đầy kia, đen đỏ lấm tẩm từng điểm khắp bức tượng.

Tôi từ từ hiểu ra đây là cái gì, lập tức cạo tất cả những thứ đang bám trên người nó xuống, một tượng sắt có hình dạng vô cùng đặc biệt dần hiện ra trước mắt tôi.

Tôi không khỏi bị nó làm cho kinh ngạc tới ngẩn người, vì vừa rồi tôi chỉ thấy rằng hình thù của nó rất đơn giản nhưng giờ nhìn lại, bề mặt sau khi trải qua một lần đánh sạch, có thể khẳng định được là những hoa văn kia vô cùng tinh tế, toàn thân đều là những hoa văn tuyệt mỹ, thật đúng là một kiệt tác

nghệ thuật. Lấy tay sờ qua, cảm giác những hoa văn này so với khối sắt tìm thấy dưới gầm giường nhà Muộn Du Bình hoàn toàn giống nhau.

Tôi hiểu rồi! Đây là thứ mà đội khảo cổ năm đó vớt được dưới hồ này, chính nó! Những khối sắt ấy, đích xác là từng mảnh nhỏ tách ra từ tượng sắt này.

Vật này cũng có thể coi là văn vật khảo cổ sao? Nó có giá trị khảo cổ gì?

Ngẫm lại thì nhớ từng nghe Muộn Du Bình nói những khối sắt này vô cùng nguy hiểm, tôi để ý thấy không cần đụng vào, tốt nhất nên giữ khoảng cách với nó, cẩn thận quan sát vẫn hơn.

Tôi đối với đồ sắt không có chút nghiên cứu chuyên sâu nào, nhưng đối với kim loại mạ vàng thì lại rất có hiểu biết, tượng sắt đã từng tận mắt thấy qua tại chợ đồ cổ vài lần, là loại sắt trắng như bạc, đều là đồ vật nhỏ, cho tới giờ chưa từng được thấy vật nào lớn thế này. Thứ nhất đồ cổ làm bằng sắt ngày xưa thường rất đắt, khối tượng sắt lớn dường này không cần nói cũng biết bản thân nó đã tiêu tốn thôi rồi là nguyên vật liệu, thứ hai là đồ sắt thì không dễ bảo tồn, lại nhanh bị rỉ, có nhiều tượng Phật nhà Minh được chế tạo từ sắt, kỳ thực tới giờ không còn giữ được bao nhiêu.

Nếu như toàn bộ vật này giống với khối sắt của Muộn Du Bình, cảm giác được ruột trong đặc, khả năng là còn bọc thứ gì đó chứ không phải là rỗng không, có thể là một thứ vô cùng nặng. Nặng như vậy chẳng lẽ là dụng cụ sắt rất lớn của Phật giáo, dùng để trấn yêu?

Tôi miên man suy nghĩ, nhưng cũng biết là làm thế cũng không thể nghĩ ra được một nguyên nhân hợp lý, tất cả mọi chuyện không có một đầu mối nào dẫn dắt, bao nhiêu cân nhắc cũng là vô dụng thôi.

Vốn định xem mấy hoa văn trên người tượng sắt kia nhưng rỉ nhiều tới mức nhìn không ra, căn bản là không thể quan sát tổng thể được. Những nơi khác có nhìn mòn mắt cũng không ra chút manh mối nào. Bàn Mã từng nói khối sắt này rất nhiều, lẽ nào nơi đây không phải chỉ có một tượng sắt?

Nhưng bốn phía trống không, chẳng thấy gì cả, vật lớn như thế này không thể nào nằm ở dưới đồng cỏ nát kia mà tôi lại không thấy được. Đội khảo cổ mang những khối sắt kia đi, vậy chúng được vớt lên từ nơi nào?

Chẳng lẽ trong mỗi thôn trại người Dao đều có chứa những khối tượng sắt giống như vậy, phân bố rải rác trong khắp các làng? Hay là nó còn được giấu ở những chỗ khác trong nhà?

Nhớ tới tầm hình kia, bên cạnh bình phong còn có một hành lang, tôi điều chỉnh vị trí của mình một chút, phát hiện hành lang trong hình kia tại đây lại là cửa sau của hậu đường.

Thông thường trong nhà cổ, đằng sau cánh cửa này chắc chắn là một lối đi vào gian chính, nhưng trong này chỉ có duy nhất một tòa nhà cổ, cho nên sau cánh cửa này là bên ngoài, mà ngoài kia chính là đường đá của thôn, không thể nào là hành lang được.

Nhưng trong trí nhớ tôi, giữa bức ảnh chụp kia có một khung cửa sổ cùng với khung cửa nơi này giống nhau như đúc, không nghi ngờ gì nữa, bức ảnh kia chính xác là chụp nơi này. Làm sao lại có nhầm lẫn như vậy? Chẳng lẽ lúc bấm máy nơi này có hành lang, nhưng sau lại bị phá hủy?

Quan niệm về thời gian trong đầu tôi bắt đầu hỗn loạn, xem ra lúc bức ảnh kia được chụp và khi mà cổ trại này chìm trong nước đều là vấn đề cần cân nhắc lại.

Bơi tới gần, cửa khắc hoa hoàn toàn không có dấu hiệu mục nát, phát hiện ra bề ngoài của nó dường như làm mô phỏng như gỗ, nhưng thật ra làm bằng sắt. Lại dùng đèn pin soi thử, nhất thời sững sờ, không thấy đường đá bên ngoài, sau cánh cửa kia là một hành lang thật.

Hành lang không dẫn thẳng mà nghiêng xuống dưới, thông xuống sâu trong lòng đất, cảnh tượng hai bên giống y như trong bức ảnh.

Tôi khẳng định chắc chắn được bức ảnh kia chụp lại nơi này, trong lòng chợt động, thầm nghĩ không thể nào, nếu cấu tạo như vậy thì cửa sau hậu đường lối với hành lang, hành lang đi thông xuống lòng đất, chẳng lẽ tòa nhà cổ này thực chất cũng có khu nhà sau, nhưng không biết khu vực đó là hậu viện hay được xây ngầm dưới đất?

§36. Phần dưới lòng đất

Nhận thức của tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ, không chỉ là vị trí của tòa nhà cổ này bất hợp lý mà ngay cả kết cấu cũng rất quý di, sau cửa đi thông ra một hành lang hướng vào trong lòng đất.

Chẳng lẽ toàn bộ phần sau của tòa nhà này được xây dựng bên dưới kia? Người thiết kế rõ ràng đã cố tình làm thế, có thể chiều dài thực tế của hậu đường cùng với chiều dài của bộ phận bên trong gian phòng không tương thích. Người ta vào tới đây thấy cửa này sẽ cho rằng phía sau còn cách một đoạn, ở giữa còn một hành lang ẩn nữa.

Cửa chính mở trên mặt đất nhưng những bộ phận khác lại được xây bên dưới, vậy mà cũng được coi nhà nhà sao? Quả thực là giống tổ chuột hơn. Kiến trúc sư của nhà này cũng thật có trí tưởng tượng.

Đột nhiên tôi nhớ tới một câu nói, trong núi sâu dựng biệt thự, không phải là Hoa Kiều thì cũng là trộm mộ tặc. Nơi này có được xem như là thâm sơn không? Nhà cổ này dựng trong núi sâu chẳng lẽ là một nhà tạm của trộm mộ tặc? Ví như là thường nghe người ta nói trên cổ mộ hay cho xây chuồng heo, để dễ dàng che giấu hành vi trộm mộ.

Nhìn bên ngoài thì giả thiết này quả thực rất phù hợp, từ hành lang kia xuống bên dưới, khả năng chính là cổ mộ của bọn họ, những tượng sắt này là đồ bồi táng từ trong cổ mộ kia khai quật ra.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì thấy không phù hợp với tính cách của trộm mộ tặc mà tôi biết, cho dù là kẻ có thực lực nhất, tính cách cổ quái nhất cũng không vì đạo đâu mà phải xây dựng cả một hành lang chắc chắn thế này! Nhìn qua cũng đoán được đây là một kiến trúc sư lành nghề có kinh nghiệm, xây một đường đá với mục đích lâu dài, không phải là nhất thời nảy ra ý định đó.

Hơn nữa là tại sao lại muốn xây một tòa gác mang phong cách người Hán trong thôn trại Dao này? Nhà tạm này nếu tồn tại là để thực hiện những hành vi lén lút, cốt chỉ để không phát hiện ra đang đạo mộ, ở giữa Dao trại lại dựng lên một tòa nhà Hán, thật không khiến người ta thêm phần để ý sao?

Theo như những suy luận này, biện pháp tốt nhất, hữu hiệu nhất phải là tại đây xây một nhà sàn như của người Dao, sau đó tới tới trộm đào một đạo động thông xuống lòng đất, xây dựng một tòa nhà Hán cao như vậy, thời gian và tiền bạc hẳn là tốn kém rất nhiều. Khả năng phải nhiều hơn là đào trộm một tòa cổ mộ đáng giá, nói thẳng ra là hoàn toàn không cần thiết.

Cách này thực không khả thi, đã thế chỉ có một khả năng đó là đồ phía dưới kia giá trị lớn tới mức kinh người, hơn nữa lại vô cùng khó vào, có thể

phải mất hơn hai mươi ba mươi năm tiến hành. Nhưng tôi cũng có thể khẳng định là lần này không đổ được đại đầu, vì nơi đây nằm trong vùng trũng trên núi cao, tất cả mạch nước ngầm đều chảy tới đây. Cơ bản là không có điều kiện để xây được một ngôi mộ khang trang tâm cỡ.

Theo như những gì tôi được học về kiến trúc thì có thể xác định được là... Công trình xây dựng này vì một mục đích đặc biệt nào đó mà cố ý hoàn thành, tất cả những dấu hiệu ở đây đều để phục vụ cho việc đó, trước mắt chưa biết được nó dùng làm gì, cho nên không thể đưa ra nhận định xác đáng nào, nhưng phần chính thất của nó hẳn là nằm ở dưới lòng đất kia.

Nhìn qua đồng hồ dưỡng khí, tình hình là còn lại oxy không nhiều, tôi đã có thể duy trì được mười năm phút nữa, không thể phí phạm thêm thời gian. Tôi nhìn vào hành lang, cũng thấy không quá sâu, sau khoảng vài chục bước liền thoải xuống, bên dưới là nền đá xanh.

Lục quang không thấy xuất hiện tiếp, cùng không có bất kỳ mối nguy hiểm nào. Tôi nghĩ coi như là thủy quỷ này cũng không có ý xấu, hơn nữa dường như nó đang cố gắng dẫn dắt tôi từng bước từng bước tới nơi này. Nếu quả thật muốn lấy mạng tôi thì chỉ sợ tôi đã sớm tử nạn rồi.

Trước những việc đang diễn ra tôi có cảm giác mình thật như một kẻ vô dụng, vì vậy quyết lấy hết bình tĩnh, cẩn thận mở cánh cửa kia ra, boi xuống bóng tối đen ngòm bên dưới.

Chân chạm tới đáy, tay lập tức huy động đèn pin, vừa nhìn tôi bất giác hít một ngụm khí lạnh.

Bên dưới là một gian hầm xây bằng gạch, không lớn mà lại vừa dài vừa hẹp, phải nói là cực dài, tôi thậm chí không thấy điểm tận cùng đâu nữa.

Hai bên phòng gạch bày rất nhiều giá sắt, bên trên đặt vô vàn những tượng người sắt.

Nhìn qua có chút giống như con rồng, tượng sắt hai bên nhìn như đồ gốm mới được lung, toàn bộ bày ra la liệt, dưới ánh sáng màu vàng của đèn pin, tượng sắt nhìn hiện lên như một xác chết, nó cho tôi cảm giác giống với tầng hầm bí mật trong lòng đất trong rất nhiều thánh đường ở nước ngoài. Đoán sơ qua, ở đây ít nhất có tới sáu trăm tượng như vậy.

Lẽ nào nơi đây trước kia là một xưởng đúc tượng hình người?

Có rất ít lăng vật ở đây, chỉ thấy từng mảng vảy rỉ loang lổ hiện ra, nhìn qua còn tưởng là xác người thâm đen bong chóc da bên ngoài.

Boi qua một mạch tôi liền phát hiện những động tác của tượng sắt cũng không giống nhau, lạ nhất chính là tất cả những tượng này đều mất tay phải. Tất cả tay phải đều đã bị phá rơi hết, miệng cắt rất bất quy tắc, dường như là

do con người gây ra.

Sự sợ hãi cực điểm vừa rồi đã khiến tôi chết lặng, cảnh giác bốn phía, tiếp tục bám sát mặt đất di chuyển về phía trước. Mãi cho tới cuối gian phòng, cũng không thấy cái nhà chính dưới lòng đất đâu, mà chỉ thấy trước mặt là một bức tường kín mít và dưới nền đá có một cái giếng.

Dưới nền phòng có đào một cái giếng, hơn nữa còn ở nơi nguồn nước dồi dào như ở đất Quảng Tây này, chính là người đầu óc có vấn đề mới nghĩ ra cái cách này. Nhìn lại bên thành giếng có làm thêm một vết lõm, để tiện cho việc leo lên bậc thang, tôi liền hiểu ngay ra bên dưới đó chắc phải có thứ gì.

Lúc này, trước khi vào cuộc bắt đầu dao động. Đây rất giống với dấu hiệu nhà tàm của trộm mộ tặc! Có lẽ dưới kia có một cỗ mộ thật.

Hoặc là một lão già cổ quái, tính cách lại vô cùng gàn dở, thích vung tiền xây lên một tòa nhà siêu sang, thậm chí còn phải lộng lẫy hơn là dưới mộ, muốn là nó phải thật khác người để thiên hạ càng chú ý càng tốt.

Có lẽ thật sự tồn tại một hoàng lăng được xây dựng ở một nơi nước ngầm dồi dào như tại đây, con mọt nó chứ, dưới biển còn có người xây mộ! Tại sao lại cấm người ta ngâm mình trong nước?

Tôi cầm đèn pin tới bên thành giếng soi vào, nếu đây là một đạo động thì có thể xác định được cấu tạo bên trong, cỗ mộ đặc biệt khó vào, cùng lúc lại còn xây thêm một hành lang để máy móc cỡ lớn làm việc, hẳn là mộ phải được xây ở vị trí khác bên dưới, bọn họ đành phải dùng biện pháp thăm dò vòng quanh mà không thể trực tiếp xuống đâu. Như vậy người này chắc chắn không phải là trộm mộ chuyên nghiệp, rất có thể là một đội người pha tạp, nghĩ tới đó lại thấy giống kiểu trộm mộ của bọn quân phản động.

Quân phản động ở nơi này tầm ảnh hưởng rất lớn, muốn xây một tòa nhà trong thôn trại người Dao thì chẳng ai dám phản đối, đồng thời cũng có quan hệ rất căng thẳng với Dao Miêu, nếu như khiến cho người Dao biết trong trại của mình có trộm mộ tặc, khả năng nổ ra mây thuận dân tộc gay gắt.

Vừa muốn nhanh gọn lại vừa muốn giấu diếm, nếu mộ phần trong lòng đất rất lớn, để tiết kiệm thời gian, chắc chắn là phải xây thêm một hành lang, tiện cho việc quan sát người ra kẻ vào. Lại còn có thể kết hợp với người bên trên, chủ nhà này trên người mang công trạng, vậy rất có khả năng.

Nghĩ đến đó lại cảm giác mình rất lợi hại, quay qua cái giếng sâu thăm thẳm kia, nhìn không ra chút manh mối nào, lưng tôi mang bình dưỡng khí nên không thể xuống tiến sâu hơn được, đành là chuẩn bị buông xuôi thôi.

Lúc này sâu dưới giếng lại lóe lên lục quang.

Lòng tôi giật thót một cái, là nó! Lúc này có thể thấy nguồn sáng cách

miệng giếng rất gần, chỉ khoảng hai ba thước. Định dùng đèn pin soi theo nhưng không ngờ còn chưa kịp hành động thì lục quang kia đã ra tay trước, trong tích tắc nó lại lao về hướng tôi.

Tôi lập tức giơ dao găm lên, thậm chí nó thật sự đang di chuyển! Nhưng lục quang áp sát quá nhanh, đột ngột như sao băng xẹt qua tai.

Trong lúc bên kia lóe lên không nhìn thấy gì hết, nhưng tôi có thể khẳng định rằng đó không phải âm hồn thủy quỷ, nó giống như là một con vật có thể phát ra ánh sáng vậy.

Vội vàng xoay người, chỉ thấy lục quang vọt qua bên cạnh một cái giá sắt, thoáng cái liền tắt ngấm. Dùng đèn pin soi theo, chỉ thấy ánh sáng lóe lên như đáp lại ánh sáng của đèn trong tay tôi.

Rốt cục thì tôi cũng thấy được chính xác kia là thứ gì. Nó rất to, nhìn như một con thằn lằn màu xám tro, dài phải bằng cánh tay tôi. Nó đang nằm trên đầu một tượng sắt, trên người hình như buộc một vật gì đó, cố gắng định thân thì hóa ra kia là một cái đèn pin, chính là vật thi thoảng lại phát ra ánh lục quang yếu ớt đó.

§37. Tiểu xảo của Bàn Tử

Tôi không biết nó là cái giống gì, hình như là một con thuộc họ kỳ nhông cỡ lớn, trước kia từng được ăn thử ở quê, nhưng chưa từng được chạm mặt gần như vậy, nhìn mà kinh cả người. Về phần cái đèn pin kia, mắt vừa thấy hai huyết thái dương của tôi liền giật mạnh, kia chẳng phải là loại đèn pin vỏ vàng cũ kỹ mà lần trước hạ thủy chúng tôi có dùng sao.

Đó chắc chắn là đồ của Bàn Tử mang theo, cả cái sợi dây trên người con kỳ nhông kia cũng do người ta buộc lên, chẳng lẽ đây chính là kiệt tác của Bàn Tử?

Tôi chỉ suy nghĩ một lát, liền hiểu được ngay chuyện gì đang xảy ra. Không ai lại làm những việc khó hiểu như vậy, Bàn Tử rất có thể muốn người khác đặc biệt chú ý tới con kỳ nhông này.

Lẽ nào bọn họ đang bị mắc kẹt ở một nơi nào đó nên đành phải dùng cách này để cầu cứu ra bên ngoài?

Có chết tôi cũng không nghĩ tới đó, lục quang kia chính xác là do nó phát ra. Con mẹ nó chứ! Ánh sáng đèn pin sao lại có thể biến thành mây xanh biếc như vậy?

Vài khắc tôi liền trấn tĩnh tinh thần, toàn thân nhất thời tê liệt, cả người đều thả lỏng. Xem ra tôi nghĩ không nhầm, bọn họ đã gặp phải biến cố bất ngờ ở dưới nước, hiện tại có thể là vẫn còn sống, chẳng qua là bị mắc kẹt ở một nơi nào đó, chỉ có thể thông qua cách này mà cầu cứu. Nơi đó khả năng có dưỡng khí, nhưng không biết vì sao đường ra lại bị chặn lại.

Tuy rằng không biết Muộn Du Bình và Bàn Tử rốt cuộc đã gặp chuyện gì, lại làm cách nào tới được chỗ kia, nhưng có thể thấy được là bọn họ còn sống, cảm thấy thật nhẹ lòng!

Với tính cách tinh quái như của Bàn Tử thì trên người con kỳ nhông kia chắc chắn còn lưu một vài manh mối, phải bắt nó mới được. Người ở trong nước hoạt động chân tay tương đối bất tiện, nhìn con vật kia bơi rất tốc độ, e là không bắt kịp.

Kỳ nhông là trùm dưới nước, cắn người cũng tương đối lợi hại, hơn nữa đầu của nó lại lớn như vậy, bị nó ngoạm cho một phát chắc cả ngón tay của tôi cũng khó giữ.

Bắt chấp luôn đi! Có bị thương cũng phải thử một phát xem thế nào.

Tôi nâng dao găm lên, chậm rãi bơi tới, cố gắng thật nhẹ nhàng, nhưng chỉ mới tiến tới gần hơn một thước, nhอ៉àng một cái con vật chọt quẫy đuôi, nhanh chồm vọt đi sáu bảy thước mới dừng lại ở bên một khối đá.

Con mẹ nó! Thù này cho dù ở trên cạn cũng khó mà chặn được chứ chưa

nói tới tôi giờ đang phải bắt tay không trong nước. Cũng may là nó bơi rất ngoan ngoãn, không có ý tấn công lại.

Tôi còn thử thêm lần nữa, tiếp tục chậm rãi tiến gần tới nó, lúc đó suýt thì áp sát được, nhưng đang định thò tay chộp thì trong chớp mắt nó lại nhanh chóng vọt qua một chỗ khác.

Tôi hiểu ngay ra dưới nước không có khả năng bắt được con quỷ này, mỗi lần đuôi nó di chuyển liền hình thành luồng nước rất mạnh, không khó để tưởng tượng là có bao nhiêu thành công lực trong đó, cho dù là chộp trúng thì cũng không thể giữ được.

Đèn bình dưỡng khí bỗng phát ra cảnh báo, tôi có chút luống cuống, dùng đèn pin soi khắp nơi tìm xem có thể dùng được cái gì không. Quanh đi quẩn lại mà không thấy gì cả, những tọng sắt này nặng bằng chết, cho dù có dùng được tôi cũng không thể nâng nổi nó lên.

Tôi liên tiếp xoay chuyển suy nghĩ, nhớ tới bản thân mang theo dao găm. Có thể nói đó là cột trụ tinh thần của tôi, tuy rằng cho tới giờ chưa có dùng qua.

Tôi thực sự không muốn đã thương con kỳ nhông này, nói thế nào thì nó cũng là một sinh mạng, nhưng tới giờ khắc này, trong lòng đang rất gấp nên không thể lo được nhiều như vậy. Ác tâm bắt đầu trỗi dậy, bao nhiêu thương hại cũng chỉ còn là lời nói suông.

Tôi lại bơi đi, gờ dao găm lên chuẩn bị đâm nó, đâm một cái không chết được, chí ít cũng khiến nó bị thương mà bơi chậm lại.

Nó đậu ở dưới chân giá sắt, nằm úp trên nền đá xanh, tôi nín thở, như xác chết trôi phiêu tới bên cạnh, từ từ áp sát nó. Tới khi thấy cách nó còn nửa cánh tay, như một pha quay chậm trong phim, tôi từ từ gờ con dao găm lên, thay đổi tư thế, chuẩn bị đâm xuống.

Có thể là sát ý của tôi bị con kỳ nhông kia thấy được nên nó lại bơi vèo đi cách vài phân nữa, cùng lúc ác tâm của tôi lên tới cực hạn, một dao đâm xuống, ghim trúng vào cái đuôi của nó.

Đuôi con kỳ nhông chỉ toàn thịt, đau tới cuộn lại, nhưng khí lực quả thực rất mạnh, tôi suýt chút nữa bị tuột dao găm trong tay ra. Lập tức tôi lao tới, tóm lấy cái đèn pin, nhưng không bắt được, kỳ nhông liền dứt dứt đuôi rồi lập tức bơi cách tôi sáu bảy thước, tới một đầu khác của phòng đá.

Mất đuôi tốc độ của nó rõ ràng chậm lại.

Tôi lắc lư chân vọt đuổi theo, nhiều lần tưởng là chộp được rồi nhưng cơ thể trong nước khó mà ra tay chính xác được, lúc nào cũng tự cho là nhất định làm được nhưng lần nào có cũng để nó chạy thoát. Cứ như vậy truy

đuôi mấy chục thước, tôi đã lặn được một lúc lâu nên thể lực không theo kịp được nữa.

Tôi nín thở trong giây lát, lấy tay túm lấy giá sắt để mượn lực, cố gắng bơi theo. Ánh sáng xanh bỗng nhiên ngoặt lại rồi không thấy đây nữa, lao tới chỗ nó vừa biến mất, chỉ thấy trên nền đá xanh có một cái hốc, đưa tay vào trong lập tức sờ thấy cái đèn pin, nhưng không làm thế nào để bắt được nó.

Kỳ nhông nhất định đang bám chặt bên trong vách tường.

Tôi đạp hai chân lên vách tường hai bên, dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể kéo về phía sau, bỗng cảm giác tay đột nhiên buông lỏng, đèn pin lập tức được lôi ra. Cả người ngay lập tức bị hất nhào ra sau, va thẳng vào giá sắt.

Thật vất vả mới có thể ổn định được tư thế, nhìn lại thứ trong tay, dây buộc đèn pin là vải trên túi du lịch của Bàn Tử, nó chịu không nổi lực kéo liền đứt.

Dùng đèn pin soi vào trong hốc, ô con kỳ nhông ở bên trong, nhìn bộ dáng này hẳn là không chịu ra, tôi cũng không buồn để ý tới nữa, vội vàng cầm cái đèn pin ra xem Bàn Tử có lưu lại gì bên ngoài không. Phía trên quả thực có khắc vài chữ:SOS, đi theo thủy triều siphon.

Lật lại đằng sau còn có một hàng chữ nhỏ, nhưng nhìn đã không còn nhìn rõ nữa.

§38. Ngọc mạch

Mấy chữ này được khắc rất cầu thả, ký tự xấu xí, nhưng thấy rõ là xuống tay tương đối mạnh, tới mức biến dạng cả đèn pin, có thể đó là nguyên nhân mà nó chập chờn lúc sáng lúc tối như vậy.

Chụp đèn bên trên dính một tầng băng dính không thấm nước, màu xanh lục, con mẹ nó hóa ra là sắc xanh âm u kia từ đây mà ra! Tôi không khỏi thâm mắng một câu, Bàn Tử chết tiệt làm người ta mất hồn, dù có bất cứ ai nhìn thấy chắc cũng bị hù chết.

Mấy chữ này ý nghĩa vô cùng dễ hiểu, nhất định là báo cho tôi biết bọn họ vẫn còn sống, nhưng cần cứu viện, manh mối để tìm được bọn họ chính là đi theo thủy triều siphon.

Loại đèn pin này có thể dùng được không qua mười tiếng đồng hồ, giờ còn có thể phát sáng, ánh sáng vẫn phát ra bình thường nghĩa là nó được buộc lên người con kỳ nhông không lâu, bọn họ nhất định vẫn còn sống tốt.

Tên Bàn Tử này cũng thật ghê gớm! Con kỳ nhông này tới giờ mới xuất hiện, chắc chắn hẳn đã đoán được tôi sẽ hạ thủy. Nhưng nơi này cách nơi mất tích ít nhất hơn một nghìn thước, bọn họ làm thế nào mà không cần dưỡng khí vẫn tới được vậy?

Quên đi, tôi không muốn nghĩ nữa, chỉ thấy trong đầu đã rõ ràng, cuối cùng cũng buông được tảng đá trong lòng xuống. Có thể biết được bọn họ chắc chắn còn sống, những thứ khác cũng không quan trọng.

Hiện giờ trọng yếu nhất là phải cứu được người ra.

Trước đây ở trên bờ từng thấy thủy triều siphon, cũng đoán là hồ này có lỗ hồng thông với mạch nước ngầm. Hiện giờ nhìn lại, suy luận của mình quả có chính xác, mà chỗ bọn họ gặp nạn chắc xung quanh lỗ hồng ấy.

Bàn Tử nói cứ đi theo dòng chảy, nhưng nó còn chưa bắt đầu làm sao biết được hướng nào?

Tôi buông đèn pin xuống, định dùng tay cảm nhận dòng nước, nhưng nước hồ lạnh ngắt như băng chỉ khiến tôi tê dại, bảo là cảm nhận cái gì nó gồ ghề thì được chứ còn dòng chảy thì hoàn toàn không thể, hơn nữa bằng mắt thường có thể thấy là nước rất tĩnh.

Nghĩ một lát, tôi liền nảy ra một biện pháp, bơi qua giữ lấy một tượng sắt trên thân lẳng đầy cặn vật, khiến cho nó trôi nổi trong nước.

Dưới ánh sáng của đèn pin, màu trắng lơ lửng thành từng hạt li ti từ từ lan rộng ra, tôi quan sát kỹ, chúng lặng lẽ rơi vào trong nước, rồi sau đó chậm chậm trôi tới chỗ miệng giếng kia.

Quả nhiên là vậy! Nơi này có dòng chảy nhưng đặc biệt chậm, hướng vào bên dưới cái giếng.

Thủy triều siphon vẫn luôn xảy ra, chỉ có điều là rất yếu nên không thể phát hiện ra bằng mắt thường. Nhìn qua hướng kia, giờ áp lực bên kia khả năng rất thấp, có thể khiến cho nước ở đây bị hút sang nơi đó.

Nhìn vào đồng hồ dưỡng khí, còn một vài phút nữa thôi, tôi chỉ cầm theo một bộ thiết bị này, nếu như lần này tìm không được người có thể phải chờ A Quý mang trang thiết bị vào trong này mới có cơ hội thứ hai. Phải mất ít nhất hay tới ba ngày sau, tôi nhất định phải xác nhận xem bọn họ có thể kiên trì được trong từng ấy ngày hay không. Nếu được thì trong khoảng cách ngắn như vậy tôi hi vọng có thể đưa bọn họ ra trong một lần này.

Ước lượng thời gian một chút, sau khi đồng hồ bình oxy về số không, khí nén bên trong vẫn duy trì được hai mươi phút. Chỉ cần kiểm soát được thời gian trở về trong mười phút thì tôi có thể dùng thời gian còn lại để tìm kiếm, ít nhất cũng được mười phút.

Việc này không thể chậm trễ! Tôi cởi bình dưỡng khí trên người ra cầm ở tay, trước tiên phải chìm vào trong giếng, sau đó mới có thể quay đầu lặn xuống dưới được.

Trong giếng vô cùng chật hẹp, cũng may là đào thẳng nên một mạch chìm xuống, nhìn vào đồng hồ đo độ cao, trong tích tắc áp suất đã vượt quá bảy atmospher, độ sâu gần chín mươi thước.

Đầu hướng xuống dưới nên người cảm giác rất khó chịu, trước là do tinh thần vô cùng căng thẳng nên mới không cảm thấy gì, giờ chỉ khẽ buông lỏng một lát đã khiến người cảm thấy buồn nôn, lập tức nghẹn lên đầy họng.

Giờ quyết không thể phun ra được, những bộ phận trong cơ thể tôi bị ức chết, nếu phun ra sẽ bị áp lực ảnh hưởng, ngược lại còn có thể xộc vào khí quản. Tôi đành phải gắng gượng nhìn lại, cảm giác phải dùng tới khí lực toàn thân, đem sự chú ý chuyển sang quan sát chỗ ánh sáng đèn pin chiếu tới.

Sau đó không lâu, nền gạch xanh biến mất hẳn, nham thạch hiện ra rõ ràng, có thể thấy công trình này chỉ được làm tới đây, bên dưới chính là khai quật đơn thuần. Cũng tại lúc đó, tôi bắt đầu cảm giác được có gì đó không ổn, nghe thấy một loại âm thanh vọng ra từ sâu bên trong kia, tốc độ dòng nước cũng từ từ thay đổi.

Càng nghe càng cảm giác bất thường, hình như là nước chảy thành tiếng vô cùng xiết. Đang định dừng lại nghe một cái, bỗng bình dưỡng khí phía dưới đột nhiên bị một luồng lực đạo hút đi.

Tôi dùng răng cắn chặt dụng cụ hô hấp, giữ cho ống thở lồi với bình dưỡng khí, tình thế vật vã vô cùng, những rung động ấy càng lúc càng không

thể không chế được, dụng cụ hô hấp trong tích tắc liền tuột ra rồi chìm vào sâu bên dưới.

Tôi lập tức lao lên phía trước chộp lấy, may mà còn thi triển biện pháp an toàn, trên cổ vẫn quàng dây, liền kéo dây lôi bình dưỡng khí lên. Không ngờ là bình dưỡng khí mới chỉ chìm xuống có không quá một thước mà biến mất khỏi tầm mắt tôi cực nhanh.

Trong tích tắc tôi chỉ kịp nhìn thấy đáy giếng, hóa ra bên dưới là một ống nước thẳng đứng, bình dưỡng khí bị cuốn vào trong dòng nước vô cùng xiết. Vừa định mắng một tiếng, cái dây trên cổ tôi vẫn còn lồi với bình dưỡng khí bị nó kéo căng, lực hút rất lớn, suýt chút nữa cắt đứt cả cổ tôi.

Mất thấy mình đang bị dòng nước xiết lôi đi, tôi cắn chặt răng, định dồn toàn lực trên cổ kéo lấy bình dưỡng khí, nhưng chỉ được vài giây biế mình không có khả năng làm thế, hơn nữa vì mạch máu ở cổ bị chặn lại nên tôi bắt đầu có cảm giác thiếu máu lên não.

Tôi thầm chửi Bàn Tử, sao lại không báo cho tôi một chữ? Đành lấy tay tháo dây đai trên cổ ra, nhưng tháo ra rồi cũng chết? Lúc này tôi đã không thể suy nghĩ được gì nữa, buông lỏng tứ chi, mặc cho dòng nước cuốn đi, trước tiên cứ theo dòng nước chảy rồi tính. Dù sao thì Bàn Tử cũng bảo tôi đi theo thủy triều siphon.

Chưa kịp hiểu gì, toàn thân lại bị một luồng lực đạo mạnh mẽ kéo thẳng xuống, chỉ trong nửa nốt nhạc sau tôi đã bị cuốn vào trong thủy đạo, vật lộn theo dòng nước. Tưởng là sẽ duy trì được tư thế nhưng vai tôi liên tục va vào bốn phía xung quanh, cũng may thủy đạo chỉ rộng gấp hai ba lần người tôi, hơn nữa quanh năm bị dòng nước mài cho nhẵn thín. Nếu không thì chỉ cần bị đập vào vài cạnh mấp mô thì xác định là toàn thân trầy da chóc thịt.

Vừa khéo là bình dưỡng khí quay vòng vòng ở trong nước sau cũng cuốn tới bên cạnh tôi, vài giây sau liền va vào người tôi. Tôi lúc đó đã hết hơi, gần như không thể nhìn nổi, bắt chấp tất cả vươn tay ra nắm lấy nó.

Thật vất vả khi vật lộn với dòng nước xiết để tìm ống thở, sau khi tóm được rồi liền cắn chặt lấy. Còn chưa kịp hít vào một hơi phía trước lại tới một đoạn dốc nghiêng ngoặt xuống, cứ như thế lăn lộn vài vòng trong thủy đạo, suy nghĩ trong đầu như đạn bắn trúng vào vách tường liền rơi xuống.

Bị quăng quật tới sa sầm mặt mày, mất một lúc lâu tôi không biết đang có chuyện gì xảy ra, chỉ biết theo bản năng ngậm chặt lấy ống thở, cũng không biết bị cuốn đi bao lâu, bên tai chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn, bình dưỡng khí va trúng phải thứ gì đó trên thủy đạo.

Tôi tỉnh táo lại, phản ứng tự nhiên cho tay lên che đầu, ngay sau đó bản thân cũng va vào vật đó nghe cộc một tiếng, đau tới thất điên bát đảo. Tôi lại

không đàn hồi được như bình dưỡng khí, sau khi bị va trúng chỉ có thể bị dòng nước đè chặt vào đó. Cho tay lên sờ một cái liền phát hiện đây là một hàng rào sắt, cố gắng vận hết khí lực toàn thân xoay người sờ thử, không hề có một lỗ hổng.

Đây là đích tới sao? Ngẩng đầu nhìn lên, tứ phía không có bất cứ một đường ra nào, tất cả đều là vách đá rắn đanh, hoàn toàn là đường cụt.

Tôi không tin, điều chỉnh tư thế một chút, dùng đèn pin cẩn thận soi qua, quả thực không có gì cả.

Con mẹ nó! Quái thật! Bàn Tử nói là đi theo thủy triều siphon sẽ tìm thấy nơi của bọn họ, thế sao đây lại là đường cụt?

Suy nghĩ lại một chút, ngay tức khắc đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, thầm nghĩ hổng rồi, lẽ nào Bàn Tử ở giữa thủy đạo kia? Tôi vừa rồi bị va đập tới đàn cả người, chẳng hay đã lao qua mất rồi?

Vừa nãy tốc độ quá nhanh, tôi cơ bản là không thể dừng lại mà nhìn tình huống xung quanh được, hơn nữa cũng không thể phản ứng kịp, làm sao mà dưới tình hình ấy phát hiện ra cửa ra sau đó đi vào được. Cũng may là sau khi tôi cảm thấy mình bị cuốn đi cũng không mất bao nhiêu thời gian, nếu cái cửa đó ở trong thủy đạo thật thì khoảng cách hẳn là không xa.

Nơi này cỡ vẻ rộng rãi, đeo bình dưỡng khí lên lưng tôi bắt đầu thử ngược dòng nước quay lại. Nhưng mới đi được hai bước liền hiểu ngay ra cái nguy hiểm, dòng nước chảy quá nhanh! Ngay cả có chỗ để bám vào cũng phải dùng hết sức mới di chuyển được, hướng hồ vách đá này trơn nhẵn vô cùng.

Tôi tung hết tất cả những phương pháp, thử đủ mọi cách thức nhưng kết quả vẫn thất bại. Lần thành công nhất là có thể bước được mười bước, nhưng chân vừa trượt lập tức đập ngay về vị trí cũ, mà sức lực của tôi cũng đang dần cạn kiệt.

Bị áp lực nước đè nặng, tôi càng lúc càng cảm thấy không ổn.

Nơi này thoạt nhìn thì rất bình thường, nhưng thực chất là đường cụt tuyệt đối, như một cái lồng giam không lối thoát. Bàn Tử sao không viết lại điều này?

Không thể thoát được rồi, lần này sẽ bị hấn hại chết!

Nhìn đồng hồ dưỡng khí, trị số đã về không, rõ ràng là đã cạn từ bao giờ rồi. Tôi hơi hoảng, quay lại cố sức lay lan can sắt, muốn xem có thể tháo nó ra từ đằng sau không, nhưng liền thấy là nó sắt đặt nóng chảy đổ lên đá, chắc chắn kinh người.

Phía sau một khoảng đen ngòm, đèn pin soi đi chỉ thấy thủy đạo chảy dốc xuống, dòng nước càng thêm xiết. E rằng chính vì nguyên nhân này người ta

mới phải làm ra cái lan can sắt, sợ người bị cuốn vào trong thủy đạo càng thêm chật chội kia.

Nhất thời lúc đó tôi thật sự bị hoảng sợ, ngay cả hô hấp cũng không thể, vội hít sâu vài hơi, tự nhủ phải bình tĩnh.

Trước đây những lúc bị mắc kẹt tôi thường nghĩ ra biện pháp gì đó, vì con người là một loài mà chỉ cần một chút hi vọng là có thể khai triển tiềm năng trong người. Tôi bắt đầu cấp tốc nghĩ, đồng thời càng không ngừng tìm kiếm, mong thấy được một chút linh cảm.

Ban đầu tôi vẫn còn tràn trề tin tưởng, cho rằng trời không tuyệt đường sống của ai, nhưng khiến cho tôi tuyệt vọng là giờ và trước đây không giống nhau, mặc dù luôn ngồi sáng tinh thần lạc quan nhưng đơn giản là sờ soạng cả buổi cũng chỉ thêm xác định được bản thân không có khả năng chiến thắng được dòng nước này, càng không thể gỡ cái lan can sắt kia.

Cứ liên tiếp suy nghĩ, nhưng trong lòng đã mơ hồ xuất hiện một ý niệm: lần này trốn không thoát được rồi!

Chắc chắn phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

§39. Hang động kỳ bí

Mấy phút tiếp theo, cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ dám quên.

Trong thủy đạo tối tăm mù mịt, không có lấy bất kỳ một con quái vật hay một thứ kinh khủng nào. Tuy rằng là ý thức của tôi không muốn chấp nhận nhưng sâu trong thâm tâm đã hiểu rõ, chỉ trong vài phút ngắn ngủi nữa thôi tôi nhất định sẽ chết, chính xác là phải chết, giờ muốn trốn cũng không thoát được rồi.

Cảm giác đáng sợ đó không thể dùng ngôn từ nào mà hình dung hết được.

Tôi bỗng thấy hồi hận với tất cả những quyết định lúc trước, đồng thời lại muốn tự nhủ không được buông xuôi, phải hành động tới những giây cuối cùng, nhưng từ đáy lòng đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong đầu không thể không chế được những ý niệm cứ liên tục nảy sinh. Tiếp theo tới giai đoạn thất thần, trong tích tắc tôi nghĩ tới khi nổi lên mặt nước, tình hình mình sẽ như thế nào? Nếu như tôi chết, người nhà tôi sẽ phản ứng ra sao? Hồi hận và sợ hãi khiến cho đầu óc tôi rối lên thành một mớ bòng bong.

Bình oxy đã sớm về không, không còn cách nào để xác định bao giờ tôi sẽ ngạt thở, chỉ có thể tận lực tới những giây cuối cùng, chờ cái thời khắc đó tới.

Rốt cuộc thì tôi gần như đã cảm thấy mình không thể hít thở được nữa. Dưỡng khí hít vào càng lúc càng ít, không gian thời gian như bị kéo dài ra. Sợ hãi khiến tôi bất giác bật khóc, cơ bản không thể trấn an được tinh thần, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: tôi phải chết.

Rất nhanh sau đó, khí oxy hoàn toàn cạn kiệt, tôi còn không ngừng hút trong ống thở, nhưng đã không còn lại gì. Nín ngậm khí cuối cùng, cố gắng nhịn tới cực hạn, trong đau khổ cùng cực, theo bản năng tôi mở miệng nuôi không khí, một luồng nước xộc mạnh vào khí quản, cả người nhất thời co giật.

Đây là đang ở dưới nước, tôi không thể hít tới ngậm thứ hai vì phổi đã sặc đầy nước, sau khi sặc qua vài lần, cái cảm giác đau xót tê dại liền dân đầy trong phế quản, chỉ cảm thấy ngực như muốn nổ tung.

Tôi không thể miêu tả cảm giác sau đó, cũng cơ bản là không biết mình giằng co trong bao lâu. Chậm chậm những xúc cảm đó từ từ xa dần, bốn phía tĩnh lặng, trước mắt ánh sáng từ từ thu hẹp, bên tai nghe thấy một chút thanh âm kỳ quái, hình như có ai đó đang nói chuyện, vừa giống như tiếng nước chảy.

Trong vài tích tắc sau, hết thấy đều tối mịt.

Một khắc đó, tôi đã nghĩ là mình chết rồi, không thể có bất kỳ một khả

nặng thay đôi nữa. Không phải là chết trong tay bánh tồng, ngược lại là bị chết chìm. Ông nội nói thực là đúng, chết trong tay bánh tồng cũng là chết, mà chết đuối cũng là chết, vì sao phải sợ bánh tồng mà không sợ nước chứ? Người thực là một sinh vật nực cười.

Cũng may cảm giác tĩnh lặng cuối cùng cũng không đến nổi tệ, nếu lúc chết ai cũng được bình thản như vậy thì đối với cái chết cũng không quá đáng sợ. Ngược lại khoảng thời gian trước khi vong mạng dường như khó có thể chịu đựng được.

Lần thứ hai tỉnh lại, tôi còn cảm thấy có một chút kinh ngạc, nhưng mất một thời gian rất dài, năng lực suy nghĩ không thể nào hoạt động được, do đó cảm giác kinh ngạc kia không cách nào hiểu nổi. Cơ bản là không biết diễn đạt làm sao.

Từ từ từng bước, ý thức mới khôi phục được như cũ.

Cảm giác đầu tiên của tôi là đau, đau kinh khủng khiếp từ trên tay, sau đó chậm chậm lan ra, cuối cùng là tới phổi. Hình như trong phổi có giăng một cái lưới sắt, mỗi lần hô hấp là toàn thân lại muốn chết.

Tôi dồn hết sức lực để chống lại cơn đau đang giày vò cơ thể, cũng không biết qua bao lâu, mới phát hiện mình đã thích ứng được. Tiếp theo, mọi cảm giác trên người đang dần hồi phục.

Hết thấy những gì vừa trải qua giờ mới hình thành lại trong đầu, từ lúc ở Phòng Thành Cảnh tới đây, hạ thủy, thấy lục quang kỳ quái ở cở trại dưới đáy hồ, phát hiện ra tòa nhà Hán cổ rồi tới tượng sắt, chui vào trong giếng, sau cùng là ngạt thở... Vân vân và mây mây, từng việc từng việc một lần lượt nhớ ra. Lập tức trong lòng bỗng thấy lạ, mình lúc đây hẳn là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, tại sao có thể tỉnh lại được?

Trong một tích tắc, cảm giác đây giống như một giấc mơ, nói không chừng là tôi vẫn đang ngủ, chết chìm chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng, nhưng cả người đau nhức làm cho tôi hiểu là không phải vậy. Bản thân biết chắc mình đã được cứu.

Thử động tay một cái, cảm giác vô cùng chật vật, nhưng có thể thấy được khu vực xung quanh tương đối ấm, như là đang nằm trên một tảng đá ướt át, tai và mắt bắt đầu lấy lại được phản ứng, nghe được có tiếng nói, đồng thời nó cũng dần trở lên rõ ràng, là tiếng người hát khê, hơn nữa...

Đây là tiếng của Bàn Tử!

Giọng hát hết sức khó nghe, nhưng tôi lập tức bị nó làm cho xúc động, liền dùng toàn bộ khí lực trong người ngẩng đầu nhìn, kết quả là phải thốt lên trong đau đớn.

Tiếng hát kia trong giây lát liền ngừng bật, Bàn Tử nói: “tĩnh rồi, tĩnh rồi!” Tiếp theo trước mắt sáng lên, hiện ra đầu tiên là khuôn mặt to bè đầy nghi hoặc của Bàn Tử trước mắt mình. Đồng thời tôi cũng nhìn thấy Muộn Du Bình đang đứng sau lưng Bàn Tử, giơ cây đuốc lên soi.

Tôi nhìn đầu hai người ấy, thoát tiên còn không thể tin được. Bàn Tử bắt đầu nói chuyện, đầu óc tôi vẫn chưa thông suốt được những gì hắn nói, đây không phải là ảo giác, tôi thực sự được gặp lại bọn họ! Trong giây lát mà bao nhiêu cảm xúc bỗng trở lên hỗn độn, trước còn giữ trong lòng một nỗi sợ hãi, hi vọng, lo lắng mãnh liệt, tất cả những tâm trạng đó tôi cuối cùng cũng có thể buông tha được rồi. Không biết nên biểu đạt thế nào cho phải, nước mắt chỉ trực rơi xuống, nhưng không hiểu sao bất giác bản thân lại cười rộ lên.

Một người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vừa chịu nỗi cô đơn và hoang mang dữ dội, rồi qua cơn tuyệt vọng khi cận kề cửa tử, sau đó lại phát hiện mình vẫn bình yên vô sự, loại cảm xúc hạnh phúc này dễ khiến cho người ta phát điên được. Nhưng tôi vẫn đang ngổn ngang trăm mối trong lòng, cũng không phải vì điều này, tôi thậm chí: bất luận là bây giờ có gặp phải chuyện gì, rốt cục thì cũng gặp được bọn họ, chung quy thì mình cũng không phải một thân một mình nữa! Thật tốt quá rồi!

Vừa cười vừa run rẩy chắc nhìn kỳ quái lắm, Bàn Tử rõ ràng là nghĩ tôi đang phát điên, lập tức đỡ tôi dậy, không nói lời nào mà tự nhiên tát cho tôi hai cái, sau lấy tay cố gắng vỗ lưng cho tôi, nói: “hít thở! Hít thở!”

Hắn hạ thủ không lưu tình, tôi chỉ cảm thấy ong một tiếng, bao nhiêu cảm xúc háo hức bị đánh bay hết, lại bị Bàn Tử vỗ vài cái, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng buồn nôn, bắt đầu vừa ói vừa ho khan, cũng không biết nhổ ra cái gì nữa.

Sau khi ói xong, tôi khó khăn ngoảnh lại nhìn về phía bọn họ, thị lực càng lúc càng rõ ràng, các âm thanh cũng trở lên có trình tự hơn.

“Sao rồi? Còn khó chịu không?” tôi nghe thấy Bàn Tử hỏi.

Sợ hắn lại vỗ mình tiếp, tôi lập tức xua tay ra hiệu, nhưng vẫn chưa nói nên lời.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói: “cảm tạ ông trời, cậu đã tỉnh lại. Con mẹ nó! Lão tử còn tưởng cậu lần này thành người thực vật kia đấy, nếu vậy lão tử đây thật mang trọng tội”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi sao lại không bị chết?” theo bản năng tôi liền hỏi.

“Cậu nên đi hỏi Diêm Vương thì tốt hơn.” Bàn Tử nói, sau đỡ tôi tựa vào vách đá, để tôi thoải mái một chút.

Tôi cũng tình tảo lắm rồi, vừa nhìn về phía bọn họ, hai tuần trời không gặp, hai người họ đều đen như công nhân lò than vậy, mỗi người chỉ mặc độc một cái quần đùi, vô cùng thảm hại, mặt mũi lồm chồm râu ria, hơn nữa lại gầy không ít. Khiến tôi thở phào được là tuy nhìn bộ dáng rất chán nhưng khí sắc lại không tệ, rõ ràng là không bị thương ở đâu cả.

Quay đầu nhìn xung quanh, xa xa có một đống lửa nhỏ, không biết dùng cái gì để đốt, soi sát rag tứ phía. Nơi này giống như một cái hang nhân tạo bằng phẳng, khoảng ba mươi thước vuông, đứng lên đầu có thể chạm trần, chung quanh nước dột như trời mưa vậy, trên mặt đất ẩm ướt vô cùng. Nham thạch hiện ra một màu xanh sẫm đan xen vào nhau, dùng đèn pin soi thấy rất đẹp. Bên kia còn có một cái cửa động cao nửa người tương đối dài và hẹp, như bị người ta dùng đao bổ ra, không biết thông tới nơi nào.

“Chết tiệt, đây là nơi nào? Các anh đã xảy ra chuyện gì vậy? Khiến tôi lo gần chết, còn tưởng là mấy người ngòm luôn rồi kia.” tôi mắng.

Bàn Tử méo miệng nói: “chuyện dài lắm, ban đầu còn lo là cậu không tìm được chúng tôi. Như thế nào vậy? Cậu có phải đã gặp người đưa tin của tôi mới tìm được tới đây phải không?”

Nói tới cái gọi là “người đưa tin” tôi lại bốc hỏa lên đầu, hận một lỗi không thể bóp chết Bàn Tử được, nhưng không có khí lực đành nhịn lại, chỉ mắng: “con mẹ nó, người đưa tin của nhà anh thật không có đạo đức nghề nghiệp, thiếu chút nữa đã đem tôi hại chết.”

“Thế quái nào! Tôi biết là nó được việc mà.” Bàn Tử hỏi, “cậu mau nói đi, cậu làm sao mà tới được đây?”

Tôi nghe xong càng tức, thậm chí nói anh hỏi tôi, tôi biết quái đâu được?, “tôi không biết, không phải là mấy người cứu tôi sao?”

Bàn Tử đang hứng khởi, nghe tôi nói câu đó đột nhiên mặt nghệt ra, “chúng tôi cứu cậu?”

“Đúng vậy mà!” tôi liền kể qua cho họ nghe quá trình mình tìm được co kỳ nhông kia, sau đó xuống dưới giếng, toàn bộ mọi chuyện từ lúc đó tới giờ.

Bàn Tử nghe tới đó liền ra vẻ kỳ quái, ngoảnh đầu lại nhìn Muộn Du Bình, Muộn Du Bình ngồi trên tảng đá phía sau hắn, sắc mặt âm trầm khó hiểu.

Tôi kỳ quái hỏi: “sao vậy? Có vấn đề gì à? Chẳng lẽ không phải hai người cứu tôi?”

Bàn Tử chậm rãi lắc đầu đáp: “cậu làm thế nào tới được nơi này, chẳng lẽ hoàn toàn không biết được à?”

Tôi không hiểu gì lại nói: “biết cái gì?”. Nhìn biểu cảm trên nét mặt của bọn họ, cảm giác có gì đó không ổn, lập tức hỏi, “rốt cuộc làm sao vậy? Trên người tôi đã xảy ra chuyện gì à?”

Bàn Tử chán nản ngồi dưới đất, mắng một tiếng con mợ nó, như kiểu bị đánh ngã vậy, thở dài nói: “cậu đã không biết thì cũng tôi lại càng mù tịt luôn.”

Tôi không khỏi nổi nóng, mắng: “rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Con mợ nó, anh đang đùa cái quỷ gì vậy? Mau nói cho tôi biết.”

Bàn Tử ra hiệu, bảo tôi đi mà hỏi Muộn Du Bình. Tôi đưa mắt nhìn về phía hắn, liền thấy anh nói: “đại khái là năm giờ trước, cậu đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, hôn mê sâu, không còn cảm giác. Bọn tôi tiến hành sơ cứu đơn giản cho cậu rồi giờ thì cậu đã tỉnh lại.”

Tôi chờ Muộn Du Bình nói tiếp, nhưng hắn lại im lặng.

“Không có?” tôi kinh ngạc hỏi.

“Không.” hắn chán nản nói.

“Anh không nhắc tới làm thế nào hai người cứu được tôi.” tôi nói.

Bàn Tử nhìn tôi, “cậu nghe không đúng trọng tâm gì cả, chúng tôi cơ bản là không cứu được cậu. Năm giờ trước, cậu đột nhiên xuất hiện ở nơi này.” hắn nói từng chữ một, “đột nhiên xuất hiện, nói cách khác là vốn dĩ chỗ này không có cái gì, bất thành linh cậu tự nhiên tới nằm ở đây.”

Tôi nhú mày, mất một lúc tôi mới hiểu được ý của hắn, vội hỏi: “anh nói là tôi tự mình xuất hiện ở đây?”

Bàn Tử gật đầu, “tôi và Tiểu Ca đang lui cui trong động kia, chỉ thỉnh thoảng tôi ra đây lấy nước. Lúc phát hiện tại đây bỗng có thêm một người, tôi còn bị dọa cho sợ gần chết, nhưng Bàn gia này lập tức nhận ra là cậu, tôi liền đi gọi Tiểu Ca tới, cùng nhau cứu chữa cậu sống lại. Cậu lúc đó đã ngạt thở, cho nên nếu có muốn tìm một ân nhân cứu mạng thì Bàn gia tôi cũng coi như là có một chân trong đấy. Sau đó thì sợ cậu bị gãy xương nên chúng tôi cứ để cậu nằm đây không di chuyển, đợi tới tận khi cậu tỉnh lại.”

Tôi nhìn vào mắt Bàn Tử, hiểu là hắn không nói đùa, nhất thời rơi vào trầm tư.

Thật đúng là không nghĩ tới chuyện lại phát triển theo chiều hướng đó, tôi còn tưởng sau khi bị hôn mê có kỳ tích xảy ra, được Bàn Tử và Muộn Du Bình tìm thấy, sau đó bọn họ cứu tôi sống lại, hóa ra không phải là như vậy. Nhưng tôi không thể nào trong lúc đang mê man bất tỉnh như vậy có thể bò vào đây được, cũng không thể dịch chuyển tức thời tới nơi này. Đây là chuyện quái gì?

Chẳng lẽ có người khác đã cứu tôi? Ai đó đã cứu tôi lên, rồi đưa tới nơi này?

Đó là một đáy giếng bỏ hoang, không thể có người nào vô tình đi ngang qua được, nói cách khác là có người đã đi theo tôi.

Tôi nói cho Bàn Tử suy nghĩ của mình, hỏi hắn có thấy dấu vết gì lúc đó không, Bàn Tử và Muộn Du Bình lại càng không có phản ứng nào, hình như không đồng tình.

Bàn Tử cười khỏ một tiếng, vỗ vai tôi, lớn tiếng nói: “chó má lắm! Chuyện đó không thể xảy ra đâu, nếu có người có thể đưa cậu tới nơi này, con mẹ nó, vậy thì xác định trước đó không phải là “người”.”

“Vì sao?” tôi hỏi.

Bàn Tử cười cay đắng nói: “cậu có thể đứng lên không? Tôi đưa cậu đi quanh động tham quan một vòng, cậu tự mình xem sẽ biết vấn đề nằm ở đâu.”

§40. Vấn đề trong hang động

Bàn Tử làm ra vẻ thần bí, mà bên kia Muộn Du Bình cũng trước sau không nói câu nào.

Tôi không biết Bàn Tử rốt cuộc đang giờ trò gì, nhưng nhìn thái độ của Muộn Du Bình thì có thể thấy, hắn cũng không phủ nhận cách nói của Bàn Tử. Lòng thâm nghi hoặc, tôi quyết định đầu tiên chưa cần tính toán vội, cứ nhìn qua tình hình rồi hãy bàn tiếp.

Nghĩ là như vậy, nhưng có lòng như không đủ lực, tôi được Bàn Tử dìu đứng dậy, rung lắc bầy, phải ôm lấy cổ hắn mới có thể không ngã khụy xuống.

Động này chỉ rộng khoảng ba mươi mét vuông, kỳ thực không có gì để tham quan, cầm đuốc đi quanh một vòng, đều là dấu tích của con người làm ra, ngoài ra không có gì khác cả. Đặc biệt nhất là mặt trên có những dấu vết đen như mực, nam thạch nơi này không biết chứa khoáng vật gì bên trong.

Tiếp theo Bàn Tử dìu tôi cúi người đi qua một đường đá như được đào chém thành, tới động bên kia.

Ở đây còn có một cái động thiên khác, so với chỗ tôi vừa ở còn rộng gấp đôi, bên trong chất đầy đồ đạc, đều đã bị rit sét hết cả, giá gỗ còn cả đá xanh chất thành một đống, và rất nhiều loại đá mà tôi không biết.

Khiến tôi phải giật mình là trong góc động này có đặt mấy cái giá cao tới trần hang, bên trên đặt rất nhiều tượng sắt. Trần động và vách tường đầy những đường vân mây xanh lục, dưới ánh sáng đèn pin càng thêm rõ nét, lấp lánh như ngọc lưu ly vậy.

Ở giữa hang động có hột cái bình úp ngược, bên trên là một tượng thần, không biết là thần gì, đằng trước có vài cái lư hương, quang cảnh rất đơn sơ.

“Con mẹ nó, rốt cuộc đây là nơi quý nào vậy?” tôi kinh ngạc hỏi, hình như hang động này còn đang thi công, mới tiến hành được một nửa, bao nhiêu công cụ dụng cụ, nguyên vật liệu vẫn còn chất thành đống ở đây.

“Bọn tôi đoán là nơi này có thể là một hầm mỏ.” Bàn Tử nói

“Hầm mỏ?” tôi nhìn quanh bốn phía, “hầm mỏ gì?” lại nhìn qua mấy tượng sắt, nói tiếp: “chẳng lẽ là mỏ sắt?”

Bàn Tử lắc đầu: “con mẹ nó, so với mỏ sắt còn đáng giá hơn nhiều! Cậu tới đây mà xem.” nói rồi hắn chỉ vào một vách đá đầy vân xanh, “cậu có biết đây là loại đá gì không? Thử nghĩ mà xem, quanh đây có nhiều nhất là cái gì?”

Tôi chưa hiểu hết những gì hắn nói, sờ những đường vân trên mặt đá, cảm

giác nó đặc biệt ôn nhuận nhẵn bóng, tựa như da mặt của một cô bé gái. Bàn Tử không nói bừa, quả thật là không phải đá thường. Nghĩ một lát, trong đầu hiện lên một ý niệm: “thế quái nào! Chẳng lẽ đây là Phi thúy?”

Bàn Tử gật đầu: “tôi không phải dân trong nghề, nhưng theo như tôi thấy thì đây dù không phải là Phi thúy thì cũng không kém gì ngọc thạch. Đây là một nguồn trữ ngọc vô cùng dồi dào.”

Tôi a lên một tiếng, giật mình nghĩ tới lúc trước ở cái trại đá dưới đáy hồ có thấy bao nhiêu là hiện tượng kỳ quái.

Cái sơn động này xem ra cũng là một phần bí ẩn của cái tòa nhà cổ quái kia, trước vẫn luông hoai nghi trong núi này có thứ gì không bình thường, cảm giác khả năng lớn là cổ mộ, không ngờ là đây thực chất là một mỏ ngọc.

Thật bất ngờ, có điều là tới đây cũng đã hiểu thông suốt rồi.

Nơi này có một mỏ ngọc, cùng với cổ mộ thì không khác nhau là mấy, nhưng mỏ ngọc trị giá cao hơn, cổ mộ hoàn toàn không thể so sánh được. Bảo vật bằng ngọc gần như là vô giá, nắm trong tay một mỏ ngọc, giàu phải nhất nước chứ chẳng chơi.

Bởi vậy mà, bên trên kia phải sắp xếp đủ loại bảo vệ nghiêm mật, chú ý từng li từng tí một, nếu như là để nén đào mỏ ngọc, không phải là một tòa nhà, có xây cả một tòa thành cũng vẫn còn kém.

Một tòa nhà cổ được xây ở vị trí này, thậm chí có thể là tộc trưởng người Dao cũng có cổ phần tổng này, đồng thời sử dụng đặc quyền của mình để thi hành chế độ bảo vệ, mỏ ngọc giá trị quá lớn, không có bất kỳ chính quyền nào lại dứt được sự cảm dỗ của nó.

Về phần vì sao phải giấu nó đi? Đơn giản là nếu như bị những thế lực khác biết được, chắc chắn là sẽ phát binh chiếm đánh. Thứ này đổi thành tiền còn có thể mua được bao nhiêu khối thuốc phiện?

“Nơi này phát sinh chuyện, sợ rằng nó có liên quan tới mỏ ngọc này. Vì thứ này mà tồn tại âm mưu kinh khủng gì thì cũng không xem là bất thường được, giá trị của nó lớn như vậy mà.” Bàn Tử nói.

“Vậy chuyện gì xảy ra với những thứ này?” tôi nhìn vào trong góc đặt giác sắt và hơn mười tượng sắt nằm ngang bên trên, hỏi, “chẳng lẽ đây cũng là công cụ sao? Bọn họ ghét quản đốc hà khắc nên đã làm ra mấy cái tượng hình dạng giống quản đốc, tiếp đó là mỗi ngày lại đem ra đập sao?”

Bàn Tử cười nửa miệng, cảm giác không có sức mà đùa nữa, nói: “tôi cũng chẳng rõ nữa, có điều cậu xem mấy thứ này, đều là đồ đúc, bên cạnh còn có vũ khí, tôi cho rằng những tượng sắt này giống như hàng hóa lớn mà chúng ta vẫn chuyển vận, chỉ dùng để di rời đồ đạc. Khoáng thạch đào ra sẽ

được đưa thẳng lên trên tượng sắt mang tới nơi nào đó để nấu chảy ra. Lúc đó rối loạn, làm vậy vừa có thể đề phòng trên đường đi có chuyện bất thường khiến ngọc bị vỡ. Hơn nữa bề mặt có khắc hoa văn, chống va đập, có thể tái chết làm vỏ đạn.”

“A!” tôi hít sâu một hơi, thâm nghĩ hóa ra là như vậy.

Rắn có đường rắn, người như bọn họ vừa nhìn đã hiểu được ngay. Tôi trước còn cảm thấy vô cùng buồn bực, không khỏi có chút thất vọng, ban đầu còn tưởng là những đặng sau những tượng sắt này còn ẩn chứa những bí mật sâu xa gì khác.

Nghĩ lại một lát thì bỗng thấy có điểm bất thường. Đội khảo cổ kia vớt những khối sắt này lên, lẽ nào chính vì ngọc thạch bên trong nó?

Không thể nào, tuy là ngọc thạch có giá trị lớn, nhưng với tiềm lực quốc gia khi đó, cũng không tới mức nghèo mà phải phái cả một đội khảo cổ đi vớt, chẳng lẽ mấy thứ này còn có công dụng khác?

Bàn Tử lại cười cười, nét mặt không thoải mái. Bám vào vách động chậm rãi đi quanh một vòng, tôi lại nói: “có điều là xem quy mô của mỏ thchj này thì bọn họ hình như chưa đào ra được bao nhiêu, khai thác sâu nhưng không cao!”

Mỏ ngọc quy mô vốn không quá lớn, đây không phải là mấu chốt của vấn đề.” Bàn Tử đỡ một một chút. “cái mà bàn gia tôi muốn cho cậu xem không phải là mấy thứ này.”

Tôi quay đầu nhìn bốn phía, cũng không thấy có chỗ nào hấp dẫn, liền hỏi: “anh muốn cho tôi xem cái gì?”

Bàn Tử gơ cây đuốt lên hỏi lại: “cậu không phát hiện được gì sao? ở đây không có cái cửa ra nào cả.”

Tôi bị chấn động đột ngột, một giây trước vẫn còn không hiểu được ý của hắn, giờ mới vỡ lẽ. Vội vã đưa mắt nhìn ra xung quanh toàn bộ hang động, vừa liếc mồ hôi lạnh tự nhiên chảy xuống.

Quả thực hai cái hang động này đều không lớn, vừa rồi lượn một vòng xem, không thấy có bất lý một kẽ hở nào để đi ra.

Hang động hơn ba mươi thước bên kia chỉ có một cái hố hổng vô cùng đơn giản, chắc chắn là không phải cửa ra, nơi này có rộng hơn, khả năng cũng không có bất kỳ một lối ra nào.

Tôi rồi hết cả trí lên, lập tức xoay người, Bàn Tử đỡ tôi đi quanh hai bên hang động một lần nữa. Lúc này chỉ chú tâm vào việc tìm cửa ra, sau khi lượn xong, chỉ thấy cả người không lạnh mà run, gần như không thể thốt ra được lời nào.

Bàn Tử nói không sai, nơi này không có bất lý một cửa ra nào cả. Toàn bộ vách động đều là đá nguyên khối, ngay cả một khe hở cũng không tìm thấy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” tôi nhìn về phía Bàn Tử, “tại sao lại như vậy?”

Bàn Tử lộ vẻ đau khổ cũng không nói lời nào.

Tôi vô thức nhìn lên trần hang, vách động không có thì chỉ cso thể là ở trên trần thôi.

Trần hang vô cùng thấp, vươn tay lên có thể chạm tới được, nhìn quanh một vòng rồi sờ thử chỉ thấy toàn là đá, không có gì xa, tổng thể chỉ là một khối nham thạch không hơn không kém.

Bàn Tử thở dài, xoa tay nói: “không cần nhìn nữa! Trên dưới, trong ngoài tất tần tật từng phân từng phân một chúng tôi đều đã tìm hết rồi, hai hang động này hoàn toàn khép kín.”

Tôi không tài nào chấp nhận nỗi điều đó,: “sao có thể?”

Bàn Tử thở dài nói: “tôi không biết, nhưng đây là sự thật. Động này hình như là...” Bàn Tử dừng một lát, giọng nói có chút lưỡng lự, “là hoàn toàn phong bế, có vẻ là nó được đào từ trong ra.”

Tôi ngậy người ngẩn ngơ, lắc đầu nói: “tuyệt đối không thể như vậy, nếu thế chúng ta vào bằng cách nào chứ?”

Bàn Tử để tôi tựa vào vách đá, cuối cùng nhìn tới Muộn Du Bình, lắc đầu đáp: “không biết nữa.”

§41. Không gian khóa kín

Biểu cảm của Muộn Du Bình cũng khác với lúc trước, hẳn có điểm rất kỳ quái, không buồn di chuyển chỉ ngồi tựa vào trong góc, quay đầu nhìn về phía tôi, từ tốn nói một câu: “tôi không có ấn tượng gì cả, nhưng tôi biết chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu.”

Trong cái không khí hết sức quỷ dị này, Bàn Tử và Muộn Du Bình đem những chuyện vừa trải qua thuật lại cho tôi nghe một lần, những tưởng là sẽ thấy được một cố sự vô cùng phức tạp nhưng cái không ngờ qua lời kể của bọn họ lại rất bình thường.

Sau khi tôi rời đi, bọn họ hành động không khác so với những gì tôi dự tính, bắt đầu dùng những dụng cụ thô sơ mà a quý mang tới để tiến hành trục vớt. Những hài cốt trên bãi đá được tìm thấy dưới những cánh cây khô, dự là có liên quan tới thủy triều siphon, cuối cùng thi thể đều được phát hiện trong những cành cây còn đồ đạc lại bị vớt ở nơi khác, đó là lý do mà chúng bị mắc trên hàng rào kia.

Lần hạ thủy cuối cùng trước khi mất tích, Bàn Tử là người đầu tiên. Lúc đó hẳn đã chuẩn bị nổi lên, nhưng thấy có cái gì lóe lên trong phạm vi đèn pin, hình như là một vật kim loại.

Hạ thủy mục đích chính là để vớt đồ nên tất nhiên là hẳn lập tức bị thứ kia hấp dẫn, nhưng tới khi bơi đến đó, lại thấy không có gì cả, duy chỉ có một khối đá lớn.

Dưỡng khí trong mũ nặn đã dùng hết, Bàn Tử cũng không thể nhìn kỹ trong kẽ đá kia, tưởng vật kia chỉ là một khối kim loại nhỏ hoặc là thủy tinh, nên không để ý nữa, chuẩn bị bơi lên trên.

Đúng lúc đó đột nhiên cảm giác được “có thứ gì cản mình một cái”, tay lập tức tê dại, mấy giây sau lan ra khắp người. Bàn Tử thậm nhủ không hay rồi, tưởng là vẫn có thể lao lên mặt nước, nhưng đã không còn kịp, trong vài giây tiếp theo liền ngất đi. Tới khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong thạch động này.

Tình trạng của Muộn Du Bình so với hẳn có phức tạp hơn một chút, nhưng cũng gần như thế. Muộn Du Bình đi tìm Bàn Tử vì thế hạ thủy rất vội, xuống nước chưa bao lâu đột nhiên cảm thấy có điểm không bình thường, tính quay đầu trở lại nhưng đã chậm, ở dưới nước dù thân thủ của hẳn có tốt tới đâu cũng vẫn bị hạn chế.

Muộn Du Bình nói là: “tôi cảm thấy lưng mình có cái gì đó di chuyển, lúc hồi đầu thì đã chậm, tỉnh lại tôi cũng thấy mình xuất hiện ở chỗ này.”

Trong lòng tôi thậm cảm thấy khó hiểu, là sao có thể phát sinh ra chuyện

hoang đường như vậy?

Trong tích tắc liền mất đi ý thức, sau đó tỉnh lại thấy bản thân xuất hiện ở một nơi khác, đây là chuyện người ngoài hành tinh à. Chẳng lẽ nơi này là bên trong đĩa bay sao?

Lần thứ hai nhìn về phía hang động, bốn phía đều là nham thạch, nếu quả thật là đĩa bay thì cũng phải là của thời kỳ đồ đá.

Tôi cảm thấy sự tình càng lúc càng trở lên khó tin, con mọt nó! Bàn Tử và Muộn Du Bình bị thứ gì đó “cắn” một cái, mất đi tri giác, nếu như đó là sinh vật độc thì hẳn là cả hai sẽ chết chìm, nhưng bọn họ trái lại bỗng xuất hiện ở đây, nhìn thế nào thì cũng không phải hiện tượng thần bí, kiểu như là có người đánh ngất bọn họ rau đó đưa tới đây vậy.

Nhưng, nếu như là vì thế thì giải thích làm sao tình cảnh hiện tại bây giờ? Đây là một hang động hoàn toàn bị khóa kín, người nào lại có khả năng đi xuyên qua nham thạch để nhét chút tôi vào đây? Lưu khiêm ư?

Bàn Tử nhớ lại tình hình khi đó, vẫn còn chưa hết nghi ngờ, “tôi rất muốn không tin, lúc đó tầm nhìn dưới nước đúng là rất kém, trước khi bị đánh tới hôn mê vẫn hoàn toàn tỉnh táo, tôi đã quan sát kỹ xung quanh, nhưng không có gì hết cả.”

“Có lẽ là một loại trùng hoặc là cá, hình dạng tương đối nhỏ nên chỉ cần đậu lên trên lưng anh, anh chắc chắn không thể phát hiện được, trên người anh có vết thương nào không?” tôi hỏi, không thể nào vô duyên vô cớ mà bị đau được, nếu bị cái gì đâm trúng, chắc chắn là sẽ để lại vết.

“lúc mới tỉnh lại tôi có nhìn rồi, không có bất cứ dấu vết nào cả.” Bàn Tử cho tôi xem chỗ hấn bị cắn, quả thực là chẳng thấy gì cả. “tôi nghĩ rằng đó không phải là trùng, côn trùng nào dám cắn Tiểu Ca chứ?” tôi tắc lưỡi một cái, chuyện này quá tà môn, nói không thông! Tất cả tình tiết đều không có gì rõ ràng, hoàn toàn không thể là do “người” làm. Thực sự có thần hồ đang trêu đùa chúng ta sao?

Bàn Tử tiếp tục nói với tôi, ở đây chỉ có một chỗ khả năng ra vào được chính là cái khe hở bé bằng cổ tay trên đỉnh hang kia, đó là chỗ tôi phát hiện ra con kỳ nhông đó. Phần lớn nước dột đều là từ cái khe kia chảy xuống, bọn họ hai tuần qua cơ bản là không có gì để ăn, chỉ dựa vào nước muối để duy trì sự sống, Bàn Tử đã hao mất sáu cân, da trên người đều chảy xệ xuống. Vì không tiêu hao thể lực nên thời gian chủ yếu đều là ngồi thiền bất động.

Ngoài kia còn có một vài mảnh gỗ dùng làm gối, có thể dùng để nhóm lửa, mỗi ngày đốt một ít, cũng may dưỡng khí không thành vấn đề.

Trước khi tôi đột nhiên xuất hiện ở đây, bọn họ đã tưởng là tôi thấy được ký hiệu trên người con kỳ nhông, vì thế mới tới được, động thời còn biết cả

cách vào. Không ngờ là ngay cả tôi cũng không biết mình tới đây như thế nào, hại Bàn Tử bị buồn nhẹ.

Tôi hít một hơi, nhớ ra một chuyện, hỏi: “anh nói là hai người đột nhiên bị hôn mê, vì sao lại bảo tôi đi theo thủy triều siphon? Các anh làm thế nào biết được dòng nước có liên quan tới chuyện này?”

Bàn Tử nói: “do tiếng động, tôi không biết đây là nơi nào, nhưng tôi biết lỗ hồng thủy triều ở quanh đây, vì đến buổi tối, bên ngoài nước đột theo quy tắc sẽ thu hẹp lại, thanh âm cũng rất rõ ràng, giống như là tiếng hô hấp vậy. Chỉ có cách thủy triều siphon rất gần mới có thể nghe được biên độ lớn như thế. Nếu cậu phát hiện ra con kỳ nhông, bị dẫn tới bên cạnh lỗ hồng thủy triều, khả năng sẽ thấy được nơi dẫn tới cái khe này.”

Tôi không nhịn được thảm mắt, hóa ra là thế, cũng quá cả chủ nghĩa lý tưởng đi!

Bàn Tử nghĩ hoàn toàn không có căn cứ gì cả, thực sự đi theo thủy triều siphon thì chỉ có đường chết, nhưng là tôi không bị chết nên cũng không muốn oán trách cái gì cả.

Sau khi nghe xong, tôi lại run rẩy đứng lên, tuy rằng hoàn toàn tin tưởng Bàn Tử nhưng nội tâm vẫn bị kích động mạnh khiến tôi muốn tự mình đi xem cái hang động này một lần nữa, cẩn thận dò từng kẽ đá xem thế nào.

Bàn Tử lại thở dài, lắc đầu nói: “đừng lãng phí thể lực. Thiên chân, cậu nghĩ mà xem, con mẹ nó tôi và Tiểu Ca ở trong này những hai tuần rồi. Hai tuần đó chẳng lẽ chúng tôi lại không thể thấy cái gì sao? Bàn gia tôi ban đầu cũng hoàn toàn không tin, vẫn thắm nuôi hi vọng, tìm kiếm từng chút một, cậu biết cái cảm giác phải dò đi dò lại một tảng đá hàng nghìn lần nó thế nào không? Tôi nhìn tới mức muốn ói ra, nhưng vẫn không thấy cái quái gì cả.”

Về mặt của hắn vô cùng đau khổ, tôi có thể tưởng tượng ra cái cảm giác đó, nhưng nếu không tự mình đi xem thì cảm giác trong lòng trống rỗng lắm, bảo hắn cứ kệ tôi.

Cổ hết sức bám vào vách đá đi quanh một vòng, lần này quan sát vô cùng tỉ mỉ, Bàn Tử nói quả không sai, vách tường hoàn toàn nguyên vẹn, thỉnh thoảng chỉ thấy vài kẽ hở tự nhiên bé tới cả Dao cũng không chen vào lọt. Kẽ hở lớn nhất chính là ở hang bên ngoài, nhưng cũng chỉ bằng bàn tay, nước cuộn cuộn không ngừng chảy xuống, mặt đất đều lênh láng những vũng nước lớn nhỏ, nhưng nước lại tiếp tục chảy vào trong các kẽ hở đi nơi khác.

Cái lang động này nằm ở đâu vậy? Có phải là ở quanh chỗ tôi chết chìm không? Nhìn những vết đục đẽo này giống hệt với những dấu tích trên nham

thạch trong cái giếng, nhất định là cùng một nhóm công nhân đào ra.

Như vậy thì chúng tôi cũng đang ở trong tầng nham thạch của dãy núi dưới đáy hồ này. Tôi không học nhiều về thăm dò địa chất, chỉ biết một ít kiến thức tự tìm hiểu được, nên không có chút nhận thức nào cả.

Gõ vào vách đá, nghe thấy tiếng trầm trầm, tựa như không có cơ quan gì. Hơn nữa có Muộn Du Bình ở đây nên quả thật có cơ quan, hẳn đã sớm phát hiện ra rồi.

Lại đi xem đồng đồ đạc chôn cất bên kia, vừa rồi nhìn qua, trong góc phòng hình như có mấy đồ đá mài, đến gần nhìn kỹ thì hình như là lò đúc, bên trong còn có cặn sắt, ở cạnh là một lượng lớn giá dụng cụ, siêu vẹo tới không ra hình dạng gì nữa.

Ngoài ra là một pho tượng thần bằng bùn chỉ cao bằng cái chai, vừa giống quan công lại vừa giống bồ tát, trước giờ chưa từng thấy qua, chắc đây là thần của dân tộc thiểu số.

Thử cầm lên thì bỗng giật mình, không biết là vì cơ thể tôi còn chưa lại sức hay là vì nó quá nặng mà thử vài lần nó cũng không nhúc nhích. Bàn Tử cũng nói hẳn đã sớm qua nhắc lên, bên dưới không có lối đi gì đâu.

Quay về chỗ Bàn Tử, cuối cùng cũng xác định được hẳn nói không sai, tuy rằng trước đã tin tưởng rồi, nhưng giờ là xuất phát từ trong thâm tâm. Trong đầu tôi liền dâng lên một cảm giác lo lắng, đây là phản ứng tự nhiên của con người khi rơi vào một không gian khóa kín như thế này.

§42. Giả thuyết

Tôi vừa cởi đồ lặn ra, đang tính làm thế nào để sớm khôi phục sức khỏe, vừa hỏi Bàn Tử bọn họ ở đây lâu như vậy rồi có tính toán gì chưa?

Bàn Tử lắc đầu: “tự tôi thấy dự tính thực tế nhất bây giờ chính là cả ba chúng ta đều đã chết, để mà xuyên qua nham thạch vào cái hang động này, chúng ta hẳn phải thành ma quỷ rồi.”

Tôi cười khò, ý những lời này tôi hiểu hết, nhưng không phải tôi cũng nghĩ là cả ba đã chết, hẳn muốn nói là, phỏng đoán của hẳn về vấn đề này khó chấp nhận lắm, là kiểu chuyện không có nguyên nhân kết quả gì cả. Phỏng đoán cần có manh mối, nhưng hiện giờ thì mọi manh mối đều không có, hết thấy chỉ có thể là giả thiết mà thôi.

Bàn Tử nói: “nếu như có yêu ma quỷ quái gì đó, thì mục đích cũng không phải là hại chết chúng ta, nếu vậy, bất kể là tiếp theo có phát sinh chuyện gì, chúng ta chắc cũng không tới mức vong mạng chứ! Còn nếu như nó đã muốn giết, hà tất phải chuyên chúng ta tới một nơi khác?”

Tôi gượng cười, không tiếp lời hẳn, rốt cuộc vậy đây là chuyện quái gì? Lẽ nào nơi này lại đột nhiên xuất hiện một gã cao to đen hôi tới tận công chúng tôi? Tôi lắc đầu nói: “chẳng liên quan, hiện giờ chúng ta còn sống sờ sờ cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt. Nếu anh ăn no rồi khi đó có còn muốn ăn tiếp nữa không?”

Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh, nghĩ tới mà kinh cả người, liền bực mình mắng: “lão tử hận nhất là cái loại sờ không được, nghĩ không ra! Cậu nói xem có phải ba người chúng ta xung khắc quá không, làm thế nào mà lại có thể đụng mặt nhau trong cùng cái lỗ này? Chó má, thật sự là ma quỷ mà! Còn có cả a quý kia cũng thật là, cái gì cũng không biết, nếu không thì đã nhắc nhở chúng ta, đề phòng một chút.”

Tôi thảm cau mày, Bàn Tử nói rất đúng, sở dĩ chuyện này một chút đầu mối cũng không có, thậm chí còn không có lấy một phỏng đoán nào, cũng vì thế mà tình hình bây giờ mới không thể giải thích được. Trong những sự kiện chúng ta đã biết chắc chắn vẫn còn thiếu hụt rất nhiều điểm quan trọng.

Xem xét từ lúc bắt đầu vào thôn, từng chút từng chút một từ giản đơn tới phức tạp, tất cả tin tức đều là tự mình lấy ra, hiện giờ đã biết nơi bắt nguồn của khối sắt kia chính là những tượng sắt, biết được Văn Cẩm từng tới hồ này, cũng xác định đội khảo cổ bị người ta đánh tráo, hiểu được một vài bí mật về cái cổ trại dưới đáy hồ, tuy trong những manh mối này vẫn chưa thấy được một sợi dây liên kết rõ ràng, ví như những tượng sắt kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chỉ cần kiên trì điều tra, tôi tin là mọi chuyện sẽ sáng tỏ ngay thôi.

Nhưng mà hiện tại nơi này phải giải thích sao đây, tình cảnh khôn khổ trước mắt, cùng với những thông tin kia không có chút quan hệ gì, nói cách khác là những manh mối mà chúng tôi nghe ngóng được trong thôn vẫn còn thiếu mất một chi tiết.

Bỏ mất điều gì chứ?

Vừa rồi tôi hỏi Bàn Tử xem phỏng đoán của hắn là gì, phát hiện chuyện này không thể nào suy luận được, không ai có thử chứng thực được các manh mối đó. Nghĩ tới đó, tôi liền nhìn hắn và Muộn Du Bình hỏi: “chúng ta cần phải đem hết tất cả đồ đạc ở đây xem qua một lượt. Nơi này và toàn bộ sự tình khẳng định có liên quan, liệt kê lại từ đầu, nói không chừng còn có thể tìm được một chút gợi ý.”

Bàn Tử thở dài, chỉ chỉ lên trên mặt đất, bên trên có một tảng đá được hắn dùng để khắc ký tự lên, “trước tôi từng để ý qua hết rồi, thực sự thì không nghĩ ra được gì. Cậu muốn quan sát thêm cũng được, cậu đọc sách nhiều, hắn là so với tôi thì khá hơn một chút, tôi càng nghĩ càng thấy đau đầu thôi!”

Tôi nhìn những chữ kia, đúng là thủ pháp suy luận chuyên dụng của hắn, đem tất cả những khả năng có thể viết lại, cả những manh mối, rồi vẽ một vòng tròn để tìm ra mối liên hệ của chúng.

Tôi nói: “lần này cùng với trước đây gặp qua rất khác biệt, tất cả tin tức đều là từng mảnh nhỏ một, anh viết như vậy thì càng thêm loạn thôi. Trước tiên ta nên chú ý tới nhận thức ban đầu là gì, xem xem nó có thể lồi lại với nhau được hay không.”

Tôi lấy một tảng đá, trên mặt đất viết một vài chữ mẩu chốt. Từ lúc bắt đầu vào thôn, lần lượt phát hiện đồ vật và tiếp theo là toàn bộ những phần sau đó đều được viết xuống.

Khối sắt-mảnh tượng sắt-thôn trại dưới đáy hồ – nơi không biết là để làm gì-khắp nơi đều có-duyệt như gặp nguy hiểm-tỏa ra mùi kỳ quái.

Ảnh chụp-thiên hủy.

Chuyện của bàn mã-đội khảo cổ bị đánh tráo-thi thể tìm thấy-vớt được khối sắt-mục đích gì?

Cổ trại dưới nước-nhà cổ kiểu Hán-đường hầm trong lòng đất-vô số tượng sắt-mỏ ngọc?

Hầm mỏ khóa kín-tượng sắt-dấu vết khai phá giống nhau.

A, B-bị cắn-hôn mê.

C-nghệt thở-hôn mê

Sau khi viết xong tôi đem toàn bộ những thứ đã xác định được vẽ lại, liệt kê ra:

Nơi không biết dùng để làm gì-hình như gặp nguy hiểm-tỏa ra mùi kỳ quái-mục đích gì?

- Vô số tượng sắt-mỏ ngọc?

Hầm mỏ khóa kín-tượng sắt-dấu vết khai phá giống nhau.

A,B-bị cắn-hôn mê.

C-nghẹn thở-hôn mê.

Cứu như vậy, những thứ chúng tôi có thể xác định và không thể xác định được, toàn bộ đều được liệt kê ra.

Tiếp theo, tôi mới đem những nhân tố khác viết xuống, tôi nói: “đầu tiên chúng ta khẳng định trước là trong cổ trại có một tòa nhà kiểu hán của một gia tộc họ Trương, tạm thời gọi đó là Trương gia lâu chủ.” tôi liếc mắt nhìn Muộn Du Bình, “người này có công với nước, hơn nữa lại là một bậc thế gia có học thức, có thể là quân phản đối chính quyền địa phương, đương nhiên người đó cũng có gia thế khác, nhưng không có liên quan lắm tới cốt lõi vấn đề.”

“Vào một năm nào đó, Trương gia lâu chủ này vì một nguyên nhân nào đó-như là, nguyên nhân ấy chúng ta cũng không cần biết-phát hiện ra dưới thôn trại là một mỏ ngọc. Dưới sự cảm dỗ của nguồn lợi lớn đó, Trương gia lâu chủ đã liên kết với tộc trưởng người Dao, xây dựng lên giữa thôn một tòa nhà hán chắn chắn, tạo điều kiện cho thủ hạ hành động. Tòa nhà được xây rất kiên cố, chắc chắn bọn họ đã ở đây khai thác một thời gian vô cùng dài, khả năng còn chuẩn bị làm tới mấy đời người.”

“Trong hang động này chúng ta cho thấy rõ ràng những dấu vết khai phá, hẳn là do bọn họ đào mỏ ngọc ít nhất cũng là một trong số đó.”

Nói xong tôi nhìn về phía Bàn Tử, hỏi xem hắn có muốn bổ xung gì không. Bàn Tử lắc đầu, tôi lại nói: “tốt, sự tình tới đây hết thấy đều bình thường, cũng vô cùng phù hợp, nhưng lại mâu thuẫn với tình cảnh hiện tại của chúng ta. Rõ ràng trước mắt là một mỏ ngọc khép kín, cho nên tôi mới nói như vậy, toàn bộ từ đầu đến cuối rất bình thường cho tới tình cảnh hiện tại, trong không gian thời gian đó, xảy ra một chuyện, có thể khiến cho hầm mỏ phát sinh một biến cố không tưởng.”

Bàn Tử gật đầu nói: “đừng nói hoa văn như vậy, con mẹ nó chứ, nhất định là trong cái hang động này đã có chuyện gì xảy ra.”

Đây cũng chỉ là một giả thiết, cũng tương đối chắc chắn, tôi đem những việc này viết xuống, sau đó vẽ vào bên cạnh một dấu chấm hỏi, “nơi này xảy ra chuyện gì? Chắc chắn không thể nào đột nhiên bị khóa chặt lại, vì nếu như vậy, sẽ có người bị nhốt chết ở đây.”

“Cũng không hẳn, cậu nghĩ mà xem, việc chúng ta tiến vào đây không thể giải thích được, nói không chừng là sau đó bọn họ cũng tìm được cách đi ra cũng nên.” Bàn Tử nói.

Tôi lắc đầu, ngày xưa thợ mọ được rèn luyện văn hóa như vậy sao? Bọn họ có thể nghĩ ra cách, chúng ta lại không nghĩ được ra ư? Hơn nữa cho dù có nghĩ tới, cũng không thể nhanh như vậy được, vì theo như công cụ của bọn họ lúc đó, công thêm tình trạng thể lực, hẳn là nếu muốn “đập” được ra tới ngoài, trên mặt đất phải lưu lại rất nhiều dấu vết đá vụn.

Có điều là dù sao chúng ta lúc đó cũng không có mặt ở hiện trường, không thể khẳng định được những suy luận này, cơ bản là không thấy Bàn Tử phản bác. Chúng tôi rơi vào trầm tư, trong đầu hiện ra vô số giả thiết.

Còn chưa nghĩ được hơn hai phút, Muộn Du Bình liền mở miệng, thản nhiên nói: “mỏ ngọc có tượng thần là lời vương thần của dân tộc Dao, thuộc hung thần, bình thường không công khai thờ phụng, trừ khi phát sinh chuyện gì quá đáng sợ.”

Chúng tôi đều sửng sốt, Bàn Tử hỏi: “thế quái nào! Sao cậu biết điều đó?”

Muộn Du Bình không trả lời, tiếp tục nói: “bên trong có vật này, vậy có thể thấy chuyện không phải đột nhiên phát sinh, hơn nữa lại xảy ra về sau, có thể từ bên ngoài mang tượng thần tới thờ cúng ở đây, thể hiện rằng tuy chuyện này rất đáng sợ, nhưng không đến mức bọn họ phải bỏ chạy.”

Tôi nghĩ một lát, cũng cảm thấy rất có lý: “lập tượng thần thể hiện là bọn họ còn muốn tiếp tục khai thác, muốn dùng tượng thần này trấn một thứ gì đó, sự tình tuy rằng đáng sợ, nhưng chỉ làm khủng hoảng tâm lý, còn không uy hiếp tới an toàn tính mạng của họ, thử nghĩ mà xem, đôi vị trí nếu mình là thợ mỏ, trong tình huống nào lại làm như vậy?”

Bàn Tử hít một ngậm khí lạnh: “đây nghe kiểu gì lại thấy quen quen? Chẳng lẽ trong này bọn họ linh cảm thấy có điềm xấu ư?”

Tôi cũng gật đầu, dường như đồng ý tới suy nghĩ của hắn, từng ở quê nghe qua cái kiểu đồn đại, cái gì mà thi công nhà xưởng, kết quả đào móng lên, đào tung hết cả xương cốt người chết lên, liền mang tượng quan công ra trấn yểm.

Nơi này là tầng nham thạch, nơi chỏ má thể này thì có cái quái gì được?” Bàn Tử nói, “Chẳng lẽ là hóa thạch của rồng chúa?” nói xong lại ai da một tiếng, rõ ràng cảm giác những gì mình nói rất có thể xảy ra, “cậu nghĩ mà xem, bọn họ đang đào tới đột nhiên phát hiện ra một bộ xương quái vật thời tiền sử, chắc chắn là sẽ bị dọa cho chết khiếp, nghĩ là vừa động phải xương cốt yêu quái.”

Tôi vỗ vai hắn nói: “đồng chí, rảnh rỗi thì đọc nhiều sách một chút, niên

đại của hóa thạch khủng long so với niên đại của ngọc thạch còn kém vài triệu năm, nơi đây mà đào ra hóa thạch khủng long thì khác nào hưởng phúc ba đời chứ.”

“Vậ ý cậu là cái gì?” Bàn Tử không phục nói.

Chúng tôi nghĩ một lát rồi cùng lắc đầu, kỳ thật thì cơ bản là không thể nào nghĩ khác được, trong loại nham thạch này có thể tồn tại cái gì, thứ gì có thể khiến họ linh cảm thấy có điềm xấu được? Tôi nghĩ không ra. Nói theo cách hợp lý thì ở đây chỉ có đá, chẳng lẽ là một khối nào đó lại khiến cho bọn họ nghĩ đó là một hòn đá xúi quẩy? Nếu nói theo kiểu bất hợp lý thì nơi này cái gì cũng có khả năng cả.

Bàn Tử đi tới chỗ trước mặt tượng thần, hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, thần này hung ác cỡ nào? Có giống với thần Chung Quỳ của chúng ta không, là thần bắt quỷ à?”

Muộn Du Bình lắc đầu: “Lôi vương chuyên khắc chế tà thần.”

Thần thoại Miêu Dao khác với thần thoại dân tộc Hán, trong đó có rất nhiều thứ tà ác đều là thần, có quyền lực như thần, thông thường bị thần làm cho bất động.

Bàn Tử tắc lưỡi một tiếng: “nói cách khác, Chung Quỳ chính là công an, còn Lôi vương là bí thư kỷ luật.” trong đồng lửa lấy ra hai cây củi, cắm vào trong bát hương chấp tay bái lạy, “lôi bí thư, thực ngại quá, chúng bọn tiểu đệ trước có mắt mà không thấy núi thái sơn, không nhận ra ngài hiển hiện. Những vật này không đúng hình dạng, nhưng cũng gọi là hình thức, coi như chút lòng thành lễ mọn, nếu chúng tiểu đệ có thể đi ra ngoài, chúng đệ tử nhất định sẽ mang dầu vừng vào tạ lỗi. Chúng đệ tử biết ngày làm công tác kỷ luật, có rất nhiều thứ khó mà tiếp nhận được, hồi đầu ngài nhắc cho phu nhân gọi điện cho chúng tiểu đệ biết, chúng tiểu đệ sẽ cúng gấp cho phu nhân ngài...”

Lòng tôi thầm nghĩ người này cũng quá không đáng tin, liền nói với Bàn Tử: “anh cũng không phải người Dao, người ta làm sao có thể phù hộ cho anh được? Đùng lãng phí củi lửa, hơn nữa chỉ có cấp trên ra lệnh cho cấp dưới, làm gì có chuyện cấp dưới yêu cầu cấp trên đâu?”

Bàn Tử nói: “cậu thì biết cái khí gì! Cậu ở Hàng Châu nộp thuế, đi Bắc Kinh không phải nộp nữa phỏng? Tôi không có lễ lạt, thì cứ nói tạm cái gì đấy cũng được. Cái này mình gọi là ra mắt, hơn là sau này phải hối tiếc.”

Nói xong hắn lại quay người đi, không ngờ củi đứng không vững, lập tức kéo đổ cả lư hương xuống, chổng ngược lên, bao nhiêu trong tàn đều bị hất ra ngoài.

Bàn Tử lập tức cho tay xuống đỡ, tôi cười nói: “đấy anh xem, người ta

công chính liêm minh, ai thềm nhận đồ công của nhà anh chứ.”

Bàn Tử lại tắc lưỡi một tiếng, bẻ củi làm đôi, lần nữa cắm vào lư, sau đó dùng chân phỉ hết những tàn hương còn vương vãi. Lau mấy cái từ chỗ tàn hương đổ ra, tôi bỗng thấy mặt đá dưới chân hắt bỗng xuất hiện một vài đường nét kỳ quái.

§43. Đào ra cái gì?

Tôi lấy làm lạ liền qua xem, đẩy chân Bàn Tử ra nhìn, quả nhiên có một phần tàn hương lọt vào những khe hở nhỏ xíu trên mặt đá, hình thành lên rất nhiều nét khắc. Hơn nữa rõ ràng những nét vẽ đó rất mượt mà, không phải là những hoa văn thông thường trên mặt đá.

Tôi làm bản dập nên hiểu nguyên lý của nó là như thế nào, phải dùng một loại bột rất nhỏ để làm nổi lên những đường vân nông trên bề mặt, tương tự như trong rất nhiều phim gián điệp, người ta dùng bút chì tô lên mặt giấy để lấy những manh mối nhỏ, rõ ràng là có người đã khắc lên mặt trước của cái bàn thờ này, nhưng khắc cái gì mới được.

Tôi trở lên hưng phấn, lập tức đổ hết lư hương xuống, đem tro tàn bên trong phủ đầy mặt đá, rồi lấy tay xoa đều nó ra. Rất nhanh sau đó, mặt và vách đá bắt đầu xuất hiện rất nhiều nét khắc.

“Đây là...” Bàn Tử cũng phát hiện ra cái bất thường.

“Chắc là những nhân công khai thác trước đây đã khắc xuống.” tôi đáp.

“Thấy chưa, Lôi bí thư thật là hiển linh mà!” Bàn Tử hớn, “hiệu suất quả là cao hơn người phạm chúng ta.”

“Anh đừng nói trước bước không qua như thế.” nói rồi, tôi dùng tay xoa phẳng những tàn hương kia.

Bàn Tử ngồi xuống giúp một tay, Muộn Du Bình cũng đi tới, chúng tôi bôi tàn hương thành một khi vực lớn. Ngay sau đó, một vùng ký tự xiêu xiêu vẹo vẹo liền hiện ra trước mắt.

Mỗi ký tự to cỡ một quân cờ, toàn bộ đều là chữ phồn thể, khắc rất cầu thả, có một phần gần như đã mờ không nhìn rõ nữa, nhưng số lượng rất nhiều, lớn bé tất cả tầm ba mươi bốn mươi chữ.

Nhìn những bút tích này, hẳn là do cùng một người khắc.

Ký tự là chữ Hán, nhưng trong đó có vài chữ tôi chưa từng thấy qua, chắc là ngôn ngữ địa phương.

Bàn Tử nghi ngờ nói: “lẽ nào những công nhân này cũng giống như chúng ta, cùng nhau ngồi thảo luận trên mặt đá này?”

Tôi lắc đầu nói không phải vậy, những ký tự này là ghi cái chuyện khác, rõ ràng là khắc thành đoạn nghiêm chính, có điều là vết khắc quá mức nông, giống như chúng ta dùng cục đá để vẽ lên mặt đất vậy, không dùng công cụ điều khắc.

Người này là ai, vì mục đích gì lại khắc những ký tự này xuống đây? Không thể nào nghĩ ra được, nhưng hẳn là mấu chốt nằm trong những câu

chữ này.

Tôi có nhận ra được là nó được viết dọc, ngoài ra không phát hiện được gì nữa, cẩn thận quan sát từng chữ, sau đó dùng đá khắc lại ở bên cạnh.

Hóa ra là một đoạn văn rất đơn giản:

Lại ngày 7 tháng 11

Tường phía đông, bên trái bảy thước, có mười sáu.

Tường phía tây, bên trái ba thước có bảy.

Tường phía bắc, bên trái ba thước có mười

Tường phía nam, bên trái sáu thước có bốn

Tính toán kỹ lưỡng, trong ba ngày đào ra, trở lại làm việc.

“Đây là... Ghi chép đo đạc khai thác mỏ?” tôi chần chừ nói.

Nhìn toàn bộ ngữ điệu, hình như đây là một lời nhắn, một quản đốc trước khi rời đi đã nhắc nhở lại những người khác, đồng thời còn dặn một câu: tính toán kỹ lưỡng. Làm như là cấp trên viết cho cấp dưới vậy.

“Phương hướng ư?” Bàn Tử nhìn xung quanh, “có đúng là ghi lại phân bố ngọc mạch không vậy?”

Tôi lắc đầu, hướng của ngọc mạch được hình thành hoàn toàn theo tự nhiên, không có lấy một quy luật nào cả, chỉ dựa vào một mặt cắt thì không thể xác định được gì cả. “có mười sáu”, “có bảy”, “có mười”, “có bốn”, hình như là một kiểu đánh dấu, hẳn là có cái gì đó ở trên tường.

Nhìn tường phía đông, trên bề mặt không thấy có gì cả, chỉ có vân ngọc và đá tự nhiên từng nếp nứt nẻ, màu ngọc sẫm tới khó hiểu, quả thực giống như mạch máu của đá vậy, căn bản không thể dùng con số “mười sáu” để miêu tả được. Hơn nữa chót một câu là: đào ra trong ba ngày, trở lại làm việc, hình nói cái “mười sáu”, “bảy” kia biểu thị cho thứ gì đó, gây trở ngại cho việc khai thác.

Là cái gì vậy chứ? Chẳng lẽ là những mạch đá cứng không làm gì được? Nhưng những đạch đá cứng bằng chét đó phải nặng tới cả trăm tấn, làm sao có thể trong ba ngày đào ra được?

Chúng tôi cùng đứng lên, đi tới bên trái vách động phía đông, dùng tay đo sáu thước, xem có cái gì ở đó.

Sáu bảy thước sau, vẫn chỉ là mặt đá, ngoài vô số dấu vết mày xanh thẫm ra thì chẳng có gì nữa cả.

Tôi và Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau, kỳ thật mặt đá nơi này chúng tôi đã nhìn vô cùng cẩn thận, cho dù có nhìn thêm nữa cũng không ra được thêm gì.

“Người ta viết vậy có thể là nó đã bị đào ra rồi?”

Có thể lắm, nhưng suy nghĩ một lát, tôi lại xuất hiện một ý niệm rất kỳ quái.

Tôi quay lại trước bàn thờ, đem tàn hương trên mặt đất gom lại một đống, bốc vào trong bát hương, sau đó mang nó tới trước vách đá, lấy một nắm bôi lên trên vách tường.

Ban đầu không thấy gì cả, nhưng tới khi bôi được vài vòng, quả nhiên là bề mặt nó xuất hiện một vài đường nét, có vẻ như là hình dáng của vật gì đó.

“A!” Bàn Tử thốt lên kinh ngạc, “sao cậu biết hay thế?”

“Lời nhắn này quá mơ hồ, là sau những thu thập cuối cùng ghi xuống, nhất định cũng lưu lại một vài dấu hiệu trên mặt đá này.” tôi vừa nói, vừa tiếp tục bôi bôi trát trát.

Rất nhanh sau đó, một hình dạng rất dị thường hiện ra từ nhiều phía trên mặt đá, tôi lấy đèn pin ra soi. Hình dạng vô cùng rõ ràng, giống như là một bản phác thảo, trước dùng những đường thẳng và đường cong để vẽ ra sơ lược hình dạng của vật thể.

Nhưng chúng tôi cũng không thể nhìn được rõ nó trên mặt đá, chỉ thấy nó hình dáng có chút liên hệ với đường nét, như là tùy ý vẽ lên đá để tham khảo khi cắt.

Nhưng ngay cả như vậy, tôi vẫn cảm thấy khắp người rét run lên, những mảnh ghép trong suy nghĩ bắt đầu kết hợp lại với nhau, trong lòng đã hiểu, trong vách đá này chắc chắn có chứa cái gì đó, bằng không người ta đã không khắc chúng lên đây. Bọn họ định đem những thứ đó đào ra, do đó đã phác họa sơ lược lên trên bề mặt này.

Sao không nhìn thấy gì? Chẳng lẽ chúng tôi đã làm sai cách?

Nghĩ một lát, tôi lại hỏi: “trong các anh ai biết khi người ta đào ngọc có quá trình đặc biệt nào không?”

Bàn Tử lắc đầu nói: “không phải dùng thuốc nổ sao?”

Muộn Du Bình lại nói: “trước tiên dùng lửa đốt, sau lại té nước lạnh lên, làm thế đá sẽ tự nhiên nứt ra.”

“Dùng nước té lên? Đi, nhanh đi múc nước lại đây!” tôi lập tức nói, cũng không biết mình nghĩ ra cái gì, trong lòng xuất hiện một linh cảm cực mạnh, chạm được tới máu chốt rồi!

Tôi chạy sang động bên cạnh, cầm đồ lặn vừa cởi ra buộc ống quần lại, sau đó hứng nước vào bên trong, rồi mang nó trở lại hang, cùng Bàn Tử hai người hất lên trên vách đá.

Cứ như vậy hơi mười lần, đá dính nước càng thêm sẫm màu.

Lui về phía sau nhìn, nước té lên là cho vân ngọc trên đá mờ đi, những bộ phận khác cũng trở lên nhẵn bóng. Hóa ra đá này cũng là ngọc thạch, chỉ có điều nó chứa chất khác nên có thêm những đường vân xanh của ngọc phỉ thúy này nhìn như là đá thường.

Đồng thời chúng tôi bỗng thấy được, trong vách đá có một bóng đen ẩn hiện.

Là một bóng người.

§44. Người trong đá

Trong chớp mắt vừa thấy còn tưởng đó là bóng của mình, giật thót một cái, lại phát hiện bóng đen kia không hề di động theo mình.

Ba người chúng tôi như tiến vào trong khe nứt, nhìn bóng người giữa ngọc mạch kia, đứng cũng không thẳng được.

“Đó là cái quỷ gì vậy? Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Có trời biết!” Bàn Tử cũng dùng giọng điệu đó đáp lại, ngừng một lát, “hình như... Hình như là người?”

“Sao có thể là người được? Nếu là người, hẳn sao có thể chu vào trong vách đá này chứ?” tôi vặn lại.

Bàn Tử nhìn tôi một cái, run rẩy hỏi: “cậu từng nghe người ta kể lại truyền thuyết người trong đá chưa?”

Hắn vừa nói xong, toàn thân tôi bất giác nổi gai ốc.

Thạch trung ngư (cá trong đá) là một truyền thuyết mà quái có từ thời ngày xưa, kể về có một tảng đá nguyên vẹn sau khi bị người ta phá ra, phát hiện bên trong rỗng, chẳng những có nước, mà trong nước lại còn có một con cá vẫn còn sống nữa.

Không ai biết con cá này làm sao đi vào trong tảng đá đó được, cũng không ai biết sao nó có thể sống sót, trong tảng đá nào có thức ăn.

Hiện tượng đó được xem như là do thần linh tạo ra, trong đá có cá, nếu không phải từ bên ngoài bơi vào, thì chính là do bản thân tảng đá sinh ra. Tương truyền là ai ăn được con cá đó có thể trường sinh bất lão, nhưng cũng có người nói ăn nó lập tức sẽ mất mạng.

Truyền thuyết trong đá có cá được lưu truyền rộng rãi, nơi nào cũng có, dường như không phải là chuyện hư cấu, Bàn Tử giờ đột nhiên nhắc tới nó, tôi hiểu hẳn muốn ám chỉ điều gì. Nhưng cũng biết là thực sự thì không thể dùng cách đó để lý giải chuyện này.

“Không thể nào đâu.” tôi nói.

“Nếu trong đá có thể có cá thì tại sao không thể có người chứ?”

Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn cái bóng người trong vách đá kia, vẫn lắc đầu, “không thể nào, đây nhất định chỉ là bóng đen giống hình người thôi.”

“Có đúng hay không, tiếp tục hắt nước là biết. Những chữ viết trên mặt đất kia, nói thứ này không chỉ có một.” Bàn Tử nói.

Chúng tôi lập tức tiến hành tiếp, rất nhanh sau đó đem vách đá bốn phía té đầy nước.

Trên những vách tường bị thấm nước, tôi kinh người phát hiện ra trong đá chung quanh đây có rất nhiều bóng người ẩn hiện bên trong, với đủ mọi động tác khác nhau.

Trong vách đá, nhìn như toàn bộ đều có người.

Đếm qua một lượt thấy số lượng cũng gần giống như được ghi lại trên mặt đất.

“Thực sự đây là quỷ!” bàn utwr lại ngồi xuống, “thảo nào phải để lòi bí thư ra tay, con mẹ nó chứ, chuyện quái gì đây?”

“Chẳng lẽ là thai Côn Luân?” tôi nhớ tới trước đây từng nghe qua hoàn cảnh này, chẳng lẽ đây là một bảo huyết (có long mạch chạy qua), cầm thạch ở đây có khả năng hóa thành người?

Bàn Tử lắc đầu: “thai Côn Luân rốt cuộc cũng chỉ là truyền thuyết, hơn nữa nghe nói phải là núi vô cùng lớn, nhìn bóng dáng quỷ dị thế này, tôi thấy chẳng phải cái gì hay ho, hơn nữa ...” hấn nhìn về phía giá sắt bên kia, “tôi vừa rồi chắc đã đoán nhầm, cậu xem động tác của những cái bóng kia, có phải rất giống những tượng sắt này không?”

Tôi kinh ngạc không thốt lên lời, tiếp theo Bàn Tử tái mặt nói: “tôi biết chuyện này thực kinh khủng, có điều tôi thấy những công cụ nơi này đều là đồ đúc, bỗng nhiên lại nghĩ tới khả năng đó.”

Tôi nhìn những bóng người kia, “ý anh là, những tượng sắt kia không phải phương tiện chuyên chở mà dùng để niêm phong những bóng đen này khi họ đào ra ư?”

“Chỉ sợ là không đơn giản như vậy.” Bàn Tử cải chính, “những tượng sắt này chắc đã qua xử lý, có thể là trên mặt đá người ta khoan một cái lỗ rồi từ bên ngoài đổ sắt nóng vào trong, khiến cho người bên trong đông lại thành một khối rồi đập đá mang ra.”

Tôi nghĩ trong tầng hầm ở nhà cổ có vô số những tượng sắt này, cả người nhất loạt nổi da gà, nếu như thế thật thì nơi này chắc phải đào ra được bao nhiêu thứ như vậy? Bật cười nói: “đây chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

Bàn Tử sắc mặt vẫn tái nhợt, rõ ràng cũng cảm thấy suy nghĩ của mình thực kinh khủng, lại nói: “kỳ thật có một cách là đập tảng đá này ra, xem hình dáng bên trong kia thực ra là cái gì.” nói rồi chỉ chỉ về một cái chùy đá.

Tôi vượt bề mặt đá, vô cùng dày, không phải dễ mà có thể đánh nứt nó được. Chợt nhớ tới trước kia có cái truyền thuyết trấn yêu, cổ nhân chẳng phải thường nói là, ông trời trấn yêu thường đem yêu quái yểm vào dưới chân núi sao?

Chết cmnr! Chẳng lẽ những cái bóng đen này chính là yêu quái?

Nếu như vậy, bọn họ mà thả chúng nó ra, chắc chắn chỉ còn đường chết?

Tôi vô cùng tò mò, nhưng cũng rất sợ hãi, đồng thời lắc đầu: “trước kia công nhân dùng cách hết sức hao hân công sức để xử lý, rõ ràng là những bóng người này khiến cho người ta thấy sợ hãi và coi như là điềm xấu, thậm chí vô cùng nguy hiểm, nhưng nó vẫn tuyệt đối bất động.”

Bàn Tử nghe tôi nói vậy, quay đầu nhìn Muộn Du Bình, tính trung cầu dân ý.

Muộn Du Bình vẫn dán mắt nhìn chằm chằm những bóng đen kia, không trả lời hẳn, sau mới nhìn chúng tôi nói: “chúng ta và những bóng đen kia, ... Thực ra là giống nhau.”

§45. Tàng đá nơi đây

“Vì sao lại nói vậy?” tôi buồn bực hỏi, nhưng vừa hỏi xong liền hiểu được ý của Muộn Du Bình là gì.

Theo một cách nào đó thì chúng tôi và những người trong vách đá này có hoàn cảnh giống nhau, chỉ là không gian của bọn họ nhỏ hơn, là bị giam hãm trong vách đá, kiểu như là con quái ngư sống trong đá kia, có điều chắc chắn là nếu vài năm sau mới có người phát hiện ra chúng tôi thì tuyệt đối không phải chuyện vui vẻ gì.

Nghĩ vậy lòng tôi chợt lạnh đi, nói: “có thể nào thì cũng không giống, ít nhất là chúng ta hiện giờ vẫn còn không gian để hoạt động, hơn nữa cũng vẫn còn sống. Còn sống thì còn nghĩ ra nhiều cách.”

Muộn Du Bình thản nhiên nói: “tôi không có ý đó.”

Tôi thốt lên một tiếng bất ngờ. Trước đó vẫn nghĩ rằng mình và hai người bọn họ tương đối hiểu ý nhau, nhưng giờ tôi theo không kịp suy nghĩ của hắn. Muộn Du Bình vẫn nhảy bèn hơn tôi nhiều.

Tôi hỏi: “anh có ý gì? Nói thẳng ra xem nào!”

Muộn Du Bình nhìn tôi, “các cậu có nghĩ là nếu như nơi đây không có cái hầm này thì chúng ta hiện đang trong tình trạng gì không?”

Tôi ngẫm những gì Muộn Du Bình nói, cảm giác đầu óc hơi trì trệ, vẫn không hiểu được ý của hắn, nhưng thấy mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch ra, mắng một tiếng: “chết tiệt!”

Lập tức ngay sau đó tôi cũng vỡ ra được, da đầu tê rân rân.

Nếu nơi này không có hầm mỏ này, vậy chúng tôi sẽ như thế nào?

Đây là vách đá, trong lòng một dãy núi lớn. Nếu như chúng tôi bằng một cách nào đó bị mang tới đây, như vậy hiện giờ sẽ có thể là bị nhét vào trong vách tường, giống y như những bóng đen kia.

Tôi kinh thần sợ hãi. Đây là thứ cảm giác gì? Nếu như tôi tỉnh lại thấy mình bị vây hãm trong vách tường sâu giữa núi, không thể động đậy cho tới tận lúc chết, thật sự quá khủng khiếp.

Muộn Du Bình nói: “ngược lại với chuyện này, chúng ta giờ vẫn còn sống, hoàn toàn không phải là do trùng hợp.”

Tôi yên lặng gật đầu. Chuyện lạ này có lẽ là một hiện tượng thần bí diễn ra trong núi, khả năng đây cũng không phải lần đầu phát sinh. Cho dù trước đây chưa từng có ai ở trong này đào hầm, sự việc như thế vẫn sẽ xảy ra, mà tình cảnh của chúng tôi bây giờ càng khó có thể tưởng tượng.

Bàn Tử nuốt một ngụm nước miếng, nhìn những bóng người kia, nói:

“như vậy thì những người này chính là tiền bối của chúng ta? Là những người bị hại trước đây ư?”

“Đây chỉ là một khả năng thôi.” Muộn Du Bình nói, “có điều là tôi lại tin là như thế.”

Tôi hiểu ý của hắn, nếu đây là một hiện tượng kỳ lạ của tự nhiên, hẳn là những suy luận lúc trước của chúng tôi đã sai lầm, nhưng bất luận chúng ta có rơi vào tình cảnh khó khăn thế nào thì tạm thời vẫn được an toàn.

Bàn Tử lại hỏi: “Thiên Chân, cậu đọc nhiều sách vậy thử đoán xem, sao lại có chuyện này? Nếu đúng như tiểu ca nói, thì đây là có thể là tình huống gì?”

Tôi bật cười nói: “gặp phải chuyện này thì đọc sách cũng vô dụng thôi, anh muốn dùng những kiến thức trong sách để giải thích, chỉ có thể là khái niệm vật lý, chúng ta khả năng tiến vào hai không gian giữa một kẽ nứt, từ một nơi nào đó bị nhét vào đây. Có điều là trong thực tế, điều đó không thể xảy ra, cho dù thực sự anh có thể vào được không gian trong kẽ nứt đó, nhưng đầu ra sẽ là một không gian khác, để xuất hiện trong cùng một nơi thì khả năng gần như bằng không.”

Trên thế giới có rất nhiều truyền thuyết như vậy, ở một vài nơi địa chất vô cùng đặc biệt, ví như Bermuda mới có hiện tượng này. Nhưng tôi không tin vào chuyện đó, quá trình Bàn Tử và Muộn Du Bình mất đi ý thức ở đáy hồ hoàn toàn không giống như là bị “hiện tượng tự nhiên” tác động, giống như là có người dùng âm mưu thực hiện. Do đó, tôi rất đồng ý với quan điểm của Muộn Du Bình: lực lượng đã mang chúng tôi tới nơi này tuyệt đối là có chủ đích.

Bàn Tử lại không cùng quan điểm, hắn nói: “có khả năng gần như bằng không, thì cũng vẫn có thể.”

Tôi nói: “dùng khoa học để giải thích thì chỉ có mỗi cách đó thôi. Nếu như không phải như vậy, chúng ta đang đối mặt với một tình huống thuộc phạm trù khác.”

Bàn Tử rơi vào trầm tư, lầm bầm: “cụ ky của chúng ta có lưu lại truyền thuyết nào như thế này không nhỉ?”

Tôi suy nghĩ một lát, trong những ghi chép từng được đọc chưa thấy nhắc đến trong vách đá có bóng người kiêu này, chắc là do mình hiểu biết chưa đủ rộng.

Bàn Tử lại nói tiếp: “trong truyền thuyết ở ngọn núi bên cạnh mộ Lưu Bá Ôn, có người chỉ trong một ngày đã đi ra khỏi khu vực núi những hơn một trăm km, như là trong vài giây bị đưa tới một nơi khác. Bọn họ gọi cái hiện tượng đó là “son quý bối”, cho là mình bị quý núi vác đi, do đó không biết đi

tới tận đâu. Cũng có người gọi là “núi chạy”, nghĩa là núi cũng biết di chuyển, cậu thử nói xem, có thể ở đây cũng có hiện tượng như vậy không, chỉ có điều hướng di chuyển không giống nhau?”

Tôi lắc đầu, cách nói này không có cơ sở. Bọn họ ở ngoài núi, chúng ta ở tổng núi, không phải là núi vác hay núi chạy, mà là bị núi nuốt.

Hơn nữa, việc này có vài chỗ rất kỳ quái, đặc biệt khó giải thích là mỏ ngọc này khép kín, bốn phía không có dấu hiệu sụp đổ, cũng không có cửa vào, vào bằng đường nào? Cho dù gặp phía “son búi quý” hay là “núi chạy” khả năng là hiện tượng tự nhiên đặc biệt, không có chuyện tự nhiên biến mất cửa ra vào được.

Chuyện xảy ra tại đây không chỉ phức tạp hơn mà còn có vẻ rất kỳ quái nữa.

Nghĩ tới đây, tôi liền nhớ Bàn Mã từng nói, ông ta bảo trong hồ này có quý, tôi giờ lại có cảm giác tin như thế. Dường như chỉ có ma quý mới có khả năng làm những chuyện khó tin thế này. Cho dù không có quý thì tôi thấy hoặc là núi hoặc là hồ, tóm lại là có cái gì đó không bình thường ở đây.

Hơi nước dần dần bốc hơi hết, bóng đen mờ đi, rất nhanh sau đó liền không còn thấy nữa, tôi dùng chân vẽ lại những tượng sắt lúc trước lên mặt đất. Sau đó lại suy nghĩ một hồi lâu, nhưng kết quả vẫn không nghĩ ra cái gì.

Vách đá khôi phục nguyên dạng, cảm giác của chúng tôi lại thay đổi, biết là sâu trong vách tường này năm sáu sải tay có thứ gì đó bị khảm lại, tôi có linh cảm như bị ai đó nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho tâm thần bất an. Cảm giác này vừa rồi không hề có, rõ ràng là do ảnh hưởng tâm lý, nhưng không cách nào xóa bỏ được.

Ba người cùng suy nghĩ, không ai nói câu nào, thỉnh thoảng Bàn Tử lại nghĩ ra một ý tưởng nhưng đều bị tôi bác bỏ hết.

Tôi nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng cũng hoàn toàn không khả thi. Cuối cùng, tôi bắt đầu lôi những chuyện vừa rồi nghĩ ra cân nhắc lại một lượt, bao gồm tất cả những chi tiết, xem xem có thể nghĩ ra thêm được cái gì không.

Như Bàn Tử nói, những tượng sắt này có tác dụng bọc những bóng đen kia, vậy thì động cơ của đội khảo cổ đã có thể giải thích, bọn họ muốn tìm cái gì, chẳng phải là từng mảnh của những thi thể trong vách đá kia, không biết chúng có lợi gì đối với bọn họ.

Lúc những công nhân khai thác ngọc đào được những bóng người này, có thể khẳng định là việc khai thác không bị gián đoạn. Đối với khát vọng ngọc thạch thì họ chỉ cần vừa lễ bái Lôi vương vừa tiếp tục khai thác là được.

Sau đó, tới một ngày kia, có một người đã để lại lời nhắn trước tượng thần Lôi vương.

Xem nội dung lời nhắn và tình hình người trong vách đá kia rõ ràng là lời nhắn của họ không được thi hành, khả năng sau khi họ rời đi, khai thác liền ngừng hẳn. Làm cho bọn họ ngừng khai thác thì có rất nhiều khả năng, có thể là do chiến tranh, do tai họa hoặc cũng có thể do cửa vào của mỏ ngọc này tự nhiên biến mất, thậm chí là những thợ mỏ này gặp phải tình hình như chúng tôi-nơi này biết đâu không chỉ có một mỏ ngọc, bọn họ bị nhốt ở những nơi khác nữa. Có thể là bất kỳ một khả năng nào, duy chỉ khẳng định được một điều là chuyện khai thác mỏ ngọc tới đây đã kết thúc.

Sau đó là chuyện chúng tôi.

Vừa nhìn lại chợt thấy vô cùng rõ ràng và hợp lý, nhưng nếu cẩn thận cân nhắc, sẽ thấy trong đó có một mâu thuẫn rất khó phát hiện. Mâu thuẫn đến từ tư duy đối lập, nếu nói là toàn bộ hoạt động khai thác ngọc này không hề xảy ra, vậy nơi này sẽ phát sinh chuyện quái dị gì? Không ai khai thác ngọc, thì sẽ không có hầm mỏ, vậy Bàn Tử và Muộn Du Bình ở dưới nước có gặp phải chuyện như vậy không?

Nếu không có chuyện khai thác ngọc, vậy vị trí hiện tại mà bọn tôi đang ở chẳng phải là vách đá sao, nếu lực lượng đưa chúng tôi tới nơi này là một hiện tượng tự nhiên, như vậy cho dù nơi này là vách đá thì vẫn sẽ có chuyện như vậy xảy ra, vì lực lượng bí ẩn đó là do tự nhiên sinh ra, chúng tôi chính là nạn nhân của hiện tượng kỳ quái đó.

Nhưng mặt khác, nếu không phải là hiện tượng tự nhiên thì sao? Nếu mỏ ngọc này không tồn tại, chuyện này có thể sẽ không xảy ra không?

Tôi cảm thấy có thể sẽ không xảy ra, vì Muộn Du Bình và tôi đều cho rằng đằng sau chuyện này có một mục đích, khẳng định là không phải giết chết chúng tôi. Để đưa chúng tôi tới đây tất nhiên điều tiên quyết chính là phải có cái hầm này. Chúng tôi bị nhốt tới chết hay là việc bị giết chết, không hề có ý nghĩa gì với “nó”. Căn cứ vào những suy luận trên, phân tích sự tình ra đầu tiên có thể nói là, nó biết nơi này tồn tại một mỏ ngọc. Về phương diện khác, mỏ ngọc xuất hiện ở đây hoàn toàn nằm trong kế hoạch, chứng minh được là mục đích của lực lượng thần bí kia xuất hiện sau khi có cái hầm mỏ này. Trước tiên phải có mỏ ngọc, sau đó mới phát sinh mục đích. Như vậy, sự tình lại rất khó thuyết phục, giải thích không thông suốt.

Giả thiết là lực lượng đó coi như là ma quỷ, đang đi dạo vào một ngày nào đó, đột nhiên phát hiện ra tại đây có cái hầm, sau khi cân nhắc thấy có thể dùng được, liền hứng lên nghĩ ra một âm mưu, tiếp theo bằng một thủ đoạn nào đó mang chúng tôi nhét vào đây, giam hãm trong cái nơi này, để thực hiện âm mưu đó...

Nếu quá trình là như vậy thì mục đích của hắn nhìn thế nào cũng không phải chuyện gì đáng sợ, hơn nữa hành vi như vậy từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc có bản bản hắn hoi, mục đích và hành động đều rất táo bạo, quả thực giống như tư duy của con người. Tôi cũng không loại trừ trường hợp trên đời này có khả năng tồn tại một lực lượng hắn bí nào đó, nhưng tôi thấy nó chắc chắn là lực lượng siêu nhiên, không thể vì cái lợi ích và hiệu quả kém cỏi đó.

Nhưng nếu như lực lượng đó không phải là ma quỷ, mà là một người, vậy thì sẽ khác.

Có một người biết nơi đây có một cái hầm, phát hiện nó có thể lợi dụng được, liền sắp xếp một âm mưu, dùng thủ đoạn để đánh hôn mê Bàn Tử và Muộn Du Bình rồi cũng bằng một cách vô cùng xảo diệu nào đó đưa họ tới nơi này, để thực hiện kế hoạch của hắn. Nghe thế rất hợp lý, chúng tôi không cảm thấy người đó không khả thi, còn có thể cảm giác được là hắn dùng trăm phương ngàn kế, thậm chí là đằng sau còn có âm mưu lớn hơn nữa.

Có một nhà hiền triết từng nói: sau khi loại bỏ hết tất cả những khả năng không thể xảy ra, khả năng bất khả thi nhất cũng có thể xảy ra. Vì thế mà tôi vẫn luôn cảm thấy nguyên nhân chuyện này rất kỳ quái. Trong toàn bộ sự việc, tôi cảm giác được mùi “âm mưu” dày đặc.

Nói cách khác, làm không tốt, chúng tôi đã nằm trong kế hoạch của “người” thiết kế âm mưu. Chỉ là âm mưu này quá khéo léo, tới mức không thể lý giải nổi. Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, hắn nhất định đã sớm ý thực được điều này. Cho nên cơ bản là không tham gia vào giả thiết của chúng tôi, nhưng Muộn Du Bình cũng không hề hành động thêm một bước nào, vì chúng quy vẫn còn cảm giác không thể nào chứng thực được.

§46. Di biến

Mấy ngày tiếp theo, tất cả mọi chuyện đều không có gì thay đổi. Ban đầu tôi không thể nào thích ứng được, đôi tới tối tăm mặt mũi, nhưng sau đó ba ngày cơ thể tự nhiên chuyển sang tiêu hao năng lượng dự trữ, tình hình cũng dần trở lên bình tĩnh hơn.

Không có chuyện gì phát sinh, thời gian như ngưng lại. Như trong tiểu thuyết võ hiệp có rất nhiều nam nữ si tình đều bị nhốt trong cảnh tuyệt vọng, cho tới khi bọn họ ra được bên ngoài khi vô tình nhớ lại quãng thời gian đó, thường thấy là thời gian trong tuyệt cảnh mới là hạnh phúc và an bình nhất.

Nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn không phải vậy, đồng lửa để liu diu, xung quanh chỉ thấy tiếng nước chảy không ngừng, dưới ánh lửa vách đá hiện lên một màu vàng ảm đạm. Ở trong sơn động bao nhiêu cảm xúc đều bị khóa chặt, thực khiến con người ta luôn cảm thấy bất an. Tôi phải học theo Muộn Du Bình, hằng ngày ngồi thiền mới có thể chịu đựng được, nếu không dễ đã phát điên.

Bàn Tử là kiểu người thiếu kiên nhẫn, tôi cũng không biết hai người bọn họ trong hai tuần vừa rồi làm thế nào mà nhìn được, nhưng hình như mỗi ngày đều nghĩ ra những trò đùa mới để giải khuây.

Mặt khác, mỗi ngày chúng tôi ở đây đều dùng tàn hương bôi lên thạch bích một lần, hi vọng tìm ra vài dấu vết khác.

Quả thật là trên mặt đất có rất nhiều hình vẽ, xem ra trước kia người ta nghỉ ngơi thường vẽ xuống một vài thứ. Chúng tôi thấy có bàn cờ đơn sơ, có rất nhiều chữ, nhưng chúng đều không có giá trị, chỉ có một thứ làm tôi cảm thấy là có chút ý nghĩa, đó là trong những vết khắc trên vách đá, đại khái là có một thợ mỏ khi nghỉ ngơi khắc lại, hình như là cái tên người, là Triệu Thúy tỷ, hình như là người trong mộng. Nhìn đó tôi lại nhớ tới A Quý trên kia, phỏng chừng hắn sẽ nguy mất.

Đến ngày thứ ba, tôi không tự chủ được suy nghĩ của mình đâm ra nghi ngờ, nghĩ không biết còn phải đợi trong bao lâu nữa, lẽ nào lại không có chuyện gì xảy ra sao? Hay là con quỷ kia quên mất chúng tôi ở đây rồi?

Muộn Du Bình vẫn như cũ, dao găm của tôi bị hắn cầm, dắt ở ngang hông. Người bất động, cả ngày dựa bên đồng lửa, không nhìn ra có chút lo âu nào.

Tuy rằng trước kia vẫn thường thấy bộ dạng này, nhưng tôi cảm giác giờ hắn bình tĩnh quá mức, có khi còn cảm giác như hắn biết sắp có chuyện gì xảy ra.

Tình hình cứ như vậy tới nửa đêm ngày thứ năm-hắn là nửa đêm, nếu đồng hồ của tôi còn chạy đúng, bỗng nhiên có biến cố xảy ra.

Tôi dậy đi tiêu, đang phê, đột nhiên phát hiện Muộn Du Bình không còn ở vị trí cũ, kinh ngạc một chút, theo bảo năng nhìn ra chung quanh, bỗng thấy hắc đứng trước vách đá, đang nhìn cái gì đó.

Bàn Tử vẫn còn đang ngáy ngủ, tôi thấy tình hình không ổn, nhìn đồng hồ một cái rồi tới đá hắc ta dậy, hai người cùng đi tới xem.

Tới trước vách đá vừa ngó vào, chúng tôi cùng kinh thần sửng sốt, bóng người kia lại xuất hiện.

Lòng tôi thảm nhủ, Muộn Du Bình nửa đêm nhìn cái này làm gì? Nhìn lại lần nữa, phát hiện vách đá không hề có dấu hiệu bị thấm nước, hơn nữa bóng người quỷ dị kia nhìn có chút khác với lúc trước.

Cầm đèn pin lên soi vào vách đá, trong tích tắc tôi lập tức hít một ngụm khí lạnh, trong vách đá toàn là những bóng đen, giờ có thể thấy rất rõ ràng. Dưới ánh sáng mạnh, những bóng người đó cách bề mặt vách đá một khoảng gần hơn trước rất nhiều.

“Cái cmn! Chuyện gì xảy ra đây?” tôi mắng.

Muộn Du Bình nói: “chúng đang di chuyển tới chỗ chúng ta.”

§47. Quái vật

Đúng là bóng người trong vách đá đang tiến gần tới chỗ chúng tôi, hơn nữa động tác liên tục thay đổi rất kỳ quái, cái đầu quỷ dị đưa ra đằng trước, nhìn như là đang cố gắng lao ra khỏi vách đá vậy.

“Di chuyển sao?” Bàn Tử vẫn còn ngái ngủ, không rõ mô tê gì.

“Lúc trước chúng bị chôn trong vách tường cách ba thước, giờ chỉ còn chưa tới một thước.” Muộn Du Bình nói xong liền ra hiệu, “năm ngày, chúng tiến gần được hai thước, vậy còn lại một ngày rưỡi nữa...”

Hắn dừng một lát rồi không nói tiếp nữa.

Tôi hiểu hắn muốn nói gì, chỉ còn một ngày rưỡi nữa, những bóng đen này sẽ đi ra từ trong vách đá kia.

“Chẳng lẽ chúng còn sống sao?” tôi không khỏi rùng mình sợ hãi.

Muộn Du Bình lắc đầu, chỉ nhìn chăm chú vào những bóng đen đó, động tác đó nhìn như đang đối diện với bọn chúng vậy.

Trong tích tắc cơn buồn ngủ của tôi liền biến mất, tay cầm đèn pin soi một vòng, thấy bốn phía tất cả đều là những bóng người, toàn thân da gà nhất loạt nổi lên. Bọn chúng rốt cuộc là cái quái gì vậy? Nếu chui ra khỏi vách tường kia... chỉ nghĩ thôi da đầu tôi đã tê dại đi rồi.

Đi quanh một vòng, tôi đột nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức mắng: “thế quái nào! Chẳng lẽ đây chính là mục đích kia?”

“Mục đích gì chứ?” Bàn Tử vẫn mơ mơ màng màng.

“Tôi không rõ lắm, nhưng có lẽ là một nghi thức hiến tế, chúng ta là tế phẩm, hoặc đây là một kiểu chăn nuôi động vật, mà chúng ta là thức ăn, cũng có thể là một cuộc đi săn, chúng ta là con mồi... Nói chung chúng ta được chuẩn bị cho những bóng đen này.”

Bàn Tử nhíu mày một cái, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, ngo ngoe vài giây mới mở miệng mắng một tiếng: “cái con mợ nó! Không thể nào!”

Tôi nói cái gì không thể chứ? Nhìn những bóng đen hình hài quỷ dị này mà xem, chắc chắn không phải là cái dạng mỹ nữ gì, mà bọn chúng lại bị chúng ta thu hút, tuyệt đối không phải là chuyện gì hay ho.

Lòng tôi lúc đó loạn lên thành một mớ, không biết phải làm gì, nhìn về phía Muộn Du Bình, thấy hắn đang nhập tâm suy nghĩ, không biết tính toán điều gì.

Bàn Tử đột nhiên bới ra trong đồng công cụ một cái búa đục đá, vút cho tôi.

“Để làm gì chứ?” tôi hỏi.

“Ra tay trước chiếm tiện nghi.” Bàn Tử trầm giọng nói, “đánh cho ngay cả mẹ chúng nó cùng không nhận ra luôn.” nói rồi chuẩn bị đi đập đá.

Tôi giữ hẩn lại, “những thứ này không biết là cái gì, anh đập mấy cái mà nó không chết, ngược lại còn giúp chúng nó từ bên trong ra ngoài, đến lúc đó xem anh xử lý thế nào!”

Bàn Tử mắng: “tôi thật không chịu nổi tên ngọc nhà cậu! Cậu không muốn đục một cái lỗ ra xem trước bên trong kia có gì à?”

Tôi trước sau vẫn cảm thấy không ổn, nhìn lại Muộn Du Bình, hẩn lại lờ chúng tôi đi như cũ.

Bàn Tử nghĩ là hẩn cũng tán thành, lập tức giơ búa đá lên, bỏ vài nhát xuống phía có bóng đen kia.

Mấy chục ngày trời chưa được hạt cơm nào vào bụng, thể lực chịu không nổi, bỏ một nhát chỉ đục được ra một cái lỗ con con, nhưng đá ở đây cũng vô cùng giòn, vài nhát sau đá nứt ra thành một cái khe hở hẹp.

Bàn Tử suýt xoa vài tiếng, tiếp tục kiên trì bỏ xuống, bề mặt ngọc thạch bị khoét một hố tương đối sâu.

Trong vài giây, một mùi đặc biệt nặng từ trong kẽ đá tỏa ra, gần như khiến người ta không thể thở nổi, chúng tôi bất giác lui về sau mấy bước.

Bàn Tử còn muốn đập tiếp, lần này tôi lập tức ngăn hẩn lại vì theo như tôi thấy từ sâu trong khe hở này có cái gì đó đã hiện ra.

Chúng tôi bịt mũi, chờ cho thứ mùi kia tản bớt ra rồi mới tiến lại gần quan sát.

Bàn Tử cầm đèn pin, soi vào trong khe hở.

Thoạt tiên chỉ thấy một màu xanh xanh, giống như là màu đá, chẳng rõ là bộ phận nào của cái bóng người kia. Vốn cũng không quá sợ hãi, nhưng phải ghé sát để nhìn, cái thứ bên trong bỗng chuyển động khiến tôi bị giật mình, tiếp theo, có hai tròng mắt trắng dã từ sau khe hở hiện ra, trừng trừng nhìn về phía tôi.

Trong tích tắc đó, tôi gần như ngừng thở.

Cặp mắt kia không ẩn chứa chút cảm xúc gì, cũng không nhìn về bất kỳ một phương hướng nhất định nào, nhưng nếu là bạn thì bạn biết nó đang nhìn về phía mình, hé mắt qua cái khe trừng trừng quan sát, tình hình quả thực rất là quỷ dị!

Tôi và Bàn Tử không khỏi cùng hít một ngụm khí lạnh, hai người đều giật nảy, đồng thời ngay lập tức xác nhận, thứ này không phải là người!

Không dám nhìn nữa, tôi ép buộc bản thân phải dời đi chỗ khác, Bàn Tử cũng không biết làm gì lúc này cho phải.

Tôi nhìn hắn, thầm nghĩ không phải anh to mồm muốn đánh cho ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra được sao? Bàn Tử lại lắc lắc đầu.

Vừa định nói vài câu, đột nhiên từ trong khe nứt truyền ra một tiếng nghe như tiếng trẻ con hét, rất chói tai, đồng thời là có hai móng vuốt cực nhỏ với ra ngoài, tóm lấy cổ tôi.

Tốc độ nhanh kinh người, tôi phản ứng không kịp, bị nó kéo về phía khe hở, đập đánh rầm một cái vào vách đá.

Muộn Du Bình phản ứng nhanh hơn so với Bàn Tử rất nhiều, trong tích tắc đã nhào tới túm được tôi, tay còn lại vung dao găm chọc vào bên trong khe hở, đâm trúng cổ tay của nó, đâm hai ba nhát nó mới chịu thả tay ra.

Tôi vừa ngã xuống đã thấy Bàn Tử với tay kéo đi.

Hai móng kia lập tức lại duỗi ra, chói với trong khoảng không. Bàn Tử vác búa lên đập cho nó mấy cái, cũng không biết có trúng không, hai ngón tay liền rút lại vào trong.

Chúng tôi còn chưa hoàn hồn, chóng tay đầu gối thờ hồng hộc nửa ngày. Bàn Tử nói: “chết cnm tiệt! Con bà nó chứ, kia hắn là quái vật!”

Bên kia Muộn Du Bình đã thấy quay đầu về bên đồng lửa, một tay cầm cái rổ, tay còn lại xúc vào một vốc than đang cháy, nói:

“Hỗ trợ!”

§48. Củi lửa

Tôi vừa nhìn liền hiểu ngay ra ý định của Muộn Du Bình, không cần phải nghĩ nhiều nữa, hấn lập tức đem rổ củi đang cháy kia hất vào trong khe hở.

Vật bên trong còn cách một khoảng, Bàn Tử theo sau vừa hất xong rổ củi cháy thì lập tức đẩy nó vào bên trong.

Ngay sau đó trong khe đá vang lên từng đợt gào thét, như tiếng trẻ sơ sinh kêu khóc, chói tai kinh người, thê lương khủng khiếp.

Theo lý mà nói, giết chết loài động vật quái dị này sẽ chẳng có quá nhiều áp lực tâm lý, nhưng khi tôi nghe thấy tiếng thét đó, trong lòng đột nhiên có cảm giác nhói lên, thực sự không nở, như là nó giờ hoàn toàn bị yếu thế, chỉ có thể mặc cho người ta áp bức. Muộn Du Bình mặt lạnh như băng sương, không chút do dự vẫn tiếp tục đổ than cháy vào.

Trong không khí tràn ngập thứ mùi quái đản, đối với tôi mùi này hết sức quen thuộc, đó là “mùi người chết” toả ra từ trong khối sắt, không ngờ nó thực sự là hiện thân cho cái chết. Bóng đen trong vách đá không ngừng run rẩy, từ từ dừng lại, tiếng thét thê lương cũng trở lên mơ hồ không nghe rõ nữa.

Bản thân tôi đã có chút mềm lòng, tuy là vừa rồi thiếu chút nữa là bị nó tóm được, nhưng như thế này rõ ràng là giết đi một sinh linh, trong lòng vẫn vô cùng bức bối.

Bàn Tử không yếu lòng như tôi, tuy cũng có lăm bảm gì đó, nhưng không làm ra mặt, chỉ gượng cười nói mấy tiếng: “kiếp sau đầu thai làm người, đừng đầu thai nhầm chỗ nữa.”

Sau cùng, bóng đen kia không còn cử động, chỉ thấy từ trong khe hở trên vách đá bốc lên một làn khói xanh.

Tôi chần nản ngồi xuống đất, thổi dài đánh thượt, vừa định nghỉ ngơi một chút, Muộn Du Bình lại nói: “chưa xong đâu.”

Tôi ngẩn đầu nhìn lên liền vỡ ra ý hấn là gì, trên vách đá bên kia, còn có ba bóng đen chỉ còn cách bên ngoài vô cùng gần.

“Chúng ta phải làm sao đây?” tôi vội hỏi.

Muộn Du Bình không trả lời, nhìn sang Bàn Tử. Hấn gật đầu một cái, lập tức gơ búa và đục lên, tiến về phía một bóng người khác, tôi không muốn nhìn lại cảnh đó, đành ngồi im không nhúc nhích ở nguyên vị trí. Bàn Tử niệm vài tiếng A di đà Phật, vừa xuống tay đập đá, rất nhanh sau đó cảnh tượng lúc trước lại tái hiện. Tới người thứ ba, Bàn Tử cũng không chịu nổi, đầu đầy mồ hôi lạnh, đứng trước bóng đen kia thật lâu, lát sau mới quay lại hỏi Muộn Du Bình: “Tiểu Ca à, hay là mình nghỉ một chút đã?”

Muộn Du Bình lắc đầu, nhìn xung quanh rồi lạnh lùng nói: “nghĩ sẽ không còn thời gian nữa.”

Quay đầu nhìn lại, ngay lập tức tôi phát run lên, không biết từ khi nào mà những bóng đen đã hiện ra trên bề mặt vách đá, liếc qua cũng có thể thấy rất rõ ràng là nhiều hơn cả dự tính mười con ban đầu, hơn nữa nhìn bằng mắt thường cũng thấy được.

Chúng đang từ từ di chuyển ra bên ngoài vách đá.

Đây là chuyện quái gì? Chẳng lẽ chúng nhận ra ý đồ của bọn tôi nên tăng tốc?

Tôi đứng lên, Muộn Du Bình rút dao găm của tôi ra nắm trong tay trái, Bàn Tử vác một cái búa đập đá lên, tôi tay không tắc sắt, nhìn quanh một lúc, nhặt dưới đất một cây gậy sắt, ba người đứng tựa lưng chú tâm quan sát bốn phía.

Bàn Tử đã nổi hứng, người như hấn thật sự rất hợp với loạn đả, không quan trọng kia là người hay là yêu quái. Chợt nghe Bàn Tử mắng vài tiếng, nói: “chó má thật! Cũng được, con mẹ nó chứ tôi thật không thể ở lại nơi khi gió này nữa, nếu phải chết đói thì thà tôi chết trong vinh quang còn hơn, chúng ta đại khai sát giới một trận!” nói xong hình như là nhớ ra cái gì đó, một cước đá bay tượng thần, “con mẹ nó chứ, không nể mặt nhau gì cả, lão tử bái lạy người chẳng khác gì bái lạy một “con gà con””

Lòng tôi nhảy dựng lên, bất giác run run nhưng bất ngờ là không phải do sợ, nhìn Bàn Tử nói: “chết như vậy có gì là vinh quang chứ? Con mẹ nó ai biết được anh chết thế nào đâu?”

Vừa mới nói xong, đột nhiên sau gáy lạnh toát, như có cái gì vừa rơi xuống cổ tôi, tôi giật mình vội nhảy lùi lại rồi cho tay lên sờ thử. Vờ nhìn thì ra là một vài mảnh đá vụn.

Chợt nghĩ, thế quái nào, vừa rồi quên mất trên đầu mình cũng là vách đá, ngàng đầu lên vừa thấy trên trần chỉ cách chưa tới hai gang tay có một vết nứt, từ trong đó có một thứ toàn thân xanh biếc ló ra.

Chúng tôi lập tức né ra, cùng lúc đá trên trần cũng nứt ra, một đồng màu xanh thông từ trên xuống, sau đó là tiếng thét thảm thiết vang lên.

Dưới ánh sáng leo lét của đèn pin, tôi cơ bản không thể thấy rõ được toàn bộ diện mạo của thứ đó, chỉ biết có một cái bóng vừa rời xuống, trong nửa giây bị ánh sáng chiếu tới liền lập tức né tránh, va vào ngay trên đồng lửa.

Lửa bị gạt văng ra tứ phía, tia lửa và tàn lửa cũng vung vãi khắp nơi, ánh sáng lớn nhất đã bị đá tung, bốn phía lập tức rơi vào bóng tối đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều chấm lửa li ti trên nền đất.

Biển cổ này tôi không kịp chuẩn bị, dùng đèn pin đuôi theo thứ kia, nhưng chỉ thấy được tàn ảnh của nó.

Bàn Tử phản ứng nhanh nhất, nhặt ngay một thanh củi vẫn còn đang cháy, nhưng vừa mới cầm lên thì nó lụi ngay lập tức, chỉ còn lại một đầu tàn củi hồng hồng.

“Chó má!-” Bàn Tử mắng to, “cái-” một chữ vẫn chưa nói xong liền hóa thành tiếng kêu đau đớn, người như bị thứ gì quật ngã xuống đất, tiếp theo là liên tiếp những tiếng đầu đá thùm thụp.

Vội soi đèn về phía phát ra âm thanh, thấy Bàn Tử và một con gì đó đang vật lộn, lại soi qua chỗ khác theo Muộn Du Bình, đèn vừa chuyển lại không thấy hấn đầu nữa, chỉ thấy trước ánh đèn là một khuôn mặt dữ tợn vô cùng.

Tôi lia đèn pin theo quán tính, do đó khuôn mặt kia chỉ hiện lên trong nháy mắt, vậy không đáng sợ bằng phải tận mắt chứng kiến nó. Tôi nhất thời bị dọa cho sợ chết khiếp, phản xạ tự nhiên là lùi về phía sau, thốt lên:

“Lại một con nữa chui ra!”

Sợ thì sợ, gậy sắt trên tay tôi lập tức vung về phía trước vài đường, trúng phải cái gì đó phát ra tiếng trầm trầm, nhưng không đung sức. Gậy bằng sắt, vô cùng nặng, tôi thấy bằng tay không thì chẳng thể vung được nổi hai cái, đành phải thu chiêu, lại dùng đèn pin soi.

Còn chưa soi thấy cái gì sau lưng đã bị va mạnh, cả người bị hất ngã úp mặt xuống đất. Đèn pin rơi khỏi tay, không biết bay đi đâu nữa.

Tôi ngóc đầu dậy liền biết không xong rồi, chẳng thấy cái mù nào cả, thật sự rất phiền toái. Lúc này chợt nghe thấy Muộn Du Bình hô to một tiếng: “nằm giáp xuống đất, không được cử động!” tiếp theo lại nghe thấy một tràng gào thét thê lương, có cái gì đó ngã vật ra bên cạnh người tôi.

Tôi ôm đầu lùi sang một bên, cách thân vài gang tay vang lên tiếng khàn khàn, sau đó từ trong bóng tối nghe thấy “răng rắc, răng rắc” tiếng xương khớp bị bẻ gãy, tiếng kêu thảm ngừng bật.

Bên kia, Bàn Tử vẫn còn chưa dừng vật lộn, nghe thấy có tiếng búa giáng xuống, “Chết cmm đi! Dám đánh trộm Bàn gia ông mày à! Này thì ôm trộm ông mày này!” Tiếng búa giáng kèm theo một giọng thét xé lòng, sau đó búa vẫn giã đều đều nhưng không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa. Bàn Tử nhỏ một cái xuống đất.

Không biết rõ tình hình bên đó thế nào, quanh tôi thoáng chốc liền lặng đi.

Tôi hỏi: “giải quyết hết rồi à?”

Muộn Du Bình bên cạnh lạnh lùng nói: “đừng nói gì cả, chỉ nghe thôi!”

Tôi lập tức nín thở, lắng tai nghe trong bóng tối truyền tới tiếng bò sần sạt,

không thể đoán được là thứ gì.

§49. Có 35 con

Bỗng thấy trên vai có cảm giác bất thường, chỗ vừa rồi bị Muộn Du Bình giữ lại đầy những huyết. Bên kia Bàn Tử thét lên một tiếng thảm thiết, không phải là kiểu chiêm thể thượng phong mà là tiếng gầm khi bị rơi vào đường cùng, nghe mà hồn bay phác tán.

Tuy rằng tôi không nhìn thấy cái gì, nhưng có thể tưởng tượng được bốn phía đang diễn ra hoạt cảnh thế nào. Những bóng người trong vách đá khẳng định đang bao vây quanh ba bọn tôi.

Nhớ lại những dòng chữ trên mặt đất kia có viết: mười sáu, bảy, mười, bốn tổng cộng là ba mươi bảy. Vừa rồi hai con đã bị chết cháy, vậy chúng tôi phải đối mặt với ít nhất là ba mươi lăm con nữa.

Tôi nhìn không thấy tình hình xung quanh, chẳng biết Bàn Tử có bị thương không nên cũng không lo lắng nhiều, trong lúc đó cũng không có nhiều tinh lực để suy nghĩ lung tung nữa, nắm chặt gậy sắt, tập trung toàn lực chú ý vào hai bên tai.

Bàn Tử cách chúng tôi rất xa, khả năng còn bị ngăn trở, bên cạnh hẳn không có ai, chắc khó mà nhận nhìn được, tiếng hô hấp vô cùng nặng nề, nhưng đồng thời lại rất nhỏ, dường như phải ghì chặt phôi của mình, tôi thậm乎 giờ mình phải đi tìm hẳn.

Không mất bao nhiêu thời gian, đột nhiên chỗ Bàn Tử vang lên một tiếng âm âm, nghe thấy như hấn bật dậy, suýt xoa một tiếng đau đớn, sau đó hét to: “cái con mợ! Khai đao!”

Hô xong tiếng đó, không biết là hấn đập trúng cái gì, bên đó lập tức trở lên hỗn loạn, có tiếng kêu, cùng lúc lại có tiếng như cả trăm con chim bị giạt mình bay kêu quang quác, rối ren vô cùng, tất cả đều tập trung về phía Bàn Tử.

Tôi vung gậy tính lao tới giải vây, nhưng chưa được hai bước liền va vào một đống nằm lăn trên mặt đất, trắng trắng dinh dính. Còn chưa kịp phản ứng, trong bóng tôi đã vang lên một tiếng rít, kinh phong nổi lên tứ phía, trong tích tắc người bị hất cho ngã nhào xuống đất, nhiều chỗ bị va mạnh đau tới tái mặt.

Đưa tay lên quơ liền bắt được một móng vuốt vôi vàng văng ra. Ba chân bốn cẳng khua tay loạn bậy, trong vài giây mà tay đã bị cào cho be bét. Có điều là chỉ sau đó một lát liền nghe thấy một tiếng rít đau đớn, thứ kia bị đập văng ra ngoài.

Tôi mau chóng khua tay chân bật dậy, lại bị Muộn Du Bình bên cạnh kéo vai lại, tai nghe tiếng hấn nhẹ giọng quát:

“Không được lên tiếng, cậu cũng không được cử động!”

Nói xong liền lao tới chỗ Bàn Tử như cuồng phong.

Tôi lấy làm lạ, vừa rồi còn định qua hỗ trợ nhưng lời Muộn Du Bình nói không thể không nghe. Bỗng lại thấy trên vai có gì đấy không đúng, sờ một cái chỗ vừa rồi bị Muộn Du Bình nắm đã dính đầy máu.

Đổ máu nhiều như vậy chắc chắn là phải bị trọng thương. Lòng tôi bỗng trầm xuống, trận đánh vừa rồi nghe thì có vẻ như là phe mình chiếm thế thượng phong, nhưng rõ ràng là cũng không giành được bao nhiêu cơ hội.

Có nhiều khi tôi tưởng tượng rằng trong ba người chúng tôi có một người phải chết, liệu tình hình lúc đó sẽ thế nào? Nhưng chung quy tưởng tượng mãi chỉ là tưởng tượng mà thôi, chỉ cần có Muộn Du Bình ở đây, tôi cảm thấy sẽ không có chuyện như thế xảy ra. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ, những suy nghĩ ấy của tôi đã tan thành mây khói, Bàn Tử bên kia khả năng sẽ bị hại chết ngay nơi này.

“Thoái lui tới bên tường đi!”

Có tiếng gọi vọng ra từ chỗ Bàn Tử, kèm theo đó là tình hình càng lúc càng thêm hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngã huỳnh huỵch, tiếng Bàn Tử chửi mắng, tất cả hòa vào nhau thành một mớ ồn ào.

Trong đầu tôi trống rỗng, lúc này không còn chất xám mà nghĩ nữa, ngồi im ôm chặt gậy sắt, chỉ có thể nín lặng mà nghe ngóng tình hình bên kia, giờ mình có muốn lao vào cũng vô ích, tình hình rối ren tới mức tôi không thể hiểu nổi, nếu không phải là người có thân thủ vô song, lao tới dễ sẽ bị Bàn Tử thẳng tay đập chết.

Cũng không biết tình hình kéo dài trong bao lâu, đột nhiên mọi thứ đồng loạt biến mất, không gian bỗng rơi vào một khoảng tĩnh lặng.

Tôi vẫn không dám nhúc nhích, không biết đang xảy ra chuyện quý gì. Bọn họ đều chết cả rồi sao? Hay là toàn bộ những người đá kia bị giết cả rồi? Hoặc chỉ có hai người bọn họ chết thôi?

Cẩn thận nghe ngóng một lát, đột nhiên “choang” một cái, đèn pin bên kia cuối cùng cũng sáng lên, quay đầu nhìn lại thì hóa ra là Muộn Du Bình, một tay giữ Bàn Tử, tay còn lại cầm đèn pin của tôi.

Tôi định lên tiếng, lại thấy hấn khập khiêng diu Bàn Tử tiến tới bên cạnh tôi, buông Bàn Tử xuống, bản thân cũng ngồi vào một góc, hai người toàn thân đầy những vết thương, máu chảy loang lổ.

Gần như là toàn thân nhuốm máu, hình xăm kỳ lân trên người anh lại hiện lên. Lúc ấy không chỉ có trên bờ vai mà nguyên nửa người của Muộn Du Bình như đang bốc cháy, vết xăm lan ra toàn thân.

Tôi chết lặng, Muộn Du Bình đưa đèn pin cho tôi, cầm lấy tay tôi chĩa ánh đèn về phía vách đá, trên đó có một lỗ hồng, dường như là nơi mà những người đá kia vừa chui ra ngoài.

“Đây là cách mà hầm này được hình thành, tôi vừa ngó qua rồi, đường hầm kia có thể thông ra bên ngoài.” hấn nói, “cậu mang theo mấy thứ này rồi mau rời đi đi.”

Tôi lập tức gật đầu. “anh cứ nghỉ ngơi một chút trước đi, tôi giúp anh kiểm tra vết thương, nếu không việc gì chúng ta lập tức ra ngoài. Con mẹ nó chứ, tôi còn nghĩ lần này chúng ta lành ít dữ nhiều cơ. Tôi thực phục anh lắm, không ngờ anh lại đỉnh tới mức này.”

Muộn Du Bình dựa đầu vào vách đá phía sau, thản nhiên nói: “tôi và cậu ta, không đi được nữa.”

“Anh đang nói linh tinh gì vậy?” tôi mắg.

Muộn Du Bình đột nhiên nhìn tôi cười cười, nói: “cũng may là tôi không hại chết cậu...”

Tôi ngỡ ngàng, anh ho một hồi, trong miệng hộc ra một ngụm máu.

“Anh-” đầu tôi ong lên một tiếng.

Muộn Du Bình vẫn nhìn tôi cười, đầu từ từ ngã xuống, anh ngồi đó như đang nghỉ ngơi, nhưng bốn phía xung quanh lại hoàn toàn chìm vào trong tĩnh lặng.

§50. Thoát ra

Nhìn Muộn Du Bình im lặng trước mắt tôi, trong lòng trào lên một cảm giác rất khó tả.

Tôi không biết lúc đó trong đầu mình đang nghĩ cái gì, chắc chắn là có vô số những suy nghĩ phát sinh nhưng tôi lại không hề có một cảm giác gì.

Ngây ra mất một lúc rồi mới bừng tỉnh được, lập tức run run đưa tay sờ vào mạch ở cổ tay Muộn Du Bình, tôi đã dùng hết can đảm để đưa ra quyết định đó.

Thật may, còn thân nhiệt vẫn còn ấm, mạch đập vô cùng nhẹ, gần như không cảm nhận được.

Quay đầu nhìn sang Bàn Tử, phát hiện trên bụng hắn bị thủng một lỗ lớn, lục phủ ngũ tạng đều bị lộ ra ngoài, mạch đập càng lúc càng nhỏ. Vết thương trên người bọn họ vẫn đang chảy máu, dọc ngang đầy những vết cắt xé, rõ ràng thứ kia phải có móng vuốt vô cùng dài mới có thể cào được ra như thế. Có thể suy ra trận ác đấu vừa rồi khủng khiếp tới nhường nào.

Mất máu quá nhiều dễ dẫn tới suy tim rồi chết. Tôi vẫn giữ cho mình một chút hi vọng, bất lực, buồn, hồi hận, không thể nào hình dung được hết những cảm xúc cùng lúc nảy sinh trong lòng, nước mắt gần như sắp trào ra.

Cũng không biết vì sao mà tôi lại trở lên quyết đoán tới vậy, trong tích tắc tôi gạt hết những đau thương đó đi, bỗng thấy mình bình tĩnh lạ.

Bản thân cũng bị cái bình tĩnh tới bất ngờ đó làm cho giật mình, như là có một người khác ở bên trong thay mình gạt bỏ hết những ưu tư đó. Không biết khi trải qua cái thời khắc này, những người khác có cảm thấy giống vậy không, nhưng vào lúc này, trong đầu tôi cảm giác đã vô cùng rõ ràng.

- Bọn họ còn chưa chết, tôi sẽ không thể vội vã rời khỏi đây, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà nhìn họ chết. Tôi phải làm gì đó, phải nỗ lực tới giây phút cuối cùng.

Tôi đứng lên, đầu tiên cân nhắc phải làm sao đây.

Trước mắt cần tìm lấy một ít tàn hương, đem rắc lên những vết thương sâu nhất của bọn họ, nó sẽ giúp cầm máu tạm thời. Sau đó sẽ nhặt lục phủ ngũ tạng của Bàn Tử từng chút một nhét vào trong bụng. Cái cảm giác đó tôi không bao giờ muốn ghi lại.

Sau khi làm xong, đi lấy đồ lặn lại, xé ra làm mấy mảnh, đi nhặt thêm vài khung gỗ, buộc chúng với nhau thành một cái cán, buộc hai người bọn họ lên đó rồi lôi đi.

“Cho dù có phải chết, tôi cũng phải để các anh ra khỏi đây.” tôi cắn răng

thề.

Sau khi đã làm xong, một tay cầm đèn pin, một tay giữ dao găm, nhìn xung quanh. Trên kia tất cả đều là thứ chất lỏng màu xanh biếc, có lẽ là máu của bọn quái vật đó, nhiều hơn nữa là màu đỏ mơ hồ của máu người, một đồng hỗn độn.

Tôi không nhìn kỹ, cũng không dám nhìn kỹ, chuyển hướng tứ phía vách đá, muốn tìm cái cửa động mà Bàn Tử nói, mới liếc mắt một cái liền ngây cả người-trong vách đá có loáng thoáng hiện ra những bóng đen, hơn nữa so với vừa rồi còn nhiều hơn, nhưng còn ở xa nên nhìn có vẻ nhỏ, hình dạng như một đứa trẻ vậy.

Tôi nhìn một lượt, không khỏi kinh người, giờ không nên lưu lại thêm nữa, vội kéo bọn họ tới cái cửa động mà Muộn Du Bình nói là nơi mà lũ người đá chui ra.

Chỉ riêng Bàn Tử đã rất nặng giờ lại cộng thêm cả trọng lượng Muộn Du Bình, tôi phải vận tới hết sức bình sinh mới có thể đem bọn họ kéo vào trong đường hầm được.

Quả thực là đúng như Muộn Du Bình nói, trong lỗ hổng này có lối đi, những con quái vật kia hình như có khả năng ăn mòn ngọc thạch ở đây để từ từ di chuyển bên trong vách đá thì phải. Bên phía tất cả đều là ngọc thạch, nếu có tên buôn ngọc nào ở đây hẳn sẽ phát điên lên mất.

Nhưng nếu bọn chúng được hình thành trong ngọc thạch này, vậy hẳn là các lối đi đều bị khóa kín. Tôi cố gắng vận sức, kéo một lúc lâu thấy rằng đường hầm rất dài, cảm giác hơi bất thường, vách đá thỉnh thoảng lại hiện ra một gương mặt mơ hồ, nhìn như những người bên trong bức tường đá đang tụ lại trông tôi lê từng bước chậm chạp.

Cũng may là thân kinh của tôi đã trải qua tuyệt đỉnh kinh hãi, nên giờ chỉ đơn giản là mặc kệ nó, cứ thế cắn răng kéo Bàn Tử và Muộn Du Bình đi, chỉ còn biết lo lét đi từng bước.

Đường hầm cũng không có thêm bất kỳ một lối rẽ nào, nhưng đường đi lại vô cùng phức tạp, thậm chí có nhiều chỗ thẳng đứng, tôi tính mình lét liên tục trong mây mây tiếng đồng hồ, gần như mệt tới bất tỉnh nhưng vẫn chưa thấy thấy hết đường.

Cũng không biết sau đó bao lâu thì đèn pin cũng sắp tắt ngấm, đột nhiên bên tai tôi vang lên tiếng nước chảy.

Tôi lét đi với tốc độ như điên, bất ngờ tay hẫng một cái, cảm giác bên dưới chân không tới đất, người thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Cố gắng dùng chút ánh sáng còn lại của đèn pin soi một cái, trước mặt xuất

hiện một khoảng trống, cũng là một bộ phận bất quy tắc của cái khe núi này, không sâu lắm, hai chân có thể giữ thăng bằng được. Bên trên khe hở nước đổ xuống như thác.

Tôi uống lấy mấy ngụm nước, đèn pin soi về phía trước, không thấy có đường hầm nữa, hình như này nơi này là điểm xuất phát của nó. Từ đây có thể theo cái khe kia đi xuống. Lại tới soi qua hai bên một lượt, cũng được lắm! Tất cả bề mặt khe nứt đều như bị đục ra, hơn nữa toàn bộ là một thể thống nhất, mấy con quái vật kia như một núi vậy. Ngoài ra thì không có gì hết cả.

Tôi buông Bàn Tử và Muộn Du Bình xuống, không biết tình hình hiện giờ của bọn họ thành ra thế nào rồi, tự mình từng bước từng bước leo xuống, muốn nhòm xem bên ngoài thông tới đâu.

Thật ra thì hoàn toàn không biết làm thế nào để biết nên phải từ từ xuống thăm dò. Đột nhiên tôi thấy hình như nói đó có gió thổi qua, trong lòng mừng quýnh, lập tức chạy theo cảm giác, quả nhiên phía trước có một cửa động.

Tìm ra rồi! Lòng tôi thầm reo lên, lập tức quay trở lại tháo dây ra để đem từng người ra một.

Chịu đói mấy ngày liền, thực tôi sớm đã không còn chút sức lực nào, đoạn đường này vô cùng khó khăn, đi được nửa đường đã thấy trời đất trời đất quay cuồng, cùng lúc bắt đầu có cảm giác buồn nôn. Đây là dấu hiệu thể lực đã chạm vạch cạn bình, tôi cảm giác mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Tôi thiếu là phải thêm tới sáu bảy giờ nữa mới có thể hoàn thành được vài bước đường đó. Tới khi tôi đi vào trong, được một lát lại tiếp tục phải lết đi trong cảnh trời đất tối tăm.

Tôi có thể xác định, trong quá trình đó, xung quanh mình chắc chắn diễn ra rất nhiều chuyện, vì bên tai luôn vang lên những âm thanh kỳ quái, nhưng tôi không còn lòng dạ đâu mà để ý tới nó, cảm xúc hoàn toàn lộn xộn cùng với toàn thân tê dại. Chính lúc tưởng mình đã chết, tôi cũng có suy nghĩ như vậy.

Không biết lết đi thêm bao lâu, phía trước bỗng xuất hiện ánh sáng. Lúc này tôi không còn sức mà tăng tốc nữa, chỉ tiếp tục bước như cái xác không hồn, cứ thế mà lết đi.

Sau đó, trong vài giây, tôi nghe thấy tiếng gió thổi và tiếng nước chảy, cả mặt đất mà tưởng rằng rất lâu rồi tôi không được nhìn tới. Tôi hầu như không biết phản ứng thế ra sao, chưa kịp nhận ra đây là chỗ quái nào, liền thấy có vài người xuất hiện xung quanh, ngẩng đầu nhìn lên chẳng phải là thôn dân có nét mặt nham hiểm sao.

Bọn họ kéo tôi từ trong cửa động ra, trong số bọn họ tôi không nhận ra được một ai cả.

Trên một triền núi đối diện phía khác của bãi đá ven hồ đầy những người là người, trong tai tôi nghe được toàn những khẩu âm Trường Sa.

Cơ thể tôi đã vô cùng suy yếu, vừa được đưa ra ngoài lập tức hoa mắt chóng mặt, tiếp theo có một nhóm người tiến tới chỗ tôi. Nhìn sắc trời có thể đoán giờ đang là buổi tối, tứ phía đèn đuốc sáng trưng, tất cả đều là đèn măng-sông. Còn có người cầm bộ đàm không ngừng gào thét:

“Tìm được rồi! Tìm được người rồi!”

Một nhóm người lại tiến về phía tôi, rất nhanh sau đó tôi đã có thể trông rõ tướng mạo của họ, tôi nheo nheo nhìn, rồi bật ngờ kinh ngạc, kia không phải là chú Hai nhà tôi sao, theo sau còn có Phan Tử nữa.

Bọn họ đều làm mặt rất căng thẳng, không đợi đến lúc chú tiến tới trước mặt, tôi lập tức ngất lịm đi.

§51. Chú Hai

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã nằm trong phòng A Quý, Vân Thái đang ở bên cạnh chăm sóc tôi. Ngoài kia vô cùng ồn ào, chính nó đã đánh thức tôi.

Thực chất là tôi không bị thương ở đâu cả, chẳng qua là thể lực bị rút cạn nên chỉ cần ngủ một giấc, người lập tức không có vấn đề gì đáng ngại nữa. Tôi ngồi dậy, Vân Thái thấy tôi tỉnh liền lấy nước cho uống, sau đó ra ngoài báo mọi người.

Không lâu sau Phan Tử bước vào phòng, anh hỏi tôi giờ cảm thấy thế nào?

Tôi không thấy chú hai đâu, cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ hỏi lại Bàn Tử hai người thế nào rồi?

Phan Tử nói cho tôi biết, bọn họ đã được đưa đi bệnh viện rồi, giờ vẫn chưa có tin tức gì. Anh bảo tôi cứ yên tâm, nếu hai người đó không chết thì tốt rồi, còn chẳng may tận mạng, cũng đành chịu thôi.

Tôi nghe anh nói cũng có chút an tâm, tới được bệnh viện thì chí ít cũng có hi vọng.

Tiếp sau đó, tôi hỏi sao mấy người các anh lại ở đây? Phan Tử làm ra vẻ thần bí không nói gì, chỉ bảo là chú Hai không cho anh bép xép với tôi, chú giờ đang ở bên hồ, đợi chút nữa chú về sẽ tự khắc nói cho tôi biết. Sau anh bảo tôi nghỉ ngơi nhiều vào, dứt lời liền bước ra ngoài, có vẻ như bên ngoài kia đang rất bận rộn.

Mấy nhà sàn quanh chỗ A Quý đều được Chú Hai thuê, tôi thấy rất nhiều người quen, thủ hạ của chú ba trước kia, chừng hơn hai mươi người, nhớ tới lúc trước nhìn thấy mấy người bên hồ, tôi đoán lần này phải có tới cả mấy trăm người. A Quý đã sớm thoát khỏi khủng hoảng tinh thần, đang bận bịu dẫn mối, nhưng khi tôi hỏi hấn thế nào rồi, hấn lại chẳng biết cái gì cả.

Tôi cũng chịu, đành phải làm như Phan Tử nói, nghỉ ngơi hai ngày trong nhà A Quý, sau khi thân thể đã hồi phục được đại khái rồi mới thấy Chú Hai từ bên hồ trở về.

Đi cùng chú Hai còn có rất nhiều người, đều là mấy chú họ ở Trường Sa, có vài người là thủ hạ của chú Ba, tất cả đều là người có máu mặt trong gia tộc nhà tôi.

Lòng thầm hỏi chuyện quái gì thế này? Làm sao mà lắm người nhà mình tới đây vậy?

Tôi không dám hỏi, vì nhìn sắc mặt của Chú Hai và những người kia không tốt lắm, nói chuyện vài câu, thấy ánh mắt bọn họ nhìn tôi đều có chút

kỳ lạ.

Thần sắc chú Hai rất kém, vặn hỏi rất lâu chú mới chịu mở lời, Chú Hai đưa mắt nhìn tôi, nắm lấy hai vai tôi rồi hỏi người tôi không vấn đề gì chứ?

Tôi gật đầu nói không việc gì, lúc đó mới dám hỏi nhỏ chú chuyện gì đang xảy ra. Chú lại nhìn tôi lần nữa, sau thở dài, vỗ vỗ vai tôi bảo có muốn đi dạo với chú không.

Chúng tôi đi tới bên dòng suối cạnh thôn, dọc đường cũng không thấy chú nói câu nào, đi tận tới ngôi nhà cũ bị lửa thiêu rụi ngày trước, chú mới nói:

“Email của mày, chú đã đọc.”

Lòng tôi cũng cảm giác được chắc chuyện này có liên quan tới email đó, quay lại nhìn chú, chờ chú nói tiếp.

Chú dừng lại, lát sau mới nói:

“Mày có tin nội dung viết trong bức thư đó không?”

“Giờ bảo cháu phải nói sao đây? Cháu rất không muốn tin, nhưng không được, vì cháu chẳng thể nghĩ ra khả năng nào khác.” Tôi nói, “chú Ba và chú sống với nhau nhiều năm như vậy, chú có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Chú Hai châm một điếu thuốc, nhìn tôi cau mày, không đáp lời.

Tôi nói: “đấy là người khác nói, chú Ba cũng không tự mình phủ nhận, vì thế cháu không phải là không có nghi ngờ.”

Chú Hai vẫn nhìn tôi, rít xong vài hơi thuốc thì dừng lại, ít giây sau đột nhiên lên tiếng:

“Mày không phải nghi ngờ gì nữa, chú nói cho mày biết, đây là sự thật.”

“Sự thật?” tôi nói, “sao chú biết?”

Chú chậm rãi đáp: “chuyện này chú cũng đã sớm biết rồi.”

Tôi đứng ngẩn ra, không tin vào hai tai mình nữa.

Chú la lại nói tiếp: “Tiểu Tà này, có một số việc không quá đơn giản hay quá phức tạp như mày nghĩ đâu.”

“Nếu như chú biết rõ vậy sao vẫn để nó xảy ra?” tôi hỏi.

Chú lặng im không nói, sau đó ra hiệu, bảo tôi đi theo, tiện tay rút ra một vật gì đó.

Tôi nhận lấy đư lên mắt nhìn, là một bức hình

“Đây là?”

“Thứ này được lấy ra trong căn nhà này trước khi nó bị thiêu hủy, chú đã giữ lại nó. Chú nghĩ là giờ cho mày xem sẽ thích hợp hơn trước.” Chú nói.

Tôi sửng sốt, bối rối trong giây lát, nhà ư? Thiêu hủy? Chết tiệt! Không thể nào! Tôi lập tức hỏi: “Chú Hai, do chú làm ư?”

Là tôi vẫn muốn hỏi thêm, nhưng chú lại khoát tay ra hiệu tôi xem ảnh trước đã, “những chuyện đó, chú sẽ không nhắc lại.”

Đây là một bức ảnh đen trắng vô cùng bình thường, là ảnh chụp chung. Nhìn kỹ, mặt trước là một người trung niên xa lạ, đang nói chuyện với Văn Cẩm, đằng sau còn có vài người trong đội khảo cổ. Người trung niên kia tôi chưa từng gặp qua ở bức ảnh trước. Người đó vô cùng trắng, vô cùng gầy, nhưng khi tôi nhìn lại thấy có phần quen thuộc.

“Đây là bức ảnh mà Sở đầu hỏi kia muốn cho mày xem.” Chú Hai nói, “chú đã tìm cái có thể làm sáng tỏ vấn đề một cách rõ ràng nhất, nghĩ nếu cuối cùng vẫn không thể thì sẽ phải nói cho mày nghe hết mọi sự, vật chứng này so với lời chú nói có thể sẽ thuyết phục hơn.”

“Là cái này ư?” tôi không hiểu, “bức ảnh này thì có vấn đề gì chứ?”

Tôi nhìn người trung niên gầy gò trắng trẻo kia, bỗng nhận ra đó là ai, không kìm được một tiếng “a” kinh ngạc. “không thể nào là người đó được? Không phải chú...”

Người này không liên quan gì tới những chuyện trước đây của chúng tôi, nhưng không phải là người không quan trọng, nếu như đội khảo cổ của Văn Cẩm cũng xuất hiện trong bức hình này, vậy người đó cũng phải thuộc đội khảo cổ, nhưng không phải là vị trí mà tôi đã nghĩ tới.

Chúng tôi tiếp tục đi dạo, Chú Hai nói:

“Chú không thể nói được tỉ mỉ từng sự việc, nhưng chú có thể kể một chuyện cho mày nghe. Tiểu Tà, có những lúc, những việc mà người đó cũng được xem như là một phần của câu chuyện, gần như vậy đấy, mày có muốn nghe không?”

§52. Hải lòng

Tôi gật đầu, Chú Hai vừa châm thêm một điếu thuốc, nói: “mày đọc sách cũng không kém gì chú, đã từng đọc qua giai thoại Tần Thủy Hoàng chưa?”

Tôi gật đầu “sử ký” là một môn học bắt buộc, tất nhiên là phải đọc qua rồi.

Chú nói tiếp: “vậy còn Hán Thư?”

Tôi cũng gật đầu, chú lại nói: “mày có phát hiện thấy không? Những hoàng đế trong lịch sử Trung Quốc cổ đại của chúng ta, bất luận là đại hoàng đế, tiểu hoàng đế hay là hoàng đế bù nhìn thì cũng vẫn là hoàng thất chính thống, khi công thành danh toại, thiên hạ thái bình, tất nhiên là bọn họ đều có cùng một ước muốn, đó là cầu trường sinh.”

“Theo đuổi cả một đời là giấc mộng Chung Cực đế vương, cũng không có gì kỳ quái. Cháu muốn cả đời này không lo tiền nong gạo nước, muốn giết ai thì giết, lấy ai thì lấy, đó là ham muốn duy nhất của cháu, chỉ sợ là sẽ không thể tiếp tục được cuộc sống này thôi.” tôi phụ họa theo.

Chú Hai không để ý, chỉ tiếp lời: “nếu lật sách sử ra tra, mày sẽ phát hiện, thực sự là cái luật đó rất khó mà phá vỡ được, hơn nữa càng là hoàng đế khai quốc, càng có tham vọng lớn, tần thủy hoàng, hán vũ đế, đường thái tông...” chú dừng một lát, “từng thế hệ một, hàng chục quốc hiệu được thay đổi, danh xưng cũng khác đi, càng về sau, ngay cả khi không còn hoàng đế, cái thông lệ đó vẫn không hề xóa bỏ.”

Tôi gật đầu, quả là vậy. Tính cách con người đúng là luôn được kế thừa không hề thay đổi, mặc cho bạn đứng ở vị trí nào, tới một thời điểm nhất định cũng sẽ phải cận kề cái chết như nhau cả thôi.

“Nhưng, cái gọi là bí quyết trường sinh trong truyền thuyết, càng gần thời đại hiện nay càng thêm mơ hồ. Rất nhiều bậc đế vương cho rằng đầu mối của thuật trường sinh tồn tại trong những mộ táng cổ đại, do đó mà tự nhiên xuất hiện rất nhiều đội quân giúp vua chúa tiến hành khảo sát địa chất. Đội quân đó thực chất chỉ treo đầu dê bán thịt chó, có chút liên hệ với quan chức để có ô dù bảo hộ.” Chú nhìn tôi, cười một tiếng, “mà người của đám bọn họ, thường lại là những cao thủ lợi hại nhất trong thiên hạ. Thổ phủ tử từ xưa, khắp từ nam ra bắc tìm kiếm tài nhân, có không ít người được tuyển vào làm công ăn lương. Có vài lần, phải dùng tới cường quyền để gây áp lực, không phải là vì kẻ đó chịu nghe theo, chỉ là vì trong nhà còn người già người trẻ nên đành cúi đầu khuất phục.”

“Có điều là, chuyện này trước sau vẫn không được rõ ràng, do đó các triều đại cuối cùng cũng không có được một kết quả gì tốt đẹp. Ngoài ra thì trong những đội quân đó, luôn có người muốn thoát khỏi sự khống chế tuyệt đối

đó, hơn nữa không chỉ có bậc vua chúa bị hấp dẫn, những người bị thứ tham vọng này mê hoặc cũng rất nhiều. Khi bọn họ phát hiện ra một chút manh mối, trong lòng không khỏi nảy sinh những ý nghĩ ích kỷ.”

“Những ý niệm đó, họ chỉ nói cho huynh đệ hoặc là người nhà của mình biết, những thành viên trong gia tộc đều phải trải rất nhiều nguy hiểm, đao chĩa trước mũi người, cảm đảm vô cùng, vì thế sẽ nghĩ ra được kế hoạch, sau sẽ cho thực thi những kế hoạch đó. Chúng có thể thành công, cũng có thể thất bại, hoặc không biết là thành công hay thất bại, nhưng khẳng định là một khi bị phát hiện, những người đó sẽ phải chết.”

Chú dừng lại, nắm lấy bả vai tôi nói: “chỉ là, có những kế hoạch kéo dài trong thời gian rất lâu, thậm chí tới khi triều đại thay đổi. Khi đó, đôi bên đều đã đạt được một nhận thức chung nào đó, không ai còn hi vọng nó bị khai ra.” Nói xong chú nhìn tôi, “Đặc biệt là “nó”.”

Tôi không dám nói là mình hoàn toàn hiểu được những gì chú Hai kể, nhưng tôi biết chú muốn đề cập tới cái gì.

Nói thật, tôi chưa bao giờ nghĩ tới mặt trái của câu chuyện lại là như thế, khó trách Sở Ca nói với tôi không thể tiếp tục điều tra được. Trong lúc trầm ngâm, những gì Chú Hai vừa nói tôi suy nghĩ một chút liền thấy có vẻ rất rõ ràng, nhiều chuyện tự nhiên lại trở lên vô cùng hợp lý.

Tôi hỏi: “vậy chuyện nơi này, cũng là nơi “nó” tiến hành hoạt động phải không?”

Chú Hai gật đầu: “có lẽ thế, do đó chú chỉ mới nghe về sự tồn tại của sơn thôn này, tới lúc thấy Phan Tử báo mày đã tới đây, bản thân cảm thấy không ổn, lập tức báo hấn đem theo người tới. Cứ hễ mày đi tới đâu là chỗ đấy lại trở lên vô cùng nguy hiểm.”

“Vậy chú có biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không? Máy con đó là cái giống gì vậy?” tôi hỏi Chú Hai.

Chú nghĩ một lát mới nói: “chúng có thể là mật lạc đà.”

“Mật lạc đà? Đó là cái quỷ gì?”

“Mật lạc đà là tổ tiên của người Dao, trong thần thoại của bọn họ, có duy nhất một nữ thần sinh ra trong núi. Chú đoán là những con quái vật đó chính là nguyên hình của mật lạc đà,”. Chú móc trong túi một khối sắt, “người đầu tiên được nữ thần tạo ra từ sắt, nhưng sắt lại khác với thần lực của bà ta nên không thể thành công được. Khi những thợ mỏ dùng sắt bọc những người đá kia lại, chắc đều đã được nghe qua truyền thuyết của dân tộc Dao, dự đoán của mày có vẻ như gần đúng.”

Tôi gật đầu, Chú Hai nói tiếp: “về phần thứ này sinh ra như thế nào, chắc

cũng chẳng ai biết. Nghe người ta tả là chuyện này như một nghi thức tôn giáo, mấy đứa bị đưa đi làm tế phẩm, nhốt lại trong đó. Những con quái vật kia tồn tại trong chỗ rất sâu của núi đá, muốn bò tới cũng phải mất một thời gian tương đối, chú thấy là mấy đứa gặp chuyện này chắc chắn là do người khác sắp đặt.”

Chú cũng cảm thấy như vậy chứng minh trực giác của tôi là đúng, tôi lại nói: “nhưng, cháu thấy mỏ ngọc kia không có bất kỳ cửa ra nào cả.”

Chú suy nghĩ một lát, sau lại vỗ vai tôi nói: “chú đã nói trước với mày rồi, chuyện xảy ra bất luận là mày thấy nó như thế nào, thì nó vẫn phải xảy ra. Nếu mày đã tiến vào, vậy tất nhiên phải có cửa, không tìm được thì chưa thể nói là không có, cửa vào chắc chắn phải ở quanh đó.”

Tôi cười khỏ, Bàn Tử lúc trước nói, tôi cũng có suy nghĩ này, nhưng tìm không thấy có nghĩa là không thấy mà thôi.

Điện thoại Chú Hai đột nhiên vang lên, chú nhận máy, chỉ đáp vài tiếng ậm ừ rồi tắt, tôi tiếp tục hỏi, sao chú tới tìm cháu mà mang nhiều người như vậy? Đây chẳng phải quá phô trương sao! Bọn họ giờ đang làm gì ở bên hồ đó?

Chú Hai sắc mặt xanh mét, chỉ nói: “có việc, lúc này còn may là có mày chứ không chú cũng khó mà tìm được nơi đây. Còn mục đích tới nơi đây thì chú không thể nói ngay cho mày biết được, chờ sau khi xác minh tường tận, mày sẽ tự hiểu thôi.” Chú nhìn vào đồng hồ, “chuyện ở đây cũng vừa mới bắt đầu, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.”

“Có liên quan tới chú Ba không? Hay là, với “nó”?” tôi hỏi.

Chú Hai cười cười, “đừng vội, đến lúc đó mày sẽ biết, mày trải qua những chuyện này, thật ra cũng chưa thấm vào đâu. Hiện giờ không nên hỏi nhiều, cũng đừng tra cứu gì cả, nếu muốn đi tìm vị Tiểu Ca kia thì nghỉ ngơi xong rồi hãy đi, chú đã ở đây thì không để cho mày tùy tiện muốn đi đâu cũng được. Chú và lão Tam khác nhau, không có chuyện mày vớ vẩn đâu.”

Chú Hai không nói với tôi điều gì nữa, chú khác chú Ba, tôi không thể dè dỏ mĩnh nọt chú được, đó chỉ vô dụng thôi, chú nói được là làm được, đã nói là tới khi chứng thật được sự tình thì sẽ nói cho tôi biết, tuyệt đối không bao giờ nuốt lời.

Chú nói còn muốn ở đây thêm một lúc, tôi có thể chờ hoặc đi đâu đó cũng được. Có điều là phải báo trước cho chú, không cho phép tôi đi lung tung nữa.

Vì lo cho Bàn Tử và Muộn Du Bình, sau một tuần tôi liền rời thôn, đi tới Phòng Thành Cảng. Vân Thái và A Quý đưa tôi tới phòng bệnh của bọn họ, hai người đều không việc gì.

Hỏi một tiếng, kỳ thật là bọn họ chịu thương cũng không tới mức trí mạng, chỉ là bị mất máu nhiều đồng thời lại bị nhiễm trùng. Cũng may là thể chất hai người đó cũng đặc biệt tốt, tôi dùng tàn hương cầm máu và ngăn vi khuẩn xâm nhập nên sau khi truyền máu liền hồi lại được. Tàn hương là điểm máu chốt nhất, nếu bọn họ mất máu thêm một lúc nữa, khả năng có là thần tiên hạ phàm cũng không thể cứu được.

Dùng tàn hương cầm máu là cách đơn giản nhất tôi học được trong Binh thư, không ngờ là nó lại có tác dụng thật, xem ra đọc Binh thư cũng rất có ích.

Lúc thấy Bàn Tử tôi suýt chút nữa thì òa khóc. Vài ngày không gặp mà cơ thể hắn đã phát phì trở lại, tuyệt đối không giống như sắp diện kiến Diêm Vương.

Bàn Tử thấy có Vân Thái tới, lập tức nhìn không thấy chút bệnh tật, lồm ngồm bò xuống giường ba hoa mình một thân bất tử.

Bọn họ bảo tôi kể sơ qua sự tình sau đó, tôi thuật lại mình đã nhét lục phủ ngũ tạng của Bàn Tử vào thế nào, rồi hỏi bọn họ ra ngoài làm sao, tất cả đều nói một lượt.

Bàn Tử nghe xong liền sừng sốt, nói khó trách sao hắn cảm thấy ruột mình hình như không đúng vị trí, vừa định đi đại thì lại thấy no no, còn nói cậu có phải đã bỏ ngược rồi không.

Nói tới đó, chúng tôi bắt đầu lái sang chuyện khác, tôi lấy ra mảnh giấy cho bọn họ xem. Lúc trước ở nhà A Quý, bằng những gì nhớ được tôi đã vẽ lại sơ qua chỗ trại dưới đáy hồ kia.

Nhưng có thảo luận thế nào cũng không ra kết quả, Bàn Tử liền oang oang đòi tôi dẫn đi ăn cơm.

Đợi một lát cũng không thấy Vân Thái có động tĩnh gì, nhìn lại bỗng thấy cô ấy quan sát bản vẽ mà đờ người ra. Không lộ ra chút phản ứng nào, rõ ràng là rất nhập tâm.

Tôi lấy làm lạ, bản vẽ đó rất đơn giản, kỳ thật là không hề đẹp mắt chút nào. Bàn Tử và tôi nhìn nhau một cái, hắn qua hỏi cô ấy: “chuyện gì vậy, em gái?”

Vân Thái bĩu môi, ngẩng đầu nói: “hai ông chủ à, anh vẽ cái trại này giống y hệt như là thôn Ba Nãi ấy.”

§53. Thôn trại tương đồng

Ba Nãi là thôn mà gia đình A Quý đang sinh sống, cũng là một Dao trại điển hình, có điều chúng tôi mới tới đây được mấy ngày, đối với địa thế của thôn chưa có nhiều ấn tượng. Vân Thái nói vậy khiến tôi có chút bất ngờ.

“Giống chỗ nào kia?” Bàn Tử cầm bản vẽ lên, “thôn của nhà em mà giống nơi này sao?”

Vân Thái không dám chắc nên đưa bản vẽ cho A Quý, nói: “cha à, cha xem đi.” Chúng tôi cùng đi tới.

A Quý nhìn một lát, lúc đầu hình như không hiểu lắm, Vân Thái xoay bản đồ sang một chiều khác, sau đó nói với hắn vài câu bằng tiếng bản địa, A Quý mới bừng tỉnh, gãi đầu một cái rồi nói:

“A! Thật đúng là có chút giống.”

Tôi hào hứng hẳn lên, suy cho cùng không phải là người bản xứ hẳn là có nhiều chuyện không thể nhạy cảm bằng những người đã sống đời đời kiếp kiếp ở đây. Hơn nữa cô gái này lại đặc biệt cẩn thận, tôi bảo cô ấy chỉ cho chúng tôi cùng xem.

Ban đầu tôi cho rằng, có thể đơn giản là vì hồ kia và thôn Ba Nãi bốn phía đều có thể núi rất giống nhau, nên thường thì nhà xây trên núi sẽ có kiến trúc tương tự, nhưng khi nghe Vân Thái nói, tôi mới bất giác hít một ngụm khí lạnh.

Chỗ giống nhau được chỉ ra lại chính là đường và hàng rào.

Vân Thái nói cho tôi biết, lần đầu cô ấy thấy bản vẽ này đã phát hiện ra tôi vẽ con đường chính và hướng của hàng rào của”cổ trại dưới đáy hồ” này so với đường chính và hàng rào bao quanh thôn của cô ấy rất giống nhau. Điều này khiến cho Vân Thái nhận ra có điểm bất thường, sau đó mới nhìn tới những phần khác trong thôn, cũng có nhiều điểm vô cùng giống.

Tôi không thể nhớ được toàn bộ đường đá và bậc thang trong thôn đi về hướng nào, nhưng quanh nhà A Quý thì có ấn tượng một chút, so sánh qua thấy quả đúng như vậy. Chỉ cần đem bản vẽ này thay đổi phương hướng, ngay lập tức có thể nhận ra những con đường nhỏ chạy quanh nhà A Quý, kiểu đan xen đó trên bản đồ vô cùng giống.

Trán tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh, bất ngờ thật. Bản vẽ này miêu tả một thôn trại dưới đáy hồ, cách đây phải hơn mấy trăm nghìn năm, nhưng giờ khi được phát hiện, thôn trại cổ đó và một thôn trại hiện tại lại có hàng rào và vô số điểm tương đồng. Con mẹ nó, đây là chuyện quái gì vậy?

Tuy rằng đã cố gắng nén cái cảm giác rờn rợn vô hình đó lại, nhưng toàn thân tôi vẫn không khỏi khẽ run, trực giác nói cho tôi biết, nơi này có thể

đang ẩn chứa một vật đề tương đối lớn.

Hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó tôi nhờ Vân Thái liệt kê hết những điểm tương đồng ra, tôi phải xem những điểm này có phải do một nguyên nhân đặc biệt nào đó hình thành không.

Khả năng lúc đó thần sắc tôi có chút đáng sợ, Vân Thái thấy tôi đột nhiên nghiêm túc như vậy liền hãi, không dám nói lời nào. Bàn Tử phải đánh vào vai tôi một cái, bảo tôi không được làm mặt dọa em ấy, tôi mới nhận ra mình đang thất lễ.

Chúng tôi nhận xét một lượt từ đầu thôn tới cuối thôn, càng nói lòng tôi càng lạnh, thấy đây không thể là chuyện ngẫu nhiên được. Từ cửa thôn chỗ có mấy đèn thờ trang trí, tới bên trong đường lớn, hàng rào bao quanh trại, còn có cả trình tự nhà cửa, thật sự vô cùng giống.

Nếu muốn tình huống như vậy xảy ra, chỉ có thể là thôn trại dưới đáy hồ và thôn Ba Nãi cùng được thiết kế bởi một kiến trúc sư.

Nhưng làm sao thôn lại cần tới kiến trúc sư thiết kế chứ? Một thôn trại khi hình thành, từ hàng nghìn năm qua đều là do thôn dân xây dựng tự phát, chọn lấy một địa điểm thích hợp dựng nhà, làm đường, từ đó hình thành lên đường làng ngõ xóm.

Điều khiến tôi phải chú ý chính là độ giống nhau tới mức khủng khiếp của nó. Một thôn khi được dựng lên, đặc biệt là sơn thôn, đường đi trong một thời gian dài không thể không thay đổi, cho nên mới có cái thuyết “cổ đạo tây phong”. Đối với đường xá, thôn dân có thể sửa đi sửa lại rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên là bao giờ xóa bỏ chúng, mỗi lần sửa lại mở thêm một đường mới. Chúng tôi từng qua nhiều con đường trong sơn thôn, phần lớn là khi còn ở Lương Tấn. Cho dù ở Hàng Châu hay trên núi đá, đường xá xây dựng tu sửa hay khai mở đều do nhà chùa làm, hiện giờ sang tay nhà nước, nhưng vẫn không ngừng được sửa chữa lại hàng năm.

Do đó, đường trong thôn Ba Nãi và đường dưới cổ trại kia giống nhau như vậy thực sự là một chuyện không bình thường, thậm chí có thể nói là quỷ dị. Đối với người học qua kiến trúc như tôi thì lại càng thêm khó nghĩ, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ liên tục đảo lộn, nhưng lại chẳng biết mình đang muốn tìm cái gì.

Bàn Tử không nghĩ nhiều như tôi, lại hỏi: “Thiên Chân, trước đây cậu từng nghe nói qua chuyện như này chưa?”

Tôi lắc đầu ý bảo anh đừng hỏi gì cả, đây không phải chỉ đơn giản là “nghe nói qua”, xuất hiện hai thôn có cấu trúc nhà cửa tương tự nhau, trong lịch sử chỉ có một người từng trải qua đó chính là Ông Tàng Hải. Ông ta phụ trách thiết kế thành Khúc Tĩnh và thành phố Macau gần như tương

đồng, nhưng hai phạm trù này hoàn toàn khác nhau, thành thị có thể quy hoạch được còn thôn trang lại không phải vậy, tôi chưa từng thấy ở nơi nào có hai thôn trại giống nhau cả.

Hơn nữa, nếu hai thôn trại đó đều tồn tại thì có thể xem như một chuyện lạ, nhưng hiện tại thì một trại còn tồn tại còn một trại chìm dưới đáy hồ.

Dù cho tôi có nghĩ thế nào thì cũng không thể tưởng tượng được, nhưng trực giác nói cho tôi biết nơi này đã có chuyện xảy ra, mà tuyệt đối không đơn giản. Trong tay tôi hiện giờ đã nắm giữ những mảnh ghép, chỉ là “chân tướng” bên ngoài của nó lại quá nhiều mà thôi.

Bàn Tử thấy tôi không phản ứng gì, lại đi hỏi Muộn Du Bình. Muộn Du Bình cũng không trả lời hẳn, dường như không thấy hứng thú với chuyện này, chỉ ngậy ra nhìn bản vẽ kia.

A Quý úp úp mở mở nói: “truyền thuyết nói là, thực ra thôn trại của chúng tôi không phải ở vị trí bây giờ, mà là trong núi Dương Giác. Không chừng cũng giống như ông chủ Bàn nói, đây chính là cổ trại trước kia của chúng tôi, thôn không phải bị hỏa thiêu mà là bị ngập trong nước, sau đó cụ kỵ của chúng tôi mới tiến hành xây dựng lại như vậy ở bên ngoài, xây theo kết cấu cũ, dù sao thì núi cạnh hồ và núi tại nơi chúng tôi ở cũng rất giống nhau.”

Tôi nói với hắn: “trừ khi cụ kỵ các anh có kiến thức phong thủy rất uyên thâm, nếu không, cho dù có làm theo thì cũng rất khó làm được tới trình độ này.”

Muốn giống tới mức này, phải tiến hành lên kế hoạch đo đạc địa chất từ lúc thôn chưa bị chìm trong nước, nhưng khi đó người Dao vẫn còn chưa bước vào thời kỳ khai hóa, không thể có khả năng làm như thế được.

Vân Thái bĩu môi nói: “ông chủ à, anh dựa vào cái gì mà khinh thường người Dao chứ? Biết đâu lại có một người như vậy thật thì sao.”

Tôi gượng cười, không phải tôi nghĩ như vậy mà là nếu thực sự như vậy thì việc này sẽ rất phức tạp, vì thế liền đáp: “cho dù có một người như thế cũng không thể, vì không cần thiết. Văn hóa Dao đối với kiến trúc xây dựng không hề nghiêm ngặt, vì sao lại phải xây dựng lại một thôn giống như trước? Thôn này nhìn bố cục cũng không ẩn chứa hàm ý gì đặc biệt”

Trung Quốc có rất nhiều thôn xóm được người tài xây lên, ví như Chiết Gian có thôn

Du Nguyên, do chính tay Lưu Bá Ôn dựa vào thuật chiêm tinh dựng lên, toàn bộ thôn xóm đều như một bàn sao khổng lồ. Nhưng theo bản vẽ cổ trại dưới đáy hồ này lại không có tính quy hoạch, bằng kiến thức của tôi thì không thể nhìn ra được điểm kỳ quái gì cả.

“Cậu nghĩ thế nào?” Bàn Tử hỏi tôi, “chắc cậu đã có ý tưởng gì rồi chứ.”

Quả thật là tôi có vài phỏng đoán nhưng chúng chỉ vô dụng mà thôi, vì thế lại lắc đầu: “tôi chỉ có thể khẳng định là đây là do cố ý làm ra, hơn nữa lại rất tiêu tốn rất nhiều công sức, vì người bình thường muốn xây cũng không xây tới mức giống thế này.” Tôi thấy khó giải thích nhất là rõ ràng chuyện này không có trong truyền thuyết của dân địa phương.

Trong trí nhớ của A Quý thì thôn của hắn cũng được xây dựng từ rất lâu rồi. Nói cách khác là hành vi copli này phát sinh cách đây tương đối xa. Nhưng từ những dấu vết trong Trương gia lâu, tôi có thể đoán được thời gian khai thác mỏ ngọc kia không phải quá muộn. Hồ nước xuất hiện, hẳn là phải sau khi khai thác trong mỏ xong, nếu không đường hầm không thể nào xây dựng được.

Ba chuyện, copy, hồ nước, khai thác mỏ ngọc, nếu sắp xếp trình tự thời gian phát sinh, có thể là copy sớm hơn khai thác mỏ, hồ nước xuất hiện cuối cùng.

Nói cách khác, trước khi khai thác mỏ ngọc, hồ kia chưa từng tồn tại. Thôn không bị bao phủ bởi nước, cho dù có hoang phế nó cũng đã từng xuất hiện ở đó.

Như vậy thì người bản xứ chắc chắn phải biết, có tới hai thôn giống nhau như vậy. Cho dù một thôn sau đó bị nước chìm nhưng trong thời kỳ đó ít nhất cũng phải để lại truyền thuyết.

Hơn nữa, truyền thuyết có phạm vi ảnh hưởng rất rộng, cho dù là cách thôn của A Quý mấy chục dặm, cũng không thể không có lưu truyền.

A Quý lại nói không có truyền thuyết nào nhắc tới cổ trại dưới đáy hồ. Thôn trại bí ẩn này giống như một điều mới được khai quật, trong lịch sử trước đây hoàn toàn bị người ta quên lãng.

§54. Âm mưu mặt gương

Đương nhiên là quên cũng có thể là chuyện ngẫu nhiên, trên thực tế thì có không biết bao nhiêu truyền thuyết đã bị chôn vùi trong lịch sử, nhưng nó mai một trên quy mô lớn, không phải chỉ có một truyền thuyết biến mất như vậy. Truyền thuyết biến mất, tất nhiên đi kèm theo đó là một thời kỳ lịch sử bị bỏ trống, không có bất kỳ thông tin gì.

Tôi thấy có gì đó mờ ám trong chuyện này, truyền thuyết cổ trại cũng không phải ít, không tồn tại tức là đã không có ai lưu truyền lại, chỉ cần không có bất kỳ truyền thuyết nào nói tới “ban đầu có một cổ trại giống y hệt, nhưng đã bị chìm trong nước”, hay không có một ai muốn lưu truyền cái cổ sự này?

Còn về copy, tôi có một linh cảm mãnh liệt rằng đây là một “âm mưu mặt gương”. “âm mưu mặt gương” là một quỷ kế thường xuất hiện trong truyện trinh thám Nhật Bản. Bộ mặt thật của quỷ kế sẽ bị giấu kín, nói cách khác, thôn của A Quý là giả, vì không muốn ai đó có thể biết được thôn trại thật sự đã biến mất nên mới cố ý kiến tạo lên.

Nguyên nhân của linh cảm mãnh liệt như vậy là vì Bàn Mã thuật lại cổ sự ma hồ. Tôi lúc đó cũng đoán là một loại quỷ kế mặt gương, đội khảo cổ bị xóa sạch rồi có một đội khác xuất hiện thay thế bọn họ, đó cũng chính là “mặt gương”.

Cũng có thể giải thích, tại sao lại có truyền thuyết cổ trại bị hỏa hoạn thiêu rụi, lúc đó thôn hẳn là không ở thung lũng trên sườn núi, sơn thôn chỉ có vài ngôi nhà, phân bố rải rác ở cách xa nhau, những nhà đó không thể bị ngập nước như trong trại được, nhưng nhất định phải phá hủy đi, có thể đã dùng lửa để thiêu hủy, vì thấy có cháy rừng nên người ta mới nói là như thế.

Đằng sau quỷ kế này chính là một đại âm mưu, hơn nữa khả năng lại vô cùng đậm máu, nguyên cả thôn bị tàn sát, kẻ giết người sẽ có thể giả trang thành thôn dân, tới sống trong thôn giả, thi hành kế hoạch của bọn họ, quỷ kế này phát sinh từ rất lâu rồi, vài năm sau, lại xảy ra chuyện khai thác mỏ ngọc, cuối cùng là thôn trại kia bị nước bao phủ.

Một nơi phát sinh nhiều biến cố như vậy, rõ ràng là trong thôn trại này vẫn đang ẩn giấu một bí mật.

Mọi chuyện nghe rất mơ hồ, cảm giác không thể nào xảy ra được, tôi thực không muốn nghĩ theo hướng này, dù sao thì cũng không thể nào chứng thực, hiện giờ chỉ có thể kiểm chế những nghi vấn của mình, chờ đợi tiến triển trong đợt điều tra sau.

Chẳng buồn động não, đang định hít sâu một hơi, Bàn Tử lại tắc lưỡi một

cái, chỉ vào bản vẽ hỏi tôi:

“Thiên Chân, cậu nhìn xem, cậu vẽ cái gì đây?”

Qua xem, thấy Bàn Tử vừa rời lấy bút đen tô mấy điểm lại, rất nhanh sau đó bản vẽ của tôi trở lên loang lổ, chờ tới khi hấn soi nó dưới ánh nắng mặt trời, tôi lập tức sững người.

Tới khi hoàn thành, toàn bộ bản vẽ đã biến thành hình một con vật, có mắt và móng vuốt. Cần thận quan sát, sẽ phát hiện ra đó là một con kỳ lân.

“Càng ngày càng hấp dẫn!” Bàn Tử lẩm bẫm.

Lông mao trên người tôi đồng loạt dựng đứng, đập vào mắt chẳng phải là bộ dáng của kỳ lân, giống với hình xăm trên người của Muộn Du Bình sao. Thế quái nào! Chẳng lẽ đúng như vậy! Tôi thâm gào lên, trong đầu có vài khái niệm liên tục xuất hiện, kỳ lân, hình xăm, bản vẽ, bỗng nhiên có một ý niệm lóe lên trước mắt.

Cầm bản vẽ đi về phía Muộn Du Bình, hấn vẫn ngồi ngẩn ra.

Tôi nhìn hấn nói: “nhanh nhanh, cởi áo ra!”

Muộn Du Bình có chút sững sốt, mặt làm ra vẻ khó hiểu, tôi đưa bản vẽ trong tay cho hấn xem, như để giải thích nguyên nhân, hấn vẫn không hiểu, nhưng vẫn làm theo ý tôi từ từ cởi áo ra.

Tôi nhìn động tác của Muộn Du Bình thực sự rất sót ruột, thật muốn một cước đạp ngửa hấn ra để xem cho nhanh. Chờ tới khi Muộn Du Bình cởi xong áo tôi mới nhớ trên người hấn bình thường không thấy được hình xăm.

Tôi hỏi Muộn Du Bình tại sao vậy, hấn mới nói, hình xăm này lấy từ chiết xuất của một loại thực vật để xăm lên, bình thường không có màu, chỉ khi nhiệt độ cơ thể vượt qua mức quy định mới chuyển thành đen. Ngày xưa người Miêu dùng nó để đoán bệnh ốm sốt, hình xăm này dùng để kiểm tra thân nhiệt trẻ con.

Đương nhiên, muốn thân nhiệt vượt qua mức quy định, thì phải vận động mạnh, cho nên trong những lúc Muộn Du Bình loạn đấu kịch liệt hoặc bị kích động, hình xăm mới hiện ra. Cũng vì da không phải chỗ nào cũng như nhau, độ mẫn cảm của nhiệt độ cũng không đồng nhất, chỉ có khi phải chiến đấu vô cùng mạnh mới có thể khiến cho toàn bộ hình xăm hiện ra.

Bàn Tử lấy túi chườm nóng ra, chúng tôi buộc quanh ngực Muộn Du Bình, quả hiện sau đó hình xăm màu đen từ từ hiện ra.

Bàn Tử liền nói: “con mợ nó! Cách này quá được! Tôi trước đây chưa từng thấy chuyện này.” tôi lại bắt đầu soi hình xăm của hấn và bản vẽ của mình.

“Cậu xem vị trí của tòa nhà này.” Bàn Tử nói, chỉ chỉ tòa nhà bên cạnh

đường, “nếu Ba Nãi giống như thôn này thì tòa nhà cổ dưới đáy hồ vừa đúng vị trí nhà sàn của Tiểu Ca, nếu so với vị trí kỳ lân trên người Tiểu Ca thì chính là mắt nó.”

“A?” lòng tôi chợt động, vừa nhìn thấy đúng thật, thậm chí Bàn Tử quả nhiên rất cẩn thận.

Có ẩn ý gì đây?

Bàn Tử lại nói: “nhìn như vậy có thể khẳng định là Tiểu Ca, cậu chắc chắn cũng có liên quan.”

Tôi cắt lời hẳn, nói không phải những lời này là vô nghĩa sao?

Bàn Tử nói không phải, đối với chúng ta nó có ý nghĩa rất quan trọng. Trước đây chỉ là phỏng đoán, đại khái nơi này sẽ có một vài manh mối, hiện giờ có thể xác định được. Phỏng đoán và xác định là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, sau này khi chúng ta thực hiện cũng sẽ khác.

Tôi gật đầu, điều này cũng đúng, hơn nữa chuyện về cái thôn này cũng chỉ vừa mới bắt đầu, còn nhiều chuyện phải làm.

Tiếp theo Bàn Tử cùng chúng tôi thảo luận một vài vấn đề:

“Việc này xem như cũng có manh mối rồi, cũng không cần gấp như vậy, dù sao thì thôn không thể tự nhiên biến mất được, chúng ta chắc chắn phải tiếp tục đợi, lập hẳn kế hoạch điều tra. Mặt khác cũng cho người đi quanh thôn dò la tinh tức, xem có thể tra ra cái gì nữa không. Đó là một quá trình cần tương đối thời gian. Tôi thấy, còn phải ở lại đây một thời gian dài nữa. Chuẩn bị một chút, trước phải quay về lấy thêm đồ đạc tới đây, tiếp theo có thể sẽ phải cư trú lại thường xuyên.”

Nói xong rồi nhìn Vân Thái cười cười: “bạn anh sẽ ở lại nhà em dài dài đấy!”

Vân Thái cũng cười nhẹ, bắt giác ánh mắt lại thoáng nhìn Muộn Du Bình.

§55. Khách không mời mà đến

Chuyện tiếp theo thực ra không cần thiết phải ghi lại, nhưng sau khi diễn ra nó lại có chút liên quan, vì thế nên tôi cũng xin đề cập qua.

Năm ngày sau chú Hai rời đi, tôi cũng không biết chú đã tìm được cái gì ở đây, nói chung là chú chẳng nói gì với tôi chỉ giao hẹn là khi nào trở về Hàng Châu sẽ gặp tôi nói chuyện.

Bàn Tử và Muộn Du Bình thương thế kỳ thật cũng không quá nghiêm trọng, sau khi được chữa trị, chưa tới hai tuần sau đã xuất viện. Chúng tôi không lập tức trở về Hàng Châu ngay mà cùng nhau quay trở lại thôn Ba Nãi lần nữa. Bàn Tử khẳng định Muộn Du Bình có liên hệ với nơi đó, trước khi chưa thu thập được thêm manh mối, có thể còn phải ở lại đây lâu dài.

Sau khi chúng tôi tới được bốn ngày thì ba người bắt đầu xuất phát tới hồ kia, lập đàn cúng bái những hài cốt rồi đắp một cái mộ lớn.

Bàn Mã cũng không còn xuất hiện, điều này khiến tôi rất áy náy, nhưng nghĩ tới tội trạng của lão ta, cảm giác đây thực là mệnh trời rồi. Với những thiết bị lặn hiện đại của tôi, ba người lại tiếp tục công việc vớt đồ dưới đáy hồ, hi vọng là sẽ thấy được nhiều manh mối hơn nữa. Lần lượt lấy được lên rất nhiều thứ, nhưng không có phát hiện nào đặc biệt quan trọng.

Tiếp đó, chúng tôi chuẩn bị tiến vào trong cố trại, cẩn thận kiểm tra tình hình nơi Trương gia lâu an tọa. Nhưng lại xảy ra một vấn đề mang tính sống còn, đó là tất cả bình dưỡng khí của chúng tôi đều đã dùng hết, phải đi thay bình mới.

Vừa khéo là hết ngày cuối cùng hạ thủy, lúc chuẩn bị lên đường trở về, bên hồ xảy ra biến cố.

Lúc đó chúng tôi vẫn còn đang ở giữa hồ, vừa mới nổi lên Bàn Tử đã gọi ầm lên, lau mặt một cái, ngón tay chỉ lên trên bờ. Tôi nhìn theo phát hiện không phải chỉ có Vân Thái mà tự nhiên lại mọc đâu ra biết bao nhiêu người, đang dựng lều căng trại.

“Thế quái nào! Chuyện gì vậy?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, “chỗ này lại trở thành địa điểm du lịch từ khí nào vậy? Sao lại xuất hiện nhiều người quá thế?”

Tôi thở hồn hển vài hơi, cẩn thận quan sát thấy trong những người tới đây có rất nhiều thôn dân, Vân Thái đang nói chuyện phiếm với họ, còn có những người nhìn rất thành phố, không biết lai lịch thế nào. Lại thêm rất nhiều người đang đi xuống từ trên núi, dắt theo rất nhiều la, lưng cũng đầy những ba lô.

Nhóm người này tôi không nhận ra được ai cả, chắc cũng chẳng phải

người của chú Hai quay lại.

Từ từ bơi trở lại bờ, tôi càng lấy làm lạ, vì những người này mang theo nhiều la kinh khủng, ba lô lớn nhỏ chất đầy những đồ đạc. Có vài cái lều rất lớn đã được dựng lên, trên bãi đá bồng đông vui tấp lập người đi lại, nhiều người chỉ hơi ngạc nhiên là đã có người tới đây, lạ ở chỗ tự dưng lại có mấy người mặc quần cộc ngoi lên từ trong nước như vậy.

Chúng tôi hoàn toàn không biết phản ứng thế nào, đi tới bên cạnh Vân Thái và A Quý, tôi chợt nhận ra một người, chính là người nói giọng Bắc Kinh gặp trong nhà Bàn Mã, dáng người thấp bé, đang quát thượng quát hạ những thôn dân làm việc, mặt mày có vẻ ngang ngược.

Người như thế tôi cũng đã gặp nhiều, nhớ tới lúc đó hẳn là hẳn ta tới đây theo lời ông chủ, vậy những người này đều là người của ông chủ Bắc Kinh kia phải đến. Chẳng lẽ bọn họ cũng đã hỏi ra được chuyện của Bàn Mã, chuẩn bị tới đây để tìm kiếm vật phẩm? Người đông thấy mồ luôn!

Hắn nhìn chúng tôi, coi như là từng gặp qua một lần nên cũng tới chào hỏi. Tôi lười suy nghĩ, liền đáp lễ qua A Quý rồi đi qua chỗ hắn tới cạnh Vân Thái hỏi chuyện gì đang xảy ra đây?

Cô ấy nhẹ giọng nói mấy người trong thôn bảo là có một ông chủ lớn thuê bọn họ tới đây, tình hình cụ thể là thế nào thì không ai rõ cả.

Cục diện lúc này có vẻ khá là bất tiện, tôi không hi vọng chuyện sẽ tiến triển như vậy, nhưng hồ này là của nhà nước, đâu phải mình mà cấm được người khác tới đây. Mục tiêu của những người này là khôi sắt kia, tôi không biết bọn họ có chân tướng của chúng không, hay chỉ đơn thuần là sưu tầm, không thể làm cách nào đối phó lại được.

Người vẫn liên tục tới, sáu bảy lều trại đã được dựng lên, tất cả những người đó đều nói giọng Bắc Kinh, khiến trong giây lát tôi còn nghĩ mình đang nghỉ mát trên bờ biển.

Ngồi xuống vừa để nghỉ ngơi vừa tiện thể quan sát bọn họ làm việc. Đây thực sự là một việc rất chán, giống như là đang trên sân đá bóng, đang đá đột nhiên có một đồng người lao tới, tất cả đều cao to đen hôi đông gấp chục lần mình, lúc đó mình chỉ có thể ngoan ngoãn dừng cuộc chơi lại mà thôi.

Tôi lại chửi thề vài tiếng, mắt vẫn quan sát bọn họ mang đồ tới, trông không ra chút manh mối nào. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lòng lại trầm xuống. Trong bao tải lớn đó có rất nhiều bình dưỡng khí cùng với thiết bị lặn.

“Người ta chuẩn bị đầy đủ quá.” Bàn Tử suýt xoa, “bọn họ biết dưới nước kia có cái gì thì phải.”

Tôi nghĩ một lát, rồi nói với Bàn Tử: “có phải lão già Bắc Kinh kia tới để đào hàng không? Những người đó anh không nhận ra ai à?”

Bàn Tử đáp: “Bắc Kinh có nhiều nhà buôn lắm, trongphan gia viên không có nhiều người tự mình xuống đầu, tôi thấy khả năng không lớn. Những người này không phải là dân trong nội thành trà trộn vào, nhìn toàn người tôi không biết. Mấy năm gần đây, ở đâu cũng có thể lực mới.”

“Anh quan hệ rộng ở Bắc Kinh như vậy mà không biết được một hai người sao?” tôi hỏi lại.

Bàn Tử lắc đầu: “tôi chả nhìn thấy ai quen mắt cả, cậu cứ từ từ để tôi nhìn kỹ một chút, có điều những người này nói giọng Bắc Kinh rất lạ. Cậu chờ ở đây một chút, để bàn gia tôi ra xem có thể hỏi ra ông chủ của họ là ai không.”

Bàn Tử đi tới chỗ những người đang bận rộn quanh doanh địa, dùng tiếng Bắc Kinh chào hỏi bọn họ, nhưng không ai đáp lời hẳn. Bàn Tử này là hạng gì chứ? Lập tức bám lấy bọn họ, rồi cả nhóm lục tục rời đi.

Tôi nghĩ xem mình có thể làm gì bây giờ, hay là lượn quanh doanh địa bọn họ một chút, xem có cái gì hoặc là tìm xem có ông chủ của bọn họ ở đây không?

Nhưng cuối cùng thì tôi chẳng làm gì cả, vì sau khi lặn xuống nước người mới ra rồi tới mức đứng không nổi, mắt và tai cũng đều rất khó chịu, đặc biệt là tai tôi, vừa động vào là đau buốt cả lên, nghe cái gì cũng khó. Xem ra hạ thủy kiểu này cũng có ảnh hưởng lớn tới cơ thể.

Đang nghĩ xem phải làm gì, bỗng đằng sau Muộn Du Bình lại nấn vào vai tôi một cái.

Nấn vừa phải nên rất thoải mái, tôi thăm nhủ người này thật tốt, lại biết mát-xa cho mình nữa, bỗng nghe hẳn nói nhỏ:

“Cậu xem kia.”

Tôi lại nhìn qua doanh địa lần nữa, xem có gì đó khác thường, bỗng thấy từ trong rừng có một nhóm người đang đỡ ai đó trên con la xuống. Cả đoàn người lập tức ùn ùn tới nghênh đón.

Cẩn thận quan sát có thì phát hiện người kia tuổi cũng tương đối cao, sau khi đặt chân xuống đất bước đi thật tha thướt, ngay cả đứng cũng không thẳng được. Bốn phía lão ta có vài tùy tùng, tình hình là đang đi tới chỗ chúng tôi.

Đang định đứng lên bỗng thấy Muộn Du Bình lại đè tôi lại. Tôi quay đầu, phát hiện hẳn đang lúp sau lưng mình, chăm chú nhìn đoàn người đang tới kia, nói với tôi:

“Đừng để bọn họ thấy tôi.”

“Chuyện gì vậy?” tôi thầm hỏi, cố gắng rướn thẳng người che cho Muộn Du Bình, nhìn bọn họ càng lúc càng tới gần. Lão già được dìu kia nhìn như một VIP, dáng vẻ cao lớn nhưng lại vô cùng gầy yếu, thời trai tráng hẳn lão phải rất anh tuấn tiêu sái. Vì bị nhiều người chặn nên tôi nhìn không rõ mặt lão ta, chỉ thấy đó là người vô cùng già, bước đi không còn chút khí lực nào, hẳn là cũng gần đất xa trời rồi.

Những người liên quan xung quanh có nam có nữ, càng thêm hỗn độn, người thấp bé kia vừa đi vừa luôn miệng giới thiệu. Họ nói chuyện rì rầm, cũng không đi qua chỗ chúng tôi mà rẽ vào một ngôi lều.

Chờ tới khi bọn họ vào trong lều hết rồi, Muộn Du Bình mới buông tay khỏi ba vai tôi. Tôi bị hấn nắm chặt tới mức máu đỏ cả vai, vừa cho tay lên xoa xoa vài cái, vừa hỏi: “sao vậy? Anh biết bọn họ sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, mặt tái xanh nói:

“Cầu Đức Khảo.”

“Cầu Đức Khảo?” tôi sửng người, “lão già kia là Cầu Đức Khảo?” tiếp theo còn tưởng là nhảy dựng lên được. Chết tiệt! Những người này cùng đội với A Ninh, nhưng là lão già lần này thân chinh xuất mã.

Nhất thời tôi không kịp phản ứng, hình tượng Cầu Đức Khảo trong lòng tôi vừa đứng lại vừa không đứng, kia là một người có mặt dài như mục sư tính tình nhã nhặn, nhưng cũng có chút giống mặt ngựa. Tên lừa gạt đó, kẻ mà hồi còn bé ông nội tôi từng kể là Cầu Đức Khảo là một tên khốn nạn nhất, tôi còn tưởng tượng thành một bản mặt yêu quái đại gian đại ác. Không ngờ là hình dạng thật lại là một lão già gầy quắt như vậy.

Những suy đoán này khiến tôi cảm thấy vừa lạ vừa khó tin. Chuyện ông nội kể giống như là truyện cho trẻ con, hiện tại nhân vật trong truyện cho trẻ con đó bỗng nhiên từ trong bút ký của ông nội bước ra, trong thời gian ngắn, cảm giác của tôi có chút hỗn loạn.

Lão ta tới đây làm cái gì chứ? Xem trận thế này hẳn lão cũng biết chuyện dưới đáy hồ kia. Sau đàm rần, lão cũng giống chúng tôi không hề buông xuôi cuộc điều tra, vẫn theo tới tận đây sao?

Nhưng, hướng chúng tôi điều tra hoàn toàn là ngẫu nhiên, bọn họ có cơ sở khác với chúng tôi, sao có thể chạm mặt nhau được? Chẳng lẽ trước giờ bọn họ vẫn luôn theo dõi chúng tôi ư?

Nghĩ lại thấy không giống, nếu như theo dõi, bọn họ không thể nào chuẩn bị đầy đủ hơn chúng tôi được. Chúng tôi hoàn toàn không biết tới đây cần thiết bị lặn, bọn họ lại mang tới, khẳng định là phải biết được nhiều manh

môi hơn, ít nhất là cũng phải phát hiện ra trước bọn tôi. Cảm thấy chuyện có chút thú vị, xen thêm chút đáng sợ nữa. Lão già lần này thân chinh, chắc không phải chuyện thường. Lão lớn tuổi như vậy đâu có hợp với những chuyện phải bôn tẩu đường xa như thế, lần này xuất hiện chắc là tính được ăn cả ngã về không.

Dưới kia rốt cuộc có cái gì?

Nghĩ lại vừa rồi, cục diện quả có chút phiền toái, chúng tôi có quan hệ rất phức tạp với bọn họ. Ông nội tôi và Cầu Đức Khảo là kỳ phùng địch thủ, mặc dù giờ tôi cũng không có bất kỳ ý định báo thù nào nhưng tầm ảnh hưởng của nó khiến tôi không có chút thiện cảm nào với bọn họ. Mà giữa chú Ba và Cầu Đức Khảo lại có ân oán, nó càng khiến đầu óc tôi thêm khó nghĩ.

Đôi bên không có ý thù địch gì, cũng không có quan hệ cạnh tranh, dưới tình huống địch mạnh ta yếu, cần phải cân nhắc thật kỹ cách xử lý làm sao cho thỏa đáng.

Phải làm từng bước từng bước một.

Tôi áp tay vào ngực để nhịp tim xuống, lại nhớ ra một việc-chẳng phải Muộn Du Bình bị mất trí nhớ sao? Làm thế nào lại nhận ra Cầu Đức Khảo kia chứ? Hơn nữa vì cái gì phải trốn lão ta?

Tôi liền quay đầu hỏi. Muộn Du Bình vẫn nhìn về phía lều kia đáp: “khi tôi ở bệnh viện có gặp qua lão ta một lần.”

“Bệnh viện? Là bệnh viện Bắc Kinh hay là Cách Nhĩ Mộc?” chúng tôi không liên lạc với người của Cầu Đức Khảo từ sau khi ra khỏi Sái Đạt Mộc, có điều không nhớ trong thời gian qua có gặp lần nào không, Muộn Du Bình lúc ấy lại bị kích động dữ dội như vậy.

“Bắc Kinh.” hắn trả lời, “ngay tháng trước.”

Hóa ra là thời điểm chữa bệnh ở Bắc Kinh. Cái con mợ nó! Cầu đức khảo gặp Muộn Du Bình ư? Bàn Tử sao không nói cho tôi biết?

Nghĩ lại, con mợ nó chứ Bàn Tử là người đầy nghĩa khí, nhưng nếu bắt hắn chăm sóc Muộn Du Bình thì không thể được. Khi tôi ở Hàng Châu, bảo hắn trông chừng Muộn Du Bình, chắc là cũng bữa đực bữa cái. Hơn nữa Muộn Du Bình như thế ai ở cạnh cũng khó, không có tôi ở đây chắc Bàn Tử thế nào cũng thi nhau lờm nguýt với hắn. Lúc Muộn Du Bình gặp Cầu Đức Khảo không biết hắn chạy đi đâu, do đó mà cũng chẳng biết.

Nhớ tới chuyện này tôi thật muốn mắng ầm lên, Muộn Du Bình là một nước cờ lớn trong tay chúng tôi, làm thế nào mà hắn gặp Cầu Đức Khảo chúng tôi lại chẳng biết gì hết? Nói cách khác, nếu Cầu Đức Khảo thực gian

hùng, thì Muộn Du Bình chắc cũng bị lão bắt đi rồi, lúc đó biết cũng đã muộn. Bàn Tử rõ là vô tâm! Muộn Du Bình cũng thật là, cái gì cũng không chịu nói.

“Lão tìm anh làm gì thế?” tôi hỏi Muộn Du Bình, “anh sao không nói cho tôi biết, thưa đại ca.”

Muộn Du Bình không trả lời, chỉ quay về lấp sau lưng tôi.

Nhìn qua lại thấy Cầu Đức Khảo từ trong lều đi ra, nhìn quanh bốn phía, đầu đội mũ, bước tới bên dưới một tàng cây.

“Anh trốn cái gì vậy?” tôi lại hỏi, “bị lão thấy thì sao chứ? Có thể lão đã sớm biết anh ở đây rồi.”

Muộn Du Bình lắc đầu, nói với tôi: “chúng ta không thể để bọn họ vượt mặt được, phải nghĩ cách câu giờ.”

“Anh muốn làm gì?” tôi lại hỏi.

Muộn Du Bình chỉ chỉ đồng hồ lặn bên kia, “chúng ta đi trộm bình dưỡng khí.”

§56. Làm chuyện xấu

Tôi lập tức hiểu được ý của Muộn Du Bình, như có ánh sáng lóe lên trong đầu, không khỏi khen thầm.

Chúng tôi không có bình dưỡng khí, nếu Cầu Đức Khảo có hành động gì, cả bọn chỉ có thể đứng xem. Mà quay về lấy thêm đồ nghề thì phải tốn thời gian, không biết chừng người ta đã đi tới tận đâu rồi. Nếu dưới nước kia có gì quan trọng, chúng tôi tuyệt đối không chiếm được cơ hội.

Quả thực như lời Muộn Du Bình, khả năng đây là cơ hội duy nhất.

Lợi dụng lúc mà bọn họ còn chưa để mắt tới những bình dưỡng khí kia, phá hỏng chúng, vậy là những người đó sẽ không còn bình dưỡng khí, dù cho bọn họ có máy nén khí thì cũng không cách nào xuống nước được. Đây là chiêu tiên hạ thủ vi cường điển hình, ra tay khi người khác không ngờ tới.

Có điều lúc này có điều kiện nào để trộm chúng đây? Tôi thắc mắc. Bình dưỡng khí đặt trên bãi đá cách hồ một khoảng xa, tự nhiên chạy tới đó, dù cho Muộn Du Bình có thể một mình ôm mười cái, hắn cũng không thể kịp chạy lại chỗ chúng tôi, lao vào trong hồ nước thì tôi và Bàn Tử chắc chắn sẽ bị giữ lại xử lý.

Nghĩ một lát, tôi nói: “anh nói rất có lý, nhưng chuyện này chưa tới mức gấp gáp, người ta đông như vậy, giờ chúng ta không

Thế lẳng tay trên được. Đợi tới tôi rồi lên tới trộm là được.”

Muộn Du Bình lắc đầu: “buổi tối không kịp, một khi đã ổn định xong, bọn họ lập tức hạ thủy ngay, cậu nhìn kia.”

Tay hắn chỉ về một phái nơi đã có mấy người đang bơm một bè cao su, còn có người đang tiến tới hồ, rõ ràng là thợ lặn đang quan sát địa thế xung quanh.

“Sao bọn họ lại vội vã như vậy?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Muộn Du Bình dừng một lát, bỗng nhiên nói: “có lẽ, không còn thời gian.”

Tôi sửng sốt, những lời vừa từ miệng hắn nói ra chứa đầy hàm ý, có điều trước mắt không có thì giờ mà cân nhắc.

Chạy qua kêu Bàn Tử trở về, hắn vừa nghe kế hoạch của chúng tôi liền a lên một tiếng, lắc đầu nói:

“Bố khí! Làm thế khác nào cướp của người, thanh danh Bàn gia tôi còn đâu nữa?”

Tôi nói: “nếu như dưới này có minh khí gì, bọn họ xuống rồi sẽ vớt lên hết. Anh muốn minh khí hay muốn giữ cái thẻ điện hão kia?”

Bàn Tử nghĩ một lát mới nói: “quái nhờ, tôi nghĩ rằng lời của Thiên Chân rất là dễ thuyết phục lòng người. Chúng ta trước cứ gạt thể diện sang một bên, cậu nói xem giờ làm thế nào?”

Tôi tính làm rắn chắc chắn không được, liền bảo Bàn Tử đi chuẩn bị bè gỗ, chất lên đó mấy tảng đá. Chúng tôi không thể vác vật nặng vào trong hồ được nên chỉ có thể mang đá để thay thế. Sau đó, phải nghĩ ra một cách nào đó để thu hút sự chú ý của những người kia, thừa cơ cho người chộp giết bình dưỡng khí.

Bình dưỡng khí để cách bờ một đoạn, nếu dốc toàn lực mà chạy thì cũng lắm chỉ cần ba mươi giây. Nhưng khu vực này có rất nhiều người đang tạt bật làm việc, chỉ cần dừng lại một khắc lập tức bị người đuổi kịp ngay. Trong tình huống phải cướp giết giữa chốn đông người như vậy, cần phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ.

Tôi thực không phải người trong nghề, nghĩ thế nào cũng không có khả năng. Hơn nữa vừa nghe Muộn Du Bình nói như vậy, cảm thấy đặc biệt căng thẳng, cảm giác như mình chẳng có lấy mảnh may cơ hội nào.

Ngay lúc đó vẫn là Bàn Tử nghĩ ra cách, hẩn nhìn những người kia sau lại quay ra nhìn vị trí của bình dưỡng khí, đột nhiên nói: “các cậu biết cười ngựa không?”

“Làm gì?” tôi hỏi.

Hẩn chỉ một con la, nháy mắt ra hiệu: “từng xem người mông cổ cười ngựa đoạt dê chưa?”

Tôi hiểu ngay ra ý của hắn, cau mày nói: “con la khác con ngựa, la chạy không nhanh được đâu!”

“Bố cậu! Chúng ta không đua ngựa, chỉ cần nó chạy mấy chục bước. Hình dạng nó tương đối lớn, chạy lòng lên ai dám ngăn cản chứ? Vấn đề bây giờ là lúc đó trăm ngàn lần không được ngã thôi.”

Có hi vọng rồi! Tôi gật như gà mổ thóc, Bàn Tử lập tức đi chuẩn bị. Chúng tôi trước đem bè gỗ đẩy vào trong hồ, sau đó quay lại, bắt buộc phải moi tiền ra để thuê một con la mượn thêm ít đồ dùng nữa.

Người kia từng gặp qua chúng tôi trong thôn, lại thêm được tiền nên tất nhiên sẽ đồng ý.

Bàn Tử hỏi: “con la lúc nào chạy nhanh nhất?”

Người kia đáp: “thời điểm động dục, có muốn kéo cũng không được.”

Bàn Tử nói: “thế thì khó quá, có cách nào khác không? La sợ nhất thứ gì?”

Chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi kéo con la chậm rì rì tới bên doanh trại

đang bận rộn của bọn họ. Tới gần nơi để bình dưỡng khí, ba người đưa mắt nhìn nhau, tối căng thẳng tới mức đồ mồ hôi đầy người.

Ba người dẫn một con la, cảm giác cực ngốc, giống như nông dân Mexico vậy. Có điều là không khiến cho người khác nghi ngờ, vì bốn phía có tới cả tá la.

Bình dưỡng khí được bọc trong một cái túi lớn, cả đồng buộc cùng một chỗ, Bàn Tử đuổi cho con la chạy, tới gần đó thì quay ra nháy mắt tới tôi, bảo tôi đi tháo dây thừng.

Tôi nhìn nhìn, không có ai chú ý mình, vừa định động thủ thì bỗng phía sau có ngườiặng hắng một tiếng:

“Này! Mấy người đang làm cái gì vậy?”

Tôi phản xạ lập tức quay đầu lại, nhìn tới có một cô gái đáng tiền tới chỗ mình, dưới tàng cây mọi người đang nghỉ ngơi cùng đứng cả dậy. Tôi lập tức bị hoảng, thậm chí làm sao bây giờ? Bị phát hiện mất rồi!

Trong tích tắc đó, Bàn Tử bước dài một chân, vợ lấy đồng bình dưỡng khí hô to: “lên la!”

Vội vã tôi cũng vợ lấy bình dưỡng khí. Bà người lập tức nhảy lên lưng la, Bàn Tử dùng sức vỗ mông nó, hét lên:

“La điên đây!”

Bị kinh sợ, con la tung bốn vó chạy như điên.

Bình thường nhìn nó đi thì chậm chạp thế mà vừa hốt một cái lập tức lao đi khiến tôi thiếu chút nữa không ngồi vững được. Hơn nữa bình dưỡng khí của tôi và Bàn Tử lại gắn với nhau, hai chúng tôi đồng tâm hiệp lực lôi cả đồng đi. Nhìn như một trò tạp kỹ, vô cùng nguy hiểm.

Nó khiến cho tất cả mọi người đều phải chú ý, cô gái phía sau tôi phản ứng mau lẹ, lập tức kêu lên:

“Cản bọn họ lại!”

Bàn Tử đoán không sai, con la chạy cũng nhanh kinh người, cứ lao về phía trước mà đi, nó còn dọa cho hai người đang ngồi trong bạt che nắng sợ tới mức dạt ra, thậm chí còn ngã xuống đất.

Bàn Tử vẫn còn gào lên:

“Tránh đường! Cẩn thận!”

Ba người điên cuồng nhắm tới bên hồ, tiếng cô gái phía sau bị những âm thanh gào thét át đi, hơn nữa dưới tình huống này ai dám cản? Bị con la đạp cho một cước chắc cũng chẹo gân dập cốt. Lúc đó bên hồ tình cảnh rất hỗn loạn.

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy nó lao tới bên hồ. La vôn sợ nước, ngoặt một cái thân nghiêng đi, mấy người chúng tôi bị nó hất cho ngã dúm xuống.

Trán tôi bị va trúng vào tảng đá, sau đó được Bàn Tử đỡ dậy, con la tiếp tục lồng lên chạy như điên. Nhìn lại cô gái kia đã mang người đuổi theo, chúng tôi vội vã xoay người lao xuống hồ.

Đến bên hồ lập tức chiếm ưu thế hơn hẳn. Hồ nước sâu nên lặn rất nhanh, nhảy vào một cái đã thấy chân không chạm đất, chúng tôi kéo bình dưỡng khí xuống nước. Sau khi bơi được hơn mười thước mới quay đầu lại nhìn, mấy người kia cũng bắt đầu lao vào hồ.

Bơi tới chỗ cái bè gỗ, ôm lấy mấy tảng đá, Bàn Tử đánh động một tiếng: “lặn!” ba người cùng lúc nhanh chóng ngụp đầu lặn xuống nước.

Dưới nước chỉ thấy bên trên loáng thoáng vài người đã bơi tới, thiếu chút nữa là bị bọn họ tóm trúng. Có vài người lặn xuống mò một lượt, nhưng rất nhanh sau đó lại nổi lên.

Chúng tôi ung dung mặc đồ lặn và đeo kính chắn nước lên. Rốt cuộc thì đây cũng là dụng cụ chuyên nghiệp, bốn phía lập tức rõ ràng lên. Tôi mở kính lặn ra để đẩy bớt nước ra ngoài, khoác bình dưỡng khí, đeo chân vịt, bọn họ bên cạnh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trang bị của Cầu Đức Khảo đúng là hàng cao cấp, trên thắt lưng còn có kèm theo một công cụ, có cả đèn led, đèn pin chuyên dụng, chủy thủy này và bình dưỡng khí cũng khác, một bình có thể duy trì được ba phút. Để mang được những thứ này vào trong núi cũng cần có giấy tờ đang hoàng, người này xem ra cũng không phải tầm thường.

Kiểm tra tổng thể xong, tôi cũng chìm tới đáy hồ, có bình dưỡng khí khả năng lặn được hai ba trăm mét, độ sâu này chẳng thấm vào đâu. Quan trọng là đôi thủ không có bình dưỡng khí, nên cơ bản không cần lo lắng có người hạ thủy đuổi theo.

Bàn Tử ra hiệu, chỉ chỉ phí trước. Nơi này cách vị trí trước đây một khoảng, nước không sâu bằng, phía trước sâu thăm thẳm, chỗ trại là ở chỗ đó. Chúng tôi phải rời khỏi đây, hồ này nói lớn không lớn mà nhỏ cũng chẳng nhỏ, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn. Bật đèn pin lên, sau đó Bàn Tử bơi lên trước, cuối cùng cũng tới được trên chỗ trại, lấy bình dưỡng khí thả xuống, nhìn chúng rơi vào giữa thôn trại rồi mới cùng nhau lặn tới bên kia hồ.

Lén lút leo lên bờ, đồng thời thấy bên đối diện một khoảng nhón nhác.

Về sau có thêm A Quý và Vân Thái ở lại trong núi chi viện cho chúng tôi, ba người hả hê, ỉn núp mà trở về.

Hết quyển 6.

Quyển 7: CUNG LUNG THẠCH ẢNH

Dịch giả: Tống Mặc Than

Nguồn:

<https://cuahangbantaybac.wordpress.com>

<http://www.dtv-ebook.com>

CUNG LUNG THẠCH ANH (Thượng)

§1. Khởi đầu

Editor: Tống Mạt Than

Beta: thieudieututai

Sau khi tới thôn, vì chúng tôi đã tại ngoại một thời gian tương đối dài nên giờ nhất định phải về nhà một chuyến, với lại chúng tôi cũng cần thời gian để lên kế hoạch, Bàn Tử phụ trách việc chuẩn bị quân tư trang, còn tôi tiếp tục công tác thu thập tư liệu của mình.

Lúc về tới Hàng Châu, tôi bắt tay ngay vào việc thực hiện kế hoạch.

Tôi có cùng Bàn Tử hạn định thời điểm lập kế hoạch, vì chưa nghĩ ra cách thu thập tư liệu tiếp theo thế nào, sau ngẫm lại thì thấy phải biết được gia cảnh Muộn Du Bình trước đã, khả năng là phải làm lại từ đầu. Trước hết xác minh xem những người kia anh ta có biết không, có thể là vào những năm tám ươi thế kỷ trước đã từng tham gia đội khảo cổ, tổ chức đội hẳn phải có ghi chép lại. Năm đó, người tham gia nghiên cứu đều phải có lai lịch rõ ràng, vậy tôi có thể tìm trong đóng hồ sơ cũ ở Trường Sa chút manh mối, ít nhất là thấy được quan hệ giữa anh ta và tổ chức kia, tiếp theo là tìm một hai người biết anh ta, hoặc là bất kỳ dấu vết nào khác. Tính thể rồi tôi bắt tay ngay vào chuẩn bị.

Có điều là phòng hồ sơ của thành phố, đặc biệt là hồ sơ nhân sự, đều được bảo mật, càng là hồ sơ cũ đóng dấu đỏ thì càng khó xem, đội khảo cổ này thành lập vào những năm 1980, rất có thể còn trong phạm vi bảo mật, muốn xem không phải dễ dàng.

Mặt khác, muốn tìm hồ sơ, biện pháp tốt nhất là tra từ sở nghiên cứu phái đội khảo cổ năm đó, đến bây giờ đã được hơn hai mươi năm, không phải quá dài nên chắc vẫn còn lưu lại.

Tôi cũng không biết cụ thể là ở sở nghiên cứu nào tại Trường Sa, có điều khi đó chưa có nhiều tên gọi như ngay nay, liên quan tới khảo cổ thì chỉ có thể là một sở nghiên cứu.

Phần lớn trong đó đều là sinh viên, vậy khả năng là trong một trường đại học, chắc cũng không khó kiểm chứng.

Qua mấy lần tìm kiếm, quả nhiên đúng như tôi nghĩ, có một sở nghiên cứu trùng khớp với tình hình bên tôi, hiện đã bị sát nhập, địa chủ cũ ngay trong khuôn viên một trường đại học nổi tiếng.

Trường đại học kia sắp bị di dời, lúc tôi và Vương Minh tới, mấy hàng chữ bên ngoài đều đã rụng xuống, đất ở đây chắc đã bán lại cho công ty địa ốc. Nếu tới trễ vài ngày chắc chỉ còn thấy một khu đất bằng phẳng.

Đây xem như cũng là một manh mối, sở nghiên cứu sát nhập, hồ sơ chắc đã được chuyển sang sở nghiên cứu mới, cũng có thể là còn lưu lại trong phòng hồ sơ của trường đại học cũ. Máy cơ quan đơn vị đó tôi đều biết, chỉ là không quá hi vọng vào việc những bộ hồ sơ từ hơn hai mươi năm trước còn có người để tâm đến.

Có điều chuyện này không tiện để hỏi thăm, tôi nhớ vào quan hệ, trong mấy người quen cũ của chú Ba có một người làm công tác quản lý sở nghiên cứu, người kia họ Đỗ, tên lại rất hay, gọi là Quyên Sơn. Mời hai bao thuốc Trung Hoa rồi tiện dò la tin tức, anh ta liền nói đúng là trụ sở có di chuyển, nhưng hồ sơ vẫn còn lưu lại trong trường đại học, sở nghiên cứu và trường vẫn còn bám lấy nhau, trong bọn họ có nhiều người đang làm giáo sư trong trường, nếu tôi muốn xem thì để anh ta đưa tôi vào xem. Ngoại trừ cửa ngoài có hơi bất tiện còn đâu bên trong vẫn rộng rãi lắm, khả năng hồ sơ cũ rất khó tìm thấy, cũng khuyên tôi đừng ông hi vọng quá lớn.

Đàm đạo cũng không lâu, đêm đó chúng tôi liền hành động.

Khu nhà cũ của trường đại học nhìn qua vẫn thấy được là từ bệnh viện xây lên, hồ sơ trong phòng lớn dưới tầng trệt, rộng cả trăm mét vuông, quả thực giống một kho hàng, cũng không phí công. Tôi và Đỗ Quyên Sơn từ trên cái hiên vừa hẹp vừa bé bước xuống, phía dưới đèn đóm không có, xung quanh một khoảng tối đen như mực. Dùng đèn pin trong tay soi, tất cả đều là từng tầng từng tầng giá gỗ, trên đặt đầy những túi hồ sơ bằng giấy, có dây có mỏng, có nguyên vẹn có cả rách nát, chồng nằm ngang chồng lại dựng thẳng đứng, phần lớn đều bị bụi phủ dày một tầng mặt, ngửi qua thấy mùi ẩm mốc đầy trong phòng.

Đỗ Quyên Sơn nói với tôi, hồ sơ bình thường sau năm 1995 đều đã bị dọn đi rồi, còn lại chỗ này quanh năm suốt tháng không ai động hề gì tới, đoán chừng tới tận lúc mang đi tiêu hủy cũng chẳng người nào buồn lật ra xem.

Tôi nhìn tình hình đó, cảm giác rất u ám. Có điều là cũng vẫn tốt chán, tháng Tám Trường Sa khá nóng, buổi tối lại mát mẻ đi ít nhiều, hơn nữa nơi này lại dưới lòng đất, cái lạnh lạnh này cũng rất thoải mái. Tôi cầm đèn pin, quạt quạt vài cái rồi bắt đầu tiến tới giá gỗ phía trước tìm kiếm.

Lại nói là tôi biết đại học Thanh Hoa có một ngành là quản lý thư viện, lúc ấy còn cảm giác rất quái, quản lý thư viện là có cái gì mà phải học? Nhìn quy mô của phòng hồ sơ này, tôi mới hiểu được, người ta quản lý được tất cả đồng này cũng phải kêu một tiếng thiên tài, nhìn bao nhiêu giá sách đó, người thường chắc chắn mắt tối đen vào rồi. Đây là mới chỉ nói một phòng hồ sơ của sở nghiên cứu, nếu là phòng hồ sơ của quốc gia, số lượng lên tới cả triệu thì phải cần tới bao nhiêu người mới có thể quản hết được?

Đỗ Quyên Sơn sợ tôi gặp rắc rối lại vạ lây tới anh ta nên luôn luôn đứng

bên cạnh quan sát, giúp tôi tìm tòi, cũng hỏi tôi vài chi tiết của vấn đề, để hỗ trợ sàng lọc hồ sơ.

Vì có nguyên nhân đặc biệt nên quy định hồ sơ Trung Quốc rất chi tiết, chỉ cần dựa vào một quy luật nhất định, miễn là nó còn tồn tại thì nhất định sẽ tìm ra. Tiếc là tôi hiện đang như ruồi mất đầu, chỉ biết chung chung thời gian, ngay cả số đội khảo cổ tôi cũng không biết, đành phải lật từng phần từng phần một.

Tìm tới nửa ngày cũng không thu hoạch được chút gì. Ý của tôi là tìm theo năm, toàn bộ tài liệu ở đây đều được sắp xếp theo trình tự thời gian, như vậy chỉ cần trong khoảng từ năm 1980 đến 1985 là có thể tìm ra hồ sơ của đội khảo cổ, có thể tra cứu được chút tin tức bên trong. Ở sở Trường Sa, tuy đội khảo cổ hoạt động tương đối nhiều nhưng số lượng tuyệt đối không có bao nhiêu, một đội có thể chịu trách nhiệm nhiều hạng mục. Không ngờ lật hết cả từng ấy năm hồ sơ, cũng không thấy bất kỳ túi hồ sơ nào có liên quan tới đội khảo cổ Tây Sa.

Tôi lấy làm lạ, hỏi Đỗ Quyên Sơn, còn để ở chỗ nào khác không?

Anh ta lắc đầu, nói cơ bản là không có, trừ khi nó lưu ở trong phòng hồ sơ mật, vậy mới không có ở đây. Còn không nữa thì chắc đã bị tiêu hủy rồi.

Tôi thậm chí nói không thể nào, đội khảo cổ dù có cơ mật thì cũng không tới mức phải làm như thế.

Anh ta an ủi tôi, nói là chuyện này cũng thường xảy ra, có lẽ như tôi nói, sau khi đội khảo cổ kia mất tích, sự tình cũng xem như một việc hệ trọng, vì để giữ bí mật nên người ta đã đem xử lý hồ sơ đi rồi.

Chúng tôi đem những bộ hồ sơ vừa rồi đặt ngăn lấp lại, trong lòng rất chán nản, có điều là cũng đã sớm tiên liệu được chuyện không dễ dàng như vậy.

Có chút tức tối khi bước ra khỏi phòng hồ sơ, vừa mất toi hai bao thuốc, vừa nghĩ tiếp theo phải làm sao đây. Nếu cách này không thể dùng được, vậy như đúng Muộn Du Bình nói, anh ta là một người chưa bao giờ thuộc về thế giới này.

Lúc đó tôi chợt thấy trước cầu thang còn có một đường dẫn xuống dưới nữa, hình như là phòng hồ sơ không chỉ có một tầng. Cửa cầu thang làm bằng sắt, mặt trên xích sắt cùng khóa rất to, trên cửa còn dán cả giấy niêm phong từ năm nào.

“Dưới kia là nơi nào vậy?” tôi hỏi.

“Đó là phòng hồ sơ của những năm trước 1950. Thời điểm cách mạng văn

hóa, sợ phải phản động gây chuyện nên bị khóa lại, phải tới vài chục năm rồi không có ai mở cánh cửa này.”

“Có thật vậy không?” tôi cầm đèn pin soi vào trong, rõ ràng thấy xích sắt kia đã bị người ta cắt đứt, chỉ còn treo hờ bên trên cửa. Nếu như không nhìn kỹ thì không dễ phát hiện ra.

§2. Hồ sơ

Editor: Tống Mặt Than
Beta: thieudieututai

Chỗ xích sắt bị cắt ra đã bị rỉ đóng thành tảng, trên ổ khoá đầy những mạng nhện, dễ thấy là chuyện này không xảy ra gần đây.

“A!” Đỗ Quyên Sơn cũng lẩy làm kinh ngạc, “chuyện gì đây?”

“Không có gì đâu, chỉ là cậu nhớ nhầm thôi, có người từng vào đây rồi.” Tôi nói, nhòm qua lan can cửa, dùng đèn pin soi vào trong, có một đồng tạp vật đặt trên cái thang, bụi bám thôi rồi, một thứ mùi cũ kỹ bay vào mũi.

“Cậu định xuống đó à? Bên trong bẩn lắm đấy!” anh ta nói.

Tôi đang do dự có lên xuống hay không, điều này hình như là không có liên quan tới mục đích của tôi tới đây. Xích sắt đã bị cắt ra, khả năng có tới cả trăm vạn lý do, thậm chí cơ bản là nó không hề có khóa. Đã nghĩ tới những chuyện vô cùng ly kỳ, nhưng nó thì liên quan khi gì tới mình? Ngẫm tới liền bỏ qua.

Đang chuẩn bị rời đi, phản xạ tự nhiên là lia qua đèn pin một cái, soi lên giấy niêm phong trên cánh cửa.

Có thể do bệnh nghề nghiệp khi còn làm bản dập nên tôi bỗng đưa mắt nhìn lên hàng chữ bằng bút lông kia, cũng có thể là vị trí giấy niêm phong có chút kỳ quái, nó dán quá thấp, có phần rất ngứa mắt, nói chung là theo bản năng nên có nhìn qua một cái.

Vừa nhìn xuống, tôi bỗng sững người, giấy niêm phong cũ vẫn dán nguyên trên cửa, không thấy bị xé ra.

“Kỳ quái, cậu xem này!” tôi nói với Đỗ Quyên Sơn, “xem ra, giấy niêm phong này được dán lên sau.”

Anh ta tiến tới nhìn, cũng thấy là lạ, sau lại nói: “có thể là trong sở có người phát hiện ra xích đã bị cắt đứt, nên tới dán giấy niêm phong lên.”

Thế càng kỳ quái hơn, sao không thay bằng một khóa mới kia chứ? Giấy niêm phong có được tác dụng gì đây? Tôi nói, soi đèn lên hàng chữ trên mặt giấy

“Tới cả xích người ta còn dám cắt, giấy niêm phong thì có gì phải sợ chứ?”

“Chỗ này đâu có gì đáng giá. Có lẽ bọn họ cảm thấy những thứ bên trong có giá trị còn kém hơn so với một cái khóa sắt!”

“Có lý lắm!” Tôi thấy cũng buồn cười, có những thứ được giữ lại chẳng vì cái gì. Những hồ sơ cũ này, đối với người ta mà nói thì chẳng có chút giá trị

nào cả, xử lý chúng thậm chí còn tốn kém hơn, đây chính là lý do mà tới tận bây giờ chúng vẫn còn được giữ lại.

Giấy niêm phong bên trên đề: ngày 06 tháng 7 năm 1990, sở nghiên cứu khảo cổ đại học XX.

Tôi quen làm bản dập nên rất nhạy cảm đối với việc nhận biết bút tích, những chữ kia chính xác được viết bằng bút lông, cách viết chắc chắn cố tình bắt chước chữ cửa thư pháp, hơn nữa cảm giác rất quen mắt.

Nhìn ngày tháng năm, trên giấy ghi là năm 1990, thời điểm đó văn cảm đã mất tích, việc này hẳn là không có liên quan tới bọn họ.

Tôi thầm thốt lên, được lắm! Vậy là bao nhiêu hi vọng đều tiêu tan, phải quay lại từ đầu thôi! Vì thế bảo Đỗ Quyên Sơn đi trước dẫn đường. Anh ta cũng không muốn ở trong này lâu nữa, dù sao thì cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nghe tôi nói thế mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo đường cũ trở về, mọi chuyện đều thuận lợi. Thế giới hiện đại so với cổ mộ vẫn thoải mái hơn nhiều, tôi tuyệt nhiên không có chút căng thẳng nào, dù bị người ta phát hiện thì sao chứ? Đến cả trăm bảo vệ cũng chẳng đáng sợ bằng một bánh tông! (ú rồi, thử để bảo vệ thả cờ hó ra xem, có cả trăm con bánh tông cũng phải sợ một con cờ hó:D)

Trở về trong khách sạn, lòng vẫn thấy không được tự nhiên, vì trước mắt tôi đường đã hẹp đi nhiều. Nếu điều tra hồ sơ không được, còn có cách nào để cân nhắc đây?

Nghĩ tới cũng có chút kỳ quái, vì sao lại không có hồ sơ chứ? Chẳng lẽ đúng như Đỗ Quyên Sơn nói? Khả năng đó thực không cao, chỉ cần chuyện ở Tây Sa xảy ra thì hồ sơ chắc chắn phải tồn tại, những hồ sơ đó cũng không phải chỉ chứa một túi mà đủ, muốn tiêu hủy, khả năng giá hồ sơ sẽ bị trống một khoảng. Nhưng toàn bộ hồ sơ thật sự vẫn được đề rất dày đặc, không giống như từng bị người ta rút bớt ra.

Tôi hiểu ra có lẽ là mình đã nhầm. Trong đội khảo cổ có sinh viên, khả năng không có liên quan tới trường đại học. Sinh viên này có thể đã là thực tập sinh, vậy đội Văn Cảm không nhất thiết phải xuất phát từ sở nghiên cứu.

Nghĩ vậy trong lòng cũng dễ chịu hơn, lại mở máy tính tìm những hồ sơ về sở nghiên cứu khác, chép từng cái một xuống, chuẩn bị để ngày mai tiếp tục tìm người hỏi. Dù sao thì lão tử cũng có cả đồng thời gian, không bằng cứ từ từ điều tra, tránh sau này phải tiếc nuối.

Sau khi chép xong, tôi lên giường lọc qua một lần, nghĩ xem quá trình tiếp theo nên làm thế nào. Những đơn vị này có chỗ khó có chỗ dễ, phải bắt đầu từ chỗ đơn giản nhất.

Nhìn những tin tức ghi chép lại, đột nhiên tôi cảm thấy không mấy thoải mái, hình như là trên đó có thứ khiến tôi phải chú ý, ngẫm kỹ lại thấy không đúng.

Chẳng lẽ mình mắc chứng rối loạn hình ảnh rồi sao?

Cười nhẹ một cái, đột nhiên cả người chấn động, chữ trên giấy niêm phong hiện lên trước mắt, sờ nghiên cứu, sờ nghiên cứu, sờ nghiên cứu... Sờ nghiên cứu khảo cổ đại học xx...

Cái con mợ! Tôi chợt hiểu ra vì sao mà vừa rồi nhìn thấy hàng chữ trên giấy niêm phong kia quen mắt thế!

-Kia chẳng phải là bút tích của mình sao!

(Ồ, anh mắc chứng rối loạn sức mạnh thật rồi:D)

§3. Bút tích

Editor: Tổng Mặt Than
Beta: thieudieututai

đạo mộ bút ký45jpg

Chết tiệt! Da đầu tôi tê rân rân, toàn thân phát run lên, thậm thảng thốt chuyện quỷ gì đây? Vào cái năm 1990, trên giấy niêm phong ở một trường đại học có bút tích của tôi ư?

Không đúng! Chắc chắn là tôi nhìn nhầm rồi! Tôi thậm nghĩ, không thể nào có chuyện ngược đời như vậy xảy ra, nhưng cùng lúc biết rằng bản thân có linh cảm rất tốt với việc nhận mặt chữ, đó là bản năng được tôi luyện qua quá trình nhìn hơn mười vạn bản đập, tuyệt đối không thể qua được mắt tôi.

Chắc có khi chỉ là trùng hợp, tôi viết bằng bút kim tinh, có lẽ người đó cũng có nét chữ như vậy nên ngẫu nhiên thấy giống.

Cho tay lên vỗ gáy, cố gắng đào ra cả trăm lý do, giống như một cậu trai đang tìm kiếm lời bào chữa cho mình sau khi đi sai đường. Nghĩ tới đó tôi lại thấy hơi nực cười, biết những lời bào chữa đó hoàn toàn không thể dùng để tự lừa mình.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã tới nửa đêm, lúc này mà gọi Đỗ Quyên Sơn ra thì không khả thi, nhưng tối nay chắc bản thân khó mà chợp mắt được. Dù sao thì cửa phòng tài liệu kia cũng không có, khỏi cần phải cần tới chìa khóa cũng có thể vào xem được. Vậy nên tự mình chuẩn bị rồi đi gọi Vương Minh, lại xuất phát tới trường đại học kia xem đến cùng là chuyện gì..

Gọi chuyển taxi, không có Đỗ Quyên Sơn bảo lãnh gác cổng không cho chúng tôi vào. Ai từng học đại học sẽ hiểu, quay đầu đi tới cửa hàng tạp hóa mua bao thuốc trung hoa, rồi vật vờ xin xỏ để được vào, bằng trí nhớ tìm đường tới phòng hồ sơ.

Toàn bộ đèn đóm trong trường đều đã tắt, chỉ còn ánh sáng leo lét của đèn đường hắt tới, chung quanh tối bằng chết. Nhưng lòng tôi đang nóng như lửa đốt, cơ bản không chú ý tới, cứ thẳng hướng phòng hồ sơ dưới tầng trệt mà đi, tới trước cửa dán giấy niêm phong xem mặt chữ.

Nét chữ rõ ràng không có chân, nên trước sau gì nó vẫn sẽ ở đó.

Tim tôi đập khùng khiếp, như kiểu đi nhòm nhà tắm nữ vậy, vội dùng đèn pin soi từng bước chân.

Ngày 6 tháng 7 năm 1990, sở nghiên cứu khảo cổ đại học XX

Giờ nhìn càng thêm rõ, trong đầu cũng ý thức được, một nét bút, mỗi đường họa kia đều hiển hiện trước mắt. Nhìn mà mồ hôi tôi cứ chảy như rót

từ má xuống cằm.

Thật sự đó là nét chữ của tôi.

Lòng chết lặng, bản thân gằn như suy sụp.

Với người bình thường chỉ cần một thời gian ngắn là có thể nhận ra ngay được nét bút của mình, chứ chưa nói tới một thằng trong nghề như tôi. Đây tuyệt đối là bút tích của tôi, không còn gì để bào chữa nữa.

Năm 1990 tôi mới được bao nhiêu tuổi? Mười ba? Mười năm? Khi đó tôi đã biết viết bút kim tinh sao? Con mẹ nó chứ có khi lúc đây còn chẳng biết bút kim tinh là cái khỉ gì! Chuyện quái gì đây chứ?

“Đối với chú, hết thầy đều như đã kết thúc, nhưng với mày mà nói thì kỳ thật mọi chuyện còn chưa bắt đầu.”

Thanh âm của chú Ba đột nhiên vang lên bên tai tôi, cái cảm giác đầu đau muốn nứt ra này đã lâu không còn phải nghĩ tới, giờ lại bắt đầu giày vò tôi.

Tôi hít sâu một hơi, muốn xua hết những thứ đó đi, từng đoạn ký ức lại bắt đầu hình thành. Bằng kinh nghiệm tôi biết, giờ có làm gì cũng vô dụng, hơn nữa một khi đã phiền não thì sẽ rất khó để bình tĩnh lại, phải thật tỉnh táo trước khi cơn bực bức kéo tới.

Tôi nhớ tới băng ghi hình Văn Cẩm gửi, có một người vô cùng giống tôi bò trườn trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, mà cô ấy lại chưa kịp giải thích cho tôi biết. Chú Ba từng nói là muốn hỏi bọn họ cũng không phải chuyện đơn giản, vốn nghĩ rằng đó là chú nói tới tình hình lúc bấy giờ, nhưng hiện tại ngẫm lại quả nhiên thật khả nghi.

Trên người tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cần phải giải thích như thế nào đây? Như là trên đời này không phải chỉ có một Ngô Tà, còn một Ngô Tà nữa, vào thời điểm gần hai mươi năm trước, ở tại đây đã viết lên tờ niêm phong này. Cũng cách đó không lâu, lại bị quay hình trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc...

Tâm trí tôi rối như tơ vò, hoàn toàn không có lấy một chút manh mối nào, chuyện này so với chuyện của chú Ba còn khiến tôi đau đầu hơn nhiều.

Cầm đèn pin trong tay, soi vào không gian phía sau cửa niêm phong.

Giả thiết đặt ra là giấy niêm phong này do “tôi” dán, vậy rõ ràng nơi này có hi vọng rồi. Ít nhất cũng có thể khẳng định, “tôi” viết giấy niêm phong và sở nghiên cứu này có quan hệ.

Bọn họ cho rằng trong vài chục năm qua không hề có ai bước tới tầng hầm này, nhưng chẳng những có người đã vào trong đó mà người đó còn liên quan tới loại chuyện quỷ dị như vậy. Tôi không kiềm nổi tò mò, tình huống lúc đó thế nào? Xem ra tôi phải xuống dưới kia mới biết rõ được.

Phía dưới tối om, như trong đường hầm cô mộ, tôi từng trải qua loạt cảm giác tê thảm này khi còn ở cách nhĩ mộc, nên bản thân không khỏi có chút sợ hãi. Có điều nghĩ tới đây là trong nội thành trường sa, cách nơi này không xa chính là một đồn công an, thế giới hiện đại luôn rất thực tế, chung quy sẽ không xảy ra chuyện trường học ma quỷ như trong mấy tiểu thuyết kia đâu. Nghĩ thế liền cho tay gạt mô hôi, vừa tháo xích sắt vừa cảm thấy buồn buồn, sớm biết máu chốt ở đây thì chỉ cần một bao thuốc Trung Hoa là ổn, cần gì mua tới hai bao để hậu ta tên đồ quyền kia? (bố ông, không có hai bao kia thì lấy đâu ra biết đường để mua một bao này:D)

Xích sắt nặng chừng hai mươi cân, ri thôi rồi luôn, tiếng động đặc biệt lớn, có thể thấy người dùng khóa này có tính rất cẩn thận. Tháo được hai vòng, bỗng trong đầu lại nảy sinh linh cảm xấu: dùng xích khủng như vậy, lẽ nào bên trong giấu quái vật? (nghĩ tài thế không biết,:D)

Lập tức gạt cái suy nghĩ đó đi, sao có thể chứ?

Cẩn thận rút sợi xích ra, đặt sang một bên, dính đầy tay mặt sắt rỉ, tiếp theo gỡ giấy niêm phong, lúc bước xuống vừa hít hai cái đã bị sặc bụi, hai mắt mắt ầng ậng nước.

Cầu thang rôi tinh, đầy những bàn ghế cũ chất ngổn ngang.

Bước xuống, thấy cái phòng hồ sơ giống y như tầng trên, không có cửa. Lấy đèn pin soi vào, cũng rộng như nhau, có điều không phải chứa hồ sơ mà chất đầy đồ đạc.

Soi quanh một vòng, không khỏi có chút thất vọng, nơi này không phải phòng hồ sơ mà đồ quyền sơn nhắc tới, chỉ là một kho chứa phế liệu. Hơn nữa nhìn những rác rưởi này khả năng phòng này từ lúc xây nên đã được chất đồ vào, bụi cứ dày hàng gang.

Tôi dùng đèn pin đảo xung quanh, kéo áo phông lên bịt mũi, mùi bụi bặm thực rất gay mũi, nó làm cho người ta khó chịu vô cùng. Trên mặt đất đầy những dấu chân hỗn độn, chúng cũng bị phủ một tầng bụi, rõ ràng người bước vào đây cũng đã lâu, có thể là từ năm phát sinh ra chuyện đó. Dấu chân in thành một đường, khả năng là có tới hai ba người, bước chân rất mơ hồ, hướng thẳng vào bên trong kho hàng.

Lần theo dấu chân, nhìn đồ đạc xung quanh một chút, cũng không biết chúng là thứ gì. Cứ thế đi sâu vào trong vài bước, cổ lẩm mới có thể thấy được kia có rất nhiều rương gỗ lớn.

Nhìn tới mấy cái rương này lại nhớ một chuyện, trong kho của phòng hồ sơ quốc gia, người ta phát hiện mấy rương gỗ, tất cả đều là đôn hoàng tàng kinh, cùng một lần đóng phí vận chuyển tới đây, kết quả là vì mở ra mà không có ai kiểm kê, cứ để thành đống ở đó, tới tận khi Lô ra mới thấy.

Mấy rương kia có phải cũng chứa bảo bối như vậy không?

Kích thước chúng nhìn mà nhưc cả đầu, với một mình tôi thì không thể nào kiểm tra được trong năm đó kho này xảy ra chuyện gì. Quá bản quá lộn xộn. Dù là có thấy được manh mối thì chẳng hơi sức đâu mà vác nổi nó ra xem được.

Đi tới cuối kho hàng, ở đó đồ đạc ít hơn, có một cái rương lớn hình vuông, có nắp đậy, dấu chân kia đi tới chỗ cái rương đó. Tôi ngồi xổm xuống nhìn, thấy bọn họ cũng không dừng bước trước rương mà phát hiện dấu chân bị rương đè lên.

“Ông chủ, cái rương kia là bị đẩy vào.” Vương Minh đi tới.

Còn phải nói, bọn họ muốn chặn cái gì đó. Nhìn độ lớn cái rương và góc tường lia, rõ ràng là còn một khoảng không gian đằng sau, bên trong chắc có thứ gì bị chặn.

Tôi nói với Vương Minh: “đi, đẩy nó ra.”

“Hử?” Vương Minh mặt biến xanh, “ông chủ à, cái này...”

“Bảo cậu thì cậu phải đi đi chứ!” tôi nói. (ôi Vương Minh ôi, rơi vào tay ông chủ ngô thì vạn kiếp bất phục luôn rồi,:D)

Cậu ta đành nuốt nước miếng, từ từ đẩy cái rương ra. Rương tương đối nặng, nét mặt Vương Minh nghẹn tới đỏ bừng, mãi sau mới đẩy được nó qua một bên. Tôi cầm đèn pin soi, trong góc phía sau có vài một đồng hồ sơ lớn.

§4. Tìm ra rồi

Editor: Tổng Mặt Than
Beta: thieudieututai

Những thứ này cũng được coi là hồ sơ cũ, bị chuột gặm tứ lung tung, bên trên còn vương vãi đầy phân chuột. Thuật tay rút một tập chắc là tài liệu, vừa động vào bụi bay lên tận mắt.

Nếu như có người từng động qua, tất sẽ không như vậy. Tôi vội phân công Vương Minh kiểm tra thật kỹ, xem có chỗ nào khả nghi không?

Rón ra rón rén bước quan đồng văn kiện, không lâu sau Vương Minh liền báo cáo, tôi qua xem liền phát hiện có mấy chồng tài liệu được đặt rất ngay ngắn. Bốn chồng đặt song song nhau hợp thành một hình vuông.

Vương Minh nói: “ông chủ à, anh xem đây là có ý gì? Người kia tới đây tìm kiếm, đứng chán quá nên đã chồng mấy tập tài liệu này làm một cái ghế thì phải.”

Tôi gật đầu, quả thật có thể dễ dàng tưởng tượng ra tình hình lúc đó. Người kia ngồi trên chồng tài liệu, có thể quan sát càng thêm kỹ càng.

Tôi tìm kiếm xung quanh, muốn biết được chỗ người kia ngồi là quay về hướng nào, cùng lúc phát hiện bên tay trái có một cái giá vừa đẹp để gác đèn pin, cúi đầu nhìn dưới chân. Gạt bớt tro bụi ra liền xuất hiện vài tàn thuốc, phía trước kia còn có một chồng tài liệu khác nữa.

Tập tài liệu ở đây ít cũng phải nặng tới bốn năm cân, cầm hết trong tay chắc không thể xem được. Chồng hồ sơ kia chắc là được hấn dùng làm bàn. Cái gì cần xem thì đặt lên trên. Vừa hút thuốc vừa lật tài liệu, con mẹ nó, tên tiểu tử đó quá ư là nhàn nhã rồi!

Nhưng vô dụng, bốn phía tất cả đều chỉ có tài liệu, rốt cuộc tôi cũng không đoán ra được là hấn muốn tìm cái gì, có khi hấn tìm được là mang đi ngay rồi cũng nên.

Trong lúc đang mân mê lật tài liệu, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý niệm, nhớ tới những nét chữ kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại nảy sinh một cái ý định- tạm thời miễn bàn tới những cái khác, nếu chữ kia thực sự là “tôi” viết, vậy tôi sẽ làm gì với đồng tài liệu này?

Tôi bảo Vương Minh đưa cho mình một tập, mở nó ra đặt trước “bàn”, lật vài trang. Tiếp theo làm như thói quen bình thường, vừa suy nghĩ, vừa cầm những tài liệu xem xong bên tay phải, cho tới khi tương đối nặng rồi liền đặt nó ra xa xa, xếp thật ngay ngắn.

Đây là một thói quen của tôi, vì khi thu xếp lại những bản đập, thường thường bàn sẽ đầy những giấy là giấy, bừa bộn vô cùng, thấy cái gì dùng

hay, tôi hay đặt nó xa xa một chút, để phân biệt với những tài liệu khác. Mà khoảng cách đặt cũng phải trong tầm với của mình.

Nhìn xung quanh một chút, thấy trong cự li tay tôi có thể sờ tới, phát hiện có một chồng giấy ngay trên cái rương bên tay phải, vừa vươn tay có thể cầm được, khoảng cách vừa đủ.

Lòng chột động, có chút khó chấp nhận, nếu ngay cả cái này cũng đoán đúng thì chẳng phải người ngồi tại đây, chính là tôi sao?

Có điều tôi vẫn do dự một chút, lại nhặt tập giấy tờ lên. Kệ mợ nó! Dù sao cũng chỉ chết có một lần, chuyện này có gì đáng lo chứ?

Tôi mang tập tài liệu đang xem dở ra, trang thứ nhất là một bảng kê, hình như là tiền trợ cấp, có tên mấy người nữa, tiền trợ cấp nhiều nhất là bốn trăm bốn mươi bảy, chín hai tệ. Đối với tôi thì chế độ tiền lương ngày đó không mấy quan tâm, có điều với số tiền trợ cấp này đặt trong hoàn cảnh đó thì hẳn phải là một con số trên trời.

Tiền trợ cấp thường là cho dân liên xô, tôi không có hứng thú với nó, rất nhanh sau đó liền đọc tới góc bản có ghi: “bảng tiền trợ cấp công trình khảo cổ di chỉ thượng tư Trương gia lâu tại Quảng Tây.”

Đúng rồi! Chính là cái này!

Lật lật, tất cả các trang đều đã bị xáo trộn, bên dưới dọc theo bảng kê đều là tên người, cuối trang có đánh số nghiên cứu khảo cổ. Tôi thấy ở đó có ghi một ngày, là tài liệu năm 1965.

Sau khi tập hợp hết tư liệu lại, không thấy có đóng dấu, tất cả đều là chữ viết tay, và vài số hiệu phòng gì đó. Bao gồm có sơ đồ, bút ký, vì có chuyện như vừa rồi nên theo bản năng tôi nhìn vào nét chữ đó, hoàn toàn xa lạ, còn rất nhiều kiểu chữ khác nhau, rõ ràng không phải chỉ có một người ghi lại.

Nhanh chóng mở ra, lật tới mười bốn mươi năm trang sau đó mới thấy có thứ không giống trước.

Kia là một bản vẽ gì đó, nhưng không phải là bản vẽ hiện đại, cũng được họa bằng bút lông. Bản thân vừa nhìn là biết đó chính là “Phong Cách Lôi” của triều Thanh.

“Phong Cách Lôi” là cách gọi khác của một gia tộc họ lôi làm chuyên gia thiết kế kiến trúc dưới thời nhà thanh. Bọn họ thầy hầu hết toàn bộ những công trình kiến trúc trong hoàng thất, có điều kiến trúc sư thời đó địa vị thấp, cho dù là tay nghề bậc nhất thiên hạ thì trong mắt người thường vẫn ít ai để ý tới. Phần lớn người ngày nay cơ bản không biết có một gia tộc như vậy tồn tại, chỉ có những người trong nghề như chúng tôi mới hiểu thế nào gọi là “Phong Cách Lôi”.

Trung hoa năm ngàn năm lịch sử, Phong Cách Lôi chỉ tồn tại vồn vẹn hai trăm năm, nhưng hiện nay trong những di sản văn hóa thế giới của đất trung quốc này thì có tới một phần năm là được Phong Cách Lôi kiến tạo nên, không thể không tHán phục.

Sau khi xây xong Di Hòa Viên, Phong Cách Lôi gần như biệt tích, có người suy đoán rằng triều đình Mãn Thanh lúc đó không còn đủ tiềm lực để xây nên một công trình kiến trúc vĩ đại nào nữa, có điều Phong Cách Lôi suy bại rất kỳ quái, tôi từng nghe người ta lý giải là, chỉ qua đúng một đêm, chóng vánh vô cùng, không biết đã có đại biến gì xảy ra.

Sau khi suy sụp, con cháu của Phong Cách Lôi bán phần lớn “bản thiết kế mẫu” của cụ kỵ đi, đó là những kết tinh của kiến trúc trung hoa, số lượng rất nhiều. Một phần được tuồn ra nước ngoài và lưu truyền trong dân gian, quan lại trong nước cũng có một lượng tương tự, cho nên vẫn hay thấy xuất hiện. Trong ngành học của chúng tôi, cứ hễ là học về kiến trúc cung đình, quy hoạch mặt bằng, đều thấy thứ này rất đỗi quen thuộc, vì thế mà chỉ cần nhìn qua tôi liền nhận ra ngay được.

Bản vẽ này hẳn là có liên quan tới di chỉ Trương gia lâu, nói vậy thì di chỉ kia cũng là từ thời nhà thanh, có thể đó chính là tác phẩm của Phong Cách Lôi cũng nên.

Đây là một bản sao, bản chính tất nhiên đang nằm trong viện bảo tàng.

Đối với mấy thứ này tôi khá là hứng thú, liền liếc mắt nhìn qua một lượt. Trên bản vẽ là một cái sân rộng, hẳn là thuộc khuôn viên một tòa nhà, xem quy mô thì thấy sâu tới vài thước, tương đối lớn. Nhìn cấu trúc này dễ là nhà dân.

Phong Cách Lôi chuyên thiết kế cho hoàng thất, thiết kế cho dân chúng rất ít, chủ tòa nhà này khẳng định là một đại quan, hoặc cũng là người có lý lịch sâu xa.

Bên cạnh có đề một hàng chữ nhỏ là tên của tòa nhà, nhưng nhìn không ra là viết cái gì.

Mấy trang sau cũng là bản vẽ y hệt, phần lớn đều là bản vẽ mặt cắt. Bản thiết kế của Phong Cách Lôi vô cùng tinh tế, từ các góc độ đều chỉ chung một kiến trúc, bộ phận giải thích đều có ghi lại, bao gồm phong thủy xung quanh, địa thế, thậm chí còn có mặt cắt của kinh tuyến chia ô trên mặt đất.

Lật thêm hơn mười trang, trang cuối cùng là hướng dẫn tra cứu, chỉ dẫn xem có bao nhiêu thứ, lòng tôi chột động, cầm tài liệu trong tay đối chiếu thấy thiếu mất sáu tờ.

Nếu tôi đoán không nhầm thì người kia đã lấy chúng đi. Hiện giờ những thứ trong tay tôi vẫn là bí ẩn, nhưng ngay cả như vậy, đối với việc không tìm

ra một chút manh mối nào thì đây cũng là một đột phá lớn rồi.

Chính đôn lại một chút đồng tài liệu trong tay, tôi nhìn quanh mình biết là trong đồng này khả năng chẳng còn gì để thu hoạch nữa, vì thế tiếp theo đi tìm Vương Minh chuẩn bị về.

Gọi vài tiếng cậu ta mới giật mình nhìn lại. Tôi qua hỏi cậu đang làm gì mà ngẩn tò te ra vậy? Vương Minh dùng đèn pin soi vào góc kho hàng, hỏi tôi: “ông chủ à, cái kia dùng để làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau đồng đồ vật có một cái lồng được hàn từ các thanh sắt.

Thử qua xem, lồng cỡ vừa một người, rí lung tung hết cả lên. Vương mình lấy tay soi vào bên trong, vừa lướt đèn qua liền thấy có một cái bát vỡ.

“Có phải là dùng để nuôi chó không?”

Tôi lắc đầu, lồng sắt này rất mau, nhốt chó đâu cần thiết phải như vậy chứ! Có lẽ sau khi xây xong phòng thì còn thừa lại ít sắt vụn, cái này tôi không quản được. Lập tức bảo Vương Minh đừng lằng nhằng nữa, tôi còn phải đi xác minh một vài thứ nữa.

Theo đường cũ đi thẳng về khách sạn, Vương Minh thì đi tắm, tôi lại lên mạng, bắt đầu điều tra thứ mình đang nắm giữ.

Đầu tiên là tìm xem cái gì gọi là “di chỉ khảo cổ thượng tư Trương gia lâu”, nhưng cũng không có thu hoạch gì. Ngẫm lại thì chuyện trong năm 1950 chắc gì đã có trên mạng, mà nếu có thì cũng chỉ được vài dòng, có khi chỉ là tên địa danh mà thôi.

Chuyến này tôi không quá để ý tới đất Quảng Tây kia, tuy rằng chỗ đó có cổ mộ, nhưng khí hậu so với hồ nam, Thiểm Tây, Sơn Tây lại khác biệt rất lớn. Tới đó được ba ngày, muốn xuống giường trước hết phải cắt lấy thang thuốc đã, chưa nói tới phải đi vào chỗ rừng rú. Hơn nữa còn phong tục, người dân tộc có tập quán khác nhau, không phải chỗ mà người bình thường có thể sống lẫn lộn được. Ngày xưa, đối với người Trung Nguyên mà nói, chỉ khi thật sự cùng đường mới đành phải bước chân vào đó thôi.

Vừa tìm kiếm tôi liền có chút giật mình, có điều là dãy núi này quá lớn, tuy rất nhiều người từng qua Trung Nguyên học cách xem âm dương phong thủy để xây nhà, nhưng khái niệm này hoàn toàn bất đồng.

Ở đó người ta gọi là thiên hạ của bọn trộm một tặc, tôi nghe nói người ta đào được đấu lớn ở Quảng Tây, cứ thế mà vợ vét hết của cải bên trong, so với nam phái hẳn là còn bạo tay hơn.

Trên mạng tin tức thực có hạn, tôi toàn thân đầy mồ hôi, tra một lúc điều hòa thổi vù vù, người cũng tỉnh táo hẳn, do đó trước vẫn đi tắm một cái,

trong lúc tắm đầu vẫn miên mang suy nghĩ, khi đi ra tới cả quần cộc cũng không thèm mặc, làm cho Vương Minh một phen kinh hoàng. Tôi thấy suy nghĩ của mình cũng thực hỗn độn, mấy thứ này đều chưa đủ cơ sở, với trí thông minh của bản thân thì khó mà chỉ trong một thời gian ngắn có thể giải quyết được toàn bộ số câu hỏi kia.

Bản vẽ của Phong Cách Lôi là một manh mối rất tốt, nhưng bản vẽ này trên đời đầy rẫy, cũng không có một hướng dẫn tra cứu nào đầy đủ. Tìm từ manh mối này, giống như là mò kim đáy bể, càng tìm càng thấy khó khăn.

Đêm hôm đó đang nghĩ thì ngủ quên mất, trong đầu vẫn bừa bộn những ý niệm.

Sáng ra càng thêm nhức nhối, vã nước lên mặt để tỉnh táo tinh thần, sau đó đem toàn bộ ra xem một lượt, phân ra cho một vài người quen, rồi cả những người trong nhà, đều hỏi qua loa một chút, cùng lúc nghĩ xem ai tôi có thể hỏi nhờ việc này được. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một cái tên, là bạn vong niên với ông nội tôi, trước đây nghe bảo cũng quý tôi lắm. Người này cũng cùng ngày với tôi, trước kia tự hào là thiết kế viện lâm viên, chuyên môn kiểm định kiến trúc cổ. Nghĩ thế liền đi mua chút rượu cùng điếm tâm, mang đi thăm hỏi một chuyến.

Bao nhiêu năm không gặp, tôi nghĩ lão già vẫn giữ cái tính tình như ngày trước, cũng không việc gì phải khách sáo cả, nói thẳng nói thật cho lão nghe. Lão già lật bản vẽ ra nhìn, vài giây sau mới nói: “mày chắc đây là nhà cho người ở ư?”

Tôi nghe lão nói thấy có chuyện, liền hỏi lại ông nói thế là sao? Lão hỏi lại: “mày học kiến trúc từng ấy năm mà nhìn không ra sao? Thử nhìn xem nhà này lấy ánh sáng từ đâu.”

Lòng tôi thầm nói tôi nhìn đây bản thiết kế rồi, nhưng Phong Cách Lôi thì chưa! Đây cũng chẳng phải bản vẽ nổi tiếng gì. Cầm lên xem qua một chút, đột nhiên ý thức được bản thiết kế không có liên quan, vấn đề nằm ở bố cục của nó. Đảo mấy cái lấy phương hướng, cẩn thận quan sát, trong lòng giật thót, quả nhiên có vấn đề!

Thiết kế tòa nhà này, tất cả những gian phòng dưới hiên ánh sáng mặt trời chiếu không tới được, hơ nữa cũng không có chỗ hứng ánh sáng. Bên ngoài không có ánh mặt trời, bên trong chắc chắn tối tăm mù mịt.

“Đây là...”

“Đây là phòng tôi”

“Phong Cách Lôi” sao lại thiết kế loại phòng như thế này? Tôi cẩn thận quan sát tiếp, thấy tòa nhà này thiết kế vô cùng khéo, tính toán làm sao tránh được hết ánh sáng mặt trời. Tuy làm như vậy không chắc là một tia cũng

chiều không tới được, nhưng ít ra có thể khẳng định có chủ ý sắp đặt.

Chẳng lẽ người trong phòng này không được thấy ánh mặt trời sao? Ma cà rồng à? Đùa thôi, nghĩ tới “đồng tử trong mắt”, chẳng lẽ người đó không thể chịu được ánh sáng mạnh? Hoặc là hoàng đế đột nhiên phát kiến ra, muốn xây một gian phòng để chơi trốn tìm?

“Ông từng thấy kiểu phòng nào như thế này trước kia chưa?” tôi hỏi ông già.

Lão nhú nhú mày lắc đầu: “trái ngược thì có. Phòng này không để cho người sống! Có điều lão biết ngày xưa có một nơi, cũng có yếu cầu như thế này, nhưng không tới mức nghiêm ngặt thế.”

“Nơi nào vậy?” lòng tôi chột động, vội hỏi.

“Nghĩa trang”

“Nghĩa trang sao? Tòa nhà lớn như vậy mà để dành cho người chết ư?”

Không thể nào, nghĩa trang làm gì có quy mô lớn như thế, tôi có thể xác định là phòng này có kết cấu rất khác biệt, có khi lại là nhà đan phổ biến thời nhà mình cũng nên.

“Mày lấy đâu ra cái thứ này?” lão già hỏi tôi.

Tôi tất nhiên là không nói được rồi, liền đáp là mua được ngoài chợ, lão rất có hứng thú với nó, lại bảo tôi bán lại cho lão, để lão nghiên cứu một chút.

Chẳng đời nào tôi đồng ý, có điều nghĩ lại nếu giữ nó bên mình cũng không có bao nhiêu tác dụng, lại hỏi ông có thể giúp cháu hỏi thăm về tình hình vật này không? Nếu như có tiến triển, cháu sẽ biếu không ông luôn.

Món hời này cũng được lắm, lão già vui vẻ đáp ứng. Sau chúng tôi không để cập tới nữa, tôi đó lão mời tôi ở lại cùng lão uống rượu.

Lão già ở có một mình, tới tuổi này rồi thì cảm giác cũng thực cô quạnh, tôi nghĩ cũng muốn ở lại hàn huyên cùng lão vài ba câu chuyện, vì thế liền ở lại.

Hai người uống tới nửa cân rượu, lão và tôi thao thao bất tuyệt nói về chuyện Phong Cách Lô. Lão nói cho tôi biết, Phong Cách Lô thực ra chỉ là một gia tộc kiến trúc làm quan dưới thời nhà Mạc, tới triều Thanh, đời thứ nhất có một người tên là Lô Phát Đạt vào cung.

Lúc ấy Khang Hi cho trùng tu lại điện thái hòa, tới ngày thượng lương, vua mới dẫn văn võ đại thần đích thân tới hành lễ, nhưng cái xà nhà cũ do mộng không phù hợp nên lay mãi chẳng rơi, quan quân nhìn nhau kinh ngạc, sợ làm lỡ mất giờ lành thượng lương, vội cho người đi gọi Lô Phát Đạt tới, cũng trao luôn quan phục cho.

Lôi Phát Đạt giấu rùi trong tay, trèo lên xà nhà, nâng rìu đồng lên, chỉ nghe thấy “đông đông đông” ba tiếng vang lên, xà gỗ liền rơi đánh “rầm” một tiếng. Trong giây lát trống nhạc liền nổi lên, vãn võ bá quan tung hô “vạn tuế vạn tuế”. Vua Khang Hi vô cùng vừa ý, lúc đó lập tức triệu kiến Lôi Phát Đạt tới, giao cho làm người cai quản công trình xây dựng. Bởi vậy mà dân gian còn lưu truyền câu ca dao, “trên có Lỗ Ban, dưới có Trương Ban, soi tử vi, xây cung vàng điện ngọc”.

Sau đó, Phong Cách Lôi thăng tiến rất nhanh, tới thời con trai của Lôi Phát Đạt đã trở thành người đứng đầu cho việc xây dựng nhà ở. Có người nói lời kim thạch tay nghề rất điêu luyện, có khả năng mô phỏng đồng hồ của phương tây rất chính xác, là người đã dung hợp giữa máy móc phương tây với thuyền thống của trung hoa, trừ những công trình lớn ra thì trong cung có rất nhiều đồ tin xảo đều là do một tay người đó chế tác.

Tôi cũng hiểu biết tương đối về Phong Cách Lôi nên đối với những thứ này không lấy làm hứng thú mấy, chỉ quay qua hỏi lão già, có biết Phong Cách Lôi suy bại thế nào không?

Ông già nói cái đó không ai biết, có nhiều cách giải thích lắm. Nghe nói là cuối đời Phong Cách Lôi có đắc tội với thái hậu, lại có người khác nói là do cuối triều đời nhà thanh triều đình suy nhược, không đủ tiềm lực để xây dựng được những công trình mang tầm vĩ mô. Nhưng cũng có nhiều câu trả lời hợp lý khác nữa, không biết thật giả thế nào.

Tôi nói là muốn nghe tường tận hết. Lão già uống cũng ngà ngà, làm ra vẻ rất nghiêm túc, hạ giọng nói: “chúng ta đều biết nhà Mãn Thanh là tộc ngoài tiến vào nước ta, họ chỉ là dân du mục thôi, từ lâu đã mặc định có nguồn gốc từ hải ngoại. Sau khi vua mông cổ băng hà, thi thể đều được chôn cất ở bên ngoài. Chuyện kể là khi người mãn lần đầu tiến vào nước ta, vua nhiếp chính là đa nhĩ còn không thể điều hành nổi đất nước, vì thế bao nhiêu của cải châu báu đoạt được liền mang giấu bên ngoài cung, cùng lúc hoàng đế cũng được chôn cất ở ngoài đó. Sau này tình hình ổn định mới cho người xây lăng tẩm bên trong.”

“Nhưng đây chỉ là một cách ngụ ý trang thôi, hoàng thất trước sau vẫn không ai biết, mình khí chôn theo trong lăng chẳng qua chỉ là đồ giả, trong đó chôn toàn là thái giám và nữ tỳ, phần lớn hoàng đế Mãn Thanh sau khi chết đều được chôn ở một nơi cực kỳ bí mật bên ngoài cung. Phong Cách Lôi có rất nhiều bản vẽ kỳ quái, không biết thiết kế cái gì, theo như suy luận thì đó chính là một bộ phận của hoàng lăng bên ngoài.”

“Tuy là Phong Cách Lôi không trực tiếp tham gia vào việc xây dựng hoàng lăng, nhưng phần lớn thiết kế bên trong đều do một tay ông ta làm ra, cuối vương triều nhà thanh rất suy đồi, tất nhiên ông ta cũng bị người hãm

hại, may mà lúc đó tình thế rối ren, triều đình đang không rảnh mà quan tâm tới chuyện đó. Bằng không, Phong Cách Lôi chưa chắc đã có được kết cục này.”

Tôi nghe có chút bất ngờ, “quy mô lãng lớn vô cùng, vậy mà cũng là giả thôi sao?”

“Đó là chỗ lợi hại của nhà Mãn Thanh, mỗi một hoàng lãng đều được tính toán rất kỹ lưỡng, làm sao cho lãng giả trở thành mục tiêu vô cùng hấp dẫn cho thiên hạ. Lão đoán, nếu thực sự lãng được xây ngoài cung, thì có thể là phải trên núi trường bạch hoặc trong dãy hưng an.”

Nghe tới đó, lòng tôi chột động, nhớ tới lần đi núi trường bạch nhìn thấy văn tự của tộc nữ chân và dãy núi hùng vĩ.

“Tất cả những thứ đó đều là tin vịt, cơ bản là không thể nào kiểm chứng được.” lão già lại nói, “mày thấy đấy, lãng của Thành Cát Tư Hãn tới tận bây giờ đã ai phát hiện ra đâu! Khảo sát hoàng lãng bên ngoài khả năng rất thấp, ngay cả có một trăm chú ba nhà mày, chỉ sợ cũng bó tay mà thôi.”

Tôi gật đầu, điều này cũng đúng, không khỏi đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

Tôi từng được nghe qua những điều đó, trong thành thời Mãn Thanh trộm cướp hoành hành nhiều năm, rất nhiều nhà nghiên cứu đã phát hiện ra sau khi nhà thanh suy tàn rất bất thường, không biết hoàng đế có chôn theo vật bồi táng hay không nữa, chứng cứ nói tới, hoàng năng này mà khai quật ra để có quy mô lớn hơn so với quần thể lãng tâm bí ẩn của mộ cổ.

Lão già nói xong, uống cũng tới mức ngất ngưỡng rồi, chẳng bao lâu sau thì thần trí không còn tỉnh táo, tôi cáo từ ra về rồi lập tức trở về khách sạn, tìm kiếm rất lâu những thông tin về lấy ánh sáng trong nhà ở, đáng tiếc là không thu được gì nhiều.

Ban đầu nghĩ là chuyện này càng đi sâu thì càng kéo dài, vì vậy tôi tính trước cứ về Hàng Châu, dù sao thì cửa hàng của chú Ba cũng thuộc về tay tôi, không phát đạt thêm chút nào cũng không được để nó lụi bại, nên dành ra thời gian qua bên kia xem tình hình. Không ngờ là sáng ngày thứ hai, lão già tự nhiên hùng hùng hổ hổ mang theo hai người tới tìm tôi.

Hai người kia tuổi cũng không kém lão già là mấy, một người họ Nguyễn, một người họ Phòng, vừa giới thiệu thì được biết đều là từ Bắc Kinh, Trường Sa, Thượng Hải, ba lái buôn đồ đấu nổi danh. Sau khi dứt lời lập tức nhiệt liệt bắt tay tôi, dành không ít lời khen tặng này nọ, khiến tôi một phen không hiểu mô tê gì.

Chúng tôi tới khách sạn Đại Đường đàm đạo, lão già vào thẳng vấn đề, mở lời: “hai vị này muốn ngã giá mua lại bản vẽ của mày. Hôm qua mày bảo là không bán bằng bất cứ giá nào, nhưng bọn họ trả có vẻ cao, lão không biết

mày có muốn đổi ý.”

Lão già cũng tương đối giàu, nếu ông ấy nói cao giá, hẳn là cũng phải tương đối.

Lão họ Nguyễn lập tức ra tay, tôi vừa nhìn là biết muốn làm đối thủ của tôi, một tay trong nghề, hơn nữa lại còn rất lão làng.

Trong giao dịch cổ đông, mua bán hàng hóa không cần “mặc cả”, hai tay đan chặt vào nhau, ngón tay khế di chuyển theo một chiều hướng cố định.

Tôi đưa tay tới cầm thử, lão ra giá quả thực cao, vượt ra khỏi phạm trù của Phong Cách Lô, nhưng tôi từng thấy ở chỗ chú ba, sau khi được xem trực tiếp một cuộc mua bán lớn, giá này cũng chưa đủ để khiến tôi kinh ngạc. Cái khiến tôi phải ngạc nhiên chính là những vết chai trên tay người đó. Hai ngón tay lão ta đây những vết chai, cái này gọi là chai quan tài, là khiêng ván quan mà thành, người này dù không phải thổ phu tử cũng từng làm những chuyện tương tự thế.

Mặt tôi tỉnh bơ, cảm giác bản thân lúc đó rất phong độ, nói: “nếu như cháu dùng giá này bán cho ông, người trong nghề sẽ cho rằng cháu đã gài bẫy các ông, nó làm xấu đi thanh danh của cháu. Hơn nữa thứ này cháu còn cần dùng, thực sự không thể đưa cho các ông được. Ông nói với khách hàng là xin lỗi cháu không thể từ bỏ được những thứ mình đam mê được.”

Ông ta lại vung tay, vẫn muốn ngã thêm giá. Tôi giơ tay khước từ, nhắc chén trà trong tay, gọi là “dứt điểm”, tức là một khi đã quyết thì tuyệt đối không bán.

Hai người mặt ra vẻ mất hứng, có một người nói: “vậy cháu có thể hét giá, nói thật, ông chủ của lão rất thích những như thế này, nếu như cháu nghĩa được cái giá nào hợp ý, đừng ngại cứ nói.”

Tôi muốn nói là một trăm vạn, lão có thể đồng ý không? Lòng có chút lung lay, xem ra khách của ông ta thực biết chuyện xảy ra với bản vẽ này, tò mò, tôi liền hỏi: “nếu người đó muốn thứ này như vậy, rốt cuộc là nó có lợi gì chứ?”

“Bọn ta cũng không biết”, lão đáp, “khách hàng thích thì bọn ta chỉ việc tìm thôi, nào dám hỏi gì nhiều.”

Ông già lại nhìn tôi nháy mắt, tôi hiểu ý của lão giống mình, muốn xem tôi có thể moi ra được cái gì, liền nói tiếp: “như vậy đi! Nhị vị trước hãy trở về nói với khách hàng của ông là, có thể cho phép cháu gặp mặt để nói chuyện được không? Tiền là chuyện nhỏ, cái chính là cháu muốn xem người ta có vừa ý, nếu sau này có người khác hỏi, cũng có cách để giải thích.”

Hai người kia bỗng ra vẻ khó xử, đáp:

“Vị quan khách kia chỉ e là không phải người chúng ta có thể gặp được đâu.”

§5. Khách sạn Tân Nguyệt

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tôi thấy mặt bọn họ lộ vẻ khó xử, cũng lấy làm lạ muốn hỏi cho ra nhẽ. Ông già ngồi bên cạnh đánh động mấy tiếng, hai người kia mới chịu hé răng đôi điều. Vốn là vị khách đứng sau cuộc trao đổi kỳ quái này có địa vị vô cùng đặc biệt. Bọn họ chỉ biết đó là một nữ nhân, người ta gọi là Hoắc lão bà, những cái khác thì không thấy đã động đến. Tuy bà ta có vẻ thần bí, nhưng lại có tiếng tăm rất lớn, có một biệt danh mà người đời thường truyền tai nhau gọi là “Hoắc tiên cô”, những ai biết thì coi như thần thánh, nhưng ít ai thấy qua mặt bao giờ.

Ông già hiển nhiên từng nghe danh, hít một ngụm khí lạnh nói: “Ô! Đây là một nhân vật cực tầm cỡ nha! Trong Lão Cửu Môn ở Trường Sa có duy nhất một nữ nhân, chính là Bạch Sa Hoắc lão bà bà. Hoắc lão bà bà có một người con trai theo Tướng Giới Thạch sang Đài Loan, khi Đại cách mạng văn hóa nổ ra, Hoắc gia liền mai danh ẩn tích. Hoắc tiên cô lão đã từng thấy qua một lần, bà ta là người đứng thứ ba, thực sự đó là duyên phận.”

Nói xong, lão lấy trong túi là một cái danh thiếp, nhìn hai vị kia nói một tiếng: “hai vị, đây là danh thiếp của tôi, mong hai vị thông báo hộ một tiếng, nói là Trịnh Phúc Trung người Tây Sơn, như thế có thể cho phép bên tôi gặp mặt một lần.”

Hai người kia gật đầu: “nếu đã từng có liên hệ thì để chúng tôi thử xem, xin hai người đợi tin tốt.” Nói xong liền cáo từ, một khắc cũng không muốn ở thêm.

Tôi nhìn hai lão già cổ hủ kia mà cảm thấy buồn cười, có cần thiết phải làm như giang hồ thế không? Còn đưa cả danh thiếp, mấy người nghĩ mấy người là Thanh Bang (nghe nói là bang xã hội đen Hong Kong) ư?

Ông già nói là đó là người của Lão Cửu Môn, một trong những hội đầu tiên sáng lập ra nghề này. Hoắc tiên cô hay còn gọi là Hoắc tam tiểu thư cũng phải tới hơn tám mươi tuổi, chồng bà ta là một người cực cổ chấp. Thường ngày chỉ ru rú trong nhà nên rất cổ hủ, mà mà không đúng sở thích của bà ta thì sẽ chẳng bao giờ khiến bà ta để mắt tới đâu. Nhưng để lão kể cho mà nghe một chuyện, Ngô lão cầu nhà mà có quan hệ rất sâu xa với Hoắc tam tiểu thư, tốt xấu thế nào thì lão không biết, có điều vì lý do an toàn, mà đừng nói gì hết.

Tôi nghe là biết, cũng không để ý, như đang đóng phim tiểu thuyết võ hiệp vậy, rõ là buồn cười. Lão già còn bảo lần này lão không tiện đi cùng tôi, nhưng tôi thân là cháu đích tôn của Ngô lão cầu, đại diện cho Ngô gia, trước

mặt người khác không được làm ra vẻ hèn kém, nhất thiết phải mang theo vài người, làm sao cho ra dáng một chút. Nếu như đi một mình, Hoắc tiên cô mà gây rắc rối, với cái năng lực của tôi chắc sẽ làm trò cười cho thiên hạ, đối với danh dự lại càng thêm ảnh hưởng.

Ông già nói cũng đúng, tuy nói là tôi đã có ít nhiều kinh nghiệm, nhưng lòng người so với quỷ thần lại càng thêm hiểm ác. Với chuyện trong giang hồ, luật rừng cũng không hề rõ ràng, một người không cách nào xoay xở hết được.

Thật ra người của chú Ba cũng không có nhiều tay dùng được, điều này thực đáng lo. Trong tay tôi chỉ có mỗi mình Vương Minh, tên tiểu tử này so với tôi còn chưa bằng, mang đi chỉ tổ phiền toái, hơn nữa cậu ta không phải người trong cuộc, lôi cậu ta vào chuyện này cũng không hợp lý.

Còn Lão Hải? Cũng không được, đối với lão cáo già đó những chuyện có mùi nguy hiểm như thế lão chắc chắn không nhúng tay vào.

Phan Tử là lựa chọn thích hợp nhất, nhưng người ta đã quyết định ân thân rồi, vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có thể ổn định được, tôi quyết không thể xen vào việc đời của anh ta được.

Thật ra thì vẫn còn một người thích hợp nhất.

Nhưng người này lại không đáng tin cậy, kéo hẳn ta vào chuyện hẳn sẽ chẳng yên thân, tôi thật không muốn nói tới. Nhưng có lẽ chẳng còn lựa chọn nào khác nữa.

Bàn bạc thêm với lão già, thấy lão nói: “mày nói người đó có chút danh tiếng ở Bắc Kinh, lão nghĩ đó cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Hơn nữa tính tình hẳn mọi người đều biết, nếu có gây sự náo loạn, cũng coi như là việc bình thường, chúng ta cũng có lý do, lão cảm thấy chọn hẳn cũng thích hợp. Có điều, người này mày xác định mời được không?”

Tôi nghĩ không phải Bàn Tử sao, cái gì mà có mời được không chứ? Lập tức gọi điện cho anh ta nhờ vả. Bàn Tử đang rất rảnh rỗi, nghe thế liền đáp ứng, còn nói là riêng đàm phán nghề của anh, toàn bộ cứ giao cho anh là được, anh sẽ là chú nở mày nở mặt. Lại hỏi thêm khi nào tôi tới trước phải mời anh ta đi uống rượu.

Nghe anh ta nói xong tôi liền thấy hối hận, lời người này nói ra chỉ đáng tin một nửa, lại nghĩ tới hành động trước đây của anh ta, bỗng cảm thấy chuyện nhất định sẽ không xong.

Nhưng điện cũng đã gọi, không thể nuốt lời được, hơn nữa cũng không còn biện pháp nào khác, giờ chỉ trông vào mệnh trời mà thôi.

Nói tóm lại là chúng tôi đã có được cuộc hẹn với Hoắc tiên cô, ba ngày

trôi qua rất chóng.

Sau ba ngày, tôi tới gặp Bàn Tử ở nhà khách Bắc Kinh, không ngờ cũng thấy Muộn Du Bình ở đó. Hai người mặc Âu phục, một béo một gầy, một cao một thấp, rất dễ gây chú ý.

Trước chỉ thấy hai bọn họ mặc quần áo bình thường, tôi chợt cảm giác không kịp thích ứng. Muộn Du Bình thân hình cân đối, mặt lạnh như tiền, mặc Âu phục phải nói là vô cùng tiêu sái, bắt mắt bằng chết. Nhưng Bàn Tử mặc Âu phục lại chẳng mấy vừa người, cạp vạt bé như cái banh tiêu, rõ ràng cỡ nhỏ hơn thân, khó coi miễn bàn.

“Anh bảo là giữ thể diện cho tôi thế này sao?” tôi bất đắc dĩ nói, “Âu phục này ai làm cho anh? Nói rồi tôi lập tức tới đốt nhà nó cho.”

“Không liên quan, Bàn gia tôi thấy vẫn thoải mái, Âu phục này mới năm trước còn vừa.” Bàn Tử mặc mà thấy khó chịu, “tôi mặc Âu phục là quyền của tôi, dù có mặc đồ trẻ con thì lão bà bà kia vẫn phải để tôi vào.”

“Được! Anh có lý, vậy mời anh đi trước.” tôi không thừa hơi nói nhảm với anh ta, trong lòng càng lúc càng cảm thấy danh tiếng của Ngô gia ngày hôm nay sẽ bị hủy hoại trong tay tôi.

Đã có giao hẹn với Hoắc tiên cô ở khách sạn Tân Nguyệt, đó là khách sạn cổ nhất còn lại trong thành Bắc Kinh.

Ban đầu tôi định tìm một nơi bình thường, nhưng Bàn Tử bảo với tôi là người chơi đồ cổ ở Bắc Kinh ai cũng biết khách sạn Tân Nguyệt mới là chỗ thực sự dành cho người trong nghề, đồ ở đó phần lớn đều là hàng khủng, có thể so sánh như Lưu Ly xưởng hay Phan Gia viên vậy. Có nhiều chuyên gia buôn bán, toàn bộ đều được tiên hành tại một sân khấu trông ra ba tầng khách sạn. Trước đây nơi này là chỗ cho thái giám và người nước ngoài giao dịch, người ra kẻ vào đều rất sang trọng, cho nên cái lễ mặc đồ lịch sự đã thành truyền thống ở đây. Bất luận cậu có nhiều tiền tới đâu, nếu mặc mỗi cái quần cộc thì tuyệt đối không được vào.

Tôi chưa từng tới đây, lần này là lần đầu tiên nên không khỏi có chút bất an. Bước tới đại sảnh, vào thang máy rồi lên tầng ba, đập vào mắt là nội thất phần lớn làm bằng sắt, cửa sổ và cửa chính đều khắc hoa văn.

Bàn Tử tới nhiều nên quen thuộc, gọi một tiểu nhị tới, giới thiệu tôi với hắn ta, “Ngô thiếu gia ở Trường Sa.”

Người kia đeo kính, tuổi cũng hơn sáu mươi, nhìn thoáng qua tôi, cũng không ra vẻ gì, “mời vào trong, quý vị muốn dùng phòng riêng hay là ngay đại sảnh này?”

Bàn Tử hỏi ta hẹn lúc mấy giờ, tôi nhìn đồng hồ, nói còn nửa tiếng nữa,

vừa định nói thêm thì người kia nhìn thấy Muộn Du Bình đằng sau tôi, trong tích tắc thay đổi sắc mặt.

Tôi tưởng là lão biết Muộn Du Bình, vừa định hỏi thì cùng lúc thấy đằng sau Muộn Du Bình có một người bước ra, hình như là bám đuôi chúng tôi vào đây. Người kia một thân khoác Âu phục đen, trong là sơ mi màu hồng nhạt, không mang cà vạt, khí chất nhàn nhã, lão tiểu nhị liền chạy tới hỏi:

“Thiếu gia, vẫn vị trí cũ phải không?”

Người kia không nói câu nào, chỉ liếc tôi một cái rồi dừng lại, tôi đột nhiên cảm thấy hắn nhìn có phần rất quen.

CUNG LUNG THẠCH ẢNH (hạ)

§1. Buổi đầu giá

Editor: Tống Mạt Than

Beta: thieudieututai

đạo mộ bút ký60jpg

Tôi ở tận đầu tỉnh Giang Chiết, nói thật là trong thành Bắc Kinh này cơ hội chạm mặt người quen không lớn, nghĩ mãi cũng chẳng ra kia là ai. Chỉ là phản xạ tự nhiên nở một nụ cười. Người kia cũng như tôi, ngừng chân, mặt có vẻ rất bất ngờ, nhìn lại tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, sau cũng cười cười.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn hai người, từ lúc tới đây anh ta đều tự xưng đây là địa bàn của mình, dáng vẻ của chúng tôi cũng khác anh ta, rõ ràng không ngờ lại có người nhận ra tôi ở đây.

Nhưng hai bên cứ nhìn nhau cười ngây ngốc một lúc, cũng chẳng ai nhận ra ai, nói thật tôi chỉ thấy hẵn quen mặt, chắc là gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng ra, tôi chỉ đơn giản là cảm thấy hẵn quen quen thôi.

Chuyện thế này trước đây tôi cũng gặp đầy rồi, trước đây trong giới tôi có một người gọi là Lục tử, thường làm về chuyện mục giám định bảo vật và đồ cổ trên báo, tôi cũng không nhận ra cô ấy, chỉ thấy ảnh ở trên mạng sau đó tới lúc được gặp mặt trực tiếp, còn tưởng là đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi không ra, cuối cùng khiến cho chồng cô ấy giận tím mặt.

Có điều vị huynh đài này nhìn thế nào cũng không giống như từng thấy trên báo, cảm giác quen quen như có như không, tôi thậm chí còn không thể khẳng định được.

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, nghĩ mãi cũng chẳng ra nên có chút lúng túng, lão tiểu nhị bỗng cảm thấy buồn cười, có vẻ như ông ta thường xuyên gặp người này, đành lên tiếng phân giải: “hai vị thiếu gia đã quên chuyện gì sao? Hay là từng gặp mặt ở đây rồi, cũng không đi đâu mà vội, thế này sẽ cản trở cửa thang máy, mời vào trong bàn kia dùng trà, không chừng hai vị lại thấy vài người quen mà nhớ ra cũng nên.”

Nói rồi mời người kia vào trong, hẵn lắc đầu như cảm thấy rất khó tin, hình như là chưa chán nên vẫn liếc mắt nhìn tôi, sau liền xoay người đi vào nội sảnh, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn.

Tiếp theo ông già kia tới tiếp chúng tôi, đưa ba người sang một hướng khác, lão cũng là người từng trải, muốn để cho chúng tôi ngồi xa vị trí của tên kia. Vừa dẫn tôi tới chỗ ngồi vừa nói cái gì mà cầm ky, cái gì mà lễ độ, cái gì cũng đem ra nói hết. Đã không nhớ ra thì thôi, nếu nhớ ra thì dù có là chủ nợ hay là kẻ giết cha mình cũng không được gây gổ đánh nhau.

Trong phạm vi bốn mươi chín bước hoàng thành, phải ngầm hiểu là bao nhiêu quy củ đều làm cho đúng, vì nhìn người không thể chỉ nhìn vào tướng mạo, ai biết được lòng dạ đối phương nghĩ gì, làm gì cũng cần bảy phần nịnh hót, ba phần nguyên tắc mới có thể chiếm được vị thế bất bại. Làm quan cũng thế, mà làm người phục vụ cũng vậy thôi.

Tôi bước vào nội sảnh, liền phát hiện quán nhiên là nó giống khu vui chơi hơn là khách sạn, phòng chia làm hai tầng, bên dưới là hàng ghế thường, bên trên là hàng ghế danh dự, trung gian hai tầng để trống, có một sân khấu đặt chính giữa, nhìn cũng biết là không chỉ để hát kinh kịch, bình thường cũng có thể làm nơi biểu diễn khúc nghệ (nghệ thuật hát nói cổ truyền). Nơi này có nhiều cụ thích nghe mấy nghệ thuật truyền thống, năm xưa thì còn biểu diễn đầy đường chỉ cần đặt vài đồng là được nghe, giờ lại hóa ra chỉ có tầng lớp quý tộc có tiền mới được hưởng thụ cái thú vui xa xỉ này.

Sân khấu hôm nay đang được trang trí, bên trên treo cái gì đó, Bàn Tử liếc mắt nhìn qua, lập tức thốt lên: “đến sớm không bằng đến đúng lúc, xem ra hôm nay có tổ chức bán đấu giá”.

“Bán đấu giá? Bán đấu giá cái gì?” tôi hiếu kỳ hỏi.

“Ở đây thì còn có thể là cái gì nữa, đây là chỗ thưởng ngoạn đồ cổ bậc nhất thành Bắc Kinh, nơi này được ví như chợ trời của Hong Kong vậy!” Bàn Tử toét miệng cười, “có điều là nhìn từ đây khó thấy được, chúng ta chỉ có thể nghe ngóng được chút đỉnh nào thôi, tôi đoán là Hoắc lão bà bà kia cũng tới sự phiên đấu giá hôm nay, tiện thể tới gặp chúng ta, tránh để lỡ việc khác của bà ấy.”

Tôi nghe anh ta nói giọng điệu cũng đã thay đổi, nói đặc giọng Bắc Kinh, lúc vào cửa còn chưa thấy, bản thân cũng lú cả vào, không còn lạnh lẽo được. Thầm nghĩ con mẹ nó chứ, tiểu nhị ở đây khí thế cũng thực mạnh mẽ, chủ yếu là khi vừa bước chân vào đã ngửi được thấy toàn mùi Bắc Kinh xưa kia, khiến bản thân không thể nghĩ ra trò gì để đùa giỡn, được người đời tặng bực chút liền nghĩ mình giống như dân chơi thành Bắc Kinh những năm về trước. Đây có lẽ cũng là một thứ phải học, chờ tới khi buổi bán đấu giá bắt đầu, thấy người chủ trì nhắc tám bảng lên, dù không nghĩ tới giờ tay nhưng lúc đó chắc khó mà nhịn lại được.

Ba người được dẫn tới vị trí trước cửa sổ, theo bản năng tôi nhìn quanh một chút, thấy tên sơ mi hồng phấn kia đi thẳng lên tầng trên, xem ra hẳn với chúng tôi đẳng cấp khác biệt, Bàn Tử thấy thế liền hỏi: “cậu và hẳn có chuyện gì vậy? Hay vừa gặp đã yêu rồi?”

Tôi lắc đầu, cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, con mẹ nó chứ, người kia rốt cuộc tôi đã gặp ở đâu rồi? Lát nữa về sẽ từ từ cần nhắc sau. Bàn Tử bên cạnh tự nhiên gọi trà, cũng mất tám trăm đồng một bình mà kèm theo 10%

tiền phục vụ, Bàn Tử nâng chén hướng lên trời, nói ở cái giá này thì cơ bản chẳng phải trà, để cũng phải cỡ nước miếng Dương Quý Phi rồi. Mợ nó, bã trà lát nữa phải đóng gói mang về ngâm bình rượu mới được.

Muộn Du Bình trước sau vẫn lạnh lùng, y như một bảo kê thực sự, nhưng không hiểu sao tôi càng nhìn càng thấy ba chúng tôi giống ba ông chủ bán ngựa.

Bên kia cũng có một bàn đang vừa trò chuyện vừa chờ, bất giác tôi lại nhặt hạt dưa lên cắn, may mà hạt dưa này là đồ miễn phí. Mắt thấy từ cửa mỗi lúc lại có một đoàn người tiến vào, nhìn một lát, tôi thấy mặt Bàn Tử không được tự nhiên, ánh mắt cứ liếc qua những chỗ khác, tôi kỳ quái hỏi anh ta sao vậy. Bàn Tử đáp:

“Sao cái khi, vụ này cũng thú vị đấy”

“Thú vị cái gì, thấy cô nào xinh xinh à?” tôi hỏi. Thăm nghĩ chỉ thấy quanh đó có vài cô trung niên, tuy là đã chăm sóc nhan sắc hết mức có thể rồi.

Bàn Tử đánh mắt vài cái lên trên ghé lô (loại ghé ngồi đặc biệt trong nhà hát kịch, một gian có vài chỗ ngồi), rồi cả mấy vị ngồi bên hàng ghé dưới nói: “cậu biết tôi vừa mới thấy ai không?”

“Ai vậy?”

“Luu Ly Tôn”. Bàn Tử nhẹ giọng đáp.

“Luu Ly Tôn là ai?” tôi không tưởng tượng ra.

Là cậu không ở Bắc Kinh này nên không biết, đó là cả một gia tộc, có người ở nước ngoài đầu tư vào, trước kia chuyên buôn bán ngọc lưu ly, sau đó không biết làm ăn lớn thế nào mà thành đại gia, trong nhà toàn là bảo bối, những thứ bình thường không bao giờ lọt mắt, phải là hàng cực phẩm mới thấy góp mặt, ở Bắc Kinh này, hẳn được ví như chong chóng đo gió, chỉ cần hẳn xuất hiện trong buổi đấu giá nào thì hẳn là nó phải có hàng tốt. Thế quái nào, phải tới hai ba năm nay hẳn không thấy xuất hiện, sao lại có mặt ở đây chứ?” Bàn Tử nhấp nhồm không yên.

Tôi thấy Bàn Tử nói trong lòng cũng có chút ngứa ngáy, quay đầu nhìn lại, thấy Luu Ly Tôn kia khoảng hơn 60, bước như bay lên tầng hai. Bản thân không khỏi có chút hóng lên trên đó.

Bàn Tử tiếp tục nói: “cậu đừng nói gì cả, vừa rồi tôi nhìn qua thấy đều thuộc hàng chuyên gia cả, chúng ta tới đúng lúc rồi, hôm nay dự là có trò hay để xem đây, không biết chừng cả trăm năm mới có một lần, không được, Bàn Tử tôi chịu không được, phải lấy sổ tay ra xem hôm nay là rốt cuộc sẽ được nhìn đến những bảo bối gì.” anh ta nói rồi muốn đứng dậy.

Tôi vừa mới nhắc anh ta về việc chính của chúng ta tới đây không phải là để xem náo nhiệt, vừa nói xong thì tiêu nhĩ bước tới, nhẹ giọng hỏi:

“Ba vị, Hoắc lão bà đã tới, mời các vị lên tầng trên.”

§2. Xoè xoẹt

Editor: Tống Mặt Than
Beta: thieudieututai

Tiểu nhị nói xong liền đưa tay ra hiệu, khom lưng, tư thế vô cùng cung kính về mặt lại rất chỉnh chu, nhìn không thấy một chút xu nịnh nào. Vì tư thế đó mà chúng tôi cũng không có thời gian để bàn bạc, phải lập tức đứng dậy đi theo.

Tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, thâm nghĩ thế quái nào, vừa rồi chỉ chăm chăm nhìn vào cửa chính, đâu có thấy Hoắc lão bà bước vào, xem ra lão bà đã sớm ở trên tầng hai kia rồi. Không biết chừng từ lúc chúng tôi tới, nhất cử nhất động đều đã bị thấy hết rồi.

Tôi không biết từng nghe qua ở đâu, nhưng đây là một mảnh của giới giang hồ, mục đích nhằm giảm nhuệ khí của bọn tôi, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, tuy rằng tôi chỉ là một thiếu gia đời thứ hai nhưng trong gia tộc tôi là cháu đích tôn, trong quán của chú Ba tôi là Tiểu Tam Gia, cho tới bây giờ người khác đối với tôi đều hết mực cung kính, không ai dám có thái độ như vậy với tôi. Nghĩ tới đó mà bất giác thẳng lưng, trong lòng không phục.

Bàn Tử tất nhiên là cũng khó chịu, mặt giật giật, nháy mắt với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, sửa lại đội hình nào, hai chúng ta phụ đồng chí Thiên Chân lên mặt một chút.” Ba người liền đứng lên ngẩng cao đầu bước theo tiểu nhị qua cầu thang đi lên tầng trên.

So với tầng một thì tầng hai có một vài đồ trang trí theo phong cách phương Tây, đây cũng là đặc sắc của Bắc Kinh xưa, đông tây kết hợp, bên trên đầy những phòng riêng, một bên hướng tới trung tâm sân khấu, bên còn lại là bàn ăn và xem diễn xướng, đúng kiểu phường phố, dân tất cả đều đang chơi mạt chược.

Chúng tôi đi theo hành lang vòng xuyên được nửa đường, tới một cửa lớn, trên cửa chạm khắc hoa văn, so với cửa khách sạn này còn hơn hơn nữa, đứng bên cạnh có một thanh niên mặc thường phục, đánh điệu chỉ tề như một binh lính, trên cửa khắc biểu tượng cây du, đó gọi là “Thải Hà đường”.

“Lãng hành thì nhuyển xuyên

Trạo thủy hoặc triêm trang

Bất từ hồng tụ thấp

Duy liên lục điệp hương

Thử ốc danh thủ tư lưu hiệu xước”

- Trích từ xa gặp mỹ nhân Thái Hà.

(Khi thì càn ầu quán vòng tay

Mái trèo khua nước thấm vào điểm trang

Không lời cáo biệt trong tay áo

Chỉ thương còn thơm mùi lá xanh

Nhà đây tên gọi lưu hiệu xước.

Chả biết dịch thế này đã sát nghĩa chưa nữa,:D)

Tiểu nhị nói như đọc khẩu quyết, nói xong cũng không dừng lại, tiếp: “ba vị, chính nơi này, mời vào.” Sau lập tức rời đi.

Tôi thậm chí nói người tiểu nhị này suy nghĩ thực tinh tế, vừa rời lúc mới chúng tôi đi thì cung kính lễ độ khó mà cự tuyệt được, cũng vì thế mà chúng tôi phải lập tức đứng dậy tới điểm hẹn, tới trễ một chút thì khác nào mời không được bọn tôi, hẳn sẽ khó mà ăn nói. Vừa đưa tới nơi liền lập tức rời đi, vì không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, đi càng nhanh càng tốt, cái gì cũng không nghe không thấy, làm vậy cũng tránh được rất nhiều chuyện rắc rối.

Đây là chôn đầy những người có thân phận đặc biệt phức tạp, hẳn đã hình thành thói quen, xem ra những thành phần tụ họp lại đây cũng không phải bình thường.

Trong lúc suy tư hai người giữ cửa đã kéo cửa ra, bên trong là ba tầng rèm châu, chúng tôi vén lên rồi tiến vào trong, ngay lập tức ngửi thấy mùi hương trầm Tây Tạng. Đó là đồ dùng trong Phật giáo, có tác dụng dưỡng sinh. Xem chừng bà chủ này cũng là người rất biết thưởng thức.

Bên trong là một không gian rất lớn, trần nhà cao, bên trên treo đèn chùm đèn thủy tinh, quạt trần cùng loại, bốn phía cột hành lang đều trạm trổ hoa sen màu xanh đồng. Bên dưới có một cái bàn tròn lớn, có bảy tám người đang ngồi dùng cơm, có thể thấy được sân khấu từ chỗ người ta dựng bức bình phong để che đi.

Chúng tôi vừa tới, bảy tám người đang ăn cơm cùng dừng cả lại để nhìn chúng tôi, tôi thấy có hai phụ nữ đứng tuổi, ba đứa trẻ con, và vài người đàn ông nữa. Tôi chú ý vào hai người phụ nữ đứng tuổi kia, nhưng liếc mắt cũng biết không ai trong hai người đó là Hoắc lão bà, vì tuy nói là đứng tuổi nhưng hai người vẫn còn quá trẻ.

Tôi, Bàn Tử cùng Muộn Du Bình nhìn một lúc, cũng không biết nên mở lời thế nào, chẳng lẽ lại bỏ đi, vẫn cố ý đợi thêm một chút, như vậy cũng quá kênh kiệu rồi. Hay là cũng đi làm đẹp, căng da.

Nghĩ đôi phương là một bà lão, tôi đành nhin xuống nhìn bọn họ lên tiếng:

“xin hỏi, Hoắc bà bà có ở đây không?”

Nói xong chợt nghe thấy sau tấm bình phong có tiếng người nói: “bên này”

Cảm giác tiếng nói rất nhỏ nhẹ, tôi ngẩn người, lại nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử ngăn tôi lại, nhẹ giọng nói: “nói nhỏ cái này, trước mặt bà lão đừng liếc mắt nhìn tôi, tôi giờ là bảo kê cho cậu.”

Tôi nghĩ cũng phải, thấy Bàn Tử chuẩn bị vai diễn, trong lòng cũng niệm mấy câu: “ta là xã hội đen, ta là xã hội đen, lão tử bước tới đâu gió bão đi tới đó.” đây là cách để thay đổi tâm lý, thật đúng là có tác dụng, bàn chân nóng ran lên, tôi thực sự cảm giác được nỗi lo lan tỏa từ đầu tới chân, liền ngừng đầu, bước tới sau bức bình phong kia.

Nói thật là tôi vẫn có chút căng thẳng, nhưng khác với cái cảm giác căng thẳng trong cổ mộ, rất khó nói là “căng thẳng” hay là “không rõ”, vì rốt cuộc thì tôi không phải loại người hay làm cái trò này, cơ bản là tôi cũng chẳng biến mình phải cư xử thế nào, chỉ có thể lấy hết cái “kiêu ngạo” trong lòng mình ra để ứng phó với tình thế.

Sau vài bước, tôi liền thấy được dung mạo người kia. Không gian đằng sau kỳ thật cũng không lớn, tôi thấy có một bàn khắc gỗ, bên trên có bày khay trà, có ba người đang ngồi, tôi lập tức nhìn ra một lão bà tóc bạc đang ngồi thưởng trà. Mặc đồ tím, sắc mặt trắng như tuyết.

Kiểu trắng này không phải là do bệnh tật, nếu như là một cô gái trẻ thì đó hẳn phải vô cùng kiều diễm, tôi phải dùng từ tuyết để diễn đạt nhưng với một lão bà trên mặt không một có một nét già nua nào mà hoàn toàn chỉ có một màu trắng, nếp nhăn cũng trắng, tóc cũng trắng, cảm giác lạnh cả người, kiểu như lão thái bà này là ngọc thạch tạc ra vậy.

Chỉ có con người kia là có màu đen, đập vào mắt vô cùng đột ngột, bà ta liếc về phía chúng tôi một cái, ánh mắt tôi bất giác cũng nhìn vào trong mắt bà ta. Khoảng khắc đó, như là tôi đang thấy được một Cẩm Bà vậy.

Hai người bên cạnh là một cô gái trẻ và một phụ nữ trung niên, cũng không nhìn chúng tôi lấy một cái mà chỉ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, thấy không rõ hình dáng lắm. Hai người kia cũng vô cùng trắng, nhưng là trắng tự nhiên, đặc biệt là cô bé kia, má đầy, sắc mặt và ngũ quan đều rất hài hòa thuần khiết, khí chất như ngọc, nhưng cảm giác có gì đó rất quyến rũ, rất dễ chịu. (để ý con nhà người ta kỹ thế, tôi chính thức xác định anh ngô đẹp trai là lolicon:D)

Tôi nhất thời không kịp phản ứng trước tình thế đó, Bàn Tử phía sau lại chọc tôi một cái giật mình, lập tức cười nói: “Hoắc bà bà, cháu là Ngô Tà. Bà vẫn khỏe chứ, có là phiền bà nghỉ ngơi không ạ?” nói xong đưa tay lên

chờ bắt tay với bà ta.

Đây là thói quen nói chuyện làm ăn, vừa đưa tay ra liền ý thức không đúng, nhìn rất giống con buôn, lập tức rút tay về thuật thế cho lên vuốt vuốt tóc.

Động tác vô cùng ngốc, lòng thảm mắng, lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh, lão thái bà kia đánh giá tôi một lượt, nhấp ngụm trà rồi lạnh lùng nói: “quả nhiên có chút giống với ngô lão cầu, người khác nói ta còn không tin, hóa ra là con cầu đàn đó vẫn còn có người nôi dôi.”

Tôi cười gượng, thảm nhủ những lời vừa rồi chẳng phải đây mịa mai sao, có lẽ nào ông nội tôi từng có xích mích? Lời này không sao đáp lại được, đành phải cười gượng cho qua.

Lão bà lại nhìn tôi tiếp, thấy tôi chỉ cười không đáp thì thở dài nói: “cười nhìn càng giống, xem ra cũng không phải là thứ tốt đẹp gì.”

Nói rồi nhấp một ngụm trà, hỏi: “bản vẽ kia rốt cuộc là người có bán hay không, nghĩ kỹ chưa? Chuyện đơn giản như vậy thì cần gì phải gặp ta? Chẳng lẽ, bà nội người muốn người tới gặp ta, để xem người bạn già này đã thành cái dạng gì rồi phỏng?”

Trời ôi, tôi nói quả thực là đây mịa mai mà, ông nội đâu có cầu nhìn thấy bà kia chứ, đây hẳn là lúc còn trẻ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cùng lúc đó tôi cảm giác rất không bình thường, dường như không có nhã ý mời trà, chẳng lẽ muốn tôi nói xong lập tức rời đi luôn? Thế khác nào không xem tôi là khách. Hơn nữa hỏi như vậy tôi biết trả lời đằng mù nào, giờ đã qua cái thời tình địch rồi, mà đã ghen những nửa thế kỷ, tôi nào đâu có biết giữa bà ta và ông bà nội tôi đã phát sinh sự việc gì. Có điều bà Hoắc tiên cô này thực cũng thù dai, chuyện như vậy mà tới giờ vẫn để bụng. (Anh chỉ được cái to mồm, chưa yêu ai bao giờ nên nhìn đời vẫn hường phấn lắm:D)

Gãi đầu một lúc, cố gắng suy nghĩ mãi sau mới nói: “xin bà đừng hiểu lầm, cháu chỉ tới vì chuyện mua bán thôi, bà nội cháu không như bà nói đâu, cháu cũng đã lâu không qua thăm bà, từ sau khi ông nội cháu qua đời bà nội chỉ ở quê không ra khỏi nhà lấy nửa bước chân.”

“Đó là do bà ấy không có mắt nhìn người, đi lấy một lão già đoán mệnh làm cái gì chứ.” Lão bà bà hừ lạnh một tiếng, “người nói là muốn bàn chuyện buôn bán, vậy người chuẩn bị giao hàng chứ? Hay vẫn muốn ngã giá tiếp?”

Tôi suy nghĩ một lát, nói thế nào đây, đi thẳng luôn vào vấn đề hay là cứ rào đón trước đã, nghĩ tới nếu lão bà bà này thực muốn làm khó tôi, nói

nhieu sợ đêm dài lắm mộng, lỡ nói tới mức chôi tai thì quay lại e không kịp, thôi thì cứ thẳng vấn đề chính mà bàn, nói dai chính bằng nói đại.

Nghĩ thế tôi lập tức nói: “kỳ thật vật kia với cháu không quá quan trọng, chỉ là cháu muốn biết, vì sao bà lại muốn mua nó với giá cao thế, chả là cháu đang điều tra một chuyện, khả năng có liên quan tới vật này, nếu bà nói cho cháu biết, vật đó cháu xin biểu không-”

Tôi chưa nói xong, Bàn Tử ở sau lại cúi một cái, miệng mấp máy thì thào: “có tiền mà không lấy chính là tam đầu heo.”

Tôi ngây ra một chút, nghĩ cũng đúng, đó cũng không phải một con số nhỏ, mấy lần đổ đầu vừa rồi tôi không được may mắn lắm, chuyện này xem như của trời cho, có nó thì nhiều chuyện cũng dễ dàng giải quyết, ít nhất thì cũng đủ tiền điện nước của cửa hàng tôi, liền lập tức sửa lời: “-biểu tận tay cho bà.”

Lão bà bà kia nhìn Bàn Tử, không biết có nghe thấy không nhưng trước sau cũng chẳng nói gì, chỉ đáp: “chuyện về bản vẽ nhà Phong Cách Lôi ư, người muốn biết cái gì?”

Tôi gật đầu: “chỉ có một chuyện rất đơn giản thôi.”

Lão bà bà tựa lưng lên ghế, nghĩ ngợi: “được, ta có thể nói cho người, nhưng không phải là người hỏi, người hãy về bảo bà nội người tới hỏi ta.”

Tôi sững người, thế quái nào, chuyện gì đây chứ, lập tức nói: “bà bà, cháu không đùa đâu, việc này đâu cần quấy rầy đến bà nội cháu chứ.”

“Ai nói đùa chứ? Người muốn hỏi, Hoặc tiên cô ta làm ăn chưa bao giờ nói đùa với ai, ta và bà nội người là bạn từ thuở thiếu thời, mấy chục năm rồi không tới thăm ta được buổi nào, cứ ở cái đất Hàng Châu khi ho cò gáy đó, ta mời bà ấy tới gặp ta, sao lại nói là đùa được?” Bà ta nghiêm mặt nói: “việc này cứ thế đi, người giờ về nói với bà nội người, nếu bà ta không chịu tới gặp ta, ta thấy việc của người cũng chẳng phải là chuyện gì đứng đắn, người nên sớm ngừng nó lại. Nói trước là nếu bà nội người không tới thì người cũng đừng qua tìm ta, vật kia của người tuy ta thích nhưng lão bà này cũng không thiếu gì những món đồ như thế.”

Tôi nghe cũng không biết phải làm sao nữa, trong lòng có chút bực bội, nhưng không thể nổi đóa lên được, chỉ có thể oán ông nội đúng là không dứt tình, khiến tôi rước phải cái của nợ thế này. Từ sâu trong suy nghĩ mình tôi cũng đã thấy rõ là lão bà này không phải dạng dễ chơi, từ đầu bà ta đã muốn làm khó tôi, thậm chí đồng ý gặp tôi có thể là cũng vì như vậy.

Tính tình của lão bà bà này như vậy hẳn là do cậy mình nhiều tuổi, lấy cái thanh danh trưởng bối mà đàn áp tôi, trước kia nhất định là một người đánh đá, chẳng đúng kiểu ông nội tôi thích rồi còn gì.

Tôi nghĩ một lát, thấy hoàn toàn bế tắc, trước mặt là một lão bà bà đang dở trò làm khó, làm cách nào đây, căng thẳng tới mức trán tôi đầy mồ hôi, mắt bắt giác liếc qua Bàn Tử, Bàn Tử cũng nháy mắt cho tôi, như muốn quyết ăn thua với bà ấy, nhẹ giọng nói: “bà ta chơi đều mình, thì mình cũng chơi đều lại bà ta, trước cứ ngồi xuống rồi nói.”

Tôi nghe cũng đồng ý, lòng đã quyết thì mặt mũi này cũng chẳng cần nữa, bước tới ghé trước mặt lão bà bà rồi ngồi xuống.

Lão bà nhú lông mày lại, tuy trong lòng tôi rất căng thẳng nhưng miệng vẫn không chịu thua, nói: “bà bà, việc này đối với cháu rất quan trọng, bà đừng đùa cháu nữa, nếu bà có nhã ý muốn đùa, vậy cháu cũng không còn cách nào khác, ba người bọn cháu sẽ quỳ gối trước khách sạn này cho bà xem.”

Nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của bà ta, vừa nhìn đã thấy không ổn, sắc mặt của bà ta có phần khó coi, cơ bản là không để ý tới từ chối những lời tôi vừa nói, lại ngay tức khắc hỏi: “ai cho người ngồi xuống? Đứng lên!”

Tôi kinh ngạc, trong tích tắc liền cứng họng, không ngờ là bà ta trở mặt nhanh như vậy. Nhưng nếu đã hạ quyết tâm, tôi cũng không phải người dễ buông xuôi, lập tức lắc đầu: “bà không đồng ý cháu sẽ không đứng!”

“A Tuyệt, gọi Tiểu Trương Tiểu Lê tới đây, đem mấy tên lưu manh này kéo ra ngoài cho ta”. Lão bà bà thoáng chốc liền nổi trận lôi đình.

Tôi thấy bà ta dùng dùng nổi giận thì lấy làm lạ, nhưng vừa dứt lời, người phụ nữ và cô gái kia đều nhìn về phía bọn tôi, cô gái nhìn nhìn lão bà bà một chút sau đó đứng dậy, rõ ràng là đang chuẩn bị đi gọi người lại. Bàn Tử lập tức nhớ tới chức trách của mình, tiến tới phía trước nói: “dù thế nào thì thiếu gia nhà chúng tôi chỉ muốn ngồi xuống để tiện nói chuyện với các vị, cái ghế đó có gì kỳ quái sao, ngồi đó thì bốc ra cái mùi gì? Lão bà bà, chúng ta đang ở thế kỷ 21, pháp luật không trừng phạt người không biết xấu hổ, nếu bà muốn tìm người đuổi chúng tôi đi, diễn xuất như vậy vẫn còn kém lắm, thiếu gia nhà tôi vẫn còn biết kính lão, tôi chính xác là quân lưu manh, nếu để tôi phải nổi điên lên, đập tan nơi này, e là đối với danh dự của bà cũng không ổn đâu. Nếu chẳng may còn làm bà bị thương, vậy lại càng không xong, bà còn gì muốn nói nữa không?”

Cô gái kia liền cười lạnh một tiếng, nói: “các người thì biết cái gì, đây đâu phải là chỗ muốn ngồi là ngồi được, ngồi rồi có hậu quả gì, các người-”

Lão bà bà đột nhiên giơ tay chặn lời cô ta, tôi nhìn sắc mặt bà ta dần giãn ra, thay vào đó là một biểu cảm rất khó hình dung, sau mới lạnh lùng lên tiếng: “để cho bọn họ ngồi, nếu đã muốn ngồi thì cứ việc ngồi.”

Tôi nhìn về mặt bà ta, trong lòng bỗng có linh cảm rất xấu, thầm nghĩ chẳng lẽ ghế này có cái súng tự động, chỉ lát nữa thôi sẽ bắn tung người tôi? Ngẫm lại thì không thể nào, lời chưa nói đã biết hẳn là sai rồi, tôi tới đây là có việc đàng hoàng, nếu đã nhìn được thì phải cố gắng nhìn tiếp. Nghĩ làm sao cho không khí bớt căng thẳng bây giờ, lại nói: “bà bà, cháu nói được cũng làm được, xin bà đừng đùa cháu nữa, bà và ông nội cháu có ân oán gì, cháu thực không biết, nếu là ông nội cháu đã từng làm chuyện tổn hại tới bà, cho cháu xin lỗi, không thì bà cứ tát cháu vài cái cũng được?”

Lão bà bà coi như không thấy tôi, chỉ nhìn nhìn đồng hồ, sau mới quay sang tôi nói: “được, là ta sợ người rồi, Ngô thiếu gia, nhưng người đừng hỏi gì nữa, hiện giờ có hỏi gì ta cũng sẽ không nói, nếu người có thể ngồi đây tới 4 giờ rưỡi thì ta sẽ không làm khó người nữa.”

“Ngồi ở đây?”

“Đúng, là ngồi trên cái ghế đó, ta khẳng định người sẽ không thấy chán” lão bà bà nói, mắt liếc xuống dưới tầng, bỗng tôi nghe thấy một tiếng chuông từ bên dưới truyền lên.

Tôi chợt có một linh cảm xấu, lão bà bà kia cũng không thèm nhìn tôi mà chỉ hướng xuống sân khấu, tiếp đó toàn bộ rèm hai bên được kéo lên, bốn phía tối sẫm, đèn lớn ở trung tâm lập tức được bật sáng, quang cảnh trở lên tráng lệ, những đồ cổ kia, thảm trải sàn và màn che dưới ánh áng bỗng trở lên vô cùng mờ ảo rục rờ.

Sau đó người bên dưới bắt đầu xao động, cô gái bên cạnh bỗng reo lên một tiếng mừng rỡ, quay sang hỏi lão bà bà: “bắt đầu rồi sao bà?”

Lão bà bà gật đầu một cái: “bắt đầu rồi đây, cháu gái, hôm nay chúng ta sẽ có trò hay để xem rồi.”

§3. Bữa tiệc của giới sưu tầm

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Sân khấu bên dưới đã tiến hàng mang bàn và đồ triển lãm lên, tôi lập tức hiểu ra người ta vừa thông báo buổi đấu giá đã sắp bắt đầu. Nhìn cái quang cảnh náo động bên dưới khiến tôi có chút chột dạ, lão bà bà kia biểu cảm mờ hồ, tôi linh cảm mình đã làm điều gì đó thực ngu ngốc, hơn nữa nó còn liên quan tới buổi đấu giá này.

Trong đầu như có ánh chớp lóe lên, nhưng chỉ trong nửa giây tôi không kịp lĩnh hội điều gì, chỉ thấy mông đặt trên ghế bắt đầu cảm giác khó chịu.

Lòng tự trọng đã trấn an tinh thần tôi, nhưng tôi tin là cái bình tĩnh giả tạo đó khó mà qua mắt được người từng trải, chỉ là giờ không giấu diếm thì thà cứ đứng lên chịu phục mà rời đi, trong lòng rất là mâu thuẫn, nghĩ tới cùng cũng đành nhắm mắt mà chờ.

Tôi nhìn Bàn Tử để lấy can đảm, Bàn Tử cũng có chút bất an, hình như anh ta cũng chột dạ, nhưng nghĩ lại thì chúng tôi đã xông pha qua bao núi đao biển lửa rồi, nơi này thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Dù tôi không chịu để người khác đuổi ra ngoài, thì chung quy cũng không tới mức mất đầu.

Nghĩ vậy trong lòng cũng thả lỏng được một chút, nhìn qua lão bà bà cười một cái, thậm chí bà quá coi thường tôi rồi, tôi cũng coi như là bao lần bước tới cái gianh giới giữa sự sống và cái chết, việc này có xá gì chứ.

Vì thế liền ngồi thẳng dậy, chú tâm nhìn xuống tình hình bên dưới sân khấu.

Rất nhanh trên sân khấu người ta đã đặt bàn bán đấu giá và bục triển lãm lên, một nhân viên cầm micro đảm nhiệm việc thử loa, còn có người đang điều chỉnh ánh sáng, những người này đều mặc đồ phục vụ. Xem ra không phải do công ty đấu giá làm, nghe đồn hình như là của một người trong hội đấu giá, mời mọi người tới thưởng ngoạn.

Bàn Tử trong lúc chờ đợi vừa rồi có nói với tôi, đây là nơi đấu giá đặc biệt nhất, không quan trọng là chuyên gia hay gì, chỉ nhìn bằng mắt thường và khả năng của người tham gia, vì phần lớn những đồ ở đây đều chưa từng được giới đồ cổ đánh giá, thậm chí trước giờ không ai được nhìn qua, nếu cậu muốn ra giá thì không có một hạn định tiêu chuẩn nào, cậu cho rằng nó chỉ đáng giá năm trăm đến một vạn nhưng người khác lại thấy nó phải ở mức giá mười triệu, cậu cũng không có cách nào khác cả.

Ngược lại, nếu cậu tới đây để thưởng ngoạn thì đầu tiên cậu phải biết đó là

vật gì, sau đó mới có thể hiểu được giá trị của nó mới đủ tư cách để tới đây mà đấu giá, phải phản ứng trong thời gian cực ngắn, do đó mà đây được coi là nơi chơi đồ cổ số một thành Bắc Kinh.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là ở đây cũng dễ mua trúng phải đồ lỏm, bản thân cậu phải có con mắt tinh tường như chuyên gia vì nơi này thật giả lẫn lộn, đồ lỏm vào được đây hẳn phải vượt quá cả phạm trù bình thường rồi. Dùng thuật ngữ chuyên môn mà nói thì là: “hàng gốc”, đây là khái niệm mới nhất được cập nhật trên mạng, có nghĩa là cùng được sản xuất giống như sản phẩm chính nhưng có thể bị lỗi hoặc gì đó, mà xưởng sản xuất lại thải loại ra. Vì thế nó có chất lượng và mẫu mã giống y như hàng thật, nhưng thực chất vẫn là hàng lỗi.

Đương nhiên giới sưu tập coi hàng gốc cũng không phải thứ được sản xuất từ thời xưa, mà là do công nghệ hiện nay làm giả vô cùng tinh vi, có thể chế tác ra những sản phẩm giống như thật, đó mới chính là hàng lỏm, nhưng cậu nhìn kiểu gì cũng không ra sơ hở. Trong giới đồ cổ hiện nay đã xuất hiện rất nhiều hàng như vậy. Những thứ đó để làm ra cũng tốn kém kinh người, khả năng trong cả nghìn cái mới có một cái, do đó tất nhiên là người chế tác cũng chỉ cầu cho hòa được vốn. Vì thế, mà phải xuất hiện ở những thị trường cao cấp nhất.

Muốn phân biệt được đồ giả gần như là không thể, biện pháp duy nhất là phải dựa vào trực giác, một là có linh cảm với người bán, từng chi tiết về dáng vẻ và thần thái của người đó cũng cho thấy hàng có gì mờ ám hay không. Thêm nữa là giác quan thứ sáu của người chơi đồ cổ, ngoài ra còn có một số ít chuyên gia có khả năng căn cứ vào tính nghệ thuật của từng đường vân một để phán đoán, ví như là đồ sứ Thanh Hoa, tất cả hàng đều rất đẹp rất hoàn mỹ, nhưng chỉ có rất ít người có thể nhìn từ bút pháp Thanh Hoa mà phán đoán ra vấn đề, dù sao thì đồ cổ Thanh Hoa cũng có nước men rất đỉnh, dầu có là bậc thầy của mô phỏng cũng khó mà họa ra được. Nhưng, về phương diện này cũng khó để khảo chứng, vì đối với tác phẩm nghệ thuật thường mỗi người một ý.

Nói tóm lại là buổi đấu giá là nơi để mở mang kiến thức cực cao cấp, tình huống gì cũng có thể phát sinh, cái gì cũng có thể xuất hiện, mà lần này Bàn Tử cũng đã được trông thấy rất nhiều chuyên gia sưu tầm, hơn nữa có cả Hoắc lão bà bà, rõ ràng đều là hạng ruồi người được mùi tanh, nơi này khẳng định sẽ có chuyện bất thường xảy ra. Chỉ nghĩ thôi mà tôi không khỏi có chút hưng phấn. (đề nghị anh nhìn lại tình thế của mình lúc này,:D)

Rất nhanh sau đó, tiếng huyền não bên dưới càng lúc càng rộn rã, mọi trang thiết bị đều đã được điều chỉnh ổn thỏa, một cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám tiến lên thừ âm, sau đó hướng bốn phía bắt đầu nói: “buổi đấu

giá xin được phép bắt đầu, những người không có nhiệm vụ mời tiến ra ngoài, đã tới lúc chúng tôi phải đóng cửa, người ở bên trong xin giữ yên lặng, nhân viên phục vụ có thể bắt đầu chia danh sách đầu giá và bản cầm tay”.

Cô dẫn chương trình tóc thả xõa vai, eo vô cùng nhỏ, chân đặc biệt dài, mặc sườn xám cảm giác cực quý phái, để một mỹ nữ như vậy dẫn chương trình thật khiến tôi xúc động bồi ngùi. Tôi lại nhớ tới ngày trước hồi còn ở nhà ông nội có hai cái nắm cửa, là đầu hai con sư tử ngâm vòng bằng vàng đời nhà tông, vòng gỗ của nó và khác với vòng của những cái nắm cửa khác. Vòng được điêu khắc bằng ngọc, hơn nữa còn có hai lớp, lớp ngoài khắc một kiểu, trong vòng ngọc còn có một vòng ngọc nữa, vòng bên trong được chạm khắc hình tròn. (Chả hiểu sao anh lại liên tưởng cái đấy:D)

Người trong nghề nhìn nắm cửa này là biết nó vô giá như thế nào, nếu đem đi so với toàn bộ Ngôi nhà thì dễ còn giá trị hơn gấp mấy lần, đó là do ông nội tôi đặc biệt thiết kế, nó cho người khác biết gia thế của chủ nhà này: các người xem, đồ quý giá như vậy mà tôi lại đem ra làm cái gỗ cửa, không lo người ăn trộm cũng chẳng sợ người phá hỏng, vậy chứng minh nhà này khẳng định còn nhiều đồ giá trị hơn, ngay cả bằng hữu thấy cái nắm cửa như vậy cũng chẳng dám bước vào. Nói sống người trung quốc xưa nay vẫn là coi trọng cái mặt tiền là như vậy.

Chẳng trách sao cửa hàng của mình lại tiêu điều, mấy năm không cho sửa sang lại, lần sau về phải bắt vương minh cũng mặc sườn xám xem tình hình thế nào? (há há há,:D)

Tiếng ồn ào bên dưới càng lúc càng lớn, tôi thấy có vài người lục tục dờn sân, tầng hai có cấu tạo như một hình vòng cung, rất nhiều gian phòng giống nơi chúng tôi đang ngồi, ai cũng hướng ra sân khấu trung tâm, tôi thấy bên cạnh chúng tôi, rất nhiều bình phong đã được rời đi, nhiều người cũng chuyển từ bàn ăn ra vị trí tiện để xem trò vui.

Tôi cẩn thận quan sát, liền thấy tên sơ mi hồng phấn đang ngồi trên một ghế lô đối diện bên tay trái, dường như hấn chỉ đi một mình, đang nghịch điện thoại di động. Bên cạnh Bàn Tử lại chỉ tôi xem người đang ngồi trên ghế lô đối diện trước mặt chúng tôi kia, anh ta nhẹ giọng nói: “Luu Ly Tôn.”

Vị trí đó cách chúng tôi một khoảng, thấy không quá rõ, lúc này tôi phát hiện trên tất cả các ghế lô kia, bất luận là người nhiều ít thế nào, ở vị trí ngồi của tôi đều không có ai cả, tự nhiên trán toát mồ hôi lạnh.

Ngay lúc tôi đang phân tâm, có người lại tới di dờn bình phong ra sau chúng tôi, một người phục vụ bung một cái khay con tiến tới, bên trên lót nhiều điều, trong khay, bày một quyển sách bọc da nhỏ. Tôi vừa nhìn liền nhận ra hấn là tên tiểu nhị đã tới mời chúng tôi tới đây, sau lại thấy bước tới

trước mặt Hoắc lão bà, bỗng giật mình nhìn tôi, tiếp theo mặt liền tái đi, đứng ngây người ra.

Mãi sau hấn mới có phản ứng, lập tức hỏi: “bà bà, người này sao lại ngồi đây?”

Lão bà bà nhìn hấn một cái: “thế thì sao? Đã lâu rồi chưa được thấy qua trường hợp này, người cũng không tin nổi sẽ lại có người ngồi vị trí này kia ư? Cũng đã mười mấy năm rồi, từ sau ngày lão Hưng ngồi ở ghế đó, nhưng ngày hôm nay đấu giá những đồ này, coi như là trăm năm mới gặp được một lần, xuất hiện mấy người không muốn sống coi như là cũng hợp lý hợp tình, người đưa cho vị Ngô thiếu gia này một bản danh sách, hầu hạ cho tốt vào, người sẽ được mở rộng tầm mắt.”

“Được!” người phục vụ kia nhìn tôi đầy sợ hãi, lập tức xoay người lát sau mang tới một bản danh sách đưa cho tôi, đồng thời đặc bên cạnh một ấm bích loan xuân hảo hạn (trà), cùng với vài đĩa điểm tâm.

Tôi nghĩ bình trà này phải tới bảy ngàn tệ mất, lấy làm lạ, nhìn hấn như có ý hỏi, hấn đáp ngay: “ông chủ, đây là người tổ chức của chúng tôi mời đưa tới, ngài có gì cần dặn cứ báo chúng tôi một câu.” nói xong lập tức rời đi.

Tôi nhìn Bàn Tử, kinh ngạc vô cùng, hơn nữa còn có linh cảm rất tệ, Bàn Tử nháy mắt cho tôi, bảo đừng sợ gì cả. Nói rồi anh ta lật ngay quyển danh sách ra, không đợi được thêm khắc nào nữa, mới lật hai trang, tôi thấy miệng anh ta bặm lại.

§4. Hồi tưởng (thượng)

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Tôi lập tức đón lấy, vừa đưa lên mắt nhìn chỉ thấy trong cái phong bì nhỏ xin kia chỉ có hai trang giấy. Trang thứ nhất là mấy dòng hoang nghênh gì đó, trang thứ hai là một bức ảnh rất lớn, chụp một con dấu ngọc tỳ, để có hình lập phương, toàn bộ phần bên trên được điêu khắc rất phức tạp, màu xanh của ấn cũng cực thẫm, không ánh lên một tia bóng bẩy. Nhìn kỹ lại có điểm quen mắt.

Phía dưới còn thấy vài ký tự viết tay, đều là con số, biểu thị cho kích thước của đồ vật, dưới cùng còn có một hàng chữ nhỏ: “Quý Nữ Long Ngư ngọc tỳ, xuất xứ từ huyện cô Bách Nham Bình, Hồ Nam.

Thân ngọc tỳ được điêu khắc vô cùng phức tạp, cái chính là tạo hình một con thú, bất ngờ khi thấy mặt nó có vẻ giống mặt quý, những bộ phận khác có vảy nhưng chẳng biết là cá hay là rồng, trên ảnh khó mà phân biệt được chỗ kỳ quái.

Tôi hít một ngụm khí lạnh, nhìn kích thước của thứ này thấy không giống với những ngọc tỳ bình thường. Tạo hình “nữ” (chỗ để đặt tay cầm) chắc là phải có từ thời chiến quốc, chỉ vào thời đó mới có ngọc tỳ riêng, trước kia khi còn ở thành phố tôi từng thấy qua ba lần, đều là thú nữ, còn quý nữ thế này thì chưa bao giờ bắt gặp.

Thời chiến quốc tuy là ngọc tỳ riêng vô cùng hiếm nhưng cũng không được xếp vào hàng cực phẩm, chỉ rơi vào khoảng mười vạn một ấn nhỏ, còn như ngọc tỳ cỡ này có thể là ấn quan, tôi đặc biệt chú ý tới tên của nó, gọi là long ngư ngọc tỳ.

Chắc đó là do người bán đặt cho, người đó nhấn mạnh vào cái chữ long, vì một khi đã nhắc tới long hẳn sẽ phát sinh hai khái niệm, bất kể nó là ngọc tỳ của vua chúa hay vua vương tôn quý tộc thì trong lịch sử những thứ như thế chỉ đến được trên đầu ngón tay, dù cho chỉ là ngọc tỳ của một tiểu quốc nhưng vào thời điểm hiện nay cũng được xem như bảo vật vô giá.

Trong nước toàn bộ đồ cổ đào được đều thuộc về chính phủ, không được phép mua bán, nhưng có thể sưu tầm, hơn nữa, nếu người sưu tầm lỡ gây tổn hại tới cổ vật còn phải chịu phạt, nói cách khác, Trung Hoa dân quốc này từ đời nhà Thanh đã mặc định coi cổ vật như bom nổ chậm, hoặc là người khác không biết, nếu để phát hiện sẽ không tốt.

Thứ này chắc chắn là trộm mộ đạo ra, chưa tính tới bán đấu giá, trước mắt cứ biết đây là tang vật, được mang ra đấu giá công khai ở đây, tất cả chúng ta đều đã phạm pháp, nếu thứ này có giá trị lớn thì khả năng khó mà đỡ được

hết tội. Tôi xin đưa ra một ví dụ có chút khoa trương, nếu lui lại khoảng 20 năm trước, lấy trường hợp như này mà ôm aka47 leo lên tầng hai xả xuống còn có thể được xem như là vì dân trừ hại.

Lúc trước tôi cũng muốn làm cho mình khác người một chút, nhưng lần này là ở trong thành Bắc Kinh, dưới chân thiên tử, người bình thường làm chút việc xấu còn có thể giấu được, chuyện lớn như vậy lại phô trương rùm beng lên, ông chủ khách sạn này quả cũng to gan lớn mật? Nghĩ tới đó tôi đột nhiên nghĩ tới Hoắc lão bà kia, thậm chí nghĩ chết tiệt, lẽ nào bà ta đã muốn cảnh báo tôi, tới giờ thì tôi không thể nào trốn được nữa, chỉ là do lúc đó bà ta không thể danh chính ngôn thuận nói cho tôi biết.

Nhưng ngẫm lại thấy cũng chẳng phải, bà ta lúc đấy là không cho tôi ngồi chỗ này, hình như là vì người ngồi vị trí này sẽ có đãi ngộ tương đối đặc biệt.

Tóm lại là xem chừng hôm nay chỉ đấu giá duy nhất một sản phẩm, tất cả những người ở đây hẳn đã chuẩn bị tâm lý nhất định phải giành cho bằng được. Nghĩ tới đó tôi lại nhìn qua tên sơ mi hồng phấn ngồi cách đó không xa, hẳn ngồi trên một sô pha kiểu phương Tây, không còn nghịch điện thoại di động nữa mà lại vui mình trong bộ sô pha, ôm ngực chán nản nhìn trần nhà.

Tôi khép sổ vào rồi đưa cho Muộn Du Bình, anh ta sắm vai một bảo kê mặt lạnh rất đạt, chắc là do trước khi tới đây đã được Bàn Tử bổ túc cho một khóa, có điều làm nền cho tôi và Bàn Tử cũng chẳng hay ho gì, anh ta cũng không buồn mở sổ ra nhìn, lập tức đặt nó sang một bên.

Bàn Tử tái mặt, nói nhỏ vào tai tôi: “thấy chưa, xem ra chúng ta tới đúng chỗ rồi.”

Ngọc tỷ này tuy vô cùng lợi hại, nhưng lại không phải loại tôi đặc biệt thích nên cũng không quá bán như Bàn Tử, chỉ nhẹ giọng thì thầm: “con mẹ nó chứ, đừng làm lão tử phân tâm, tôi thấy chuyện sắp tới nơi rồi, anh lấy thời gian mà nghĩ cách đi, lỡ mà không được việc chúng ta cũng còn có lấy một đường để lui.”

Bàn Tử sừng sốt: “cậu vẫn còn đầu óc mà nghĩ tới những cái đó ư? Không thấy đó là cái gì sao?” nói xong lập tức đem sổ ra mở trước mặt tôi, “cậu nhìn kỹ xem, cái này chúng ta từng thấy ở đâu rồi?”

“Thấy rồi?” tuy rồi có cảm giác quen quen, nhưng vì thái độ kỳ quái của lão bà bà kia nên trong thời gian ngắn không động não mà nghĩ được. Giờ Bàn Tử nói tôi mới nhìn lại, ngồi ngẩn ra nghĩ một lát, lập tức nhớ tới đúng là có một ngọc tỷ như thế này, tôi từng thấy qua hơn nữa còn không phải chỉ một lần.

Nhớ tới những vật phẩm và hiện vật khảo cổ trước đây nhưng không phải trong số chúng, càng cố nhớ ra tôi lại càng cảm giác được nội nỗi sợ hãi, dường như nó chạm tới một hồi ức mà tôi đã cố vùi đi không bao giờ muốn thấy lại.

Lật lại ký ức, tôi bất giác toát mồ hôi lạnh, trong khoảnh khắc nhớ ra tại dãy Trường Bạch, sâu bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung kia, người cầm nó giờ đang đứng sau lưng tôi, giữa biển sương mù dày đặc đã bước vào cánh cửa Thanh Đồng vĩ đại đó.

“Không thể nào?” tôi thảm gào lên, chuyện quái gì đây?

Sao nó lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Tôi không biết vật kia có tác dụng gì, nhưng lúc đó Muộn Du Bình đã cầm nó, cảnh tượng đã khắc sâu trong tâm trí tôi, nó thật lúc ấy sương khói mịt mù, hơn nữa cũng đã diễn ra được một thời gian, tôi không dám xác định có đúng là ngọc tử này và cái anh ta cầm lúc đó giống nhau hay không. Nhưng cho dù không phải thì giữa hai ngọc tử này, nhất định có liên quan sâu xa với nhau.

§5. Hồi tưởng (hạ)

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tuy là tôi không thể xác định chúng có hoàn toàn giống nhau không, nhưng về màu sắc và những điều khắc trên thân cũng có ít nhiều tương đồng. Tôi tin rằng cho dù không phải giống thì cũng nhất định là cùng một loại.

Tôi từng nghi ngờ nó có phải là quý tử như trong sách lựa của lỗ thương vương nhắc tới, trước của thanh đồng, Muộn Du Bình cầm nó không phải chỉ để trưng bày, thứ đó chắc chắn phải có tác dụng đặc biệt. Không tưởng được là ở đây có thể nhìn thấy một vật tương tự thế.

Khi thật, tôi thậm chí, thật sự vội vàng không bằng đúng lúc, nghĩ thế tôi liền nháy mắt cho Bàn Tử, anh ta cúi đầu, tôi nói nhỏ vào tai anh ta: “mau đi hỏi xem chủ nhân của vật này là ai?”

Bàn Tử gật đầu, Hoắc lão bà bà bên cạnh thái độ vẫn âm trầm, nhấm một ngụm trà, nói: “không cần hỏi, nếu chủ của nó đã không muốn người khác biết thì có đi hỏi cũng không ra đâu.”

“Ai da, lão bà bà ngài coi thường người khác quá.” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi tuy không phải khách quen của Tân Nguyệt này, nhưng nói thế nào thì ở thành Bắc Kinh cũng là có là người có máu mặt, tôi nói ngài hay, không phải Bàn gia tôi khoe khoang, tôi muốn hỏi thăm ai, thì không có chuyện không hỏi thăm được.”

Lão bà bà không thèm quay đầu lại: “ông chủ này là người có địa vị cao trong vương triều Mãn Thanh, mấy trăm năm, truyền biết bao đời, tới bây giờ cũng không để lọt chuyện gì, nếu người thật sự có thể hỏi thăm được thì phỏng chừng thiếu gia nhà các người mai xác định là phải ra sông mà mò xác người. Mấy năm gần đây, giá vớt người chết trôi cũng tương đối cao, ta thấy là người nên tiết kiệm tiền để ứng phó cho những vấn đề khác thì hơn.”

Bàn Tử tức giận, đã chuẩn bị lập tức bước ra ngoài chứng minh cho bà lão kia thấy, tôi liền ngăn anh ta lại, lão bà bà kia hẳn là không nói giỡn, hẳn cũng chẳng khoa trương, hơn nữa Bàn Tử nói năng rất hung hãn, còn hơn cả bảo kê, anh ta mà đi ra ngoài hỏi không được khẳng định sẽ không chịu quay về, nói không chừng là còn bắt tiểu nhị nghiêm hình bức cung, vô cùng mất thể diện, dàn xếp không xong e là còn xảy ra chuyện sắp bắt đầu rồi nên tôi không muốn đem dài lăm mông, liền nhìn hẳn nói:

“Chừa cho tôi chút thể diện đi.”

Bàn Tử thực ra cũng muốn giữ mặt mũi cho tôi nên chỉ chửi thảm một

tiếng rồi không nói gì nữa. Tôi đưa mắt nhìn quang cảnh bốn phía đang dần dần yên tĩnh, trong lòng vừa hiện lên vài ý niệm, thầm nhủ, muốn nhìn chủ hàng thì có một biện pháp rất đơn giản là trực tiếp mua lại món đồ này, nhưng có khả năng làm vậy được sao?

Chỉ có duy nhất một vật phẩm đấu giá ở đây, mọi người đều có cùng mục đích, hơn nữa đa số đều là đại gia, tôi chắc chắn đấu không lại được, nếu làm trái với quy định, chắc tiền nộp phạt cũng đủ để tôi khuynh gia bại sản. Mà đây lại còn là chợ đen, nếu trái luật không biết chừng còn phải chém đứt ngón tay hay móc một con mắt, nói chung là có đổ máu.

Dù có thực sự thắng đấu thì ở chợ đen người bán khả năng vẫn sẽ giấy mặt, cho dù người ta có mua bảo vật của hắn, hắn cũng không cần thiết phải xuất hiện, chỉ cần phải người đại diện tới ký hợp đồng. Hơn nữa, tôi đoán là quy trình bán đấu giá ở đây khác với những phép tắc của bán đấu giá chính quý.

Từ đó suy ra giờ chỉ có thể từ từ, trước phải xem ai mua nó, sau mới tình tiếp được. Bất an trong lòng tôi trở nên tương đối hỗn loạn, linh cảm nơi này hẳn là đầy rẫy nhưng thủ đoạn.

Bên dưới chiêng trống đã nổi lên, không lâu sau mọi người đều đã ổn định vị trí, tôi thấy trên bàn giữa sân khấu có một cái tủ kính nhỏ, bên trong chính là cái ngọc tỷ được chụp trong bức ảnh, nhìn xa nên không rõ lắm, cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám bắt đầu lên tiếng: “các vị quan khách, giờ chúng tôi bắt đầu cho trưng hàng, xin hãy quan sát thật kỹ, không nhìn là coi như không có lần hai.”

Nói xong, từ trong cánh gà có một người đi ra, mặc áo cộc tay, hai cánh tay có như chân bò, cầm một cây gậy trúc dài, một đầu có gắn móc câu. Trên nắp tủ kính có một cái vòng tròn, tên tiểu nhị kia dùng gậy trúc móc cái tủ kính lên, giống như câu cá. Sau nâng cái tủ kính lên, nhìn như người ta móc quần áo, nâng lên giữa không trung rồi lướt qua các hàng ghế.

Tên tiểu nhị kia tay nghề cũng khá, nâng gậy trúc lên tận trên lầu mà tay không chút run rẩy, đưa lên từng gian từng gian một dọc theo hành lang.

Không ai tiếp cận được, vừa đứng khoảng cách một cánh tay, cứ như vậy lơ lửng trên không mà xem, chưa tới nửa phút lại bước sang gian khác, rất nhanh liền tới trước mặt tôi, Bàn Tử lập tức sấn ra nhìn, tôi cũng nghển cổ lên xem, khoảng cách vô cùng gần, thấy rất rõ ràng, vừa nhìn tôi liền phát hiện ra chất liệu của nó, chắc chắn là từ cùng loại đá làm ra áo ngọc.

Trong tích tắc tôi muốn kéo nó lại rồi hô hai người kia ù té bỏ chạy, thực sự khó khăn lắm mới nhìn lại được ý định đó.

Rất nhanh sau đó vật kia được thu lại rồi đặt trở về giữa bàn trên sân khấu,

tiếp theo, vẫn là tên tiểu nhị kia dùng gậy trúc để đi phân phát cho mỗi gian một cái chuông. Cô gái bên cạnh lão bà bà cũng nhận lấy một cái, đặt xuống bên cạnh bà ta, trong những ghế lô khác cũng có người cầm, nhưng tôi lại không có.

Tôi nghĩ chắc chỉ có những người tham gia đấu giá mới có chuông, cũng chẳng buồn để ý, nghĩ là sau khi phân phát xong chuông sẽ cho bắt đầu, nhưng không ngờ, cuối cùng tên tiểu nhị kia lại trao cho tôi một thứ.

Đó là một cái đèn lồng nhỏ, chỉ to bằng quả dưa hấu, bên trong có một ngọn nến, vải che màu xanh, rất tối, vừa nhìn thì biết là không phải dùng để chiếu sáng.

Đèn lồng kia vừa xuất hiện, xung quanh chợt vang lên những tiếng xôn xao nhỏ nhỏ, sau đó rộ lên thành tiếng huyên náo, tôi thấy mọi ánh mắt đều tập trung lại chỗ mình.

Tôi sửng sốt, Bàn Tử không hiểu gì cầm lấy đèn, vừa mới đặt xuống bên cạnh tôi, bỗng nhiên cả hội trường phát ra một tràng pháo tay rộn rã.

Tôi nhìn Bàn Tử, càng thêm không hiểu gì, sau khi tiểu nhị kia trao đèn xong, lại có người lấy đèn treo giúp tôi qua một bên cột. Lão bà bà bên cạnh nói: “sao còn chưa đáp lời người hâm mộ người đi, khách sạn này đã lâu rồi chưa có người dám điễm thiên đặng (đốt đèn trời), người coi như là cũng làm mở mày mở mặt cho ngô lão ông nhà người, sau này trên giang hồ khả năng không ai không biết tới tiếng tăm ngô thiếu gia.”

Tôi nhìn bà ta, còn chưa hiểu gì nhưng ba chữ “điễm thiên đặng” này, tôi hình như từng nghe qua ở nơi nào rồi.

Bà ta lại nhìn tôi cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “chỉ có điều là cái thanh danh một thời của Ngô gia các người, sẽ bị ngọn đèn này thiêu rụi ngay thôi.”

§6. Điềm thiên đăng

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Bà ta vừa dứt lời, tôi cũng giật mình một cái, lập tức hiểu ngay ra, chuyện tiếp theo sẽ như thế nào. Tôi chợt nhớ ra được ngày trước từng nghe qua một chuyện mà ít người biết đến, chính ông nội đã nói qua về khái niệm này.

Cái gọi là điềm tham đăng thực chất là xuất phát từ trong những sòng bạc thời ngày xưa, người ta gọi là “đốt đèn”, là một kỹ xảo đánh bạc, ý là nếu phát hiện thấy trên bàn có kẻ vận khí không tốt, thì lập tức làm ngược lại với hấn, ví như hấn đập cửa đại thì mình đặt cửa tiểu, khi đó đánh cuộc không phải là dựa vào vận khí của mình là theo cái nhỏ của người khác, lấy cái vận sui của người khác làm “đèn” của mình. Có vài người trời sinh số đã nhỏ, vào trận thường thua, còn chuyên môn bị người ta xin “đốt đèn”, thua ít mà được nhiều.

Theo xác suất mà nói thì thực chất không thể xảy ra, xác suất không thừa nhận cái gọi vận may, nhưng điềm tham đăng lại tuyệt đối hiệu nghiệm, bất luận là tay chơi cờ bạc nào cũng biết, sau khi bị thua ván đầu tiên, dễ sẽ thua liên tục các ván tiếp theo, đó cũng là cái kỳ diệu của tạo hóa.

Thời Mãn Thanh ở Giang Nam có một tay chơi, vì đùa quá chớn nên thần may mắn quay lưng lại với hấn, chỉ một đêm mà thua tới mức táng gia bại sản, cho nên trường hợp “đốt đèn” này cũng không quá chính xác, hơn nữa, kiểu ăn chơi trác táng đó thường khiến người ta cáu tiết, ví như hấn nhìn mình không vừa mắt, mình lại thấy hấn không chính tề, lúc mở miệng thường khích bác nhau vài câu. Bên này nói:

“Vương lão nhị, ngươi đừng hòng đắc ý, lão tử hôn may sẽ mượn ngươi đốt đèn.”

Bên kia hấn cũng không chịu nhịn, cự lại: “ngươi dám dùng lão tử đốt đèn, lão tử cũng bắt ngươi điềm thiên đăng.”

Cứ như vậy mà về sau nó đổi tên thành điềm thiên đăng, kỳ thật như vậy cũng chuẩn xác, điềm thiên đăng là đốt hết sạch, giống như bọn nhà giàu trong một đêm ăn chơi mà táng gia bại sản vậy.

Sau này người ta phát triển nó ra, người ngoài cũng có thể dùng nó được, trong bán đấu giá cũng ám chỉ một hành động, tôi nhớ ông nội có kể một cổ sự, nói là lão đại của lão Cửu Môn, nổi danh thiên hạ ở thành Bắc Kinh, tán được vợ nhờ ngay giữa buổi bán đấu giá đã điềm tham đăng. Chuyện như vậy mà tôi lại quên mất, lão bà bà kia nhắc tôi mới nhớ ra được.

Đang lúc bán đấu giá mà điềm tham đăng hình như có ý sẽ bao hết toàn

cuộc, hai bên tả hữu một ghé lô là hai vị trí chủ trì, bên phải là người bật đèn, bất kể là ai một khi đã ngồi vào bên phải ghé lô thì nghĩa là không cần biết người ta bán ra thứ gì, cũng chẳng quan tâm có bao nhiêu lần trả giá, người đó đều tự đồng tăng thêm một phiếu, giống như bất luận là các người ngã bao nhiêu, thứ đó vẫn xác định thuộc về mình.

Đó giống như thủ pháp tán gái của giới Vương tôn quý tộc, thời Mãn Thanh vẫn thường xuất hiện, mỗi quan hệ trính trị thường không tiếc gì tiền bạc, dù sao thì nắm được quyền hành rồi tiền bạc sẽ chỉ còn là chuyện nhỏ, vì thế cho nên Vương tôn quý tộc theo đuổi quận chúa đều thích tới nơi đây, có khi vô tình xuất hiện hai quận chúa không vừa mắt nhau, hai bên còn ra sức đấu đèn, đây không phải là thi xem ai ra giá cao hơn, mà là xem bạn trai ai chịu được nhiệt giới hơn, đấu đèn không hạn định thời gian, nhưng có thể dập đèn. Nếu một bên tắt đèn thì thật sự là một nỗi nhục không để đâu cho hết, vào thời điểm đó đối với nhục còn khó chịu hơn chết.

Mà một khi đã treo đèn thì vô cùng tàn khốc, cứ một người ngã giá là mình lại phải nâng giá lên, cho tới tận khi không ai theo được thì mới coi như là kết thúc phiên đấu giá, không ai biết được vật này sẽ vọt tới mức giá bao nhiêu, mà những người đấu giá khác lại coi đây như cơ hội để sưu tầm đồ, muốn càng lúc càng đẩy cao giá, khiến cho người điếm thiên đặng không thể theo được, một khi đã xuất hiện tình huống đó, thì lập tức phiên phải hoãn lại vì người kia đã đạt được vật đấu giá, mà người điếm thiên đặng nhất định phải dùng cái giá cực đắt để mua lại. Có khi là tiền, có khi lại là ngón tay hay những bộ phận khác, tóm lại là phải trả giá rất thê thảm, vì đây không phải là một trò đùa. Do đó người điếm thiên đặng nhất định phải cân nhắc thật kỹ, xem xét khả năng của bản thân, không phải có tiền là có thể chơi được.

Cũng may là quy tắc đốt đèn cũng dè chừng việc người ta hét giá trên trời, người làm ăn đều biết giá của nó trong phạm vi nào thì có thể chấp nhận được, người khác cũng không thể lấy đó mà trêu đùa, hơn nữa nếu người ta ngã giá quá cao, cho dù mình có thành công trong việc giữ tham đặng thì, khi hàng tới tay, không thể trả ngay với cái giá đó được, lúc đó chẳng khác nào cũng đem bản thân ra để đốt, sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp. Vì vậy mà bọn họ ra giá cũng trong phạm vi có lý cả, không có chuyện ra giá như trò trẻ con. Đồng thời còn có biên độ giao động của mỗi lần ra giá, một lần tăng một mức nhất định, bán đấu giá cũng có hạn chế về thời gian, cho nên phần lớn những người thắng đấu đều rất đau lòng nhưng vẫn phải kết thúc phiên. Đây cũng là một biện pháp án toàn, nếu kẻ nào dám mạo phạm tới Vương tôn công tử, hẳn là Vương gia khi đó sẽ lập tức cho quân tới tịch thu cái tiểu điếm của kẻ đó.

Mỗi lần mở phiên đấu giá là một lần điếm thiên đăng, lão đại lão Cửu Môn năm đó đã điếm ba lần, thiêu hủy hết nửa năm thu hoạch của mình, cuối cùng hình như vị tiểu thư kia vẫn còn cân nhắc. Cứ liên tiếp điếm thiên đăng ba lần cũng coi như là danh chấn chín thành, còn tiếp tục điếm e là sẽ đốt sạch tiền bạc, làm gì còn tiền mà cưới vợ nữa? Vì thế mới ngăn không cho điếm tiếp, kết quả không ngoài dự đoán, ngày hôm sau thì cầu hôn thành công. Ông nội tôi nói, người phụ nữ khôn khéo nhất chính là phải biết dừng chuyện đúng lúc.

Mà lần này cả buổi đấu giá của tôi chỉ có duy nhất một cục phẩm, Hoắc lão bà nhất định muốn có được, không theo tới cùng chỉ sợ chẳng chịu từ bỏ, ngọn thiên đăng này của tôi có thiêu tới hết cả của là cũng không đủ.

Chỉ trong chốc lát mà mặt tôi thộn ra, tiếp theo đầu óc rơi vào trạng thái hoảng hốt, mồ hôi lạnh đổ không khác gì mưa trên trán, bao tử có sôi ùng ục lên khiến cho phổi có cảm giác cay cay. Tôi mất rất lâu để suy nghĩ, nhanh tay nhấp một ngụm trà để kiềm chế mồ hôi đang không ngừng vã ra. Thầm gào lên ca này khó rồi, làm sao bây giờ, bây giờ phải làm sao??? Hay là mình rút lui? Thế thì có nguy hiểm lắm không, có bị cắt mất ngón tay rồi gửi về nhà đòi tiền chuộc không? Bàn Tử, tôi và Muộn Du Bình nếu khởi nghĩa thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu, hẳn là tạm thời có thể chạy được, chết cmnr, chẳng lẽ từ nay thành tội phạm truy nã sao?

Trong đầu tôi nảy sinh ra biết bao nhiêu ý niệm hỗn độn, nhưng không đợi tôi tìm ra một kế bảo toàn thì bên cạnh có người cầm chiêng vừa lượn một vòng vừa gõ, trong tích tắc toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ, rõ ràng phiên đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Cô gái mặc sườn xám nói gì tôi hoàn toàn thể nghe rõ nữa, trong lúc hốt hoảng chỉ nghe được mỗi lần giá reo lên thấp nhất là mười vạn, tai tôi ù đi, những lời sau không còn nghe ra gì nữa.

Toàn bộ quá trình tôi gần như không có bất kỳ một cảm giác nào, trong đầu chỉ có một mớ hỗn loạn xoay vần, một giờ đó tôi cũng chẳng nhớ mình sao có thể vượt qua được, điều khiến tôi tỉnh táo lại chính là Muộn Du Bình, anh ta bỗng đặt tay lên vai tôi, khiến tôi trong giây lát kinh ngạc tới mức run lên. (chị em đâu hét lên đi, người ta gọi là trấn an tinh thần trực tiếp thì phải:D)

Tôi quay đầu nhìn anh ta, Muộn Du Bình không nhìn tôi, mặt cũng không chút biểu cảm, dường như nơi này chẳng có gì liên quan tới anh ta. Cục giống một bảo kê máu lạnh, tôi bỗng cảm giác hình như Bàn Tử đã bỏ tấc hơi quá mức, nhưng bàn tay đặt trên vai tôi thì nắm rất chặt, rõ ràng là có hàm chứa ý đồ gì đó.

Tôi không biết đó là ý gì, chẳng lẽ thấy tinh thần tôi bị lung lay, nên muốn

cho tôi biết có anh ta ở đây, tôi cứ việc an tâm? Có điều anh ta nắm vai mình như vậy, cũng có khi là phản xạ tự nhiên, nhưng dù thế nào thì tôi thật sự đã trấn tĩnh được lại.

Quang cảnh rất tĩnh lặng, hình như là người ta đã ngừng ngã giá, tôi quay đầu nhìn Bàn Tử, Bàn Tử không biết điểm thiên đặng kia có nghĩa gì nên tinh thần tập trung vào bầu không khí xung quanh, tay cầm khăn quệt mồ hôi, xem ra là rất hưng phấn.

Tôi bình tĩnh bưng trà trên tay hỏi anh ta đang có chuyện gì, Bàn Tử đáp: “con mợ nó chứ, khoảng một cái đã lên một triệu!” Tôi phun hết ngụm trà trong miệng thẳng vào mặt anh ta.

Nhưng Bàn Tử cũng không chút phật lòng, lấy tay lau đi, nói tiếp: “giờ đang nghỉ giải lao, sau đó còn nửa hiệp nữa, giá tăng tới hai trăm vạn một lần, mợ ôi, Bàn gia tôi thật được mở mang kiến thức.” Chỉ cô gái dẫn chương trình mặc sườn xám, cô ấy đang đứng giữa sân khấu kiểm kê số liệu vừa ghi, nói tiếp: “thần tiên tỷ tỷ kia, người ta kêu giá thì reo chuông, lúc mới bắt đầu thì tất cả mọi người cùng reo chuông lên, rồi tinh rồi mù như vậy mà cô ấy không nghe nhầm một lần nào, chưa tới nửa giây đã biết người nào rung chuông trước người nào rung sau, cô ấy nghe ra hết, đúng là tai thần luôn rồi, cô ấy mà lập gia đình, hẳn là đức ông chồng chả dám gọi cho bồ nhí.” Sau lại chỉ sơ mi phấn hồng: “tên tiêu tử kia cũng thật lợi hại, chỉ chăm chăm nghịch điện thoại di động, ngay cả ngẩng mặt cũng không hề, người rung chuông cuối cùng trước giờ nghỉ giải lao vừa rồi chính là hắn, nghe chừng cũng là dân chơi, ngay cả giá cũng không buồn màng tới.” Cuối cùng mới chỉ Hoắc lão bà, “lão bà kia lại chưa thấy có động tĩnh gì, hình như muốn chờ tới lần tăng giá sau mới nhập cuộc.”

Lòng tôi thầm mắng, thật không có chút đạo nghĩa giang hồ nào cả, cũng chẳng biết chừng mực, thấy tôi điểm thiên đặng thì phải có chút thương tình chứ, con mợ nó cứ từng bước từng bước tiêu tiền cũng không mảnh may xót lòng. Có điều thấy thật sự vô nghĩa, dù chỉ bằng là một phần mười số tiền đầu tôi cũng không khả năng trả nổi, mười triệu hay một triệu đối với tôi cũng không khác nhau. Mất mặt thì không nói làm gì, cho dù bọn thủ hạ lưu tình không chặt chân chặt tay, tùy tiện bắt tôi bồi thường một trăm vạn tôi cũng không thể trả được.

Vậy chẳng cần nghĩ nữa, dù sao cũng chẳng lấy được, xác định lần này phải giở trò vô lại rồi, biện pháp an toàn nhất xem ra chỉ có bỏ trốn mà thôi.

Tôi nói cho Bàn Tử nghe về cái gì gọi là điểm thiên đặng, Bàn Tử còn cảm thấy khó tin, cũng căng thẳng hỏi: “vậy giờ phải làm sao? Chết cmnr, thảo nào tôi cứ nghĩ lão bà bà kia sao lại im thế, hóa ra là do chúng ta chi tiền.”

Tôi nhẹ giọng nói: “còn làm sao được nữa, giờ lão bà bà kia muốn chúng ta mất mặt, đại họa trước mắt, tôi thấy quen luôn việc tìm manh mối đi, bảo toàn tính mạng quang trọng hơn, anh nghĩ xem chúng ta làm thế nào để chuồn bây giờ.”

“Bỏ chạy à?” Bàn Tử sừng sốt, có chút không muốn,” không nghiêm trọng như vậy chứ, dưới chân thiên tử, chúng ta dù có xấu xa tới trình độ nào thì cũng vẫn là bị lão bà bà kia gài bẫy, hưởng hò mình mới chỉ chơi tới nửa hiệp, nói không chừng vẫn còn trò hay, chuyện lớn như vậy mà không xem chắc thiệt thòi chết mất.”

“Trò hay cái mặt anh, chúng ta không đi thì mới chính là trò hay ấy.” tôi cả giận nói, “nếu như không nghiêm trọng, chúng ta còn có khả năng chạy thoát, sau đó còn đầy cơ hội xem, nhưng nếu nghiêm trọng thì, chết cmn hết luôn!”

“Được, để tôi đi quanh xem có đường nào chạy được không.” Bàn Tử gạt đầu, nhìn cô mặc sườn xám, “nếu thực sự không được thì chúng ta nhảy xuống sân khấu kia, tóm cô ấy làm con tin, một mỹ nữ có đôi tai thần thánh như vậy hẳn cũng đáng giá.”

Vừa nói xong, cô mặc sườn xám dưới sân khấu đột nhiên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, mắt hướng về phía chúng tôi, đôi mày cau lại.

Tôi đối diện với cô ấy, trong lòng chợt động, thầm nhủ: “không thể nào, nghe thấy rồi ư?” liền ra hiệu cho Bàn Tử nói khẽ thôi, cùng lúc chỉ xuống cô mặc sườn xám.

Bàn Tử liền thấy nực cười: “cậu nhắm gì vậy, tai thính tới mấy cũng không có chuyện đó. Cô ấy chắc chỉ đang rất ngưỡng mộ cậu nên muốn trộm nhìn cậu một cái thôi mà.”

Nói xong anh ta liền đê yết hậu lại nói khẽ: “em gái à, bọn anh phải bỏ trốn đây, em có nghe thấy không? Em mà nghe được sẽ tới bắt bọn anh, tới lúc đó chắc cũng muộn rồi.”

Lời vừa rút, chỉ thấy cô mặc sườn xám vẫn nhìn chúng tôi, sắc mặt càng thêm kỳ quái, tôi liền cảm giác được có gì đó không ổn, con mẹ nó chứ, hình như là nghe thấy thật. Lập tức bảo Bàn Tử im lặng, nhưng tiếc là đã muộn mất rồi, cô ta bỗng quát hét, chỉ về phía chúng tôi, tiểu nhị bên trên lập tức nhìn chúng tôi rồi chạy tới cầu thang.

Xong, tôi thảm gào lên chuyện không hay rồi, cô ấy thực sự đã nghe thấy! Bàn Tử cũng hoảng, nhìn đám người đang xông tới, chân tay luông cuống không biết làm gì. Trong lúc đang suy nghĩ, Muộn Du Bình bên cạnh nhanh chur chớp chạy qua người tôi, nhảy thẳng từ tầng hai xuống đất.

Tôi nhìn mà ngây người, xung quanh hô hoán ầm ỹ, nhìn anh ta vừa tiếp

đất, người người lại kêu toáng lên, tôi quay nhìn lại, sơ mi phấn hồng một tay chông hành lang chân đạp lên lan can, tay kia đút túi quần, cũng phi thân xuống dưới, lao tới trước mặt Muộn Du Bình. Bên kia, Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhặt một cái ghế lên rồi xô đổ bình phong, lao vào hỗn chiến với đám tiểu nhị. (cứ gọi là trên dưới đều có ầu ẩu, ngô đẹp trai phong thái rất ông chủ, để cho hai bảo kê tả xung hữu đột:D)

§7. Đại náo thiên cung

Editor: Tổng Mặt Than

Beta: thieudieututai

Chỉ trong một thời gian ngắn tình hình đã chuyển biến xấu, Bàn Tử ra tay tương đối nặng, lật hết bàn nọ tới bàn kia, đập biết bao nhiêu chén đĩa, trước xông tới mặt bốn tiểu nhị khách sạn, trong chớp mắt anh ta đã hạ được ba người. Bản thân Bàn Tử cũng toát ra cái vẻ hung thần, nhìn anh ta hồn chiến như vậy, không ai dám tiến lên, tất cả vội vàng thoái lui ra cửa, miệng kêu toáng:

“Bảo vệ! Bảo vệ! Báo bảo vệ nhanh!!!”

Lão bà bà kia cũng bị hành động của chúng tôi làm cho kinh sợ, cô gái bị dọa cho mặt biến sắc, đứng lấp sau lưng người phụ nữ trung niên, tôi nhìn quanh, giờ có cần đi sang bên kia giúp một tay không? Nhìn xuống dưới lầu một lát, thấy cũng tương đối cao, tôi mà nhảy thì chắc quá sức, đi theo Bàn Tử hẳn là an toàn hơn.

Ngay trong lúc chúng tôi đang loay hoay thì hai bên có hai vệ sĩ của lão bà lao tới chắn giữa tôi và bà ta, lão bà bà lên tiếng:

“Các người điên rồi? Có biết nếu đắc tội với chủ quán này sẽ gặp phải hậu họa gì không?”

Tôi làm gì nghĩ được nhiều như thế, giờ chuyện đã vỡ lở ra rồi, tôi cũng phải thể hiện nên quan tâm gì ai với ai, trước giờ vẫn ghen một cục tức hiện tại đã có thể xả, lập tức nói: “như bà nói thì khách sạn này đã mở cửa được lâu lắm rồi, ông chủ này hẳn là quá mức yên ổn chắc phải để ai đó khuấy động một chút, để chúng tôi ra tay, tiền Phật tiền tới Tây Thiên, hôm nay bọn này sẽ cho ông chủ kia biết thế nào gọi là khuấy động.” Nói xong liền nhấp một ngụm trà sau đó hất văng nó sang một bên, chuẩn bị dẫn thân vào tham chiến.

Nhưng vừa định rời khỏi băng ghế, lập tức nhớ tới giao hẹn của tôi và lão bà kia, nhìn đồng hồ, bây giờ đã 4h25, trong lòng chột động. Vội hỏi Bàn Tử:

“Duy trì được năm phút nữa không?”

Bàn Tử đứng chặn ở cửa, cầm một cái chùy rút ra từ chân ghế đang gạt tên tiểu nhị cuối cùng ra, không hiểu tôi vừa nói gì liền hỏi lại:

“Hử? Cái quái, cậu muốn đi vệ sinh làm gì?”

Tôi nhại lại giọng của anh ta đáp: “chúng ta ngồi lâu như vậy, rắc rối cũng rắc rối rồi, ảnh hưởng cũng ảnh hưởng rồi, có điều không thể để công sức đổ sông đổ bể như vậy, chỉ năm phút nữa thôi, cho lão bà bà này thấy khí khái

chúng ta thế nào.”

Bàn Tử vui vẻ nói: “Thiên Chân, sao trong đầu cậu im re, giờ mới lần đầu thấy cậu có chút phong độ, rất giống với Bàn gia tôi khi còn trẻ, được, Bàn gia tôi sẽ vì cậu mà đại khai sát giới, cho cậu phong độ một thế luôn.” Nói rồi đóng cửa lại, sau đem toàn bộ bàn ghế ra chèn chặt trước cửa.

Người bên ngoài bắt đầu khua loạn lên, Bàn Tử lui về phía sau dựa vào cửa, xem đồng hồ.

Tim tôi đập nhanh bất ngờ, thậm chí nói lần này thực sự vang danh thiên hạ rồi, dễ còn khiến ông nội phải bật mồ sống dậy vì bất bình. Lại nhìn xuống bên dưới lầu, chỉ thấy bên dưới cũng không xong. Bao nhiêu tên tiểu nhị xông lên đều bị Muộn Du Bình quật ngã, sơ mi phấn hồng kia đang đứng bảo vệ cho tử kính, hai người vẫn giữ khoảng cách. Tạm thời còn chưa động thủ.

Đánh nhau ở đây thực rất khó mà báo cảnh sát được, bản thân bọn họ cũng đang làm chuyện phạm pháp, giải quyết tranh chấp chỉ có thể xem quân ai mạnh hơn. Có điều là Muộn Du Bình ở nơi như thế này cũng không thể phát huy hết khả năng của mình, nếu như đối phương là bánh tồng thì hẳn anh ta có thể hạ sát thủ mà không cần nương tay, nhưng đây là người sống, không thể một phát bẻ cổ con nhà người ta, tôi tin anh ta sẽ thủ hạ lưu tình. Chúng tôi bỏ chạy được thì không phải vấn đề gì lớn. Chờ cho xong việc, tôi và Bàn Tử sẽ nhảy từ đây xuống, cùng lắm là bị thương thôi.

Nghĩ mà cũng thấy yên tâm phần nào, vừa định thở phào, đột nhiên lão bà bà kia nói với hai vệ sĩ:

“Kéo hẳn khỏi ghế cho lão.”

Tôi sững sốt, chỉ thấy hai tên hộ pháp liền lao về phía tôi. Tôi chỉ kịp thốt lên:

“Bà bà, bà muốn chơi bản à!”

“Người có thể đập? Ta chẳng lẽ lại không? Rốt cuộc thì ai đang chơi bản?” lão bà bà nâng tay chỉ thẳng về phía tôi: “động thủ!”

Tôi thàn gào lên, lập tức gọi Bàn Tử:

“Hộ giá!”

Sau đó dùng móng gạt băng ghế ra, nhấc chân lui lại phía sau vài bước.

Bàn Tử nhìn thấy bên tôi có biến, đành phải vung tay nhấc một chiếc ghế bên cạnh lao tới, tới lúc này lại chuyển sang xung đột với người của Hoắc gia, mấy người đang ăn cơm bên ngoài lập tức đứng dậy vồ lấy Bàn Tử, hai bên quay ra đánh nhau. Hai tên vệ sĩ kia cũng vừa kịp kéo lấy tay áo tôi.

Tôi liều mạng gạt tay họ ra, lập tức ôm lấy một bên lan can, bọn họ sấn tới

giằng hai tay tôi, tôi liền cắn bọn họ, dĩ nhiên là phải bảo vệ băng ghế để không bị giật mất. Náo loạn một lúc, lão bà bà kia nhin không được, liền la lên:

“Kê hấn, giật ghế ra”

Bọn họ lập tức chuyển sang tấn công hạ bộ của tôi, tôi khép chặt chân quắp lấy cái ghế, hai tên đó lại tới cạy đùi tôi.

Trong lúc đùi tôi suýt bị đẩy ra thì Bàn Tử kịp thời lao tới, anh ta để đám người kia xé rách cả quần áo mới thoát ra được. Vừa tới liền dùng tuyệt chiêu Thái Sơn áp đỉnh, đè toàn bộ ba người chúng tôi xuống dưới. (haahahhah)

Hai tên vệ sĩ thân thủ cũng tương đối đót, nhưng đột nhiên bị một thân hình đồ sộ như vậy đè xuống, trong thời gian ngắn không thể vùng ra được, tôi thì bị đè dưới ba bọn họ, suýt thì tắc thở.

Cùng lúc cửa đã bị phá ra, vài bảo vệ lao vào bên trong phòng, người nào cũng dùng dùng nỗi giận, loạn như bọn trẻ con kết bè kéo phải đánh nhau.

Tôi thực sự không ngờ chỉ trong năm phút đồng hồ mà sự tình có thể biến hóa tới trình độ này, tức tới bầm gan tím ruột, mấy bảo vệ liền lao tới trước mặt Bàn Tử, dùng côn đánh lên đầu anh ta. Bàn Tử đưa tay lên chặn đầu, ngăn trận mưa gậy đang giáng xuống, miệng hét to:

“Cái đêch! Tới giờ chưa?”

Vừa nói xong tiếng anh ta đã bị tiếng côn đập xuống át đi, chuyển thành từng tiếng kêu thảm thiết.

Tôi cho tay lên nhìn đồng hồ, nhưng nhìn mãi không được, thấy tình hình Bàn Tử không xong, liền bất kể là tới hay chưa, gào lên:

“Tới rồi!”

“Chó má!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, xông ra khỏi vòng vây đám bảo vệ, hất cho vài người ngã nhào xuống đất. Sức nặng trên người tôi được giảm bớt, tôi cũng ngay lập tức bật dậy, đứng lên tay vỗ lấy Bàn Tử.

“Chạy mau! Chúng ta xuống lầu!”

Bàn Tử chụp lại tay tôi, tôi thấy mắt anh ta đỏ màu máu, mắng:

“Đi cái rắm!”. Tay còn lại nhấc bàn gỗ ném vào đám bảo vệ, miệng chửi:

“Cái đêch! Ông mày còn chưa ra tay, chúng mày tưởng ông mày hiền phông, còn muông đập tiếp lão tử sẽ chơi tới cùng với chúng mày, hôm nay chúng mày có chạy được không, xem thằng nào sống lâu hơn thằng nào!

§8. Hoắc Tú Tú

Editor: Tổng Mặt Than
Beta: thieudieututai

Nói dứt lời Bàn Tử lại hất văng một chiếc bàn gỗ vào giữa đám bảo vệ, trong số đó có hai người không kịp trở tay liền bị đập trúng, tiếng động lúc đó thật kinh người, hai người kia lập tức ngã lăn ra đất. Bất tỉnh nhân sự.

Tôi nhớ tới lần Bàn Tử đánh bay con hải hầu tử trong huyết mộ dưới đáy biển, da thịt nó còn rắn chắc đập khó mà chết được, người thì không như thế, nhất thời cảm thấy lo lắng nhờ mà lại gây ra án mạng, vội nhìn Bàn Tử gào lên:

“Nhẹ tay một chút!”

Nhưng anh ta hoàn toàn không cho vào tai, dường như vẫn muốn xông vào đánh tới cùng với mấy tên bảo vệ kia, mấy người đó cũng coi như là có tổ chất chiến đấu, dám vung côn lên ứng chiến. Bàn Tử căn bản là không hề né tránh, nghiêng răng ném sáu bảy chiếc bàn về phía bọn họ. Rất nhanh sau đó toàn bộ đồ đạc trong phòng đều bị hất đổ, bàn ghế cái nào cái đấy đều sứt mẻ cả.

Sau trận huyên náo, tình hình bên trên bỗng lặng đi, Bàn Tử vừa thở hỏn hển vừa nhìn đám người Hoắc gia, tất cả mọi người đều lui hết về núp phía sau bức tường. Anh ta lúc này mới để ý tới đống chén đĩa vỡ rải đầy mặt đất, vươn tay chộp lấy một bình rượu Mao Đài mà bọn họ đang dùng dở, bình đã vỡ, rượu chỉ còn dính đáy. Bàn Tử ngửa cổ tu hết số rượu còn lại, sau nhổ hết những mảnh bình vụn bên trong ra. Tiếp theo đưa mắt nhìn tôi phát tay ra hiệu:

“Chúng ta đi!” (soái, quá soái đi, xin quý gói dăng like cho anh)

Tôi vác một cái ghế, Bàn Tử khênh một cái bàn, trước khi quay đi tôi còn ngoái lại nhìn lão bà bà gật đầu một cái nói:

“Bà bà, cháu đi đây, hẹn một ngày đẹp giờ sẽ tới tận cửa cúi mình tạ lỗi với bà.”

Nói xong lập tức theo Bàn Tử đá văng những người đang lăn lộn rên rỉ trên mặt đất sang một bên, bước qua cửa đi xuống lầu. (cũng soái, nhưng mà anh phải được bổ túc thêm:D)

Nói thật, tôi trước đây chưa từng biết tới cái gì gọi là thú vui của mấy trò đánh nhau, nhưng khi được tự chân mình gạt ngã những kẻ đang cản đường, trong khi người người xung quanh phải nhìn theo bằng ánh mắt hoảng sợ, bước đi thực nghênh ngang, quả là vô cùng phấn khích. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao nhiều người muốn làm kẻ ác tới vậy.

Bước xuống dưới lầu, Muộn Du Bình đã phá vỡ tủ kính lấy ngọc tử ra, anh ta đang tỉ mỉ ngắm nghía thứ trên tay, một chút ý định bỏ trốn cũng không có. Sơ mi phấn hồng cũng vừa lồm cồm bò dậy từ dưới đất, tay bung cổ ho khục khặc vài tiếng, xem ra cũng vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Có điều là khi chúng tôi chạy qua người hấn, lại thấy hấn vừa ho khan vừa mỉm cười, mắt liếc chúng tôi một cái, nhìn bộ dáng thì có vẻ rất vui. Tôi chạy lên trên sân khấu bảo Muộn Du Bình cầm đồ đi mau, vừa mới xoay người, lại thấy sơ mi hồng phấn chạy theo sau, gọi với:

“Bằng hữu!”

Tôi và Bàn Tử nhìn về phía hấn, Bàn Tử giơ bàn lên, hấn lập tức xua tay ra hiệu:

“Khoan khoan!”

Nói xong liền móc trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa tới cho tôi, tay chỉ vào ngọc tử:

“Tôi không ngăn các vị, đây là cách liên lạc với tôi, lúc nào muốn phi tang, cứ cho người gọi tới.”

Ồ, thế quái nào, tôi thậm chí nói, quả nhiên không phải người lành mà, Bàn Tử lập tức bước lên cầm tờ danh thiếp, sơ mi phấn hồng liền làm động tác mời. Tôi vội bằng chết nên giục bọn họ lao ra ngoài.

Bước ra khỏi khách sạn, bên ngoài đầy người đứng nhón nháo, đều là tiểu nhị và bảo vệ, ngay cả bảo vệ giữ xe cũng được điều tới, chúng tôi tay cầm ngọc tử giả bộ muốn đập vỡ, kêu bọn họ dẹp đường. Sau đó lập tức lao đi.

Thẻ lực tôi đã gần chạm vạch, vừa chạy qua mấy phố, chúng tôi đều thở không ra hơi, chân ai đây mềm nhũn, nhưng xa xa lại thấy có người đuổi tới, đám người xuất thân giang hồ đó đều rất xảo quyệt, so với Bàn Tử hấn là còn hơn một cấp. Bọn Lưu Ly Tôn cũng không phải hạng dễ chọc, vừa rồi không hề ra tay, hấn là muốn chờ tới lúc giật lại từ tay cướp.

Chúng tôi dừng trước cửa một sạp báo, Bàn Tử nói giờ phải tách nhau ra mà chạy, tôi nói không thể được, tôi không quen thuộc đường xá Bắc Kinh này, Tiểu Ca thì miễn bàn đi, nếu cứ thế mà tách nhau ra, sợ là vài ngày sau phải tới trung tâm tìm trẻ lạc để thống báo. Hơn nữa hiện giờ bọn họ cũng chưa thể xuống tay chính bởi vì vật mà chúng ta đang giữ, nếu tách ra, người không cầm hàng hấn sẽ gặp chuyện.

“Vậy giờ phải làm sao?”

Bàn Tử cau mày, anh ta giờ đã lấy lại được bình tĩnh, lầm bầm: “Bàn gia tôi ở thành Bắc Kinh này là mục tiêu rất lớn, ít nhiều gì thì bọn chúng đều đã biết tới tôi, cửa hàng lão tử rốt cuộc từ đây không thể trở về được, hết rồi,

xem ra lần này phải Nam tiên một chuyến thôi.”

“Trước phải tìm chỗ nghỉ chân đã, sau mới tính được chuyện đã diễn biến tới mức độ nghiêm trọng nào rồi.” tôi nói, “trước mắt cứ tìm một khách sạn đã.”

“Cái quái, khách sạn, làm thế khác nào chờ người ta tới bắt, giờ mà có cái miếu hoang nào trú thân là được rồi, chạy nạn lý tưởng nhất phải ở gầm cầu, thế cũng không quá tệ” Bàn Tử nói.

Tôi nhìn về phía Muộn Du Bình, muốn hỏi ý kiến anh ta, nhưng giờ có hỏi thì cũng vô dụng, người này tuy trong đầu rất thông minh, còn xét về kỹ năng sống lại thuộc dạng thương tật cấp chín.

Đang do dự, bỗng bên tai vang lên tiếng còi bim bim, quay đầu nhìn chột thấy, một chiếc xem hồng kỳ dựng ở ven đường, cửa sổ kéo xuống, bên trong chính là cô gái nhà Hoắc lão bà, cô ấy ngồi trong xe cau mày vẫy tay về phía chúng tôi, ý nói chúng tôi mau mau lên xe.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác, lập tức nghĩ có hi vọng, tim đập lạch nhịp một phát, nói: “cứ lên rồi tính.”

Ba người phi thân qua hàng rào rồi nhảy lên con xe hồng kỳ. Cửa xe vừa đóng, tái xế liền cho xem lao đi, cô gái kia nói với người lái xe: “quay xe về khu vực đại viện.”

Bàn Tử nhoi lên bên cạnh cô ta hỏi: “tiểu thư à, chúng tôi hiện đang nguy cấp lắm, cô có thể cho xe đi tới chỗ nào xa xa chút được không?”

Cô gái nói: “yên tâm đi, nơi đó, bọn người kia có tới mười lá gan cũng không dám tiến vào đâu.” Nói rồi nhìn về phía tôi, cười cười: “Ngô Tà ca ca, lần đầu giới thiệu, em là Hoắc Tú Tú, đã lâu không gặp, anh vẫn còn ngây ngô như trước ha”.

“Cô từng gặp tôi rồi ư?” tôi kỳ quái hỏi.

“Tất nhiên rồi, ai da, chẳng lẽ anh tới giờ vẫn không nhớ ra em là ai ư?”

Tôi lại nhìn mặt cô ấy lần nữa, nhưng trong đầu chẳng hình thành chút suy nghĩ nào, lại nghe Hoắc Tú Tú, cái tên này chỉ xướng lên cũng biết là con cháu Hoắc gia, có điều sao lại mang họ Hoắc, chẳng lẽ nhà Hoắc gia cho người ở rể? Nhìn cái tình hình này thì không thể nào, nghĩ mãi mà cũng chẳng bật ra được một ấn tượng nào, tôi đành thành thành thật thật lắc đầu.

“Ui, thôi quên đi.” cô gái chu miệng, đột nhiên không nói câu nào, “thực khiến con người ta đau lòng quá mà.” (chết anh rồi, đi tới đâu vương tình tới đấy, lại còn chối bỏ trách nhiệm,:D)

Tôi nhìn Bàn Tử có chút khó hiểu, Bàn Tử vừa định mở miệng nói đùa thì đột nhiên có tiếng động rất lớn vang lên. Xe bị chấn động mạnh, gần như là

bị chặn đứng lại, trong tích tắc tiếp theo kính cửa xe bên cạnh Bàn Tử bị đập vỡ nát.

Đầu tôi đập vào thành xe, thiếu chút nữa thì ngất đi, còn chưa kịp phản ứng bất thành linh đặng sau lại có một trận chấn động, phần sau xe cũng bị tông, văng khỏi mặt đất vài phân rồi mới hạ cánh được, cửa kính phía sau tôi cũng bị phá tan.

“Cái đêch, lái xe kiểu quái gì vậy?”

Miệng Bàn Tử bị vật gì rạch trúng toạc ra một vết, tuy chỉ là một vết thương ngoài da nhưng cũng đủ để anh ta đau tới rống lên.

Tôi xoa xoa đầu, quay lại nhìn phía sau, chỉ thấy cái thứ vừa tông xe mình là một con xe bọc thép, đằng trước còn một xe có huy hiệu vương miệng. Người trên xe đang lục tục bước xuống. Tái xế xe huy hiệu vương miệng nổi xung lên, miệng phun toàn khẩu âm Hà Bắc chửi rủa.

Đầu tôi vẫn đang ong ong, muốn đẩy cửa xe xem trình độ va chạm tới mức nào, nhưng đẩy vài cái liền nhận ra xe vẫn khóa. Tiếp theo tôi thấy những người xuống xe bên kia rút từ sau lưng ra toàn ống tuýp.

“Chết, bọn họ thực sự rất xót xe thì phải.” tôi mắt chữ o miệng chữ a nhìn bọn họ.

“Không phải, là người của Lưu Ly Tôn, cái con mợ, ra tay nhanh quá vậy.”

Bàn Tử chỉ chỉ về phía sau, tôi thấy mặt của Lưu Ly Tôn lẩn trong đám người, “xem ra buổi đấu giá hôm nay vẫn chưa xong đâu, còn có người muốn ngã giá tiếp.” nói xong liền quay ra tài xế hét lên, “xe không đi được nữa à?”

Lời còn chưa dứt xe liền khởi động, rõ ràng tài xế kia cũng không phải người ngu, đám người bao vây phái sau lập tức vọt tới, có một người đã nhảy thẳng lên thùng xe, chộp lấy gáy tôi, chuẩn bị lôi tôi ra như cảnh côn đồ trong phim hay làm.

Nhưng tên này số nhỏ bị Bàn Tử lập tức hất ngược tay lại khiến cho nửa thân hẳn treo ngoài thùng xe, tài xế đạp ga xe lao đi đâm vào đám người đang lố nhố phía trước, tên kia bị va quệt tới mức mẹ hắn cũng nhận không ra con, sau đó thì bị thả rơi xuống đường. Tiếc là gần như cùng lúc, xe đâm trúng giải phân cách, mui xe liền bật lên.

“Tiên sư bố nhà anh, có phải tài xế không vậy, hay ngày trước lái xe tăng?” Bàn Tử nổi điên lên.

“Bánh xe cong vành rồi.” tài xế đáp với vẻ vô cùng khổ tâm, “không thể nào khống chế được phương hướng nữa.” Nói xong tính lùi xe khỏi giải phân

cách nhưng đúng là vô dụng.

Người phía sau đã đuổi tới, Bàn Tử trông có vẻ cáu tiết, mắng ầm lên, cùng với Muộn Du Bình đá văng hai cánh cửa xông ra, tôi và Hoắc Tú Tú cũng nhảy xuống xe. Bàn Tử liền hỏi Hoắc Tú Tú:

“Trong xe có hàng không? Dao bầu mã tấu gì gì cũng được?”

“Anh nghĩ chúng tôi là cái hạng gì chứ?”

Bàn Tử vỗ đầu: “Bàn gia tôi mặc kệ, xe cô có hỏng phải chịu.”

Nói rồi xông vào đám người đang hùng hổ lao tới, cũng không còn thời gian mà oán thán, Bàn Tử hai tay chặn một ông tuýp, một trưởng thiết đầu công đánh hạ một tên, sau đó giật lấy ông tuýp, chân đạp lên tay của kẻ xấu số. Tiếp theo cả đám đông cùng xúm lại.

Trên xe bọc thép có bảy tám người, còn trên xe huy hiệu vương miệng kia có năm người, tổng cộng là hơn mười mạng, chúng tôi quân có thể chiến đấu là ba mống, tài xế vẫn đang liêu mạng khởi động xe, Hoắc Tú Tú núp phía sau chúng tôi, hoàn toàn không chút hoảng loạn mà đang gọi điện thoại, nhưng nhìn là biết cô ấy không giúp được việc gì.

Hỏi tôi còn học cấp ba có kết bè kéo cánh đánh nhau, nhưng khi đó chỉ là mấy trận đánh nhau nít ranh, cơ bản chỉ dựa vào quân đông thế mạnh để nạt người. Vừa rồi đối mặt với bảo vệ thì còn có thể giữ bình tĩnh, chứ trước mắt là một đám tay lăm lăm tuýp sắt chỉ nhìn mà người đã ngã ra rồi, chân bắt giác thoái lui vài bước.

Bên cạnh liền có hai người lao tới chỗ Muộn Du Bình, một tên tay không ngừng vung ông tuýp vọt xuống đầu anh ta, trúng một đòn đó thì xương nào chịu được, nhưng gần như chỉ trong tích tắc ông tuýp đã bị Muộn Du Bình chụp chặt, hơn nữa còn không có bất kỳ chấn động nào, ông tuýp vọt xuống lập tức bị giữ bất động, tên kia chắc sẽ cảm thấy như mình vừa nện vào một cột sắt. Tiếp đó Muộn Du Bình thuận tay giật lấy ông tuýp, tên đó bị anh ta kéo một cái mà người lão đảo, cùng lúc Muộn Du Bình lật cùi chỏ, đầu tên kia lập tức đập ngay vào khủy tay anh ta, hộc máu ngã lộn xuống đất.

Tên còn lại quét ông tuýp qua mặt Muộn Du Bình, hai ông tuýp va nhau tóe lửa, tay hắn bị chấn động mạnh lập tức buông rơi ông tuýp.

Cảnh tượng rất hỗn loạn, nếu như bình thường thì khi thấy những trận ẩu đả thế này không ai dám lao lên tiếp ứng, nhưng mọi sự phát sinh quá nhanh, người phía sau không hiểu đang xảy ra chuyện gì, lại tiếp ba tên nữa vọt tới. Một trong số đó trực tiếp lao đến trước mặt tôi, không nói lời nào thẳng tay vọt ông tuýp xuống. Gần như là phản ứng tự nhiên, tôi lập tức lé được, ông tuýp cũng suýt vọt trúng mũi tôi, sượt qua mặt, nhưng chân loạng choạng va trúng giải phân cách, cả người ngã nhào vào trong lùm cây. Lúc bật dậy chỉ

thấy tên kia đang nhảy bổ tới chỗ Hoắc Tú Tú, trong lòng thất kinh, nếu cô ấy vì chúng tôi mà bị liên lụy, Hoắc lão thái chắc chắn sẽ không tha, tôi vội hét lớn lên rồi lao tới. Vừa gào xé cổ xong, sau lưng lập tức bị trúng một côn, cũng không biết là thằng khốn nào đánh, lồng ngực chấn động, đau tới suýt thì hôn mê bất tỉnh.

Bất chợt nghe thấy Hoắc Tú Tú lại kêu lên thất thanh, tôi lập tức ôm đầu, biết tiếp theo hẳn là côn sẽ vụt xuống gáy mình, con mẹ nó, phát này trúng không bỏ mạng hơi phí. Nhưng không ngờ là lại có tiếng gào thảm đặng sau lưng vọng lại, quay đầu vừa thấy Bàn Tử hai tay hai tuýp sắt, mặt anh ta cũng bị đã bị thương, đang liên tục vụt gậy xuống đầu tên đứng sau tôi. Vừa đập vừa nhìn sang bên Muộn Du Bình gào to:

“Tiểu Ca, giết giặc giết thằng thủ lĩnh trước, tôi bọc hậu cậu lên đi. Trong đám loạn quân kia là thằng chỉ huy đấy!”

Xung quanh Muộn Du Bình có ít nhất sáu tên đang vây chặt lại, nghe Bàn Tử gào lên thì lập tức quay đầu nhìn về phía Lưu Ly Tôn xa xa đang quan sát cuộc chiến.

Tôi cho là mình sẽ thấy cảnh Muộn Du Bình mở đường máu mà xông tới tấn công Lưu Ly Tôn, nhưng không ngờ, anh ta lại làm một chuyện mà có chết tôi cũng không bao giờ tưởng tượng được.

§9. Phong Cách Lôi

Editor: Tống Mặt Than
Beta: thieudieututai

E rằng cả đời này Lưu Ly Tôn cũng vĩnh viễn không nghĩ được ra, ông tuýp kia bay từ khoảng cách hơn bốn mươi thước đáp trúng vào đầu hắn.

Tôi tưởng là sẽ thấy Muộn Du Bình tả xung hữu đột để mở đường máu lao tới, tiếp theo sẽ thành linh xuất hiện trước mặt lão già kia, ai ngờ anh ta không hề làm thế, anh ta chọn một biện pháp rất tinh và đẹp trai khác.

Từ một cự li rất xa, tôi cũng không biết anh ta phi như thế nào, với loại ống tuýp này, cách tấn công đó tôi thấy rất bất khả thi, nhưng thực tế là nó đã trúng thẳng vào đầu, nếu như đánh vào sau gáy thì hẳn chết không kịp ngáp rồi.

Ban đầu những tên tay chân xung quanh còn không biết, mãi cho tới khi người bên cạnh Lưu Ly Tôn thét lên bọn chúng mới từ từ ngừng lại, vừa quay đầu nhìn chủ soái quân mình đã nằm bẹp dưới đất, lập tức không thốt lên được lời nào. Người bên cạnh Lưu Ly Tôn chỉ còn biết gào lên cứu viện, mấy tên nhón nháo phía trước mới lui về, người người lại trèo lên xe rời đi.

Trong một phút đồng hồ, tất cả quân địch đã rút sạch, chỉ còn lại vài người dân hiếu kỳ đang nhìn về phía chúng tôi. Bàn Tử đầu loe loét máu, xe thì phía trước đâm cho móp hết cả đầu vào, đằng sau lại bị ống tuýp vụt lõm vài chỗ. Thậm chí trên mặt đất bỏ lại la liệt đầy những giày dép.

Tôi nhìn bóng xe bọc thép và xe hiệu vương miệng đi xa dần, cảm giác mình như đang nằm mơ, lúc này vết thương kia mới bắt đầu phát tác, cảm giác như muốn nằm gục xuống.

Bàn Tử cởi áo che phần gáy bị thương của tôi, vỗ vai tôi bảo từ từ dựa vào thành xe nghỉ,

“Chúng ta cũng không thể cứ đợi ở đây được, tiểu thư à, hỏi giùm xem tài xế có thể khởi động xe được không? Không ra kia bắt cho chúng tôi cái taxi, trong đám người phía sau hẳn là vẫn còn không ít kẻ như lưu ly trương, lưu ly triệu đó.”

“Có thể khởi động được, nhưng đường chính chắc chắn sẽ bị cảnh sát giao thông cản lại.” tài xế nói. Anh ta cũng bị thương, khoe mắt cũng bị rách tương đối sâu.

“Có thể lấy xe thuê, xe công cộng, tùy tiện dùng cái gì chả được, Bàn gia tôi không muốn tiếp xúc với lũ cớm.” Lúc này mới thấy anh ta thực sự bí.

Hoắc Tú Tú vẫn đang nghe điện thoại, sau khi cúp máy, liền nhìn tài xế nói: “Tiểu Lê, anh ở đây giải quyết xe pháo.”

Sau lại quay ra nói với chúng tôi: “đi theo em.”

Bàn Tử nhặt một ống tuýp kẹp vào bộ âu phục, lấy từ ghế sau trong xe ra chiếc ngọc tử, cũng không biết anh ta giấu vào trong đáy lúc nào, chúng tôi xông vào đám đông hiếu kỳ, những người đó lập tức nhón nháo dạt ra. Bốn người men theo đường phụ, ngoặt vào trong một con ngõ, băng qua quảng trường rồi chạy sang một đường khác.

Rải rác thấy có vài người đuổi theo đằng sau chúng tôi, thậm chí bọn họ cũng không buồn nấp, tôi cảm thấy hơi giống với chương trình thế giới động vật, kiểu mà một con ngựa vằn đang hấp hôi nhìn thấy bên cạnh nó có một đồng kền kền đang nhấp nhồm chờ đợi. Cũng may là vừa tới một con đường khác thì lại bắt gặp một xe hồng kỳ đang dừng ở ven đường. Lúc đó trước sau nó đều có hai chiếc Jeep, nhìn nước sơn kia cũng đủ khiến người ta có cảm giác đặc biệt an toàn.

Chúng tôi vội vàng lên xe, Bàn Tử nói:

“Tiểu thư, biết thế sao không sớm dẫn đường.”

“Tôi không ngờ bọn chúng lại gấp gáp như vậy, ngay cả thời gian để quan sát tình hình cũng không có nữa mà.” Cô gái ngồi ghế trước, lúc này mới bắt đầu có cảm giác run run. Có điều tôi nhìn thấy như cô ấy đang cố gắng kiềm chế, tay liên tiếp rút rất nhiều giấy lau ra đưa cho Bàn Tử, “tôi và bà nội tôi cũng không thể bất cứ lúc nào cũng đem đeo cả một đội cận vệ bên mình được.”

“Luu Ly Tôn biết bà nội cô không?” Bàn Tử lại hỏi.

Cô gái gật đầu. Bàn Tử bị tôi động vào miệng vết thương hơi chút rùng mình rụt cổ, nói: “tên khốn đó dám mạo hiểm đối đầu với lão Cửu Môn, xem ra hẳn rất cần thứ của nợ này.”

“E là hẳn chỉ muốn đoạt lại thứ này cho ông chủ khách sạn thôi.”

“Luu Ly Tôn đúng là kẻ có tiền, do đó mà không biết tới khái niệm của tiền, hẳn muốn lấy vật nào thì chắc chắn sẽ mua được, cướp đoạt không phải sở trường của hắn, giờ hắn lại ra tay chắc cũng là vạn bất đắc dĩ thôi. Nhật định là sợ thứ này nếu bị các anh mang đi, hẳn có tiền cũng không thể mua được.” Hoắc Tú Tú nhìn Bàn Tử nhét ngọc tử vào trong áo,

“Đây rốt cuộc là cái quái gì? Mà để người như hắn cũng muốn có bằng được như vậy?”

Hai mươi phút sau, chúng tôi tiến vào trong tiểu khu của một khu tòa biệt thự lớn, trong tiểu khu có đậu không ít xe hồng kỳ, tí bên trong cùng vẫn còn có mấy dãy nhà nữa, chúng tôi xuống xe, tới trước dịch xá băng bó và làm vệ sinh qua loa.

Lưng tôi bị bầm sưng lên thành một khối lớn, chỗ bị đầu ông tuýp vụt trúng là nghiêm trọng nhất, đầu Bàn Tử còn bị rách, có điều là không nghiêm trọng, nhìn qua thì sợ thật nhưng chỉ là trầy da do viên ông tuýp cào trúng, sau khi khử trùng liền dùng thuốc cao dán vào.

Khi đã tương đối ổn, Hoắc Tú Tú liền dẫn chúng tôi đi, bốn người bước qua khu nhà dưới, phát hiện đầu tiên là khuôn viên biệt thự thật sự rất lớn, đi mất nửa ngày mới thấy một ngõ nhỏ, đi thẳng vào bên trong có một khúc ngoặt thông với gian khác, cỏ thụ che rợp mái nhà, chúng mọc từ bên trong sân viện, nhìn toàn bộ khuôn viên như một ngôi miếu. Thật không ngờ là giữa thành Bắc Kinh lại cất giấu một không gian như vậy, thật như ẩn sĩ chốn thị thành.

Cho tới khi đi tới cuối hành lang, bên cạnh có một cửa ngách đơn giản dẫn vào trong, bên trong lại là một đại viện, chúng tôi nhìn quanh liền thấy lão bà bà đang ngồi trong sân uống trà, rõ ràng so với chúng tôi thì bà ta đã về đời được một lúc lâu rồi.

Trong sân có một gốc cây hồng, bên dưới là có một cái giếng, quanh đó có vài loài cây cảnh có vẻ quý, cảm giác như đây là một khoảng vườn của gia đình trung lưu thời trước. Ba người chúng tôi định đặc bước vào, lão bà bà liền hỏi Tú Tú có bị thương đâu không, Tú Tú đem hết mọi chuyện vừa xảy ra thuật lại, lão bà bà nghe xong mới nhìn qua phía chúng tôi, nói:

“May mà Tú Tú nhà ta không bị thương, nếu không ta có ra lột da các người cũng không đền được nổi đâu.” Nói xong ra hiệu chúng tôi ngồi xuống.

Tôi cười hì hì một tiếng: “lần này ngồi có lại được điểm thiên đặng nữa không bà bà?”

Lão bà bà tức giận nhìn tôi một cái: “Hoặc lão bà bà ta một chiêu không dụng hai lần, hơn nữa nói cái gì ra cái đó, dù sao thì ta cũng không muốn bắt các người, lần này cho người tìm là ta đã chấp nhận thua cuộc, không để cho các người làm bại hoại thanh danh của ta, thừa dịp đầu các người vẫn còn giữ được trên cỏ, ta sẽ đem chuyện giữa chúng ta làm rõ.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, thầm nói ôi mẹ ôi, lão bà này xem ra đã đoán trước được chúng tôi gây đại họa, nên muốn cắt đứt quan hệ với chúng tôi càng sớm càng tốt. Cũng được thôi, dẫu sao cũng vẫn phải thuận theo ý bà ta, tốc chiến tốc thắng là tốt nhất. Vì thế liền hỏi thẳng:

“Bà bằng lòng nói cho chúng cháu sao?”

“Các người không phải muốn biết vì sao ta lại trả giá cao như vậy với một bản vẽ Phong Cách Lôì ư?” Lão bà bà đứng lên, ra hiệu bảo đi theo bà ta, sau lại nói:

“Việc này có liên quan tới những người khác, ta sẽ không nói hết, nhưng người là hậu duệ của lão Cửu Môn, cũng không phải là người ngoài, có điều, hai vị kia mời ở lại bên ngoài.”

Cảnh này không phải chỉ gặp qua một hai lần nên tôi nhìn qua Bàn Tử và Muộn Du Bình nháy mắt một cái, bọn họ cùng gật đầu, tôi liền theo lão bà bà đi vào bên trong phòng. Vừa bước vào tôi liền nhận ra đây là một phòng sưu tầm, tất cả đều là đồ cổ, không có lấy một vật trang trí nào. Chỉ thấy từng giá từng giá đồ sắp thành hàng, mặc dù nhìn không gian có chút cổ kính, nhưng vừa bước vào cảm giác lông ma trên mặt mình dựng đứng lên, hẳn là trong không khí có điện tích, xem chừng là một nơi nhiệt độ và độ ẩm luôn ổn định.

Tất cả những vật phẩm sưu tầm đều được đặt trong túi giấy, lão bà bà đưa tôi tới cái giá trong cùng, tôi trông thấy có một đoạn dây thép dựa vào tường dùng để treo tranh chữ, nhưng bên trên lại treo toàn bản vẽ Phong Cách Lôi.

Tôi đếm qua tổng cộng có bảy tờ, trong đó giữ hai tờ trung tâm có một khoảng trống, chắc là bị thiếu mất một bản. Có lẽ chính là bản mà tôi đang giữ.

“Đây là ‘tám tầng Lôi’.” lão bà bà nói, “nếu người biết tới Phong Cách Lôi hẳn cũng sẽ biết đây là cái gì.”

Tôi gật đầu, có chút kinh ngạc, chỉ nhìn lướt qua tôi đã đoán ra đó là một tòa đại lâu.

Trên bảy trang giấy mỗi trang đều là cấu trúc của một tầng, vô cùng rõ ràng, hơn nữa nhà này không phải kiểu nhà bình thường, hẳn là tầng dưới cùng có quy mô lớn nhất, sau đó thu hẹp dần lên trên, thoạt nhìn sẽ thấy như một tòa tháp. Nhưng vì mỗi tầng là một lầu gác nên so với tháp chắc phải lớn hơn rất nhiều, giống như kim tự tháp mặt trời Maya, cùng một tầm giá trị như vậy, ngoài tháp ra thì rất ít kiến trúc cổ được xây dựng cao như vậy, có điều là cũng có thể thấy, trên bộ phận cao nhất, thực chất có cấu tạo như hình tháp, cái có thể là lầu chính xác chỉ có ba tầng dưới.

Đây là bản vẽ Đạo Quang năm hai mươi lăm, kiểu thiết kế chắc chắn là của Lôi gia.” Hoắc lão bà nói, “trong tay ta có bảy tờ, là các bản vẽ tầng một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy và tầng dưới cùng là trong tay nhà người.”

“Lầu này có gì kỳ quái sao?” tôi hỏi, thoạt nhìn thấy chỉ là một Phong Cách Lôi bình thường, tuy là quy mô bản vẽ tương đối lớn, nhưng tầng nào cũng mặt phẳng thiết kế giống với bản trong tay tôi.

“Đối với người thì không có mấy khác biệt, nhưng với ta thì có đấy.”

Lão bà bà đứng đưa những bản vẽ kia, “tòa lầu này tên là Trương gia lầu, vào những năm 70 của thế kỷ trước, bản vẽ của tòa lầu này bỗng xuất hiện ở

nước ngoài, người ta đã mua lại nó để mang về nước, người biết Phong Cách Lô chuyên thiết kế cho hoàng thất, không thể nào lại thiết kế cho dân thường được, nhưng người nhìn bản vẽ này xem, hoàn toàn là kiểu dáng nhà dân. Rõ ràng Trương gia lâu và đạo quang hoàng đế hoặc Phong Cách Lô lúc đó có một mối liên hệ. Lúc ấy ta có một người con gái, làm việc trong cục văn hóa, bọn họ nhận một công trình có liên quan tới vị trí ngôi cổ lâu này. Năm 1978 thì được phát tới Quảng Tây tìm kiếm vị trí của tòa cổ lâu. Ta nhớ rõ đó là ngày 15 tháng 1, con gái ta xuất phát đi Quảng Tây tham gia khảo cổ, đó là lần đầu tiên con bé xa nhà, đi liền mấy tháng ròng rã.”

Lão bà bà quay đầu nhìn tôi, biểu cảm có chút lặng đi: “ta vẫn nghĩ qua cơ hội đó, có thể con bé sẽ rèn luyện được thêm năng lực cho bản thân, nên lúc nó trở về, ta thực rất phấn khởi chuẩn bị cùng nó tâm sự, không ngờ là con bé sau khi trở về tính tình bỗng thay đổi.”

Tôi nghe tới ba chữ Trương gia lâu, lập tức giật mình, ngay lúc đó liền nhớ tới tòa cổ lâu nằm dưới đáy hồ, muốn nói nhưng không biết phải nói cái gì. Sau khi Hoắc bà bà nói xong, một ý nghĩ lại nảy ra.

“Thay đổi?” tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, sau khi con bé trở về từ Quảng Tây tính cách nó bỗng vô cùng quái lạ, trước đây tính tình nó hết sức vui vẻ hòa đồng, nhưng sau khi về, con bé trở lên âm trầm hơn, cơ bản là nó chỉ ở lì trong phòng, không biết làm cái gì, ta nhìn trộm nó vài lần, thấy hình như là nó giam mình trong phòng để vẽ cái gì đó.”

“Nếu như vậy thì giống như là con bé bị thất tình. Ta thậm nhủ, kia hẳn là mặt bạn trai của nó.”

Hoắc lão bà bà tiếp tục nói với tôi: “ban đầu ta chỉ nghĩ là con bé đang yêu, nhưng về sau thì lại thấy có chỗ không đúng. Vì có một lần con bé rời nhà đi công tác, ta đã vào phòng nó, thấy những bức vẽ kia, thực lúc đó mới hiểu mình nghĩ sai rồi.”

Bà ta dừng một lúc, “tất cả đều được phác họa bằng bút máy, những bức tranh đó miêu tả một tòa lâu, một tòa lâu vô cùng cổ quái.”

§10. Hình dạng kỳ quái

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

“Đối với ta đồ đầu luôn mang đến một linh cảm vô cùng mãnh liệt, con bé họa lại tòa nhà như vậy, ta chỉ cần liếc mắt là biết ngay điểm nào không hợp lý, tạo hình thì cô quái, nhìn qua cũng thấy không chút thoải mái, cảm giác có một luồng tà khí tỏa ra.”

Lão bà bà nói, “ta nghĩ con bé bị công việc làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi, nên muốn tìm một thời điểm hợp lý để nói chuyện với nó, lúc ngồi xuống tâm sự, ta liền cảm giác nó không bình thường, nhất là cái tâm trạng của nó, vô cùng lạ. Cảm giác đó rất khó hình dung. Lúc trò chuyện, con bé có vẻ căng thẳng, hơn nữa cũng không thực tập trung. Sau này khi ta miêu tả lại biểu hiện của nó cho người khác nghe, có một bằng hữu đã kết luận, câu nói của người đó khiến cho bản thân ta cũng cảm thấy có phần giống: “có vẻ như trong phòng con phu nhân có giấu một người, mà cô ấy lại không muốn để bà phát hiện ra.”” Lão bà bà nhấp một ngụm trà.

Cái cách miêu tả này vô cùng kỳ quái, thử hình dung một người có tính lập dị, lúc nào cũng căng thẳng, lo lắng, lại luôn mất tập trung, nhưng cũng thấy miêu tả này lại rất cụ thể.

“Chẳng lẽ cô ấy đã đem giấu bạn trai mình trong phòng?” ý nghĩ này tôi phải cố lắm mới nhịn lại không để nó vượt khỏi miệng. Vào thời điểm ấy Hoắc lão bà là mẹ của một thiếu nữ mới lớn, như những bà mẹ khác, thấy con gái mình bỗng nhiên lại thay đổi thì tất nhiên phải quan tâm lo lắng. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của ba ta lúc đó. (anh hiểu?:D há há)

“Đại viện của nhà ta đâu phải nơi người thường có thể đột nhập vào được, con bé giấu người trong phòng mà ta lại không phát hiện ra, hơn nữa lúc nó ra khỏi nhà, ta còn vào vài lần, bên trong có người hay không ta biết rõ hơn ai hết. Ta đã rất lo lắng, vì thế liền phái người theo dõi con bé, muốn xem con bé vì cái gì lại thay đổi thành như vậy, nhưng sau khi nó rời nhà hôm ấy, không còn quay trở về nữa, biệt tích cho tới giờ.”

“Cô ấy mất tích sao?”

Lão bà bà thở dài một hơi, tiếp tục nói: “vì tìm nó mà ta đã phải người của mình đi điều tra, nhưng khi bắt tay vào việc, ta phát hiện ra hạng mục khảo cổ năm đó vô cùng khó hiểu, không giống như những hoạt động khảo cổ thông thường. Thông qua các mối liên hệ mà ta nhận ra con gái mình dường như chưa từng tồn tại trên đời này, đột nhiên biến mất không để lại chút dấu vết, ta đã dốc bao tâm huyết để tìm kiếm nhưng thu lại chỉ là con số không tròn trĩnh. Ta trước sau vẫn chẳng biết con gái mình đã gặp phải chuyện gì

trong chuyến đi Quảng Tây năm đó.”

Bà bà dừng lời, sau đó lại nói: “nhiều năm trời trôi qua, bản vẽ này, là ta nhờ người quen thu thập lại, tới nay đã có được bảy bản, suốt hai mươi năm ròng rã. Trước lúc nhắm mắt xuôi tay ta chỉ có một tâm nguyện duy nhất là từ bản vẽ này tìm được vị trí ngôi cổ lâu kia, xem xem con bé rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.”

Nhìn biểu cảm trên gương mặt Hoắc lão bà, tôi lập tức nhớ tới chú Ba, linh cảm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, trực giác nói cho tôi biết có mối liên hệ nào đó ở đây. Tư duy trong đầu lại bắt trở lên hỗn độn, nhưng không phải hồ đồ, mà là đột nhiên có bao nhiêu sự kiện xảy ra khiến bản thân không suy nghĩ hết được.

“Nói ra những giằng vặt khổ tâm trong lòng thực tình đã trở thành thói quen của ta, ta chỉ muốn trước khi tâm thần này hóa thành xương trắng sẽ biết được đáp án, rằng con bé đã chết thôi cũng được hay giờ nó ra sao rồi cũng được, ta chỉ muốn biết một chút kết quả, nếu không, ta chẳng thể nào nhắm mắt xuôi tay nổi.”

Bà bà nói, “vì thế, những sự việc này không liên quan gì tới chuyện tiền bạc, tiểu tử nhà ngươi có hiểu không?”

Tôi theo bản năng gật đầu, bà bà liền nâng tay ra hiệu tôi đi ra ngoài: “ngươi có thể mang bằng hữu của mình đi được rồi, với tư cách là bạn của ông nội ngươi, ta muốn khuyên ngươi một câu, trong khoảng thời gian này, tốt nhất ngươi nên ra nước ngoài đi. Cũng xin ngươi nói chuyện phải biết giữ lời, cho người của ngươi để lại bản vẽ Phong Cách Lô lại cho ta.”

Tôi gật đầu, căn bản là không nghĩ sẽ rời đi, bỗng nhiên lại nhận thấy bản thân có nhiều vấn đề muốn bà bà giải đáp, đương nhiên trước mắt phải nghiệm chứng suy luận của mình trước đã. Vì thế lại hỏi:

“Bà bà, nơi mà bọn họ phát hiện tòa cổ lâu kia có phải ở Ba Nãi Quảng Tây không?”

Lão bà bà nhìn tôi, mặt bỗng biến sắc:

“Ngươi đã nghe ai nói qua hạng mục đó rồi ư?”

“Thực tế là cháu mới từ Quảng Tây kia trở về”. Tôi nói, “khi ở đó, cháu đã gặp phải vài chuyện rất kỳ quái. Có thể liên quan tới đội khảo cổ, hơn nữa còn tìm thấy một tòa cổ lâu.”

§11. Đội khảo cổ, tòa nhà và tấm gương

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Trong ánh mắt lão bà bà hiện ra vẻ kỳ quái, tôi kể sơ lược một lượt những chuyện xảy ra tại Quảng Tây cho bà ấy nghe, đồng thời cũng nói với bà bà là mình đã làm thế nào để tìm được bản Phong Cách Lôi kia.

Sau khi nghe xong, lão bà bà thở dài: “đây chính là duyên phận, không thể tưởng tượng được là cuối cùng cũng xuất hiện rồi, ta có nằm mơ cũng không dám nghĩ, nếu đúng là tại nơi đó, không phải do người tìm ra, chỉ sợ là cả đời này ta cũng không có cơ hội thấy được.”

Tôi gật đầu, đồng hồ sơ cũ đó nằm tách biệt trong mấy chục năm không được giữ gìn, dù cho trước sau nó vẫn tồn tại ở đó, nhưng sẽ có một ngày nhất định bị biến mất theo thời gian. Nếu không phải vì trời xui đất khiến tự nhiên đi vào xem, thì thật sự hết cách, có thể thấy là cuối đường hầm nào nhất định cũng có một tia sáng.

Tôi nghĩ một lát rồi tiếp: “nếu như vậy thì cháu nghĩ đội khảo cổ đi Quảng Tây mà cháu phát hiện cũng chính là đội của con gái bà.”

Bà bà gật đầu: “ta cũng từng đích thân tới Quảng Tây, nhưng vì sao lại không điều tra ra được chuyện này?”

Tôi thầm nhủ, để khiến Bàn Mã kia phải mở miệng tất cả đều phải nhờ vào khối sắt vụn kia, toàn bộ chuyện này nếu không bắt nguồn từ Sở Ca, e rằng tôi không thể đào ra được chút tin tức nào. Cũng khó trách thủ hạ của bà bà, phải biết là tất cả bí mật đều nằm bên dưới hồ nước kia.

Nhưng điều khiến tôi phải lưu tâm không phải việc đó, vì tôi nhớ rõ chuyện mà Bàn Mã kể, đội khảo cổ kia là bị người ta giết rồi đánh tráo. Nói vậy thì con gái bà ta có khả năng là một trong những bộ hài cốt mà chúng tôi vớt lên được.

Tôi không biết mình có nên nhắc tới việc này không, không phải là tôi sợ khiến bà bà bị kích động, tôi tin là lão bà bà không phải người yếu đuối, nhưng tôi nghĩ sẽ chuyện này sẽ ảnh hưởng tới tâm lý của bà bà.

Cùng lúc nhưng mảnh ghép trong suy nghĩ của tôi bắt đầu lồi lại với nhau, dường như bản thân đã chạm vào một manh mối không tưởng nào đó, lại cảm giác nó cũng có phần vô cùng quý dị. Tôi lập tức muốn xác minh một chuyện, nếu tôi đúng, thì chuyện đã có thể sáng tỏ rồi. Vì thế tôi liền hỏi:

“Nếu như những gì vừa nói, bà có phải đã nắm được những thông tin về đội khảo cổ không. Vì những tư liệu đó cháu tìm không thấy. Cháu đang điều tra một việc khả năng là có liên quan tới con gái bà, bản vẽ Phong Cách

Lôi kia cháu lập tức sẽ cho người mang lại cho bà.”

“Tư liệu ta có là một tập hồ sơ rất lớn, có điều là chủ yếu lại không có tác dụng, người muốn biết cái gì, có thể hỏi thẳng ta.” Trong ánh mắt lão bà bà tôi cảm giác đã dụi đi rất nhiều, “người rớt cuộc là đang tìm thứ gì, làm thế nào lại tìm ra được nơi kia?”

“Nói ra thì rất dài dòng, bà bà hãy trả lời vài nghi vấn của cháu trước đã, nếu như đúng như cháu nghĩ thì hẳn là chúng ta có thể đang điều tra cùng một sự tình.”

Lão bà bà nhìn tôi, có vẻ như vẫn không hiểu được tôi: “được, vậy người hỏi đi.”

“Bà bà đang điều tra tung tích của con gái, cô ấy theo như bà nghĩ là đã mất tích, có phải đội khảo cổ của cô ấy từng liên quan tới một chuyến đi Tây Sa phải không?”

Tôi vừa dứt lời, lão bà bà biến sắc: “người biết ư?”

Tôi không đợi nghe bà bà hỏi, lại tiếp tục lên tiếng:

“Bà bà, nếu như cháu đoán đúng thì có phải trong gia tộc của bà, con gái đều mang họ Hoắc phải không?”

Bà bà kinh ngạc, gật đầu: “vậy thì sao?”

“Nếu thế, cô con gái mất tích của bà có phải tên Hoắc Linh không?” tôi điềm tĩnh nhấn mạnh: “Vương- Lệnh Linh”

§12. Như gặp lại cố nhân

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Thấy biểu cảm của bà bà, tôi biết chắc chắn mình đoán chuẩn rồi. Trong lòng thở dài, thầm nói: rõ loằng ngoằng.

Kỳ thật thì tôi đã sớm đoán ra được điều này, họ Hoắc của Hoắc Linh thực ra không hề phổ biến, nhưng khi đó tôi vẫn nghĩ là con gái của Hoắc lão bà phải mang họ cha, nói cách khác là Hoắc lão thái gọi như vậy là theo họ chồng. Ban đầu còn tưởng người trèo lái Hoắc gia là chồng bà bà, nhưng không ngờ Hoắc gia theo chế độ mẫu hệ thật.

Vừa rồi nghe bà bà nói tới chuyện có người con gái tham gia khảo cổ rồi đột nhiên mất tích, tôi lập tức nghĩ ngay tới đội khảo cổ Tây Sa của chú Ba, cùng lúc, tôi nhớ tới một trường hợp, Hoắc lão bà họ Hoắc, mà trong những người mất tích ở Tây Sa kia cũng có một người tên Hoắc Linh, là nữ cán bộ cao cấp. Hơn nữa năm đó người dẫn đầu đoàn khảo cổ Quảng Tây lại là Trần Văn Cẩm, những manh mối đó đều tập trung hướng vào một sự kiện duy nhất.

Những trường hợp khác tôi chỉ cho rằng nếu xảy ra thì chỉ có thể là trùng hợp, nhưng với một việc mà có cả nghìn mối liên hệ lồi với nó, đang tìm xem có gì không đúng ở đây, không ngờ vừa hỏi thì thực chất đúng như tôi nghĩ.

Hoắc gia của lão bà bà thực sự có liên quan tới chuyện này, thoát nghĩ thì cũng thấy hơi bất ngờ nhưng ngẫm lại thì cũng đúng. Chẳng qua là Hoắc lão bà chắc không liên quan sâu như tôi mà thôi.

Nói vậy thì Hoắc Linh cũng giống chú Ba tôi, cùng là đời sau của lão Cửu Môn, hơn nữa còn thêm Giải Liên Hoàn là ba người, đội khảo cổ Tây Sa năm đó rốt cuộc có thân phận thế nào?

Càng nghĩ càng có nhiều ý niệm phát sinh, tôi thấy thực chất không chỉ có Hoắc Linh, mà cả Trần Văn Cẩm cũng cùng họ với Trần Bì A Tứ. Nhưng là Trần Bì A Tứ mang họ Trần hay là do có nguyên nhân nào đó khiến cho lão ta được người đời gọi với cái danh Trần Bì? (nói thật thì khi nghĩ tới dáng vẻ của lão ta, quả thật tôi thấy có chút giống với vỏ quả quýt chín). Nhưng mấy chục năm trước lão cũng chẳng tới mức già như vậy, Trần Bì A Tứ và họ Yràn chắc cũng có liên quan.

Trần Văn Cẩm, Trần Bì A Tứ.

Hoắc Linh, Hoắc lão bà bà.

Ngô Tam Tinh, Ngô Lão Cầu.

Giải Liên Hoàn, Giải Cửu Gia.

Đây không phải là trùng hợp chứ?

Giải Liên Hoàn và chú Ba có nguồn gốc sâu xa, trước khi sự tình xảy ra mỗi liên hệ của bọn họ tương đối mật thiết, hai người cùng xuất hiện trong đội khảo cổ thì không đáng ngạc nhiên, nhưng lại có thêm sự xuất hiện của Hoắc Linh. Trong toàn bộ sự việc, tôi vẫn nghĩ cô ấy là người ngoài cuộc, ngay cả khi cô ấy là hậu duệ của lão Cửu Môn, chẳng lẽ đây là trùng hợp sao?

Nếu cô ấy là đời sau của Nam Sơn Tây Lĩnh đi ngao du thiên hạ thì còn có thể giải thích, vì đã làm khảo cổ thì phải chú trọng bao nhiêu điều kiện từ bối cảnh cho tới năng lực mới có khả năng được tham gia vào chuyến đi đó. Nhưng cùng là lão Cửu Môn, hơn nữa đều trực tiếp là con ruột-

Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề.

Tôi liền nghĩ ra một chuyện, Muộn Du Bình kia cũng không phải người thường. Một đội mười người, năm người có lai lịch bị giấu diếm, xem ra còn lại mấy người Lý Tứ kia, cũng không phải là hạng xoàng. “Chú Ba” trước cũng nói với tôi, đội khảo cổ được gọi tới một cách ngẫu nhiên, xem ra đó cũng không phải là lời nói thật.

Đầu tôi chợt lóe lên vài khả năng, thứ nhất là năm đó sở nghiên cứu của đội khảo cổ kia có vốn đầu tư cổ phần của lão Cửu Môn, như kiểu của hàng buôn bán tại gia vậy, hoặc là nhóm hậu duệ này đều cùng lựa chọn địa điểm khảo cổ này, sau đó tại Trường Sa, do có liên quan nên mới chạm mặt nhau? Hoặc, có khả năng nhất là vì “một hạng mục”, thế lực ngầm của gia tộc đã lợi dụng đội khảo cổ để che mắt nhà nước thực hiện hành vi phạm pháp?

Suy nghĩ lướt qua như chớp giật, sau đó cảm giác có một bức tranh lớn dần dần ghép lại trong đầu tôi, tiếp theo cũng không biết giải quyết thế nào, tôi gãi đầu nghĩ ngợi, không ngờ cái niềm vui khi ngộ được chân kinh nó lại tiêu biến nhanh như vậy, lại nghe lão bà bà hỏi:

“Sao ngươi biết những chuyện này?”

Tôi lắc đầu: “ông nội cháu không nói quá nhiều về chuyện ngày xưa của mọi người, còn về vấn đề vì sao cháu biết được, cháu thực cũng rất nhưc đầu về nó. Lão bà bà, cháu thấy hôm nay chúng ta gặp được nhau quả thực là do duyên phận, trước mắt cứ từ từ mà nói chuyện, cháu sẽ giải thích từng việc một, những việc có liên quan tới con gái bà.”

Ánh mắt lão bà bà chợt lóe lên, khó tin nhìn tôi: “ngươi nói cái gì?”

Tôi thành khẩn nói: “cháu nói là chúng ta cần thời gian để từ từ hàn huyên, e rằng sẽ làm mất chút thời gian của bà.”

Lão bà bà mặt tái xanh nói: “tiểu tử, ngươi đừng ăn nói lung tung, lão bà bà đây những thứ khác có thể giỡn được, nhưng riêng chuyện này nếu ngươi có nửa lời gian dối, ta sẽ không để ngươi toàn thân ra khỏi cửa nhà này.”

Tôi không bật lại bà bà, thậm nghĩ đây cũng chẳng phải phim cổ trang, lại đáp: “cháu không nói đùa đâu, nói xong chỉ sợ cháu muốn rời đi bà bà còn cho người buộc cháu lại.”

Bà bà nhìn tôi, muốn nhìn xem tôi đang suy nghĩ điều gì, ngấm một lát lập tức bảo tôi cùng đi với bà. Ngay sau đó hai người bước khỏi căn phòng, đi thẳng tới vườn sau, tôi không nhớ phải đi về hướng nào, lão bà bà trừng mắt nhìn tôi:

“Bên này!”

Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn đang ngồi đợi trong sân, Bàn Tử đang nhà rồi quan sát những chậu hoa lan, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, liền nói với bà bà:

“Hai bằng hữu của cháu đều biết chuyện này, bà có thể cho họ cùng vào, có nhiều chỗ bọn họ có thể bổ xung cho cháu được.”

Lão bà bà rõ ràng cũng không buồn so đo những tiểu tiết đó, liền gật đầu, tôi nhìn Bàn Tử gọi một tiếng, sau cả ba cùng đi với lão bà bà vào phòng khách.

Phòng khách rất rộng, là một phòng khách điển hình của tứ hợp viện, nhìn qua đồ đạc có chút cũ kỹ, ban đầu có thấy tương đối giản dị, nhưng bất kể ai trong nghề đều nhận ra, tứ hợp viện này hiện tại có giá cao ngất tại thành Bắc Kinh. Đặc biệt chú ý là, phòng này khẳng định đã từng trải qua tu sửa, nếu không không thể chấn chấn được như vậy, nhưng thủ pháp là của đời trước, hẳn là giá trị của nó rất lớn. Nói tới lai lịch của căn phòng này, thậm chí tôi còn thấy trên cửa còn có một vài đường hoa văn chạm trổ, nhìn qua giống như hay bắt gặp trong những cổ cung. Bàn Tử vừa nhìn vừa không ngớt lời ca tụng.

Không nói chuyện phiếm, tôi cũng chẳng buồn nịnh nọt gì nhiều, sau khi ngồi vào chỗ, tôi lập tức kể hết ra những gì mình trải qua.

Vì vừa mới bắt đầu câu chuyện có vài chi tiết không liên quan tới Hoắc gia, nên lão bà bà có vẻ khó nhẫn nại, nhưng trước sau vẫn im lặng, tôi kể một mạch hết hơn tiếng, trừ chuyện Hoắc Linh hóa cảm bà ra thì cái gì cũng đem ra kể, nhưng vẫn cố gắng kể thật ngắn gọn súc tích. Sau khi nghe xong, lão bà bà không có chút phản ứng nào, chỉ thấy sắc mặt có phần âm trầm. Tôi còn tưởng bà ấy sẽ bị kích động mạnh hay gì đó nhưng không ngờ phản ứng của bà bà lại rất bình tĩnh.

Hay là sợ tới ngày người, tôi thậm nghĩ, vì thế làm bằm nói:

“Bà bà, cháu vốn không nghĩ sẽ kể lại chuyện này cho người ngoài, vì bản thân cháu cũng không biết đằng sau nó thực sự là chuyện gì, nhưng khi cháu gặp trường hợp của bà, ngay từ đầu cháu đã nghĩ tới chú Ba của cháu. Tuy rằng cháu không biết rốt cuộc chú ấy là ai, nhưng cháu biết chú cũng có nỗi khổ riêng, cho nên cháu không đành lòng lừa dối bà, con gái của bà, có thể là không còn tồn tại trên trần thế này nữa. Khi cô ấy tới Quảng Tây đã bị người ta giết chết.”

Lão bà bà vẫn không nói lời nào, chỉ nhíu mày nhìn tôi.

“Cháu tin là người trở về từ Quảng Tây kia không phải là con gái bà, nên khi bà có cảm giác con gái mình thay đổi thì đó là do có người đang giả trang cô ấy. Khi bà cũng cô ấy nói chuyện, cô ấy làm cho bà cảm thấy trong phòng còn có một người, vì cô ấy chính là người trốn trong căn phòng đó.” Tôi nói một hơi cái kết luận của mình.

“Từ Quảng Tây trở về, cô ấy luôn giam mình trong phòng, cô ấy đã trưởng thành nên chỉ cần tránh nói chuyện hay tiếp cận bà là bà sẽ không có cơ hội để phát hiện được.” Tôi nói.

“Khoan, khoan!”

Bàn Tử bên cạnh đột nhiên nói, “thế quái nào, cậu nói là Hoắc Linh trong đội khảo cổ Tây Sa kia là giả ư, cô ấy không phải là Hoắc Linh sao?”

Tôi gạt đầu, thậm chí nói chắc chắn không phải chỉ có mình cô ấy, tôi không biết trong đội khảo cổ có bao nhiêu người từng tham gia chuyến đi Trương gia lâu ở Quảng Tây, thậm chí ngay cả Văn Cẩm kia cũng có thể là giả. Chết tiệt thật, đó là chiêu kẻ lừa trong kẻ.

“Tại sao lại nghĩ vậy?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, “mục đích là gì chứ?”

“Rõ ràng là có hai thế lực đang đánh cuộc ở đây, có một thế lực đưa người của mình thay thế người của thế lực kia.” tôi nói.

Năm đó chú Ba của tôi thực sự đã gặp may, chú và Giải Liên Hoàn giống như là hải tặc cướp thuyền vậy.

Hoắc lão bà không để ý tôi, mặt là ra vẻ hết sức khó hiểu, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm trà, một lát sau mới lên tiếng hỏi tôi:

“Vừa rồi trong quá trình người kể, có nhắc tới một người bên cạnh người có hình xăm kỳ lân, người này hiện giờ đang ở đâu?”

Tôi sửng sốt một chút, thậm chí nói sao bà ấy không lo lắng cho con gái mình, lại đột nhiên hỏi về vấn đề này, trong giây lát bản thân cũng không kịp phản ứng.

Bàn Tử bị coi thường, lập tức cướp lời, vỗ vai Muộn Du Bình nói: “hàng tốt như vậy đương nhiên phải mang theo bên mình rồi, đây không phải là cậu

ta sao? Có chuyện gì sao, mỹ nhân muốn mời cậu ta lên sân khấu diễn thử vài đường hử?”

Tôi lập tức nhìn về phía Bàn Tử làm khẩu hình miệng, bảo anh ta để ý hoàn cảnh trước khi nói.

Không ngờ là bà bà vừa nghe tới đó, hình như bị chấn động, bà bà lập tức ngẩng đầu, mắt hướng Muộn Du Bình, sau đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt anh ta.

“Người này?”

Chúng tôi gật đầu, nhìn biểu cảm của lão bà bà, tôi đột nhiên cảm giác không ổn, sợ bà ấy sẽ thốt lên kiểu như: “con ơi, mẹ nhớ con muốn chết.”

Lão bà bà cả người bỗng run run, nhìn về phía Muộn Du Bình, môi mấp máy:

“Cho ta nhìn tay ngươi một chút.”

Nói rồi nắm bàn tay của Muộn Du Bình, chỉ vừa nhìn qua, bà bà lập tức lùi về phía sau vài bước, mặt tái xanh.

Tôi thậm chí nói không ổn rồi, chẳng lẽ giữa bọn họ còn có ân oán gì? Không tưởng là ngay sau đó một khắc bà bà quỳ phục xuống đất, ngay cả Hoắc Tú Tú vẫn luôn hầu hạ bên cạnh khi nhìn thấy bà bà quỳ xuống cũng ngây ra không hiểu chuyện gì.

§13. Kỳ lân trên lưng

Editor: Tống Mặt Than
Beta: thieudieututai

Vẻ nghiêm túc của lão bà bà cùng với hành động quỳ gối vô cùng kiên quyết kia thật sự không giấy bút nào có thể tả lại nổi.

Bà bà là một người có quyền lực đứng hàng nhất nhì thành Bắc Kinh, nắm trong tay khả năng hô phong hoán vũ, đứng oai phong một cõi lão Cửu Môn danh chấn giang hồ, bà bà cũng là trưởng bối có tuổi, nơi đây chính là dinh cơ bạc triệu do bà đứng đầu, nhưng, bà bà đã quỳ gối, hành động đó như một cái lễ thường phải làm, vô cùng quyết tuyệt. Nó giống như đề kháng định rằng chỉ có làm thế mới thể hiện được hết lòng thành kính của bà.

Tôi cũng bị giật mình nhẹ không kém những người khác, sau khi lão bà bà quỳ gối vài giây, như có một bà tay vô hình giữ chặt bà vai tôi, khiến cho hai đầu gối tôi phát run. Vất vả lắm tôi mới kiềm chế bản thân không quỳ theo vì xúc động. Tôi không biết đó là do cái bản tính nô dịch của mình xui khiến, hay bởi bầu không khí quý dị này ảnh hưởng.

Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm giác mình và Muộn Du Bình thực sự khác biệt, thế giới của anh ta có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Cũng may là bầu không khí đó đã bị Bàn Tử phá vỡ, anh ta cũng bị làm cho phát hoảng, sừng sốt mất mấy giây, miệng bỗng nói:

“Không phải chứ, lão bà bà này chẳng lẽ cũng là bánh tồng!”

(Là vì Bàn Tử nhớ tới thím bánh tồng ngàn năm trong miếu Hạt Dưa lần đi Lỗ Vương cung, Tiểu Ca đã giơ ngón tay máu chỉ vào thím bánh tồng thế là thím ấy quỳ phục xuống:D)

Nói xong anh ta liền ý thực được ngay chắc chắn không thể nào, thấy tôi chớp chớp mắt, lúc đó bản thân mới lấy lại được bình tĩnh, lập tức nói:

“Bà bà người làm gì vậy?”

Vội lao tới nâng bà bà dậy. Lại thấy vẻ mặt nghiêm túc kia, bà bà không muốn đứng dậy, Hoắc Tú Tú bên kia vẫn chưa hết choáng, chắc trước giờ chưa từng thấy qua pha hành động nào kinh dị như thế này, nhất thời cũng không biết làm sao cho phải, đành khụy gối quỳ theo.

Lạ ở chỗ, Muộn Du Bình lại không hề có bất cứ động tác nào, chỉ lặng lẽ nhìn bà bà như một pho tượng.

Vậy thì còn ra thế thống gì, tôi không có kinh nghiệm xử lý tình huống như thế này, trong giây lát luống cuống tay chân, liếc mắt nhìn Bàn Tử, Bàn Tử cũng đàn ra, có điều phản ứng cũng nhanh hơn so với tôi, hai

người lập tức đứng lên, nhắc bà bà đứng dậy.

Ánh mắt lão bà bà trước sau vẫn không chịu rời Muộn Du Bình, sau khi đặt bà ngồi yên trên ghế, Bàn Tử mới ngọt nhạt: “lão bà bà người chưa từng thấy qua ai có ngón tay hoành tráng như vậy sao mà sợ tới nhũn cả chân như vậy, giờ là thế kỷ 21 rồi, mình không cần hành lễ như ngày xưa nữa. Ngài làm như vậy nhờ đầu gối có bị thương chúng tôi chắc tổn thọ mất.”

Lão bà bà không để ý anh ta, chỉ nhìn Muộn Du Bình, hỏi:

“Ngài còn nhớ tôi không?”

Muộn Du Bình lắc đầu. Bàn Tử lại tiếp: “đừng nói tới bà bà, trước đây từng có thời gian tới cả Bàn gia tôi cậu ta cũng quên mất nữa là.”

Lão bà bà cắn chặt môi dưới: “cũng đúng, chắc ngài không còn nhớ rõ chuyện gì, nếu ngài còn nhớ, ngài hẳn sẽ không thể tới gặp tôi.”

Tôi lại hỏi: “bà bà, chẳng lẽ bà biết người này?”

Bà bà bình tĩnh đáp: “đâu phải chỉ là biết, khi ta nghe người nói tới người này, ta liền hiểu được ngay con gái mình đã gặp chuyện gì.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, chỉ thấy bà bà dường như vô cùng mệt mỏi, sau khi ngồi xuống một lát hai hàng nước mắt lập tức lăn chã rơi: “xem ra, là mẹ đã hại con rồi, quả là báo ứng, con cháu Ngô Lão Cầu Giải Hòa lão Cửu thì huynh đệ tương tàn, con gái Hoắc gia ta thì lần lượt mất tích, đều là báo ứng, khiến chúng ta tới bước đường này, quả nhiên nhân không thoát khỏi vòng xoay của tạo hóa.”

Tôi vô cùng tò mò, cảm thấy như chuyện vừa có một bước đột phá lớn, thực sự rất muốn hỏi, nhưng lại chẳng biết mở lời thế nào. Tú Tú ở bên cạnh liền an ủi: “bà nội, lão Cửu môn nhiều năm trở lại đây, rất nhiều con cháu đều hưng thịnh, cháu nghĩ đó không phải là báo ứng, chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, bà đừng quá đau lòng mà.”

Lão bà bà lắc đầu, “thực sự làm gì còn có cái gọi là lão Cửu Môn, sau giải phóng người trong bọn ta còn ảo tưởng có thể tiếp tục làm việc cùng nhau, nhưng chỉ vài năm sau, bọn ta nhận ra là chỉ bảo toàn mạng mình thôi cũng đã khó rồi, trong những năm đó, bọn ta đi cùng đi ở cùng ở, ai cũng xem nhau như người trong nhà, có biết bao nhiêu kẻ bị chúng ta hại, cũng có rất nhiều kẻ âm toán lại bọn ta. Ngày xưa là người với người còn có đạo nghĩa, còn có giang hồ, Hắc Bối lão Lục chỉ một cây đao mà có thể bảo vệ cả một dãy phố, trong những năm đó chẳng có sự tình gì xảy ra, tới tận bây giờ ta vẫn không ngờ là sẽ có người hủy hoại được tới trình độ này.”

Bà bà nói: “cho tới khi trong chúng ta bắt đầu có người bị hại, ta mới biết vận số lão Cửu Môn cũng đã tận”

Tôi không hiểu rõ ý của bà bà, nhưng đại khái có thể hiểu được sao bà ấy lại nói thế, bà bà đang nói về chuyện ngày trước, tôi lại hỏi:

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Bà bà nhìn về phía Muộn Du Bình, đột nhiên lại rơi vào trầm mặc.

Kiểu im lặng này khác với cái im lặng lúng túng của tôi, tôi biết bà bà đang suy tư việc gì, cũng không muốn làm phiền bà bà, sợ nếu hỏi gì lúc đó sẽ khiến cho cảm xúc bị xáo trộn, đành rần lòng kiềm chế không thúc giục lời nào.

Trầm mặc một lúc lâu, bà bà mới từ từ mở lời: “tiểu tử, người nói với ta rất thành thật, nhưng người là cháu của Ngô Lão Cầu, năm đó chúng ta đã thề, chuyện này phải giấu kín trong lòng, tất nhiên là lời thế này không quá quan trọng như vậy, nhưng ta cũng không muốn nói ra, trừ khi là người kia muốn biết.” bà bà nói

Lòng tôi chợt động, thầm mắng sao lại vậy chứ. Cứ mỗi khi rơi vào thời điểm này, chú Ba của tôi cũng thế, ông nội trước đây cũng thế, giờ tới cả lão bà bà kia cũng thế, hình như bọn họ có một khúc mắc rất lớn trong lòng. Mà đầu mối của cái khúc mắc đó lại chính là cái bí mật không bao giờ muốn đề cập tới, cục diện này thật sự rất rối rắm, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tôi nhìn Muộn Du Bình, muốn xem anh ta phản ứng thế nào, lão bà bà cũng nhìn Muộn Du Bình, trong ánh mắt có một biểu cảm vô cùng phức tạp,

“Ngài có muốn biết không?”

Muộn Du Bình nhìn bà bà, không đáp lời. Tôi nháy mắt cho Muộn Du Bình, muốn bảo anh ta mau hỏi đi, trăm ngàn lần đừng bỏ qua cơ hội tốt này. Nhưng Muộn Du Bình nhìn lại tôi, lắc lắc đầu.

Tất cả mọi người đều giật mình, “ngài không muốn biết?” lão bà bà hỏi.

Trong ánh mắt của Muộn Du Bình, chỉ thấy lạnh như thủy:

“Tôi cũng không tin bà.”

Lão bà bà đối diện với anh ta, sắc mặt bắt đầu thay đổi. Thốt lên một tiếng kinh ngạc:

“Vì sao chứ?”

Muộn Du Bình không đáp lời, ngược lại xoay người nhìn tôi nói:

“Đưa tôi về nhà.”

Nói xong liền bước thẳng ra cửa không ngoái đầu lại.

Tôi bị bất ngờ tới không kịp đề phòng, chỉ biết chạy theo tới tận giữa sân, Bàn Tử cũng lập tức chạy phía sau, tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt của lão bà bà trợn mắt há miệng như thế nào. Bàn Tử cũng rất bất ngờ, đại khái

là không lý giải nổi tính cách của Tiêu Ca vì sao lại thành ra như vậy.

Đi được mấy bước liền có người gọi với đằng sau:

“Dừng bước!”

Quay đầu nhìn thì thấy là Hoắc Tú Tú đang chạy tới, lao lên phía trước mặt chúng tôi nói:

“Khoan khoan đã!”

Tôi quay đầu nhìn lão bà bà vừa đi vào trong phòng, Hoắc Tú Tú dùng một ánh mắt hết sức kỳ dị để nhìn Muộn Du Bình nói:

“bên ngoài kia đều là người của khách sạn tân nguyệt và lưu ly tôn, các anh nếu như cứ thế mà bước ra khẳng định sẽ không được an toàn, bà nội tôi nói, từng là cố nhân, nên bà sẽ thu xếp cho các anh một chỗ an toàn, các anh có thể tạm thời tị nạn ở trong đó đợi bão tan, giữ liên lạc cùng chúng tôi. Bà còn có nhiều chuyện muốn hỏi các anh.”

“Bà bà cô chẳng lẽ cũng có hứng thú với tang vật của bọn tôi sao?” Bàn Tử lại giơ giơ cái ngọc tỷ kia lên.

“Tiêu Ca nhà tôi nói, chúng tôi không tin các vị.”

Hoắc Tú Tú đáp: “bà nội tôi chưa bao giờ nói hai lời, các anh nếu đi theo thì mọi người đều vui vẻ, hơn nữa giờ các anh đâu còn chỗ nào để đi-“.

Nói xong dừng một chút, nhìn chúng tôi trừng mắt một cái, sau lại chỉ chỉ Muộn Du Bình,

“Kỳ thật, chuyện của anh, tôi nghĩ mình cũng biết một chút.”

§14. Sống chung

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Hoắc Tú Tú nói thật có lý, nếu không có sự bảo hộ này của Hoắc lão bà, thời gian tiếp theo chúng tôi không biết sẽ khó khăn thế nào.

Về cục diện rối rắm trước mắt, chúng tôi cũng chẳng có thời gian để ý, trong ba người thì chỉ có tôi là có uy tín trên giang hồ nhất. Muốn sự việc lắng xuống chắc chắn cuối cùng tôi cũng phải ra mặt. Trong thế giới quan của mình, tôi tin vào pháp luật nhà nước, chúng tôi thực sự không có tiền, sẽ luôn luôn có biện pháp thỏa hiệp để dàn xếp sự việc. Nhưng khi ngẫm kỹ lại tôi bỗng chột dạ, vì mình chưa từng trải qua trường hợp này, có lẽ nó còn nghiêm trọng hơn tôi tưởng tượng nhiều.

Có đôi khi tôi cảm giác rằng ba người chúng tôi như nhân vật trong một bộ phim về đề tài cờ bạc mà mình từng được xem hồi còn nhỏ. Nhân vật đó luôn nghĩ mình đã trải qua rất nhiều sóng gió trên đời, nhưng cuối cùng khi chúng kiến chú mình vì mình mà phải chặt mất ngon tay, thì mới hiểu được họa do bản thân gây ra nó lớn tới mức nào. Lúc đó lại thốt lên: Tại sao có thể như vậy. Cháu không nghĩ thế... Có hối hận tới nhường nào cũng là vô ích. Lòng tôi xuất hiện một cảm giác lo âu mơ hồ, đơn giản là nó lớn hơn những gì tôi có thể tưởng tượng.

Vì thế giờ khi Hoắc Tú Tú nhắc tới, tôi lập tức phải suy nghĩ.

Mặt khác thì tôi thấy thái độ của Hoắc lão bà cũng vô cùng tế nhị, sự tình đã tới mức hỗn loạn như vậy, khó mà tìm được ra cách giải quyết ổn thỏa, ban đầu ý định của tôi là tìm hiểu một chút sự việc liên quan tới bản vẽ Phong Cách Lô, hỏi vài chuyện cũ của bà bà, hơn nữa đằng sau mọi chuyện dường như vẫn còn rất nhiều vấn đề, khó mà cưỡng lại được. Tôi cảm giác có thể là bà bà còn nhiều sự việc mà nhất thời không nghĩ ra, để sau khi đã thông suốt sẽ tới làm phiền tiếp.

Bảo hộ cho chúng tôi, đối với bà bà thực ra là một cách cố thủ, còn với chúng tôi đó lại là một kế hoãn binh. Đôi bên cùng có lợi, bà bà có thể thực hiện ý định của mình, chúng tôi cũng có thời gian để xoay sở, biết rằng cuối cùng thì vẫn là họa do chúng tôi gây ra.

Bàn Tử và tôi dường như cùng nhất trí, anh ta là người rất thực tế, dù sao thì cũng không thể trở về cửa hàng, trước cứ đồng ý, ít nhất là còn có chỗ mà làm cách mạng, bàn cách giải quyết tình hình. Ngay sau đó liền đáp ứng.

Tôi cho rằng mình sẽ ở một căn phòng nào đó trong khu đại viện này, đến khi Hoắc Tú Tú cho xe tới, xe kia đã đổi thành một chiếc Passat tầm thường. Chúng tôi di chuyển xuống dưới cửa đại viện, ra tới đường cái không ai dám

ngẩng đầu lên. Tôi nhớ trong lời nói của Hoắc Tú Tú có ám chỉ một điều mờ ám gì đó, liền hỏi cô ấy có tin tức gì về Muộn Du Bình. Tú Tú không đáp, nói đây là thông tin tình báo, tôi phải lấy thứ gì đó ra để đổi với cô ấy thì mới được. Nói tôi không cần phải vội, tối nay cô ấy sẽ tới phòng chúng tôi đàm đạo chuyện xưa.

Xe chạy thẳng về phía đông di thụ, vòng tới vòng lui, đến một con hẻm tương đối bình thường, trước mặt liền xuất hiện một gian nhà mang dáng vẻ hết sức cũ kỹ.

“Thế quái nào, đây là chỗ ở của vị vương gia nào vậy?”

Chúng tôi xuống xe, Bàn Tử nhìn bức tường bao bằng đá cẩm thạch trắng thờ dài ngoằn ngoắn, “ngoài tường này còn có trụ gỗ, mà đây cũng không phải tường bao, có phải nó cũng là một phần của biệt thự này không vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm, là bà nội mua khi tôi vẫn còn đang ở Trường Sa.”

Hoắc Tú Tú dẫn chúng tôi bước vào khuôn viên nhà, tôi thấy bên trong toàn bộ đều đã bị bỏ hoang, sân rất rộng, cấu trúc nhà này là loại tứ hợp viện điển hình nhưng có vài phần rộng hơn, thêm vào đó nơi đây cũng có rất nhiều phòng. Cả vườn mọc đầy cỏ dại, nhìn qua thì không ai nghĩ đây là một địa điểm trong thành Bắc Kinh.

“Trước kia nơi đây hình như là một phần của dinh thự”, Hoắc Tú Tú chỉ vào căn phòng trên tầng hai, “các anh tạm thời ở đây, cũng tương đối là sạch sẽ.”

Cũng may cửa phòng và nền nhà đều đã được cho tu sửa lại, thời gian sửa chữa cũng đã lâu rồi, nhưng vẫn còn rất chắc chắn, trên vách tường đầy những dây thường xuân, lâu rồi nơi đây không có người sống, chúng đã bò lan đầy cửa sổ. Bàn Tử dùng chủy thủ mang bên mình đẩy cửa ra để chúng tôi bước vào, bên trong bụi đầy thành lớp, không thấy có bất cứ đồ đạc nào.

“Tiểu thư, nơi này giống như dùng để luyện lòng can đảm hơn là nơi dành cho người sống đấy.” Bàn Tử nói.

“Bà nội tôi nói là đắc tội với người của khách sạn Tân Nguyệt mà vẫn có chỗ để ngủ thì cũng quá tốt rồi, ít nhất nó còn dễ chịu hơn là phải ngủ đường ngủ chợ.”

Hoắc Tú Tú lấy từ trong túi ra một vài thứ: “đây là kem đánh răng, cốc chén, khăn mặt, là bà nội bảo tôi lấy cho mấy anh, các anh trước dùng tạm như vậy, còn chăn đệm thì lát nữa tôi sẽ cho người đưa tới. Tôi là thiên kim đại tiểu thư, mười ngón tay chưa bao giờ phải động vào những công việc dọn dẹp bao giờ, các anh ở đây có thể tự mình quét dọn được không?”

Bàn Tử làm động tác ăn cơm: “thế còn ăn uống thì sao, nếu ở đây mà gọi

kfc thì cũng không hợp, người ngoài đưa đồ ăn tới chắc dễ bị hù chết.”

“Khi mang chăn đệm tới tôi sẽ cho người mang cả ấm đun nước và mì ăn liền theo, nhà wc ở tầng một nhưng không có nước, trong sân có hệ thống cung cấp nước, lúc mới vặn ra dùng chắc sẽ có cạn, nhưng xả một thời gian là hết. Các anh cũng đừng tùy tiện đi ra ngoài, cứ tạm thời tị nạn trong này vài ngày, bà nội tôi sẽ giúp các anh nghĩ cách.” Nói rồi cô ấy nhìn ngọc tỷ kia một lát, Bàn Tử lập tức ôm chặt lấy nó:

“Tiểu thư, thứ này giờ xem như là con đường sống cuối cùng của ba người bọn anh, ví như là chỉ còn mỗi cái quần cộc trên người, nếu tiểu thư muốn lột nốt nó ra thì hãy đợi tới khi bà nội tiểu thư cho bọn anh biết cái kết quả đã, giờ ai trong bọn anh vẫn còn phải mặc.”

Hoắc Tú Tú tắc lưỡi một tiếng: “kinh, ai muốn lấy cái quần cộc nhà các anh.”

Nhìn quanh bốn phía, rồi dừng lại trước mặt Bàn Tử thở dài: “tôi phải đi chuẩn bị chăn đệm đây, buổi tối gặp lại, tôi sẽ đem thêm cho mấy người ít rượu nữa.”

“Uầy, em gái tốt” Bàn Tử mắt rung rung lệ, “vậy em sớm quay lại nhé, bọn anh sẽ ở đây chờ em.”

Hoắc Tú Tú nháy chân sáo ra khỏi phòng, tôi và Bàn Tử nhìn theo tới khi bóng lưng cô ấy khuất hẳn ngoài cửa mới thở phào nhẹ nhõm, cả người tê liệt ngã xuống đất. Hết thấy những chuyện vừa rồi hoàn toàn chỉ là phản xạ tự nhiên do quá căng thẳng mà thành, tới tận bây giờ khi được ở một mình, tâm trạng thật sự có chút trấn tĩnh lại.

Bàn Tử nhìn chung quanh, lên tiếng: “cậu nói lão bà kia có phải đang đùa giỡn chúng ta không?”

Tôi lắc đầu: “không đến mức đó đâu, nhắc tới đó thì cũng thấy là nơi này có vẻ an toàn, tối hôm nay chúng ta ở lại đây hẳn là một quyết định sáng suốt, còn cái gì không hợp lý thì tối nay chúng ta sẽ thương lượng nốt, nhiều nhất là ngày mai sẽ rời đi.” nói xong tôi nhìn về phía Muộn Du Bình:

“Anh vừa rồi nói là không tin tưởng lão bà bà kia phải không? Tôi thấy bà ấy không giống như đang lừa người khác.”

Muộn Du Bình đứng trước khung cửa sổ bảm đầy dây thường xuân, nhìn cái sân nhỏ vắng lạnh, rất lâu sau anh ta mới đáp câu hỏi của tôi:

“Là cảm giác.”

Bàn Tử nói: “kỳ thật bàn gia tôi cũng có cái cảm giác ấy, phản ứng đầu tiên lão bà bà nhìn thấy Tiểu Ca thì chắc là thật, nhưng sau đó thì lại làm ra vẻ nói năng lộn xộn, hình như là cố ý lái vấn đề sang một hướng khác, muốn

kéo dài thời gian để suy nghĩ. Tôi tưởng là Tiểu Ca mất trí nhớ mà đầu óc trở lên mơ hồ, không ngờ là cậu vẫn nhanh trí như ngày nào, quả nhiên là ngu tầm ngu mã tầm mã.”

Tôi thán nhủ mất trí nhớ mà phải ngu ngốc sao, tình hình lúc đấy thật sự làm tôi bị ảnh hưởng, không nhớ có cảm giác gì khác biệt, nhưng khi bọn họ nói ra thì tôi cũng bắt đầu để ý.

“Lão bà bà là người từng trải, bất ngờ bị Tiểu Ca uy hiếp, bà ta không thể nghĩ ra đối sách gì ngay tức khắc nên trước mắt phải mạo hiểm bảo hộ cho chúng ta, chiêu này của Tiểu Ca trong tam thập lục kế người ta gọi là khích tướng kỳ chiêu.” Bàn Tử nhìn Muộn Du Bình bật ngón cái. (người cùng mình khen nhau gớm thế:D)

Muộn Du Bình lại không buồn phản ứng lại.

Bàn Tử lại nhẹ giọng nói với tôi: “người này gần đây càng lúc càng không chịu mở miệng.”

Tôi cũng có cảm giác ấy, thờ dãi nói lái đi: “dù thế nào thì tôi tin là cuối cùng lão bà bà cũng nhất định phải đưa ra một câu trả lời hợp lý, chúng ta cũng đừng làm lỡ cơ hội này, thử nghĩ mà xem, tới mai lão thái bà thông suốt rồi lại đuổi chúng ta ra ngoài không biết chừng.”

“Cũng đúng, có điều là lúc trước chúng ta phải quét tước qua nơi này đi đã, nếu không chỗ này người không thể nào ở được, chưa bị người ta chém chết có khi đã chết vì ho lao rồi, tới lúc đó lão bà bà cũng không cần phải bồi thường gì giúp chúng ta nữa. Sao nào, Thiên Chân, cậu là con một chắc gì đã biết dọn dẹp nhà cửa phải không?”

Thực tình thì tôi cũng không mấy khi tham gia làm việc nhà, nhưng nếu chỉ là quét dọn linh tinh thì tôi tin là với một người có trình độ thông minh bình thường như mình, chắc cũng sẽ làm được. Vì thế liền sẵn tay lên hỗ trợ.

Ngay sau đó chúng tôi xé cái khăn mặt ra, mỗi người cầm một mảnh làm rẻ lau, sau đó đi vào trong sân lấy nước, bắt đầu tiến hành trà sát quét dọn. Muộn Du Bình cũng không có quyền ngậy người, lập tức bị Bàn Tử đẩy ra lau cửa sổ.

Chúng tôi xem xét những phòng khác, phát hiện ra vài ba thứ đồ gia dụng còn thừa lại, tất cả những gì dùng được đều dọn lên tầng hai, có bàn ghế, chậu rửa mặt đựng rất nhiều phế liệu, tất cả đều khô ráo. Sau khi dọn dẹp xong đóng lộn xộn trong phòng đã biến mất, một cảm giác hoài cổ từ đâu hiện lên trước mắt.

Chúng tôi người đầy mồ hôi, nhưng nhìn gian phòng sạch sẽ như vậy, lại cảm thấy thực tự hào, thậm chí nói hóa ra làm việc nhà cũng rất sáng khoái.

Bàn Tử kia cũng rất đảm việc nhà, không tin nổi anh ta lại là một nam nhân đại trượng phu, Bàn Tử nói trước đây anh ta từng có một cô người yêu, để lấy lòng bố vợ mà nguyện học tinh thông nhiều ngón nghề. Cuối cùng là anh ta bị cô ấy đá, từ đó về say anh trở thành một kẻ phong lưu, những công việc vất vả này với anh không là gì hết.

Cuộc sống của Bàn Tử rất đa dạng, tôi cảm thấy anh ta cái gì cũng biết, nhưng mỗi lần kể lại là một nguyên nhân khác nhau, tôi cũng không đặc biệt tin tưởng. Tôi nói với anh ta, nếu đã như vậy sau này khi anh về hưu sẽ có thể mở một công ty quản lý gia đình (quản gia đấy), tôi lúc đó sẽ giới thiệu cho anh vài mối làm ăn.

Bàn Tử cười haha, nói cũng được lắm, anh ta chuyên tự cấp tự túc khi ở nhà, đi tới nhà người khác mà làm quản gia, hôm nay thuận tay lấy bằng miếng ngói, mai lại trộm thêm thứ bằng bàn chân, so với hiện tại sống chắc sẽ dễ chịu hơn. Nói rồi chúng tôi liền cùng nhau mang ngọc tỷ ra xem, phán:

“Được, thừa dịp còn thời gian, chúng ta xem xe chiến lợi phẩm này, không chừng mai chẳng sờ được nó nữa đâu.”

Lấy ra rồi đặt nó xuống sàn nhà nơi có ánh sáng từ cửa sổ chiếu qua, vừa nhìn chúng tôi ai cũng phải sửng sốt, bỗng thấy trên ngọc tỷ kia lại có chất lỏng rỉ ra.

§15. Kỳ lân trên lưng (Trung)

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Bàn Tử cầu nhau: “Tiểu Ca à, tôi bảo cậu lau cửa sổ chứ có bảo cậu lau cái này đâu, sớm biết cậu cần lao như vậy tôi đã đẩy cậu đi lau sàn cho rồi.”

Muộn Du Bình lắc lắc đầu, cho tay sờ một lượt rồi cho lên mũi người qua, tôi thấy thứ nước dính trên tay anh ta có màu xanh biếc.

“Bị phai màu sao? Không thể nào!” Bàn Tử hít một ngụm khí lạnh: “thế quái nào, con mợ nó chứ, đây chẳng lẽ là hàng giả được sơn lên ư?”

Lòng tôi chột động, cái khi gì chứ, vừa rồi đổ máu một phen, nhìn cái thái độ cẩn thận của người bán đối với chúng tôi có thể khẳng định vật kia là thật, nếu chẳng may là giả thì bản thân người bán đấu giá mới chính là kẻ lừa đảo. Nếu như hẳn một mực chắc chắn đồ trong buổi đấu giá đó là thật, vật trong tay chúng ta lại hóa thành đồ giả, vậy thì ba người phen này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết nhục.

Đang chuẩn bị quan sát lại cho kỹ, Muộn Du Bình bỗng nói không đúng, rồi bảo chúng tôi không được động vào:

“Có độc”

Nói xong liền giơ tay của mình ra trước mặt chúng tôi, nơi vừa rồi chạm vào thứ chất lỏng kia giờ nổi lên những chấm đỏ, không chỉ thế nó còn đang lan ra cả bàn tay.

Tôi hoảng sợ, Bàn Tử vỗ tay đánh đập một cái nói:

“A, tôi biết rồi, nghe nói là nước mỹ thỉnh thoảng người ta còn dùng một loại hóa chất bôi lên đồ cổ, để mà sau khi có ai đụng vào liền bất tỉnh ngay. Ấy, thế sao vừa rồi tôi chạm vào lại không sao nhỉ?”

“Cậu dùng quần áo bọc tay, có thể do cách ly, thứ này gặp hơi nước sẽ bị hòa tan.”

Trên tay Muộn Du Bình chấm phát ban như bệnh sởi không còn dấu hiệu lan tràn, cũng không thấy anh ta ngứa xiu, mà hình như anh ta cũng chẳng buồn để ý nó. Bàn Tử dùng khăn mặt bọc ngọc tử rồi lấy nước rửa.

Sau khi rửa sạch, ngọc tử đó trở nên vô cùng lung linh tinh xảo, chúng tôi đứng giữa sân nơi có đầy đủ ánh sáng chiêm ngưỡng nó, có rất nhiều chi tiết trước nhìn không rõ lúc này mới hiện ra. Tôi thấy đường nét chạm khắc của ngọc tử vô cùng tinh tế, phải đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, dù cho đây không phải là đồ cổ, nếu xét theo góc độ lịch sử nghệ thuật thì hẳn cũng phải là một kiệt tác.

Tôi yên tâm, thậm nhủ cũng không tồi.

Tới bây giờ tôi mới có khả năng quan sát toàn bộ phần tay cầm của ngọc tỷ, tôi nhìn ra đó hình một con kỳ lân đạp quý, con kỳ lân ngẩng đầu uốn ngực, chân dẫm trên một con tiểu quý ba đầu, móng con tiểu quý quờ lên trên vuốt con kỳ lân. Nhưng nhìn kỹ lại thì có thể thấy, kỳ lân cũng là do rất nhiều con tiểu quý tạo thành, chạm khắc cực tinh xảo. Ngược lại khi nhìn toàn thể hình dáng, sẽ không thấy giống là kỳ lân đạp quý, mà giống như một bày quý đang hợp thành kỳ lân. Mà những con quý đó trên người đều có vẩy, nhìn giống như là một đàn rắn quấn thân chúng.

Ngọc tỷ quý nữ long ngư.

Thật xứng với cái danh quý nữ, nhưng long ngư ở đây ra, chỉ thấy trên thân là những hoa văn như con rắn. Thử nhìn ngọc tỷ theo một góc độ khác xem, chúng tôi lập tức nhận ra tạo hình kỳ lân kia bỗng hóa thành vô số rỗng hình cá (long ngư), lại nhìn nghiêng qua những tiểu quý kia, giữa cái hình dạng rối rắm của chúng có thể nhận ra dáng vẻ của long ngư ẩn hiện bên trong.

Chao ôi.

Điều này đối với người chuyên nghiên cứu truyền thống lịch sử Trung Hoa, tôi biết chắc chắn thứ này có giá trị cực khủng, trên thị trường đồ cổ, vật phẩm, sáng chế, thợ thủ công, hoàn cảnh ra đời đều rất quan trọng, nhưng những thứ như thế này trên mọi phương diện đều đã đạt tới cảnh giới cực hạn. Lúc trước đấu giá, nói thật thì với số tiền như vậy chưa được gọi là cao, nếu không phải vì chúng tôi gây rối thì chắc cái giá cuối cùng phải lên tới tận trời.

Nghĩ mà mồ hôi lạnh vã ra đầy trán, tôi mà là chủ bán, thứ này tự nhiên bị người cướp mất, tôi hẳn sẽ tuyệt đối không tha cho kẻ đó. Đồng thời lại có cảm giác, hàng khủng như vậy mà chúng tôi có thể mang đi thực dễ dàng, xem ra biện pháp bảo vệ của bọn họ chỉ là trò trẻ con.

Hình dạng của con kỳ lân kia có cảm giác tương tự với hình xăm trên người Muộn Du Bình, có điều chẳng hiểu sao tôi lại thấy có chỗ không giống. Ngẫm ra thì hình như kỳ lân con nào cũng được tạo hình không mấy khác nhau.

Bàn Tử nhìn tới chảy nước miếng, nói:

“Đếm xem có bao nhiêu cá bao nhiêu quý, nếu cá và quý hợp lại thành một con số đặc biệt nào đó thì vật này càng thêm khó lường.” Nói xong lập tức ngồi đếm, nhưng mới đếm được vài cái anh ta bỗng thốt lên ai da một tiếng:

“Không ổn, thứ vật phẩm này có vấn đề.”

“Làm sao kia?” tôi hỏi.

“Thiếu mất vài đầu quý.”

Bàn Tử dùng ngón tay chỉ cho tôi xem, tôi vừa nhìn quả nhiên thấy trên những đường điêu khắc tinh tế kia bỗng đột nhiên bị chặt đứt. Vì tổng thể điêu khắc rất phức tạp, vì thế nên không thể ngồi nhìn ra từng con một, cơ bản là nhìn qua sẽ không thấy chi tiết này.

Nhìn lại cả thấy một lượt, không chỉ có một chỗ mà có tới ba vị trí hoa văn có vấn đề. Nhưng kỳ quái là, những nơi đứt gãy lại vô cùng nhẵn nhụi, giống như là cố tình làm ra vậy. Bàn Tử mân mê một lúc thì tìm ra được ba vị trí đó, nó là chỗ đặt ba ngón tay nắm ngọc tỳ, nằm ở mặt trong của ngón tay.

“Từng nghe nói về chuyện áo bông ngày xưa ở Bắc Kinh chưa?” Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu, Bàn Tử nói: “áo khoác ngoài và áo khoác cộc tay đều được thêu hoa giống nhau, lúc mặc áo khoác cộc tay, hai tay áo khoác ngoài là hình đám mây, áo khoác cộc tay bên trên là một vòng trăng khuyết, khi cởi áo khoác cộc tay ra tay áo khoác ngoài vẫn là đám mây, nhưng trước ngực áo khoác ngoài là một vòng trăng tròn. Cái đó gọi là mặt trăng tròn khuyết.”

Tôi quát: “cái gì là cái gì chứ, anh không nói thẳng được à?” (đúng rồi, nói thẳng cmn ra, vòng vo chả hiểu gì:D)

Bàn Tử nói: “ý của Bàn gia tôi là ba cái đầu quý này thực ra là ba cái vòng, để cho khi người ta nắm vào ngọc tỳ này, những cái vòng đó sẽ vừa khít tay cầm, thì thế mà ngọc tỳ này mới được tạo hình như vậy. Tài tình, con mẹ nó thật sự rất tài tình.”

Tôi nắm thử một cái, thậm chí nói tuy là cũng khéo thật, giống như là quý tỳ trong suy nghĩ của tôi. Nhưng dù nói thế nào thì cũng có thể chứng minh được gì đây? Hay là có thể đoán được chút liên hệ gì chứ? Quay ra hỏi Muộn Du Bình:

“Anh-”

Nhưng nghĩ lại thì thấy anh ta chắc đã hoàn toàn quên hết, có hỏi cũng như không.

Muộn Du Bình dường như không có hứng thú gì nhiều với thứ này, cũng chẳng làm ra vẻ gì đặc biệt, ngược lại Bàn Tử có vẻ rất thích nó, tới mức không lỡ buông tay, quả thực còn tưởng muốn nuốt nó vào trong bụng.

“Cái quái gì chứ, lần này thật sự giàu to rồi, Thiên Chân, cậu đoán thử xem nếu thứ này vượt khỏi tay chúng ta thì ai có đủ khả năng để tiếp quản nó?”

Tôi nghĩ ngại một hồi, bỗng có một linh cảm rất lạ:

“Điều này, khó nói lắm.”

Cùng lúc bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi xe, dọa cho chúng tôi nhảy dựng lên, Bàn Tử lập tức ôm vật kia vào trong lòng, nói:

“Được rồi, con bé kia đã trở lại, đừng bàn nữa, chúng ta sẽ bảo vệ thứ này, sớm hay muộn cũng sẽ có người nói cho chúng ta biết. Trước mắt vẫn phải giấu nó đi đã.”

Nói rồi mang nó vào trong phòng, Bàn Tử thực thông minh, leo lên trên xà nhà nhét vào trong cục gạch trên đó. Vừa nhìn ra ngoài quả nhiên đúng là Hoắc Tú Tú đã trở lại, đằng sau còn có vài người khác ôm theo bao lớn bao nhỏ, đặt lên trên lầu, đều là những đồ đạc mà cô ấy nói. Bàn Tử phản ứng rất nhạy, lập tức làm như trước giờ không hề có cái gọi là ngọc tỷ, liền lao ra hỏi ngay có đem rượu theo không.

Tú Tú lấy la hai bình rượu không nhãn:

“Rượu nước hai hảo hạn, bảo đảm các anh chưa bao giờ được thưởng thức qua.”

“Nói điều, rượu nước hai rồi mà còn là hảo hạn sao?” Bàn Tử bật lại.

Lại thấy những người đi cùng cô gái tới chào hỏi vài câu rồi rời đi, nhưng Tú Tú lại không đi cùng, ngược lại liền lấy trong túi của mình ra một hộp đựng thức ăn:

“Lạc rang nhé:D”

Tôi nhìn những người kia đi khuất, liền lấy làm lạ nói:

“Cô không về theo à?”

“Em mà về thì các anh sẽ buồn lắm, nhà hoang, ba ông con giai, rượu nước hai, còn thiếu sợi dây thừng, các anh uống xong liền cùng nhảy lên thất cổ luôn là cái chắc.” Cô ấy nói.

“Có thêm một ma nữ như cô thì chúng tôi cũng vẫn thất cổ như thường.” Bàn Tử lại bật. (hahahahaha anh nói rất hay:D)

Tôi hỏi: “bà nội cô có biết cô tới đây không? Đừng để cho bà bà phải đi tìm chứ.”

“Ngô Tà ca ca, anh thực sự đã quên hay chỉ giả vờ hồ đồ vậy, tới tính cách của em anh chẳng lẽ cũng không nhớ được chút nào sao?”

Tú Tú chớp chớp mắt, “bà nội em không biết, nhưng bà bà cũng sẽ không đi tìm em, vì từ khi tám tuổi em đã một mình nhảy máy bay, đi từ Trường Sa tới Bắc Kinh như đi chợ, bà bà có thể yên tâm cho em đi một mình, hơn nữa lần này tới đây là để trao đổi chút tin tức với anh, chắc chắn sẽ rất an toàn.”

Đôi với cô ấy tôi thật sự không đào được chút ấn tượng nào, cô ấy tinh quái tới mức bất thường, tôi cũng không chịu để mình yếu thế liền ra vẻ ngây ngô hỏi: (thực ra anh không cần giả bộ ngây ngô đâu:D)

“Cô thật sự muốn đôi trác sao? Tôi còn tưởng cô chỉ nói đùa thôi, bằng cách nào đây? Sao tôi có thể tin là cô nói thật được?”

“Anh có thể thử em mà:D “Tú Tú cười nói

“Thử cô? Thử thế nào?”

Tôi thậm nhủ không biết cô có những tin tức gì đây.

Bàn Tử liền nhẹ giọng bỡn cợt:

“Thiên Chân, có phải tiểu thư đây đang câu dẫn cậu không?”

Tôi huých cho anh ta một cái bảo đừng có nói nhảm, Tú Tú lại lên tiếng:

“VẬY em và anh nói về một chuyện, sau khi anh nghe xong thì hẳn sẽ biết là em có đủ tư cách để trao đổi thông tin với anh không.”

Tôi càng lúc càng hiểu ra ẩn ý kia, liền gật đầu xem cô ấy muốn giở trò gì.

Cô ấy nhìn về phía tôi, làm mặt thần bí đáp:

“Hồi còn bé em từng được xem qua một băng ghi hình, sau khi xem xong nó em thấy vô cùng nghi hoặc, đi hỏi bà nội thì cái gì bà cũng không nói, còn mắt em té tát. Về sau em tự đi điều tra vấn đề, em phát hiện chuyện mà chúng ta điều tra có vẻ như liên quan tới nhau, em nói thế anh đã tin em chưa.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, cũng không ra vẻ gì lắm, vì trong lời tự thuật của mình với lão bà bà cũng từng đề cập qua chuyện như vậy, kia dễ là do cô ấy bịa ra.

Tú Tú thấy tôi không có phản ứng gì, liền thở dài thốt ra một câu:

“Cá ở chỗ tôi.”

§16. Cá ở chỗ tôi

Editor: Tổng Mặt Than
Beta: thieudieututai

“Cá ở chỗ tôi”

Đây chính là một câu mà tôi tìm thấy trên mạng khi điều tra về tên của đội khảo cổ, nó xuất hiện trên một trang web tìm người.

Vừa rồi trong lúc kể lại chuyện của mình cho lão bà bà nghe, tôi không đề cập tới câu này, vì chút chi tiết này tôi hoàn toàn lược bỏ, Hoắc Tú Tú tự nhiên đọc ra, trong giọng điệu còn pha chút bồn chồn, tôi nghe dứt câu mặt liền kinh ngạc, thậm chí nghĩ cô ấy chắc hẳn là biết được chút ít vấn đề. Nếu không thì sẽ không thể biết được chuyện quan trọng như thế.

Xem ra, cô ấy cũng từng lên mạng đề điều tra về tên tuổi của những người kia, cũng từng vào trang web đó, nói vậy thì cô ấy ít nhất cũng từng nghiên cứu về vấn đề này.

Đối với Tú Tú, tôi cảm thấy mình bình tĩnh tới kỳ lạ, không hề có chút nghi hoặc nào, chắc do cô ấy vẫn còn nhỏ nên bản thân cảm giác kinh nghiệm gian hồ so với một cô bé gái thì hơn hẳn. Nhìn ánh mắt đặc ý của cô nàng, tôi còn suýt chút nữa thì bật cười, thậm chí có gì mà thích trí dữ vậy:D.

“Được rồi, tôi thừa nhận là cô cũng từng điều tra chuyện này, có điều là cái trang web kia thực ra rất dễ để tìm kiếm, đó không có nghĩa là cô sẽ biết được những gì mà chúng tôi không biết. Tôi mấy năm trước cũng từng nhìn thấy một bức ảnh.”

Tú Tú mặt không biến sắc, vẫn giữ nguyên biểu cảm đó nhìn tôi, từ từ nói:

“Anh nói không đúng, em cũng không nói là mình tìm thấy bức ảnh kia trên mạng.”

Tôi sửng sốt, cảm thấy lời của cô ấy có chứa một ẩn ý sâu xa, ban đầu tôi còn bị thái độ của cô ấy hù, vội vàng lấy lại phản ứng, cũng nhận ra được cái điệu cười kia không phải chỉ đơn giản là của một đứa trẻ đặc ý.

Tôi nghĩ sao cô ấy có thể nhìn tôi tự tin như vậy, tôi cũng không có chút biểu hiện bị động nào, ngữ khí cũng không yếu, nhưng nhìn ánh mắt không chút dao động của cô ấy, dường như đã nắm chắc trăm phần trăm có thể thuyết phục tôi, vừa như cố ý giải thích vừa như không muốn vậy.

Tôi ngầm đoán một lát, khả năng cô ấy đang lừa đảo là không lớn, vì như vậy rất hèn kém, nhưng nếu như không phải lừa đảo, nói cách khác là cô ấy nói thế vì nó rất có lợi. Mà đó lại là chuyện tôi không thể lý giải được, nghĩ tới đó đột nhiên nảy ra một ý niệm, thậm chí không thể nào.

“Đại tỷ”. Tôi buột miệng nói: “thông báo tìm người kia, chẳng lẽ là do cô truyền ra? Câu đó cũng là do cô viết?”

“Ừm, rất ngoan.” Hoắc Tú Tú đắc ý nói: “anh vừa nói anh tìm kiếm tên của những người đó, em cũng biết anh nhất định sẽ tìm ra được tấm ảnh kia.”

“Cô-”

Tôi nhất thời không biết phản ứng thế nào, thế quái nào, tôi nghĩ người phát ra thông báo kia tuổi ít nhất cũng phải bằng chú Ba, hoặc là anh em trong đội khảo cổ năm đó, không ngờ người đó hóa ra lại chính là cô gái này.

Tú Tú lấy trong túi ra một quyển bút ký bìa hoạt hình, mở ra một bức ảnh đen trắng đem cho tôi xem. Đó là bức ảnh mà đã chụp ở trương hợp, bên trên còn viết vài chữ “cá ở chỗ tôi”, giống y bức tôi đã nhìn thấy trước kia. Đây hẳn là bức ảnh gốc sau đó được quét rồi đăng lên mạng.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bức ảnh nguyên bản của bọn họ, cầm trong tay cảm giác rất hoài cổ.

“Anh nhìn đây”

Tú Tú lại lấy ra một bức ảnh khác cho tôi xem.

Tôi liếc qua liền nhận ra ngay đó là ảnh hoắc linh khi còn trẻ, chụp toàn thân, nhìn ra lúc đó cô ấy cùng vừa qua tuổi thiếu nữ, mặc một bộ y phục đặc biệt của thời đó, tóc buộc đuôi ngựa, bên cạnh ghi: “kỷ niệm tuổi thanh xuân”. Lòng thôi có chút xao động, vẻ đẹp kia quả thực rất quyến rũ, nhìn rất giống với Tú Tú đang đứng trước mặt mình.

“Đây là di em chụp lúc mười tám tuổi, trong chính dinh thự.”

“Vậy thì sao?” tôi kỳ quái.

“Anh nhìn bức này nữa”

Tú Tú lại lấy ra một bức ảnh khác, là một ảnh cắt trong báo, chụp một chiếc xe giải phong treo cầu hoa, không biết là đang tham gia hoạt động gì ở Bắc Kinh, tôi có thể nhận ra cái xe tải kia chỉ làm nền, cacsì chính là chụp hoắc linh đang đứng ở bên đường kia, tôi thấy cô ấy như cái biển báo giao thông vậy:D

“Đây là em tìm thấy trong bảo tàng bắc kinh, hình như là vào năm 1984, trên cùng một đường chỉ khác ảnh chụp thôi. Em căn cứ vào chiều cao của xe tải, và góc chụp kia có thể đoán được độ cao của cột mốc kia, thông qua cột mốc đó sẽ có thể đoán ra được di em cao bao nhiêu, đồng thời em cũng biết là di lúc đấy đi giày, có thể suy được tiếp là nếu di để chân trần thì đại khái là cao khoảng một thước sáu tám. Giờ nhìn bức này.”

Tú Tú lại đưa cho tôi một bức ảnh màu khác, tôi vừa nhìn thì nhận ra đó là

bên tàu Tây Sa mười người bọn họ chụp, nhưng trên bên không có ai, chụp riêng cảnh, trong đó có một mỏm cát, trên đồng dây thừng bên cạnh là một chiếc xe đạp phượng hoàng.

“Trước đây em đã tới bên tàu đó, dùng góc chụp như thế này, lấy bên tàu và đồng dây thừng làm tiêu chuẩn, dựa vào độ cao của chiếc xe đạp kia và đôi giày, trong thí nghiệm chụp ảnh em thấy đi chân đất, cao khoảng một thước sáu mốt”.

“Kém tám phân.” Bàn Tử nhíu mày.

“Em đã liệt kê ra tất cả các loại giày, vì là lúc đó giày cũng không nhiều, sau khi chúng thực được biện pháp pháp đo lường này, kết quả vô cùng chuẩn xác, nếu tính cả đi giày thì người trong hai bức ảnh có chiều cao như nhau, nhưng nếu bỏ giày ra và tính lại, sẽ thấy là trong bức tuổi thanh xuân, khi đã trưởng thành mà đi lại thấp đi tám phân.” Tú Tú nói, “đây thực ra là hai người, suy luận của anh là đúng!”

Tôi thờ dài một hơi, Tú Tú lại nói: “em còn chưa cho bà nội xem đâu, nhưng có vẻ là đi của em thật sự đã chết.”

“Em gái thật thông minh”. Bàn Tử nhìn chán mấy bức ảnh, “đây cũng xem như là một loại công nghệ cao”.

“Em là con người tri thức, khác xa với mấy người các anh”, Tú Tú đắc ý nói, “sao, giờ đã thấy em đủ tư cách trao đổi với các anh chưa?”

§17. Bí mật tiền quân thần tặc

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Nhưng tôi lại không tỏ thái độ gì lúc đó, rõ ràng là mình chẳng thể tin tưởng ngay được, nhưng tôi biết trong lòng mình gần như đã chấp nhận rồi.

“Nói thật thì những lời anh vừa nói khiến em nghĩ tới người thân của mình, anh biết không, khi một người bắt tay vào điều tra việc gì đó, mà càng điều tra càng thấy sự việc trở lên hỗn loạn, cảm giác như mình muốn phát điên lên được. Nghe anh nói, em mới thấy rõ ràng chúng ta là giống như những kẻ ngốc, điều đó cũng thật đáng mừng.”

Tú Tú làm ra vẻ người lớn, “anh nói xem chúng ta có nên nâng ly vì chuyện đó không?”

“Vì sao em lại có hứng thú với chuyện đó?”

Bàn Tử là người ngoài cuộc nên đầu óc tỉnh táo hơn những kẻ trong cuộc như chúng tôi, còn không muốn chấp nhận:

“Sao em biết về băng gì hình kia?”

Hoặc Tú Tú gật đầu nói: “đối với một tiểu thư đài các như em, khi xem băng ghi hình đó, quả thực thế giới quan lập tức sụp đổ.”

Bàn Tử liền rướn mày lên nhìn tôi: “thấy chưa, anh đã nói mà, người lớn thì còn xem được, đã xem xong những băng ghi hình đó thì phải cất đi, nếu không lũ trẻ chúng nó nhìn thấy, chính bằng đầu độc thanh thiếu niên.” (ý anh là băng ma?:D)

Hoặc Tú Tú đập vai Bàn Tử một cái: “em biết ngay Bàn Tử nhà anh giỏi tưởng tượng mà, hoàn tưởng vừa thôi, không phải ai cũng xấu xa như anh đâu.”

“Em nói như vậy sẽ làm mất lòng Phật Di Lặc đó.” Bàn Tử nói

(Phật Di Lặc là thần mỡ của Bàn Tử, Bàn Tử luôn coi mình được thần mỡ phù hộ:D)

Tôi cắt ngang câu chuyện luyên thuyên của hai người bọn họ, bản thân hiểu ra những gì cô ấy nói:

“Thực tình cô đã điều tra chuyện về bọn họ? Là vì băng ghi hình kia phải không?”

Tú Tú gật đầu: “hơn nữa còn có một ít thu hoạch, tuy là em điều tra ít hơn so với các anh, không trải qua nhiều sinh ly tử biệt như các anh, nhưng em có cái mà các anh không có. Thứ nhất là bà nội em chưa mất, thứ hai là em có thể đi tới những nơi mà người bình thường không thể vào, em còn nắm

trong tay rất nhiều hồ sơ mà các anh không có. Vì thế mà e không dám nói là những gì mình điều tra được nhiều hơn, nhưng nhất định phần lớn những thứ đó các anh đều không biết.”

Tôi hứng thú: “ai da, vì thế mà cô muốn trao đổi thông tin với tôi?”

“Đối với em thì không vấn đề, nhưng đối với các anh thì như những gì các anh đề cập, chúng có vẻ rất quan trọng. Vì thế nên em cảm thấy anh không có lý do gì để cự tuyệt cả.”

Tú Tú cười gian một tiếng, khoe miệng lộ ra chiếc răng nanh: “nếu anh nói cho em biết thứ mà em cần, em còn khuyến mại thêm cho anh một cái thom nữa:D “. Nói xong liền cười khúc khích nhìn tôi, ánh mắt long lanh mê hoặc kinh người.

Tôi nhìn cô ấy, cảm giác con bé này tuy điên điên khùng khùng (phũ vãi luôn:D), còn rất tinh quái, nhưng nói chuyện có trật tự, suy nghĩ cũng rõ ràng. Trong lòng thầm than, trẻ con của Hoắc gia hình như đứa nào là gái cũng đều rất lợi hại, đàn ông làm sao mà người ta chiều nổi, khó trách sao ông nội tôi cuối cùng lại chọn lấy bà nội. Còn ít tuổi như vậy mà đã ra dáng một cô gái có sức quyến rũ chết người, cái khí chất đó đã khiến tôi cũng phải thuận theo ý muốn của cô ấy, lớn đầu rồi mà còn bị một cô bé đùa giỡn.

Uống một hớp rượu xái lấy lại tinh thần, thậm chí phải cẩn thận, chưa thể lập tức đáp ứng cô ấy được, lại nói:

“Tôi chưa tin cô, thứ trong băng ghi hình đó, có thể khiến cho một đứa bé gái cảm thấy thích thú như vậy. Cô có thể nói trước cho tôi biết, bên trong quay cái gì.” Tôi nghĩ thử xem động cơ của cô ấy có thật hay không.

Tú Tú không chút phật lòng, thẳng thắn trả lời:

“Là dì của em, hay chính là người mà anh nói, Hoắc Linh.”

“Cậu ta điều tra chú của cậu ta, em lại điều tra dì của em sao? Lão Cửu Môn mấy người đều như vậy à, không có tí riêng tư trong gia đình nào hết vậy?” Bàn Tử bực mình nói.

Tôi cũng giật mình, xoa tay bảo Bàn Tử đừng xen lời vào đây, “chẳng lẽ là dì cô đang chải đầu?”

Tú Tú lắc đầu: “không phải, băng ghi hình đó đã bị bà nội em tịch thu, có điều là nội dung bên trong có đánh chết em cũng không nhằm được. Hơn nữa, vừa nếu nói ra, các anh chắc chắn sẽ biết đó là thật. Thế nào, thông tin của em không được miễn phí đâu, Ngô Tà ca ca, anh có đổi không?”

Tôi nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật đầu, rồi liếc Tú Tú nói:

“Một chút nữa đã, em gái, nếu như em nói ra điều quan trọng, Bàn gia anh đây sẽ tặng em một cái thom, trong băng ghi hình đó có nội dung gì?”

Hoặc Tú Tú chóp chóp đôi mắt quỳnh rũ:

“Là dì em, còn có vài người nữa, bọn họ đang bò trên mặt đất.”

§18. Kỳ lân trên lưng

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Bầu không khí bỗng chốc trở lên vô cùng quái dị, tôi nhìn Hoắc Tú Tú, quả thực cảm giác như trước mắt mình là một con tiểu hồ ly.

Chính xác thì cô ấy vừa nói tôi đã hiểu ngay, tình hình như thế nào, tôi cũng biết, cô ấy chắc chắn không phải đang muốn phô trương thanh thế. Thậm chí tôi tin là cô ấy chắc chắn đang nắm trong tay một vài thứ tôi không biết. Nhưng nhìn vào ánh mắt ấy, tôi lại cảm thấy mình như bị trúng phải ảo giác, cho rằng chủ đề lúc này không còn là những điều đó nữa.

Hoắc Linh và những người khác bò trên mặt đất, chắc giống với tình huống trong băng ghi hình tôi đã xem, có vẻ như là trong tay Hoắc lão bà cũng giữ một băng ghi hình từ Cách Nhĩ Mộc.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Một lúc sau tôi bỗng có cảm giác hơi mất mặt, ba nam nhi đại trượng phu, trong một căn nhà hoang, uống rượu xái, đột nhiên từ đâu có một con bé gái chạy tới muốn trao đổi tin tức, thế mà vẫn phải vòng vo nghĩ đi nghĩ lại. Còn gì là cái khí phách của thằng đàn ông sao, so ra như vậy càng thấy ba người chúng tôi đang làm ra cái vẻ hết sức là bi ối. Giờ phải mau chóng bỏ thái độ đó đi, nếu không thoải mái đáp ứng, làm như vậy thực quá mất thể diện.

Vì thế liền thờ dài, gật đầu nói:

“Được, tôi tin cô, có điều, phần lớn những gì tôi biết tôi đều đã nói cho bà nội cô rồi, còn lại chỉ là chút tiểu tiết. Có khi sẽ khiến cô phải thất vọng.”

Hoắc Tú Tú ư một tiếng đáp:

“Không sợ, nói trắng ra chuyện này có thể đem ra trao đổi không quá tệ, phải không?”

Tôi gật đầu, Tú Tú lại nói: “đến lúc rồi, em đang nghĩ những chuyện anh vừa nói, tòa bộ sự việc có vẻ rất phức tạp, vốn là em muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, nhưng khi đó thông tin của chúng ta sẽ bị chồng chéo lên nhau. Vì thế có lẽ chúng ta sẽ bắt đầu từ một truyện nào đó trước.”

Tú Tú nhìn về phía Muộn Du Bình, “chi bằng là bắt đầu từ anh ta đi, nói cho em biết chuyện liên quan tới anh ta, anh kể chuyện ở cổ mộ trên đỉnh Tuyết Sơn ấy.”

Tôi và Bàn Tử đưa mắt ra hiệu, Bàn Tử ho khan một tiếng, đáp: “anh đồng ý, vậy em nói gì trước?”

Tú Tú nhìn tôi: “các anh có phải đàn ông không vậy, còn muốn chiếm tiện

nghi nữa sao.”

Bàn Tử còn muốn nói lý lẽ, tôi liền ngăn anh ta lại, thậm chí nói cũng không có vấn đề gì quan trọng, liền đáp chúng ta sẽ nói trước. Vì thế từ đầu tới cuối, tất tần tật những chuyện xảy ra ở vân đình thiên cung đều đem ra kết cho cô ấy.

Tôi nói rất tỉ mỉ, vì trước đã kể sơ lược cho lão bà bà bên kia nghe, giờ mà cũng kể sơ lược nữa thì chẳng bằng lãng phí thời gian. Kể thẳng một mạch mất hơn nửa giờ. Trong lúc đó, Tú Tú không hề chen ngang nửa lời, nghe say sưa, có thể bởi vì có mỹ nữ nghe mình nói, nên bản thân kể cũng có phần xuất thần nhập hóa. Bàn Tử còn phải bật ngón tay cái, nói tôi có tài thơ văn thiên phú.

Nói xong rất lâu Tú Tú vẫn ngồi bất động, như là đang suy tư điều gì, Bàn Tử phải gọi hai tiếng cô ấy mới ngẩng dậy, hắng giọng nhìn Muộn Du Bình:

“Vị ca ca này lợi hại như vậy khó trách sao bà nội em phải quỳ xuống, em còn tưởng hôm nay quỳ thật mất mặt, nhưng giờ lại thấy đó là việc nên làm.”

“Sao, còn yêu cầu gì nữa không?”

Bàn Tử hỏi cô ấy. Tú Tú lắc đầu:

“Đầu óc em đang loạn hết lên, em chỉ nghĩ ra được một ít, nhất thời vẫn không thể xâu chuỗi chúng lại với nhau, chờ một lát đã, không biết chừng còn ra được kết luận.”

Bàn Tử nhìn tôi cười: “câu này giống tính cách cậu thật, đây hẳn là Thiên Chân phiên bản nữ rồi:D”

“Giờ tới lượt cô.” tôi nhắc nhở Tú Tú.

Cô ấy lấy lại bình tĩnh, hít vào thở ra một hơi.

“Được, để em nghĩ nên nói thế nào đã.” Tú Tú ngẫm một lát rồi tiếp:

“Đó giống như là một cơn ác mộng vậy”

“Ác mộng?” Bàn Tử nhại méo cả miệng.

Tú Tú đáp: “thực ra, phải nói là bà nội em ngủ mơ.”

Tiếp đó, Hoắc Tú Tú bắt đầu thuật lại chuyện xưa của cô ấy.

Vừa rồi tôi thấy Tú Tú tập trung tinh thần nghe mình kể mà bản thân dào dạt đắc ý, nhưng tới khi cô ấy bắt đầu kể chuyện của mình, dường như tôi cũng có phản ứng y hệt. Tôi vô cùng kinh ngạc bởi những gì cô ấy đã trải qua. Đồng thời lại thấy cực phức tạp, quả thực không kém gì chuyện của tôi. Hơn nữa Tú Tú còn thỉnh thoảng điểm thêm một vài suy nghĩ đặc biệt nữ tính của mình vào, nó khiến tôi nghĩ có khi nào cô ấy đã tiếp cận gần hơn với sự thật.

Quả thực, mọi chuyện đều bắt nguồn từ một giấc mộng, nhưng nó lại không có liên quan quá lớn, vì tới bây giờ cô ấy cũng không biết giấc mộng đó là gì. Điều cô ấy cảm thấy thú vị là vì trong lúc bà nội cô ấy gặp ác mộng, luôn thốt ra những lời nói mê sảng.

Đại khái là vào sáu bảy năm trước, Hoắc Tú Tú khi đó vẫn còn là một cô bé, như trong lời nói của cô ấy, thì là có mặc váy ngắn cũng chẳng có người buồn ngắm, cô ấy là cháu gái được Hoắc lão bà cưng chiều nhất, cứ mỗi khi hạ về, cô ấy lại từ Trường Sa nóng như lò lửa để tới Bắc Kinh nghỉ mát. Lúc đó, Hoắc lão bà sẽ đưa cô ấy đi mua rất nhiều thứ. Sau thì đi chơi biển và thăm thú Di Hòa Viên, còn tới cả cổ thành Uyển Bình để ăn quà vặt nữa.

Nhưng, bất luận là thân mật cỡ nào thì Hoắc lão bà cũng luôn giữ một thói quen, là tới buổi tối bà bà chỉ có thể ngủ một mình. Bất luận là ngủ ở đâu, thì bé con cũng không được ngủ chung với bà nội.

Nói lão bà bà ở khi đó là tứ hợp viện, phòng ngủ đặc biệt lớn, hai mươi người nằm vẫn còn thừa, lúc Tú Tú đã có thể hiểu chuyện thì rất tò mò. Cô ấy nghĩ rằng bà nội quý mình như thế mà lại không cho mình ngủ cùng thì thật là lạ. Nhưng cũng không bao giờ dám hỏi. Buổi tối thường có một bảo mẫu ngủ cùng phòng với cô ấy.

Có một hôm, đang nửa đêm thì cô ấy tỉnh dậy, thấy bảo mẫu không ở bên cạnh, một mình trong căn phòng cũ, bên ngoài khoảng không tối đen, không gian vô cùng rộng, ánh trăng mờ mờ ảo ảo, mọi thứ hiện lên thành những bóng đen kỳ dị khiến người ta phải sởn gai ốc. Khi đó Tú Tú cũng có sức tưởng tượng rất phong phú, lập tức bị xung quanh dọa cho tái mặt.

Cô ấy gọi vài tiếng, bảo mẫu không hề đáp lời, thế là cô ấy bắt đầu run lên, lúc đó người đầu tiên Tú Tú nghĩ tới chính là bà nội. Vì thế lập tức nhảy xuống giường, chạy sang phòng của bà nội, muốn chui vào lòng bà.

Nhưng khi Tú Tú vén tấm màn che giường cũ kỹ lên, lại thấy trên giường không có ai cả. Cô ấy sững người một lát, bỗng nhiên mồ hôi lạnh toát ra, dựa vào chút ánh sáng ít ỏi, Tú Tú trông thấy bên trên khung giường kia có treo một thứ gì đó.

Ngẩng đầu nhìn, cô ấy đã nhìn thấy một cảnh tượng kinh dị nhất trong cuộc đời mình, bằng một tư thế hết sức quái đản, bà nội đang treo mình trên thành giường, hai mắt trắng dã, tóc tai bù xù, hết như đang ngủ say.

Tú Tú bị dọa sợ tới tiêu ra quần, ngồi bệt xuống đất suýt thì ngất, cũng không biết qua bao lâu, cô ấy chợt nghe thấy bà nội nói gì đó.

Ban đầu Tú Tú còn định gọi bà, nhưng nghe kỹ lại thì phát hiện có gì đó bất thường, đó là bà nội đang nói mê.

Bà nội Tú Tú nói là:

“Không còn thời gian.”

§19. Chuyện thư xưa

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tôi nghe mà lạnh cả người, tay bắt giắc run run, phải mất hồi lâu mới thốt lên được:

“Tại sao bà nội cô lại như vậy? Chẳng lẽ bà bà mắc bệnh gì kỳ quái ư?”

“Sau đó bảo mẫu tìm được em, hóa ra là cô ấy đang đi nhà vệ sinh. Từ đó em rất sợ bà nội, tới khi bản thân bắt đầu biết suy nghĩ thì bà nội mới nói cho em biết, đó là súc cốt công của nữ nhân họ Hoắc, khi ngũ xương khớp phải treo lên mới có thể đạt được trình độ súc cốt như vậy. Bà nội học nó từ khi còn là một thiếu nữ mười chín tuổi, hiện tại không thể ngủ giường được, nhiều chỗ bị gai xương, chỉ có nằm treo như vậy mới không đau.” (cô cô tiểu long nữ:D)

“Quái, vậy trước khi ông bà nội cô động phòng chắc phải luyện tập góm lăm!” Bàn Tử nói.

Hoắc Tú Tú không đếm xỉa gì tới anh ta, tiếp tục kể:

“Chính vì thế mà nó đã khắc sâu trong tâm trí em, do đó mà em sau khi nghe bà nói câu đó thì rất lưu tâm.”

Như tự thuật của Hoắc Tú Tú và những gì tôi quan sát được, có thể thấy là cô ấy đã sớm có thể giới quan của riêng mình, hơn nữa tư duy cũng độc lập, đối với một cô gái có thể suy nghĩ chín chắn từ rất nhỏ thì tư thế ngủ và những câu nói mê sảng kia hẳn phải rất để ý. Đương nhiên là cách để ý đó không thể giải quyết chóng vánh được, sở dĩ cô ấy có cảm giác câu nói mê sảng kia không phải mang ý nghĩa tầm thường là vì sau đó, cô ấy lại nghe thấy những lần mê sảng giống nhau.

Tới khi Tú Tú lớn lên, cô ấy bắt đầu tin rằng trong thâm tâm bà nội kiên cường mạnh mẽ như thạch bàn của mình, có ẩn giấu một khúc mắc rất lớn.

Khúc mắc này hết sức bí ẩn, có lẽ tới chết bà bà cũng sẽ không nói ra, nhưng Hoắc Tú Tú có thể xác định được rằng khúc mắc đó nhất định có liên hệ với câu nói kia.

“Không còn thời gian!”

Cái gì không còn thời gian chứ?

Rất khó để diễn tả được lòng hiếu kỳ, nó giống như là một sự sai khiến từ trong vô thức, hoặc như cô ấy nói, hi vọng bà nội yêu quý vì mình mà có thể tháo gỡ hết những khúc mắc này. Tú Tú bắt đầu bằng những cách cố tình hoặc vô ý mà từ từ dò hỏi về chuyện này, điều khiến tôi giật mình là trong

công cuộc điều tra, cô bé đã thực hiện một hành động rất táo bạo. Rõ ràng là tư duy đó cùng với độ tuổi của cô ấy hoàn toàn không có quan hệ gì cả.

“Bé gái Hoắc gia bọn em thường vừa xinh xắn lại vừa khôn khéo, phàm cứ là nam thì đều tuấn tú nhưng lại có vẻ ngu dốt.” Cô ấy giải thích: “Không biết vì sao nữa, chắc là vì bé gái đều được di truyền của bà nội. Anh trai em có thể là một ví dụ, cực kỳ thiếu đứng đắn.”

“Anh cảm thấy không dung lại đi điều tra bà nội mình mới là kẻ làm việc thiếu đứng đắn.” Bàn Tử vặc lại một câu.

Tú Tú nghĩ ngợi, đại khái là cảm thấy cũng đúng, thở dài:

“Tóm lại là điều tra một hồi, uẩn khúc trong lòng bà nội em liền trở thành uẩn khúc trong lòng em.”

Tú Tú chính thức bắt đầu thăm dò chuyện này là khoảng bốn năm trước khi cô ấy mười năm tuổi, tất cả sự việc đều không có một chút manh mối nào. Chỉ có một câu “Không còn thời gian”, nếu cho tôi chắc chắn không thể nào thực hiện được, nhưng đối với Tú Tú, tôi thực sự không thể tưởng nổi có một người kiên định như thế.

Ban đầu cô ấy muốn tìm nhật ký của bà nội mình, nhưng đáng tiếc là không phải ai cũng có thói quen viết nhật ký, trước kia bà nội của cô ấy lưu lại nhiều văn tự, không như là người nhà tôi, bà nội tôi là tiểu thư khuê các (chú ý là bà nội của tôi) là giáo dục con cái, hoặc ít hoặc nhiều đều phải đọc qua sách thánh hiền, ngay cả chú Ba tôi khi chưa nói lời nào cũng có thể giả mạo giống ba phần một gã thư sinh một sách. Tác phong của Hoắc gia có vẻ thiên về công danh lợi lộc và giang hồ, người phụ nữ vừa giỏi giao tiếp, vừa hạ đầu lại vừa thay chồng dạy dỗ con cái. Không có thời gian luyện bút pháp viết văn thơ gì đó, vì thế nên tính cách của Hoắc lão bà ngày xưa tuyệt nhiên không giống như Lâm Đại Ngọc. Do đó tất nhiên cũng chẳng có chuyện lưu lại nhiều giấy tờ sổ sách.

Nhưng Hoắc Tú Tú cũng không phải không tìm được gì, cô ấy phát hiện rất nhiều thư, được đặt trong ngăn kéo, cô ấy mở ra xem xem có thể thấy được bức thư tình hồi còn trẻ nào không, đọc tới lúc hết cả thùng thư. Đáng tiếc là tất cả đều là thư từ công tác, hoàn toàn không có nội dung mà cô ấy muốn biết.

Có điều là Tú Tú cũng phát hiện được một chỗ kỳ quái.

Cô ấy thấy bắt đầu từ năm 1995, mỗi năm đều có một bưu kiện rất đặc biệt, đó là một bọc hàng, căn bản là cứ khoảng giữa tháng ba là lại gửi tới. Năm đó gửi bưu kiện là có giấy thông báo, sau đó là bưu điện giữ lại, vì Hoắc gia địa vị khác người, nên tất cả mọi thứ đều phải có người chọn lọc qua, sau đó mới được lập hồ sơ. Phần lớn những bưu kiện đó đều đã bị kiểm

tra qua, đồ vật ở bên trong có thể nhìn ra được, nó gửi cho ai thì tên tuổi ghi ở đằng sau, Tú Tú thấy điều kỳ quặc kia là trên tờ thông báo đó.

Trên bản kê khai những năm 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, đồ được bọc trong bưu kiện đều là: băng ghi hình. Mà người nhận đồ đều là bà nội cô ấy.

Cũng chính tại tháng ba những năm đó, đều có người người gửi tới băng ghi hình cho bà nội cô ấy.

Bà nội Tú Tú là một người cực kỳ bảo thủ, băng ghi hình đâu có chút liên quan gì tới bà bà.

Không nghi ngờ gì nữa, Tú Tú cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với những băng ghi hình đó. Vì thế mà cô ấy bắt đầu chú ý, đồng thời lựa thời cơ thích hợp để tìm những bản băng ghi hình kia.

(Tôi nghĩ trước đây mình cũng từng trải qua việc như vậy, chẳng qua khi đó là bố tôi qua Hong Kong thăm bạn có mang về ba bản, sau này tôi mới thấy mình không phải thích cái hình ảnh màu trong đó, mà là hứng thú với chính cuộn băng ghi hình kia.)

Vì thế mà thậm chí cô ấy đã thực hiện một kế hoạch vô cùng cẩn kẽ, ví như là khi nào thì bà nội ra khỏi cửa, sau khi thấy băng ghi hình rồi thì phải xử lý như thế nào. Do đó Tú Tú đã lấy tiền tiết kiệm hai tháng trời của mình ra để mua một cái đầu đĩa, sắp xếp sao cho nó nổi với ti vi trong nhà.

Cuối cùng thì cô ấy cũng tìm được băng ghi hình, nó nằm dưới sàn tủ trong phòng bà nội, Tú Tú lấy một bản, chạy ra phòng khách thu lại vào băng trắng, sau đó lại mang để vào chỗ cũ. Toàn bộ quá trình khẩn trương như làm đặc công vậy.

Sau khi chọn được một thời gian lý tưởng, Tú Tú tới nhà bạn cô ấy để xem băng ghi hình kia.

Nội dung băng ghi hình quả nhiên đúng như cô ấy nói, hình như là cảnh giám sát, đó là một phòng nhỏ vô cùng tối tăm, mấy người mặc quần áo trắng, bò qua lại trên mặt đất. Cả nội dung băng ghi hình có hơn ba mươi phút, cô ấy nhận ra người bên trong kia chính là dì của mình, Hoắc linh.

Dì của Tú Tú trong băng ghi hình như người mất hồn, bò qua lại trên mặt đất, nhìn thật sự rất khủng khiếp.

Hồi còn bé cô ấy chỉ biết là dì của mình bị mất tích, cho nên khi nhìn thấy băng ghi hình này, cô ấy đã sợ tới mức hồn bay phách tán. Tú Tú không biết được tình huống đó nghĩa là gì, cũng không biết phải là sao, theo bản năng chỉ nghĩ được là đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Bà nội dường như muốn giấu bí mật này đi, quả thực trong lòng bà có một khúc mắc vô cùng đáng sợ.

Nhưng cô ấy không dám hỏi bà nội mình chuyện sao lại như vậy, vì Tú Tú

biết là sẽ không có kết quả gì, càng không dám nói cho người khác biết, trong một tháng sau tâm lý của cô ấy vô cùng hoảng loạn.

Nhưng có lẽ vì Tú Tú và tôi có tính cách tương đồng nên sau khi cô ấy có thể bình tĩnh lại, trong lòng bỗng nảy sinh một khát vọng mãnh liệt đối với chân tướng, nó tra tấn, xui khiến, làm cho lòng hiếu kỳ trong thâm tâm càng thêm dữ dội, người ngoài sẽ rất khó hình dung.

Sau đó thì Tú Tú vẫn tiếp tục điều tra, ban đầu không có kết quả, mãi cho tới khi cô ấy áp dụng được một biện pháp rất linh hoạt nhưng lại vô cùng mạo hiểm.

Trong mấy tháng tìm kiếm, cô ấy phỏng theo nét chữ của bà nội để viết cho chủ bưu kiện kia một bức hồi âm.

Thư viết đại khái như sau:

Các vị!

Tôi gần đây lại mơ thấy chuyện cũ, bao nhiêu năm rồi cơn ác mộng đó không thể xua tan được, chẳng đoán được mọi người có thể mạnh khỏe hay không, người ai cũng có tuổi rồi, nửa chân đã bước vào quan tài, mong có thể cùng mọi người gặp mặt, có chút chuyện năm xưa tôi chưa nói, giờ nghĩ tới, có thể rất quan trọng, hi vọng được hội ngộ, coi như là bạn già ôn lại chuyện xưa.

Những bức thư này niên đại đã gần nửa thế kỷ, mới nhất có một bức nhưng cũng cách thời điểm hiện tại tương đối xa, địa chỉ này gửi chưa chắc đã tới được. Nhưng Hoắc Tú Tú nói cô ấy cảm giác, nơi gửi tới đều là nông thôn và thị trấn nhỏ, mà những nơi đó thường có rất ít thay đổi, đặc biệt là nông thôn, cho dù địa chỉ có thay đổi thì cũng vẫn khả năng đưa tới tay người nhận được.

Sau khi gửi đi, Tú Tú chủ động phụ trách hòm thư trong nhà, khiến người ta nghĩ là cô ấy đang có tình yêu, đang đợi bạn trai gửi thư tới, thực chất là để loại bỏ thư ma thôi. Sau đó hai tháng không có hồi âm gì, đến tuần trăng thứ ba thì bắt đầu lần lượt có hồi âm lẻ tẻ, chủ yếu đều ra về khó hiểu.

Tú Tú vẫn kiên trì, mỗi sáng năm lần xem hòm thư, không hề gián đoạn.

Tháng thứ năm, lá thư cần cuối cùng cũng tới.

Chỉ có một hàng chữ:

Chuyện xưa đừng nhắc lại!

Cô ấy lập tức biết có hi vọng rồi, người này chắc chắn biết tình hình, nhìn địa chỉ, thư là từ nội thành Bắc Kinh, cửa hàng Lưu Ly Tôn. Vì thế mà ngay sau đó Tú Tú lập tức sửa soạn khăn gói quả mướp, đi tới cửa hàng kia.

Đó là một ngày trời mưa tầm tã, toàn bộ thành phố chìm trong biển mưa,

cửa hàng Lưu Ly Tôn thưa thốt khách nên đóng cửa sớm hơn ngày thường. Tú Tú gõ cửa bước vào trong, liền thấy trong phòng kia có một lão già, lão nhìn cô ấy cười một tiếng, miệng lộ ra một chiếc răng vàng.

Hoắc Tú Tú liền lên tiếng:

“Chào ông, người tên Kim Vạn Đường, có gọi cho ông nhớ tới điều gì không?”

Tôi nghe mà lạnh cả người, tay bắt giắc run run, phải mất hồi lâu mới thốt lên được:

“Tại sao bà nội cô lại như vậy? Chẳng lẽ bà bà mắc bệnh gì kỳ quái ư?”

“Sau đó bảo mẫu tìm được em, hóa ra là cô ấy đang đi nhà vệ sinh. Từ đó em rất sợ bà nội, tới khi bản thân bắt đầu biết suy nghĩ thì bà nội mới nói cho em biết, đó là công phu uốn dẻo của nữ nhân họ Hoắc, khi ngũ xương khớp phải treo lên mới có thể đạt được trình độ mềm dẻo như vậy. Bà nội học nó từ khi còn là một thiếu nữ mười chín tuổi, hiện tại không thể ngủ giường được, nhiều chỗ bị gai xương, chỉ có nằm treo như vậy mới không đau.” (cô tiểu long nữ:D)

“Quái, vậy trước khi ông bà nội cô động phòng chắc phải luyện tập góm lằm.” Bàn Tử nói.

Hoắc Tú Tú không đếm xỉa gì tới anh ta, tiếp tục kể:

“Chính vì thế mà nó đã khắc sâu trong tâm trí em, do đó mà em sau khi nghe bà nói câu đó thì rất lưu tâm.”

Như tự thuật của Hoắc Tú Tú và những gì tôi quan sát được, có thể thấy là cô ấy đã sớm có thể giới quan của riêng mình, hơn nữa tư duy cũng độc lập, đối với một cô gái có thể suy nghĩ chín chắn từ rất nhỏ thì tư thế ngủ và những câu nói mê sảng kia hẳn phải rất để ý. Đương nhiên là cách để ý đó không thể giải quyết chóng vánh được, sở dĩ cô ấy có cảm giác câu nói mê sảng kia không phải mang ý nghĩa tầm thường là vì sau đó, cô ấy lại nghe thấy những lần mê sảng giống nhau.

Tới khi Tú Tú lớn lên, cô ấy bắt đầu tin rằng trong thâm tâm bà nội kiên cường mạnh mẽ như thạch bàn của mình, có ẩn giấu một khúc mắc rất lớn.

Khúc mắc này hết sức bí ẩn, có lẽ tới chết bà bà cũng sẽ không nói ra, nhưng Hoắc Tú Tú có thể xác định được rằng khúc mắc đó nhất định có liên hệ với câu nói kia.

“Không còn thời gian.”

Cái gì không còn thời gian chứ?

Rất khó để diễn tả được lòng hiếu kỳ, nó giống như là một sự sai khiến từ trong vô thức, hoặc như cô ấy nói, hi vọng bà nội yêu quý vì mình mà có thể

tháo gỡ hết những khúc mắc này. Tú Tú bắt đầu bằng những cách cố tình hoặc vô ý mà từ từ dò hỏi về chuyện này, điều khiến tôi giật mình là trong công cuộc điều tra, cô bé đã thực hiện một hành động rất táo bạo. Rõ ràng là tư duy đó cùng với độ tuổi của cô ấy hoàn toàn không có quan hệ gì cả.

“Bé gái Hoắc gia bọn em thường vừa xinh xắn lại vừa khôn khéo, phàm cứ là nam thì đều tuấn tú nhưng lại có vẻ ngu dốt.” Cô ấy giải thích: “không biết vì sao nữa, chắc là vì bé gái đều được di truyền của bà nội. Anh trai em có thể là một ví dụ, cực kỳ thiếu đứng đắn.”

“Anh cảm thấy không dung lại đi điều tra bà nội mình mới là kẻ làm việc thiếu đứng đắn.” Bàn Tử vặc lại một câu.

Tú Tú nghĩ ngợi, đại khái là cảm thấy cũng đúng, thở dài:

“Tóm lại là điều tra một hồi, uẩn khúc trong lòng bà nội em liền trở thành uẩn khúc trong lòng em.”

Tú Tú chính thức bắt đầu thăm dò chuyện này là khoảng bốn năm trước khi cô ấy mười năm tuổi, tất cả sự việc đều không có một chút manh mối nào. Chỉ có một câu “không còn thời gian”, nếu cho tôi chắc chắn không thể nào thực hiện được, nhưng đối với Tú Tú, tôi thực sự không thể tưởng nổi có một người kiên định như thế.

Ban đầu cô ấy muốn tìm nhật ký của bà nội mình, nhưng đáng tiếc là không phải ai cũng có thói quen viết nhật ký, trước kia bà nội của cô ấy lưu lại nhiều văn tự, không như là người nhà tôi, bà nội tôi là tiểu thư khuê các (chú ý là bà nội của tôi) là giáo dục con cái, hoặc ít hoặc nhiều đều phải đọc qua sách thánh hiền, ngay cả chú Ba tôi khi chưa nói lời nào cũng có thể giả mạo giống ba phần một gã thư sinh một sách. Tác phong của Hoắc gia có vẻ thiên về công danh lợi lộc và giang hồ, người phụ nữ vừa giỏi giao tiếp, vừa hạ đầu lại vừa thay chồng dạy dỗ con cái. Không có thời gian luyện bút pháp viết văn thơ gì đó, vì thế nên tính cách của Hoắc lão bà ngày xưa tuyệt nhiên không giống như Lâm Đại Ngọc. Do đó tất nhiên cũng chẳng có chuyện lưu lại nhiều giấy tờ sổ sách.

Nhưng Hoắc Tú Tú cũng không phải không tìm được gì, cô ấy phát hiện rất nhiều thư, được đặt trong ngăn kéo, cô ấy mở ra xem xem có thể thấy được bức thư tình hồi còn trẻ nào không, đọc tới lúc hết cả thùng thư. Đáng tiếc là tất cả đều là thư từ công tác, hoàn toàn không có nội dung mà cô ấy muốn biết.

Có điều là Tú Tú cũng phát hiện được một chỗ kỳ quái.

Cô ấy thấy bắt đầu từ năm 1995, mỗi năm đều có một bưu kiện rất đặc biệt, đó là một bọc hàng, căn bản là cứ khoảng giữ tháng ba là lại gửi tới. Năm đó gửi bưu kiện là có giấy thông báo, sau đó là bưu điện giữ lại, vì

Hoặc gia địa vị khác người, nên tất cả mọi thứ đều phải có người chọn lọc qua, sau đó mới được lập hồ sơ. Phần lớn những bưu kiện đó đều đã bị kiểm tra qua, đồ vật ở bên trong có thể nhìn ra được, nó gửi cho ai thì tên tuổi ghi ở đằng sau, Tú Tú thấy điều kỳ quặc kia là trên tờ thông báo đó.

Trên bản kê khai những năm 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, đồ được bọc trong bưu kiện đều là: băng ghi hình. Mà người nhận đồ đều là bà nội cô ấy.

Cũng chính tại tháng ba những năm đó, đều có người người gửi tới băng ghi hình cho bà nội cô ấy.

Bà nội Tú Tú là một người cực kỳ bảo thủ, băng ghi hình đâu có chút liên quan gì tới bà bà.

Không nghi ngờ gì nữa, Tú Tú cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với những băng ghi hình đó. Vì thế mà cô ấy bắt đầu chú ý, đồng thời lựa thời cơ thích hợp để tìm những bản băng ghi hình kia.

(Tôi nghĩ trước đây mình cũng từng trải qua việc như vậy, chẳng qua khi đó là bố tôi qua Hong Kong thăm bạn có mang về ba bản, sau này tôi mới thấy mình không phải thích cái hình ảnh màu trong đó, mà là hứng thú với chính cuộn băng ghi hình kia.)

Vì thế mà thậm chí cô ấy đã thực hiện một kế hoạch vô cùng cẩn kẽ, ví như là khi nào thì bà nội ra khỏi cửa, sau khi thấy băng ghi hình rồi thì phải xử lý như thế nào. Do đó Tú Tú đã lấy tiền tiết kiệm hai tháng trời của mình ra để mua một cái đầu đĩa, sắp xếp sao cho nó nổi với ti vi trong nhà.

Cuối cùng thì cô ấy cũng tìm được băng ghi hình, nó nằm dưới sàn tủ trong phòng bà nội, Tú Tú lấy một bản, chạy ra phòng khách thu lại vào băng trắng, sau đó lại mang để vào chỗ cũ. Toàn bộ quá trình khẩn trương như làm đặc công vậy.

Sau khi chọn được một thời gian lý tưởng, Tú Tú tới nhà bạn cô ấy để xem băng ghi hình kia.

Nội dung băng ghi hình quả nhiên đúng như cô ấy nói, hình như là cảnh giám sát, đó là một phòng nhỏ vô cùng tối tăm, mấy người mặc quần áo trắng, bò qua lại trên mặt đất. Cả nội dung băng ghi hình có hơn ba mươi phút, cô ấy nhận ra người bên trong kia chính là dì của mình, Hoắc linh.

Dì của Tú Tú trong băng ghi hình như người mất hồn, bò qua lại trên mặt đất, nhìn thật sự rất khủng khiếp.

Hồi còn bé cô ấy chỉ biết là dì của mình bị mất tích, cho nên khi nhìn thấy băng ghi hình này, cô ấy đã sợ tới mức hồn bay phách tán. Tú Tú không biết được tình huống đó nghĩa là gì, cũng không biết phải là sao, theo bản năng chỉ nghĩ được là đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Bà nội dường như muốn

giấu bí mật này đi, quả thực trong lòng bà có một khúc mắc vô cùng đáng sợ.

Nhưng cô ấy không dám hỏi bà nội mình chuyện sao lại như vậy, vì Tú Tú biết là sẽ không có kết quả gì, càng không dám nói cho người khác biết, trong một tháng sau tâm lý của cô ấy vô cùng hoảng loạn.

Nhưng có lẽ vì Tú Tú và tôi có tính cách tương đồng nên sau khi cô ấy có thể bình tĩnh lại, trong lòng bỗng nảy sinh một khát vọng mãnh liệt đối với chân tướng, nó tra tấn, sui khiến, làm cho lòng hiếu kỳ trong thâm tâm càng thêm dữ dội, người ngoài sẽ rất khó hình dung.

Sau đó thì Tú Tú vẫn tiếp tục điều tra, ban đầu không có kết quả, mãi cho tới khi cô ấy áp dụng được một biện pháp rất linh hoạt nhưng lại vô cùng mạo hiểm.

Trong mấy tháng tìm kiếm, cô ấy phỏng theo nét chữ của bà nội để viết cho chủ bưu kiện kia một bức hồi âm.

Thư viết đại khái như sau:

Các vị

Tôi gần đây lại mơ thấy chuyện cũ, bao nhiêu năm rồi cơn ác mộng đó không thể xua tan được, chẳng đoán được mọi người có thể mạnh khỏe hay không, người ai cũng có tuổi rồi, nửa chân đã bước vào quan tài, mong có thể cùng mọi người gặp mặt, có chút chuyện năm xưa tôi chưa nói, giờ nghĩ tới, có thể rất quan trọng, hi vọng được hội ngộ, coi như là bạn già ôn lại chuyện xưa.

Những bức thư này niên đại đã gần nửa thế kỷ, mới nhất có một bức nhưng cũng cách thời điểm hiện tại tương đối xa, địa chỉ này gửi chưa chắc đã tới được. Nhưng Hoắc Tú Tú nói cô ấy cảm giác, nơi gửi tới đều là nông thôn và thị trấn nhỏ, mà những nơi đó thường có rất ít thay đổi, đặc biệt là nông thôn, cho dù địa chỉ có thay đổi thì cũng vẫn khả năng đưa tới tay người nhận được.

Sau khi gửi đi, Tú Tú chủ động phụ trách hòm thư trong nhà, khiến người ta nghĩ là cô ấy đang có tình yêu, đang đợi bạn trai gửi thư tới, thực chất là để loại bỏ thư ma thôi. Sau đó hai tháng không có hồi âm gì, đến tuần trăng thứ ba thì bắt đầu lần lượt có hồi âm lẻ tẻ, chủ yếu đều ra vẻ khó hiểu.

Tú Tú vẫn kiên trì, mỗi sáng năm lần xem hòm thư, không hề gián đoạn.

Tháng thứ năm, lá thư cần cuối cùng cũng tới.

Chỉ có một hàng chữ:

Chuyện xưa đừng nhắc lại.

Cô ấy lập tức biết có hi vọng rồi, người này chắc chắn biết tình hình, nhìn địa chỉ, thư là từ nội thành bắc kinh, cửa hàng lưu ly tôn. Vì thế mà ngay sau

đó Tú Tú lập tức sửa soạn khăn gói quả mướp, đi tới cửa hàng kia.

Đó là một ngày trời mưa tầm tã, toàn bộ thành phố chìm trong biển mưa, cửa hàng lưu ly tôn thưa thớt khách nên đóng cửa sớm hơn ngày thường. Tú Tú gõ cửa bước vào trong, liền thấy trong phòng kia có một lão già, lão nhìn cô ấy cười một tiếng, miệng lộ ra một chiếc răng vàng.

Hoặc Tú Tú liền lên tiếng:

“Chào ông, người tên kim vạn đường, có gọi cho ông nhớ tới điều gì không?”

§20. Công cuộc trộm mộ lớn nhất trong lịch sử (thượng)

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Trong trí nhớ tôi có khắc sâu hình ảnh một lão răng vàng, vì chính lão ta đã kéo tôi vào hết thảy sự việc này, người đó cũng là một lão răng vàng.

Tú Tú vừa nói, tôi liền giật mình, trên đời này sao có lắm chuyện trùng hợp như vậy. Rõ ràng ý của cô ấy là người tên gọi Kim Vạn Đường kia là một lão răng vàng, chính là người đã tới cửa hàng tôi để tìm bản dập của sách lựa chiến quốc. Trong quá khứ mà tôi và cô ấy trải qua đều xuất hiện cùng một người.

Vốn là lão quý kia tên là Kim Vạn Đường, hình như là ông chủ bên hàng xóm cũng từng nhắc qua, trong lòng tôi cảm giác hơi bất thường.

Tôi trước giờ chưa từng chú ý tới lão già này, kỳ thật ban đầu tôi cũng định tìm hiểu, nhưng người này hanh tung bất định, lúc đó tôi vẫn chưa có kinh nghiệm và quen biết rộng, về sau thì không còn liên hệ gì với lão nữa. Cho tới khi tôi có được chút liên hệ với bên ngoài và khả năng thì ngay cả mặt mũi lão tôi cũng chẳng còn nhớ. Cũng không có gì làm tôi phải nhớ tới lão, nên vẫn chỉ nghĩ là lão xuất hiện là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Tất nhiên là lão tới để tìm ông nội tôi, nói là lão Dương giới thiệu, bản sách lựa kia cũng bảo do bằng hữu đào ra. Giải thích đó rất rõ ràng, chính nó rước tới cho tôi vô số chuyện phức tạp. Hiện giờ có thể thấy là đây không còn là ngẫu nhiên nữa, nhưng lạ ở chỗ, sau khi chuyện đó xảy ra, lão cũng chẳng còn liên lạc gì, nếu đây là một âm mưu thì quả thực rất bất thường.

Có điều, tuy rằng sự xuất hiện của lão không phải là tình cờ hay là cố ý, thì vẫn là một dự tính tốt vì vận mệnh luôn thay đổi không ngừng. Nhưng cuối cùng thì cái ngày lão bước vào trong cửa hàng tôi đã trở thành sự thật, tôi không thể nào đảo ngược thời gian lại được.

Tôi nhìn Tú Tú gật đầu, hỏi:

“Có lẽ nào, lão biết điều gì ư?”

Hoặc Tú Tú lắc đầu: “Lão ta trong sạch, không mảy may biết bất cứ một chuyện gì, thư đúng là do lão hồi âm, nhưng là do lão và bà nội em từng có quan hệ làm ăn mà thôi. Sau đó từng có một lần lão nảy lòng tham đã nâng tay trên, bị bà nội em phát hiện ra, từ đó không còn tiếp tục hợp tác với lão nữa.”

Lúc ấy Hoặc Tú Tú rất kỳ quái, chẳng qua chỉ là một vấn đề như vậy, sau khi thấy lá thư kia, Kim Vạn Đường chắc chắn phải có phản ứng gì đó, lão

hồ ly đó biết rõ thế lực Hoắc gia, nhưng lại không biết Hoắc Tú Tú tới đây để làm gì, cô ấy tới để tính sổ hay là chỉ tới để hỏi thăm gì đó. Do đó sẽ chẳng chịu nói ra bất cứ thứ gì cả.

Nhưng Hoắc Tú Tú rất kiên nhẫn, gần như hôm nào cũng tới cửa hàng nhà lão, lão già bị làm phiền kinh khủng.

Năm đó may mà Kim Vạn Đường đang gặp vận rủi, trong một lần chuyển hàng có kèm theo bộ hán bát đao, đều làm bằng ngọc phi thúy, bị hải quan điều tra ra. Ban đầu chỉ định làm một tiểu án, nhưng hán bát đao phi thúy kia là cổ vật, giá trị rất cao, thành ra lập tức lên hàng đại án. Chỉ có thể khoanh tay ngồi nhìn gia sản cả đời tích góp, thậm chí cả đầu lão còn suýt thì khó giữ.

Lúc đó, Hoắc Tú Tú nắm được thời cơ, liền cùng lão đặt quan hệ, coi như lão là người trong nhà, mở giúp lão một đường, bảo hộ cho cửa hàng của lão, Kim Vạn Đường khi đó chắc chắn không thể không nói.

Lão do dự rất lâu, tới tối mới gọi điện cho Tú Tú giải thích tất cả mọi chuyện.

Thì ra là, năm đó lão đã từng đặt bút vào một cuộc giao dịch, đó không phải là loại buôn bán thông thường, cho tới bây giờ có thể xem là một lần hạ đầu lớn nhất trong lịch sử trộm mộ Trung Quốc.

Với bối cảnh của Hoắc gia năm đó, nếu dám động vào môi làm ăn của họ chắc chắn sẽ phải trả giá rất đắt. Sở dĩ Kim Vạn Đường chưa gặp vấn đề gì là vì sau lần đổ đầu đó, Hoắc gia, thậm chí cả mấy đội nhân mã khác đều bị tổn hại nặng nề. Cơ bản là không có khả năng để tâm truy cứu được chuyện gì nữa.

Khi người ta hỏi tường lại sự kiện năm đó, vẫn thấy thật sự đáng sợ.

Bàn Tử nghe xong, hai mắt rục rịch sáng, không khỏi ngồi thẳng lưng dậy, hỏi:

“Không nói quá lên đấy chứ, công cuộc trộm mộ lớn nhất sao, bằng lần bọn anh hành quân vào bồn địa Tháp Mộc Đà chưa?”

Hoắc Tú Tú lắc đầu:

“Đó không còn nằm trong khái niệm đồ đầu như của anh đâu, cuộc giao dịch đó đã vượt ra khỏi phạm trù trộm mộ thông thường rồi.”

Bàn Tử thốt lên một tiếng: “Hử!” không nói được lời nào, vì cái được gọi là vượt ra khỏi phạm trù như vậy nếu nói là lớn, hẳn không phải chỉ trên quy mô của nó.

Tôi nói:

“Vượt qua khái niệm vậy chẳng lẽ bọn họ không phải đạo mộ trên mặt đất, là đạo trên trời à?” (nhiều khi anh còn có đột phát kỳ tưởng hơn cả Bàn

Tử:d)

Hoắc Tú Tú nói:

“Đương nhiên không phải thế.”

“Mau nói đi, mẹ ôi, rốt cuộc thì có cái gì khác chứ, cái gì khiến cho giao dịch này đặc biệt như vậy?” Bàn Tử hỏi.

Hoắc Tú Tú vừa định nói, Muộn Du Bình bỗng lên tiếng:

“Mục đích đồ cái đầu kia của bọn họ, không phải vì tiền tài mà là vì một người còn sống.”

§21. Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử (trung)

Editor: Tống Mặc Than

Beta: thieudieututai

Hoắc Tú Tú bị bất ngờ nghe:

“Anh biết chuyện này?”

Muộn Du Bình lắc đầu, tựa vào góc tường nhìn hình ảnh ẩn hiện của dây thừng xuyên bên ngoài cửa sổ, ánh trăng loang lổ chiếu lên khuôn mặt anh, nhìn vô cùng nhợt nhạt.

“Vậy sao anh biết bọn họ không làm vì tiền?” Tú Tú hỏi.

Muộn Du Bình thản nhiên nói:

“Lịch sử tất yếu.”

Hoắc Tú Tú nhìn tôi một cái, đại khái là không quen với thái độ kia của Muộn Du Bình, thật ra thì tôi muốn nói anh ta chịu nói chuyện với cô thì coi như là cũng còn nể chút mặt mũi. Vừa rồi Muộn Du Bình chỉ tựa đầu ngồi đó, tôi còn tưởng là anh ta không hề nghe chút gì cả.

Có điều tôi hiểu được ý của Muộn Du Bình, số lượng tiền chắc rất nhiều, tiếp tục tăng lên cũng không có ý nghĩa gì cả, nếu là một cuộc đổ máu lớn nhất lịch sử, động cơ vẫn chỉ vì tiền thì coi như đi chuyến đó cũng thực đau lòng, cơ bản trên đời có nhiều thứ so với tiền vẫn có giá trị hơn nhiều. Không phải trong truyền thuyết xa xưa có hai ông chủ vì cướp đoạt đất đai của nhau mà quật cả mộ của tổ tiên đối phương lên sao?

Tất yếu lịch sử, âm mưu lớn nhất trên thế giới, cuộc chiến tranh lớn nhất, tất cả những thứ lớn nhất đều có một chữ “tất yếu” đi kèm phía sau. Chỉ là không hiểu vì sao anh ta lại đột nhiên cảm khái như vậy.

Tôi giải thích qua cho Tú Tú hiểu, cô ấy ngẫm nghĩ một lát:

“Con trai các anh đối với những thứ này có vẻ như là nhạy cảm hơn con gái bọn em, trẻ con bọn em đối với cái gì gọi là tất yếu lịch sử thì gần như chẳng có chút cảm giác gì.”

Tôi bảo cô ấy tiếp tục kể, đừng kéo dài thời gian. Tú Tú nhắm một hớp rượu trắng, tiếp tục nói.

Kim Vạn Đường tham dự cuộc “giao dịch lớn nhất trong lịch sử”, vì với năng lực của lão vào thời điểm đó, với sự giáo dục hỗn tạp trong thành Bắc Kinh thì lão được cho là người nổi tiếng tinh tường và thông suốt mọi sự. Từ bao thuốc lá Hắc Đức Môn cho tới cái yếm của phụ nữ, không cái gì lão không biết, nghe nói cha lão sáu tuổi đã tiếp quản cửa hàng, mười bảy tuổi đã giàu sụ, sau giải phóng làm công nhân cho một xưởng bồi tranh, tới tận

lúc chết cũng không để lại cho lão bất cứ cái gì, nhưng trong cuộc sống hằng ngày, có vô số việc từ nhỏ tới lớn, cha lão đều cố gắng đem hết những kinh nghiệm giám định thi họa ngọc thạch, tranh thêu đồ đồng, tất cả truyền dạy lại cho lão. Như lão nói là lão đã phải mất tới nửa đời để có thể đạt được trình độ chơi đồ cổ đó.

Vì thế nên vào đầu những năm sáu mươi thế kỷ trước, lão được người ta đưa vào Lưu Ly xưởng thăm thú, lão lập tức nhận ra cái tiêu điều bên ngoài mặt tiền kia chỉ là kế giăng lưới bắt chim cửa lữa hồ đồng, thực chất bên trong này tất cả đều là bảo bối.

Vì thế nên dựa vào đôi mắt tinh đời và hai khoản tiền để lập nghiệp, Kim Vạn Đường bắt đầu thu mua sách cổ, hai khoản biến thành ba khoản, ba khoản kiếm ra năm khoản, trong hai năm, không ngờ rằng lão có thể xây dựng lại cái xưởng tiêu điều chỉ bằng một quyển sách cổ, làm lên gia tài vạn tệ, khả năng thu thập sách cổ của lão cũng tiến nhập tới trình độ tuyệt hảo.

Đương nhiên là lão chỉ kiếm tiền, “tham gia kinh doanh”- tức là phải có phòng đầu cơ, cũng may Kim Vạn Đường thừa kế được tính cách vô cùng cẩn trọng của cha mình, biết dừng lại đúng lúc, gia tài vạn tệ của lão may mà không bị người phát hiện.

Nhưng làm ăn không chỉ có như vậy, dư luận lan truyền, bạn bè ngoại quốc tìm tới, bắt đầu cơ cấu lại nội bộ, sở nghiên cứu của trường đại học mời lão tới để giám định và đánh giá, thời điểm đó thực vô cùng náo nhiệt. Cuộc đại giao thương kia xuất phát từ chính thời kỳ đỉnh cao của lão.

Mở đầu là Hoắc gia, lúc đó Hoắc gia và lão răng vàng có một thời gian hợp tác với nhau, nên lão cũng không nghĩ có bất kỳ điều khác thường nào, ngay lập tức vui vẻ đáp ứng.

Theo dòng hồi tưởng, lão nói với Hoắc Tú Tú, lão dự là toàn bộ những người có liên quan tới cuộc “giao thương” đó vượt quá hai trăm mạng, còn có thêm những người không trực tiếp tham gia nữa, ví như những người thu thập tư liệu, mua sắm trang bị, con số có thể lên tới cả nghìn người. Vào thời điểm đó muốn chuẩn bị một số trang bị cần vô số những mối quan hệ.

Nhưng những thứ đó đều không đáng để mang ra bàn tính trong cuộc giao dịch, điều khiến cho Kim Vạn Đường cho rằng cuộc giao dịch lần này có một nguyên nhân vô cùng đặc biệt, là bởi người đứng đầu cuộc doanh thương này không hề tầm thường, đây không phải một cuộc mua bán trong nội bộ một gia tộc, người tham dự rất nhiều, nghe đây có tới chín người.

Tôi nghe tới đó, trong lòng chột động. Hoắc Tú Tú lại diễn thuyết hay hơn cả người thường, nói xong thì dừng một lúc, làm ra vẻ “anh nghĩ ra ai chưa”.

Tôi vuốt cằm, nói: “Không phải chứ?”

Tú Tú đáp: “Ban đầu em cũng không tin, nhưng đó là sự thật.”

Chín người, trong đầu tôi liền nghĩ ngay tới lão Cửu Môn, nhưng lão Cửu Môn không phải một tổ chức, đó chỉ là những người được giang hồ đặt danh hiệu, không ai có liên hệ gì cả, cũng chẳng phụ thuộc vào một công ty chủ thầu. Vì thế, khi nghĩ là bọn họ cùng bắt tay vào làm một công việc khả năng gần như bằng không.

Đơn cử một ví dụ, Phật tổ Như Lai, Ngọc hoàng đại đế, chúa cứu thế Jesus được xưng tụng là lãnh tụ tam đại tôn giáo, nhưng ba người bọn họ đều từ những phả hệ riêng. Như Lai Phật tổ tập hợp Quan thế âm bồ tát cùng mười tám vị la hán đi đánh nhau như vậy nói chung là hợp lý. Nhưng để Như Lai, Ngọc hoàng và Jesus kết hợp lại thành một đội quân để đi đánh nhau, hẳn là chuyện không bao giờ xảy ra.

Nhưng tôi lại xét tới một khả năng cực đoan nhất, là trong thời kỳ đó, dù là rất nhỏ, nhưng tuyệt đối có thể xảy ra. Đó chính là: có một thế lực bên ngoài cực mạnh đã can thiệp vào chuyện này.

Kiểu như là tại quân đội Hương Cảng (Hong Kong) năm xưa xuất hiện tứ đại danh sĩ vô cùng nổi tiếng. Vì thế khi có người quy tụ được bọn họ lại, kết quả là bốn người bọn họ ai cũng có cái đặc sắc riêng, hơn nữa đều là đào hát, cả bốn bước lên sân khấu hát loạn một lúc hứng được bao nhiêu trứng. Có lẽ thực sự có một người, nghe danh lão Cửu Môn vô cùng lợi hại nên cho triệu tập lại.

Có điều là lão Cửu Môn năm đó tứ tán các nơi, thậm chí có người còn lưu lạc, tục ngữ có câu, quan lớn không quản được khát cái (người ăn xin), người kia nếu muốn triệu tập được đủ, e là vẫn sẽ có người không thể tới.

Hoặc Tú Tú gật đầu nói: “Em nghe tới đó thì vô cùng giật mình, trên giang hồ không có bất kỳ người nào có cơ hội biết được, tiếng tăm lừng lẫy nhưng Cửu Môn đề đốc tại Trường Sa cũng tranh chấp không ngừng, nhưng sự thật là đã từng diễn ra một sự kiện liên thủ vô tiền khoáng hậu như vậy. Em cũng đồng ý với phân tích của anh, chắc chắn là có một thế lực từ bên ngoài đứng ra quy hợp bọn họ lại, nếu không không có chuyện tự nhiên lại xuất hiện một cục diện cổ quái như vậy. Có điều là anh nói nghi vấn không thể thành lập, vì thế lực bên ngoài kia, trong nội bộ lão Cửu Môn hẳn phải có một người phát ngôn, người đó làm nhiệm vụ gấp lạt ma. Chỉ là em không biết, người gấp lạt ma đó có tài năng gì mà khiến cho từng ấy bá vương có thể cam tâm tình nguyện trở thành ngược bị gấp, ngoan ngoãn ngồi vào cùng nhau hợp tác?”

Tôi thầm nghĩ giờ thì không thể kiểm chứng được nữa, nhưng vào những năm sáu mươi trong lão Cửu Môn thực sự từng xuất hiện một người có đủ tư cách đó. Người đó chính là: Đại Phật Gia. (cực kỳ cực kỳ hứng thú với soái

Đại Phật Gia:D)

Tôi không biết Đại Phật Gia giờ còn tại thế hay không, vì người đó so với những thành viên còn lại thì vai vế thấp hơn, nếu không phải là Đại Phật Gia, thì cũng có khi là hậu duệ của Đại Phật Gia.

Tôi cảm thấy có chút không ổn, ông nội không hề nói cho tôi nghe chuyện này, cùng với đó thì trên bút ký của mình ông cũng không ghi lại điều gì. Xem ra, chuyện này ông không muốn cho bất kỳ kẻ nào biết. Thậm chí ngay chính bản thân ông cũng không buồn nhớ lại. Chẳng lẽ chuyện này mới là nguyên nhân chính?

Có điều là vì người trong lão Cửu Môn có thân phận khác biệt, nên sau giải phóng liền nảy sinh bất đồng rất lớn, lớp người sau sớm thành danh, như ông nội tôi, hay Hoắc bà bà đều đang ở thời kỳ tráng niên, vì quân giải phóng đánh cùng diệt tận, hoàn cảnh của mọi người cũng không giống nhau, ngay thời điểm đó Hắc bối lão Lục là khát cái, có vài người thì tuổi cao sức yếu, không thích hợp với việc lặn lội đường xa, đời tiếp theo liền lên thay thế, vì vậy tôi có thể đoán được là, đội ngũ năm đó, lai lịch và thể lực đều rất chênh lệch, khi thực hiện hẳn là đã gây ra đại họa.

Đó là vào khoảng năm giữa 1962, 1963, một đội khổng lồ đã lặng lẽ tiến vào trong vùng núi Tứ Xuyên, Kim Vạn Đường rời khỏi thành Bắc Kinh mà trong lòng thấp thỏm lo âu, trong đoàn người ngựa đó có già có trẻ, có đủ loại người đợi thời cơ, lão Cửu Môn chia bè kết phái, ranh giới phân minh.

§22. Công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử (hạ)

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Kim Vạn Đường là người có tri thức nhưng không có can đảm và thể lực đủ để xuống đất, vào tới trong núi thì lão chỉ còn được nửa cái mạng, cũng chẳng thể bắt buộc lão làm thêm được chuyện gì, vì thế mà lão được phép ở lại trong doanh địa nghỉ ngơi. Còn những người khác bắt đầu tiên hành lục soát xung quanh, thỉnh thoảng lại có người đem vài món đồ trở về, phần lớn đều là sách lụa và thẻ tre, công việc của lão là xác nhận và phân loại. Cho nên khi hỏi tới cổ mộ kia hình dạng thế nào lão cũng không biết, bản thân lão cũng chẳng dám hỏi, chỉ biết là khi người ta bảo lão phân biệt đồ đạc, lão tự ngầm ra được một vài chuyện.

Lão rằng vàng có thể xác định được thứ nhất là chỉ có một cổ mộ ở đây, vì những món đồ lão ngồi phân loại chỉ có sách lụa và thẻ tre, trình độ bảo tồn có sự chênh lệch rất lớn, hơn nữa nội dung bên trong rất hỗn độn, có thư, có sách cổ, lại có cả giấy lụa. Có rất nhiều người nhận thư, tên họ không giống nhau, lão cảm giác nơi đây chắc chắn phải có một quần thể cổ mộ tương đối lớn, vị trí mà những người kia đang khai quật có thể chỉ là một phần của nó.

Thứ hai là trong cả đội chỉ có mình lão là người đảm nhận vai trò phân loại và giám định, mà tất cả những đồ đào trộm lên người ta mang tới cho lão nhìn cơ bản đều là công văn giấy tờ sổ sách cổ, xem ra mục đích của bọn họ khi quật cổ mộ này là để tìm sách cổ.

Thứ ba là nhân số trong đoàn thường xuyên giảm xuống, ngày nào doanh địa cũng xảy ra cãi vã, nội dung của những cuộc gây gổ đó chủ yếu là vì lúc đào móc có người xảy ra chuyện, mọi người bắt đầu mượn cớ đổ lỗi cho nhau.

Việc khôi phục và phân loại sách cổ tiêu tốn rất nhiều thời gian, mà điều khiến cho lão không nhờ chính là lão tưởng chỉ cần một hai tháng là có thể hoàn thành cuộc giao dịch, nhưng thực chất nó kéo dài suốt ba năm trời. Ba năm, lão rằng vàng luôn phải giám định không ngừng nghỉ những văn tự cổ kia, suy đoán triều đại, công dụng, thử phiên dịch ý nghĩa bên trong, dường như cả đoàn người đều nằm dưới một áp lực cực lớn, trong thời gian đó không có bất cứ một trao đổi nào, ai nấy đều lặng lẽ dốc sức làm việc. Lão vô cùng lo lắng, rằng bắt đầu rụng, thẻ trọng từ một trăm năm mươi cân chuyển thành bảy mươi cân, nếu ngày kia không tới, lão chắc mình sẽ phải vùi xác ở đây. (lão giống Mị quá:D)

Mãi cho tới tết Đoan Ngọ năm thứ ba, cái áp lực và bế tắc trong công việc bỗng nhiên bị phá vỡ, người ta không còn đưa sách cổ tới cho lão, cuối cùng

thì lão cũng không phải ngày ngày ngồi trong lều làm cái công việc cực độ khôn khan kia nữa.

Ban đầu lão không thích ứng được với cảm giác giải phóng đột ngột đó, nhưng những lo âu dần dần giảm bớt, lão có thời gian để đi ra khỏi lều thăm thú, lang thang trong doanh địa, lúc đó, lão mới phát hiện, hóa ra nơi mình đang ở cũng rất tuyệt vời.

Bọn họ đóng quân tại một khu đất bằng phẳng trên vùng núi, nếu ở gần đó có thôn trại nào thì mảnh đất bằng phẳng này chắc chắn sẽ được khai hoang thành đồng ruộng. Nhưng nơi đây tất cả đều là đại thụ rợp trời, lại xa khu dân cư, có lẽ muốn liên lạc thông tin ở đây vô cùng bất tiện. Phóng tầm mắt nhìn ra dãy núi xa xa, có thể thấy những đỉnh núi tuyết sừng sững trập trùng, mây mù uồn lượn, thanh khiết không vương bụi trần, lại thêm những vạt rừng xanh mướt um tùm vắt ngay thân núi, cái xanh biền biệt đó, không phải là màu của những bụi cây ở Long Tĩnh đất Giang Nam, cũng không phải là màu ngọc phi thúy của thành Bắc Kinh, là đó là màu xanh thâm hơn đồ mực. Bao trùm cả một vùng rộng lớn là sắc xanh của thực vật đầy sức sống.

Không khí trong núi vô cùng trong lành, lão đột nhiên có cảm giác rất mới lạ, giống như là bản thân vừa giác ngộ được, ba năm u ám vừa rồi trong giây lát liền trôi hết sạch.

Sau khi thân thể đã khôi phục, lão bắt đầu phát sinh hứng thú đối với những thứ xung quanh, lúc đó trong tư duy của mình lão nghĩ ra rất nhiều ý tưởng. Lão thấy là tất cả bốn phía nơi này chưa hề có sự khai phá của con người, dự là sẽ có một quần thể cổ mộ, dù có tồn tại hay không thì cũng chỉ có thể ở trên vùng đất này mà thôi. Nhưng bốn phía đều là những dãy núi lớn cao chót vót, nhìn như dùng đao bổ ra thành núi, tỷ lệ có một quần thể cổ mộ quy mô lớn là không cao.

Vì nhân cư vi bất thiện hay do lòng hiếu kỳ, bỗng một ngày lão lén đi theo phía sau một đoàn người vào núi, cúi người leo lên một ngọn núi, đang đi trên sườn dốc đột nhiên hiện ra một khe đá rất lớn dựng thẳng đứng, phần vách đá như bị ai dùng đao bổ vuông góc, khiến cho đường vòng cung đều biến mất, gần như chỉ để lại những mặt đá gập ghềnh dốc đứng. Một thác nước nhỏ đổ từ trên đỉnh xuống vách đá, tràn lên tán cây cổ thụ bên dưới, nước bắn tung tóe khắp nơi.

Kiểu vách đá dựng đứng này thường xuất hiện ở ven bờ sông, như bờ Trường Giang có di tích chữ viết và tượng phật khắc trên đá cũng giống như thế này. Vách đá nơi đây có khả năng là vì trước kia từng có một nhánh sông lớn chảy qua, còn giờ con sông đó đã thay đổi dòng chảy. Nhìn về phía trước quả nhiên là đúng như vậy, vách đá liên tiếp chạy dài hơn mười cây số, hoàn toàn nhìn không thấy đầu bên kia.

Trên vách đá đó, lão thấy vô số những giây thừng và ròng rọc, nhìn giống như người ta lấy tổ yến trên vách núi vậy. Có rất nhiều người đang leo, cùng lúc lão cũng phát hiện nhiều dây thừng bị tháo xuống, có vẻ như chúng đã hoàn thành sứ mạng của mình. Lão lập tức hiểu ra, rút cuộc thì cổ mộ và những sách cổ kia từ đâu tới.

Nhà Thục trước đây có nhiều người tu đạo, đặc biệt là ở vùng Tứ Xuyên loại đạo giáo này rất phát triển, tục truyền nơi đây có nhiều người tới tìm tiên nhân, ngày này qua ngày khác, tới một thời điểm nhất định không được mang theo bất cứ đồ ăn gì, chỉ được mang nước theo trèo lên trên vách núi, tìm một sơn động hoặc kẽ đá, bước vào trong liền cắt đứt dây thừng, đoạn tuyệt đường lui của bản thân, trong hang tu luyện không thành công thì tất nhiên sẽ thành chết đói ở đó.

Nhiều người đều dùng phương pháp quyết tuyệt này để thể hiện quyết tâm thoát xác thành tiên của mình, đặc biệt ở một vài nơi còn có truyền thuyết tiên sơn, càng thêm nổi tiếng, phần lớn những người kia đều mang theo một cuốn sách cổ bên mình, từ đời này sang đời khác, trong những hang động đó thường tích lũy rất nhiều hài cốt, những sách cổ đó có thể là do những người kia trèo lên từng hốc đá trên vách núi tìm ra.

Từ những dây thừng bị hủy bỏ kia cho thấy rằng bọn họ đã tìm được thứ mình mong muốn. Có điều là, xem chừng bọn họ chưa định rời đi, không biết còn dự tính làm gì nữa?

Lão nhìn những sợi dây chưa bị tháo dỡ, ngược lại còn có thêm một bộ phận gia cố dây thừng, có vẻ như ngoài sách cổ kia, chuyện này còn có nhiều sự phải bàn thêm.

Đáng tiếc là Kim Vạn Đường không có cách nào để tiếp tục thỏa mãn lòng hiếu kỳ, với thân thủ của lão, lão không thể trèo lên vách núi kia xem được, lại càng không có can đảm để đi hỏi cụ thể tình hình. Sau ngày hôm đó, lão cảm thấy thực hài lòng, cũng chính trong giai đoạn này, lão đã đột nhiên thay đổi một vài thói quen của mình. Lúc bắt đầu suy tính, lão lại cảm thấy vô cùng hối hận, trong những sách cổ bị hư hại kia, vì sao bản thân lại không được phép lấy một vài phần, cho dù là vật phẩm không nguyên vẹn nhưng vẫn là đồ vô giá, nơi này chỉ có duy nhất lão biết giám định chúng bằng mắt thường, giữ lại một hai phần hàng tốt thực dễ như chơi.

Lão biết đắc tội với lão Cửu Môn hậu quả thực nghiêm trọng, nhưng vì ý thích bản thân đã suy khiến bản thân lão, làm cho lão ân hận điên cuồng lên.

Con người là như vậy, lúc ngồi ngẫm lại sự việc đã qua thấy rằng đáng ra nó nên thế nọ nên thế kia, kỳ thật nếu cho lão quay trở lại thời điểm đó, lão cũng chẳng có can đảm là làm.

Có điều thượng đế lại cho lão cơ hội thứ hai, ngày quốc tế thiếu nhi năm thứ ba, đại sự đầu tiên xảy tới, đột nhiên nổi lên đầy những tiếng ồn ào, giữa trưa từ trong núi có một đám người chạy ra, vội vội vàng vàng nâng theo hơn mười cái cồng, người bên trên toàn thân vậy máu, nhất thời lúc đó toàn doanh địa bắn loạn cả lên.

Tới khi qua chạng vạng, một cuốn bản sao sách lựa cổ gần như bị ngâm trong máu mới được đưa tới tay Kim Vạn Đường. Ba ngày sau, lão lần đầu tiên được gặp Hoắc lão bà, và một vài người liên quan trong Cửu Môn, sắc mặt người nào cũng nghiêm trọng, cả đám người dường như tới để nhìn xem kết quả cuối cùng trong công cuộc giám định của lão.

Cuốn bản sao sách lựa kia lão chỉ vừa liếc qua đã biết, đó là sách lựa Chiến Quốc thời Lỗ Hoàng.

§23. Chuyện lạ nhất trên đời

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Lớp ngoài của sách lụa đẫm máu tươi, mất máu nhiều như vậy thì không chừng người kia phải bị chém đứt đầu, máu tươi bắn ra khắp nơi, hoặc là có rất nhiều người cùng bị thương lúc đó. Sau khi xác minh, thì ra mấy thứ này được lấy ra từ trong ngực sáu người, trong bọn họ đã có bốn người chết, hai người đang nằm trong một lều bên ngoài kia, không biết cuối cùng thể nào.

Lỗ Hoàng Bạch có một thể rất khó giải mã, trên đời bảo tồn cực ít, Kim Vạn Đường vừa thấy là biết đây là thể đó, mất một đêm mê mẩn cũng không có kết quả, lão chỉ có thể phục hồi đại khái những văn tự bên trên chuyển chúng sang Hán tự. Ý nghĩa trong mật mã này cho dù mười năm cũng không thể cởi bỏ được.

Bầu không khí áp lực khiến lão ngạt thở, nhưng vừa qua có một thời gian dài nghỉ ngơi đã giúp cho lão thư giãn đầy đủ, cho nên rất nhanh sau đó lão liền nhập tâm vào công việc, sau mười ngày lão đã phục hồi được chất lượng toàn bộ của những bản sách lụa cũ kia.

Vì đã suy nghĩ rất thông suốt, tình cảnh trước do không “mượn gió bẻ măng” nên phải hối hận, giờ trong thời điểm khôi phục lão tự sao ra cho mình một bản, đặc biệt trước đêm hoàn thành, có một cảm giác lo âu nảy sinh trong lòng lão.

Lỗ Hoàng Bạch là vô giá, cho dù chỉ là bản dập nếu được sao chép rõ ràng cũng là một gia tài không nhỏ, tiện tay giữ một bản là tuyệt đối đúng đắn, nhưng nhìn tình hình lão Cửu Môn căng thẳng như vậy, hơn nữa lại có người phải dùng cả tính mạng mình đổi lấy nó, cảm thế này có khi nào lại rước tai họa vào thân, trong lòng có chút day dứt. Nhưng nếu không lấy, bản thân mình cũng đã trên thuyền giặc, trong tình huống này còn không biết mình có thể lấy được thù lao hay không, cho dù lấy được thì số tiền đó có bù lại được ba năm trời ấy không. Không lấy chỉ e là không còn cơ hội lần sau.

Lão suy đi tính lại, cuối cùng lão ra một quyết định, lão vẫn lén lấy một bản sao của Lỗ Hoàng Bạch nhét vào tay áo mình, tất cả đều diễn ra trong sự do dự của lão, tay không tự chủ được hành vi, tới khi nhận ra thì lão đã làm mất rồi. May mà không ai trông thấy.

Nếu đã chú ý, thì không lý do để trả lại, lão giờ mới hạ quyết tâm. Tối hôm đó lão chui vào trong chăn (vì ba người một lều) cầm phần bản sao kia cẩn thận nhét vào bên trong giày vải của mình. Nghĩ đi nghĩ lại một lát, thấy không vấn đề gì, mấy thứ này cơ bản là không đầy đủ, có thiếu một phần, lại không có người kiểm tra, hẳn là không có lý do gì mà phát hiện được. Vì thế

từ từ an tâm.

Nhưng sau khi nhẹ lòng được một chút, giống như trong truyện ngụ ngôn xưa, lão bỗng nhiên nảy ra một ý niệm: trộm một phần cũng là trộm, không bằng trộm thêm một phần nữa.

Vì thế ngày hôm sau lão lại giở trò cũ, tiếc là lúc đó lại xảy ra chuyện. Vì lão không ngờ ngày hôm sau là ngày cuối, ngày mà lão phải hoàn tất công tác cuối cùng, phần bản sao giấu trong tay áo chuẩn bị được đem về lều thì đột nhiên có người tới nói cho lão biết, người ta đã sắp xếp cho lão tối hôm đó sẽ xuống núi, có thể trở về thành Bắc Kinh.

Điều đó khiến lão không kịp chuẩn bị, lão còn tưởng ít nhất mình phải đợi thêm vài tháng nữa, nhưng vừa nghe tới được xuống núi thực khiến người ta vui mừng, sau khi lấy lại phản ứng, lão lập tức đồng ý.

Không ai tới tiễn lão, Hoắc lão bà đối với lão ở thành Bắc Kinh còn tương đối khách sáo, nhưng lúc này lão cũng không bắt buộc. Nói vậy là lão bà cơ bản là không còn tâm trí đâu mà quản tới việc này nữa, vì thế lão liền quay trở về lều thu thập hành trang, không ngờ là lão còn phải trải qua một lần lục soát toàn thân sau đó.

Kia là sắp xếp của Giải Cứu Gia, chúng ta không phòng bị kẻ giở trò tiểu nhân trộm cắp, nhưng sau cùng, kẻ đó có trộm được cái gì cũng tuyệt đối không thể mang theo.

Kim Vạn Đường còn nhớ rõ cái tình trạng lúng túng đêm đó của mình, sau khi nghe nói sẽ lục soát người, khoảnh khắc đó mồ hôi lão bắt giắc đổ ra ướt đầm quần áo. Trong tích tắc nghĩ ra vô số biện pháp, nhưng khôn nổi thời gian rất gấp, cơ bản không thể xử lý kịp.

Ban đầu người làm công tác lục soát rất lễ độ, điều đó khiến Kim Vạn Đường đỡ sợ một chút, lão đem giày mình và giày người cùng phòng để cùng nhau, sau đó mở từng thứ một ra cho người ta kiểm tra. Đồng thời định lấy cớ, nhưng tiếc là chưa kịp làm gì thì ngay sau khi mở đồ ra có một người đi tới kiểm tra, người khác mời lão tới lều bên ngoài lục soát người. Lão làm bộ không sao, cố ý đi đôi giày của người kia, đi ra ngoài vừa định đem phần bản sao sách lựa trong tay áo ném đi, tiếc là lại bị phát hiện tại trận.

Sau đó, người kia tất nhiên không còn hòa nhã được nữa, trong lều của lão đệm chăn, quần áo đều bị xé ra, bốn góc lều trại bị kiểm tra cẩn thận. Quần áo trên người lão cũng bị lột sạch, giày cũng bị cạy ra, may mà lão đã đổi giày trước, phần bản sao kia không bị phát hiện.

Tiếp đó lão bị giải tới Lão Cứu Môn. Tại đó lão đã trông thấy người thứ mười trong Cứu Môn.

Cần chú ý trong tự thuật của Kim Vạn Đường thì đây là một điểm vô cùng

máu chốt, nhưng cũng rất quý dị.

Kim Vạn Đường trước chưa từng gặp qua người đó, nhưng lão nghe người ta gọi hắn là: thủ lĩnh.

Lại nói tiếp, Lão Cửu Môn trong doanh địa thường ít lộ diện, ba năm trời Kim Vạn Đường chỉ họa hoàn lắm mới trông thấy bọn họ. Lúc đi chỉ có thể nhìn từ xa, giờ mới được nhìn gần, thậm chí còn có thể nói là lần đầu tiên, lão mới được biết, ngoài chín người bọn họ còn một người thủ lĩnh nữa.

Người thủ lĩnh này tuổi chưa tới ba mươi, lúc ấy còn đang cùng vài người khác thương lượng việc gì, Kim Vạn Đường ấn tượng sâu nhất là ngón tay người đó rất không bình thường. Có điều lão cũng không còn bụng dạ nào mà quan sát tỉ mỉ, căng thẳng bằng chết, nói là mình lần đầu vi phạm, ma xui quỷ khiến, mục đích không phải vì tiền mà là vì có hứng thú đối với sách lược, muốn giải đáp đó vân vân.

Người thủ lĩnh kia nhìn ánh mắt lão, bước tới dùng hai ngón tay kỳ quái kia đặt lên huyệt đầu duy của lão rồi bất ngờ dùng sức, gần như lão nghe thấy tiếng xương mình bị nứt ra, đau tới phát điên. Người trẻ tuổi kia mặt vẫn lạnh băng, ngón tay còn chưa dùng xuống sức.

Tiếp theo, thủ lĩnh bắt đầu hỏi lão một vài vấn đề, Kim Vạn Đường định nói dối, nhưng đau quá không nghĩ được gì, nói dối hắn sẽ có trăm ngàn kẻ hở. Trong lúc người không thể chịu được đau đớn, bao nhiêu dũng khí tiêu tan hết, tới cả chuyện giày có giấu cái gì cũng khai hết ra.

Huyệt đầu duy bị đau khiến thần kinh suy nhược, đầu óc mệt mỏi, ấn vào huyệt đầu duy có thể khiến cho việc nghĩ ra lời nói dối trong đầu càng thêm khó khăn và mất sức, con người chỉ cần trong trạng thái kiệt sức lập tức sẽ muốn buông xuôi không thể nói dối được nữa để mong được yên thân. Nghiên cứu của CIA Mỹ cho thấy tra tấn đối với cơ thể không hiệu quả bằng tra tấn đối với đầu óc, cho nên, hiện nay bức cung tới kiệt sức thường được sử dụng, trên TV tôi thường xem người ta dùng đèn soi vào mặt khi thẩm vấn. Mà ở Trung Quốc việc bức cung bằng huyệt cũng đã diễn ra từ ngày xưa.

Sau khi lão nói xong nghĩ chắc mình phải chết, may mà Hoắc lão bà niệm tình xưa, hơn nữa bản sao kia sau này chưa chắc đã dùng được, cuối cùng liền thay lão thỉnh cầu, cũng là vì Lão Cửu Môn đang xảy ra chuyện gì lớn lắm nên cũng không quá để ý vụ này. Người thủ lĩnh trẻ cuối kia bảo tùy Hoắc lão bà xử lý. Cuối cùng, lão bị cắt tiên thù lao, sau đó để lão trần như nhộng đi ra ngoài.

Lão trở về lều thấy quần áo và giày của mình bị người ta xé rách, lão khâu qua loa lại, có người tới thúc giục, lão xám ngắt người ra khỏi núi, cũng

không cáo biệt ai vì chẳng có gì để nói.

Sau trở về Bắc Kinh, trong nhiều năm lão vẫn cảm thấy bất an, nhưng sau đó Lão Cửu Môn càng ngày càng lụi bại, về sau không còn thanh thế nữa, lão mới dần yên lòng. Tiếp theo lão nghe phong thanh người ta nói sau khi lão rời đi, trong vách núi có đại sự xảy ra, Lão Cửu Môn chết vô số, tôn hại nặng nề.

Thế cho nên Hoắc lão bà đột nhiên gửi thư tới, dọa lão sợ chết khiếp, nghĩ ngay tới chuyện xưa.

Hoắc Tú Tú kể xong nói:

“Người thủ lĩnh bức cung lão, nghe nói có hai ngón tay cực dài”. Nói xong liền nhìn về phía Muộn Du Bình, “Các anh có nghĩ tới cái gì không?”

Tôi không nói lời nào, Bàn Tử cũng nhìn về phía Muộn Du Bình, ngoài cửa ánh trăng bị mây đen che phủ, trong phòng tưởng như tối đen.

Tôi hiểu được ý của Tú Tú, nhưng không có nhiều phỏng đoán, vì chuyện này có đoán thế nào cũng không thể chứng thực được.

Bàn Tử trầm ngâm hỏi: “Bản thân lão Kim Vạn Đường kia có suy đoán gì không?”

Hoắc Tú Tú nói: “Lão cho rằng người kia được gọi là thủ lĩnh vậy chứng minh hẳn phải có quyền lực rất lớn, nếu nói người đó và Lão Cửu Môn không có chút quan hệ nào thì bất hợp lý, nhưng người đó rõ ràng không phải cùng một nhóm với bọn họ, mà còn được gọi là thủ lĩnh. Có thể xảy ra một tình huống là đằng sau Lão Cửu Môn còn có một người thống lĩnh toàn cục, là người gặp bọn họ tới, người thủ lĩnh đó có thể là một trong Cửu Môn nhân.”

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử liền lắc đầu: “Không phải, Lão Cửu Môn là vị trí do giang hồ sắp đặt, không phân chia cấp bậc, Đại Phật gia lại là người có tuổi, không thể trực tiếp ra tay được. Mà có là Đại Phật gia đi nữa nếu muốn chỉ huy nhóm người này cũng cần tới một lý do rất lớn. Người kia tuổi còn trẻ lại càng không tưởng, tiểu bối chỉ huy trưởng bối là chuyện không thể nào, muốn chọn thủ lĩnh sao không phải là Trần Bì A Tứ chứ.”

Tôi gật đầu cũng nghĩ tới điều đó, nhưng kỳ thật ngẫm lại cũng có mâu thuẫn:

“Tiểu bối chỉ huy trưởng bối thì không thể, nhưng Trương Đại Phật gia lúc đó thân phận vô cùng đặc biệt, con gái ông ta cũng không phải người thường, mặc dù là hậu duệ của lão Cửu Môn nhưng địa vị trong tầng lớp xã hội có khi lại vô cùng hiển hách. Để ông ta có thể chỉ huy được những người đó, có thể không phải chỉ dựa vào năng lực và vai vế của ông ta, mà có thể là

thân phận của ông ta khi đó đại diện cho quyền lợi của một tầng lớp nào đó.”

“Cũng đúng, nếu nói như vậy thì thậm chí có thể người này không nhất thiết phải là con trai Đại Phật gia, như cậu nói hẳn có thể là người thế lực từ bên ngoài gài vào.”

“Bingo” Bàn Tử reo lên, “Tốt, chúng ta kết luận lại nào. Con mẹ nó chứ, lão bà bà và các băng hữu của bà ấy từng tham gia một lần đồ đấu nhưng thất bại, mà quy mô lần đó rất rất lớn. Vài chục năm sau con gái của bà nội em và con của những vị băng hữu đó lại tiếp tục tham gia một hoạt động khảo cổ vô cùng thần bí khác. Tiếp theo con gái bà bà mất tích, sau đó một thời gian em bắt đầu nhận được những băng ghi hình có quay cô của em ở bên trong. Các cậu thử nghĩ xem đây là chuyện quái gì chứ?”

“Có người muốn nói cho bà bà biết là con gái bà bà còn sống.” tôi nói

“Hoặc đây là một lời cảnh cáo.” Tú Tú tiếp lời

“Nhưng dựa theo kinh nghiệm của chúng ta, băng ghi hình này hẳn phải do Văn Cẩm gửi tới.” tôi nói, “vì sao cô ấy muốn làm điều đó?”

“Đây là điều cuối cùng chúng ta cần điều tra.” Tú Tú đáp.

“Chúng ta?”

“Anh xem, tin tình báo của em đối với các anh rất chi là quan trọng, tất nhiên là tin tức của các anh cũng rất được việc. Vậy nên là các vị ca ca, tốt nhất chúng ta lên hợp tác với nhau.”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau không nói gì, Bàn Tử châm một điếu thuốc:

“Cái quái, Thiên Chân thì anh không nói, cậu ta cũng lớn rồi, em lại còn nhỏ, em làm thế là lãng phí sinh mạng mình đấy, trời sinh em ra không phải để em làm cái nghề này.”

Tú Tú không nhìn Bàn Tử mà đưa mắt về phía tôi:

“Không phải chúng ta cùng cảnh ngộ sao, không ai có thể lý giải được suy nghĩ của chúng ta, phải không?”

Tôi không nghĩ mình và Tú Tú giống nhau, nhưng tôi cũng không biết dùng cách gì để thuyết phục cô ấy, trên thực tế là tôi biết người như mình không thể bị người khác thuyết phục. Tôi cũng chẳng buồn lo nghĩ, chỉ là nhớ tới những lời mà lúc trước Văn Cẩm nói với tôi. Trong đó cô ấy không đề cập tới việc cô ấy cũng gửi băng ghi hình cho mẹ của Hoắc Linh.

Đương nhiên cô ấy không cần nói cho tôi biết điều này, nhưng thực tế thì cô ấy chỉ nói cho tôi những thứ tôi cần biết, sau đó bảo tôi tìm cách rời xa chuyện này.

Tôi nhớ tới băng ghi hình cô ấy gửi mình, nhớ tới A Ninh, rồi tình huống

lúc đó và tình huống của lão bà bà. Có một suy nghĩ tồn tại trong đầu tôi không thể xua đi được.

“Cậu còn nhớ lúc chúng ta nhận được băng ghi hình kia không?”

Tôi cắt ngang dòng suy nghĩ của Bàn Tử và Tú Tú, “Mục đích mà băng ghi hình đó được gửi tới, không phải là nội dung bên trong mà là chính ở bản thân của cuộn băng.” tôi đã phát hiện ra một chiếc chìa khóa và địa chỉ bên trong nó.

“Nội dung bên trong có thể chỉ để đánh lừa người khác.”

“A?” bọn họ lặng đi.

Tôi nói tiếp:

“Lão bà bà không quen dùng băng ghi hình, hơn nữa bà bà lúc đó là một bà mẹ có con gái mất tích vài chục năm, bà bà xem băng ghi hình xong khẳng định ngắt. Không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới ý nghĩa thực của băng ghi hình nữa.”

“Nhưng Hoắc Linh trong băng ghi hình này là giả.”

“Bà bà không biết những thứ lằng nhằng đó, quan trọng là mấy năm trước Văn Cẩm vẫn liên tục gửi tới chỗ bà bà những thứ đó. Nếu đúng như tôi nghĩ, trong băng ghi hình kia chắc chắn có giấu một vật, phải mở nó ra xem thế nào.”

Tôi nhìn về phía Hoắc Tú Tú, “Tiểu thư, không phải cô nói muốn hợp tác sao? Được, thể hiện chút thành ý đi.”

“Anh muốn em đi ăn trộm băng ghi hình đó ư?”

“Đó không phải là trộm, em là cháu gái bà bà, em có thể làm như là vô tình nhìn thấy chúng, sau đó tưởng là băng ấy ấy nên lén xem trộm một ít, ở tuổi của cô bọn anh vẫn thường làm chuyện như thế.” Tôi nói, “Nhiều nhất là bà bà chỉ phát cho cô vài cái, hoặc cùng lắm cắt tiền tiêu vặt cô thôi mà.” (anh ngồi ngay ngắn chưa cho em vái anh một cái, băng ấy ấy giấu trong phòng bà nội? Nhà anh là xưởng sản xuất sữa phít-ti à:D)

Tú Tú nhìn tôi nói: “Khỏi cần, em có cách lấy mà thậm chí không biết quý không hay, em nghĩ bà nội không phải hôm nào cũng kiểm tra xem nó còn hay mất, nhưng nếu anh mở nó ra thì bà nội nhất định sẽ phát hiện ra. Bà bà không phải người dễ bị kẻ khác lừa gạt đâu.”

“Giờ không phải lúc để lo chuyện đó.” tôi nói, “Mấy năm liền Văn Cẩm dùng cách này để truyền tin cho bà bà cô, tin tức này vô cùng quan trọng, nếu bà nội cô lúc đó giải khai được những tin tức kia sự tình sẽ chẳng có cơ hội phát triển như bây giờ.”

Tú tú ngẫm nghĩ một lát, gật đầu: “Được, vậy để em xem trong có cái gì

đã rồi mình bàn tiếp. Nhưng nếu bên trong không có cái mào gì, em sẽ tới bóp chết anh.”

“Bao giờ thì có thể lấy được ra?” tôi chỉ lo đêm dài lắm mộng, có nhiều chuyện càng làm sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

“Không gặp được đâu, phòng của bà nội em giờ em cũng khó mà bịa ra lý do bèn mắng tới được, vì em lâu rồi cũng không qua đó, tự nhiên xuất hiện bà nội chắc chắn sẽ nghi ngờ. Em phải tìm một thời điểm thật hợp lý, hơn nữa bà nội rất ít khi rời phòng.” Tú Tú nói, “Việc này anh cứ nghe em.”

Tôi vuốt cằm, cô ấy nói cũng đúng, có điều là tôi không có hứng thú nói chuyện gì khác, mọi chú ý của tôi đều đặt trên cuộn băng ghi hình kia hết rồi.

Uống liền một lúc vài hớp rượu rồi ngả lưng xuống sàn nhà, tôi hít sâu vài hơi, cảm giác rối tung kia mới từ từ giải phóng.

Trước đó tôi từng nghĩ, mình có thể buông xuôi những thứ đó, chỉ cần có thể tìm được thân thể của Tiểu Ca là ổn, nhưng giờ xem ra tất cả mọi chuyện đều có liên quan tới nhau. Tùy ý điều tra từ một đầu mối nào đó cuối cùng cũng sẽ rơi vào trong một mớ hỗn độn.

Bàn Tử vỗ vai tôi, Hoắc Tú Tú lại thở dài:

“Có đôi khi em nghĩ như mình đang đọc một quyển sách ngược từ trang cuối lên trang đầu, bắt đầu xem từ kết cục, từ từ xem tới phía trước nó, sau đó lại phát hiện mọi chi tiết đều chỉ là do mình tự đoán.”

Tôi hít sâu một hơi, quá đúng, đó chính là cảm giác này, không kiềm lòng nhắc bình rượu cụng ly với Tú Tú cảm thán:

“Anh thật muốn ôm em mà khóc một lát quá!”

Bàn Tử lơ đãng, hứ một tiếng ra vẻ khinh thường bọn tôi, Hoắc Tú Tú vừa định bật lại bỗng nhiên, chúng tôi nghe thấy cồng bên dưới “kẽo kẹt” mở ra một tiếng. Tiếp theo có ánh đèn pin lia qua cửa sổ.

Bàn Tử giật mình, nhảy dựng lên ghé mắt nhòm qua rặng thường xuân tia xuống bên ngoài, Hoắc Tú Tú và tôi cùng nhìn theo, chúng tôi còn chưa nhìn thấy cái mô tê gì, Hoắc Tú Tú đã hít một ngụm khí lạnh:

“Không được rồi, bà nội em tới!”

Nói xong lập tức nhìn quanh, tôi hỏi em sao vậy, Tú Tú đáp:

“Không được để bà nội biết em ở đây, các anh cấm được nói, em phải trốn đây.” Nói xong nhìn xung quanh xem có nơi nào để trốn không.

Nhưng chỉ có bốn vách tường cũ trơ trọi, đừng nói là trốn, ngay cả một mảnh chăn cũng không có nữa là. Bàn Tử vội nói:

“Trên kia, lên nóc nhà (bắt con gà:D) đi!”

Tôi nhớ là trên mái có một cái cửa trời, Bàn Tử làm ra vẻ xấu xa bước tới sờ soạng Tú Tú nói:

“Nào, em gái, để Bàn gia anh bế em nên nhé.”

“Miễn đi!”

Tú Tú vừa cười, vừa lập tức xoay người nhảy lên bản, thân thủ thoăn thoắt không một tiếng động trèo lên xà nhà như diễn xiếc, tôi cũng nhớ cô ấy làm cách nào trèo lên được đó. Chỉ thấy cô ấy vịn người mấy cái, vòng eo mềm mại, động tác nhìn rất bắt mắt.

Nhưng cô ấy vừa trèo lên, Bàn Tử lập tức rú lên, giãy đành đạch. Tôi lấy làm lạ, lại thấy Tú Tú trên kia nhắc cái ngọc tỷ Bàn Tử giấu ở trên xà nhà ra, nhẹ giọng nói:

“Hóa ra là nó ở đây, giấu ở chỗ rõ ràng như vậy, thực không phải muốn cho em sao?”

Bàn Tử cuống quýt: “Đừng đừng, bà bà ơi, đừng xấu tính như vậy mà.”

Tú Tú cười hì hì, nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, vội ném ngọc tỷ xuống, Bàn Tử làm thế mãnh hổ vồ mồi chụp lấy nó, sau đó, Tú Tú như làm xiếc trèo lên cửa trời, nhào người ra ngoài, ra rồi còn cố thò đầu vào nói:

“Bà bà đây không có hứng thú với thứ đó, sáng mai gặp lại.” Dứt lời liền chạy mất dạng luôn.

Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, bên dưới nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, anh ta ngồi xuống đặt cái ngọc tỷ yêu quý của mình sang bên cạnh, nói:

“Mấy cô mấy bà nhà Hoắc gia này quả thực khó chiều, vừa phục vụ xong cho yêu quái cháu, giờ lại tới hầu hạ yêu quái bà, khó mà bắt kịp được cảm xúc.”

Tôi thở dài một tiếng, Tú Tú kia đối với chúng ta tương đối là hữu dụng, không thể để cô ấy bị lộ được, vì thế vội chạy ra nhìn cổng, chỉ một lát sau cánh cửa liền bị đẩy ra, tôi và Bàn Tử cùng nhìn, chột sững sốt, thấy Hoắc Tú Tú bước vào, đằng sau có đem theo vài người nữa. Tay ôm chân đệm và rượu, nhìn chúng tôi, kinh ngạc nói:

“Hử, các anh đi mua chăn đệm khi nào vậy? Không phải em bảo các anh đừng đi ra ngoài sao?”

Bàn Tử nhìn tôi, tôi nhìn Bàn Tử, ngay cả Muộn Du Bình cũng phải ngồi đây, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch ra.

§24. Tâm lý trái ngược

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Ba người nhìn nhau, đồng thời lại nhìn lên cửa trời trên mái nhà, kinh ngạc không thốt lên lời, tôi nhíu mày suy xem nghĩ rốt cuộc đang có chuyện gì đây, trong chớp mắt như chợt hiểu lại như chẳng hiểu gì. Mắng một tiếng:

“Quái quỷ!”

Nhìn Hoắc Tú Tú, đây là thật, tuyệt đối là thật không phải ảo giác, chỉ biết việc này không ổn rồi, Muộn Du Bình liền đứng dậy, nhảy lên bàn rồi đu người lên xà nhà, mở cửa trời nhìn ra bên ngoài.

Tôi và Bàn Tử cũng đứng dậy, tự biết không thể làm được như hấn nên đành đứng bên dưới ngửa mặt ngóng lên. Hoắc Tú Tú lại gần, nhìn lên cửa trời hỏi:

“Có con chuột à?”

Không biết tại sao bọn tôi bất giác lại cùng lùi về sau vài bước, Tú Tú nhìn chúng tôi kỳ quái, mấy người cùng tiến vào sau cô ấy cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì, vừa nhìn theo lên mái nhà vừa đặt đồ xuống đất. Trên nóc nhà truyền tới tiếng bước chân Muộn Du Bình, không lâu sau anh ta lại từ trên cửa trời chui vào rồi nhảy xuống phòng, tôi hỏi thế nào, anh ta lắc đầu:

“Không thấy người đâu nữa.”

Bàn Tử lập tức kinh thần, nắm tóc: “Quái, con mợ nó không thể nào. Trời sa xuống đất sao?”

Tôi đã lấy lại bình tĩnh, đột nhiên ý thức được có một khả năng, vội quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú:

“Này cô, cô còn muốn đùa chúng tôi tiếp sao? Đừng giở trò trên người nhau như vậy chứ?”

“Nói gì vậy?”

Hoắc Tú Tú nhíu mày, “Em có lòng tốt mang chăn đệm tới cho các anh, các anh bảo em làm trò là sao?”

“Cô không phải vừa mới tới đây ư? Sau đó đột nhiên nói là bà nội mình tới, vội vàng trèo lên cửa kia rồi nhảy xuống tầng một, cô và người của cô lại giả bộ vừa mới tới, chẳng phải đùa giỡn bọn tôi thì gì?” tôi nói.

Hoắc Tú Tú há miệng: “Em đã tới đây?”

Tôi thàn nói chắc chắn như vậy, con bé kia dung mạo đúng y như vậy,

vừa định quát lớn đột nhiên Muộn Du Bình giữ tôi lại, nói nhỏ:

“Không phải cô ấy.”

“Cái gì?”

Tôi quay đầu nhìn, anh ta lại nói: “Từ trên mái nhà nhảy xuống không thể tiếp đất nhanh được như vậy, người này lại lập tức tới phòng này ngay, nếu làm thế ngay cả thở cũng không kịp.” Nói xong đặt tay lên tai Hoắc Tú Tú sờ qua một chút, “Thân nhiệt không cao.”

Muộn Du Bình phán đoán thường đúng, vậy chuyện kia phải giải thích như thế nào đây? Tôi không kịp phản ứng thế nào cho phải. Hoắc Tú Tú hỏi lại có chuyện gì vậy, Bàn Tử liền đem chuyện vừa rồi ra kể cho cô ấy nghe.

Nói xong Hoắc Tú Tú còn không tin, Bàn Tử phải nhấn mạnh mấy lần đồng thời lại đem đồ mà “Hoắc Tú Tú” kia vừa đem tới, cô ấy mới chịu tin.

Bầu không khí trong phòng lúc đó vô cùng quỷ dị, vì sợ bị người khác phát hiện nên chúng tôi không dám thắp đèn lên, ánh trăng lại không có, thật sự tối tăm vô cùng, tôi trước giờ chưa từng có cảm giác này. Cho dù là đang ở trong thành Bắc Kinh, nhưng qua đêm trong một căn nhà hoang cũng có điểm sồn tóc gáy.

Một vài thanh niên thì thảo: “Có phải là hồ ly không? Trong cái phòng cũ kỹ này có cái gì đó quái dị lắm”

“Hồ ly tinh?”

“Lão gia nhà chúng tôi từng kể cho nghe một chuyện, là có một nhà tổ chức đám cưới, phải vào núi đón dâu, đi tới cuối đường núi mới thấy cô dâu, lúc cô dâu vừa bước xuống xe, đột nhiên mọi người la hoảng lên, chú rể vội quay đầu nhìn lại, từ trên xe bước xuống thêm một cô dâu nữa, hai cô dâu giống nhau như đúc, ngay cả áo cưới cũng y hệt luôn. Tất cả mọi người đều sửng sốt, không biết chuyện gì xảy ra, có người đi báo công an, nhưng công an xuống cũng không biết giải quyết thế nào. Sau đó có một cụ già trong làng nói, một trong hai cô dâu khẳng định không phải người, muốn phân biệt chỉ có một cách, là dùng dùi cui điện đập vào cả hai người, tới khi một người gục xuống, vì yêu quái sẽ không bị làm sao cả. Công an thì thường dùng dùi cui điện, vừa giơ tay lên thì một trong hai cô dâu lập tức bỏ chạy, tốc độ không phải người luôn. Cụ già sau đó nói, có thể đó là hồ ly tinh.”

Tôi nghe mà nổi da gà, thậm乎 sao có thể, nhưng người này kể đúng là sinh động thật, Bàn Tử nhìn Hoắc Tú Tú rồi hỏi tôi:

“Cậu có dùi cui điện không?:D”

“Anh dám!” Hoắc Tú Tú trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tôi lắc đầu, đó chắc chắn là một lời nói vô căn cứ, liền bảo bọn họ đừng

nói linh tinh, bình tĩnh nói:

“Chưa tính tới bầu không khí vừa rồi, nhất định kia là cách nói chuyện của “người”, chắc chắn không phải yêu tinh, tôi cảm thấy yêu tinh không làm chuyện vô vị như vậy, đó hẳn phải là người, con mẹ nó chứ, chúng ta bị gài bẫy rồi.”

Nhìn Hoắc Tú Tú hiện tại, tôi bắt đầu có cảm giác cô gái nói chuyện với chúng tôi vừa rồi cực giống, nhưng hình dáng lại có một chút khác biệt:

“Người kia hẳn đã dịch dung, tới đây để moi thông tin từ chúng ta.”

“Cái quái, có thể dịch dung được giống tới mức đó sao?” Bàn Tử không tin.

“Nếu là người quen chắc chắn không lừa được, kiểu dịch dung giống hoàn toàn chỉ là người ta hư cấu lên, nhưng chúng ta không quá quen mặt Tú Tú, lúc tới đây lại rất căng thẳng, chẳng ai tập trung chú ý tới cô ấy, vì thế người kia chỉ cần có vài điểm hao hao thì lập tức có thể giải trang qua mặt chúng ta thành công.” Tôi nói, đây là do chú Ba nói cho tôi biết điểm yếu của thuật dịch dung.

Muộn Du Bình gật đầu, làm ra vẻ đồng ý, Bàn Tử quan sát Tú Tú một chút: “Cũng đúng, tôi phát hiện cô kia có ngực đầy đặn hơn cô này một ít, cô ấy là ai vậy ta? Làm như thế thì được cái gì chứ?” nói xong lại liếc mắt nhìn Hoắc Tú Tú: “Chúng tôi ở đây chắc chỉ có mỗi người Hoắc gia biết phải không?”

Bàn Tử vẫn hoài nghi, lời này vừa thốt ra khiến Tú Tú hơi mất hứng, có điều cô ấy không làm ra mặt, chỉ lấy điện thoại gọi, hình như là xin ý kiến của bà nội, vừa nói được vài câu, cô ấy liền hỏi nhóm chúng tôi:

“Lúc các anh rời khách sạn Tân Nguyệt có cầm cái gì của người khác không?”

Bàn Tử vừa định lắc đầu, chưa xoay được một vòng đầu liền khựng lại, lập tức cho tay lên sờ túi, rút ra một tấm danh thiếp, đó là của tên Sơ mi phấn hồng đưa cho anh ta. Bàn Tử đang nhìn nhìn thì có một thanh niên đứng sau Tú Tú vươn tay cầm lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó nhíu mày:

“Chắc là do cái này.”

Hoắc Tú Tú cầm ngửi thử: “Các anh thật sự rất lơ là, đồ của người lạ mà cũng dám tùy tiện cầm, bên trên có bôi một thứ mùi đặc biệt, có thể dùng chó huấn luyện dẫn tới nơi các anh lẫn trốn. Bọn em vừa rời đi, hẳn chắc biết các anh ở lại đây nên giả dạng bọn em tiến vào.”

“Là hẳn?”

Tôi nhớ tới Sơ mi phấn hồng, cảm giác không đúng, đi quanh vài vòng

thăm nghĩ cô gái kia chẳng lẽ là do hấn phái tới? Người này sao lại có hứng thú đối với chúng tôi như vậy? Chẳng lẽ hấn cũng là người trong cuộc? Có điều cô gái kia hành động rất khó hiểu, cô ấy tới rõ ràng là để nói chuyện, nếu chỉ tới lừa chúng tôi thì hành động kia hiển nhiên rất thừa thãi.

Không đúng, việc này bất hợp lý lắm, hoặc là do phía sau có nguyên nhân vô cùng phức tạp nào đó, nhưng chúng tôi vừa đại não thiên cung chưa được mấy tiếng, sao đã có người lập mưu tới chúng tôi được.

Hay là chẳng lẽ Hoắc gia cùng những gia tộc giàu có trong thành bắc kinh này đều có một cạnh tranh ngầm vô cùng phức tạp, chúng tôi đã bước vào vòng chiến đấu, bị người ta thâm tóm rồi sao? Nhưng cô gái vừa rồi chỉ nói duy nhất một chuyện về lão Cửu Môn, chuyện chúng tôi kể ra, nếu như bọn họ có đấu tranh ngầm thật thì cần quái gì phải nói những điều đó chứ?

Lòng ngổn ngang trăm mối, tắc lưỡi vài cái, Hoắc Tú Tú nói:

“Quên đi, chuyện xảy ra rồi chúng ta phải rời đi nơi khác ngay thôi. Các anh mang theo đồ đi theo em.”

Tôi hít sâu một tiếng, thậm chí nói cuộc sống sao bất an tới vậy, sao lại ra nông nổi này. Đang định đi theo, nhìn qua Bàn Tử và Muộn Du Bình lại không thấy hai người nhúc nhích gì, tôi liền sững sốt, cũng lập tức đứng im.

Tú Tú hỏi:

“Sao vậy?”

Bàn Tử nói:

“Đừng giả vờ nữa, Bàn gia tôi nhận mặt không ra nhưng dáng người thiếu nữ chỉ cần nhìn qua là nhớ, cô rốt cuộc là ai vậy?”

§25. Đi vào chủ đề chính

Editor: Tổng Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tôi mất một giây mới hiểu ra, gần như là cùng lúc đó phát hiện Tú Tú bỗng biến sắc, ánh mắt lạnh lùng liếc Bàn Tử. Tôi cứ nghĩ cố ấy sẽ nguy hiểm bằng một câu gì đó, nhưng không ngờ đột nhiên nghe thấy cô ấy hét một tiếng:

“Đoạt!” Hơn nữa kia lại là giọng con trai.

Bản thân còn chưa kịp mà kinh ngạc, nói thì chậm nhưng diễn biến lại vô cùng nhanh, ba người kia lập tức lao về phía chúng tôi. Không phải để tấn công mà nhắm vào chỗ đặt đồng chặn đệm bên cạnh.

Tôi hiểu ngay ra mục đích của bọn họ, đó là chỗ giấu ngọc tỷ, vội la to một tiếng, Muộn Du Bình đã sớm hành động, một cước đạp văng ngọc tỷ trong tay mấy người bọn họ ra. Tôi lao ra chộp, ba người kia lập tức xoay lại tấn công tôi, phòng nhỏ nên khoảng cách rất gần, thực sự không thể nào trốn tránh được, trong giây lát tôi đã bị bọn họ đẩy ngã, cũng may là trước khi chạm đất tôi kịp tung hàng qua chỗ Bàn Tử.

Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đón được ngọc tỷ, động tác cực nhanh nhạy, tôi còn chưa ngã xuống đất mà mấy người kia đã đổi hướng xông tới cạnh Bàn Tử. Tôi vội ôm lấy chân một người, lại thấy sau lưng Bàn Tử là vách tường không thể thoái lui được nữa, vội vàng nhìn anh ta gào lên:

“Mau mau, ném cho tôi!”

Bàn Tử mắng: “Ném cái rắm!” Sau đó xoay ngọc tỷ kia ra đập một phát, người lao tới gần anh ta nhất bị trúng một chưởng ngã gục xuống đất. Hai người còn lại xông lên định đề ngửa anh ta ra. Ngay sau đó Bàn Tử và hai người bọn họ vật lộn với nhau, ba người va vào tường, tới lúc đó Bàn Tử mới ném ngọc tỷ đi, Muộn Du Bình lập tức cho tay ra đỡ.

Ba người kia cảm thấy không thể cứ như vậy được, hai người sống chết giữ chặt lấy Bàn Tử, còn “Tú Tú” kia lại nhắm về phía Muộn Du Bình, tôi vừa bật dậy đã lập tức túm lấy hắn, cảm giác người tên này mềm như không xương vậy, hơi thả lỏng một chút liền thoát ngay khỏi tay tôi, vừa xoay người lại liền giáng một quyền vào trán tôi. Tôi bị đả thương, nhưng trước khi ngã xuống đất vẫn kịp làm động tác quét chân, gạt ngã hắn.

Nhưng người kia chỉ lão đảo một cái không hề ngã, cùng lúc tôi chợt thấy hắn rút từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ kỳ quái, hình như là đồ cổ, tay trái nắm chủy thủ lao tới chỗ Muộn Du Bình. Tôi vội hét lên cẩn thận, nhưng đã chẳng thấy Muộn Du Bình ở vị trí cũ nữa. Cùng lúc đó có một bóng đen

nhánh như chớp lao tới, chỉ trong tích tắc người đó dùng đầu gối húc cho tên khốn kia văng ra ngoài.

Bàn Tử vẫn đang bị khống chế, hai bên không ai kém ai, tôi biết người cầm đầu của bọn chúng là tên khốn ngoài kia, không qua giúp Bàn Tử mà cùng Muộn Du Bình hai người vây chặn hấn, trước cứ bắt được tên khốn đó rồi sẽ bàn sau.

“Tú Tú” kia lồm cồm bò dậy, toàn thân đột nhiên giãn ra thành một tư thế rất kỳ quái, thân hình lập tức trở lên cao lớn, vai cũng rộng hơn, cùng lúc tay tháo mặt nạ ra.

Tôi vừa nhìn lập tức nhận ra kia chính là tên Sơ mi phấn hồng, hấn vừa thở hổn hển vừa cười:

“Súc cốt quả thực rất đau, hóa ra người ta không đùa mình.”

Tôi nhìn trạng thái kỳ quái của hấn mà lưng toát đầy mồ hôi, tình hình như vậy trước đây tôi từng thấy qua, đây là súc cốt công. Lần trước Muộn Du Bình giả trang thành lão đầu hói cũng làm thế. Cùng lúc, tôi chợt nghe thấy dưới cầu thang có rất nhiều tiếng bước chân. Vội quay đầu lại.

“Mợ nó, có người tiếp ứng bên ngoài!” Tôi thảm gào lên không ổn. Bàn Tử ở bên cạnh lập tức nói: “Các cậu đi trước đi! Đây là hang ổ của bọn chúng.”

Tôi phóng ánh nhìn căm thù về phía Sơ mi phấn hồng, vừa thoái lui về phía sau vừa nghĩ rút lui thế nào đây, chẳng lẽ lại trèo lên cửa trời kia? Lại thấy chủ thủ trong tay tên kia thu lại, hấn xua xua tay ra hiệu cho hai tên còn lại, bọn họ liền thả Bàn Tử ra, ba người miệng loe loét máu, dìu nhau đứng dậy. Cửa được mở ra, chúng tôi ngoảnh đầu nhìn, Hoắc lão bà và Hoắc Tú Tú bước vào, sắc mặt không chút kinh ngạc, con bé gái còn nhìn chúng tôi lêu lêu.

Tên Sơ mi phấn hồng kia vuốt mấy đốt ngón tay của mình, cười cười bước tới vỗ vai tôi, quay đầu nhìn Hoắc lão bà gật đầu:

“Đủ tư cách, mắt bà bà vẫn tinh tường như ngày nào.” nói rồi lại chỉ vào Muộn Du Bình:

“Người này thuộc về cháu.”

§26. Gấp lạt ma

Editor: Tống Mặt Than
Beta: thieudieututai

Trong phòng thấp lên một ngọn đèn dầu, ánh sáng thực u ám, Hoắc Tú Tú giúp tôi và Bàn Tử ngăn máu mũi, mấy người kia đều đứng nguyên tại chỗ, Muộn Du Bình ôm khư khư ngọc tỷ trong tay, bầu không khí bỗng trở lên rất lúng túng.

Lão bà bà không để ý tới lời Sơ mi phân hồng, chỉ đứng quan sát chúng tôi, nhìn là biết bà già này xương cốt vẫn chắc khỏe lắm, tuổi cao như vậy mà bước lên tầng không phải thở lầy sức, ngược lại tên Sơ mi phân hồng kia cũng hoàn toàn thả lỏng, tựa lưng lên vách tường. Hai thủ hạ của hắn có vẻ rất tội nghiệp, lẳng lẳng ôm vết thương khắp khềnh bước khỏi phòng.

Tôi lấy làm lạ, có điều nhìn tình hình kỳ quái này cũng dần hiểu ra sao lại có chuyện như vậy. Xem ra tên Sơ mi phân hồng và lão bà bà kia là cùng hội cùng thuyền. Vừa rồi nghe hắn nói, có phải bọn họ đang thử chúng tôi? Mà thử cái quái gì chứ?

Không kiềm được cơn tức giận, tôi bị người khác đùa giỡn trong thời gian dài như vậy nên rất ghét cái cảm giác bị người úp sọt thế này. Vội hỏi Hoắc lão bà:

“Bà bà, trò vừa rồi là bà bày ra phải không?”

Lão bà bà không đáp lời tôi, chỉ nhìn tôi nửa cười nửa không, tôi hỏi lại lần nữa, bà bà mới từ tốn mở lời, nhưng cũng không phải trả lời câu hỏi của tôi, nói:

“Ngươi và ông nội ngươi hồi trẻ có chút giống nhau, bất luận là dưới tình hình nào thì ngươi cũng luôn nghĩ tới điểm tích cực, sau đó mới nghĩ tới cái tiêu cực. Vì thế mà trong trường hợp này, ngươi vẫn đứng ở đây mà không chọn cách làm những việc có lợi cho mình trước.”

Tôi nhìn ánh mắt lão bà bà có chút không thoải mái, thậm chí nói tôi và cái đó thì liên quan gì, bà bà nói tiếp:

“Nếu là ta, dù cho người ngoài cửa bước vào là ai thì ta cũng sẽ lao ra ngoài trước, cứ không chế người bên ngoài rồi tính tiếp, ta có thể cùng đối phương thương lượng, xem mục đích của hắn là gì. Các người vừa rồi thấy ta bước vào, người nào người đấy đứng im tại chỗ, chẳng hành động gì, nếu ta có bố trí thêm người thật hắn là giờ các người chẳng có một phần trăm cơ hội nào.”

Trong thâm tâm tôi hiểu được một chút ý tứ của bà bà, thậm chí để làm gì chứ, chẳng lẽ bà bà đang khuyên bảo tôi cách xử lý nguy cơ tiềm ẩn trong

giao tiếp xã hội sao? Bàn Tử sau lưng tôi nói:

“Lão bà bà, bà làm rồi, bà cho là mấy người đông hơn thì sẽ có nhiều ưu thế hơn sao? Con mẹ nó chứ, các người có đông hơn gấp đôi đi nữa thì ưu thế ở đây vẫn thuộc về ba bọn tôi, bà có hiểu không? Nếu bà thật sự muốn xem thử toàn bộ sức mạnh của ba thằng bọn tôi, mấy móng này còn non và xanh lắm.”

Lão bà bà quét mắt nhìn anh ta một cái, thờ dài, hình như cảm thấy chuyện này với chúng tôi có phần nực cười, lại tiếp:

“Được, ta tới đây không phải để nói chuyện đó, các người cứ thả lỏng chút đi, ta cũng không muốn làm gì các người đâu.”

“Đây là bà bà còn chưa muốn làm gì chúng tôi,” Bàn Tử chỉ vào máu trên cổ áo mình, “nếu bà bà muốn làm gì, chắc là phải giết chết chúng tôi?”

Lão bà bà bước tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài nói:

“Căn nhà cũ này vốn là một phần của Hoắc gia chúng ta ở thành Bắc Kinh, dùng để xử lý những tên người làm phạm quy của gia đình, có điều ngày xưa người ta rất sợ ma quỷ, nhiều năm qua cây cỏ trong sân kia đã chôn không biết bao nhiêu xác người, nếu muốn giết các người thì đây cũng là nơi khá lý tưởng. Có điều là các người yên tâm, đối với ta giết các người chẳng có chút hứng thú nào cả.” Bà bà dừng một chút, nhìn về phía Sơ mi phấn hồng nói:

“Ta thử các người là muốn để cho hấn xem, mắt ta nhìn người không sai bao giờ cả.”

Sơ mi phấn hồng liền nhìn chúng tôi cười cười. Bàn Tử nổi câu:

“Nhìn cái gì? Người nghĩ ba người bọn ta là gay à?”

Sơ mi phấn hồng liền bật cười, nói:

“Thôi đi, anh có muốn thì tôi cũng không đáp ứng đâu.”

“Cái quái, người khinh thường ta hử?” Bàn Tử cả giận, vừa định phản bác nhưng lại thấy không đúng, ngập ngừng chẳng biết phải nói tiếp thế nào nữa.

Sơ mi phấn hồng bước tới trước mặt tôi nói: “Xin giới thiệu qua, tôi là Giải Ngữ Hoa, là người quản lý Giải gia của Cửu Môn. Hai chúng ta là họ đảng ngoại, cũng coi như là họ hàng xa. Hồi còn bé tôi nhớ mỗi lần sang chúc tết chúng ta thường chơi chung với nhau, có điều là Ngô Tà cậu không hòa đồng, tính hướng nội, lại thường chạy chơi chỗ khác, vì thế cũng không thân nhau lắm, do đó nên giờ cậu không nhớ được ra tôi.”

“Đúng vậy, ngay cả em hấn cũng không nhớ”. Hoắc Tú Tú bên cạnh nói thêm vào, “Đến ai là thật ai là giả cũng chẳng phân biệt được, chẳng bằng Bàn Tử kia, thực sự khiến người ta chạnh lòng quá mà, phụ lòng người ta

trước đây còn suýt gả cho anh nữa.”

Tôi nhìn Hoắc Tú Tú, rồi lại nhìn tên Sơ mi phấn hồng kia, bỗng trong lòng “A” một tiếng.

Lần trước cảm thấy tên Sơ mi phấn hồng kia vô cùng quen mắt, nhưng không thể nhớ được là từng gặp qua ở đâu rồi, hóa ra là tìm nhầm chỗ, hẳn không phải là khách trong quán tôi, cũng không phải là bằng hữu hay bạn nhậu, mà là bạn từ thời sáu bảy tuổi kia.

Thế quái nào, tôi thực không thể nhớ ra nổi, bao nhiêu năm trôi qua, chuyện lúc đó còn chẳng có thời gian mà nghĩ lại. Có điều là tôi vẫn nhìn ra được một nét quen thuộc trên khuôn mặt hẳn, điều đó chứng minh mặt hẳn vẫn còn vài điểm không thay đổi, thực sự khó mà thấy được.

Giải Ngữ Hoa, cái tên này rất lạ, vào độ tuổi lúc đó tới mặt người tôi còn chưa nhớ được chứ đừng nói tới mặt một thằng tiểu quỷ một năm chỉ gặp vài lần. Nhưng tôi thực sự nhớ là khi đó trong chúng tôi một người, cô ấy được bọn họ gọi là Tiểu Hoa.

Nhưng mà, Tiểu Hoa kia trong trí nhớ của tôi và người này chỉ trùng tên mà thôi. Không những về diện mạo, người này và Tiểu Hoa cơ bản là hai người khác nhau, chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm?

Vì vậy tôi liền hỏi hẳn:

“Cậu có phải là Tiểu Hoa ngày xưa không?”

Hắn nhìn tôi rồi cười một cái rất khả nghi. Hoắc Tú Tú ở bên cạnh tùm tùm nói:

“Chính xác, không nhớ ra sao?”

Tôi lại ngẩn người, cảm giác suy sụp: “Nhưng Tiểu Hoa kia anh nhớ là một cô bé, chẳng lẽ là anh nhớ nhầm?”

“Cậu không nhớ nhầm, lúc đó tôi đúng là một cô bé”, Sơ mi phấn hồng nói: “Lúc còn bé tôi hơi ngây ngô, lại đi theo Nhị gia học hí kịch, hát hoa đán và thanh y, nhiều người không phân biệt được nên nghĩ tôi là nữ.”

(Hát hoa đán là diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đảng, danh đá.)

Tôi cau mày, thật không thể tưởng tượng ra trong đầu cái hình ảnh bé gái đáng yêu hoạt bát như trong tranh cổ động bước ra kia lại chính là một đại lão gia như thế này. Giờ hậu kết của hẳn đã tương đối lớn, đột nhiên tôi cảm thấy choáng váng đầu óc, thế sự đúng là vô thường. Lại quay ra hỏi Tú Tú:

“Vậy những gì em vừa nói với bọn anh-”

“Đều là thật, tất nhiên chỉ có một điểm khác, là bà nội em biết toàn bộ quá

trình đó mà thôi.” Tú Tú đáp, “Sau khi em gửi thư đi, có người gọi điện thoại cho bà nội em, bà nội quan sát em một thời gian rồi bắt quả tang việc em làm.”

“Chuyến giao dịch đó mọi người đều rất cẩn thận, nếu người nhận được một bức thư không thể giải thích được, người cũng sẽ gọi điện đi xem hỏi chuyện gì đang xảy ra.” Lão bà bà nói, “Có điều ta thừa nhận là vừa rồi người suy luận rất đúng, lúc ta nhận được băng ghi hình, quả thực đã ngắt đi. Nhưng ta không phải là một bà lão hồ đồ đến mức cho rằng đây chẳng qua chỉ là cảnh quay trong băng ghi hình.”

“Vậy trong băng ghi hình đó giấu cái gì vậy?”

“Lúc trước ta từng nói với người, bản vẽ Phong Cách Lôi kia đều là trong băng ghi hình phát hiện ra, ta nghĩ tới đó là manh mối của con gái ta, muốn ta tới tìm con bé. Đó chính là nguyên nhân mà cho tới giờ ta vẫn chưa buông xuôi, lúc này đây tuy bản thân ta biết, người đó không phải là con gái mình, nhưng ta vẫn muốn lần theo tin tức đó, để biết rốt cuộc con gái ta đã xảy ra chuyện gì.”

Văn Cẩm gửi những bản Phong Cách Lôi tới? Tôi rồi lên, ban đầu tôi tưởng là băng ghi hình sẽ quay lại một tin tức cụ thể nào đó. Thật không ngờ nó lại là những thứ này.

Chỉ là Hoắc Linh bỗng nhiên mất tích trong tòa di chỉ cổ đó, nếu lý do gửi băng ghi hình có liên quan tới cô ấy, những bản vẽ tòa nhà đó càng khiến cho lão bà bà cảm thấy kia rõ ràng là một manh mối.

Bàn Tử ở bên cạnh hỏi:

“Cái đó và việc thử chúng tôi có liên quan gì chứ?”

Hoắc lão bà liền mỉm cười một cách rất phức tạp, sơ mi phấn hồng bên kia như nhận được tín hiệu, lập tức nắm vai tôi, nói:

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta cũng nói luôn vấn đề chính, sau đó sẽ dành thời gian từ từ ôn lại chuyện xưa sau.”

Nói rồi nháy mắt cho Hoắc Tú Tú, Hoắc Tú Tú bắt đầu lấy ra từ trong túi một cuộn gì đó, tôi vừa nhìn là biết kia đều là bản vẽ Phong Cách Lôi, là những thứ tôi từng thấy trong nhà lão bà bà.

Tất cả bản vẽ đều được bọc trong túi giấy gai rất xa xỉ, bên trong tấm một lớp giống như dầu, xem ra những bản Phong Cách Lôi này chỉ cần mang ra khỏi nhiệt độ của phòng chứa sẽ rất dễ hỏng. Chỉ là không biết bà bà mang những cái này tới đây làm gì, chẳng lẽ bà ấy mất đi hứng thú muốn bán chúng cho tôi sao?

Tôi lấy làm lạ, nhưng không định hỏi, cho tới khi tất cả những bản vẽ kia

đều được bàn tay nhỏ bé của Tú Tú đặt xuống, cẩn thận từng chút một mở ra trên sàn, lão bà bà lúc đó mới nói:

“Ta và người Giải phạm nhân (đây là cách bà bà gọi Giải Ngữ Hoa) này tới đây sẽ gặp lạt ma”, lão bà bà vỗ vỗ những bản vẽ kia nói tiếp, “Ta cần các người hỗ trợ, nếu các người đáp ứng, ta sẽ đảm bảo cho vụ đại náo khách sạn Tân Nguyệt lần này của các người êm thấm, hơn nữa còn có lợi ích lớn khác nữa.”

§27. Phong cách lồi

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tôi nhìn những bản vẽ kia, lập tức hiểu được ý đồ của bọn họ:

“Các người muốn đi tìm vị trí ngôi cổ lâu này sao?”

Sơ mi phấn hồng gật đầu, tôi nhíu mày, lão bà bà cũng giải thích thêm cho tôi rõ, bọn họ vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể nơi mà tòa cổ lâu kia tọa hạ, trong lúc đó chợt hỏi:

“Các người tìm được vị trí tòa cổ lâu này rồi phải không?”

Sơ mi phấn hồng nhìn lão bà bà, như muốn hỏi ý kiến của bà ấy, lão bà bà gật đầu:

“Nói cho bọn họ đi!”

Sơ mi phấn hồng liền bảo Tú Tú thấp đèn lên:

“Đúng vậy, vì những việc các cậu từng trải qua ở Quảng Tây đã gợi ý cho chúng tôi.”

Nói rồi hắn lấy ra một bản vẽ mẫu, đưa cho chúng tôi cùng xem.

Bàn Tử bỏ ngọc tử vào trong túi áo, bước tới gần tôi liền phát hiện, đó là một bản vẽ thể hiện toàn bộ kết cấu “Trương gia lâu” bằng phần mềm hiện đại dựa trên phác thảo của Phong Cách Lồi.

Vừa quan sát bản đồ đó, tôi liền nghĩ ngay thấy thứ mùi quen thuộc, lại nhớ tới những đêm chong đèn thức trắng để vẽ đồ họa, đó là thực tế cuộc sống của những năm đầu tiên, hiện giờ nó lại xuất hiện tại nơi này thực khiến bản thân có chút không thoải mái.

Sơ mi phấn hồng nói:

“Chúng tôi đã tìm người dựa trên bản vẽ Phong Cách Lồi để phục hồi lại nguyên trạng kết cấu của nó, các cậu có thể nhìn không ra nhưng không vấn đề, tôi sẽ giải thích.” Nói xong liền bắt đầu giảng giải về những ký hiệu thông dụng bên trên bản vẽ. Tôi đối với những thứ này tương đối quen thuộc, tất nhiên không cần nghe, chỉ trong vài giây là hiểu được cơ bản hình thái ngôi cổ lâu này.

Có thể thấy tòa cổ lâu này có cấu trúc gỗ đá điển hình, kiến trúc chắc chắn, trước đây từng chỉ mới xem qua một tầng của Phong Cách Lồi, bản thân cũng chưa quen nhưng giờ khi chuyên thành bản vẽ kỹ thuật số, là cách rất thường dùng của tôi nên có thể nhìn ra ngay bảy tầng lầu của bản vẽ, hình thái của các tầng vừa xem là lập tức hiểu ngay. Tiểu Hoa chỉ mấy tờ trong sổ đó nói:

“Cậu nhìn qua đây một lát, đây là phần đỉnh tòa nhà, có giống với Trương gia lâu mà cậu từng nhìn dưới đáy hồ Ba Nãi kia không?”

Tôi không đợi tới lúc hắn chỉ mà bản thân đã sớm nhận ra, trong lòng cả kinh, lập tức gật đầu, không thể nào chứ!

Hắn nói tiếp:

“Tôi nghe nói cậu từng có một thời gian vào Trương gia lâu, cũng chỉ biết chắc là tình hình sẽ thế này, giờ được chính cậu công nhận thì có thể càng thêm xác định được, Trương gia lâu hẳn ở dưới đáy hồ kia, hơn nữa còn một phần bị chôn trong núi đá nữa. Cậu nhìn chỗ này này.” Hắn chỉ chỉ vào vài điểm trên Phong Cách Lô, “Cậu có thể nhìn thấy, tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Phong Cách Lô, so với những tầng phía dưới rất khác nhau. Tầng một và hai thì giống như hình tháp chứ không phải lâu, mà ở chỗ tiếp nối giữa hai tầng đó với những tầng phía dưới lại cảm giác như bị thiết kế thiếu vậy.”

“Ý cậu là gì?”

“Tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Trương gia lâu gần như là tách biệt với những tầng còn lại, hai tầng nóc ở trên mặt đất, tiếp đó tận sâu bên dưới một đường hầm chạy vào trong núi đá mới tới những tầng còn lại. Vì có liên quan tới cả công trình nên tôi tin là mấy tầng kia hẳn cũng phải được giấu trong khu vực gần với hồ nước kia. Chúng ta cần phải tìm ra nó.”

“Vì sao ư? Các cậu có kinh nghiệm rất phong phú, hẳn là cũng vô cùng thuần thục rồi”, Sơ mi phán hồng nói: “Đây chắc chắn là một lần gặp lạt ma tương đối lớn, các cậu sẽ không phải trắng tay ra về. Chúng tôi là người gặp lạt ma nên phân chia luôn rất công bằng.”

“Lần trước khi tới đó, là do tôi quan tâm tới vấn đề tiền bạc ư? Ông anh à, nơi chó má này của cậu, tôi vừa nhìn là biết chắc nguy hiểm đến mức nào rồi.” Tôi nói, “Đi vào đó có toàn mạng mà đi ra không?”

“Sao cậu không tin tưởng vào thân thủ của mình như vậy?” Sơ mi phán hồng nói, “Chẳng lẽ những nơi trước đây cậu tới lại là chỗ an toàn sao?”

Tôi thậm chí nói chẳng có gì giống cả, những nơi đó tôi biết chúng nguy hiểm, nhưng vì trước khi đi lại xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho tôi không đi không được. Lần nào dấn thân vào mạo hiểm, những bí ẩn lại càng ngày càng sâu, tới giờ tôi thật sự không còn đủ dũng khí để làm lại lần nữa.

Có rất nhiều chuyện, cho dù cậu có muốn thế nào thì khi phải kéo dài chúng quá lâu, cậu cũng sẽ từ từ mất đi sự hứng thú của mình với nó. Cho dù tôi biết nơi đó chắc chắn sẽ có rất nhiều điều quan trọng, có khi nó giúp cho những mảnh ghép trong suy nghĩ tôi hợp thành một bức tranh hoàn chỉnh, nhưng phản ứng đầu tiên của tôi vẫn là từ chối.

Sơ mi phấn hồng có phần khó xử, nhìn nhìn lão bà bà, bà ấy nói:

“Ngươi đừng từ chối nhanh như vậy, suy nghĩ một chút đi nào, chỉ cần tìm được tòa cổ lâu kia ta sẽ nói hết cho ngươi mọi chuyện.”

“Bà có thể nói trước cho cháu biết.” Tôi đáp.

Lão bà bà lắc đầu: “Ngươi là cháu đích tôn của Ngô Lão Cầu, ta không tin cái nhân cách của ngươi, nói chuyện không giữ lời đã thành gia phả rồi.”

Tôi liền lắc đầu: “Thật ngại quá, bà không tin cháu, cháu cũng không tin nghiệm bà.”

Lão bà bà thở dài, nói tiếp: “Ngươi không đi thì cũng chỉ là ý kiến của mình ngươi, còn các ngươi thì sao?”

Nói rồi nhìn về phía Muộn Du Bình.

Bàn Tử lập tức nói: “Ba chúng tôi đồng lòng một dạ, tiến cùng tiến, lui cùng lui. Tuyệt đối không bị các người chia rẽ, có điều Thiên Chân nói không đi, hẳn là do các người chưa đủ thành ý.”

Lão bà bà cười haha: “Chuyện tiền bạc thì không vấn đề, chủ yếu là các ngươi có đi hay không thôi.”

Tôi thậm chí nói Bàn Tử thực phiền toái, vừa định lắc đầu từ chối, nghĩ lúc này bất luận có thể nào đi nữa cũng không được đồng ý dễ dàng, đột nhiên chợt nghe thấy Muộn Du Bình bên kia nói:

“Tôi đi.”

Tôi kinh ngạc, lập tức quay đầu nhìn, thấy Muộn Du Bình cũng nhìn chúng tôi. Tôi và Bàn Tử liếc nhau, cũng không tin vào tai mình, tôi định nói thì lão bà bà đã mở lời:

“Được, một người đi.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, lại cảm thấy lửa giận bốc lên, cảm giác chuyện đang dần ra khỏi tầm kiểm soát của tôi, trong tích tắc lời không thể thốt ra, nhưng tôi hiểu là mình không thể nói được gì cả, đây cơ bản là ý nguyện của người khác.

Trong khoảnh khắc đó tôi cảm giác bản thân mình khó chịu, lão bà bà liền hỏi tôi và Bàn Tử:

“Các ngươi tính thế nào?”

“Tôi cũng đi!”

Bàn Tử lập tức nói. Tôi gần như bị ức chết, quả thực kinh hoàng nhìn về phía anh ta, thậm chí vừa rồi là thằng nào nói ba người không hai lòng, Bàn Tử nói xong lập tức chạy qua nói nhỏ vào tai tôi:

“Bố khi, Tiểu Ca đồng ý rồi, nếu cậu không đồng ý, Tiểu Ca liền vứt khỏi tầm tay, tới lúc đó muốn tìm hấn rất khó khăn.”

Tôi nghĩ cũng đúng, thế quái nào, lúc này nói không đi tức là tự mình rút khỏi cuộc chơi.

“Còn người?” lão bà bà nhìn tôi, “Quyết định nhanh đi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

“Được rồi.” tôi nói, “Có điều là cháu nói trước, nếu quá nguy hiểm chúng cháu sẽ rút lui”

Lão bà bà vỗ tay một cái, Sơ mi phấn hồng nói:

“Vậy thì hoan nghênh các cậu vào đội, tôi sẽ nói cho các cậu vài điều, mục đích của chúng ta là nơi nào, sau khi nghe xong, trong ba ngày tới chúng ta sẽ lên đường.”

§28. Lên kế hoạch

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tiểu Hoa giới thiệu qua toàn bộ kế hoạch cho chúng tôi nghe một lượt, trong lúc đó tôi chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, cảm giác cả tinh thần lẫn thể xác đều bị đả kích mạnh mẽ. Lúc đầu thì miễn cưỡng nghe được một chút, sau thì hoàn toàn không để lọt tai từ nào cả.

Rất khó mà miêu tả được đó là thứ cảm xúc gì, có thể nói là rất rất uể oải. Ví như bạn đang nói chuyện rất vui vẻ với người khác, đột nhiên từ đâu có một đám người xông tới, nói với bạn là xin chào, ngày kia bọn tôi sẽ đi chơi, chủ yếu là bản thân không còn thời gian để nghĩ xem ngày kia là cái ngày gì, hấn lại nói tiếp, nếu cậu đi thì tôi sẽ cho cậu rất nhiều tiền, nhưng phải lập tức quyết định ngay, nếu không cơ hội sẽ chuyển cho người khác, sau đó bọn họ bắt đầu đếm ngược.

Lúc đó bằng hữu của bạn đều tỏ vẻ đồng ý, dưới tình hình như vậy chẳng ai có thời gian mà suy nghĩ, tiếp theo bọn họ lập tức chụm đầu vào bàn bạc đi chơi chỗ nào chỗ nào, lúc đó bản thân mới tỉnh táo lại.

Tới lúc nghĩ lại, con mẹ nó chứ, chuyện này giống y như một cái âm mưu nham nhở vậy.

Sau khi bọn họ rời đi, Tiểu Hoa kia còn để lại vài đồ, tôi quay hỏi Bàn Tử mấy việc, tới lúc đó mới rõ rằng bọn họ muốn đi đâu.

Đầu tiên tôi hiểu ra giờ không còn là một đội, mà quân số lại được chia ra làm hai.

Một đội sẽ đi tới hồ Ba Nãi kia trước, đội còn lại sẽ đi tới Tứ Xuyên. Hai đội giữ liên lạc, không phải là toàn bộ, tôi thấy cách bọn họ thiết lập hệ thống liên lạc, thông qua đủ mọi phương pháp, dường như hai đội sẽ phải trao đổi một vài tin tức.

Vì sao phải như vậy, Bàn Tử hỏi Tiểu Hoa thì hấn nói hấn cũng chẳng biết, nhưng là lão bà bà dặn như vậy, đây là chuyện vô cùng quan trọng, hai người ở hai vị trí khác nhau, nhất định phải dùng cách nào đó để liên lạc qua lại, hai bên phải phối hợp hành động.

Qua Quảng Tây chắc chắn là tìm vị trí tòa cổ lâu kia, Tiểu Hoa còn nói, dựa theo bọn họ phân tích thì vị trí của tòa cổ lâu hấn phải nằm sau trong núi. Có thể nó bị vây chặt trong sơn thể, bọn họ phải tìm một khe nứt ở bên ngoài trước khi tiến vào. Lần tới đi vào trong óc thể sẽ phải đi qua khe hở lần trước để tìm vị trí cổ lâu.

Còn về phía Tứ Xuyên, tôi lập tức nghĩ tới những lời Kim Vạn Đường nói,

nơi kia từng diễn ra công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử. Xem ra, quả nhiên nơi đó đúng là có cả tử mỗi liên quan. Bàn Tử nói, anh ta quyết định đi Quảng Tây, vì anh ta nhớ Vân Thái, tới đây vào phải mang theo thật nhiều lễ vật. Tiện thể xem xem có dính hôn luân được không.

Tôi cũng không nghĩ tới những điều đó. Nhìn qua bên Muộn Du Bình, chỉ thấy anh ta đang chăm chăm quan sát mấy tờ bản vẽ, tôi hít sâu một hơi bước qua hỏi:

“Vì sao?”

Muộn Du Bình ngẩng đầu nhìn tôi, không có bất kỳ biểu cảm gì cả.

“Trước khi anh đồng ý ít nhất cũng phải bàn bạc với chúng tôi một chút,” tôi nói, “tôi thấy như hôm nay chúng ta bị bọn họ lừa rồi.”

Muộn Du Bình cúi đầu tiếp tục xem bản vẽ, chỉ đáp:

“Không liên quan tới cậu.”

“Tôi!”

Tôi cáu lên, định tiếp tục phát hỏa nhưng mắt thấy anh ta chỉ chăm chú vào việc nhìn những bản vẽ kia, rõ ràng không phải đang ngồi ngẩn mà là đang tập trung nghiên cứu.

Tôi nhìn ánh mắt Muộn Du Bình, có cảm giác giữa chúng tôi tồn tại một khoảng cách, đột nhiên như nhận ra Muộn Du Bình đã thay đổi phần nào, cái khoảng cách kia không xa lạ gì, đó là điều mà tôi thường cảm thấy trước khi anh ta mất trí nhớ. Sau khi anh ta mất trí nhớ tôi đã không còn cảm thấy nó nữa, nhưng giờ đột nhiên lại hiện ra.

Chẳng lẽ Muộn Du Bình đã khôi phục trí nhớ? Tôi bỗng chột dạ, lại thấy không giống, nếu anh ta đã khôi phục trí nhớ, hẳn là sẽ lại đột nhiên biến mất, chẳng cần bận tâm tới bất cứ thứ gì cả.

Tôi thở dài, không dám đi quấy rầy anh ta nữa, trong lòng cân nhắc giờ phải làm sao. Chợt thấy Muộn Du Bình đứng dậy, đi ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử kinh ngạc, nhảy dựng lên.

Muộn Du Bình bước tới cửa, đột nhiên dừng lại, nhìn chúng tôi:

“Các cậu ai có tiền không?”

Tôi và Bàn Tử liếc nhau, bước tới bên cạnh, tôi hỏi:

“Anh muốn làm gì vậy?”

“Tôi muốn ra ngoài mua mấy thứ.” Muộn Du Bình thản nhiên đáp.

Tôi và Bàn Tử lại nhìn nhau, không thể nào hình dung được cảm giác mình lúc đó, nhưng thực sự tôi rất buồn cười, không biết là cười miễn cưỡng

hay là cười vì khó hiểu nữa, Bàn Tử lập tức ôm vai anh ta nói:

“Được rồi, Tiểu Ca đáng thương, cuối cùng thì tôi cũng cảm thấy cậu chỉ là một người bình thường, tới đây nào, Bàn gia tôi sẽ chiều cậu, cậu định đi đâu, tới cửa phật hay muốn đi vườn bách thú đây.”

§29. Tứ Xuyên ly biệt

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Cuối cùng thì chúng tôi cũng không ra khỏi nhà, có tay bán thịt lừa nướng ngoài cổng là người của Hoắc gia, hẳn khuyên chúng tôi trở về, bảo rằng giờ bước ra bên ngoài kia rất nguy hiểm, nếu muốn mua gì thì mai viết ra giấy là được.

Hôm sau là ngày mua sắm, Tiểu Hoa lại tới bảo chúng tôi liệt kê hết những đồ đạc mà mình cần ra giấy, bọn họ sẽ đi mua. Bàn Tử hùng hổ viết một đầy một mặt danh sách. Tới tối thì đồ đạc được mang vào phòng. Lúc chuyển vào chúng tôi mới thấy có một món cực tốn kém của Muộn Du Bình, vì trong số những đồ mang tới có một cái rương vừa nhìn đã thấy cực xa xỉ.

Tiểu Hoa nói: “Bà nội tôi bảo là anh sẽ cần tới vật này.”

Sau khi Muộn Du Bình mở rương, lấy từ bên trong ra một thanh cổ đao, kích thước và hình dạng rất giống với thanh đao mà trước đây anh ta từng có.

Sau khi rút bao ra, hàn quang lóe lên, màu sắc bên trong thực đặc biệt, nhưng lưỡi đao kia lại không phải là hắc kim.

“Nó được lấy từ trong kho nhà chúng tôi ra, anh có muốn dùng thử chút không?”

Muộn Du Bình suy nghĩ trong giây lát, sau đó đặt vào trong ba lô. Bàn Tử ghen tị:

“Thế quái nào, tại sao không cho chúng tôi mỗi người một thanh?”

“Loại đao này không phải thứ mà ai cũng có thể dùng được đâu.” Tiểu Hoa nói, “Nó quá nặng.”

Những trang bị khác phần lớn chúng tôi đều đã dùng qua, Bàn Tử không thực vừa lòng với con khảm đao của mình, anh ta bảo là lưỡi đao quá mỏng, chặt cây có khi còn bị sứt, dùng đao khảm sơn vẫn tốt hơn.

Tôi không qua xem đồ của mình, đều là Bàn Tử giúp tôi liệt kê, nhìn bọn họ chuẩn bị đồ đạc mà trong lòng cảm giác rất mâu thuẫn, đành ngồi bên cạnh nghỉ ngơi.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, Tiểu Hoa nói bọn họ còn việc phải làm, chúng tôi cứ ở lại đây để nghỉ ngơi. Tú Tú còn mang cho tôi một cái tivi, lúc nào rảnh rỗi thì bật xem.

Muộn Du Bình vẫn mãi cân nhắc về thanh đao kia, có thể thấy trọng lượng của nó có khác biệt, anh ta cần thời gian để thích ứng với nó.

Trong lúc này, tôi không có gì để làm, bản thân vẫn luôn suy nghĩ về toàn cục, thử đem những thông tin vừa lấy được ghép lại xem có thể suy đoán được điều gì từ chúng, xem xem có gì thay đổi.

Nếu chúng tôi gọi cái thế lực đứng đằng sau đã thúc ép bọn họ tiến hành công cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử năm đó là “nó”, vậy sau khi nó chiếm được rất nhiều Lỗ Hoàng Bạch, có thể đã sớm giải mã được bí mật của sách lựa kia, những hoạt động này đã kết thúc trong thất bại, nhưng có thể xem như là phục thù thành công, những gì lão Cửu Môn có trong tay đều rất vụn vặt. Xét vào thời điểm lúc đó cái quan trọng nhất lại là bối cảnh, vì thế trong cái thành công đó, những người chết do đổ đầu tuy nhiều những lại không quan trọng, mà những của cải và đồ đạc liên quan đều được giữ lại.

Con cái của bọn họ trở thành nhân tài dự trữ, phần lớn đều ra nhập vào hệ thống khảo cổ, rất khó nói đó là do xu hướng tự nhiên hình thành hay là do tồn tại một quy tắc ngầm giữa bọn họ. Mặc dù không có chứng cứ nhưng “nó” nhất định có ảnh hưởng ít nhiều tới bên trong.

Thậm chí tôi còn hoài nghi, phương pháp trước đây Cầu Đức Khảo dùng để giải mã sách lựa có phải một người hoặc một nhóm người có liên quan tới “nó” mang ra rồi bọn họ bí mật tiết lộ cho lão ta biết.

Bàn Tử nói, vào những năm sau giải phóng đó, không khí xã hội bắt đầu có sự buông lỏng, có nhiều chuyện khó lường diễn ra, ví như hội công đoàn, ủy viên càng ngày càng thoái hóa, những kẻ to gan thì đông dần lên, bọn họ tiến hành liên kết móc nối với nhau, đồng thời cùng lúc những người ngoại quốc cũng bắt đầu tiến vào lãnh thổ Trung Quốc. Sự vật hiện tượng mới thay thế toàn bộ những sự vật hiện tượng cũ. Hệ thống của “nó” có thể cũng trong sự thay đổi kia mà tan rã.

Giống như là trong xí nghiệp bây giờ vậy, tuy rằng tổ chức đã tan rã, nhưng những hạng mục vẫn còn tồn tại, người có thực lực sẽ đem theo những hạng mục này tiếp tục tìm người đầu tư khác.

Có lẽ là trong thế lực của nó, có một người hoặc một nhóm người vẫn tồn tại. Vì một môi quan hệ nào đó đã tiến hành hợp tác với Cầu Đức Khảo, tiếp tục hoàn thành hạng mục còn dang dở.

Hoạt động khảo cổ tại “Trương gia lâu” và hoạt động khảo cổ tại Tây Sa khả năng chính là kết quả của thời kỳ đó, như vậy có thể giải thích vì sao quy mô của lần hoạt động sau và lần hoạt động của Lão Cửu Môn lại nhỏ đi nhiều như vậy. Thậm chí “chú Ba” phải tự trang bị cho bản thân, cùng lúc không thể xác định được là do cố tình hay vô ý mà hệ thống hậu duệ Lão Cửu Môn lại được tập hợp lại.

Vật đổi sao dời, qua tới hơn hai mươi năm sau, kinh tế bắt đầu đấu tranh

với chính trị, thế lực của Lão Cửu Môn sụp đổ, nhưng vì trước đây từng là trụ cột nên vẫn còn rất nhiều nơi trụ vững được như Hoắc gia, Giải gia ở thành Bắc Kinh có quan hệ thông gia với quan chức, Ngô gia chúng tôi có “chú Ba” vẫn cố gắng đứng vững ở Trường Sa, những nhà khác đã hoàn toàn trắng tay, hoặc vĩnh viễn biết mất khỏi trong xã hội.

Lúc này, khó mà nói được rằng “nó” có còn tồn tại nữa hay không, xem biểu hiện của Văn Cẩm thì có thể thấy “nó” vẫn tồn tại, nhưng có gì đó giống với những thế lực khác, trở lên bí mật và lẫn lút.

Tôi vô cùng do dự, nửa muốn nói chuyện Hoắc Linh cho lão bà bà nghe, Hoắc lão bà là người cố chấp nên tôi cũng quen rồi. Đồng thời bản thân cũng có chút cảm động, tôi trước kia từng nghĩ là: tôi không cho phép bất cứ kẻ nào làm ảnh hưởng tới quyết định của mình, tôi sẽ nói tất cả mọi sự cho người khác biết, để họ tự mình lựa chọn, nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ tôi cảm thấy có nhiều việc không biết cũng tốt, biết cũng không để làm gì. Chỉ cần vài giây trong cuộc cũng có thể làm thay đổi cuộc sống của họ, hơn nữa nếu không biết cũng không hẳn đã là chuyện gì xấu.

Đáng tiếc là có vài con đường khi đã bước lên liền không thể quay đầu lại được, người kiên quyết thì sẽ chặt đứt chân mình, nhưng trong lòng vẫn muốn tiếp tục bước về phía trước.

Sau khi đồng ý chúng tôi lại trao đổi vài chi tiết, việc tách khỏi Muộn Du Bình và Bàn Tử khiến tôi cảm thấy có phần bất an, nhưng lão bà bà nói cũng rất có lý, lại có thêm Muộn Du Bình chấp nhận nữa nên lập trường của tôi căn bản trở lên vô dụng, hoặc là tự mình rời khỏi cuộc, không thể điều này xảy ra. Mà Bàn Tử kia lại chỉ muốn mau mau trở về để gặp Vân Thái, cơ bản không hề để ý tới cảm xúc của tôi.

Mặt khác thì thực sự cả tinh thần và thể xác của tôi đều rất mỏi mệt, đi theo Muộn Du Bình trên con đường kia thực sự vô cùng hung hiểm, tôi chỉ nghĩ mà đã cảm thấy lo lắng, đối với hai người bọn họ tôi cũng không yên tâm, nhưng nhớ tới hoàn cảnh trong động đá kia, lúc ấy nếu không có tôi chắc bọn họ có thể an toàn mà bước ra, nhớ lại toàn bộ những chuyện trong quá khứ, gần như trong tất cả trường hợp tôi đều trở thành gánh nặng, cho nên cũng không thể nổi nóng được. Cũng may là lão bà bà dự bọn họ đi sang bên kia tối đa chỉ một tuần là trở về. (Tự kỷ ám thị lever max:D)

Lão bà bà, Bàn Tử và Muộn Du Bình xác định sẽ xuất phát tới Ba Nãi sau ba ngày nữa, Giải Ngữ Hoa và tôi sẽ đi tới Tứ Xuyên sau bọn họ hai ngày, vì bên chúng tôi tuy an toàn nhưng trang thiết bị lại vô cùng đặc biệt, cần đem từ nước ngoài nhập vào, điều này khiến cho tôi linh cảm tới điềm xấu.

Sau vài ngày rất thỏa mái, vì không ra được ngoài nên cả ngày ngày chỉ

việc nằm phơi nắng và uống rượu ngon, tôi vẫn luôn canh cánh mỗi nỗi trong lòng, ngẫm kỹ lại thấy nó rất tự nhiên, nhưng nếu không lo lắng thì cũng vẫn suy nghĩ về chuyện đó, tổng cảm giác thấy là vấn đề cũng chưa có gì phát sinh, không biết là trực giác hay là do ảnh hưởng tâm lý nữa.

Bàn Tử bảo Tú Tú mua cho chúng tôi bộ tú lơ khơ, sau đó ngày ngày ngồi chơi “sừ đại D” (không biết trò gì luôn:D), Tú Tú kia lại rất thích thú với chúng tôi, ngày nào cũng tới chỗ này nô đùa, Bàn Tử cứ thấy cô ấy tới là đem ngọc tở nhét vào trong túi, hai người đẩy qua đẩy lại, thực khiến tôi thấy cực phiền hà.

Ba ngày sau bọn họ liền chuẩn bị xuất phát, toàn bộ căn nhà chỉ còn lại mình tôi, nhà hoang trống rỗng, cho dù là ban ngày thì vẫn vắng lặng vô cùng, giờ mới cảm giác được Tú Tú thực đáng yêu. Chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện, phần lớn là tôi chẳng nhớ cái gì hoặc chỉ mơ mơ hồ hồ nghĩ ra, kỳ thực năm xưa chỉ gặp nhau một vài lần, lũ trẻ con từ xa lạ rồi làm thân với nhau chỉ mất một thời gian, bỗng nhiên lại cảm thấy bùi ngùi xúc động. Cái lúc chúng tôi còn chưa biết gì, chỉ biết một điều gọi là “điều hâu bắt con gà con”, thì những người lớn trong phòng đã rơi vào trong một vòng xoáy vô cùng phức tạp rồi.

Có đôi khi luôn cảm thấy, lớn lên là một quá trình đánh rơi hạnh phúc, chứ không phải là ngược lại.

Buổi tối trong phòng còn kinh khủng hơn, tôi nhin hai đêm gần như chẳng ngủ được chút nào, có khi còn cảm thấy bên tai như có tiếng người thở nặng nề, tự khiến bản thân sợ hãi. Vất vả lắm mới tới ngày đó, tôi chỉ muốn lập tức rời khỏi căn nhà hoang này ngay lập tức.

Dừng ở sân bay bốn giờ đồng hồ, Sơ mi phân hồng mới làm xong thủ tục vận chuyển hàng hóa, tôi thấy trên chứng minh nhân dân của hấn có ghi Giải Vũ Thần, liền kỳ quái hỏi sao hấn có hai tên như vậy. Hấn nói là Giải Ngữ Hoa chỉ là nghệ danh. Theo quy định của ngày xưa, thì khi bước chân vào nghề diễn, không thể dùng tên thật, vì con hát thân phận thấp hèn, không được làm liên lụy tới thanh danh cha mẹ, mặt khác người ta không thể gọi tên thật đào hát, vì có nhiều người tên rất xấu. Giải Ngữ Hoa là tên mà thầy dạy hát của hấn đặt cho khi bước vào nghề, tiếc là tên này thực bá đạo, khiến cho tên thật của hấn đã sớm bị người đời lãng quên.

Tôi hiểu điều đó cũng rất có lý, đột nhiên nghĩ Muộn Du Bình kia có được tính là nghệ danh. Nếu cho anh ta hát hí kịch, dự là phải xếp cho vai quỷ dạ xoa hay gì đó tương tự. (:Danh có thù với Bình tiện lợi à mà quá đáng thế:D)

Trên máy bay tôi lăn ra ngủ như chết. Tới đâu rồi cũng không quá quan tâm, trong lúc đó Bàn Tử gửi cho tôi một bức thư màu, tôi thấy có Vân Thái trong ảnh chụp chung với anh ta, nhìn như vậy là biết bọn họ đã tới nhà A

Quý, miệng Bàn Tử cười toét tới mang tai. Sau khi chúng tôi ra khỏi sân bay lấy hóa đơn nhận hàng. Lần đầu tiên tôi thấy được cái gọi là trang bị đặc biệt.

Thứ đó có cấu tạo tương tự như “xương sườn” vậy, giống như lồng ngực của một loài động vật bất sắt, cao hơn nửa người, có thể tháo dỡ được.

“Đây là cái mèo gì vậy?” Tôi hỏi Sơ mi phấn hồng.

Hắn đáp: “đây là ổ của chúng ta.”

§30. Dòng chảy

Editor: Tống Mặt Than

Beta: thieudieututai

Tôi không biết “ồ” nghĩa là gì, cảm giác là mình hình như nghe nhầm, có lẽ ý hẳn là “cái máng” hay là cái gì đó khác, có điều là lúc này trời lại đổ mưa, đứng ở nơi nhận hàng người đi lại tấp nập, chúng tôi không muốn ở đó lâu nên cũng chẳng kịp hỏi, vội mang đồ chất lên xe tải, trong mưa phùn giăng giăng xe chuyển bánh vào trong thành đô.

Xe tải nhỏ này so với con Kim Bôi của tôi thì bé hơn, bánh xe chỉ có đường kính bằng cái chậu rửa mặt, ngồi lên như trên mây, Tiểu Hoa bảo tôi kiên nhẫn một lát, đi trong thành thì phải dùng xe này, sau khi tới đoạn đường núi bùn đất sẽ đổi sang xe Hoàng Sa, vì đường bên đó không tốt lắm. Tôi thâm nhủ hóa ra là như vậy, cũng chẳng bận tâm về những hấp dẫn trên đường, đã tới đây rồi thì khác nào kẻ trộm chứ. Chuyến này đi giống như là ngồi trên một cái bập bênh giữa ồn ào hỗn độn với hèn mọn thấp kém, khó mà để người khác nghĩ thông được.

Thành Đô là một thành phố rất được yêu thích, lúc còn đi học đại học, tôi có một người bạn tới từ nơi này, cứ hễ nói về Tứ Xuyên thì phải kể tới mỹ nữ và đồ ăn vặt, khiến cho chúng tôi thêm chảy nước miếng, có thể dùng một từ dễ dàng miêu tả nhất về nơi đây chính là “an nhàn”, có điều là giờ chỉ sợ cũng không rảnh để đi hưởng thụ như vậy.

Xe tải đưa chúng tôi vào trong một con ngõ phía Nam thành, đi qua ven đường có một trường đại học ngay cạnh quốc lộ Tứ Xuyên, bên trong tất cả đều là phòng cũ hoen ố xỉ mǎng, bề ngoài hình như từng qua cải tạo, có vài nơi còn tương đối đẹp, nhưng vốn dĩ phòng cũ nhìn kiểu gì cũng vẫn ra phòng cũ, cuối con ngõ là một gian nhà khách nho nhỏ, nhà khách không có bảng hiệu, chỉ có một hộp nhựa sơ sài viết “dùng chân” hai chữ đỏ choét, treo ở trên cửa lung lay theo chiều gió.

Chúng tôi dừng xe lại, vòng qua khoảng sân đơn sơ (nếu nhất định phải gọi nó bằng một cái tên thì nó phải là một cái thềm trước thì đúng hơn), đột nhiên thấy sáng sủa hẳn lên. Trong hành lang được lắp đặt thiết bị mang phong cách Châu Âu vô cùng tinh tế, toàn bộ sàn nhà bằng gỗ thật, hai bên hành lang treo đầy những bức tranh. Tiểu Hoa nói cho tôi biết, đây là nơi làm việc của bọn họ ở Thành Đô này, nhà khách này không dùng để kinh doanh, ai tới cũng không thấy được không gian trong phòng, bảng hiệu kia chỉ là một cách ngụy trang, bên trong tất cả đều là thủ hạ của hắn.

Chúng tôi ai về phòng người đấy, tắm rửa sạch sẽ rồi thư giãn một lát, có một thủ hạ người Tứ Xuyên liền tới dẫn chúng tôi đi ăn đặc sản bánh bao

hàn, dạo qua mấy con phố, tới tối thì đi ăn khuya với nồi lẩu mỡ bò. Trời ạ, đây là lần đầu tiên tôi biết tối ăn khuya người ta cũng dùng lẩu, vì cái cay tê tái của nó mà tôi vừa ăn vừa phải uống vài hớp bia trắng miệng, ăn tới đâu gáy ngứa ran tới đó, suýt chút nữa thì không chịu nổi.

Ngại nhất phải kể tới là khi tìm nhà vệ sinh trong quán, tìm mãi không ra tôi liền hỏi một cô gái, chắc là do uống nhiều quá nên nói năng không được chín chắn, đáng ra phải nói: “Xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu?”, lại nói thành: “Nhà vệ sinh đây à?”. Cô gái kia lập tức nổi giận, dùng giọng Tú Xuyên mắng âm lên: “Bà đây không phải nhà vệ sinh!”. Khiến Tiểu Hoa bên kia được một phen cười nghiêng ngả.

Đây gần như là một cuộc cưỡi ngựa xem hoa điển hình, chỉ với thời gian rất nhanh mà có thể lãnh hội được hết những đặc sắc của nơi này. Lại nhắc tới tôi là khách, Tiểu Hoa là chủ nên vẫn giữ phép đưa tôi đi thăm thú qua loa vài nơi, sáng sớm hôm sau chúng tôi lên đường rời thành đô, chuyển sang đường cao tốc. Dọc đường đi chẳng ai nói câu nào, trong lúc đó, tôi lại thấy thích cái kiểu lặn lội đường xa thế này. Tiểu Hoa cũng không có ý tìm tôi nói chuyện gì cả, nhưng chẳng biết vì sao mà tôi không hề có cảm giác xa lạ hay xấu hổ. Có lẽ là vì bản thân thấy hoàn cảnh có gì đó rất thân thuộc, tôi dường như nhìn ra từ hẩn một khía cạnh khác của bản thân.

Cứ như vậy chúng tôi chỉ lặng lẽ quay mặt ra ngoài cửa sổ, hoặc là nhắm mắt mà ngủ, hoặc là nhìn trời mây sông núi nơi đây. Cảnh sắc dần dần thay đổi, núi càng lúc càng cao, đường lại thêm khó đi, mỗi lần tỉnh lại đều thấy bốn phía sơn dã hơn trước. Tới đêm chúng tôi chuyển sang xe Hoàng Sa việt dã, chính thức chạy vào trong đường núi. Đêm càng thêm tối.

Cuối cùng khi tới sáng sớm ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trên con xe xóc nảy rồi bước ra ngoài, không khí thực thoáng mát, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bốn tòa tuyết sơn trong truyền thuyết.

“Núi Tứ cô nương”, tài xế dùng giọng Tú Xuyên nói, “A Nhĩ Ti Tu phương Đông.”

Tôi đứng cạnh quốc lộ Hoàn Sơn, bước thêm vài bước nữa chính là vực sâu vạn trượng, tầm nhìn phía dưới cực tốt, tôi nhìn một vùng núi non xanh mướt trước mắt, với phía xa xa đằng sau nó là một đỉnh tuyết sơn trắng phau hùng vĩ, sắc xanh sâu đậm cùng màu trắng tuyết chưa bao giờ hòa hợp như thế, có lẽ cũng chỉ có thiên nhiên mới có thể nhào nặn ra những cảnh sắc đối nghịch nhưng xứng đôi tới vậy. Tất cả đều ẩn hiện trong mây mù, đẹp tới độ khiến cho con người ta phải run rẩy.

Nhưng vẻ đẹp đó không hề tạo ra cảm giác mâu thuẫn, trái lại lại thấy rất ôn hòa huyền bí, núi Tứ cô nương, các nàng vẫn cô độc đứng sừng sững ở nơi đó, đang suy nghĩ điều gì?

Tôi không kiềm được bản thân sinh ra một cảm giác rất lạ, trước kia từng đi cùng Bàn Tử tới không ít nơi tươi đẹp, nhưng đây là lần đầu tôi có cảm xúc này, chung quy đều là bị Bàn Tử phá đám, hiềm khi tách được anh ta, cảm giác thực sự rất khác biệt. Có lẽ tôi hợp với việc viết về một điều gì đó hơn chứ không phải là kể về chuyện trộm mộ tặc thế này.

“Đây là đại tử, đây là nhị tử, tam tử, còn kia là tiểu muội cao nhất xinh đẹp nhất, cao tới hơn sáu nghìn thước”. Tài xế nói tiếp: “Chúng tôi gọi đó là Tứ cô nương, người ở đây đều là Khương dân và Tàng dân, chúng tôi đi qua rất nhiều nơi có người Khương, nhớ kỹ từng bậc cửa mà bọn họ cấm ngòi, đi cũng không được va vào kiềng ba chân của bọn họ.”

“Kiềng ba chân là cái gì?” tôi hỏi.

“Mỗi nhà người Khương đều có một cái giá để nồi, nhìn qua thì thấy nó có ba chân, bọn họ gọi nó là hi mẽ, trên hi mẽ treo một cái chảo sắt, bên dưới là đồng lửa, lửa đó cháy đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không được dập tắt, mấy vạn năm trước thần lửa đã cho bọn họ mỗi lửa để chia cho nhau, lửa là một phần rất thiêng liêng, tôi từng có một người bạn, qua đồng lửa phun một miệng đờm vào đó, sau đó...”

Tiêu Hoa đang đánh răng nói xen vào: “Tôi phải mua hơn một trăm con dê mới chuộc được hấn ra đây.”

“Cậu trước kia từng tới đây rồi sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Hấn nhìn tôi cười cười: “Nói thì dài lắm, đó là vài chuyện của tôi, cậu không muốn biết đâu.”

Tôi nhìn vẻ mặt hấn, cảm thấy càng thêm quái đản, có điều hít một phổi không khí trong lành của sáng sớm, có nói thêm ít quái dị gì nữa cũng không sao.

Đoạn cuối đường cần phải dùng xe máy mới đi được, chúng tôi gọi vài thôn dân đưa đi, trả tiền xe rồi dỡ hết hàng hóa trên xe tải xuống, đi tới một cái thôn gần đường quốc lộ nhất, xem có còn ai để thuê giúp việc không, thuê được ba bốn người, giả làm phóng viên chụp ảnh, bảo bọn họ giúp khâu vác đồ đạc. Lại thuê thêm mấy xe máy, đưa cả đội vào một thôn khác trong núi.

Năm đó khi Hoắc Tiên Cô tới đây, nơi này vẫn là thâm sơn cùng cốc, hiện giờ so với lúc đó đã thay đổi nhiều, tuy rằng vẫn gặp nhiều chuyện phiền toái, nhưng cuối cùng sau ba ngày tới Tứ Xuyên, đi quanh vách núi đen mà bọn họ từng kể, làng gần nhất chỉ đi mất nửa ngày đường. Lúc này Bàn Tử và Muộn Du Bình tại Ba Nãi Quảng Tây chắc đang lên đường vào núi.

Cảm giác này và cảm giác khi ở Ba Nãi rất giống nhau, trừ khí hậu và địa chất ra thì xung quanh thực khiến tinh thần tôi trấn an, chúng tôi dùng la vận

chuyên đồ đạc mang theo, bám sát vách núi, rất nhanh sau đó liền phát hiện trên vách núi đen kia có sơn động, từng cái từng cái một, có nhiều chỗ rất dày đặc.

“Có nhiều chỗ đã bị cây che lại, kỳ thật là bên trên còn rất nhiều động nữa.” Người dân bản xứ nói cho chúng tôi biết, vách động đầy những hang hóc, bốn phía đâu đâu cũng có.

Tôi hỏi Tiểu Hoa: “Sao giờ? Biết được đâu là hang động năm đó người ta lấy được sách lục chiến quốc đây?”

Tiểu Hoa liền lắc đầu: “Lão bà bà năm xưa cũng không tự mình trèo lên, hơn nữa đã nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù có lưu lại ký hiệu sợ cũng không thấy được nữa, chỉ biết là nó nằm ở giữa nơi này, hơn nữa vị trí cũng rất cao, chúng ta phải tự tìm thôi.” Nói xong Tiểu Hoa bắt đầu cùng mọi người dỡ trang bị xuống, sau đó bắt đầu quan sát toàn bộ vách đá, để thấy được hết số hang động.

“Tìm sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn vách núi đen cảm giác có phần choáng váng, thậm chí than sao mà tìm được, lại còn phải leo lên leo xuống như thế chịu thế nào được. Hơn nữa, tôi đột nhiên cảm thấy, những hang động này rất quen, nhiều như vậy trèo lên hết kiểu gì, giống như là những hóc đá trên vãn thạch dưới lăng Tây Vương Mẫu kia thì phải?

§31. Tổ (thượng)

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Hết thầy những sự kiện đã trải qua tại Tây Vương Mẫu tôi thực không bao giờ muốn nhớ tới, trong thâm tâm luôn có một ý niệm bài trừ nó, vì vậy khi cảnh tượng trước mắt kia hiện lên có phần giống với nơi đó, tôi lập tức cảm thấy những vách đá bỗng trở lên vô cùng đáng sợ, sắc xanh đen cùng với những hốc đá treo leo kia khiến cho khối núi như một thi thể đang dần thối rữa. Màu rêu xanh biếc như những dịch mủ rỉ ra hòa với những nấm mốc. Trước đó thì không hề có cảm giác như vậy.

Cũng may mà nó chỉ xuất hiện trong tích tắc, thủ hạ người Tứ Xuyên của Tiểu Hoa đã cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, có vài người đã tháo hết dây chằng trên lưng con la xuống, người Tứ Xuyên kia lại chỉ đạo đem dụng cụ cố định dây thừng lên mặt đá, đó là một thứ có khả năng cắm chặt vào những khe hở trên nham thạch.

Chúng tôi có đầy đủ dụng cụ leo núi bao gồm dây an toàn, dụng cụ giảm tốc, khóa sắt an toàn, bộ phanh, mũ bảo hiểm, giày leo núi chuyên dụng, phân đánh dấu và túi phẩn, hiệp hội leo núi sớm nhất trên thế giới được thành lập tại Liên Xô, nhưng những thứ này đều nhập khẩu tại Thụy Sĩ. Xem qua cũng thấy vô cùng yên tâm.

Có điều là Tiểu Hoa lại không hoàn toàn làm theo quy định, hấn cởi áo khoác, kéo dây thừng buộc ngang hông, chỉ mặc độc một chiếc áo ba lỗ, bắt đầu dùng tay không leo lên vách đá. Hấn vô cùng gầy nên không nhìn rõ được cơ bắp, nhưng không hiểu vì sao khi bò lên vách núi lại nhìn giống như đang diễn xiếc, có rất nhiều động tác không tưởng nổi, ví như một tay đặt trên mỏm đá, dùng lực ở hông với chân tới một thân cây thật xa, rồi bằng bắp chân hấn giữ chặt cành cây, thả lỏng hai tay treo ngược toàn thân, đứng đưa qua lại. Hoặc là vì không thể với tới mỏm đá trên cao kia, hấn lập tức xoay người cực nhanh trên vách đá, lộn ngược toàn thân dùng chân móc vào mỏm đá, sau đó dồn sức bật người lên. Động tác vô cùng nhanh nhẹn gọn gàng, thậm chí còn có phần rất mãn nhãn.

Điều khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc chính là ở tốc độ của hấn, thực ra tôi hiểu cái gì gọi là võ nghệ cao cường, trừ khi gặp những chỗ khó trèo ra thì toàn bộ quãng đường hấn leo hết sức thần tốc, thậm chí còn nhanh hơn so với đi bộ. Nhưng cho dù có như vậy thì tới khi hấn leo tới đỉnh vách núi cũng mất bốn tiếng đồng hồ, kể cả lúc hấn chạm đích tôi đã gần như không thấy rõ được vị trí của hấn nữa, mãi cho tới khi hấn thả sợi dây thừng xuống, bọn họ mới xác định được hấn đã tới lên tới đỉnh rồi.

Ai ai đứng dưới cũng phải tâm phục khẩu phục vỗ tay, tôi cũng không ngoại trừ, thậm chí lúc mà người này học diễn chặc chấn cũng học cả “Tây Du Ký” nữa.

Dùng sợi dây Tiểu Hoa mang theo, chúng tôi treo tất cả đồ đạc vào một đầu rồi dùng ròng rọc kéo lên trên, có bảy sợi dây thừng được quấn từ trên xuống dưới, trở thành bảy “cái thang” leo núi, tôi cũng không biết những sợi dây thừng này rốt cuộc phải dùng như thế nào, những nghĩ tới thân thủ của Tiểu Hoa vừa rồi, bỗng ý thức được chúng có thể là được chuẩn bị cho tôi.

Tôi cũng chẳng cảm thấy xấu hổ gì cả, chỉ là hơi chút sợ hãi. Nếu như bảo tôi cứ thế này mà leo lên, có lẽ tôi còn có thể chấp nhận, nhưng nếu muốn tôi như con thoi giữa những sợi dây thừng đu qua đu lại như thế này, tôi thực sự cam đoan bản thân không thể kiên trì quá lâu mà không bị ngã chết.

Sau đó những thủ hạ người Tứ Xuyên mắc lên cái gọi là “tổ” kia, nó làm thành từ khung sắt, nhìn giống như là móng vuốt vậy, trong bộ khung đó có chứa một cái túi ngủ, túi ngủ và bộ khung được cố định bằng sáu vòng kim loại ở ngay bên rìa.

Tôi đã hiểu ra vì sao lại gọi nó là tổ, vật này cho phép chúng tôi có thể ngủ ở trên vách đá, quả nhiên thứ này chỉ có thể gọi là tổ.

Thủ hạ của Tiểu Hoa nói cho tôi biết, thứ này do người Phần Lan phát minh ra, được tạo ra khi một nhiếp ảnh gia muốn chụp ảnh tổ chim ưng, loài chim đó thường sống trên vách đá, muốn chụp vô cùng khó khăn. Bộ khung này dùng như túi ngủ có thể treo trên vách đá liền mấy tháng mà không rơi. Trên vách đá ở đây có rất nhiều hang hốc, nếu muốn tìm kiếm toàn bộ một lượt thì cần ít nhất hai tuần, nhưng vách đá đen này lại quá cao, người thường muốn leo lên cũng mất tới một ngày trời, vì thế chỉ có thể liên tục ở bên trên mà thôi.

Tổ được đưa tới đỉnh vách đá, nơi đó ánh sáng đầy đủ, rêu ít, không quá ẩm ướt, bước cuối cùng chính là tôi kéo lên trên.

Tôi từng có kinh nghiệm leo núi nên lúc này cũng không quá mất mặt, chẳng qua là tới lúc người ở lưng chừng núi, liếc mắt nhìn xuống chỉ thấy một khoảng không xanh mướt tán cây, cảm giác có chút hốt hoảng, lại nhớ tới trong khe nứt ngay bên cạnh hồ rần, trong đầu hiện lên rất nhiều thứ linh tinh. Đồng thời cũng thấy ngạc nhiên vì thay đổi của bản thân, nếu như trước kia, tới nơi thế này chắc chắn chân sẽ mềm nhũn ra, nhưng bây giờ bản thân lại có thể giữ được bình tĩnh tới như thế.

Đến được đỉnh vách đá thì trời chiều cũng đã ngã về tây, giai thì mỹ cảnh, gần như chưa từng có ai đặt chân tới nơi này, bề mặt chạy dài một vài bụi cây thấp bé, dưới ánh tịch dương mờ nhạt, xa xa bốn phía ngụy nga những

đỉnh tuyết sơn ôn nhu kia lại trở lên huyền bí khó lường, mà bốn phía khe núi và vách đá cheo leo lại ẩn hiện một làn sương trắng, trong khe núi khuất ánh sáng, bóng tối đã lan tràn thành một khoảng âm u, đâu đó vẫn lên những làn khói bếp sơn thôn hòa vào mỹ cảnh, tất cả hình thành một kỳ cảnh hiếm thấy.

Tiểu Hoa ngồi trên một tảng đá, hai chân lơ lửng treo giữa không trung, bên dưới là vực sâu vạn trượng, hẳn trông ra những đỉnh tuyết sơn, trong ánh mắt toát ra cái thần thái vô cùng trang trọng.

§32. Tổ (hạ)

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Trong lúc đó tôi và Tiểu Hoa lại đặc biệt ăn ý, có lẽ là vì bối cảnh thực rất giống nhau, hoặc là giữa Giải gia và Ngô gia có một mối ràng buộc không thể giải thích, cho nên cảm giác lúc này trong tôi không phải là ngỡ ngàng ngừng hay tế nhị. Ngược lại, tôi có thể hiểu được cảm giác hiện tại của hắn, cho nên cũng lẳng lẳng ngồi xuống.

Dưới ánh tịch dương gió đã mang theo chút hơi lạnh, nơi đây hoàn toàn là một thế giới khác, bạn chỉ có thể ngồi tại đây mới khả năng lý giải được, không có đường đi xuống, cũng chẳng có đường dẫn tới những nơi khác, xung quanh chỉ có vách đá vây quanh, mà hai bên đều là vực sâu vạn trượng, sương mù dưới chân thông thả ngưng tụ, tôi ngồi trên ngọn núi cô độc cao trăm thước trông về xa xa bốn phía, nơi đó cũng chỉ có từng ngọn từng ngọn núi lẻ loi liên tiếp hiện ra. Đột nhiên lại như rơi vào áo giác, bản thân giống như một tiên nhân, chỉ cần dướn chân là có thể từ đỉnh núi này bay lên, chân đạp lên biển mây, vượt lên trên nghìn trùng cô sơn, phiêu tới trên đỉnh tuyết sơn nơi xa kia.

Nhất thời tôi cũng hiểu được vì sao người xưa lại muốn tu tiên, trong thời kỳ đó, bọn họ trèo lên trên đỉnh núi này, nhìn thấy cảnh sắc trước mắt như chốn bồng lai huyền hoặc, quả thật sẵn lòng chặt đứt sợi dây duy nhất kia, để bản thân được chết trên vách núi chót vót này.

Đêm hôm đó không ai nói chuyện gì, thời gian rất gấp lên chỉ có thể đặt mua được hai bộ trang bị, đồng thời chúng tôi cũng không muốn phô trương quá mức, Tiểu Hoa nói tạm thời chỉ cần hai chúng tôi là đủ rồi, chúng tôi có hai ngày để thực hiện kiểm tra qua khu vực này, đợi tới khi bên lão bà bà tới được bên hồ Ba Nãi, chuẩn bị xong tất cả mọi sự rồi chúng tôi mới được phép tiến hành bước kế tiếp.

Hoặc lão bà tin tưởng chắc chắn Trương gia lâu còn một phần khác đang chôn sâu dưới đáy hồ, nơi đó có dùng để táng những di hài của tổ tiên Trương gia đời trước, vì muốn che giấu thân phận, những người này trước khi nhập niệm phải chặt đứt tay phải, sau đó đổ sắt nóng chảy phong bế quan tài. Trương gia thân bí như vậy suốt mấy trăm năm không ngừng thừa kế những cũng chẳng hề có một lưu truyền nào trong dân gian, bọn họ rốt cuộc tới từ đâu, đang muốn làm chuyện gì? Vì sao bọn họ lại phải lấy sắt nóng để khóa chặt quan tài? Chẳng lẽ sự thật đúng như lão bà bà nói, bọn họ thực chất chính là yêu quái, sau khi chết xác thi biến thành một dạng vô cùng nguy hiểm sao?

Chẳng ai biết được, mấy trăm năm trước, Phong Cách Lô vì bọn họ mà xây lên một tòa Trương gia cổ lâu hoàn toàn tối tăm để lưu giữ hai cốt, nguyên nhân là gì, tại sao bọn họ lại có thể cùng chung nhận thức với hoàn đề lúc đó?

Tôi nghĩ rằng trong bản vẽ Phong Cách Lô kia, ở trung tâm tòa cổ lâu cuối cùng, sẽ đặt riêng một cỗ quan tài rất lớn, đó phải là vị trí của tổ tiên sớm nhất Trương gia. Những năm bảy mươi thế kỷ trước, nhiệm vụ của đội khảo cổ đầu tiên chính là nơi đó, Muộn Du Bình bọn họ sẽ thấy được cái gì?

Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ bị lòng hiếu kỳ mãnh liệt chôn vùi, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy nơi đó nhất định tôi không muốn thấy, mặc cho có là thứ tốt đẹp gì.

Đêm hôm đó tôi nằm trong “tổ” treo trên vách đá, dùng dây bảo hiểm buộc chắc chắn quanh thắt lưng túi ngủ, ngọn đèn măng sông leo lét đặt phía trước tôi, chiếu ra một vùng sáng hình quạt, Tiểu Hoa ngủ rất sớm, dưới chân mấy trăm thước lơ lửng có thể thấy được cả đốm lửa nho nhỏ mà người bên dưới đốt lên, âm thanh vọng lên không trung bị gió tạt đi nghe thành những tiếng quý khóc, hoàn toàn không rõ ràng. Giấc ngủ nhiều mộng mị, trước đây dù có rơi vào hoàn cảnh nào cũng không khiến tôi phải tới mức này, nhưng không bao lâu sau tôi liền lịm đi.

Thản nhiên khiến cho bản thân cảm giác được một chút sợ hãi. Trước khi tôi gần chìm vào giấc ngủ chợt ý thức được, hình như mình đã thực sự thay đổi.

§33. Song tuyến

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Hai ngày tiếp theo, tôi sinh hoạt như một con thằn lằn hay như những Khương dân trước kia thường tới nơi đây hái thuốc, vì cũng không có liên quan quá lớn tới chuyện nên chỉ nói tóm lược nội dung.

Tôi từ một tay mơ ít kinh nghiệm leo núi, ban đầu chỉ chậm rãi bám vào dây thừng bò sát trên vách đá, chúng tôi trượt dần xuống, chia ra mỗi người đi tìm kiếm một hốc đá. Quá trình cụ thể thực ra rất thú vị, có điều khó mà hình dung hết lại được. Những động đá kia cơ bản đều không sâu, có rất nhiều chỗ hình thành từ khe nứt của sơn thể, nhìn tới cuối kỳ thật cũng chỉ sâu cỡ một sải tay, chỗ chứa không nhiều, nhưng cho dù như vậy, chúng tôi cũng phát hiện được một lượng lớn xương cốt người không nguyên vẹn, nhìn ra được vài phần búi tóc chưa phân hủy hết, nhưng phần lớn hài cốt đều đã phân tán, rõ ràng từng bị thứ gì mổ ra.

Nghĩ tới thời khắc bọn họ cắt đứt sợi dây thừng, cảm giác lòng tin đó thực khiến người ta phải bội phục, giờ đây chứng kiến những mảnh xương vụn này, đầu lâu trống rỗng lại bất giác thấy vô cùng buồn cười. Không biết thời điểm cuối cùng khi bọn họ ở trong hốc đá này tâm trạng sẽ như thế nào, có lẽ vài người vì đói khát mà sinh ra ảo giác, đó hẳn là bọn họ muốn cố gắng để đạt được thành tựu.

Công việc diễn ra thuận lời ngoài dự liệu của tôi, sáng ngày thứ hai chúng tôi đã tìm được huyết động mà năm đó người ta lấy ra sách lược, sở dĩ có thể khẳng định được là vì huyết động này bốn phía có dấu vết công nhân giá cố, động chỉ cao nửa người, so với những động khác thì sâu hơn, nhưng cũng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn tới đáy ngay, bên trong có một khối thi thể ngồi xếp bằng.

Nói là hài cốt thì có vẻ không được thích hợp, vì khối thi thể kia còn đầy đủ hình người, nhưng lại chẳng phải thân khô, thi thể có khả năng duy trì hình người, chủ yếu là vì trên người hẳn mặc một bộ giáp sắt.

Thứ này thực chất được một nhóm người tu đạo trong dân gian thêm vào, nghe nói nhà Thục cổ có tập quán này, dùng để kiềm chế mọi ham muốn của bản thân. Tôi không phải chuyên gia phong tục nên không thể lý giải được chi tiết, chỉ cảm thấy thật khó cho kẻ phải còng lưng khoác trên người bộ thiết giáp mà leo lên cao như vậy.

Thiết giáp giống như một vòng xích, nhưng được làm từ sắt già, toàn bộ thiết giáp rỉ thành một khối liền nhau, bên trong hài cốt đã sớm rơi rớt, chỉ còn cái vỏ ngoài vẫn còn duy trì được tư thế trước khi chết. Bốn phía vách

động quanh hài cốt có rất nhiều vết tạc lõm, xem ra là những sách lược trước đây được để ở chỗ này. Hiện tại đã hoàn toàn bị cướp sạch không còn gì cả.

Người này không biết là ai, nhìn búi tóc trên đầu bộ xương khô héo gần như là không có sợi bạc, hẳn là cũng chưa phải lão nhân. Hẳn tới từ đâu? Trước kia từng làm chuyện gì? Trước lúc chết có suy nghĩ thế nào? Mỗi khi nhìn đến một khối thi thể, tôi rất cục lại vẫn muốn tìm hiểu những điều này.

Vì thân hình hai người chúng tôi gần như lấp hết ánh sáng từ cửa hang, Tiểu Hoa liền bắt đèn pin trên tay, Tú Tú từng nói qua với chúng tôi, năm xưa sau quá trình khai quật, có phát sinh một sự cố rất lớn, nhưng ở đây hết thảy đều không giống như từng có tai nạn gì xảy ra, công trình năm đó tương đối lớn, lại nhiều người tham gia như vậy, lẽ nào chỉ vì một cái động như thế này?

Tuy rằng lúc ấy bọn họ phải tìm khắp tất cả những hốc đá trên vách núi dựng đứng tại đây, nhưng cũng không tới mức phải để cho lão Cửu Môn phải nhúng tay vào. Tình thế đó trước giờ chưa từng có tiền lệ, nhất định là có một người dẫn đầu, vậy người này hẳn thấy được được tình hình khi đó bắt buộc phải thế. Người có thể tập hợp được toàn bộ lão Cửu Môn một khi đã phán đoán, chắc chắn phải chính xác.

Trước mắt chúng tôi thấy được hẳn chỉ là một hiện trường giả.

Quả nhiên, trên thạch bích phía sau khối xác cổ này có dính rất nhiều vết bùn khô nứt quỷ dị, cao qua lớp bùn lập tức thấy bên dưới là xi măng.

Vách đá phía sau là dùng xi măng trát lên, tự nhiên lại bắt gặp có thứ vật chất này tại đây khiến cho tôi cảm giác vô cùng khó tiếp thu. Rõ ràng vào năm đó trước khi bọn họ rút lui, hoàn toàn đã lấp kín nơi này.

“Bà bà có nói cho cậu chuyện này không?”

Tôi nhìn những xi măng kia nói, nó khiến tôi có chút bận tâm, biện pháp phong bế này có phải hàm ý là bên trong tồn tại một mối nguy hiểm lớn này không? Nhưng lão bà bà lại không nói với chúng tôi, thậm chí không nói nơi này đã bị chặn lại.

“Năm đó bọn họ là nhóm đầu tiên bỏ chạy, nơi này bị lấp đi hẳn là phải sau khi người Hoắc gia rời khỏi đây rồi, là do những người còn lại làm.” Tiểu Hoa nói, “bà bà nếu muốn hoàn thành một việc quan trọng, chắc chắn sẽ không có tâm tư mà đùa chơi kiểu này.”

Nói xong hẳn cầm một tảng bên cạnh đá đập hai cái lên lớp xi măng trộn trên vách đá, vách đá không chút sứt mẻ, nhưng xi măng trên bề mặt của nó đã rời ra không ít, chúng tôi liền phát hiện ra màu sắc bên trong xi măng có phát sinh biến hóa, hiện ra một màu đỏ sậm.

Nói là màu đỏ nhưng thật ra là một khuynh hướng ngả sang màu vàng, giống như là nước rỉ sắt vậy. Tôi nhặt một mảnh vụn đưa lên mũi ngửi thử, không thấy có bất kỳ mùi gì khác lạ.

Tuy rằng không thể xác định được, nhưng tôi lập tức hiểu ngay ra có thể đó là máu. Lão bà bà từng kể với chúng tôi rằng thời gian thăm dò nơi này trước kia từng xảy ra đại biến cố, nơi này có vết máu, chúng tỏ rằng chúng tôi đi đúng hướng. Nhưng những mét máu xuất hiện bằng cách này khiến tôi cảm giác có chút vấn đề.

Tôi đã từng thấy qua dấu vết tương tự, ở hiện trường các lò mổ, nhớ năm ấy tôi và Chú Ba đi mua đồ tết, kiểu vết máu trên đồ cổ như thế này thực chất so với máu tươi còn khiến người ta áp lực hơn nhiều.

Nhưng sau đó Tiểu Hoa lại tiếp tục đập xuống, những mảnh xi măng vụn càng rơi nhiều, tôi liền phát hiện có chút không bình thường. Bên trong những khối xi măng đều là màu sắc này, càng vào tới bên trong càng thêm đậm, hơn nữa lại càng giống màu đỏ, thậm chí không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, tôi bắt đầu ngửi thấy một mùi máu tanh.

Tiểu Hoa cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại đập thêm vài cái, rớt xuống vài mảnh đá liền ngừng tay, mắng:

“Quái!”

Tôi nhìn thấy cái hộc vừa bị đập lõm kia bên trong tất cả xi măng đều một màu đỏ, quả thực dường như nước bùn này dùng huyết tung trộn vào vậy.

Nếu có người bị thương thì chắc chắn là đã bỏ mạng, không thể chảy nhiều máu tới mức này, hơn nữa máu còn thấm ướt cả xi măng, làm gì có chuyện chúng thấm được sâu như vậy.

“Có phải năm kia bọn họ vì nguyên nhân tránh ma tà gì đó mà đã trộn xi măng này với máu chó không?”. Tôi hỏi Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa gạt gạt mấy mảnh xi măng trên mặt đất nói:

“Càng đào vết máu càng sâu, xi măng ngấm máu càng thêm lợi hại, mà bề ngoài cũng không nhiều, điều này chứng minh máu là từ bên trong chảy ngược ra ngoài.”. Hắn sờ sờ những mảnh xi măng đang thâm đen lại, “bên trong kia không khí không lọt vào được, sắt trong máu cũng không bị oxy hóa, vì thế màu màu sắc chẳng hề phai nhạt.”

“Từ bên trong chảy ra?” tôi thầm hỏi đó là nguyên nhân gì. Một linh cảm xấu bỗng truyền khắp toàn thân khi tôi bỗng nghĩ tới đây là mộ huyết.

Tiểu Hoa dùng tảng đá tiếp tục đập vài nhát, xi măng ngấm máu tuy rằng không phải rất cứng, nhưng sau khi đập vỡ bề mặt rồi tung lên, đá vụn bên trong càng lúc càng nhiều, không thể nào đập tiếp được. Sau đó chúng tôi

đội người bên dưới treo búa tạ đá lên trên, bắt đầu từng điem từng điem đập ra.

Loại xi măng trộm đá này bây giờ người ta gọi là bê tông, tính năng chịu lực tương đối tốt, chúng tôi chỉ có thể từ từ đập từng mảng xi măng ra khỏi vách đá, rồi lại tạ đá ra, tiến độ xem chừng rất chậm chạp. Ở trong không gian chật hẹp rất nhanh sau đó hai người đổ mồ hôi đầm đìa, vì sơ xuất hợp tác nên thỉnh thoảng người kia bị đội thương dùng búa gõ vào ngón tay và đầu, khổ không tả xiết.

Cũng không biết đào bới trong bao lâu, bên ngoài trời chỉ còn một khoảng đen kịt, bỗng nhiên tôi đập ra một tảng đá, ngay lập tức liền phát hiện, từ giữa xi măng lộ ra một khớp xương.

Tôi và Tiểu Hoa nhìn nhau, lập tức đẩy nhanh tốc độ tạ vào, gạt những tảng đá xung quanh ra, một bộ hài cốt kỳ quái từ trong tảng đá hiện ra.

Nó đá hoàn toàn phân hủy, nhưng thi thể không hề bị phân tách ra, chúng tôi chỉ đào một chút, vừa có thể nhìn ngay thấy sọ đầu lâu cùng một xương cánh tay, những bộ phận khác vẫn còn nằm trong khối bê tông. Gần như đã vỡ thành từng mảnh vụn. Có thể xác định bộ thi hài này là người, nhưng lại có chút không giống, vì trên những khớp xương kia bị bao phủ bởi một tầng “tóc” kỳ quái. Quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện được thứ mốc meo dính trên kia thực chất là “tóc”, thực khiến người ta kinh hãi.

Tôi ghé sát lại cẩn thận nhìn, cùng lúc đẩy xa Tiểu Hoa ra bảo hắn không nên động vào, tôi không biết từ lúc nào mà bản thân mỗi khi nhìn thấy tóc lại bất giác đề phòng, bản thân cũng lui về sau vài bước.

Quả thực nhìn qua chúng giống y như “tóc”, nhưng chúng hình như dính liền với những khớp xương này, gần như trên tất cả xương cốt đều có, tóc hình như từ trong xương mọc ra. Vì đã bị mục nát nên tóc vô cùng giòn, vừa đụng lập tức vỡ thành những đoạn ngắn, dính vào dịch nhầy trên xương cốt xác chết, số lượng vô cùng nhiều.

Tiểu Hoa đeo găng tay, cầm búa tiếp tục tạ vào khối bê tông quanh sọ đầu lâu, gõ hai cái liền khảm tới đỉnh đầu, dùng búa búa gõ xuống đỉnh tạ cho xương sọ kia vỡ ra, sau lấy đèn pin soi vài bên trong khoang sọ thấy chật ních những tóc là tóc.

“Không ổn rồi.” Tiểu Hoa liền tắc lưỡi một tiếng.

Tôi lập tức hiểu ra, chuyện bọn họ năm đó gặp phải tại đây khiến cho tồn thất thảm trọng khẳng định không phải vì sự cố gì, xem ra là bọn họ gặp phải thứ gì đó- rất quý dị.

Trước đây vẫn có vài phần thấy kỳ quái, một đội ngũ cường đại như thế,

cho dù gặp phải cơ quan cạm bẫy vô cùng linh hoạt thì cũng không tới mức trở thành “đại biến cố”. Lão Cửu Môn không phải phường trộm cắp bình thường, cho dù chết một hai người thì với thân thủ và kinh nghiệm của mình, bọn họ cũng lập tức tìm ra giải pháp đào thoát. Nhưng thực sự có những thời điểm ngay cả là kẻ lão luyện cũng vẫn trở lên vô dụng.

Tôi hơi run lên, nếu như vậy khi mở cái cửa động này ra, chính là một chuyện vô cùng hung hiểm, trong động kia không biết là tình thế gì, nhưng đằng sau chắc chắn còn có thi thể. Nếu đang tạc thành linh bò ra một cảm bà, lúc đó chúng tôi hứng đủ. Ngoài ra thì cũng không biết thứ tóc này làm sao lại chui được vào trong sọ đầu lâu.

Tôi nói cho Tiểu Hoa nghe bản khoản của mình, nghĩ tới nghĩ lui, đành mặc thêm áo, xỏ hai ba tầng găng tay, sau đó đeo kính an toàn lên, dùng băng vải quấn quanh toàn bộ đầu mình, làm như người bị bỏng cấp độ cao. Bảo đảm bản thân không để hở một phân da thịt nào ra bên ngoài rồi chúng tôi mới tiếp tục khai quật.

Lần này thì mồ hôi chưa kịp đổ, tất cả mồ hôi đều bị bít kín ở bên trong, không đến mười phút trong từng bộ phận trên người tôi bắt đầu chống lại bản thân, tôi chỉ có thể vừa gãi gãi vừa cẩn thận từng tí một đào móc thi thể bên cạnh, tở mủ giống như làm khảo cổ.

Không ngoài suy tính của chúng tôi, bộ thi hài thứ hai lập tức bị phát hiện, gần như ôm lấy bộ thi hài đầu tiên, tiếp theo, lại thấy bộ thứ ba, cũng cùng vị trí với bộ thứ hai, giống như đang ôm siết lấy khối thi thể thứ nhất kia. Chúng đều giống với xác đầu tiên khai quật được, xương cốt đều dính đầy thứ “tóc” này.

Tiếp tục đào xuống, đằng sau tất cả đều là đá tảng chồng chất lên, xi măng hoàn toàn không được trộn vào tới đó, trên vách đá không còn thấy xi măng vón cục lớn, công nhân dùng tay đỡ nên xi măng không cách nào tràn vào tận sâu trong động này được. Cảnh này giúp cho công cuộc khai quật tiến hành thuận lợi vô cùng, càng nhiều thi hài tiếp bộ thứ hai thứ ba bị đào ra. Điều khiến tôi vô cùng buồn chán là toàn bộ hài cốt đều trong tư thế ôm lấy nhau, ban đầu tôi cho là bọn họ đang đấu vật, nhưng sau khi đào ra thì liền ý thức được bọn họ đang cố gắng đẩy người trước mặt đi lên, hình như mà muốn đem người trước đẩy ra ngoài.

Chợt như trong đầu tôi tái hiện được tình hình năm đó, người bên ngoài bắt đầu đổ xi măng vào, người bên trong bị loạn thạch ngăn chặn, bọn họ kêu không được, liền đem người phía trước đẩy ra ngoài, nhưng lại có vô khối tóc từ trong những khe đá tràn ra, nuốt trọn bọn họ vào trong. Bọn họ gào khóc, những khối đá chống chất đè nén khiến bọn họ không thể đi lên được, bọn họ giãy dụa trong thống khổ tuyệt vọng, xi măng lại được búa

thủy lực (đổ bê tông xong thương dùng búa thủy lực đập đá và xi măng xuống cho đều cả bề mặt và nén chặt không để có lỗ hổng nào bên trong khối bê tông) tác động vào, áp lực đè xuống đá vụn, khiến bọn họ bị ép chết, máu gom vào một chỗ, chảy thành bùn nhão.

Đây không phải là tình cảnh chết chóc có thể hình dung được, những ông bà già cuối cùng ra được khỏi đây sống còn hơn chết, khó trách lão bà bà lại trở lên quá mức sợ hãi như vậy, ngay cả nói cũng không nguyện nhắc đến. Tiểu Hoa cau mày nhìn, hấn cởi bao tay dùng mồ hôi trên tay mà vuốt tóc kia, nói:

“Cậu nói không đúng, huyết động này bị phong bế không phải là sau khi Hoắc bà bà rời khỏi, sau khi sự tình phát sinh bọn họ liền lập tức lấp kín cửa động, mới xảy ra trường hợp kinh tâm động phách như vậy, bà bà hẳn là biết chuyện này, nhưng vì sao không nói?”

“Cũng không hẳn.” tôi nói, “có lẽ sau khi bà bà rời đi, còn lại những người đó, vẫn chưa hết hi vọng muốn tiếp tục thử, mới có thể xuất hiện vấn đề như vậy.”

Tiểu Hoa lắc đầu: “cậu biết trên vách đá này để trang bị được một hệ thống đổ xi măng cần bao nhiêu thời gian và công sức không? Sau khi bọn họ vừa có biến, còn không chạy được ra khỏi động, xi măng đã bắt đầu đổ xuống, điều này thuyết minh-”

Hấn còn muốn nói nhưng lại thôi, tôi lập tức hiểu được ý của hấn:

“Đây là trường hợp đã được tính toán trước, đổ xi măng thực chất là phương án an toàn, bọn họ dự đoán được có những mối nguy hiểm như vậy, do đó mà trước khi tiến vào họ đã chuẩn bị tốt hết thảy mọi thứ, nếu người bên trong gặp chuyện không may lập tức đem lấp bọn họ ở bên trong.”

“Là bọn họ tự nguyện.” Tiểu Hoa nhìn bộ hài cốt, “điều này khiến tôi thực có chút dễ chịu.”

“Nhưng xem hình dạng của bọn họ, nếu như là tự nguyện vậy vì cái gì mà lại thành ra trạng thái này. Giống như mút quả vậy, một người đẩy một người.” tôi nói.

“Vậy cậu cảm thấy thực chất là như thế nào?” Tiểu Hoa cầm đèn pin chớp chớp tôi.

“Giả thiết như có sáu người ở trong một huyết động chật hẹp, đột nhiên phát sinh biến cố, tính mạng bị uy hiếp, bản năng của bọn họ hẳn phải hướng ra ngoài cửa động mà chạy, nhưng cửa động lại có người phun từng đồng từng đồng xi măng vào, lúc đó bọn họ hẳn là chưa thể tập trung lại, người đã bị lún vào trong xi măng, mỗi cá nhân một động tác bất đồng. Trong lúc đó chắc cũng không cùng khoảng cách, mà không thể giống như hiện tại, người

này quân lấy người kia.” Tôi nói, “hơn nữa bọn họ đều là người từng trải, tôi nghĩ là khi đó tại nơi này bọn họ biết mình chắc chắn phải chết, bọn họ sẽ buông xuôi rất nhanh, không có hi vọng sống mà hành động kịch liệt như vậy.”

Tiểu Hoa dùng đèn pin soi lên đồng hài cốt, yên tĩnh một hồi sau mới chậm rãi nói:

“Có lý, vậy ý của cậu là bọn họ không phải tự nguyện, nhưng máy móc lớn như vậy, nhiều xi măng đặt bên ngoài như vậy, bọn họ lại không biết đang làm gì sao?”

Tôi thầm nói không chắc, nhưng từ chuyện này diễn giải ra, có thể đã thông được nhiều vấn đề lắm, ví như là nhóm người này bị kẻ khác bức hại, hoặc bọn họ làm vậy là muốn đem một thứ gì đó đưa ra ngoài. Nhưng điều này lại không thể nào giải thích được một chuyện khác.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, liền cái thấy chỉ có một khả năng, có thể đồng thời giải thích được hai sự kiện. Tôi nhìn Tiểu Hoa nói:

“Cậu thấy lão bà bà vì cái gì mà không nói cho chúng ta biết nơi này bị xi măng lấp lại?”

“Tôi không biết nữa, có lẽ là do bà bà cảm thấy chuyện này không có gì vinh dự hoặc là...” Tiểu Hoa nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “được rồi, con mẹ nó, tôi thừa nhận chuyện này rất khó giải thích, có điều là tôi biết rõ mục đích của bà bà rất mãnh liệt, bà bà sẽ không đùa giỡn hoặc lừa gạt chúng ta. Nếu bà biết nơi này bị xi măng lấp lại, mà không nói cho chúng ta biết, vậy chúng ta lập tức liền đình chỉ lần lượt ma này. Kế hoạch của bà bà cũng không thể thực thi tới cùng, bà không thể làm như vậy được.”

“Đúng”, tôi gật đầu nói, “bà bà không nói cho chúng ta biết thực ra giải thích rõ ràng duy nhất chính là, bà bà thực sự biết, nhưng năm đó khi tham dự chuyện ở đây, bà bà không thể không biết, vậy chỉ có một cách giải thích.”

“Cậu muốn nói gì?”

“Xương cốt này không phải là người của Lão Cửu Môn, bằng hữu ạ.” Tôi nói, “con mẹ nó, Lão Cửu Môn sai khi rời đi, có người khác đã tới nơi này, đi vào, khởi động cơ quan, sau đó lập tức bị phong bế bên trong. Hơn nữa, thời gian chưa phải đã quá lâu, cho nên máu này vẫn còn sắc hồng.”

“A, cậu nói là chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên tới sau Lão Cửu Môn ư?”

“Đại khái là như vậy, hơn nữa nhìn trạng thái của nhóm người mà xem”, tôi nhặt một khối xi măng lên, “bê tông này, không phải người thường có khả

năng làm được, chi phí cực kỳ khổng lồ, bồi cảnh đội ngũ cũng hùng hậu.”

Tiểu Hoa dựa vào bên trên vách động, thở dài: “hơn nữa là bọn họ biết chắc bên trong có nguy hiểm, trước đó đã sắp xếp đồ bê tông, vậy những người này chắc chắn cùng với đội ngũ năm đó có liên quan.” hấn nhìn tôi, “có người vẫn chưa từ bỏ ý định.”

“Đúng, có người chưa từ bỏ ý định.” tôi gật đầu, chúng tôi nhìn nhau không nói gì, xương cốt những người này bị bóp vụn, không còn nhận rõ được hình dạng phân hủy tại đây, chúng tôi không còn cách nào lấy được thêm thông tin từ trên thi hài bọn họ nữa. Nhưng tôi cảm giác được một nỗi ghê tởm, rốt cuộc là cái quái gì kia, khiến cho nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác phải làm vật hi sinh vô nghĩa chứ?

Trầm lặng trong chốc lát, Tiểu Hoa mới nói: “mặc kệ thế nào, xem tình huống này bọn họ hấn đã thất bại, chúng ta phải tiếp tục tiến hành công việc còn dang dở, hơn nữa bọn họ đã khởi động cơ quan, Lão Cửu Môn cũng từng chạm qua đó một lần, bọn họ cũng vẫn tác động phải, điều này chứng minh cơ quan bên trong không phải chỉ dùng tạm thời, chúng ta nhờ gặp phải thứ đó khẳng định trốn cũng không thoát được. Bên trong động này chắc hấn có thứ liên quan tới ‘tóc’ này, chúng ta nhất thiết phải cảnh giác gấp bội.”

Trong đầu tôi liền tưởng tượng ra, nếu từ xoang đầu mình có tóc mọc dài ra, tóc chọc từ trong đầu tuôn ra bên ngoài, đầu mình chỉ nhúng vào trong nước dính đầy những xà phòng và dầu mỡ cuộn thành một búi, khi đó tôi tình nguyện xin chết. Tôi nhanh chóng gạt bỏ hết những ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Nói xong Tiểu Hoa đưa cho tôi cái búa, bảo tôi tiếp tục đào, hấn đang muốn cùng tôi tán dóc vài câu, nhưng lúc này đây tôi lại không có hứng thú nói gì với hấn.

Rất nhanh sau đó, chúng tôi lại đào ra được mấy bộ hài cốt, tiếp theo đằng sau chỉ còn thấy toàn tảng đá, không còn phát hiện thêm hài cốt nào khác. Chúng tôi vẫn tiếp tục tiến hành ba giờ, đào ra chỉ có đá là đá.

Tôi bỗng nhiên có chút nghi ngờ, có phải người ta đã đem huyết động cùng người toàn bộ lấp kín hết lại rồi không, vậy chẳng phải này giờ chúng ta làm như một lũ ngốc sao. Nhưng nghĩ lại thì không phải thế, hơn nữa, hiện tại tôi cũng không còn lựa chọn nào khác, mặc cho còn phải đào thêm bao lâu nữa, tôi cũng vẫn đào tới cùng.

Thực tế thì đào mãi tôi cũng không để ý là qua mấy tiếng đồng hồ sau, kỳ thật bản thân đã sức cùng lực kiệt, khôn đốn bằng chết, nhưng Tiểu Hoa không nhắc tới nghỉ ngơi, tôi cảm thấy cũng không tiện nói. Đang thộn ra, đột nhiên nghe đánh “rầm” một tiếng, tảng đá phía trước bỗng sụp đổ, vách

chấn trước mặt phân nửa liền sụp xuống, hiện ra một cửa động đen ngòm.

Trong tay tôi vẫn cầm “key stone” (viên đá chìa khóa đây là từ tác giả dùng), không hiểu chuyện gì phải mất một lát mới từ từ ý thức được bản thân đã đào thông rồi, Tiểu Hoa cùng tôi liếc nhau, giơ đèn pin lên soi vào bên trong động. Chỉ thấy phía sau bức tường đá là một sơn động kéo dài, nhưng hoàn toàn không thấy đáy, mà ngoài hai mươi thước trên mặt đất lần lượt xuất hiện từng chiếc bình gốm, kéo dài tới cuối sơn động.

Điều khiến người ta sờn tóc gáy là ở trên mỗi bình gốm lại có một hình cầu cỡ một quả dưa hấu, lấy đèn pin soi theo, liền phát hiện bên trên hóa ra là tóc- những hình cầu đó là tóc, nhìn như là một cái đầu người nho nhỏ. Từ trong bình sứ dài ra, chi chít quần quanh sơn động. Thấy mà toàn thân tôi nhất loạt nổi gai ốc không kiềm chế được.

§34. Búi tóc

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tiểu Hoa đốt lên một hỏa sô con, quăng vào trong, trong giây lát chúng tôi liền thấy khu vực trước mặt sáng bừng lên, chúng tôi phát hiện khắp mặt hang lan tràn đầy tóc, màu đen của nó gần như phủ kín toàn bộ bề mặt, thậm chí trên vách tường, trong động khí lạnh kinh người, chúng tôi lặng đi một lát, trên người mồ hôi lại khiến lỗ chân lông lập tức co rút lại, da gà da vịt nhất loạt nổi lên.

Đồng thời lại nhìn thấy toàn bộ trên vách tường đều có những cái hồ bị tạc ra, trong hồ chất đầy đồ đặc, có thể nhận ra trong đó phần lớn là thẻ tre (là cuộn thanh tre dùng để khắc chữ ngày xưa), có vài hốc trống rỗng, dễ hiểu là từng có người lấy đi. Tôi nghĩ những phần quan trọng nhất mà Kim Vạn Đường phiên dịch chính được lấy ra từ đây.

Thẻ tre số lượng rất nhiều, cũng kéo dài vào sâu trong “đường hầm”, đây gần như là một hành lang lưu trữ văn thư bí mật vậy.

Nơi sâu nhất đèn pin không thể chiếu tới, ước lượng khoảng cách ít nhất là hơn ba trăm thước, sâu xa tịch mịch kinh người.

Trường hợp này khiến tôi nghĩ tới khi còn ở Long Tuyền (suối rồng) từng gặp qua một đường hầm, nhưng không dài tới vậy, hai người ở cửa động mất một lúc mà chưa nghĩ ra bây giờ nên làm gì.

Bên trong và bên ngoài đều chật hẹp như nhau, phải bò mới có thể tiến người vào, Tiểu Hoa muốn thử vào trước, nhưng tôi đã kéo hấn lại. Tôi nhận ra những bình gốm kia, là tại Tháp Mộc Đà tôi từng được trông thấy. Chúng nhìn qua vô cùng giống với những bình chứa đầu người kia. Nếu như vậy thật thì có khi bên trong vẫn tồn tại loài trùng tử đó.

Tôi giải thích qua loa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn những bộ thi hài đằng sau lên tiếng:

“Nói vậy nghĩa là áo giáp sắt kia không phải là đồ để tu tiên, mà lại là một loại trang phục phòng hộ, dùng để phòng loài trùng độc đó, có thể là của những công nhân lúc ấy xây dựng nơi này.”

Tôi gạt đầu, lấy đèn pin chiếu chiếu trước mặt, quả nhiên liền phát hiện trên khu đất trống kia tất cả đều là xác chết của loài bọ ăn thịt đó. Đâu đâu cũng có, nhìn tới mức gây người.

Tiểu Hoa cầm đèn pin soi tới một chiếc bình khác, đầy những tóc mọc tua tua khiến người ta phải sờn gai ốc, tôi khó lòng mà thuyết phục được bản thân rằng kia không phải là tóc mà là thứ linh tính khác.

“Cậu nghĩ là năm đó bọn họ vào đây bằng cách nào?” tôi hỏi, “chung quy là nếu không đập trúng những bình gốm này, vậy chắc sẽ không kinh chết. Hơn nữa những bình này bày biện vô cùng trật tự, không giống như từng bị nhiều người dẫm qua.”

Tiểu Hoa lấy đèn pin soi lên vách đá và trần nhà, lát quay ra nhìn tôi cười cười, nói: “đôi với bọn họ mà nói thì muốn đi vào rất dễ dàng thôi.”

Tôi nhìn hắn cười có phần gian manh, không biết là ý gì, chỉ thấy hắn lấy ra từ trong ba lô hai cái gậy to bằng cánh tay, không biết làm bằng chất liệu gì. Sau đó cởi bỏ bao tay, lộ ra lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, làm vài động tác khởi động uốn dẻo: đan hai bàn tay vào nhau cuộn lại thành một vòng tròn.

Tôi không biết hắn muốn làm gì nhất thời cũng không ngăn cản, hắn tiếp theo cầm lấy cây côn kia, đột nhiên chống lao lên phía trước, như làm xiếc nhào lộn trong cái không gian chật chội này. Tiếp theo vẫn đang lơ lửng hắn liền thi triển kỹ xảo, chân đạp lên một bên vách động.

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thấy côn của hắn trên mặt đất bỗng chốc thu về, trên không trung vẽ ra một đường hoa ảnh, trong chớp mắt mất đi thăng bằng đó, cây côn lại lần nữa được chống xuống đất lấy lực đẩy Tiểu Hoa bay lên, toàn bộ hình thành một động tác kỳ dị bay từ bên này sang bên kia động.

Tôi nhìn mà không ngậm được miệng, chỉ thấy hắn cứ lặp đi lặp lại như thế, cây côn như có ma thuật vậy, chỉ trong một thời gian cực ngắn, hắn giống một bóng ma nhún nhảy bay qua vách đá, hành động như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng lưu loát, không gặp chút trở ngại nào, trong mấy giây Tiểu Hoa đã cách tôi một khoảng xa.

“Chuyên nghiệp!”

Trong đầu tôi đột nhiên thốt lên một câu, so với ông nội, Trần Bì A Tứ di chuyển cẩn thận từng chút từng chút một canh chừng cơ quan, kỹ năng vô cùng xảo diệu kia coi như là cao hơn không chỉ một bậc. Trong quá trình đồ đấu, đây được xem như là phương pháp an toàn và hữu hiệu nhất.

Chỉ trong phút chốc, chợt nghe thấy từ bên trong vang lên một tiếng gọi vọng, ánh đèn từ đó chiếu ra. Có vẻ như khoảng cách vào tới đó gần hơn tôi nghĩ.

“Thế nào?”

Tôi hỏi, ở trong động vang lên một tiếng hồi âm.

“Không khó như tôi nghĩ, chỉ cần nhẹ nhàng là qua được thôi!” hắn gọi, “bên trong này có một động thất (phòng đá)”

“Để cái rắm cậu, tôi làm sao bây giờ?” tôi cúi lên, ngay cả động tác thứ nhất kia tôi cũng không thể làm được nữa là.

“Chờ một lát tôi sẽ nghĩ cách, trước tiên cậu đừng di chuyển vội.” tiếng Tiểu Hoa từ bên trong vọng ra. “Tôi thấy có thứ rất lạ.”

Tiếng hấn không ngừng vang vọng trong đường hầm, vì bị băng vãi che mặt nên người nghe có đôi chút khó chịu.

“Là cái gì?” tôi lập tức hỏi.

Yên lặng một lát, tiếng Tiểu Hoa mới vọng lại từ xa: “không biết, không hình dung được, hình như được làm bằng sắt.” nói xong, tôi liền nghe được từ bên kia vang lên thanh âm kim loại va vào nhau.

“Cậu thử miêu tả chút xem nào.” tôi lập tức trở lên tò mò, trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh kỳ quái.

“Ách...” hấn chân chừ một lát, “tôi không biết phải hình dung sao nữa.”

“Nó có gì khó miêu tả sao?” tôi không nhịn được hướng vào bên trong hét, “đường kính, hình dạng, lớn bé thế nào?”

“Là một cái mâm lớn bằng sắt, giống như một cái chũm chọe. Mặt trên có nhiều hoa văn kỳ quái.” Tiểu Hoa nói, nghe âm thanh thì biết hấn đã hoàn toàn bị vật này hấp dẫn.

“Nó thì có gì kỳ quái?”

“Lão đại à”. Tiếng Tiểu Hoa nghe nhẹ bẫng, giống như có điểm không thể tin được: “thứ này chuyển động, bản thân nó đang xoay.”

Thực ra thì trong nguyên bản để là thiết bàn hoặc bàn thiết, bàn có thể hiểu là mâm hoặc bàn, còn thiết nghĩa là sắt. Có thể hiểu là mâm sắt hoặc bàn sắt, thôi thì tứ vãn để nó là bàn thiết cho mọi người tự hiểu.

§35. Vật kỳ quái

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tự nó xoay ư? Tôi nhất thời nghĩ không ra nó là thứ hình dạng gì nữa, nộ hỏa công tâm (nổi cơn tức giận), hận không thể lập tức lao ngay tới xem được, lập tức kêu lên: “mau nghĩ cách cho tôi vào đi.”

“Khoan khoan đã, tôi thấy có gì đó không đúng,” hấn bỗng nhiên thốt lên một tiếng. Lát sau thanh âm liền lặng đi.

“Rốt cuộc là sao vậy, đừng có thừa nước đục thả câu.” tôi mắng.

Tiểu Hoa lúc đó không hề lên tiếng, trong không gian chỉ có giọng của tôi vọng lại.

Nếu không phải vì tình hình phía trước trụ sự đáng sợ như kia, tôi chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả mà lao tới, so với trước kia, người như thế lại làm ra hành vi thừa nước đục thả câu càng khiến tôi khó chịu. Tôi chờ một lúc, lại gọi một tiếng, nhưng Tiểu Hoa vẫn không đáp lời, chỉ nghe thấy từ trong vọng lại tiếng kim loại gõ vào nhau.

Tôi nhìn không được đã nghĩ tới mắng ầm lên, nhưng lại nhớ ra cái tình huống nhỏ nhen này không phải đã quá quen, cũng chẳng tiện trực tiếp nổi điên lên. Quay ra vừa dùng búa gõ vào tảng đá bày tỏ nỗi sốt ruột của bản thân, vừa tiếp tục gọi vào.

Gọi vài câu, bên trong tiếng kim loại càng lúc càng lớn, đơn giản là đang muốn phá hỏng thứ gì đó.

“Cậu làm cái khi gì vậy?” tôi căng thẳng.

Vẫn không có hồi âm, đáp lại tôi chính là một tiếng “coong coong” bèn nhỏ, giống như là hấn dùng sức đánh vào cái “bàn thiết” kia, thanh âm vang vọng không ngừng trong thạch động. Tiếng động này nói là vang thì không vang nhưng đặc biệt đau thần kinh, khiến người ta thực phiền toái.

Tôi bỗng nhiên ý thức được có điều không đúng, hấn chẳng có lý do gì mà không đáp lời tôi, đều là người lớn lại trong tình huống này hấn sẽ không đem trò đùa trẻ con đó ra để giỡn. Gõ vào bàn thiết kia, chẳng lẽ hấn đột nhiên không thể nói chuyện nên phải dùng cách này để cầu cứu? Ngay trong một vài phút vừa rồi, yên lặng không một tiếng động nào, có khi là do bên đó đã xảy ra biến cố gì rồi ư?

Nhưng tiếng gõ bàn thiết vô cùng cố sức, nghe tiếng vang có thể phân biệt được rõ ràng là phải dùng toàn bộ khí lực mà đập. Hấn độn nhưng không hề gấp rút, không giống như cầu cứu, nghe nó giống như là muốn đem vật gì đó đập vỡ ra.

Cuối cùng tôi gắng hét một tiếng, vẫn là không có hồi âm, ngay lập tức tôi liền quay người chạy ra cửa động, vừa cầm bộ đàm gọi cho mấy thủ hạ bên dưới. Những thủ hạ kia đều đang ngủ, mơ mơ màng màng, tôi kể sơ qua tình hình một lượt, những người Tứ Xuyên kia lập tức bắt đầu ngay. Vừa buông bộ đàm xuống tôi liền hiểu được rằng không được rồi, để leo được tới đây phải mất tí nhất bốn tiếng đồng hồ, nếu thực sự có chuyện, có mấy cái mạng cũng vẫn chết hết, nếu tôi phụ kéo bọn họ lên thì mất tới thiểu cũng phải hai tiếng rưỡi, sự tình không thể làm như vậy được.

Vì thế lại bò vào trong, thanh âm kia khiến tôi đầu óc rối bời, tôi tiếp tục gào lên, trong hoàn cảnh nơi đây như một máy phóng thanh cỡ lớn, giọng của bản thân vô cùng vang vọng, Tiểu Hoa không thể không nghe thấy. Nhưng hắn hoàn toàn không đáp lời, lòng tôi như lửa đốt, chợt nghĩ tới chú Ba và Giải Liên Hoàn.

Bố khi! Chẳng lẽ tôi sẽ lại tiếp tục dẫm vào vết xe đổ của họ họ, đó thực sự là một điều cực bi thảm, đây là chuyện chó má gì chứ.

Tôi nghĩ nếu Tiểu Hoa ngum thật hay là đã xảy ra chuyện gì, tôi còn mặt mũi nào mà tới gặp người Giải gia, Ngô gia chúng tôi có thể bị gán thêm các loại biệt danh như “máy chém Giải gia” không.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Tôi nhìn búi tóc trên những bình gốm cổ quái kia, trong đầu thực hỗn loạn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì. Thể suy nghĩ được gì. Ngay trong tích tắc, tôi chợt thấy những hóc đá tạc ra để chứa cô thư.

Tôi nhìn quanh bao tay và giầy leo núi của mình, khoa tay múa chân một chút, đột nhiên nghĩ ra một phương pháp, nhưng là trực giác báo cho tôi biết, biện pháp này tuyệt đối là một chủ ý tệ hại, rất có thể khiến tôi cũng bị mắc vào trong đó.

Tiếng gõ chói tai kia làm rối loạn khả năng suy nghĩ của tôi, linh cảm đó lập tức bị chôn vùi vào trong bao nhiêu lo nghĩ, tôi hít sâu một hơi, cố gắng đè lên hết những sốt sắng trong lòng lại, cẩn thận bước theo những tảng đá nhô ra.

Một cước đạp xuống, xác trùng vỡ vụn dưới chân khiến tôi cảm giác như hít vào một ngụm khí lạnh, trước mặt đầy những búi tóc dài, dường như cảm giác được tôi đang tiến vào, cầm đèn pin soi xuống chúng lập tức xuất hiện càng thêm quái dị.

Biện pháp của tôi thực ra vô cùng khó coi, trên vách động đầy những hóc đá để cô thư, tôi không muốn phải động vào những búi tóc kinh tởm dưới chân kia, đành bám vào vách động, chân đạp vào những hóc đá mà đi tiếp.

Nhìn qua thì rất khó coi, nhưng vấn đề là tôi đã không có đường lui, tôi

không thể đi được nửa đường liền dừng lại, trong hoàn cảnh chật chội như vậy khom người bám trên vách động, phải dựa hết vào lực ngón tay bầu vú vào hốc đá để cố định thân thể, đây là một thử thách rất lớn đối với thể lực tôi. Nếu huyết động đủ cao để tôi có thể đứng thẳng, vậy thoải mái hơn rất nhiều.

Tiếng kim loại chói tai kia khiến người ta suy sụp, tôi khởi động chân tay một chút, bước lên trước một bước, phát hiện không phải khó như tôi tưởng tượng. Đặc biệt là lúc quay người, giống như chúa Jesus đóng đinh trên tường bị viêm ruột thừa, nhưng cẩn thận thì có thể duy trì trạng thái cân bằng, đó chính là cơ hội ngăn ngại cho tôi nghỉ ngơi. (coi như em sợ anh rồi, trong tình huống nguy cấp thể mà anh cũng tự nghĩ ra trò tiêu khiển cho người đọc được:D)

Ngay sau đó tôi liền hít sâu một hơi rồi leo lên vách, trước tiên phải chắc chắn không cho bản thân cơ hội được lùi bước, một lát đã tiến được hơn mười thước. Tốc độ thể cũng coi như là nhanh, tuy rằng động tác không lấy chi làm hoa lệ.

Hơn mười thước sau ngón tay lập tức kiệt lực, không thể không nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục đi tiếp về phía trước, đèn pin cắn trong miệng, liền thấy được thứ mà những mớ tóc dưới chân mình đang quấn quanh.

Khoảng cách này gần hơn nhiều, vật kia là một quả cầu nhỏ, nhìn từ đây có thể thấy nó còn to hơn, tôi vẫn cố gắng thuyết phục bản thân cái thứ lông tóc này là một giống nấm mới, nhưng tận mắt chứng kiến từ khoảng cách này, kia chân chân thật thật chính là tóc, tóc vô cùng thẳng hơn nữa còn sáng bóng.

Cái quái gì mà phát triển dài tới mức này được? Tôi nghĩ mà vừa buồn nôn vừa kinh hãi, nếu như bạn đang ở trong bất cứ nơi thôn dã nào, chứng kiến bao nhiêu là bao nhiêu tóc trải ngập cả một vùng như vậy, e rằng tới cả dũng khí để nhìn qua cũng không có. Huống chi là đối với thứ tóc này, tôi so với người khác lại càng thêm hãi hùng sâu đậm hơn.

Dưới cảm giác ghê tởm đó tôi lại bị thôi thúc đầy lo lắng, muốn gạt hết những tóc tai kia ra, nhìn xem bên dưới nó rốt cục là cái quái gì. Từ khoảng cách này, chỉ cần với tay xuống là tôi đã có thể vén nó lên xem.

Nhìn thực có điểm không kiểm chế được, hít vội ngụm khí rồi xoay người tiếp tục leo đi, trút được một hơi, bên dưới cũng không gấp được, đành phải từng bước từng bước di chuyển. Dưới chân nửa thước chính là mớ tóc không biết có dụng ý gì kia, leo một bước cũng phải dùng tới lực ngón tay, có những hốc đá quá nhỏ không thể để chân vào được, tôi chỉ có thể ghé ngón vào mép hốc, nhưng rất nhanh sau đó bắt đầu có dấu hiệu bị chuột rút.

Cũng may, bởi vậy mà tinh thần tôi đang căng thẳng cao độ, những tiếng kim loại kia gần như bị để ngoài tai, toàn bộ lực chú ý của tôi đều đặt trên ngón tay mình.

Cũng không biết là di chuyển đã bao lâu, quay đầu không còn thấy nơi xuất phát, đèn pin soi không tới, phỏng chừng cũng đã đi được một nửa đường, tiếng kim loại kia vẫn không ngừng vang vọng.

Tôi có chút bình tĩnh, thậm chí nói như vậy thì nguy hiểm của Tiểu Hoa cũng không quá mức trí mạng, tôi cả người đổ mồ hôi, nghĩ tìm một chỗ nào để nghỉ ngơi, đèn pin soi quanh chợt cảm giác đằng kia có điểm bất thường.

Động tác vừa rồi tôi không biết bao nhiêu lần dùng miệng ngậm đèn pin lia xung quanh, mỗi lần đều thấy toàn tóc là tóc. Hai bên vách động đen nhánh một màu, nhưng lúc này đây trong chớp mắt như có thứ gì đó cản trở lại ánh sáng đèn pin của tôi.

Tôi quay lại, đột nhiên nhìn tới trong bóng đêm cách mình hơn mười thước, xa xa vốn tối đen một khoảng, đột nhiên xuất hiện thứ gì đó bất đồng với lúc trước.

Thứ đó cao tầm một người, nhưng tuyệt đối không phải người, tôi không cách nào hiểu được mình đã nhìn thấy cái gì, nếu như nhất định phải miêu tả tôi chỉ có thể nói là, mình vừa thấy một búi tóc lớn, đứng sừng sững đằng kia.

Ban đầu tôi còn tưởng đó là cắm bà, nhưng lập tức biết rằng không thể nào, vì tôi trước sau đều chẳng ngửi thấy được cái mùi cổ quái của nó. Nhưng trong búi “tóc” đó chắc chắn còn có vật gì. Bởi vì nhìn hình dạng đầy đủ của đồng tóc đó, có thể cảm giác ra ngay bên trong chứa một vật sống.

Có điều là vật kia không hề di chuyển, chỉ đứng ở đó, tóc dưới ánh sáng đèn pin tản mát ra một hình dạng vô cùng quái dị, khiến người xem phải rùng mình.

§36. Tóc

Editor: An Nhiên
Beta: tieudieututai

Chỉ chớp mắt đó, trong đầu tôi liền nảy sinh hai phương án, kia rốt cuộc là cái quỷ gì, vừa rồi không để ý, nếu nó ban đầu đã xuất hiện ở đó vậy có lẽ chính là hình dạng của những những tiểu cầu kia sau khi phát triển? Nếu không phải thế thì chẳng phải chúng là vật sống sao, chuyện này lại thêm có chút phiến toái.

Tiếng gõ kim loại đặc biệt rõ ràng, tôi nhìn quanh bốn phía, thậm chí nói đây có khi nào không phải là tín hiệu cầu cứu mà là một loại cảnh cáo? Ý chuyển như điện lập tức nghĩ ngay tới đường lui cho bản thân, nhưng giờ nhìn lại phát hiện không có thể nữa rồi, nếu Tiểu Hoa kia gặp phải biến cố chính vì cái quỷ này, tôi dưới tình huống đó hẳn sẽ thảm bại hơn, hẳn còn có thứ gõ đập bầy tỏ phiến muội, còn tôi chỉ có thể đập đầu vào tường mà thôi.

Có điều là tuy bản thân vô cùng bối rối, nhưng đầu óc tôi lại rất rõ ràng, hiếm khi tôi lại có thể tỉnh táo được như vậy, tôi không chờ cho tới khi cái thứ kia tới nói cho mình biết nó là cái gì, mà tiện tay rút trong hộc đá ra một quyển thẻ tre.

Cũng khá lấm, nặng chừng năm sáu cân, tôi quen dùng bản đập làm bằng giấy rồi, bung một quyển tre nặng trĩch này khiến trong lòng hơi lo lắng, tôi xoay nó ra rồi ném về phía đồng tóc kia.

The tre bản thân nó được lồi lại với nhau bằng dây, trải qua bao nhiêu năm như vậy, sợi dây đã sớm bị mục nát thành bùn, tôi nắm nó trong tay thì còn giữ nguyên được hình dạng, nhưng chỉ cần hất ra một cái là toàn bộ thanh tre ở bên trong tung ra như thiên nữ tán hoa vậy, văng tới trên bối tóc kia.

Có thể cảm thấy được rất rõ ràng là trong lùm tóc đó có vật thể, thẻ tre rơi lả tả đầy đất.

Tôi cảnh giác nhìn, nghĩ nếu thứ kia tự nhiên động đậy thì tôi phải lập tức nhảy xuống, mặc cho bên dưới chân đập phải cái gì, trước hết vẫn phải chạy như điên ra ngoài đã rồi tính tiếp.

Nhưng thứ kia vẫn không nhúc nhích. Cái kiểu bất động đó chính xác là bất động hoàn toàn, giống như một vật chết.

Tôi cảnh giác trong giây lát, lòng vô cùng kháng cự, tôi hy vọng nó động đậy, như vậy tôi còn có khả năng đề phòng cước đào tẩu, nhưng nó lại bất động hẳn còn có thể là vô hại. Có lẽ nơi này có dựng một cái cọc, bên trên quán thật nhiều tóc. Dù là cái gì thì tới đây tôi cũng vẫn phải bước qua nó.

Bên tai vẫn vang lên âm thanh chói tai kia, tôi lấy lại bình tĩnh, không

được do dự nhiều nữa, tiếp tục cắn răng bước về phía trước. Vài bước sau, tôi lại càng tới gần thứ kia.

Thử nghĩ xem, trong bóng tối lại xuất hiện một đồng tóc lù lù quý dị dựng lên, bên trong không biết chứa cái quái gì, dưới ánh sáng đèn pin lay động lúc tỏ lúc mờ, cái cảm giác quý dị này thực không hề thoải mái. Cuối cùng, tôi chọn cách không để ý tới nữa, chỉ nghĩ tới việc làm thế nào leo qua nhanh nhanh một chút.

Toàn bộ quá trình khiến gáy tôi tê dại đi, cảm giác như có cả ngàn cây kim châm vào tiểu não mình, tôi cắn răng chịu đựng, tự cười bản thân: lúc nào qua được cửa ải này mới xem như là chết thật.

Nhưng khi đang bước qua đột nhiên tôi lại cảm thấy rùng mình, liền ngừng lại trấn định một khắc.

Gáy tôi thực sự rất ngứa, giật mình cảm giác đó lại không giảm đi ngược lại còn càng thêm nhột.

Toàn thân tôi phát lạnh, ý thức được đó không phải là ảo giác tự thân sinh ra.

Chết cmn tiệt, cái quý kia đang ở sau lưng tôi! Cả người bỗng chốc run lay bầy, tất cả các giác quan đều dồn về gáy, tôi gần như có thể tưởng tượng ra phía sau lưng mình là cái tình huống gì, vừa quay đầu lại, mặt tôi sẽ vùi ngay vào trong một lùm tóc.

Trong khoảnh khắc đó, không biết là vì cái gì mà tôi lại quyết định ngửa đầu ra sau tung thiết đầu công, muốn là cũng cho vật kia chói sáng rồi lập tức bỏ chạy, nhưng lại nghe thấy một tiếng trầm đục, tiểu não tôi lại càng thêm đau nhức, vật đằng sau cứng như tượng thép vậy.

Va một chưởng không lưu lại bất kỳ ảnh hưởng, có thể hình dung ra được là nó chẳng hề hấn gì, chỉ có tôi bị va tới thất điên bát đảo, còn tưởng rơi vào hôn mê được. Hai tay mềm nhũn, chờ tới khi tôi kịp phản ứng thì đã bị đồng tóc kia cuốn lấy người rồi.

Giãy dụa một lúc, trong tay đầy những tóc, bình gốm dưới chân bị đập phát ra những tiếng kễ kệt vang dội, giằng co làm cho đèn pin trong tay tôi rơi ra, lăn vào trong đồng tóc, tôi cũng không dám đi tới tìm. Chỉ cảm thấy tay đè lên tiểu cầu, tóc lập tức quấn lên ngón tay như mình vừa đè lên một mớ rẻ lau, lại có thứ dịch nhầy rỉ ra trong đó.

Cũng không có thời gian mà buồn nôn, trong hỗn loạn tôi lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy, phía trước một khoảng đen kịt, chỉ có bên đầu bên kia còn có chút ánh sáng từ đèn pin của Tiểu Hoa, bước thấp bước cao, nhưng tôi cũng không quản được gì nữa. Rất nhanh sau đó đã có rất nhiều bình gốm bị tôi giẫm vỡ, chân cũng bị cắt mấy phát, tôi biết hẳn là bị thương rồi, nhưng

không cảm thấy đau đớn gì lắm.

Chạy một mạch tới chỗ đèn pin, bỗng thấy phía trước không còn những bình gốm kia nữa, tôi cuống cuống chạy tiếp, liền phát hiện mình vừa bước vào trong một phòng đá nhỏ nhỏ, tiếng kim loại chói tai kia là từ đây phát ra.

Tình huống này quả thực chính là địa ngục, tôi gọi vài tiếng:

“Đại Hoa!”

Sau đó mới phát hiện mình gọi sai rồi, nơi này đứng cũng không thẳng được, tôi cúi người nhìn xung quanh, liền thấy đèn pin của Tiểu Hoa đặt ở trong một hốc đá, nhưng không thấy bóng dáng hấn đâu, chẳng biết đã đi nơi nào rồi.

Cùng lúc có một vật kỳ quái thú hút tầm nhìn tôi.

Đó là một cái bàn thiết, có một cái bàn tròn lớn như vậy, bày ở giữa phòng đá, vừa nhìn có thể đoán là vật vô cùng cổ xưa, mặt trên khắc đầy những hoa văn kỳ quái. Đúng như Tiểu Hoa nói, nó đang xoay tròn. Tiếng kim loại va nhau không theo một quy tắc nào là từ bên trong bàn thiết kia phát ra, giống như một cái chuông điện cỡ lớn.

Cùng lúc đó tôi thấy đế dưới bàn thiết là cùng một khối với nham thạch, từ đó có tiếng móc xích trầm đục. Rõ ràng bàn sắt này được tác động từ bên trong nham thạch.

Nhưng Tiểu Hoa đâu mới được chứ? Nơi đây chật chội như vậy, còn có chỗ nào mà trốn?

Tôi cầm đèn pin của hấn lên, giờ mới có cảm giác chân đau nhức, cắn răng quay ra chỗ đó xem xét, cũng không thấy rõ đồ hấn mang theo có ở đây hay không, lại nghe thấy âm thanh gõ bất quy tắc kia, thậm chí, chẳng lẽ là Tiểu Hoa ở bên trong cái bàn?

Bàn thiết vô cùng lớn, nhưng trên bề mặt nó không có cách nào xuyên qua được.

Để thử nghiệm, tôi lấy ra một cái búa, vừa nhìn ra cửa động, vừa gõ vào bàn thiết, ngoài dự liệu của tôi là vừa gõ một tiếng, tôi lập tức nghe được thanh âm bên dưới cũng thay đổi, dường như là đang đáp lại tôi.

“Quái!” tôi bực mình, thậm chí nói cũng quá là ranh mãnh đi, cậu làm thế quái nào mà đi xuống được đó vậy! Lập tức xoay quanh tìm kiếm, nhưng toàn bộ bàn thiết đều hoàn toàn kín mít.

Trong bóng tối từ trong thông đạo truyền đến tiếng mảnh gốm vỡ vụn, tôi hít một ngụm khí lạnh, dường như cảm giác được vật kia đang tới, nghĩ xem có tìm được thứ gì chặn được cái cửa động lại không. Lòng nóng như lửa

đột, tôi chỉ có thể vừa tim vừa gào lên: “mau nói cho tôi biết làm thế nào mở được nó ra!”

Không một tiếng trả lời, tôi đột nhiên phát hiện ra, ở dưới đáy bàn thiết, bộ phận tiếp nối với nham thạch đang hoạt động, hình như có thể từ mép bàn khiêng nó lên được.

Tôi lập tức cúi người ghé vai vào, vì bàn vẫn đang quay nên khi ghé vai vào người tôi vừa bị buộc phải di chuyển theo chiều xoay của bàn sắt, vừa phải cố gắng nhắc nó lên.

Trong vài giây ban đầu thì cảm giác cực nặng, nhưng tới khi đã nâng được cỡ một gang tay thì nó bỗng chốc rơi lỏng, toàn bộ bàn thiết nhắc lên, trục sắt bên trong nhô ra. Bàn lập tức ngừng chuyển động, tôi thở hắt hắt mấy ngụm, liền nhìn tới trục bánh răng bằng sắt đen kia rộng ruột, mặt trên còn có một lỗ hình bầu dục, thông xuống bên dưới nhìn như một cái ống dẫn vậy.

Tiếng gõ vẫn tiếp tục vang lên, tôi cũng có thể cảm nhận được chấn động từ trục bánh răng truyền tới bả vai mình, rõ ràng Tiểu Hoa đang ở bên dưới, tôi không cam tâm, muống gọi thêm mấy tiếng, kết quả lại khiến tôi kinh hãi vô cùng.

Tôi đứng tại đó gọi, thanh âm vô cùng mơ hồ, cơ bản không phải là giọng của mình nữa.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, không biết từ lúc nào mà yếu hầu lại trở lên khó chịu, kêu tiếp liền phát hiện cơ ở cổ họng rất tổn sức, thanh âm phát ra lại vô cùng quái dị. Hơn nữa gọi không vang.

Tôi cắn môi dưới, thâm than thôi xong rồi.

Cảm giác này không phải là yết hầu bị chặn mà hình như là trong xoang mũi mình bị tê liệt, tuy rằng khí quản vẫn có thể hô hấp nhưng không thể nào phát ra được thanh âm.

Tôi cố gắng nín thở, khàn khàn kêu lên vài tiếng giờ thì đã ý thức được xảy ra vấn đề rồi, đây không phải là ảnh hưởng tâm lý mà thực sự là nói không ra lời.

Tôi không biết nó bắt đầu từ lúc nào, cơ bản là từ đầu Tiểu Hoa không muốn nói chuyện mà thực sự do hoàn cảnh có vấn đề, thứ gì đó gần như làm tê liệt dây thanh đón của tôi?

Chẳng lẽ là vừa rồi tôi đụng phải mớ tóc kia? Nghĩ tới thực sự cảm giác như trong cổ họng mình vướng tóc, buồn nôn kinh khủng nhưng rõ ràng là không phải thế. Vì Tiểu Hoa cũng chưa hề đụng tới tóc mà vẫn không thể nói chuyện, có thể không một tiếng động mà vẫn khiến người ta trúng chiêu thì có lẽ chỉ là do không khí nơi này mà thôi.

Khó trách sao hần vẫn liên tục gõ, nhưng giờ phải làm sao đây? Tôi khiêng cái bàn này thực ra không cần dùng sức quá mạnh, có thể thấy là do nó có lắp đặt bộ phận trợ lực, bộ phận đó sẽ khởi động khi được mở ra. Nhưng một khi tôi buông tay, bàn thiết này sẽ lại đóng vào như cũ, cũng có thể vì bị đóng lại từ từ như vậy nên Tiểu Hoa mới phạm phải sai lầm.

Tuy vậy nhưng tôi cảm thấy nếu nghĩ đơn giản một chút liền có thể hiểu được người ta không bao giờ lao vào tình huống mạo hiểm như vậy, vì sao Tiểu Hoa lại phạm sai lầm thì tôi không thể lý giải nổi, nhưng hiện tại thì cũng chẳng có thời gian mà nghiên cứu nữa, cho dù là tôi lập tức chui vào trong này, bàn sắt đóng xuống tôi cũng sẽ có kết cục bị nhốt giống như Tiểu Hoa. Hiện tại chỉ có thể nhìn xem bên dưới kia rốt cuộc là tình huống gì.

Tôi dùng sức nâng cao bàn thiết lên, nâng tới khi chạm đỉnh, sau đó thả lỏng một chút, quả nhiên là bàn thiết này cũng không lập tức hạ xuống mà chỉ “lộc cộc” từng tiếng một, dần dần đóng lại, đúng như tôi dự liệu.

Tôi xoa xoa bả vai, nhìn bên trong lối đi dường như không có tình huống gì, tiếp tục chiếu qua, nhòai người vào bên trong lỗ hổng giữa trục bánh răng để soi đèn pin xuống.

Ngay lập tức tôi liền thấy được cơ quan phức tạp bên dưới, nhiều nhất là những xích sắt màu đen, bên trên không biết là thứ gì hình dạng như sợi bông đan vào với nhau, không ngừng lay động. Kỳ quái ở chỗ tôi cảm thấy khó mà xuống được từ chỗ này, vì không gian trong đồng linh kiện này vô cùng chật chội, cho dù là dáng người như Tiểu Hoa, hay dùng tới thuật súc cốt cũng không biết có qua được hay không, nhưng tôi không thấy bên trong đó có Tiểu Hoa.

Tôi đứng dậy, lại gạt bàn sắt lên nóc hằm thêm lần nữa, lúc này bản thân đã không kêu ra được tiếng gì nữa, chỉ có thể dùng tay gõ vào bên trong thân trục.

Gõ tới khi tia lửa văng khắp nơi, Tiểu Hoa cũng vẫn không thấy ló đầu ra, tiếng kim loại va chạm bên trong truyền ra vẫn vang lên thậm chí không có chút biến hóa, tôi sốt ruột bực mình, mắng cũng không mắng được, thậm chí nhủ lẽ nào hần không chỉ bị câm, hơn nữa lại còn điếc mù?

Cuối cùng tôi quyết định rút từ vách đá bên cạnh ra một quyển thẻ tre, cũng chẳng buồn quan tâm nó có giá trị cao hay không cao, đưa tay quăng thẳng nó xuống bên dưới. Lần này có tác dụng, gần như là ngay lập tức tiếng gõ liền ngừng lại, tôi lấy đèn pin cuống quýt soi xuống, hy vọng có thể thấy được Tiểu Hoa, cho dù là bất kỳ một bộ phận nào.

Quả nhiên là dưới đồng xích sắt và linh kiện tối tăm kia, xuất hiện một bóng dáng, đồng thời tôi cũng nghe thấy một âm thanh trầm đục, đó cũng

không thể gọi là tiếng của người, mà là thanh âm vô cùng nặng nề của đá ma sát vào nhau.

Tôi đột nhiên có cảm giác không ổn, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Vì tôi có thể khẳng định được rằng bóng đen kia tuyệt đối không phải là Tiểu Hoa.

Lúc này tiếng kim loại lại tiếp tục vang lên, nhưng không phải là từ dưới bàn thiết phát ra mà lại là từ trong phía đường hầm kia.

Tôi kinh ngạc không hiểu gì, quay đầu lắng nghe một lát liền nhìn thấy lùm tóc kia xuất hiện trong phạm vi đèn pin tôi có thể chiếu tới. Kỳ quái là tiếng gõ kia phát ra từ trên người nó.

Nếu gặp phải một chuyện vô cùng khủng bố, tôi hiện tại có thể tự tin bình tĩnh mà xử lý, nhưng giờ là gặp một chuyện hoàn toàn không thể giải thích được, tôi thực sự không biết làm thế nào để đối mặt với nó.

Rốt cuộc là đang có chuyện quái gì xảy ra? Vừa rồi tiếng động là từ phía dưới kia truyền tới, tôi không thể nào nghe nhầm được, nhưng tại sao chỉ một lát mà nó liền chuyển thành từ chỗ kia?

Tôi nhìn lùm tóc đó, cũng không biết tiếng động làm thế nào phát ra được, lúc này cũng không quản được những cái khác nữa, hạ bàn thiết xuống thật chậm rãi, bắt đầu nhìn quanh lần nữa, tôi giơ cây búa trong tay lên, xoa xoa mồ hôi lạnh chuẩn bị làm bữa một trận.

Không có Muộn Du Bình và Bàn Tử bên cạnh tôi cũng chột dạ, chân bắt đầu nhũn ra, nghĩ kết cục mình sẽ ra sao đây, nên như lần này chết, Bàn Tử và Muộn Du Bình có khi nào tới viếng mộ mình mà ngậm ngùi rằng người này thiếu chúng ta quả đúng là không được. Lúc này lại cảm thấy vô cùng hối hận khi đó đã để bọn họ dễ dàng tách ra như vậy.

Có điều nhìn tốc độ di chuyển của lùm tóc kia, xem chừng tôi cũng không phải là không có khả năng thắng.

Thứ âm thanh chói tai kia kỳ thật cũng không giống lúc trước, ước chừng là vì gõ vào thứ khác, không quá khó nghe, tôi nhìn bộ dạng di động như không của nó mà lòng nóng như lò than, trong đầu còn có ý định nên hay không chủ động tấn công trước.

Nhưng một khắc yên tĩnh tôi liền phát hiện thanh âm kia có vấn đề, nghe kỹ thì tôi liền ngây người ra, cảm giác tai mình vừa phát hiện được một loại âm thanh kỳ ảo gì đó:

Tiếng kim loại va chạm bên kia nếu lắng tai nghe thì rõ ràng thấy nó rất có tiết tấu, hơn nữa nghe ra được đó là tiếng nhịp trống trong kinh kịch.

§37. Kinh kịch

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tôi khi còn ở Trường Sa nghe qua không ít lần, vài giây liền ngây ngô. Nghe xong một lúc, mới xác định chính là như vậy.

Trong chớp mắt tôi liền hiểu ra, thậm chí quá thật, chẳng lẽ đây mới thực là Tiểu Hoa. Tiểu Hoa bị mắc kẹt trong lùm tóc kia sao?

Nghĩ lại liền khẳng định như vậy, nếu người này là một con quái vật biết hát kinh kịch, vậy chỉ bằng tôi một phát đâm đầu cho chết luôn đi. Nhưng mà thứ vừa rồi gõ bên dưới bàn thiết kia là cái quý gì? Mà sao Tiểu Hoa lại thành như thế này, hấn trúng bẫy, tóc này làm sao lại từ trên người mọc được vậy?

Tôi nhìn nhìn bàn thiết rồi lại nhìn nhìn lùm tóc, quyết định trước không quan tâm nữa, cứ ngưng thần tĩnh khí chờ, thứ kia dường như thấy được tôi buông búa sắt xuống cũng không gõ nữa.

Làn yên lặng này toàn bộ khoảng không bỗng trở lên âm lạnh tới thấu xương, cảm giác quanh quẽ liền xuất hiện, có chút giống như từ trong sàn nhảy bước vào một ngôi chùa vậy, khoảnh khắc đầu tôi còn có phần hơi buồn cười, đành phải cắn răng tập trung. Đợi tới khi thấy lùm tóc kia chậm rãi đi tới cửa gian phòng đá kia.

Lùm tóc bị ngăn ở ngoài cửa, nhìn mà toàn thân tôi đồng loạt nổi gai ốc, tôi nuốt một ngụm nước miếng, tiếp đó tôi thấy từ giữa đồng lùm xung chĩa ra một cây gậy, vươn tới trước mặt tôi quơ quơ, sau chỉ chỉ sang bên cạnh.

Tôi nhận ra đó là cây côn của Tiểu Hoa dùng để thi triển võ công vừa rồi, lại nhìn theo hướng côn chỉ, thấy hấn đang chỉ về một hốc đá trên vách động.

Hốc đó rất lớn, so với những hốc khác thì to hơn hẳn, bên cạnh vẫn cũng có mấy hốc như thế. Tôi đi tới liền thấy bên trong có một đồng kỳ quái gì đó, vừa nhìn cũng đoán ra là được làm từ sắt. Tôi liếc mắt về đằng kia một cái, chỉ thấy hấn hươ hươ cây côn, ý bảo tôi nhanh lên một chút.

Tôi đem đồng sắt trong hốc đào ra, liền phát hiện thứ bên trong cực nặng, run run mở ra nhìn hóa ra là một đồng áo sắt.

Tất cả các bộ phận đều dùng sắt và da cá lồi với nhau, bên trên còn có phủ một lớp giấy dầu trông như da chân nứt lè vậy. Tôi xé rơi hết lớp giấy đó ra, liền phát hiện đồ bên trong vẫn được bảo quản tương đối tốt.

Tôi lại quay đầu nhìn vật kia một chút, hấn lại giơ giơ côn, dường như là muốn tôi mặc thứ này vào.

Được rồi, tôi thàn nói, chuyện kinh khủng này sao bỗng chốc lại trở lên vô cùng hài hước như vậy chứ.

Tôi từng có không tí thời gian nghiên cứu về áo sắt, hoàn toàn không có gì quá phức tạp, vì thế nên phải vận tới chín thành công lực khoác nó lên người. Bên trong trình độ ăn mòn so với bên ngoài có vẻ lợi hại hơn, bề mặt gỉ vụn, có một thứ mùi rất kỳ quái toát ra. Hơn nữa thứ này gần như hoàn toàn kín mít, ngay cả mắt cũng không có chỗ hé ra.

Trước mặt một khoảng tối đen, thực không biết phải làm sao bây giờ, liền cảm giác cây côn kia thúc vào người tôi vài cái, tôi dùng sức giơ tay lên chụp lấy, ngay sau đó hấn liền bắt đầu kéo tôi đi. Sờ soạng như một người mù dùng gậy chỉ đường, rất nhanh tôi biết được mình đã đi trở lại đường hầm, sau đó dẫm lên trên đồng tóc kia.

Áo sắt ngoài cái rất nặng mà không có sức thì khó mà đứng thẳng nổi, tôi hiểu được là vì sao mà cái lùm tóc trước mặt lại di chuyển với tốc độ chậm như vậy, thực ra là do nó bắt buộc dĩ phải đi chậm, cũng may mà áo giáp nặng thì cũng biểu thị cho độ dày của nó. Người Trung Quốc vẫn là thích loại cảm giác chắc chắn như thế này.

Tiến vaofi trong đường hầm sau đó dẫm lên mớ tóc kia, bàn chân tôi có cảm giác cực khó chịu, có điều là vì đã đeo giày sắt kiên cố rồi nên bước cũng tự tin hơn hấn. (cứ cho là anh đang đi sàn catwalk đi:D)

Đi một bước lại dừng một bước, tiết tấu trước sau đều do cây côn trước mặt tôi khống chế, chân bước hơn nửa canh giờ, tôi mới cảm thấy tóc dưới chân mình đã biến mất, lần nữa lại đạp lên tảng đá. Tiếp theo tôi cảm giác được đá vụn cũng dần dần xuất hiện, chúng tôi đã trở về tới cửa động.

Cây côn vẫn còn chưa vừa ý còn tiếp tục kéo tôi đi ra thêm một đoạn xa, mãi cho tới lúc tôi bò ra ngoài nghe được tiếng chim hót líu lo, mới ý thức được mình đã tới cửa động.

Mùi trong không khí cũng có biến hóa rất vi diệu, đó là mùi của nham thạch, cây cối và sương mù, cây côn phía trước dừng lại, tôi hít vào một hơi, không biết hiện tại đã có thể cởi đồ này ra được chưa, lúc này chợt nghe thấy vài tiếng vô cùng khó chịu:

“Cậu ngốc bẩm sinh hay do đào tạo vậy, hại tôi lại phải quay vào trong lần nữa.”

Giọng kia nghe như một người suốt ngày hút xì gà phát ra, tôi háng giọng, phát hiện hình như mình đã có thể nói rồi. Nhưng có lẽ là do vấn đề về hô hấp, đáp lời mà bản thân nghe cũng không hiểu đang nói gì.

Bên kia lại thấy hấn nói tiếp:

“Bỏ mũ xuống được rồi đây.”

Tôi nhích tới gần vách động sau đó dùng toàn bộ khí lực tháo mũ sắt ra, một thoáng bỗng cảm nhận được cái thanh tỉnh đập thẳng vào mặt.

Quả nhiên là tới cửa động rồi, bên ngoài trời đêm là một vầng nguyệt sáng, bàng bạc lạnh lẽo một vùng vách đá đối diện rải đầy những tảng cây. Vậy mà những thủ hạ kia vẫn chưa lên tới nơi, nhưng nhìn thấy sợi dây lưng lỏng ngoài miệng động đã bị kéo căng không ngừng lay giật, rõ ràng là bọn họ vẫn đang cố gắng leo lên.

Mớ tóc kia đang đứng đối diện trước mặt tôi, nằm lăn trên mặt đất, nhìn như một quả bí đao phát mốc, ngã có chút khó khăn. Tôi phun một miệng đờm, sau đó mới nói chuyện dễ dàng được, hỏi hấn:

“Sao cậu lại thành ra thế này, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tiểu Hoa nói: “trước đừng hỏi vội, giúp tôi đemớ tóc này ra đi, dùng đước mà đốt.”

Khi leo lên đây Tiểu Hoa có mang theo nhiều dụng cụ leo núi chuyên nghiệp, có thể dùng để sưởi ấm hay gửi tín hiệu kỳ thực là một cái bật lửa cỡ lớn, tôi lấy nó ra lắc lắc sau đó đánh lên, hướng tới trên người hấn chuẩn bị thiêu.

Không biết là vì nhiệt độ cao hay là thế nào mà nhữngớ tóc kia vừa tới gần bật lửa lập tức cùng rụt hết cả lại, tiếp theo liền kêu một tiếng “chi”, sau một phút toàn bộ tóc quanh ngực hấn đều đã bị đốt trụi. Tiếp theo tôi liền thiêu tới những chỗ khác.

Không biết là do tôi thích làm việc ác hay sao mà thiêu mấy thứ này bản thân thấy cũng rất vui, nhiều tóc bị thiêu cháy liền thấy thích chí, thảo nào mà trước kia Chú Ba có nói, con người ta bẩm sinh đã thích đùa với lửa, đặc biệt là khi thấy hỏa năng thiêu hủy những thứ dơ bẩn, bao nhiêu thứ xấu xa đều bị đốt thành than và tro bụi hết.

Cho tới khi thiêu đến mũ trụ của hấn nhìn như một con gà tôi mới nói xong rồi, lập tức nhìn hấn tháo mũ giáp xuống, tiếp theo hấn như từ trong kén mà chui ra khỏi giáp sắt, tôi bỗng ngửi thấy một mùi máu tanh rất đậm xộc tới. Mặt trong giáp sắt của hấn đều nhiễm đỏ một màu máu tươi.

“Thực sự cũng chẳng dễ dàng gì, vì phải đưa cậu trở về nên tôi phải kiêng theo vết thương này mà quay trở vào trong đó.” thanh âm của hấn cũng dần hồi phục, “đại ca à, về sau cậu có thể thông minh hơn chút được không?”

Tôi thán than bản thân mình không phải vì cứu người mà cũng không quản mệnh, việc này đâu có thể trách tôi được chứ.

Hắn xé băng vải trong túi ra rồi cởi áo, tôi liền thấy trên mạng sườn hắn có một vết rách toạc kinh người.

“Rốt cuộc thì cậu gặp chuyện gì vậy?” tôi hỏi, “sao có thể bị thương thành như thế này, mà chỉ trong tích tắc vừa rồi thôi.”

Tiểu Hoa lấy bình nước rửa qua vết thương một chút, cắn răng đáp: “dưới bàn thiết kia có vấn đề gì đó.”

Sức khỏe Tiểu Hoa tiêu hao vô cùng lợi hại, sắc mặt tái nhợt, thân hình lại gầy, vết rách kia lộ ra càng thêm dữ tợn.

Tôi giúp hắn dùng một loại hỗn hợp bột phấn bạch dược của Vân Nam trước cầm máu, hắn cố gắng chịu đựng rồi cũng kể qua chuyện đã xảy ra.

Quá trình so tới tôi tưởng tượng còn kịch tính hơn, nghe mà tôi chỉ cảm thấy mình có phần ngu ngốc thế nào ấy. Sau khi hắn thấy cái bàn thiết kia thì liền phát hiện được bộ phận kỳ quái bên dưới bàn thiết, hắn lập tức nâng bàn thiết lên, lúc này tiếng kim loại gõ vào nhau đã bắt đầu từ bên dưới truyền lên. Thanh âm đó không tuân theo một quy luật nào, khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái chính là cảm giác có vật gì còn sống ở bên dưới.

Lúc này tôi đã gọi rống lên, hắn cảm thấy yết hầu không được thoải mái, đồng thời cũng thấy tôi có phần phiền phức (thế mà hắn cũng nói thẳng ra được), không để ý tới tôi nữa mà tìm đường xuống phía dưới, xem xem có tình hình thế nào. Tiểu Hoa dùng cây côn chống vào bàn thiết, chân quắp lấy miệng hổ, thân thể như một con rắn mà trườn vào bên trong trục quay. Kết quả phát hiện kết cấu bên dưới vô cùng phức tạp tới mức chẳng thể nào lý giải nổi, toàn bộ trong đó bao gồm đủ loại xích sắt cùng bánh răng.

Mà để những băng răng kia chuyển động chôi chảy như đá trong nước, phải có một cái trục cái truyền lực, nhưng lúc đó lại nhìn không thấy.

Bên dưới kia tiếng kim loại gõ quả thực đinh tai nhức óc, khi hắn đột lên một cây đuốc chiếu sáng bốn phía đột nhiên âm thanh kia bỗng đình chỉ. Tiếp theo hắn chỉ cảm thấy có một trận kinh phong xoẹt qua, mạng sườn đột nhiên đau nhói lên, lập tức xoay người lui ra khỏi hổ, vừa nhìn lại người đã thụ thương trầm trọng.

Lúc này hắn mới nhớ tới tôi, tưởng còn có thể hướng tôi cầu cứu nhưng hô lên mới biết bản thân không còn nói chuyện được nữa. Dưới tình thế cấp bách, hắn nghĩ lập tức dùng biện pháp cũ mà trở về. Nhưng cho tới khi hắn đi tới khúc đường hầm, liền phát hiện đám tóc dưới chân kia đột nhiên đồng loạt dựng đứng lên, giống như bị mùi máu tươi trên người hắn hấp dẫn.

Hắn vừa không thể nói chuyện được, vừa không có cách nào khác để đi ra ngoài mà miệng vết thương trên người lại không ngừng giở máu, đánh phải lui về sau tìm vài thứ gì đó đốt lên, muốn dùng ánh lửa để báo cho tôi biết. Không ngờ là lúc đó hắn liền phát hiện ra loại giáp sắt này, vì thế liền mặc lên rồi tiến ra, kết quả mới đi được một đoạn tóc cứ thế ùn ùn bám lên người hắn. Cũng may là giáp sắt này vô cùng chắc chắn.

Không có chỗ nào để hé mắt, hắn không nhìn thấy được tôi, nhưng cảm giác được tôi xuất hiện được trên đường hầm, nghĩ tới sờ một cái kết quả thành đem tôi dọa gần chết, mà càng khiến hắn gần như hồng mắt là khi tình trạng kiện sức cận kề, hắn chợt nghe thấy tôi đã đi vào trong căn phòng đặt bàn thiết kia.

Hắn biết tôi sẽ tiếp tục giẫm lên vết xe đổ đó nên đành cắn răng quay lại. Cuối cùng chưa kể tới là thể lực kiệt quệ, còn khiến hắn lãng phí biết bao nhiêu là máu nữa.

“Không khí bên kia khả năng là có vấn đề, có thể làm tê liệt dây thanh đờn của chúng ta.” Tiểu Hoa nói, “tôi muốn bảo người bên dưới mang lên cho mình mấy mặt nạ phòng độc lên nữa, nếu dây thanh đờn của tôi mà hồng, tôi không thể nào hát hí khúc được, rất nhiều thiếu nữ vì thế mà đâm ra thương tâm mất.”

Tôi nghe mà cảm thấy vô cùng khó chịu, đây quả thật là không có lấy một chút trách nhiệm nào, nếu như muốn nói nhất định là tôi đã phán đoán sai lầm chỗ nào rồi thì chính là tôi đã đoán không đúng về năng lực của hắn, nếu đây là Muộn Du Bình, tôi khả năng sẽ thành thành thật thật mà đợi ở bên cạnh.

Lại nói tiếp là cái tính cách người này cũng thật sự có điểm tương tự tôi, nói không nhiều lắm nhưng chẳng biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

“Bên dưới kia có thứ gì chứ? Lợi hại như vậy có phải là con bánh tồng không?” tôi hỏi.

“Khẳng định là không phải, ở những nơi như này không thể nào có bánh tồng được.” Tiểu Hoa đáp, “có điều là một nơi tà môn như này, có chút ma quái thì cũng không lấy gì làm lạ, tóm lại tiếp theo đây cần cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu, lại nhớ tới vừa rồi cảm giác cũng có phần hơi kỳ quái, hắn nói là tóc này vì máu của hắn là có phản ứng, vậy tại sao tay chân tôi cũng đầy những vết thương rớm máu. Nhưng tóc kia đối với tôi lại không phản ứng gì?

Chẳng lẽ là vì tôi có vẻ giống với các ông già nên chúng nó không thèm?

Nghĩ thế tôi liền nhìn vào miệng vết thương của mình, vừa nhìn xuống tôi

liền giật mình, tôi thấy trên tay còn dính một vài sợi tóc thừa thớt.

Vì thế lập tức chộp lấy chúng, lại phát hiện tôi chộp thế nào cũng không dứt ra được, chuyển thành gậy nó ra, vừa gậy một cái đột nhiên cảm giác đau như xát muối, nhìn lại phát hiện chân tóc chính là mọc từ bên trong vết thương ra.

Tôi rạch một đường, vết thương liền rách ra thêm, bên trong thịt và tóc đã quấn lại một chỗ, gần như khiến tôi hồng mắt. Tôi lập tức chuyển xuống bàn chân cởi tất ra, những chỗ bị mảnh gôm cắt vào đều phủ một màu tóc đen.

§38. Tóc xuyên

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tôi không biết chúng chui vào trong miệng vết thương của tôi từ khi nào hay thực ra là từ bên trong mọc dài ra, nhưng dù là thế nào thì vẫn khiến lòng tôi cảm giác vô cùng khó chịu, có một dự cảm mãnh liệt không cách nào kiềm chế là muốn dứt chúng ra. Nhưng chỉ cần động vào sợi tóc kia thì cả vết thương của tôi đều đau nhói lên, cảm giác được từ tận sâu bên trong da thịt đều có tóc.

Nếu là sau khi ngã xuống bị mảnh gốm cắt vào da khiến cho tóc chui được vào trong vết thương cũng có khả năng hình thành loại trạng thái này, nhưng tôi vẫn cố gắng dùng lực dứt chúng ra. Ngay cả thịt bên trong cũng bị kéo ra theo, nhưng tóc lại không lôi ra được, từ sâu bên trong vết thương bắt đầu có cảm giác ngứa ngáy, hình như là tóc đang bắt đầu sinh trưởng vậy.

Tiểu Hoa thấy vết thương của tôi cũng sợ nổi da gà, tôi nhớ tới những gì hắn nói, tóc cảm giác được mùi máu của hắn lên mới bò lên người, liền ý thức được thực sự chúng có sinh mạng, nếu chúng cứ thế mà lớn lên trong vết thương của tôi, tương tự chúng bò theo mạch máu chạy khắp các dây thần kinh trong cơ thể mình, tôi nghĩ mà lập tức nắm chặt tay lại.

Nếu tôi chết rồi có người phẫu thuật xoang đầu tôi liền phát hiện bên trong não đầy những tóc, cảnh tượng sẽ quý dị tới cỡ nào, có khi còn dựng được thành phim kinh dị.

Tiểu Hoa bảo tôi bình tĩnh, một bên liền rút chủy thủ nắm trong tay, dùng cây thuốc nhỏ khử trùng qua trước, sau đó bảo tôi nằm xuống, còn hắn thì ngồi trước bả vai tôi, dùng chân giữ lấy hai cổ tay tôi, xong xuôi liền hỏi:

“Cậu thấy Tú Tú thế nào hử?”

Một câu này hỏi ra tôi liền không hiểu, nếu như là người khác hắn sẽ sững sờ trong giây lát, nhưng tôi lập tức biết hắn đang muốn đánh lạc hướng sự chú ý của tôi, ngược lại đem toàn bộ lực chú ý tập trung lên bàn tay, gần như cùng lúc tôi cảm giác được tay mình dội lên một cơn đau đốn, chủy thủ nóng bỏng đâm vào trong vết thương của tôi đánh nhói một cái, tôi lập tức rơi vào mơ hồ.

Tiểu Hoa động tác vô cùng nhanh, tôi có thể khẳng định là bất luận là bên trong vết thương của tôi có bao nhiêu vấn đề, hắn đều không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, đau đốn kéo dài hơn ba mươi giây rồi hắn liền thả tay tôi ra.

Máu tươi từ miệng vết thương của tôi chảy ra, nhưng không còn thấy tóc nữa, Tiểu Hoa liền đưa tôi xem mũi chủy thủ của hắn, bên trong còn lưu lại

một mảnh gồm nhỏ bằng cái móng tay, quanh nó vẫn còn dính da thịt của tôi, tóc gần như là cùng với máu thịt quấn quanh mảnh gồm đó.

Giờ nó lên ánh lửa, tôi liền nhìn càng thêm rõ ràng, tóc này là từ mảnh gồm vỡ kia mà dài ra, rõ ràng là nó xuyên qua cơ thịt của tôi.

“Chắc là từ trong mảnh gồm dài ra, có điều, sinh trưởng hình như bị đình chỉ rồi.” Tiểu Hoa nói.

“Đình chỉ, sao cậu biết?”

“Cậu nhìn xem,” Tiểu Hoa nói rồi đưa tôi xem mảnh gồm, “tuy rằng nó quấn vào da thịt trong cơ thể nhưng toàn bộ những cọng tóc này đều vươn ra bên ngoài cơ thể cậu, cũng không sinh trưởng sâu vào bên trong.”

Tôi nhìn quả nhiên là đúng như vậy, chúng như thực vật phát triển cắm vào da người mà không có gốc rễ, chỉ cố định một chỗ mà thôi. Nhưng vì cọng tóc này rõ ràng xuyên qua cơ thể tôi cho nên chắc chắn là do mảnh gồm này còn trong miệng vết thương nên nó mới dài ra.

“Thứ này có độc gì không, hay là cậu giúp tôi lấy hết chúng ra đã.”

Tiểu Hoa không đáp chỉ lộ ra một thần sắc rất lạ. Hắn đem mảnh gồm vỡ đặt cạnh chỗ mạng sườn giáp sắt nhuộm máu kia, vừa buông ra không bao lâu bỗng nhiên thấy cọng tóc kia vặn vẹo rồi bò chậm chậm tới chỗ máu hoen đậm nhất. Sau đó bắt đầu cuộn lấy nó.

Tôi thán hoảng, đây là thứ tóc gì vậy, quả thực đó là con đỉa thì đúng hơn.

Tiểu Hoa nhìn, rồi lại quay ra xem vết thương của tôi, mặt lấy làm lạ.

“Thứ này rất mẫn cảm với máu, nếu vừa rời không có giáp sắt kia chúng chắc chắn đã chui đầy vào trong vết thương của tôi rồi. Nhưng tóc này nếu cuồng máu, thì hẳn là sau khi chui vào trong miệng vết thương sẽ luôn lách theo mạch máu mà sinh trưởng khắp cơ thể mới đúng. Vậy tại sao chúng trong miệng vết thương của cậu lại một lòng hướng ra bên ngoài mà dài ra, rõ ràng là chúng muốn thoát khỏi thân thể cậu?”

“Thoát ra sao?” tôi kỳ quái hỏi.

Tiếp theo liền thấy hắn cầm lấy tay tôi, kéo tới trên áo giáp sắt rồi ép từ vết thương trên tay tôi ra vài giọt máu nhỏ xuống. Giọt máu rơi trúng sợi tóc kia, bỗng chốc liền thấy nó vặn vẹo rồi cấp tốc lui ra.

Tôi nhìn, trong lòng có phần hơi mờ mịt, a, đây là chuyện gì vậy? Chợt nghe hắn nói:

“Hiện tại tôi đã biết vì sao lão bà bà bảo tôi phải mang theo cậu rồi.”

Về mặt Tiểu Hoa rất là cảm khái, tôi lấy làm lạ không hiểu đó là ý gì.

Tiểu Hoa liền nói: “tên của cậu quả thực cũng không phải là tùy tiện đặt

bừa, máu của cậu rất đặc biệt đấy.”

“Máu rất đặc biệt?” tôi nhớ tới năm trước trợ lý Lương từng nói với tôi, “ý cậu muốn nói là tôi đã ăn máu kỳ lân kiệt?”

“Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, máu kỳ lân kiệt thực ra cũng là một khả năng, loại máu như vậy rốt cuộc sinh ra như thế nào tới nay vẫn là một bí ẩn.” hấn nói, “không ngờ cậu lại có thể chất như vậy, bẩm sinh hay là về sau mới có vậy?”

Tôi thầm nghĩ chắc là về sau, có điều là từ trước khi bước vào Lỗ Vương cung tôi chưa từng để ý tới máu mình có vấn đề gì, trong trường học khi đi kiểm tra sức khỏe đều thấy bản thân bình thường. Không ai biết được, hồi còn đi học tôi cũng chưa gặp qua những chuyện này.

Hấn dùng lửa thiêu qua chủy thủ, tiếp tục bảo tôi để hấn xử lý miệng vết thương, đồng thời nói:

“Lão bà bà khẳng định là biết việc này, xem ra là bà ấy đã tính toán cả, nhưng vì sao lại không nói cho tôi biết.”

Trong quá trình tự thuật với lão bà bà cũng có nói qua chi tiết này, có điều không biết là lão bà bà kia có thật sự hiểu vấn đề hay không, tới bản thân tôi còn không thể dám chắc được, vì máu tôi khi linh khi không, giống như là lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự vậy. Thật sự là không thể trông chờ vào được.

“Máu kỳ lân rốt cuộc là thứ gì vậy?” tôi nhớ tới máu của Muộn Du Bình, liền hỏi Tiêu Hoa. Vừa hỏi xong thì chủy thủ liền xiên một đường vào trong chân tôi, đau tới mức tôi suýt thì rụt lại.

Một lúc sau hấn lấy ra một mảnh gôm khác đưa cho tôi xem. Vừa nói:

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ mới được nghe qua rất nhiều truyền thuyết thôi. Nghe nói trước kia từng có người nghiên cứu qua, tác dụng loại máu này cũng rất kỳ quái, gần như không phải ai cũng như nhau. Cha tôi nói, có một khả năng là tác dụng thẩm thấu, người nhiều năm uống thuốc đông y, cả người đều sẽ thoang thoang mùi thuốc bắc. Cũng giống như người quanh năm hút thuốc lá sẽ bốc ra mùi thuốc lá khó mà trừ được, cậu nếu mỗi ngày đều dùng thuốc sát trùng để tắm thì cũng sẽ có được hiệu quả như vậy.”

Tôi thầm nói xông nhiều thứ đó chắc cũng kinh lắm chứ, có điều biện pháp của hấn nói cũng là một loại xông hơi, cổ nhân trị bệnh hôi nách cũng dùng tới cách này. Nghe nói Dương Quý Phi bị viêm cánh nên ngày ngày đều phải tắm thuốc bắc, còn thời nhà Thanh có một quý phi gọi là Hương phi, nghe nói là lớn lên trong hương liệu của hoa nên trên người tỏa ra một mùi thơm lạ lùng. Có điều tôi và Muộn Du Bình trên người đều không có mùi gì, tôi cũng không tin tưởng mảnh kỳ lân kiệt đó lại có hiệu lực lớn tới

như vậy.

“Tôi còn nghe nói một khả năng khác, cậu có biết dược nhân nghĩa là gì không?”

Tôi lắc đầu, tôi buồn đồ cổ kia mà, y học như này bản thân không quen thuộc mấy.

Hắn dùng bình nước rửa qua rồi vắt khô máu và mồ hôi trên áo, sao đó lại che vết thương của tôi lại nói tiếp:

“Ngày xưa có vài phương sĩ (người học tiên thuật) nuôi một vài người gọi là dược nhân, gọi là dược nhân nhưng những người đó thực chất là người điên hoặc nô lệ, dùng để thí nghiệm đan dược, vì có rất nhiều đan dược có độc tính mạnh. Phương sĩ vì cũng là người nên không có khả năng kháng độc, mỗi ngày đều dùng một liều lượng độc tố nhỏ cho người kia uống, khiến cho thân thể những dược nhân đó chậm rãi thích ứng được với độc dược. Những người này phải dùng đủ loại thuốc, cho nên thể chất vô cùng dị thường, đặc biệt là máu bọn họ, cũng hoàn toàn khác với máu người thường.”

Tôi nói: “cha tôi không có biến thái như vậy, tôi là ăn cơm mà lớn lên, đúng nói là lão cha sử dụng thạch tín xào rau, thủy ngân làm tương cho tôi ăn.”

Vừa dứt lời thì chân tôi lại truyền lên một trận nhói, gần như khiến tôi co người lại.

“Dù sao thì đối với tôi mà nói đó cũng là một tin vô cùng tốt, tôi tin nghiệm bà bà cố ý sắp xếp như vậy, cậu cùng với thân mặt đen kia đều có chung loại máu này, như vậy vô cùng hợp lý hai người tách ra mà sử dụng, bọn họ phần lớn là quý nhân, còn tôi ở đây chỉ cần một cậu nhóc thôi. Hơn nữa rõ ràng là cậu có tư duy rất tốt, điều này có thể thay thế cho thể lực thiết hụt của cậu.” hắn nói rồi vỗ vỗ chân tôi.

“Mợ nhà cậu, nhìn qua cũng đâu phải loại ok gì, tôi nhiều nhất cũng chỉ kém cậu khoản nhảy nhót kia thôi.” tôi cả giận nói.

“Mộ táng ở Trung Quốc mình trong từng thời đại có rất nhiều kiểu cách cùng sáng tạo, nhưng nghề đồ đầu đào sa này tổ chất hàng đầu chính là thân thể linh hoạt nhạy cảm, không phải bình thường có thể bắt gặp những pha đáng sợ như vậy đâu.” lúc này Tiểu Hoa quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt rất kỳ quái.

“Làm sao vậy?” tôi cắn răng hỏi.

Hắn đáp: “thật ngại quá, tôi không cẩn thận đã làm đứt mạch máu cậu rồi.”

§39. Ký sinh

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Về mặt hấn tràn đầy vô tội, thậm chí nhìn như đang cười trên nỗi đau của người khác, tôi hoàn toàn ngẩn ra, trong khoảng khắc đó không biết phản ứng thế nào, chừng một giây sau mới nghĩ tới phải thu chân lại xem rốt cuộc hấn đã làm ra cái trò gì.

Vừa nhìn vào miệng vết thương của mình, đúng là có máu thật, nhưng không có tình trạng như là mạch máu bị cắt đứt, tôi giật mình, ngoài vết thương hơi nhức nhối ra thì không có bất kỳ khó chịu nào cả.

Tôi nghi hoặc nhìn về phía hấn, hấn cũng lẳng lẳng liếc tôi, tôi không biết đang có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc đã cắt trúng mạch máu chưa vậy?

Nhìn một lát, Tiểu Hoa kia đột nhiên nở một nụ cười, cười rất ý tứ, cười tới bất đắc dĩ, tôi càng thêm khó hiểu, mãi sau hấn mới mở lời:

“Tôi chỉ đùa thôi mà”

“Đùa ư?”

Hấn bật cười, vỗ vỗ vai tôi rồi đưa ra một bình nước, bảo tôi tự rửa qua vết thương của mình, sau mới nhìn tôi nói:

“Tính cách cậu thực nhàm chán quá đê.”

(không, bình thường cũng vui tình lắm, nhưng chưa đúng cạ thôi:D)

Tôi chậm rãi lý giải từng lời của hấn, cũng không lấy làm giận, chỉ là thấy có phần hơi buồn cười, thậm chí nói tên tiểu tử nhà cậu lấy cái tư cách gì mà đòi giáo huấn tôi chứ? Cũng đâu có thấy cái cá tính nhà cậu sinh động hơn đâu.

Có điều, chuyện lần này đã khiến tôi thay đổi cái nhìn với Tiểu Hoa, tuy rằng ban đầu cũng không cảm thấy người này có vấn đề gì, chẳng qua là hai người chúng tôi dường như có hoàn cảnh giống nhau. Tuy rằng tôi xác định tính cách của mình là như vậy, nhưng tôi cũng hiểu ra được là hấn cũng từng trải qua kiểu lối sống đó, có khả năng nhất là dạng người thế nào hoặc khi bị bức bách sẽ trở thành kiểu người ra sao.

Đây cũng là toàn bộ những điều tôi suy ra được, đồ đầu là nghề mà những người trong đó có cùng điểm chung duy nhất, dù cho là Bàn Tử, Muộn Du Bình, Phan Tử, Chú Ba hay bất kỳ một kẻ ngoan cố nào khác, bọn họ làm việc đều lấy hiệu quả và lợi ích làm đầu, cũng không phải nói là chủ nghĩa vụ lợi hoàn toàn nhưng bọn họ không có phải kẻ người sống nghệ thuật tới mức cân não như là “làm việc này cùng với thực tế cuộc sống hoàn toàn chẳng có liên quan gì, cũng không ai có thể lý giải được chuyện của tôi.”

Nhưng cái trò đùa của Tiểu Hoa kia, nhắc tới thì thấy có phần vô nghĩa, đúng ra là hoàn toàn không có lấy một chút ý nghĩa gì cả, đó cũng là nguyên nhân mà lúc vừa rồi tôi không kịp phản ứng. Người đi đồ đầu hẳn là sẽ có nhiều chuyện để nói nhưng chẳng bao giờ lại nói như thế cả, trò đùa đó khiến tôi chợt ý thức được hẳn khác với những người bọn họ.

Có lẽ là vì hẳn là người hát hí kịch. Điều này khiến tôi không khỏi nhớ tới tới chuyện thú vị của Nhị gia trong lão Cửu Môn năm xưa, người đó vừa là một tuyệt đỉnh anh hùng lại vừa như một đứa trẻ vậy, hẳn Nhị gia phải là người đáng yêu nhất trong lão Cửu Môn rồi.

Xử lý xong miệng vết thương, tôi lại dán lên đó vô số băng, nhìn cái chân mình giống như một tác phẩm nghệ thuật hiện đại vậy. Sau đó đeo lại tất, chỉ thấy hẳn nhìn vào sâu bên trong động một lát khiến tôi cũng nhòm theo, vừa nhìn phát hiện ngay tóc đang hướng ra ngoài cửa động tràn ra, hiển nhiên chúng bị máu của Tiểu Hoa hấp dẫn.

Tôi liền hỏi xem tiếp theo hẳn sẽ làm gì, hẳn bị thương như vậy sợ là ngay cả di động một chút cũng khó khăn, nếu không tôi không biết chúng tôi rốt cuộc nên xử lý thế nào ở chỗ này, tôi liền tự quyết định trước tiên cứ đưa hẳn tới vách núi rồi từ từ đi xuống.

“Trong khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời dừng vào trong đó.” Tiểu Hoa xoa vết thương rồi tiếp, “bà bà bọn họ hẳn sẽ nhanh chóng gửi tin tức tới đây, hiện tại chúng ta chưa cần thiết đi vào, chuyện tiếp theo hãy cứ chờ tin tức tới.”

Trong cuối động kia có một cái bàn thiết, nhìn không ra người ta đã làm nó từ năm nào, cũng chẳng biết tác dụng ra làm sao, càng không hiểu được cái “khó giải quyết” mà Tiểu Hoa nói rốt cuộc là cái gì, nhưng tình hình trong động nhìn là lập tức hiểu, quả thật không cần phải vào lại lần nữa.

Tôi nghĩ tới lời lão bà bà nói, hai đội cần phải phối hợp với nhau, cũng không biết cuối cùng thì phương pháp liên kết như thế nào, chung quy là trong lòng mơ hồ luôn cảm thấy bất an.

Người của Tiểu Hoa mất hai tiếng mới tới nơi, gần như không ra hình người, lúc nhìn trên đất lại la liệt vết máu, liền hoảng sợ. Chúng tôi phải kể sơ qua sự tình sau đó được sự giúp đỡ của hẳn, đưa Tiểu Hoa leo lên trên đỉnh vách núi. Tiếp theo hẳn lại xuống dưới, chuẩn bị thêm nhiều thuốc men và lương thực.

Sau vài ngày sống như điều nhân (người chim:)) trong ổ trên vách núi, chỉ có khoảng một tấc vuông, xung quanh bốn phía đều là vực sâu, có thể nói là hoặc không hoạt động thì thôi, chứ một khi đã hoạt động thì phải là hoạt động tiêu hao vô cùng nhiều thể lực.

Độ bình tĩnh của Tiểu Hoa vô cùng tốt, hoặc là ngồi nghịch điện thoại, hoặc là ngơ ngác nhìn ra đỉnh tuyết sơn xa xa, vừa ngồi trên đỉnh núi đá mà nhìn ra tiên cảnh vừa chơi ru-bích thực có một cảm giác rất rối loạn, chung quy thì vẫn khiến tôi thấy như không chân thật.

Mà tôi cũng không thua gì hẳn, tựa vào vách đá chót vót gió thổi qua, toàn bộ tầm nhìn bao quát trước mắt chỉ rợp một màu xanh rậm rạp của tán cây phát động từng làn sóng xanh biếc. Tôi cùng Tiểu Hoa trò chuyện rất nhiều về quá khứ, tới mức ngán cả người, cảm giác rất giống như hai thằng ngốc đang chờ đợi một điều gì xa xôi. Khốn nhất là đi wc ở đây, đó giống như phá vỡ tất cả mỹ cảnh trước mắt, hơn nữa lại có phần nguy hiểm tới tính mạng.

Trong lúc ở đây, thủ hạ bên dưới vách núi ngày ngày đều phải vào trong thôn gần nhất để gọi điện thoại xác nhận tin tức, ban đầu thì vài ngày chưa thấy có gì tiến triển, nhưng tới ngày thứ ba từ dưới vách núi có người treo lên một phong thư thật lớn.

Chúng tôi liền mở ra, phát hiện tất cả bên trong đó là giấy và ảnh chụp. Bức thứ nhất là Bàn Tử cùng Vân Thái còn có Muộn Du Bình cùng chụp chung, Bàn Tử mặc một chiếc quần đùi, đứng tạo dáng cạnh con suối quen thuộc kia, Muộn Du Bình ngồi trên tảng đá, Vân Thái cũng tạo dáng giống Bàn Tử, cô ấy mặc chiếc in hàng chữ ELAND mà Bàn Tử mua cho, rõ ràng vẫn hiện ra một chút hấp dẫn, rất hợp với ác tâm của Bàn Tử.

Mặt sau ảnh chụp Bàn Tử có viết ba chữ: hâm mộ chưa:)

Tôi mắng một tiếng, nhìn qua cái áo đầm máu của Tiểu Hoa phơi bên cạnh, thầm nhủ con mợ nó chẳng lẽ lại nhầm đội mất rồi sao.

Còn dư lại rất nhiều ảnh chụp, đều chụp thời điểm bọn họ vào núi, A Quý cũng ở đó, dường như bọn họ mang toàn bộ đồ vào núi, thấy cả lão bà bà ngồi trên xe rông, uy phong như một lão phật gia, không khỏi nhớ tới Trần Bì A Tứ, thầm nói không phải bảo là tuổi già đi đồ đầu là bi thảm lắm sao? Những người này nếu không vì vướng vào những rối ren này, hẳn là cuộc sống tuổi già tuyệt đối so với phú hào phải hơn một bậc.

Lật qua một lượt, thấy bọn họ đã tới khe nứt trên vách đá nơi tôi đưa hai người bọn họ ra ngoài, nó nằm dưới chân núi, khắp nơi đều là bụi cỏ um tùm, cũng may mà có thể tìm ra được nơi đó, bao nhiêu trang bị được chất thành một đống bên cạnh khe đá. Muộn Du Bình mặc đồ thám hiểm hang động hình như anh chuẩn bị tiến vào trong.

Những bức ảnh sau không hề chụp tới người, tất cả đều là tình hình bên trong hang đá, nếu có người lọt vào bức ảnh thì cũng chỉ là vô tình chụp phải thôi.

Tiểu Hoa nhìn tới sốt cả ruột lập tức lật qua, liên tục lật từng bức thì tới

một cái đợc đánh dấu bút hồng, liền lấy ra xem.

Chúng tôi nhìn tới đó là một đoạn đường đá, chính là nơi trước kia tôi từng đi ra, dưới ánh đèn loang loáng vách đá hai bên đường phản chiếu một sắc trầm ảm đạm. Nhưng có thể nhìn thấy Muộn Du Bình phía trước đứng chắn khiến người sau chụp ra một thứ gì đó bị anh ta che khuất. Đó có vẻ như là một khối đá, bên trên khắc một hình tròn giống như một bức tinh đồ (bản đồ sao).

Ảnh chụp vô cùng rõ ràng, tôi vừa nhìn liền phát hiện bức đồ án kia chắn chắn chính là thứ nằm sâu trong cuối hang động đầy tóc kia, cũng chính là hoa văn trên cái bàn thiết. Bốn phía bàn thiết còn điêu khắc rất nhiều đồ án, mặt sau vài bức ảnh đều là chi tiết về những đồ án đó.

Tiểu Hoa nhìn mà bất giác hít một ngụm khí lạnh, rõ ràng không thể biết đợc cái này là có ý gì, tôi bao hấn lật qua xem mặt sau bức ảnh, quả nhiên có người nào đó để lại một hàng chữ bên dưới.

Tôi nhìn bức ảnh kia chỉ tích tắc liền hiểu đợc là hành động của nhóm Muộn Du Bình có liên quan tới hành động của chúng tôi. Mà mục đích của bọn họ và mục đích của chúng tôi tất nhiên là có cùng quan hệ.

Hàng chữ phía sau ảnh chụp xác nhận suy nghĩ của tôi, nhưng cũng không cho chúng tôi đợc nhiều gợi ý.

Từ cửa vào trong hơn bảy trăm thước, gặp phải vật cản thứ nhất, để giải quyết đợc chướng ngại vật này máu chót nằm bên chỗ cậu, chẳng biết tình hình bên cậu thế nào rồi, mời cố gắng phân tích.

Viết rất ngắn gọn, rõ ràng, xúc tích, dễ hiểu.

Vì thế có thể suy ra là bọn họ ở Ba Nãi sau khi từ khe nứt trên vách đá kia tiến vào, có thể dựa vào Phong Cách Lô mà Hoắc lão thái đã phát hiện đợc một con đường dẫn vào cổ lâu trong núi. Nhưng giữa con đường đó lại xuất hiện một chướng ngại vật, thứ đó đợc chụp lại trong bức ảnh này.

Tôi không cách nào hiểu đợc đó là cửa hay chỉ là tường đá cách ly, thậm chí có khi còn là một phiến đá. Nhưng không nghi ngờ là đồ án bên trên kia hẳn là đồ án trên bàn thiết, giữa chúng tồn tại một sợi dây liên hệ nào đó.

Nếu đúng như lời lão bà bà, Trương gia lâu ngoài mấy tầng kia lộ ra bên trên thì còn một tòa nữa chôn sâu trong đá, vậy người xây dựng và muốn che dấu vị trí của tòa cổ lâu này, cùng với trùng tu cổ lâu Phong Cách Lô, cũng là cao nhân đã để lại di bút trên một trang bị như cái bàn thiết cách đó cả ngàn dặm. Chắc chắn chúng có ngàn vạn liên hệ với nhau, hơn nữa trong số những cổ sự đó khả năng cũng phức tạp tới khó tưởng.

Chúng tôi kẹp những bức ảnh nầy trên khung thép của “tổ”, từng cái từng

cái một cần thận quan sát.

Tôi gần như có thể khẳng định phù điêu trên mặt thạch bích kia khắc chính là bàn thiết, nhưng đồ án lại khác nhau, kia là phù điêu hình tròn hẳn là khắc hình dạng bàn thiết.

Mà bàn thiết bốn phía đều khắc đồ án, cũng rất có giá trị thưởng thức tinh tế. Theo như phù điêu trên bề mặt thì toàn bộ đồ hình trên thạch bích cũng không được xem như là một tuyệt tác. Nói cách khác thì nó không có bao nhiêu giá trị nghệ thuật, rất nhiều được nét thậm chí còn chưa được hoàn thành, bức phù điêu này chắc chắn mới chỉ là phôi chưa qua gọt giũa.

Theo như phong cách kia mà nói, rõ ràng nó mang đặc trưng đời nhà Thanh, hẳn là không thể tránh khỏi có liên quan tới Phong Cách Lôi. Nếu là do Phong Cách Lôi chủ trì thiết kế, nhưng lại có điểm qua quýt cho xong, xem ra mục đích thiết kế thứ này chắc công dụng nhiều hơn là hình thức trưng bày. Xem ra, chương ngại vật trên vách đá này không phải đơn giản.

Chúng tôi đem bức ảnh sắp xếp theo một trình tự, từ vị trí mười hai giờ bắt đầu quan sát.

Bức thứ nhất chụp một phù điêu, là một con quái vật.

Những quái vật tồn tại trong truyền thuyết Trung Quốc tôi gần như có thể liệt kê hết ra, nào là tì hưu linh miêu vân vân, nhưng con quái thú này lại vô cùng hiếm thấy, tuy rằng vẫn có vẻ trừu tượng nhưng tôi có thể lập tức nhận ra đó là một con “Hồng”.

“Hồng” là loài dân gian có hai cách gọi khác nhau, vừa nói là ông của kỳ lân, kỳ lân được xem như thần thú thượng cổ, nhưng phổ biến cho rằng đó là loại có vị trí thấp nhất trong họ nhà rồng. Nhưng “Hồng” lại là tổ tông của kỳ lân, lấy rồng làm thức ăn, thuộc loại thượng tầng cực phẩm nhất. Một cách khác lại nói đó là “Bạt”, cũng là một loài bánh tồng vô cùng đặc biệt.

Trong phù điêu có “Hồng”, bị một vật kỳ quái gì trói buộc cùng với điêu khắc hình tượng bàn thiết kia dính liền nhau.

Bức thứ hai hình như chụp cùng một chỗ với ảnh thứ nhất, toàn bộ đồ án này là một thể hoàn chỉnh, tôi lại nhìn ra một vài hoa văn biểu thị con người, có điều là nhìn qua thì có thể biết được những người đó đều không có tay phải.

Tổng số người không có tay phải là chín mạng, cảnh có xa có gần, đều cười trần, thân dưới đóng khóa, đang trong trạng thái chạy trốn nhưng lại không làm ra vẻ hoảng loạn.

Tôi hiểu điều này thấy đây là cơ hội tốt liền không kiềm chế mà đem ra khoe khoang, tôi chỉ vào mấy người kia nói: “không được mài giũa cũng

không có dấu hiệu tu sửa lại, những người này dường như là được khắc một mạch luôn. Tuy vậy nhưng động tác cùng thân hình của nhân vật trước sau chẳng chệch sinh động trên vách đá, chứng minh người điêu khắc này cũng có năng lực rất cao. Mặc dù người đó không coi trọng nhưng với kinh nghiệm nhiều năm của mình hẳn vẫn có thể chỉ với vài đợc mà điêu khắc ra đợc một bức hấp dẫn tới vậy.”

Tiểu Hoa không hướng chú ý lại đó, hỏi: “sao lại không coi trọng?”

Tôi đợc: “thợ thủ công cổ đại chia làm hai loại, một là những người bản thân đã đợc khéo tay thiên phú lại tinh thông các loại công trình kỹ thuật đợc gọi là chường án, những người như thế thường chỉ làm những chi tiết nhỏ tinh xảo, nhúng kiểu như mài đá thô họ thường không phải nhúng tay vào. Một nhóm khác đợc gọi là những thợ thủ công thuần túy có tay nghề cao, những người này thân mang tuyệt kỹ, nhưng luôn luôn phải lao động dựa vào tay nghề và sức khỏe để kiếm cơm. Những người như vậy không làm vì nghệ thuật, vì thế bọn họ không yêu cầu quá khắt khe với bản thân, có cơ hội lười biếng nhất định chớp lấy.”

Phán đoán vừa rồi của tôi là dựa trên công dụng của bức phù điêu này, cũng căn cứ vào đó có thể thấy khiến cho thợ thủ công phải dốc toàn lực để ứng phó chỉ có một cách, đó chính là ông chủ của họ thực rất khó chiều.

Tiểu Hoa gằn đầu, bảo tôi tiếp tục nhìn xem.

Tám hình sau là ở hướng sáu giờ, chụp ra một hình điêu khắc có điềm khó giải thích, đó vẫn là một đám người lại rõ ràng không phải những người vừa rồi chạy trốn, bởi những người này tay đều đầy đủ, hơn nữa còn mang trên người trang phục đặc thù. Tôi liếc mắt là có thể đoán ra kia khẳng định không phải người Hán.

Nhóm người đó trong tay đều cầm trường đao, đầu đội một chiếc mũ kỳ quái. Nhân số rất nhiều, thợ điêu khắc bức này phác họa chồng lên nhau, không cách nào đếm đợc ra là có bao nhiêu người, mà nhìn tư thế của bọn họ thì dường như đang mai phục.

Tôi cảm thấy rất khó lý giải, dựa theo lệ thường, tổng thể kết cấu cho thấy toàn bộ đồ hình đều biểu đạt một ý tứ độc lập, nhưng phù điêu này lại gồm ba bức cùng một chỗ, lại hết sức tự nhiên. Khó mà nói đợc chúng có tầng ý nghĩa thứ hai nào hay không.

Như vậy bức ảnh cuối chụp phù điêu cũng rất quan trọng, tôi lập tức nhìn tới tám cuối cùng.

Ảnh chụp cuối cùng vẫn là phù điêu, nhưng ngoài dự kiến của tôi, trên phù điêu kia có thứ không thể tưởng nổi, chỗ đó cơ bản không phải là điêu khắc. Mà là ba lỗ hồng tương đối sâu hình hoa mai.

Từ bốn phiên đồ án có phần lớn đường nét mang tính trang trí không chèn vào đâu được hợp lại với nhau, giống như một cái đồng hồ cổ quái vậy.

§40. Gọi ý tới từ Quảng Tây

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Nếu đem xếp bức phù điêu quanh bàn thiết này trải trên một mặt phẳng thì có thể thấy bức phù điêu cỡ lớn này có tận cùng bên trái là một con “Hồng”, trung gian khắc mười mấy người đang chạy trốn, tận cùng bên phải là một nhóm người dân tộc thiểu số ăn mặc kỳ quái. Mà cuối điêu khắc lại có thêm ba lỗ hồng.

Khiến tôi để ý tới là hướng bên trong cấu trúc đó, thoát nhìn trên bề mặt, Hồng tuy là bị khóa ở bàn thiết, nhưng nó vẫn còn cái thần sắc truy kích.

Những người không có tay phải ở trung tâm lại đưa lưng về phía con Hồng, hiện như đang trong trạng thái trốn chạy. Mà mấu chốt nhất là hình tượng nhóm người dân tộc thiểu số kia, cũng đối mặt với đám người đang trốn chạy, nói cách khác nhóm người trốn chạy nằm ở trung tâm đám người dân tộc thiểu số và con Hồng kia. Tạo thành một thế cục trước sau đều bị kẹp chặt.

Điều này có thể lý giải bằng nhiều cách, cảm giác đầu tiên của tôi là chẳng lẽ kia là một cuộc sát đấu, song phương, một thú một người vây chết những người không có tay phải kia?

Theo như trên đề án thì có thể thấy đây là giải thích hợp lý nhất, nhưng cách giải thích đó có ý nghĩa gì chứ. Tôi thực không thể nghĩ ra được.

Tôi gần như có thể khẳng định cụ thể bức phù điêu này chắc chắn có một ý nghĩa gì đó, không chỉ đơn thuần là để trang trí, hoa văn trang trí thường đều mang hình rồng phượng cho phép người ta có thể sao chép một cách không hạn định hơn nữa lại rất dễ dàng hiểu được chính thể đề án.

Nếu không phải cách giải thích đó, vậy kỳ thật còn một vài điều cần nghiêm ngẫm, ví như nói đây là có phải là một cuộc phục kích không?

Dân tộc thiểu số đao khách mai phục phía trước, những nam nhân không tay phải kia chịu trách nhiệm làm mồi nhử, có điều, nếu đối phương đích thực là Hồng- tôi không tin là có loài sinh vật này- mấy đao khách kia phỏng chừng một giây cũng không chống được, tất cả sẽ bị đốt thành cám trong một nốt nhạc.

Phù điêu thường được cường điệu hóa lên phần nào, có thể là thời điểm bọn họ bắt gặp một hiện tượng nào đó mà không thể giải thích được, cho nên bọn họ liền sử dụng một hình tượng trong thần thoại để miêu tả.

Như suy luận của mình thì không đào ra được phương hướng, tôi nhìn thật kỹ tất cả đường nét trong bức phù điêu, cũng phải cảm ơn cả cái máy chụp

ảnh DRLS chuyên nghiệp này, chi tiết rõ ràng tới mức rồi tinh rồi mù cả lên.

Có điều nhìn kỹ thì càng thêm thất vọng, bức phù điêu này cơ bản không được chi tiết.

Nếu giả thiết chúng không lồi với nhau, mỗi phù điêu mang một ý nghĩa độc lập vậy càng khó để phân tích.

Thấy thế đành lắc lắc đầu vì ngay cả phương hướng để mà suy tính cũng không có, Tiểu Hoa dựa về phía sau, nói:

“Đây có phần giống như khóa ngàn dặm. Xem ra có thể phải tới chỗ cái bàn thiết kia một phen mới có thể xem cho ra nhẽ được.”

Tôi yên lặng gật đầu, bàn thân cũng từng nghe qua khóa ngàn dặm kia là một kế sách, không thực sự là khó mà là một cách phòng bị hết sức hữu hiệu, khiến cho chi phí của sản phẩm đó được tăng lên gấp bội. Biến pháp tốt nhất để thành công nằm ở yếu tố cự ly đủ xa, ví như cửa ở Nam cực, chìa khóa lại đặt ở Bắc cực. Trong thần thoại Bắc Âu, những ác ma bị giết thường phanh thây thành nhiều mảnh, rải rác ở nhiều góc gác trên thế giới, như vậy nếu ma thần muốn sống lại, cũng cần lập kế hoạch du lịch trong cả mấy trăm năm.

Nhưng đã có cơ chết mở cửa, chứng minh vị trí của Trương gia cổ lâu kia cũng không phải một cái huyết, tôi đoán là có thể nó cùng loại với kiểu quần táng, khả năng là dựa theo di huấn của tổ tiên mà cứ cách vài đời, Trương gia nhân có người chết sẽ di dời vị trí cổ lâu.

Chỉ là không biết chuyện này có liên quan thế nào tới Phong Cách Lôi, Phong Cách Lôi đại diện cho họ Lôi, hoàng thất là họ Ái Tân Giác La, đều không có lý do gì lại làm lên “Trương gia lâu” thần bí này.

Muộn Du Bình bên kia đối mặt với một cơ quan trần đá, bí quyết để mở ra cơ quan đó hẳn là ngay bên trong bốn đồ hình này. Mà chúng tôi ở đây có một cái bàn thiết, có lẽ bao hàm tin tức để giải mã bốn đồ hình kia. Cụ thể thế nào quả thật chỉ có thể bên bên cạnh bàn thiết mới có khả năng biết được.

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, thể lực chúng tôi đều đã hồi phục, miệng vết thương của Tiểu Hoa cũng sớm cầm được máu, quay lại đó cũng không phải quá mức phiêu lưu gì, vì thế chúng tôi bắt tay ngay vào chuẩn bị. Nghĩ tới đường hầm kia có một thứ phiền toái rất lớn, chúng tôi không thể cứ thế mà đi xuyên qua thông đạo được. Vì thế chúng tôi phải chuẩn bị nước cùng lương thực, sợ rằng trong động này không khí lưu thông chậm, ở ngoài cửa động sắp xếp thêm một quạt thông gió được một người anh em người Thành Đô mượn được máy quạt thóc trong thôn, mua thêm một cuộn dây điện lớn dòn xuống dưới máy phát điện dưới vách đá.

Nói thật ra thì tôi nghĩ là sẽ chuẩn bị mấy thùng xăng, trực tiếp đổ xuống rồi châm lửa thiêu là xong hết mọi chuyện, nhưng trong cái sơn động chật

hẹp đó không khí rất nhanh sẽ bị thiêu cạn sẽ, hình thành hiệu ứng yếm khí rất khó cháy hết được. Khi tôi còn học kiến trúc từng được đọc qua, nếu sử dụng quạt thông gió hướng vào trong động nơi đó sẽ biến thành một cái lò nhiệt rất cao, vốn không phải hang đá có kết cấu đặc biệt ổn định, nói không chừng còn bị chúng tôi đốt sập.

Tiểu Hoa đã không còn cách nào thi triển được tuyệt kỹ võ công cao cường của mình, chúng tôi leo lên cửa động, kiểm tra hai bộ giáp sắt, liền phát hiện trong áo sắt của Tiểu Hoa chứa những vết máu đã mọc ra một bó tóc dài, máu dính bên trên cũng chứa đầy tóc, chỉ cần có một chút máu là sẽ có tóc mọc ra, con mẹ nó chứ, thứ này cũng chẳng khác nào nắm mốc vậy.

Tôi run run mở đồ của mình, nhưng hay là ngoài những chỗ bị dây máu của Tiểu Hoa vào thì là có bị ảnh hưởng, còn lại những chỗ khác đều không vấn đề gì.

Tiểu Hoa nói có máu của tôi thì không cần phải sợ gì cả, tôi cứ như vậy đi vào cũng không sao, hấn mặc giáp sắt kia thì có thể xông tôi đi qua.

Áo giáp sắt kia cơ bản đã rất nặng rồi lại muốn xông thêm tôi nữa thì lại càng thêm không thể, hơn nữa huyết động rất thấp, người bình thường đứng còn không thẳng được, xông thêm một người lại càng cao hơn, tính đi tính lại Tiểu Hoa lại nảy ra một biện pháp khác.

Bảo tôi đeo mặt nạ phòng độc, mặc áo sắt lên rồi tiến vào trong kia trước, vừa đi vừa đóng lên trên trần hang một hàng đinh, móc lên đó một sợi dây thừng, dù sao thì thể trọng hấn cũng rất nhẹ, có thể bằng cách này mà leo qua được.

Tôi vừa nghe liền biết cách này dùng được, vì vậy cũng làm theo, móc vào đinh một sợi dây thừng, Tiểu Hoa bảo tôi mặc áo giáp lên, dường như cảm thấy cũng rất ý tứ, võ ngoài áo sắt vài tiếng coong coong cổ vũ tôi tiến vào trong động. Tính cách người này có phần giống với Bàn Tử, đều không đứng đắn như nhau.

Dùng búa đá đóng đinh lên những khe nứt trên trần hang, tôi từng học qua cấu tạo công trình, biết cái gì gọi là tam giác chịu lực, cho nên tính làm sao một chỗ đóng được ba tới bốn cây đinh, làm vậy cho dù vận chuyển đồ vật tuyền thủ cũng không phải vấn đề lớn.

Làm xong mất tất cả ba giờ, tay tôi đều đã tê rần đi, cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì. Bàn thiết ở cuối động vẫn giữ nguyên hình dáng, nhưng còn có tiếng kim hoại va nhau rất nhỏ truyền tới từ bên trong, nhưng không còn kịch liệt như trước, âm thanh kia dường như là vật gì đó rú xuống bị gió thổi và va chạm vào cửa sắt tạo ra.

Tôi cởi áo sắt giờ mới nhận ra là người đầy mồ hôi đổ ra như tắm, sau lại

kéo Tiểu Hoa vào trong, nhắc đèn pin lên, ngoài cửa có chát một đồng củi đốt, tưới xăng lên đèn phòng bị tóc tập kích bất ngờ. Chúng tôi cùng nhay mang lương thực và rượu trắng đặt lên trên bàn thiết, lập tức bắt đầu đối chiếu bàn thiết với ảnh chụp.

Hai người mang mặt nạ phòng độc, lúc này không bị ảnh hưởng tới giây thanh đốn, có điều mặt nạ lại khá nặng, đội nó mà cổ cảm giác vô cùng khó chịu. Tiểu Hoa đề nghị chúng tôi tốc chiến tốc thắng.

Trên ảnh chụp là phù điêu mặt đá, quả nhiên chính là bàn thiết này, toàn bộ hoa văn đều tương đồng với nhau, có điều là bốn phía bàn thiết cũng không có ba đồ án như phù điêu trên vách đá.

Bàn thiết chuyển động thuận chiều kim đồng hồ, Tiểu Hoa biết kiến trúc và máy móc có nhiều phương diện liên quan tới nhau, liền hỏi: “giờ phải làm sao đây?”

Lòng tôi thầm nói đối với máy móc bình thường, trước phải biết rõ ràng nó vận động như thế nào đã. Tôi bảo hẳn hỗ trợ, thuận theo bàn thiết xem tốc độ vận hành của nó, lúc này phát hiện bàn thiết kia xoay theo chiều kim đồng hồ với tốc độ rất nhanh, rõ ràng nếu cứ thuận chiều thì sẽ không có cơ quan nào bị kích hoạt, lại bắt tay vào đẩy ngược lại chiều kim đồng hồ lần nữa, đẩy một cái liền phát hiện có gì đó không đúng.

Trong giây lát tôi cảm giác được là bàn thiết kia rất hao lực, sức của nó rất nặng nề, nhưng không phải là lực đạo lớn nhất, tôi có thể cảm giác được hình như có dây cốt, tôi dùng sức đẩy mạnh gần như dùng hết khí lực bản thân, bàn thiết bị tôi đẩy ngược lại, cùng lúc bên dưới bàn thiết liền tiếp truyền lên âm thanh xích sắt trầm đục.

Tiếc là tôi chỉ có thể đẩy được nó đi năm mươi độ thì đã không còn khí lực, bất luận là có nổi lên bao nhiêu gân guốc thì bàn thiết cũng không chịu nhúc nhích tiếp.

Nhưng rõ ràng là không phải là đến cùng rồi mà nguyên nhân là do chúng tôi không đủ lực, tôi hít sâu một hơi, gần như hét lớn lên, điên cuồng đẩy về phía trước, có điều là âm thanh từ trong mặt nạ phòng độc phát ra nghe có phần hơi buồn cười. Cuối cùng tôi trượt chân mất đà không thể chống được nữa, mình Tiểu Hoa không đủ khí lực để giữ, bàn thiết lập tức xoay trở về thuận chiều kim đồng hồ.

“Cậu còn định cố chấp tới bao giờ nữa.” Tiểu Hoa tựa vào vách động thờ dốc.

Chân tôi suýt thì sái, đau bằng chết, thầm nói nếu có Bàn Tử ở đây thì tốt quá rồi, loại việc như này không tới phiên tôi động vào.

Có điều chúng tôi cũng chưa nhờ tới những người bên dưới trợ giúp, vì

xúc cảm vừa rồi không phải chỉ là do lực lượng của mình chưa đủ, mà chủ yếu là vì bàn thiết này không có một điểm tựa nào, trông trơn mặt trên đồ án lại bị mài bóng loáng, cơ bản không có cách nào để chịu lực, nếu có cái đòn bẩy có lẽ cục diện cũng không như vậy.

Vì thế tôi liền lấy ra một dụng cụ hình sợi dài, muốn nhìn xem có chỗ nào khả năng cắm được vào không. Tìm tới nửa ngày liền phát hiện toàn bộ bàn thiết không có bất kỳ một chỗ nào có thể mượn lực, mặt trên tuy rằng đều là hoa văn nhưng hoa văn lại vô cùng nhẵn nhụi, dụng cụ không thể kẹp vào.

Tôi nhớ lại kinh nghiệm sống trước đây, dưới tình huống như hiện tại giống như đối mặt với một chai nước, nhưng vì tay dính nhiều dầu mỡ quá nên vịn cách nào cũng không ra được.

Biện pháp đơn giản nhất là gia tăng lực ma sát lên tay, dùng khăn mặt hay cái gì đó bọc lên nơi muốn vịn, chỗ này không có khăn mặt nhưng có thể thay thế bằng quần áo trên người mình.

Vì thế tôi cởi đồ ra, kiểm tra chất liệu quần áo trên người xem có phần nào không thô ráp không, lúc này Tiểu Hoa bỗng phát hiện có gì đó bất thường. Hắn chỉ chỉ quần áo tôi: “đây là cái gì?”

Tôi cúi đầu xem, liền nhìn thấy chỗ quần áo mà vừa rồi tôi tựa vào bàn thiết để đẩy đã đen xì.

“Sơn điện à?”

Tôi ồm ồm mắng, nhìn vào lòng bàn tay mình, thấy trong tay cũng dính đầy thứ màu đen này.

Nhưng đó không phải là nước sơn, hình như bị thổi ra từ than đá, trong lòng lấy làm lạ, lẽ nào bề mặt bàn thiết kia từng bị người ta dùng than đá xóa qua?

Dùng đèn pin soi vào lòng bàn tay rồi nhéo nhéo lại thấy không phải là xỉ than, đây là từ một khối vật thể thổi ra, nhưng sau khi dùng tay xoa thì lại trở lên vô cùng mịn. Tôi cảm giác mình hình như từng thấy thứ này rồi.

Lấy đèn pin soi về phía bàn thiết, bằng mắt thường có thể thấy được bao trùm bàn thiết kia là một tầng gì đó, nhưng khi tôi cầm dao tới lạy ra một miếng cầm thử lên tay bóp nát, tôi bỗng “a” lên, sau đó quay đầu nói với Tiểu Hoa:

“Không ổn, đây là máu.”

§41. Vết máu kỳ quái trên bàn thiết

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

“Máu?”

“Đúng, chắc chắn là máu, có người từng đổ lên mặt bàn thiết này một lượng lớn máu, hơn nữa không phải chỉ một lần, tầng máu này khô đi lại rưới thêm một lớp máu khác, cứ như vậy bên dưới không biết có bao nhiêu tầng máu như vậy.” Tôi nói, nhìn những hoa văn trên mặt mâm, trong tích tắc liền ý thức được chuyện sao lại thế, “cậu xem những hoa văn in chìm này, tôi trước kia từng gặp qua vật tương tự, những thứ này là rãnh dẫn máu, đây không phải một bàn thiết tầm thường, đó là một mâm tế.”

Để chứng minh cho lý luận của mình, tôi lập tức lấy ra một bình nước, bắt đầu đổ lên mặt mâm, tôi đổ hết sức cẩn thận từng chút một, dưới ánh sáng đèn pin, màu nước có điểm giống với một loại chất lỏng thần bí thời cổ đại nào đó, ẩn hiện ánh kim trên hoa văn, nhanh chóng lan rộng ra khắp mặt mâm.

Chứng kiến cách mà dòng nước di chuyển, tôi gần như có thể khẳng định được hoa văn này đã được thiết kế trước, cách dòng nước chảy trên hoa văn quả thực có một mỹ cảm đặc biệt êm dịu.

Dòng nước tựa như có sinh mệnh lan tràn khắp bàn thiết khai triển ra một đồ hình vi diệu, sau đó lưu lại ở bốn phía hoa văn bàn thiết. Kỳ dị, sau khi chúng chảy qua không hề rớt một giọt xuống đất mà chúng chảy theo cạnh bàn thiết xuống dưới đáy, hơn nữa từ hoa văn đáy lại tiếp tục lưu động, tụ lại trong bộ phận trục.

Đó là do sức kéo của nước. Trong máu có chứa nhiều tạp chất hơn, sức kéo hẳn phải lớn hơn nữa, màu đỏ của máu dán theo bàn thiết mà chảy xuống nhìn càng thêm bắt mắt.

“Thứ này hóa ra là dùng như vậy”. Tiểu Hoa từng thấy qua nên cũng không quá đổi kinh ngạc, “lẽ nào chúng ta cũng phải đổ nhiều máu như vậy sao?”

Điều này tôi cũng không biết nữa, tôi sờ soạng quanh bàn thiết, máu khô bắt đầu bị hòa tan vào nước, cảm giác những dấu vết bên trên vẫn tương đối mới, có thể là từ lão Cửu Môn năm đó tiến vào rớt xuống.

Trộm mộ tặc hiểm khi tuân thủ những quy luật huyết tế linh tinh như vậy, hơn nữa tại nơi này tuy không phải cổ mộ nhưng mang theo máu không phải điều gì may mắn, nếu thời điểm lão Cửu Môn năm đó tiến vào nơi này đã đổ một lớp máu lên bàn thiết, vậy khẳng định là đối với họ việc đó có nguyên

nhân, vì hiện giờ không có đầu mối nào nên chỉ có thể thử một lần.

Tôi nghĩ có lẽ là dưới mặt bàn thiết này có bộ phận gì khả năng cần tới huyết dịch mới có thể khởi động được.

Như vậy cũng không khó để lý giải ra, cơ quan này có lẽ lợi dụng tính chất của huyết dịch, dùng máu đổ lên trên những hoa văn như một chất dẫn, tôi tin vào kỹ thuật cổ đại hoàn toàn có thể làm được điều đó. Chỉ cần những hoa văn này được thiết kế xảo diệu, sử dụng nước hoặc chất lỏng khác có tốc độ chảy khác nhau.

Tôi chuẩn bị đưa Tiểu Hoa kéo ra ngoài để bảo hấn gọi người phía dưới chặn bị cho mình chút máu tươi, Tiểu Hoa lại sờ vào những vết máu đang tan ra kia, đột nhiên hỏi:

“Chờ chút đã, cậu nói xem đây là máu gì?”

“Máu gì là máu gì?”

“Nếu máu heo máu trâu thì dễ xử lý rồi, nhưng nếu là máu người thì khó mà làm được. Hơn nữa nhìn lượng máu nhiều thế này cũng không phải một hai chai là đủ. Nếu như cần đủ máu để vào được bên trong hấn phải là một đại công trình.”

Tôi ngẫm một lát, ngược lại thấy cũng đúng, nếu là máu người hấn sẽ phiền toái, có điều lão Cửu Môn cũng không biến thái như vậy, hơn nữa tôi cũng không tin cổ nhân có thể chế tạo ra cơ quan phân biệt được chủng loại máu hiển tế khác nhau.

Tôi và Tiểu Hoa hai người cũng không phải tạng người máu me dồi dào, nếu cần máu của yếu nhân (vip nhân vật quan trọng:D), hai chúng tôi chích ra mỗi người một chén cũng coi như không tệ. Tôi nghĩ một lát rồi nói máu heo và máu người cũng không khác nhau là mấy, trước mắt sao không thử chút máu heo đi?

Tiểu Hoa chỉ lắc đầu: “rất phiền toái.” nói xong lo nghĩ, tiếp: “phải mang heo lên tận đây đây.”

Mang heo tới đây, nghe thì cũng là một chủ ý tốt lắm, thứ nhất là bên ngoài có nhiều tóc như vậy, cứ vận từng thùng từng thùng máu một hấn sẽ kích thích số tóc kia, thật không biết khi đó sẽ xuất hiện cái tình trạng gì. Mang hấn một con heo lên có vẻ là hay hơn. Thứ hai là heo là vật sống có thể bảo đảm là máu không bị đông lại. Nhưng nghĩ tới tình cảnh kia, móc một con heo kéo lên vách núi cao như vậy, đơn giản mà nói thì quá ư nghệ thuật.

Tin tức truyền xuống, bên dưới nhân mã có phần choáng váng, phải liên lạc xác nhận nhiều lần, sau từ trong bộ đàm truyền ra một khoảng trầm mặc,

rõ ràng là bọn họ không hiểu chúng tôi đang làm gì. Tiểu Hoa bảo bọn họ cứ việc chấp hành, người bên dưới mới nhận lệnh thử đi tìm kiếm. Mãi cho tới ngày thứ hai từ trong bộ đàm, chúng tôi mới nghe được tiếng heo kêu, biết là đã thu thập được.

Nông thôn có heo là chuyện rất đời bình thường, có điều để chế ngự một con rồi vác vào trong thâm sơn cùng cốc này cũng rất phiền toái, điều đó khiến cho đám thủ hạ kia có phần luống cuống.

Tôi và Tiểu Hoa hai người phải vận chín mươi thành công lực mới có thể treo được con heo kia lên, kéo lên tới cửa động vừa nhìn liền thấy ngay con heo kia sợ tới mức không thể giãy dụa được nữa.

Hai người cởi heo ra, nhét vào trong cửa động, trong lúc đó cũng ngửi thấy ngay cái mùi thối khó mà chịu được, người heo dính những phân cùng nước tiểu mà chưa qua tắm rửa gì, mùi xộc lên khiến người ta khó mà nhịn được. Vì đã trì hoãn suốt một ngày nên chúng tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy, đem heo buộc bốn giò rồi treo lên sợi dây, nó nghiêm nhiên trở thành một món đồ chuyên vào trong.

Trở lại trong động lần nữa, chúng tôi trước đã làm xong công tác chuẩn bị, dùng xẻng xúc bớt sạn máu còn vương lại trên bàn thiết, hình dạng ban đầu của bàn thiết cũng dần hiện ra, có thể thấy được hoa văn phía trên càng thêm rõ ràng.

Hết thấy mọi việc sau khi xử lý xong, toàn bộ hoa văn trên bàn thiết có vẻ như mang hình dạng một đóa hoa, hơn nữa tôi phát hiện trên bàn thiết có một vài bộ phận rõ ràng là có dấu vết từng được tu sửa qua. Tổng thể bàn thiết vô cùng cổ kính, nhưng trên những bộ phận được tu sửa kia xuất hiện từng vết rỉ sét có vẻ tương đối mới. Rõ ràng là có người vào một thời điểm gần đây đã tiến hành công tác trùng tu lại khối bàn thiết này.

Tiểu Hoa nhìn bên trên bàn thiết, chúng tôi phát hiện trên đỉnh của nó có một cái móc đá to bằng cánh tay, vừa nhìn cũng biết là dùng để treo cái gì. Vì thế hai người dùng dây thừng thông qua móc đá, kéo con lợn lơ lửng bên trên.

Con lợn bây giờ mới hoàn hồn, bắt đầu không ngừng giãy giụa cùng kêu éc lên, chói tai bằng chết, sợi dây móc chỉ bé như dây đàn thế kia, tôi sợ nó làm đứt mất.

Vì bản thân đỉnh hang không cao, nên khi treo con heo lên đó, đầu nó cách bàn thiết rất gần, có thể trực tiếp đổ máu xuống mặt mâm. Tiểu Hoa nhìn tôi một cái, liền đem chủ thủ của hán cho tôi nói:

“Đến đi chứ?”

Tôi sững sốt, phản pháo:

“Tôi chưa từng giết heo mà.”

Hắn nhìn tôi nháy nháy mắt cười cười:

“Cậu không từng giết chẳng lẽ tôi từng? Dao này sắc lắm, chỉ cần cứa một đường bất kỳ trên cổ nó là được thôi mà.”

Tôi cả giận đáp:

“Vậy sao cậu không làm đi?”

“Tôi không hạ thủ được”. Tiểu Hoa nói, “cầm dao giết một con động vật có hình thể gần bằng mình, đó không phải là việc ai cũng làm được đâu.”

“Thế quái nào, chẳng lẽ nhìn tôi giống kiểu người xuống tay được lắm hử? Tôi lớn lên lại giống đồ tể thế sao?” tôi mắng. Nhưng Tiểu Hoa không nghĩ gì chỉ nhìn tôi, ánh mắt đó biểu thị cho việc hắn nhất quyết sẽ không làm.

Tôi tiếp nhận chủ thủ, nhìn con heo kia, trước đây quả thực không bao giờ nghĩ sẽ phải chọc tiết một con heo, Tiểu Hoa lăn lộn đường đời nhiều, tôi nghĩ chém đầu con heo với hắn đâu sao cũng không phải vấn đề gì khó khăn, nhưng sao chuyện này lại phiền tới tôi làm?

Con heo kêu như bị chọc tiết thật khiến tôi vô cùng phiền toái, tôi khoa tay múa chân hai cái cảm giác hồng mắt, bản thân khẳng định sẽ không thể xuống tay được, lại nói:

“Hay là bảo thủ hạ của cậu lên đây mà giết?”

“Người này đều là dân Sơn Đông gốc truyền thuyết bảo có quỷ, việc này không thể làm được, bọn họ tuyệt đối không dám trèo lên đâu.”

Tiểu Hoa bồi thêm, “cậu cứ như vậy thì làm gì có tiền đồ chứ.”

“Cậu không có tư cách nói tôi.” Tôi nhìn con heo rồi cười khở, thậm chí nói nếu Bàn Tử ở đây thì tốt rồi, có điều là không biết anh ta có thể xuống tay giết đồng loại mình hay không thôi. (thâm, quá thâm:D)

Giăng co trong chốc lát, hai người không ai chịu làm đồ tể, đành phải gọi một thủ hạ bên dưới trèo lên, thủ hạ kia của Tiểu Hoa cũng là nhân vật máu mặt, bình thường ở Thành Đô chém người cũng được xếp vào hạng có số có má đảng hoàng, chúng tôi vừa đem chuyện thuật lại cho hắn, hắn liền cự tuyệt nói:

“Mạch máu heo rất to, hạ một dao máu sẽ phun ra tứ lung tung khắp nơi, lấy máu cần phải dùng ống dẫn.”

Nói xong liền tìm một chai rượu,,một dao chém bay đáy chai. Một dao phạt nhọn miệng chai, sau cùng tiến lên chọc thẳng vào cổ heo.

Heo kêu ré lên một tiếng, nhất thời máu liền từ trong đáy bình tràn ra, vô số đường máu bắt đầu bò chậm chậm trên hoa văn bàn thiết.

Tôi cảm giác một trận ghê tởm, không đành lòng nhìn lại. Trước đây khi trông thấy thi thể phần lớn đều đã phân hủy nhưng chưa từng có cảm giác chán ghét như vậy, quá trình giết đi một mạng thực khiến lòng tôi phát run.

Sau năm phút đồng hồ, heo đã thôi giãy giụa, suy yếu cực độ, máu heo chảy theo hoa văn một lần nữa nhuộm đỏ bàn thiết, dòng chảy của máu xung quanh bàn thiết vô cùng quý mị, nhưng tôi không nhìn kỹ, khiến tôi lo lắng là, bàn thiết kia không hề phát sinh biến hóa gì, vẫn cứ xoay tròn như vậy.

Tiểu Hoa nói bàn thiết này có tác dụng là dẫn máu chảy vào cơ quan bên dưới, tuy rằng trên bàn thiết đã ngập máu, nhưng để chảy tới bộ phận bên dưới cần thêm một chút thời gian nữa.

Quả nhiên là sau đó ba bốn phút, chuyển động của bàn thiết kia bỗng phát sinh một chút biến hóa, tựa như có cái gì mắc ở bên trong, tiếp theo thì ngừng lại.

Tôi và Tiểu Hoa ở bên cạnh lập tức làm động tác đề phòng, đề ngừa có cái cơ quan nào đột nhiên khởi động, chợt nghe từ dưới bàn thiết truyền lên liên tiếp những tiếng xích sắt ma sát nặng nề. Tiếp theo thứ âm thanh đó bắt đầu từ trong bốn vách đá xung quanh xuất hiện.

Tôi quá sợ hãi, nghe tiếng động dồn dập trong vách đá bốn phía thâm gào lên cái quái gì vậy, chẳng lẽ bốn phía vách động này đều có cơ quan?

Nếu như vậy có thể giải thích bàn thiết kia đã khởi động một cơ quan rất lớn, cơ quan khổng lồ đó nhất định không phải đơn giản, khẳng định phải phát sinh thêm ít nhiều biến cố. Bởi vì nếu chỉ cần khởi động một cạm bẫy nặng trong khoảng một trăm cân cũng đâu cần tiếng động lớn tới vậy.

Vừa định nhắc mọi người chú ý, biến cố lập tức xảy ra, bốn phía ba mặt vách động, trong những hốc đá dựng thẻ tre cổ thụ kia đột nhiên di động. Tất cả thẻ tre đều bị đẩy ra ngoài, tiếp theo, từ từ có một thứ “gì đó” kỳ quái từ trong đáy động “đẩy” ra ngoài.

§42. Bổ sung toàn bộ bức phù điêu

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Chỉ một thoáng mà trong những hốc đá ba mặt vách động trước mắt đã được lấp đầy, vách động biến thành một mặt đá hoàn chỉnh, những thứ trong động lòi ra khớp với bề mặt đá, nhìn qua giống như một phần của bức phù điêu.

Toàn bộ quá trình vô cùng thần tốc, chúng tôi sững sờ nhìn những biến hóa ở bốn phía xung quanh, không thốt lên được lời nào vì trong khoảnh khắc đó, cùng lúc tất cả cửa động đều có “thứ đó” chồi ra, hơn nữa lại lớn như vậy nên trải qua cả quá trình thực chất chỉ thấy vô cùng chấn động.

Tôi thậm chí còn có ảo giác rằng gần như có thứ gì đó từ trong vách đá kia lao ra.

Cầm đèn pin soi thứ vừa chồi ra từ trong hốc liền phát hiện tất cả chúng đều là được điêu khắc khớp mặt vách đá mà thành, từng khối điêu khắc từ trong hốc đá chồi lên cũng không giống nhau, tôi liếc mắt một cái là nhận ra, đó quả thực là mỗi phù điêu kia là một bộ phận.

Sau đó từng bức thoái lui tới cửa động muốn bao quát toàn bộ vách đá, tôi liền hiểu ngay đang có chuyện gì xảy ra. Hóa ra là trên vách động kia hẳn là khắc đầy những phù điêu, nhưng toàn bộ chúng đều bị đập rơi hết, không còn lại một mảnh nào.

Mà những hốc đá kia lại là được đào ra từ mặt phù điêu đó, giống như là ghép lại một đồ hình, nơi này đào ra một khối, nơi kia đào ra một khối, toàn bộ những phần được đào ra thực chất là đều được khắc vào sâu trong vách động này. Sử dụng việc khởi động cơ quan mà chúng bị đẩy từ bên trong ra, miệng hốc bị lấp đầy, phù điêu lúc đó hợp lại thành một đồ hình hoàn chỉnh.

Sắp xếp như vậy thực sự là rất tinh xảo, phù điêu bên trong chắc chắn ẩn chứa một tin tức gì đó, nhưng mấu chốt nhất là phải khôi phục được phần bị giấu đi kia, có như thế mới có thể thấy được.

Nhưng nhìn vách động này tôi lại không nói được gì nữa, toàn bộ những phần quan trọng đều đã bị đập rớt hết bên ngoài thảo nào mà tôi thấy là vách động này gồ ghề tới vậy.

Cái này cũng rất dễ có thể đoán ra được, Tiểu Hoa cùng thủ hạ của hắn đồng thời cùng phán đoán, lập tức cũng không ai còn quan tâm tới con heo kia nữa. Tất cả mọi người đều tập trung hướng lên vách tường, xem phần bị đẩy ra là gì.

Phải cố gắng lắm chúng tôi mới nhận biết được thứ mà khối phù điêu kia

tạc lên là không giống nhau, rõ ràng nhất là mấy phiến khắc tay người, nhưng đều là những bàn tay mờ mờ nhỏ bé. Rõ ràng là tay người, có vài đường nét điêu khắc tôi không nhìn rõ được, nhưng có thể thấy chi tiết trên một khối, có thể có một con mắt, vậy khẳng định là một bộ phận trên khuôn mặt, nhưng con mắt kia không phải là mắt người, không biết là biểu thị cho loài nào.

Có cảnh trạm khắc một khuôn mặt, đây hẳn phải là một phù điêu tự sự hoặc một cảnh tượng nào đó. Nghĩ tới đây tôi bỗng nhớ tới những bức ảnh chụp được gửi từ Quảng Tây. Trên mặt phù điêu kia hình như cũng có thứ này, chi tiết có phần tương đồng.

Lập tức tôi định hỏi Tiểu Hoa, đã thấy Tiểu Hoa lấy ra bức ảnh kia để đối chiếu. Vài chi tiết đối chiếu quả nhiên phát hiện không sai, trên bức ảnh chụp ở Quảng Tây kia, trong ba phù điêu bốn phía đề án, chúng tôi tìm thấy được những đường nét trạm trổ tương đối giống nhau.

Mấy cảnh tay kia giống với tay của những người dân tộc thiểu số từng thấy qua trong ảnh chụp vách động, thêm nữa là mắt của con “Hồng” trong ảnh và ánh mắt này cũng hoàn toàn giống nhau.

Xem ra trong ảnh chụp phù điêu trên thạch bích tại Quảng Tây, hẳn là nguyên bản trên vách động nơi này, hai bên hoàn toàn giống nhau.

“Hóa ra là có chuyện như thế.” Tôi thầm nói, phù điêu nơi này tuy rằng chỉ có từng khối từng khối, nhưng những nét khắc bên trong kia lại vô cùng cao siêu thành thực. Hơn nữa vết đao thực mượt mà, rõ ràng là một tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ. Vừa tôi tôi lại phát hiện bức ảnh chụp phù điêu tại Quảng Tây có vẻ như là do một cao thủ lão làng chế tác, rõ ràng thực có khả năng phù điêu bên Quảng Tây kia thực chất với cùng một bức đối với nơi này.

Có điều là sự sắp xếp này có ý nghĩa gì chứ? Tôi thầm nghĩ nếu như Tiểu Hoa nói, thì phù điêu bên Quảng Tây kia thực ra là một lời gợi ý, vậy gợi ý đó là gì?

Tôi cố gắng nghiên ngẫm, từ ảnh chụp bắt đầu đối chiếu với tứ phía, tưởng sẽ phát hiện ra chỗ nào đó kỳ quái. Nhưng ngẫm hồi lâu mà không nghĩ ra được điều gì mang tính gợi ý cả.

Bốn phía xung quanh, nếu tôi đưa lưng về cửa động, vậy là tây tôi đặt bên trái vách động, chính là chỗ con “Hồng” kia, nếu phù điêu này không bị phá vỡ, tạo hình con “Hồng” kia chắc chắn sẽ vô cùng đồ sộ. Trên vách động trước mặt tôi đây, hẳn sẽ không phải chỉ là một vài người không có tay phải, mà bên phải vách động kia là những chiến binh người thiểu số.

Còn ba lỗ hồng trên ảnh chụp dường như đại biểu cho cửa động sau lưng tôi, trình tự một chút cũng không sai lệch.

Vì đồ hình trong ảnh kia mà tôi có cảm giác những hình vẽ này đều rất đơn giản, tuyệt không có điểm nào phức tạp. Đây không phải là những điều khắc quá mức tinh xảo, mà trong những đường nét đơn giản đó lại khó lòng tìm được ra những manh mối đặc biệt.

Vì thế mà tôi dồn lực chú ý tới trên bàn thiết, vừa thấy tôi tức khắc hiểu ra vấn đề.

Bàn thiết này có vô số những hoa văn phức tạp, nhưng có hai hoa văn là lớn nhất, hiện ra trên mặt sắt tạo thành một hình chữ thập, chữ thập này mỗi đỉnh đều có một cái nùm nhô ra. Mà người hai vị trí lồi lên đó lại vô cùng lớn.

Bàn thiết trong ảnh chụp thì nó nhô ra ở vị trí miệng, mà với bàn thiết trước mắt tôi cái nùm đó lại nhô ra hướng về phía cửa động. Nếu như những phần lồi ra này biểu thị cho ngón tay mà bàn thiết muốn chỉ về thì có vẻ là chúng sai vị trí rồi.

Tôi gọi Tiểu Hoa tới bàn bạc, hắn cũng nhíu mày, tôi liền nói: “xem ra đồ án trên bức ảnh là một sơ đồ, nó nói cho chúng ta biết vật ở nơi này được bày trí ra sao, bàn thiết này có thể chuyển động được, nếu đem vị trí bàn thiết và ảnh chụp khớp lại với nhau, thực rất có khả năng là sẽ khởi động cơ quan tiếp theo.”

Tiểu Hoa vượt bàn thiết rồi nhìn qua ảnh chụp. Cũng cảm thấy rất có lý: “là thuận kim đồng hồ hay nghịch kim đồng hồ đây?”

“Nói như vậy hắn là nghịch chiều kim đồng hồ, nhưng như chúng ta vừa rồi dùng máu heo khởi động cơ quan, phương hướng cơ quan cũng có thể sẽ có biên hóa, muốn phải đẩy mới biết được.” nói rồi tôi bước tới.

Lúc này đây Tiểu Hoa lại kéo lấy tôi:

“Tốt nhất là đừng chuyển động nó.”

§43. Bí mật

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tiểu Hoa ra hiệu cho tôi hai cái, nói cho tôi biết ý định của hắn: “bốn phía đều là phù điêu, mà bàn thiết này lại có thể chuyển động, phù điêu chỉ có bốn hướng, như vậy cho dù không xem trước bức ảnh này, động chân động tay lung tung một chút cũng sẽ có thể đoán được ra vị trí như trong bức ảnh. Nếu ở đây có bí mật gì như cậu nói, vậy cũng thực dễ dàng phát hiện ra, hơn nữa cũng không có tính hợp nhất.”

Tôi nhíu mày, vẫn không phải là thực sự hiểu được, hắn lại tiếp tục nói:

“Ví như nói cái kết sắt trong nhà chúng ta có mật mã cũng phải tới ba con số, mật mã như vậy mới có hiệu quả, mà mỗi mật mã lại chạy từ không tới chín, có tới mười khả năng, tương đối phức tạp. Dù cho bàn thiết này có là cái gì đi nữa, nếu nó cùng phù điêu bốn phía này là một tổ hợp thì mật mã hoặc thứ có thể ngăn cản kẻ muốn đột nhập hẳn phải khởi động cơ quan bảo vệ, vậy thì nó chỉ có bốn lựa chọn, tới lúc đó một đứa nhóc ba tuổi cũng có thể dễ dàng mà thử được.”

Hắn dừng một lát rồi tiếp, “nói vậy kỳ thật cũng vô ích, ví như nói mật mã kết sắt nhà cậu chỉ có một số, hơn nữa lại chỉ có từ một đến bốn, nó chắc chắn không phải là kết sắt nữa rồi, vì nó hoàn toàn không bảo vệ được thứ gì cả.”

Tôi lấy tay chỉ vào bức ảnh, lập hiểu được lời hắn nói quả thực có lý.

Tiểu Hoa nói tiếp: “chúng ta ví dụ một chút, với kỹ thuật lúc đó, chỉ có thể làm ra mật mã một con số, lại cũng chỉ có thể trong bốn lựa chọn để mở khóa, nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào để khóa này có đủ tính bảo hiểm?” hắn nhìn tôi, “biết nguyên tắc loại trừ không?”

Tôi lắc đầu, Tiểu Hoa ngữ khí thực bình tĩnh, giống như một nhà nghệ thuật đang giảng kịch đối với người khác: “khi cậu không có nhiều thời gian để lựa chọn một điều gì đó, cậu tự khắc sẽ giảm bớt số lần lựa chọn của mình. Giống như người phá bom vậy, cậu chỉ có ba sợi màu hồng vàng và xanh để cắt đi, cậu nhiều nhất chỉ có thể cắt một lần, cắt sai sẽ phát nổ ngay. Cho nên là nếu như cậu nói đúng, khi chúng ta chuyển động bàn thiết kia, khả năng chỉ có một cơ hội. Nếu sai lầm, thực có thể khởi động cơ quan, không biết khi đó hậu quả sẽ thế nào nữa.”

Nói xong Tiểu Hoa nhìn nhìn lại lòi ra: “không chuẩn bị trước là nắm chắc được mười phần trăm thì không dễ dàng thử được, nơi này trước từng xảy ra một lần thảm án, có thể lại phát sinh lần nữa.”

Tôi nghe mà sững sờ, cảm giác đột nhiên không nhận ra hẳn: “tính cậu bình thường vẫn dùng giọng điệu này để giải quyết vấn đề sao?”

Hắn cầm đèn pin soi lên những rãnh sắt chứa máu kia: “người Giải gia làm chuyện gì cũng có nguyên tắc vô cùng cẩn thận, từ nhỏ tôi đã được dạy điều đó rồi.”

Giải gia của lão Cửu Môn quả thực nổi tiếng làm việc cẩn thận, tôi nghĩ Ngô gia có nguyên tắc làm việc là gì nhỉ? Ông nội tôi hình như là có nhân duyên hơn người, giờ nghe qua thực không lấy gì làm vinh dự cả.

“Được rồi, tiểu Cửu gia, vậy giờ phải làm gì đây?” tôi ngã ngồi dưới đất.

Tiểu Hoa nói: “chúng ta phải nhớ lại từ đầu, việc gì cũng có lý do của nó, nơi này được sắp xếp cơ quan xảo diệu như vậy chắc chắn cũng tồn tại những nguyên tắc cần thiết, cùng nghĩ đi Tiểu Tam Gia.”

(Hai bạn trẻ có lối xưng hô thực hay quá đê a!!!!!!!)

Cách xưng hô này đã lâu tôi không nghe tới nữa, không biết vì sao mà trong lòng có chút động nhẹ, có một loại phiền muộn khó hiểu bỗng nảy sinh, hẳn nhìn tôi, tôi lại liếc hắn, hai người bất giác nở nụ cười một chút. Xem ra hai mạng chúng tôi quả thực trong lòng chất chứa rất nhiều điều tương tự.

Hai người tĩnh lặng một lát, tôi lục trong túi lôi ra được một túi thịt bò khô, vừa ăn vừa nói:

“Cậu nói là xem đời sau của Trương gia bọn họ làm thế nào để sử dụng được cơ quan nơi này chứ? Chúng ta có thể suy luận được một chút từ đó, ví như nói cậu là hậu duệ Trương gia, cha cậu đã qua đời, cậu muốn đem cha mình táng trong Trương gia lâu tại Quảng Tây, vậy chúng ta thử bắt chước tất cả quá trình xem sao.”

Tiểu Hoa nói: “tôi chắc chắn sẽ lén lút hỏa táng cha rồi sau đó nói rằng mình đã đưa vào rồi, người Giải gia không bao giờ làm chuyện dư thừa.”

Tôi nói: “giả thiết là giả thiết mà, nếu là Trương gia nhân, vậy tình huống sẽ thế nào.”

Tiểu Hoa nghĩ ngợi đáp: “ban đầu tôi chắc phải nhận được một lời giải thích, trưởng tộc trong một trường hợp bí ẩn nào đó mà báo cho tôi biết chuyện này kiểu như: gia tộc chúng ta có một cỗ mộ, ta phải đem phụ thân an táng trong cỗ mộ, nhưng trong tòa cỗ mộ đó lại có hệ thống chống trộm vô cùng nghiêm mật, trước hết người phải tới núi Tứ Cô Nương tại Tứ Xuyên tìm một sơn động, sau đó từ trong sơn động có thể lấy được chìa khóa mở ra cỗ mộ kia.” (anh nói bằng giọng phim trường Hồng Kông:D)

“Cái này nói không hợp lý, nếu như vậy hẳn là không thấy được gợi ý trên phù điêu bên Quảng Tây kia, tìm được cỗ mộ rồi, tiếp theo phát hiện ra gợi ý

trên bức phù điêu, sau đó mới tới hang động này tìm chìa khóa chứ.”

“Bức phù điêu kia có khi ý là: hãy chụp ảnh làm tin trong này, sau đó mang theo ảnh chụp đó tới trước núi Tứ Cô Nương?”

Tôi cảm thấy không chút nực cười, định rặn ra một nụ cười bất đắc dĩ, nhưng bỗng giật mình, trong giây lát nghĩ tới điều gì đó.

“Ảnh chụp? Đúng rồi, là ảnh chụp”

Tôi lập tức lật qua những bức ảnh gửi tới từ Quảng Tây kia, nắm chặt chúng trong tay rồi bắt đầu sửa lại suy luận của mình, thảm than một câu chết tiệt.

Đây là một sai lầm vô cùng điển hình của chủ nhân trước đây, người chung quy căn cứ vào thực tế chi tiết hiện nay mà nhận định sẽ xem nhẹ những nhân tố thời gian và địa điểm, chúng tôi trước giờ vẫn cho rằng, phù điêu bên Quảng Tây kia kỳ thật là lấy gợi ý từ nơi này, nhưng vào thời điểm đó trên thế giới vẫn chưa xuất hiện kỹ thuật chụp ảnh.

Nói cách khác không thể có khả năng làm như chúng ta bây giờ, ngồi tại nơi đây có thể cân nhắc được tình hình từ ảnh chụp tại Quảng Tây kia. Bọn họ có thể truyền tới được nhiều nhất chỉ có thể là bản vẽ, hoặc là dựa vào trí nhớ thực rõ ràng của mình. Bất luận là bản vẽ hay trí nhớ thì rốt cục cũng vẫn có những chi tiết bị tổn hại.

Đặc biệt là bản vẽ, vẽ tranh thực sự có khả năng lưu truyền trong dân gian, nếu dựa vào bản vẽ có thể nhấn lại chút mang môi, điều đó thực không an toàn. Thực hiện một hệ thống phòng chộm phức tạp như vậy trong cỗ mộ, không thể nào mắc phải sai lầm như vậy. Hơn nữa làm thế nào mà họ có thể cam đoan là hậu bồi đời sau mang theo bức phác họa mà tiến vào cỗ mộ chứ? Chẳng lẽ Trương gia nhân người người từ bé đã được bồi dưỡng những kỹ xảo ghi nhớ đồ án, đồng thời tới khi tuần táng còn mang theo nguyên bộ dụng cụ vẽ như gia quy sao?

Vậy trong bức ảnh có manh mối gì đó, không chỉ cần hình ảnh đơn giản như vậy mà trong đó còn ẩn chứa một hàm ý, hẳn là thoát ly với hình ảnh bên ngoài. Ví như là năm đó Trương gia nhân thấy bức phù điêu này, khả năng sẽ bưng bình đại ngộ mà biết được ngay bí mật ẩn tàng trong nó. Giống như tranh châm biếm “phía dưới có dê chết”, người khác nhìn bức tranh, mục tiêu chỉ đặt trên hai con bò câu và một xác dê, nhưng quái nhân sẽ lập tức hiểu ra trong bức họa có điều mờ ám. (thực sự không tìm được cái gì liên quan tới câu này trên google T__T, mọi người thông cảm vậy)

Chú ý tới ảnh chụp này là vô dụng, cái chính phải hiểu được hàm ý của hình vẽ trong ảnh này kia.

§44. Bí quyết của gợi ý

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Nói xong Tiểu Hoa liền hỏi tôi, có thể nhìn ra được hay không về mọi thứ tại nơi này được tạo dựng từ triều đại nào.

Tôi đáp: “rất khó nói, nơi này không phải di tích điển hình gì, giả sử như nói đây là một cổ mộ hoặc một di chỉ miếu thờ, vì những kiến trúc điêu khắc này đều ẩn chứa một lượng lớn chi tiết văn hóa bên trong nên rất dễ có thể biết được nó thuộc triều đại nào. Nhưng nếu cậu phát hiện đó là một di chỉ được tạo thành từ một lò rèn thì trừ khi là lò rèn đó tồn tại trong một phần của cổ thành hùng vĩ nào đó, bằng không cậu khó mà biết rõ được niên đại của nó. Vì chung quy thì lò rèn cũng chứa đựng rất ít thông tin văn hóa.”

Nơi đây còn có một vài thứ, ngoài thạch điêu trên vách tường còn có một thiết bàn, mặt trên khắc đầy những hoa văn cùng đường vân không mang theo đặc trưng của một triều đại cụ thể nào. Vì thế mà gần như không thể nào phán đoán được chúng do ai và vào thời nào tạo ra. Tôi cũng không có hứng thú miệt mài theo đuổi vì bản thân trong tiềm thức đã mặc định nơi này cùng với Phong Cách Lô là có liên quan tới nhau.

Nơi đây có cơ quan sắt, mà triều đại sớm nhất xuất hiện công cụ sắt là vào thời xuân thu chiến quốc, nhưng vì có sự tồn tại của thiên thạch, trên thực tế rất khó để phán đoán niên đại khi chỉ dựa vào một công cụ sắt. Nhưng vì nó liên quan tới Phong Cách Lô nên cho dù nơi này không phải do nhà Thanh xây dựng lên thì cũng nhất định từng được sử dụng dưới thời nhà Thanh.

Phong Cách Lô đã có thể làm được điều gì đó, tôi nghĩ rằng với một sinh viên chính quy đào tạo bài bản của Trung Hoa dân quốc như mình thì không có gì là không giải quyết được cả. “Lẽ nào cậu cảm thấy có thể từ triều đại mà nhìn ra được điều gì sao?” tôi hỏi.

“Văn hóa chôn cất của Trung Quốc mình không ngừng phát triển, các cơ quan tinh xảo đều mang những đặc trưng riêng, hơn nữa triều đại càng phát triển thì càng nâng cao trình độ kỹ thuật. Ví như thời Đại Hán xuất hiện cấp tử phiên, tới nhà Đường lại phát triển thành liên hoàn bản, vì người Liêu sống ở phía bắc lạnh giá nên cổ mộ bên đó phần lớn là dùng kịch độc, sắp xếp đá phiến. Tới triều Thanh, máy móc kỹ thuật nước ngoài xâm nhập vào càng phát triển thêm nhiều kỳ diệu xảo thuật, thậm chí làm ra những loại cơ quan không phát sinh tiếng động lại tự mình khôi phục được nguyên dạng ban đầu. Nếu như biết được cơ quan nơi đây chế tạo từ thời đại nào thì đại khái sẽ nghĩ ra được vài khả năng.” Tiểu Hoa nói, “đơn cử một ví dụ cực đơn giản như nơi này chắc chắn không phải thời hiện đại, vậy khẳng định

không có tia hồng ngoại hay những thứ phức tạp cần lo lắng.”

Điều này tôi cũng từng nghe ông nội nói qua, quả thực đúng như vậy, có điều chỉ một chiếc dùng ở nơi này tôi thấy có phân tương đối mạo hiểm. Vì tôi trước đây từng trải qua rất nhiều chuyện, tôi cũng hiểu rằng trong bí ẩn tồn tại nơi đây từ mấy ngày năm trước, chỉ có duy nhất một điều tôi khẳng định được là cô nhân không thể xem thường.

Ông nội tôi cũng từng kể cho tôi một ví dụ khác, là khi ông vào một cỗ mộ thời Bắc Chu, thấy một món đồ gốm vô cùng kỳ quái, đó là một bình sứ rất dài. Bên trên đầy những lỗ hồng như ngón tay, giống một loại nhạc cụ vậy. Ông nội nghĩ rằng mình đã phát hiện được một khay đựng dùng để “lọc”, nhưng khi ông cầm món đồ sứ ấy lên liền phát hiện nó vô cùng nặng tay. Tiếp theo khi ông đảo ngược thứ đó lên muốn nhìn tới cùng xem trong đó chứa gì, thì đột nhiên từ trong những lỗ hồng trên thân bình vươn ra rất nhiều những bàn tay điêu khắc bằng đá nhỏ bé. Tất cả tay đều có hình cung, một nửa vươn khỏi miệng lỗ chỉ về phía bên tay trái, mà nửa cánh tay bên cạnh lỗ hồng lại vươn về bên phải.

Tất cả tay đều trông như khổng tước đang giương cánh thành một hình quạt.

Cấu trúc như vậy khiến mắt ông nội tự nhiên tập trung đến trung tâm của hình quạt đó. Liền thấy ở giữa vị trí kia có một loạt lỗ hồng, từ bên trong vươn ra một pho tượng Phật Đà (phật Thích Ca Mâu Ni) màu đen. Kết hợp với hai bên tay xòe rộng, nhìn giống như một bức Quan Thế Âm nghìn tay khảm trong bình.

Ông nội khi đó chỉ biết ngây người vì trong khoảng khắc đó, cùng lúc những thứ “gì đó” từ trong lỗ hồng vươn dài ra, hơn nữa lại lập tức hóa thành hình dạng như vậy, quá trình đó thực chất cực kỳ chấn động. Thậm chí ông còn nghĩ tới, bình này là một vật sống.

Sau đó thứ này trong thời gian ông chạy nạn thì làm mất, chưa từng gặp qua lần nào nữa, nhưng ông là người vô cùng thích hoài niệm những cổ sự, từng muốn thuê người phục chế lại một cái y hệt thế, nhưng thợ điêu khắc hiện đại không ai làm được, vì bọn họ không thể bài trí thêm cơ quan trong một bình gốm qua nung được. Cho dù cố gắng cách mấy để làm ra cùng hình dạng nhưng cũng không thể được như trước.

Trong thời bắc chu không thể có được người thân mang tuyệt kỹ như vậy, ông nội tôi nói điều đó chứng minh từng triều đại sẽ sản sinh ra một vài nhân vật hơn hẳn người thường trong thời của bọn họ. Càng không thể từ đó mà suy đoán được cỗ mộ, tại những nơi khác nhau, sẽ có khả năng kiểm chứng kiến điều này.

Có điều dù sao nơi này cũng không nhìn ra được triều đại nào, tôi cũng không thể nói với Tiểu Hoa được điều gì, chúng tôi đành phải tiếp tục tự suy ngẫm. Hoặc là phải hiểu được điều kỳ quái bên trong bức ảnh này.

Nhưng nếu nói vậy, trong đồ hình này ẩn chứa ý gì đây? Điều này so với đồ hình ở bên phía tôi xem ra càng không có nhiều manh mối, vì càng thêm vô chương khả tuần (không biết đăng nào mà lần). Nếu như trong gia tộc bọn họ có nhân tài hơn người, vậy cơ bản không thể suy luận được điều gì nữa.

Hơn nữa bản thân gia tộc thần bí này cơ bản không có tư liệu để điều tra, như vậy căn bản là chúng tôi đã gặp phải một cục diện khó giải quyết.

Nghĩ tới đó, tôi lập tức bắt đầu khâm phục người thiên kế cục diện này năm xưa, nếu đây là để phòng trộm thì đó quả thực rất thành công rồi.

Tôi nhớ rõ ông nội từng kể là phòng trộm tổng cộng có mấy bước, thường thì toàn cỗ mộ đều có đặc trưng như vậy. Thứ nhất là tìm không thấy, thứ hai là đánh không ra, thứ ba là lấy không được. Vị trí của Trương gia cổ lâu này gần như là ở mỗi phương diện đều đạt tới cực điểm, khó trách nhiều năm như vậy mà mọi người đối với nó đều bó tay vô pháp.

Nhưng khi nghĩ như vậy chẳng phải cũng vô kế khả thi sao? Hiện tại điều duy nhất có thể là được là di rời khỏi nơi đây để ngao du thu thập tư liệu liên quan tới Trương gia lâu kia. Với bí ẩn của Trương gia cổ lâu, không nói được là có thể hay không thể tìm được, cho dù thực sự có một ít tin tức thì cũng mất hơn nửa năm, còn chưa biết tin tức đó có hữu dụng hay không.

Nghĩ tới đây tôi vô cùng chán nản, tôi là kiểu người mà chỉ cần có một chút hi vọng thì bản thân cũng tràn đầy hăng hái, nhưng, một khi ý thức tôi đã xác định chuyện này không thể được thì tôi lập tức muốn buông xuôi, mà Tiểu Hoa sau khi nghe tôi nói hết cũng lâm vào trầm mặc.

Đồ từ bên kia gửi tới chỗ chúng tôi tới giờ cũng được một thời gian. Nhưng thực tình chúng tôi không lần ra thêm manh mối, tôi cảm giác có chút tuyệt vọng. Cảm giác cho dù phí công thử vài ngày chúng tôi cũng chỉ có thể gửi trả lại một bức thư, bảo với lão bà bà:

“Sorry (nguyên bản tác giả luôn), chúng cháu không giải quyết được, hay là để chúng cháu trở về Bắc Kinh tắm rửa sạch sẽ một cái rồi sẽ tính xem có biện pháp nào khác không?”

Tôi thực ra cũng không lấy gì làm ngại, nhưng chung quy vẫn cảm thấy nếu tôi làm như vậy sẽ khiến cho mặt mũi Ngô gia lần này mất hết, tuy rằng kỳ thật là Ngô gia tới giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu thể diện. Có điều là tôi biết Tiểu Hoa không thể dễ dàng buông xuôi như vậy được.

Hắn trầm mặc một lát, sau quay ra nói với thủ hạ người Tứ Xuyên kia: “anh giúp tôi gửi một bức điện hồi âm, nói với bọn họ là bức ảnh kia chưa

thể giải thích được, chúng tôi phải áp dụng cách của mình, bảo bọn họ chờ chúng tôi một thời gian nữa.”

Thủ hạ thành đô kia gật đầu, nhưng sắc mặt lại khẽ biến: “ông chủ, ngài muốn tự mình vào sao? Có cần gọi cho thầy của mình trước không?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “không việc gì, tôi có thể ứng phó được.”

Thủ hạ kia liền gật đầu rồi đi ra ngoài, tôi kéo dây thừng đưa hấn xuống, vừa kéo vừa hỏi qua Tiểu Hoa: “chúng ta thì có biện pháp gì chứ? Bây giờ mà còn có thể nghĩ ra cách sao?”

“Kiểu hoán đổi tư duy ấy. Tất cả cơ quan, kỳ dâm xảo thuật nếu như đều bày ra trước mắt cậu mà không cách nào tháo gỡ được, khả năng phải sử dụng tới một biện pháp vô cùng dã man.”

Tôi vẫn không hiểu, hấn uống một ngụm rượu trắng rồi nói: “nếu cậu không có cách nào đem một thứ kỳ quái trở về trạng thái ban đầu, thì cách đơn giản nhất là gì?” hấn làm một động tác, “gạt hết những điểm kỳ quái của nó xuống rồi dựa vào suy nghĩ của mình mà làm lại từ đầu chứ sao nữa.”

“Hử, cậu nói là? Cậu muốn...”

“Tôi muốn gỡ bỏ nó từ bên trong.” hấn nói, “tôi sẽ chui xuống bên dưới vách động này, xem xem kết cấu bộ phận của nó như thế nào.”

§45. Tiến vào trong cơ quan

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Chúng tôi gỡ con heo chết xuống, sau đó dội nước qua toàn bộ mâm sắt, rất nhanh sau đó tiếng cơ quan chuyển động lại phát ra, xích sắt chuyển động trong vách động không ngừng, toàn bộ phù điêu trên vách dần dần lui trở về. Đồng thời thiết bàn dừng lại vài lần, sau bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Tôi và Tiểu Hoa đem pháo lạnh, súng săn nòng ngắn và rượu trắng để phòng thân, ngoài ra còn có đèn pin, tất cả đóng gói lại lần nữa. Sau đó cùng nhau nâng thiết bàn lên, dùng côn sắt của Tiểu Hoa để chống, cái cửa động dần xuống bên dưới cũng hiện ra.

Lúc trước Tiểu Hoa từng bị thương ở đây nên tôi còn có chút lo lắng, bên dưới chắc chắn có thứ gì đó khó giải quyết. Lần này đi xuống vô cùng nguy hiểm, hẳn cũng không dám liều lĩnh, mà trước tiên cắt lấy một chân heo, dùng sợi dây buộc vào rồi thả xuống bên dưới.

Giống như câu cá vậy, chúng tôi dử vào từng nơi từng nơi một, thả xuống chỗ sâu nhất rồi vẫn không thấy có phản ứng gì diễn ra.

Hắn chèn lên trước ngực và sau lưng hai tấm lá sắt rồi chuyển mình, trước tiên chui vào bên trong miệng hố, tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ thấy đèn pin trong tay hắn nhanh chóng đi xuống, vừa chạm tới phía dưới cùng liền tối đen lại.

Tôi không dám nói lời nào, sau lưng đầy mồ hôi, đợi tới năm sáu phút sau bên dưới mới thấy loang loáng ánh đèn pin, nhấp nháy hai phát, đó là tín hiệu báo tôi biết an toàn.

Tôi hít sâu một hơi, đầu tiên là đem hết balo trang bị quăng xuống, sau đó mới cẩn thận chui đầu dò xét trong hố, tiếp theo thử lách thân mình vào trong.

Tôi so với Tiểu Hoa thì “mập hơn một chút”, vịn vào những xích sắt treo quanh, phải vất vả lắm mới lách được xuống tới tầng đáy. Tôi phát hiện ra không gian bên dưới vô cùng chật chội, ngay cả đứng cũng không nổi, ngồi mà đầu va lưng tung.

Tất cả phần đáy bàn thiết này có kết cấu “không gian cơ quan thông tin đầu não” vô cùng phức tạp, tới mức tôi không thể nào hình dung ra được tình hình xung quanh. Nhưng sau khi xuống được, tôi có thể liếc mắt là biết được toàn bộ cơ chế vận hành của cơ quan này.

Trên ổ trục của bàn thiết có rất nhiều bánh răng, có thể thông qua việc bàn thiết xoay tròn mà mở ra, bốn phía có gắn vô số vòng sắt, vòng sắt kết hợp

với một sợi xích sắt rắc rối phức tạp, thông với những thứ này là một thạch thất (phòng đá), không biết nó dẫn tới nơi nào.

Có thể đoán được là số vòng xoay của bàn thiết là bất đồng, bánh răng chuyển động dẫn tới xích sắt cũng khác biệt, từ đó cũng có thể thấy xích sắt bị ảnh hưởng mà thay đổi, dẫn đến việc khởi động bộ máy cơ quan thay đổi.

Mà phần dưới của thạch thất là một thứ gì đó giống như là bánh xe nước, cắm xuống dưới một miệng giếng, trong miệng giếng nước chảy mãnh liệt, đó là một mạch nước trong núi đá, bánh xe nước chuyển động thông qua bánh răng và xích truyền lực tới ổ trục, cho nên bàn thiết có thể từ năm này qua năm khác mà truyền động. Bốn phía không có thứ mà Tiểu Hoa nói đã tấn công mình lúc đó, nhưng có thể nhìn thấy trên xích sắt có cái gì đó giống như sợi bông, tựa như là dầu bôi trơn đã để lâu lắm rồi.

Toàn bộ phòng thông tin của cơ quan nhìn như là một cái giếng, chỉ là bên dưới nơi này hơi rộng hơn một chút. Cơ quan bên trong nồng nặc mùi máu tươi nhưng nhìn là không ra một giọt máu, không biết máu bên trên chảy xuống đã chuyển đi đâu. Đồng thời, chúng tôi cũng không nhìn thấy cái thứ mà Tiểu Hoa bảo là khó giải quyết.

Không nhìn thấy không có nghĩa là không có, chúng tôi cẩn thận ngồi xuống xung quanh tìm tòi, phát hiện bốn phía quả thực chẳng có lấy một vật sống.

Có lẽ là do cơ quan sao? Tôi thầm hỏi, Tiểu Hoa cùng tôi đều nhìn nhầm giống nhau, Tiểu Hoa cũng làm ra vẻ mặt đầy nghi hoặc. Có điều là hai người đều được thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tôi dùng ánh mắt để hỏi Tiểu Hoa tiếp theo nên làm thế nào, hẳn dùng đèn pin chỉ chỉ vào một bên hóa ra đây là miệng giếng trên vách đá. Có ba đường cao tới năm sáu thước, nhưng khe hở chỉ rộng vừa một người, nhìn qua thì biết là xây từ trong ra, giống như một hành lang vô cùng hẹp vậy, tất cả xích sắt chia làm ba nhóm, chúng đều xuyên thẳng qua ba khe hở kia.

Đèn pin soi vào bên trong phát hiện được là trong đó rất sâu, người cố gắng lắm mới có thể chen vào, hướng lên trên soi thì thấy trên đỉnh chóp cao hơn ba bốn thước kia đều là xích sắt treo từng tầng từng tầng đá một, mà bên dưới mỗi tầng đá đó chúng tôi lại thấy là toàn bộ những bình gốm nhìn thấy ở Tây Vương Mẫu trước đây.

Đây là một cơ quan “có ngọn”, nếu chúng tôi tính sai điều gì thì những tầng đá bên trên kia nhất định sẽ rơi xuống trúng vào bình gốm, sau đó từ trong bình gốm chui ra cả đồng bộ ăn xác chhua, chúng tôi nhất định sẽ ăn đủ đau khổ.

Một mặt thấy mấy tầng đá đã rơi xuống trước, đập vỡ rất nhiều bình gốm

làm lộ ra từng mớ tóc bên trong nó, đây hẳn là do người lần trước tới đây đã khởi động nhâm cơ quan này.

Tôi nhìn vào trong bóng tối tận cùng của khe đá, còn có vô số đá tảng âm trầm treo lơ lửng trên kia, xếp ngay ngắn tận sâu bên trong đó, không biết có bao nhiêu là bình gốm được chồng chất cao như núi bên dưới, một tầng xếp lên một tầng, khiến yết hầu người ta phát run.

Hai khe nứt khác cũng hoàn toàn cùng tình trạng như thế, trong ba khe đá xen kẽ xích sắt hình nhìn như một con quái vật với ba sừng đâm tua tủa.

“Kiểu kết cấu này cho thấy cơ quan này tổng cộng là có ba đường, chúng ta dù có gỡ được đường thứ nhất cũng không thể ăn thua gì được. Nếu thành thành thật thật mà làm từ thấp đến cao thì sẽ là một quá trình chậm chạp, chúng ta cứ nhìn từ độ cao của xích sắt mà phán đoán, nhóm thấp nhất này hẳn là cơ quan đầu tiên.” tôi nói, “con mẹ nó chứ, thứ này chắc cũng giống với khóa cửa.”

Phòng cơ quan thứ nhất, hẳn là ở nhóm xích sắt thấp nhất xuyên qua cái khe cuối, chúng tôi phải qua đó trước tiên.

Sắp xếp như vậy là vô cùng xảo diệu, tôi có thể nhìn tới hai bên trên thạch bích có vô số đỉnh sắt chất đồng, chúng là được khảm từ bên trong ra, tất cả đều đã giở thành xanh như hoa, có vẻ người vẫn có thể bước qua được, nhưng nhìn những kệp đỉnh sắp hàng theo một trạng thái quỹ dị như vậy, tôi chỉ bần trong đó khẳng định có gì đó mờ ám. Bên dưới những kệp đỉnh này nhất định cũng có cơ quan, một khi đập nhằm sẽ lành ít dữ nhiều.

Hơn nữa tất cả vị trí kệp đỉnh đều ở những nơi thích hợp để đặt chân, nếu đi qua rất khó né được chúng. Cho dù Tiểu Hoa có đang ở thời kỳ đỉnh cao đi nữa, trong không gian chật hẹp như vậy không không cách nào thi triển thủ pháp được.

Tôi hỏi Tiểu Hoa: “Ngộ Không, làm sao bây giờ?”

Tiểu Hoa cân nhắc trên dưới trái phải, nhìn xem cách nào tối ưu để tránh qua nơi này, nhưng rõ ràng là toàn bộ chi tiết đều đã để ý qua, ngay cả trên mép vách động cũng cắm đầy kệp đỉnh, nhất thời hẳn cũng nghĩ không ra cách nào tốt cả.

Tôi chỉ chỉ những tảng đá treo phía trên, mỗi tảng cũng nặng ít nhất một tấn, xem chừng là xích sắt treo chúng cũng thực rắn chắc, không biết có thể leo lên trên đó đi hay không.

Tiểu Hoa lấy đèn pin soi lên, “tắc” một tiếng, nói: “nhìn qua thì có thể lắm, nhưng cậu xem nơi này nhiều đỉnh đồng như vậy, bọn họ có thể nghĩ tới cách này, lẽ nào lại không lo lắng tới những tảng đá trên kia? Tôi thấy, trong khe này có thứ gì đó, cũng không thể phá vỡ được, chắc chắn có điều mờ

ám, người tạo ra nơi này cũng không phải là thợ thủ công tầm thường, bọn họ tinh thông các kỹ xảo đồ đá, sẽ không cho chúng ta một đường trông rõ ràng tới vậy.”

“Không phải đi từ phía trên, vậy hay là đập lên đỉnh đồng mà bước qua, hoặc dẫm lên bình gốm mà đi, không còn đường khác nữa rồi.” tôi nói, chung quy cũng chỉ có từng ấy cách, chẳng lẽ chúng tôi lại có thể đi xuyên tương được sao?

Tiểu Hoa nghiêng người tiến vào trong khe hở, thực cẩn thận bước về phía trước dò xét một khoảng, lấy tay nhẹ nhàng đụng vào một đỉnh đồng, lại ngồi xuống nhặt trong đồng bình gốm lấy ra một mảnh, lui lại.

Bên trong mảnh gốm vẫn còn rất nhiều vết bẩn màu đen, hẳn là dấu vết đầu người phân hủy còn lại, hẳn đem mảnh gốm đặt xuống đất bảo tôi bước qua. Tôi giẫm lên một cái, nó liền vỡ nát ra, công nghệ chế tạo bình gốm vô cùng đơn giản, hơn nữa lại rất mỏng cơ bản không khó đập lên.

Tiểu Hoa nói: “con mẹ nó thứ này tuyệt đối không làm để người bước lên được mà.”

“Bọn họ lúc đó sắp xếp kiểu gì chứ? Chẳng lẽ thợ xây còn bí mật đào một thông đạo nữa, nếu muốn tu sửa lại thì phải làm cách nào?”

“Vật này sẽ không dùng được lần sau, cơ quan cổ đại thường dùng đá và xích sắt để khởi động, chúng đều được làm rất chắc chắn, nói như vậy nghĩa là không do chấn động gì đó thì sẽ không tồn tại. Nếu có sắp xếp lối đi, nhất định là phải đập lên trên đỉnh mà đi, nhưng chúng ta hiện tại muốn đập đỉnh mà đi thì phải tìm ra cái nào là an toàn, mạo hiểm quả thực rất lớn.” Tiểu Hoa nói, “người thiết kế cơ quan này hẳn không phải người thường, không người thường nào có ý tưởng như vậy được.”

Cảm giác này trước đây tôi chưa bao giờ trải qua, nhìn cơ quan trước mắt, cảm giác cũng không quá phức tạp quý bí, nhưng lại thực khiến người ta không biết phải làm thế nào. So với Uông Tàng Hải khoe khoang cơ quan xảo nghệ thì cơ quan ở nơi này hữu hiệu hơn tới mức không hề có sơ hở. Đây mới là cao thủ thiết kế, khiến người ta không thể không nảy sinh một cảm giác thất bại.

Có Muộn Du Bình ở đây thì tốt rồi, tự nhiên tôi lại nảy ra ý niệm như vậy trong đầu, bỗng phát hiện nhiều lần biến nguy thành an trước đây hóa ra không phải là do tôi mệnh tốt mà thực ra là bên tôi luôn có hai người bọn họ giải quyết vấn đề, với tôi thì đó đã trở thành một lẽ tất nhiên rồi.

Do dự trong chốc lát, chỉ thấy Tiểu Hoa sắc mặt nghiêm trọng thờ dài, nhìn tôi nói: “không có cách rồi, chỉ có thể dùng cương khắc cương, xem

xem tổ sư gia có phù hộ hay không mà thôi.”

Nói xong chỉ thấy hắn rút từ trong balo ra một cuộn dây thừng, một đầu giao cho tôi, bảo tôi giữ chặt lấy, đầu còn lại treo vào cổ mình. Sau đó lấy thêm từ trong túi ra một cái bình trà nhỏ, mở nắp ra rồi dốc một vốc gì đó lên tay, đó là loại phấn bột màu đen, cho dù đã đeo mặt nạ phòng độc, nhưng tôi vẫn lập tức ngửi thấy một mùi thuốc đông y xộc lên.

“Cậu muốn làm gì vậy?” tôi có dự cảm không rõ.

“Đây là bột thuốc đông y dùng để hút mồ hôi, cũng có thể nâng cao tinh thần.” hắn nói, “tôi muốn đi qua bên kia.”

“Cậu điên rồi!” tôi đáp, “nơi này nhiều bình dễ vỡ như vậy, chỉ cần đụng vào liền bể ngay, cậu muốn tìm chỗ chết cũng đừng có liên lụy tới tôi chứ.”

“Đứng trên không thôi cũng đạp vỡ được vật, nhưng nằm trên nó thì không hẳn sẽ làm vỡ nó, chỉ cần có thật nhiều điểm phân tán thể trọng thì ngay cả bóng đèn tôi cũng có thể bước lên, đó chính là công phu cương khắc cương.” hắn nói.

Nói xong liền cởi giày của mình, quay lưng lại rồi lập tức nằm lên mặt đất.

Ban đầu tôi tưởng là hắn sẽ nằm úp nhưng không ngờ hắn lại nằm ngửa mặt lên như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc, chỉ thấy phần lưng và hông của hắn dùng sức vô cùng xảo diệu, cả người áp sát mặt đất mà từ từ di chuyển vào trong khe đá.

Đây là một cách giúp cơ lưng vận động linh hoạt hơn, dùng tay hỗ trợ di chuyển, nhìn thì như một thế yoga vô cùng thoải mái nhưng nó giúp Tiểu Hoa di động vô cùng nhanh, bản thân tôi lại cảm thấy hắn như một con rắn đang bò sát mặt đất. Tôi có thể nói là tư thế đó tuyệt đối tiêu hao thể lực rất nhiều, cũng biết được là chỉ có những người thân hình gầy mảnh nhưng rắn rỏi mới có thể luyện được ra. Nhưng tôi không thể không thừa nhận là động tác như vậy vô cùng khó coi.

“Cậu có chắc chắn không?” tôi hỏi, dù sao thì trên lưng cũng không có mắt, dùng phương pháp này cũng một phần dựa vào vận khí.

Hắn nhìn tôi một cái rồi đáp: “không chắc thì cậu làm được?”

Tôi lắc đầu cười khỏ, hắn liền liếc tôi thêm cái nữa, sau đó toàn thân thả lỏng hít sâu vài hơi, miệng niệm câu gì đó rồi bắt đầu tiến vào sâu bên trong khe đá.

Lúc Tiểu Hoa bắt đầu dựa lên trên bình gốm, tôi và hắn đều ngưng thở một khắc, tôi rõ ràng còn nghe được cả tiếng bình gốm cọ vào nhau phát ra, dường như kèm theo đó là cảm giác những vỏ bình mỏng manh kia bị đè sắp nứt ra tới nơi, tôi ngưng thở, nhìn hắn chận rãi rời đi. Thứ âm thanh đó như

càng lúc càng nhiều. Nhưng Tiểu Hoa không chút do dự, cứ từng chút từng chút nhúc nhích thân thể trườn trên những bình gốm kia.

Trong tích tắc đó sau lưng tôi có chút ngứa ran lên, lúc đầu tôi có chút vui mừng khi đã trải qua giai đoạn đó sau thì lại bắt đầu cảm thấy hơi sợ rồi chuyển sang căng thẳng cao độ, tôi lại nín thở, quan sát mỗi động tác hẩn thực hiện.

Rất nhanh sau đó hẩn đã cách tôi vô cùng xa, nơi đèn pin soi xuống trong khe đá chỉ có một mảnh tối đen loáng thoáng thấy hẩn đang di chuyển, cảm giác này vô cùng quý dị, giống như chúng tôi đang vượt ngục qua một ống dẫn điện cũ kỹ. Hẩn vừa đi vừa thả dây thừng, sau đây tôi sẽ phải từ dây thừng này mà đi vào trong.

Năm sáu phút sau, hẩn đã xâm nhập được tới hơn ba mươi thước, đèn pin trong tay tôi đã không thể chiếu rõ ra nơi đó, đèn pin của hẩn vẫn soi về phía trước, dọc đường đi tuy rằng những bình gốm và mảnh gốm phát ra rất nhiều âm thanh ghê người, nhưng tất cả đều chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi. Ngạo mạn chậm rãi bắt đầu có thể an tâm rồi, nghe trong không gian có tiếng hẩn thở nặng nề hồi âm, tôi liền gọi vọng vào trong khe đá:

“Cứ từ từ mà đi, chúng ta không cần vội vàng làm gì cả, cũng không ai đua với cậu đâu, thấy mệt thì nghỉ một chút nhớ.”

Chỉ vài giây sau liền nghe thấy hẩn vừa ho vừa mắng ra:

“Con mợ nó chứ, cậu vào đây mà nghỉ”

Nói xong thấy ánh đèn pin hua hua lên, tôi thấy hẩn soi lên những tảng đá trên kia, mây thứ này mà rơi xuống có thể lu cho hẩn thành thịt bằm.

“Cậu phải giữ vững tinh thần và thể lực, càng nhanh thì càng dễ phạm sai lầm.” tôi nói, “những thứ kia không dễ dàng rơi xuống như vậy đâu.”

“Đây không phải là kỹ năng sống đâu, chỉ cần tôi nằm xuống mà không có gì ngoài ý muốn xảy ra, không cần quá tập trung tinh thần, chỉ chú ý tới lưng mình thì ngược lại sẽ xảy ra vấn đề.” Hẩn nói, “chỉ sợ vấn đề ở chỗ bình gốm đã vỡ từ trước nhưng không nát ra, bị tôi đè lên một chút mới bể, hoặc là trong bình gốm này có cơ quan gì đó. Việc này còn phải xem vận may tôi thể nào, nhanh nhanh chóng chóng một chút, kết cục đều giống nhau, tôi thà rằng giảm chút quá trình chờ đợi vẫn hơn.”

Giọng hẩn thực bình tĩnh, tôi gần như trước đây cũng có nhiều ý niệm như vậy trong đầu, lần này không biết có thể xem như là giải vây hay là một người thực sự đặc biệt có cùng tâm tư, trong giây lát tôi cảm giác được nội tâm Tiểu Hoa thực sự rất giống với mình.

“Tôi có thể không giúp được gì cho cậu, chung quy thì cậu cũng chẳng

muốn tôi giúp cậu niệm kinh ở chỗ này đâu.”

“Nếu tôi có xảy ra chuyện hãy đọc, hiện tại cậu có thể hát một tiểu khúc làm giảm chút căng thẳng của tôi được chứ.” hấn chậm rãi nói.

Chuyện đùa như vậy tuyệt đối không buồn cười chút nào, ngược lại còn khiến tôi cảm giác sau trong thâm tâm hấn đang rất lo lắng, tôi nghe mà có chút sợ hãi, đó là một người bình thường, không phải thần cũng không phải quái vật gì. Hấn với tôi có chút cảm xúc và nhược điểm tương đồng, hấn lại đang trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy, chỉ có nghề của hấn mới có cái thái độ như vậy.

“Yên tâm đi, cậu chết tôi cũng chạy không thoát được, trên đường xuống hoàng tuyền mình cậu hát cũng đủ rồi.” tôi vọng theo hấn mà hét lên.

Tiểu Hoa không đáp lời tôi nữa, có lẽ là cảm thấy câu nói của tôi không buồn cười, chỉ thở hắt hắt tiếp tục tiến về phía trước, tôi cũng biết dưới tình huống như vậy mà nói chuyện thì vô cùng tiêu hao thể lực và phân tâm, vì thế cũng im lặng không nói gì nữa.

(em buồn vì tính hài hước của anh tụt về âm nhanh quá, chẳng lẽ chỉ có Bàn Tử mới khiến anh nói chuyện vui vẻ được sao, Tiểu Hoa có gì không tốt- An Nhiên)

Đèn pin tiếp tục chiếu ra xa, sau đó một lát tôi chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn lấp lóa, trong gió chỉ còn nghe thấy hơi thở mang theo hồi âm như có như không vọng lại, nghe cảm giác hơi giống với an hôn khúc, tôi dần dần khó mà tập trung được chú ý.

Các một lát, hấn mới lên tiếng: “không phải thế, tôi nghĩ là cậu vẫn còn có thể sống tốt được (ý là hơn tôi). Tiểu gia tôi chắc sẽ ngược lại với cậu, vì thế mà nếu tôi có chuyện gì cậu hãy quay đầu đi ngay, tiểu gia tôi không trách cậu đâu.”

Càng nghe tôi càng linh cảm thấy điềm xấu, nghĩ bảo hấn đừng nhiều lời, để cho điềm vương ngài nghe thấy cái thịnh tình không thể từ chối này e là không xong. Còn chưa thốt ra lời thì hấn lại nói:

“Hử?”

“Sao vậy?” suy nghĩ của tôi bỗng quay lại thực tế.

“Bên trên nơi này không phải treo tảng đá.” hấn nói, đèn pin soi lên trên cao, tôi nhìn không tới vị trí của hấn. Cũng không thấy hấn soi tới chỗ nào.

“Là cái gì vậy?” tôi trở lên căng thẳng hỏi.

Hấn quét qua vài lần: “treo rất cao luôn, không thấy rõ lắm, hình như là da động vật hay đại loại thế, chắc không phải thử gì tốt.”

Nói xong hấn dường như xoay ánh đèn pin lại, tia sáng từ từ trở lên mạnh

hơn, động tác kia khiến cho bình gốm liên tiếp phát ra âm thanh va chạm, tôi lập tức nói với hắn:

“Cẩn thận một chút! Bình tĩnh đã, cậu xem cậu họ tới như vậy rồi, trước cứ bình tình bình thần, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. (ý là sợ có chuyện chẳng lành)”

Nghe thanh âm của hắn vọng lại có phần sùng sốt, vừa quan sát vật bên trên kia vừa buồn bực: “ho? Tôi không thở hển hển đâu mà, không phải là cậu ho sao?”

Tôi nói: “tôi muốn ho cũng không cần khoa trương như vậy chứ, huống hồ tôi chỉ đứng im một chỗ, làm gì mà tới mức phải ho?”

Hắn lặng đi một lát, lại dùng đèn pin soi về phía tôi, khoảng cách rất xa, chỉ đủ lóe lên một cái. Tôi nói:

“Đừng có đùa như thế, con mẹ nó chứ nơi này kinh người lắm đấy.”

“Tôi không nói đùa mà.” tiếng Tiểu Hoa bên kia lạnh băng.

Tôi nhìn theo ánh sáng đèn pin từ trong khe đá của hắn lia qua lại, ý thức được điều gì đó không đúng. Hai người cũng lặng đi, tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nghe hướng hơi thở kia phát ra.

Nhất định là đến từ trong khe đá, vì có hơi âm nên tôi mới tưởng Tiểu Hoa ho, nhưng nếu không phải hắn thì đó là tiếng gì chứ?

§46. Treo

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Hai người không nói thêm gì nữa, một lần nữa tôi lại cố gắng phân biệt tiếng “thở” kia, cẩn thận lắng tai nghe mới cảm thấy kia dường như không giống tiếng thở, càng như có thứ gì đó đang hít vào vậy, nhưng thanh âm vô cùng biến ảo, không biết là từ nơi nào vọng lại. Vừa nhìn lại dưới mặt đất trong khe đá kia liền hiểu ngay là trên vách động cũng không có thứ gì nằm sắp xuống, cơ bản là nó phải ở trên khe đá. Nơi đó có biết bao xích sắt và một rừng đá dựng đứng, vô cùng khó phân biệt.

Tôi vừa xoay người rút khẩu súng sẵn sẵn nòng ra, vừa kéo mảnh băng dính ra, cấp tốc dán đèn pin lên trên súng sẵn. Ngược mắt lên cao quan sát liên tục, nhưng chưa thấy có gì xảy ra.

Trong balo tôi còn đem theo cả pháo lạnh, tôi rút ra mấy thanh rồi châm lửa quăng lên trên, pháo lạnh va vào vách động rồi rơi xuống. Tia lửa văng khắp nơi.

Lần này tới Tiểu Hoa rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, pháo lạnh chiếu sáng cực mạnh, bùng lên khiến tôi hoa cả mắt. Trong không khí bốc lên một mùi kim loại cháy tới gay mũi.

Tôi nhìn những xích sắt bên trên, nhanh chóng rút thêm một thanh pháo nữa sau đó buộc nó với một sợi dây thép lấy từ trong túi, biến nó thành hình một cái móc dán với thanh pháo lạnh, làm vậy dù là không thể treo chúng lên trên mỏ xích sắt kia, cũng có thể dựa vào lúc nó rơi từ trên đó xuống mà tính toán được độ cao của vách động.

Chờ tới khi pháo lạnh thiêu xong, tôi dụi dụi mắt muốn lập tức ném tiếp cái thứ hai đi, nhưng lúc này tôi đột nhiên phát hiện tiếng thở kia đã dừng lại. Toàn bộ khe đá chìm trong im lặng. Mồ hôi lạnh túa ra không ngừng, tôi bỗng phát hiện ánh đèn pin của Tiểu Hoa bị vật gì đó che lấp một phần, trong chốc lát, tôi liền thấy có một đồng rơi từ trên xuống.

Phản xạ có điều kiện lập tức tôi nắm lấy đèn pin soi qua, chỉ thấy hồng quang lóe lên, tôi thấy thứ vừa rồi rơi xuống đáp ngay trên thanh pháo lạnh, cuộn thành một đồng màu đỏ như máu.

Vật kia kích thước bằng cổ tay, đang tò mò nhìn chăm chăm vào thanh pháo lạnh, một thân huyết sắc cuộn cuộn, đỏ tới mức đau cả mắt.

Tôi nhận ngay ra nó chẳng phải là con rắn mào gà sao.

Ngoại trừ toát mồ hôi lạnh ra thì tôi cũng không lấy gì làm quá kinh ngạc, nơi này có bình gồm Tây Vương Mẫu thì loài rắn này xuất hiện cũng tương

đôi là bình thường. Có điều khiến tôi hơi buồn bực chính là tôi trước giờ chưa từng nghĩ tới sẽ gặp nó khi nhìn tới những bình gốm kia, đáng ra tôi lên ý thức được khả năng này.

Con rắn mào gà này lại nhìn xoáy vào cái đèn pin trên tay tôi, cơ bản là không nhìn ánh sáng của nó mà là cuộn quanh thanh pháo lạnh kia, đột nhiên con rắn ngóc dậy, phát ra vài tiếng thở dốc.

Tôi nghe liền hiểu đó là tiếng gì, hẳn là con này đã nghe thấy tiếng thở của Tiểu Hoa cho nên bắt chước lại, loài rắn này có thể bắt chước được âm thanh của những sinh vật khác phát ra với tần suất âm thanh cao nhất.

Nghe âm thanh vừa rồi, giờ trở lên im lặng tôi cũng có chút trấn định, con mẹ nó chú vào giai đoạn hiện tại nơi này chắc chỉ có một con, tôi kéo cò súng, liếc về phía đầu rắn mào gà. Nhưng liếc một cái liền phát hiện không thể nổ súng được.

Nổ súng trong cái nơi như này, đạn mà bắn trúng những đỉnh đồng kia, khởi động cơ quan thì chúng tôi coi như xong đời.

Tôi nhìn nó đang ngửi ngửi pháo lạnh, lại nhìn vào ánh đèn pin lãnh đạm không phản ứng, trong lòng cân nhắc, một lát liền châm thanh pháo lạnh trên tay tôi rồi ném nó về hướng ngược lại trên ổ tực và bánh răng sắt nhằm câu dẫn nó.

Cùng lúc lập tức né người qua một bên, thanh pháo lạnh bùng cháy kịch liệt, mùi kim loại nồng nặc bốc ra.

“Đến đây đi, đến đây đi.” trong lòng tôi thầm niệm, ra đi, mùi này mới tươi sốt này.

Pháo lạnh cháy từ từ cũng ngưng, tôi dùng súng ngắm vào vị trí của pháo lạnh, vừa chờ con rắn mào gà kia bò ra, nhưng rồi vừa nhìn về phía pháo lạnh lại thấy bất thường.

Ánh lửa sáng ngời, khiến cho toàn bộ phòng tối đều được chiếu rục lên, tôi nhìn thấy một thứ như hình người đầy tóc đen, từ người miệng giếng bò ra nửa người, toàn thân nhỏ nước.

§47. Hắc mao

Editor: An Nhiên
Beta:tongminhngoc

Đây là cái gì? Tôi còn chưa nhìn rõ được nó, chỉ thấy bọt nước đột nhiên bắn tung lên, vật kia từ trong nước hùng hổ nhảy ra ngoài lao tới chỗ tôi mà đánh.

Cảm ơn thượng đế đã cho tôi phản xạ tức thì, nhanh tới mức ngay cả tôi cũng không tin mình xoay sở được như thế, trước tiên tôi cúi thấp người rồi xoay đi, vật kia lao tới đập trúng vách đá sau lưng tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện hành động của mình tốc độ hơn suy nghĩ, điều này hẳn là nhờ vào khoảng thời gian liên tiếp tôi phải trải qua. Bất kể là cái quái gì, lão tử nhất định từng phải sống mái với nhiều thứ kinh khủng hơn so với người, cũng biết phải làm thế nào để xử lý chú mày.

Sau khi lật người tôi lập tức bò dậy, nếu là trước kia tôi chắc chắn sẽ quay đầu nhìn xem cái thứ kia rốt cuộc là con quái gì, nhưng giờ thì không cần biết chuyện gì xảy ra, tôi cứ thế mà bỏ đi. Tuy rằng ngàn vạn lần muốn quay đầu, nhưng bằng hết tốc lực tôi lao tới phía sau ổ trục kia.

Gần như cùng lúc tôi chợt nghe thấy đằng sau chỗ mình vừa đứng có một tiếng gió xoẹt qua, vật kia gần như là đồng thời tấn công, nếu vừa rồi tôi chần chừ nửa giây hẳn là xác định cùng nó lăn lộn một chỗ.

Nhưng tôi cho dù tôi có tránh được đi nữa thì tình thế cũng vẫn vô cùng bất lợi, tôi còn chưa kịp đứng lên liền phát hiện sau khi cố sức xoay người lại lần thì phần hông của tôi đã vô lực, lập tức nhào lên lao về phía trước, đồng thời từ dưới cánh tay nổ một phát súng ra sau lưng.

Lực giật của súng cũng thật kinh người, tôi từng ở tần lĩnh được thỉnh giáo qua thứ đồ chơi này, trong lòng cũng coi như đã có chuẩn bị và kinh nghiệm, sau một phát súng tay giật tới mức tay vung lên, trong tích tắc tôi liền xoay người đặt súng lên tay rồi bắn thêm một phát nữa. (thật chuyên nghiệp!)

Tất cả những động tác đều hoàn thành trong nháy mắt, sau đó tôi nghe thấy tiếng có thứ gì đó đổ xuống mặt đất, chỉ biết là mình chắc chắn đã bắn trúng rồi, nhưng không biết hiệu quả như thế nào, một lát liền xòe ra phía sau ổ trục chạy về cửa hành lang. Tôi lấy súng trong tay quơ một cái, với đến baloo trang bị, rút ra hai cây súng khác, đặt một cái lên tường, khẩu còn lại lập tức lên nòng, sau đó xoay người chĩa vào bóng tối.

Tôi có thể đoán là nó gần như đã dán ở phía sau lưng mình, bản thân chỉ cần một phát súng là có thể bắn được nó. Nhưng trong khoảnh khắc, tôi phát hiện sau lưng mình không có gì cả.

Cũng gần như là cùng lúc, tôi thấy thanh pháo lạnh trên xích sắt cũng chớp lên, sau vài giây liền dập tắt. Toàn bộ thạch thất trong tích tắc liền chìm vào bóng tối, bản năng mách bảo tôi phải lao tới trước một bước, căn bản là không có thời gian mà kinh sợ gì cả, cũng cảm giác sau lưng mình có một cơn đau nhói lên, hình như có thứ gì đó chộp trúng lưng mình.

Tiếp theo tôi bị xung lực (như bị đánh đột ngột) ngã nhào xuống đất, chân cũng lập tức bị chuột rút.

Quá trình vừa rồi tôi gần như đã phát huy hết tiềm năng của bản thân, trong chớp mắt đó tôi thậm chí còn cảm thấy mình đã lên tay rồi, nhưng chẳng lẽ đó chỉ là ảo giác, mẹ kiếp. Tôi thâm nghĩ rất nhanh, gần như là tuyệt vọng, biết là mình lần này chắc chết rồi.

Ngay trong lúc ánh sáng lóe lên, đột nhiên chân tôi hẫng một cái, súng trong tay cũng văng đi, người quần quai, một lúc thì đụng vào miệng giếng phía dưới ổ trục, rơi xuống nước.

Sau khi rơi vào nước chỉ thấy một khoảng tối đen, nhng tôi lập tức đụng trúng cánh guồn quay, dòng nước chảy rất xiết, chỉ một lúc mà tôi đã bị cuốn đi, sau đó lại bị va mạnh vào thứ gì đó, hình như là sợi xích sắt dưới nước.

Tôi lập tức kéo lấy, sờ soạng một lúc liền phát hiện không gian dưới miệng giếng thực sự rất lớn, nhưng đâu đâu cũng chẳng thấy xích sắt, xen kẽ thành một mạng lưới, bao trọn lấy xung quanh miệng giếng.

Gần như là đồng thời thứ kia cũng nhảy xuống, nhưng tôi rơi xuống nước trước, dòng nước xiết khiến cho nó phải dừng lại mất vài giây.

Tôi hiểu là bất luận nó là cái quái gì, ở dưới nước cũng không thể trong phút chốc mà đưa tôi vào chỗ chết được. Sau lưng tôi đau rát, ngưng thở, nhanh chóng lôi ra hai thanh pháo lạnh, đưa tay ra khỏi mặt nước, châm cho nó sáng lên rồi quăng đi.

Ánh lửa lập tức chiếu rọi, bạch quang chói mắt xuyên thấu qua mặt nước. Trong lúc đó, tôi thấy một bóng người mơ hồ hiện lên trước mặt tôi.

Tôi gần như lập tức tung chân đạp nó ra, chân kia vẫn đang bị chuột rút kịch liệt, nhưng tôi không còn cảm giác đau đớn nữa. Một cước đạp trúng giữa quần nó. (:D)

Tôi cảm giác như vừa đạp lên một cái lốp xe rất dày, nhưng nó trong nước nên không có gì để trợ lực, một cước đó liền đạp bay nó ra ngoài, đồng thời tôi cũng ngoi được lên khỏi mặt nước.

Ánh sáng bên ngoài thực kinh người, tôi hét lên một tiếng rồi liều mạng bò lên, nhưng tôi vừa mới lật mình, còn chưa kịp đứng lên thì dưới mặt nước lại một trận nổ tung, thứ quái dị kia cũng ngoi lên được.

Trong giây phút đó rốt cục tôi cũng được thấy rõ mặt mũi của nó.

Kia dường như là một con khỉ, nhưng tôi có thể nhận ra đó là một người, rất rất gầy, trên thân người đó toàn bộ đều là thứ tóc mà trước chúng tôi trông thấy trong động, toàn bộ tóc đều dán trên người. Móng của nó thực dài, hơn nữa hình như còn bám đầy tro bụi, nhìn qua người này có vẻ như đã ở đây lâu rồi.

Khiến tôi cảm giác được sợ hãi là ánh mắt của nó, tôi nhìn không ra là mắt nữa, trong hốc mắt kia tất cả cũng đều là tóc.

Động tác của nó vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không giống như hành động của con người, sau khi ngoi lên, nó nhanh chóng tấn công tôi, lúc này đây tôi không còn đủ sức mà né tránh, đành phải dùng hết sức bình sinh mà cầm cái thanh pháo lạnh cuối cùng trên tay làm vũ khí.

Không có tác dụng gì, nó gần như nhào lên người tôi, một phát đã cào trúng tai, tai tôi lập tức toạc ra một vết rách sâu chảy đầy máu.

Tôi hoàn toàn không thể nào suy nghĩ được, ghê tởm phát điên lên, trở tay đánh một quyền trúng ngay vào mặt nó, giống như đâm vào một khối thép vậy, mặt nước quanh tôi chấn động dữ dội. Tôi thử châm thanh pháo lạnh thứ hai rồi quăng mạnh vào đầu thứ kia. Đập tới mức tia lửa văng tứ tung, tôi vốn không nghĩ sẽ có tác dụng, nhưng lại phát hiện nó bỗng dừng cấp tốc thoái lui.

Cùng lúc tôi nhìn thấy tất cả tóc trên người nó bắt đầu trở lên vụn vụn.

Tôi lập tức nghĩ ngay tới, cái đêch! Tóc này sợ máu của mình mà.

Ngau sau đó tôi vuốt tay lên vết thương trên tai vẫn đang chảy máu rồi lập tức giơ về phía con quái vật kia, nó ngay tức khắc liền rút lại một chút, có một cảm giác cực kỳ dị trào dâng trong người tôi. Tôi nhìn nó rồi bất giác thốt lên:

“Quỳ xuống!”

(Anh là tính làm như Tiểu Ca chỉ tay khiến bánh tồng ngàn năm phải quy phục:d, quả là hảo thiên chân:D)

Thế nhưng nó lại càng lao lên mạnh, vài giây sau liền bò theo xích sắt mà lên trên ổ trục, bắt đầu hướng vào trong khe đá mà chui vào.

Tôi vừa thấy đã biết là không xong rồi, lập tức xoay người trở về nhất một khẩu súng săn ngắn nòng lên rồi nhắm về phía trước bắn một phát khiến nó phải ngã gục xuống, ngay sau đó lại nổ thêm một phát nữa, đánh tới mức nó lao đảo người, tôi chạy tới miệng khe đá, lúc này tôi mới phát hiện trên xương bả vai của thứ kia lại có một sợi xích sắt, đầu còn lại đang ở trong nước.

Tôi lập tức bước lên, nhặt lấy xích sắt rồi kẹp nó vào trong bánh răng trên ổ trục, xong liền xoay tròn trục khiến cho xích sắt di động, nó cũng bị kéo theo nhưng không ngờ khí lực của con quái kia cũng thực đáng kinh ngạc. Xích sắt chỉ khễ động được vài phân ngay sau đó thì toàn bộ trục bánh răng cũng ngừng hẳn lại, nhưng nó lại bị xích sắt kẹp chặt, cũng không nhích được thêm nữa phân. Tôi lấy từ trong balo trang bị ra một bình rượu trắng ném về phía nó, sau đó đánh bật lửa mà quăng qua.

Một mồi lửa bùng lên dữ dội, thế lửa lan tràn cực nhanh, trong chớp mắt đã bén tới toàn thân nó, rất nhanh sau đó nó không còn chút sức lực nào nữa, trục bánh răng lại tiếp tục chuyển động, cuốn theo xích sắt. Cho tới khi nó bị kéo xuống bánh răng thì lửa mới giảm đi.

Lửa còn thiêu rất sạch sẽ, tôi thấy dưới mớ tóc cháy thành than kia là một bộ xác ướp cổ xám ngắt, còn vài bộ phận vẫn đang bốc khói trên mặt nước miệng nó há ngoác, mắt vẫn hoàn toàn trống rỗng. Trong không khí tràn ngập mùi tóc đốt khét lẹt, thực khiến người ta buồn nôn!

Tôi thở phào một cái, sờ sờ tới vết thương sau lưng, chân vừa kịp đứng lên, tôi bỗng cảm giác da sau lưng mình bị toạc ra gần hết, sờ tới đâu cũng thấy xương cột sống nhô ra.

Ngay trong lúc tôi đang hết sức phân tâm, chỉ thấy từ trong đầu bộ xác ướp cổ màu lục kia bỗng nhiên đánh động, tôi bung súng lên nghĩ là nó còn chưa chết hẳn sao, chợt từ trong nước xuất hiện vài bọt khí, tiếp theo trong tích tắc sau từ miệng của xác ướp khạc ra một thứ gì đó màu đỏ, chỉ vài giây đã lao tới cổ tôi.

Hồng quang chợt lóe, tôi thấy kia là một con rắn màu đỏ, nó cuốn vòng quanh cổ tôi rồi ngóc đầu lên. Vừa lúc tôi rụt đầu lại thì nó cũng làm ra tư thế chuẩn bị công kích.

§48. Rắn cắn

Editor: An Nhiên
Beta: tongminhngoc

Thậm chí tôi cũng không có một chút cảm giác sợ hãi, mặt đã lạnh đi, cho tới khi tôi hất nó từ trên mặt xuống mới thấy có cảm giác đau rát rát, sờ thử liền có thể thấy rõ ràng cả vết răng nanh cắn.

Tôi che hai má, quả thực không thể tin được. Gần như là chỉ trong chớp mắt đó tôi liền cảm giác tê dại lan tràn từ hai má xuống toàn thân.

Tôi nghĩ tới tình hình sau khi A Ninh chết, lúc đó cũng cảm thấy đột ngột như vậy, như là không phải sự thật vậy, chưa từng bao giờ nghĩ tới rằng bản thân lại chết trên tay của một loài như vậy.

Cảm giác tê dại lan truyền rất nhanh chóng ra khắp tứ chi, tôi nhìn thấy nó đứng đó, nhìn tôi thẳng tắp. Tôi đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Thứ này không phải là bánh tồng, con mẹ nó, chẳng lẽ nó có tư duy sao?

Tiếp theo tôi chậm rãi lùi về sau vài bước, nghĩ bản thân nhất định đang đứng trước cái chết rồi, tình hình trước vẫn phải báo cho Tiểu Hoa biết đã.

Lui lại là muốn tìm Tiểu Hoa trong khe đá kia, tôi tính hét lớn lên một tiếng, lại thấy đầu lữì cùng yết hầu tất cả đã mất cảm giác, tôi ngã gục trên balo, cuối cùng cũng sờ được một mảnh gốm vỡ.

Vừa rồi Tiểu Hoa dùng thứ này để làm thí nghiệm đây mà.

Tôi nhặt lấy một mảnh, muốn viết vài chữ nhưng không biết chính mình đã viết cái gì, chỉ cảm giác được con rắn kia đã bò lại lên người tôi, nhưng tôi chẳng còn sức đâu mà tập trung tinh thần, tri giác dần dần tiêu tan.

Nếu cũng bị rắn cắn chết, A Ninh hẳn sẽ cười nhạo tôi, đó là cái ý niệm cuối cùng nảy ra trong đầu, muốn cười nhưng trong một giây trước khi tất cả đều biến mất đó, tôi đột nhiên nghe được một âm thanh kỳ quái.

Đầu cực độ choáng váng, ý thức trong những khắc cuối cùng cũng tiêu biến, hết thảy giống như ngưng lại.

Tôi cũng không nhớ là lúc đấy mình đã ở trong trạng thái gì, nhưng tôi nhớ rõ cái cảm giác đầu óc choáng váng kịch liệt, choáng váng đến mức tôi không thể suy nghĩ nổi. Vài lần tỉnh táo lại cũng chỉ kéo dài trong giây lát, tôi vẫn nghĩ là: con mẹ nó làm sao mà mình còn chưa chết, khó chịu bỏ xừ ra.

Tôi có thể cảm giác được là rất lâu rất lâu sau, dường như có người tới bên cạnh mình, sau đó cảm giác choáng váng trong đầu mới từ từ tan đi, tới khi tôi tỉnh lại thì đã thấy Tiểu Hoa và thủ hạ của hắn đang ở bên cạnh mình.

Tôi không cảm giác được gì trên người mình, ban đầu là chỉ có đầu là hơi tỉnh, bất luận là nói chuyện hoặc giương mắt hay làm động tác gì cũng không được. Tôi chỉ có thể nhìn qua màng mắt để thấy bọn họ, qua một lúc lâu nữa toàn thân mới thanh tỉnh được thêm ít nhiều.

Tôi không biết vì cái gì mà mình lại không chết, sau được bọn họ đỡ ngồi dậy, Tiểu Hoa nhìn biểu cảm của tôi liền mở lời:

“Cậu gặp may đấy, không phải chúng tôi cứu kịp thời-”

“Tôi gặp may sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

“Có con gì đó cắn lên mặt cậu, có thể là rắn đó, nọc độc chạy vào rất ít, chủ yếu là nó muốn chui vào miệng cậu, sau này cậu nói chuyện khẳng định sẽ khó nghe hơn trước nhiều.”

Tôi sờ lên má mình, thấy bên trên quả nhiên có dán cao, lại sờ vào cổ cũng thấy đã được xử lý tốt.

“Con rắn kia đâu?” tôi hỏi.

Hắn nhìn quanh bốn phía: “chắc nó còn quanh đây, tôi luôn mang bên mình thảo dược, đã vãi ra bốn phía rồi, nơi này giờ an toàn. Cậu đã hôn mê hai canh giờ rồi, nói ít thôi không thì vết thương trên má rách ra đấy.” vừa nói hắn vừa đưa cho tôi nước, làm động tác đưa tay lên má, “uống nước đi, nghiêng mặt về một bên nếu không nước lại chảy ra bây giờ.”

Tôi nghe theo, trong lòng thâm kinh ngạc, hai giờ sao, tôi cảm giác mình đã hôn mê được vài giờ rồi chứ, sao lại mới qua một quãng thời gian ngắn như vậy?

Nhìn xung quanh liền thấy tôi vẫn nằm ở chỗ bị ngất xỉu, quả thực không bị ai di chuyển gì, vậy thì đúng là mới chỉ qua có hai tiếng đồng hồ thôi.

“Cậu không sao chứ?” tôi hỏi

“Không việc gì, tôi không đụng phải rắn, lúc trở về tôi liền thấy cậu nằm ở đây, sau đó...” hắn chỉ về phía đông tro cốt xác ướp, “còn có cả nó nữa, nhìn không ra là cậu có thể đánh tới mức đó. Tôi còn tưởng là cậu chắc chắn chết rồi.”

“Nếu tôi mà chết thì Giải gia và Ngô gia sẽ huề nhau.” tôi ho khan vài tiếng, hắn hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì mà lại thành ra như vậy.

Tôi đem quá trình vừa trải qua thuật lại một cách sơ lược cho hắn nghe, lúc này mới nhìn thấy có một sợi dây thừng buộc trên ổ trục, bánh răng của ổ trục chuyển động kéo căng sợi dây, nó treo lơ lửng giữa không trung, không biết bên kia buộc vào nơi nào. Đây là một đường dây thừng đơn giản lồi từ trong khe đá ra ngoài, xem ra Tiểu Hoa đã thành công đi tới cuối con đường, mắc xong cả đường cáp treo rồi.

Xem ra là sau khi tôi hôn mê hẳn không lập tức quay trở lại xem tình hình tôi thế nào mà vẫn tiếp tục di chuyển vào bên trong, sau khi đi tới cuối khe đá, hoàn thành công tác đã định rồi mới trở về nhóm tôi chết hay chưa.

Không khỏi có chút khó chịu trong lòng, đây là loại tổ chất tâm lý, tôi không biết nên nói là vô tình hay là kiên định. Có điều, rõ ràng đối với hẳn mà nói, hẳn không có lấy một chút gánh nặng tâm lý. Rốt cục thì tôi cũng đã phát hiện được một điểm bất đồng với hẳn.

Có điều là tôi biểu hiện cảm xúc này ra ngoài. Tôi không không có thể lực tốt, cũng không muốn làm hỏng chút ăn ý giữa hai người. Tôi biết là trong cái nghề này không có thói quen liều mạng cứu đồng nghiệp của mình, đó giống như một khế ước có từ trước đó rồi, hai người hỗ trợ nhau cũng được, trong nhiều tình huống có thể xảy ra nguy hiểm liên lụy tới tính mạng đối phương, mọi người đều có thể bỏ lại người đó, sự cố phát sinh thường rất công bằng.

Quả thực lúc đó Tiểu Hoa cũng không thể phán đoán đúng tình huống xảy ra với tôi. Lúc đó có cần thiết trở về cứu người hay không? Tôi nếu là hẳn chắc cũng sẽ do dự.

Không khỏi lại nghĩ tới Bàn Tử và Muộn Du Bình, nếu bọn họ ở đây, con quái vật đầy người tóc kia trước khi làm lung tôi bị thương hẳn là đã bị bẻ gãy đầu, hoặc là tôi sẽ thấy Bàn Tử đạp lên những bình gốm kia mà lao tới khiến cho tất cả dưới chân đều dập nát, nhưng tôi chắc chắn sẽ được cứu.

Trong giây lát đó lòng tôi chộp toát ra một lỗi bản an cực độ, so với trước kia cảm giác càng thêm mạnh, tuy rằng chúng tôi giờ có ba người nhưng kỳ thật mình phải tự chịu trách nhiệm với bản thân, loại cảm giác này khiến tôi thấy rất khó chịu. Đồng thời tôi cũng đột nhiên ý thức được, vì sao Tiểu Hoa đối với việc tôi đây từng đi vào động cứu hẳn lại không lấy gì làm cảm kích, chỉ có tức giận.

Hẳn quen tự mình giải quyết những vấn đề bản thân gặp phải, trước khi hẳn làm việc này đã chấp nhận hậu quả nó đem lại mà không nghĩ tới bất kỳ sự trợ giúp hay cứu viện nào. Hẳn sẽ không vì bỏ mạng mình mà quay ra trách cứ bất kỳ ai. Cũng không vì ai bỏ mạng mà oán giận bản thân mình.

Đây là lão Cửu Môn sao? Trong lòng tôi có chút rét lạnh.

“Dây thừng này quá dài, cho dù là có kéo chặt hơn nữa, thể trọng chúng ta cũng sẽ khiến cho dây thừng trùng xuống hình cung, hai đoạn dây thừng cố định sẽ nhận áp lực rất lớn. Tôi không biết leo lên dây có bị đứt hay không nữa.” Tiểu Hoa nhìn tôi trông dây thừng mà ngăn cả người liền nói, “cho nên tôi mới buộc một đầu dây thật cao, như vậy áp lực sẽ tập trung lại ở một bên, chỉ cần có người để ý chúng ta sẽ có thể đoán được trước tình huống của sợi

dây.”

“Con mợ nó chứ, cậu nói nghe chuyên nghề quá.” tôi nói, “cậu đã nhìn thấy gì bên trong đó? Cơ quan này có hình dạng thế nào?”

“À.” Tiểu Hoa hơi biến sắc, “không biết phải miêu tả thế nào nữa, tôi chưa từng gặp qua thứ nào như vậy.”

Về mặt hẳn nói cho tôi biết tôi phải tự mình đi vào xem mới biết đó là cái gì, tôi thở dài một hơi, muốn đứng dậy xem thế trạng mình thế nào. Lúc này mới giật mình, khụy tay tôi đang đề lên cái gì đó, cúi đầu nhìn thì hóa ra là mảnh gốm vỡ kia.

Cùng lúc đó tôi thấy bên cạnh mảnh gốm có viết vài ký tự xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tôi nhớ là trước lúc hôn mê đã muốn lưu lại cho Tiểu Hoa lời nhắn, chính là dùng mảnh gốm này viết. Tôi vô cùng hoảng hốt nên cơ bản cũng chẳng biết mình có viết tin tức rõ ràng hay không, giờ nhìn thấy vẫn viết ra được vài ý.

Theo bản năng tôi nhìn thoáng qua bỗng thấy ngây ngẩn cả người.

Tôi phát hiện trên hàng ký tự xiêu vẹo đó số lượng rất nhiều, mà tôi cảm giác lúc ấy chỉ viết được vài chữ mà thôi.

Cầm đèn pin lên soi, liền thấy kia là một dãy số dài.

“1896528 02200059”

“Đây là cái gì?” tôi liền hỏi Tiểu Hoa.

“Đây chẳng phải là di ngôn của cậu sao?” Tiểu Hoa nói, “tôi còn tưởng đó là số thẻ và mật mã của cậu kia đấy.”

“Lời trăng trối của tôi?” tôi chẳng hiểu gì cả, thậm chí nói, tôi lúc đó căn bản không biết mình đã viết cái gì, hơn nữa tôi cũng chẳng hiểu vì sao lại viết ra những con số này?

Nhưng nhìn nét bút thì quả thực chính là do tôi vẽ ra, bút họa vô cùng liền mạch, tôi không thể không nhận ra cả bút tích của mình được. Vì viết rất ngoáy nhưng tôi vẫn ý thức được thực sự chính là do mình viết.

Khẳng định đây là do tôi trong lúc đầu óc mơ hồ viết ra nhưng vì sao lại là những con số này?

§49. Mật mã

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Tôi vô cùng kinh ngạc, bản thân không nghĩ nổi ra được vì sao mà mình lại viết chúng xuống, tôi nhìn tới cùng những con số kia, tôi thấy chúng cũng quen quen, dường như vẫn tồn tại trong trí nhớ của tôi.

02200059

Đây là mật mã để mở cái hộp đựng xà mi đồng ngư, nghe nói là được dịch ra từ trên sách lựa kia. Cho tới nay tôi vẫn chưa biết được nó có tác dụng gì, hơn nữa nó cũng chỉ xuất hiện vài lần, những lúc tôi ngẫm nghĩ về sự việc cũng từng xem xét những con số này có thực sự quan trọng hay không, nhưng đúng như Tú Tú từng nói, có vẻ là mình đang đọc ngược từ sau một quyển tiểu thuyết vậy, tôi không làm cách nào để biết được chân tướng của dãy số này.

Quan trọng nhất là trong thời khắc mất đi ý thức kia, tôi không nhớ là mình đã nghĩ về con số này. Khi ấy tôi đã suy ngẫm một lúc muốn nói cho Tiểu Hoa biết vài điều, nhưng tuyệt đối không phải là về những con số này.

Đầu óc tôi chẳng lẽ có vấn đề rồi sao? Tôi cảm thấy vô cùng kỳ quái, điều này khiến tôi thực sự không thoải mái.

Sau khi tôi đứng lên, Tiểu Hoa mới phát hiện sau lưng tôi cũng bị thương, hấn lắc đầu rồi lặng lẽ vừa băng bó cho tôi, vừa nói với người thủ hạ bên cạnh:

“Xem ra bà bà bên kia vẫn phải chờ thêm vài ngày, Tiểu Tam Gia bị thương cần tĩnh dưỡng đã.”

“Khỏi cần.” tôi nói, “tôi vẫn chịu được, cùng lắm là để lại sẹo thôi.”. Tôi không thể xác định vì sao mình lại đột nhiên nói như vậy, cảm giác mách bảo tôi không thể ngừng tiến độ để tĩnh dưỡng được, làm như vậy tôi sẽ lại đối mặt với những thứ mình đã viết lại kia, tôi biết là chỉ cần mình ngẫm nghĩ thật kỹ thì chắc chắn sẽ phát hiện ra vài điều gì đó mà bản thân mình không muốn biết.

Nói xong cũng không đợi tranh cãi thêm với Tiểu Hoa, khởi động khớp tay chân một chút xem chừng thân thể cũng không có trở ngại gì, liền khập khiễng bước tới phía trước thử độ chẵn chẵn của dây.

“Cậu không sao chứ?” Tiểu Hoa cảm giác được tôi không được tự nhiên, lại nhìn bằng ánh mắt kỳ quái hỏi tôi.

Tôi không đáp lời hấn, chỉ cười cười lấy lệ rồi thôi. Hấn nói: “vốn là đi vào trong đó thì không phải vấn đề gì lớn nhưng cậu nói là trên kia có rắn ròi

xuống, không thể không cẩn thận một chút.”

“Rắn nơi này không nhiều đâu, nếu không chúng ta đã sớm chết rồi, cậu không phải mang theo thuốc sao?” tôi nhớ tới trong thành tây vương mẫu, cũng là dùng lưu huỳnh để đuổi rắn, “bôi một lớp lên trên dây thừng đi, làm vậy đối với rắn tương đối hiệu quả.”

Tiểu Hoa càng thêm khó hiểu nhìn tôi, có điều hắn cũng không muốn truy vấn tiếp mà lập tức bắt tay vào chỉ dẫn cho tôi sử dụng dây thừng này như thế nào.

Cách dùng dây thừng làm cáp treo thế này vô cùng khó di chuyển, kỳ thực là muốn qua được chỉ có hai cách, – một là đi như xiếc trên dây, hai là treo ngược thân bò từ dưới. Rõ ràng là chúng tôi chỉ có thể chọn cách thứ hai.

Chúng tôi có mang theo trang bị leo núi, có thể giữ mình trên dây thừng được chắc chắn, làm vậy cũng có thể tiết kiệm sức lực khi nắm dây thừng, hơn nữa nếu cần nghỉ ngơi, chúng tôi cũng có thể buông hay tay để cho dây bảo hiểm giữ chúng tôi.

Tiểu Hoa là người thứ nhất vì hắn có thể trọng nhẹ, hắn vừa bôi xà dược (thuốc đuổi rắn) lên trên dây thừng, vừa hướng vào trong mà di chuyển như bay.

Sau mười phút hắn đã đáp xuống đầu bên kia, sau đó nháy hai ánh đèn pin báo hiệu.

Tiếp theo tới tôi đạp lên cái xác cỏ đã cháy thành tro kia mà leo lên ổ trục, thủ hạ của Tiểu Hoa buộc giúp chặt tôi trên dây.

Vết thương trên lưng vẫn đau rát, có điều trong thảo dược mà Tiểu Hoa băng bó cho tôi có thành phần thuốc tê, nên cảm giác đau đớn này không phải là không thể chịu được. Tôi cắn răng lấy lại bình tĩnh, sau đó bắt đầu leo lên.

Di chuyển ít tốn sức hơn so với tôi tưởng tượng, vấn đề chủ yếu là sợi dây hay bị lắc lư, chỉ cần tôi hoạt động mạnh một cái là sợi dây sẽ dao động rất lớn, cho nên lúc đó tôi không thể nào tiếp tục tiến hành động tác của mình, tôi chỉ có thể dừng lại, đi vài bước lại dừng lại, thấy có chấn động thì dừng lại.

Đèn pin tôi cắn trong miệng, soi lên trên khe hở treo những khối đá khổng lồ, chúng đã tồn tại ở đó từ rất lâu rồi, tôi nhìn không tới được nơi cao hơn nữa, nhưng có thể mơ hồ cảm giác được những xích sắt kia thực sự rất cổ, phải ép bản thân thôi không nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Không thấy con rắn nào rơi xuống, tôi di chuyển rất nhanh tới nơi mà Tiểu Hoa cho là kỳ quái.

Đèn pin ngưng tụ thành một vòng sáng chiếu đi liên phát hiện ở giữa khe đá có một nơi quả thực không có treo những khối đá khổng lồ mà lại có rất nhiều thứ bằng da thuộc. Tôi đã từng qua những xưởng gia công da thuộc nên có thể khẳng định được những thứ kia là da đã qua sấy. Nhìn màu sắc cũng có thể thấy chúng vô cùng cũ kỹ.

Tôi không dừng lại quá lâu, mà lại tiếp tục bò đi, sau hơn mười phút tôi thấy ánh đèn pin của Tiêu Hoa, từ một nơi rất gần soi về phía tôi, hắn nói với tôi:

“Lúc bước xuống cẩn thận một chút.”

Tôi quay đầu nhìn hắn, liền thấy hắn đang đứng ở cửa ra của khe đá, ánh đèn đảo qua bên dưới, tôi cũng phát hiện được dưới chân hắn hình như hơi ẩm ướt.

Thật cẩn thận cởi nút buộc trên dây thừng mà nhảy xuống, tôi gần như lập tức trượt chân ngã xuống nước, đầu cuối của khe đá này rõ ràng là một đầm nước.

Tiêu Hoa qua đỡ tôi dậy, giờ mới thấy nước chưa tới đầu gối tôi, hơn nữa đáy cũng không bằng phẳng, toàn bộ mặt đáy nghiêng như một cái phễu, dùng đèn pin soi đi có thể thấy đáy ở trung tâm thạch thất này vô cùng sâu, mà bốn phía lại cạn, đồng thời tôi còn thấy ở dưới nước giữa thạch thất có một thứ gì đó rất lớn.

Nước vô cùng trong nhưng lạnh kinh người, tôi phải cắn chặt răng mới có thể chịu được cảm giác lạnh thấu xương đó, chân cũng cẩn thận mà bước xuống, đi tới chỗ nước ngập hông thì có thể thấy rõ được hình dạng vật kia.

Đó thực chất là một vật thể không cách nào hình dung được, tôi chỉ có thể xác định nó làm bằng thanh đồng, nhìn qua giống như một tổ ong vò vẽ cỡ đại.

Vì ngoài những hoa văn cổ xưa bất quy tắc trên bề mặt của nó, còn có vô số những lỗ hổng, trong những lỗ hổng đó đều gắn liền với một sợi xích sắt xuyên xuống mặt đá dưới nước. Mà từ trong ổ trục cũng có vài sợi xích lồi vào những lỗ hổng trên cái tổ kỳ quái kia.

“OMG” (nguyên văn là trời ơi:D) tôi không thể tin vào mắt mình được nữa, “đây là một khối mô hình mật mã cỡ đại.”

§50. Hóa giải mật mã

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

“Những sợi xích kéo dài từ ổ trục kia chính là thứ dùng để khởi động cơ quan, chỉ có một sợi là mật mã chính xác, còn lại chắc chắn đều đại biểu cho sai lầm.” Tôi đếm một lát tổng cộng có năm sợi xích từ bên trong kéo ra.

Tôi vô cùng kinh ngạc vì cho tới giờ tôi cũng không ngờ là vào thời tTung Quốc cổ đại lại có thể thành thực kỹ thuật khóa mô hình như vậy. Nổi tiếng nhất Trung Quốc vào thời nguyên sơ về kỹ thuật khôi mô hình chính là in ấn, kỹ thuật khôi mô phỏng có thể khắc phục được những hạn chế về địa lý và sử dụng được nhiều lần, rõ ràng là cơ quan ở đây có thể dùng ở bất kỳ nơi đâu.

Tự nhiên tôi lại nghĩ tới bên phía Muộn Du Bình, hậu thế Trương gia lâu sắp đặt cơ quan xảo diệu như vậy, Tứ Xuyên và Quảng Tây hai bên tình hình địa chất, thời tiết, các loại nhân tố đều không giống nhau, cho nên muốn chắc chắn sắp xếp được ở cả hai nơi thì phải có cơ quan liên hệ đủ ổn định, nghìn năm sau cũng không bị hư hại.

Vì toàn bộ cơ quan này phục vụ cho con cháu của bọn họ nên bất luận là bộ phận nào xảy ra vấn đề trước cũng có thể khiến cho con cháu bọn họ bỏ mạng.

Nếu là thợ thủ công bình thường chỉ có thể dùng kỹ thuật xảo diệu thì căn cứ vào hai nơi sẽ cố gắng hết sức mà thiết kế ra hai cơ quan thích hợp. Nhưng trong thời kỳ cổ đại kia không thể sử dụng cách đó, vì ngày đó thợ thủ công hoàn toàn không thể tính ra nổi là mấy trăm năm sau sẽ phát sinh tình huống gì, cho nên phải tự dựa theo phong thủy mà thiết kế cơ quan, là hai thứ hoàn toàn bất đồng.

Mà khôi mô phỏng này cũng không giống như vậy, nó có thể bảo đảm ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào ai rơi vào đây cũng đều có hiệu quả giống nhau, đó là lý do vì sao mà đi ăn KFC quán nào cũng có hương vị giống nhau, in ấn chất lượng cao đảm bảo một bản ký tự được đập ra nhiều lần.

“Tính sao đây.” Tiểu Hoa không hiểu lắm.

Tôi nói: “cổ nhân có thói quen suy xét mang tính thực dụng, ví như nói trước kia thuật in ấn một quyết sách cần phải khắc một bản hoàn chỉnh, sử dụng xong rồi thì thôi, có thương nhân xuất bản cảm thấy như vậy rất phiền hà nên phát minh ra kỹ thuật in ấn tiên tiến, như vậy người đó có thể bỏ bớt đi một nửa số thợ thủ công điêu khắc, chỉ chừa ra vài người tốt nhất để dùng, không sử dụng tới sức người mà bằng khôi mô hình, cổ nhân có thể đoán được trước một lượng nhân công để có thể điều chỉnh.”

Nếu thợ thủ công đã sử dụng khối mô hình tại đây, như vậy làm tôi liên tưởng tới một nguyên nhân đó là bọn họ không muốn nhắm vào tất cả các mắc xích khác nhau liên quan tới cơ quan sắt này, như vậy có một khả năng rất lớn là tất cả cơ quan tại đây cùng với cơ quan bên Quảng Tây kia đều sử dụng một vật như hình tổ ong này, nếu như Muộn Du Bình phá vỡ tảng đá đó, anh ta khả năng sẽ nhìn tới thứ giống như của chúng ta bên này.

Người thiết kế ra Trương gia lâu đã lựa chọn rất kỹ càng lối kiến trúc cho tòa nhà này trước đó rồi mới sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo, hơn nữa nếu cơ quan này vận hành tốt thì bọn họ chỉ cần chọn ra một địa điểm phù hợp sau đó đào ra vài cái động, đưa những khối trang thiết bị mô hình này vào trong là được.

“Tôi hiểu được phần nào ý cậu nói rồi.” Tiểu Hoa nếu so với Bàn Tử thì rõ ràng sẽ thấy hẳn hiểu suy nghĩ của tôi hơn, “quái nhỉ, nơi này có chút kỳ quái lắm, cậu nói là Trương gia lâu có thể di chuyển được.”

Tôi gật đầu: “khối mô hình có ưu điểm lớn nhất là có thể tháo ra đồng loạt rồi mang đi, cậu xem Phong Cách Lô sẽ thấy trong đó có một vài dấu hiệu liên quan tới, xích cùng dụng cụ tại đây làm hoàn toàn bằng sắt, chỉ có duy thứ này được chế tác từ thanh đồng, chứng minh là trong lịch sử, quan tài tổ tiên của Trương gia đã từng hơn một lần đổi vị trí, nơi gọi là Trương gia lâu khẳng định chỉ là lần cuối cùng của bọn họ.”

Tiểu Hoa cười sâu xa: “tôi lại phát hiện ra thêm một nguyên nhân mà bà bảo tôi mang theo cậu, trong lĩnh vực này cậu quả thực cũng rất thông thái đấy.”

Tôi cười toét miệng, thầm nghĩ những lời này sao nghe như là trước đây hẳn cơ bản là chưa từng nghĩ sẽ ở cùng một nhóm với tôi.

Tôi ngồi xổm xuống cầm đèn pin soi lên bề mặt thứ kia: “tôi nghĩ, Phong Cách Lô chỉ là một thương nhân nhận thầu khoán thôi, đám người bọn họ nếu nói là Trương gia, từ lúc xây dựng lên Trương gia lâu cho tới lúc sắp đặt quan tài, ngoài ra thì bọn họ cũng không tham dự gì hơn nữa.”

“Lúc cuối đời Lô Tư Khởi đúng vào thời kỳ Từ Hi thái hậu, rùng vàng biển bạc nước đại Thanh đã bị bà ta tiêu xài tới cùng cực rồi, gia tộc Lô Thị rất lớn giao du rộng, cho dù là có được tài trợ hay là vốn tự thân thì đều đủ khả năng để bọn họ ra tay giúp đỡ Trương gia xây mới phần mộ tổ tiên.”

“Đúng vậy, có lẽ mỗi lần Trương gia xây dựng lại phần mộ tổ tiên, vì những tòa cổ lâu đó đều thi công vô cùng quý dị khó mà tiến vào được, nên không thể không tìm kiếm thợ thủ công tốt nhất đương thời.”

“Vậy nếu như bọn họ là vào thời Nguyên mạt Minh sơ (cuối nhà Nguyên đầu nhà Minh), nói không chừng cũng sẽ liên quan tới Ônng Tàng Hải.”

Tiểu Hoa nói.

Tôi gặt đầu, rất có khả năng, chỉ cần gia tộc này thực sự có lịch sử sâu xa như vậy. Hơn nữa tôi tin là theo phương tiện giao thông phát triển, hai địa điểm càng thêm tách xa nhau, có lẽ thời điểm ban đầu sơn động đặt “chìa khóa” này và Trương gia quần táng chỉ cách nhau có một quả núi. Sau đó từ từ biến thành một tỉnh, lại là khoảng cách từ Tứ Xuyên tới Quảng Tây, nếu hậu duệ Trương gia còn tồn tại thì cứ như vậy có thể sẽ chuyển ra tận nước ngoài. (anh tính cấp số mũ à:D Tung Của to vậy, ra nước ngoài làm thao được.)

Đây cũng là cách mà tôi lý giải mỗi nghi hoặc khác, tôi vẫn không cách nào quyết định được, những thứ kia rốt cuộc là từ triều nào, nếu cứ suy như vậy thì nơi đây từng trải qua nhiều năm tu sửa, sẽ lưu lại vài dấu vết của những triều đại khác nhau, cơ bản là không thể đoán được.

“Không nói tới những thứ đó, cậu thông minh như vậy có thể đoán được trong những xích sắt này cái nào mới là cái chính xác không?” Tiểu Hoa hỏi tôi, “hay là chúng ta chỉ cần thử từng cái một là sẽ biết. Lý do có năm sợi xích sắt này là để nếu chúng ta chọn nhầm thì cơ quan trên kia sẽ khởi động, con heo trên kia sẽ bị bắn cho thành con nhím, hoặc là có khả năng khác, nhưng chúng ta trong này sẽ không việc gì.”

Trên lý thuyết thì chỉ cần cắt đứt cả năm sợi xích sắt này sau đó ra ngoài là được nhưng tôi không biết cơ quan trên kia được sắp xếp như thế nào, nếu có một phiến đá lớn đổ xuống phong bế chúng tôi ở trong này vậy hẳn là chết chắc rồi.

“Thường thì mật mã sẽ có hạn chế lần chọn nhầm, chỉ tới khi vượt quá số lần sai nhất định mới xảy ra trừng phạt, có điều cố nhân không được nhân từ như vậy. Nơi này cũng không được sử dụng thường xuyên, cho nên chỉ cần sai một bước có thể mất mạng. Chúng ta phải biết xác thực sợi này đúng mới được động vào.”

“Làm thế nào biết được, tiên sĩ Tiểu Tam Gia.” Tiểu Hoa nhìn tôi, “tôi nghĩ mình nên mở một lớp trong lão Cửu Môn này gọi là “trộm mộ học thuật”, mời cậu tới để giảng dạy mấy buổi.”

Trong lòng tôi bật cười, có đôi lúc quả là cũng thích lên mặt dạy đời, đặc biệt là lúc đã nghĩ thông suốt một chuyện gì đó, cuối cùng thì tôi cũng muốn mình nói điều đó ra cho ai đó để người ta cũng cảm thụ được cảm giác giống mình. Trước kia có Bàn Tử là thường xuyên đột phát kỳ tướng (nghĩ ra những thứ bất thường), không có người phân tích tình hình cùng tôi, nhưng Tiểu Hoa thì có thể, cho nên tôi nói với hắn có phần hơi nhiều. Trước kia tôi cảm thấy làm vậy nghe có vẻ hơi thất lễ, nhưng nhiều lần sau tôi thấy cũng không gì mấy.

Tôi nhìn toàn bộ tổ ong, liền rơi vào trầm tư, ngẫm nghĩ xong tôi hỏi hẳn: “theo quy định của cậu thì phải làm thế nào?”

“Biết nói sao bây giờ? Khôi mô hình? Giống như cậu nói đây, tôi trước kia chưa từng được nhìn qua thứ này. Chúng tôi thường phải tìm hiểu kỹ cách nào không thể khởi động trứng cơ quan sau đó mới phá bỏ nó. Quy định của chúng tôi là phải thấy được cơ quan đó vận hành như thế nào. Cho nên nếu cho chúng tôi thực hiện, hẳn là sẽ phải gỡ tung cái tổ ong vò vẽ này ra.”

Toàn bộ quả cầu thanh đồng này hoàn toàn được đúc kín lại, không thể nào mở được ra hơn nữa tất cả nơi đây đều là nước, chúng tôi không có nhiều thời gian mà mạo hiểm, huống hồ mở ra sau chúng tôi cũng có thể làm hỏng luôn hoạt động bên trong của nó, giống như là hời còn nhỏ tháo cái đồng hồ báo thức ra làm bánh răng bánh lợi rơi đầy đất, không thể khôi phục nó lại như cũ được.

Tôi cố gắng lặn xuống nước Tiểu Hoa giúp tôi chiếu sáng, tôi mò tới xem mấy sợi xích sắt kia, chúng hoàn toàn giống nhau, chắc chắn bất luận là cơ quan hay là sợi xích chính xác đều chưa được dùng tới lần nào.

“Nghĩ vậy làm gì, cậu xem chúng ta ở trên kia nhìn thấy nhiều người chết như thế, đều là chết do tóe chúng ta cũng không hề phát hiện ra dấu vết khởi động cơ quan gì cả. Nếu thế hoặc là lão Cửu Môn trong này chưa làm được gì cả, chỉ mới đánh cắp sách cổ, hoặc là không phải như vậy, cạm bẫy được đặt tại đây có tính hủy diệt.” Tiểu Hoa nói.

Tôi hiểu được ý của hẳn nhưng hiện giờ cũng chưa nghĩ ra giả thiết gì: “đây không thể chỉ dựa vào phán đoán, nếu bọn họ thật sự chưa hành động gì thì sao?”

“Không thể nào, tôi biết Lão Cửu Môn, biết nhóm người đó, trừ khi bọn họ tại đây gặp phải chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp khiến cho bọn họ sợ tới mức hồn phi phách tán, tôi nghĩ không ra đó là tình huống gì, căn cứ trực tiếp chính xác nhất là mặt bàn thiết đầy máu kia.”

Tôi ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy có chỗ không đúng: “nói vậy cũng không hợp lý, cơ quan thiết trí nghiêm mật như vậy chắc chắn sẽ có đề phòng trộm cực đáng sợ, mật mã cổ đại không tới mức quá phức tạp, nếu có ai đó đã từng thử qua một lần thì rất có thể sẽ tìm được ra, sắp đặt cơ quan nghiêm mật như vậy thành ra vô nghĩa. Nhưng cậu nói cũng có lý, nếu chỉ là cơ quan bình thường Lão Cửu Môn hẳn sẽ không thể bị dọa tới mức bỏ chạy, lão thái thái nói rằng nơi đây từng xảy ra biến cố rất lớn, tổn thất nghiêm trọng, nếu chỉ là do mấy con rắn hoặc trùng độc, hoặc là phi tiêu đá tảng gì đó thì với quy mô của bọn họ, không thể làm thành như vậy được.”

Tiểu Hoa gật đầu: “ví như đồng tóe đen kia, ngay cả ngoài chúng ra thì

với quy mô đó -”

“Có khi đã phát sinh ra chuyện tôi từng trải qua tại Sái Đạt Mộc, bọn họ thậm chí có thể đem những bình chứa tóc đen này đi thiêu hủy, sau đó cẩn thận di dời từng bình từng bình một ra ngoài, cho vào trong rương thủy tinh đậy kín lại, đóng gói gửi cho viện bảo tàng quốc gia. Vì thế những uy hiếp trực tiếp kia đối với bọn họ cũng không coi là nguy hiểm, thậm chí nếu có con khủng long nào xuất hiện cũng sẽ lập tức bị súng bắn tới chết. Nhưng mọi thứ trong động này dường như không có cái gì bị phá hỏng, bọn họ lại sử dụng phương thức rất dã man, vì sao chứ?”

“Cậu rốt cuộc là muốn kết luận điều gì?” Tiểu Hoa có phần mất kiên nhẫn.

“Tôi hiện tại chỉ có thể giả thiết trên một vài chi tiết, ví như là vì sao bọn họ không xử lý hết mớ tóc kia đi, bọn họ có nhiều người như vậy, nhiều thời gian như vậy, hơn nữa muốn vũ khí gì cũng có. Nhưng bọn họ vẫn không hề động thủ, rõ ràng chỉ có một khả năng, là bọn họ không cần làm gì cả.” Tôi nói, “những tiền bối đi trước của chúng ta, bọn họ cơ bản không hề động vào những bình gốm này một lần nào cả.”

Tôi đại khái có thể tưởng tượng ra ngay tình hình lúc đó, bọn họ không để ý tới mớ tóc, mà bình này cũng không hề bị phá vỡ cho nên biến cố cuối cùng bọn họ gặp phải không liên quan tới những bình gốm này.

Cũng phải nói thêm là lão bà bà từng nói chuyện xảy ra tại nơi này khiến bọn họ thất bại thảm hại không phải là đe dọa thực tế, nhất định không phải là do ám tiễn, đá rơi.

Có thể khiến cho Lão Cửu Môn với quy mô như vậy phải nhận tổn thất nặng nề, không hẳn là do nguyên nhân vật lý, mà có thể là do tổn thương về tinh thần.

Biến cố bọn họ gặp phải nhất định là chuyện khiến cho bọn họ không thể lý giải được. Không thể lý giải nên dẫn tới không cách nào phòng ngự kịp.

Tôi nói: “bọn họ nhất định đã chuẩn bị tốt hết thảy sau đó khởi động cơ quan, nghĩ rằng bản thân có thể ứng phó được nhưng chẳng ngờ là chuyện lại không như trong tưởng tượng, hoàn toàn khác với những gì họ suy diễn.”

Tiểu Hoa vẫn ra vẻ mê man, tôi liền ví dụ: “nếu cậu khởi động cơ quan, sau đó có một loạt những mũi tên phóng tới chỗ cậu, cậu có thể dùng lá chắn, nếu có bánh tông xông tới cậu có thể dùng ak47 mà tĩa cho nó phải lùi lại, nhưng nếu đột nhiên xảy ra chuyện khiến cậu không tài nào hiểu được, cậu sẽ không kịp trở tay thay quần áo (không kịp ứng phó:D). Ví như là cậu khởi động cơ quan.” tôi ngừng lại một chút, “sau đó cậu liền biến mất, không xuất hiện lại được nữa.”

Tôi trước kia từng nghe nói ở vùng núi Chiết Giang từng phát sinh ra

những sự kiện mất tích vô cùng kỳ quái, có một đội kiểm lâm mất tích trong núi, sau đó chính phủ cử một đội khác lên núi tìm kiếm, sau lại mất tích thêm ba người nữa, đành vừa cưỡng chế vừa động viên quần chúng tham gia, tiếp đó lại có người biến mất. Những người này từ đó về sau không còn xuất hiện, gần như là tìm kiếm cách nào cũng không có kết quả, những cụ già sống trên núi có nói đó là do sơn bà bà bắt đi, cuối cùng bộ đội đành rút khỏi núi mà không giải quyết được gì.

Lúc ấy tuần núi thực rậm rộ, nếu có sơn bà bà thật, mà với hình dạng và áo váy dài lướt thướt thì cũng sẽ bị san bằng ngay. Chỉ là không thể giải thích được mới khiến cho cái lực lượng muốn tiền có tiền, muốn người có người (lực lượng nhà nước hô gì được lấy) phải lùi bước.

“Đương nhiên vào thời điểm đó thì tình hình có thể là quý dị hơn.” tôi nói, “vì Kim Vạn Đường từng kể, có rất nhiều người dày mình vết thương cùng máu chảy được đưa xuống, những người này sau đó đều chết, nhưng chúng ta không hiểu được là nếu căn cứ vào những gì lão bà bà nhận định là xác thực, thì chúng ta cũng không thể nào tiếp tục suy đoán được nữa.”

“Được rồi.” Tiểu Hoa mỉm cười, “cậu nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn cho tôi biết không được tùy tiện khởi động cơ quan này. Tôi đồng ý, nhưng điều này không giúp gì được trong hoàn cảnh chúng ta, hiện tại tôi bị cậu nói cho tới ngay cả thử cũng không dám rồi.”

Nước lạnh như băng khiến vết thương sau lưng tôi đau đớn, tôi có phần chịu không được nữa, lão đảo về sau vài bước, có thể cảm giác lưng mình lại bắt đầu đau rát, rõ ràng là thuốc tê đã mất đi hiệu lực. Tới lúc đó tôi mới thấy được từ trong tổ ong kia có hơn mười sợi xích sắt cỡ nhỏ nữa.

Những sợi xích sắt này rõ ràng nối với bộ phận cơ quan cuối cùng, chúng cùng với mười mấy lỗ hồng trên vách động nối liền với nhau, tôi tin là chỉ cần kéo mấy sợi xích to kia là những sợi xích nhỏ này sẽ có biến động.

Tôi nhìn hai bên một chút, ngay lập tức liền ý thức được phải làm thế nào, thực ra chuyện này rất đơn giản.

Đối với một cơ quan thì chỉ có hai lựa chọn là đủ. A là tiến hành các bước một cách chính xác, cơ quan khởi động chế độ thưởng, B là tiến hành sai trình tự, cơ quan khởi động chế độ trừng phạt.

Nói này có ba sợi xích sắt, chúng sẽ được ổ trục kia kéo đi, dựa theo trình tự di chuyển mà hình thành ba mã số, sau đó thì cơ quan tổ ong này sẽ bị tác động, kéo theo đó là những xích sắt lồi với vách động cũng di chuyển theo, khởi động chế độ thưởng phạt.

Vậy thì thật là đơn giản, phần lớn động chạm lung tung đều sẽ dẫn tới sai lầm, chỉ khi nào chạm được chính xác mới có thể khiến nó khởi động. Vì thế

chúng tôi chỉ cần chém đứt hết tất cả những sợi xích sắt này là có thể thí nghiệm vĩnh viễn, phần lớn những lần thử chúng ta đều làm sai trình tự, trình tự nhầm sẽ có thể thấy ngay được.

Tuy rằng có tới năm sợi, năm con số mật mã xếp thành một trật tự nhưng vẫn có chút phức tạp, nhưng so với khóa mật mã hiện đại thể loại linh hoạt này thực không thể xem thường được.

Tiểu Hoa bật ngón cái bảo tôi thực thông minh, tôi không ngờ nổi là hẳn lại không nghĩ ra được, qua vồ vồ hẳn.

Tiếp theo là tới việc phải dùng thể lực cùng cẩn thận, chúng tôi trước phải đánh số lên tất cả những sợi xích này, sau đó dùng cưa kim loại từ từ cắt đứt, ở đầu hai vết cắt đánh thêm ký hiệu, tránh xảy ra nhầm lẫn.

Sau đó chúng tôi từng bước từng bước thử theo trình tự, quả nhiên hoàn toàn đúng như tôi nói, kết quả là phần lớn sau khi kéo, những sợi xích nhỏ đều bị cùng một trình tự tác động, tổng cộng là có hai mươi ba sợi, thứ tự của sợi trùng phạt trình tự là: bốn, năm, tám, mười hai, hai mốt.

Cuối cùng chúng tôi cũng phát hiện một lần giật dây khác với trình tự trùng phạt.

Tiểu Hoa ghi xuống, sau đó leo lên kéo mấy sợi xích thêm một lần nữa để thử lại.

Nhìn sợi xích nhỏ bị kéo đi trong giây lát, tim tôi tưởng như nhảy tới tận cuống họng, lập tức chúng tôi chột nghe thấy trên vách tường truyền tới tiếng chuyên động, âm thanh nặng nề xưa cũ vọng lại.

Thanh âm giằng co hơn năm sáu phút, sau đó thì ngừng tôi nhìn qua Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng nhìn lại tôi, chúng tôi đều vẫn còn sống, không có chuyện gì xảy ra cả.

Chúng tôi đều hiểu là mình đã thành công rồi, mặt trên trong thạch thất nhất định đã xảy ra biến hóa gì đó.

§51. Sự thành công

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Chúng tôi thu dọn đồ đạc, lão đảo bò trở lại thạch thất, lập tức liền thấy được chỗ thay đổi.

Trên vách đá của thạch thất tôi thấy những hốc đá chứa cỏ thư xuất hiện biến hóa. Có vài phù điêu từ bên trong hốc đá được đẩy ra, lại có vài chỗ không có gì.

Toàn bộ vách đá biến thành một bức đồ hình được ghép lại hết sức kỳ quái, mảnh có mảnh không, chỗ trống vẫn hoàn trống.

“Đây là đáp án chính xác sao?” tôi lầm bầm.

Tiểu Hoa ngã ngồi trên mặt đất, vặn nắp chai rượu uống lấy vài ngụm: “phí công chúng ta vất lộn lâu như vậy, đáp án này nhìn qua thực chất cực kỳ là đơn giản.”

“Có ý gì vậy chứ?” tôi ghé sát vào nhìn.

Hắn trầm mặc không nói gì, tôi muốn suy nghĩ tiếp nhưng lại thấy không còn chút khí lực nào, đầu óc hoàn toàn bất động.

Trầm mặc một lát, hắn xoa huyệt thái dương rồi lên tiếng: “có nghĩ tiếp cũng vô dụng thôi, tới bước này rồi kỳ thật chúng ta cũng chẳng còn liên quan gì nữa. Đây là gợi ý từ bên Quảng Tây kia, nếu có thể đây là kế quả duy nhất rồi. Chúng ta thử nhớ lại toàn bộ quá trình, xem có gì sơ suất không, nếu không thì cứ thế mà gửi đi thôi.”

Tôi hiểu ý hắn, “gợi ý” chúng tôi có được, lại cách nơi tiên hành tới cả nghìn dặm, không ở hiện trường nên chúng tôi có muốn lo lắng tiếp cũng là vô dụng.

Vì thế đành ngồi xuống, hai người trong lòng chậm rãi nhớ lại toàn bộ quá trình một lượt, cuối cùng chúng tôi nhất trí xác nhận, không có vấn đề gì cả.

“Nếu làm như vậy mà vẫn còn sai lầm thì chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo thôi.” Tiểu Hoa lấy ra máy chụp ảnh bắt đầu chụp, đem toàn bộ chi tiết trong thạch thất này chụp lại.

Tôi ở bên cạnh, trong giây lát liền buông lỏng cảnh giác, chung quy thì nơi đây so bất kỳ lần mình đi du lịch nào cũng thực thoải mái, như vậy công việc báo cáo lại có thể giảm đi một đoạn.

“Cậu thử nói xem, những hậu duệ của Trương gia, vì sao lại phải khiến sự tình trở lên phức tạp như vậy chứ?” Tiểu Hoa nói.

“Tuyệt đối không phức tạp đâu, nếu tự cậu suy xét một chút, sẽ thấy đây

là phương pháp duy nhất. Cậu thử nghĩ xem, nếu trong thời cổ đại chúng ta nhất định sẽ bó tay đầu hàng với vấn đề này, cậu vẽ lại những thứ này, sau đó phóng ngựa đi từ Tứ Xuyên tới Quảng Tây, lúc ấy hai nơi này đều là rừng sâu núi thẳm, không có đường xá gì cả, cậu có biết là cần bao nhiêu thời gian để di chuyển không?” Tôi nói, “không dưới một năm, hơn nữa còn hồ báo, hổ phi cường đạo, con mợ nó, Quảng Tây bên kia ngày trước cơ bản là thuộc khu không người, là nơi lưu đày của phía Nam, mà còn thêm cả hắc hồ Khương phiên (không biết là chỉ bộ tộc người khương dữ như hồ hay là ngoài hồ đen còn có cả bộ tộc người Khương:D), cho nên trên thực tế, vào thời gian đó muốn tới được Trương gia lâu này là điều không thể, huống chi, cậu đừng quên đây là một lăng mộ di động.”

“Vậy hậu thế Trương gia bản thân họ cũng không phải vô cùng nguy hiểm, nhờ may trên đường đi con cháu của bọn họ chết mất vài mạng, vì sao họ nhất định phải đưa toàn bộ mộ táng tổ tiên lên tới cùng nhau chứ? Sao không dừng việc di chuyển lăng mộ này lại?”

“Tôi nghĩ là việc đó không thể không làm.” tôi thở dài.

Ảnh chụp được đưa vào máy tính, rồi sử dụng mạng điện thoại công cộng ở thị trấn gần nhất gửi sang Ba Nãi Quảng Tây, sau đó sẽ có thủ hạ từ bên kia đưa tới tay lão bà bà,

Tôi không biết bọn họ nhìn tới những bức ảnh này xong sẽ có cảm giác gì, nhưng chắc chắn là giống như chúng tôi lần đầu nhìn thấy những bức hình bọn họ gửi tới. Mà tiếp theo đó là một quãng thời gian dài chờ đợi.

Chúng tôi không có gì để làm, tôi ngồi giữa không trung nhìn ra tòa tuyết sơn xa xa, nơi đó như huyền cảnh ẩn hiện trong mây trời dưới ánh hoàng hôn, thấm đượm tiên khí và gió ẩm, lại cùng với Tiểu Hoa nói vài ba câu chuyện phiếm.

Tiểu Hoa rõ ràng biết tôi trước kia, chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện, chuyện hồi còn bé, chuyện sau khi tách nhau ra rồi chuyện cậu ta học diễn kịch, khi thì tán gẫu cười ha ha, khi lại cảm khái ngàn vạn sự. Vì chúng tôi có cảnh đời giống nhau, thậm chí tính cách cũng rất tương đồng, hẳn vì liên quan tới gia đình nên không thể không kể thừa gia tộc mình.

“Ông trời thật công bằng, tất cả mọi người đều cho rằng Giải gia là một gia tộc lừng lẫy không thể gục ngã, nhưng chẳng ai ngờ được, kiêu như chúng tôi bị nguyên rửa vậy, những người chú của tôi thì lần lượt ngã bệnh mà chết, ông nội tôi cuối cùng rồi cũng mất theo, toàn bộ gia tộc chỉ còn lại mình tôi, vì thế mà nữ nhân trong nhà người thì ra ở riêng người thì đi tái giá, quyền đặt vào trong tay tôi, kỳ thực cục diện hỗn loạn lắm.” Tiểu Hoa uống một chung rượu, tựa lên vách đá, “cậu nói cậu từ nhỏ đã tiêu dao tự tại nên nhiều chuyện rất thiếu kinh nghiệm, thực ra đó cũng là một may mắn

của cậu đây. Sau khi ông nội tôi mất, Giải gia đã gột rửa sạch sẽ chẳng còn tiếng tăm gì để nhắc tới, mẹ tôi vẫn cố gắng duy trì thể diện của Giải gia, tôi được gọi là thiếu gia từ khi mới tám tuổi.” Hấn dừng lại một lát, “những chuyện cậu không có kinh nghiệm, tôi lại có, nhưng cậu nhất định phải tin tôi, những kinh nghiệm này, thực sự để trải qua được cũng chẳng thoải mái gì đâu.”

“Một khi Giải gia bị lật đổ, cây đổ bầy khi tan, vô số người tới tìm bọ tôi gây phiền toái, cũng may là ông nội tôi làm việc vô cùng cẩn thận, trước khi nhắm mắt xuôi tay đã chuẩn bị hết thảy, ông sắp xếp cho tôi đi theo Nhị gia khắp nơi học hí kịch, đây xem như là trường hợp trưởng bối thu nạp văn bối. Giải gia còn giữ được sản nghiệp hiện giờ đủ để tôi có thể theo học từ tám tuổi tới năm hai mươi sáu tuổi, đều là dựa vào sắp xếp của ông nội tôi trước khi ra đi, muốn nhờ Nhị gia bảo vệ giúp.” Hấn nói, “cậu không biết nên tôi muốn nhắc nhở cậu, nếu cậu đã thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này thì đừng nghĩ cách tiến vào lần nữa, người trong này ai cũng không phải là người tốt.”

“Vậy rốt cuộc là cậu được coi là người tốt hay người xấu vậy?” tôi hỏi.

“Cậu thử nói xem?” hấn nhìn về phía tôi, sau thì thở dài, “cậu cho rằng là một người tốt mà nghe tới người bạn nối khố của hấn gặp chuyện sinh tử chưa biết thế nào, nhưng hấn lại không thêm để ý tới, trước vẫn là hoàn thành chuyện của mình rồi sau mới tính cách giải quyết sao?”

“Tôi nghĩ đó là do rèn luyện thôi, hơn nữa chúng ta cũng chưa quá thân thiết nữa.”

Hấn cười khò: “đúng vậy, đó là gia quy của nhà chúng tôi, ông nội tôi là người thực thông minh, ông luôn tính toán tới tất cả mọi thứ, tôi không dám nghĩ là ông sai lầm, cậu có biết trước đây tôi đã gặp chuyện như vậy bao nhiêu lần rồi không? Rất nhiều lần tôi đều nghĩ nếu mình không nghe lời ông nội, mà lập tức quay về, những người đó liệu có thể được sống không?” Nói xong chính hấn lại cười, “một khi cậu đã nghĩ như vậy, mà cậu lại không thể có bằng hữu được, vậy nếu cậu và hấn trở thành bằng hữu, chuyện như vậy xảy ra cậu sẽ rất đau lòng. Nhưng đã không đau lòng, thì có thể thoải mái mà vứt bỏ người khác, tôi không thể cùng bất cứ ai trở thành bằng hữu được. Nghe có phần quái dị lắm đúng không?”

Tôi không biết nên hiểu lời hấn nói như thế nào đây, chỉ đành cười khan vài tiếng.

Hấn nói: “có điều đó đều là những suy nghĩ của tôi trước đây, giờ lớn rồi, rất nhiều chuyện đã nghĩ thông suốt.” Nói xong hấn thở dài, giờ bình rượu lên hương tới tôi ý bảo: “cho nên, Tiểu Tam Gia, cậu đi với tôi thì phải tự mình chăm sóc bản thân thôi.”

Tôi đáp lễ, cảm giác trong lòng hẳn cũng không quá mức chua xót, quả thực nhiều lúc tôi cũng có cảm giác này, thỉnh thoảng cảm khái một chút, nhưng những thứ có thể thay đổi được thì không nhiều, nên đành để ra sao thì ra.

Cứ như vậy mà tranh luận, nói đông nói tây cũng qua hết năm ngày, bên Quảng Tây mới có tin tức phản hồi.

Thứ chúng tôi thấy được nhiều hơn là so với những bức ảnh chúng tôi chụp để gửi đi, trong giấy lát tôi tự hỏi không biết bọn họ có thể từ đó mà vận dụng được không.

Trên vách đá bên Muộn Du Bình cùng với bên chúng tôi ở đây dường như là tương đồng, cạo sạch toàn bộ bề mặt của lớp phù điêu, hóa ra bên ngoài nó có phủ một tầng gì đó rất giống đá. Ở phía sau ảnh chụp có người viết là nó được làm từ hỗn hợp của lòng trắng trứng trộn với phân ngựa, dính lên trên một khối đá lớn bằng phẳng, phía sau mới là đồ án đích thực.

Điều này giải thích vì sau nhìn phù điêu lại xơ xài như vậy, đó là do loại chất liệu này không thể tạo hình được đa dạng.

Sau khi làm bong hết lớp vật chất bên ngoài, chỉ có vài chỗ trên khối đá là thực sự được điêu khắc. Những bộ phận còn lại cạo không hết được, qua so sánh đôi chỗ liền phát hiện, vị trí của lỗ hổng trên đó và tại nơi đây trung khớp với nhau.

Hơn nữa, những thứ này thực sự được khắc chi tiết trên mặt đá, có vẻ như là một cái nút bấm để cho người ta ấn vào trong phiến đá, bọn họ dựa theo những bức ảnh mà chúng tôi gửi tới từng bước từng bước ấn vào trong, sau đó tôi thấy một bức ảnh chụp Bàn Tử bật ngón cái đứng ở phía trước tảng đá. Từ giữa khối đá khổng lồ hình thành một khe nứt đủ một người có thể len qua. Đằng sau tấm ảnh viết: chuẩn luôn!

Tôi và Tiểu Hoa vỗ tay tung bừng, nhưng chúng tôi lập tức lại phát hiện, ở những bức hình sau ngoài ảnh của anh ta ra thì còn có một bức tường đá như vậy nữa.

Phụ đề đằng sau bức ảnh càng thêm ngắn gọn: sau bức tường đá thứ nhất bốn trăm thước, xuất hiện bức tường đá thứ hai, mời tiếp tục cố gắng.

Trong hình lại xuất hiện rất rất nhiều hình vẽ chạm khắc.

Tôi và Tiểu Hoa cười khở, có điều lần này chúng tôi cũng không có nghi ngờ gì nữa, vì dù cho trong hình là cái gì thì chúng tôi cũng không cần thiết phải giải đáp nó, chúng tôi chỉ xuống dưới kia, đi tới dãy hành lang thứ hai để khởi động cơ quan trong đó, làm như lúc trước là được.

Nếu như trong tiểu thuyết thì có thể trong lúc đó sẽ xảy ra chút biến cố,

nhưng sự thật so với tôi tưởng tượng nhẹ nhàng hơn nhiều. Lần thứ hai chúng tôi chuẩn bị càng thêm chu đáo, trong ngày thứ hai liền sắp xếp ra được gợi ý trên bức phù điêu tiếp theo, ba ngày sau đó, bọn họ mở được tường đá thứ ba, trong quá trình cũng không phát sinh biến cố gì.

Sau khi tháo gỡ được chướng ngại thứ ba, chúng tôi lại nhận được phản hồi, căn cứ vào số lượng cơ quan mà tôi biết được đây hẳn là cửa cuối cùng. Sau khi bọn họ đi vào chắc chắn sẽ đối mặt với Trương gia lâu, bọn họ trong thạch thất có thu thập được vài thứ, cuối cùng nhìn tới những phù điêu này quả thực có phần không thể tin được là hết thảy mọi sự đã hoàn thành rồi.

Tôi chưa từng được trải qua cảm giác thư thái nào như vậy, cũng chưa từng được tận hưởng cái cảm giác thành công, từ bé tới giờ tất cả mọi người đều cho rằng tôi là người không thể làm lên đại sự. Giờ tôi mới thực sự chứng minh được rằng bản thân cũng làm được, hơn nữa cái cảm giác thành công này thực sự rất thoải mái. Xem như tôi cũng hiểu được vì sao vẫn có người bất chấp tất cả để theo đuổi thành công.

Tiểu Hoa cũng thật cao hứng, trong lòng đã buông rơi được tảng đá nên giờ chỉ cần chờ bọn họ bên kia gửi tin tức về là được.

Chúng tôi xác định không cần phải ở lại nơi này, nên đã di chuyển xuống dưới chân núi, nếu có tin tức tốt, chúng tôi sẽ lập tức trở về thôn hoặc trực tiếp phi sang Quảng Tây kia để đợi ăn mừng trong thôn Ba Nãi.

Tôi thâm nghĩ lão bà bà đã đáp ứng chuyện của tôi nhưng bản thân lại chưa thể vội vã thực hiện, vì một mặt tôi đang bị thương khắp người, không có sức mà tiếp tục đi sang bên đó ngay. Mặt khác tôi không nghĩ là mình tỏ ra quá hiệu quả, bản thân vẫn muốn tự Tiểu Hoa tự mình nói cho tôi biết.

Có điều là rõ ràng không thể như vậy được, sau khi nghỉ ngơi vài hôm, Tiểu Hoa lại không có vẻ gì là muốn nói với tôi, cuối cùng là tôi không nhịn được nên đã qua hỏi hẩn trước.

Hắn tựa vào vách động nghịch điện thoại, nghe tôi hỏi bỗng vùng dậy, mặt làm ra vẻ có lỗi: “thật ngại quá, tôi suýt thì quên mất còn chuyện này. Bản thân tôi cũng không chú ý lắm tới nó.”

Tôi nói: “tôi biết, nhưng tôi đã cứu cậu một mạng, cậu cũng nên cho tôi thỏa mãn được không.”

“Tất nhiên rồi.” Tiểu Hoa đặt điện thoại vào trong túi, “có điều, vì sao cậu là muốn biết chân tướng chuyện này như vậy, theo tôi thấy chân tướng sự tình, rất nhiều lúc không cần biết tới cùng đâu.”

Tôi không muốn giải thích lý do cho hắn, chỉ gắt: “cậu nói tôi biết, rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra, tôi nghe xong sẽ trả lời mọi suy nghĩ của cậu.”

“Được rồi.” Tiểu Hoa bật cười nói, “Tú Tú chắc cũng nói với cậu rồi, về lần ông chúng ta đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa tại nơi đây ấy?”

Tôi gật đầu, Tiểu Hoa nói tiếp: “tôi sẽ giản lược đi vài sự, cậu đợi tôi nghĩ một lát đã, chuyện nên kể tiếp từ chỗ nào giờ.” Hấn gãi gãi đầu, “kỳ thật toàn bộ sự tình, hẳn là phải nói từ chỗ Đại Phật Gia, chuyện này chắc cậu chưa hề nghe qua?”

Đại Phật Gia là người đứng đầu Lão Cửu Môn, tôi từng nghe qua một vài tin lạ mà ít người biết tới về ông ta, nhưng tôi không biết đó có phải những điều mà Tiểu Hoa muốn nói với tôi hay không, vì thế liền lắc đầu.

Tiểu Hoa tiếp: “tôi sẽ kể đại khái cho cậu nghe một chút, cậu -” hấn dừng lại. “trăm ngàn lần cũng đừng giật mình khi nghe được, đó cơ bản đều là sự thật cả.”

Trương Đại Phật Gia là người phương Bắc, đại biểu cho Nam truyền Bắc pháp (người truyền bá những cách thức có thể là đạo mộ của phía Bắc vào miền Nam), nhưng trước khi gia tộc Nam tiến là do tại phương Bắc đã phát sinh biến cố, vô cùng thần bí, nghe nói là xuất phát từ đại gia tộc miền núi thuộc vùng Cát Lâm, nhưng người của gia tộc này tại phương Bắc lại nói là họ cũng không biết rõ nữa.

Là tự Đại Phật Gia nói về lai lịch của nhà mình, cũng rất mơ hồ, ông ta nói gia tộc ông ta ở phương Bắc, tổ tiên gia tộc lại vô cùng nhỏ, ông ta chỉ biết là bối cảnh của gia tộc bọn họ cũng không vẻ vang gì, bọn họ chỉ là một chi tộc, dường như là một phần của đại gia tộc họ Trương, mấy trăm năm trước đã bị đuổi khỏi tộc.

Đây là cốt sự mà Đại Phật Gia tự mình thuật lại trên bàn rượu, hiện giờ nghe đã vô cùng xưa cũ, chính ông ấy dường như cũng xem nó là kể một truyền thuyết vậy.

Có thể là vào khoảng mấy trăm năm trước, trong một thế hệ ở Cát Lâm, có một gia tộc trộm mộ vô cùng thần bí, ẩn cư trong thâm sơn, chưa từng liên quan tới thế sự, bọn họ thi hành một quy luật kết hôn vô cùng nghiêm khắc của gia tộc, ngoài những sứ giả được chọn để giao lưu với bên ngoài thì những người khác đều phải sống quy tụ sâu trong núi, không được cho người ngoài du nhập vào.

Sau đó thì trong số con cháu của họ có một người đã đem lòng yêu con gái của một người thợ săn, lại còn làm cho con nhà người ta mang thai, thế lực gia tộc rất lớn nên họ muốn hủy đi cái thai trong bụng cô gái ấy, người con trai nhất quyết không chịu, cuối cùng đã lựa chọn rời khỏi gia tộc. Người đó phải chịu cực hình, bị tước đoạt những đặc quyền trong gia tộc, sau đó đuổi khỏi tộc.

Người con trai đó cùng với cô gái con thợ săn kia đã rời khỏi bản xứ, đi vào trong thành Cát Lâm, may mắn thay người con trai thông minh luôn che dấu lai lịch, từ từ bọn họ dựa vào tài nghệ trộm mộ của anh ta, gia đình cũng trở lên giàu có.

Vì sợ gia tộc theo dõi, bọn họ cả đời phải sống chui lủi, sau này bọn họ trở thành người khai tông, chi tộc này trải qua mấy thế hệ, dần dần xây dựng lên thế lực ngầm rất hùng mạnh tại thành Quang Đông.

Có người nói, con cháu đời thứ hai của họ đã từng trở về nơi cha mẹ mình bị đuổi trước kia, muốn tìm ông bà nội của mình nhưng lại phát hiện, tổ tộc của bọn họ đã biến thành một vùng phế tích, không biết người đã dời đi nơi nào. Có điều là trong khu đất bỏ hoang đó, bọn họ phát hiện ra bí mật vì sao gia tộc mình lại phải đoạn tuyệt với nhân thế như vậy.

Nghe nói là, dưới lớp phế tích đó bọn họ phát hiện ra một cái hầm rất lớn, đó do gia tộc đã xây dựng lên, bên trong có vô số quan tài bọc sắt, đều là từ các thế hệ trước của gia tộc.

Những thứ đó ở dưới hầm thực khiến cho người ta sợ hãi, mà tầng hầm tiếp theo chứa những quan tài cổ xưa nhất, lại được người ta chuyển đi, rõ ràng gia tộc đã tiến hành di dời, không biết là vì trốn tránh cái gì. Mà những quan tài còn lại kia đều có trạng thái vô cùng quỷ dị.

Bọn họ vì che dấu bí mật này nên đã thiêu hủy cái hầm kia, nhưng cái hầm bí mật đó lại trở thành một truyền thuyết của qua tộc bọn họ.

Vào mấy thập niên trước, thời đại Trung Quốc náo động nhất, Đại Phật Gia là thế lực lớn nhất tại Trường Sa, trong khi chính quyền cũ liên tục suy tàn, tham gia đại cải cách năm đó. Người trong giang hồ, võ nghệ cao cường, thân mang tuyệt kỹ, lại có thế lực cực lớn, vì thế rất nhanh sau đó liền tập trung được quyền lực trong tay mà trở thành trụ cột. Đại Phật Gia là tên giả sử dụng trong thời kỳ đó, nói tóm lại, với địa vị của ông ta lúc bấy giờ vô cùng cao, ít nhất là phải giữ vai trò quan trọng nhất trong bộ máy quyền lực.

Địa vị cao như vậy, tất nhiên là ông ta sẽ tiếp xúc được với một vài nhân vật trung tâm, lại trong một lần vô tình, một vị người đứng đầu nào đó liền nghe từ miệng ông ta nói về bí mật này.

Lúc đó có lẽ là bọn họ chỉ có rằng đây là một đề tài thú vị để đem ra trao đổi, nhưng người chỉ huy kia lại bắt đầu đi sâu vào trong vấn đề, ông ta lại vô cùng hiếu kỳ với bí mật đó.

Sau khi cải cách thành công, mọi người phân lớn đều già đi, Đại Phật Gia vì tránh đại loạn mà ẩn thân về vùng nông thôn, nghĩ rằng có thể sống như vậy cho tới cuối đời, nhưng đột nhiên vào một năm, Đại Phật Gia được bí

mật cho tiếp kiến (gặp mặt người có địa vị quyền quý), lại gặp vị chỉ huy kia.

Lúc đó vị chỉ huy đã già, trong quá trình nói chuyện Đại Phật Gia cảm nhận được vị chỉ huy rất sợ hãi cái chết, vị chỉ huy bảo ông ta hãy đi tìm cái bí mật của tổ tiên mình.

Vì thế, Đại Phật Gia đành phải lật lại điều tra về tin tức của gia tộc mình, thông qua đặc quyền mà ông ấy có được rất nhiều bản ghi chép, rốt cục thì cũng phát hiện được một chút dấu vết để lại. Chúng tôi không biết cụ thể quá trình như thế nào, nhưng ông ta phát hiện tại núi Tứ Cô Nương ở Tứ Xuyên kia chứa manh mối, vì thế liền phát sinh “công cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử.” kia.

Lúc này, vị chỉ huy đang khỏe mạnh bỗng chuyển biến xấu, bọn họ không nắm được thời cơ cũng không biết chính xác thời điểm nên đã mạo hiểm tiến hành công tác thăm dò. Kết quả là công cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử cuối cùng biến thành đại nạn của Lão Cửu Môn, lực lượng trung thành nhất lúc đó gần như bị hủy diệt trong chốc lát, những hảo thủ tốt nhất cũng chết hết bên trong.

Hạng mục này là do vị chỉ huy kia trực tiếp phụ trách, nhưng nguyên do là từ người phó trợ lý khác đã chỉ đạo hiện trường, nhưng trong năm đó, người phó trợ lý của vị chỉ huy cũng chết nên toàn bộ hạng mục liền tự động đình chỉ, gần như không một ai biết tới chuyện này.

Tôi nhớ hồi trước tại nhà Chú Hai nhìn thấy một bức ảnh, người trong bức ảnh địa vị rất cao, tôi còn chẳng tin, giờ nghĩ lại quả nhiên là thực.

“Rất may vì độ cơ mật của hạng mục cho nên sau khi hai người qua đời, không ai được biết tới từng có một sự kiện như vậy diễn ra, tiếp theo là việc cạnh tranh quyền lực cao độ, vì sợ bị thanh trừ mà toàn bộ Lão Cửu Môn đều mai danh ẩn tích, đồng thời, rất nhiều lão nhân cũng lần lượt qua đời, có thể nói thời đại hoàng kim của nghề đồ đầu Trường Sa đã đi tới cuối rồi. Sau đó thì sóng gió cũng dịu đi, tất cả mọi người tưởng rằng chuyện đã trôi qua. Bao gồm cả Hoắc lão bà, người của Giải Cửu gia tất cả đều muốn rửa sạch quá khứ, không còn nghĩ tới thời kì đen tối đó nữa. Đồng thời vì chú ý tới làm ăn, liền phân chia khu vực, các đại gia tộc bắt đầu kết thông gia cùng hợp tác làm ăn.”

Tiểu Hoa nói, “có điều bọn họ không ngờ là chuyện này cơ bản vẫn chưa lắng xuống, nhất nhập quan môn thâm tự hải (bước chân vào cửa quan sâu tựa biển, vào rồi không ra được nữa), con gái bọn họ đã sớm được quan sát và giáo dục, cậu biết không, thế lực này chịu ảnh hưởng phân cấp vô cùng sâu, từ trong lúc cấp bậc cũ còn tồn tại đã sớm hình thành thêm hai ba cấp bậc mới rồi.”

“Hình như là giữa những năm bảy mươi, lúc thế hệ của Hoắc Linh và Chú Ba của cậu chưa tới hai mươi tuổi, kỳ thực bọn họ đã hoàn thiện một lượt tìm hiểu và chọn lựa rồi, tôi tin là cha cậu cùng Chú Hai Chú Ba nhà cậu đều biết chuyện này. Mà vào thời đó đáng sợ ở chỗ là người trẻ tuổi vô cùng cuồng nhiệt. Nhóm cấp bậc cũ vừa ngã ngũ, cấp bậc mới đã bắt đầu hoạt động ngay.”

Tiểu Hoa gọi vị chỉ huy kia gọi là thế lực A, vậy thế lực A không hề buông xuôi cho việc thăm dò bí mật kia, sau khi vị chỉ huy chết, mặt ngoài thế lực A giả bộ chấp nhận cho thiếu sót của Lão Cửu Môn, nhưng thực tế trong nhóm khảo cổ đội Hoắc Linh đã sớm bắt đầu công tác kế tiếp. Hơn nữa, trong thời gian đó, mục tiêu của bọn họ là muốn tới Tứ Xuyên, nơi mà Trương gia lâu chuyển tới, đồng thời việc Phong Cách Lôi cũng có liên quan tới Trương gia lâu cũng bị phát hiện ra.

Thế lực A cho rằng, năm đó tổ tiên của Đại Phật Gia sau khi rời Cát Lâm có thể đã mang theo quan tài của tổ tiên di dời tới Quảng Tây, xây dựng trong núi đó một tòa cổ lâu, đem “bí mật” kia giấu vào bên trong tòa Trương gia lâu đó, vì thế, thế lực A mới sử dụng đội ngũ của Hoắc Linh và Văn Cẩm để xây dựng lên một đội khảo cổ mới, tiến vào Quảng Tây tìm hiểu.

“Đó chính là những gì chúng tôi biết được trước khi gặp cậu, phỏng đoán ra được sự việc này.” Tiểu Hoa nói, “trước đây chúng tôi vẫn nghĩ là lần đó đội khảo cổ của Hoắc Linh gặp phải đả kích rất lớn, kiểu như cô ấy gặp phải quỷ vậy, có thể vì muốn tháo gỡ khúc mắc trong lòng mà cô ấy đã tới Tây Sa, sau đó thì phát sinh biến cố. Lão bà bà có tìm hiểu thế nào cũng không ra được, ban đầu bà bà nghĩ, con gái mình đã vùi thân dưới đáy biển, chuyện từ những năm tám mươi rồi mà tới này bà bà vẫn chưa ngừng buông xuôi và chấp nhận, bà bà không muốn chuyện như vậy xảy ra, đã từng nghĩ rời khỏi Trung Quốc này để tới Canada, nhưng sau đó, đột nhiên có người gửi tới cho bà bà một cuộn băng ghi hình.”

Tôi từng nghe Tú Tú kể qua, nhưng không nghĩ Tú Tú lại nói hết vì thế vẫn im lặng lắng nghe tiếp, “trong băng ghi hình có hình ảnh Hoắc Linh, bọn họ như bị giam cầm trong một nơi nào đó, bà bà trước giờ vẫn cho rằng đó là một cuộn băng uy hiếp, giam giữ con gái của bà trong một nơi rồi uy hiếp bà bà không được ra nước ngoài. Đồng thời ép buộc tiếp tục tìm kiếm tòa Trương gia cổ lâu kia. Cậu biết không, đối với một người làm mẹ mà nói đây là một chuyện vô cùng đau lòng.”

“Vì vậy lão bà bà hiểu là con gái mình vì đâu mà thành ra mất tích, kỳ thật có phải là bị người dùng cách này để uy hiếp bà, tiếp tục tìm tòa cổ lâu kia? Cho nên bà bà mới ra giá để thu mua bản vẽ Phong Cách Lôi kia?”

“Đúng!” Tiểu Hoa nói, “nhưng cậu xuất hiện khiến mọi sự thay đổi hết cả,

vì cậu đã mang tới một tin tức động trời.”

Giả thiết người gửi băng ghi hình tới là thế lực A, như vậy, khả năng ngay cả thế lực A cũng chẳng biết, đội khảo cổ mà bọn họ khống chế kia đã bị đánh tráo.

“Cậu điều tra ra chuyện yêu hồ bên Quảng Tây, nói cho chúng tôi biết, trong toàn bộ sự tình có một chuyện càng được che giấu sâu xa, đến nay mới có thể tạm thời khẳng định là còn có thế lực B nữa.”

Thế lực B này vô cùng thần bí, nhưng xuất thủ bất phạm, xuất hiện một phát đã ra chiêu vô cùng chính xác, diệt sạch đội khảo cổ kia, sau đó dùng người của mình thế vào đó. Toàn bộ quá trình diễn ra tại một vùng núi xa xôi, tốc độ vô cùng nhanh gọn.

Thực hiện nhiên là thế lực B vô cùng hiểu tình huống bên thế lực A, cho nên đã sớm có chuẩn bị, vì vậy ngay cả những người xung quanh bọn họ cũng không nhận ra tình hình. Mà thế lực A cũng không biết, đội ngũ của bọn họ đã bị thế lực B thay thế.

Tiểu Hoa nói: “sau khi nghe tin tức này xong, Hoắc lão bà sẽ không còn cơ hội nữa, cậu biết tính cách của Hoắc lão bà thế nào không, có thù tất sẽ báo, hai thế lực này một bên giết con gái bà, một bên đùa giỡn bà trong nhiều năm như vậy, giờ tới lúc bà phản kích. Cho nên bà bà môn tới tòa Trương gia lâu kia trước một bước, lấy được thứ bên trong đó, sau rồi sẽ kết thúc toàn chuyện ép kẻ kia phải ra mặt.”

“Đây là chuyện rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta đi tới nơi này cùng lúc với bọn họ, những người khác của Hoắc gia đã sớm ra nước ngoài, lão bà bà lần này là đùa thật.” Tiểu Hoa nói, “rất xin lỗi, cậu bây giờ mới hiểu rõ vì sao bà bà lại chọn mấy người làm trợ thủ, vì bà không thể dùng được người trong nhà mình nữa.”

Nói tới đó tôi ngược lại không lấy gì làm sợ hãi, vì những thứ này đâu sao cũng chỉ là hư vô, tôi nói: “như những gì các cậu đoán thì thế lực B sẽ là ai đây?”

“Thế lực B khẳng định vẫn luôn âm thầm đối lập với thế lực A, bên ngoài là hợp tác, nếu không đâu cần thiết phải làm ra vẻ bí mật như vậy, tôi nghe cậu kể chuyện về Tây Sa, khẳng định đó là nơi các thế lực đang tập trung đánh cuộc cuối cùng, cho nên mới phải làm ra phức tạp như vậy. Chú Ba của cậu có lẽ thực sự là ở một mức độ nào đó cũng chẳng hay biết gì cả đâu.” Tiểu Hoa nói, “chỉ có người liên quan tới toàn bộ mới có thể nói ra được, tới lúc đó cậu mới biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc là hiện tại những người liên quan đều đã chết vẫn rồi.”

Tôi ngả lưng xuống đất, thậm chí nói đúng là, cái con mợ nó chứ chẳng biết đang có chuyện gì đây nữa, chú ba và giải liên hoàn chia làm hai phe hay là thế lực giữa cầu đúc khảo và Lão Cửu Môn, những người khác chẳng lẽ chỉ là về bề ngoài của hai thế lực A B? Vào lúc đó, Muộn Du Bình đại diện cho thế lực nào vậy?

Tiểu Hoa đứng dậy: “nói tóm lại, trò hay vẫn còn ở phía sau.”

Hắn nhìn lên những vách động, chán nản mà cầm đèn pin soi qua, “chờ bọn họ đem vật mang ra, mới chính là lúc cuộc vui bắt đầu.”

Tôi gật đầu, định mắng thêm vài tiếng thì chợt thấy Tiểu Hoa như phát hiện trong động có thứ gì, nhíu mày một chút, cúi đầu cẩn thận quan sát hốc đá.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

Chỉ thấy hắn nhíu mày, cẩn cẩn môi dưới đưa tay vào trong hốc, khua khoảng một chút, chợt lại nghe từ trong động phát ra liên tiếp thanh âm lục lục lục, có một khối phù điêu từ bên trong trôi ra.

Tiểu Hoa lôi ra một khối đá vụn, đưa tôi xem: “cái quái, nó bị vỡ bên trong?.”

Tôi bước tới, trong lòng thậm chí kinh hãi, con mợ nó chứ sao lại vậy được.

“Chúng ta thử mở nhiều lần rồi, có tảng đá bị bắn ra, cắm ở trong khe hở, đây là những mảnh không bị đẩy ra.” Tiểu Hoa nói.

Không xong rồi, tôi lập tức hít ngược một ngụm khí lạnh.

Từng bước lùi về phía sau nhìn lại toàn bộ vách đá, hóa ra là tổng cộng không phải chỉ có bốn cái nút ẩn, mà hóa thành năm, chết tiệt, đáng nói là bên kia, đáng ra họ phải ẩn năm nút nhưng bọn họ chỉ mới nhấn bốn cái.

Nhưng theo như ảnh chụp của Muộn Du Bình gửi tới, vách đá kia vẫn mở ra, mật mã sai mà thạch bích vẫn mở, vậy bọn họ đi vào trong đó sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

§52. Sai lầm chết người

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên người tôi, cảm giác sợ hãi này khó mà có thể dùng lời miêu tả hết được, lúc đó bọn họ mở cánh cửa đó ra, chắc chắn sẽ không chút đề phòng cùng cảnh giác nào, cực kỳ thả lỏng, nếu đột nhiên gặp phải cơ quan, khẳng định sẽ lành ít dữ nhiều, mà tất cả đều là do sơ xuất bên phía tôi.

Đó chẳng khác nào là tôi hại chết bọn họ. Cho dù là vài người Muộn Du Bình có may mắn sống sót được, nhưng chỉ cần có người chết, trách nhiệm trong chuyện này thuộc về tôi, tôi không thể nào đối mặt với nó được.

Tiểu Hoa phản ứng mau lẹ hơn tôi, hấn lập tức leo lên trên ròng rọc rồi chui ra khỏi động, tôi nghe tiếng hấn hô lên bên ngoài, hình như là truyền tin tức này xuống dưới kia, nhưng bản thân tôi biết đã quá muộn rồi, bọn họ đã vào bên trong kia được ba ngày, nếu có chuyện gì xảy ra hấn là không kịp nữa.

Trong giây lát, bao nhiêu cảm giác thur thả trong tôi đều tan thành mây khói, giống như là hồi trước giúp người khác gian lận vậy, nộ xong bài mới phát hiện đề thi khác nhau. Tôi cũng thất thần chui ra khỏi động, đưa mắt nhìn lên vách núi mà trong lòng cực độ bất an.

Sau khi Tiểu Hoa truyền tin xong, hấn lệnh cho người của mình lập tức đi thăm dò tình hình, hơn nữa cũng bảo bọn họ gửi điện cấp tốc sang đó, nhưng tin tức muốn tới được bên kia rồi hồi âm lại cũng mất ít nhất hai ngày trời.

Tôi vẫn muốn tìm một lý do gì đó vừa để thoái thác trách nhiệm, vừa để an ủi bản thân mình, nhưng chuyện này chỉ nghĩ tới thôi cũng đã thấy vô cùng nghiêm trọng rồi, cơ bản là tôi dù có muốn trấn an nhịp tim của mình cũng khó.

Cảm giác lo âu này không cách nào miêu tả ra được, tôi ngồi lặng một chỗ, muốn làm cái gì đó nhưng cố gắng mấy cũng chẳng nghĩ ra nên làm gì, toàn bộ chỉ thấy là trách nhiệm của mình, cảm giác sốt ruột thiêu đốt trong lòng, khiến tôi không thể nào mà bình tĩnh được.

Nhưng tôi biết là giờ không còn cách nào cả, chỉ biết tiếp tục cho ngọn lửa trong lòng cháy mãi, lo âu suốt một ngày, sức lực kiệt quệ, người cũng mệt lả đi.

Đến ngày thứ ba, chúng cũng nhận được hồi âm, chỉ có vài chữ:

“Đã mất liên lạc với bọn họ”.

Đầu tôi ong một tiếng.

Cuối cùng không thể ngồi đợi thêm được nữa, tôi và Tiểu Hoa xuống khỏi vách núi. Trở về thôn gần nhất, mở máy tính lên mạng trực tiếp liên lạc với người bên Ba Nãi. Đồ của chúng tôi vừa gửi tới, bọn họ cũng lập tức hiểu ra chuyện đã không xong rồi, ngay sau đó cũng cho người đi vào trong nhưng, bên trong kia đã không còn phản ứng.

Bọn họ đã áp dụng tới biện pháp khẩn cấp, chuẩn bị điều thêm người đi vào trong xem xét tình hình. Bảo chúng tôi tiếp tục chờ tin tức.

Đêm hôm đó ngủ vô cùng khó khăn, không biết là do lâu rồi không được nằm giường hay là do quá lo lắng. Ngày hôm sau cũng không có tin tức gì, ngay cả người đi vào thám thính cũng không trở ra nữa.

Tôi ôm mặt, trong đầu vỡ ra mọi nhẽ, đây không phải là tin gì tốt lành cả.

Tiếp tục chờ đợi, ngày thứ ba, ngày thứ tư, thứ năm thứ sáu. Được một tuần sau, tôi liền ý thức được rằng người ngày ngày vẫn gửi tin tức sang cho tôi, bọn họ bên kia cũng đã rơi vào tuyệt vọng, Tiểu Hoa vỗ vai tôi, nói:

“Đừng tự dối mình nữa, trong đó chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.”

Tôi chưa từng rơi vào hoàn cảnh bối rối như vậy, nếu là bình thường, tôi còn có thể tỉnh táo, vì bên cạnh tôi luôn có Muộn Du Bình và Bàn Tử. Nhưng đột nhiên, chỉ trong giây lát tôi chỉ còn lại một mình.

(Khóc T__T)

Tôi nhớ rất nhiều lần, khi chúng tôi ở trong Thất Tinh Lỗ Vương cung, ở dưới đáy biển hay trên núi Trường Bạch, bọn họ luôn sát cạnh với tôi, dù bị vây hãm, nguy hiểm rình rập cũng vẫn có bọn họ bên cạnh, tôi chưa bao giờ phải lo lắng nhiều như lúc này, hiện tại... Rất cuộc không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi lập tức quyết định lên đường tới Quảng Tây.

§53. Bình tĩnh

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Trên xe rời Tứ Xuyên tôi mới từ từ lấy lại được bình tĩnh, lúc đó bắt đầu phân tích tình hình trước mắt.

Tiểu Hoa nói kỳ thật không sai, hiện tại tôi muốn đi Quảng Tây nhưng lại đơn thân độc mã, cho dù có thủ hạ của Hoắc lão bà dám cùng tôi bước vào bên trong chịu chết thì cơ hội để cứu được bọn họ ra là không lớn.

Đội ngũ của bọn họ có Bàn Tử, lại thêm Muộn Du Bình, cao thủ như rừng, nếu bọn họ vẫn bị nhốt bên trong thì dựa vào cái gì một người thân thủ như tôi lại có thể cứu được bọn họ kia chứ? Mà muốn cứu người tất nhiên cũng cần một lượng quân số tương đương như thế. Lượng nhân lực đó, với khoảng thời gian eo hẹp tôi tìm đâu ra được.

Sự cố xảy ra với Hoắc lão bà, tin tức này với chúng tôi mà nói cũng đủ để huy động người của Hoắc gia nhưng sự tình trong giang hồ thường trong ngoài bất đồng, nội bộ Hoắc gia hẳn sẽ có mâu thuẫn lợi ích, người trong nhà không may gặp nạn, đối với họ mà nói đây trước hết vẫn là một cơ hội! Việc quan trọng hàng đầu bọn họ muốn làm, khó mà suy đoán được, mà nếu thông báo tin tức này rộng ra bên ngoài, chuyện sẽ càng thêm phức tạp, không chỉ khó khăn trong việc tìm thêm cứu viện mà còn có kẻ lợi dụng tình thế gây trở ngại.

Vì vậy mà Tiểu Hoa trước vẫn để áp chế mọi chuyện, phải đi đường vòng mà theo như hắn nói là tôi đã không có Bàn Tử và Muộn Du Bình bên cạnh, thực chất chỉ còn là một người bình thường, chuyện này không thuộc phạm trù tôi có thể giải quyết, kỳ thật nếu ngẫm kỹ cũng thấy đúng là như thế.

Tôi ngồi trên xe suy tính kế hoạch của mình, lại nhận ra là trong tay chẳng có chút manh mối, trước kia khi xảy ra chuyện gì, tôi thường nghĩ tới ngay Bàn Tử (để trợ giúp bày mưu tính kế), nhưng hiện giờ, tôi mở di động tìm trong tất cả danh bạ, chỉ có mỗi Phan Tử, chuyện này cuối cùng cũng không liên quan tới ai nữa cả.

Mà Phan Tử, anh ta đã muốn quy ẩn điền viên (ở ẩn vui cảnh nhà nông), tôi đây lại đi quấy rầy anh ta sao?

Nhưng tôi thực không thể đợi thêm được nữa, trải qua bao nhiêu tình huống nguy nan tôi hiểu được thời gian quan trọng tới mức nào chứ. Tôi biết người Giải gia có tính cẩn thận nhưng tôi là người của Ngô gia- Ngũ gia (trong Lão Cửu Môn Ngô gia đứng thứ năm hay còn gọi là Ngũ gia) nghĩa khí cùng phóng khoáng, nó đã thấm vào trong máu thịt của tôi rồi, tôi hạ quyết tâm, giờ bằng bất cứ giá nào cũng phải hành động.

Vì để tiết kiệm thời gian, tôi bay tới sân bay Trường Sa rồi gọi điện cho Phan Tử.

Trong điện thoại, Phan Tử có phần cảm thấy hơi bất ngờ, tôi nói qua tình hình với hắn, bảo là lần này tôi cần gấp lát ma, hi vọng anh có thể giúp tôi.

Tôi tưởng là hắn sẽ đáp ứng ngay lập tức nhưng không ngờ là, Phan Tử lại chần chừ một lát sau mới nói:

“Được, đâu sao thì cậu cũng tới rồi, tôi sẽ ra sân bay đón cậu”.

Trong lòng tôi có cảm giác chút bất thường, có gì đó không đúng ở đây. Chẳng lẽ bên Phan Tử có thay đổi gì sao?

Dọc đường tôi vẫn bất an, nghĩ mãi về câu nói của anh ta, cảm giác không giống khẩu khí trước đây, chẳng lẽ bên đó đã xảy ra biến cố gì?

Tới Trường Sa, vừa ra sân bay tôi nhìn thấy ngay Phan Tử đang đứng cạnh xe, tôi thấy hắn lập tức liền kinh hãi đến ngây người, gần như không nhận ra anh ta nữa.

Người kiêu binh ngày trước giờ đầu đã bạc, nhìn qua so với lần cuối gặp nhau có khi già đi vài tuổi. Tuy rằng thân thể vẫn cường tráng, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn lại đã thấy không còn vẻ ý nữa rồi.

Tôi và hắn nhìn nhau, trong giây lát không thốt lên được lời nào, “Tiểu Tam Gia, vẫn khỏe chứ”. Phan Tử gượng cười một tiếng, nhận lấy balo của tôi rồi đặt vào sau xe.

Tôi ngồi vào xe, lại thấy đây là một chiếc xe hai chỗ ngồi, so với chiếc trước đây của anh ta thì tệ hơn rất nhiều, Phan Tử tuy vẫn mặc bộ đồ cũ kỹ như trước nhưng lúc này nhìn hắn tôi lại cảm thấy trên người anh ta thiếu đi một thứ gì đó, không còn như trước kia từng nhìn đến nữa, người có vẻ như gầy đi vài phần.

Xe rung rung lái khỏi sân bay, tôi mới hỏi anh ta:

“Xe trước đâu rồi?”

“Bán rồi, xe này là tôi mượn của một vị bằng hữu.” Phan Tử đáp, “xe kia là Tam Gia cho tôi, Tam Gia không trở về nữa, đồ đạc trong cửa hàng bị người làm cướp hết sạch, tới cả con chuột cũng chui ra đòi nợ, tôi bán đi để lấy chút đỉnh mà chi trả cho chúng, không để cho đám tiểu nhân kia đặt điều xàm tiểu Tam Gia được.”

Tôi lặng người đi, cửa hàng của Chú Ba từ sau khi gặp biến cố đó, tôi thực sự chưa từng ngó ngang sang bên đấy.

“Anh không phải nói là đi lấy vợ sao, đại tẩu đâu rồi?” tôi hỏi.

“Vợ sao.” Phan Tử cười khở một tiếng, “với tính cách của tôi, con mẹ nó

chứ lấy đâu ra tư cách mà cưới vợ, cũng đừng đi gây họa cho con nhà người ta.” Nói rồi nhìn tôi, “còn cậu, nghe cậu nói trong điện thoại là vẫn muốn làm những chuyện hư hỏng kia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi lắc đầu: “cục diện giờ rồi rắc rối lắm.” Sự tình lại đem ra kể một lần, sau tôi hỏi: “với kinh nghiệm của anh, giờ muốn gây dựng một đội ngũ như vậy cần bao nhiêu tiền?”

“Bây giờ có tiền hay không không phải là vấn đề nữa, cậu có một vạn để vung ra thuê người, muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, nhưng chúng đều là hạng vô dụng, người hữu dụng không chỉ nhìn mỗi tiền của cậu, mà họ còn nhìn cả hoàn cảnh nữa kia.” Phan Tử nói, “thân phận như Tam Gia mà tới lúc tìm người còn lo lắng đầy ra, vì Tam Gia biết là bọn chúng chỉ đi để kiếm tiền, nhưng cậu hiện tại không làm thế được, những kẻ khốn đó, cậu cơ bản không thể dùng được chúng, tới lúc đó, không biết là mèo nào cắn mỉu nào đâu.”

“Vậy còn biện pháp nào không, Tiểu Ca và Bàn Tử đều bị nhốt trong đó cả rồi, không biết tình hình ra sao nữa, nếu bọn họ chết trong đó, con mẹ nó, tôi...” Tôi thở dài, bất giác lại nghĩ tới những lời của Bàn Mã, lòng bỗng cảm giác khó chịu.

Phan Tử không lên tiếng, chỉ châm một điếu thuốc: “chúng ta đi chuyến này, trong lòng phải xác định trước, có điều là con mịa nó, tôi lại giác ngộ được nhất điều này rằng họ đã chết.”

“Cửa hàng của Chú Ba tôi hiện giờ thế nào?” tôi hỏi, “anh đã giải quyết ổn thỏa chưa? Có thể tìm được vài thủ hạ có năng lực không?”

“Cửa hàng ư?” Phan Tử mắng một tiếng, “con mẹ nó chứ, nơi đó còn bàn cái nổi gì nữa, be bét hết ra rồi, đám khốn nạn kia, bình thường ra Tam Gia đối đãi với chúng thế nào, giờ chúng quay lại đáp trả như thế, chỉ sót lại mấy đĩa bàn xem như là có chút lương tâm. Chờ chút, tôi sẽ hện mấy người bọn hần đi ăn cơm, xem bọn hần có chịu ra tay hỗ trợ không.”

Tôi có chút giật mình, tuy rằng trước từng nghe chuyện của Chú Ba nhưng tôi chưa từng nghĩ là chuyện sẽ tới trình độ này.

“Vì sao lại trở lên bất ổn như vậy?” từ Tháp Mộc Đà trở về chưa được bao nhiêu thời gian kia mà.

“Lòng dạ bọn chúng, con mẹ nó chứ, thực kinh tởm.” Phan Tử nói.

Xe chạy tới ngoại ô, có một dãy nhà nông, Phan Tử đem xe trả cho hàng xóm, nói qua lại một lúc rồi đưa tôi vào nhà anh ta, đó là một phòng anh ta thuê lại, bên trong chỉ vồn vện có bốn bức tường, tôi nhìn mà cảm khái, nói:

“Đây mà cũng xem là trang trí sao, nơi này với ngoài đường kia có gì khác

nhau đâu, với điều kiện của anh có muốn dặt gái về cũng khó.”

Phan Tử cười khỏ đáp: “con mịa nó chứ, dù sao thì cũng chỉ ở có một mình, làm sao để cảm thấy ôn là được, phòng cũng đâu phải của mình đâu.”

“Sao không đi mua lấy một phòng mà ở?” tôi hỏi.

“Mua không nổi, tôi những tưởng sẽ cứ thế sống với Tam Gia, chờ tới khi già rồi thì cùng Tam Gia vào viện dưỡng lão, cũng không tốn quá nhiều tiền. Ai biết là chuyện lại thành ra như vậy.” Phan Tử lôi từ trong gầm giường ra một băng ghế, mời tôi ngồi xuống.

Tôi gạt đồng hộp cơm bên cạnh sang một bên để có chỗ ngồi, liền thấy ở bên kia có bày bài vị (bia khắc tên người mất) của Chú Ba.

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

“Chú Ba tình hình thế nào chúng ta đã biết đâu chứ, sao anh lại làm như vậy, đó là điếm cực xấu mà?” tôi hỏi.

“Đúng là vì không biết, trước cứ chuẩn bị chu toàn hết đi, nhờ đâu Tam Gia bên kia không được ai cúng cơm cho thì biết làm sao.” Anh nói rồi đưa tôi mấy chai bia.

Tôi mở nắp rồi ngửa cổ tu một hơi, quan sát bốn phía mới nhận ra là nơi này ti vi cũng không có, chỉ thấy bên cạnh giường có cái radio đã cũ, quần áo của anh thực ra vẫn vô cùng sạch sẽ treo ở trên tường, vừa nhìn cũng biết là được sắp xếp rất cẩn thận, xem ra đây là thói quen khi anh còn tham gia trong quân ngũ.

Phan Tử nhìn tôi bật cười: “lão tử là một kẻ lỗ mãng mà, cậu nhìn đi nhìn lại cũng chẳng tìm được cái gì vừa mắt trong phòng này đâu. Đối với một

người trải nhiều đao thương như tôi thì chỉ cần mỗi ngày tự ngủ tự dậy, dậy rồi vẫn thấy mình ở nơi này, không ai giết không ai chém đã thấy thực hạnh phúc rồi.”

“Vậy anh cũng cần có gì để giải khuây chứ.” tôi hỏi, “mỗi ngày qua đi với anh như thế, chỉ nhìn buồn bức tường thôi sao?”

“Ai nói lão tử không có gì giải khuây chứ, lão tử ngồi cửa sổ này ăn dưa muối, uống bia ngắm tiểu muội trong tiệm uốn tóc bên dưới kia, thoái mái như thần tiên vậy.” Phan Tử ngồi lên giường, xem ra là không có cái ghế thứ hai nào trong phòng này cả, lại lấy ra điện thoại di động của mình, “giờ tôi sẽ gọi điện cho mấy người kia, có điều là, Tiểu Tam Gia à giờ không được như xưa nữa đâu, tôi trước có thể nói một không nói hai, nhưng giờ là việc phải nhờ cậy người khác, cậu phải chịu luôn cúi một chút, để người ta chịu nói chuyện chắc cũng không dễ nghe lắm đâu.”

Thấy hắn nói như vậy, trong lòng tôi liền cảm giác không yên. Tôi không phải kiểu người có thể chịu ngồi ăn với người lạ.

Phan Tử bắt đầu gọi điện thoại, có mấy cuộc chỉ nhắc tới tôi đến, có chút chuyện cần người hỗ trợ, liền lập tức bị cúp máy, có cuộc thì không bắt máy, chỉ có hai ba lần là có thể nói tới chuyện ăn bữa cơm. Sau khi gọi xong, Phan Tử nhìn tôi rồi an ủi:

“Không có việc gì, ba người gọi tới là tốt hơn so với tôi tưởng rồi.”

Tôi hôm đó, trong nhà hàng Quốc Mậu tôi gặp được ba người kia, vừa thấy tôi đã nhận ra ngay, lúc chú tôi còn ở đây những người này đều có quan hệ rất tốt với Chú Ba, tôi đều gọi họ bằng chú.

Sau khi gặp mặt, bọn họ ai nấy đều gật đầu, nhưng tôi phát hiện lúc này đây bọn họ không ai đứng dậy đáp lễ cả.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn biểu tình trên mặt bọn họ cũng không muốn gượng ép gì nhiều, sau dần dần bình tĩnh lại thì Phan Tử gọi đồ ăn lên rồi cùng bọn họ nói chuyện phiếm một chút, tiếp theo mới đề cập tới vấn đề chính.

Chúng tôi lúc đó có nghĩ ra cách giải thích tốt lắm rồi, cũng chưa nói tới tình hình Trương gia lâu khùng khiếp thế nào, chỉ mới nói nơi kia khả năng sẽ có hàng.

Sau khi nói xong, bọn họ liền rơi vào trầm tư, tôi lại tiếp lời:

“Các chú ạ, giờ thời thế thực không tốt, đầu béo như vậy khó lắm mới kiếm được, cháu là muốn mời mọi người tham gia, hoặc là chúng ta liên thủ về một phe với nhau.”

Tôi nhìn nét mặt ba người bọn họ, lại thấy ai nấy đều làm ra vẻ thực khó

xử.

“Tiểu Tam Gia, cậu nói xem đó chẳng phải là gặp lạt ma sao?” Một người liền hỏi lại tôi, tôi nhớ người này gọi là chú Khâu.

Tôi nghĩ một lát: “coi như cũng không phải ạ.”

“Luật trong giang hồ đã nói trước khi cậu gặp lạt ma, cậu phải lôi được chút đỉnh gì ra đã, chúng tôi vậy mới biết được là cậu đang nói thật hay nói đùa chứ, cậu có biết chỉ cần phát ngôn điều gì không chính xác trong cái đất này, cậu chỉ cần không quá vài lần như vậy cũng chính là bán đi cái thể diện của tôi, thủ hạ huynh đệ tôi cũng sẽ không nghe tôi nữa.” Chú Khâu nói.

Nói xong hai người kia cũng gật đầu: “Tiểu Tam Gia, hiện giờ nếu không hợp ý mọi người thì chuyện cũng không còn dễ dàng nữa, phân công anh em cũng không được thuận lợi, từ trên xuống dưới cái gì cũng phải bỏ tiền ra.”

Phan Tử đỡ lời: “phần tiền ngày hôm nay không phải Tam Gia đã sớm dự liệu trước rồi sao, làm huynh đệ nhiều năm như vậy, các chú coi như thoáng cho Tiểu Tam Gia một chút, nói thế lại thành ra xa lạ quá.”

Chú Khâu kia lại nói: “Tam Gia dự liệu là tiền của Tam Gia, anh cũng nói đây là Tiểu Tam Gia mà, Tiểu Tam Gia nhà anh là con Tam Gia sao? Nếu Tiểu Tam Gia này là con Tam Gia thì tiền của Tam Gia cũng chính là tiền của cậu ấy, tiếc là không phải như vậy a, đây chẳng phải là nói thừa sao? Việc gì chúng ta làm đều đặt chữ lí lên đầu, tiền là tôi cầm, tôi tìm, nhưng cũng đâu có liên quan gì tới anh.” Nói xong nhìn sang Phan Tử, “Tiểu Tam Gia nhà anh còn quản không tới tiền này, Phan Tử anh nhao nhao lên cái gì.”

Giọng lão ta vừa vang lên, hai người bên cạnh liền vội vàng khuyên can: “lão Khâu, tính tình Phan Tử chú còn lạ gì, đừng nói những lời này chứ.”

Phan Tử liền cười lạnh không nói lại, chú Khâu kia lại tiếp: “Tiểu Tam Gia, chúng tôi ở đây là nể mặt Tam Gia lắm rồi, cũng gọi cậu một tiếng Tiểu Tam Gia, cậu muốn bắt đầu chuyện này, tốt thôi, cậu cứ đem cửa hàng của Tam Gia ở Hàng Châu kia làm khế ước cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cho cậu người, nếu cậu đào ra được thứ gì đó thì đó là vận may của cậu, còn lấy không được, coi như cậu xúi quẩy đi.”

“Cái đêch!”

Phan Tử lập tức cáu lên: “con mợ nó, tao nói hôm nay thể nào mà cũng lòi đuôi, lại muốn vốn liếng của Tam Gia phải không, tao nói cho mày biết, Phan Tử tao không có người không có tiền, nhưng con mẹ nó, lão tử giết người đã thạo, giết những thằng như mày mười đầu ngón tay đếm không xuể, mày cứ thử động tới sản nghiệp tổ tiên Tam Gia xem, lão tử một đao giết cả họ nhà mày.”

Phan Tử nổi điên lên, lão Khâu kia rõ ràng cũng kiêng dè tính tình Phan Tử, biết anh thực sự làm được, liền trừng mắt với anh, một chú khác vội can: “ai da, người một nhà cả đừng làm ra như vậy.”

Lão Khâu vỗ bàn đứng dậy nói: “được lắm, mày muốn làm càn thì mày cứ ôm lấy cái sản nghiệp của lão Ngô Tam Tinh kia mà đi chết đi.” Nói xong lại liếc tôi một cái, “cái gì mà Tiểu Tam Gia chứ, tao đây nhổ vào, lão tử xem như làm từ thiện, tới tận đây mà nói với mày vài tiếng, tao nói cho mày biết, Ngô Tam Tinh không ở đây, mày có ở Trường Sa này cũng chẳng là cái thá gì hết, con mẹ nó chứ, cũng chẳng bằng con chó nữa là, mai tao sẽ loan báo cái tin nhà mày tiền không đủ để gấp được một lần lạt ma, tao chờ mày tới quỳ gối cầu xin tao.”

Nói xong hắn phủ tay bước đi, hai người kia nhìn bàn cơm ăn cũng không động vào, vội vàng bước theo lão Khâu đi ra ngoài. Trong giây lát bàn ăn chỉ còn lại hai người bọn tôi.

Tôi hoàn toàn bị ngây ra, cơ bản là không hiểu trước mắt đang có chuyện gì, đã lâu rồi tôi không cảm thấy kinh tởm tới như vậy.

Phan Tử rõ ràng đã trải qua rất nhiều rồi, giờ không tỏ ra gì lắm, anh hít sâu một hơi, trấn định cảm xúc rồi nhìn tôi nói:

“Giờ cậu đã biết bọn chúng rốt cuộc là người thế nào chưa.”

(Chó má, chó má, chó má, chó má, một lũ chó má, Tiểu Tam Gia đang nói rất nhẹ nhàng, nào đã động gì tới chân tơ kẽ tóc nhà các người, khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn, lòng người quá khốn nạn – tieudieututai)

§54. Tuyệt vọng

Editor: An Nhiên
Beta: tieudieututai

Tối hôm đó, tôi và Phan Tử uống hết hai mươi lon bia rồi hai người chúng tôi nằm ngả ra bãi cỏ ngoài quán rượu, nhìn lên bầu trời mờ mịt trên cao, cũng chẳng ai nói được với nhau lời nào.

Tôi rút cuộc cũng đã hiểu được trong thời gian qua Phan Tử đã trải qua bao nhiêu đả kích khi sống tại nơi này, Chú Ba ra sao còn chơu tính, giờ toàn bộ địa bàn đã rơi vào tình huống thế này, thực khiến con người ta vừa ghê tởm vừa suy sụp. Trước đây lao tâm khổ tứ bao nhiêu cho kinh doanh, giờ chỉ trong chớp mắt mà đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng tôi không có nhiều tâm tư để lo lắng cho việc này, bên kia có Bàn Tử và Muộn Du Bình vẫn không hay sống chết thế nào. Bản thân cũng cảm thấy vô cùng chán chường, về phương diện khác, một phần hi vọng trong tôi đã hoàn toàn tan biến, lo âu lại càng tăng thêm.

Tối tôi ngủ lại trong phòng trọ của hắn, vì bao nhiêu tiền bạc tôi đều gửi lại ở Bắc Kinh rồi, hiện là đang không có bao nhiêu tiền trên người, tôi liền hỏi Phan Tử, xem anh ta còn có biện pháp nào hay không.

Phan Tử thở dài, nghĩ mãi mới nói: “người dưới trướng của Tam Gia không dùng được nữa, mai tôi sẽ đi hỏi giúp cậu đám bạn bè của Tam Gia,

xem bọn họ có hứng thú với chuyện này không.”

“Có hi vọng không?” tôi hỏi, trong lòng thầm nghĩ, chẳng phải đùa chứ nếu vẫn không được, tôi chỉ còn chiêu cuối cùng là báo cảnh sát. Tuy rằng kết cục vô cùng thâm hiểm nhưng ít nhất còn có hy vọng cứu được bọn họ.

“Khó nói lắm, vốn hy vọng cũng không lớn, vì một khi ông nội cậu đã đi mở lời cầu viện tới bạn bè thì có nghĩa Ngô gia đã thất thế, hơn nữa vừa rồi như lời của lão tặc Khâu thì hẳn sẽ thêm trở ngại. Nhưng dù thế nào thì vẫn phải thử mới biết được.” Phan Tử nói.

Quả nhiên, sáng hôm sau Phan Tử rời đi, tới giữa trưa mới từ bên ngoài trở về, hỏi tình hình sao rồi, Phan Tử chỉ cười khô mà lắc đầu. Tôi nhìn thấy trên cánh tay hắn có rất nhiều vết bầm, liền hỏi có chuyện gì đã xảy ra, anh nói, đi tới nhờ một tên tiểu bằng hữu khác, không may lại đụng mặt người của tên Vương Bát Khâu (ý là con rùa đen họ Khâu) ở đó, chúng xúm vào đánh hội đồng. Buổi chiều Phan Tử lại đi tới mấy nơi khác hỏi thăm tiếp.

Tôi nhìn vẻ mặt của hắn, liền ý thức được ngay cả anh cũng không ôm bao nhiêu hi vọng cả, chỉ biết vỗ vỗ vai anh, bảo hay là thôi đi. Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia, cậu yên tâm, nếu thực sự không được, tôi và cậu là hai người, ít người có khi lại dễ dàng hơn.”

Tôi lại nghĩ, hai người tiến vào một nơi như vậy thì tới cả trang bị vác vào còn chẳng hết, những thương tích trên người Phan Tử tính tới giờ, hắn cũng chẳng còn được như trước nữa, nếu để hắn đi, tôi thực sự rất lo lắng. Nhiệm vụ của hắn vốn đã xong xuôi rồi, hết thấy xem như không còn liên quan tới anh nữa. Nếu phải kéo Phan Tử vào, tôi thực không đành lòng.

Có điều là tôi biết tình tình Phan Tử, nên không thể nói thẳng với hắn, chờ tới chiều lúc anh đi khỏi phòng, tôi để lại một mẩu tin, nhắn rằng tôi đã tìm được người giúp mình rồi, anh đừng lo lắng gì cả, sau đó lặng lẽ rời đi.

Đi khỏi nhà Phan Tử, rất nhanh đã tới đường cái mà tôi lại thực chẳng biết bản thân mình muốn đi đâu nữa, tôi thậm chí đã nghĩ tới đi báo cảnh sát, nhưng nghĩ tới những việc mình đang làm, nếu bị bắt, chắc cũng bị xử bắn không kém gì, vậy thì còn tính cứu người nữa sao, vừa nghĩ hay là mình quá lo xa, biết đâu giờ bọn họ đã ra được rồi thì sao, trước giờ đều biến nguy thành an mà, chẳng qua bản thân cứ sợ bóng sợ gió thôi?

Nhưng, tôi không thể lừa dối bản thân được nữa, tôi nghĩ, nếu không thì mình cứ về Hàng Châu trước rồi tìm chú Hai nghĩ cách tiếp, nhưng tôi có thể tưởng tượng được phản ứng của chú lúc đó, chú nhất định sẽ nhốt tôi lại, sau đó nói với tôi rằng cứu bọn họ chẳng để làm gì cả.

Nhưng, không về Hàng Châu thì tôi còn biết đi đâu bây giờ? Đi Quảng Tây sao? Một mình tôi, muốn tới hồ thôi chắc đủ chết rồi.

Nghĩ mãi rồi cũng vẫn chọn tới sân bay rồi tính tiếp, nếu Phan Tử trở về mà bắt gặp tôi thế này, hẳn sẽ không lừa được hẳn, vì thế vội vàng vẫy taxi, vùng ngoài ô chết tiệt này bụi đất bay đầy trời, đâu đâu cũng xây dựng rầm rộ, vẫy kiêu gì cũng không xe nào chịu dừng lại.

Tôi men theo đường cái mà đi, đi tới một trạm dừng xe mới thấy có xe trống, đang định lên thì điện thoại di động của tôi bỗng reo.

Tôi tưởng là Phan Tử gọi, trong lòng nhói lên một cái, thậm chí sao hẳn về sớm thế được, chẳng lẽ hẳn làm được rồi, muốn báo tin cho tôi?

Tôi mở máy ra, đó là một tin nhắn, hơn nữa là Tiểu Hoa gửi tới.

“Nghe nói cậu đang ở Trường Sa, biết khốn cảnh của cậu, nhưng cậu đã hạ quyết tâm không tiếc gì để đi cứu bọn họ, mời tới địa chỉ này tôi đã chuẩn bị cho cậu một vật, thực có lỗi nhưng tôi chỉ có thể làm tới nước này mà thôi.”

Sau tin nhắn là một địa chỉ trong khu Trường Sa.

Tôi có phần không hiểu là ý gì, nhưng rõ ràng Tiểu Hoa ở Bắc Kinh nghe được sự việc bên tôi, Lão Cửu Môn thực đúng là lợi hại, lúc này tôi đang vô cùng mờ mịt, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, nhảy lên xe rồi đưa địa chỉ này cho lái xe bảo đưa tới đó.

Xe chạy một lát thì tới, đó là một khu nhà tương đối tầm thường, lại hết sức dễ tìm, tôi nghĩ có thể nơi này giống với dãy nhà bên Thành Đô, bên trong tiện nghi chẳng khác nào động tiên.

Sau khi gõ cửa, bên trong phòng vô cùng tối, có một thiếu nữ mảnh khảnh xuất hiện. Ban đầu tôi nhìn không phân biệt được rốt cuộc đó là nam hay nữ, cô ấy mặc y phục kiểu Tàu cổ, hỏi tôi:

“Tìm ai ạ?”

Tôi nhất thời không biết phải đáp thế nào, liền đưa cho cô ấy xem tin nhắn Tiểu Hoa gửi cho tôi, cô ấy mới nói:

“Là Hoa nhi gia, tôi hiểu rồi.”

Nói xong thì mời tôi bước vào.

Vừa vào nhà tôi đã cảm giác hơi bí gió, phòng rất sạch sẽ nhưng dường như đã lâu rồi không có người mở cửa sổ, ánh sáng cũng rất ảm đạm.

Tôi nhìn quanh một vòng lại thấy trong phòng có bày một bàn gương trang điểm rất lớn, bốn phía cũng đặt rất nhiều tủ. Có phần giống như trong cửa hiệu làm dầu vậy.

Tôi thậm chí chẳng lẽ đây là một gái bán hoa sao, ý Tiểu Hoa muốn giúp tôi là bảo tôi cùng cô ấy giải khuây để quên đi phiền não, nhưng cô gái bán

hoa kia cũng quá kỳ lạ đi. Chỉ thấy thiếu nữ lấy từ trong phòng ra một chiếc rương, đặt lên trước mặt tôi.

(Thánh Tăng, thánh đã ngồi ngay ngắn chưa để e lạy một lạy, tiện thể thánh ăn gì em cúng, trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà thánh vẫn rất tỉnh và đẹp trai:D)

“Hoa nhi gia gửi anh vật này.”

Rương này chỉ bằng cái hộp bánh trung thu nhưng làm bằng gốm mỏng, tôi cười khỏ một tiếng rồi cẩn thận mở rương ra, vừa nhìn liền kinh ngạc.

Trong hộp rải gấm, trên gấm có đặt một lớp gì đó rất mỏng, nhìn qua giống như da mặt. Nhưng khi quan sát kỹ một chút, tôi liền nhận ra đó chẳng phải là mặt nạ da người sao.

Mặc dù đã từng chứng kiến dịch dung, nhưng đây là lần đầu tiên tôi chính mắt nhìn đến mặt nạ da người, hóa ra nó lại có hình dạng và tính chất giống thật tới vậy, trong lòng tôi lấy làm nực cười, vẫn chưa biết được cái này là có ý gì.

Vì thế tôi hỏi cô gái kia: “cái này để làm gì?”

Lại phát hiện cô ấy cơ bản là không để ý tới lời tôi, tôi cho tay sờ sờ lên mặt nạ, thấy tương đối rắn chắc. Tiện tay nhấc nó từ trong hộp ra rồi trải phẳng trước mắt. Sau khi trải nó phẳng phiu, tôi lập tức đổ mồ hôi lạnh đầy người. Trong giây lát tôi liền nhận ra đây là mặt của ai.

Chẳng phải là mặt Chú Ba tôi sao.

§55. Khuôn mặt của sự sợ hãi tái sinh

Editor: An Nhiên

Beta: tieudieututai

Lúc này tôi liền hiểu ngay ra ý của Tiểu Hoa, nhất thời bản thân vẫn không tài nào tin được.

Thứ mà hấn chuẩn bị cho tôi chính là mặt nạ của Chú Ba tôi. Hấn không phải muốn bảo tôi dùng thuật dịch dung đấy chứ. Là hấn muốn tôi đeo nó lên.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng thán phục Tiểu Hoa, hấn ở cách tôi cả nghìn dặm mà vẫn biết được hoàn cảnh của tôi hiện giờ, hơn nữa còn phán đoán rất chuẩn xác, hấn biết dù tôi có cố gắng thế nào trong việc dựa vào các mối quan hệ thì chuyện cũng không thể cứu vãn được. Thế lực của Chú Ba ở Trường Sa này đã hoàn toàn đóng băng rồi, nó đã biến thành vô số những tiểu tập đoàn tư lợi, không ai có thể chỉ huy bọn họ cả.

Biện pháp duy nhất chỉ có thể là sự trở về của Chú Ba.

Nhưng Chú Ba tôi gần như đã bật vô âm tín, làm sao bây giờ?

Chúng tôi phải tự tạo ra một Chú Ba khác.

Nhưng nhìn chiếc mặt nạ da người này, tôi đột nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc cơ thể mình, không biết vì sao mà tôi bất giác run lên.

Tôi không biết rằng đây là do mình sợ hãi hay là vì quá hưng phấn hoặc là vì một cảm xúc khác nữa, nhưng trên thực tế là trong khoảnh khắc đó, trong cơ thể tôi có vô số những cảm xúc hoàn toàn rối loạn. Trong đầu tôi này sinh ra vô số những cảnh tượng, việc của Chú Ba, rồi việc sau khi tôi trở thành Chú Ba, đối mặt với đám người kia, còn lúc chỉ có một thân một mình, trí não tôi càng thêm hỗn độn. Đồng thời, khuôn mặt của Muộn Du Bình và Bàn Tử vẫn không ngừng đan xen hiện ra trong đó.

Cũng may là trong khoảng khắc đó tôi lập tức liền lấy lại được bình tĩnh, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ mồ hôi, tôi cố gắng để đầu óc mình thật tỉnh táo mà

cân nhắc về vấn đề này. Mấy giây sau, tôi liền rõ ràng được lựa chọn của mình.

Không còn lựa chọn nào khác cả.

“Vật này đeo thế nào đây?” tôi hỏi cô gái kia.

“Nếu anh đồng ý đeo, tôi sẽ giúp anh, toàn bộ quá trình mất bốn giờ, có thể giữ được trong bốn tuần. Anh thấy đã được chưa?”

Tôi thâm nghĩ như vậy cũng đủ rồi, tôi chỉ muốn đeo tới khi cứu được bọn họ ra thôi: “thật lắm không?”

“Việc này đợi sau khi tôi giúp anh đeo vào, tự anh có thể xác định.” Cô ấy nói rồi chỉ vào một chiếc ghế nằm, sau đó bảo tôi qua đó.

Tôi bước qua, nằm xuống, cô ấy liền lập tức đặt chiếc mặt nạ da người kia lên mặt tôi, trong khoảnh khắc đó, bên tai tôi đột nhiên vang lên câu nói của Chú Ba:

Có những mặt nạ một khi đã đeo lâu rồi sẽ không thể tháo xuống được nữa.

Hết quyển 7.

Quyển 8: ĐẠI KẾT CỤC

Editor: Tống Mạt Than

Beta: thieudieututai

Nguồn:

<https://cuahangbantaybac.wordpress.com>

<http://www.dtv-ebook.com>

ĐẠI KẾT CỤC (Thượng)

§1

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi đứng trong wc của quán trọ nhỏ, nhìn mặt mình trong gương.

Phải mất một lúc rất lâu sau, tôi không nghĩ ra được điều gì, chỉ biết ngắm người trong gương kia.

Người này rất quen, nhưng đó không phải là tôi.

Cảm giác này vô cùng vi diệu, hỗn hợp giữa một bên là cảm giác “trốn tránh” và một bên là cảm giác “sợ hãi”.

Tôi như đang mượn khuôn mặt để “trốn tránh” cái thân phận Ngô Tà của mình, nhưng lại tiến vào một cảnh giới “nhân sinh” càng khó kiểm soát hơn. Cảm giác không thể khống chế này rất chân thật, nó bao hàm biết bao nhiêu khả năng có thể xảy ra. Tôi gần như không thể đoán được, sau này tôi sẽ sống thế nào đây nữa.

Lúc mới bắt đầu, tôi cho dù là chưa nhìn tới mặt mình trong gương đã thấy hơi run rôi. Giờ tâm trạng đã khá hơn, có rất nhiều chuyện, ngay ban đầu bạn cảm thấy khó mà chấp nhận ngay được, nhưng một khi đã chấp nhận rồi thì sẽ phát hiện chuyện thực chất chỉ có vậy mà thôi.

Trước khi bước tới đường này, tôi chưa từng nghĩ tới cái gọi là “mặt nạ” có thể giống tới mức như thật thế này. Cho dù tôi có nhìn dán vào trong gương, có thể thấy cả lỗ chân lông giống như trên làn da của mình vậy, chỉ là hơi thô ráp hơn một chút. Trước kia tôi từng thấy Muộn Du Bình, còn tưởng đó là một kỹ xảo bàn môn tà đạo cao thâm nào, giờ mới thực sự bội phục, tay nghề như vậy tuyệt không phải trong một sớm một chiều mà có thể thành thực được.

Tóc cũng được nhuộm thành màu hoa râm, muối tiêu trên mái tóc Chú Ba là dấu vết trải bao thăng trầm thời cuộc lắng đọng lại mà thành, còn muối tiêu của tôi chỉ cần trong vài giờ, nhìn không chút khác biệt. Vì thế mà ngược lại tôi cảm thấy Chú Ba cũng không tới mức khổ sở gì lắm.

Cô gái kia nói, mặt nạ này của tôi không cần phải qua bảo dưỡng gì cũng có thể dùng được trong bốn tuần, nhưng giờ nếu tôi muốn gỡ nó ra cũng không được nữa. Thuật dịch dung của Trung Quốc, kỳ thật là một thuật hóa trang đã đạt tới trình độ vô cùng thành thực, giống như kỹ thuật trang điểm bây giờ vậy, nhưng vì mục đích không giống nhau nên làm mặt nạ tồn kém hơn so với hóa trang rất nhiều, không thể phổ biến được trong thực tế- chỉ có những người nắm giữ kỹ năng chân chính, hoặc có mục đích vô cùng quan

trọng mới có thể sử dụng.

Việc khó nhất làm làm một mặt người thật, không phải là biến thành một người xa lạ mà là biến thành một người thân quen rồi. Điều này đòi hỏi người đeo mặt nạ, phải đạt được thân thái cực giống.

“Tôi chỉ có thể giúp anh đeo mặt nạ, không chỉ đeo mặt nạ này bên ngoài, anh còn phải đeo nó trong tâm mình nữa.” Trước khi rời đi, cô ấy thản nhiên nhìn tôi nói một câu như thế.

Đeo trong cả tâm mình nữa ư?

Tôi nhìn “Chú Ba” trong gương, lại sờ sờ ngực mình, nghĩ năm xưa khi giải liên hoàn đeo mặt nạ Chú Ba, có phải cũng được dạy qua như vậy không. Nhưng nhiều năm như vậy, nếu hẳn thực sự vẫn mang thì mặt nạ bên ngoài có thể tháo xuống được, còn mặt nạ trong lòng, tháo làm sao đây?

Tôi nhìn lại đồng hồ, đã tới giờ, lấy nước rửa qua mặt rồi dùng khăn lau khô, mặt nạ không bị bung ra, xem ra cuối cùng cũng đã thành công. Tôi bắt giác thở dài.

Trở về lại phòng ngủ, tôi ngả mình xuống chiếc giường đơn chật chội, trong đầu liên tục nhắc xem sau đây phải làm thế nào? Hết thấy mọi sự từ bây giờ bao gồm cả cung cách nói chuyện, hiện tại đều là con số không, tôi phải làm thế nào cho tốt đây.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Ý niệm đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi là muốn cởi sạch quần áo để lao ra bên ngoài chạy một vòng, dù sao cũng không phải là mặt mình, tôi có thể làm vô số chuyện không dám làm trước kia vì sợ mất mặt, ví như là xông vào wc nữ, đội một cái bô lên đầu hay đại loại thế. Nhưng tôi cũng lập tức gạt ngay những ý niệm đó khỏi đầu mình.

(Đồng chí thực hư câu, tôi đề cao sự hư cấu của đồng chí:D)

Mục đích đeo mặt nạ của tôi là muốn làm cho những người dưới trướng của Chú Ba một lần nữa tập hợp lại, cung cấp toàn bộ những tài nguyên có thể, dùng nó để cứu đội Muộn Du Bình. Đây là mục đích duy nhất của tôi, nhưng bước đầu tôi phải làm thế nào để không bị phát hiện ra bây giờ.

Giọng nói tôi không thể nào nguy trang được, cái này cần huấn luyện chuyên môn, có lẽ cũng chưa cần tới tự tay mình phải sát phạt bọn họ, vui buồn tức giận gì đều có thể mang bọn họ ra xử lý được hết. Tôi cũng không phải ảnh đế (nam diễn viên suất sắc nhất, nữ diễn viên suất sắc nhất được xưng là ảnh hậu), với khí sắc của mình tôi chắc chắn sẽ bị bọn họ vạch trần chỉ trong vài phút.

Việc này chỉ có thể dùng trí, không thể cứng được, tiện thể còn khoe trí thông minh của mình nữa. Tình huống tốt nhất là, tôi không cần đích thân ra mặt gây mâu thuẫn với bọn họ, tiếp theo phải dùng tới người phát ngôn.

Tôi biết mình lại phải cần sự giúp đỡ của Phan Tử, chỉ có hắn mới quen thuộc Chú Ba và tính cách Chú Ba, nhưng tôi thực không muốn phải lôi hắn vào cuộc.

Hắn đã bước ra rồi thì không lên kéo hắn quay lại nữa.

Nhưng ngoài Phan Tử ra thì còn ai có thể giúp được tôi đây? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ mãi cũng chẳng ra được ai cả. Giờ tôi mới phát hiện, không có Chú Ba tôi thực sự rơi vào vòng lẩn quẩn với hai bàn tay trắng. Tôi lấy di động, lướt một lượt từ trên xuống dưới danh bạ, lại thấy trong vài năm gần gũi mà quá nhiều chuyện cảnh còn nhưng người đã không còn, hết thấy đều đã đổi thay.

Cuối cùng tôi vẫn lật tới số của Phan Tử, tôi nhắm mắt lại, miệng lầm bầm “thực xin lỗi”, sau đó gọi tới số của hắn.

Chắc là Phan Tử chưa về, nếu không hắn đã gọi điện lại cho tôi. Trời cũng đã chạng vạng, không biết hắn hôm nay lại gặp phải những chuyện quái gì nữa, cũng chẳng biết nếu thấy tôi hắn sẽ biểu cảm ra sao. Không biết là vì sao mà tự nhiên tôi thấy trò này cũng hơi bị thú vị, nhưng đồng thời lại thấy có một cảm giác muốn gạt hết đi.

Trong điện thoại tôi không thể nói cho Phan Tử nghe cụ thể tình hình, chỉ nói là tôi nghĩ ra một cách, giọng anh nghe thực bình tĩnh, nhưng vẫn có phần mõi mệt, chúng tôi hẹn ra một nơi để gặp mặt.

Tôi xoay người rời khỏi giường, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ- đó là đồ cô gái kia đưa cho tôi, cũng là loại áo khoác gió mà Chú Ba thường mặc. Tôi cởi áo phong của mình, mặc lên bộ đồ kia, thậm khen Tiểu Hoa cậu thực chu đáo, y phục vô cùng vừa vặn luôn.

Nghĩ một lát, tôi liền gửi cho hắn một tin nhắn: “cảm ơn”. Nhưng bên kia không có hồi âm.

Một giây sau khi bước ra cửa, tôi ý thức được mình phải thẳng lưng lên, tự nhắc nhở bản thân rằng bước khỏi cảnh cửa này tôi đã là một người khác. Nhưng rất nhanh sau đó tôi nhận ra mình không cần cố gắng làm gì, vì khi đi trên đường, chính tôi cũng nhận ra bước chân mình đã thay đổi. Lúc đi ngang qua đường lớn, tôi vô tình nhìn vào một cửa kính liền phát hiện trong ánh mắt kia bỗng toát ra một khí chất vô cùng lạnh khốc.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi gặp Phan Tử trong một quán cà phê trên bờ sông, trong khoảnh khắc Phan Tử nhìn thấy tôi, hắn lập tức ngẩn người, tôi thấy toàn thân hắn hơi run lên, nhìn tôi gần như không thốt lên được lời nào.

Nhưng Phan Tử cũng lập tức ý thức được điều gì đó, từ từ lấy lại bình tĩnh.

“Tiểu Tam Gia?” anh nhìn tôi, thử gọi một tiếng.

“Quả nhiên là không qua được mắt anh.” tôi gượng cười.

Phan Tử vẫn nhìn tôi, thật lâu sau mới thở phào một cái, ngồi xuống: “cậu định làm gì vậy, cái này cậu lấy đâu ra thế?”

Tôi nói cho anh nghe suy tính của mình, còn nói chuyện Tiểu Hoa đem mặt nạ này giao cho tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi thấy đây hẳn là kế hoạch khả thi nhất rồi.

Phan Tử nhìn mặt tôi, rất lâu sau cũng không nói gì, giống như đang suy nghĩ lung lăm, lại như đang đánh giá trình độ thật của mặt nạ kia. Qua một lúc lâu, Phan Tử ôm mặt, hít sâu một hơi rồi mới gật đầu đáp:

“Cậu quyết định làm vậy sao?”

Tôi gật đầu.

“Tiểu Tam Gia, thời gian Tam Gia sống cậu không từng trải qua, điều này có rất nhiều ý nghĩa, tóm lại, với tính cách của cậu, chuyện này tuyệt đối không thể làm được.” Phan Tử nói, “cậu có biết cách giao thiệp với những người ở đây thế nào không? Cậu chỉ thấy được bên ngoài bọn tôi ôn hòa nhưng thực chất bên trong còn vượt qua tưởng tượng của cậu nhiều.”

Tôi thở dài. Tôi biết Phan Tử không phải người thích nói chuyện dọa người, hắn nói những lời này cũng là muốn tốt cho tôi.

“Tôi muốn đi cứu bọn họ.” tôi đáp, “tôi rất muốn đi cứu bọn họ, tôi không muốn mọi chuyện lại chấm dứt như vậy được, vì thế, không làm được tôi cũng vẫn làm.”

(Hay là mình cứ bất chấp hết... à... làm thế đi:D)

Phan Tử tiếp tục nhìn tôi hỏi: “mặt nạ này có thể duy trì trong bao lâu?”

“Bốn tuần.”

Anh gật gật đầu: “bấy nhiêu thì hơi nhanh, chúng ta nhất định phải tăng tốc thôi.”

Tôi xem ý hắn thì hắn là chấp nhận rồi, nhẹ nhàng thở một hơi, Phan Tử đồng ý xem như là tốt một nửa rồi, sau lại hỏi: “giờ anh thấy phải làm gì sao đây? Bước đầu chúng ta nên làm gì, đi tìm lão tặc Khâu tính số à?”

Phan Tử lắc lắc đầu: “cậu có biết vừa rồi tôi làm thế nào nhận ra cậu không?”

Tôi lắc đầu, anh nói tiếp: “là cậu do dự. Lúc vừa rồi nhìn thấy cậu, mặt cậu tràn đầy do dự, đây là đặc điểm điển hình của cậu, trên mặt Tam Gia không bao giờ có biểu cảm đó.”

Anh dừng lại một lát, “cho nên bước đầu chúng ta phải làm sao cho cậu không lộ ra chút sơ hở nào nữa, nếu không cậu chỉ là một cái bị thịt thôi. Những kẻ đó đều rất tinh tường, cậu không gạt được ai cả đâu.”

Tôi sờ lên mặt mình, trong lòng nghĩ mình do dự thật sao? Phan Tử liền chỉ vào người tôi nói:

“Đó, chính là biểu cảm này, cậu phải loại bỏ hoàn toàn do dự của mình đi.”

Tôi thở dài, thầm nói đây là bản năng của tôi rồi, làm sao mà sửa được đây?

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Phan Tử nhìn quanh bốn phía không thấy ký hiệu cầm thuốc lá mới từ từ châm một điếu nói: “Tam Gia gặp phải chuyện gì nhất định đều tự mình suy đoán trước, rất ít khi trưng cầu ý kiến người khác, khi nhìn người, Tam Gia thường giữ tư thái nhìn từ trên cao xuống, những điều này cậu đều không có.”

“Vậy làm sao bây giờ? Những cái đó quá khó khăn, chỉ vài lần là tôi lộ ngay, anh làm thay tôi được không?” tôi hỏi.

Phan Tử cười khở lắc đầu: “mấy tháng trước thì còn được, giờ cậu thấy đấy, bọn họ không nghe tôi, muốn thực hành cái kế hoạch của cậu, phải là bản thân cậu đứng ra trước mặt bọn họ, nói với bọn họ rằng cậu chính là Tam Gia, cậu đã trở lại, ai không nghe lời xác định phải chết.”

Tôi nghĩ tới đó bất giác không rét mà run, lập tức lắc đầu: “tôi chắc chắn không làm được. Điều này khó lắm, cho dù luyện tập hằng ngày cũng không thể đạt được trình độ đó.”

“Không phải vừa rồi cậu nói muốn làm sao? Tiểu Tam Gia.” Phan Tử nhìn tôi, “đây chính là cửa ải khó khăn thứ nhất, cậu chưa thử qua đã nói không được, vậy chuyện phía sau còn khó hơn nữa. Đây cũng chẳng phải đóng phim, đây là thực tế cuộc sống, không phải chuyện đơn giản như vậy đâu.”

Tôi nhìn vào mắt Phan Tử, hiểu là hắn đang muốn tôi thấy khó là lui, nhưng tôi biết mình đang đứng ở ranh giới cuối cùng rồi, không thể lui được nữa. Cuối cùng tôi cũng nói:

“Được, tôi sẽ làm được.”

Phan Tử tiếp tục nhìn tôi, nhìn sâu trong ánh mắt tôi, tôi cố gắng truyền ra cái nhãn lực bản thân cho là kiên định nhất, rốt cục thì Phan Tử cũng dụi thuốc:

“Đi thôi, chúng ta đi tìm nơi bí ẩn tiếp theo, tôi sẽ nghĩ lại cách, cậu cũng phải nhớ kỹ là giờ cậu là Tam Gia, khắp nơi quanh đây chỉ có huynh đệ của Tam Gia, tai mắt trùng trùng, cậu không trốn đi đâu được cả.”

Tôi gật đầu, anh đứng dậy rồi đột nhiên nhìn tôi nói:

“Tam Gia, đi thôi.”

Tôi sững sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu được ý của những lời đó, chợt như cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó chịu, vất vả lắm tôi mới nhịn nó xuống được. Phan Tử đi phía trước, mở cửa cho tôi, tôi phải nuốt ngược lời cảm ơn của mình vào trong, chân lập tức bước ra ngoài.

Trong một khắc đó, tôi bỗng cảm thấy chính mình bắt đầu mất đi cái gì đó, thứ đó bình thường tôi không hề chú ý tới, trong giờ phút này tôi chợt cảm thấy vô cùng chán nản.

Đang nghĩ thì bỗng ven đường phía trước có mấy người lạ từ trên xe bước xuống, tất cả lại đi về phía tôi. Tôi vừa nhìn liền ngẩn người- kia chẳng phải là con rùa Khâu sao.

Tôi quay đầu nhìn Phan Tử, chính Phan Tử cũng bất ngờ, chỉ thấy tặc già Khâu mang theo bốn người, nhìn tôi cười:

“Tam Gia, ngài về lúc nào vậy. Sao không báo cho anh em huynh đệ một tiếng, ai cũng lo cho ngài không biết xảy ra sự gì đấy.”

§3

Edior: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi đang định mở lời, chợt nghĩ ngay như vậy không đúng, tôi mà cất tiếng sẽ lập tức bại lộ ngay, chỉ có có thể nghĩ cách làm gì bây giờ.

Lúc này Chú Ba phải làm gì? Lúc này Chú Ba sẽ làm gì?

Trong đầu tôi rồi thành một mớ bòng bong, mắt thấy lão tặc Khâu kia bước tới gần trước mặt mình, thấy mặt tôi hấn lập tức ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tôi nhìn hấn, trong chớp mắt nảy ra cách duy nhất không khiến thân phận bị bại lộ lúc này. Tôi túm lấy hấn rồi vung tay đâm một quyền vào bên cánh mũi trái hấn.

Con rùa Khâu kia bất ngờ không kịp đề phòng, bị tôi múc cho ngã nhào ra đất, tay tôi lập tức đau dại đi, nhưng vẫn cắn rặn nhịn lại, tiếp tục bước tới hạ thêm một quyền nữa, đánh cho hấn lăn lê trên đất. Vương Bát Khâu kêu như heo chọc tiết, tôi nhớ tới những lời trong bữa cơm hôm trước mời hấn, lửa giận bốc lên càng hăng, dù sao cũng chẳng biết có giầu được hay không, trước cứ đánh sướng tay đi đã rồi tính sau. Ngay sau đó tôi liền xông tới đập hấn túi bụi.

Cảnh này xem cũng thực tàn nhẫn, đòn toàn chọn mặt mà đánh, ngay cả cơ hội chống trả cũng không có. Bốn tên thủ hạ phía sau hấn rút cục cũng hiểu ra tình hình, lập tức cùng nhau lao lên, Phan Tử lập tức đứng chắn trước mặt tôi, nhìn bọn chúng gần từng tiếng:

“Muốn chết à, một đao một mạng, ba phút không giải quyết xong chúng mày tao đây nhận làm cháu.”

Phan Tử hung bạo ai cũng biết tiếng, trong lúc nhất thời cả bốn tên không dám nhúc nhích.

Lúc này tôi đã đánh tới mức tay mất đi cảm giác, sợ là sau vụ này phí bảo trì tay tôi còn cao hơn cả trị thương cho bọn chúng cũng nên, bản thân lại cảm thấy có phần quá đáng rồi, đập bồi cho vài cái nữa mới quay đầu bước đi.

Phan Tử nhìn tôi đi rồi mới nhở một ngụm lại, bước theo chân tôi. Chúng tôi đi qua một giao lộ, nhìn lại thấy mấy tên thủ hạ kia lập tức đi đỡ lão tặc Khâu dậy. Tôi bước nhanh hơn, tới chỗ bọn chúng không còn nhìn thấy nữa mới đưa tay lên nhìn, giờ tay tôi sung phải như cái bánh bao.

“Lần sau dùng bạt tai thôi.” Phan Tử nói, “dùng quyền đâm hấn là còn chừa cho hấn thể diện đấy.”

Tôi nhìn về phía sau, hỏi: “có lộ không?”

“Chắc chắn không, hẳn nhất định có tai mắt quanh đây, trước giờ vẫn theo đuôi tôi hoặc cậu, thấy bộ dáng cậu hiện tại nên nghĩ là Tam Gia trở về, lập tức phi tới đây xem tình hình. Vừa rồi cậu phản ứng rất đúng, chỉ là đánh chưa đủ dữ.”

“Còn chưa đủ sao?”

“Nếu là tôi xuống tay, chúng ta sẽ không lo lắng hẳn có nhận ra hay không,” Phan Tử nói, “có điều mặc cho hẳn có phát hiện hay không, trận đòn này hẳn chắc chắn bị đánh cho ngu người luôn rồi, tạm thời cứ mặc hẳn đấy, chúng ta phải đi mau.”

Chúng tôi lên xe taxi, Phan Tử nói không thể trở lại khách sạn tôi trọ được, cũng không thể tới phòng hẳn, tối hôm nay kiểu gì thì kiểu cả Trường Sa này sẽ biết tin ngay, trước phải trốn đi đã. Nhưng không cần trốn lâu, vì Tam Gia từ trước tới giờ chưa từng biết sợ lũ khốn đó, ngày mai hẳn sẽ còn một mà ác đấu nữa.

Nếu qua ngày mai mà còn sống thì phải lập tức trở lại cửa hàng ở Hàng Châu, có thể bình tĩnh ở đó một thời gian.

Tôi gật đầu, anh nói: “đêm nay không được ngủ, tôi sẽ nói cho cậu làm thế nào để giả trang được. Có điều mai cũng không thể lấy cứng đối cứng được, một buổi tối hôm nay cậu phải học làm sao cho thành thạo bộ dáng của Tam Gia, ngày mai tôi tìm một nơi nào đó, để cậu ngồi bên trong, tôi bên ngoài, còn cho bọn chúng vào nhìn mặt cậu, cậu không cần phải nói gì cả, như vậy là để giáo huấn chúng.”

“Không nói lời nào mà là giáo huấn sao?” tôi lấy làm lạ hỏi.

Phan Tử liền cười thần bí: “tôi sẽ truyền thụ cho cậu tuyệt chiêu giáo huấn người độc nhất của Tam Gia, trăm mặc huấn nhân.”

Tối hôm đó, tôi gần như phải thức suốt đêm để luyện cái kỹ năng gọi là trăm mặc huấn nhân đó, kỳ thật chính là ném sổ sách từ xa.

Phan Tử nói, Chú Ba tôi những lúc tức giận, thường rất thích mắng chửi người khác, nhưng một khi đã nổi trận lôi đình, ngược lại chú chỉ im lặng. Chú lấy những sổ sách có vấn đề ra, bảo những tên làm sai sổ sách chờ ở bên ngoài. Nếu giải thích khéo, chú sẽ để xuống, còn nếu vẫn có vấn đề, chú sẽ ném sổ sách đi, lúc đó người kia liền biết mình chết chắc rồi.

Sổ sách nhất định là phải rơi, nhưng không cần quá chuẩn. Nhưng vấn đề của tôi là, phải nhận mặt người chúng thuộc hạ dưới trướng kia. Ngày mai ngoài những tên đầu lĩnh trong địa bàn ra, còn có một vài trợ thủ nữa, người tới hẳn sẽ hơn ba mươi mạng, Phan Tử lại không có ảnh ở đây, hẳn chỉ có

thể bố trí một kế hoạch, ngày mai để bọn họ đứng theo trật tự, sau đó sắp xếp số hiệu, tôi nghe tên thì đối chiếu với một mã số, đem những sổ sách này quăng xuống đó.

Tôi luyện hết buổi tối, rốt cục cũng đạt được chút thành tựu, ném cũng đã được vài phần thật tâm đắc, cuối cùng còn phải quăng một cái gạt tàn thuốc lá, coi như tổng kết. Cái gạt tàn đó phải vung sang chỗ Phan Tử, ý là trừng phạt hắn làm việc không tận lực, Phan Tử có thể vì thế mà nổi điên lên.

Tôi nhìn cái gạt tàn sắp rơi xuống đất kia- cái gạt trắng men màu thời Mãn Thanh, không khỏi thăm gào lên Phan Tử nhà anh mà không đỡ được nó, tôi đây coi như một phát vút mất sáu ngàn tệ.

Rạng sáng hôm sau, tôi chợp mắt lấy một lúc, vào khoảng năm giờ thì Phan Tử gửi tin nhắc cho bọn họ: “Thu Lân (như kiểu họp khẩn), chín giờ, chỗ cũ.”

Đây là tiếng lòng, giống như “Long Tích Bồi” vậy.

Sau khi hai chúng tôi ăn mặc chỉnh tề, ra tới cửa Phan Tử nói: “Tam Gia, cậu chính là Tam Gia.”

Tôi nhìn hắn, không biết là hắn đang nói với tôi hay tự nói cho chính mình nữa, vừa bước ra ngoài, đột nhiên từ góc đường có một người xông tới, vung dao chém vào sau lưng Phan Tử.

Bị phục kích bất ngờ không kịp đề phòng, Phan Tử lao đảo vài bước, sau lưng máu phun đầy đất. Tên kia lập tức xoay người lao tới tấn công tôi, khảm dao trong tay nhắm thẳng cổ tôi mà chém xuống.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi vội vã lánh đi, Phan Tử cũng vừa đứng được dậy, vươn tay chộp lấy gáy tên kia rồi đoạt luôn khảm dao trong tay hắn. Tên khốn kia cố gắng giãy dụa, tôi thấy trong bóng tối phía sau hắn bước ra thêm sáu bảy người nữa.

Bọn họ không nói lời nào chỉ hường tới chỗ tôi mà nhào tới.

Sau lưng Phan Tử đã bị nhuộm đỏ máu, anh cầm khảm dao trong tay, nhẹ giọng nói với tôi: “đừng chạy, nhìn tôi, bình tĩnh.”

Trên người tôi vã đầy mồ hôi lạnh, không nói được câu gì, chỉ thấy Phan Tử chắn ngang cây đao găm lên:

“Có bảy mạng, Vương Bát Khâu kia vẫn tiếc tiền sao?”

“Vương Bát Khâu?” tôi nhìn những người đó, đột nhiên như hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đây là người của tên tặc Khâu kia cử tới giết tôi, hắn sao có thể tìm được bọn tôi chứ? Tai mắt của hắn lợi hại tới vậy sao?

Vẻ mặt những người kia lạnh tới khó hiểu, tôi không nhận ra bọn chúng. Từ người chúng tỏa ra một cảm giác, khiến tôi chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, cho dù là ở trong đấu gặp phải thứ gì kỳ quái, tôi cũng không có cảm giác sợ hãi như vậy. Tôi nhớ tới hồi tôi còn là Tiểu Tam Gia bé bỏng, chú Khâu kia còn trộm cho tôi tiền tiêu vặt. Giờ đây tôi lập tức hiểu ra là con người ta rất giỏi trong việc nịnh nọt, nhưng cái gì cũng chỉ có giới hạn thôi.

Đáng sợ hơn so với quỷ thần, là lòng dạ con người, đây là lòng người sao? Tôi nhìn máu chảy sau lưng Phan Tử, phải nói là vết thương đó đập vào mắt khiến tôi vô cùng choáng váng.

Sau khi chém bay ba tên, những tên còn lại lập tức bỏ chạy.

Anh nhìn tôi một cái, tựa người lên tường thở hổn hển, nói: “thằng tặc già họ Khâu là loại con buôn, chuyện không chuyên nghiệp thế này, chẳng qua chỉ là đùa giỡn quá chớn thôi, muốn dùng những tên này thì không được.”

Tôi gượng cười, hỏi xem anh có bị thương nặng lắm không, tính đi tới diu thì Phan Tử lắc đầu, bảo tôi đứng im đây, “ông chủ lớn mà phải đi đỡ thủ hạ bị đao sao, vậy khác nào sa sút phong độ rồi, tôi không sao”. Nói xong chỉ chỉ bên kia, tôi thấy bọn chúng vẫn chưa chạy ra, “chắc chắn chúng mới nhận được một nửa tiền thù lao, tới khi nào giết được chúng ta mới nhận đủ, hẳn là còn muốn tìm cơ hội đánh lén.”

“Vậy phải làm sao đây?” tôi nhìn về hướng đó, “anh cứ như vậy sẽ sốc vì mất máu đấy.”

“Không đâu, lão tử mất cái gì mới sốc chứ, mất máu không bao giờ sốc.” Phan Tử nói, sau thì đứng thẳng dậy, tôi nhìn lên mặt sau tường đầy những vết máu, “đi, chúng ta đuổi theo bọn chúng.”

Đi được vài bước Phan Tử lại dừng, tôi thấy mặt hắn lộ ra vài phần đau đớn, nhưng anh chỉ nhíu chân mày chứ tuyệt không thốt lên lời nào.

Chúng tôi một trước một sau tiến tới chỗ những thủ hạ kia, Phan Tử vung đao phạt ngang một đường, lưỡi đao chém lên vách tường thành một vết dài. Đây là phương thức đe dọa hạ đẳng nhất trong mỗi trận đánh nhau, hẳn là trước đây hẳn không bao giờ phải dùng tới, nhưng hiện tại chúng tôi chỉ có hai người.

Đám ô hợp kia rốt cuộc cũng vẫn chỉ là đám vô tích sự, mấy tên bị Phan Tử dọa cho lùi vào trong góc khuất ven đường. Máu chảy tới ướt cả quần Phan Tử, anh chống đao xuống, nhìn mấy tên khốn kia vẫn chưa bỏ chạy, mà ngược lại chúng cũng trừng mắt về phía hai người bọn tôi. Có thể thấy là chúng hiểu với tình hình Phan Tử lúc này, không sớm thì muộn gì anh rồi cũng sẽ ngã xuống.

Bọn tôi đứng ở ven đường chờ xe taxi, nhưng lúc nhìn lại, tôi lại thềm

than không xong rồi, muốn bắt được xe ở đây so với Hàng Châu vất vả hơn nhiều.

Tôi bỗng cảm thấy đây là chuyện bi thảm nhất trên đời, chúng tôi bị người khác chém, sau đó lại phô trương thanh thế, đứng ngay trên vệ đường nhưng bắt không được xe, cũng không biết đây có phải nguyên nhân Phan Tử cầm khảm đao hay không nữa.

Mất thấy Phan Tử tựa lên thân cây, liền hiểu là anh không còn bao nhiêu sức lực nữa, tôi vô cùng lo lắng, nhớ lúc vừa rồi Phan Tử nói đây là thủ đoạn của lũ không phải chuyên nghiệp. Chẳng lẽ Chú Ba mất rồi, chúng tôi lại bị bọn dân không chuyên bức tới mức này sao?

Mấy người kia dần dần nhích lại, Phan Tử lại nắm chặt khảm đao, nhìn liếc sang tôi một cái, ánh mắt có phần bất đắc dĩ. Tôi đột nhiên muốn gọi cảnh sát, nhưng một giây sau, tôi lại nhớ tới lời anh nói:

“Có nhiều chuyện cậu không kham nổi đâu.”

Tôi vẫn cho là anh nói không kham được là nói về áp lực rất lớn thôi, không ngờ là, cái kham không được lại như thế này. Chơi vậy không đẹp, sự thật trần trụi, mất thấy bằng hữu tốt của mình sắp không chịu được nữa, mà bản thân vẫn phải giả bộ bình tĩnh, cũng không được quyền bỏ chạy, lại càng không thể nhờ tới sự trợ giúp của người khác, chỉ có thể chết lặng trong cái chỗ này mà thôi.

Tay tôi giấu trong túi áo đã nắm chặt lại, nghĩ tới nếu Phan Tử ngã xuống, tôi phải làm sao đây? Nhận lấy đao của Phan Tử tiếp tục chống đỡ sao?

Lúc này, tôi chợt thấy mấy tên khốn trước mặt vỗ tay reo hò, tiếp theo từ bên đường lại có mười mấy người, trong tay ai cũng lăm lăm một thanh đao.

Hai nhóm người đồng lòng tiến về phía bọn tôi, tên thủ lĩnh vung tay lên nhanh chóng quay lại bức lui chúng tôi. Lòng tôi lạnh đi, vẫn còn tiếp ứng sao.

Phan Tử đứng phất lên, mắng một tiếng:

“Chao ôi, đúng là tên bỉ ổi, con rùa đen họ Khâu thông tin cũng thực nhanh, biết rõ tao và chúng mày đang nghỉ giữa hiệp. Tam Gia, ngài đừng lùi về sau một chút, đừng để bản quần áo.” Nói xong vỗ vỗ đao lên thân cây, một tên liền tiến về phía chúng tôi.

Nhưng vừa đi được vài bước, hắn đột nhiên ngừng lại, mắt hướng ra đằng sau lưng tôi. Tôi thấy nét mặt hắn chợt lúng túng, Phan Tử cũng thấy kỳ quái, dừng lại quay đầu nhìn.

Tôi cũng quay đầu nhìn, mấy chiếc xe đậu ven đường kia bắt đầu lần lượt mở cửa, người bước ra tương đối nhiều. Đi đầu là Hoắc Tú Tú, trên người

mặc thường phục nhìn đầy sức sống, bước tới khoác lấy tay tôi nói:

“Chú Ba à, lâu rồi không gặp, còn nhớ cháu không?”

Không đợi tôi kịp trả lời, tôi thấy Tiểu Hoa mặc âu phục cùng áo sơ mi phấn hồng đứng chật bên trong, vừa gửi tin nhắn vừa bước tới trước mặt tôi, đợi sau khi gửi xong tin nhắn mới ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, nói:

“Đưa Tam Gia tới “chỗ cũ”, còn gặp lão tặc Khâu ở đâu đánh chết hắn ở đó cho anh.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Bất kể là nhân số hay là thanh thế thì chúng tôi vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, địch lập tức tan rã.

Tiểu Hoa nhìn những tên đang chạy tán loạn kia, tay để điện thoại vào túi rồi quay ra nháy mắt với người phía sau, lập tức có vài người lao lên đuổi theo.

Tôi nhìn xung quanh có rất nhiều người đi đường đứng lại nhìn chúng tôi, cảm thấy bị chú ý quá nhiều, liền quay qua nói với Tiểu Hoa:

“Quên đi.”

Phan Tử bước tới nói: “Hoa gia làm vậy là đúng, bọn chúng nhất định phải trả giá đắt, làm vậy để những kẻ khác nếu muốn cho người tới ám toán chúng ta, đối phương trước khi đưa tay ra nhận tiền có thể nhìn tới kết cục của kẻ đi trước, từ đó mà phải suy tính lại kỹ càng.” Nói xong anh nhìn về phía Tiểu Hoa, “Hoa nhi gia, lại nợ cậu một mạng rồi.”

“Chịu được không?” Tiểu Hoa hỏi anh.

Phan Tử gật đầu, Tiểu Hoa lại chỉ chỉ ra sau xe: “lên xe đi.” nói xong lại nhìn về phía tôi cười cười: “Tam Gia, đi thôi.”

Lòng tôi thầm mắng, con mẹ nó chứ, cậu tính toán hết cả rồi tới đây để xem tôi làm trò cười cho thiên hạ sao? Lại vừa chỉnh lại phong thái, vừa bước theo bọn họ lên xe.

Tiểu Hoa lái xe, tôi ngồi ghế trước, Tú Tú và Phan Tử ngồi ghế sau, Tú Tú bắt đầu giúp Phan Tử xử lý miệng vết thương, trong lúc nhất thời xe đầy mùi máu tanh. Phan Tử nói:

“Xin lỗi, lại làm bẩn xe tiểu thư rồi.”

“Cũng đâu phải lần đầu tiên, anh đi theo Tam Gia, trường hợp thế này còn thiếu sao?” Tú Tú lơ đãng đáp.

Tôi hỏi: “chuyện gì đang xảy ra vậy, sao các người lại tới giúp tôi?”

Tiểu Hoa không trả lời, mà nhìn nhìn tôi:

“Quá chuẩn, cô gái kia quả đáng đồng tiền bát gạo lắm”.

Tôi biết hẳn đang nhắc tới cô gái đeo mặt nạ cho tôi, theo bản năng tôi lại sờ lên mặt mình một cái, hỏi:

“Không phải cậu nói, mặt nạ này là thứ duy nhất cậu có thể giúp tôi sao, sao lại tới Trường Sa này vậy?”

“Tôi không tới vì cậu.” Tiểu Hoa nói, “tôi vì Tam Gia mà tới, giờ không phải tôi giúp cậu, mà cậu giúp tôi kia.”

Tôi lấy làm lạ, Phan Tử bên cạnh lại nói: “Hoa nhi gia là do tôi gọi tới.”

Tôi quay đầu nhìn Phan Tử, anh lại nói, hôm qua hấn đã lật lại tất cả nhưng mối quan hệ của Chú Ba, từ những người thân bằng cố hữu, hoặc những bạn bè lâu năm, đều gửi tới một tin nhắn rằng Chú Ba ở đây có một “hàng nóng”, là thứ vô cùng chân quý, thị trường không thể định giá nổi, muốn tất cả mọi người tới đây xem hàng.

Đây là một cách để phô trương thanh thế, chúng tôi hiện giờ chỉ có hai người, cho dù có thuê một chiếc xe sang trọng để đi thì nhìn cũng rất bần cùng. Trước kia dù chỉ có một mình Chú Ba, nhưng vì khí thế hùng hực nên đi đâu người ta cũng cảm thấy chú như mang theo giông lốc tới. Nhưng từ sau khi Chú Ba gặp chuyện không may, rồi biết bao nhiêu rồi ren ập tới, cái luồng khí thế đó đã sớm tiêu tan. Những thủ hạ dưới trướng của Chú Ba, giết tới giết lui, nhắc tới sát khí là bọn chúng lại sinh ra mọi loại ảo tưởng rằng bản thân chúng muốn áp chế cả Chú Ba. Hiện giờ chúng tôi cần lấy thanh thế đàn áp hết bọn chúng đi, muốn cho chúng chỉ cần nhìn Chú Ba trong tích tắc liền nhận ra sát khí của mình thực chất chỉ là ảo tưởng sức mạnh mà thôi. Con người chỉ cần bị thứ gì đó ngăn chặn lại, về sau có muốn dậy cũng không dậy được nữa.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

“Bắc Kinh bên tôi đang rất lộn xộn, nếu không vì tin nhắn đó tôi chắc tôi giờ vẫn đang rảnh rỗi mà ngồi ở Bắc Kinh rồi.” Tiểu Hoa nói, “đọc tin nhắn là tôi biết cậu thật sự đã đưa ra lựa chọn của mình, tôi cũng có cái cơ để tạt qua đây.”

Tôi nhìn đoàn xe của hấn đi phía sau, hỏi hấn bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại không thể chọn thẳng những người đó cho chuyến gặp lạt ma lần này. Chẳng phải rất hợp phong cách của hấn sao?

Tiểu Hoa nhìn gương chiếu hậu một chút mới đáp: “chuyện về Hoắc lão bà tôi vẫn còn dối cậu, không nói hết ra được, nhưng Hoắc gia thực đã bắt đầu loạn lên rồi, mấy người con trai của bà bà quả làm không được, thông gia của Hoắc gia ở hải ngoại giờ đã về nước, chuẩn bị tiến hành phân chia gia sản, bọn họ giờ chỉ còn chờ tôi xuất hiện để nói cho họ biết Hoắc lão bà đang ở đâu thôi.”

Hoắc bà bà và Tiểu Hoa cùng gặp một lần lạt ma, hiện tại đoàn người của Hoắc lão bà chưa trở lại, còn hấn thì đã về rồi, tôi lập tức hiểu ngay tới cái khốn cảnh mà hấn nói tới. Hoắc lão bà có mấy người con trai, giữa bọn họ

chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề gia sản, một mặt nhất trí đối ngoại, mặt khác so với người ngoài lại càng coi trọng việc sống còn của Hoắc lão bà, bọn họ nghiêm khắc chất vấn Tiểu Hoa là để biểu hiện cái lòng hiếu thuận của mình, Giải gia và Hoắc gia vốn quan hệ rất sâu xa, bởi vậy mà hiện giờ tình cảnh đã bị đẩy tới mức phải cung giương gương tuốt rồi (sẵn sàng xung đột).

“Tôi muốn rời Bắc Kinh, hai nhà chúng tôi có thể xung đột bất cứ lúc nào, đó là thời điểm cho kẻ thứ ba thừa nước đục thả câu. Cái vòng luẩn quẩn trong thành Bắc Kinh rất rối loạn, Lưu Ly Tôn bị mấy người âm ỉ một phen, bọn họ giờ lại chĩa tầm ngắm sang đòi chúng tôi phải giải thích, người của khách sạn Tân Nguyệt lại càng phiền toái.” Tiểu Hoa nói, “các cậu phải mộng vẫn để lại vết (ý anh là làm việc không tới nơi tới chốn:D), Hoắc gia loạn tới nước này, nợ trước nợ sau đều vẫn còn cả đấy.”

“Vậy bây giờ trở lại đây...” tôi lo lắng hỏi, “chẳng phải là cũng sẽ gặp chuyện sao?”

“Đừng lo.” Tiểu Hoa nói, “người của Hoắc gia cũng tới đây, chuyện đại sự như này ai có thể bỏ qua được chứ, uy tín của Tam Gia vẫn còn tốt lắm.”

Hoắc Tú Tú ở phía sau cũng tiếp lời: “hì hì, bằng không em sao lại theo tới chỗ anh làm gì chứ.”

Tiểu Hoa lại nói: “tôi cũng không có cách nào khác để mượn người cho cậu, tất cả mọi người đều đã bị đề ý, tôi chỉ cần động tới gấp lạt ma một cái là lập tức sẽ có chuyện không may xảy ra ngay, trong truyện này, tôi còn bị động hơn so với cậu nữa.”

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Phan Tử, thấy trên lưng hắn bồi đầy bạch được Vân Nam, máu hình như là ngừng chảy rồi, nhưng sắc mặt anh vẫn tái nhợt, rõ ràng là do mất máu quá nhiều, thấy tôi nhìn mình, anh nói: “không sao đâu.”

Tôi thở dài, may mà lúc này còn có Phan Tử gánh cho một phần.

Xe Tiểu Hoa vòng qua một giao lộ, tôi thấy xe dừng lại trước một quán trà ven đường.

Quán trà này rất tầm thường, nhưng bên ngoài lại vô cùng náo nhiệt, có không biết bao nhiêu người đang tụ tập ở đó.

Tiểu Hoa nhìn qua Phan Tử: “người không thiếu ai, xem ra đều đã có chuẩn bị trước rồi.”

Phan Tử xoa xoa mặt, nói: “Tam Gia, chuẩn bị nào, chúng ta phải làm cho bọn chúng tiểu ra quần mới được.”

Tôi nhìn những người đó, hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. Tiểu Hoa nhìn trước nhìn sau chỗ đậu xe, chờ người từ trong những xe khác đã xuống hết

rồi mời quay qua tôi nói:

“Đi!”

Bốn người chúng tôi đồng loạt xuống xe, Tiểu Hoa tay đặt trong túi cùng Phan Tử đi đằng trước tôi, Tú Tú bám chặt tay tôi, đám người ngoài tiệm trà lập tức nhao nhao lên, vô số âm thanh nhồn nháo phát ra.

“Tam Gia tới rồi!”. “thật sự là Tam Gia!” rất nhiều người cùng thốt lên.

Bốn người mặt lạnh như tiền bước vào trong quán trà, tất cả đám đông tự động chia làm hai hàng, tôi thấy mặt bọn họ có đôi phần sợ hãi hốt hoảng, đột nhiên thấy tương đối khoái chí, lưng cũng bất giác mà thẳng lên, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên cười lạnh.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

970506_434676849974479_1701398700_n

Quán trà này lúc tôi bước vào thấy vô cùng xa lạ, nhưng đi lên lầu lại thấy trong trí nhớ của tôi hiện ra chút ấn tượng, trước đây hình như là tôi từng được tới đây vài lần, hơn nữa đều là đi cùng Chú Ba và những tay chân dưới trướng của chú. Có điều là khi đó tôi còn rất nhỏ, chỉ nhớ mang máng là trong phòng này lúc nào cũng đầy mùi thuốc lá, người lớn trong phòng chơi麻将 cười nói âm âm, tôi là được bố đưa theo, còn được cho tiền mừng tuổi để mua quà nữa.

Có đánh chết tôi cũng không ngờ là, vẫn tại nơi này, vẫn những người đó, tôi lại phải đối mặt với quá khứ một lần nữa.

Lầu hai của quán trà có một hành lang, hai bên đều là phòng, nhưng khác với khách sạn Tân Nguyệt trước kia chúng tôi từng đại náo, bên trong trang trí không đẹp bằng, có rất nhiều vách ngăn chỉ làm bằng thanh trúc, quét không biết bao nhiêu lần sơn khiến cho màu của nó nhìn như bị bôi dầu lên vậy, màu vàng khô hóa ra trắng bệch. Bước tới gần rèm đã nghĩ thấy một mùi thuốc lá, cũng không biết bao nhiêu năm rồi không được thay đi, mùi thuốc lá năm xưa vẫn không hết được.

Phan Tử đi trước, dẫn chúng tôi đi tới phòng cuối dãy hành lang, vén rèm lên, đoàn người chúng tôi cùng bước vào trong. Không gian rất rộng rãi, nhưng chỉ có một cái bàn gỗ lim đặt ngăn nắp ở giữa phòng, hai bên bày sáu chiếc ghế bàn long đệm lụa, đằng sau là cửa sổ, có thể nhìn xuống cảnh tượng bên dưới lầu. Tôi liếc mắt một cái, xem nếu như bị lộ có thể nhảy từ đây xuống bỏ trốn được không. (:D)

Nhưng nhìn xuống một lát, lòng tôi lập tức băng lạnh. Bên dưới ồn ào nhộn nhạo biết bao nhiêu con người, đều là thủ hạ trong địa bàn nghe tiếng mà tới đây, hai bên đường đậu đầy những xe, xe hiệu gì cũng có, ai không biết còn tưởng nơi này đang bán vé tàu tét (:D), nhảy xuống dự là chạy kiệu gì cũng không ra được.

Trên bàn gỗ lim bày một bộ ấm chén, Tiểu Hoa bước lên trước gạt năm chiếc ghế khác ra, chỉ để lại một cái mời tôi ngồi, năm chiếc ghế còn lại hấn kéo sát vào tường, Phan Tử ngồi xuống một chiếc, bắt đầu châm thuốc hút. Tôi thấy tay hấn hơi run, trong lòng có chút cuống, không biết hấn có chịu được nổi không nữa. Tôi không dám hỏi, chỉ làm bộ vuốt mặt bàn, kiệu như đang hoài niệm cùng dáng vẻ dăm chiêu.

Hoắc Tú Tú bên cạnh bắt đầu biểu diễn nghệ thuật pha trà nhằm kéo dài

thời gian cho tôi, phương pháp pha trà của cô ấy cũng thực độc đáo, tay đưa lên rút trâm cài tóc, rồi dùng nước ngâm trà rửa qua trâm, sau đó lại dùng trâm đó để khuấy lá trà.

Tôi nhìn động tác của cô ấy, vừa cầu cho là sáng nay cô ấy đã gội sạch đầu, vừa phát hiện trâm cài tóc kia cũng có điểm rất lạ, nó như là một loại phi thủy sáng màu, lại vừa giống một mẫu xương, bên trên khắc hoa văn cực tỉ mỉ, chắc hẳn nó cũng có lai lịch không vừa.

Nước trà ngon, tôi ngửi ra mùi bích loan xuân trong đó, đồng thời lại cảm giác được có một mùi rất quen thuộc nhưng nghĩ mãi không ra quện với nó. Uống một ngụm, hương vị tuyệt vô cùng, có cảm giác tập trung tư tưởng.

Tôi vừa bị cảnh tượng trước cửa quán làm cho hốt hoảng, vừa rồi trải qua hết thấy thực ra nó khiến tôi rơi vào trạng thái ngây ngẩn cả người. Tuy rằng là nhịp tim đập không quá nhanh, người cũng không tới mức quá căng thẳng, nhưng tất cả mọi cảm xúc đều như bị đình trệ, mãi cho tới khi nhấp một ngụm trà xong, bao nhiêu cảm giác mơ hồ đó mới được không chế. Trong đầu tôi bắt đầu rõ ràng lên, tâm tư cũng dần căng thẳng.

Cùng lúc chúng tôi tiến vào, bên ngoài cũng có một nhóm người đi theo, nhưng bọn họ không đứng ngoài rèm cửa kia mà đi thẳng vào trong một phòng khác. Tôi không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, dường như tất cả mọi người ở đây đều đang đợi một cái gì đó.

Có lẽ là thấy nét mặt tôi không được bình thường, Tiểu Hoa khoát tay ra hiệu tôi đừng nóng vội, chính hắn lại đang nói nhỏ gì với mấy tên thủ hạ, tới lúc quan trọng, cơ bản chỉ có thể ra hiệu, ngay cả miệng cũng không được mấp máy.

Tôi chỉ biết kiên nhẫn chờ đợi, hít sâu vài hơi ổn định tinh thần. Tú Tú kéo tay tôi tỏ vẻ an ủi, lòng tôi lại càng thêm lo âu, nếu Tú Tú nhìn ra được tôi đang bất an vậy hẳn những người kia cũng sẽ nhìn ra, có thể tôi không thể không chế được lo lắng của bản thân.

Vất vả lắm Tiểu Hoa với thủ hạ mới nói xong câu chuyện, hẳn lúc này quay sang để ý tôi, buông rèm xuống rồi bước về phía sau tôi. Cả phòng liền tối đi. Hắn cúi người, nói nhỏ vào tai tôi: “con rùa đen họ Khâu kia không tới, xem ra sự tình có biến, áp dụng biện pháp lấy lui làm tiến, có điều bên ngoài hẳn vẫn còn tai mắt của hắn, thấy tình huống bất hợp lý là hắn sẽ dẫn người xuất hiện, người bên ngoài kia thấy hắn không dám tới cũng đang rục rịch, tình huống này bất lợi cho chúng ta, tôi thấy sẽ phải chuẩn bị hạ sát thủ.”

“Vậy...” tôi đang định hỏi hắn. Hắn lập tức ra hiệu đừng nói chuyện, lại rút điện thoại di động ra cho tôi xem.

Tôi thấy trên màn hình điện thoại của hắn có một tin nhắn chưa gửi đi, hắn dùng cách này để thông báo, trên đó viết: phòng bên cạnh có ba người lỗ tai rất thính, nói thảm cũng không dùng được. Nửa câu trước là thật, nửa câu sau là tôi nói cho bọn họ nghe. Cậu chỉ cần diễn vai của mình, những việc khác cứ để chúng tôi giải quyết.

Tôi gật đầu, hắn lập tức xóa những chữ trên màn hình, tốc độ ngón tay cực nhanh, tiếp theo hắn nháy mắt ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử mặt tái nhợt nhưng vẫn gật đầu, chột nghe hắn cất giọng hô to:

“Các vị, Tam Gia mời giao hàng.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Vừa dứt lời, trong phòng ngách bên cạnh cũng vang lên những tiếng dịch chuyển ghế, tiếp đó là một mớ âm thanh hỗn độn. Lát sau, liền thấy rèm được vén lên, một tên đầu trâu mặt ngựa bước vào, rất nhanh sau đó trong căn phòng nhỏ này liền đứng đông kín người.

Trong lúc hỗn loạn, tôi chỉ lảng máng có chút ấn tượng với bọn họ, trước giờ lòng tôi vẫn luôn tồn tại một dự cảm sai lầm, đó là hình dung về tên lão đại có phải là kẻ nhìn hung ác nhất trong những người kia. Quan sát thật kỹ, nào là cao thấp gầy béo rồi cả những tên còn rất trẻ, nhưng tất cả bọn chúng đều vô cùng bình thường, phải nói là rất bình thường.

Có những người tuổi đã cao quả thực tôi có phần quen mặt, nhưng cũng có những người tuổi còn rất trẻ. Tổng thể mà nói những người này cho dù có cố gắng nhớ tới đâu cũng là chuyện tương đối khó. Tôi nhớ tới Chú Ba từng nói với mình, rằng trong chuyện tuyển chọn người, dáng vẻ oai qua liệt tảo (hùng hổ, oai vệ) chỉ cần nhìn một cái mà cả đời quên không được cũng chẳng liên quan, nhưng một khi đã chọn người đứng trong hàng ngũ tay sai thì tốt nhất nên chọn người mà ở đâu cũng có thể nhìn thấy. Lấy đồ trong tay người chết thì dễ, còn muốn moi được tiền trong tay kẻ sống là khó khăn nhất.

Thủ hạ của Tiểu Hoa mang bốn cái ghế bên cạnh Phan Tử tới, chuẩn bị cho bốn người đứng đầu trong địa bàn ngồi. Hệ thống tổ chức của Chú Ba vô cùng rõ ràng, tại đây nhất thiết phải giới thiệu qua một chút.

Ở Trường Sa tồn tại một hệ thống phi tang minh khí từ rất lâu rồi, dường như hệ thống này được xác định từ cuối thời dân quốc. Vì sao lại nói như vậy? Ngược dòng lịch sử, có thể khẳng định từng tồn tại những hệ thống giống như vậy trước đây, nhưng lịch sử luôn không ngừng vận động, các hệ thống trong sự xáo trộn đó đều lần lượt bị phá hủy, chúng tôi cũng không

biết chúng chuyển thành kiểu gì nữa, nhưng hệ thống đó ngày nay, cũng là được truyền thừa từ thời dân quốc.

Mua bán đồ cổ được chia làm sưu tầm trong nước và tuồn ra nước ngoài hay còn gọi là buôn lậu. Tục ngữ có câu “thịnh thế cổ đồng” (thời đại hoàng kim của đồ cổ), là chỉ có ở trong cảnh thái bình thịnh trị mới có người dốc lòng mà sưu tầm đồ cổ, nhưng câu châm ngôn này cũng chỉ nói phiến diện, nó chỉ có hiệu quả trong thời bế quan tỏa cảng mà thôi. (không giao thương với nước ngoài)

Đầu nhà Khang là một thời kỳ hưng thịnh, nhưng sang tới triều Thanh lại cho bế quan tỏa cảng. Thuận Trị năm thứ mười hai (1655) cấm biển tới năm Khang Hi thứ mười ba (1684) mới gỡ bỏ, Khang Hi đời thứ mười sáu (1717) lại cho cấm tiếp, sau đó không lâu sau thì cũng xóa bỏ lệnh cấm đó, nhưng vẫn không chế vận chuyển đường biển vô cùng nghiêm ngặt. Trong thời gian đó, “thịnh thế cổ đồng” được nhắc đến ít nhiều, nhưng vì cấm biển, áp chế bằng trọng hình (hình phạt nặng), tình hình hoạt động trộm mộ không được lộ liễu lắm.

Duy chỉ sau thời dân quốc một thời gian, thứ nhất là do nhu cầu ở hải ngoại. Thứ hai là cửa khẩu trong nước xóa bỏ cấm vận. Chính phủ thân mình chưa lo xong, vì vậy lịch sử đạo mộ thời kỳ cận đại bước lên đỉnh cao chói lọi.

Thị trường lớn, lại không người quản lý, sự việc càng lúc càng trở lên phổ biến.

Lúc đó hình thành thế hệ buôn lậu đầu tiên. Nguồn nguồn của buôn lậu chính là trộm mộ tặc, sau này là “con buôn”, những con buôn này đều làm nghề buôn đồ cổ, lấy hàng từ trong tay trộm mộ tặc, mang tới hai thành phố lớn là Bắc Bình và Thượng Hải để tiêu thụ, đặc biệt là Bắc Bình. Nhưng vào thời điểm đó, phần lớn hàng tốt đều tuồn ra nước ngoài.

Về sau Tân Hoa Xã thành lập (Trung Hoa dân quốc), hải quan kiểm duyệt càng lúc càng gắt gao, buôn lậu nước ngoài dần dần giảm bớt, nhưng hệ thống đã được ra đời. Ông nội tôi là cũng là một trong số những người trưởng thành trong những năm đó, bọn họ thành công duy trì tới tận khi cải cách mở cửa, cho nên hệ thống đó vẫn tiếp tục được sử dụng. Từ khi “văn bản sửa đổi” chấm dứt, ở biên giới phía Nam Trung Quốc và trên biển buôn lậu bắt đầu hoạt động trở lại. Sau mấy năm trữ hàng, sưu tầm được rất nhiều đồ cổ lại bắt đầu tìm kiếm môi trường xuất khẩu, Chú Ba lợi dụng thế hệ trước của hệ thống bắt đầu tiến hành trọng thao cụu nghiệp (chuyên tâm vận dụng nghề cũ) mà trở thành một trong những người phát triển hệ thống đó.

Đương nhiên là hiện tại những tay trùm thu thập đồ cổ trong nước đã trở thành đối thủ thương buôn hải ngoại, đây cũng nguyên nhân biến nơi đây

thành thị trường đồ cổ sầm uất nhất.

Như vậy có thể hiểu được Chú Ba ở Trường Sa, Hàng Châu cùng với sản nghiệp của Hoắc gia và Tiểu Hoa ở Bắc Kinh liên quan mật thiết tới nhau, còn thêm cả Giải gia và Ngô gia lại là quan hệ thông gia sâu xa.

Nhìn từ cấu trúc cơ bản thì địa bàn Chú Ba sở hữu ở Trường Sa, chủ yếu phụ trách hai mảng, một là nhập hàng, và một là tiêu thụ hàng.

Địa bàn lấy hàng, chúng tôi gọi với cái tên là “bàn lạt ma”, địa bàn tiêu thụ gọi là “mã bàn”.

Phương thức hoạt động của hệ thống này là như sau:

Người như Chú Ba được gọi là “thiết khoái tử” (đũa sắt), là người đóng vai trò mắt xích trong bộ máy sản xuất, bọn họ độc quyền nguồn tài nguyên tốt nhất, bao gồm cả tin tức về cổ mộ, kiến thức do thám cổ mộ và giám định đồ cổ.

Chính những “thiếu khoái tử” này là người nắm giữ vị trí cổ mộ cùng tin tức về triều đại, giao cho “lạt ma bàn” (địa bàn lấy hàng) bên dưới, chính họ sẽ tổ chức gấp lạt ma. Lúc này “thiết khoái tử” sẽ gặp một người gọi là “khoái tử đầu” (cứ coi như là đũa cả đi:D), mang những tin tức này, dẫn “lạt ma bàn” trong nhóm người người gấp lạt ma, cùng đi lấy hàng. Phan Tử chính là thủ hạ nổi danh “khoái tử đầu” của Chú Ba.

Đồng thời, lạt ma bàn sẽ móc nối với “mã bàn”, họ đã sớm chờ ở bên ngoài, chỉ cần không bị bắt tại trận, người bị hại chỉ có “mã bàn”, “thiết khoái tử” và “lạt ma bàn” không chịu bất cứ liên lụy nào. Hoạt động trộm mộ liên tiếp bị cấm không chỉ vì như vậy. Mà đối với “thiết khoái tử” và “lạt ma bàn” mà nói thì loại người như “mã bàn” muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chết mấy người cũng không thành vấn đề.

Số lượng “mã bàn” tiêu thụ hàng cấm của Chú Ba rất đông đảo, bước vào trong gian phòng này, chẳng qua chỉ là những tên trùm sỏ nhất. Điều khiến Chú Ba phải kiêng rờ, chính là bốn tên đầu lĩnh “lạt ma bàn”, mà người hôm nay ngồi trên ghế kia cũng chính là bốn kẻ đó.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Bốn người này nắm trong tay mắc xích đầu tiên trong đường dây sản xuất đồ tuần táng (đồ chôn theo người chết). Vì tính chất đặc thù của nghề trộm mộ mà mỗi bảo vật này không thể sao chép ra được, cực kỳ giá trị, tất cả những kẻ muốn mang được hàng tốt đi tiêu thụ đều phải nịnh nọt ít nhiều mới có được. Những người này có lẽ không phải hạng giàu có nhất nhưng nếu không có bọn họ thì nghề này cũng không tồn tại.

Trừ cái đó ra thì người của bốn đầu lĩnh này đều là lũ liều mạng, ai cũng hung hăng không phân rõ phải quấy như Phan Tử. Kẻ nào dám xù nợ hay giở trò vô lại với bọn họ, khả năng ngày hôm sau kẻ đó sẽ biến mất dạng, phải tới tám trăm năm sau, hài cốt của hắn mới được đào ra từ trong một cỗ mộ nào đó, khi đó xương cốt đã vụn như cám hết rồi. Người có tiền còn phải sợ thằng liều mạng, tất cả mọi người đều phải kiêng dè bọn chúng.

Quan hệ giữa chú Ba với nhóm người này vô cùng mập mờ, một mặt thì bọn họ trông cậy vào những lần gặp lạt ma của chú Ba, cung cấp cho mình những tin tức về cỗ mộ. Mặt khác, lúc nào cũng muốn chiếm tiện nghi của chú Ba. Vì chú Ba giữ vị trí đầu não, tám mươi phần trăm những gì thu được đều giao vào trong tay chú. Chú Ba đột nhiên mất tích, bọn họ thực tình vừa sợ vừa mừng, mừng là về sau xuống đàu có thể tự mình phân chia tiền bạc, sợ là chú Ba không có ở đây, biết phải đào đâu ra được tin tức cỗ mộ. Cho nên một khi tin tức chú Ba gặp chuyện không may lọt ra ngoài, bọn họ chắc chắn đã âm thầm liên hệ với “thiết khoái tử” khác, khi đó Trần Bí A Tứ cũng lợi dụng được không ít chuyện, tiếc rằng lão về sau cũng xảy ra chuyện. Những “thiết khoái tử” khác so với Trần Bí A Tứ và chú Ba còn kém nhiều, nếu không bốn người này đã sớm không thềm ngồi lại đây rồi.

Đây là lần họp mặt lớn nhất, Phan Tử và Tiểu Hoa nói thực thì không sợ lắm, vì bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến chuyển. Mối lo duy nhất là về bọn họ thừa lúc hỗn loạn mà đòi chia lại số tỉ lệ hoa hồng, nhưng tiền giờ không phải là vấn đề.

Ngược lại phiền toái hơn lại là về những tên phân phối hàng, cũng chính là những người đang đứng kia, lão tặc Khâu là kẻ có tiền nhất trong số đó. Những người này vẫn luôn đặt ở tuyến tiêu thụ bên dưới hệ thống, mặc dù giàu có, nhưng lúc nào cũng bị khinh thường, nên rất muốn thay đổi hiện trạng của mình. Hơn nữa, bọn họ không biết đồ đàu thực chất là làm chuyện như thế nào, nghĩ tới chỉ cần có tiền là có thể tổ chức một đội, có thể vượt mặt chú Ba mà thu lấy tiền bạc. Cho nên chú Ba vừa đi, rất nhiều người đã

bắt đầu chiêu binh mãi mã. Tuy rằng chắc chắn không bằng thời điểm chú Ba còn ở đây, nhưng tốt xấu gì cũng là sản nghiệp của nhà mình, lỗ lãi gì cũng là của mình, bọn họ cũng không đi đâu mà phải vội.

Một thời gian trước khi chú Ba vắng mặt, “mã bàn” đã sớm không còn giao tiền ra nữa, giờ chú Ba trở về, mắt thấy tiền đang nằm yên trong hầu bao bỗng chốc lại bị lộ ra, người không muốn nhất chính là bọn họ.

Bốn đầu lĩnh theo thứ tự ngồi xuống, diện mạo và phong thái tôi không muốn nhắc tới, vì chuyện sau đó không liên quan quá nhiều tới bọn họ, Tiểu Hoa lúc sắp xếp ghế đã chuẩn bị trình tự hết cả rồi, tôi chỉ cần nhất nhất nhớ kỹ tên của bọn họ. Sau đó có bảy người phân phối hàng bị Tiểu Hoa lôi vào đứng bên trong.

Tôi liếc mắt nhìn mỗi người một cái, trong lòng bắt đầu nhăm qua thứ tự tên từng người mà tối qua Phan Tử đã bổ túc cho tôi đối chiếu một lượt. Ngoài bốn người ngồi kia, còn có mấy người Phan Tử bảo tôi phải đặc biệt chú ý, một người cao to nhất đứng bên trái, mặc áo phong màu vàng, quần tây và đi ủng, nhìn như tên bán cá ngoài chợ, ngoài cùng bên phải là một người phụ nữ trung niên, hơi béo, nhưng ăn mặc lại vô cùng bắt mắt, nhìn ra hồi còn trẻ chắc cũng là người có nhan sắc. Còn có một thiếu phụ nhìn như gái chưa chồng, nhìn phong thái thì chắc ngoài ba mươi, nhưng chăm sóc nhan sắc rất tốt, từ vóc người tới da dẻ đều đẹp, tóc buộc đuôi ngựa, nhìn ra dáng rất có kinh nghiệm.

Trong ba người này, người buôn cá kia là bạn bè với con rùa Khâu, hai người bọn hắn cùng nhau đốc sức tuồn hàng ra bên ngoài, sau đó cùng bị chú Ba bắt, tuyệt đối cùng tiến cùng lùi, người này ở đây nhất định là để làm nội ứng cho tên tặc Khâu kia. Đối với hắn, Phan Tử nói có giờ thủ đoạn gì cũng vô dụng, cứ thế mà cho qua thôi.

Người phụ nữ trung niên kia là nhân tình của Vương Bát Khâu, đương nhiên Phan Tử cũng không biết giữa bọn họ có tình cảm thật hay không, chỉ biết bà béo này vô cùng chua ngoa, ngoài kiểu mềm nắn rắn buông ăn người của chú Ba thì cả Trường Sa này không ai chịu nổi bà ta. Vương Bát Khâu ở cùng với bà ấy, hắn là còn nghĩ trên phương diện thông gia, vì con rùa Khâu kia quản lý địa bàn cùng với địa bàn của người phụ nữ này gần như liền kề nhau, năng lực kinh doanh của Vương Bát Khâu rất mạnh, mà người phụ nữ này lại am hiểu việc gây dựng các mối quan hệ, hai người ở cùng nhau, có thể hỗ trợ lẫn nhau, đây cũng là nguyên nhân tên tặc già đó dám dẫn đầu tạo phản chú Ba. Trong mấy năm hai người bọn họ ở cùng nhau, hắn đã âm thầm tuồn hàng đi ăn không ít lời.

Đối với người phụ nữ trung niên đó, Phan Tử nhấn mạnh cần cẩn thận hơn hết, yên lặng quan sát tình hình. Cô ấy so với đàn ông tuyệt đối khôn khéo

hơn, chỉ cần không phải thực lòng yêu Vương Bát Khâu thì việc rút cuộc cô ấy đứng đó làm gì cũng rất khó nói.

Còn người phụ nữ trẻ tuổi kia, tôi thấy vô cùng vừa mắt, cũng là một mối lo khá lớn. Vì cô ấy trước đây từng một thời gian có quan hệ giống thế với chú Ba. (tức là từng là giai nhân của chú Ba:D)

Phan Tử cũng không dám khẳng định, chỉ nói sau khi cô gái này ra nhập thì phát triển nhanh chóng, trở thành một chủ cửa hàng trên phố đồ cổ Trường Sa, mà từ khi hợp tác làm ăn với chú Ba mới chỉ được vồn vện một năm. Nếu không phải có đại gia trong nghề nào chống lưng cho thì chắc chắn không được vậy, mà cô ấy làm ăn cũng vô cùng nhỏ, nhìn không thấy có chỗ nào hơn người. Cho nên nhiều người đoán rằng, cô gái kia rất có thể là vợ chú Ba.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi nhìn cô ấy, rất khó mà đoán ra được vì trước giờ tôi vẫn nghĩ chú Ba thích Văn Cẩm, nhưng Văn Cẩm lại nói chú Ba là Giải Liên Hoàn giải trang thành, vậy có thể thích Văn Cẩm cũng là giả bộ thôi. Nếu như vậy, nhiều năm qua chú có qua lại với cô ấy cũng là điều bình thường, thứ nhất là vì có nhiều chuyện đàn ông sống một mình làm không được, thứ hai là diện mạo chú Ba vốn đã rất kiêu hùng, con nhà lòi lại có tiền, tự chú không tìm thì cũng sẽ có người bám lấy mà thôi.

Giả như cô gái này là vợ chú ba thật, chuyện này sẽ nghiêm trọng. Trong lúc sinh hoạt giường chiếu (:D) chẳng còn khoảng cách, những chi tiết trên người chú Ba đều không thể qua được mắt cô ấy, mà mỗi thói quen tư thế gợn tay nhắc chân thế nào cô ấy cũng đều quen hết. Nếu lộ ra sơ hở, cô ấy hẳn sẽ phát hiện ra.

Hơn nữa cho dù cô ấy không phát hiện được thì chuyện giữa cô ấy và chú Ba tôi cũng không biết, khi ở cùng với cô ấy, chỉ cần hỏi một hai câu, giọng tôi lại không giống, trả lời cũng không trả lời được, lại càng không thể che giấu thân phận này.

Sau khi vào cửa, tôi liền thấy ánh mắt của cô ta đang chăm chú quan sát tôi, quả thực có cảm giác rất khác so với mọi người xung quanh, không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay gì mà tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào tên buôn cá kia, cố gắng thể hiện ra cái cảm giác kiềm chế sát khí, để cô ấy nghĩ là tôi không hề quan tâm tới mình, trong lòng chỉ thầm nhủ giết chết tên buôn cá này.

Trong số đó còn có mấy người trước cùng đi với Vương Bát Khâu tới dùng bữa, tôi nhất nhất đối chiếu một lượt, cảm giác không khác lắm, sau

nhấp một ngụm trà ra hiệu, bảo Tiểu Hoa tiếp tục đi.

Tiểu Hoa liếc nhìn tôi một cái, lại quay ra nói với những người khác: “các vị, tin là trong khoảng thời gian qua các vị đều rất hoang mang, vì sao Tam Gia đã lâu mà không thấy xuất hiện, trên thị trường cũng tung ra rất nhiều tin đồn, xin thông báo với tất cả mọi người ở đây một tiếng rằng đó đều là những tin đồn thất thiệt. Tam Gia năm vừa qua bị ốm nhẹ, vừa trải qua một ca phẫu thuật vòm họng, cần thời gian để tĩnh dưỡng mà thôi. Trong thời gian đó không ít người có ý xấu đã đặt điều nói càn, giờ Tam Gia đã xuất hiện ở đây cho mọi người chứng thực, đừng nghe lời đàm tiếu.”

“Ôi, vậy Tam Gia giờ không sao chứ?” bên dưới có một người dáng vẻ đặc biệt trung thực, người trông thật thà đó còn được gọi với tên “Địa Trung Hải” liền nói, “nếu tôi nói ngoài kia đều là do hàng tiểu nhân loan tin, các huynh đệ ở đây không ai tin tưởng cả, phải không?” hắn liền nhìn về người đối diện.

Bên cạnh có người lúng túng gật đầu.

Tôi biết tên Địa Trung Hải đó, lão là người ôn nhất trong bốn lạt ma bàn của chú Ba, chú Ba mất tích một thời gian dài như vậy, duy chỉ có sổ sách của bọn họ là không vấn đề gì. Tuy rằng cũng không phải hạng tốt đẹp gì, nhưng lúc này tôi lại thấy lão ta là người thiện cảm thật.

Tiểu Hoa nói tiếp: “thân thể Tam Gia không thành vấn đề, cái chính là nói chưa được, anh Phan đây cũng đang bị thương cho nên mọi người thứ lỗi, lúc này cho phép tôi thay Tam Gia nói chuyện, chúng ta quen biết nhau cả nên không cần phải tự giới thiệu gì nữa, các vị nếu không còn ý kiến gì thì chúng ta sẽ bắt đầu. Đừng làm mất thời gian nghỉ ngơi của Tam Gia, tốc chiến tốc thắng thôi.”

Nói xong liền quay qua tên buôn cá nói: “lão Lục, kế tiếp phải làm sao? Theo quy định, lão tới trước đi.”

“Tới cái gì mà tới chứ? Sợ là Tam Gia sớm đã quên đám anh em chúng tôi rồi, bệnh sao? Bệnh cũng không nói nhau một tiếng, nói đi liền đi, huynh đệ bên dưới hỏi đến, tôi đây biết phải nói thế nào đây.” Gã bán cá nói, thanh âm hắn vô cùng nhỏ nhẹ, so với hình dáng hắn thực là quá chênh lệch. “Được thôi, giờ Tam Gia đã trở lại, tới một câu nói cũng không thốt ra, trước vẫn là kiểm tra sổ sách, nhưng ngài cũng biết đấy, lão Lục tôi lúc nào cũng ngoài bãi, vừa hôm qua mới trở về đây người bùn đất, chưa xem được sổ sách, Tam Gia thứ lỗi, ngài gọi người tiếp theo đi, hôm nay tôi khát.”

Đánh phủ đầu ra oai sao! Tôi thầm nói. Quả nhiên là Phan Tử đặt người này đứng thứ nhất chính là muốn cho tôi xem cái thái độ của hắn như thế nào, từ thái độ này có thể biết được thái độ của tên Vương Bát Khâu kia,

cũng có thể biết bọn chúng rốt cuộc đã chuẩn bị những gì rồi.

Có điều, trong khẩu khí vừa rồi có xen lẫn giữa kiêu ngạo và oán thán, tôi nghe liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra là con rùa đen họ Khâu kia đang muốn thăm dò tôi.

Hắn vừa nói, những người khác liền nhìn nhau, cũng không ai dám đồng ý hay phản bác gì. Tiểu Hoa nói: “lão Lục, nhiều ngày không gặp, vẫn ẻo lả như trước, hơn nữa có vẻ còn tăng thêm. Kiểu như vợ giận chồng lâu ngày không về nhà, con mẹ nó chứ, anh không thấy hồ thẹn sao.”

Nói xong người bên dưới rộ lên một tràng cười, gã buôn cá cũng không vì thế mà lung lay, nói: “cười, cười các người cứ cười tiếp đi, lão tử sẽ không giao sổ sách!” Nói xong lại nhìn Tiểu Hoa: “Hoa gia, muốn so về phong thái kia thì vẫn còn kém ngài đó, ẻo lả là tôi từ trong bụng mẹ đã thế rồi, đâu được luyện tập như ngài. Mà ngài cũng đừng quản chuyện nhà người khác, đây là địa phận Ngô gia, ngài đứng bên cạnh làm tôi phải suy nghĩ xem có phải ngài đã đổi họ rồi không. Nhanh đi, người tiếp theo.”

Nghe xong Tiểu Hoa liền bật cười, rõ ràng là vẫn muốn nói lại người này. Tiểu Hoa dựa lên bàn đáp: “Ngô gia Giải gia là thông gia thân thích, giờ Tam Gia đây lại lâm trọng bệnh, muốn nói ngoài Trường Sa này ai ai chẳng biết, ồn ào chút là có thể vào được. Tam Gia không nói gì, thì còn vấn đề sao? Đó cũng là vì tốt cho anh thôi!”

Tên buôn cá quả nhiên cũng cười, nhưng một chút cũng không sợ hãi: “Tam Gia không nói những người đó lại không làm càn nữa sao? Lão già Trần Bì kia năm ngoái đã giết chết sáu anh em, sao tôi không thấy ai đứng ra giải quyết chuyện này! Tam Gia, đó cũng là huynh đệ! Không có lời của ngài tôi nào đâu dám đối đầu với Trần Bì kia, huynh đệ lại thành chết vô ích sao? Tôi nói ngắn gọn thế này, Tam Gia, ngài ép buộc như vậy, thần long kiến thủ bất khiến vĩ (rồng thần thấy đầu không thấy đuôi), các huynh đệ có thể chịu không được đâu. Ngài hiểu cho, thân thể không khỏe không muốn quản bọn tôi, vậy thì đừng can hệ, nếu không, các huynh đệ khác không cách nào làm ăn được.”

Dứt lời, Tiểu Hoa vừa định nói tiếp thì người phụ nữ trung niên cũng xen vào: “đúng đó, Tam Gia, lão Lục nói phải, mấy tháng nay ngài không ở đây, ngài có biết các huynh đệ thăm thế nào không, địa bàn của tôi suýt chút nữa bị san bằng. Nếu không có bốn vị đang ngồi đây ra tay gánh giúp, Trường Sa coi như không còn là chuyện của Tam Gia ngài rồi. Ngài trở về cũng phải nói cho chúng tôi rõ, huynh đệ bên dưới nghe xong sẽ yên tâm.”

Nói rồi người bên dưới cũng gật đầu, một trong bốn vị ngồi đây liền nói: “Tam Gia, tâm tư hai người bọn họ tôi hiểu, có điều là chị A Hồng đây nói rất đúng, trong thời gian này quả thực huynh đệ đã chịu nhiều tổn thất, lời

này nói với anh em ngài phải nghĩ thực kỹ. Cá nhân tôi không tin Tam Gia ngài lại chỉ vì chút bệnh mà sợ tới mức ngay cả báo cho bọn tôi một tiếng ngài cũng không làm được.”

Tôi liếc về phía người phụ nữ trung niên gọi là A Hồng kia, thầm nghĩ nơi này kẻ xướng người họa, nói câu nào cũng rất đúng chỗ. Trong khoảng thời gian chú Ba bận ... tìm kiếm đáp án, chắc chắn đã sơ suất rất nhiều mới làm ă, những oán hận này hẳn là đã hình thành từ lâu rồi, giờ mới được thể mà bộc phát thôi.

Hơn nữa nhưng lời này cũng có lý, ở Trung Quốc thì lý lẽ nặng như trời, tôi lại không thể coi thường được, đành phải nhếch miệng cười, ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên ý thức được bản thân mình phải trả lời thế nào đây, liền cúi đầu viết một hàng chữ lên giấy.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Ban đầu Tiểu Hoa định tự nói nhưng khi vừa nhìn qua tờ giấy của tôi, hấn sừng sốt một chút, dường như không ngờ tôi lại viết ra câu trả lời như vậy, quay đầu nói:

“Tam Gia hỏi các người, Trần Bì A Tứ hiện đang ở đâu?”

Người bên dưới nhìn đông ngó tây, có người thấp giọng đáp: “đạo này không có động tĩnh gì cả.”

Tôi tiếp tục viết lên giấy, Tiểu Hoa nhìn rồi cười lạnh một tiếng nói với bọn họ: “các người có biết vì sao hấn lại ngưng hoạt động vậy không?”

Giờ thì không ai lên tiếng nữa, tiếp hoa tiếp: “Tam Gia nói rằng, các người từ giờ về sau sẽ không còn phải gặp Trần Bì A Tứ nữa, ngài là biết vài người bên dưới kia có liên hệ với lão Tứ, có điều thực đáng tiếc là, lão Tứ sẽ không còn quay về nữa.”

Có vài người mặt bỗng không còn chút huyết sắc, tôi cười thầm trong lòng, kết cục của Trần Bì A Tứ chắc trên đời này chỉ có vài người biết được. Tôi biết sau khi chú Ba đi khỏi, hấn từng bước từng bước xâm chiếm địa bàn của chú, nhưng quan trọng nhất là tôi biết giờ hấn khẳng định không còn trở về được nữa. Nói vậy tức là cũng ám chỉ với bọn người kia, Trần Bì A Tứ là do ta xử lý.

“Ai làm việc đều có cách thức của riêng mình, phương pháp của Tam Gia chính là nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã), không còn hậu họa về sau, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, các người biết cả chứ.” Tiểu Hoa nói, “lý do này đã được chưa, lúc ấy Tam Gia biết mình phải phẫu thuật, liền đoán được lão Tứ bên kia sẽ thừa cơ mà tiêu diệt chúng ta. Lần phẫu thuật cũng nguy hiểm, vì để phòng nhờ may có chuyện nên Tam Gia đã tương kế tựu kế chuẩn bị ứng phó sớm hết từ trước, không nói cho các người biết. Vì sợ các người không giữ được miệng, giờ chúng ta mất đi vài huynh đệ sự việc quả thực đau lòng, nhưng cũng rất ý nghĩa. Từ giờ, về địa bàn của lão Tứ tôi thấy các huynh đệ cũng biết mình nên làm thế nào rồi.”

Bên dưới bắt đầu xôn xao lên, người Địa Trung Hải kia nói: “Tam Gia, ngài nói là chúng ta có thể tới địa bàn của Tứ gia để...”

“Điều này không hợp quy tắc, Tam Gia, chúng tôi muốn thì muốn thật nhưng làm không tốt người ta không chấp nhận.” Một người khác đang ngồi nói.

Tôi tiếp tục viết, Tiểu Hoa đọc: “luôn có người không chấp nhận, nhưng

lão Tứ đã không quay lại, Tam Gia không tiếp nhận thì hẳn sẽ có kẻ khác lẳng tay trên, hà cơ gì mà để kẻ khác chiếm được tiện nghi, phải không? Tính Tam Gia các người không phải không biết, Tam Gia bảo các người làm, thì các người cứ tính toán cho tốt rồi làm là được.”

“Phải! Phải! Phải!” Địa Trung Hải nhếch miệng cười, “mẹ kiếp, cùng lão bắt tử kia tranh giành bao nhiêu năm, rốt cục cũng tới cái ngày này. Thường Đức (một địa phận thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) thuộc về tôi, đừng có mà ai hòng giành với tôi.”

“Ai dô!” ba người còn lại lập tức nhảy dựng lên, “không tới phiên lão chọn lựa, chỗ tốt nhất người tự nhận như vậy, dựa vào nhanh mồm nhanh miệng là được sao?”

“Tôi không dựa vào nhanh mồm nhanh miệng, tôi dựa là dựa vào cái lòng trung thành, Tam Gia đương nhiên sẽ đem nơi tốt nhất giao cho tôi rồi. Các người cũng đã làm rõ ràng được điều gì chứ, gọn vào một bên mà đợi đi.”

“Sổ sách...” vài người kia bỗng cứng họng, trong bọn họ có một người lập tức nói, “không được, dù thế nào cũng không được, Thường Đức không thể giao cho lão, chúng ta.. Chúng ta nghe Tam Gia xem, Tam Gia phân thế nào thì chia thế đấy.” Nói xong tất cả nhìn về phía tôi.

Tôi cười thầm một tiếng, thực sự tôi chưa từng nghĩ nó lại hiệu quả như vậy, những lời này không ngờ lại dùng được.

Đang nghĩ phải làm thế nào với bọn họ, đột nhiên lại thấy gã buôn cá kia cười lạnh.

Mọi người chuyển ánh nhìn về phía hắn, hắn nhở một ngụm: “Tam Gia, ngài quả là độc ác, Tứ gia đúng là dùng chúng ta làm trò tiêu khiển, nhưng ngài cũng không thể mượn danh huynh đệ mình mà làm ra như vậy, ngài cũng phải để chúng tôi có chuẩn bị chứ! Nói như vậy, những huynh đệ bị giết kia, ngay từ đầu ngài đã tính vứt bỏ bọn họ, những người đó làm lạt ma được lắm, mã bàn chúng tôi vô cùng mệt mỏi, ngồi tù cũng là chúng tôi, bị xử bắn cũng là chúng tôi, mạng chúng tôi như vậy cũng chẳng đáng giá gì sao? Các người cướp được địa bàn, kẻ chịu thiệt toàn bộ là người của chúng tôi!”

Tôi nhìn hắn, hắn nói xong nhìn những người khác, nhưng giờ đây ngay cả người phụ nữ trung niên kia cũng không tiếp lời.

Chiêu này đúng là rất hiệu quả, những mã bàn khác cũng không có tài lực lớn như Vương Bát Khâu, chắc chắn không dám đắc tội với thần tài- bốn đại lạt ma bàn này. Người phụ nữ trung niên kia đã ý thức được sớm hơn so với gã bán cá.

Gã bán cá nhìn quanh bốn phía một khoảng yên lặng, không khỏi có chút

hoảng: “được thôi, một đám không có tiền đồ, cho các người cả đời này làm vật hi sinh. Lão tử mặc kệ, dù sao tôi cũng không mang theo sổ sách, Tam Gia, tôi đi trước!” Nói xong đứng dậy toan bước đi.

Tôi vừa thấy, có phần hơi bị bất ngờ, không nghĩ tới gã bán cá này lại cứng rắn như vậy. Vốn tôi còn tưởng hẳn phải đợi cho tới khi tôi xem xong đóng sổ sách này mới làm thế, không ngờ tên này vừa thấy tình thế không có lợi liền đòi rời đi.

Trong lòng chột động, tự nhủ không ổn rồi, hẳn là vẫn còn chiêu sau nữa! Hẳn phát hiện không thể tạo phản ở đây, nên mới quyết định rời đi?

Nhớ tới hồi sáng chúng tôi còn bị Vương Bát Khâu ám toán, tôi liền cảm thấy rất có thể như vậy, ngược mắt nhìn quanh, chỉ thấy người phụ nữ trung niên kia cũng đã bước ra ngoài, dường như cũng muốn đi theo.

Phải ra quyết định thật nhanh, đây là việc đại sự, Tiểu Hoa không mang theo nhiều người, thủ hạ của tôi giờ chẳng có ai, Vương Bát Khâu nếu muốn dẫn người lao tới đây, chúng tôi không có cửa thắng.

Đang nghĩ đứng lên ngăn cản hẳn, nhưng lại không biết phải nói thế nào, trong lòng cuống quýt cả lên. Tiểu Hoa hiển nhiên cũng nghĩ giống tôi, lập tức hô:

“Lão Lục, giao hết sổ sách lại đã, không có sổ sách không thể rời đi!”

Gã bán cá kia cơ bản không để lọt tai, vẫn một mực bước ra bên ngoài.

Đúng lúc hẳn đang muốn bước ra thì trong tích tắc, Phan Tử cũng đứng bật khỏi ghế.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi lập tức thấy được một cảnh kinh người, trong chớp mắt đó, tất cả những người có mặt đồng loạt từng bước lui về sau, tiếp theo những tiếng nói chuyện thì thảo bỗng im bật. Hiện trường tĩnh lặng tới đáng sợ, ngay cả gã buôn cá kia cũng phải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phan Tử.

(Cho phép nói 1 từ thôi: soái!)

Tôi nhìn tình thế đó mà vô cùng kinh ngạc, gần như không thể nhìn được, phải lập tức nhấp miệng một ngụm trà, dùng chén trà chắn trước mặt, đồng thời hít một hơi thực mạnh, sau mới không chế được biểu cảm của mình.

Tôi lại nhìn vào trong đại sảnh, chỉ thấy sau khi Phan Tử đứng dậy, không thèm nhìn tới những người khác mà lão đảo lắc lắc hít thở vài cái, quay đầu bước về phía gã buôn cá.

Mọi người có mặt không ai dám nhúc nhích, đều đề phòng nhìn theo hẳn,

gã buôn cá đột nhiên có chút khiếp đảm nói:

“Họ Phan kia, người muốn làm gì? Các huynh đệ đều tề tựu ở đây, nếu người dám động thủ, chúng ta coi như từ mặt, lúc đó người đừng có hối hận!”

Phan Tử mặt ra vẻ khinh thường, cơ bản là không buồn để ý, gã bán cá bắt đầu kêu:

“A Lạn, A Bang, mang...”

Còn chưa nói dứt câu, Phan Tử đã bước tới trước mặt hắn, tóm chặt một tay của hắn vặn ngược ra sau, khiến cả người hắn cũng lảo lộn theo.

Gã buôn cá đau gào tướng lên, cùng lúc tôi thấy bên ngoài có tiếng xô xao, có vài người chạy tới chỗ hai người bọn họ. Phan Tử cũng vẫn không thèm để ý, dùng tay rút từ trong túi quần sau của hắn ra một quyển gì đó, sau đó đưa cho một người đứng sau.

Tiểu Hoa bước lên nhận lấy, vừa lật vài trang, nói: “không phải nói không đem theo sổ sách sao, lão Lục cũng thực bướng mà.”

“Đó là tôi ... Ai daaaaaaaa!!!” gã buôn cá đang định nói tiếp, Phan Tử lại tăng thêm chút lực đạo, hắn lập tức gào lên thống thiết. Tiếp theo Phan Tử liền nhìn về người phe gã buôn cá, những người đó cũng nhìn nhìn hắn, vẻ mặt thực kinh ngạc.

“Nhìn gì bố? Giao cái này lên, hay muốn bố động thủ?”

Phan Tử trừng mắt nhìn mỗi thằng một cái, đám người kia lập tức phản ứng lại, xoay người hướng Tiểu Hoa mà bùng sách tới: “Hoa gia, tới phân thắng tắng, tất cả đây.”. Tiếp theo, tất cả mọi người bắt đầu dục địch, ai cũng cầm trong tay một cuốn sổ tranh nhau đưa lên cho Tiểu Hoa.

(Kiểu hết giờ kiểm tra cô bảo thu bài không, không thu cô để riêng trừ điểm:D)

Phan Tử lúc này mới buông gã buôn cá đang quang quác kêu ra, lúc đó thủ hạ của hắn mới dám chạy tới, nhìn thấy ông chủ của mình chịu thiệt bọn chúng cũng muốn lao lên nhưng lại bị gã buôn cá ngăn lại, hắn xoa cánh tay, sắc mặt đỏ trắng luân phiên.

Phan Tử nhìn gã buôn cá, chỉ chỉ về sau lưng mình, lạnh lùng nói: “lão tử bị người chém một đao, lưng đang rất đau, tao nói ngắn gọn thôi.” Anh ho khan vài tiếng, “hôm nay, Tam Gia nói chưa được đi, thì cầm ai được rời đi. Mắt lão tử thấy không được rõ lắm, giờ cũng chẳng đủ sức mà phân biệt được ai quen ai lạ. Ai có gan rời đi sớm, coi như tao tiễn hắn thẳng luôn.”

Gã buôn cá muốn chửi gì đó, Phan Tử lại lập tức nói:

“Cấm cãi, chết đấy.”

Có lời nào chuẩn bị thốt ra gã bán cá đều phải nuốt hết lại, thực tình đi cũng không dám đi, nói cũng không được quyền nói. Nhìn Tiểu Hoa cầm sổ sách đặt lại trên bàn, hẳn rõ ràng rất tức giận, nhưng chẳng có cách nào khác cả.

Người phụ nữ trung niên cùng người bên cạnh liếc nhau một cái, cũng đưa lên hết sổ sách, có vẻ vô cùng miễn cưỡng.

Phan Tử vẫn không thèm để ý, quay đầu bước trở lại châm thuốc, người hơi lão đảo ngồi lại chỗ cũ.

Tôi nhìn Phan Tử, Phan Tử không nhìn tôi mà chỉ cúi đầu, tôi đột nhiên có một cảm giác vô cùng kính nể với hắn.

Phan Tử đã liều mạng, không phải là chỉ vừa rồi mới liều mạng như thế, mà là từ khi theo chú Ba, hẳn đã liều mạng rồi.

Trong vài thập niên vừa qua, nhất định có rất nhiều người không tin cái câu “cấm cãi, chết đấy”, sau đó Phan Tử đã lấy hành động của mình ra để nói cho bọn họ biết không tin là sai lầm. Tôi không biết chuyện thế này xảy ra bao nhiêu lần rồi, nhưng, từ sau khi Phan Tử nói những lời này, quan sát phản ứng gã bán cá xem ra không có nửa điểm không tin, tôi có thể biết rất rõ điều này.

Phan Tử đúng là một ác quỷ (chó dữ), một người mà chỉ có Tam Gia mới đủ bản lĩnh thu phục. Tam Gia không hề đáng sợ, nhưng thủ hạ Tam Gia thì có người điên, không muốn sống, không sợ chết, chỉ một mục nghe lời Tam Gia. Vì thế mà không nên đắc tội với Tam Gia.

(Truyện thuyết kể lại rằng, trong lão Cửu Môn, Ngũ gia- Ngô lão câu có tài huấn luyện quỷ để phục vụ công cuộc đồ đấu, ông cũng nổi danh với ính tình phóng khoáng, cởi mở, chân thành và rất biết lấy lòng người. Chắc là chú Ba có gen của ông nên mới thu phục được Phan Tử:D)

Tin chắc rằng vô số người trong tư tưởng mình đều đã ăn sâu bén rễ cái khái niệm này rồi.

Tôi đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên gặp Phan Tử, hẳn rất cầu thả, hoàn toàn không phải dạng như này. Khi qua lại với chú Ba, anh liền trở thành một thủ hạ nghe lời, nhưng vẫn còn tương đối bướng, anh và Bàn Tử lại không ưa gì nhau. Tôi thực không ngờ, trong cuộc sống bình thường với chú Ba, anh lại là người như vậy, tôi cũng chợt hiểu ra vì sao Phan Tử đối với chú Ba lại quan trọng tới vậy.

Nhưng mặt nào mới là tính cách thực sự của hắn, là Phan Tử thường ngày hay cãi cọ với Bàn Tử, hay là kẻ côn đồ như Tu La (quỷ trong kinh Phật) ở đây?

Tôi hi vọng là người kia hơn. Cho dù như hẳn nói, sau khi tôi đeo mặt nạ này lên sẽ nhìn thấy vô số những điều mà trước đây tôi chưa từng thấy, hoặc chưa từng nghĩ tới, tôi còn hi vọng trước khi xác nhận, tất cả đều thực sự tồn tại.

Ngẫm nghĩ một lát, tôi lại thở dài, mặc cho bên dưới hỗn loạn thế nào, lập tức nhìn tới những sổ sách kia, đồng thời khởi động cổ tay chuẩn bị bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của chú Ba.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Lúc trước căng thẳng, giờ lại thành ra có chút bất đặc dĩ.

Toàn bộ những sổ sách ở đây đều dùng tiếng lóng viết, nó giống như khiến tôi bị cuốn vào bao nhiêu tin nhắn “vụn vặt”, đủ loại tiếng lóng nhiều vô số kể, nếu không để ý liền tưởng đây là bản thảo tiểu thuyết võ hiệp bị hỏng hoặc là bản gốc một quyển sách hiếm nào đó. Tôi có thể hiểu được những tiếng lóng này, nói thế nào thì tôi cũng là ông chủ nhỏ sau này kế nghiệp chú Ba, toàn bộ hệ thống này tôi đều đã được học qua.

Có điều khi nhìn một mớ sổ sách đủ mọi hạng ngạch xuất ra nhập vào như này, tôi không thể ngăn nổi sự xấu hổ, một cảm giác xấu hổ vô cùng rõ ràng, với một chủ cửa hàng buôn bán nhỏ như tôi, nếu không phải là cháu chú Ba thì tôi chắc chắn đã bị những cái tên trong danh sách này đá bay rồi.

Sổ sách tôi có thể xem hiểu, nhưng những vấn đề trong đó tôi lại không nhìn được ra. Nếu dám giao sổ sách này lên hẳn đã những khoản mục kia đều đã được bình ổn, chú Ba có thể quan sát từ những tiểu tiết mà đoán được sự mờ ám bên trong, tôi hiển nhiên không làm được điều này, chỉ có thể đánh giá từ những chỗ thực nhỏ mà phỏng đoán theo. Ví như là toàn bộ nét mực trong sổ sách đó đều mới nguyên, khẳng định là khổ chủ cả đêm đã chong đèn mà viết lại. Hoặc ví như bên trong thì giấy cũ nhưng bì ngoài thì mới cứng, vậy chứng minh là sổ cũ thay bì thôi.

Việc này thực chất là tôi cũng đều từng làm qua cả, nhưng tôi chỉ là ông chủ nhỏ, thủ hạ của chú Ba nhận sổ sách cũng không dám làm gì tôi. Những vấn đề này ngày hôm nay, chắc chắn là sau khi thủ hạ dưới trướng đánh hơi được chú Ba gặp chuyện không may, đã vớt vát lại không ít, sổ sách hiện tại chỉ là hàng giả thôi.

Hôm qua nhất định là một đêm không ngủ, haha. Không biết vì sao mà trong lòng tôi lại luôn rất khoái chí.

Lúc tôi lật sổ, còn phát hiện trong đồng sổ sách đó có một quyển rất kỳ quái.

Đó là một cuốn danh bạ điện thoại, nằm dưới cùng trong số những sổ sách giao lên, là cuốn mà gã buôn cá mang tới.

Ban đầu tôi chỉ nghĩ chắc nó chỉ có bề ngoài giống cuốn danh bạ thôi, nhưng ai ngờ sau khi mở ra lại thấy đây chính xác là một cuốn danh bạ, bên trong tất cả đều là các dãy số, hoàn toàn không có khoản mục nào cả.

Rất nhanh sau đó tôi liền phản ứng, rõ ràng suy nghĩ của mình lúc này đã

nhằm rồi.

Phan Tử cơ bản cũng không biết gã bán cá này lại mang theo sổ sách không, trò này là do Tiểu Hoa bày ra.

Nói cách khác, Phan Tử chẳng qua chỉ thấy trong túi hắn có một quyển sổ, lập tức nhanh tay cướp lấy rồi đưa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa ngay sau đó nói đây là sổ sách, người khác nhìn vào thấy gã buôn cá miệng lưỡi cứng rắn nhưng vẫn mang theo sổ sách, rõ ràng là hắn đang sợ chú Ba, con mẹ nó vậy không phải như lời hắn nói trước đó sao? Lập tức cảm thấy tạo phản là bất khả thi, liền dậu đổ bìm leo mà quay về phe chúng tôi, chờ tới khi tên buôn cá kia phản ứng kịp, tất cả sổ sách cũng đã được nộp lên hết, âm mưu của hắn coi như cũng thất bại rồi.

Trước đó tuy tôi đã dùng Trần Bì A Tứ để chiếm thế thượng phong, nhưng nhìn bản lĩnh thật sự còn cần phải đánh giá trên trình độ xử lý sổ sách thu hồi tiền bạc mà xét. Đây là thực tế nhất, việc cũ bỏ qua không phải là tính cách của chú Ba, người khác sẽ vì thế mà hoài nghi.

Cũng không biết ý nghĩ của mình có chính xác hay không, nhưng hiện tại đã không quan trọng nữa, tôi lấy mấy quyển có vấn đề nhất, chuẩn bị bắt đầu diễn. Nhưng trước tiên, không phải là ném sổ sách mà là phải biểu thị thái độ bất mãn đã.

Trong sắp xếp của đạo diễn Phan Tử, bước này phải dùng một cái gạt tàn để ném hắn, biểu thị rằng lúc chú Ba không có ở đây, công tác chủ trì chịu trách nhiệm của Phan Tử. Vì thế tôi đang xem rồi đột nhiên gập mạnh một quyển sổ lại, ném lên mặt bàn.

Phòng vốn dĩ vẫn lặng ngắt như tờ, trong khoảnh khắc mọi ánh mắt đều tập trung về phía tôi, tôi thuận tay nhắc chiếc gạt tàn lên quăng qua phía Phan Tử.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Dựa theo kịch bản, Phan Tử sẽ lập tức đón lấy gạt tàn, sau đó tôi đứng phắt dậy rồi cầm những quyển sổ có vấn đề kia mà đập vào mặt từng người từng người nhanh nhất có thể. Cuối cùng là Tú Tú sẽ đưa tôi rời đi, chuyện tiếp theo Tiểu Hoa và Phan Tử sẽ giải quyết nốt.

Phan Tử tính nếu kế hoạch thuận lợi, lúc thu tiền thiếu nợ của chú Ba thì ít cũng lấy được phân nửa, coi như đó cũng là một số lượng lớn.

Sau khi làm xong bước này, chỉ cần trong suốt quá trình không bị ai nhìn ra thì chuyện “chú Ba đã trở về” này xem như đã thành công, về sau tôi cũng không cần thiết phải xuất hiện thường xuyên nữa, chỉ cần trở về Hàng Châu,

Phan Tử có thể từ từ không chế cục diện.

Nhìn tình hình trước mắt, có hai điều quan trọng nhất đó là tôi không được phép để lộ sơ hở và phải kết hợp quá trình càng nhanh càng tốt, để những người khác thấy hợp lý, không nhận thấy vấn đề ở Tam Gia này. Những người này đi theo Tam Gia phải hơn mười năm rồi, đối với chú họ sợ hãi đã trở thành bản năng.

Mà hiện tại chính là thời điểm quan trọng đầu tiên, thành bại hay không dựa hết vào lúc này.

Tối hôm qua tôi đã luyện tập rất nhiều lần, phải nói là tương đối thành thục, tôi nhìn Phan Tử, tất cả khí lực trong người cùng dâng lên, chỉ đợi khoảnh khắc hấn chụp lấy gạt tàn.

Nhưng, tình huống khiến tôi không ngờ tới nhất lại xảy ra, gạt tàn kia đáp trúng lên đầu Phan Tử, hấn lại không hề cho tay ra đỡ.

Gạt tàn rơi xuống đất vỡ nát, đầu óc tôi lập tức cứng đờ ra, lòng thầm gào lên Phan Tử anh sao lại mất tập trung tới vậy. Lúc này chỉ thấy người Phan Tử mềm nhũn, thân hình từ trên ghế đổ gục xuống đất. Tiếp đó là mùi máu tanh xộc vào mũi, sau ghế anh ngồi toàn bộ đều là máu.

Đám người lập tức lộn xộn lên. Đầu tôi ong một tiếng, lập tức cũng đứng phất dậy. Tiểu Hoa trong tích tắc đã đứng chắn trước mặt tôi, lúc bước ngang qua lại liếc tôi một cái.

Tôi hiểu được ý của hấn, muốn tôi không cần hoảng. Vì thế tôi đành phải gắng gượng nhịn lại. Tiểu Hoa dẫn đầu chạy tới, cùng lúc người bên dưới liền nhón nháo hết, bỗng chốc tất cả cùng vây lại đó.

Vết thương nhất định do lúc nảy động thủ với gã bán cá mà vỡ ra, khi trở về hút thuốc lá là anh muốn che dấu mùi máu tươi, hấn là anh biết mình chịu không nổi nữa rồi.

Con mẹ nó, anh thực không muốn sống rồi, tôi thầm nói, thầm siết chặt nắm đấm, trong lòng bỗng vô cùng hối hận, có lẽ không nên đi tìm hấn. Vết vả lấm Phan Tử mới rút khỏi giang hồ, giờ lại phải liều mạng cũng là vì tôi quá ích kỷ.

Tiểu Hoa bắt mạch Phan Tử rồi lập tức đỡ Phan Tử dậy, gọi vọng ra ngoài cửa đối diện, người của hấn lập tức chạy vào đem Phan Tử ra ngoài. Tiểu Hoa cũng bước ra ngoài phân phó vài lời, lúc trở về Âu phục của hấn đã thấm máu.

Những người có mặt lúc đó đều bị hoàn cảnh dọa cho ngu người, ai cũng không dám ngăn cản, tôi còn tưởng gã buôn cá kia sau đó sẽ làm khó dễ, hóa ra hấn cũng không có phản ứng gì. Nhưng tôi nhìn ánh mắt hấn vẫn liếc về

phía người phụ nữ trung niên kia. Người phụ nữ trung niên cũng nhìn hấn, hai người bọn hấn không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau.

Tôi liếc mắt thăm hỏi Tiểu Hoa: thế nào? Sau khi hấn đi về phía tôi mới cúi đầu nói nhỏ vào tai: “miệng vết thương bị vỡ, đừng lo người của tôi đưa hấn đi bệnh viện rồi, ngài nhanh nhanh rồi xong việc đi xem hấn.”. Lúc nói xong, đồng thời lại vỗ vai tôi ý bảo: tiếp tục đi!

Lúc sự việc xảy ra, người ta thường sẽ có vài lựa chọn, một là tiếp tục giữ vững, một là lập tức rời đi, và một nữa là không tỏ vẻ gì. Tiểu Hoa dùng vài động tác, ám chỉ ba tình huống đó.

Tôi nhớ tới kế hoạch kia trong lòng thăm mắng, xem ra khi chú Ba rơi vào hoàn cảnh như này trước kia, sẽ không để ý tới Phan Tử mà tiếp tục xử lý sổ sách, nếu tôi đột nhiên rời đi, rõ ràng không hợp với tính cách của chú Ba, người ta nhìn vào sẽ cảm thấy phân vân.

Nghĩ thế, tôi quyết định lập tức bắt đầu quăng sổ sách, sau đó sẽ nhanh chóng rời đi, vì thế lấy tay gõ gõ xuống bàn.

Người đang nhao nhao bên dưới ai nấy lại dõi mắt tập trung về phía tôi, tôi đứng lên cười lạnh rồi nhắc quyển sổ thứ nhất lên, vừa định ném vào mặt trước phía trước thì bỗng mồ hôi lạnh toát ra.

Vị trí của tất cả mọi người đều rối loạn. Phan Tử đã sắp xếp cho tôi trình tự từng người một, nhưng biến cố vừa xảy ra khiến cho tình hình trở lên rất lộn xộn. Tôi cầm quyển sổ trong tay đã chuẩn bị ném xuống nhưng ngay lập tức phải đình chỉ động tác, chấp tay ra sau quăng sổ lên mặt bàn.

Tiểu Hoa liếc tôi một cái, sắc mặt liền thay đổi, hấn biết không xong, vì vậy cũng dùng tay lại.

Nếu như trước kia tôi không nói lời nào chỉ ném Phan Tử rồi quăng sổ sách, sau đó lập tức rời đi ngay, người khác thấy sẽ nghĩ là tôi vô cùng tức giận trong lòng.

Nhưng giờ là tôi đã đứng lên, lại quăng một quyển sổ lên mặt bàn, nói vậy đây lại xem như một điềm báo, nếu như tôi trước sau vẫn không nói lời nào, bọn họ hấn sẽ cảm giác được điềm dị thường.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đầu óc tôi bỗng chốc rối lên, nhìn những người bên dưới đang dõi mắt theo tôi, chờ tôi nói gì đó, tôi chỉ biết tận lực lờm xuống không thốt ra lời nào. Ngẫm xem có nên rời ngay đi hay không, khả năng còn có chuyển biến tốt, người khác sẽ cho rằng chắc tôi đột nhiên dờ chứng đau bụng. (:D)

Dường như trong tích tắc đã bị vạch trần, tôi bị áp lực lo lắng mà phản xạ theo quán tính, đột nhiên miệng lại thốt ra một câu:

“Không ra cái trò trống gì cả! Cút hết cho ta!”

Tôi đã cố sức mà gằn giọng thốt ra, thanh âm cực kỳ khàn cùng khó nghe, quả thực giống như không phải do con người phát ra.

Tất cả mọi người nhìn tôi, trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Hoa cũng mắt chữ o mồm chữ a, rõ ràng không biết là hắn đang rơi vào trạng thái nào nữa.

Toàn bộ hội trường yên lặng một lúc lâu, bầu không khí lúc đó vô cùng vô cùng xấu hổ, Tiểu Hoa cuối cùng mới miễn cưỡng lên tiếng:

“Các người không nghe Tam Gia nói gì sao? Hay còn muốn Tam Gia lặp lại lần nữa?”

Những người này đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều như được thả lỏng, rõ ràng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn chuẩn bị rời đi.

Trong lòng tôi thực muốn tát mình một cái, thậm chí nói chuyện đã không được, tôi lại còn phá thêm ra, chuẩn bị thời gian dài như vậy tất cả đều bị tôi làm cho hồng bét, con mẹ nó chứ tôi thực là thẳng phé vật.

Đúng lúc đó đột nhiên bên ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng bim bim inh ỏi của ô tô, chừng hơn mười chiếc xe đột nhiên cùng bấm còi một lúc.

Gã buôn cá chợt nhếch miệng cười, dùng chân nhìn lại phía tôi nói: “Tam Gia, lão Khâu tới rồi.”

Tiểu Hoa bước tới bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn xuống dưới, liếc mắt lạnh lùng qua gã buôn cá rồi cúi xuống nói bên tai tôi: “không ổn rồi, chuẩn bị đi, bên dưới là quân của Vương Bát Khâu.”

Gã buôn cá tiếp tục nói với những người khác: “các vị, không muốn ở lại với Tam Gia thì xin mời rời đi, chúng ta sau này sẽ còn qua lại làm ăn, còn muốn ở lại với Tam Gia, không ngại có thể xem một trò hay.” Nói xong lại chuyển hướng sang tôi, “Tam Gia, không phải tôi đã nói ngài rồi, khuyến như Phan Tử, ngài cũng đâu nuôi được mấy thằng, một thằng chết, ngài

chẳng lấy ai ra mà giữ nhà đâu. Giờ ngài còn muốn nói gì nữa không? Không ngại nói, chúng tôi đây không dám chê ngài nói khó nghe.”

Những người khác lại nhìn nhau, lập tức có thủ hạ từ bên ngoài bước tới, thì thào lên tai bọn họ điều gì đó, rất nhanh sau đó người người cùng rời cả đi. Hiển nhiên họ đã có được tin tức, trong phòng chỉ còn lại lão Lục và người phụ nữ trung niên kia với chúng tôi.

Tiểu Hoa ngược lại rất bình tĩnh, nói: “lão Lục, lá gan lão cũng ghê gớm thật! Trước mặt biết bao nhiêu bằng hữu mà dám làm ra loại chuyện như vậy.”

“Người tới hôm nay tất cả đều vì tiền mà thôi, bọn họ đối với Tam Gia không có chút cảm tình nào cả.” Gã buôn cá nói, “tình hình Tam Gia gần đây tôi biết chứ, tình cảnh lộn xộn như vậy kia mà, chỉ có thể trách bản thân các người thất sách. Nếu như trong quán trà hôm nay có phát sinh một trận hỏa hoạn, qua một thời gian tới sáng mai người ta vẫn sẽ gọi tôi là huynh đệ, không ai nhắc tới chuyện xảy ra ngày hôm nay nữa, ngài có tin không?”

“Lão không muốn cho tôi đi, vậy chẳng phải ngay cả tôi cũng phải chết trong này sao?” Tiểu Hoa cười nói.

“Tôi vốn không muốn, nhưng có điều là ngay cả Hoắc lão bà ngài nhiều khi cũng chưa công bằng được! Nếu như ngài đưa ra chút đỉnh, cũng đừng nói người Hoắc gia không vui. Chẳng qua các người yên tâm, tiểu thư Tú Tú tôi sẽ trả lại cho Hoắc gia.”

Tiểu Hoa biến sắc, Tú Tú kinh ngạc nói: “lão Lục, có phải là hai anh trai tôi đã nói gì với lão không?”

“Mời tiểu thư tự về hỏi bọn họ cho ra nhẽ.” Gã buôn cá nói, “có điều là tiểu thư ngẫm thử xem, bọn ta thì lấy đâu ra lá gan lớn như vậy chứ? Những chuyện đùa với mạng như này bọn tôi không quen làm, chỉ có người nhà họ Hoắc mới sẵn nhân tài như vậy.”

Tôi cùng Tiểu Hoa liếc nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tôi thực sự chưa từng nghĩ tới, sau lưng lại có chuyện như vậy nữa.

Xem ra hai anh trai Tú Tú kia cũng không phải dạng tầm thường, từ lâu đã thông đồng với tên Vương Bát Khâu muốn nuốt trọn địa bàn Tam Gia, khả năng ngay cả địa bàn Tiểu Hoa cũng muốn vợ vét lấy.

Editor: tongminngoc

Beta: tieudieututai

“Vậy lão dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ chịu sự điều khiển của lão chứ?” Tiểu Hoa thờ dãi, sắc lặt trầm xuống, không còn thấy trên khuôn mặt hân diện cười nửa miệng đâu nữa.

“Còn ngài dựa vào cái gì để cảm thấy bản thân sẽ không nghe theo? Hoa nhi gia, ngài cũng không có thân thủ của Nhị gia năm xưa đâu. Bên ngoài kia hiện tất cả đều là người, nhiều nhất là trong nửa phút nữa bọn họ sẽ ập vào đây, giờ ngài có muốn báo cảnh sát cũng vô dụng.”

“Nhật định chỉ có đánh mới ra được vấn đề sao?” Tiểu Hoa nói, “lão nghĩ các người có thể thực sự giết được Tam Gia?”

Gã buôn cá nhìn Tiểu Hoa, cười lạnh: “chẳng lẽ tới lúc này, các người còn có thể bay mất được nữa?”

“Cho dù lão có giết hết người ở đây, lão cũng không giết được Tam Gia.” Tiểu Hoa cười nói.

“Vậy là có ý gì?”

“Vì Tam Gia căn bản không có ở đây đâu.” Tiểu Hoa đáp.

Tôi không biết Tiểu Hoa đang muốn làm gì, nhưng lập tức hiểu được chúng tôi phải mạo hiểm một phen, chuyện giờ đối với chúng tôi đã vô cùng bất lợi rồi.

Tiểu Hoa nhìn sang tôi: “này cưng, dùng giọng của mình qua chào hỏi Lục gia một câu đi.” tôi lay lay yết hầu, sau đó nói một câu bằng giọng của mình:

“Lục gia, vừa rồi thực đắc tội, diễn không tốt, mong bỏ quá cho.”

Gã buôn cá và người phụ nữ trung niên kia sắc mặt bỗng tái đi:

“Người là ai? Thanh âm này là sao?”

“Tại hạ là một con hát nhỏ dưới trướng Hoa nhi gia đây.” tôi đáp.

Tiểu Hoa nói: “kỹ thuật của Lão Cửu Môn lưu lại không ít, đâu phải cái gì các người cũng biết hết được.”

Bên ngoài đã truyền tới giọng của Vương Bát Khâu hướng lên thang lầu, lông chạy dọc sống lưng tôi cũng bắt đầu dựng đứng cả lên.

“Không thể nào, sao có thể giống như vậy được?” gã buôn cá lắc đầu liên tục.

“Còn không tin sao? Vậy cho bọn họ nhìn thêm chút đi.” Tiểu Hoa nói.

Tôi thầm nghĩ hay là tháo mặt nạ này xuống? Nhưng ngẫm lại thấy không đúng, mặt nạ này chỉ sợ không tháo ra dễ như vậy được, hơn nữa nếu để bọn họ phát hiện ra tôi là Ngô Tà thì cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy tâm vừa động, tôi liền cởi luôn áo khoác ngoài mình xuống.

Dáng người tôi kém xa dáng chú Ba, chú Ba dầm mưa dãi nắng bao nhiêu năm bên ngoài, da ngăm đen rắn chắc, tôi và chú tuổi cũng chênh lệch rất nhiều, nhìn phát nhận ra ngay, vừa cởi áo mặt gã buôn cá càng sa sầm lại.

“VẬY Tam Gia thực sự đang ở nơi nào?” người phụ nữ trung niên mặt xanh như tàu lá hời.

“Hiện tại Vương Bát Khâu đang dốc toàn lực hành động, sào huyệt của các người còn có ai trông chừng sao?” Tiểu Hoa nói, “tính cách Tam Gia các người hẳn không phải không biết: mấy tháng nay các người đã đoạn tuyệt như vậy, ngài ấy chẳng lẽ vẫn an tâm mà đợi các người tới giao sổ sách sao?”

Đang nói đột nhiên điện thoại của gã bán cá vang lên, hắn lập tức nhắc máy, có vẻ như là có tin nhắn gửi tới, vừa nhìn mặt hắn lập tức chuyển từ trắng sang xanh mét. Hắn nói với người phụ nữ trung niên: “mẹ nó! Là thật, Tam Gia hiện đang dẫn theo người tới cửa hàng chúng ta! Chuồn mau!”

“Còn bọn chúng?” người phụ nữ trung niên chỉ vào chúng tôi.

“Tam Gia không chết thì giết bọn chúng được gì.” gã bán cá dậm chân, “tao biết ngay là làm gì có chuyện ngon như vậy chứ!” Nói xong, bọn hắn mang theo thủ hạ vội vã xông ra ngoài.

Không lâu sau, mấy người gã bán cá đùng mặt quân Vương Bát Khâu dưới hành lang, chợt nghe gã bán cá rống lên: “chúng ta bị lừa rồi! Tam Gia này là giả, Tam Gia thực đang ở cửa hàng chung ta kia!”

“Cái gì?” Vương Bát Khâu cũng thất thanh: “chuyện quái gì vậy?”

“Tao đã nói là lão hồ li đó không để mọi sự suôn sẻ thế đâu mà, chúng ta rơi vào bẫy rồi!” gã bán cá vẫn chưa ngừng gào lên, thanh âm thống thiết như thái giám.

“Đi! Về ngay!” Vương Bát Khâu cũng kêu to, tiếp theo tất cả người lại lật đật chạy xuống.

Tiểu Hoa nhếch mép cười, vén rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chợt nghe thấy những thanh âm ồn ào đổ xuống đường, ô tô lại bắt đầu lục tục rời đi.

Mãi cho tới đi tiếng động cơ đã xa dần, tôi gần như tê liệt mà ngã ngối xuống đất, cảm giác vừa rồi quá căng thẳng khiến cho cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

Tiểu Hoa gần như cũng thở phào một tiếng, tiếp theo liền kéo tôi đứng dậy, sau đó nói: “nguy thật, chúng rời đi thôi.”

“Chuyện vừa rồi là thế nào?” tôi hỏi.

“Mặt nạ này có thể làm một cái cũng có thể làm hai cái được.” Tiểu Hoa để tôi đứng lên rồi nói, tiếp tục lấy di động ra cho tôi xem, “người của Giải gia, làm việc lúc nào cũng tính dư ra một nước dự phòng.”

“Nói vậy là sao?” tôi dùng khẩu hình miệng.

“Vừa đi vừa nói.” hắn đáp, “chuyện này còn nhiều lắm.” Tú Tú cười đưa tôi ly trà, tôi uống cạn một hơi, vén rèm lên bước ra ngoài rồi gấp rút đi xuống lầu.

Người bên ngoài đi gần như không còn ai, chỉ thấy vài ba tên thủ hạ còn tùm nãm tùm ba đứng đó. Tôi không để ý tới chúng, bước thẳng tới chỗ đậu xe, bỗng nhiên chợt nhìn thấy trong đám kia có một người.

Đó là vợ hờ của chú Ba, cô ấy đứng sau đám người kia, mắt lạnh lùng nhìn theo tôi.

Gáy tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, không biết phải phản ứng thế nào. Thầm nói không phải lại phải cân não tiếp chứ, nhưng chỉ thấy cô ấy nhìn tôi sau đó liền xoay người rời đi trong tích tắc.

Tôi hít sâu một hơi, Tiểu Hoa đẩy tôi tới cạnh xe, rồi bảo tôi ngồi xuống.

Xe khởi động, tôi nhìn qua cửa kính xe mà thấy bóng cô ấy trên đường, cảm thấy người phụ nữ này có thể sẽ là một mối lo lớn. Nhưng tôi cũng lười suy nghĩ, cơn mệt mỏi lúc này như thủy triều không ngừng tràn vào tâm trí tôi.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Ngồi trong xe toàn thân tôi mệt rũ đi, nghĩ lại hết thấy sự vừa vừa qua, tôi gần như không nhớ nổi đã có những chuyện gì xảy ra.

Có điều nhìn nét mặt Tiểu Hoa thì có vẻ chuyện này thành công rồi.

Trên xe Tiểu Hoa nói cho tôi biết ngay từ đầu, hẳn biết bên tôi chắc chắn sẽ có vấn đề, cho nên trong toàn bộ kế hoạch bên tôi chỉ là một phần nhỏ, mục đích là đem toàn bộ người kéo tới quán trà này, sau đó hai thủ hạ của hắn ở bên kia đợi lệnh, một trong hai người đó cũng đeo mặt nạ chú Ba.

Nếu như Vương Bát Khâu không làm khó dễ, bên tôi diễn trọn vở kịch thì không vấn đề gì, còn một khi bên tôi nảy sinh biến cố, bị người vạch mặt hoặc bị Vương Bát Khâu chống đối, hẳn sẽ thực hành kế hoạch sau.

Phan Tử vừa gục, hẳn biết sẽ có chuyện, đã làm xong hết chuẩn bị quả nhiên ngay sau thì Vương Bát Khâu cũng kéo quân tới. Rõ ràng tên đó đã sớm mai phục bốn phía, Tiểu Hoa lập tức gửi tin nhắn cho thủ hạ, tiếp theo chính là cảnh tượng vừa rồi diễn ra.

Tôi nói: “vậy quả thực rất mạo hiểm, nếu thủ hạ kia gửi tin nhắn chậm vài phút thôi, hẳn là chúng ta sẽ chết.”

Tiểu Hoa đáp: “chuyện này phần lớn dựa vào vận khí không thì khó mà làm được.” Nói xong hắn đưa tôi xem điện thoại di động, màn hình còn hiển thị một đoạn tin: Lục gia, Tam Gia dẫn theo người tới cửa hàng chúng ta, làm sao bây giờ?”

“Thủ hạ đặc lực nhất của lão Lục, hôm qua đi hát karaoke với tôi không biết di động của hắn đã bị đánh tráo.” Tiểu Hoa nói, “đáng tiếc là loại kỹ xảo nhỏ nhỏ này lần nào dùng cũng thành công.”

Tôi thậm chí cười khỏ, không biết nên nói gì cho phải bây giờ, có điều buổi sáng gian nan nhất trong đời tôi xem như cũng trôi qua rồi.

Mặt nạ dán vô cùng khớp, trong xe tôi rút hơn nửa bao thuốc lá mới có thể từ bình tĩnh được, sau mới hỏi bọn họ giờ trở về phải làm sao.

Tiểu Hoa nói: “hiện tại chưa biết được, nhưng ít nhất chuyện Tam Gia trở về đã trở thành sự thật. Uy danh ở Trường Sa của chú Ba cậu lan rộng trong mấy chục năm nay, chúng ta vừa âm ỉ một trận như vậy, thêm chuyện Phan Tử, khí thế giờ đã hoàn toàn khác rồi.”

“Tôi vẫn cảm thấy ảo lắm, sĩ khí đã suy bại, chỉ cần nhắc tới là có thể vùng dậy được sao?”

“Ví dụ thế này, giờ có rất nhiều thủ hạ mới là vì nghe danh Tam Gia mà gia nhập. Những người này đều tôn sùng Tam Gia như thần như thánh, chỉ cần Phan Tử nói thay Tam Gia làm vài chuyện, bọn họ có chết cũng đồng ý, nhưng điều kiện tiên quyết là Phan Tử phải đại diện cho Tam Gia. Như vậy bọn họ cảm thấy thay Phan Tử hành động là sẽ có thể bước vào địa bàn của Tam Gia, là được Tam Gia chỉ điểm.” Tiểu Hoa nói, “đó chính là điểm khác biệt. Những người này số lượng không nhỏ, chỉ dựa vào một mình Phan Tử kêu gọi thì không ăn thua.”

Tôi gật đầu, quả thực rất có lý. Tiểu Hoa tiếp tục nói: “vừa rồi trong những người đó, chắc chắn phần lớn đều là người do Phan Tử trực tiếp gọi tới, Vương Bát Khâu và gã buôn cá kia là một mối bận tâm, có điều gì thì gì cũng phải đối mặt.”

Tôi hỏi tình hình Phan Tử, Tiểu Hoa nói: “cậu sẽ sớm gặp hấn thôi, hấn sẽ xuất viện.”

“Xuất viện, vì sao lại xuất viện?” tôi hỏi, “con mẹ nó, hấn không muốn sống nữa sao!”

“Buổi tối hôm nay rất quan trọng”, Tiểu Hoa đáp: “chúng ta vừa mới đạt được “thành quả”, cần phải có một người “thực hiện”, Phan Tử bắt buộc phải ra mặt, xác định rõ cuộc là có bao nhiêu thủ hạ bên phe ta, sau đó từ nửa đêm tới sáng, phải diệt trừ tận gốc Vương Bát Khâu cùng lão Lục.”

Trong lòng tôi cả kinh: “là ý gì chứ?”

“Có điều chuyện đêm nay tất cả đều là quy định của Tam Gia, Vương Bát Khâu hiểu rõ, cũng sẽ không khoanh tay chịu chết.” Tiểu Hoa nói xong liền dõng dạc lên trời:

“Nếu đêm nay mưa cũng là lúc máu đổ.”

Tôi nhìn hấn, bất an nói: “nói gì kinh vậy, cậu nói thất bại cũng chẳng tới mức áp lực như vậy, chẳng lẽ không làm khác được sao?”

Tiểu Hoa cười cười: “cậu nói vừa rồi là của ôn nội tôi, mẹ tôi thuật lại cho tôi nghe. Khi tôi nghe được câu đó lần đầu là lúc mới được mười bảy tuổi.” Nói xong lại thở dài, “những áp lực đó, nói rồi sẽ không còn nữa.”

Tôi nhíu mày, cảm thấy thực sợ hãi. Tôi chưa từng nghĩ lại có chuyện như vậy phát sinh, hỏi: “nhất định phải làm vậy sao? Hay là chúng ta gọi điện nặc danh báo cảnh sát tới xử lý hấn?”

“Thiên Chân đúng là ngoại hiệu hợp với cậu lắm.” Tiểu Hoa nói, “nếu như tôi là chú Ba của cậu, chắc tôi sẽ phải tìm cách để cậu tiếp tục thiên chân một thời gian dài nữa, đáng tiếc là tôi không phải. Tiểu Tam Gia à, đối mặt với sự thật đi, đây là do chính cậu lựa chọn mà.”

Tôi lặng đi không nói gì, nhìn Trường Sa bên ngoài kia, lại nhớ tới những lời giống như vậy Phan Tử từng nói với tôi. Đây đúng là lựa chọn của tôi.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Quay lại quán trọ nhỏ tối hôm qua ở, tôi lấy hết hành lý, mang tới “nhà khách” của Tiểu Hoa ở Trường Sa, nơi này so với tòa nhà ở Tứ Xuyên thì kém nhiều, rõ ràng là mới được sửa sang lại, hẳn là khi hắn làm giàu lên mới xây cái trạm trung chuyển này. Có người nói đầu bếp trong căng tin kia từng làm trong quán Sủ Tử Lâu ở Thành Đô, người đó làm cho chúng tôi ba món ăn rất đẹp mắt vào bữa sáng.

Chúng tôi về đến phòng, lúc ăn cơm tôi có hỏi chuyện buổi tối lúc nào thì bắt đầu. Tiểu Hoa chỉ cười mà không nói, tay liên tục chúc rượu tôi.

Tôi không biết đó ra loại rượu gì, đoán là có thể làm từ đậu xanh rang, là cái loại rượu trước đây thổ phu tử thường mang theo trong máng đựng nước, trộn thêm một chút đường và dược liệu mà thành. Rượu này lúc uống hơi cay cay, cảm giác có mùi đồ xay thoang thoang, nhưng sau mấy chén tôi chẳng thấy say, cũng chẳng biết mình mơ mơ màng màng lúc nào nữa.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau, tôi thấy Tiểu Hoa và Phan Tử đang nằm trên ghế xa lon trong phòng tôi, trên người bọn họ đầy vết máu, hai người ngủ rất say. Tôi nhìn ra ánh nắng chiếu bên ngoài cửa sổ, chỉ biết là hết thảy đều đã kết thúc rồi.

Tôi cũng hiểu ý mà không hỏi tới chi tiết chuyện đêm hôm qua, chỉ biết là có bảy đầu lĩnh trong địa bàn đứng về phía tôi, thủ hạ Vương Bát Khâu cũng gã buôn cá đều là lũ ô hợp, bản thân bọn chúng chỉ giỏi kinh doanh không quen bắn giết, kết quả không đề cập gì nhiều. Phan Tử thu được tiền hàng từ những đầu lĩnh thiếu nợ, tổng tổng ít hơn mười triệu, tiếp theo nhanh chóng chinh đốn lại tổng thể Trường Sa. Tôi trong thời gian này giống như một vật trang trí, đâu đâu cũng thấy cái mặt bé nhỏ của tôi ló vào.

Tới khi tôi rời Trường Sa bay tới Hàng Châu, tổng cộng đã có hơn bốn mươi thủ hạ, tuy rằng phần lớn là người mới, nhưng dưới sự chỉ đạo của Phan Tử, tất cả những xung đột mỗi hàng ở Trường Sa này đã được ổn định lại.

Đến tận lúc này, coi như là cửa ải khó khăn đầu tiên đã trôi qua, khi trở lại Hàng Châu, không còn gió tanh mưa máu như ở Trường Sa, chỉ có phong hoa tuyết nguyệt cũng đủ rồi. Trong khoảng thời gian đó, Phan Tử ở lại Trường Sa chuẩn bị đội ngũ cho tôi, lợi dụng danh tiếng chú Ba để gấp lạt ma cũng không tới nổi tề, mà tôi lại phải ở Hàng Châu xử lý công việc của chú Ba ứ đọng lại thời gian qua. Đồng thời lại cố gắng bắt chước chú Ba một

cách có hệ thống hơn, bao gồm cả thanh âm giọng điệu.

Nhìn qua thì rất khó, Tiểu Hoa dạy cho tôi một ít kỹ xảo, mục đích trước tiên vẫn là nghĩ cách cứu người ở Ba Nãi, ít nhất có thể đại khái làm cho thanh âm chú Ba không đột nhiên cao vút lên.

Sau khi Tiểu Hoa trở về Bắc Kinh, tiếp tục giảng cơ với người của Hoắc gia, kéo dài thời gian cho tới khi đội ngũ bên Phan Tử xuất phát mới thôi.

Toàn bộ kế hoạch chúng tôi chỉ dùng hết năm ngày, trong lòng tôi vẫn thăm cầu nguyện, Muộn Du Bình và Bàn Tử bọn họ có thể kiên trì, nhất định phải được cho tới khi chúng tôi tới cứu!

Những chuyện lời thôi khác không cần nhắc tới, năm ngày sau tôi, Tiểu Hoa, Phan Tử từ Hàng Châu, Bắc Kinh, Trường Sa, đội ngũ từ ba hướng tập trung đáp máy bay tới Quảng Tây gặp mặt. Vừa tới sân bay, tôi liền thấy Phan Tử dẫn theo hơn hai mươi người chậm rãi tiến tới, bọn họ trông như một đoàn khách du lịch. Phan Tử cầm một lá cờ nhỏ, trên có viết “Trung Thanh lữ”, hắn cầm điện thoại hướng về phía tôi cười cười.

Quả nhiên là Phan Tử có đánh cũng không chết được, năm ngày qua vết thương của hắn chắc chưa thể lành được, nhưng nhìn khí sắc đã hoàn toàn khác, tóc cũng nhuộm thành đen. Tiểu Hoa bên kia chỉ đem theo Tú Tú, hai người nhìn như một đôi tình nhân trẻ vậy.

Tôi đi một mình mặc trang phục thường ngày của chú Ba, bỗng nhiên có một cảm giác cô độc, những người này bước tới trước mặt tôi, Phan Tử liền nói với người phía sau: “chào Tam Gia.”

“Tam Gia!”

Tất cả những người phía sau đồng thanh hô lên, tôi gật đầu, cố gắng không thốt ra lời nào, Phan Tử đi trước dẫn đường.

Chúng tôi lên mấy chiếc xe tải nhỏ tương đối cũ kỹ, tôi và Phan Tử, Tiểu Hoa ngồi trong chiếc xe đầu tiên. Dọc đường Phan Tử giới thiệu hết một lượt những người có mặt trong xe sau với tôi.

Tôi nghe vô cùng chăm chú. Bản thân tôi biết những khâu này bình thường là do chú Ba làm, giờ tôi chính là chú Ba, khi không có Phan Tử ở cạnh thì bọn họ sẽ nghe lời tôi, rất nhiều quyết sách tôi đưa ra sẽ ảnh hưởng tới sinh tử của đoàn người phía sau này. Tôi không thể cứ ngây ngô như trước được, cố gắng ghi lòng tạc dạ những điều đó.

“Bây giờ nữa chúng ta sẽ tới Ba Nãi, tôi đã gọi điện báo cho A Quý ra đón, sau đó chúng ta sẽ lập tức tiến vào núi, có điều hiện giờ có đôi chút phiền toái, mọi người phải chú ý một chút, đặc biệt là Tam Gia.” Phan Tử nói.

“Là chuyện gì?” tôi hỏi.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

“Khắp thôn đều là người của Cầu Đức Khảo, bọn họ dường như không có tiền triển gì, rất nhiều người làm nhiệm vụ hậu cần đóng quân tại trong thôn, người đông thể mạnh, bọn họ biết ngài tới, Cầu Đức Khảo còn thông báo, lão ta muốn gặp ngài một lần.”

Đội ngũ Phan Tử chia làm hai tổ, một tổ hạ đầu còn một tổ hỗ trợ. Anh nói, lúc này lấy cứu người làm trọng, trong thâm sơn kia có một yêu hồ cách xa thôn bản, nhiệm vụ hậu cần càng thêm cần thiết, ngày thường chúng ta vào núi cũng mất tới ba ngày, hiện giờ đường vào núi đặt ba chốt, mỗi chốt năm người, cứ hai tư giờ lại thay phiên nhau tiếp tế, như vậy có thể tiết kiệm thời gian nghỉ ngơi buổi tối, đem đồ hỗ trợ từ trong thôn tới yêu hồ rút ngắn lại trong vòng một ngày.

Như vậy chỉ tính riêng thủ hạ hỗ trợ đã lên tới mười năm người, Tú Tú phụ trách, còn lại hai hảo thủ là đi theo chúng tôi. Hơn nữa còn có Tiểu Hoa, Phan Tử và tôi, tổng cộng là năm người. Vợ hờ của chú Ba tên Ách Tử kia, cũng có mặt trong đội năm người chúng tôi.

Tôi hỏi vì sao Phan Tử lại sắp xếp như vậy, Phan Tử đáp: “cô ấy chúng ta dùng được, tôi nghĩ trước đây Tam Gia đã có dạy dỗ cô ấy, hẳn là cô ta cũng có bản lĩnh thực sự. Đương nhiên, Tam Gia có ngủ với cô ta hay không thì tôi cũng không biết. Hơn nữa, cô ấy cũng đã có sẵn hoài nghi với cậu, cậu mang theo cô ấy bên cạnh là an toàn nhất.”

Tôi nói: “vậy lão tử chẳng phải nào cũng lo lắng đề phòng sao?”

“Sau khi đi vào, chúng ta chắc chắn sẽ tách ra, cô ấy cùng Hoa gia một đội, cứu người quan trọng hơn, cứu được rồi thì tình tiếp, cứu không được, chỉ sợ cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà Tam Gia với chẳng Tam Gia đâu.” Phan Tử nói.

Tôi gật đầu, lúc trước thì nghĩ người như này có vẻ hơi nhiều, nhưng ngẫm lại thấy giờ là đi cứu người, hơn nữa phải trong thời gian ngắn nhất đem người cứu ra, những người này đều là cần thiết. Ở nơi như vậy, càng tốn thời gian chờ đợi càng thêm nguy hiểm.

Thôn trại bên dưới yêu hồ kia chắc chắn còn rất nhiều nghi vấn chưa thể gỡ bỏ được, nếu Trương gia lâu đứng là nằm bên trong tầng nham thạch dưới đáy hồ thì với kích thước núi đá có thể thấy cấu trúc bên trong cực kỳ phức tạp. Khả năng sau khi chúng ta tiến vào Trương gia cổ lâu đó, tiến độ sẽ vô cùng chậm, hậu cần tốt có thể bù lại cho những lúng túng trong lần trước của chúng tôi.

Trong những người cũng xuống đầu, chỉ có một tên tiêu quỷ mà tôi không biết. Hắn nhìn loắt choắt, mới mười chín tuổi, biệt danh là “Bao Da” (cái ví da), nghe nói tai vô cùng thính, là một nhân tài có chút tiếng tăm ở Trường Sa. Lân gấp lạt mà này mang theo hắn, tiền công cũng thuộc hàng cao nhất. Tôi nghĩ hắn cụ thể là người thế nào, phải ở chung mới biết được. Theo như Phan Tử nói, thù lao cao nhất định ở chung không tốt.

Về phần Cầu Đức Khảo, Phan Tử hỏi tôi có muốn đi gặp lão ta không, tôi không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Việc tôi có mặt tại đây vô cùng quan trọng, những chuyện linh tinh khác, như xử lý tình thù không cần thiết. Lão tử vừa mới đóng thế cho chú Ba trước mặt đám thủ hạ, giờ lại tới lão quỷ kia không biết còn gian manh hơn bao nhiêu lần, chẳng vì cái lý do gì mà tôi phải vướng chuyện vào người cả.

Phan Tử nói: “cũng chưa chắc, Tam Gia và người nước ngoài đầu bạc đó trước đây từng có quan hệ rất phức tạp, tôi cũng không rõ là tình hình khi đó thế nào, lão ta tìm cậu, có lẽ cậu vẫn nên đi thử xem thế nào.”

Trong lòng tôi thầm nhủ cũng đúng, có điều là trong lúc thăm dò lão hồ li này, tinh thần thể lực không thể không dùng tới. Tôi thầm nghĩ an nguy của Bàn Tử bọn họ giờ phút này không thể vội vàng suy tính mà khiến sự việc vỡ lở được. Nghĩ xong liền nói với Phan Tử: “đừng vội, cứu người ra rồi sẽ thăm dò sau, giờ cung đã giương tên, không thể không bắt. Sau khi chúng ta tới, nghỉ ngơi chuẩn bị một đêm, hôm sau sẽ lập tức xuất phát tới bên hồ khiến hắn không kịp trở tay.”

Phan Tử lắc đầu nói: “kiểu người như lão hồ li, tránh được tôi thấy khó vô cùng. Có điều vẫn làm như cậu nói vậy, suy nghĩ của cậu cũng hợp lý.”

Chúng tôi đều tự mình tính toán, rồi đem những chi tiết nghĩ ra thảo luận một lượt, sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Sau vài giờ xe chạy, cuối cùng chúng tôi cũng tới Ba Nãi.

Trong khoảng khắc xuống xe, tôi nhìn thấy ngôi nhà sàn gỗ, những cây đại thụ miền nhiệt đới quen thuộc, y phục cùng trang sức của thôn dân, giây phút đó tôi cảm giác như trước khi rời khỏi Tứ Xuyên, chuyện trải qua ở Trường Sa tất cả đều chỉ là mộng ảo, chỉ cần trở lại nhà A Quý là tôi có thể thấy Bàn Tử và Muộn Du Bình đang đợi mình.

Thời tiết giờ đã mát mẻ hơn, nhưng so với nhiệt độ bên Tứ Xuyên và Trường Sa thì vẫn nóng hơn nhiều. Tôi cởi vài nút áo, lại thấy Ách Tử đang nhìn mình, trong lòng chột động, lập tức cài khuy lại rồi đi tìm A Quý.

A Quý vẫn như trước. Giờ trời đã ngả về tối, tôi đưa A Quý một điều thuốc, nói với hắn:

“Cuối cùng cũng trở lại rồi, Vân Thái đâu rồi?”

A Quý vừa đưa chúng tôi vào trong nhà, vừa làm như kinh ngạc lắm hỏi tôi: “ông chủ trước từng tới đây rồi sao? Còn biết con gái tôi nữa kia?”

Tôi giờ mới nhớ, bản thân không còn là Ngô Tà như trước, hiện tôi đối với A Quý là một người xa lạ, không khỏi có chút xấu hổ cười cười, nói: “từng tới, khi đó tôi còn rất trẻ. Con gái anh gọi Vân Thái phải không? Lần trước tôi tới đây, có một người hướng dẫn viên du lịch cũng tên Vân Thái.”

A Quý gật đầu, câu hỏi của tôi không đáp: “a, tên này nhiều người đặt lắm, vậy xem ra ngài cũng là người trong nghề rồi.”

Tôi nói xong cười cười vài tiếng, mắt liếc qua Ách Tử, cô ấy hình như không nhìn tôi. Những người khác đều đã xuống xe. A Quý mang theo những bằng hữu của hắn để khuân vác hành lý và trang bị đặt vào trong nhà, nơi này không có khách sạn, mọi người được chia ra ở trong nhà thôn dân.

“Gian này của ngài.” A Quý chỉ vào căn phòng gỗ mà trước đây tôi, Muộn Du Bình, Bàn Tử cùng ở, trong lòng cảm thán một tiếng, sau đó liền bước vào phòng. vén rèm cửa lên, tôi bỗng sững người. Trong phòng này có một người tôi rất quen, người đó đang ngồi dưới đất, trước mặt thấp một ngọn đèn dầu nhỏ.

(Ai nào, Muộn Du Bình, Bàn Tử hay Vân Thái:D)

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Đó là một người nước ngoài, một người nước ngoài rất già. Tôi nhận ra mặt của lão- Cầu Đức Khảo.

“Mời ngồi, lão bằng hữu (ông bạn già)”. Người nước ngoài thấy tôi tiến vào, làm động tác mời, “cuối cùng chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tôi hít vào một hơi, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, thậm chí nói quả thực không tránh được, tới sao nhanh quá vậy. Tôi liếc mắt nhìn ra bên ngoài xem Phan Tử bọn họ đang ở đâu.

Cầu Đức Khảo lập tức nói: “bạn già gặp nhau, không cần khách khí như vậy, tôi nói vài câu sẽ đi ngay, không cần phiền thủ hạ của anh đâu.”

Tôi không thấy Phan Tử, bên ngoài tất cả đều là tiếng thủ hạ nói nói cười cười. Trong lòng thầm mắng, lại quay đầu nhìn về phía Cầu Đức Khảo, miễn cưỡng nhếch miệng cười, gần như là cùng lúc đó tôi nhìn thấy bên cạnh Cầu Đức Khảo có mang theo một thứ gì đó.

Đó là một cây đao, tôi nhận ra nó, đó là thanh cổ đao mà Tiểu Hoa lần trước mang tới đưa cho Muộn Du Bình.

Trong lòng chợt động, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu tôi là: sao đánh

mắt nhanh vậy, con mẹ nó cứ thế này thì phá sản mất à. Những vừa ngẫm lại, chợt có gì đó không ổn, thứ này phát hiện kiểu gì chứ? Chẳng lẽ Cầu Đúc Khảo đã cho người vào bên trong cổ lâu kia?

Cầu Đúc Khảo thấy tôi nhìn chăm chăm thanh cổ đao liền nhắc nó lên rồi đẩy đẩy qua bên tôi, tay vuốt qua một cái rồi nói: “đó chắc là của anh, người của tôi tình cờ nhặt được, giờ cho vật gửi về chủ.”

“Cái này lấy được ở đâu vậy?” tôi làm ra vẻ thực bình tĩnh, ngòì xuống nhắc đao lên, tuyệt đối không sai, đây chính là bả đao của Muộn Du Bình.

Thanh đao vô cùng nặng, có điều so với hắc kim cổ đao của hắn thì trọng lượng này vẫn còn kém nhiều, ngay cả tôi cố sức vẫn có thể vung được lên. Trên thân đao dính đầy bùn đất, dường như không hề được lau chùi qua.

“Biết rồi sao còn hỏi?” Cầu Đúc Khảo nhấp một ngụm trà, “đáng tiếc, người của tôi vác theo nhiều đồ nặng nên không thể mang theo thi thể ra, người thủ hạ đáng thương này làm chuyện nguy hiểm như vậy mà tới một lễ an táng cũng không có. Có điều, người Trung Quốc các anh, dường như không quan tâm tới điều đó, đây là ưu điểm mà tôi học mãi không được.”

“Thi thể?” đầu tôi như có gì vỡ ra, “người đã ché rồi sao?”

“Thanh đao nào lấy ra từ một khối thi thể, nếu người đó là chủ nhân của nó thì tôi nghĩ, hắn đã chết rồi.” Cầu Đúc Khảo nhìn biểu cảm kinh ngạc trên gương mặt tôi liền hỏi, “sao vậy? Người này quan trọng lắm sao? Ngô tiên sinh, trước kia dù cho đối mặt với cái chết anh cũng chưa lộ ra vẻ mặt này.”

Tôi lại nhìn thanh đao, cảm giác như tiến vào trạng thái hoảng hốt, thậm chí nói: tuyệt đối không thể nào, Muộn Du Bình ư!

Muộn Du Bình sao có thể chết? Muộn Du Bình mà chết, vậy Bàn Tử cũng không cứu được nữa sao? Không thể nào, không thể nào. Cái chết và Muộn Du Bình hoàn toàn cách biệt, trên đời này, còn có nơi này có thể khiến hắn chết sao? Hắn tuyệt đối không thể chết.

Hoảng hết một lúc, tôi lập tức bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát thanh đao này. Tôi hỏi Cầu Đúc Khảo: “khối thi thể kia có gì đặc biệt không?”

Cầu Đúc Khảo bị tôi hỏi cho không hiểu ra làm sao cả, chắc lão vẫn giữ thái độ sâu xa đối với người trung quốc là chớ đưa ra mang mối. Có khi trước đây nói chuyện với chú Ba luôn thấy được vẻ tĩnh tọa (trầm tĩnh như ngòì thiền), đối với lão nếu không phải là chú Ba thì không thể hợp tác được, tôi giờ chỉ muốn biết câu trả lời cho vấn đề này mà thôi.

Lão ta kinh ngạc nhìn tôi, ghen ngào nở nụ cười rồi nhấp thêm một ngụm trà, bỗng nhiên nói: “anh thật sự là Ngô tiên sinh, hay do tôi nhớ nhầm rồi?”

Tôi bước lên hát văng chén trà trong tay lão, nắm lấy cổ áo lão rồi nói: “đừng nói nhảm, trả lời vấn đề của tôi.”

Cầu Đức Khảo rất lớn tuổi, sau khi kinh ngạc sắc mặt liền trở lại âm trầm, hỏi: “anh làm sao vậy? Anh điên rồi, anh dám vô lễ với tôi như vậy không sợ tôi công khai bí mật của anh sao? Ngô Tam Tinh, anh đang sợ cái gì vậy?”

Cái đêch! Tôi thậm rủa, tiếng Trung Quốc của lão là do ai dạy vậy, Du Thu Vũ sao? Nhưng cùng lúc tôi nghĩ lại, cảm thấy hành động lỗ mãng như vậy có khi khiến lão không chịu nói chuyện bình thường với tôi nữa. Trong đầu vừa nghĩ tới liền buông lão ta ra rồi nói: “ông trả lời câu hỏi của tôi trước đã, việc này không phải chuyện bình thường, ông nhớ lần trước gặp chuyện ở Phiêu Tử Lĩnh chứ? Hay vẫn còn muốn tới đó lần nữa?”

Cầu Đức Khảo sững sốt, chỉnh lại áo rồi hỏi: “nghiêm trọng vậy sao?”

“Trả lời tôi đi, người kia hình dạng thế nào?”

Cầu Đức Khảo đáp: “tôi không rõ lắm, là thủ hạ của tôi phát hiện ra.”

“Đưa tôi đi gặp hắn, tôi muốn đích thân hỏi hắn.” tôi nói.

Cầu Đức Khảo nhìn chăm chăm tôi vài giây, phát hiện lo lắng trong lòng tôi kia không phải là giả bộ, lập tức đứng lên nói: “được, đi theo tôi, có điều, tình trạng hắn vô cùng bất thường, nếu nhìn anh phải chuẩn bị tâm lý đi.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Người của Cầu Đức Khảo ở thôn trên, có thể là do nguyên nhân quá đông người nên phần lớn những nhà sàn trên đó đều được phân bố vô cùng mau. Thích hợp cho nhiều người cùng ở lại để có thể tiện tương trợ cho nhau.

Tôi gọi Phan Tử, nói rõ tình hình cho hắn nghe, Phan Tử liền đi theo chúng tôi, men theo dòng suối nhỏ quen thuộc kia đi thẳng lên. Ban đêm trời vô cùng mát mẻ, ánh trăng rọi xuống khe suối trong vắt, khắp nơi đầy tiếng côn trùng kêu râm ran, nhiều đó cũng khiến con người ta không khỏi nhớ tới chuyện vừa mới diễn ra nửa tháng trước.

Sau khi đi tới, tôi mới phát hiện toàn bộ thôn xóm quanh đây đều đã trở thành nơi đóng quân của Cầu Đức Khảo, đâu đâu cũng sáng rực đèn đuốc, tất cả trong sân đều được đặt những chiếc bàn tròn lớn, khắp nơi đều có người nước ngoài ở trần chực tưng bia, rõ ràng phần lớn nhà ở đây đều bị biến thành phòng trọ cả rồi.

Đồ đấu cũng có đời sống rất sôi động, tôi thăm nói, người ta có thể không tìm thấy được cái đấu nào tốt, nhưng ngược lại ở nơi này họ lại có thể thể hiện được ý tưởng một cách sinh động nhất.

Thấy Cầu Đức Khảo bước tới, mấy người đang uống kia bắt đầu đứng dậy giờ cốc bia hướng tới lão ta hô to:

“Boss, come on! Don’t be too upset!” (ông chủ, tới đây cùng uống chút đi, vui lên nào!)

Cầu Đức Khảo không để ý tới, chỉ bước thẳng tới khu nhà phía sau bọn họ, bầu không khí ở đó hoàn toàn khác hẳn. Tôi nhìn thấy một tòa nhà sàn vô cùng tách biệt, rất nhỉnh dưng như chỉ có một gian phòng. Ngoài cửa có hai người, vẻ mặt nghiêm túc, bốn phía không có ai uống rượu bia gì cả, có có một bóng đèn vàng tương đối mờ soi trước cửa.

Cầu Đức Khảo ra hiệu với người gác kia, bảo họ đưa chúng tôi vào bên trong, vừa bước vào tôi đã bị cái mùi gay của thuốc xộc vào mũi.

Trên trần cũng có một bóng đèn chiếu, tôi nhìn bên dưới ánh đèn có một bao như bao bột mì đặt đó, bên cạnh có một người nhìn như bác sĩ đeo kính.

“Sao rồi?” Cầu Đức Khảo hỏi người bác sĩ kia.

Bác sĩ lắc đầu, tôi bước tới, bất chợt hít vào một ngụm khí lạnh, giờ mới phát hiện cái bao “gì đó” kia hóa ra là người.

Nhưng, là người thật sao? Tôi nhìn “người” đó, có một cảm giác buồn nôn

khủng khiếp, da dẻ mọi chỗ trên người đều lõm xuống, nhìn như một cây quýt bị hư thối từ bên trong, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện toàn bộ da dưới những chỗ bị lõm xuống kia dường như đều là chất lỏng, chợt nhìn lại một khắc, người này như đã bị phân hủy từ rất lâu rồi.

Nhưng hắn hình như vẫn còn sống. Tôi nhìn ánh mắt hắn, hắn nhìn lại tôi, nhưng rõ ràng đã không thể động đậy được nữa.

“Sao lại có thể như vậy?” Phan Tử hỏi

“Tôi cử bảy người đi xuống đó, duy chỉ có mình hắn đi được ra ngoài, lúc đi ra thì vẫn bình thường, ba ngày sau bỗng nhiên phát sốt, sau đó biến thành dạng này.” Cầu Đức Khảo mặt tái xanh đi, “hắn mang theo thanh đao kia ra, còn nói với tôi là hắn tiến vào sâu trong tầng đá, tới vị trí thì thể mang đao này thì tác những người khác ra, những người kia tiếp tục tiến vào bên trong còn hắn mang đao về cho tôi, kết quả những người tiến vào trong kia cũng không thấy trở về nữa.”

““Thân thể hắn gặp chuyện gì vậy?”

Vị bác sĩ đeo kính kia lắc đầu: “không biết nữa, tôi chỉ có thể nói, thân thể hắn đang bị hòa tan thành một chất lỏng kỳ quái và nó bắt đầu từ bên trong.” Nói xong, ông ta dùng ống tiêm chích vào cánh tay người đó, ngay lập tức chỗ da lõm xuống liền bị vỡ, một thứ dịch nhầy màu đen từ bên trong chảy ra.

“Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Cầu Đức Khảo nói, “thời gian của hắn không còn nhiều nữa. Những vấn đề anh có thể hỏi hắn, hắn không thể trả lời nhưng có thể gật lắc đầu được.”

Tôi ghé sát vào người đó, hỏi hắn: “anh bạn đừng sợ, hãy trả lời tôi mấy vấn đề này, biết đâu tôi có thể thể cứu được anh, nhưng anh trước hết phải trả lời chi tiết câu hỏi của tôi, anh lấy thanh đao này từ một khối thi thể phải không?”

Vẻ mặt hắn không có biến hóa gì, nhưng hắn lại chậm chậm gật đầu. Tôi lại hỏi:

“Ngón tay người đó có đặc biệt dài không?”

Hắn nhìn tôi, không phản ứng lại.

Tôi liếc mắt qua Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo cũng không ý kiến gì, Phan Tử nói: “có khi hắn không chú ý tay của người đó, hay là ngài hỏi về những đặc điểm khác đi.”

Tôi nghĩ một lát rồi hỏi: “trên người người đó có hình xăm nào không?”

Beta: tieudieututai

Người nằm trên giường không phản ứng gì, nhưng ánh mắt hấn vẫn nhìn về phía tôi, tôi nhìn sâu vào trong đôi mắt đó, như muốn tìm ra được đáp án cho mình. Rồi đột nhiên, tôi phát hiện trong ánh mắt người này có gì đó rất kỳ quái.

Giây lát đó, tôi chợt như nhận ra được một chút thân sắc quen thuộc, từ trong ánh mắt người trước mặt mình truyền tới.

Ánh mắt người đó vô cùng tuyệt vọng, tôi có thể lý giải được ai rơi vào tình huống như vậy chắc chắn trong mắt cũng sẽ toát ra thân thái đó. Nhưng trong cái tuyệt vọng ấy, tôi dường như còn cảm nhận được một phần rất quen thuộc.

Nhất thời bản thân không hiểu cảm giác đó là gì, nhưng tôi ý thức được rằng nó thực sự vô cùng quen thuộc, dường như là trong một quãng thời gian dài tôi đã từng quan sát, hơn nữa ấn tượng về nó cũng rất sâu sắc.

Là Muộn Du Bình? Tôi thầm hỏi, chẳng lẽ hấn đang đeo mặt nạ, khi ở bên trong kia đã đánh tráo thành người của Cầu Đức Khảo để ra ngoài sao?

Chắc chắn là không phải, người này không thể là Muộn Du Bình, tuy ánh mắt hấn có điểm tương đồng, nhưng không phải, chỉ là tôi cảm thấy quen thuộc mà thôi. Hơn nữa, đây người của Cầu Đức Khảo, nếu Muộn Du Bình biết Cầu Đức Khảo muốn xuống đó, lại biết được lão ta phái người này đi, hấn lại làm được cả mặt nạ rồi đánh tráo người đó để trở ra, Muộn Du Bình chắc phải là thánh mới làm được.

Để đảm bảo, tôi còn nhìn tay của người này. Trong tay hấn cũng đã chảy nhão ra như bọc bởi một lớp cao su, nhưng tôi không phát hiện ngón tay nào bất thường trong đó.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cho dù có là Muộn Du Bình thì hình dạng suy yếu mức này hấn cũng cosplay không được, càng không thể nào là Bàn Tử. Ánh mắt Bàn Tử không chỉ có thể biểu thị đúng hay sai, mà còn có thể hát “thập bát mạc” cũng không vấn đề gì.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, rốt cũng cũng ngẫm ra được câu trả lời.

Giống như lần đại náo trước đây trong khách sạn Tân Nguyệt, lúc chạm vật với Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn ánh mắt tôi.

Khi đó hấn cảm thấy tôi nhìn quen quen, nhưng lại không nhớ nổi tôi là ai.

Tôi nhìn người kia, hấn cũng chăm chăm nhìn về tôi, nhất định đang cố gắng nhớ ra, chẳng lẽ hấn giống Tiểu Hoa, cảm thấy tôi quen mặt?

Tôi bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, giống như có chuyện chẳng lành sắp diễn ra, lập tức truy vấn hấn: “trả lời ta, người kia có xăm mình hay

không?”

Vừa hỏi xong, hắn đột nhiên trợn trừng hai mắt, dường như đã nhận ra tôi, vùng vẫy muốn đứng lên. Ánh mắt hắn dán vào tôi, toàn bộ lồng ngực phập phồng, cùng lúc miệng muốn nói điều gì nhưng chỉ có thể phát thành những tiếng gào rít.

Tất cả mọi người bị hắn làm cho hoảng sợ, chỉ biết ngây người nhìn hắn tận lực trong tư thế nhóm dậy vô cùng quý dị, bác sĩ muốn ấn hắn nằm xuống nhưng không được, hắn càng vùng vẫy mạnh, những hố lõm trên người vỡ ra khiến máu đen trộn với dịch đen chảy ròng ròng,

Khi tôi nhìn hắn đứng lên cố dướn người về phía mình mà không ngừng gào rít, tôi cũng sợ ngây người.

Mắt thấy người kia có tư thế vô cùng kinh dị, trong người hắn dường như hoàn toàn bị hòa tan, hai bà vai trũng xuống bên sườn, những vết lõm trên người cũng bục ra, toàn thân chảy đầy những chất nhầy màu đen.

Nhưng tôi không phải chỉ sợ, mà từ trong cơ thể còn phát sinh ra một nỗi kinh hãi lớn hơn len lõi từng góc ngách.

Cảnh tượng này!

Cảm giác mãnh liệt như vậy, tới khi người đó bước về phía tôi tôi cũng không lui về phía sau. Tôi nhìn động tác của hắn mà mồ hôi lạnh toát ra, tiếp theo tôi chợt nhớ lại hai sự kiện: sự kiện thứ nhất, là bức ảnh Sở Ca đưa cho tôi. Trong hình, sau tấm bình phong hắn lên bóng người vô cùng kỳ quái.

Và một sự kiện khác là trên cửa sổ trắng hai nhà A Quý, tôi từng trông thấy tư thế một người rất giống bóng đen đó.

Lẽ nào, hai cái bóng kỳ quái đó, nguyên hình là như thế này?

Người kia nhìn tôi, tận lực kêu như muốn nhào tới chỗ tôi, nhưng vừa chuyển động được hai bước lập tức ngã gục xuống đất, không thể động dậy được nữa. Toàn thân tôi lạnh như băng nhìn hắn, nhưng rất nhanh sau đó thì không thể tiếp tục duy trì được.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Gần như là tôi phải lao ra khỏi phòng đó, mấy phút sau cảm giác buồn nôn trong người mới từ từ giảm xuống.

Cầu Đức Khảo đi phía sau tôi, đưa cho tôi một chai bia, tôi uống mấy ngụm mới có thể trấn định lại.

“Có cảm tưởng gì không?” lão hỏi tôi.

Tôi nhìn lão, không biết lão hỏi thế là ý gì, lão lại tiếp: “người Trung Quốc các anh thích nói quanh co lòng vòng, bao nhiêu năm tiếp xúc tôi cũng nhiễm vài phần, thực ngại nhưng tôi muốn hỏi là, anh có định hợp tác không?”

“Hợp tác?”

“Thời gian của tôi cũng không còn nhiều, hơn nữa đây cũng là địa phận của các anh, trên mảnh đất này tôi trước sau vẫn chỉ là người ngoài, không mảnh may chiếm được một phân nào cả. Hợp tác là sự lựa chọn của tôi, anh có thể suy nghĩ một chút đề nghị đó.” Cầu Đức Khảo nói.

“Ông không phải nói thẳng ra như vậy, tôi hiểu ý của ông.” tôi nói, “ông muốn cái gì?”

“Đi vào bên trong kia mất cả thấy bốn giờ, chúng tôi đã thăm dò xong xuôi rồi, nhưng sau cánh cửa đó, bất luận là có dùng tới phương pháp gì đi nữa thì chúng tôi cũng không thể đột phá được.” Cầu Đức Khảo nói, “nhưng, có một điều kiện là anh phải mang một người của tôi đi vào”.

Tôi thầm suy tính một lát, Phan Tử hình như muốn cự tuyệt, tôi lập tức giữ lấy hắn: “chờ chút, ta thấy có thể chấp nhận.”

“Tam Gia, chúng đều là đám ô hợp, có thể chúng chiếm được tư liệu nhưng những thứ đó chúng ta lại không thành vấn đề. Điều kiện như vậy đối với chúng ta chẳng có chút giá trị nào cả.”

“Không hẳn.” Tôi nói, “nếu Cừu tiên sinh đã nói vậy, trước giờ lão cũng chưa từng hủy bỏ giao dịch, lão chắc chắn rất tin tưởng vào tư liệu của mình, nói tới tư liệu hắn là sẽ khác với những gì chúng ta nghĩ.”

Cầu Đức Khảo gật đầu: “suy nghĩ của tôi cũng đâu có đơn giản như vậy. Cho nên tôi muốn đưa ra hợp tác này, mong là các người không phát sinh thêm những hi sinh không cần thiết. Nếu không có những tư liệu đó, trên lộ trình đi xuống dưới kia chắc chắn sẽ có người phải bỏ mạng.”

“Đó là do người của ông vô dụng.” Phan Tử nói.

Cầu Đức Khảo nở nụ cười, sau đó lắc đầu đáp: “cũng được, dù sao tôi nói gì các người cũng không chịu tin, vậy các người cứ tự mình đi vào mà kiểm chứng đi, xem xem cái Trương gia cổ lâu kia rốt cuộc là nơi thế nào? Tôi sẽ chuẩn bị sẵn bốn cái quan tài ở đây, chờ các người nằm xuống.”

Nói rồi liền phủ tay ra về. Phan Tử nháy mắt cho tôi, kỳ thực tôi cũng định hợp tác rồi, nhưng lời Phan Tử cũng có lý, chỉ đành gật đầu đáp: “chuyện này sau sẽ bàn tiếp, Cầu tiên sinh đi thông thả.”

Tôi và Phan Tử ngồi lại ven bờ suối, suy nghĩ những lời vừa rồi Cầu Đức Khảo nói với mình xem có nhìn ra được thêm điều gì trong đó. Phan Tử nói: “xem ra, trong Trương gia cổ lâu chắc chắn phải vô cùng quý dị, ban đầu tôi nghĩ là nhóm chúng ta đã nghĩ thông suốt hết từ bên ngoài này rồi, Cầu Đức Khảo bọn họ có thể đi vào tới trong đó, nhưng thật không ngờ, đã nhiều ngày như vậy người của bọn họ cũng thiệt hại không ít, mà tới cổ lâu cũng chưa biết ở đâu nữa.”

“Có thể khẳng định vị trí tòa cổ lâu này chắc chắn là ở trong núi sao?” tôi hỏi

“Thập Vạn Đại sơn, truyền thuyết xa xưa rất nhiều, nhưng nơi này chỉ có duy nhất truyền thuyết về trận đại hoạn hoạn đời nhà Minh, cận đại xảy ra thêm biết bao nhiêu sự kiện, nhưng trong gần một trăm năm không biết có bao nhiêu người vào được sơn thôn hẻo lánh trong này. Những người này chắc chắn đều có mục đích, nhất định có một lượng lớn manh mối, hướng vào chính ngọn núi bên trong là Trương gia gia cổ lâu. Có điều tôi thấy cậu vừa rồi sợ tới mức vía, thiếu chút nữa thì lộ chuyện. Vừa rồi có phải cậu nghĩ ra điều gì không?”

Tôi nhìn vào trong bóng tối xa xăm nơi đó là khu không người rộng lớn, là rừng sâu núi thẳm.

Châm một điều thuốc, tôi kể lại đáng sợ đáng sợ của bệnh nhân vừa rồi cùng với bóng người trong nhà A Quý và trong bức ảnh của chú Ba, nói với Phan Tử. “chuyện này chắc chắn không phải là trùng hợp, tôi cảm thấy có một khả năng là bóng đen kia có khi nào đồng dạng với người vừa rồi chúng ta nhìn thấy.”

“Cậu nói lại chút xem nào.” Phan Tử rõ ràng không hiểu.

Tôi đáp: “chúng ta không biết người đó đã gặp phải cái gì trong núi kia, nhưng, giả thiết rằng hẳn lúc đó có thể may mắn sống sót, song thân thể lại bị biến thành hình dạng đó? Anh có thể tưởng tượng ra không.”

Phan Tử gật đầu, vừa rồi người đó đứng đây, hai vai hẳn dường như đã bị hòa tan, cả người vô cùng quý dị, tình cảnh dị dạng như vậy tuyệt đối không thể chữa khỏi được.

Tôi nói: “Sở Ca trước từng đưa cho tôi một bức ảnh trong đó có bóng người giống với bóng người trên tầng hai nhà A Quý, lại giống với tư thế của người vừa rời. Tôi tin là trong thôn này, có một người, hẳn đã gặp phải sự cố giống với người kia, nhưng vẫn còn sống, chỉ là biến thành dị dạng mà thôi.” Tôi hút một hơi thuốc, buồn bực nhả ra một làn khói, lại ngẫm ra được nhiều điều, “người này, rất có thể từng tham gia đoàn khảo cổ hai mươi năm trước.”

Editor: Tổng Mặt Than

Beta: thieudieututai

Phan Tử không đáp lời, tôi kể với hắn những chuyện xảy ra ở Ba Nãi, nhưng hắn chưa chắc đã hiểu hết được, kỳ thật là tôi đang tự thuật cho mình nghe mà thôi.

“Giả dụ như đội khảo cổ năm đó tiến vào trong núi sâu, mặc cho bị người đánh tráo trước hay đánh tráo sau thì tại hồ nước này vẫn tiến hành hoạt động khảo cổ, với thời gian và quy mô của đội ngũ lúc đó nhất định có thể phát hiện ra vị trí kia. Bọn họ chắc đã cho người tiến vào trong huyết động, sau đó gặp phải biến cố, có vài người đã chết, vài người sống sót, còn vài người mất tích. Tiếp đó, bọn họ rời khỏi đây, nhưng có một người trong số bọn họ tưởng là trúng cơ quan sẽ chết thì hẳn lại vẫn ra được khỏi huyết động, lay lắt nhưng là còn sống, hẳn quay trở lại sống trong thôn.” Tôi nói, “người này sống ở đây nhiều nhất đã vài chục năm, hẳn biết rất nhiều bí mật, không thể thế giới bên ngoài kia. Hẳn nghĩ mình sẽ sống nốt phần đời còn lại trong thôn sơn này, kết quả, khiến hắn không ngờ tới là chuyện đó chưa hề chấm dứt, vài chục năm sau, bỗng nhiên có người kế thừa đoàn khảo cổ năm xưa xuất hiện trong thôn.”

“Đó là suy nghĩ của cậu thôi.” Phan Tử nói, “vậy bức ảnh Sở Ca đưa cho cậu, cậu giải thích thế nào đây?”

“Bức ảnh đó lấy bối cảnh trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, bóng người cổ quái sau bình phong kia và Tiểu Ca đều được phát hiện ở trong thôn này, đều trên cùng một tuyến thời gian. Tuy rằng tôi không biết cụ thể giữa chúng có liên quan gì tới nhau, nhưng trong cái thôn nhỏ này vẫn tồn tại nhiều bí mật hơn tôi tưởng tượng.”

Phan Tử nói: “vậy tối nay cậu đừng ngủ, chúng ta đi hỏi A Quý một chút, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra? Vào phòng trên tầng hai nhà hắn, lôi người trong đó ra?”

Tôi lắc đầu: “khỏi cần.”. Tôi nhớ tới “nhà cũ” của Muộn Du Bình đã bị lửa thiêu rụi, có khả năng là trước đây hắn sống trong nhà Muộn Du Bình, chúng tôi tới hắn liền phát hiện rồi lập tức tiêu hủy phòng mình, đem hết

thấy mọi thứ hủy hết đi rồi.

Cho nên trên tầng hai nhà A Quý cũng sẽ chẳng phát hiện được gì, người này không phải là một kẻ đáng thương, nhiều năm qua như vậy, với biểu hiện đó hẳn vẫn luôn đề cao cảnh giác và có đầy đủ năng lực hành vi.

Vì sao chứ?

Khoảng thời gian Cầu Đức Khảo xuất hiện trong này, chắc chắn hẳn đã xóa bỏ hết mọi dấu vết, hơn nữa, hiện tại hẳn cũng sẽ không ở lại trong thôn nữa.

Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ ẩn thân trong núi sâu kia, rồi lần lút mà hoạt động quanh khu vực Cầu Đức Khảo đóng quân.

“Cậu nói năm đó bọn họ có tìm được ra Trương gia cổ lâu không?” Phan Tử hỏi, “bọn họ cuối cùng cũng mang ra được những thứ giống khối sắt gì đó, có phải là lấy từ trong Trương gia cổ lâu không?”

Tôi lắc đầu, giờ còn chưa biết lập trường của người này thế nào, nhưng việc hẳn thiêu hủy nhà Muộn Du Bình cho thấy rằng hẳn đã biết sự tình trước kia của hẳn đã bị bại lộ. Tôi không biết hẳn nghĩ là thân phận hẳn đã bị phát hiện hay là toàn bộ sự việc đã bị phơi bày, nhưng tôi bỗng có một dự cảm rất xấu về chuyện này.

Dự cảm này có lẽ liên quan tới chuyện nhà Muộn Du Bình bị thiêu hủy, chúng tôi chỉ thiếu một chút nữa là có thể nhìn thấy những bức ảnh kia, nhưng nhất thời sơ sẩy mà bị người ngầm ngăn chặn.

“Phan Tử! Đội ngũ đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát không?” tôi hỏi Phan Tử.

“Có thể, những người này đều là tôi chọn. Ba ngày không ngủ vẫn có thể chịu đựng được.” Phan Tử nói, “sao vậy? Cậu có ý tưởng gì?”

“Chúng ta phải lập tức vào núi, tôi cảm thấy khả năng sẽ xảy ra chuyện.” Tôi đáp, “nói cho bọn họ, tới ngọn núi kia rồi tiếp tục nghỉ ngơi, tối mai chúng ta sẽ tới hồ.”

Tôi đột nhiên ra quyết định khiến cho mọi người không ai kịp trở tay, may mà có thần uy của chú Ba mọi người chỉ hơi chút kỳ quái, vẫn thu dọn hành lý, suốt đêm hôm đó A Quý phải chuẩn bị chó và la, xuất phát vào trong núi.

Ngay cả như vậy, muốn có đủ la để xuất phát cũng phải chờ tới ba giờ đêm. Trong rừng đêm lấm muỗi dãn, tôi vô cùng mệt mỏi, đồng thời trong lòng đang chịu bao nhiêu giày vò, biết có lo cũng bằng thừa nhưng vẫn không kiềm chế được.

Dọc đường, đội của tôi đi tiên phong, bám ngay sau A Quý, A Quý mang theo ba con chó mở đường, đằng sau là Phan Tử và vài thủ hạ dốt la, chúng

tôi cách nhau một khoảng rất dài.

Đi tới khi trời hửng đông chúng tôi mới dừng lại nghỉ ngơi, tới đây đội tôi để lại trạm hậu cần thứ nhất, dọc đường cũng để lại ký hiệu. Sau khi đi qua tàng cây rậm rạp, chúng tôi thấy các đó không xa là người của Cầu Đức Khảo, tất cả đều có màu xanh nhạt, chúng tôi không để ý tới mà tiếp tục bước về phía trước.

Một đường đi không nói chuyện, thời điểm tới bên hồ đã là chạng vạng ngày hôm sau, mặt trời chỉ còn là một vệt sáng, mặt hồ bình lặng phản chiếu ra thứ ánh sáng bị sương mù che phủ, có vẻ vô cùng ảm đạm.

Trên bãi đá ven hồ, ánh lửa sáng rực, màu đỏ của ánh lửa rọi ra một khung cảnh khiến người ta khó tin.

Đâu đâu cũng đốt lửa trại, khắp nơi đều nấu cơm, trên ghềnh đá có dựng rất nhiều lều tạm, bên trên phủ một lớp cỏ tranh, có khoảng hai mươi người. La, chó, thậm chí còn có cả vịt, xen lẫn trong những người đó.

Máy ghi âm đang phát nhạc, lon bia vung vãi khắp nơi, có khi ở cả trong các khe hở dưới những tảng đá.

Dưới ánh lửa, tốp năm tốp ba người đang chụm đầu đánh bài, người thì ngân ra uống rượu ca hát, một bức tranh họa lên khung cảnh nhân nhả vô cùng hiện đại trong vùng nông thôn.

“Mấy ông chủ bảo ngủ trong túi ngủ thì không nằm được trên ghềnh đá, nên họ mới dựng cả trại ở đó. Vịt là nuôi để ăn, mang từng con vào rất phiền toái, phải tới mỗi nhà bắt lấy chục con, trước cứ nuôi ở cạnh hồ này, dù sao vịt cũng không chạy đi đâu được”, A Quý nói, “vài ngày nữa tôi còn phải mang một cái ghé dựa từ bên ngoài vào, họ bảo muốn nằm lên đó để tắm cái gì đây?”

“Tắm nắng”. Tiểu Hoa nói thêm vào phía sau, vỗ vai tôi, “mọi người ở đây, trời sinh ai chẳng muốn tận hưởng lạc thú chứ.”

Tôi nhìn thấy bên kia có một đôi nam nữ người nước ngoài đang ngồi trên một tảng đá mà hôn nhau, không khỏi thở dài một tiếng.

(Oimeoi, đi đổ đầu thế này thì bố thành nào chả muốn đi:D)

Không ai để ý tới chúng tôi, khi chúng tôi đi vào khu cắm trại của bọn họ, mọi người nhìn về phía chúng tôi với thái độ thờ ơ, Phan Tử đi qua chỗ để mấy két bia, tiện tay nhặt vài lon đưa cho chúng tôi, cũng không ai có ý kiến gì.

“Xem ra bọn họ coi chúng ta là người cùng mình.” Phan Tử nói, “con mẹ nó chứ, lão Cầu Đức Khảo thực không đáng tin cậy, ngay tới canh gác cũng không có lấy một tên.”

“Cũng không phải không có, người ta tài cao gan lớn nên mới thế.” Tiểu Hoa nhìn về nơi khác, uống một ngụm bia. Tôi quay đầu nhìn lại, liền thấy trên tàng cây ngoài ghềnh đá kia có một vài ánh lửa, dường như có người ở đó hút thuốc.

“Một người sao?”

“Một người.” Tiểu Hoa nói, “có vẻ như trong tay vũ khí nữa, thị lực cũng rất tốt.”

“Chúng ta nên cách bọn họ xa một chút.” Phan Tử nói, “không khí ngột ngạt, nhiều người nhiều sự.” Anh chỉ chỉ về phía bên hồ kia, đúng là ở đó tối đen như mực.

Chúng tôi bước qua đó, tất cả mọi người đều đã vô cùng mỏi mệt, vừa buông hành lý là ngồi bệt ra đất. Phan Tử lại bước tới đá bọn họ, bảo đứng dậy đi kiểm củi đốt đồng lửa lên.

Editor: Tổng Mặt Than
Beta: thieudieututai

Kính thưa anh chị em trong nhà, tớ lại xin có vài lời, tuần tới tớ bị thi, phải nghỉ 1 tuần:DHờ hờ, mọi người thông cảm cho một chút. Hàng trong kho cũng chỉ có thể duy trì tới chủ nhật tuần này, tức là 2/2. Trong thời gian nghỉ, ai có nhu cầu trợ giúp xin liên hệ về face hoặc cmt xuống dưới trang chủ, sẽ có người trả lời mọi người:D

Mong là ngoài sự ủng hộ, mọi người cũng có thể trợ giúp phần nào, nhà làm ăn trong sạch, nghiêm túc và thẳng thắn, chúc mọi người chuẩn bị Tết vui vẻ (không liên qua:D)

Tôi và Tú Tú ngồi trên thuyền cao su bơi vào trong hồ trước.

Rất nhanh sau đó chúng tôi cũng di chuyển tới giữa hồ, Tú Tú buộc chặt dây bảo hiểm vào thuyền rồi lặn xuống lòng hồ. Xa xa trên mặt nước, hai người có thể nhìn thấy vài chiếc thuyền cao su của Cầu Đức Khảo, bờ bên kia đèn đuốc sáng trưng, có thể nghe thấy đủ mọi thanh âm kỳ quái vọng lại hết như bên Pattaya ở Thái Lan (xem nào, Pattaya là một thành phố ăn chơi với các quán gaybar và khu đèn đỏ nổi tiếng nhất Thái Lan:D). Những thanh âm thể tục đó truyền trên mặt hồ xuyên qua tiếng gió mà vắng lên, đứng ở vị trí giữa hồ này lắng tai nghe lại có một cảm giác huyền hoặc thanh vắng.

Cảm giác đó vô cùng kỳ ảo, có thể vì giữa hồ đúng là yên tĩnh, trong tiếng gió thổi thành từng đợt lướt qua bên tai, dường như khoảnh khắc còn vắng nghe được cả tiếng thì thầm từ một thế giới khác.

Trời lát phát mưa bụi, dưới ánh đèn mờ nhạt có thể thấy những luồng sáng xuyên qua hạt mưa rơi xuống lòng hồ sâu thẳm một màu đen, thì thoảng gọn lên những cuộn sóng lăn tăn, khiến cho thân thuyền cũng dập dềnh theo sóng nước. (lãng mạng vãi:D). Những chiếc thuyền khác đều cách chúng tôi rất xa, nhìn từ xa giống bóng cô đăng phiêu bạt trên mặt nước.

Tôi vừa nhìn Tú Tú buộc dây bảo hiểm chắc chắn xong đầu đấy, vừa hưởng thụ cảm giác kỳ lạ này. Lúc đó nếu tất cả mọi người đều được bình an như vậy thì tuyệt vời quá, như vậy tôi cũng có tâm trạng mà ngồi thuyền ngắm mỹ nhân ngư (thực ra tác giả viết là thiếu nữ xinh đẹp bơi lội, nhưng tớ tóm gọn vào vậy:D). Lại khui thêm vài chai bia rồi ngã người xuống máng thuyền ngẩn ra nhìn trời, nghe tiếng mưa rơi, gió thổi và tiếng người trò chuyện.

Suy nghĩ một lát tôi lập tức xua hết những ý niệm trong đầu mình đi. Vào những lúc nhàn nhã như thế này, bản thân chắc chắn lại không có tâm tư đầu mà hưởng thụ, chắc chắn sẽ lại nảy sinh những ý nghĩ có phần kích thích.

Con mẹ nó chứ, đàn ông đều là lũ đê tiện.

Đang ngây ra nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy tiếng bộ phận hện giờ vang lên, tôi nhìn lại mặt hồ, nghĩ tới lúc phải kéo dây bảo hiểm của Tú Tú lên rồi.

Nhưng kéo một lát, tôi phát hiện dây bảo hiểm kia trùng xuống. Tôi cố sức giựt vài cái, nhưng hoàn toàn không dùng lực. Lòng thâm cả kinh, chẳng lẽ dây bảo hiểm trên người Tú Tú bị cắt đứt rồi sao?

Lúc đang tính xem có phải Tú Tú gặp chuyện gì rồi không, đột nhiên bất ngờ nghe thấy phía sau lưng mình vang lên một tiếng

“Này!”

Tôi vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy Tú Tú đang bám vào màn thuyền, đồ lặn trên người treo ở bên cạnh, cô ấy đang cười cười nhìn tôi. Tóc thấm nước dính vào da của Tú Tú, nước hồ là màu đen nên càng tôn lên vẻ đặc biệt trắng của khuôn mặt, trắng tới mức người ta không thể dời tầm mắt đi được.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, liền hỏi: “súyt bị em hù chết đấy. Chuyện gì xảy ra vậy, sao dây bảo hiểm lại bị đứt?” Cô ấy đáp: “em ngoi lên thấy anh đang ngẩn ra, muốn hù anh một trận xem thế nào:D”

Tôi tới kéo cô ấy lên, cô ấy lại bơi ra xa, khua khua tay trong nước, nhìn tôi rồi từ từ nói: “em chưa muốn lên thuyền, anh có muốn xuống nước với em một lúc không?”

Tôi cười gượng, tính cách nha đầu này thực cô quái, liền đáp: “trúng ta không trở về, bọn họ sẽ lo lắng đây.”

“Nếu em mà làm bọn họ lo lắng thì đã không ở đây rồi.”. Cô ấy nhìn như một mỹ nhân ngư vậy. Ghé vào cạnh thuyền ra vẻ mê hoặc: “đến đây đi, Ngô Tà ca ca, bơi với em một lát thôi.” Tôi nhìn làn da trắng nõn và cơ thể mảnh khảnh của cô ấy đập dềnh trong nước, thực sự cũng có chút kích thích muốn nhảy xuống bơi cùng, nhưng hiện giờ lại không có tâm trạng đó. Tôi khoát tay đáp:

“Vây em bơi thêm lúc nữa đi, anh sẽ chờ em trên này.”

Cô ấy nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của tôi mà bật cười khúc khích, tiếp theo xoay người buông tay khỏi mạng thuyền, thân hình lù lù dần ra xa. Lúc đó chỉ nghe cô ấy gọi một tiếng:

“Vây chẳng vui chút nào, anh cứ thế sẽ thành ông chú già đấy!”

Tôi nhìn mà không khỏi cười khỏ, tay lại rút điều thuốc ra châm.

Cô bé xinh xắn lúc nào cũng khiến tâm trạng người ta sáng khoái, tôi cũng yên tâm được phần nào. Vừa lúc đó, tôi chợt phát hiện trên mặt hồ kia có gì đó không bình thường.

Lúc trước xa xa giữa những chiếc thuyền của Cầu Đức Khảo. Có một chiếc cách chúng tôi tương đối gần mà đèn trên đó lại không sáng, hiện giờ từ chỗ tôi nhìn tới đó chỉ thấy một vùng tối đen.

Nó về bờ rồi sao? Tôi hơi kinh ngạc. Không thể nào, mấy phút trước vẫn thấy kia mà.

Có lẽ nào là người trên thuyền kia bắt đầu hành động rồi, tắt đèn là để không cho người khác trông thấy. Tôi thầm nhủ, người ta cũng đâu có giống mình, đi tới đây đều là chủ ý của bản thân, làm gì có ai quan tâm đâu. Đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên một thuyền khác của cầu đức khảo ở phía xa kia bỗng vang lên vài tiếng hét sợ hãi.

Tôi đứng lên ngoảnh đầu nhìn, liền thấy ánh sáng trong thuyền đó cũng lập tức bị dập tắt, trong gió chỉ còn vọng lại từng tiếng hét thất thanh liên tiếp không ngừng. Tiếp đó tôi nghe như có thứ gì bị rơi xuống nước.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi thầm nghĩ không ổn rồi, lập tức quay về phía mặt hồ gọi: “Tú Tú về thôi!”. Vừa mở đèn pin lên soi về hướng đằng kia xem tình hình, vừa cầm bộ đàm thông báo với Tiểu Hoa trên bờ.

Nhưng đầu kia không thấy có ai tiếp nhận, một bên vẫn không ngừng lay động đèn pin dò xét trên mặt nước, chỉ thấy vị trí thuyền vừa rồi đậu bỗng trống không.

“Tú Tú!”

Tôi hét lên, hét xong thì chợt thấy ánh đèn rơi trên mặt nước xuất hiện một vệt đen, dường như có thứ gì đó rất lớn đang di chuyển trong nước.

Thứ đó cách thuyền tôi vẫn rất xa, nhưng lông mao sau lưng tôi đã dựng đứng hết cả lên rồi. Tôi vừa cầm bộ đàm gào lên, vừa đi tìm mái chèo, sau đó tiếp tục hướng về phía mặt hồ gọi Tú Tú.

Cũng không biết là do ảnh hưởng tâm lý hay gì mà trong đầu tôi nghĩ đã qua một lúc lâu rồi Tú Tú không hề đáp lại lời tôi. Tôi biết nếu lặn trong nước thì tai sẽ bị nước lấp kín nên khó mà nghe được giọng tôi. Đang trong lúc sốt ruột thì tôi bỗng cảm thấy thuyền bị lung lay rất bất thường, hình như có thứ gì đó vừa bơi qua đáy thuyền.

“Tú Tú?”

Tôi lập tức xoay người, cầm đèn pin lao tới phía sau thuyền, vừa lia qua tôi lập tức ngậy người.

Dưới mặt nước tối tăm phía sau thuyền kia, tôi chợt thấy có một bóng đen

xuất hiện.

Chỉ cách mặt hồ tối đa một gang tay, dường như có một con quái vật khổng lồ đang ẩn náu ở đó.

Nó có màu nhạt, ít nhất là dưới ánh đèn của tôi thì nó hiện ra màu như thế, nhưng mặt trên có điểm mười mấy chấm đen. Khiến người ta nhìn từ trên xuống cứ ngỡ là một cái đài sen khổng lồ: đó là cái quái gì vậy?

Tôi kinh thần sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy hơi khó hiểu. Nhiều lần lặn xuống nước như vậy, sao chúng tôi chưa từng thấy thứ này, hồ này cũng không phải hồ Nice, sao có thể chứa được một vật lớn như vậy bên trong?

Tôi giơ mái chèo lên, cẩn thận quan sát nó, liền phát hiện ra màu của nó bỗng sẫm lại. Dường như nó vừa lặn sâu xuống. Tôi đoán là vậy nên cũng không gọi nữa, chỉ thấy bóng đen dưới nước lại nhanh chóng bơi qua đáy thuyền của tôi, tiến tới thuyền bên kia, một lần nữa áp sát mặt hồ.

Tôi thấy những đốm đen bên trên nó càng hơn, kinh nghiệm nói cho tôi biết, giờ nhất định phải tắt đèn đi. Cho dù Tú Tú có ra sao thì cô ấy cũng không thể nhìn thấy ánh đèn của tôi, lúc này bơi vào bờ là an toàn nhất. Nếu không, bất luận là ai bơi trong nước giờ cũng không có kết quả tốt.

Tôi cẩn thận thoái lui về bên cạnh cái đèn pin, tay run run sờ tới công tắc. Tạch một tiếng, đèn pin tắt ngấm, mặt nước lập tức biến thành một khoảng tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, ngoài một vùng sáng soi tới mạn thuyền.

Có điều là ngay khi tôi đang hoảng sợ nghĩ chuẩn bị xong đời rồi, bộ đàm lại vang lên tiếng người gọi- là Tú Tú đã lên bờ rồi.

Lòng tôi vẫn đang kinh hãi, lập tức quay thuyền, đột nhiên tôi lại có dự cảm rất xấu đối với hồ nước này.

Ngày thứ hai, tôi đưa Tiểu Hoa và Phan Tử đi tìm nơi mà trước đây chú Hai đã cứu tôi ra.

Người của chú Hai đã dời đi hết cả, tôi cũng không nhớ rõ nó ở chỗ nào, chỉ căn cứ vào hồi tưởng của mình mà lùng sục khắp các bụi cây. Rất nhanh sau đó tôi tìm ra được một vị trí bị người ngụy trang qua.

Tôi thận trọng gạt hết những đồ ngụy trang bên ngoài, vừa nhìn lại phát hiện cái khe đó với cái mà tôi chui ra lúc trước hoàn toàn khác nhau, cái khe đá này vô cùng nhỏ, chỉ đủ một bàn tay len qua. Bên trong sâu không thấy đáy, nhưng tuyệt nhiên người không thể chui lọt vào.

Tiểu Hoa khoa tay múa chân một lát, sau đó bật cười hỏi tôi:

“Lúc trước cậu là con gián à?”

“Chuyện này không vui chút nào đâu.”

Tôi không thèm đếm xỉa tới hắn. Lại tiếp tục gỡ hết những thứ nguy trang bên ngoài ra, lúc này mới thấy quanh đây không có thêm khe nứt nào nữa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” tôi thăm nói, “khe nứt ở đây có thể tự khép lại sao?”

“Có thể, nhưng khả năng này không lớn”. Tiểu Hoa nói, “có khi nào như cậu nói, là thứ bên trong lớp nham thạch này đang dở trò không.” Hắn cầm một nắm đá vụn sát miệng khe nứt cho lên mũi ngửi, dường như cũng không có manh mối gì.

Tiếp theo hắn lấy ra bản phong cách lồi, đối chiếu với thể núi nói: “đừng để ý nữa, nơi này cùng với đường vào trong bản Phong Cách Lồi là cùng một chỗ. Xem ra trong núi tình hình tương đối phức tạp, rất có thể tất cả những khe nứt ở đây đều thông với nhau.” hắn chỉ chỉ về vị trí núi gần sát với hồ, “cửa chính hẳn là phải ở bên kia- cái đêch!”

Tôi bị hắn làm cho giật mình, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy đèn pin của Tiểu Hoa soi vào trong một khe núi, từ bên trong bỗng phát hiện một con mắt đang trừng trừng nhìn về chúng tôi.

Nó khiến tôi suýt thì ngã ngửa ra đất, nhất thời một bàn tay đầy vết máu vươn ra từ trong khe hở, chộp thẳng lấy chân tôi.

Tôi sợ tới mức thét lên vung chân đá mạnh cái tay đó đi, liền thấy cái tay đó lại không ngừng vỗ xuống mặt đất, từ trong khe hở vọng ra thanh âm vô cùng mơ hồ.

Tôi sửng sốt vài giây, đột nhiên ý thức được thanh âm đó rất quen thuộc. Tôi lại nhìn cánh tay kia, lắng tai nghe thanh âm kia, trong tích tắc nhận ra:

Đó là Bàn Tử! Là Bàn Tử!

Sao hắn lại bị kẹt ở chỗ này?

Tôi vừa mừng vừa sợ, lập tức nói với người bên cạnh: “gọi người tới đây, cạy khe đá này ra! Bên trong là người của mình!”

Editor: tongminhngoc

Beta:tieudieututai

Tiểu Hoa lập tức hô lên: “cầm xẻng tới đây!”. Rầm một tiếng, mấy thủ hạ liền rút từ trong balo ra vài cái xẻng lao tới. Động tác vô cùng nhanh nhẹn, rõ ràng là họ đã được Phan Tử huấn luyện vô cùng tốt.

Những người đó vừa tới gần quan sát liền hiểu ngay ra đã có chuyện gì xảy ra, tôi đeo mặt nạ nên thân phận có hạn, không tiện động thủ mà chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn. Dưới sự chỉ huy của Tiểu Hoa, mọi người lập tức dùng xẻng và búa phá khe đá ra.

Rất nhanh sau đó tôi liền phát hiện, tuy rằng màu sắc đá trong khe nứt này nhìn qua thì giống nhau nhưng độ cứng lại kém hơn nhiều, cạy vài cái đã thấy một mảng đá lớn xung quanh miệng khe rời ra. Người xung quanh liền lấy tay di chuyển hết số đá vụn sang một bên, vài phút sau khe đá này liền rộng như lúc tôi từ trong đó chui ra. Nhưng về sau muốn phá rộng thêm nữa thì lại rất khó khăn.

Tôi thâm kinh ngạc, cảnh tượng trước mắt kia giống như là một thủ đoạn nhằm che giấu, nhìn qua sẽ nghĩ là nham thạch từ trong đùn ra lấp kín khe đá này. Nhưng kỳ thực thì đó cơ bản không phải là đá, mà là một chất mềm hơn đá. Nhưng chất đó nhìn hoàn toàn giống với đá, ngay cả đường vân bên trên dường như cũng cùng một dạng.

Tôi không có thời gian để cân nhắc, người ta kéo Bàn Tử từ bên trong ra, theo đó là một thứ mùi cực kỳ khó ngửi xộc tới, lúc kéo Bàn Tử hẳn không nhúc nhích gì nữa, cỏ vẻ như đã hoàn toàn bất tỉnh.

Bàn Tử so với lần trước tôi gặp đã gầy đi ít nhất một vòng, nhìn qua thậm chí còn có chút đáy thắt lưng ong (nguyên tác là eo óp:D). Cả người hẳn bị màu xanh thẫm của bùn bao phủ, đồng tử mở lớn, giống như một xác chết vậy. Tôi bước lên bắt xem mạch còn không, may mắn là sức đập vẫn rất mạnh.

Người xung quanh luống cuống đưa Bàn Tử tới chỗ không khí lưu thông tốt ở bên hồ. Bàn Tử tương đối nặng, có những người nhỏ con không đủ sức thỉnh thoảng còn làm tuột tay, khiến cho Bàn Tử lại bị hất nấn ra đất, chứng kiến cảnh đó người ngoài không khỏi sốt ruột. (có mà buồn cười thì có:D)

Mãi tới khi đến bên hồ, người ta bật một ngọn đèn măng-sông lên tôi mới có thể thấy rõ ràng bộ dạng chật vật của Bàn Tử. Bản thân Bàn Tử bình thường đã không được hấp dẫn, dù có cố gắng nghiêm chỉnh nhất thì vẫn rất lồi thối. Nhưng giờ nhìn tới, nói đơn giản là như một bánh tồng được đào ra trong quan tài, quần áo trên người đều nát vụn thành từng mảnh. Toàn thân

đầy bùn nước, Tiểu Hoa đi tới bên hồ lấy nước dội qua người Bàn Tử, lúc nước trôi đi liền để lộ ra những vết lở loét kích thước như quả trứng chim đầy trên da.

“Cái quái! Đây là heo tai xanh à!” có một thủ hạ nhẹ giọng thốt lên.

“Hắn chưa chết nhưng sao lại chẳng động đậy gì thế vậy?” có người định chộp lấy mặt Bàn Tử liền bị tôi giữ lại. Tiểu Hoa vội gọi người tới kiểm tra vết thương cho Bàn Tử.

Tôi thấy Ách Tỹ kia đi tới, cô ấy chỉ nhìn liếc qua tôi rồi cúi người xem tình trạng Bàn Tử. Tôi cũng không đoán hoài tới cô ấy có nghi ngờ gì không, vẫn bất chấp mà đứng bên cạnh quan sát. Trong lớp mặt nạ, gân trên đầu tôi đã nổi căng lên, may mà không ai phát hiện ra.

Ách Tỹ cắt hết quần áo Bàn Tử ra, sau đó kéo chúng xuống một nửa người, liền lúc đó chúng tôi chứng kiến một cảnh vô cùng kinh hãi: tất cả da bụng Bàn Tử đều bị khắc vô số vết cào rất sâu.

Tuy rằng vừa nhìn thì ai cũng nghĩ là cào bất quy tắc, nhưng tôi có thể nhìn ra thực chất những vết cào này có một quy luật rõ ràng. Ách Tỹ dùng khăn lông ướt cẩn thận lau hết những máu khô trên đó để xem có vết thương nào trí mạng không. Tôi nhìn sau mỗi lần lau lại phát hiện những nét cào rất có chủ ý, từng nét từng nét để lại trên bụng hắn tạo thành hình dung về một kiểu hoa văn cúng tế.

“Đây có phải là chữ không?” có người hỏi: “trên bụng tên mập này viết cái quỷ gì vậy.” Ách Tỹ tiếp tục kiểm tra những nét cào trên bụng Bàn Tử, quần áo trên người hắn hoàn toàn không thể dùng được nữa nên cô ấy dùng kéo mà cắt hết ra, tôi phát hiện quả nhiên là bên dưới bụng vẫn còn rất nhiều nét vẽ khác nữa. Toàn bộ hoa văn lộ ra đại khái là có chỗ rất giống với những ký tự.

Cách để khắc những hoa văn này lên da cần phải sử dụng một dụng cụ gì đó đủ sắc bén mới có thể tạo thành.

Tôi cầm tay Bàn Tử lên, quả nhiên thấy trên đầu mỗi ngón tay của hắn, móng đều đã được mài sắc thành hình tam giác.

Xem ra, những dấu vết này là do chính Bàn Tử tự mình khắc lên, tuy rằng thần trí hắn đã mơ hồ, nhưng phải tới mức dùng móng tay mà cào lên bụng thành những đường nét như vậy, chuyện hắn là cũng không bình thường, hắn muốn diễn đạt điều gì vậy?

Những nét khắc đầu tiên đã chuẩn bị đóng vảy, rõ ràng cả quá trình cào cấu này diễn ra rất dài, nét khắc đầu tiên có khi phải hình thành từ ít nhất bảy ngày trước, những nét mới nhất giờ vẫn còn đọng máu.

Tôi nghĩ thế rồi nói với Tiểu Hoa: “chúng ta thử xem xem có thể hiểu ra đây là viết về cái gì không, đặt hẳn sang một bên đi.”

Nói xong mọi người lui về sau vài bước, bắt đầu đi vòng quanh Bàn Tử để thay đổi hướng nhìn, tôi đứng trên đầu, nhưng nhìn vẫn chẳng ra.

Editor: tongminhngoc
Beta: tieudieututai

“Lộn trong áo hẳn ra xem, trong có còn cái gì không.” Tôi bắt đầu phân phó những người kia. Có khi nào trong y phục của hẳn có thứ gì gợi ý được cũng nên.

Mấy trợ thủ vội vàng lúng lúng, đem bới trong đồng quần áo cắt nát ra vừa rồi, lúc này Ách Tỷ mới lên tiếng: “muốn tìm thì đi ra xa mà tìm, đừng ở đây mà cản trở.”

Tôi giờ mới ý thức được rằng tình hình Bàn Tử còn chưa biết thế nào, lập tức phát tay ra hiệu cho mọi người thoái lui, Tiểu Hoa và mang theo người rời đi.

Tôi lo lắng cho Bàn Tử, lát sau liền gằn giọng xuống hỏi Ách Tỷ: “hẳn có nguy hiểm gì không?”

Ách Tỷ dè dặt Bàn Tử, không đáp lời tôi, tôi nghĩ cô ấy đang bắt mạch cho anh, không dám hỏi lại, chỉ biết đợi tới khi cô ấy buông tay ra đáp:

“Anh cuối cùng cũng chịu nói chuyện với em rồi sao?”

Ồ thế quái nào, đầu tôi ong một tiếng, lời này đáp làm sao đây, trong lòng vẫn đang lo cho Bàn Tử, không thể một cước xoay người bỏ chạy được.

Trong đầu bỗng lóe sáng, với tính cách Chú Ba thì chú sẽ đáp lời này thế nào đây. Tôi biết cái bộ dạng chú lúc ăn chơi chác táng, nhưng chỉ có điều không biết đôi với cô này chú có tình cảm gì, cũng chẳng rõ là chú lúc ở một mình với vợ sẽ ra sao nữa.

Tôi làm thinh nửa buổi không đáp, cô ấy lại vén mí mắt Bàn Tử lên, không thèm nhìn về phía tôi, nhưng miệng vẫn nói: “trong thời gian qua anh làm gì em mặc kệ, chỉ có người ngu mới đi tin nhà anh, nhưng em tin anh làm gì cũng có lý do, giờ anh trở lại rồi, vì sao lại không tới tìm em ngay.”

“Vương Bát Khâu và lão Lục...” tôi đáp qua loa lấy lệ.

“Bọn họ muốn phản anh cũng đâu phải chỉ ngày một ngày hai.” Ách Tỷ nói, “em không thể cùng anh gánh vác sao? Trừ tên Phan điên kia ra, ai anh cũng không tin phải không?”

“Lúc đó anh không muốn để em phải tham gia vào.” Tôi chân bắt đầu run, không ngờ chỉ là một người phụ nữ mà cũng khiến tôi chịu áp lực lớn tới

vậy, tay lập tức rút ra một điều thuốc. Còn chưa kịp hút thì cô ấy lại xoay người, giật điều thuốc của tôi rồi dụi tắt nó trên tảng đá.

“Nếu đã phải phẫu thuật vòm họng, đừng có hút thuốc nhiều như vậy”

Tôi cười gượng một tiếng, đây không phải là nhân tình, đây chính xác là chính cung nương nương kiểu mẫu. Có điều ngược lại tôi thấy rằng thế cũng rất tốt, Chú Ba mà còn sống, chú chắc chắn cần một người chăm sóc. Chỉ tiếc là giờ chú sinh tử thế nào chưa biết được.

“Anh còn không chịu giải thích cho em nữa ư.” Tay cô ấy vuốt dọc xương sườn Bàn Tử.

“Chuyện này có chút phức tạp...” tôi tính xem nên nói thế nào cho phải, nếu tôi nói thật cho cô ấy, cháu xem như cũng là cháu dì, dì có thể đồng ý đừng về phe cháu không? Khó nói lắm, tôi cảm thấy ngay cả việc cô ấy tin tưởng chuyện này cũng khó nữa là, những chuyện tôi và Chú Ba trải qua mấy năm gần đây, dù sao cũng không phải chuyện người thường có thể lý giải nổi, nếu cô ấy cho rằng đây là một âm mưu, chúng tôi lại càng thêm phiền toái.

“Anh cảm thấy em...”

Nói chưa xong thì không biết là cô ấy ấn vào chỗ nào trên người Bàn Tử, đột nhiên Bàn Tử liền chộp lấy tay cô ấy. Ách Tỷ bị giật mình hoảng sợ, hét lên một tiếng thất thanh.

Khí lực Bàn Tử rõ ràng rất lớn, Ách Tỷ càng giãy càng không ra, chột nghe Bàn Tử dường như bắt đầu nói sáng.

Thanh âm Bàn Tử phát ra vô cùng mơ hồ, tôi bước lên đê lấy tay hắn, kéo tay Ách Tỷ ra rồi cúi người ghé tai nghe xem anh nói gì. Nghe một lúc mới có thể hiểu được bập bõm, một luồng khí khô nóng khiến cho tóc gáy tôi dựng đứng lên.

Người xung quanh nghe thấy có động bên này, tưởng là có chuyện liền chạy tới vây quanh bọn tôi.

“Hắn nói gì vậy?” Tiểu Hoa cầm túi thuốc bước tới hỏi.

Tôi nói: “hắn nói là bọn họ còn sống, nhưng tình hình nguy ngập, bảo chúng ta phải lập tức xuống cứu bọn họ.”

“Bọn họ còn sống, theo bản đồ chuẩn bị cứu người!”

Thực ra Bàn Tử nói ra tám từ này, hắn lại càng không ngừng lặp đi lặp lại, gần như nghe không ra điều gì. Phải là người đã quen nghe thanh âm của hắn mới tài năng hiểu được. May mà tôi chính là người như thế.

Trong giây lát, người tôi bỗng như cảm thấy rã rời.

Thật là, Bàn Tử này đem thân mình ra làm giấy, là hẳn muốn bảo tin ra ngoài.

Tôi không biết miêu tả cảm xúc bây giờ của mình là vui mừng, là lo lắng, là mừng như điên hay là một cảm xúc khác nữa. Trước đây tình hình của mọi người bên dưới kia vẫn khiến tôi vô cùng bất an, chỉ biết cố gắng không nghĩ tới, vì tôi thực sự không biết được tình huống bên dưới đó như thế nào. Giờ có thể buông xuống được, nhưng cũng chẳng biết dùng từ nào để diễn tả tâm tình của mình nữa.

Bàn Tử vẫn còn chưa dừng nói, cả người bắt đầu rơi vào trạng thái co giật điên cuồng, tôi chỉ biết cúi mình nói vào tai hắn, bằng giọng của mình thật khẽ rằng:

“Tôi là Thiên Chân, tôi nghe thấy rồi.”

Nói mấy lần, bàn tay đang nắm lấy cổ tay tôi liền từ từ buông lỏng xuống, cả người cũng tê liệt đi, toàn thân lại trở lại tình trạng hôn mê sâu.

“Bản đồ gì?” Tiểu Hoa nhìn lên bụng Bàn Tử, “vậy là trên bụng hắn là bản đồ sao?”

Tôi gật đầu, hiện giờ đã hiểu rõ nó là cái gì:

“Mau tìm người vẽ lại hết những hoa văn này đi.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Chúng tôi vẽ lại toàn bộ những nét khắc trên bụng Bàn Tử xuống, qua trình tiêu tốn hết hai giờ đồng hồ, có thể thấy là hình vẽ này còn phức tạp hơn nữa.

Ách Tỷ kiểm tra nửa ngày cũng không thấy Bàn Tử rốt cuộc bị bệnh gì. Tổng kiểm tra Bàn Tử hoàn toàn bình thường, ngoài những vết cào trên người ra thì chỉ có một vài chỗ da bị trầy xước và đong máu, nhưng chúng vô cùng nhỏ. Nói như Phan Tử thì hấn và nhân tình đánh nhau trên giường cũng còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng Bàn Tử vẫn bất tỉnh, lỗ đồng tử mở lớn như người chết vậy, bị đánh thế nào cũng không dậy, hoàn toàn không có phản ứng. Chúng tôi phải dùng hết sức lực mới có thể khép mắt lại cho hấn.

Vì có rất nhiều người ở đó nên Ách Tỷ không thể nói chuyện với tôi được nữa, tôi cũng thở phào một hơi, nhưng cũng biết cửa ải của cô ấy, không sớm thì muộn cũng sẽ phải qua, chống đỡ thế này cũng chẳng được bao lâu.

Tiểu Hoa biết ít nhiều về phương diện y học, thảo luận vài khả năng với Ách Tỷ, nhưng tất cả đều bị gạt đi. “Người thực vật cũng không như thế.”, Ách Tỷ nói, “chúng ta giờ không đem theo dụng cụ, không cách nào thí nghiệm được hấn có bị tổn thương não không. Tình trạng hiện tại của hấn chính là người thực vật.”

Tôi nhìn những vết cào trên người Bàn Tử, trong lòng cảm khái vô hạn. Có thể thấy rất nhiều máu đọng lại ở những vết cào này, lộ trình trong kia chắc chắn vô cùng phức tạp, hấn dùng đầu óc không thể nhớ được nên chỉ có thể lựa chọn phương thức tự hại mình này để ghi lại hết tuyến đường lên người.

“Người thực vật á, cái gì thực vật kia? Hà thủ ô cỡ bự à?” Bao Da bên cạnh liên cười, “ăn được thứ này liền có thể thành tiên bất tử đó à nha.”

Phan Tử nói: “đây là bằng hữu của Tam Gia, nói chuyện quy củ một chút.”

“Ây dô, Tam Gia ngài chỉ cần tùy tiện đào một chỗ, lại đào ra được cả một vị bằng hữu, không hô danh Tam Gia.” Bao Da nói. Vừa dứt câu, hấn đã bị Phan Tử thưởng cho một bạt tai ngã lăn ra đất.

Tôi không có tâm tư đâu mà xem Phan Tử giáo huấn thủ hạ, quay ra hỏi Ách Tỷ: “có khả năng nào khác hay không?”

Ách Tỷ đáp: “vấn đề này có nhiều khả năng lắm. Giờ hấn đang ngủ say,

hôn mê sâu thì có thể là do não tổn thương, nhưng đầu lại không có ngoại thương, cũng có thể là do hít thở không đủ khí oxi. Tốt nhất vẫn là đợi hấn xem có tỉnh lại không, nếu hấn vẫn bất tỉnh thì chỉ còn cách đưa hấn tới bệnh viện lớn thôi.”

Đang nói đột nhiên Bàn Tử bên kia xoay người, chớp chép miệng, tay cũng gãi gãi mông và hạ bộ, lại lảm bảm:

“Tiểu Thúy, em trốn đi đâu a”

Ách Tỹ ngậy cả người, nhìn nhìn tôi, tôi cũng không kịp phản ứng, mất một lúc lâu sau, tôi mới mở lời: “người thực vật có hành động như vậy không?:D”

Ách Tỹ lắc đầu, bỗng nhiên cô ấy nở nụ cười, vừa cười vừa dùng tay đỡ trán. Tôi đột nhiên hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, cũng không nhin nổi mà bật cười theo, tôi định bước tới lay Bàn Tử dậy nhưng Ách Tỹ liền ngăn cản.

“Để hấn ngủ một lát đi.” Ách Tỹ nói, “nếu vừa rồi đánh cũng không ngất được, có thể là do hấn lâu ngày không được ngủ rồi.”

Ách Tỹ lưu lại chăm sóc Bàn Tử, tôi và Phan Tử bước ra khỏi lều, lập tức đi tìm Tiểu Hoa bàn bạc cách đối phó. Tiểu Hoa đang dặn dò gì với những người khác, tôi bảo hấn và Phan Tử vào trong lều tôi nói chuyện.

Vừa vào bên trong, tôi liền không thể giấu được tâm trạng của mình, nói ngay với bọn họ: “chuáng ta nhất định phải xuống đó ngay!”

“Đừng vội.” Tiểu Hoa đáp, “tình huống này càng nhanh càng không ăn thua, phải từ từ phân tích tình hình thấy đáo rồi mới có thể quyết định nên làm thế nào được.”

“Cần bao nhiêu thời gian?” tôi hỏi, “chi bằng chúng ta vừa đi vào đó vừa thương lượng.”

Tiểu Hoa đê bả vai tôi lại, chỉ chỉ ra bên ngoài bảo tôi nhỏ giọng lại: “tôi biết cậu rất gấp, nhưng chúng ta cũng cần thời gian để chuẩn bị đồ đạc.”

Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia, chúng ta đây là đi xuống cứu người, phải chuẩn bị cho ổn thỏa, nếu không không những không thể cứu được bọn họ, mà còn có thể khiến bản thân mình liên lụy vào nữa.”

Tôi hiểu bọn họ nói có lý, đành phải bất an mà ngồi lại. Tiểu Hoa chỉ ra bên ngoài: “chúng ta nên đi ra ngoài bàn bạc, nếu chúng ta tự mình bàn bạc trong lều, thủ hạ bên ngoài kia sẽ sinh nghi ngay.”

Trong lòng tôi thở dài, cũng theo chân bọn họ bước ra ngoài. Sau khi trời về đêm, xung quanh yêu hồ trong vùng thâm sơn này lại sáng rực lên, ánh trăng tái nhợt treo trên mặt hồ, có thể nhìn ra được bóng vách núi đen đối

diện đổ xuống. Đột nhiên có một cảm giác yêu dị xuất hiện, trái lại còn khiến cho chúng tôi không rõ được tình hình thực tế bên ghềnh đá đội Cầu Đức Khảo.

Editor: tongminhngoc

Beta: tongminhngoc

Tiểu Hoa gọi những người kia tới, đem bản Phong Cách Lô và đồ hình lấy được từ trên bụng Bàn Tử rải lên túi chống nước, đối chiếu từ bản vẽ và đồ hình có thể thấy hai bên hoàn toàn không có điểm chung nào cả. Căn cứ vào bản đồ được đi của Bàn Tử có thể suy ra rằng, trong tầng nham thạch của ngọn núi này tồn tại một hệ thống khe nứt tự nhiên vô cùng phức tạp, như một mạng nhện giăng ra, trong đó có một đường thông tới chỗ Muộn Du Bình. Mà Muộn Du Bình bọn họ là theo bản Phong Cách Lô này tiến vào, nói cách khác, khe đá trong sơn thể này và tuyến đường trong Phong Cách Lô tương thông với nhau.

Tôi không biết Bàn Tử dựa vào cái gì lại có thể tìm được con đường chính xác trong vô vàn lối rẽ đó, có thể là do hần may mắn, hoặc do hần thử từng đường từng đường một. Nhưng rõ ràng là thông qua khe đá này để tìm Muộn Du Bình là lựa chọn tốt nhất hiện nay.

Điều này có nghĩa là tôi lại phải tiến vào cái không gian chật hẹp kia, trước đây tôi từng hơn một lần thề rằng từ này về sau sẽ không bao giờ bắt mình phải tiến vào nơi đó lần nữa. Nhưng ông trời thường hay trêu người, thế mới biết cái gì gọi là thân bất do kỷ (hoàn cảnh đưa đẩy).

Tiểu Hoa nói: “có mấy điểm cần phải lo lắng, ví như là, Bàn Tử rốt cuộc đã bị nhốt trong cái khe đá kia bao nhiêu ngày? Xem ra mới vài ngày, vậy nói không chừng trong khi hần bị vây hãm ở đó thì những người ở bên dưới kia cũng đã gặp nạn rồi. Hần vừa được cứu nên thần chí hỗn loạn, vẫn luôn muốn chúng ta đi cứu người, nhưng có khi là không còn kịp nữa rồi.”

“Điều này nếu Bàn Tử không bị bất tỉnh thì hần sẽ nói cho chúng ta, tự mình cân nhắc là vô ích thôi.” tôi nói.

“Đúng, cho dù nói thế nào thì chúng ta cũng phải tìm ra lời giải thỏa đáng cho những người còn sống bên dưới kia.” Phan Tử nói, “nếu hần có thể tỉnh thì tốt rồi, không tỉnh thì chúng ta vẫn phải đi xuống, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể.”

Tôi nhớ tới cổ dao của Muộn Du Bình, trong lòng không thoải mái: “nhưng chúng ta không thể đợi mãi được, các người chuẩn bị hết đi, năm giờ nữa nếu gọi hần tỉnh được thì chúng ta sẽ nhanh chóng lấy tin tức rồi lập tức xuất phát, còn nếu không thì chúng ta cũng vẫn phải lên đường.”

Phan Tử nhìn Tiểu Hoa một cái, có vẻ vẫn còn do dự, tôi nói: “không thể lãng phí tin tức mà Bàn Tử đã đánh đổi để mang tới cho chúng ta.”

Phan Tử liền châm một điều thuốc, gật gật đầu, sau đó nói với vài thủ hạ: “được, tất cả nghe Tam Gia nói rồi chứ, các người mau phân công nhau chuẩn bị đi, năm giờ nữa!”

Mấy tên tiểu quý đều rất hưng phấn, lập tức gật đầu ngay, Tiểu Hoa mang bọn họ đi phân chia công việc. Phan Tử lại liếc tôi một cái, dường như có lời muốn nói nhưng lại thôi.

“Sao vậy?” tôi hỏi.

Phan Tử nhẹ giọng nói: “Tiểu Tam Gia, những đứa nhóc này đều xuất thân từ hạng bần cùng, chúng ta có suy nghĩ công việc cũng nên chừa cho chúng một đường sống. Bọn chúng không phải vật hi sinh, gì cũng đều là mạng người cả.”

Tôi nghe Phan Tử nói, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, trong khoảnh khắc không biết phải phản ứng thế nào. Phan Tử đưa cho tôi một điều thuốc:

“Năm giờ nữa, tôi và Hoa Nhi gia sẽ mang một nửa người đi xuống, cậu và Tú Tú, Bao Da sẽ ở lại trên này, giả thiết chúng tôi gặp chuyện không may, các cậu vẫn còn một cơ hội nữa.”

Tôi gật đầu, đang định đi chuẩn bị đồ nghề thì bất ngờ Phan Tử lại kéo tôi lại:

“Chờ chút, cậu không được xuống đó.”

“Vì sao chứ?” tôi nóng giận hỏi, “muốn tôi ở trên này chờ sao, tôi thà đi xuống còn hơn. Nếu không thì thế này, tôi và anh xuống dưới, Tiểu Hoa ở lại trên này.”

“Chúng tôi là không làm khác được, đây là biện pháp bảo đảm bắt buộc.” Phan Tử chỉ chỉ vào mặt tôi, “cậu giờ là Tam Gia, cậu ở đây nghĩa là vẫn còn hi vọng, nếu cậu gặp chuyện gì, vậy mọi sự coi như hỏng hết còn gì. Nếu Tam Gia mà chết, cậu nói xem từ giờ còn ai để ý tới chúng tôi nữa.”

Tôi sững sốt một chút, hiểu những điều anh nói rất có lý.

“Tiểu Tam Gia, nếu đã lựa chọn con đường này, tốt hơn hết nên tạm biệt thôi.” Phan Tử lại gần nói nhỏ. Hắn châm thuốc cho tôi, sau đó nhìn những người khác hét lớn:

“Tam Gia nói nhanh lên một chút, đừng lần màn nữa, có muốn phát tài không! Năm giờ nữa thằng nào còn chưa chuẩn bị xong cho ở lại trên này!”

Editor: tongminhngoc

Beta: tongminhngoc

Bao Dao đúng là một tên tiểu quý, tuổi còn quá nhỏ, trong lúc những người khác tất bật chuẩn bị thì hắn lại chạy đi nghịch nước trên hồ. Phan Tử nói, “chuyện này mọi người đều mang theo trang bị của mình, hắn không đi xuống tất nhiên cũng không cần sửa sang gì cả, hơn nữa trong cái nghề này, làm cảm tất tuyệt đường sống, vì cơ bản chỉ cần làm càn một lần hắn là chết luôn rồi.”

Tiểu Hoa rõ ràng là chuẩn bị đồ đạc vô cùng tốt, hắn lúc nào cũng chăm chú nghiên cứu cái “bản đồ” kia. Tôi nhìn Phan Tử chạy việc khắp nơi, nhớ tới những lời cuối cùng anh nói ban nãy mà trong lòng rất khó chịu.

Đó là một cách trách móc của Phan Tử, tuy tôi nghe xong có chút không thoải mái, nhưng tôi biết hắn nói đúng. Một người lãnh đạo chân chính là người phải biết suy nghĩ bình đẳng cho tất cả mọi người.

Nhưng tôi đâu phải là một người lãnh đạo chân chính gì đâu, tôi chỉ là một hàng nhái thôi. Khi đó tôi rất muốn phản bác lại hắn, nhưng câu cuối cùng hắn nói khiến tôi hiểu được rằng tôi là một người có nội tâm yếu đuối.

Quả thực, con đường này là tôi tự chọn, tôi không thể vin vào bất cứ cái cơ nào khác để thoái thác được. Giờ khắc này, sẽ chẳng còn ai khi thấy tôi vội vàng nói “chúng ta mau mau đi xuống thôi” mà đứng ra đáp lại: “không đúng, giờ chưa phải lúc.” Người duy nhất có thể nói những lời này là chú Ba, nhưng chú đã không có ở đây, tôi lại là người đang thay thế vị trí chú.

Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh về chú Ba năm xưa, tôi đột nhiên ý thức được rằng mỗi khi chú nói “không được” hoặc nghiêm mặt lạnh lùng gật đầu nói “có thể thử xem”, nội tâm chú tuyệt đối không hề thoải mái. Tôi từng cảm thấy nói những lời như vậy rất đơn giản, nhưng không phải tự mình trải qua thì nhiều chuyện thực sự không thể biết được tường tận.

Rất nhanh sau đó, Tiểu Hoa bắt đầu làm tổng động viên, tôi thấy hắn vỗ vỗ tay để tập trung những người chuẩn bị xuống kia lại.

Trong quá trình gấp lạt ma, toàn bộ tin tức quan trọng nhất đều từ những kẻ đó nói cho lạt ma, thiết khoái tử (đũa sắt) dùng cách này để phòng ngừa bị bại lộ hoặc là sợ lạt ma kia nói bí mật cho người khác biết.

Tiểu Hoa là một người có tài biểu diễn thiên phú, rõ ràng là hắn không có phiên não như tôi bây giờ, từ lúc tôi còn đang hưởng thuộc cuộc sống đơn giản của mình thì hắn đã quen với những chuyện rắc rối rồi. Tôi nhìn Tiểu Hoa bố trí người, thoải mái như đang giảng cho một con hát, trong lòng có

chút hâm mộ lại như có chút chua xót.

“Kiểu khác biệt thế này bình thường sẽ nhìn không ra nhưng nếu mấy người nhìn qua hình ảnh phản chiếu bên kia lại thấy vô cùng rõ ràng.” Tôi đang định bước tới nghe hẳn nói thì chợt hẳn chỉ ngón tay về phía hồ nói một câu như thế.

Bốn phía mặt hồ đều bị bao phủ bởi ánh trăng, tôi ngồi dưới mái che quan sát cẩn thận cảnh sắc trong hồ kia nhưng chỉ thấy ảnh phản chiếu bốn phía vách núi xoay ngược lại, có thể nhìn ra hồ được bao quanh bởi một vòng sơn thể, mấp mô bất định.

“Rất kỳ diệu, ngọn núi này ẩn giấu một tòa cổ lâu cực kỳ hiếm thấy, có thể nói là huyết của Trương gia cổ tộc quân táng, phong thủy nơi đây tương đối đặc biệt, bày ra là một thế quần tiên ôm nguyệt, thế cực hút phong uổng lộ, các người thử nhìn đỉnh núi bên kia xe, cây cối lay động, nhưng mặt hồ tuyệt đối phẳng lặng, ngay cả một gợn sóng cũng không có, chứng minh rằng hướng gió nơi này thôi không hợp lý, không tới được mặt hồ. Sách cổ từng ghi, trong hồ như vậy có tàng long, mạch núi bên hồ chính là lưng rồng, cổ lâu xây dựng trong sống lưng rồng, đó là muốn hút lấy long cốt, như vậy rất tàn ác.”

“Rồng chắc chắn là không có, ta từng nặn xuống đây vài lần đều không thấy được, nhưng lại có kỳ nhông.” tôi nói. Những người kia thấy tôi tới, lập tức tránh đường, ai nấy đều gật đầu nói:

“Tam Gia”.

Tôi ra hiệu không cần để ý tới tôi. Tiểu Hoa tiếp tục nói: “sách cổ có ghi lại rằng, có hai loại hồ khả năng tàng long, thứ nhất là sâu không thấy đáy, mặt hồ phẳng lặng. Thứ hai là không gió cũng dậy sóng, đó là do thông với biển. Kỳ thật các người thử nghĩ xem, mặt hồ phẳng lặng chứng tỏ là hồ này yên tĩnh, không gió mà có sóng chứng tỏ là đáy hồ thông với mạch nước ngầm, đây đều là nguyên nhân khiến cho lòng hồ có cá lớn. Cái gọi là long thực chất chính là cá cỡ khổng thôi.”

Có hai thủ hạ hỏi: “vì sao lại nói là tàn ác? Nơi này phong thủy không tốt sao?”

“Không phải là không tốt, bình thường phong thủy chú ý vị trí nằm phải thực xa, phần lớn thường đặt trên núi Ngũ Lĩnh, dựa vào sơn mạch, lấy mạch nước làm hơi thở, muốn là cầu trường tồn vĩnh viễn. Nhưng, nếu như nơi này có một cổ lâu tồn tại thực thì cũng phải xây trên lưng rồng, chặt đứt mạch phong thủy, như vậy giống như một khối u vậy.”

“Ngài nói là, long mạch này-”

“Có thể là đã chết rồi.” Tiểu Hoa nói, “cho nên khó trách Trương gia có

thói quen thiên bẩm là nơi bọn họ táng mộ thường bị hút hết long mạch, sau đó lập tức đổi vị trí.”

“Vì sao vậy? Làm như vậy có gì tốt chứ?”

Tiểu Hoa lắc đầu: “không có quá nhiều lợi ích. Muốn nói tới ưu điểm thì chỉ có một mà thôi, nhưng nếu như vậy, chúng ta phải sốc lại tinh thần hoàn toàn.” hắn nhíu mày, quay đầu hỏi tôi:

“Tam Gia, giờ có còn kịp để các huynh đệ đây rời đi không?”

Tôi chẳng đáp lại trò đùa kỳ quái của hắn, hắn thấy tôi không phản ứng gì liền bật cười. Phan Tử liền nói:

“Hoa Nhi gia, ngài còn muốn đùa tới lúc nào đây? Nửa câu trước là ngài nói đùa phải không? Các huynh đệ ở đây đều tới để phát tài mà, ngài cũng đừng dọa mọi người thế chứ.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tongminhngoc

Tất cả mọi người cùng độ lên cười, vừa lúc đó Bao Da từ bên hồ vội vã chạy tới nói với chúng tôi: “mọi người, lúc này khi đang nghịch nước đằng kia, tôi vẫn cánh cánh một chuyện trong lòng, tôi thấy trước khi mấy người định đi xuống bên dưới kia thì nên cân nhắc vấn đề này, vì có thể suy đoán của mọi người sai rồi.”

Chúng tôi nghe mà sững sốt, Tiểu Hoa hỏi lại: “hả, quả nhiên là cao thủ, cậu nghĩ tới cái gì?” Bao Da mở lòng bàn tay, trong tay hắn có vài viên sỏi nhất khi nghịch nước, rõ ràng là sau khi hắn nói xong sẽ lại quay về nghịch tiếp.

“Các vị nói là Trương gia nhân có thói quen quần táng, cỗ mộ không phải khép kín mà là có phương pháp để mở, hậu nhân đời sau có thể tiến vào cỗ mộ an táng nhiều lần phải không?”

Chúng tôi gật đầu, hắn lại nói: “giả thiết là Trương gia cổ lâu ở trong sơn thế này, cỗ mộ của bọn họ đã trải qua nhiều lần sử dụng, người chết trong gia tộc đều phải đưa vào chôn cất bên trong đó. Mọi người nghĩ mà xem, làm vậy có phải quá là hao tài tốn của không, người ta nâng một quan tài từ rất xa tiến vào trong sơn đạo, một lần thì còn được chứ trong một trăm năm người Trương gia đâu phải chỉ chết một người, gia tộc lớn như vậy, chết mười người liên tục là còn ít. Nếu chết nhiều thì trong thôn này sẽ thường xuyên xuất hiện rất nhiều người xa lạ thần bí, trong thôn hắn cũng sẽ lưu lại truyền thuyết. Nhưng thực chất ở thôn Ba Nãi kia chúng ta chẳng nghe được một truyền thuyết nào cả. Điều này thực không thể nào giải thích được, các vị không thấy như vậy là rất kỳ quái sao?”

“Ý của cậu nói là cỗ mộ của Trương gia lâu này cùng với việc chôn cất người chết ở đây là phỏng đoán sai lầm?” có một thủ hạ hỏi.

“Không phải chứ, chúng ta ở Tứ Xuyên có thể thấy rõ ràng cách thức cỗ mộ này mở ra như thế nào, thiết kế tinh vi như vậy, chắc chắn không phải chỉ để chơi thôi đâu. Vì vậy cỗ mộ này nhất định không sai được.” Tiểu Hoa nói.

“Tôi không bảo các ông chủ nói sai, tôi nói là chuyện này hơi kỳ quái thôi.”

Tôi không thể phủ nhận là Bao Da này nói chuyện cũng có lý, khó tránh hẳn là một nhân tài. Có điều vấn đề hắc đề cập tới với chúng tôi không có giá trị thực tế.

“Kỳ thật thì chưa hẳn đã như vậy.” Tiểu Hoa nói, “có lẽ trong lịch sử có lưu lại chút truyền thuyết, nhưng không ai bảo tồn nó cả. Vì vị trí thôn này trong lịch sử cũng không phải một chốn yên bình, nơi đây vẫn thường xuyên xảy ra chiến tranh, người chết trong thôn có thể là bị giết hoặc vì ôn dịch mà chết hết, sau đó có là người từ những nơi khác tiến quân vào chiếm đóng.”

“Ngay cả như thế thì trong vòng một trăm năm dù sao cũng không thể bị giết liên tục được. Theo như A Quý nói nhà hắc từ trước tới nay ít nhất cũng đã được bốn đời. Trong khoảng thời gian đó theo lý mà nói thì cũng cần có người Trương gia vào thôn khâm liệm mới đúng chứ.”

Chúng tôi cùng cau mày lại. Đây thực sự là một chuyện kỳ quái, chẳng lẽ trương gia nhân kia trong cả bốn đời A Quý đã hoàn toàn xuống dốc, hay là trong khoảng thời gian này không ai trong trương gia chết ư?

“Chúng ta cũng không phải không nghe thấy bất kỳ một truyền thuyết nào. Ba Nãi này vẫn có truyền thuyết, một truyền thuyết cách đây không lâu, chúng ta vẫn thường xuyên nói về nó.” Trầm mặc một lát, Tiểu Hoa bỗng nói.

“Là cái gì?”

“Chuyện đội khảo cỗ mang theo khối sắt ra ngoài.” Tiểu Hoa nói, “đó cũng là một “truyền thuyết””.

Ban đầu tôi còn chưa hiểu lắm, nhưng chỉ giây sau lập tức mồ hôi liền toát lạnh cả người, không khỏi sờ sờ lên mặt mình: “quả thực rất có lý, chẳng lẽ là như vậy?”

Phan Tử không hiểu: “hai vị gia gia, tôi đọc ít sách vở, đừng làm ra bộ thần bí như vậy được không.”

Tôi nói với Phan Tử: “trước đây chúng ta được nghe đi nghe lại một chuyện Ba Nãi này, thực chất đó là về chuyến khảo cỗ kia. Lấy nơi đây khu

vực trung tâm, kết hợp với việc Tiêu Hoa nói nó có chút kỳ quái, vậy chuyện đội khảo cổ kia chính là một phương hướng để chúng ta suy luận rồi.”

Editor: tongminhngoc

Beta: Milk Tea

“Mời Tam Gia chỉ giáo!”

“Ta nói đơn giản thế này. Trương gia là một đại gia tộc, tất nhiên sẽ sinh sống bên ngoài thôn Ba Nãi kia, nếu như trong Trương gia có người qua đời thì lúc đó bọn họ mới đi vào trong Ba Nãi này để thực hiện tập tục an táng, tới lúc đó thì trong thôn Ba Nãi này sẽ xuất hiện người từ bên ngoài vào. Nơi đây sẽ phát sinh hai khả năng, thứ nhất là người ngoài số lượng rất ít, thì thể được khuân vào núi một cách lén lút để khâm liệm. Thứ hai là quan tài hoặc thi thể vô cùng nặng nên người đi theo tương đối nhiều, sẽ hình thành cả một đội chịu trách nhiệm đưa linh cữu”.

Tôi châm một điều thuốc, “khả năng đầu không lớn, trong thâm sơn này muốn đi vào bên trong cần mang theo một lượng lớn vật tư, hai ba người khuân một khối thi thể vào núi là bất khả thi, mà tất cả những đặc điểm của khả năng thứ hai lại rất tương đồng với đội khảo cổ kia.”

Phan Tử vỗ đùi, hiểu ra vấn đề. “mẹ ơi, ngài nói là đội kia cơ bản không phải là đội khảo cổ! Thế quái nào, đội khảo cổ năm đó thực chất lại là đoàn đưa ma của Trương gia tới Trương gia lâu sao?”

Tôi gật đầu: “trước giờ chúng ta luôn nghĩ rằng đội khảo cổ này vào bên trong là để lấy cái gì đó ra ngoài, nhưng có lẽ bọn họ tới đây, cơ bản là không phải lấy gì đó ra cả.”

Tiểu Hoa gật đầu: “là bọn họ đi đưa ma.” “nhưng Hoắc Linh cũng ở trong đó.” tôi nói: “chẳng lẽ cô ấy cũng là Trương gia nhân sao?” “không không không, chúng ta nhớ lại từ đầu mà xem, kết hợp với tất cả tư liệu kia nữa.”

Tiểu Hoa nói, “chúng ta biết đội khảo cổ kia quy có yêu cầu rất cao, thậm chí đã được gặp một người lãnh đạo có địa vị cao.” tôi nói, “có người nói cho ta biết, chuyện năm đó có liên quan tới chính trị, bối cảnh sâu xa, thậm chí còn liên quan trực tiếp tới lãnh đạo cấp cao.”

Tiểu Hoa tiếp tục nói: “ban đầu chúng ta đều cho rằng bọn họ tìm kiếm Trương gia cổ lâu ở đây, hơn nữa còn đã vào bên trong lấy ra thứ gì đó. Manh mối duy nhất hiện nay chính là khối sắt kia.”

Tôi nói: “hiện tại chúng ta đã biết rằng bọn họ vào trong kia không phải là để lấy đồ mà là để khuân đồ đi vào. Bọn họ muốn đưa linh cữu vào đó, mà trong đội ngũ đưa ma lại có cả Hoắc Linh tuy rằng Hoắc Linh không phải người họ Trương, nhưng một đại gia tộc đưa tang, hẳn là sẽ có rất nhiều người của gia tộc khác đi cùng.”

Tôi và Tiểu Hoa đồng thời rơi vào trầm mặc, đầu óc tôi bỗng có điềm không linh hoạt được, tư duy không phải là hỗn loạn, mà rõ ràng là vô cùng trì trệ. Một lúc lâu sau, Phan Tử mới lên tiếng: “con bà nó chứ, những cái này tôi không hứng thú, tôi chỉ muốn biết là, nếu các vị phỏng đoán đúng rồi thì bọn họ lúc đó đã đưa ai đi vào trong?”

Tôi nén lại nỗi kinh ngạc trong lòng mình, chỉ lắc đầu hỏi Tiểu Hoa: “họ Trương là danh gia vọng tộc đứng đầu thiên hạ, có khi nào là đại phật gia không?” “không thể dùng suy luận đó được, trong thời kỳ đó, đổi tên rất dễ dàng, mỗi người trong Lão Cửu Môn có ít nhất mười mấy cái tên giả. Tên cuối cùng của bọn họ dường như cũng không phải tên gốc đâu.”

Tiểu Hoa nói, “mặt khác, còn có một khả năng đó là cruu chiêm cruu sào (săn tổ chim tu hú- ý là có săn thì dùng), có thể không phải là hậu duệ của Trương gia, khả năng Trương gia cổ lâu còn có một ảnh hưởng kỳ quái gì đó nữa mà chúng ta không biết. Vì thế mà bọn họ muốn đem thi thể đưa vào bên trong đó, điều này cũng phần nào giải thích được vấn đề Tam Gia vừa rồi nói tới.”

“Ý cậu là giải thích cho lý do vì sao lại có Hoắc Linh trong đội đưa ma ư?”

“So với việc lấy đồ từ bên trong một tòa cổ mộ ra thì đưa một khối thi thể vào khó khăn hơn nhiều. Giả thiết là thế lực đứng sau Lão Cửu Môn năm đó cũng chính là thế lực điều khiển đội khảo cổ kia mười chín năm sau, vậy khả năng khiến cho đội khảo cổ của Hoắc Linh mang thi thể vào trong Trương gia cổ lâu chắc hẳn cũng là bọn họ. Một cách đơn giản chỉ là phá hủy, cách khác là muốn mượn nơi đó trở thành một đàn tế thần, yêu cầu càng về sau càng cao thêm. Hoắc Linh xuất hiện trong này cũng không có gì đáng kinh ngạc”.

Editor: tongminhngoc

Beta: Milk Tea

Tôi xoa hết mồ hôi trên trán, thậm chí nói tình huống này thực sự chưa từng ngờ tới: “đương nhiên là chúng ta hiện nay chỉ mới phỏng đoán thôi, sự thật rốt cuộc thế nào thì cần phải vào bên trong kia mới xác thực được.”

Tiểu Hoa nói: “bất luận chân tướng là gì thì rõ ràng nó cũng có liên quan tới thế hệ chúng ta. Tôi đột nhiên hơi hiểu ra là vì sao tổ tiên lại có nhiều người muốn gột rửa và buông xuôi sự nghiệp của mình như vậy. Thà rằng con cháu mình chỉ buôn bán nhỏ còn hơn là khiến bọn họ phải đặt chân vào con đường này. Nước này cũng quá sâu.”

Tôi biết hẳn đang nói tới người trong Lão Cửu Môn, tôi đáp: “nhưng không phải có nhiều dòng họ vẫn truyền thừa lại sao?”. “những nhà truyền

thừa lại không ai là không có gia cảnh bất đắc dĩ, khả năng chủ yếu là do ngoại cảnh tác động vào,” Tiểu Hoa nói, “so với chúng ta những kẻ đáng thương bị vùi trong cái vòng luẩn quẩn không thể tự mình thoát ra được, Ngô lão gia có thể sắp xếp một bộ cục mà từ đó người trong dòng họ có thể không còn liên quan gì tới nữa, thực không phải người bình thường đâu(không phải dạng vừa đâu:v). Tuy rằng nói ông nội tôi-Giải Cửu gia là một kỳ tài trong Lão Cửu Môn, nhưng về mặt quyết đoán, thực đúng là vẫn không sánh được với Cửu Ngũ gia.”

“Thật vậy sao?”

Tôi nghe Tiểu Hoa nói xong đột nhiên trong đầu hiện lên một chút linh cảm. Tôi có rất nhiều chuyện chưa thể nói được với Tiểu Hoa bọn họ, bọn họ cũng không biết Giải Liên Hoàn và chú Ba của tôi trước đã xảy ra những chuyện gì, Tiểu Hoa nói ông nội cố ý gạt người trong nhà ra, tôi nghĩ chuyện đó chắc cũng không có gì to tát. Nhưng giờ nghe hắn nói, tôi đột nhiên ý thức được có lẽ bản thân đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Đầu tiên là tình hình trong nhà tôi, phụ thân tôi có hai người anh em, tổng cộng cả nhà có ba người, bố tôi đã hoàn toàn không chút vướng víu gì, chú Ba nửa chân trong nửa chân ngoài, chú ba thì kế thừa tất cả. Nhưng chú là tự học thành tài, ông nội tôi không hề dạy cho chú gì điều cả.

Kết cấu như vậy, thực sự là hình thành tự nhiên sao? Tôi nghĩ tới chú ba và chú hai đều không có con nối dõi, chỉ có bố tôi hoàn toàn không liên quan gì thì lại sinh ra tôi. Nếu đúng như Tiểu Hoa nói, mọi người đã làm một “giao ước ngầm”- chú Ba tiếp tục kế nghiệp, gánh vác tất cả trách nhiệm, chú Hai là dự bị, luôn luôn phải âm thầm suy tính, còn bố tôi thì hoàn toàn rút khỏi cuộc. Vậy tới thế hệ của chú Ba, áp lực thần bí kia có thể đã không còn lớn như vậy nữa, rồi tới đời kế tiếp, chú Ba và chú Hai tôi đều không có con, Ngô gia và cái quan hệ thần bí kia cũng hoàn toàn chấm dứt liên hệ. Nghĩ tới đây, sự tình cũng rất có khả năng, tôi hút một hơi thuốc dài, chú Ba, thật khổ cho chú, tuy rằng chú đã bị người đánh tráo rồi.

Cùng A Quý đi vào với chúng tôi còn có Vân Thái, giờ chạy tới mời mọi người ra ăn cơm, Tiểu Hoa liền nói với tôi: “đừng nói gì nữa, vài tiếng nữa là mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi. Nếu như lần này thất bại, tại hạ sẽ tự mình xuống hỏi các trưởng bối của chúng ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Editor: An Nhiên
Beta: Milk Tea

Lần đầu Bàn Tử tỉnh lại là sau đó bốn giờ, chúng tôi ai nấy đều nóng lòng sốt ruột đợi hấn, Tiểu Hoa lúc này đã chuẩn bị hết mọi thứ đâu vào đấy cả.

Nhưng sau khi tỉnh lại, hấn chỉ duy trì được trong vài phút ngắn ngủi rồi lại thiếp đi. Sau đó có tỉnh lại thêm ba lần nữa, nhưng đều là trong tình trạng vô thức, cơ bản không thể trao đổi được điều gì.

Ách Tử nói Bàn Tử có xuất hiện triệu chứng kiệt sức, nên cho hấn tiếp một chai đạm, trong khoảng thời gian đó, chúng tôi vẫn tiếp tục nghiên cứu về “bản đồ” trên bụng hấn.

Chúng tôi căn cứ vào độ mới của miệng vết thương để phán đoán ra hướng đi. Mỗi lần chuyển hướng là một lối rẽ, theo như toàn bộ những vết khắc trên bụng Bàn Tử thì độ phức tạp bên dưới khe đá kia vượt xa cả tưởng tượng của chúng tôi.

Bản thân tôi đang vô cùng nôn nóng, không biết chúng tôi chờ như vậy có phải là lãng phí thời gian hay không, Bàn Tử bảo chúng tôi theo bản đồ này xuống cứu người, chắc chắn là có thể cứ theo con đường này thì sẽ cứu được người bên trong ra.

Tiểu Hoa là người tỉnh táo nhất trong số chúng tôi, hấn cảm thấy trong tay chúng tôi hiện giờ ngoài bản đồ này ra thì không có thêm một tư liệu hữu dụng gì nữa. Đi xuống bên dưới nguy hiểm sẽ rất lớn, có khi chưa cứu được người ra mà ngược lại còn đem vây hãm bản thân mình ở bên trong nữa.

Lúc trước Phan Tử nhắc nhở tôi, nhất định phải có trách nhiệm đối với tất cả sinh mạng của mọi người ở đây, những gì Tiểu Hoa nói quả thực rất đúng. Tôi vẫn luôn tự nhắc nhở mình như vậy, nhưng bất luận là có nhủ thầm bao nhiêu lần trong lòng thì tôi vẫn cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Đợi thêm bốn giờ đồng hồ sau, Bàn Tử không có dấu hiệu tỉnh lại. Lúc này Tiểu Hoa mới ra quyết định hành động.

Hấn và Phan Tử trước vẫn dẫn người đi xuống, thăm dò tình hình thực tế của lộ tuyến bên trong thế nào để xem có chính xác hay không. Tôi ở bên trên, tiếp tục chờ Bàn Tử tỉnh lại. Đây cũng là phương án ban đầu của Phan Tử.

Tôi bảo với hấn trăm ngàn lần phải cẩn thận, hấn và Phan Tử hai người đều vô cùng quan trọng đối với tôi, ván cờ này tôi không thể một mình mà hạ được.

Tiểu Hoa nói với tôi, nếu thấy có mùi nguy hiểm, hấn sẽ không liều, bằng

không hẳn và Phan Tử đã chia thành từng nhóm lần lượt đi xuống. Hai người đó đi cùng nhau cái chính là để phòng nhờ may có chuyện gì thì vẫn còn người mang được thông tin ra ngoài, bọn họ sẽ ở tại chỗ đợi chúng tôi tới.

Sau khi bọn họ rời đi, tôi vào trong lều Bàn Tử, mang theo Tú Tú chăm sóc Bàn Tử đề phòng Ách Tử gây khó dễ khi tôi chỉ có một mình ở đó.

Tôi tưởng là nhiều nhất là hai giờ sau Bàn Tử sẽ tỉnh lại nhưng không ngờ là đợi cho tới khi Bàn Tử hoàn toàn tỉnh táo, trời cũng đã chuyển sang chạng vạng ngày hôm sau.

Tất cả mọi chuyện có vẻ diễn biến thuận lợi, cũng chưa thấy có tin tức gì tốt truyền lên, tôi tạm thời không thấy có gì đáng lo. Vì thế sau khi thấy Bàn Tử tỉnh lại, tôi còn tương đối kiên nhẫn chờ cho tới khi hẳn hồi phục.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người tỉnh lại như vậy. Đầu tiên là hẳn mở tròng mắt nhìn một vòng lều bạt trên đầu, trong vài giây sau mới giật mình chớp mắt, ánh mắt từ từ lia về phía chúng tôi. Sau khi quét xong, hẳn bỗng nhắm mắt lại.

Tôi nghĩ rằng Bàn Tử chuẩn bị ngủ tiếp, bản thân không còn kiểm chế được nữa, tính dùng một gáo nước lạnh tạt vào mặt hẳn, không ngờ Bàn Tử lại mở tròng mắt, miệng thốt ra một câu:

“Trong mơ có đàn ông, vậy đây chắc chắn không phải mơ rồi.”

Ách Tử nói: “trên người anh còn chỗ nào không thoải mái không?”

“Có, chỉ có điều nếu tôi nói ra sợ là cô sẽ mắng tôi là đồ lưu manh... Tôi muốn gãi chỗ này.” Bàn Tử nói thật chậm rãi.

Editor: An Nhiên

Beta: Milk Tea

Ách Tử liếc mắt nhìn tôi, rõ ràng chưa từng thấy qua người nào vớ vẩn như vậy, liền xoay người bước thẳng ra khỏi lều. Bàn Tử lại đảo mắt một vòng: “Tam gia, ngài không phải đã chết rồi sao? Thế quái nào, chẳng lẽ Bàn gia tôi cũng chết nốt rồi, là ngài tới đón tôi sao? Mẹ kiếp, con đàn bà thối kia tới chết cũng không chịu đến gặp mặt lão Tử một lần sao?”

“Nói nhảm vừa thôi.” Tú Tú nói, “anh chưa chết được, mau mau kể lại tình hình một chút, chúng tôi còn phải xuống cứu người.”

Nói tới đây, ánh mắt Bàn Tử bỗng đại đi, thật lâu sau mới phản ứng: “Ờ chết tiệt, tôi thiếu chút nữa thì quên mất, tôi ra được mấy ngày rồi?” nói xong dường như cũng lấy lại được tinh thần, muốn ngồi dậy. Nhưng ngủ quá lâu nên các bắp bị cứng lại, ngồi mãi không dậy được. Tú Tú lập tức túm lấy hẳn, nhét vào sau lưng vài cái gối để hẳn dựa vào.

Ánh mắt của Bàn Tử vẫn ngây dại, Ách Tử đưa cho hắn một cái khăn lau mặt, sau lại vén bạt che cửa lên, để ánh nắng mặt trời chiếu vào, kích thích thần kinh của hắn.

Tú Tú kể lại tình huống lúc chúng tôi phát hiện ra hắn một lượt. Bàn Tử nhìn trời, dường như muốn nhớ lại điều gì, một lát sau mới nói: “tôi rời khỏi đó đã mười hai ngày rồi.” nói xong quay đầu lại, “thiên chân đâu? Tôi hình như nghe loáng thoáng thấy giọng cậu ấy ở đâu đây mà.”

“Nó đi xuống bên dưới rồi, cậu nói nó dùng bản đồ này đi cứu người, nó và Phan Tử đã xuống được bốn mươi tám giờ rồi.” tôi đáp.

Bàn Tử nghe xem lại lắm bầm: “bọn họ đi xuống bao nhiêu người?”

“Bốn người”. Tú Tú đáp

Bàn Tử suy nghĩ một lát liền lên tiếng: “nói như vậy, tôi vẫn còn thời gian, tiểu tử này cuối cùng cũng làm được thuận lợi, tôi còn tưởng lần này lành ít dữ nhiều. Tam gia ngài đã xảy ra chuyện gì vậy, sao ngài lại xuất hiện ở đây?”

Tôi cười gượng một tiếng: “chuyện nói ra rất dài. Trước cậu cứ kể lại xem đã có chuyện gì xảy ra.”

Bàn Tử ra hiệu muốn uống nước, Bao Da lập tức đi pha một cốc cà phê, Bàn Tử nói: “tôi sẽ nói sau, giờ các người còn bao nhiêu mạng?”

Tôi nói cho Bàn Tử quân số đội mình, Bàn Tử liền nói: “trong mười hai tiếng nữa chúng ta phải xuất phát ngay, tôi sẽ dẫn đường, may ra sẽ có thể theo kịp bọn họ.”

“Cậu lại muốn đi vào ư?”

“Tình hình bên trong vô cùng đặc biệt, trước khi tôi kể ra đây, nên biết là dựa theo bản đồ của tôi thì không có gì nguy hiểm, thiên chân có thể ứng phó được. Nhưng, cửa cuối cùng bọn họ chắn chắn sẽ không hiểu được.”

Tôi hiểu rõ Bàn Tử, nhìn cách hắn nói chuyện là biết anh không hề nói đùa, vì thế ra hiệu cho Bao Da bảo hắn lập tức đi chuẩn bị.

Bàn Tử khởi động xương khớp, tuy vẫn còn có phần khó khăn. Mặt của hắn dưới ánh nắng càng thêm rõ ràng, mặt bị phù nề nặng, có vẻ càng thêm mệt mỏi, tôi hỏi hay là hắn ngủ thêm chút nữa, Bàn Tử lắc đầu uống hết sạch cốc cà phê: “không còn thời gian nữa, tôi sẽ kể cho mọi người chuyện tôi gặp phải bên dưới.”

Tôi gật đầu, Bàn Tử liền thở dài: “quái quỷ thật, Tam gia, lần này tôi thực sự đã được mở to con mắt. Không ngờ rằng trên đời này còn có nơi kỳ quái như vậy kia đây.”

Editor: An Nhiên

Beta: Milk Tea

Trong hai giờ tiếp theo, Bàn Tử đem toàn bộ quá trình bọn họ tiến vào Trương gia cô lâu kia kể ra một lượt. Lời kể của Bàn Tử quả thực rất sinh động, nếu tôi có thể ghi lại hết được những lời đó thì có thể xem như một thiên truyện ngắn vô cùng suất sắc, nhưng rõ ràng là chúng tôi không có nhiều thời gian như vậy. Tôi chỉ có thể chọn ra những đoạn tự thuật quan trọng nhất để ghi lại.

Cửa vào nằm sâu trong núi cách yêu hồ hơn mười dặm, nói là mười dặm trong phạm vi đường núi, nhưng thực chất chỉ là cách một ngọn núi mà thôi. Bàn Tử chỉ về phía vách đá đối diện, nó chính là một hướng khác của vách núi kia.

Lối vào đó là một đường hầm đá chạy nghiêng vào trong lòng núi, đằng sau một cây đại thụ. Cây đại thụ đó gần như đâm ngang ra từ trên sườn núi, trên cây có rất nhiều cây dây leo và địa y bám lên, lối vào ngay sau đại thụ đó. Kỳ thật thân cây và vách núi còn cách nhau khoảng một thân người, phải đi vào trong khe đá mới có thể tìm ra được lối vào đó.

Bàn Tử đoán là loại cây này mọc ra một cách kỳ quái như vậy là có mục đích đặc biệt nào đó, hẳn là để che lấp cửa vào này. Nhưng Hoắc lão bà lại nói không phải vậy, vì trồng một cái cây lớn như vậy ở đây sẽ càng làm người ta chú ý. Vậy rất có thể là do công trình ở nơi đây đã làm thay đổi cấu trúc đất đai, cây cổ thụ kia trước đây có thể không phải như thế.

Khả năng lớn nhất là tầng đất xung quanh công trình này bị nhào ra, sau khi thợ xây rời đi, một phần rễ cây bị đứt lìa nằm ngay trên sườn núi, nhưng nó chưa chết hẳn, về sau lại từ từ phát triển, hình thành cảnh tượng như ngày nay.

Nhưng bọn họ cũng không để ý lâu, vì chúng không quá quan trọng. Bọn họ chặt đứt một vài thân dây leo trên cây, cuối cùng cũng tìm ra được lối vào.

Sau khi bọn họ đi vào bên trong, phần lớn những trở ngại gặp phải đều rất bé tắc, ví dụ như một tường đá vô cùng dày. Những cơ quan lại được mở bằng cách rất kỳ quái, bọn họ phải sử dụng mật mã từ bên chúng tôi để có thể mở được chúng, trên đường vượt qua mỗi cơ quan không có vấn đề gì xảy ra, yên tĩnh tới mức khó tin.

Bọn họ cứ thế đi thẳng vào bên trong, đường đi rất hẹp, gần như chỉ có thể phủ phục mà bò vào, thoát nhìn thì đó chính là cách di chuyển trong đạo động mà họ đã quen sử dụng. Toàn bộ thông đạo cơ bản có hình vuông, trên

thông đạo có rất nhiều thân cây khô nứt, Bàn Tử cho rằng đó là dấu vết người bản xứ kéo quan tài để lại.

Biến cố phát sinh ở cơ quan thứ ba, cũng chính là mật mã mà chúng tôi cung cấp sai ở bên Tứ Xuyên, ngẫm lại chuyện đó vẫn còn thấy vô cùng kỳ quái. Vì Bàn Tử nói, cho dù bọn họ có khởi động sai cơ quan, thì bọn họ vẫn mở được cửa đá, cũng chẳng có chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng phát sinh cả.

Càng kỳ quái hơn là bọn họ đi hết thông đạo, nhìn qua trên đường thấy trong lối đi gần như không hề có dấu vết lấp đặt bất cứ một cơ quan nào. Đây là phát hiện của Muộn Du Bình, hẳn rất có kinh nghiệm về cơ quan cổ mộ, nên phán đoán của hắn là có thể tin tưởng được. Nói cách khác là mật mã mở cửa đó, dường như chỉ dùng để bài trí mà thôi.

Điều này vô cùng kỳ quái, dù sao thì sử dụng biết bao nhiêu tinh lực để sắp xếp một cơ quan phức tạp như vậy trong núi Tứ Cô Nương cách đây cả nghìn km, vậy mà tới khi sử dụng mật mã thật sự thì nó lại chỉ dùng để trang trí, điều này hoàn toàn không hề phù hợp. Đối mặt với tình huống này thực chất là bọn họ càng thêm bất an. Khả năng thứ nhất là nơi này thực ra không có bày cơ quan cam bẫy, chỉ là bọn họ quá cẩn thận mà thôi. Mặt khác còn có một khả năng, đó là cơ quan được sắp xếp trong này vượt quá cả kinh nghiệm của Muộn Du Bình.

(Đùa chứ, anh vào nhà anh mà tới khóa cửa anh cũng không mở được, chẳng hóa ra anh là trộm à, dòng họ này bày đặt ghê thật:D)

Rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra, tình hình mà mình đang gặp phải tuyệt đối không phải là trường hợp thứ nhất, nhưng cũng không phải là trường hợp thứ hai, bọn họ càng không dám khẳng định.

Bọn họ dùng mật mã sai của để mở cửa đá, trong thông đạo chật hẹp tiếp tục đi thêm hai km mới phát hiện ra điều không bình thường.

ditor: An Nhiên

Beta: Milk Tea

Chuyện bất ngờ xảy ra trong tích tắc, đầu tiên Bàn Tử nhìn thấy phía trước xuất hiện một luồng sáng vô cùng kỳ quái, hắn còn tưởng rằng cuối cùng thì cũng tới được Trương gia cổ lâu rồi, hưng phấn bằng chết, nhưng lại vẫn phải thật cẩn thận tiến tới gần. Trong một trăm thước đó, bọn họ gần như phải dùng tới ba giờ đồng hồ để dò dẫm mới đi hết được, bước tới nơi phát ra ánh sáng, lại phát hiện hóa ra không phải như bọn họ tưởng tượng-đó lại chính là ánh sáng mặt trời.

Bàn Tử đẩy những dây leo trước mặt bước ra ngoài, lúc này mới xác nhận

là mình đã đi ra khỏi đường hầm rồi, bên ngoài là một vùng sơn cốc bí ẩn. Cuối thông đạo là một lối ra khác trên sườn núi.

Cảm giác đó tôi gần như có thể cảm nhận được, giống như khi bạn tham gia một cuộc thi sắc đẹp vô cùng tàn khốc, đang chuẩn bị nhận được danh hiệu đệ nhất thì phát hiện ra phần thưởng chỉ là một tờ bằng khen:d

Cho dù phần thưởng có là một đồng phân đi nữa thì so với chuyện này còn tốt hơn ít nhiều. Giống như là bọn họ đi tới cuối huyết động, cho dù phát hiện đường hầm này bị che kín hoàn toàn thì cũng không lạ bằng cứ thế mà bước ra ngoài.

Bọn họ từ trong cửa động bước ra rồi trèo từ sườn núi lên đỉnh núi, lại phát hiện vị trí lối ra của mình vẫn ở ngay ngọn núi bên cạnh, rất nhiều cảnh tượng đã từng thấy qua. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng khó hiểu, bọn họ đã phải lặn lội đường xa trải qua hết thảy thế mà cuối cùng lại chỉ bước ra ngoài.

Bọn họ tìm thật lâu thật lâu trên núi, nhưng không còn phát hiện đường vào nào khác nữa. Rõ ràng là nếu theo như suy luận của bọn họ thì bản phong cách lối biểu thị đường hầm đi thông tới Âm sơn cổ lâu, dường như chỉ là một đường đá thẳng tắp mà thôi. Nó không hề thông tới cổ lâu kia.

Hoặc lão bà cho rằng cơ bản đây không thể là âm mưu được, nhất định là do đã có lỗi xảy ra. Vì thế bọn họ lại lặn lội đường xa trèo đèo lội suối trở lại lối vào sau gốc cây cổ thụ, bắt đầu dựa theo những gợi ý tôi gửi qua, vượt qua từng cơ quan một. Lần này kết quả càng khiến bọn họ kinh ngạc, bọn họ vẫn đi ra bên ngoài. Nhưng cửa ra lại trên một ngọn núi khác.

Đó là chân một ngọn núi, hai bên còn có một con thác vô cùng đẹp.

Nhất định là có chỗ nào xảy ra vấn đề rồi, bọn họ tự nói với bản thân như vậy. Lúc này bọn họ cũng ý thức được, có phải do mật mã bên chúng tôi bị sai rồi dẫn tới kết quả thế này không.

Lúc ấy Bàn Tử cũng đã nghĩ tới nhưng nguyên nhân xảy ra vấn đề này giống với khi chúng tôi còn ở Tứ Xuyên. Ví như là có phải đây là một sai lầm của chính cơ quan bảo vệ hay không? Dù sao thì người mở ra cỗ mộ này cũng có thể sẽ xảy ra trường hợp nhớ nhầm mật mã. Nếu do hậu duệ Trương gia nhân truyền lại có một chút sai lầm, hoặc vì chiến loạn và rất nhiều những nhân tố xã hội khác khiến cho thông tin về mật mã gia truyền bị thiếu sót đi phần nào, thì ít nhất con cháu bọn họ cũng sẽ không vì những sai lầm đó mà khởi động trùng cơ quan của tổ tiên tới nỗi mất mạng.

Thấy rằng Trương gia cổ lâu là mộ dời (có thể di dời sang nơi khác) cùng với tập tục quần táng nên sẽ phải làm công tác di chuyển rất nhiều thi thể, vì vậy mà những sai sót cũng sẽ có thể phát sinh trong quá trình đó. Do đó mà

người thiết kế ra Trương gia cổ lâu cần lo lắng tới điểm này. Có phải bọn họ đã sử dụng cơ quan có tính bảo vệ yếu hơn không? Làm ra một cơ quan bảo vệ có tính toán số lượng sai lầm, để tránh cho thế hệ sau bị giết nhầm?

Như đã nói, vì chúng tôi cung cấp mật mã sai nên khi bọn họ khởi động cơ quan giữa đường hầm, có thể khiến cho thông đạo dẫn tới Trương gia cổ lâu kia ngoặt sang một lối khác, điều đó cũng rất có khả năng. Nhưng sự nghi ngờ này về sau đã bị bác bỏ, nguyên nhân vẫn còn là vấn đề xác suất. Hoắc lão bà nói, nếu như vậy, cơ quan kia sẽ không còn ý nghĩa gì hết, tất cả mọi người đều có thể thử nghiệm nhiều lần, vì dù có sai thì cũng chẳng có bất kỳ nguy hiểm nào cả.

Giống như cơ quan tôi vấp phải ở trên núi Tứ Cô Nương kia, đó là một vấn đề đòi hỏi phải có quy luật thật logic. Khi tôi nghe tới đó, gần như đã hiểu được ngay chuyện tiếp theo sẽ diễn ra thế nào: “số lần, quan trọng ở chỗ là số lần sai lầm.”

“Đúng!” Bàn Tử gật đầu

“con mẹ nó chứ, lúc đó tôi cũng nói với bọn họ như thế, nhưng mọi người đều vô kế khả thi. Hoắc lão bà nói, chúng tôi hiện tại vẫn còn sống, hơn nữa cửa đá còn có thể mở ra, vậy chứng minh rằng mật mã nhất định không bị sai, là chúng tôi nhất định đã quên mất điều gì khi đi qua thông đạo. Vì thế cho nên chúng tôi lại đi vòng trở về.”

Cũng trong chính lần đi trở về này, chuyện bỗng thay đổi tới mức người ta khó có thể tưởng được.

Editor: Bạch Tiểu Bạch
Beta: Milk Tea

Tất cả quá trình giống y như lúc trước, chẳng qua lần này bọn họ càng thêm mệt mỏi. Bọn họ gần như là tìm kiếm từng tác trên con đường bằng đá trên vách, theo lời của Bàn Tử nói, Muộn Du Bình dùng hai ngón tay dài bất thường của mình sờ qua tất cả thạch bích ở chỗ này nhưng hầu như không có kết quả gì.

Đang lúc bọn họ cảm thấy rất nhanh sẽ lại đi ra, nhưng tình huống lần này lại xảy

ra biến hóa – bọn họ nhanh chóng đi vào ngõ cụt. Đường hầm này lại biến thành ngõ cụt, trước mặt bọn họ xuất hiện một bức tường đá.

Sau ba lần lựa chọn, kết quả đạt được thực sự biến thành phân.

Không giải thích được, Muộn Du Bình đã cảm thấy có gì đó không ổn, cho nên bọn họ lập tức đi về, tính toán sau khi ra ngoài sẽ lại suy nghĩ tiếp. Đi hơn 10 thước bọn họ liền phát hiện, kết quả lần này không chỉ là phân còn là phân chó thối.

Bọn họ nhanh chóng trở về chỗ cửa vào, không chờ bọn họ đi ra ngoài lập tức nhận ra có chỗ không đúng, chỗ này thế nhưng không phải là lỗ hổng bọn họ tiến vào lúc trước, bọn họ đã đi tới một chỗ xa lạ.

Trước mặt bọn họ là một huyết động nhỏ. Dưới đáy huyết động là đầm nước, mấp mô gập ghềnh.

Mới bắt đầu bọn họ còn cho rằng tình cờ tìm thấy vị trí của cổ lâu rồi, cái huyết động này chính là vị trí của tòa cổ lâu kia, đầm nước này chính là máu chốt, cho nên bắt đầu nghiên cứu đầm nước, đầm nước cũng không sâu, Bàn Tử lập tức liền phát hiện, dưới đáy đầm nước yên tĩnh kia có một lượng lớn xương cốt, còn là xương của con người. Trong khi bọn họ đang buồn bực đây là có chuyện gì xảy ra, rất nhanh Hoắc bà bà bắt đầu xuất hiện phản ứng.

“Cũng may nhờ thân thể Hoắc bà bà yếu. Chúng tôi một đường đi qua, chỉ cảm thấy không khí vô cùng ngọt ngào, cũng không để ý quá nhiều, mãi cho đến khi dưới da Hoắc bà bà chảy máu, chúng tôi mới nghĩ tới, không khí trong động có vấn đề. Không khí trong động kia có độc, có thể do dưới đất có khoáng vật cùng một lượng khí tích tụ gây nên. Chúng tôi đeo mặt nạ phòng độc nhưng không có tác dụng, mà khí độc kia độc tính rất mạnh, trực tiếp hấp thụ qua da.” Bàn Tử nói

“Chúng tôi lập tức lui về cửa đường hầm bên cạnh, sau đó quay trở lại bên trong đường hầm, ở đó còn có thể cầm cự được lâu một chút.”

Bây giờ tình huống đã rất rõ ràng, cơ quan trong đường hầm này chỉ cho phép sai hai lần, chọn sai lần thứ ba, cơ quan sẽ đem mọi người vào trong một huyết động chứa đầy khí độc.

Nếu như sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, tạo ra loại cơ quan này không khó, chỉ cần có một cái van ba chiều là được.

Tuy Muộn Du Bình xác định chắc chắn nơi này không thể có cơ quan như vậy, nhưng hiện tượng này lại xảy ra. Cho nên, hai nhóm người cũng bắt đầu sinh ra cảm giác không tín nhiệm.

Dưới loại tình huống này, Bàn Tử cùng Hoắc bà bà cũng bắt đầu hoài nghi phán đoán của Muộn Du Bình, những người khác chẳng qua là không có bất kỳ một ý kiến có sức thuyết phục nào.

Sau đó, Hoắc bà bà lại dùng uy tín của mình áp chế cơn khủng hoảng, mấy giờ tiếp theo trải qua hết sức gian nan, bọn họ phải dùng tất cả đồ đạc ngăn cửa đường hầm không để cho khí độc tràn vào.

Cùng là một con đường, đi hai lần, cửa ra lại hoàn toàn khác nhau, điều này có chút không thể tưởng tượng nổi. Loại cơ quan như vậy làm thế nào để tạo nên đây?

Ở đây có hiện tượng nghịch lý không gian (这有空间上的悖论).

Tôi không khỏi nhớ lại ở Vân Đỉnh Thiên cung cũng gặp phải tình huống như vậy.

Chẳng lẽ cổ nhân đã có cả loại kỹ thuật này?

Bọn họ chỉ có thể một lần lại một lần thử nghiệm. Nhưng dường như mỗi một lần bọn họ đều đi ra ngoài từ một cửa khác nhau. Bên trong núi này không biết có bao nhiêu cửa ra mà có thể khiến cho bọn họ mỗi lần đi ra ngoài đều không giống.

Đầu tiên bọn họ thảo luận khả năng có thi thai tồn tại, Bàn Tử lấy ra kim phù đem đốt một hồi, nhưng lần này hoàn toàn không có hiệu quả.

Loại cảm giác đánh không tới, đào không ra này khiến bọn họ gàn như sụp đổ, cả đội ngũ không biết mình đang ở nơi nào, lúc ấy thậm chí còn cảm thấy tòa Trương gia cổ lâu kia không ở không gian này mà đang ở một không gian khác. Chẳng qua là thật không may, lối đi thông với không gian kia không ở trong không gian này.

Tôi đang nghe quá trình, cũng biết bọn người Bàn Tử cuối cùng cũng sẽ tìm được tòa Trương gia cổ lâu kia. Tôi thấy vô cùng may mắn ở chỗ chính là nhằm mật mã cũng không có hại chết bọn họ, mặc dù tôi rất muốn biết cuối cùng làm sao Bàn Tử có thể trốn được, nhưng hiện tại tôi lại nóng lòng muốn biết chuyện sau khi thấy được Trương gia cổ lâu nên so với lúc bình

thường còn gấp gáp hơn một chút.

“Không cần nói với tôi những chi tiết này, trực tiếp nói kết quả đi.” Tôi nói

“Cuối cùng mọi người làm sao có thể tiến vào cổ lâu?”

Bàn Tử lắc đầu: “Không phải chúng tôi, là bọn hắn, tôi chưa đi vào. Tôi cũng như cậu, không biết bọn họ làm cách nào đi vào đó, tôi cũng không muốn nói từ đầu, nhưng những thứ nói phía trên đều có ý nghĩa của nó, chuyện phát sinh kế tiếp chính là mấu chốt. Tôi chỉ có thể nói cho ngài biết lý do bọn họ đi qua mà vẫn còn sống.”

Trong một thời gian dài không có kế sách nào khả thi, cuối cùng bọn họ dừng lại, suy nghĩ chân tướng sự việc, bắt đầu tiến hành những giả thiết. Bàn Tử liệt kê tất cả các giả thiết của cả đoàn đưa ra.

Lần này có mấy giả thiết như sau:

Thứ nhất, trong đường hầm này tồn tại một loại cơ quan tinh xảo mà bọn họ không cách nào hiểu được, những cơ quan này vận hành đưa đến kết quả như hiện tại.

Thứ hai, đường hầm này quả thực vượt qua sự hạn chế về không gian và thời gian.

Thứ ba, tinh thần của bọn họ đã bị thứ gì đó chi phối rồi, thứ này không giống thi thai nên dù đốt sừng tê giác cũng không cách nào tìm thấy được.

Thực ra, đây là chuyện bình thường, đều là phỏng đoán một số khả năng có thể xảy ra.

Edit: Bạch Tiểu Bạch

Beta: Tieudieututai

Lần này, bọn họ tiến hành khảo nghiệm và loại bỏ từng cái một, sau khi Muộn Du Bình nhiều lần khẳng định đường hầm này không thể có cơ quan, Bàn Tử dùng phương pháp của chính hắn – ở trên thạch bích đục mấy lỗ nhỏ, thả vào đó một ít thuốc nổ, sau đó tiến hành nổ trong phạm vi nhỏ.

Nằm ngoài dự liệu của Bàn Tử, tảng đá hắn nghĩ là chắc chắn kia đã bị tạc thủng một mảng lớn, xuất hiện một cái hố sâu. Hắn tiếp tục đi vào bên trong, muốn nhìn xem sau vách đá có thể có không gian trống hay không, nhưng nổ mấy lần, hố ngày càng sâu, trong đó lại lộ ra toàn đá.

Bàn Tử phá thử ở mấy chỗ, đều có kết quả như vậy. Cơ quan không thể chôn ở chỗ quá sâu trong nham thạch, điều thứ nhất được nghiệm chứng là không thể xảy ra.

Điều thứ 2, ngay từ đầu Bàn Tử đã không tin. Hắn đối với giả thiết có thi

thai luôn canh cánh trong lòng, cho là trong đường hầm này có đồ gì đó mê hoặc bọn họ, hi vọng Muộn Du Bình rắc một đường máu xem có chút hiệu lực nào không. Muộn Du Bình không để ý tới Bàn Tử, lúc ấy chỉ còn một cách xử lí duy nhất có thể cứu bọn họ ra ngoài. (但提出当时唯一一个可能让他们获救的办法。)

Bọn họ ở mỗi đầu đường hầm cho một người đứng, người đứng ở lối vào nhất định sẽ không thay đổi, nhưng nếu đường ra của đường hầm di chuyển, người trong đường hầm sẽ đi trở về, sau đó một lần nữa đi vào từ lối vào, người canh giữ ở cửa vào có thể thấy rõ đường hầm di chuyển.

Bởi vì ở hai đầu đường hầm có thể phát sinh tình huống không tương đương nổi, cho nên một trong hai người nhất định là Muộn Du Bình, mà Bàn Tử canh giữ ở vị trí cửa vào, những người khác trong tốc độ nhanh nhất một lần nữa quay lại cửa

Sở dĩ Bàn Tử bị chọn vào vị trí cửa vào bởi vì trong đội ngũ của Hoắc bà bà, chỉ có Muộn Du Bình và Bàn Tử là vẫn còn sức lực tương đối để duy trì được hành động. Lúc trước, Bàn Tử và Muộn Du Bình đều có nhiều kinh nghiệm từng trải cho nên trong lúc mọi người gần như sụp đổ, hai người bọn họ đều tự làm tất cả một mình.

Lúc ấy bọn họ phân công, Muộn Du Bình đeo bao tay vào, cột chặt khe hở chỗ ống quần và tay áo, đi vào huyết động.

Từ lúc đó, hắn cũng không hề trở lại.

Trong bọn họ, một người đi ra ngoài xem tình hình, đi chưa được ba phút đã chạy trở lại, nói Muộn Du Bình đã không thấy đâu nữa. Tất cả mọi người suy sụp, Bàn Tử cũng đi ra ngoài xem xét, xem qua một đám lại tiếp đến một đám nước, phát hiện Muộn Du Bình quả nhiên đã biến mất.

“Chức vụ mất tích chuyên nghiệp quả nhiên danh bất hư truyền.” tôi nghĩ.

“Về sau lại xảy ra rất nhiều chuyện, chúng tôi trúng độc ngày càng nghiêm trọng, sau đó tôi lại hôn mê bất tỉnh.” Bàn Tử nói. “Chờ lúc tôi tỉnh lại, tôi liền phát hiện tất cả mọi người đều không thấy.”

Cũng vì không biến mất như vậy nên Bàn Tử mới có thể cùng tôi nói chuyện. Bởi vì từ lần đó đến nay, đội ngũ người đi vào đường hầm chưa có trở về. Bàn Tử vẫn đợi đến hừng sáng ngày thứ hai, mới xác định có chuyện không ổn, chỉ đành phải hướng trong đường hầm đi tới. Lần này hắn liền phát hiện đường hầm lại xảy ra biến hóa. Đi vào bên trong mười mấy phút, một lần nữa Bàn Tử đi ra khỏi đường hầm, nhưng lần này hắn không có trở lại ngoài núi, mà là một chỗ tối tăm.

Anh bật đèn pin liền phát hiện ra mình ở một chỗ hoàn toàn khác, đầm

nước dọc theo huyết động. Đây là một đầm nước vô cùng kì lạ, có hình dạng hồ lô, phía dưới là nước, bên trên trống không, ở giữa có một cây cầu đá đặt trên mặt nước thông đến phía đối diện. Bàn Tử đi tới, phát hiện đối diện là tử lộ, mà ở đoạn giữa cầu đá, dưới mặt nước hẳn thấy có thứ gì đó.

Đó là một khối bằng phẳng, không biết dùng vật liệu gì tạc nên. Bàn Tử đưa tay xuống ấn thử vài cái, thấy vẫn còn rất chắc chắn, cho nên xuống nước, lại gần mặt nước quan sát, lúc này khối bằng phẳng kia phản xạ ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Hắn phát hiện đây là một cái gương – toàn bộ bề mặt nằm sâu dưới nước, là một mặt gương rộng hai, ba trượng.

Trong gương, hẳn thấy một cái bóng khổng lồ, đó là bóng của một tòa cổ lâu được. Phản ứng đầu tiên của Bàn Tử chính là cổ lâu được tạc trên nóc của sơn động này, hẳn lập tức ngẩng đầu xem xét, lại phát hiện trên đó không có gì cả. Bàn Tử vô cùng kinh ngạc, cúi đầu nhìn lại, trong gương tòa cổ lâu kia treo xa (镜中的那座古楼悬鹑百结), rõ ràng đang ở dưới người mình.

Nếu như không có ở trên đỉnh đầu, chẳng lẽ đây không phải là mặt gương mà là một khối thủy tinh? Cổ lâu này thực ra là chìm trong nước?

Bàn Tử kêu mấy tiếng nhưng không ai trả lời nên hẳn đành phải đi tới bên cạnh gương, muốn nhìn một chút xem dưới nước có tòa cổ lâu hay không. Lần này Bàn Tử lập tức biết không thể nào. Nước trong đầm rất cạn, gương được gắn sâu dưới mặt nước, mà nước sâu không đến thắt lưng. Hẳn cúi người chui vào dưới mặt gương, bơi một vòng, phát hiện đáy đầm cũng sâu như vậy, đừng nói là dẫu được một tòa cổ lâu, ngay cả nằm úp sấp ngẩng đầu cũng khó.

Cái này là có chuyện gì xảy ra? Bàn Tử lại bò lên trên mặt gương. Hẳn cũng bắt đầu hoài nghi tòa cổ lâu trong gương kia thực ra chỉ là một bức tranh mà thôi.

Nếu như huyết động lạnh lẽo quỷ dị cũng không thể làm cho bản thân cảm thấy sợ hãi, thì thời điểm hẳn nằm xuống mặt gương cẩn thận suy nghĩ về cổ lâu trong gương, Bàn Tử đã nhìn thấy thứ khiến cả người hẳn toát ra một cổ lạnh lẽo sờn gai ốc.

Trong gương, Bàn Tử thấy một tòa cổ lâu, mà ở trong một cái hành lang hẳn rõ ràng nhìn thấy đám người Muộn Du Bình cũng Hoắc bà bà bọn họ đang ở trong đó nghỉ ngơi hồi phục. Hẳn thấy ánh sáng đen pin lóe lên trong khe hở hành lang. Điều này thực sự là quỷ dị. Trên đầu Bàn Tử mồ hôi lạnh toát ra chảy thành dòng, dường như mình đang tồn tại ở trong bản ghi chép máu chột đầy quái dị của một tiểu thuyết. Bàn Tử gõ mặt gương, muốn hấp

dẫn sự chú ý của người trong gương, song phía dưới căn bản không phát hiện ra sự hiện hữu của anh.

Nghe đến đó, tôi cũng hoàn toàn mông lung, hỏi ngược lại Bàn Tử: “Cậu đang nói, bọn họ ở trong một mặt gương?”

Bàn Tử gật đầu: “Đúng vậy, vị trí của Trương gia Cổ Lô, là ở trong kia, làm sao có thể như vậy chứ, tôi thậm chí, lại hỏi: “cậu xác định là nhìn thấy? Không phải là ảo giác?”

“Tam Gia, tôi đồ đầu tuy không nhiều bằng ngài, nhưng ở thành Bắc Kinh cũng coi như nhân vật có chút tiếng tăm, là thật hay giả, tôi còn không phân biệt được rõ sao? Chân thực trăm phần trăm, cổ lô kia thực là ở trong một mặt gương, tất cả bọn họ đều ở trên lầu trong gương đó.”

Edit: Bạch Tiểu Bạch
Beta: Tieudieututai

Bàn Tử không dám làm gì với mặt gương kia, đành theo đường cũ trở về. Thế nhưng chuyện cũng không thuận lợi như vậy, hắn theo đường cũ đi mất mấy giờ cũng không tìm thấy cửa ra kia.

Đường hầm kia vốn rất an ổn, nhưng hôm nay lại đi mãi không hết, bất luận Bàn Tử chạy thế nào, kêu to ra sao, trước mặt hắn vĩnh viễn là một đường hầm tối đen.

Lúc ấy Bàn Tử nảy sinh một cảm giác, đường hầm này là vật sống, nó có thể tùy ý thay đổi hình dạng để trêu đùa người ở bên trong nó, có thể hành vi của bọn họ đã chọc giận nó, nó muốn dùng cách này khiến cho bọn họ chết đi trong tuyệt vọng.

Chạy đến khi gần như tuyệt vọng, bỗng nhiên Bàn Tử thấy được cứu tinh. Bàn Tử thấy trên thạch bích của đường hầm phía trước xuất hiện hố sâu mà hắn cho nổ lúc trước.

Hắn nhớ vị trí của hố sâu kia, hắn là nằm ở đầu đường hầm chỗ cửa vào. Đường hầm đúng là đào vào trong núi, mà đoạn vách núi nham thạch này cũng không rắn chắc.

Lúc này Bàn Tử phát huy hết sức lực, đem tất cả thuốc nổ trên người chia làm mười phần, nhất định phải nổ ra một con đường. Hắn đi vào bên trong lỗ sâu khoảng sáu, bảy thước, mặc dù không nổ ra một con đường, nhưng ở giữa nham thạch lộ ra một cái bóng.

Hắn nhớ tới kinh nghiệm lúc bị nhốt trong động, trực tiếp cho nổ phía bên ngoài bề mặt đá, những ảnh người bên trong kia sẽ bị đá đè chết, sau đó đi vào trong cái ngách đá mà bọn chúng vừa hoạt động, một đường bò đi, liên tục hướng phía bên trong bò liên mấy ngày, quả nhiên tìm được đường ra. Nhưng Bàn Tử không nghĩ đến, đường ra nhỏ như vậy. Hắn chen mãi cũng không ra được, đành nằm ở chỗ đó chờ đợi. Đợi bốn ngày, sau đó chúng tôi tới.

Tôi nghe hết lời tự thuật của Bàn Tử, cảm thấy có chút thất bại, hơn nữa từ tận đáy lòng xuất hiện một loại cực đoan, cảm giác vô cùng không thoải mái. Đó là một loại lạnh lẽo, lạnh lẽo cực độ. Tôi biết rõ loại lạnh lẽo này từ đâu sinh ra. Bàn Tử kể lại, bao gồm tất cả các chi tiết đều làm cho tôi có một loại cảm giác đã từng biết đến.

Thực ra, không chỉ là biết đến, thậm chí là thuộc lòng.

Tất cả kinh nghiệm của Bàn Tử ở sơn động này, cùng kinh nghiệm của

chú Ba trong huyết mộ dưới đáy biển quá giống, quả thực là giống nhau như đúc. Năm đó, chú Ba ở dưới đáy biển, cũng tiến vào tình cảnh vô cùng quỷ dị, sau khi chú Ba ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người đều biến mất hết cả, hơn nữa chỗ chú Ba nằm cũng thay đổi. Chú Ba cũng tự mình phát hiện ra hiện tượng kì quái, sau đó một mình thoát ra khỏi chỗ đó.

Trong lòng tôi có chút bối rối, bởi vì tôi có chút để ý tới những đầu mối không rõ ràng này, nhưng dường như có thể khẳng định – bất kể là trong huyết mộ dưới đáy biển, ở Vân Đỉnh Thiên cung hay ngay trong nơi này, phong cách “bẫy rập” rất giống nhau.

Dựa theo những hiểu biết lúc trước, những kỹ thuật này gần như đều xuất phát từ quỷ thủ thần thông Uông Tàng Hải. Năm đó, Uông Tàng Hải là người đầu tiên tu sửa Vân Đỉnh Thiên Cung, sau đó lại tự xây dựng nên cỗ mộ dưới đáy biển cho mình. Cuối cùng, gần như kỹ thuật giống như vậy xuất hiện tại đây.

Trong lòng tôi, có rất nhiều phán đoán vụn vặt, tôi không biết Uông Tàng Hải có phải ngọn nguồn của những kỹ thuật này không. Nếu đúng là vậy, người này thực sự là lợi hại. Nhưng đồng thời cũng có thể thấy bản thân hẳn là một người thợ thủ công thiên phú. Thời điểm hẳn giúp Đông Hạ tu sửa Hoàng Lăng, ông ta đã học tập nhiều kết cấu thiết kế ở tòa hoàng lăng dưới lòng đất kia, sau đó đem dùng lên việc xây dựng cỗ mộ dưới đáy biển.

Editor: An Nhiên

Beta: Snow Rose

Uông Tàng Hải không thể nào sống tới giờ được, kỹ thuật này của ông ta đã được truyền lại cho Trương Gia Nhân hay là truyền lại cho Phong Cách Lôi?

Nói trên phương diện địa lý, Trương Gia Nhân tương truyền là một tộc người huyền bí tới từ vùng Đông Bắc, nơi đó rất gần với vị trí của Vân Đỉnh Thiên Cung, mà Phong Cách Lôi lại xuất hiện ở Quảng Đông, vị trí giáp với Tây Sa.

Có hai khả năng có thể xảy ra ở đây. Thứ nhất là vào năm đó khi Uông Tàng Hải hoạt động ở Đông Hạ, vì có một lần chớp được cơ hội nên đã truyền được những kỹ năng này ra bên ngoài. Một khả năng khác là những kỹ năng này là từ thời điểm Uông Tàng Hải còn đang cho xây dựng mộ táng dưới đáy biển truyền lại trong tay những người dân chài ở vùng duyên hải.

Bản thân tôi thiên về khả năng thứ nhất hơn, Trương Gia Cổ Lâu ở đây đã sử dụng tới những kỹ thuật này cho thấy phải trong cùng một bối cảnh thì mới có thể phù hợp được. Còn về Phong Cách Lôi, tới giờ tất cả những đầu mối mà chúng tôi có được chẳng qua chỉ là bản thiết kế của bọn họ về

Trương Gia Cổ Lâu này. Chúng tôi chỉ phát hiện ra một lượng lớn bản vẽ công trình, cũng không có thêm được bất kỳ bản vẽ cơ quan nào khác, điều này rất khó để nhìn rõ được vấn đề.

Nếu như không thể quay lại được thời điểm đó trước đây, thì cho dù là ai cũng không biết được những ghi chép về lịch sử này có xác thực hay không.

Tôi lại nghĩ tới khả năng xử lý cơ quan vô cùng tốt của Muộn Du Bình, trong lòng nảy sinh đủ mọi liên tưởng kỳ quái. Bàn Tử nói tới đây, trực giác của tôi mách bảo rằng- toàn bộ cơ quan nơi này nhất định có cấu tạo vô cùng hoành tráng. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho ngay cả Muộn Du Bình cũng không thể giải quyết được. Cũng giống như trong phòng di động tại mộ huyết dưới đáy biển năm đó, Muộn Du Bình cũng không thể phát hiện ra được.

Nhưng tôi gần như có thể xác định được, với sự thông minh của Muộn Du Bình thì dù cho hẳn không cảm nhận được bộ phận ngầm đã vận hành, cũng vẫn có thể căn cứ vào những kinh nghiệm đã trải qua trong mộ táng đáy biển kia để phán đoán ra được đại khái tình hình.

Nhưng tại sao khi đó hẳn lại không nói gì chứ?

Muộn Du Bình hành xử luôn có mục đích, đây chính là điều quan trọng nhất khiến tôi nghĩ rằng hẳn thậm chí hoàn toàn có thể đã đoán được đại khái cơ chế vận động của cơ quan. Hẳn nói rằng phải đi ra ngoài huyết động để tìm kiếm, cũng là vì ngay khi thấy huyết động, hẳn đã biết cách phá giải nó thế nào.

Mà Muộn Du Bình không bao giờ thấy chết mà không cứu, hẳn nhất định sẽ trở lại cứu tất cả mọi người, đưa bọn họ vào trong cổ lâu kia. nhưng hẳn chỉ có không mang theo một người duy nhất là Bàn Tử, mà lại đưa Bàn Tử đến một chỗ khác. Làm vậy là có ý gì chứ?

Muộn Du Bình đưa Bàn Tử tới một nơi mà từ đó Bàn Tử có thể thấy được chỗ hẳn, như vậy Bàn Tử sẽ biết được là bọn họ còn sống. Đó là vì muốn Bàn Tử mang tin tức này truyền ra bên ngoài sao?

Làm gì có lý do nào như thế, Bàn Tử truyền tin này ra, chúng tôi nhất định sẽ càng thêm khẩn trương đi cứu bọn họ. nhưng nếu như vậy, Muộn Du Bình cũng sẽ đâu cần phải “nước đôi” thế, chí ít thì hẳn cũng cần để lại một vài ký tự truyền tin.

Tôi nghĩ không ra. những tin tức này khiến tôi cảm thấy, dường như đơn thuần chỉ muốn không để cho Bàn Tử tiến vào cổ lâu kia. Cảm giác này giống như một điềm xấu. Muộn Du Bình không để Bàn Tử tiến vào cổ lâu chỉ có thể vì một nguyên nhân duy nhất đó là hẳn biết được con đường này chỉ một đi không trở lại. Mà Muộn Du Bình lại là người có thân thủ và quyết

đoán như vậy, hẳn đã cho rằng một đi không trở lại, thì tình hình cơ bản là tuyệt đối không có thể xoay chuyển được.

Muộn Du Bình cho rằng bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Nhưng còn Hoắc lão bà và những người khác đều bị đem vào bên trong, chẳng lẽ là Muộn Du Bình nghĩ là Hoắc lão bà và thủ hạ của bà ấy phải chết sao? Hẳn và Hoắc lão bà có nhiều chuyện cũ mà tôi không biết, một lão bà hơn chín mươi tuổi vẫn còn tới nơi đây để lẫn lộn, xem ra trong mỗi người bọn họ đều có một vấn đề riêng lớn tới mức nhất định phải thủ tiêu nó cho bằng được, hơn nữa cho dù phải thiệt hại bao nhiêu mạng người cũng không quan trọng.

Chương thứ 23 (thượng)

Editor: An Nhiên

Beta: Snow Rose

Tối đó khi ăn cơm, Tú Tú liền hỏi tôi giờ phải làm sao. Tôi thầm nhủ đây kỳ thật không phải suy tính của tôi, là trước đó Phan Tử đã dự liệu cho tôi ổn thỏa. Giờ tôi chỉ cần thông báo lại một vài câu là Bao Da sẽ chuẩn bị sẵn sàng, chắc chắn Phan Tử lúc trước đã từng dặn dò qua.

Tuy rằng bảo tôi là Tam Gia nhưng còn lâu lâu nữa Phan Tử mới có thể yên tâm để tôi tự ra quyết định.

Bất luận là chuyện có nguy hiểm tới thế nào, tôi đã bước tới đường này rồi, có chết cũng vẫn phải chấp nhận. Giờ chỉ có thể tiếp tục đi xuống kia, theo như cách nói của Bàn Tử, Phan Tử và Tiểu Hoa vừa bắt đầu sẽ không gặp phải vấn đề lớn nào, đợi xem bọn họ có quay trở về đường hầm kia không, chỉ cần đi ra được thì tất cả mọi chuyện cũng không còn vấn đề gì nữa. Nhưng nếu như bị mắc kẹt trong động khí độc đó thì...

Đêm đó Bàn Tử đã có thể đi lại, tôi vào trong lều xem tình hình hẳn, Bàn Tử chỉ vào bụng mình mà chỉ. Tôi nói với hẳn:

“Giờ đây nếu chúng ta có thể thành công thì bụng của cậu cũng góp công lớn đấy, tôi sẽ trao cờ khen thưởng cho cái bụng của cậu, ghi là “đệ nhất bụng”.”

(Ai bảo Ngô Tà không hài hước, chưa gặp đúng cạ thôi:D)

Bàn Tử đáp: “Tam Gia, ngài đừng nói đùa tôi nữa, bụng dạ thế này lão tử về sau tán gái sẽ gặp phiền toái là cái chắc, cô nào nằm trên bụng tôi chắc sẽ phát hoảng. Tôi phải đi tìm tay xăm trổ nào sửa lại hình hài cho nó mới được, ngài nói tôi có nên sửa thành hình bàn cờ không? Sau này cùng một lúc tôi còn có thể chơi cờ với mấy cô ấy ngay trên bụng mình nữa:D”

“Tôi nghĩ cậu nên bôi đen hết đi, sau đó đính lên vài viên kim cương trên

đó, nói vắn vể một chút thì là bầu trời đêm, như vậy tương đối là thi vị.” tôi đáp

(Cũng hay, ý tưởng cũng độc đáo:D)

“Ý hay! Vẫn là Tam Gia có văn hóa, Bàn Tử đọc ít sách quả là chịu thiệt.” Bàn Tử nói, lại nhìn nhìn ra bên ngoài lều trại, “Chuyện của tôi, các ngài chưa nói cho cô ấy đấy chứ?”

“Chưa nói việc cậu còn muốn đi xuống đó. Cô ấy biết cậu trở lại nên rất vui vẻ. Có điều là không nói cho cô ấy thì cô ấy sẽ chẳng biết chúng ta đang làm gì, cậu đừng tự mình đa tình nữa. Cậu so với tôi còn kém vài tuổi, trâu già ham gặm cỏ non cũng có mức độ thôi.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng Vân Thái, Bàn Tử sờ sờ lên mặt, sau đó lén nhìn qua một cái đáp: “Ngay cả mồ mả người khác lão tử còn dám lấy, cô ấy sao không dám? Tôi nói cho ngài biết, lão tử đây mà đã yêu thực lòng ai thì đừng hòng có người nào cản nổi, không ai có thể đem hành phúc tới cho cô ấy bằng tôi đâu.”

“Cậu thì có thể đem cho cô ấy hạnh phúc gì.” tôi bật cười nói, “Sau này dùng mỡ heo thay thức ăn sao?”

“Lão tử cũng có tay chứ.” Bàn Tử nói.

Tôi nghe Bàn Tử nói vậy, lại nghĩ tới mình, trong lòng vô cùng buồn bã. Hẳn dường như hoàn toàn không nhận ra tôi, tôi cũng chưa nghĩ ra giờ đã phải lúc để nói ra thân phận của mình chưa, vì dù sao trong lòng tôi cũng chưa chắc hoàn toàn chắc chắn về tình hình cụ thể hiện nay. Không biết công khai thân phận có mang tới biến cố gì không nữa.

Vì thế tôi cũng không buồn tranh cãi nữa, chỉ hỏi: “Thân thể cậu đã đỡ chưa?”

“Không phải hơn mười ngày chưa được ngủ thôi sao?” Bàn Tử đáp, “Chỉ cần ngủ đầy một giấc là sẽ không việc gì, tôi thanh niên anh tuấn, đâu có như các ngài, nếm trải bao nhiêu cực khổ, chịu một chút đã xá gì.” Nói xong lại tiếp, “Hơn nữa các người cũng không phải là tôi, cho nên nếu ngài muốn khuyên tôi ở lại thì quên luôn đi, tôi đợi ở đây thì sốt ruột chết mất, là ngài không biết tính tôi.”

Tôi gật đầu, Bàn Tử lại nói: “Thứ bên trong kia không đủ khiến tôi sợ hãi, nhưng con mẹ nó chứ, tòa cổ lâu đó thực sự rất tà môn. Không sợ chậm, chỉ sợ liều lĩnh, cái gì mang được theo thì mang. Chúng ta cần chính là càng nhẹ càng đỡ mệt.”

Lời này Bàn Tử đã nói qua một lần, tôi gật đầu, hẳn lại chỉ chỉ về hướng doanh trại của Cầu Đức Khảo rồi ra hiệu cho tôi tới gần một chút, hẳn nói

thầm với tôi: “Tam Gia, ngài bảo tên nhỏ Bao Da kia tới chỗ lão quỷ bên kia, chúng ta cần lấy thêm mấy khẩu súng, cần bọn hắn giúp một tay.”

Tôi nói: “Tôi thấy là cố gắng không để mình và bọn họ phát sinh quan hệ, đó đều là những kẻ liều mạng cả.”

“Thế chúng ta bỏ mạng thì sao?” Bàn Tử nhỏ một ngụm, “Lời này chắc chắn là do tên Tiểu Hoa kia nói, Tam Gia ngài đừng nghe hắn, hắn là hàng con hát, đương nhiên không thích đánh đánh giết giết rồi. Gia tộc các ngài có kỹ thuật gia truyền và to gan, tôi còn không được như vậy. Tôi nói với ngài thế này, không có súng thì thôi, nếu đã phát hiện là có thì lão tử có phải bán mạng đi cũng quyết sắm lấy vài khẩu, như vậy mới tự tin hết mình được.”

Tôi biết nhiều ý tưởng của Bàn Tử cơ bản là đúng, liền nói với hắn: “Cậu chuẩn bị làm gì vậy?”

Bàn Tử mặc xong quần áo, lau qua mặt nói: “Ngài đừng quan tâm, bảo người ta dẫn tới tới chỗ chỉ huy là được.”

Lát sau tôi thấy Bàn Tử, lúc đó hắn đã ung dung ngồi lau súng, Bao Da mặt mũi bầm dập ngồi cạnh đếm mấy viên đạn, vừa đếm vừa có chút ghen ngào. (:D tội thằng nhỏ vãi) Tôi thầm nhủ Bàn Tử rốt cuộc đã làm gì vậy, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, dự là Bao Da vừa bị Bàn Tử cho ăn quả lừa.:D

Súng thu được tôi cũng không biết tên gì, Bàn Tử nói đó là súng ô tư, là một loại súng tự động cỡ nhỏ, người ta còn đặt cho nó cái biệt danh là “tiểu đinh đang.”

Tôi cầm lên nhìn một chút, quả là rất nặng tay. Súng này theo tôi nhớ thì là thứ mà bà vợ trong “Lời nói dối chân thật” của Schwarzenegger dùng. Tôi hỏi: “Sao lại đặt là tiểu đinh đang?”

Lau xong súng, Bàn Tử vừa nhét đạn vào trong băng vừa nói:

“Tôi thực sự không nghĩ là bọn họ có được thứ hàng như này, chợ đen bây giờ cứ như cái bãi shit ấy. Thứ này phù hợp cận chiến nhất, đặt biệt là sử dụng trong không gian hẹp, lực sát thương cực lớn, mà lại không hao đạn là mấy.”

“Đưa xem nào?” tôi hỏi.

Bàn Tử lập tức quăng cho tôi khẩu súng đó, vừa đưa tay ra đỡ lại thấy càng thêm kỳ quái, nó giống như một khẩu súng lục được gia công lại vậy.”

“Khẩu beretta, súng Italia.” Bàn Tử tiếp, “Có điều hình như bị người ta thay đổi rồi, nhẹ đi rất nhiều. Nếu Tam Gia không chê thì cầm tạm một khẩu mà phòng thân?”

Tôi nhìn nét mặt Bàn Tử nửa như cười nửa như không, giống như đang có chuyện gì giấu diếm, trong lòng bất giác lầy làm lạ. Có điều giờ tôi đang là Tam Gia không thể nào như Ngô Tà ngày trước trực tiếp bắt hắn phải nói ra cho bằng được. Chỉ đành từ bỏ ý định, chú tâm vào khẩu súng trên tay, quả nhiên nó tương đối nhẹ. Bàn Tử lại vứt tôi một cái khăn mặt, bảo tôi mau bọc súng lại.

“Giấu đi nhanh lên, đừng để cho ai thấy, bọn chúng hình như đang tìm đây.”

Tôi dùng khăn mặt phủ lên súng, vài năm trước khi mới nhìn thấy súng tôi hẳn là vô cùng ngạc nhiên, nhưng giờ đây nhìn thấy nó cũng chẳng khác gì gặp lại lão bằng hữu vậy. Tôi ngắm nghía, súng này cũng rất được. Bàn Tử liền lên đạn rầm rắc một tiếng, sau đó lại tháo ra, rồi nhét vào trong ba lô của mình, nói:

“Giờ thì buổi tối lão tử có thể ngủ ngon một giấc rồi.” Sau đó ôm lấy cái bọc trong tay mình hôn đánh chụt một cái.

Tôi nhìn ánh mắt Bàn Tử, phát hiện ra khi nói những lời này hẳn vô cùng nghiêm túc, không khỏi trong lòng lặng đi. Hắn dùng ánh mắt dứt khoát và thái độ “có điều giấu diếm” đó khiến tâm trạng tôi thực sự rất khó chịu.

Tôi hi vọng tin tức hắn giấu diếm chỉ là những điều không xác thực như từng xảy ra trước kia và cũng không ảnh hưởng gì tới mọi chuyện. Tôi còn muốn trò chuyện thêm với hắn một lát nữa, đặc biệt là muốn hỏi chi tiết hơn về chuyện xảy ra trong hầm kia. Đột nhiên bên ngoài trại vang lên những tiếng âm âm, hình như là có cái gì đó vừa phát nổ.

Bàn Tử vẫn phản ứng mau lẹ hơn tôi, lập tức lao ngay ra ngoài, bốn phía ai ai cũng nghe thấy tiếng động đó, mọi người cùng hướng mắt về phía phát ra âm thanh. Chợt nghe tiếp theo là tiếng súng đạn rền vang truyền từ doanh trại của Cầu Đức Khảo tới.

Tôi nhìn Bàn Tử: “Cậu làm sao?”

“Tất nhiên không phải, Bàn Gia tôi trộm súng chứ không đánh lén”

“Đi! Đi xem!” Bao Da hiểu động đã chuẩn bị lao ra ngoài.

Tôi thấy tình hình bên kia không ổn, chạy khỏi lều ra hiệu cho những người khác nhanh chóng thu thập trang thiết bị, đem những thứ gì mang theo được thì mang hết. Sau đó cúi người cũng Bàn Tử lần mò đi về phía bên kia.

Còn chưa tới nơi, bên kia gần như đang đánh giặc vậy, đâu đâu cũng có tiếng súng, trong đêm ánh đèn quang từ họng súng lóe lên chẳng khác gì chiến trường.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử mắng, “Không phải là lính biên phòng bao vây

truy quét đây chứ?”

Bao Da nói: “Béo ca, anh xem, không phải là đang bắn nhau, chỉ có người bắn đi không có kẻ đánh trả, lại không có đích nữa.”

“Không phải là không nhắm vào đích.” Bàn Tử nói, “Bàn gia tôi mười tuổi đã được sờ vào súng, sao còn không biết chứ? Những súng ở đây đều dùng ở cự ly ngắn, đằng kia hẳn là có thứ gì đó đang tập kích bọn họ.”

“Là cái gì mới được?”

“Ai biết được. Nhưng nó từ trong hồ tới.” Tôi nói rồi chỉ lên trên cây, trên cây có một tay súng bắn tỉa, hiện tại tất cả súng đạn đều chĩa xuống hồ kia, mỗi lúc một dồn dập.

Bàn Tử cũng nâng súng lên rồi bước tới sát bên hồ, tôi cũng theo qua, hẳn đổi mắt nhìn ra xa, nhưng chỉ thấy một khoảng tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Vừa định đi qua thì trong doanh địa của chúng tôi bỗng vang lên một tiếng kêu đầy kinh hãi.

Chúng tôi lập tức quay người trở lại, ba bước chạy làm một, vài giây sau liền nhìn thấy từ trong nước bên cạnh doanh địa chúng tôi có vài con linh miêu ngoi lên, hùng hồ mà nhào tới.

Bàn Tử tốc độ như con thoi, lập tức bắn cho một con linh miêu bật lại trong hồ.

Ngay lập tức tôi chạy lên, quơ tay vào đồng lửa rút ra một thanh củi đang cháy, hướng về phía Ách Tỹ và Tú Tú hai người bọn họ đang kêu thất thanh mà ném tới.

Một con linh miêu khác bị củi lửa bức lui lại, tôi lao tới bảo vệ hai cô, nhìn chỗ vành tai của bọn chúng liền phát hiện chính xác đó là mấy con linh miêu lần trước quay lại tấn công. Bàn Tử dùng “tiểu đinh đang” rất thuận tay, hai nháy đã đánh bay hai con. Loại súng này lúc chiến đấu đúng là một vũ khí sát thủ.

Tú Tú và Ách Tỹ bị dọa sợ kinh khủng khiếp, hai người ôm chặt lấy nhau. Tôi bảo các cô tùm vào sau lưng, Bàn Tử và Bao Da cùng đứng vây quanh. Trong tích tắc đó dưới hồ lại thêm hai ba con nữa xông lên, Bàn Tử hô một tiếng:

“Tam giác phòng ngự!”

Tôi không biết là có ý gì, chỉ biết cố gắng chắn cho Ách Tỹ, một tay trở ra sau rút khẩu súng ra nhắm thẳng một nỏ liền ba phát. Súng này tôi đã từng được lĩnh giáo rồi, vì mục tiêu kia di chuyển nên một phát sẽ không trúng, sau khi nỏ liền ba phát, nó gần như đã nhảy tới trước mặt tôi. Tôi ngược lại không hề sợ hãi, nhiều năm tôi luyện đã cho tôi kỹ năng bắn súng rất tiến bộ,

nhưng thật ra ý chí đã chết lặng đi không ít, bất giác lại giơ tay lên ngăn cản.

Trong giây lát đó, sau lưng tôi bỗng dung trống không, rồi lại thấy Ách Tỷ lao ra chắn ngay trước mặt mình. Tôi thầ cả kinh, trong lòng gào lên sao có thể cầu huyết đến vậy được, tiếp đến Bàn Tử chộp lấy tay tôi, vung một đường từ dưới đi lên, hét lớn:

“Fire in the hole!!!!!!!”

Viên đạn trong súng của tôi găm lên rồi xẹt qua dưới nách Ách Tỷ, găm trúng vào con linh miêu gần như cùng lúc nó đang nhắm vào giữa cổ cô ấy mà cản. Con linh miêu bị giật ngược về phía sau, gục xuống đất rồi lao vào rừng chạy trốn.

Tôi giơ tay lên định bắn, Bàn Tử lập tức giữ lấy cò súng của tôi: “Tam Gia, a di đà phật”

Vừa dứt lời, đột nhiên từ trong rừng lại vang lên một tiếng ầm rất lớn, ánh lửa ngút trời, không biết là thứ gì lại vừa phát nổ.

Editor: An Nhiên
Beta: Phương Anh

Vụ bạo phá vừa rồi vô cùng khủng khiếp, một cột lửa rất lớn cháy ngùn ngụt phóng lên màn trời đêm. Lửa bốc rất cao, không biết có bao nhiêu thứ bị đánh văng lên không trung, mang theo tàn lửa bay tứ phía.

“Đúng là xăng rồi, nổ máy phát điện đây!” Bàn Tử nói, “Lần này bọn người kia thảm rồi!”

“Sao lại nổ tới mức như vậy?” Bao Da cầm xéng, “Lũ mèo lớn đó đâu có khả năng cắn nổ máy phát điện được chứ.”

Vừa dứt lời thì bên kia lại thêm vài tiếng nổ lớn vang lên, thanh âm nhỏ dần nhưng vẫn khiến cho phe lão già kia người ngã ngựa đổ (ý là bị thua thảm hại).

Bàn Tử sắc mặt tái nhợt, quay mặt nhìn về một hướng khác, đó là phía cánh rừng bên trái doanh địa của Cầu Đức Khảo:

“Không đúng, cái đêch, vừa rồi là...”

“Là gì?”

“Không thể nào chứ? Kia là tiếng pháo cối.” Bàn Tử nói.

“Pháo cối?” Tôi kinh ngạc hỏi, “Có người dùng pháo cối tấn công bọn họ sao?” Chẳng lẽ đúng thật là quân đội tới đây? Không thể nào, cho dù chỉ có một đội cảnh binh thì cũng lắm là dùng tới súng tự động. Đối phó với những người như chúng tôi dùng súng là đủ, dùng tới cả pháo cối thì không phải quá coi trọng chúng tôi rồi.

Bàn Tử cũng làm ra vẻ khó tin, lại lắng tai lên nghe ngóng tình hình, hy vọng nghe thêm được động tĩnh tiếp theo.

Tôi nhìn về bên phe Cầu Đức Khảo, hình như không còn tiếng nổ nữa, đợt tấn công có vẻ cũng xong rồi. Trừ chỗ hố lửa do nổ vừa rồi ra thì những nơi khác hoàn toàn yên tĩnh, như kiểu tất cả đã bị nổ chết hết.

Bàn Tử nghe được một lúc đột nhiên mắng to, quay đầu nhìn về phía lửa trại đằng sau, gào lên:

“Bao Da, dập lửa đi!”

Còn chưa nói xong, trong bóng đêm lại ánh lên một điểm lửa nhỏ, tiếp theo có tiếng pháo rất nhỏ vang lên, Bàn Tử lập tức hét:

“Nằm úp xuống!”

Tôi kéo Ách Tỷ và Tú Tú lại bãi đá rồi nằm úp lên chắn cho bọn họ, phía

sau nổ âm một tiếng, lỗ tai của tôi cũng ù đi, thân thể vì chấn động mà văng xa vài thước, một luồng khí nóng tràn tới bàn chân tôi rồi trùm lên toàn thân. Tất cả đá trên bãi đều bị pháo nổ cho nát vụn rơi như mưa xuống đầu.

Chờ tới khi toàn bộ đá rơi hết, Bàn Tử mới chửi lên một tiếng, quay đầu lại nhìn đồng lửa của chúng tôi bị nổ cho bay mất, bốn phía chỉ còn vương vãi đầy tàn lửa linh tinh.

“Chiến thuật đánh du kích, trước dùng dã thú lừa người tới cạnh đồng lửa, sau đó dùng pháo cối tấn công lửa trại.” Bàn Tử phân tích.

“Cái này cậu cũng biết sao?” Tôi hỏi.

Bàn Tử đáp: “Tam Gia à, ngài không tự hiểu được sao, mà từ lúc nào ngài lại trở nên giống ông cháu quý hóa của ngài tới vậy, chiến thuật này chỉ dùng mắt thường cũng biết được ngay mà.”

Trong lòng tôi thầm mắng, hắn vẫn tiếp tục nói: “Có điều đối phương chỉ có một người.”

“Dựa vào đâu mà biết được?” Tú Tú mặt đầy tro bụi hỏi.

“Chúng ta còn sống đó cũng đủ để chứng minh rồi. Chiến thuật này nếu người kia dùng tới pháo cối để tấn công chúng ta đầu tiên thì chắc chắn chúng ta tiêu sạch rồi. Người này chính là một cao thủ, hắn lại có lợi thế rất mạnh đối với khoảng cách. Chúng ta trăm ngàn lần không được thò đầu ra, nếu không còn phải ăn pháo tiếp.”

“Vậy bọn đen người đi.” Bao Da nói

Tôi lắc đầu: “Người bên phe Cầu Đúc Khảo kia chắc chắn cũng cùng tình hình với chúng ta, bọn họ cũng sẽ bọn đen người, nếu chúng ta vô tình chạm mặt nhau chắc sẽ có sát thương, giờ chỉ có thể yên lặng theo dõi biến động thôi.”

Vừa nói xong, trong rừng phía trước lại có một ánh lửa bùng lên cùng với đó là tiếng pháo nổ âm âm.

Editor: An Nhiên

Beta: Phương Anh

Tất cả mọi người bọn tôi đều theo phản xạ có điều kiện mà cúi đầu xuống, tôi thậm chí gào lên thế quái nào còn muốn nổ nữa sao? Chợt nghe thấy trong không trung có tiếng rít rất nhỏ, đạn pháo hình như là đang bay về phía chúng tôi.

Chẳng lẽ hắn vẫn còn định cho chỗ này nổ tiếp? Trong lòng tôi mắng to một tiếng. Nhưng lần này tiếng nổ không phải ở ngay bên cạnh chúng tôi mà thật ra là cách chúng tôi đại khái hơn vài trăm thước bên trong rừng kia.

Cách còn xa nên chân động không mạnh lắm, nhưng bên kia lập tức bùng cháy dữ dội.

Tôi và Bàn Tử cùng nhìn về phía đó, Bàn Tử hỏi tôi:

“Ồ đó có cái gì?”

Tôi nhìn, gần như trong giây lát lại có một quả pháo cối nữa bị đánh tới cùng một chỗ đó.

Tôi lập tức biết nơi đối phương công kích tới kia là nơi nào, thôi tiêu rồi.

“Khe đá!” Tôi kêu lên, “Hắn muốn cho nổ cái khe đá kia!”

“Khe á?”

“Mau kéo người bên trong ra khỏi khe đá đi!” Tôi vừa mắng vừa lao lên, bị biết bao nhiêu bụi cây quấn vào chân nhưng vẫn cố chạy một mạch vào trong rừng, tới bên cạnh sơn thể, chỉ biết mọi chuyện đã hoàn toàn hỏng rồi. Tất cả đá núi trên sườn bên kia đều đã bị tạc sụp xuống, khe đá kia cũng bị chôn bên dưới lớp đất đá. Người canh giữ ở bên trên miệng khe đá chắc cũng lành ít dữ nhiều. Rất có khả năng còn bị đè ở bên dưới, còn Tiểu Hoa và Phan Tử thì không thể đi ra từ đường này nữa rồi.

Tôi xông lên trước, thử di chuyển vài khối đá vụn, sau đó Bàn Tử phải chạy tới kéo tôi trở về, vì gần như là cùng lúc đó lại có thêm một quả đạn pháo nữa rơi xuống trên vách núi, nổ ra đầy trời mưa đá vụn.

Trong ánh lửa tôi thấy xa xa trên triền núi có một người đang đứng.

Tôi nhìn không ra được hình dạng người đó, nhưng tôi nhận ra cái bóng kia, hẳn không hề có bả vai.

Bao Da và Bàn Tử muốn lao tới vây quét hắn, nhưng tôi ngăn cản bọn họ, cái bóng kia nhanh chóng xoay người, biến mất trong chớp mắt vào cánh rừng.

Trận tập kích đêm nay tất cả mọi người đều bị tổn thất trầm trọng. Tôi trở mắt nhìn hơn mười phát đạn pháo nã chuẩn xác trên vách núi, khiến cho khe đá bị phá hủy hoàn toàn.

Đạn pháo đó cũng không phải từ cùng một phương hướng phóng ra, rõ ràng là người bắn luôn luôn di chuyển, nhưng đối với hắn thì nói này rất quen thuộc, ban đêm tối tăm như vậy mà hắn vẫn có thể từ bất cứ vị trí nào cũng có thể bắn pháo một cách chuẩn xác, nhằm trúng vào khe đá kia.

Tôi đã đem chuyện mình nhìn thấy quái nhân không vai ở ba nãi kia nói thẳng ra, Bàn Tử lại không hề có hứng thú. Hắn chỉ nhìn lên bụng mình, chắc chắn là đang vô cùng phẫn nộ.

Ngay từ đầu tôi chỉ mơ hồ nghĩ được rằng hắn nhất định chỉ muốn phóng

hỏa trang bị của chúng tôi, nhưng giờ thì xem ra là có nguyên nhân thật. Hẳn chắc chắn là biết được rất nhiều tin tức, nếu có thời gian, tôi nhất định phải nghĩ cách bắt bằng được hẳn lại.

Hừng đông sau, chúng tôi chỉnh đốn lại bản thân, thăm dò bên doanh địa của Cầu Đức Khảo thì phát hiện bọn họ so với chúng tôi còn thảm hại hơn - chết mất bảy người, phần lớn vẫn là người một nhà bắn loạn mà chết, người bị thương vô số kể, dường như ai ai cũng bị thương hết.

Linh miêu là từ trong mặt hồ ngoi lên, tôi cùng Cầu Đức Khảo đều đặt trạm canh gác quay về hướng cách rừng, thật không ngờ là lại bị đánh lén từ trong hồ. Sau chúng lại còn có vũ khí hạng nặng như vậy nữa, hiển nhiên là ai cũng phải khốn đốn.

Lũ linh miêu kia dường như là đã trải qua huấn luyện, người tấn công bọn tôi lại có thể khống chế hành động của những con động vật đó sao? Điều đó chúng tôi cũng chưa nghĩ tới, khiến tôi đau đầu hiện nay chính là khe đá kia đã bị chặn, chưa nói tới người không cứu được, Tiểu Hoa và Phan Tử cũng sẽ chẳng về nổi.

“Sao bây giờ?”

Đầu óc tôi chất đầy vấn đề này, tất cả mọi người nhìn tôi, tôi phải nghĩ ra một đáp án, nếu không tôi chỉ có thể nói: chúng ta ai về nhà đấy thôi.

Có điều là không thể về nhà được! Tôi giữ lại được một Bàn Tử lại mất đi một Phan Tử và Tiểu Hoa sao, giao dịch như vậy là bất hợp lý. Như vậy tôi còn lỗ vốn.

Bàn Tử vô cùng chán nản, vì những vết khắc trên bụng hẳn cũng mất đi giá trị sử dụng, chúng tôi ngồi trên tảng đá, lặng lẽ nuốt chút đồ ăn vẫn còn nồng mùi thuốc súng. Tú Tú nói:

“Tam Gia, ngài phải nghĩ ra biện pháp gì đi.”

Tôi thở dài, biết mình chỉ còn duy nhất một lựa chọn, liền nói với bọn họ, kế hoạch không thay đổi, nhưng hiện tại chúng ta phải thay đổi lộ trình, khe đá bốn phía xung quanh đây đều thông suốt, có lẽ chúng ta sẽ tìm được lối vào khác.”

Bàn Tử lắc đầu: “không thể nào đâu, chúng ta không còn nhiều thời gian như vậy. Hiện giờ biện pháp duy nhất chính là chúng ta quay lại đường cũ, đi vào trong cái vách kỳ quái đó mà thôi.”

Chỉ có thể đi vào bằng đường cũ, tuy rằng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng so với ngồi ở đây mà đào từng tảng đá thì việc đó tiết kiệm thời gian hơn.

Editor: Sonkuku
Beta: Yang Mi

Bàn Tử xách hai khẩu súng trường lên dẫn đường, tôi không cảm thấy ngạc nhiên mà cùng mọi người lập tức xuất phát.

Đi bộ qua những ngọn núi thế này so với đi bộ ở đồng bằng tốn sức hơn rất nhiều. Nhưng rất may là Bàn Tử đã biết đường, chúng tôi đi khá nhanh, thậm chí tôi còn không có cơ hội để nói chuyện với Bàn Tử về chiếc mặt nạ này. Mẹ kiếp! Điều này khiến tôi thực khó chịu.

Trông Bàn Tử khá vội vã, giống như là đang vô cùng lo lắng vậy mặc dù hai chúng tôi đã bàn bạc về đường đi, nó không đáng ngại lắm. Tôi thoáng nghĩ liệu tên mập chết toi này có giấu “Tam Gia” điều gì không???

Tôi không dám hỏi! Thay vào đó, tôi tập trung ánh mắt về phía sườn núi bên kia hồ, nơi mà tôi chưa từng đặt chân.

Bà Tử dẫn mọi người đi xuống chân đồi, hấn bảo rằng có một lối đi tắt dưới đó. Cỏ dưới này cao quá cả đầu người, tôi không mong mọi người sẽ phải lao qua thảm cỏ này để xuống dưới kia, nó gần như là điều không thể! – tôi nghĩ. Nhưng Bàn Tử đã dừng lại, lật một đám cỏ lên, cuộn chúng lại – bên dưới là một lối đi ngầm.

“Thủ hạ của tôi đã tìm thấy nó! Đây là một địa đạo cổ, đi vào bên trong thung lũng đầy những cây cổ thụ khổng lồ kia, nó làm từ gỗ nhưng đã qua rất nhiều năm rồi nên cỏ mọc rất nhiều. Đoạn đầu khá dễ di chuyển, cỏ mọc khá dày nhưng xa hơn đường sẽ dễ đi hơn vì cỏ không còn phát triển mạnh như ngoài này nữa. Cuối cùng sẽ là lối ra.”

Nhờ ánh mặt trời mà tôi có thể trông thấy ở phía xa kia, trên mặt đất đầy những sỏi lớn nhỏ, chưa thể biết chắc được có dễ di chuyển không nhưng còn tốt hơn chán so với việc treo mình trên vách đá kia.

“Từ đây đi vào trong hơn mười thước, chúng ta sẽ đi theo dấu hiệu mà tôi để lại, đi tiếp mọi người sẽ đến gần lối đi cách một cái cây không xa” – Bàn Tử miêu tả – “đoạn đường sau đó rất ẩm ướt vì thế mình hãy nghỉ ngơi tại đây, chúng ta sẽ không dừng lại trước lối vào mà sẽ nghỉ ngơi tiếp sau khi vào trong”

Mọi người tới tập ngồi xuống, Bàn Tử nhìn tôi chớp chớp mắt: “Tam Gia à, ngài ra kia nói chuyện với tôi một lát được không.” Tôi và Bàn Tử tiến vào một góc khuất, chỗ có phiến đá lớn chắn ngang ngăn cách, hai người bước ra mặt bên kia, Bàn Tử liền ngồi thụp xuống.

Tôi không biết là hấn đang muốn làm gì, cũng đành ngồi xuống theo. Bàn

Tử lập tức nhéo lên mặt tôi, nhéo mấy cái liền, đau tới mức tôi suýt thì chảy nước mắt.

“Làm gì ấy vậy?”

“Thiên Chân à, mặt cậu bình thường nhìn cũng có đến lỗi nào, hà tất phải giả trang thành chú ba nhà cậu như thế?” Bàn Tử nhẹ giọng hỏi.

Tôi cả kinh: “sao anh nhìn ra được?”

“Chỉ cần nhìn cái dáng người còi cọ của cậu, người khác đoán không ra được chứ tôi thì chả nhẽ cũng thế?” Bàn Tử nói, “cậu cho rằng lúc hai ta nói chuyện tôi lơ mơ thật đấy chắc? Lão tử nhìn phát ra ngay chuyện là thế nào rồi.”

“Vậy sao anh không nói sớm, tôi tìm mãi không có cơ hội để nói cho anh biết”. Tôi nói, tiếp đó tôi đem hết kế hoạch mà Tiêu Hoa đã vạch ra thuật lại cho Bàn Tử nghe một lượt.

Edit: Bạch Tiểu Bạch

Beta: tieudieututai

“Thế quái nào, cậu không nói với tôi, tôi lại không biết cậu có kế hoạch gì, dĩ nhiên là không dám không phối hợp với cậu. Hơn nữa cậu không biết, vị bác sĩ kia đối với chú Ba nhà cậu có ý gì đi? Làm như chiếu cố tôi quả thực đem tôi thành người thụ động rồi, không có chuyện gì cũng hướng tôi nói chuyện, lão tử ở đây nửa mê nửa tỉnh, sắp bị cô ta phiền chết.”

Bàn Tử nhìn bên kia một chút. “Cậu biết cô ta nói gì không? Mẹ nó, cũng quá buồn nôn rồi, lão tử coi như là chua xót đến cùng cực rồi, nhưng cô ta yêu say đắm chú Ba nhà cậu, khiến chua xót của tôi coi như không có. Nếu không phải tôi thực sự quá mệt mỏi, nghe cô ta nói còn có thể ngủ được, tôi chỉ hận không thể chạy đến bóp chết cô ta cho rồi. Cô ta nói, cô ta thấy cậu thay đổi. Tôi cũng vậy không biết có chuyện gì, trước tiên chỉ có thể như thế.”

Tôi nghe xong, trong lòng cũng có chút buông lỏng, vừa định lên tiếng, hần liền khoát tay ngăn lại: “Nhiều lời vô ích, chỉ cần tôi với cậu biết cậu là ai là được. Tôi hỏi cậu một việc, cậu phải trả lời tôi.”

“Hoa nhi gia kia, cậu tin hần sao?”

Lòng tôi tự hỏi hần hỏi cái này để làm gì, liền gật đầu: “Hần giúp tôi rất nhiều, tôi thấy hần tin được.”

“Cậu điều tra lai lịch của hần rồi à? Hần thực sự là con cháu Hoa gia?”

“Tôi khẳng định, sao thế?”

“Cậu nhìn thấy hình của Lão Cửu Môn rồi?”

Tôi lắc đầu, chuyện này tôi thực sự không biết, liền nói: “Cậu nói thẳng đi, rốt cuộc cậu nghi cái gì?”

Bàn Tử dừng một chút mới nói: “không có gì, có lẽ tôi quá đa nghi thôi. Tôi chỉ là cảm thấy người này đưa ra chủ ý loại này cho cậu, không đáng tin”

Tôi nhìn bộ dạng Bàn Tử không phải là nói đùa: “Nhưng lúc ấy quả thực cũng không còn biện pháp nào khác, nếu không làm thế tôi cũng không thể nào tới đây cứu anh”

“Có một số khó khăn, chưa chắc đã khó giống như lời người ta nói.” Bàn Tử nói, nhưng ngay sau đó lại khoát tay: “Thế nhưng vẫn phải cảm ơn hẳn, chuyện này tôi không hỏi thêm nữa. Chúng ta không có thời gian suy tính nhiều như vậy, trước tiên đem tất cả mọi chuyện làm gọn gàng rồi nói sau.”

Tôi nghĩ muốn nói lên lo lắng của mình, lại hỏi: “tình hình của bọn người Muộn Du Bình cậu không có gạt tôi đi? Tôi vẫn nghĩ cậu chưa nói thật.”

Bàn tử vỗ vai tôi nói: “Bàn gia tôi muốn hại cậu thì đã sớm hại rồi, cần gì đợi đến hôm nay.” Như vậy là sự thật, nhưng bàn tử gạt tôi cũng không phải chỉ một hai lần. Tôi nói: “Cậu không hại tôi, không có nghĩa cậu sẽ không bôn cợt tôi.”

“Thiên Chân, cậu không hiểu.” Bàn Tử chỉ chỉ phía sau “Cậu tin tưởng mọi người, đối xử với họ xuất phát từ nội tâm, tôi không giống với cậu, những người đằng sau kia, tôi một chút cũng không tin.”

“Cái đó với tin tưởng hay không tin tưởng có liên quan gì?”

“Rất liên quan là đằng khác.” Bàn tử nói “Thứ tôi nhìn thấy trong gương nhiều hơn rất nhiều so với nói với bọn cậu, nhưng hiện giờ tôi không thể nói. Cậu phải tìm cơ hội ở riêng cùng tôi lâu một chút.”

Tôi nhìn phía sau, liền phát hiện Bao Da cùng Ách Tỷ đều nhìn về phía này, dường như hơi tò mò.

“Thấy không?” Bàn Tử nói “Người ở đây, ai cũng không tin tưởng người khác, đều chăm chăm nhìn đối phương.”

Tôi bị Bàn Tử nói đến không thoải mái, Bàn Tử tiếp tục nói: “Vốn là tôi cũng không muốn vạch trần cậu, thế nhưng, chúng ta đi chính là con đường này, không phải là chui trong khe, tôi phải nói cho cậu hiểu, từ lúc bắt đầu tiến vào ngọn núi này, phát sinh bất cứ chuyện gì cậu cũng không cần thấy lạ.”

Edit: Bạch Tiểu Bạch

Beta: tieudieututai

Bàn Tử nói xong cũng đứng dậy đi về còn vừa đi vừa nói thầm gì đó, làm ra vẻ nói chuyện với tôi vui vẻ lắm, tôi chỉ cần phối hợp với hắn là ra vẻ mặt bất đắc dĩ là được. Một đường đi về, chỉ thấy bọn họ đang nói chuyện thời tiết, Tú Tú chờ tôi ngồi xuống liền nhẹ giọng hỏi Bàn Tử cùng tôi nói chuyện gì. Tôi chỉ nói giờ không tiện kê, đuổi cô ta sang chỗ khác.

Sau khi ngồi xuống trong lòng tôi liền buồn lửng không ít. Nghĩ tới mấy vấn đề Bàn Tử nói vừa rồi, tôi còn cảm thấy có chút khác thường, nhưng nghĩ như thế nào cũng thấy Bàn Tử không giống gạt người.

Không phải nói Bàn Tử không tốt khắp nơi gạt người, mà tôi với việc nói dối rất nhạy cảm. Chú ba gạt tôi rất lâu, thật ra tôi có thể cảm giác được, nhưng mỗi lần tôi đưa ra phán đoán đều tự gạt mình rằng đã quá đa nghi. Nhưng lần này giác quan thứ sáu của tôi cảm thấy Bàn Tử không phải nói dối.

Tôi nhớ đến biểu hiện lúc trước của Bàn Tử, quyết định không thèm nghĩ nhiều nữa. Bàn Tử nói đúng, nếu hắn muốn hại tôi thì đã hại từ lâu rồi.

Chẳng qua, ánh mắt của Bao Da cũng có chút kì quái, nhìn tôi hỏi: “Hai người đã làm gì?”

“Xem tình hình phía trước một chút.” Tôi trả lời.

“Thấy thần thần bí bí như vậy, Tam gia, có việc gì ngài không thể gạt chúng tôi.”

Bao Da oán giận nói. Tôi thấy tình huống này lập tức nháy mắt cho Tú Tú ra hiệu, muốn cô ta chuyển đề tài. Tôi hỏi Tú Tú: “Mọi người đang tán gẫu cái gì?”

Tú Tú biết dụng ý của tôi, lập tức nói: “Chúng tôi đang nói chuyện Lão Cửu Môn. Nghe nói khi quân đội tràn vào Trường Sa, chỗ nào cũng có người trong bộ đội, còn có dân chạy nạn trốn khắp nơi.”

“Lúc ấy rất nhiều quan lại quyền quý ở kinh thành cũng có thể hát mấy câu kinh kịch, vì vậy sau khi quân đội thành lập nước Trung Hoa mới ở Bắc Kinh, cuối cùng con hát không còn đường sinh nhai. Chuyện cũ năm xưa cũng là được nhắc lại lúc chuyện phiếm, thế nhưng may nhờ sau này Nhị gia suy bại, nếu không ở loại thời đại bây giờ, bọn họ không biết nên giả trang thành cái gì. Hiện tại lòng người xa cách, phòng người ngoài thì ít, ngược lại người mình lại thành mối họa lớn trong lòng.”

Bao Da dường như có chút thích Tú Tú, Tú Tú vừa nói, liền kéo đi sự chú

ý của hắn. Tú Tú nói về hai anh trai mình. Dọc đường đi, nghe Tú Tú nói đến hai người kia cũng coi như là hai công tử nổi tiếng đất Bắc Kinh cũng không đặc biệt xuất sắc. Hai người đó đối với việc Hoắc bà bà thưởng thức Tiểu Hoa đã sớm có bất mãn trong lòng, ân oán khúc mắc giữa bọn họ có thể tích lũy từ khi còn nhỏ. Tôi không có cách nào nói chen vào, liền để cho cô nàng nói nhiều lời một chút.

Bàn Tử ngồi xuống ném thêm mấy nhánh cây vào đồng lửa, nói: “Loại Kim phán thế gia này cùng nhân duyên đề tiêu trong truyện xưa, lão tử không có gì hứng thú, có tồn tại tình yêu trong lão cửu môn hay không chúng ta đều không biết, đem ra nói một chút. Nghe nói Nhị gia các người thủ tiết sau đó lại khá phong lưu, lưu luyến nơi bướm hoa, trong đó có một người yêu dường như rất tinh thông đồ sứ, tự tay vẽ hoa văn lên đồ sứ Thanh Hoa, người ta gọi là “Tiểu Thanh Hoa”, có chuyện này hay không?”

“Tiểu Thanh Hoa bây giờ vẫn còn, anh có muốn đi xem một chút không? Hiện tại đang ở viện dưỡng lão.” Tú Tú nói, “Vẽ hoa văn lên đồ sứ Thanh hoa, chỉ là dạng con nít, chính là bị đập nát cái chủng loại kia...” Tôi uống một ngụm trà rồi nói: “Tổ tiên bạn cũ, miệng cô tích chút đức đi. Nữ nhân trong xã hội cũ phần lớn có thân thể đáng thương, Tiểu thanh hoa này, chưa chắc đã là cô ấy muốn làm.”

Bao Da rất không đồng ý, nhưng không muốn nói tiếp chuyện vừa rồi, liền hướng Bàn Tử nói: “Anh có suy nghĩ gì nói ra để còn lường trước, chúng ta làm sao đưa người ra được, chi bằng anh nói thêm đi.”

“Nói nhảm, lão tử đáp ứng vân thái [đám mây], bây giờ làm người nghiêm túc, các người đẳng cấp thú vị như vậy, đều là đối tượng không thể đắc tội.”

Bàn Tử xoay người đem cái mũ che ở trên mặt: “Muộn rồi, Bàn Gia ta buồn ngủ, ta ngủ trước, ba người các ngươi cứ tiếp tục trò chuyện.”

Tôi nhìn trăng sáng, địa thế nơi này rất đặc biệt, thanh ngang trên nóc chặn lại phần lớn ánh trăng, chỉ để một vệt sáng mờ mờ, nếu không phải một đoạn thanh ngang trên đầu bị hỏng một rãnh sâu, sợ rằng nơi này một tia ánh trăng cũng không chiếu vào được.

Cái rãnh bí mật này, không phải người xây dựng Trương gia cổ lâu năm đó che lại, mà là người dân Cô Dao ở Lĩnh Nam quốc. Hiện nhiên nơi núi sâu này rất lâu trước đây đã có nhiều hoạt động thần bí, chẳng qua là không biết người dân Cô

Dao xây cái rãnh bí mật này trong núi có mục đích gì, cùng lựa chọn của Trương gia lâu không nhất thiết có liên hệ.

Mọi người đều muốn chợp mắt một lát, liền chia nhau nằm xuống. Tôi vừa định nhắm mắt, bỗng nhiên thấy Bàn Tử ngồi dậy một chút, đi đến bên

đầm nước. Tôi biết rõ chuyện này, cho nên cầm mũ úp xuống đắp lên mặt, rất nhanh đã ngủ say, tính toán một lúc sau sẽ tỉnh dậy.

Ở đây đã hình thành nên đồng hồ sinh học rất chính xác, miễn là trước khi đi ngủ tự nhắc nhở bản thân đây chỉ là nghỉ ngơi tạm thời, tôi nhất định có thể tỉnh lại đúng lúc. Quả nhiên một lúc sau tôi đã tỉnh. Trên mặt đang đắp cái mũ, bên trong tản ra mùi dầu gội, tôi thấy thực may mắn khi ở nơi hoang vu này vẫn có thể ngửi thấy hương vị của thành phố này.

Tôi thở ra một hơi, mấy ngày nay trong lòng tôi lại nghĩ đến chuyện đi Lỗ Vương Cung và Vân Đỉnh Thiên Cung trước kia, khi đó tôi là người chuyên phá hư sĩ khí của đội ngũ, luôn luôn đợi Phan Tử đá mới có thể tỉnh lại. Hôm nay tôi đã không có quyền đó nữa, tôi đã trở thành chú ba, những người khác đều nhìn vào tôi. Tôi nhanh chóng đem mũ lấy xuống, định ngồi dậy, dưới tay lại phát hiện cái mũ để trên mặt đã ướt nhẹp còn rất nhờn.

Tôi cả kinh, lập tức đẩy vật kia ra ngồi dậy, nhưng ngay sau đó nhận thấy có chỗ không đúng – đồng lửa chiếu sáng toàn bộ khu vực, đến gần dọc theo mép rãnh bí mật đều có nước nhỏ giọt xuống. Tôi cho rằng trời đang mưa, nhưng ngẩng đầu lên mới phát hiện, nước không phải từ trên trời rơi xuống mà từ tầng đá bên trên rơi xuống. Tôi đang ngồi ở một tầng đá bên cạnh rãnh, dây leo bốn phía đã bị cắt hết, nước theo khe trên vách tường nhỏ xuống, vỗ lên mặt tầng đá nước bắn tung tóe, bốn phía mọi người đều không khá hơn đều bị nước gội tỉnh, mọi người che đầu chạy ra khỏi khu vực nước chảy, miệng kêu lên “Chuyện gì xảy ra vậy?” Bàn Tử lập tức làm động tác chớ có lên tiếng, để mọi người ngậm miệng.

Chúng tôi đều nhìn hẩn, không biết hẩn phát hiện cái gì. Hẩn ngửi nước bắn lên đầy người, tôi làm theo ngửi thấy trên mũ mình mùi khai của nước tiểu khiến tôi ghét bỏ đến cực điểm.

Là đi tiểu. Có người đi tiểu trên đỉnh đầu chúng tôi.

Edit: Nam Ngổ, Bạch Tiểu Bạch
Beta: tieudieututai

“Mẹ nó” Bao Da nhẹ giọng mắng, chán ghét nhỏ nước miếng, rõ ràng nước tiểu sặc vào trong miệng.

Bàn Tử tiếp tục ra hiệu cho chúng tôi đừng nói chuyện, tất cả mọi người chán ghét mà không biết phải làm sao. Chỉ có Bàn Tử hứng lấy, bắt đầu trèo lên tầng đá bên rãnh. Tôi không biết hẩn muốn làm cái gì, cũng cắn răng đi theo. Tôi nắm vào dây leo liên tục trèo lên bên dưới thanh ngang, một chút đã nghe thấy phía trên có người nói chuyện. Không ngờ là tiếng anh, tôi lập tức hiểu đó là đội ngũ của Cầu Đức Khảo.

Vẫn còn có chút nước tiểu chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt Bàn Tử hấn cũng không quan tâm. Hấn nghe không hiểu ở phía trên nói cái gì. Liền làm động tác thủ thế để cho tôi nghe.

Tôi chịu đựng buồn nôn mãnh liệt lắng tai để nghe. Phía trên nhất định là có không ít người, hiển nhiên bọn họ đang ở trên cao, hoàn toàn không hề phát hiện ở dưới rãnh còn rải một tầng thanh ngang, phía dưới thanh ngang còn có lối đi bí mật.

Nhưng đám người Cầu Đức Khảo, lúc này không nên xuất hiện tại đây, tôi nghe không rõ người nước ngoài nói chuyện cụ thể với nhau, chỉ có thể hướng về Bàn Tử lắng đầu. Bàn Tử cần điện thoại di động của tôi, muốn tôi mở chức năng ghi âm của điện thoại di động, lúc này tôi nghe được tiếng nói một người Trung Quốc, hấn nói một câu” nhanh gửi đi không có thời gian nghỉ ngơi, có ai thấy người dẫn đường mới tìm được đi đâu không?” Tiếp theo có người phiên dịch thành tiếng Anh.

Tôi nghe được âm thanh kia, sừng sốt âm thanh này rất quen thuộc, muốn nghe mấy câu nữa. Người phía trên liền phát ra một số âm thanh xuất phát.

Tôi cùng Bàn Tử trở mình đi xuống, Bàn Tử nhổ ra vài hộp nước bọt, nghe âm thanh đã đi xa mới nói:

“Mẹ kiếp, con mẹ nó người nước ngoài chính xác hỏa khí lớn, đi tiểu mùi khai cũng quá nặng. Tú Tú, mau nghe một chút bọn họ đang nói cái gì?”

Trong lúc này, tôi nghĩ đến âm thanh người nước ngoài được ghi lại rồi, liền lập tức nghe qua thế nhưng Tú Tú hoàn toàn không để ý tới, chỉ là đem y phục cởi ra, đi đến đầm nước bên cạnh rửa mặt.

“Ai nha, nha đầu. Trước đừng rửa, cái đầm kia ta đã từng tiểu qua, rửa hay không chẳng giống nhau?” Bàn Tử nói.

Tú Tú cùng Bao Da đang rửa ở bên cạnh đều sừng sốt một chút, Bao Da lập tức nhảy dựng lên: “Anh không phải đã đi tiểu rồi chứ?”

“Lão tử đều đã tiểu vào, tối qua nhàm chán, ta từng đi tiểu xuống đầm mấy lần.” Bàn Tử nói: “trước đừng rửa tới nghe ghi âm một chút.”

“Tôi không nghe” Tú Tú nói: “tôi thà chết cũng không chịu được mùi này”

Tôi nghe thấy cũng vô cùng khó chịu, Bàn Tử không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là chỉ hướng một cái đầm nước ở xa: “cái kia sạch sẽ”

Chúng tôi lập tức xông qua, cúi đầu rửa và gột sạch y phục, gột một lần lại thêm một lần nữa. Cho đến khi mùi khai của nước tiểu không còn nữa mới thôi.

“Người chết không sợ, đi sợ nước tiểu? tôi nói cho mấy người biết, căn cứ

vào nghiên cứu khoa học, thi thể thối nát còn đáng sợ hơn nước tiểu bản. Uống nước tiểu cũng không có việc gì.” Bàn Tử nói

Tú Tú dùng nón bảo hộ mức nước trong đầm lên: “vậy anh uống... uống”

“Uống vào không có việc gì nhưng cũng không có nghĩa là tốt a.” Bàn Tử nói “Chuẩn bị nhanh lên một chút, chúng ta không thể để bọn họ vượt qua.”

Tú Tú nghe ghi âm sau đó nói: “Yên tâm đi, bọn họ ở trên đầu đi đường núi căn bản là không thể vượt qua chúng ta, đội người này nhất định là xuất phát trước chúng t, đã đi mấy ngày trong núi, lại bị chúng ta vượt qua.”

“Bọn họ nói người dẫn đường mới là có chuyện gì xảy ra?” bàn tử nói “Chỗ này đào đâu ra người dẫn đường?”

Tôi lắc đầu, vẫn luôn suy nghĩ câu tiếng Trung nghe được ở chỗ kia. Người nói chuyện đó là ai? Tại sao tôi có cảm giác quen thuộc như vậy?

Bàn tử có chút khúc mắc, hỏi tôi tại sao, tôi đem chuyện vừa rồi nói với hắn, nhưng hắn không có ấn tượng. Hiển nhiên hắn không chú ý tới vấn đề này. Tú Tú nói: “bất kể nói thế nào, Cầu Đức Khảo phái người đi trước chúng ta, ta thấy hắn giải thích khác với tam gia, hiển nhiên hắn có chuyện giấu diếm chúng ta.”

Lấy tính cách của Cầu Đức Khảo, sở dĩ hắn tiếp tục phái đội ngũ đi thám hiểm, chắc chắn không phải là làm bừa, nhất định là có tin tức mới. Mấu chốt có thể nằm ở người dẫn đường mới.

“Nếu vậy chúng ta làm thế nào bây giờ? Không đề ý tới bọn họ tiếp tục đi sao?” Bàn Tử suy nghĩ một chút nhìn về phía tôi.

Tôi đối với thanh âm kia quá kiêng kị, một loại dự cảm cực xấu bắt đầu nảy sinh trong lòng. Tôi hướng Bàn Tử nói: “chúng ta nên leo lên trên xem xét một chút”

Tôi và Bàn Tử dùng khảm đao bỏ ra một thanh ngang hông nặng nhất, trèo ra ngoài. Bên ngoài là một mảng ánh trắng. Nơi này không có đại thụ, tôi theo sườn dốc một đường chậm rãi đi xuống đã nghe thấy âm thanh theo gió truyền đến. Đội ngũ đi cả trong đêm, đã đi được một khoảng nhất định, nhưng Tú Tú nói không sai, sườn núi bên trên đặc biệt khó đi, bọn họ chứ đi được xa, còn có thể nhìn thấy ánh lửa phía trước.

Tôi và Bàn Tử bước nhanh đuôit theo, bàn tử kéo tôi lại, đi vào trong bụi cỏ hướng tôi lắc đầu. tôi xem chỗ hắn chỉ, lại thấy ở chỗ cao phía trước có đóm lửa – có người ở đó.

“Lính trinh sát, không thể theo vào nữa.” bàn tử đưa cho tôi một cái ống nhòm

“Cậu lấy ở chỗ nào vậy?”

“Dỡ từ trên sung xuống.” Bàn Tử nói

Tôi dùng ống nhòm nhìn lên đội ngũ trước mặt, thấy một đám người ngoại quốc đang bám bụi cây đi lên. Bọn họ không dùng đèn pin mà dùng cây đuốc, không có đường lên núi, dùng đèn pin rất dễ lạc đường.

Đội ngũ này có chừng mười năm người, trong mắt tôi người ngoại quốc đều giống nhau, không thể nhận ra có phải nhóm ở bên hồ hay không. Tôi di động ống nhòm đi tìm người dẫn đường mới kia.

Rất nhanh liền phát hiện một người Trung Quốc hắt đưa lưng về phía tôi, đang cùng người nước ngoài nói chuyện phiếm, nhìn thấy bóng lưng của hắt, liền giật mình một cái, một loại cảm giác vô cùng kì diệu truyền tới

Tiếp theo, người kia bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía sau nhìn một chút, mặt của hắt nhanh chóng lóe sáng một cái.

Tôi lúc ấy liền sửng sốt, tiếp theo cả người giống như gà đánh nhau, lỗ chân lông cả người tôi đều giãn ra, bởi vì lúc ấy một thoáng kia, khi nhìn thấy khuôn mặt ấy tôi không rõ mình có phải là thật không.

Đó là khuôn mặt của tôi.

Tôi thấy được khuôn mặt chính mình. Tôi thấy một Ngô Tà.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi còn không dám tin vào mắt mình nữa, nếu không phải vì có Bàn Tử bên cạnh thì tôi chắc chắn đã cho rằng bản thân đang nằm mơ rồi. Tới lúc tôi nhìn lại lần nữa thì người kia đã đi xa, lẩn vào trong đám người không nhìn ra được.

Có thể là do động tác của tôi quá lớn, Bàn Tử phải dúi tôi vào trong lùm cây. Tôi lấy ống nhòm đưa cho hắn, hắn cũng ngẩng đầu nhìn.

Trước đó tôi vẫn lấy làm lạ, nhưng sau giây lát sợ hãi vừa rồi, tôi lại cảm thấy đặc biệt bình tĩnh.

Đây không phải là kiểu bình tĩnh thông thường mà là cảm giác bình tĩnh không cách nào lý giải được. Trong giây lát có chút hoảng hốt, tôi không nghĩ nổi ra là vừa rồi mình đã nhìn thấy gì, hoàn cảnh lúc đó quý dị gần như chẳng kịp nhớ kỹ được.

Người đó là ai?

Một người bình thường sẽ hiểu được bao nhiêu về chính khuôn mặt của mình? Đây là một nghi vấn, khi chúng ta soi gương nhìn thấy diện mạo mình ở đó thì liệu đó đã là một hình ảnh hoàn chỉnh của bản thân hay chưa? Kia chính là gương mặt của tôi sao? Tôi vẫn chưa thể khẳng định được.

Trong lòng tôi rất bình tĩnh, chờ nghe kết quả sau khi Bàn Tử quan sát. Bàn Tử nhòm xong nhưng mặt hắn lại không làm ra vẻ gì kinh ngạc. Hắn nằm úp xuống nói:

“Người Trung Quốc giống nhau không nhiều, nhưng trời tối quá nên thật sự nhìn không rõ. Thế rốt cuộc cậu định làm gì?”

“Tôi cảm thấy trong đội kia có người quen.” tôi nói, bất kể âm thanh vừa rồi hoặc là gương mặt tôi nhìn thấy là cái gì thì tôi cũng vẫn thấy rất quen thuộc.

“Có người cậu quen? Bàn gia tôi có người quen thì coi như là bình thường, đằng này cậu bảo có người quen thì hơi bị kinh đấy.” Bàn Tử nói, “người nhà cậu bán trứng nấu nước trà trong đám đó à?” (ý câu này là gái người của cậu bên trong kia à?)

“Không thời gian đâu mà cãi nhau với anh đâu, anh có thấy cái gì kỳ quái không?” tôi nhẹ giọng hỏi Bàn Tử. Hắn lắc đầu, “người trong đội này không nhiều lắm, nhưng bố trí đầy đủ mọi thứ, điển hình của phong cách của lão người mỹ kia, cái gì cũng dựa vào trang thiết bị. Mục tiêu của bọn họ không bình thường, là đi ngược lại. Xem ra đội bọn họ đang đi từ trong núi ra

ngoài, chắc là trên đường trở về doanh địa kia, không có vấn đề gì với chúng ta đâu.”

“Anh khẳng định vậy sao?” tôi hỏi, “làm thế nào thấy được chứ?”

“Khẳng định luôn. Theo như phương hướng mà họ đang di chuyển, phía tây là một con suối nhỏ, đi thẳng theo con suối đó xuống sẽ tới một đoạn sườn dốc có thể tới được trong thôn. Cầu Đức Khảo đã sắp xếp dây thừng ở đầu bên kia, có thời gian đi sang bên đó ngắm phong cảnh cũng đẹp lắm. Hơn nữa cậu cũng thấy balo của bọn họ đã mất hết, tiếp tế cũng không còn, nhất định là đội này phải trở về thôn. Cầu Đức Khảo không hề lừa chúng ta, lão ta chắc chắn sẽ không phải một đội mới đi xuống nữa.”

Tôi gật gật đầu, trong lòng bắt đầu do dự, xem ra Bàn Tử quả thật không thấy được người có diện mạo giống tôi trong đội kia, chẳng lẽ là tôi nhìn lầm rồi? Hay là do Bàn Tử bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy? Có cần thiết phải xác nhận thêm một chút không? Nếu tôi không nhìn nhầm thì sao? Con mẹ nó, vậy toàn bộ sự việc này bắt đầu đâm vào hướng khó mà lý giải nổi.

“Thiên Chân, cậu sao vậy? Vừa rồi có phải cậu nhìn thấy cái gì không, sao như mất hồn ấy vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Anh có nhìn thấy... Nhìn thấy một người có diện mạo rất giống tôi không?” tôi hỏi hẩn. Bàn Tử nhìn tôi một cái: “ý cậu là, giống cậu bây giờ hay là giống cậu trước kia?”

“Trước kia.” tôi đưa ống nhòm cho hẩn rồi nói, Bàn Tử nhíu mày: “Thiên Chân à, trên đường tới đây đầu cậu có bị va đập vào đâu không vậy?”

Tôi hơi cúi: “cái quái, chúng ta ở với nhau bao lâu như vậy, anh còn nghi ngờ năng lực phán đoán của tôi sao?”

“Cũng bởi vì ở cùng cậu lâu rồi nên tôi mới không tin nghiệm vào năng lực phán đoán của cậu, Bàn gia tôi không phải chưa ném mùi đau khổ bao giờ nhé,” Bàn Tử nói, “khẳng định là cậu nhìn nhầm rồi, về thôi nào.”

Tôi vốn vẫn còn hơi do dự, nhưng Bàn Tử vừa nói xong, khí tức trong người tôi dâng lên, chuyện này có thể nào tôi cũng phải kiểm chứng xong mới chịu bỏ qua. Đang trong lúc tranh luận, phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng bụi cây xào xạc, nhìn lại thấy Bao Da đã bò tới: “Tam Gia, lão đại, tôi cũng tới rồi này.”

“Mày tới làm cái màu gì?” Bàn Tử hỏi, “đừng thêm phiền nữa, lão tử và Tam Gia đang riêng tư mà.”

“Tôi tìm các ngài để nâng cao hiểu biết. Không phải là ngài nói tôi nên học thêm nhiều nữa sao?” Bao Da nói.

Tôi hỏi Bàn Tử: “tiểu tử này bái cậu làm lão đại từ khi nào?”

“Đây gọi là sức hấp dẫn của nhân cách” Bàn Tử đáp, nhìn Bao Da xì một tiếng: “lượn đi, chớ có nhiều chuyện, chuyện ở đây mày học cũng không dùng được.”

Bao Da nói: “nhưng thật ra Tú Tú tỷ sợ các ngài thiếu nhân lực, bảo tôi tới giúp các ngài một tay.”

Bàn Tử nhìn tôi liếc mắt một cái, trong mắt dường như có ý gì đó, hần suy nghĩ một lát rồi nói với tôi: “nó tới đây tôi lại thấy nên đồng ý để nó theo sau quan sát giúp chúng ta”.

“Vì sao chứ? Thêm một người thì chả thay đổi được gì cả.”

“Tam Gia, ngài đồ đầu thì được chứ nếu bàn về theo dõi, luận tài trộm cắp thì bàn gia tôi đây mới là tổ tông, thời còn trẻ tôi đuổi một con gà mà bò qua mườn mấy cái chuồng chó cũng không hề thở mạnh tiếng nào. Trong địa hình rừng núi ở đây nếu không muốn bị người ta phát hiện, ngài tốt nhất nên nghe theo sắp xếp của tôi.”

Trong lòng tôi thầm nhủ chú Ba mình hồi bé cũng là một người ngang bướng, những chuyện như này so với anh thì chưa chắc đã kém, nhưng có điều tôi thì không như vậy được. Hơn nữa với vóc dáng của anh mà đòi chui lọt được vào chuồng chó, vậy chó bên đó phải to cỡ nào chứ? Chẳng qua những câu này là lời của Ngô Tà, tôi hiện tại đang mang mặt nạ chú Ba, chú Ba trước mặt tiểu bối, trong trường hợp này không bao giờ nói những lời phôi bò (thiếu suy nghĩ) như thế. Vì vậy bao nhiêu câu chữ tôi đành nuốt lại hết không để nó thốt ra khỏi miệng.

Bàn Tử nói xong liền nhìn Bao Da tiếp: “mày theo cánh trái, cẩn thận canh chừng bên đó đấy,” sau đó quay đầu sang tôi, “Tam Gia lớn tuổi, đi với tôi.”

Tôi nhìn Bàn Tử gật đầu, Bàn Tử chỉ về một hướng, ba người bắt đầu chui vào trong một bụi cây cao nửa thân người từ từ bò đi.

Bao Da tách chúng tôi ra, tôi còn định hỏi lại Bàn Tử cho rõ ràng một chút, nhưng hần liền ra hiệu dừng lên tiếng, rồi động tác kéo tôi cũng từ từ chậm lại.

Tôi không biết hần có dụng ý gì, nhưng hiểu là hành động của Bàn Tử luôn có ý nghĩ. Vì vậy tiếp theo cũng phôi hợp nhịp nhàng với hần, từ từ lui lại phía sau. Lúc đó tôi nhận ra Bao Da đang cách chúng tôi xa dần, đang đi đầu tiên trên cùng. Rõ ràng là bản thân hần cũng không hề phát hiện chúng tôi đã rút lại đằng sau.

“Cái gì mà hỗ trợ chứ? Chắc chắn là do con nhà đầu thối kia phái tới giám thị chúng ta.” Bàn Tử nhẹ giọng nói thêm một câu, “cũng được thôi, cho

mày xem một chút thủ đoạn của bàn gia lão tử.”

Tôi biết Bàn Tử không tin tưởng Tiểu Hoa và bọn họ, giờ đây lại càng không muốn dây dưa thêm nữa, bản thân cũng không hề lên tiếng.

Bụi cây trong rừng vô cùng tươi tốt, trên người tôi lại có mùi nước tiểu khiến rất nhiều côn trùng nhỏ bị thu hút tới. Ngay từ đầu tôi còn chú ý, nhưng nhìn biểu cảm chăm chú của Bàn Tử khi đó tôi dường như cũng bị cuốn theo. Hắn dồn lực chú ý về phía Bao Da, nét mặt khác hoàn toàn với khi vừa rồi còn cười nói.

Cùng lúc trong lòng tôi dấy lên một cảm giác nghi hoặc.

Biểu cảm của Bàn Tử vô cùng nghiêm túc, trước đây hắn không bao giờ lộ ra vẻ nghiêm túc này, mà giờ đây, tôi nhìn trong ánh mắt hắn, chung quy vẫn cảm giác được có gì đó không còn giống với kiểu trong thời khắc nghiêm túc thảnh thỏ vẫn chêm vài câu chọc cười như trước nữa.

Nhưng vừa rồi khi tôi nói chuyện với hắn, rõ ràng là tôi không chú ý tới điều đó.

Về mặt Bàn Tử lúc này khiến tôi cảm giác được rằng, chuyện trước mắt kia vô cùng căng thẳng. Chẳng lẽ, vừa rồi hắn không phải chẳng nhìn thấy gì, mà là thấy được một vài cái gì đó rồi, nhưng lại làm như không thấy, còn lý do là vì không muốn khiến tôi phải lo lắng?

Không thể nào, Bàn Tử từ bao giờ lại biến thành người có tính cách như vậy chứ? Hắn nhìn thấy tôi căng thẳng thì phải vô cùng vui vẻ mới đúng.

Chúng tôi đi theo Bao Da phía trước, ước chừng được mười phút, lúc này chúng tôi đã rút lại hơn mười thước, Bàn Tử vẫn duy trì biểu cảm đó, nhưng trước sau không chịu đi tiếp.

Tôi rút cục cũng nhịn không được nữa, hỏi Bàn Tử: “anh rút cuộc muốn làm gì vậy? Cứ tiếp tục lùi lại như vậy chúng ta sẽ lỡ mất, chả thấy được cái gì cả nữa.”

Bàn Tử lập tức thở dài một tiếng, kéo tôi lại gần nói: “đi cùng không phải là mục đích, mục đích là phải thấy rõ ràng kia.”

Tôi nhẹ giọng nói: “cách xa như vậy mà có thể nhìn thấy sao?”

Bàn Tử vừa định nói, chợt trạm gác phía trước vang lên một âm báo hiệu chói tai.

Bao Da đột nhiên bất động, tiếp theo, trên cây bỗng có tiếng súng vang lên, một tia lửa lóe lên đánh về vị trí Bao Da. Tôi và Bàn Tử lập tức ngẩng đầu lên, thấy đội ngũ phỉ trước bắt đầu rời lên, tất cả mọi người đều quay pin lại, soi về phía Bao Da. Bàn Tử nhìn tôi gật đầu nói: “được lắm, bây giờ người đã quay lại, chúng ta có thể nhìn rõ hơn rồi.”

Tôi thầm nói, thế quái nào, anh để thằng bé làm môi như kia. Tôi lập tức cầm ống nhòm lên, thấy xa xa trên cây có một tia sáng trắng tấp chiếu xuống di chuyển xung quanh trong bụi cỏ, đó là tia laser gắn trên ống nhắm của lính gác. Bất luận là Bao Da trốn trong bụi cỏ thế nào thì tia laser này cũng vẫn sẽ dán chặt lên người hắn, xem ra người kia cũng là cao thủ.

“tiểu tử này đánh động cũng được đấy, nhất định là rất biết nghe lời, không tự mình quan sát tình huống, hơn nữa không có kinh nghiệm với không gian lớn. Lần này Cầu Đức Khảo mang theo toán quân cũng thật lợi hại.” Bàn Tử nói, “hướng vừa rồi tôi chỉ cho Bao Da chính là phía mà lính gác canh phòng gắt gao nhất.”

“Anh làm vậy chẳng bằng hại chết hắn sao?” tôi nói.

“Không đâu, người nước ngoài rất bảo vệ môi trường, trong súng kia đều là đạn cao su, hơn nữa cũng không nổ súng một cách tùy tiện. Phát súng vừa rồi chỉ là để đánh động cho người phía trước chú ý, đồng thời cũng muốn thăm dò Bao Da, mục đích muốn xem chính xác là người hay dã thú. Nếu như là đạn thật thì khi lũ linh miêu tấn công đoạn địa, bọn họ sẽ chẳng phải vì bận đổi đạn mà làm trễ mất thời gian phòng thủ tốt nhất.”

Tôi nhìn Bàn Tử, không ngờ hắn còn có thể suy tính tới nước này. Bàn Tử nói: “chưa thấy bàn gia tôi như vậy bao giờ sao?”

Tôi lắc đầu: “con mẹ nó chứ, gần đây anh có vẻ hơi bị thông minh đấy, trước đây đâu có thấy anh thông minh như vậy chứ.”

Bàn Tử đáp: “lúc lão tử lặn lộn trên giang hồ cũng không phải là không tàn bạo, chỉ là sống như vậy thấy vô nghĩa quá thôi, giờ bên cạnh cậu cũng chỉ có thể tin tưởng tôi, tôi không thông minh giúp cậu thì chẳng phải đã làm phí đi mối quan hệ của chúng ta sao?” nói xong hắn chỉ chỉ về phía trước, “đi! Thừa cơ Bao Da đang còn thu hút sự chú ý của bọn họ, chúng ta tới gần một chút.”

Tôi thấy Bao Da đáng thương đang bị người xông tới vây kín, trong lòng thầm than, thì Bàn Tử đã kéo tôi nhanh chóng tiến lại gần đó.

Con người dường như đều vậy cả, chỉ cần một người làm mục tiêu thì thường bỏ qua hết mọi nguy hiểm thực sự. Bàn Tử chọn ra một đường vòng đi bên cạnh, cố gắng bước từng bước tới chỗ đèn pin không soi tới. Đại bộ phận người của Cầu Đức Khảo bên kia đã gom vào một chỗ, chúng tôi không cần phải để ý tới những động tĩnh phát sinh, vì thế mà cứ thẳng tiến trong bóng đêm.

Chờ tới khi Bàn Tử ngừng kéo tôi đi, tôi nhận ra mình đã tới rất gần chỗ bọn họ. Lúc tôi ngẩng đầu nhìn thật sự có hơi hoảng sợ, chưa từng nghĩ là mình lại có thể tiến tới gần như vậy, dường như là ở ngay bên cạnh bọn họ.

“Cho dù là giờ chúng ta có đi ra ngoài thì bọn họ nhất định sẽ không phát hiện được điều bất thường.” Bàn Tử nói nhỏ, “tốt lắm tìm đi, người cậu nói ở đâu?”

Cầm ống nhòm lên, tôi tìm kiếm trong đám người bóng dáng kẻ kia, đèn pin có chút phản quang, ban đầu thì hơi khó khăn nhưng sau một lát tìm kiếm, chợt giật mình một cái, tôi đã nhìn thấy người đó.

Lần này tôi có đầy đủ thời gian để quan sát, tôi nhìn mặc dù bị ánh đèn pin phản quang nhưng những gì đang diễn ra vẫn khiến tôi lạnh người, tôi hiểu ra rằng mình vừa rồi không hề nhìn nhầm. Tôi thật sự thấy một gương mặt vô cùng giống với tôi.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Nghỉ đây, gân sáng rồi buồn ngủ lắm, sáng làm tiếp rồi up nhé:D

Thấy tôi dừng lại, Bàn Tử bèn hỏi: “thấy chưa?”

“Rồi, hướng mười giờ.” tôi nói, “đúng là hấn, điều này anh phải tin tôi.” Nói xong tôi đưa ống nhòm cho Bàn Tử, lại phát hiện không thấy ai nhận lấy nó.

Quay lại nhìn, chợt không còn thấy Bàn Tử ở đây nữa.

Tôi sững sờ một lát, thảm gào lên cái đêch, vừa tôi là Bàn Tử kéo tôi tới chỗ này mà, sao giờ không thấy đâu nữa?

Tôi nhìn đằng sau tối mù mịt, trong bóng đêm không một động tĩnh, “Bàn Tử?” tôi không hiểu nổi.

Tôi cố gắng tìm kiếm một vòng trong bóng tối, sau khi xác định là không có ai mới dùng ống nhòm tìm kiếm bốn phía xung quanh. Nhưng dường như là phản xạ có điều kiện, tôi vừa cầm ống nhòm lên liền chủ động hướng về phía người kia để quan sát. Quả thật đó mà mặt tôi, tôi nhìn đi nhìn lại hai lần, trong lòng dần trở lên sợ hãi.

Vừa lúc đó, tôi cũng nhìn tới ngay phía sau “Ngô Tà” kia, là sự xuất hiện của Bàn Tử.

Bàn Tử từ trong lùm cây đứng phắt dậy, vì “Ngô Tà” chỉ đứng bên ngoài đội Cầu Đức Khảo nên không ai để ý tới, chỉ thấy Bàn Tử dùng tốc độ chớp nhoáng mà chớp lấy “Ngô Tà” từ phía sau lưng. Tôi trợn mắt há hốc mồm quan sát quá trình, Bàn Tử đã kéo hấn thụt vào trung lùm cây.

Toàn bộ quá trình không mất mấy phút, chỉ chốc lát sau tôi không còn thấy gì trong ống nhòm nữa.

Tôi buông nó xuống, hoàn toàn không thể đoán được sự tình tiếp theo sẽ phát sinh thế này nữa, chuyện đã hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của tôi. Tôi nắm tóc, cảm thấy như bị choáng váng kịch liệt.

Bao Da cuối cùng cũng bị bắt, tôi thấy hấn bị người ta bức lùi từ trong bụi cây ra, vẻ mặt vô cùng chán nản. Có điều tôi không còn tâm tư đầu mà lo lắng cho hấn, như Bàn Tử nói là tiểu tử này rốt cuộc là cái thành phần gì thì vẫn chưa rõ, trước cứ để địch nhân thử thách hấn một lát, tên tiểu tử này nếu ngu tới mức đem cái thông đạo kia kể ra thì thực chất cũng chẳng còn gì quan trọng nữa. Đơn giản là phải đưa cho Cầu Đức Khảo một phần đại lễ mà thôi. Cái Cầu Đức Khảo thiếu không phải là thời gian, mà là đường tiến vào

nơi đó, sau đó sẽ nghĩ cách thức để sống mà đi ra.

Xem ra đội người nước ngoài này cũng không muốn làm gì hẳn, chẳng qua là thấy hơi bị kinh ngạc vì ở đây lại bất thành linh xuất hiện một thằng nhóc như vậy.

Tôi không xem tiếp kết cục của hẳn, rất nhanh sau đó từ trong bóng tối Bàn Tử liền khiến tới một người, hẳn bảo tôi mau qua đó. Đầu óc tôi có hai luồng suy nghĩ, tôi biết hẳn đang khiêng ai, nhưng không biết bước tiếp theo hẳn sẽ làm thế nào.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái, giống như là vốn dĩ không muốn bắt gian tại trận, nhưng lại có rất nhiều anh em đã đá văng cánh cửa đi rồi.

Nghĩ tới đây chắc chắn là một bước ngoặt vô cùng quan trọng, nhưng tôi không ngờ trong lòng mình cũng nghĩ như vậy.

Tôi cũng Bàn Tử nhanh chóng rời đi. Bàn Tử không đưa tôi quay trở lại thông đạo, mà lại chạy tới một khe suối xa xa, chạy thẳng tới đó mất ít nhất nửa giờ mới dừng lại được.

Tôi không biết người người khác mà nhìn tới người này sẽ ra vẻ thế nào nữa, nhưng ít ra chúng tôi làm chuyện này cũng không gặp phải khó khăn gì, hơn nữa Bàn Tử cũng không tin nhiệm người của Tiểu Hoa.

Bàn Tử đốt một đồng lửa nhỏ lên đồng thời dùng tảng đá chắn lại, đối diện với người trẻ tuổi bị chúng tôi dùng dây leo trói rất chắc chắn.

Trong khoảng cách gần như vậy, tôi quan sát cẩn thận gương mặt hẳn, chợt hiểu ra rằng rõ ràng đối với mặt mình thực chất là không hiểu bằng nhìn mặt người khác. Cho dù là có quan sát như vậy đi nữa, tôi cũng không moi ra được một điểm sơ hở nào. Hơn nữa, hiện tại cũng không có gì để đối chiếu. Có điều, dưới ánh lửa ở đây, khuôn mặt này nhìn qua dường như còn đẹp trai thêm vài phần.

(Tự sướng lever max, tự nhìn, tự đánh giá, tự khen:D)

Bàn Tử sắc mặt xanh mét, nhìn người trẻ tuổi này, tôi hỏi hẳn: “sao anh không nói gì mà đã...”

“lúc đó tôi thấy chỗ hẳn đứng quá thích hợp để đánh lén, quả thực là giống như đang kêu gọi bàn gia tôi qua đó tấn công hẳn vậy. Tôi không có nhiều thời gian mà suy tính, chỉ cần hẳn bước lên phía trước vài bước thì sẽ không thể dễ dàng như vậy được. Do đó mà tôi cứ vậy bắt lấy hẳn thôi.” Bàn Tử nói, “cũng may là tên tiểu tử này giống cậu không có thể lực. Có điều là trông giống thật đấy, nếu như không phải tôi quen cậu trước đây rồi thì lúc tên tiểu tử này xuất hiện nhất định sẽ khiến chúng ta bị hại chết, giờ tôi lại có một nghi ngờ mới rồi đây.”

Tôi nhìn đôi phương, hỏi hấn: “rốt cuộc thì người là ai?”

Đôi phương nhìn tôi mà không nói gì, sắc mặt hấn rất bình thản. Nhưng tôi phát hiện ra được rằng hấn đã che giấu rất tốt biểu cảm kinh ngạc đối với hấn thì sự xuất hiện của tôi.

“Rốt cuộc người là ai?” tôi hỏi lại một lần, hấn nhíu nhíu đầu mày vẫn không nói câu nào.

Lửa giận trong lòng tôi lập tức bốc lên, tuy rằng tên tiểu tử này có diện mạo giống tôi nhưng nhìn qua biểu cảm của hấn khiến người ta thực khó chịu. Tôi cũng không biết mình cũng có bộ mặt rất chối tử như vậy.

Thảo nào mà trước giờ làm gì cũng không thuận lợi, nếu như mọi chuyện ở đây giải quyết suôn sẻ thì khi trở về tôi nhất định sẽ đi chinh lại phong thủy trên mặt mình.

“Ngài nói vậy cũng vô dụng thôi. “Bàn Tử nói, “có thể giả trang thành hình dạng này chứng minh rằng hấn rất hiểu biết Ngô Tà, khẳng định luôn là cũng phải biết tôi nữa, chúng ta hỏi hấn là ai, hấn biết bản thân đã bị lộ, chắc chắn sẽ chẳng chịu hé răng đâu. Giờ phải cho hấn nếm mùi đau khổ một chút mới được. Ngài tránh sang một bên đi, tôi sẽ bẻ gãy từng ngón từng ngón tay của hấn.” Nói xong Bàn Tử liền nhặt một cục đá lên, đồng thời chuẩn bị hạ thủ xé rách mặt nạ của hấn.

Tôi biết là Bàn Tử không phải chỉ muốn phô trương thanh thế, hấn nói làm thì chắc chắn là làm được, nhưng đôi phương vẫn không hề phản ứng. Thứ nhất là tôi không nghĩ Bàn Tử sẽ đả thương tên này, dẫu sao thì cũng chưa biết được hấn có lai lịch thế nào. Thứ hai là tôi biết sự xuất hiện của tôi nằm ngoài dự liệu của hấn, để Bàn Tử đe dọa không bằng chính tôi ra tay sẽ hiệu quả hơn. Vì vậy tôi bước lên ngăn cản Bàn Tử, trong tay cầm sẵn một tảng đá, tôi bước tới trước mặt hấn.

“Nếu chú đánh tôi, chú nhất định sẽ phải hối hận.” Tên tiểu tử kia đột nhiên nói.

Thanh âm của hấn giống y hệt giọng tôi.

Có điều là tôi nghe ra một chút sơ hở, thanh âm này tuy vô cùng giống nhưng trong ngữ điệu hấn nói, vẫn có vài điểm khác với tôi.

Nghe tới đó, tôi dừng tay: “vì sao?”

“Vì tôi là cháu của chú.” hấn nhìn tôi nói.

Tôi không khỏi cười lạnh một tiếng, tiếng cười đó dường như không phải là từ phản xạ có điều kiện mà trực tiếp từ trong tâm can tôi phát ra. Đây là phản ứng bình thường của người nghe được lời nói dối mà đã được biết

trước.

Tôi không biết khi tôi cười khuôn mặt chú Ba sẽ biến thành cái dạng gì, có điều người kia vừa nhìn thấy toàn thân lập tức co rụt lại, nhưng hấn vẫn giữ vững vẻ bình tĩnh và ngậy thơ trên gương mặt.

Trong lòng tôi chợt động, thân thể và gương mặt người này không đồng nhất, rất có khả năng hấn đang đeo một chiếc mặt nạ. Có điều là tay nghề của kẻ đó không được tốt lắm, không hoàn toàn chuẩn xác đồng bộ hóa biểu cảm trên mặt nạ bên ngoài. Có lẽ mặt thật của hấn đã sợ tới mức tiêu ra quần.

Nghĩ tới đó tôi chợt thấy có chút hứng thú, xem ra tôi quả thực có cảm giác rất sâu sắc về việc tự ngược (ngược đãi bản thân), trong lòng thầm giễu cợt bản thân. Nói xong tôi thẳng chân đạp một cước khiến hấn ngã lăn ra đất, hấn tuyệt vọng vùng lên để giấu hai bàn tay xuống dưới thân mình.

“Nghĩ là làm vậy mà có thể giữ được mấy ngón tay đó sao, nói thật đi.” Bàn Tử ở bên cạnh cường chế, “mày chắc đã từng điều tra rồi nên biết rõ tính cách của Tam Gia phải không.”

Người kia nhìn tôi, tôi chỉ lẳng lẳng rút một điều thuốc trong túi ra châm lửa, cũng không nói lời nào. Tôi biết nếu mình nói gì đó ngược lại sẽ khiến hấn có lý cơ hội để suy tính nên phải tiếp tục bức ép hấn.

Hấn đứng dậy lùi một mạch về bên thân cây, đằng sau kia là một bụi cây, cuối cùng hấn không thoát lui nổi nữa, lập tức nói: “tôi thực sự là Ngô Tà, tôi không biết các người vì sao lại nghĩ rằng tôi là giả, các người ít nhất cũng phải lấy ra được chứng cứ chứ.”

Tôi thầm nói chứng cứ chính là lão tử đây mới là Ngô Tà xịn. Bàn Tử nói: “muốn chứng cứ sao, cho mày chứng cứ luôn.” nói xong bàn tử bước lên nhéo vào mặt hấn, nhéo nửa ngày nhưng không kéo được cái gì ra.

“Quái, mặt hấn hình như là thật” Bàn Tử nói.

Tôi không biết kỹ thuật cải trang, nên không hiểu đó là vì nguyên nhân gì, cũng bước lên nhéo vài cái, phát hiện đây là mặt này giống như mặt thật vậy.

Trong lòng tôi thoáng giật mình, liền nhìn qua Bàn Tử thấy hấn cũng dùng biểu cảm hoài nghi liếc mình, “con mẹ nó, chẳng lẽ...”

“Đừng nghĩ lung tung.” tôi sờ lên mặt mình một chút, “chúng ta không biết cách thôi, cậu đừng nghĩ bừa.”

Bàn Tử lại cúi vài cái lên mặt Ngô Tà kia, trong giây lát sắc mặt chuyển sang vô cùng hoài nghi. Hấn nhìn tôi, tay bắt giắc lại đặt lên súng của mình. Trong lòng tôi chợt nảy sinh một cảm giác vô cùng đáng sợ, cảm giác không tin tưởng này thoáng chốc đã khiến tôi cảm thấy nghẹt thở.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện gặp phải trường hợp như thế này, đầu óc bắt đầu u u mê mê, chưa bao giờ có người bằng hữu nào lại không tin tưởng vào tôi như vậy.

Suốt thời gian tới đây, tôi vẫn luôn hoài nghi về nhiều chuyện, vậy mà cuối cùng thì giờ đây tôi cũng trở thành người bị hoài nghi sao?

Không, tuyệt đối không thể, nếu bằng hữu của tôi không tín nhiệm tôi, thì tất cả những dữ kiện tôi có trong tay tại nơi này đều tan biến. Tôi lập tức nói với Bàn Tử: “hỏi đi, đừng để bị hấn dụ. Nếu như cậu có bất kỳ điều gì không tin tưởng tôi, vậy hãy hỏi tôi về chuyện gì đó đi.”

Bàn Tử nhìn tôi, lại nhìn Ngô Tà kia, tôi vội nói: “để hấn trả lời trước, thực giả sẽ rõ ngay.”

Tay đặt trên súng của Bàn Tử từ từ buông xuống, hấn đi tới trước mặt tôi nói: “khỏi cần, bàn gia tôi tin tưởng vào trực giác của bàn thân, chúng ta tiếp tục đi.” nói xong hấn lại bước sang chỗ tên kia, “tao hỏi mày một vấn đề, chúng ta giao hẹn trước, nếu mày không trả lời được thì ngoan ngoãn nói thật ra. Thế nào?”

Người kia nhìn Bàn Tử, đột nhiên lắc đầu, “không cần, các người đứng rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.”

Bàn Tử nhìn tôi nhếch miệng một cái, người kia đột nhiên nói: “ngài bảo Bàn Tử kia đi khỏi đây, tôi sẽ nói cho ngài biết đang có chuyện gì xảy ra.”

Bàn Tử bật cười, mắng: “thằng oắt con, bàn gia tao còn nghĩ mày giả trang thành cái dạng này chắc phải là người nguy hiểm thế nào, hóa ra mới dọa thế đã sợ rồi.”

Tên kia liền cười, “tôi không phải là không thể nhin được, chỉ là tôi thấy không đáng tôi, vì tôi đứng bên phe Tam Gia. Có điều, tôi chỉ có thể nói cho ta gia, nếu anh ở đây tôi nhất định sẽ không nói, không tin anh có thể bức cung. Nếu các anh giết tôi, chờ tới khi biết được chân tướng, các anh nhất định sẽ phải hối hận.”

Tôi nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử còn muốn mắng hấn, tôi thấy quá phí phạm thời gian, liền ra hiệu với hấn, bảo anh tránh đi một lát, càng nhanh thì càng sớm biết được chân tướng sự thật, Bàn Tử lúc đó mới tức tôi bước vào trong rừng.

Tôi chuyển sang “Ngô Tà”, “đừng nói dối tao, mày kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì đâu.”

(nguy hiểm, lại làm ra vẻ nguy hiểm rồi:D)

Hắn nhìn Bàn Tử đã đi xa rồi mới nói: “Tiểu Tam Gia, tôi không đơn giản như vậy đâu, chuyện cũng không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Tôi sùng sốt một lát, liền nhìn “bản thân” nửa như cười nửa như không trước mặt mình, bầu không khí bỗng nhiên không như trước.

Tôi không đáp lời, đang còn suy tính xem chuyện quái gì đang xảy ra. Không phải là hắn đã phát hiện được lỗi gì ở tôi đấy chứ, hay hắn thực sự biết thân phận của tôi? Có điều tôi chỉ trầm mặc được một lúc, hắn lại nói tiếp: “cậu không cần suy nghĩ nữa, đã nói rõ là thời gian cũng là vấn đề, hơn nữa tôi thực sự hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra.”

Tôi không làm ra vẻ gì, chỉ ném tảng đá trong tay xuống, rồi tự tìm một chỗ ngồi.

Người kia nhìn Bàn Tử chậm rãi rời đi rồi ngồi xuống một bên trong bụi cây mới mở miệng nói: “Tiểu Tam Gia, tôi là người của Hoa nhi gia.”

“Tiểu Hoa?”

Hắn gật đầu, “Tiểu Tam Gia, cậu còn nhớ có một đội đeo mặt nạ Tam Gia khác, ở phía sau tấn công vào hang ổ của vương bát khâu không? Người đó chính là tôi.”

“A!” tôi nhớ ra rồi, quả thực là trong lần ở Trường Sa đó, quyết định mang tính quan trọng đầu tiên cơ bản không phải là tôi, mà là một thủ hạ mà tôi chưa từng gặp qua- người của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa nói, hắn ta liên quan tới toàn bộ quá trình, căn bản là không có áp lực gì lớn trên người tôi.

“Toàn bộ kế hoạch của Hoa nhi gia, tôi đều tham dự vào.” hắn nói, “ngài có thể không có ấn tượng gì nhiều với tôi, kỳ thật đây cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, từ một mức độ nào đó thì chúng ta cũng xem như là lão bằng hữu rồi.” đối phương nói xong, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, “trước kia tôi từng hoạt động trong địa bàn của Tam Gia, người thường tới cửa hàng của ngài để kiểm tra đều là tôi, có điều bình thường ngài gặp người không mấy khi để ý tới mặt mũi họ, cho nên không có ấn tượng lớn gì với tôi, thủ hạ dưới quyền tên vương mình của ngài là bạn rất thân của tôi đây.”

Tùng lời đó chảy vào tai tôi khiến bản thân có phần hơi bị buồn, lại thêm cả cảm giác như không thỏa đáng. Hắn nói tiếp: “vì vậy tôi được sắp xếp chính là để theo dõi ngài một cách tốt nhất.”

“Ta không hiểu,” tôi lắc đầu, “ta tuyệt đối tin tưởng Tiểu Hoa, người không phải gây chia rẽ quan hệ giữa chúng ta, người còn nói bậy nữa ta sẽ quát chết người.”

“Tôi hiểu là ngài khó mà tin được chuyện này, nhưng Hoa nhi gia sắp xếp như vậy không phải vì bản thân ngài ấy, Tiểu Tam Gia, có rất nhiều chuyện đều là từ đời trước truyền tụng lại.” tên kia cười cười, nhưng điệu cười đó lại vô cùng giống với tôi.

Đấu trí cùng với một người có diện mạo giống mình thực sự là chuyện quý dị nhất trong ngàn vạn chuyện quý dị trên đời, tư duy của tôi cuối cùng cũng phải ngưng lại mất một lát. Tôi ý thức được rằng Ngô Tà này có bộ dáng giống với tôi, nhưng hẳn tuyệt đối không phải là người tôi có thể dễ dàng đối phó được.

Có điều, trong lòng tôi lại không vì những gì hắn nói là trở lên căm ghét, trải qua bao sóng gió, tôi đã không còn dễ dàng tin tưởng bất kỳ lời nào, dù cho Tiểu Hoa có đứng trước mặt tôi nói điều này, tôi cũng vẫn chỉ tin tưởng những gì bản thân mình nhìn thấy, vì tôi là một người nhật thức rất cơ bản.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, nghĩ xe là hắn sẽ nói tiếp thế nào. Tôi biết tôi càng bình tĩnh thì sẽ càng dễ dàng phát hiện ra sơ hở trong lời nói của hắn, chỉ cần phát hiện ra sơ hở, tôi có thể moi được ra càng nhiều thông tin từ đó.

“Vị trí của Hoa nhi gia giờ không phải là do ngài ấy tình nguyện, chẳng qua là không thể không chấp hành mà thôi. Tôi đeo mặt nạ của ngài, so với ngài đã tới đây sớm hơn vài bước, trà trộn vào trong đội ngũ của ông chủ Cầu.”

“Làm vậy vì mục đích gì? Ta cần biết mục đích.”

“Tiểu Tam Gia. Ông chủ Cầu biết rất nhiều chuyện mà ngài không biết. Chú Ba của ngài cả đời kinh doanh tại đây, mục đích của ông ta cũng rất rõ ràng. Chỉ có điều là Hoa nhi gia cũng vì mục đích này mà thôi. Chẳng qua nếu tôi đã xâm nhập vào trong đội Cầu Đức Khảo thì bản thân ngài tất nhiên không lên xuất hiện nữa, nếu Hoa nhi gia có tàn độc một chút thì có thể hạ sát thủ ngay với ngài. Nhưng sự thật là Hoa nhi gia vẫn niệm tình cũ, cho ngài đeo một tầng mặt nạ để ngài có thể tới được đây.”

Những gì người này nói dường như đều rất phù hợp, nhưng tôi biết có nhiều chi tiết trong vấn đề này hắn chỉ nói úp mở cho qua thôi.

Tôi cũng là người thích bắt lỗi sai của kẻ khác, nên những lời vừa rồi có đề cập tới hai khả năng. Một là bản thân người này thích đối nhân xử thế tương đối linh hoạt, nghĩ là làm điều đó sẽ khiến người khác thấy hắn vô cùng khôn ngoan. Và một khả năng khác là hắn hoàn toàn chẳng biết chi tiết gì về vấn đề này cả, để tránh bị vạch trần, hắn đã cố tình sử dụng cách nói như vậy.

Dưới tình huống này, chẳng ai còn tâm tư đâu mà giả trang người khác, đây cũng không phải là đang tán gái. Hắn đang nói bừa, tôi thầm nhận định.

Sau khi tên đó nói xong, tôi lẳng lẳng nhìn hắn, hỏi: “ta nói rằng ta hỏi: mục đích là gì?”

Hắn nhìn tôi, cũng không vì bị ép mà trở lên bối rối, thân thể cũng không làm ra vẻ gì khiếp hãi, nhưng rõ ràng hắn khó mà nói tiếp được, lẳng một lúc lâu sau, hắn mới đáp: “thật đúng là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác rồi.”

“Nếu không trả lời, ta sẽ bảo Bàn Tử quay lại. Ta đã nói là kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì đâu. Ta không muốn tán gẫu linh tinh với người, chỉ là ta muốn biết đáp án của mấy vấn đề, tất cả mọi lời của người đều là nói bừa.” tôi nói, “cơ hội cuối cùng đây.”

Hắn cúi đầu cười cười, nói: “được, tôi nói thật.” nói xong hắn nhìn nhìn túi quần trái của mình, “điện thoại của tôi đặt trong túi này, ngài lấy nó ra là có thể đọc được tin nhắn bên trong, xem xong ngài sẽ biết là có chuyện gì đang xảy ra, giờ tôi có nói thể nào ngài cũng không tin, vậy ngài tự dùng mắt mình xem đi.”

Tôi nhìn túi quần hắn, thậm chí cũng có lý liền bước tới vươn tay ra sờ, nhưng vừa sờ một cái lại phát hiện túi quần hắn rỗng không.

Tôi liếc mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang cười cười đáp lại tôi, trong giây lát dây trói tay sau lưng hắn đã bị tháo ra, hắn lập tức nắm lấy cổ tôi, đồng thời hai chân gạt một đường vào chân tôi, hắn vừa gạt người tôi lập tức mất thăng bằng, ngã lên trên người hắn. Sau đó tên kia liền nghiêm người đè chặt tôi trên mặt đất.

Cổ họng tôi bị hắn bóp cho nghẹt thở, một câu cũng không thốt ra được. Hắn lạnh lùng nhìn tôi, gương mặt đối diện với tôi kia càng khiến tôi phát điên lên. Con mẹ nó chứ rốt cuộc thì đây là cái chuyện quái gì? Chẳng lẽ là tôi đang bị chính mình bóp chết?

“Đúng như mày nói, tao quả thực đang nói bừa. Mày tuy là đã thông minh hơn trước đây nhiều, nhưng vẫn quá dễ tin người.” Đối phương lên tiếng, nói rồi quơ tay nhặt lên tảng đá vừa rồi tôi vứt lại, quay về phía gáy tôi hung hăng giáng một đòn.

Thậm chí tôi còn không cảm giác được đau đớn gì đã thấy đầu óc choáng váng, tiếp theo, cảm giác đó lại càng thêm rõ rệt.

“Chỉ có một câu tao không nói bừa, tao đúng là đứng bên phe chú Ba mày.” Hắn nói tiếp, “nhưng tiếc là, mày không quan trọng như mày vẫn nghĩ. Trên đường xuống âm tào địa phủ, cố gắng đoán xem tao rốt cuộc là ai nhé!”

Đập thứ ba vừa giáng xuống, tôi lập tức mất đi tri giác.

Editor: Thuần Ca
Beta: Yang Mi

Nơi tôi tỉnh lại là một dòng suối nước lạnh như băng. Khi định thần được, đã thấy bản thân nằm ở giữa hai tảng đá phủ đầy rêu xanh, sau lưng là một đoạn sườn dốc, mưa tụ lại thành dòng suối nhỏ chảy từ trên xuống theo sườn núi, dội trực tiếp lên mặt tôi.

Suối nước lạnh phi thường, tay chân tôi cơ hồ đã tê dại đi, đây là trạng thái khi vừa tỉnh lại, mà tôi không phải là lần đầu tiên trải qua, tôi hiểu một vài phần nội thương có chuyên biến tốt đẹp, nhưng tôi không thể cái gì cũng không làm, tôi cố gắng thử hoạt động tay chân, thân thể chậm rãi có phản ứng lại, tôi cố gắng nhúc nhích thêm vài lần sau đó, rốt cục cũng đứng được lên.

Trời đã bắt đầu sáng, bốn phía tràn ngập một màn sương mù. Bây giờ làm sao đây?

Tôi đứng lên, cố gắng xoa nắn thân mình, làm cho máu tuần hoàn nhanh hơn. Người tôi từng chút ấm lên, suy nghĩ cũng có phần rõ ràng hơn, tôi lập tức phát hiện bốn phía giờ có chút không thích hợp – kiểu dáng thảm thực vật nơi này hoàn toàn không phải là nơi trước khi tôi bị đánh.

Mẹ nó chứ, Vương Bát Đản. Lòng tôi một lúc muốn điên cuồng chửi bới, nhưng khí lực không có đủ để tổng ra tràn oán khí.

“Đáng tiếc, ngươi không phải là người quan trọng như ngươi nghĩ. Trên đường xuống âm tào địa phủ, hãy suy nghĩ ta rốt cuộc là ai đi!” Tôi lập tức nhớ tới lời cuối cùng mà hắn nói, lòng thâm nghĩ, lời này rốt cuộc là mang ý gì?

Trong đầu tôi hỗn loạn từng mảnh. Tôi bỗng nhiên ý thức được, chính mình lúc ấy hẳn có thể lột được mặt nạ của hắn ra, dùng đao hắn là có thể lột mặt.

Tôi nghĩ từ lúc bắt đầu chúng tôi đã không hòa bình, muốn dùng người bên ngoài dịch dung thành một người khác cũng không phải vạn năng.

Đầu tiên là người dùng dịch dung phải là người vốn có vài phần giống nhau với bản mẫu, tôi cùng chú Ba, hoặc là nói Giải Liên Hoàn có quan hệ huyết thống, hình dáng mặt cơ bản cùng loại, lúc này mới có thể dịch dung giống y hệt. Nếu không, không có khả năng dịch dung thành giống nhau hoàn toàn được.

Tôi nghĩ không được hắn rốt cuộc là ai, cả người đau đớn vô cùng, lại thêm rét lạnh làm cho tôi không thể tự hỏi bản thân. Nghĩ về thân thủ người

nọ, hẳn không phải là đặc biệt mạnh mẽ gì, nhưng thân thủ so với tôi thì tốt hơn nhiều.

Tôi nhìn quanh bốn phía. Vị trí của tôi nhất định là một dòng suối khô cạn hoàn toàn trong núi, trên mặt đất đều là những viên đá cùi to bằng nắm tay lớn nhỏ, len lẫn giữa đá cùi là cỏ dại. Bởi vì trong núi khí hậu ẩm ướt, nên tất cả tảng đá đều phủ một lớp rêu xanh dày. Suối nhỏ theo sườn núi chảy xuống tới cuối dòng rớt vào đá cuội dưới này, có thể nghe được âm thanh của dòng nước, lại không nhìn thấy nước.

Tôi xem cây cối bốn phía – thân cây lớn cũng đầy rêu xanh, độ dày đồng nhất. Độ ẩm nơi này so với chỗ tôi bị đánh lén hoàn toàn bất đồng.

Chẳng lẽ tôi đã bị mang đi rất xa?

Tôi vẫn còn đau đầu và mê muội, nhưng cơ thể so với khi này đã tốt lên nhiều lắm, tức thời cảm thấy đặc chí trong khoảng thời gian qua đã chịu các loại đả kích. Lần đả kích này, chỉ cần không đem người đánh cho chết, đối với người luôn có sự trợ giúp. Tôi tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, chột lo lắng sờ mặt mình.

Kỳ thật không phải tôi muốn sờ mặt mình, tôi là muốn sờ cái mặt nạ. Tôi biết người nọ hạ sát, bất quá lúc ấy bởi vì Bàn Tử ở gần bên, tên kia không có cách nào khác phát ra động tĩnh lớn, nếu không hiện tại căn bản tôi vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng cho dù tôi không chết, tôi trên mặt mà bị thương thì nhất định là tôi không có cách nào xử lý được.

Lòng tôi thực tế tự biết rất kỳ quái, tôi hy vọng mặt nạ không bị rách, lủng hay bị lệch, vẫn còn rất tốt. Tóm lại đều có hai luồng ý tưởng. Cái mặt nạ da người này tốt ở chỗ là làm cho tôi có thể mang nhiều người đến nơi này, nhưng lúc sau, nó cho tôi cảm giác rất là phiền toái

Chương 30 (hạ)

Editor: Thuận Ca

Beta: Yang Mi

Tôi cho tay sờ lên, mới biết thật sự lợi hại – khi tôi vượt lên vị trí bị va đập, mới cảm giác được vạn phần đau đớn. Bên trong thực sự khẳng định là đã hoàn toàn sung bầm, nhưng mặt nạ bên ngoài không hề có chút tổn hại nào.

Xem ra lần này muốn thoát khỏi hoàn cảnh cũng không dễ dàng gì, mặt nạ này hẳn là được chế tác chu đáo hoàn hảo rồi. Mặt nạ đã bao trùm cả khuôn mặt, tôi không có cách nào xử lý vết thương bên trong, nhưng sờ lên cũng cảm thấy không có gì nghiêm trọng, không có nước để soi gương, tôi đành từ bỏ, giờ liền cân nhắc nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Tôi men theo vách núi đi một đoạn về phía trước, vách núi đen chập rĩ thấp xuống dưới, tôi tìm thứ gì có thể trợ lực để đi lên, liền phát hiện phía trên là một cái dốc đứng bám vào sườn núi. Kỳ quái chính là sườn núi phía trên cơ hồ không có cây cối gì, chỉ có một ít bụi cây nhỏ. Đó là một sườn núi sạt lở, hẳn là vài năm gần đây trong núi có hoạt động địa chất mới bị sạt lở mà ra như bây giờ.

Tôi hẳn là đã lăn từ sườn núi phía trên mà lăn xuống dưới. Tôi không khỏi giật mình, kinh ngạc là vì chính mình cứ như vậy mà lăn xuống dưới nhưng cơ thể lại chưa nát bươm ra. Bất quá hoạt động một chút mới phát hiện, tôi toàn thân trên dưới đều có cảm giác hết sức đau đớn.

Thương tích khác biệt, tôi tự biết đã bị gãy xương nặng. Chẳng qua thân thể tôi không thể dừng lại đây, vẫn lạnh như băng, chờ tiếp qua một thời gian nữa, các vết thương bắt đầu phát tác ra ngoài, có lẽ lúc đó tôi ngay cả đi cũng còn không được.

Tôi tựa vào cây, nhìn xung quanh khắp nơi, đại khái có thể nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua như thế nào. Ngày hôm qua, tôi đích thị là bị rơi từ sườn núi phía trên xuống nơi này. Tôi bị tên rùa rút đầu kia đánh lên từ phía sau, hẳn nhất định là đã đẩy tôi rơi xuống dưới khiến tôi rơi vào một mép sườn núi chia ra. Tôi không thể cho rằng hẳn không muốn đẩy tôi vào chỗ chết, nhưng hiển nhiên hẳn đã không làm cho Bàn Tử phát hiện tôi.

Ngày hôm qua, tôi cùng Bàn Tử tra hỏi hẳn khu vực bên cạnh cũng không có loại đường dốc này, xem ra hẳn cố tình kéo tôi đi vào đoạn đường có chủ đích. Tôi có thể trở về tìm được Bàn Tử xem ra xác suất rất thấp.

Tôi nhắc chân, bắt đầu cố gắng hướng sườn núi phía trên mà đi lên, đi một chút dừng một chút, đi một lèo nhiều giờ thì phát hiện thực vật bắt đầu nhìn quen mắt, nhưng còn cách sườn núi phía trên một đoạn rất dài. Tôi thật sự đi không nổi nữa, nhìn xuống phía dưới, kỳ thật cũng chưa đi được là bao. Sườn núi thật sự rất dốc, rất khó đi.

Cuối cùng là một đoạn đường dốc gần như là chín mươi độ, tôi đồng thời sử dụng cả tay và chân nằm bò lên mà đi, được một đoạn mấy thước cũng không tới. Sau đó tôi ngẩng lên, liền phát hiện phía trên là một đoạn dốc khá thoải, cây cối cũng cao lớn hơn một chút, dây leo uốn quanh, cùng cây cối quấn thành một cục, giống như không còn không gian để bám vào.

Ánh mặt trời càng ngày càng mãnh liệt, tôi tựa vào thân cây phía dưới, bị ánh mặt trời chiếu vào, cảm giác các vết thương đau đớn vô hạn, có chỗ đau không thể nào diễn tả thành lời được. Hơn nữa đi hồi lâu như vậy rồi, tôi toàn thân đã không còn nhiều khí lực.

Ngàn vạn lần cố gắng đừng gãy xương, lòng tôi thầm cầu nguyện. Tại đây

mà bị gãy xương chẳng khác nào là đi chết, nếu chỉ mấy đoạn xương sườn thì tốt rồi.

Nghĩ nghĩ. Tôi bỗng nhiên buồn cười. Nhớ tới vài năm trước từng trải qua không ít, chạt vật như hiện giờ cũng không phải lần đầu tiên gặp phải. Hiện tại thành quả này cũng đúng với đức hạnh, chính mình từ bối rồi đã có thể tự giữ được bình tĩnh. Tôi cảm giác chính mình như là một con ruồi bọ, ruồi bọ bị phẩy mấy cũng không chết, tới rồi cuối cùng, bỗng nhiên ý thức được vấn đề không phải vì cái gì mà không chết, mà là chính mình bị đánh thành ra cái dạng này, vì cái gì mà còn muốn chờ ở đây với cái vọt phía dưới.

Bất quá ít nhất tôi không muốn ở trong này bị đánh chết, lòng tôi nói, thượng đế đem ta đánh cho tàn phế nhiều như vậy, khẳng định không phải làm cho ta chám dứt ở trong này.

Tôi đánh tan cơn buồn ngủ của mình, lại cẩn rãng đứng lên, cơ hồ là quỳ trên mặt đất tìm kiếm các dấu vết thật nhỏ của các bụi cây bị bẻ gãy, ở bụi cây cao tìm từng chút, từng chút, trời chiều chạng vạng buông dần xuống tôi vẫn tìm, tôi mới tựa hồ về tới nơi mà trước đây từng cùng Bàn Tử tra hỏi tên tiểu tử kia.

Buổi tối đó chúng tôi tới, căn bản không có gì đặc biệt về địa lý đặc thù làm cho nhớ ra, hiện giờ một chút ấn tượng cũng không có, đương nhiên cũng không thấy Bàn Tử.

Tôi không dừng lại, tiếp tục nhớ lại, muốn đi tìm nơi đội ngũ người nước ngoài hạ trại lúc ấy. Nơi đó có lửa trại cùng lối sinh hoạt rác rưởi, tìm được nơi đó là tôi có thể xác định vị trí khu vực khác. Nhưng mà, không biết khâu nào xảy ra vấn đề, lúc này tôi cẩn thận căn cứ như thế nào để mà nhớ lại mà đi tìm nữa, cẩn thận đi tìm dấu vết bụi cây bị bẻ gãy, đều không thu hoạch được gì.

Editor: Thuần Ca
Beta: Yang Mi

Lúc sau, trời đêm hoàn toàn tối đen, ánh trăng dần dần lên cao. Tôi tìm cái gốc cây mà dựa xuống, trong lòng lần đầu tiên có một chút dao động. Tôi suy nghĩ, có phải tôi đã đi hoàn toàn nhầm hướng hay không? Có phải phía trước tôi không có con đường nào để đi, hay là đã đi lệch lộ tuyến đã đánh dấu? Cái loại đánh dấu này căn cứ vào cây cối bẻ gãy tìm ra tình huống tồn tại, tôi cũng quên là học từ trong TV, vẫn là Bàn Tử dạy, chẳng lẽ hoàn toàn là hù người sao?

“Bất quá là ngày đầu tiên mà thôi” Tôi lập tức nói với chính mình, cũng bắt đầu tính toán Bàn Tử tối hôm qua đã áp dụng dạng gì hành động. Nếu hắn phát hiện mất tôi, hắn không có khả năng trở về một mình, nếu không sau đó đã cùng đội ngũ tiếp tục đi về phía trước. Bởi vì Ngô Tà giả cùng tôi cũng không thấy, hắn khẳng định có thể đoán được, tôi nhất định là bị Ngô Tà giả mang đi, Bàn Tử kia chắc chắn trở về thông báo cho những người khác biết.

Không, Bàn Tử sẽ không thông báo cho những người khác biết. Theo hắn biểu hiện, hiện tại ai hắn cũng không tin. Hơn nữa, chuyện như vậy, hắn trở về biết nói như thế nào?

Nếu Phan Tử ở trong lời nói, hắn có lẽ biết thông suốt Phan Tử, nhưng hiện giờ hắn khẳng định một người phải ở bên ngoài tìm ta.

Tôi tiếp tục phỏng đoán, nếu tôi đứng ở trong lập trường hắn, tôi đầu tiên phải lo lắng như thế nào. Tôi sẽ cảm thấy được, tôi là bị Ngô Tà giả mang đi, mà Ngô Tà giả hoặc là đem ta mang về cho đội ngũ nước ngoài ở giữa, hoặc là phải đi ta giết chết. Hắn phải căn cứ ngay tình huống lúc đó mà phán đoán đến một loại khả năng lớn, do đó áp dụng biện pháp tương ứng. Tóm lại, hắn một mình lẻ loi ở lân cận tìm ta có thể có khả năng rất lớn.

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không xem nhẹ một khả năng khác, chính là tên kia giả dạng tôi sau đó, phải trở về phục kích Bàn Tử, nhưng tôi tin tưởng Bàn Tử không phải dễ dàng bị người khác phục kích như vậy. Tên kia đem tôi kéo dài tới xa nơi này đến đoạn đường dốc cao, khẳng định là cũng không muốn Bàn Tử tìm không thấy tôi. Theo dấu hiệu này cho thấy, khả năng này không cao. Vẫn là theo bài bản Bàn Tử ở lại tìm tôi.

Bất quá, Bàn Tử tuy rằng ánh mắt tinh tường, nhưng ở ngay tình huống lúc đó, cũng chỉ có thể hô to tên của tôi tới tìm tôi, đối với người hôn mê sâu lúc chiều ấy, nếu tôi tìm một người, hô một buổi tối, người kia đều không có đáp lại, tôi sẽ làm như thế nào đây?

Nhất định là chờ cho đến khi trời đã sáng, hấn tìm kiếm lần nữa các dấu vết đã lưu lại.

Hiên nhiên Bàn Tử không có tìm được tôi, bắt quá khu vực này phạm vi rất lớn, tìm một ngày chưa hấn tìm thấy hết. Hấn hiện tại rất có thể đã ở gần khu vực mà tôi đang nghỉ ngơi. Với tính cách Bàn Tử, hấn sẽ không buông tha nhanh như vậy.

Nghĩ, tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời cao. Bốn phía một khoảng yên tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ từ tiếng côn trùng kêu vang, so với chúng tôi lần đầu tiên tới giữa hè phải im lặng rất nhiều. Tôi ý thức được đây là thời cơ tốt để nghỉ ngơi.

Tôi tìm một thân cây định trèo lên trên đỉnh, nhưng phát hiện mười phần khó khăn, vì thế tôi liền tiếp tục hướng dốc thoải trên cao mà đi, vẫn muốn đi lên nơi cao để tôi có thể tin tưởng nhìn cả sơn cốc. Kỳ thật sau đó tôi cũng tới, vị trí chỗ cao nhô lên cái gì đó, chính là một thân cây bị khuyết vào một tán cây. Sau khi đứng vững, tôi bắt đầu rống giọng hô to: “Bàn Tử!!”

Sau tiếng gọi, cơ hồ tất cả côn trùng đều đình chỉ tiếng kêu. Ở góc độ này tựa hồ rất khéo léo, giọng vang xuống thế nhưng ở ngọn núi đối diện truyền đến từng trận hồi âm, đám chim muông trong sơn cốc bị một phen kinh kinh vía.

Tôi có chút giật mình, nhưng lập tức không dừng lại, lập tức tiếp tục kêu vài tiếng, dừng lại, cẩn thận nghe xem Bàn Tử có hồi âm lại không.

Không có hồi âm, bên tai đều là tiếng gió trong sơn cốc.

Lòng tôi nói, có lẽ thanh âm truyền đến cho Bàn Tử khả năng bị thiên nhiên khuếch đại không có giống như lúc tôi gọi, cho nên tôi không nghe được, tôi nảy ra ý làm cây đuốc, làm cho hấn có phương hướng của tôi mà tìm kiếm, phối hợp với âm thanh tôi gọi hấn, có lẽ hấn có thể tìm được tôi. Vào lúc này, tôi bỗng nhiên nghe được dưới dốc thoải truyền đến âm thanh bụi cây bị ma sát.

Tôi không có đèn pin, nương theo ánh trăng rọi xuống mà nhìn, phía dưới một màn loang lổ, cái gì cũng không nhìn tới.

“Bàn Tử?” Tôi lập tức kêu một tiếng. Chợt nghe động tĩnh phía trong lùm cây lên đến một mặt bên kia nhanh chóng, tốc độ nhanh phi thường.

Tôi lập tức cầm miệng, lòng tự nhủ Bàn Tử nếu có thể di động ở lùm cây bên kia nhanh như vậy, hấn nhất định là béo hạ lưu Ninja. Phía dưới nhất định là động vật, nghe động tĩnh có vẻ không hề nhỏ.

Tôi nghĩ trên núi này không lẽ có linh miêu, bên chân sò sò trên mặt đất, lòng nói thực gặp may mắn, bên người đá tảng rất nhiều. Tôi nắm một khối

đá lên, liền hướng phía có động đĩnh mà ném.

Tảng đá nện phía giữa lùm cây, di chuyển nhanh như đạn bắn. Tôi lại ở bên ngoài hai khối, khẳng định sẽ không mất dấu, nhưng vật này nhanh chóng rời đi, lùm cây run run một đường, vật kia chậm rãi biến mất, tôi mới khôi phục bình tĩnh.

Lòng tôi nói, chẳng lẽ là lợn rừng và vân vân? Tôi nhẹ nhàng thở ra, lòng nói phải tìm một thân cây mà leo lên thôi, nếu không sẽ gặp lại tình huống như vậy nữa, có khả năng gặp được dã thú là rất lớn. Đêm nay tôi phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không ngày mai tôi sẽ bỏ dở một ngày. Càng đi sau một ngày, khả năng tôi sống sót càng thấp, nếu ngày mai giữa trưa không tìm ra manh mối, tôi nhất định phải trở lại nơi có suối nước mà uống nước, hơn nữa nghĩ biện pháp theo dòng suối đi ra ngoài.

Editor: Thuận Ca

Beta: Yang Mi

Cái suối nước kia hẳn là thông qua cái khe bên cạnh Ba Nãi, ít nhất tôi hy vọng là như vậy.

Tôi đỡ thân cây, lại hướng dốc thoải bên dưới mà đi đến. Lúc này tôi hành động đã cố hết mười phần sức lực, thầm nghĩ mau tìm được khu vực nào có lùm cây tươi tốt chút, dành vài tiếng để ngủ. Mới đi được vài bước, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, dưới ánh trăng, tôi xem trong bóng tối có một gốc cây thấp nhìn bộ dạng có chút kỳ quái.

Tôi giật mình một cái, dừng lại bình tĩnh cẩn thận nhìn, bỗng nhiên phát hiện đó không phải là cây, mà là một người.

Là một cái bả vai hoàn toàn sụp lỏm, nhìn bóng người giống như người diễn tuồng một cách quý mỹ, hẳn đứng ở trong bóng tối, vẫn không nhúc nhích, tôi thậm chí không thể phán đoán, hẳn không phải đã sớm ở nơi này.

Tôi cứng ngắt tại chỗ, chính mình trước đây không biết đã nhào tóm lấy hắn, cần phải quay đầu bỏ chạy. Lập tức tôi ý thức được, hai hành động này hiện tại tôi đều không làm được, quyền lựa chọn hẳn là ở trong tay hắn.

Tôi rõ ràng bất động, liền đứng ở nơi đó mà nhìn hắn. Hắn cũng không có động, trong bóng đêm này tôi không biết là hắn đang đối mặt với tôi, hay vẫn là đưa lưng về phía tôi.

Nếu hắn đang đưa lưng về phía tôi, chính là hiện tại hắn mặt dán một thân cây vẫn không nhúc nhích, thật sự làm cho người khác nhìn mà sờn gai ốc, thứ này rốt cuộc còn là con người sao?

Trong lòng bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi, giằng co trong chốc lát, tôi bỗng nhiên nhìn tư thế đứng của hắn dùng kỳ quái một cách phi thường, có thể

nguyên nhân bởi vì kết cấu thân thể của hắn, tư thế đứng kia không phải con người có thể làm được.

Tôi đoán trong chốc lát, ý thức tôi đã đi qua được ý tứ, đầu liền không khỏi ong lên một tiếng, lúc này phản ứng mới trở về, bóng dáng kia đã muốn động, men theo dốc thoải phía dưới mà đi.

Đây là — làm cho tôi đi theo hắn?

Lòng tôi sinh nghi hoặc, liền nhìn bóng dáng kia đi vài bước, rồi ngừng lại, làm một động tác. Vẫn là cái ý tứ kia- làm với tôi giống lúc nãy.

Tôi nghĩ, ý thức được nếu đối với tôi bất lợi, cũng không cần làm như vậy. Rừng núi hoang vắng, hắn đối xử với tôi như thế nào, giết thì không giết, hơn nữa nếu tôi không đi, hắn sẽ không vui mà đem tôi đi làm thịt, tôi lại càng không có lợi.

Tôi đỡ thân cây, liền cùng hắn đi đến phía trước.

Một đường đi phía trước, cũng không biết đi bao lâu rồi, mỗi lần tôi không được kiên trì, hắn đều dừng lại chờ tôi, chờ đi qua một đoạn, hắn bỗng nhiên ngừng lại, tôi cũng lập tức dừng lại, không dám cùng hắn sát lại quá gần, bởi vì đối với bộ dạng thật của hắn, tôi có một cảm xúc sợ hãi trong lòng.

Tôi ngẩng đầu lên phát hiện, trước mặt là một khối núi đá thật lớn, căn bản là không nhìn thấy đỉnh chóp. Dưới ánh trăng, một cái miệng sơn động thật lớn xuất hiện ở trên vách núi đá. Bên trong mơ hồ lộ ra ánh lửa âm trầm.

Hắn cũng không quay đầu lại đi vào trong động, tôi chân chờ một chút, lòng thầm nhủ không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, liền đi theo vào. Vào động tầm mấy thước chỗ ánh lửa lớn hắt lên, tôi xem ra người nọ đã muốn ngồi bên cạnh đống lửa, nguyên hình dạng bóng đen lập tức được chiếu thật sự rõ ràng.

Hắn ra hiệu bảo tôi đến trước mặt hắn ngồi xuống. Lòng ngực đập liên hồi, nhìn thấy mặt và thân thể của hắn, cả người hơi hơi run rẩy.

Kia quả thật là một người, ít nhất trước kia hắn hẳn là người, nhưng hiện tại, nói hắn đến từ thế giới bên kia, cũng sẽ không có ai hoài nghi.

Người này cả người đồng nhất giống như sáp đèn cầy, đầu tiên là trải qua hòa tan rất nhanh, tất cả da phía trên đều thối rữa lồi lõm, nhưng quá trình hòa tan này tựa hồ nhanh chóng ngưng tụ. Hắn gần như không có bả vai, hai tay dính lại hai bên sườn, từ vai xuống tất cả da thịt toàn bộ khóa lại cùng nhau, xuyên thấu qua các khớp xương vai và tay hắn là một lớp da mỏng, có thể nhìn đến bên trong các đốt ngón tay.

Mặt hắn đều hòa tan cả vào nhau, tóc dài phi thường, rối nùi, hơn nữa gần

như toàn bộ bị buộc vào nhau.

Nhưng tôi phát hiện hấn không có râu, nếu tóc đã dài như thế này, nói như thế nào chẳng nữa, râu cũng có thể dài vô cùng. Nhưng tôi nhìn trên mặt hấn không có tới một cọng râu nào.

Trong lòng tôi liền có điểm sáng, nghĩ tới một cái làm cho tôi thật sự không ngờ có thể nghĩ: lẽ nào đó là một phụ nữ?

Cơ thể hấn lỏa lồ, nhưng nhìn cơ thể hấn hoàn toàn không thể phán đoán hấn rốt cuộc là nam hay nữ. Thân thể bộ dạng trong trạng thái tôn hại đến như vậy, hấn là nam là nữ vốn đã không còn ý nghĩa gì. Nhưng nếu là nam nhi mà bị biến thành cái bộ dạng này, tôi còn có thể chấp nhận, dù sao nếu đem tôi rơi vào hoàn cảnh này, chỉ cần bình tĩnh, cũng không phải không thể ứng phó. Nếu là nữ nhi, nàng ấy thật sự rất đáng thương.

Có lẽ là do chân lông trên mặt bị phá hủy, lòng tôi tự nhủ thế. Tôi cuối cùng không thể đi tụt quần hấn mà phân biệt nam nữ.

Hấn không nói gì, lấy tay gảy cành lá khô sang một bên, sau đó vút vào bên trong lửa trại, lửa trại chậm rãi bùng lên. Liền nhìn lên ngạo mạn, trong sơn động còn có một mặt gì đó khó lường.

Editor: Thuần Ca
Beta: Yang Mi

Đó là một đồng thùng gỗ đã có sẵn, có mấy người đã mở ra, bên trong là một đồng rơm rạ, đều đã muốn hư thối biến thành màu đen, có thể nhìn bên trong là thùng chứa pháo cối đạn dược. Hễ là giấy thấm dầu, tất cả gì đều nát bét.

Bên kia tôi có thể nhìn thấy mấy cửa bãi phóng chính tề, pháo cối cùng mấy khẩu súng săn.

Xem ra, săn đuổi chúng tôi quả nhiên chính là người này.

“Rất nhiều điều không có tác dụng”. Tên kia nhìn tôi xem xét xung quanh, bỗng nhiên đã nói, âm giọng hẩn mơ hồ, vẫn không phân ra được nam hay nữ. Tôi quay đầu nhìn về phía hẩn, hẩn đưa cho tôi một cái chén quân dụng, bên trong là nước. Tôi kinh ngạc nhìn hẩn thế nhưng có thể nói, nếu hẩn phát ra âm thanh cổ quái, tôi còn có thể chấp nhận, nhưng hiện tại hẩn thân nhiên có thể phát âm rõ ràng dễ hiểu.

Sau này tôi nhận ra được hẩn là một người, thân thể có thể tàn tật, nhưng giọng hát không bị phá hư là chuyện rất thông thường.

“Ngài...” Tôi không biết mở miệng như thế nào.

“Ngô Tam Tinh, người cũng già rồi” Hẩn quay mặt về tôi, tựa hồ đang cười, nhưng trên mặt hẩn, biểu hiện đều có vẻ rất quý dị “Có điều là, người luôn có dáng điệu này, không giống ta”

Tôi sửng sốt một chút, bỗng nhiên nhận ra được tôi mang mặt nạ chú Ba. Làm cho tôi kinh ngạc chính là hẩn có thể kêu ra tên thật của chú Ba, nói như vậy, người này nhận ra chú Ba.

“Người biết ta?”

“Ừ, ba mươi năm, người chắc không thể tưởng được là ta còn sống”

“Người là?” Tôi bỗng nhiên ý thức được hẩn vì cái gì mà đem tôi đến chốn này. Nếu hẩn nhận ra chú Ba, thì hẩn ở nơi rừng núi hoang vắng nhìn thấy chú Ba, cũng nhất định rất kinh ngạc.

Tôi vừa từ cõi chết mà về, hẩn liền ra mặt theo dõi, đây là phản xạ có điều kiện. Tôi thậm nghĩ xem hẩn là ai, nhưng tôi là Ngô Tà, căn bản không có được trí nhớ của chú Ba, tôi rất nhanh liền hiểu có cố cũng phí công vô ích.

“Ta cũng không nghĩ đến, sẽ ở lại nơi này gặp lại người” Hẩn phát âm nghe rất mơ hồ, mang theo đậm khẩu âm địa phương, nhưng không phải giọng Quảng Tây, tôi thật nghe không ra giọng này đến từ nơi đâu.

“Người khăng định không nhận ra ta”

Một bên cánh tay của hắn ở giữa thay đổi loạn, tôi nhìn thấy móng tay hắn, vàng dày một cách bất thường.

Người này chính là người mà tôi từng gặp ở nhà cũ Muộn Du Bình.

Hắn lẩm nhẩm trong chốc lát, sau đó ném một vật gì từ trong đồng đồ nát ra, tôi miễn cưỡng tiếp được, phát hiện là một đồng xu nhỏ bằng bạc khắc, nhìn không ra là cái gì, nhìn qua là năm cái sừng sao.

Trước kia đồng này là một đồng bằng nhôm được chế tạo ở tuyến đường sắt phía trên, đoàn tàu liền khắc một miếng bạc, có thể chiết thành đủ loại vật nhỏ. Mới trước đây, cha tôi dẫn tôi đi xem thời gian xe lửa, thường xuyên khắc cho ta mấy cái. Bất quá lúc đó tiền tệ còn đáng giá, loại này là một thú tiêu khiển bình thường so với những gia đình có điều kiện, cho con trẻ chơi đùa.

Hắn cầm vật này quăng lại chỗ tôi. Chẳng lẽ chú Ba nhìn vậy này, có thể nhớ ra đối phương là ai? Coi bộ đối phương và chú Ba nhất định là có một quan hệ thân thuộc. Tôi suy nghĩ rất nhanh, tất cả tin tức ở trong đầu nói lại rất nhiều chuyện xưa. Người này rốt cuộc là ai?

Hắn nhận ra chú Ba, cùng tham dự đội khảo cổ, chẳng lẽ hắn cũng thuộc thế hệ hậu nhân ngày trước, cùng thế hệ của chú Ba? Trong đầu tôi xuất hiện một cảnh tượng: một thanh niên tham gia đội ngũ khảo cổ, sau đó vào núi gặp cơ quan, cả người thối rửa. Người khác nghĩ hắn đã chết, nhưng hắn cuối cùng còn sống, được thợ săn thôn phụ cận cứu, sử dụng thảo dược trị liệu, sau đó bình phục, nhưng thành người tàn tật.

Hắn ẩn cư ở trong núi, kéo dài chút hơi tàn. Vì những người khác không đến ứng cứu nên trong lòng cảm thấy bị xúc phạm, hắn ở trong núi giả thân giả quý, hù dọa rất nhiều người bỏ chạy. Nhưng ngày một nhiều người xấu bị truyền thuyết tiền bạc châu báu hấp dẫn ngày một nhiều, năm đó đội ngũ khảo cổ rốt cuộc xuất hiện người thừa kế. Hắn vừa theo dõi, vừa chờ cơ hội xuất hiện thân phận, đồng thời trong lòng cũng đầy mâu thuẫn, bởi vì hiện tại chính mình đã trở thành quái vật. Ở một bên đe dọa đội ngũ, nghĩ muốn dọa bọn họ bỏ chạy, hắn bỗng nhiên gặp lại bằng hữu tốt cùng mình lớn lên, hiện giờ bọn họ cùng nhận ra, bắt đầu chuẩn bị nói hết nỗi khổ giấu kín cho nhau.

Kế tiếp chính là phát triển như thế nào? Hắn có thể chỉ cho tôi sự nguy hiểm trong đó, quay đầu là bờ. Nếu tôi nghe theo, sẽ ngoan ngoãn mà trở về, điều này sao lại có thể?

Tôi chắc chắn sẽ không nghe theo, như vậy hắn và tôi có thể sẽ trở mặt từ bạn thành thù, cuối cùng đem tôi đi xử lý, hoặc là nhìn theo tôi đi mạo hiểm,

để cho tôi đi chết.

Nếu so với kết quả đau thương, thì hẳn phải miễn cưỡng trở thành người dẫn đường của tôi, cùng tôi mà tiến vào bên trong Trương gia cô lầu, cuối cùng vì cứu tôi mà chết.

Trước khi chết hẳn sẽ nói với tôi, người xem ta đã sớm phải chết. Người nhất định phải sống mà đi ra ngoài!

Tôi lắc đầu, mặc kệ điệu bộ mà các kịch hay chiếu trên truyền hình tôi hay xem. Ở trong cuộc sống thật đương nhiên không có khả năng phát sinh những chuyện như vậy. Tôi cảm thấy được là hẳn đang nhìn tôi, căn bản cũng là thật không ngờ tới, hiện tại hẳn hẳn cũng không biết phải làm gì, có lẽ chính là chỉ muốn cùng tôi ôn chuyện cũ mà thôi.

Bất quá người này từng dùng pháo cối đánh chúng tôi, tôi không xác định hẳn lúc ấy có biết là tôi ở trong đội hay không. Nhưng người này làm việc không lưu tình chút nào, hẳn cũng không ngại thương tổn người của hẳn, giết một người với hẳn mà nói nhất định hoàn toàn không có áp lực tâm lý là chuyện rất thường tình.

Editor: Thuận Ca

Beta: Yang Mi

Tôi không thể thả lỏng. Tôi hiểu biết về hẳn quá ít, vạn nhất hẳn cùng chú Ba vốn còn có thù, hiện tại một câu chưa nói, tôi thực có thể xử lý. Trong quần hẳn cộm ra, tôi biết trong đó nhất định có tên.

Tôi giả vờ tự hỏi, sau đó làm ra bộ hơi kinh ngạc: “Là người?” Nét mặt tôi trầm trầm,

“Người sao lại thành ra cái dạng này?”

“Chẳng lẽ người không đoán ra sao?”

Hắn uống một ngụm nước, đột nhiên hỏi: “Người hiện tại đứng ở một bên?”

Cái gì? Những lời này là có ý gì?

Trong lòng tôi quả thực muốn tát mạnh mình một cái. Tôi bỗng nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Kiểu đối thoại này ắt hẳn bao hàm bên trong rất nhiều tin tức, chỉ có mười phần ăn ý với hẳn mới có thể tiếp tục nói chuyện. Tôi căn bản không biết hẳn hỏi về vấn đề gì, còn nếu nói tiếp, chưa được ba câu, tôi chắc chắn bị lộ.

“Người ở bên này” Tôi thầm nghĩ, cảm thấy đây là câu trả lời an toàn nhất.

Không đợi tôi nói xong, hắn bắt đầu cười quái dị rồi đứng lên: “Ngô Tam Tỉnh, ngươi cũng đứng về phía ta? Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để người trở thành hạng người này?”

Tôi bất cứ giá nào cũng vậy, hét hét nước miếng: “Thời đại thay đổi rồi”

“Vậy ngươi hiện tại cũng tán thành, tất cả chuyện này không thể để cả thế giới biết?”

“Không nên” Tôi nói

Hắn không nói chuyện nữa, không khí lâm vào cảnh trầm mặc cả hai nhìn nhau.

“Năm đó ngươi rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì? Tôi thử hỏi han xem sao

Những lời này tôi đã nghĩ thật lâu mới dám nói, bởi vì theo thái độ của hắn mà tính, chú Ba năm đó nhất định không có tham dự hoạt động này. Nay người đã biến dạng vậy, nhất định là do tiến vào Trương gia cổ lâu mà thành, như vậy chú Ba có thể không biết nơi nào phát sinh ra vụ việc, kể từ đó, tôi hỏi như vậy vẫn an toàn.

“Bọn họ, buông tha cho ta”.

Hắn nói, “Bọn họ buông tha cho ta, bất quá bọn họ khẳng định thật không ngờ, ta có thể còn sống về sau”

“Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn ở trong sơn cốc?”

“Ta còn có thể đi đâu sao? Hắn nói

Tôi nhìn những đồ vật xung quanh người hắn, có rất nhiều đồ dùng hiện đại, tất nhiên không phải là do hắn từ hiện đại đem đến rồi.

“Ta với ngọn núi này vô cùng quen thuộc, bên ngoài còn có một thôn dân, ta ở đây không thể chết đói. Hơn nữa ta còn có những thứ này.” Hắn chỉ về phía sau “Lúc ấy, thời điểm bọn họ tới, vì khuôn vác quá nặng nề,

nên đem tất cả những thứ đó để lại nơi này. Ta dùng pháo làm bẫy, đã tìm thấy không ít thứ tốt.”

“Sao ngươi không nghĩ ra ngoài mà tìm chúng tôi?”

“Tại đây, cách trăm dặm, ta mới là an toàn nhất. Ta không có khả năng sống sót khi đi ra khỏi thôn này” Hắn nói xong liền đứng lên

“Theo ta đến đây”

Hắn đem một nhánh lửa hương về phía đầm lầy bên kia, đầm lầy liền sáng trưng lên.

Tôi nhìn về phía đầm lầy thì thấy tất cả đều là xương trắng hếu, những xương đó đều lộ ra, cùng đầm lầy xen lẫn cùng nhau, không biết bao nhiêu

cho đủ.

“Những người này đều là vài thập niên gần đây muốn tìm nơi đó. Bọn họ nhất định không biết, những người này đã chết trong tay ta”

“Tôi sợ ngây người: “Những người này đều là do người giết?”

“Dù sao họ tiến vào cổ lâu kia cũng là chết, cùng chết với yêu quái trong cổ lâu, không bằng chết trên tay ta. Tòa nhà kia không thể lại chết người, người chết thì cái thứ kia lại được ăn no”

Tôi nhìn vào đầm lầy, lại nhìn vào lửa trại, hai nơi này cùng lắm cách nhau mấy thước, thi thể bên này qua đầm lầy, chẳng lẽ không có mùi thối rữa sao? Ít nhất cũng có thể vùi lấp. Người này thật sự quá điên rồ, chẳng lẽ hẳn thích nhìn thi thể hư thối?

Hắn và tôi vẫn giữ khoảng cách nhất định, hiện giờ khuất sáng, hắn lại biến thành một bộ dáng ma mị. Hắn lặp lại một câu: “Ăn no, ai cũng không có biện pháp”

Tôi nghe không hiểu được, đang muốn hỏi nhỏ, bỗng nhiên chợt nghe phía đầm lầy truyền lại tôi một âm thanh quái dị, giống như bên trong đầm lầy còn có một vật gì.

Cái gì? Chẳng lẽ ở phương diện này còn có dã thú sao? Những thi thể đó không phải là dạng thối rữa, mà là bị ăn thành xương trắng thì sao??

Đầm lầy càng lúc càng ám khí, chỉ sợ mấy cái đầu lâu từ trong đó mà lăn ra.

“Bên trong là cái gì?” Tôi rút cuộc không nhịn được hỏi

Không đợi tôi hỏi xong, trong bóng đêm liền lăn ra thứ gì, tôi liếc mắt một cái, không khỏi tức cười.

Kia là Bàn Tử, trên người lộ trần như nhộng, tay chân bị buộc lại rất chắc chắn, miệng thì bị nhét vải bố, nhìn y hệt một con heo sắp bị làm thịt đang lăn lộn ra bùn.

“Hắn là ai ở đây?”

“Ta ở trong thôn nhìn thấy hết. Hắn là người của người, cho nên ta không có động thủ.”

Người nọ nói. “Ban ngày hắn tìm người ở quanh đây”

“Mau, mau thả hắn ra” Tôi nói

Quý ảnh lấy tiêu đao bên hông, quăng vào đầm lầy, Bàn Tử lập tức bỏ qua một mối, mà xoay mình bắt lấy đao, sau đó nhanh cắt đứt dây thừng, miệng kéo mảnh vải, người Bàn Tử đập mạnh xuống: “Lão tử làm thịt người!”

Bàn Tử vừa mới xông lên, quý ảnh liền dễ dàng vòng ra phía sau Bàn Tử:

“Cái chuông nhỏ”, chỉ vào Bàn Tử. Tôi lập tức hòa giải: “Người một nhà cả mà, đều là người một nhà”

“Người một nhà?” Bàn Tử nhìn thấy tôi, “Tam gia, ngài quen biết cũng rộng rãi quá chứ, cũng buôn bán với người ngoài hành tinh à?”

“Nói đến rất là dài dòng” Tôi lập tức nói, cũng lập tức ra dấu cho Bàn Tử.

Bàn Tử trong lòng hiển nhiên rất là phần nộ, bất luận là ai, bị người ấy ném hết xuống vũng bùn, trong lòng khẳng định sẽ không thấy thoải mái.

Hắn mắng mỏ hơn mười câu, mới bình tâm được, nói với quý ảnh: “Con mẹ nhà ngươi chứ, quần áo của Bàn Gia ta đâu?”

Quý ảnh trở về, lôi về một đồng quần áo quăng cho Bàn Tử. Bàn Tử giữ chặt tôi hỏi

“Rốt cuộc sao lại thế này?”

Tôi dùng miệng tạo hình nói cho hắn: “Tôi cũng không biết, đừng hỏi”

Bàn Tử liền quay sang quý ảnh mắng: “Quái vật, con mẹ nó chứ lão tử đang đi trên đường, ngươi đánh lén ta, có gan thì mặt đối mặt đánh với ta”

Quý ảnh không để ý tới hắn, hỏi tôi: “Ngươi đã đứng ở bên này, ngươi còn tới đây làm cái gì?”

Tôi ngồi xuống, trong đầu có hơi nhớ qua chút chuyện xưa, sau đó cùng hắn nói một thứ đại khái, đã nói bằng hữu của cháu ta bị nhốt ở Trương Gia cổ lâu, ta phải đi cứu hắn

“Là đám người kia...đám người kia cũng có một quan hệ như thế với ngươi?” Hắn cúi đầu

“Ngươi đã gặp qua họ?”

“Bọn họ trong đó có một người trẻ tuổi, trên người mang theo một cây đao”. Quý ảnh nói

Tôi lập tức gật đầu: “Đúng”

“Bọn họ e là đã chết rồi” Quý ảnh nói, “Bọn họ đã muốn vào cổ lâu kia, đã không còn ở thế giới bên này nữa”

Tôi liếc mắt sang Bàn Tử đang phủi bùn một cái, Bàn Tử hoàn toàn không chú ý nghe, một mặt hùng hùng hồ hồ.

“Không có khả năng” Tôi nói. “Hắn từ phía bọn họ mà trở về, bọn họ còn sống, hơn nữa...”

“Ngươi không tin?” Quý ảnh hét lên văng cả nước miếng

“Hai người đi theo ta, ta sẽ chỉ cho các ngươi nhìn xem nơi đó đích thực thế nào.

Editor: Thuần Ca
Beta: tieudieututai

Quý ảnh ngay cả một cây đuốc cũng không thắp, liền dẫn chúng tôi đi ra khỏi sơn động. Chúng tôi đi theo hướng khối núi đá lớn kia mà đi lên. Bàn Tử mặc quần áo vào, cổ áo đầy những bunn. Hấn mệt mỗi mắng chửi, dùng tay ra hiệu với tôi nhiều lần, hỏi tôi có muốn không chế hấn ta không, tôi lắc đầu. Quý ảnh này trình độ di chuyển nhanh nhẹn, phong thái này giữ chúng tôi ở một khoảng cách nhất định, làm cho tôi cảm giác thật phi thường mãnh liệt – cho dù hấn không lạnh lặn, thân thủ cũng phải hơn chúng tôi một bậc.

Thử nghĩ, người này chờ đợi trong núi một thời gian dài như vậy không đi ra, hiểu nhiên đối với tất cả sự tình trong cuộc sống đều có cảnh giác, khả năng nhìn thấy lão bằng hữu có thể đã nói lỏng cảnh giác. Đừng nhìn hấn như không để ý tới, trong lòng hấn nhất định tính cảnh giác rất cao, xác suất Bàn Tử gây khó dễ cho hấn ta không cao.

Tôi không có khả năng cùng Bàn Tử nói chuyện, chỉ mong hấn không để ý, chuyện đã xảy ra cùng hấn lúc ấy nói một lần. Bàn Tử nói: “Ta dựa vào, Bàn gia ta buộc thật nhanh, hấn ứng phó thế nào được? Không thể tưởng đc tên kia bôi toàn dầu à. Mặt ngươi không có việc gì sao?”

“Có lẽ trên người hấn có mang theo tiểu đao” tôi nói, “Chúng ta không có lục soát người là sai lầm. Thời gia quá mau”

“Là súc cốt.” Quý ảnh quay đầu lại nói, hấn ở rất xa chúng tôi, nhưng hiển nhiên vẫn nghe được rõ ràng: “Ngô Tam Tỉnh ngươi không phải cái này cũng không biết à?”

Trong lòng tôi khẽ động, biết là không thể nói lại lung tung, lập tức mạnh miệng: “Không phải, tôi có đề phòng, không phải súc cốt”

Quý ảnh không nói nữa, tôi liền hướng tới Bàn Tử ra động tác không cần nói gì. Đi hơn mười tiếng đồng hồ, núi đá phía trên hiện ra một cái một cái động lỗm.

Chúng tôi đi vào bên trong động, liền nhìn thấy trong động tất cả đều là bình gốm sứ, quý ảnh đi theo bên cạnh lấy một nhánh cây, chỉ vào hướng bình gốm sứ, sau đó nhóm lửa lên, lại cầm lấy một cái bình đầy nước bên kia, không ngừng dội nước về phía vách tường.

Tôi đại khái biết hấn muốn làm gì, liền lập tức làm theo. Rất nhanh nước liền thấm vào bên trong núi đá.

Soi nhánh cây đã đc châm lửa lên vách đá, chúng tôi liền phát hiện, cả núi đá phía trên đều có bóng dáng kỳ quái.

Vách tường thấm nước được sắp xếp gọn gàng, phơi ra một loại chất bán trong suốt, giống như là ngọc thạch.

“Đây là người trong đá” Bàn Tử nói, “Ta đếm nhiều như vậy, nếu phóng ra ngoài”

“Người có biết trong tảng đá này có bao nhiêu vật như vậy không? Người có biết thứ này thật sự có lại lịch ra sao không?” Quỷ ảnh hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử lắc đầu: “Thứ này không phải là sơn thần sao?”

Quỷ ảnh lắc đầu, nhìn về phía tôi, tôi không lộ ra là vẻ mặt không biết, sờ soạng lên mặt vách tường, làm ra bộ dạng đăm chiêu.

“Đây tất cả đều là người” Hấn nói

“Từ chỗ này mà đi lên trên toàn yêu lâu phía trên. Năm đó chúng ta làm nhiều nghiên cứu về cổ lâu, có vài phỏng đoán.” Hấn nói, “Chúng ta tin rằng, ở Quảng Tây tồn tại một hệ thống đường ngầm rộng lớn, Trương gia cổ lâu đã lợi dụng vào đường ngầm rộng lớn trong núi này mà tiến hành xây dựng sâu vào. Nhưng sau này chúng ta tiến hành thăm dò các loại trên núi, phát hiện hệ thống động sâu, lấy hình thức bản vẽ quy mô kiến trúc của phong lối cách, cần rất nhiều nhân vật lực, mới có thể xây dựng một cổ lâu to lớn như vậy.”

Lòng tôi quả nhiên thấy có lý, hấn chính là người trong đội khảo cổ, xem ra phỏng đoán của tôi đoán đc tám chín phần rồi.

“Ngay từ đầu bọn họ cho rằng không thể thực hiện được, nơi đây chính là cổ lâu đàn mộ táng của Trương gia vọng tộc, không phải là hoàng lăng. Vấn đề không phải là tài lực, bởi vì thế gia trộm mộ, rất cuộc có bao nhiêu tiền tài quả thật rất khó đánh giá, chủ yếu là vấn đề phương tiện. Chỉ cần không phải là hoàng đế, nếu muốn rời xa thói đời mà quy ẩn, lại tiến hành công trình lớn như vậy, thật sự là điều rất khó khăn.

“Nhưng trong khi bọn hấn thăm dò trong núi về sau, liền phát hiện một vấn đề khiến cho bọn họ hết thảy kinh ngạc – trên núi này có thảm thực vật vô cùng kỳ quái.

Đặc biệt là gió xoáy gần các thảm thực vật, khác nhiều so với những chỗ khác, nhất là các chủng loại cây, ở nơi này, cây cối đều là những loại gỗ tốt đặc biệt.”

Tôi nghe đến đó, trong lòng có chút hồi hộp, đã hiểu được ý của hấn. Tôi nói: “Ta nghe nói, vào sáng sớm ở ngoài, gió xoáy bên ngoài từng xảy ra cháy lớn”

“Đúng” Quỷ ảnh lạnh lùng trả lời “Khi ấy bọn họ đã sớm có kế hoạch”

Editor: Thuận Ca

Beta: Yang Mi

Mục đích ban đầu của tổ tiên Trương gia cổ lâu là kế hoạch muốn đem chôn cất trên núi này, cho nên bọn họ ở ngoài kia từng đốt cháy cả núi này, để ngàn năm sau có thể lấy gỗ sử dụng.

Đây là một dạng tôn chỉ gì? Rốt cuộc điểm đáng sợ trong kế hoạch của gia tộc này lấy đơn vị tính toán hàng trăm năm sau mới có thể tiến hành?

“Gỗ sau này được hạ xuống, trải qua gần ngàn năm mà lớn dần, gió xoáy lân cận núi cũng bắt đầu hình thành khắp núi rừng, thợ thủ công lúc ấy tiến vào đã có ngay chỗ để lấy nguyên liệu.”

“Người có phải phát hiện ở đây có rất nhiều bụi cây, là bởi vì bọn họ chặt cây cối rất cẩn thận, chia đều cây ra và chặt hết lớp này đến lớp khác.”

“Nhưng cho dù tất cả vật liệu gỗ có thể lấy nguyên liệu ngay, cũng cần phải đưa xuống hang động phía dưới, cũng cơ hồ là nhiệm vụ có khả năng không hoàn thành được. Bởi vì loại hình kiến trúc này, cần phải tạo ra xà gỗ. Loại này là loại gỗ lớn, không có khả năng cho vừa vào động được, tốt nhất là phải có mạch nước ngầm, như vậy đem cây xà gỗ bỏ xuống nước, có thể chảy vào trong động, nhưng như vậy điều kiện không bị vướng là quá bất khả thi. Bọn họ ở trong nơi này tìm kiếm mạch nước ngầm, nhưng địa thế nơi này lại rất cao, dãy núi này cao hơn so với mặt biển, căn bản là không có khả năng tìm được mạch nước ngầm.”

“Người chắc chắn không nghĩ ra được Trương gia làm như thế nào để đem được xà gỗ này xuống đúng nơi cần đem.”

Quý ảnh nói, “Ngay tại khối núi đá phía dưới, có một động sâu vuông góc, theo hướng thẳng góc mà chuyển xuống phía dưới”

“Kỹ xảo động đạo” Tôi nói.

Quý ảnh gật đầu.” Điều luyện, sắc sảo. Vấn đề là làm động này như thế nào. Cho dù người nhiều mà phải đào ra cái động như vậy, thì so với thời đại này cũng cần rất nhiều năm.

“Tất cả gỗ đều theo động này mà chuyển vào bên trong hang động kia. Hơn nữa, bọn họ còn ở trong núi này tạo ra rất nhiều khe hở bên trong, tìm được rất nhiều đồ sắt kỳ quái, những vật bằng sắt này có độ dài rất giống nhau, dẫn nước mưa từ trên núi xuống qua các khe hở này. Chúng ta cho rằng đây là vì tốc độ hòa tan với vôi trong núi đá, cũng là ở ngoài có biện pháp bố trí tốt, tại động này chúng tôi tìm được rất nhiều cửa động xung quanh cũng tìm được các dấu vết đồ sắt giống nhau. Người có biết ý nghĩa của nó là sao không?”

Tôi lắc đầu, hắn nói: “Động này là bị mưa cọ rửa trong hơn một ngàn năm. Bọn họ ở cửa động thiết lập một quả cầu bằng đồng, tại nên một cái cơ quan, sau đó gõ vào mặt ngoài của nham thạch, để làm vôi nham thạch bên trong dễ dàng hòa tan. Đồng cầu nặng vô cùng, khi trời mưa, nước mưa tụ lại đây cọ rửa cơ quan này trong động, phía dưới nham thạch sẽ hóa gion mà phân giải, sức nặng của đồng cầu sẽ tác động đập tảng đá nát vụn. Ở thời gian gần ngàn năm, đồng cầu không ngừng không ngừng đi xuống, cuối cùng xuyên xuống đỉnh của hang động.”

Hắn nói tiếp: “Người đang nghĩ muốn từ một chỗ ở phía trên mà làm một cái động, mà người có cả gần ngàn năm thời gian, kỳ thật đối với người mà nói là một chuyện rất dễ dàng.”

Tôi nghe, ngày càng rung mình ớn lạnh, việc này liệu có thể thế sao? Cảm giác đầu tiên của tôi là mộng lung, nhưng tri thức trong đầu nói cho tôi biết, điều này tuyệt đối là có thể làm được, thậm chí cũng ko cần nhiều thời gian như vậy. Nếu dòng nước ổn định liên tục, hơn nữa về phương diện đặc trưng tính chất hóa học của vật chất, để chọc thủng một khối đá có thể chỉ cần thời gian vài năm. Đây cũng chính là nguyên nhân có nhiều nơi thường xuyên bị lở đất.

Bản thân tôi cũng là vừa tỉnh lại ở một sườn núi đá lở đất. Nơi đó đúng là có rất nhiều thảm thực vật, theo lý thì đất đá trôi không có quy mô lớn, hiển nhiên bởi vì nơi đó trong nham thạch vốn còn có rất nhiều khe hở, điều kiện mấu chốt để đứng vững được.

Mà cái đáng sợ nhất chính là, vì điều gì mà có người có ý niệm như vậy trong đầu?

Chúng tôi suy nghĩ phân tích ra là rốt cuộc nhóm người đó là người như thế nào? Bọn họ rốt cuộc có cuộc sống ra sao? Làm ra loại thiết kế đáng sợ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

“Ta khẳng định rằng nhóm người này sẽ không tìm một chỗ như vậy, bởi vì gần ngàn năm thời gian, xảy ra nhiều biến cố lắm, bọn họ chọn nơi này chắc vì có một điểm chung.” Quỷ ảnh nói

“Ở Quảng Tây, có không ít nơi giống nơi này. Bất quá có thể tránh được sự phát triển của công nghiệp du lịch, ở vài năm sau vẫn còn là nơi hoang dã, chỉ

có thể là vùng nội địa Thập Vạn Đại Sơn”

“Các người đã nghiệm chứng chưa?” Tôi hỏi, bởi vì rất nhiều phỏng đoán đều không đến được đích.

Quỷ ảnh nói: “Không cần, người nghe ta nói, sẽ hoàn toàn tin”

“Trên cơ bản tất cả phỏng đoán của chúng ta đều có thể tái hiện mọi chuyện đã qua thật, nhưng giải thích tới đây rồi, còn có một vấn đề rất lớn”
Quý ảnh vỗ vỗ tôi đến gần nham thạch

“Cũng chính là, chuyện gì đã xảy ra với ngọn núi này? Chúng ta làm rất nhiều nghiên cứu trên núi này, rất nhanh liền phát hiện một điều đáng sợ vô cùng, chúng ta tiến tới tòa sơn liền phát hiện” Hấn nói

“Hiện tại xem trọng các ngươi, ta muốn cho ngươi nhìn một cái, ngọn núi này rất cuộc là cái gì vậy. Ta sẽ nói ra, bọn họ vào cổ lâu hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Editor: Thuần Ca
Beta: Yang Mi

“Trước kia, nơi này được mọi người gọi là mật lạc đà do bóng của núi đá này” Quỷ ảnh nói

“Chúng ta vẫn nghĩ đến, bọn họ gọi những thứ trong núi đá này là mật lạc đà, nhưng sau này trải qua đối chúng tham khảo sách cổ, chúng ta phát hiện chúng ta đã mắc sai lầm lớn. Mật lạc đà không phải chỉ mấy thứ này, mật lạc đà ở trong ngôn ngữ dân tộc Dao là chỉ đất mẹ, bọn họ gọi mật lạc đà là cả tòa núi lớn này.”

“Núi?” Tôi hỏi phụ họa theo.

“Núi là đất mẹ, bóng dáng này là đất mẹ sinh ra con. Thời điểm chúng ta đến nơi này, dân tộc Dao còn chưa hoàn toàn được khai hóa, đối với văn hóa bên trong của họ là một sự cấm kỵ, bọn họ vẫn tương đối coi trọng”

“Lúc ấy thời điểm chúng ta khảo sát liền phát hiện, nơi này có một thợ săn thành niên xuất sắc nhất, trên người có một hình xăm kỳ quái, hình vẽ trên hình xăm đích thật là một con kỳ lân. Chúng ta rất lấy làm thích thú với hình xăm này, thông qua hình xăm bọn họ thấy hiểu biết một ít truyền thuyết, chúng ta phát hiện lai lịch hình xăm này có hai máu chốt quan trọng”

“Thứ nhất, người này phải là một sư phụ xăm mình người Hán, nơi này trong truyền thuyết có một người giá, bọn họ ngay từ đầu xăm không phải là hình này, bất luận kỹ thuật xăm hình, hay là hình dạng hình xăm, đều là rất nguyên sơ đơn giản. Sau đó lại một sư phụ xăm mình người Hán đến đây, tại đây chậm rãi truyền thụ, cuối cùng hình xăm mới biến thành cái dạng này”

“Sư phụ xăm mình người Hán này rốt cuộc vì điều gì mà đến Ba Nãi? Căn cứ bọn họ phỏng đoán, hẳn là thời kỳ Minh Thanh. Tin tức về người này rất ít, chỉ có một truyền thuyết là người này vì trốn tội mà đến đây, nhưng không thể nào khảo chúng, bất quá không quan trọng. Chúng ta ban đầu biết được vài tin tức, trong một ngàn năm trở lại đây, hình xăm này đã được một người Hán cải tiến”

“Như vậy, hình dáng hình xăm này lúc trước như thế nào, không ai biết. Bất quá, chính là gặp may mắn vô cùng, trong quá trình chúng ta điều tra, mặt khác trại người Dao có được một ít bằng chứng gián tiếp tin tức”

“Truyền thuyết hình xăm thợ săn ở Ba Nãi, là có khu vực hạn chế. Tục truyền, chỉ có thợ săn đi săn thú ở nơi sâu trong vùng gió xoáy, mới cần xăm hình trên thân. Ở trong lòng người Ba Nãi này, nơi có gió núi cùng nơi khác là rất khác nhau”

“Điểm thứ hai là, hình xăm này rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

“Chẳng lẽ trừ tà sao? Chúng ta phủ định cái thuyết pháp dân tộc này. Bởi vì nếu là hình vẽ trừ tà, trong thôn hán có văn hóa tương tự truyền thừa về sau, nhưng hỏi người trong thôn, ai cũng không biết hình xăm có tác dụng gì, chỉ nói là tập tục. Hơn nữa, hình vẽ trừ tà không thể cải biến được, nếu có người của dân Hán chỉnh sửa hình vẽ kia, quá thật là chuyện lớn diệt tộc, mà người kia không bị banh da xẻ thịt rồi”

“Trong quá trình khảo chứng lại xuất hiện rất nhiều sự tình bên trong. Lúc ấy, công tác khảo chứng thế hệ kia mười phần lợi hại, thế hệ gần nhất trước đây đều còn tại thế, trong lời nói muốn hỏi, có chút manh mối, thứ hai tư liệu được người già bảo tồn rất nhiều, cho nên nhóm cuối cùng đã tìm thấy nguyên nhân”

“Hình xăm kia hé ra một chân tướng rất tinh vi, đương nhiên không phải về ý nghĩa hiện tại, mà là bức họa Dao dân xưa ở đây đã trải qua vô số lần thử nghiệm, tìm ra con đường sẵn sẵn an toàn nhất trong ở nơi này. Con đường này rất phức tạp, thời kỳ không có bản đồ bằng chữ, người dân dao xưa đem xăm lên người bản đồ đó.

“Khi đó hình xăm chỉ đơn giản ghi chép các tuyến đường, sau lại vì đủ loại nguyên nhân lịch sử chiến loạn, mục đích xăm hình ban đầu bị lãng quên, biến thành một tập tục không rõ nguyên do”

“Tới thời kỳ nhà Minh, một người Hán trốn vào trại người Dao mang trên mình kỹ năng xăm hình, đã thay đổi hình vẽ thô kệch lúc ban đầu, cuối cùng biến thành hình xăm như bây giờ”

“Cho nên mới nói, hình xăm trên người thợ săn Ba Nãi, kỳ thật là các tuyến đường cổ của vương quốc Dao khi xưa”. Tôi nghĩ đến hình xăm trên người Muộn Du Bình, tạm thời không thể nghĩ là quá tinh tế như vậy, nhưng tôi biết lời của quý anh nói rất có lý, chúng tôi cũng phát hiện ra điểm này.

“Sau này, chúng ta tiến vào vùng gió xoáy đó, liền từ từ sinh ra nghi hoặc”. Hấn nói:

“Vì điều gì mà đem xăm các tuyến đường lên trên người, chẳng lẽ dùng trí nhớ mà nhớ không được sao?”

Hoặc là nói, nếu nơi này đích thực đường núi phức tạp quý dị như trong lời người xưa nói, không đi vào có được không, vì cái gì nhất định phải vào đây?

Nếu nói nơi này có mỏ thiết, nơi này vô cùng khó ra vào, khai thác một cân sắt liền mất một cân vàng, vì sao lại muốn vào khai thác chứ?”

“Thật sự phức tạp như vậy sao?” Tôi không nhớ rõ chí tiết hình xăm của

Muộn Du Bình, cùng lắm tôi có chút ấn tượng, nhưng hình xăm kia quả thật rất phức tạp.

“Phức tạp, phức tạp đến mức người không có khả năng ý nghĩ hoặc dùng khả năng nhớ rõ. Nếu không phải dựa vào hình xăm trên người, thợ săn sẽ không đi được một phần ba lộ trình, liền tất nhiên sẽ bỏ mạng, con đường kia quá khó khăn rồi.” Quý ảnh nói

Trên thế giới này, có thể không cần hình xăm kia mà đi vào, hiện tại chỉ có mình ta.

Editor: Thuận Ca

Beta: Yang Mi

Lúc ấy bọn họ thử nghiệm căn cứ trên bản đồ hình xăm này, tìm được điểm cuối cùng của cổ đạo này vì bọn họ phát hiện, cổ đạo này không có giá trị săn bắn.

Người Dao cổ có tinh thần và thể lực lớn như vậy, tìm hiểu hết cổ đạo này, hiển nhiên vì một việc rất quan trọng nào đó.

Bọn họ khi ấy đang tiến hành hạng mục khảo cổ Trương Gia cổ lâu, tự nhiên hai người liền suy nghĩ về một hướng. Bọn họ phỏng đoán, Trương gia cổ lâu đã chọn nơi này?

Cùng bản đồ hình xăm đối chiếu thấy liên hệ hết mười phần.

Vì thế, đội ngũ quý ảnh bắt đầu bắt đầu thăm dò bản đồ hình xăm kia mà chiếu rọi cả cổ đạo.

Cái bọn họ không ngờ chính là, cổ đạo không có điểm cuối cùng, con đường đều đóng chặt lại.

“Con đường đó và ngọn núi này rốt cuộc có mối quan hệ gì?” Bàn Tử không kiên nhẫn liền hỏi. Bởi vì nước đã bốc hơi, bóng dáng trên vách tường cũng dần dần phai nhạt đi.

“Người còn không hiểu?” Quý ảnh nói, nói xong giẫm giẫm chân

Chúng tôi cúi đầu, một lát sau tôi mới phản ứng lại: “Đây là cổ đạo?”

“Cổ đạo vẫn là ở bên kia đá núi, cơ hồ tất cả đoạn cổ đạo đều là ở đá núi bên cạnh, mà cổ đạo đều là ở bên trong núi đá, tất cả đều như vậy, từ đông sang tây. Cả cổ đạo giống như mê hồn trận, cực kỳ phức tạp, tất cả đều nằm trong ngọn núi này. Tất cả đều là đất mẹ, chỉ một vòng tròn luân quản. Nham thạch trong núi từ từ di chuyển, thế nhưng hết tầng này tới tầng khác, sẽ không ra được”

“Có chút...có lý,tiếp tục nói” Bàn Tử dừng cảm nói.

“Cổ đạo này tựa như một hàng rào?”

“Đúng, người Dao cổ đại chắc đã chăn nuôi ở nơi đây” Quỷ ảnh nói:

“Đây là do chúng ta kết luận. Còn có người tiến thêm một bước phỏng đoán rằng, người dao cổ giống như rạch lên cây cao su, bọn họ theo đường này, đem vỏ núi mà khoét. Mà đất mẹ này với nguồn nhiệt rất mãnh cảm, cho nên ở sơn đạo gần đây và trong núi sinh ra cái gì, cũng không biết có giá trị thế nào, nhưng có rất nhiều dấu hiệu cho thấy, mục đích của người Dao là như vậy”

“Nam có thể nào tịnh dưỡng xong đi ra lại đẹp như nữ giới sao?” Bàn Tử lấy tay sờ sờ cằm(chả khác đi Thái là mấy:v)

“Được thế thì tốt, không thể tưởng được những người này có thể có kỹ thuật uy hiếp quá đáng như vậy?”

“Người cũng không phải chưa thấy qua bộ dạng đích thực của quái vật này, lúc đó chẳng phải cùng Muộn Du Bình thấy rồi sao, cho dù là tiểu cô nương, người vẫn hạ thủ được không?” Tôi dở khóc dở cười.

“Chúng ta gặp mấy thứ này có lẽ chưa qua thời kỳ dậy thì đâu, tinh tiết trong trắng không dậy thì là thời điểm tốt, nửa người phía dưới không phải là một cái đuôi.” Bàn Tử nói “Bàn gia ta không có kiêng kị gì, xanh thì có xanh. Dù sao không bị chụp mũ xanh là được”

Tôi lắc đầu nhìn về phía quỷ ảnh, trên mặt quỷ ảnh không có biến hóa gì, hần tiếp tục nói: “Vấn đề là, nếu là chăn nuôi, đất mẹ kia ăn cái gì? Quỷ ảnh đập tắt cây đuốc, đi trở về

“Ngô Tam Tinh, người có biết ta nói cái gì không?”

Editor: Tống Minh Ngọc

Beta: Tieudieututai

“Anh nói là, lũ mật lạc đà này ăn thịt người?”

“Bọn chúng ăn tất cả những sinh vật mà chúng bắt được, cách săn mồi bình thường chúng hay dùng được dựa trên một phương thức hết sức đặc biệt, vây con mồi trong những khe hở, sau đó từ từ ăn thi thể của nó.”

Chúng tôi theo hấn quay trở lại trong động.

“Anh nói phương thức đặc biệt đó là gì vậy?” Bàn Tử hỏi,

“Bọn chúng có thể bài tiết ra một thứ làm phong bế miệng khe hở của các huyết động, khiến cho con mồi bị vây chết bên trong đó, quá trình diễn ra hết sức nhanh chóng. Trong những ngọn núi này tồn tại một lượng lớn những khe hở như thế. Giống như một mê cung mà rất nhiều người sau khi đã đặt chân vào sẽ phát hiện ra cửa xuất nhập vừa rồi đã biến mất.”

Tôi và Bàn Tử bất giác nhìn nhau, giờ thì có thể hiểu ra chuyện cái huyết động bị phong bế dưới đáy hồ lần trước là do đâu rồi.

“Hoặc nói như, tự thân bọn chúng có thể tạo ra được đá núi, dẫn tới đá ở đây có hai loại. Một loại là đá thật, một loại khác là từ trong cơ thể của lũ mật lạc đà kia tiết ra, đó là chất lỏng sau khi đông cứng lại mà thành. Cái chất kỳ quái đó tạo ra đá và nhìn qua sẽ thấy giống y hệt như đá núi ở đây. Lũ mật lạc đà đục khoét, ăn mòn nham thạch sau đó dùng chất bài tiết trong người thay thế vào, giống như người ta đổ bê tông vậy. Cách này làm cho cả núi đá giống như bị biến thành một khối đông lạnh khổng lồ vậy. Chúng có thể chậm rãi mà hoạt động trong khối đông lạnh đó, nham thạch (đối với chúng) giống như một bể bơi vậy (nguyên tác là chất lỏng, văn hoa lên tí:D). Nhưng phương pháp này chỉ hiệu quả với đá trầm tích và đá biến chất mà thôi, vì thế mà khi bọn chúng gặp phải nham thạch hình thành từ núi lửa thì sẽ trở lên vô dụng. Còn có một cách nữa, đó là dùng chất kiềm bôi lên trên mặt đá, cũng có thể ngăn cản được bọn chúng.”

“Nói vậy chẳng lẽ xung quanh trên vách đá của cổ đạo này đều được bôi một tầng chất kiềm ư, tuy rằng chúng ta có thể thấy bọn mật lạc đà ở bên trong, nhưng chúng lại không thể tiến tới được?”. Bàn Tử hỏi.

Tôi lắc đầu: “đã nhiều năm như vậy rồi, chẳng nhẽ lại không bị nước mưa rửa trôi hết cả sao?”

Quý ảnh nói: “toàn bộ sơn đạo này khi gặp trời mưa sẽ trở thành một con mương dẫn nước, trên đỉnh núi có một lớp quặng(khoáng chất), tất cả nước mưa từ trên đỉnh núi xối qua sẽ chảy vào trong con kênh này. Người xem

những sơn đạo này có hình thể vô cùng đặc biệt, nước mưa chảy qua đây đặc biệt chậm, bề mặt sơn đạo được thiết kế để có thể đọng lại nước, cho nên đến khi nước chảy qua nơi đây sẽ hình thành vô số những hồ nước, tới khi nước trong hồ khô cạn đi chỉ còn lại lớp kiềm bên trong bao phủ bề mặt đá” (Lão này phải nói là nhà địa lý học chứ không phải bình thường:D)

Tôi nhớ lại lần trước, Bàn Tử kéo chúng tôi đi vào trong cổ đạo bị bao phủ bởi một tầng gỗ thô, nơi đó quả thực có một lượng lớn hồ nước.

“Nói như vậy, nơi đây trước kia từng là một bãi cỏ vô cùng lớn ư?”

“Ta cảm thấy từ “bãi cỏ” đó dùng không chính xác.” Quỷ ảnh nói, “từ mà bọn ta khi đó sử dụng là, đây là một “ngư đường”. Đá núi chính là nước, thứ di chuyển bên trong nước chỉ có thể là cá. Cá có thể tự do di chuyển bên trong khu vực này, nhưng vĩnh viễn không thể nên bờ được.”

“Nhưng điều này và việc anh nói là bọn họ tiến vào trong Trương gia cổ lâu nhất định sẽ chết thì có liên quan gì?”

“Không biết các ngươi đã từng đi câu hay chưa đây. “Ngư đường” thường xảy ra một hiện tượng là: trong một hồ nước chật chội, khi thả mỗi câu, tất cả cá đều sẽ bị thu hút mà tụ tập lại đó. Bọn người kia sau khi tiến vào Trương gia cổ lâu, bốn phía vách đá Trương gia cổ lâu được bôi một lớp chất kiềm khiến cho chúng không thể tiến vào được. Nhưng chúng sẽ bị nhiệt lượng do người ở bên trong tỏa ra hấp dẫn, chen chúc ở bốn phía Trương gia cổ lâu. Tất cả bọn chúng đều trực sẵn luôn ở cửa ra vào huyết động.”

“Ý anh là, bằng hữu của bọn tôi đã bị chúng bao vây sao?”

“Đại khái là như vậy, nhưng tình hình so với người nghĩ còn đáng sợ hơn một chút. Nếu như lũ mật lạc đã tụ tập ở xung quanh quá nhiều thì cơ quan của Trương gia cổ lâu sẽ bị kích hoạt, một lượng lớn chất kiềm từ trên trần hang sẽ dội xuống, tạo thành hơi nước, tràn ngập cả cổ lâu kia, khiến cho tất cả những con mật lạc đã bu vào xung quanh phải thoái lui. Cả tòa cổ lâu chìm trong biển sương mù kiềm tính, người trong đó chắc chắn không thể sống nổi.”

Bàn Tử nhìn tôi một cái, tôi không biết nên nói tiếp thế nào, Bàn Tử liền tiếp: “chờ một chút. Nói như vậy, anh cũng đã vào Trương gia lâu, vậy sao anh vẫn còn sống?”

Quỷ ảnh vén tóc hất lên, lộ ra một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ, nhìn vào mặt Bàn Tử mà nói: “ngươi nghĩ rằng ta thực sự còn sống sao? Ta chỉ là chưa chết hoàn toàn mà thôi.”

Tôi thấy khuôn mặt hấn, lập tức hiểu được cơ thể hấn bị tan chảy như thế nào, đây là do tác dụng của chất kiềm mà thành.

“Lúc đó ta đang ở trong đường hầm, chỉ là bị hơi kiềm chạm vào một chút đã lập tức biến thành bộ dạng này rồi. Bọn người kia ở trong cỗ lâu đó, chỉ trong chớp mắt sẽ hóa thành nước thôi.”

Lúc nói lời này, hắn liền khôi phục vẻ bình tĩnh, tuy rằng cả khuôn mặt đều đã bị hòa tan, nhưng bất chợt tôi hơi bị kích động- dường như tôi nhận ra hắn là ai.

Hắn không có mặt trong bức hình kia, không phải là người có quan hệ giống như thế với chú Ba, ngẫm lại tôi vẫn còn toát mồ hôi lạnh, nhưng quả thực giống như tôi đã từng gặp qua hắn, rốt cuộc là đã gặp ở đâu? Hắn là ai được chứ?

Càng lúc tôi càng cảm giác mình sắp nghĩ ra, nhưng mãi mà chẳng nhớ nổi. Nghĩ cả buổi, rốt cuộc tôi cũng đành buông xuôi. Tôi biết là nếu như không thêm động tới điều đó nữa, hoặc là bình tĩnh lại, cứ nghĩ như vậy tình hình sẽ càng gay go hơn.

“Người anh em, tôi rất đồng cảm với anh.” Bàn Tử lượn vài vòng, thấy trong động này chẳng có gì cả, ngay khi tôi vừa ngồi xuống, “anh định thế nào đây? Bàn gia tôi biết dù có tìm bác sĩ giúp thì nhìn tình hình anh dự là ca này khó.”

Editor: tongminhngoc
Beta: tieudieututai

“Ta sẽ không rời khỏi nơi này đâu.” Hắn múng một ngụm nước nói, “ta đưa người tới chỗ ta, chỉ là muốn tìm người hỏi một chuyện. Sau này các người có làm gì cũng không còn liên quan gì tới ta nữa. Dù sao các người có làm gì trong đó cũng không thể được.”

Tôi ngẩng đầu, trong lòng chợt động, thậm chí có điều muốn hỏi sao? Chỉ nghe hắn nói tiếp: “ta nói nhiều như vậy rồi, người cũng nên nói cho ta biết một vài vấn đề ta chưa biết chứ.”

“Vậy anh muốn biết điều gì?” tôi hỏi, trong lòng thậm chí căng thẳng, nhưng vừa nghĩ, nói cho hắn chuyện hắn không biết vậy chẳng hóa ra là nói lung tung cũng được sao?

(Phường gian manh nhà anh:D)

Hắn hỏi: “hiện tại là ai đang phụ trách nhóm người?”

“Anh muốn hỏi quản lý-”

“Phụ trách nhóm ‘trần tình phái’,” hắn nói, “đã ba mươi năm rồi, lão Vu chắc sẽ không còn làm ở vị trí đó nữa.”

“Không ai phụ trách chúng tôi cả.” tôi đáp, tôi chỉ có thể đại khái đoán

được là hẳn ta đang hỏi người quản lý đội khảo cổ năm xưa, “thời thế đã thay đổi rồi, chúng tôi không cần tới người phụ trách nữa.”

Kỳ thật tôi cũng không biết có phải là không có ai phụ trách nhóm mình hay không, nhưng ít nhất là theo như Giải gia, Hoắc gia, Ngô gia từng nhà một thì hoàn toàn không thấy được rõ ràng là có lực lượng chính trị can thiệp vào.

“Không có ai phụ trách sao?” hẳn thì thảo tự hỏi, “người cũng nói không ai quản lý, chẳng lẽ điều hẳn nói là sự thật sao?”

“Anh từng nghe ai nói? Trong khoảng thời gian này anh vẫn còn liên lạc với bên ngoài phải không?” tôi hỏi. Nghe lời vừa rồi của hẳn, dường như hẳn đã nghe được chuyện này từ người khác.

“Ta không còn bất cứ liên lạc gì với bên ngoài, người biết thói quen làm việc của bọn họ, ta đã biết quá nhiều chuyện, nếu muốn sống thanh thản thì nơi đây là khá ổn rồi.” hẳn nói.

Tôi tiếp lời: “nhưng thời thế thực sự đã thay đổi rồi, không có bất cứ kẻ nào có thể hãm hại anh nữa, tổ chức năm xưa cũng không còn, giờ đây ai ai tất cả mọi người đều chỉ muốn kiếm tiền thôi.”

“Không thể nào, thời thế thay đổi, nhưng thứ kia sẽ vĩnh viễn bất biến. Ngô Tam Tĩnh, người việc gì phải lừa ta.”

Tôi thở dài, không biết phải nói tiếp thế nào. Người này ở đây nhiều năm như vậy, Ba Nãi lại còn là một thôn trại nhỏ vô cùng tù túng, hẳn có thể cho rằng mọi sự vẫn như ngày trước, không có bất kỳ điều gì tác động tới hẳn khiến hẳn biết được thế giới bên ngoài đã xảy ra vô vàn biến hóa.

“Đừng giả bộ nữa.” lúc này Bàn Tử mới lên tiếng.

Tôi quay đầu lại nhìn hẳn, Bàn Tử liền tiếp: “anh nói chuyện được lưu loát được tới như vậy, chắc chắn không phải anh chỉ ở đây một mình trong ba mươi năm liền. Ở những nơi như này, một thân một mình tàn tật như anh cho dù có bản lĩnh tới đâu, cũng không thể sống một thời gian dài mà vẫn giữ vững được tinh thần tới vậy. Bàn gia tôi trước đây từng nghe qua, người ta nếu trải qua một thời gian dài không trò chuyện, thì ngay cả nghe hiểu người khác nói gì cũng là một vất vả.”

Tôi cũng biết điều đó, vội nói: “Bàn Tử nói đúng, anh chắc chắn là không còn giấu diếm điều gì chứ?”

Hắn chợt cười vài tiếng nghe như quạt máy (chắc là phành phạch, mà có người cười như vậy sao:D): “Ngô Tam Tĩnh đúng là Ngô Tam Tĩnh, lúc nào cũng nhìn ra những cái mà người khác không thể thấy được.”

“Là tôi vạch mặt anh kia mà.” Bàn Tử thấy bất công.

(Hahahahah:D)

Tôi gãi đầu ý bảo Bàn Tử đừng nói ra thế, hấn tiếp: “ta có thể sống được, là vì người dẫn đường năm xưa đã cứu ta về. Trong thôn kia có rất nhiều người trông thấy ta, bọn họ cho ta là một thằng điên, ta chỉ có một chút liên hệ với người dẫn đường đó, hấn mang cho ta thức ăn, ta trao đổi với hấn vài hàng hóa khác.”

“Chính anh đã giết những người đến trước phải không?” Bàn Tử nói, “anh lột quần áo của tôi, là muốn mang đi làm đồ để trao đổi chứ gì.”

“Anh nói lão dẫn đường, đó có phải là Bàn Mã không?” tôi hỏi hấn.

Hấn gật đầu: “dù cho thế giới bên ngoài kia có biến đổi thành cái gì thì thứ chôn vùi trong ngọn núi này, người đời cũng chẳng bao giờ biết tới được.”

“Những người khác sau đó thế nào?” hấn lại hỏi.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nên nói thế nào đây? Trong lòng tôi lúc đó cũng rất xúc động, đành cố gắng không đề cập tới những chuyện cá nhân, chỉ nói vài điều về mấy gia tộc và một ít chuyện linh tinh nghe được.

Sau khi nói xong, hấn vùi người vào trầm lặng, tôi có thể cảm giác được, phần sau đó hấn hoàn toàn không hề nghe tiếp.

Tôi chợt nhớ tới một chuyện: tôi nhớ là lúc trước có suy đoán cùng với Tiểu Hoa- mục đích thật sự của đội khảo cổ, có phải là để khảo cổ không?

Có phải như là Bao Da nói, đội khảo cổ kia chẳng lẽ thực chất là một đội đưa ma?

Tôi nhìn người kia, đột nhiên cảm giác được cơ hội như vậy không thể nào xuất hiện lần nữa. Trên đời này, người xót lại trong đội khảo cổ năm xưa, e rằng chỉ còn duy nhất một người mà thôi. Nếu như không hỏi hấn một vài vấn đề mấu chốt, thì thực sự là quá đáng tiếc.

Nhưng rốt cuộc là hấn đối với chúng tôi có thái độ thế nào, tôi không biết nữa. Tôi thử thế mình vào hấn và những việc hấn đã từng trải qua, cảm thấy rằng thái độ của hấn đối với chúng tôi chắc hấn là vô cùng nguy hiểm.

Thái độ của hấn đối với những người khác toàn bộ chỉ có chém giết, giờ hấn lại không giết bọn tôi, chỉ là vì bọn tôi từng quen biết hấn, chúng tôi còn được đứng ở đây là vì hấn muốn hỏi rõ nguyên nhân. Người như hấn, không thể chỉ vì chút cảm tình mà thay đổi đi nguyên tắc của mình. Tôi cảm thấy, dù hấn không để ý tới việc mình nói quá nhiều như vậy, nhưng rõ ràng vẫn duy trì cảnh giác cực cao. Điều này cho thấy rằng bất cứ lúc nào hấn cũng có thể giết người.

Súng của Bàn Tử bị hấn cầm, chúng tôi không có chút phân thắng nào cả.

Không thể hỏi trực tiếp, chúng tôi phải vô cùng cẩn thận, trong đầu tôi đã

nảy ra vài kế hoạch, chọn ra mấy vấn đề, mà trong mỗi vấn đề đều có thể nghĩ ra một đường sống, tôi thử tự mình thí nghiệm một lần, sau cùng cũng lấy hết dũng khí ra hỏi.

“Rốt cuộc thì đó là cái gì?” đây là vấn đề thứ nhất.

Hắn sững sốt một chút, ngẩng đầu. Tôi hỏi hắn: “thứ các anh năm đó chuyển vào, rốt cuộc nó là cái gì vậy?”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Hắn nhìn tôi, bầu không khí vô cùng yên lặng, trong lòng căng thẳng càng lúc càng dâng cao, rất nhanh trên trán tôi cũng bắt đầu nổi gân xanh. Nếu không có chiếc mặt nạ đang đeo che đi, biểu cảm của tôi lúc đó chắc chắn là vô cùng sợ hãi.

“Ta không biết.” Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hắn cũng mở miệng.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng mừng như mở cờ trong bụng. (nguyên văn là ‘trong lòng cũng mừng như điên’.:D)

Phản ứng này giải thích cho hai vấn đề: thứ nhất là Bao Da đã đoán đúng, thực sự mục đích của đội khảo cổ không phải là khảo cổ. Thứ hai là vấn đề này của tôi cũng không khiến hắn nghi ngờ, vấn đề tiếp theo sẽ an toàn hơn rất nhiều.

“Anh không biết?” tôi hỏi hắn, “anh không thể không biết được.”

“Tất cả bọn ta đều bị lừa.” Hắn nói, “lừa gạt tầng tầng lớp lớp, người biết chỉ e không quá ba mạng, nếu bọn ta biết, có lẽ ta đã không bị biến thành cái dạng này rồi.” Hắn bỗng nhiên ngừng đầu, “chuyện này, không phải là đề suất của “trần tình phái” hay sao? Các người cũng không biết ư?”

“Ừm”. Trong lòng tôi nảy ra một suy đoán- người này xem ra không phải là cùng một phe với chú Ba, “trần tình phái” chính là phiên âm tôi nghe được, không biết có chắc ba chữ kia không, nhưng nhất định là một phe trong bọn họ. “Bọn tôi biết tình hình cũng không nhiều hơn so với các anh là mấy.”

“Nghĩ nửa ngày, hóa ra là ai cũng không biết đó là cái gì.”

“Có điều, tôi sẽ biết nhanh thôi.” tôi nói, đang chuẩn bị tiếp theo xem hắn phải làm thế nào với chúng tôi.

Hắn phát ra vài tiếng ít ỏi nghe như tiếng cười, không nghe những lời vừa rồi của tôi, chỉ tiếp: “năm xưa có phải người đã đoán trước được kết quả nên mới không gia nhập với bọn ta phải không?”

“Kết quả như vậy còn phải dự tính trước sao?” tôi nói.

“Vậy vì sao người còn muốn tham gia vào chuyện này chứ? Người căn bản cũng không nên xuất hiện ở đây. Người nói cấp trên đã bỏ mặc các người, thế thì người cũng phải cắt đứt hoàn toàn với nơi này rồi chứ, điều này bất hợp lý.”

“Chuyện có phát sinh biến hóa.”

“Là bởi vì những người nước ngoài kia sao?”

Tôi ngẫm nghĩ, thật sự không có cách nào khác để giải thích rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra, tôi tới Ba Nãi không vì bản thân mà vì muốn biết rõ ràng về thân thế của Muộn Du Bình, thật không ngờ lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

“Kỳ thật là vì một người.” tôi nói, “Trương Khởi Linh.”

Tôi nói ra tên Muộn Du Bình, nhìn phản ứng của hắn, hắn đột nhiên nở một nụ cười: “không thể nào, người đùa sao.”

“Có gì mà không được?”

“Người trở lại nơi này, vì ta sao?” hắn nói, “cái rắm nhà người.”

Tôi sửng sốt, đột nhiên cả người choáng váng giống như bị sét đánh đàng một cái. Nhìn người trước mặt, phản ứng đầu tiên của tôi khi đó là nghĩ ngay tới việc chạy ra ngoài kia tìm một vách núi rồi nhảy ù xuống.

(Kiểu các bạn nữ/nam vỡ mộng khi gặp người yêu trên mạng ấy:D)

Với tình hình lúc đó, tôi gần như có thể sẽ suy sụp ngay được, trong một giây kia, tôi nghĩ toàn bộ thế giới này không phải là thật nữa, may mắn là Bàn Tử vội chạy tới vỗ vỗ tôi, nói: “Tam Gia, bình tĩnh.” (:D)

“Sao vậy?” đối phương lại hỏi, “chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

“Tôi đã bảo Tam Gia đừng có đùa với hắn nữa mà, hắn giờ không vui nổi đâu.” Bàn Tử liền đỡ lời. Nói rồi hắn vỗ vỗ kéo tôi từ trong mê man trở về.

Tôi cố gắng hít vào một hơi để che giấu bớt đi nỗi sợ hãi trong lòng. Tôi không biết là vừa rồi mình có nghe nhầm không nữa, vì thế mà chân chờ một khắc mới nói: “anh vẫn nhớ được tên mình sao, tôi còn tưởng anh đã sớm quên rồi chứ.”

“Tên của bọn ta cơ bản không có ý nghĩa, không giống với ‘trần tình phái’ các người, chúng ta không có quá khứ cũng không có tương lai. Vì thế ta ở đây có lẽ là tốt nhất, các người thấy ta biến thành bộ dạng này chắc rất thảm, nhưng ta lại nghĩ, có lẽ việc này cũng không tới nỗi nào.” Hắn nói, “nói đi, rốt cuộc là vì cái gì mà người vẫn còn muốn vướng vào chuyện này như vậy.”

Tôi hít thêm một hơi thật sâu, thậm chí nói con mẹ nó không còn cách nào nói tiếp được nữa, tôi còn muốn xông lên một cước đạp ngã hắn, đem tất cả những nghi vấn trong lòng mình trực tiếp ném lên mặt hắn, sau đó dùng ghế hùm (ghế tra tấn thời xưa), nước ối, cùng hết thảy mọi biện pháp tra tấn có thể để khiến hắn phải nôn hết tất tần tật bí mật ra.

Nhưng không thể nào, Bàn Tử nói đúng, bình tĩnh. Nếu không tôi có thể sẽ giống như những lần trước đây, cái gì cũng không có được.

“Thật sự là vì Trương Khởi Linh, nhưng không phải là anh.” Bàn Tử ở bên cạnh nói, “là một Trương Khởi Linh khác cơ”.

Đẹp mã hơn! Bàn Tử!

Bàn Tử vừa nói xong tôi còn kinh ngạc một chút, nhưng tôi lập tức phát hiện ra những lời hấn nói vô cùng tốt, giờ chỉ cần đem vấn đề này vớt cho hấn, để hấn tự phân tích, hấn phân tích nhất định sẽ thu được một lượng lớn thông tin nữa- đem quyền chủ động phân tích vấn đề giao cho Bàn Tử.

Thật không ngờ, Quỷ ảnh cũng không chút kinh ngạc, chỉ thốt lên “a” một tiếng, “bạn họ lại tìm được thêm một người?”

Tôi không nói thêm lời nào, chỉ âm thầm cầu nguyện: “nói nhiều thêm chút, thêm chút nữa, chút nữa đi!”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Hấn dừng lại một lúc, sau mới nói: “ta không biết cái tên này có ý nghĩa gì, chỉ là bạn họ thường tìm tất cả những ai tên Trương Khởi Linh trong cả nước lại, người được chọn cuối cùng, chẳng qua ta cũng chỉ là một người trong số đó thôi. Xem ra, kế hoạch “tử” này về sau vẫn còn tiếp tục.”

Tôi ngẫm nghĩ giây lát, trong lòng như đột nhiên thả rơi tảng đá xuống, xem ra sự tình không phải như tôi vẫn nghĩ. Nghe hấn nói như vậy thì nghĩa là tổ chức đó tiến hành điều tra tất cả những người có tên Trương Khởi Linh, bạn họ đang tìm kiếm một người mang tên như vậy. Hơn nữa nhìn vào tình hình thì có vẻ như bạn họ đã quy tụ được nhóm người ấy, tiến hành kiểm tra sơ bộ rồi chọn ra người cuối cùng chính là kẻ đang đứng trước mặt tôi đây.

Tôi đột nhiên ý thức được rằng trong giai đoạn lịch sử này, họ phải điều tra toàn bộ những người có tên Trương Khởi Linh, hóa ra là cũng không phải chỉ có một người như vậy. Đây có phải là nguyên nhân khiến cho tất cả những tin tức hỗn độn mà tôi tìm được đều không có tác dụng? Cái tôi điều tra ra chính là hai điều hoàn toàn bất đồng xen kẽ trong những sự kiện đã xảy ra.

Nhưng nếu như vậy thì tổ chức kia làm vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là muốn đòi tiền thưởng ư?

“Có lẽ là cũng bởi vì anh đã chết nên bạn họ mới cho là anh cũng không phải người bạn họ muốn tìm.” Bàn Tử nói tiếp, “Bàn gia tôi nói thẳng luôn là chúng tôi hiện tại muốn tìm Trương Khởi Linh kia, nhưng không muốn biến mình thành cái dạng như này.”

Quỷ ảnh không để ý tới hấn, chỉ nhìn tôi ra hiệu nói tiếp.

Tôi suy nghĩ qua loa về một cố sự, liền nói cho hắn rằng Trương Khởi Linh này vô cùng đặc biệt. Tôi nói rất nhiều chuyện tích kỳ bí của hắn, Trương Khởi Linh này còn có thể khiến cho Lão Cửu Môn cũng phải vô cùng kiêng kỵ, vì thế tôi là được một đồng niên trong Lão Cửu Môn hiện tại nhờ cậy, tới đây tìm kiếm hắn, vân vân.

Quỷ ảnh không nói gì, trầm mặc hồi lâu mới đáp: “hắn giờ đang ở đâu?”

Tôi chỉ chỉ xuống chân: “chính như anh nói, hắn hiện đang ở trong đội ngũ đã chết dưới ngọn núi kia. Bàn Tử nói, là ở... ở trong một mặt gương.”

“Người đã phạm vào cái sai lầm lớn nhất của đời mình rồi.” hắn nói.

“Cái gì?”

“Ngay lập tức người sẽ mất đi chiếc chìa khóa để tháo gỡ hết tất cả những bí mật kia.” hắn nói, “chỉ có duy nhất một chìa khóa đó thôi.”

“Vì sao anh tin rằng bọn họ nhất định đã chết?”

“Tóm lại là bọn người đó chắc chắn sẽ chết. Điều này đã xác định rồi, nếu ta nói cho người nguyên nhân, người nhất định nghĩ rằng sẽ còn cơ hội nhưng điều đó chỉ khiến cho người thêm phiền não mà thôi.” Hắn dừng một lát, “đáng tiếc là không thể tưởng tượng được rằng bí mật này từng có cơ hội được tháo gỡ rồi.”

“Nếu vậy anh có đi cứu không?” Bàn Tử hỏi hắn.

“Ta so với các người có cơ hội lớn hơn một chút, nhưng ta sẽ không đi vào. Ta chỉ có thể đưa các người tới đó. Đi thôi.”

“Anh biết quyết tâm của chúng tôi sao?” trong lòng tôi hơi ngạc nhiên.

“Không, vì là ta không muốn tự mình động thủ giết người.” hắn nói, “người cũng biết là ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào biết tới ta mà còn giữ được mạng. Ta thực không ngờ là lại có thể gặp người ở nơi đây. Vừa rồi ta vẫn suy nghĩ xem làm cách nào để xử trí các người, giờ xem ra cho các người vào đó tự sát là thích hợp nhất.”

Hắn đứng lên, đưa chúng tôi tới giữa khu vực truy kích pháo cối, mở một vài cái thùng bên trong ra, trong đó có chứa mấy rương màu xanh thẫm. Hắn nhặt một tảng đá bên cạnh rồi đập rớt cái khóa rương sắt bên ngoài, dùng chân hất văng nắp rương kia ra.

“Các người cần tới những thứ này.”

Bên trong là độc là súng tự động, toàn bộ giấy dầu bao quanh đã biến thành màu đen, bên dưới còn có cả màu đồng sáng của đạn, chừng hơn một trăm viên.

“Còn dùng được sao? Không nổ thì sao?”

“Tốt nhất là người nên hy vọng chúng còn dùng được thì hơn.”

“‘Tiểu đỉnh đang’ của tôi trả lại cho tôi là được.” Bàn Tử nói, “mớ súng cổ này bắn tốc độ quá chậm.”

“Súng của người tôi đa còn có hai mươi viên, đạn mà người cần dự là phải thêm vào sau con số đó hai chữ số không nữa.” Quỷ ảnh nói, “cầm lên đi chứ,” nói xong liền tự nhặt hai khẩu lên quăng cho chúng tôi.

Chúng tôi khoác súng lên lưng, Bàn Tử bắt đầu xé lớp giấy dầu bên ngoài để lấy băng đạn, vừa làm vừa hỏi: “anh có thể đưa chúng tôi tới đó sao? Tường cổ lâu kia khó vào lắm mà.”

“Không phức tạp như các người tưởng, ta sẽ nói cho các người, giờ có nói cũng vô dụng.”

Hắn lấy từ trong đồng tạp vật ra vài cái gói to, cầm toàn bộ số đạn cho vào trong đó, sau cùng là vứt cho Bàn Tử, “sau khi đi vào rồi làm gì thì làm, không còn thời gian đâu, trời sẽ sáng mất.”

Quỷ ảnh nhanh chóng đi ra ngoài, tôi và Bàn Tử liếc nhau một cái, Bàn Tử nói với tôi: “đừng hỏi, cứ quan sát là sẽ rõ.”

Tôi gật đầu, chỉ nghe thấy Quỷ ảnh huyết lên một tiếng trong đêm đen, chúng tôi cùng bước ra, đang không biết hắn làm cái trò quái gì thì bất thành linh phát hiện trong bụi cỏ một trận xôn xao, tiếp theo là mấy con linh miêu đột nhiên lao ra.

Hắn lại phát ra mấy tiếng kỳ quái, lũ linh miêu lập tức quay đầu đi trước, Quỷ ảnh ra hiệu cho chúng tôi bám theo sau.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Đây là một đoạn đường núi rất dài, tôi vốn là nên tóm tắt nội dung lại nhưng dọc đường, Bàn Tử vẫn không chịu ngừng nói bóng nói gió đủ kiểu, điều này chủ yếu là muốn cho Quỷ ảnh kia không chú ý đề phòng chúng tôi. Rất nhanh sau đó tôi biết được là hẳn cũng không có lòng nào đi phòng ngự chúng tôi, vì thực tế hẳn cho rằng chúng tôi không thể nào đủ sức mà sống để đi ra ngoài.

Bàn Tử lúc ấy có hỏi tới vài vấn đề quan trọng, thứ nhất là về lũ linh miêu kia. Đầu tiên Bàn Tử hỏi hẳn: “lũ mèo lớn này là anh nuôi sao?”

Quỷ ảnh đáp: “đúng vậy”. Hẳn trước kia làm đặc vụ học được rất nhiều phương pháp thuần dưỡng động vật, ngọn núi này lại ít thợ săn lui tới nên linh miêu thế này vô cùng nhiều. Những con linh miêu này đều là hẳn nuôi, hiện tại số lượng đã tương đối đông đảo. Linh miêu vô cùng thông minh hơn nữa lại hiểu tính người, hẳn dùng những phương pháp đặc vụ để dạy dỗ chúng, sau khi thử một thời gian thì cũng tìm được ra cách để thuần dưỡng linh miêu.

Linh miêu vô cùng cường tráng, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, leo trèo, bơi lội đều tương đối lợi hại. Hẳn dùng lũ linh miêu này hại được không ít người, bao gồm cả những thợ săn tới đây hành nghề.

Vấn đề thứ hai liên quan tới Bàn Mã. Bàn Tử hỏi hẳn tình hình hiện nay của Bàn Mã, nhưng hẳn chỉ cười mà không đáp, nói đại khái là người đã chết rồi. Khi chúng tôi lần đầu tiên vào thôn, Bàn Mã cũng tới thông báo cho hẳn. Nhưng về sau xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không rõ nữa.

Tôi biết hẳn còn có điều muốn giấu nhưng không dám tiếp tục hỏi thêm, sau đó thì không ai nói tiếp chỉ đi một mạch. Qua thời gian bằng uống hết một tuần trà, chúng tôi tới một nơi cỏ dại mọc um tùm, có thể thấy trong lớp bụi ở rất nhiều những trang thiết bị và lều bạt có chứa cả hài cốt, vừa nhìn liền biết ngay đây là một doanh địa bỏ hoang.

Đây là nơi người của Quỷ ảnh năm xưa trước khi tiến vào cổ lâu đóng quân.

Chúng tôi bước vào bên trong nghỉ ngơi một lúc, Quỷ ảnh đưa chúng tôi vào trong một căn lều bạt đơn sơ dựng tựa lên vách núi.

Lều đã hoàn toàn rách nát, chỉ nhờ vào chút dây leo quấn chằng chịt bên trên cho không bị đổ xuống, chúng tôi khom lưng đi vào bên trong, lập tức liền nhìn thấy có vài cây khô đã bị dây leo quấn kín, trên người cũng dính

một lớp gì đó như bùn khô vậy.

“Những người này khi được đưa ra đã hoàn toàn tắt thở. Bị chất kiềm tác động mà chết, chết tới mức nát vụn hết cả, giờ khô sạch rồi.” Nói xong Quý ảnh lấy tay mò vào bên trong, trên người mấy thân khô kia lục lọi một lượt, sau đó lấy ra được vài món đồ.

Thật sự là đã nát lăm rồi, vì thứ kia dường như là một cục toàn vảy, giống như là đã hòa làm một với xác chết kia. Sau khi gạt hết chúng xuống, Quý ảnh lắc lắc cho rơi hết vảy rỉ kia ra, lúc này chúng tôi mới có thể nhìn rõ chân tướng của nó- một chiếc túi vải.

“Người này giống các người, cùng là trộm mộ tặc vô cùng lợi hại, chẳng qua là năm đó không gặp thời. Túi vải này lúc còn sống hẳn coi như bảo bối, bên trong có rất nhiều công cụ, có lẽ các người có thể dùng được.”

Quý ảnh nói, dứt lời hẳn bắt tay vào đào móc mấy cái trong đồng bùn đất bên cạnh thi thể, vừa gạt liền thấy tám chấn bên ngoài bằng tre bị nhấc ra, đằng sau xuất hiện một huyết động.

“Chính là chỗ này.”

Tôi lấy tay sờ sờ xuống bên dưới, phát hiện vách động này là đá bản, trong lòng liền hiểu rõ quả là không sai.

“Cửa động này cùng với nơi chúng tôi đi vào bên kia giống y hệt nhau, chỉ có điều là nhỏ hơn thôi.”

“Có một số động là đi được, một số động thì dẫn tới nơi khác,” Quý ảnh nói, “nhưng có một điều then chốt- người phải tìm được một bóng đen thực đặc biệt, là một mật lạc đà khác với những con khác. Trước cái bóng đó, người có thể sử dụng tới cái này.”

Hắn ta lấy từ trong áo ra một cái bình nước: “bên trong là dầu hỏa, người đứng trước mật lạc đà kia đổ dầu lên mặt đất, dầu chảy hướng nào thì người lập tức đi theo đường đó.”

“Cách làm không giống trước thì sao?” tôi hỏi.

“Ta không biết, điều này mỗi lần mỗi khác. Nhưng ta có thể cam đoan, nếu người nhìn thấy mật lạc đà đó người lập tức có thể nhận ra cái khác thường ngay. Nó không phải là giống thế nào mà là nó trông vô cùng quý dị.” Nói xong Quý ảnh liền vỗ vai tôi, “các người tự giải quyết đi, ngàn vạn lần cũng đừng sống sót mà đi ra.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Quý ảnh nói xong lập tức liền rời đi ngay, trong lều chỉ còn lại hai người

chúng tôi, cảm giác thực khó hiểu.

“Hắn không trả lại khẩu súng cho tôi kìa,” Bàn Tử buồn bực nói, “Bàn gia tôi vất vả lắm mới lấy được nó, thế quái nào, có lòng quá mà.”

“Hắn trả anh súng thì anh sẽ làm gì tiếp?”

“Thì tôi lập tức đánh gãy chân hắn, sau đó đem lữ linh miêu kia tất cả nướng lên ăn.”

“Hắn làm thế đúng quá rồi còn gì, anh cho là người ta là thằng ngốc chắc.” Tôi nói, “có điều là hắn coi nhưng cũng có lương tâm, cho chúng ta vũ khí cầm theo, còn đưa cả đồ đạc nữa.”

Bàn Tử vừa nói vừa mở cái túi vải Quỷ ảnh đưa cho, dốc hết toàn bộ dụng cụ bên trong xuống đất, xem xem có những cái gì.

Bên cạnh mấy khối thi thể khiến người phát lạnh, lại lấy di vật của người ta ra xem, hơn nữa với cái thái độ này, tôi nghĩ không phải phép cho lắm. Nhưng khi tôi nhìn tới những thứ bên trong đó, lập tức bị hấp dẫn ngay- bên trong đổ ra rất nhiều thứ không biết là cái gì. Mặt Bàn Tử cũng nửa như nghi hoặc nửa như hưng phấn.

Tôi hỏi hắn thế nào, hắn lựa từ trong đồng đồ ra một cây châm hình dạng như ngón tay bằng sắt ném cho tôi. Tôi cầm lên quan sát, cả cây châm sắt này sơn màu đen, không biết xử lý ra sao mà chẳng có chút dấu tích nước sơn bị bong chóc: dưới ánh đèn pin, châm sắt ánh lên cái sắc của phi kim (không phải kim loại) nhưng từ trọng lượng của nó thì có thể đoán ra là nó nhất định được làm bằng kim khí. Châm sắt đầu vô cùng sắc nhọn, ở giữa có điều khắc hoa văn để tăng lực ma sát, nhìn kỹ có thể thấy như là khắc sáu chữ cổ.

Đây là công cụ của những tên ăn trộm ngày xưa hay dùng, tác dụng là để mở những hộp châu báu tinh xảo- dùng cái châm sắt này cắm vào trong ổ khóa, sau đó vận chút lực là có thể mở được hộp ra, vì những hộp châu báu này thường được làm bằng sắt nên khó mà bị phá hỏng được. Đồng thời cũng có thể dùng để phá vỡ gạch trên những bức tường không quá kiên cố. Nó được luyện từ kỹ thuật đúc kiếm mà thành, ở trong lõi của châm sắt còn một thanh làm bằng đồng hơi uốn lượn một chút, nhưng vô cùng rắn chắc. Trước đây tôi từng có mấy cái như này, nhưng hàng tốt thì vô cùng ít, bán ra thực quá khó khăn, về sau thì chỉ để trong nhà ngắm chơi.

Trên người những thi thể này mang theo vật như vậy, xem ra đây là dụng cụ bình thường họ hay dùng tới. Những người này trước kia có thể oai trấn một phương, nhưng lại không biết rằng mình sẽ chết thảm, nằm đây chờ hàng mấy chục năm, điều đó khiến bản thân tôi liên tưởng tới những hảo hán Lương Sơn có kết cục cũng rất bi thương.

Vì ý nguyện của người mà chết, điều này khiến tôi nhớ tới Phan Tử, trong lòng cảm thấy có đôi chút không thoải mái, nghĩ lại thấy việc để hấn tới đây thực sai lầm, không biết giờ bọn họ thế nào nữa.

Áy náy là một tâm trạng không hay ho gì. Kỳ thực là tôi rất hiểu, rằng nhiều khi nổi buồn nảy sinh cũng không phải vì người khác. Đối với sự an nguy của Phan Tử, có phải là tôi thực sự lo lắng không? Hay thực ra tôi chỉ không muốn bản thân phải đau lòng. Nếu như Phan Tử vì mục đích của chính mình mà tới đây, bất luận là cầu tài hay là thực hiện ý định của bản thân, có khi nào tôi lại cảm thấy lo lắng như vậy không?

Tôi hiểu ra rằng không phải thế. “Ngay từ đầu mọi người tới đây cũng đã chuẩn bị sẵn hết kết cục cho bản thân rồi.” Tôi luôn định ninh như vậy trong lòng. Tới một mức độ nào đó, nội tâm của tôi đã gần như là một tên trộm mộ rồi, cũng không biết điều này là tốt hay xấu nữa.

Những thi thể kia đã khô quắt tới nứt ra, khó mà kiểm tra nguyên nhân cái chết được. Trước đó Quỷ ảnh từng nói là những người chết ở đây rất kỳ quái, không cách nào xác định được nguyên nhân dẫn tới tử vong, nếu là vì chứng kiến thi thể như vậy mà dừng lại, vậy thì cũng không cần tiến vào trong.

Bàn Tử đem toàn bộ những đồ đạc đó phân loại ra, rất nhiều thứ tôi không biết chúng dùng thế nào. Đó là những vật dụng vụn vặt, có một vài hộp diêm- đối với tôi thứ này rất có thiện cảm. Còn có một thứ làm từ lớp giáp của động vật giống như cái khuy áo, dùng cho quần áo sắt, Quỷ ảnh nói mấy thứ này có ích nên tôi cũng không dám không tin, để Bàn Tử đem những thứ này cất đi xong rồi, nhớ ra chúng tôi mà có chết thì còn có những thứ này để lại cho người sau.

(Anh cứ nghĩ mãi mà không hành động, em mỏi tay và mỏi mắt lắm rồi:D)

Đồ linh tinh bên trong có một thứ khiến tôi đặc biệt chú ý, đó là mấy đồng tiền xu được ghép lại thành một món đồ trang sức nho nhỏ. Lần đầu tôi thấy chẳng qua là nghĩ nó chỉ đẹp thôi, nhưng lúc nhìn lại thấy có gì đó không giống lắm. Tôi phát hiện ra món đồ trang sức bằng miếng nhôm này bên trong có để cái gì đó, mở ra nhìn, phát hiện có một thứ trông như viên thuốc, ngửi qua thì hóa ra là thuốc nổ.

Đây là pháo sáng tự chế. Sau khi thuốc nổ cháy xong sẽ bèn tới miếng nhôm, lúc đó sẽ phát sinh ra tia sáng tuy là chỉ trong thời gian ngắn, nhưng có thể chiếu rọi một khu vực rất lớn.

Những thứ này đều là đồ tốt, tôi thăm nhủ. Lấy tay thu dọn hết đồ đạc lại rồi khoác súng lên lưng, tôi giục Bàn Tử mau đi vào trong đường hầm kia.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Tình huống bên trong giống như Bàn Tử đã nói, tuy rằng Quỷ ảnh không có giải thích nguyên lý hoạt động của đường hầm này. Nhưng tôi có thể đoán được đại khái cơ quan của nó nhất định lợi dụng tâm lý của con người khi đi và khe nứt của núi đá tự nhiên mà thiết kế thành. Có lẽ sau khi tôi tiếp tục đi sâu vào sẽ có thể phát hiện ra thêm nhiều manh mối.

Lợi dụng đường hầm này có thể tiến vào tới nơi mà lúc trước Bàn Tử đã trải qua thiên tân vạn khổ trong lúc mò lối ra. Chúng tôi khom lưng đi vào bên trong, vì Quỷ ảnh và Bàn Tử đều nói phương diện này chưa có gì nguy hiểm, vì thế nên chúng tôi di chuyển rất nhanh, cũng không có gì đáng ngại cả, chúng tôi lấy đèn pin soi lên vách đá trên đường hầm, dọc đường tìm kiếm cái bóng khác biệt nhất mà Quỷ ảnh đề cập tới.

Toàn bộ vách tường trên đường hầm hiện ra một màu xanh biếc nửa trong suốt, đèn pin trong tay tôi đang dùng có phủ một mảnh vải màu xanh, dường như ánh sáng tương đồng với đèn chụp X quang. Rõ ràng là với ánh sáng đó rất dễ để xuyên thấu qua tầng đá tại nơi này.

Dưới ánh sáng ấy, chúng tôi thậm chí có thể nhìn tới bề mặt da của một vài bóng người ở tầng gần nhất, tôi không quan sát kỹ những thứ đó, giờ chỉ thấy chúng là những bóng đen, cảm giác bộ mặt của chúng đặc biệt kỳ quái, càng là bóng nhỏ thì khuôn mặt càng giống người, nhưng với những bóng đen lớn hơn, khuôn mặt sẽ dài ra. Ở trong phiến đá xanh biếc này, chúng nhắm mắt lại giống như đang ngủ vậy.

Bàn Tử bảo tôi đừng dựa quá gần vào những mặt đá này, Quỷ ảnh nói rồi, bọn này sẽ hướng tới nơi có nhiệt độ cao mà tụ tập lại, cho nên chúng ta không nên đứng lâu một chỗ.

Đi một mạch qua chúng tôi gần như phải cố gắng dùng hết sức có thể để quan sát, chỉ sợ là lướt qua mất cái bóng đó, nhưng đi rất xa rồi cũng không thấy cái bóng “dị thường” mà Quỷ ảnh nói.

“Cậu xem cái này có tính là khác thường không?”

Bàn Tử thực hành chính sách thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vừa nhìn thấy có gì là lạ liền nói, “cậu xem cái bóng này giống Triệu Bản Sơn không, hay là nó?”

“Tôi nghĩ Quỷ ảnh kia cũng chưa có cơ hội biết tới Triệu Bản Sơn đâu, cho nên hẳn không thể nào cảm thấy cái bóng này có vấn đề.” tôi nói.

“Kia thì sao?” Bàn Tử lại chỉ về một chỗ khác chép miệng, kia là một

bóng đen đang trong tư thái bơi lội. “Cái này không phải giống như chó bơi sao?”

“Tôi nghĩ khác biệt chắc chắn không phải chỉ nhìn như nhìn sách ảnh đâu, nhất định là không đơn giản như vậy, nếu không ở tất cả những bóng đen ở đâu đều có vấn đề cả.” Tôi nói, cũng không khỏi có chút băn khoăn, cảm thấy có phải là Quý ảnh đánh giá khả năng phân biệt của chúng tôi quá cao rồi không.

Bàn Tử lắc đầu nói hẳn cảm thấy dưới tình hình thế này, Quý ảnh sẽ không phạm sai lầm đó đâu, người này xuất thân là đặc vụ, “tự thuật không tính xác thực” với hẳn mà nói là điều không thể xảy ra.

Tôi chỉ việc tin tưởng theo thôi. Hai người tiếp tục đi về phía trước, từng bước từng bước xem xét, rất nhanh sau đó công việc của chúng tôi chuyển thành kiểm tra trí tưởng tượng.

“Cậu xem, cái bóng này như là ghen cái gì này.”

“Cậu xem, cái quái gì, nó có ngực lớn tới vậy, ai da, mà vì sao bên dưới lại còn mọc ra cái khẩu đười ươi chứ?”

(Coi như là em tưởng tượng nhầm đi, chắc là con cú có gai đây anh:D)

Ngay từ đầu kỳ thực là vẫn còn có chút ý nghĩa, cũng còn có thể xoa dịu bớt lo lắng thực tế trong chúng tôi. Tới sau đó, chúng tôi xem nhiều tới mức ngay cả muốn nói chuyện cũng không có, chỉ nhìn một cách máy móc qua một cái bóng đen rồi thôi.

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Cũng không biết là đi vào trong bao lâu rồi, lại chẳng thấy mấy người Tiểu Hoa nữa, đường hầm này giống như dài vô tận vậy. Ngay lúc chúng tôi đang tiến vào trạng thái mộng du thì chợt, chúng tôi thấy được một cái bóng!

Tôi và Bàn Tử gần như được chấn tỉnh, cũng không khỏi rùng mình một cái, nhìn nhau. Tôi ý thức được Quý ảnh kia quả thực nói vô cùng đúng, chúng tôi đã tìm thấy rồi. Mà thực sự là chúng tôi có không chú ý tìm kiếm cái bóng này thì nó cũng tuyệt đối không thể bị lướt qua được.

Đây chính xác là một thứ kiến cho người khác cảm giác được rằng nó là một cái bóng vô cùng khác thường. Chúng tôi nhìn thấy cái bóng đó ở trong vách đá, tay chân trên người nó vô cùng dài, dài hơn cả thân, nếu như theo tỷ lệ chúng tôi thì nó quả thực giống như năm con rắn quấn quanh một chỗ mà thành hình. Cũng giống với đồ mà mấy cô ca nữ trong các khúc nghệ thường (là một khúc trong kinh kịch, diễn viên mặc tay áo rất dài) hay mặc.

“Hai tay dài quá đầu gối, Lưu Bị hả.” Bàn Tử lẩm bẩm, “nhị thập đầu thân (?), con mẹ nó chứ, dáng người quá chuẩn:D”

“Cái bóng này vì sao lại khác với những cái khác? Chẳng lẽ là một con bị dạng ư?” tôi thầm nghĩ, có phần thấp thỏm cầm đèn pin bước lên trước. Cái bóng kia ở sâu bên trong vách đá, đèn pin soi qua kiểu gì cũng chỉ ra một cái bóng đen.

“Tiếp theo làm sao bây giờ?” Bàn Tử hỏi tôi, “hắn nói thế nào? Tôi quên mịa rồi.”

“Lấy chỗ thấy cái bóng kia làm tâm rồi đổ dầu xuống. Dầu của chúng ta đâu?”

Bàn Tử moi cái bình ra cho tôi: “ở đây này, dùng tiết kiệm chút.”

“Được, mà anh không chạy trốn đấy chứ?” tôi nói. Nhận lấy bình dầu, lập tức liền đổ xuống đất.

“Điên à, Bàn gia thần thánh như tôi mà lại để cậu nói làm việc hèn hạ đó sao?” Bàn Tử mắng, “hơn nữa chúng ta cũng không có thứ gì phải dùng tới dầu mà.”

Dầu vừa đổ trên mặt đất, lập tức bắt đầu thẩm thấu. Tôi phát hiện trên bề mặt đá hình như có dấu vết đục khoét qua, kỳ thực hoa văn bên trên đó có ý tứ. Dầu bắt đầu tràn ra, chảy về một hướng.

“Có hi vọng rồi.” Bàn Tử nói. Chúng tôi đi theo hướng dầu tràn, chậm chậm tiến về phía trước, không quá vài bước liền thấy trong vách đường hầm có xuất hiện một cửa tạo thành cái ngã ba, rất nhỏ, chỉ có thể khom lưng tiến người vào.

“Quý thân ơi, vừa rồi sao chúng ta không thấy?” Bàn Tử nói, “cái động này hình thành thế nào vậy chứ?”

Tôi tiến tới trước ngã rẽ, phát hiện lỗ hổng trên hầm này vẫn còn ướt. Tôi lại thử sờ qua một lượt, cảm giác kỳ lạ, trong đầu lóe lên một tia chớp, tôi đột nhiên hiểu được nguyên lý cơ quan nơi đây hoạt động như thế nào.

Nhưng vừa ngẫm kỹ lại một chút, tôi lại thấy bất hợp lý. Chính lúc đang nghĩ người ra, đột nhiên thấy trong đường rẽ đó có ánh sáng chớp lên, dường như là có ai đó dùng đèn pin soi qua đây.

Trong lòng tôi cả kinh, lập tức nhìn lại, chỉ thấy ở sâu trong đường hầm kia có một nguồn sáng màu trắng, không sáng như ánh đèn pin, khoảng cách xa mà lại khuất tầm mắt nên thấy không rõ lắm.

Tôi lấy đèn pin soi theo vào bên trong, triệt tiêu ánh bạch quang đó, chiếu thẳng tấp hơn mười mấy thước, lại phát hiện trong kia không có ai cả. Bàn Tử cũng nhìn thấy liền hướng vào trong động hô một tiếng:

“Ai đó?”

Chờ tới khi tôi lia đèn pin qua thì ánh bạch quang kia cũng đã tắt ngấm.

“Vừa rồi là cái gì vậy? Đom đóm à?” tôi hỏi.

“Đúng là đom đóm thì kinh quá, sáng tới mức ấy thì con đom đóm đó phải to cỡ nào chứ, tối thiểu cũng phải xấp xỉ giày của tôi chứ chẳng vừa đâu.”

“Vậy ánh sáng đó là gì? Chẳng lẽ là ma chơi?” tôi hỏi, “vừa rồi nhìn tới bạch quang kia rất chân thực, cảm giác đó là nguồn sáng nhân tạo.”

“Cậu không tưởng tượng được ra sao.” Bàn Tử nói, “với kinh nghiệm sống của mình, tôi dự kia chắc chắn là ánh sáng điện thoại di động.”

“Điện thoại di động? Chẳng lẽ là Tiểu Hoa ư?”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Bàn Tử nói không sai, đó là một chiếc điện thoại di động.

Chúng tôi bò vào trong con ngách. Đây là một đường hầm đá, bốn phía đều được xây bằng đá phiến, hình thành lên một thông đạo hình chữ nhật.

Bên trong vừa đủ để tôi có thể đứng thẳng, Bàn Tử thì hơi chật hơn một chút. Chúng tôi tiến vào nơi phát ra nguồn sáng vừa rồi, tới nơi phát hiện ra đó được ghép cùng với một phiến đá nữa.

Từ đầu đến cuối mặt đá đều kín kẽ, chỉ có phiến đá này là có rãnh hở ra, không biết là do nguyên nhân gì, có lẽ là chúng cũng liên quan tới hoạt động của cơ quan nơi này cũng lên. Ánh sáng kia được phát ra từ điện thoại thật, nó bị rơi ở trong rãnh đá.

Tôi chỉ cần nhìn qua là biết được ngay, đó là điện thoại của Tiểu Hoa.

“Chuẩn rồi, bọn họ đã từng ở đây.” Bàn Tử lên tiếng.

“Chưa chắc. Anh xem độ rộng của khe hở này đi.” tôi lấy tay ra hiệu, khe hở này so với chiếc điện thoại kia thì hẹp hơn nhiều, “điện thoại di động không thể nào rơi từ đây xuống được.”

“Vậy tại sao nó lại nằm bên dưới kia?”

Tôi nói: “khe hở này có thể di động được, điện thoại này chỉ di chuyển theo, nó từ nơi khác mang tới.” Tôi từng gặp một cơ quan như vậy ở Tây Sa, nên biết chỉ cần vận tác một cách thích hợp, kiểu cơ quan như vậy cũng không phải là không có khả năng.

“Vậy làm thế nào để moi nó ra đây,” Bàn Tử nói, “lão tử tay mập, hay cậu thử xem nào?”

Tôi vén tay áo, nhổ lên bàn tay vài ngụm nước miếng, sau đó dùng sức thò vào trong kẽ hở. Vào được một nửa rồi tôi mới thấy mình đúng là ngu thật, bàn tay có thể xuống tiếp, nhưng cánh tay thì không thể. Cánh tay không xuống được thì căn bản là không đủ để với tới điện thoại.

“Có cách gì không? Làm tới cùng đi.” Bàn Tử nói. Tôi nhớ tới cái châm sắt vừa rồi quý anh đưa cho chúng tôi, liền lấy nó ra, Bàn Tử đem nó chọc vào bên trong rồi ra sức gẩy, kết quả bẻ cong cả châm mà vẫn không ra cách.

“Coi như hết”, Bàn Tử nói, “điện thoại di động này cũng không phải thứ gì đáng giá lắm, nhiều nhất Bàn gia tôi có thể mua trả hẵn một chiếc. Kiểu đáng nhìn cũng cũ rồi, tôi sẽ mua cho hẵn một cái to bằng cái nồi luôn.”

Lòng tôi thầm nói còn phải xem hãng điện thoại nữa chứ, vừa lúc đó điện

thoại trong khe hở lại sáng lên, nhưng cũng nhanh chóng tắt ngấm.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ trong động này có tín hiệu sóng ư?”

“Không phải, là điện thoại di động này đang cảnh báo hết pin, nó sắp ngóm rồi.” tôi nói, “Mở máy mà không dùng, tốn điện lắm.”

Mở máy mà không dùng? Sau khi nói xong trong lòng tôi chợt động, có phải là di động này không phải do Tiểu Hoa bất cẩn làm rơi xuống. Bởi vì là điện thoại mở rộng như vậy, không thể nào là do quá trình rơi xuống vách đá ma sát khiến nó bị mở ra được.

Nói như vậy thì Tiểu Hoa lúc ấy chắc là đang mở điện thoại, nhưng tại đây làm gì có bắt được tín hiệu, Tiểu Hoa vì sao lại muốn mở điện thoại chứ? Bất luận là gọi điện hay gửi tin nhắn, ở đây đều không thể làm được.

“Không được, vẫn phải nhặt nó lên,” tôi nói, “tôi cảm thấy có vấn đề.”

Bàn Tử thở dài, nói: “cậu lại đa nghi quá rồi.”

Tôi không để ý tới hắn, lấy trong tất cả những trang bị mà Quỷ ảnh đưa cho chúng tôi, bắt đầu đập khe đá kia. Đập liên tục trong nửa giờ, cuối cùng cũng khiến khe đá bị tạc thành một lỗ thủng, dường như có thể lấy điện thoại ra được. Bàn Tử dùng châm sắt làm dũa, cẩn thận gấp lấy điện thoại từ bên trong ra.

Điện thoại bị mài mòn vô cùng mạnh, tôi thổi hết bụi đất bám bên trên, điện thoại vẫn sáng, thử một cái liền thấy trên màn hình có một tin nhắn đang đợi gửi.

“Mở tệp tin trong điện thoại ra, đó là tất cả những gì chúng tôi đã trải qua.”

“Là có ý gì?” Bàn Tử kỳ quái hỏi, “hắn đang đùa gì vậy?”

“Xem video.” tôi đáp. Điện thoại còn mười phần trăm pin, có thể duy trì cho tới khi tôi xem xong. Tôi lập tức mở video trong điện thoại ra.

Trong tệp video tôi vừa mở, lập tức nhìn thấy gương mặt Tiểu Hoa, đằng sau hắn là Phan Tử, đang hút thuốc. Tiểu Hoa nói với người bên trên điều gì đó, microphone cách quá xa, nghe không rõ lắm. Sau khi nói mấy câu, hắn mới quay đầu lại camera, nói rằng:

“Tam gia, tôi không biết ngài có xảy ra chuyện gì không, nhưng chúng tôi gặp phiền toái lớn rồi.”

Bởi vì cách màn hình quá gần, mặt Tiểu Hoa nhìn tương đối thú vị (:D), Phan Tử phía sau lưng soi đèn pin cho hắn, mặt hắn tối sầm đi. Hắn thở một lát mới nói tiếp:

“Theo như tình huống hiện tại thì chúng tôi chắc sẽ chết trong này, chúng

tôi đang chuẩn bị dùng một phương pháp tương đối mạo hiểm. Chúng tôi mới tiến vào trong động này được nửa giờ thì có biến cố xảy ra, như bản đồ của Bàn Tử thì nơi này có rất nhiều nơi đã bị đổ sụp xuống, không còn qua được, giờ chúng tôi đã không thể nghĩ ra cách nào nữa rồi.”

Editor: tongminhngoc

Beta: tieudieututai

Nói xong Tiểu Hoa lia camera ra xung quanh bốn phía vách đá, Bàn Tử chiếu sáng cho hắn. Tôi thấy vách đá, màn hình chợt lóe lên nhưng vẫn có thể nhìn thấy được trên vách đá nơi đó không có cái bóng nào cả.

Màn hình vòng trở lại, Tiểu Hoa tiếp tục nói: “trong vách tường ở đây không có gì cả, chúng tôi đập thử thì phát hiện bên trong rất cứng rắn, rõ ràng là có người phát hiện ra Bàn Tử có thể đi ra từ đường này nên đã chặn nó lại rồi.”

Màn hình chuyển về phía sau lưng Phan Tử, đó là một khe đá sâu không thấy đáy: “hai đầu khe đá đều bị chặn kín, chúng tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, giờ là bảy giờ mười hai phút-” nói xong, đột nhiên màn hình chớp lên, tiếp theo là hình ảnh Phan Tử bước tới, hắn thở dốc nói với Tiểu Hoa: “đừng quay nữa, không còn thời gian đâu.”

“Phải ghi lại, nếu không chúng ta coi như sẽ chết vô ích mất.” giọng Tiểu Hoa vang lên.

Bàn Tử nhíu mày một cái, màn hình vừa đảo lại về phía Tiểu Hoa:

“Được rồi, giờ tôi sẽ cho ngài xem một thứ. Ánh sáng!”

(Như làm phim không bằng:D)

Màn hình bắt đầu điều chỉnh, khoảng cách dần thu hẹp lại, hai bên vách đá được ánh sáng khuếch đại lên, sau đó màn hình tiến lên phía trước, chúng tôi liền thấy được trên vách đá không phải là không có bóng đen nào, mà là chỉ toàn bóng đen mới đúng.

Chúng tôi dùng đèn pin soi lên vách đá thấy được một bóng người rất lớn, chỉ là trên điện thoại quay lại nhìn không rõ, nhưng chúng tôi vẫn có thể đoán được kích thước nó như thế nào.

Nó tối thiểu phải cao gấp bốn người, không dưới một mặt vách đá này, dường như từ trên đỉnh và hai bên vách đá toàn bộ đều bị bóng đen đó vây quanh. Chúng tôi có thể nhận ra rõ ràng là bóng đen khổng lồ này có tay chân phát triển vô cùng dài. Giống như bị kéo giãn ra vậy.

“Thứ này đang di chuyển ra ngoài với tốc độ rất nhanh, ước chừng là bắt đầu xuất hiện sau nửa tiếng chúng tôi bị nhốt ở đây, với tốc độ này thì chỉ

sau mười phút nữa thôi nó sẽ chui từ trong vách đá này đi ra. Thứ này vừa nhìn cũng đoán được là vật thể sống, giờ chúng tôi đang chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường, trước khi nó đi ra, xem xem có thể giết chết nó hay không. Nhưng không biết nó rốt cục là cái giống gì, cho nên họa phúc khó liệu.” Tiểu Hoa tiếp tục nói, “bất kể là ai, nếu như ngài tới đây mà thấy cái bóng đen như này, nhất định phải cẩn thận coi chừng.”

Nói xong, chợt nghe thấy Phan Tử rống to một tiếng: “nham xác (xác trong đá) tách ra rồi, mọi người chuẩn bị!” màn hình lay động mỗi hồi, tiếp theo liền tối đen.

Theo thói quen tôi tưởng là điện thoại xảy ra vấn đề, quơ quơ lên mới phát hiện là hết video rồi. Rất nhanh sau đó màn hình lại sáng lên, giờ lại trở về với danh mục chọn video.

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử nhìn tôi, thật lâu sau hai người không ai nói được lời nào.

“Cậu nói xem bọn họ có chuyện gì không?”

“Tiểu Hoa quay đoạn phim này là vào bốn giờ trước, bất luận là có hay không có chuyện xảy ra thì giờ chúng ta cũng không thể làm gì được nữa.” Bàn Tử nói, “xem ra mật lạc đà trong thạch bích này có hai loại không giống nhau, ngoại trừ loại có hình dáng cực giống người ra thì còn một loại kích thước vô cùng lớn, giống như cái con vừa rồi chúng ta nhìn tới vậy.”

“Chúng ta sẽ không sao chứ?” tôi đột nhiên trở lên bất an, nghĩ tới Quỷ ảnh từng nói không được ở lại một chỗ trong thời gian quá dài. Mà thời gian chúng tôi ở lại đây đã tương đối lâu rồi, có điều chỉ thấy bốn phía là đá phiến, trong này chắc tương đối an toàn.

“Không biết, có điều là tốt nhất giờ phải nhanh đi tiếp thôi.” Bàn Tử nói. Dứt lời theo bản năng liền hướng đèn pin soi về phía sau.

Trong chớp mắt đó, chúng tôi ai đẩy đều ngã người ra, ánh đèn pin trên tay Bàn Tử vừa chiếu tới vị trí cửa vào kia, hai chúng tôi lập tức nhìn thấy tại đó hiện ra một thứ kỳ quái gì đó.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Yang Mi

Nháy mắt chúng tôi đều ngăn cả người, Bàn Tử lập tức chiếu đèn đèn cửa động, chúng tôi nhìn thấy, ở phía bên kia cửa có một cái gì đó kì quái.

Điều làm cho tôi rợn tóc gáy là vật nọ thật sự rất lớn, chúng tôi có thể nhìn thấy, thứ kia trên người mọc đầy lông đen, không có ngũ quan, tựa như một khối thịt đầy lông lá.

Nó chỉ có tiến vào một nửa tìm hiểu bên cạnh, thật giống như một người then thùng, đang ở đó vụng trộm xem lên chúng tôi.

Không có thể tới nhìn cẩn thận, Bàn Tử rống lớn một tiếng: “Mẹ nó... con mẹ nó, chạy mau! “Nói xong, chiếu đèn vòng vo tìm phương hướng.

Chúng tôi cơ hồ hướng trong đường hầm chạy sâu xuống, vài bước sau, một góc đường hầm lại chuyển biến, lập tức chúng tôi liền xông ra ngoài, phía trước là một cái sơn động.

Bàn Tử lấy đèn soi một chút, phát hiện trong sơn động có một hồ nước, hấn tiến lên vài bước, rồi quay trở về phía tôi nói: “Ngay tại chỗ này, cậu nhìn gương xem!”

Tôi không rảnh nhìn, liền nhìn đến một bên cửa động, thế nhưng lại có một cái cửa đá khác, lập tức quay lại Bàn Tử nói: “Trước hết đem cái cửa kia chặn lại đã!”

Bàn Tử cùng tôi hai người dùng sức đẩy cửa, đem cửa đóng lại, Bàn Tử liền hỏi tôi: “Con mẹ nó, đó là cái gì quái gì vậy?”

“Mật lạc đà tổ tông “Tôi nói, thâm nghĩ bụng, tại chỗ này cái gì xuất hiện cũng không có gì kì lạ. Chúng tôi ở đó chờ đợi rất lâu, phía sau không có gì động tĩnh.

“Tổ tông vẫn có vẻ hiểu đạo lí.” Bàn Tử nói, đã tính đi mở ra nhìn một chút, tôi vội vàng đem hấn giữ chặt:

“Đừng, có lẽ người ta tổ tông lớn tuổi động tác chậm.”

Chúng tôi hai người nằm úp sấp phía sau cửa, dán tai nghe, phía sau cửa một chút thanh âm cũng không có.

“Làm sao bây giờ? “Bàn Tử hỏi.

Tôi nghĩ thâm, vừa rồi cũng chỉ mới nhìn đến cái đầu, thông đạo kia lại vô cùng chật hẹp, cũng không biết nó có thể tiến vào hay không, hoặc có lẽ đang ở ngay cửa thông đạo này, nhân tiện nói:

“Lấy bất biến ứng vạn biến, nếu nó đang ở phía sau cửa, chúng ta cũng không nắm chắc có thể giết được nó, trước hết đừng nhúc nhích chờ xem sao đã.”

Bàn Tử suy nghĩ một lát: “Được, vậy cậu đi theo tôi, tôi cho cậu nhìn cái kì quái mà tôi thấy”

Tôi nhìn cửa, liền đi theo hắn vào thạch đạo đi xuống bên hồ nước, rất nhanh hắn dùng đèn pin chiếu xuống dưới nước, tôi liền thấy được cái cảnh tượng mà Bàn Tử nói.

Đó là một mặt kính lớn, rộng chừng sáu bảy thước, đèn pin chiếu xuống phía dưới, tôi lập tức thấy được cổ lâu, vô cùng âm đạm, thế nhưng không giống như Bàn Tử nói rõ ràng như vậy, rất nhiều chi tiết không thể nhìn thấy rõ. Dưới nước, Trương Gia cổ lâu sau mặt kính, yên tĩnh tựa như một bức họa, bao phủ toàn bộ cổ lâu là một loại ánh sáng xanh ở phía dưới, không có dấu hiệu ánh sáng của đèn pin lóe ra.

Bàn Tử chỉ vào một điểm trong đó, nói: “Chính là nơi này, tôi lúc trước nhìn thấy bọn họ ngay tại nơi này nghỉ ngơi!”

Hôm nay chỗ kia cái gì cũng không có, không nói đến người, ngay cả ánh sáng đèn pin cũng không có.

Chẳng lẽ thiết bị chiếu sáng hết điện? Tôi nghĩ bụng, bất quá, chuyện đó không có khả năng là vậy.

Muộn Du Bình bọn họ đem đèn pin có hai loại, trừ loại đèn “Lang mắt” cơ bản, còn có một ít là “thủ áp” đèn pin có pin dự trữ. Tuy rằng... loại đèn pin này tầm chiếu xa cùng cường độ ánh sáng không bằng so với “Lang mắt,” nhưng loại đèn pin này không có vấn đề về pin, chỉ cần tay người có sức, người có thể sử dụng thêm mấy ngàn giờ.

Sắp xếp như vậy mục đích là kéo dài tối đa thời gian chiếu sáng, ở thời điểm thám hiểm sử dụng “Lang mắt,” ở nghỉ ngơi cùng cắm trại sử dụng “thủ áp” đèn pin. Loại “thủ áp” đèn pin này còn có dự trữ pin, người đánh máy bay có thể đem nó chiếu sáng tối đa, có thể sử dụng bốn mươi phút đến một giờ.

Thông qua loại này, nguồn điện chiếu sáng phân phối đều, hơn nữa còn có pin dự bị, cây huỳnh quang cùng lãnh hỏa diêm, chúng tôi có thể khiến cho thời gian chiếu sáng để thám hiểm kéo dài gấp một trăm lần, ở trong huyết động nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng cũng không là vấn đề.

Lúc ấy chủ quán cùng Bàn Tử giải thích “thủ áp” đèn pin còn có dự trữ pin, Bàn Tử còn nói giỡn, nếu lấy Bàn gia hắn thời gian tính đi đánh nhau, hắn có thể đem đèn pin này sung bạo.

“Xem bên trong im lặng như vậy, Tiểu ca bọn họ, con mẹ nó, cuối cùng không phải là đã bị chất kiềm hòa tan rồi chứ. “Bàn Tử lâm bầm nói: “Bị Quỷ ảnh nói trúng rồi, chúng ta đã tới chậm.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Yang Mi

Tôi lắc đầu nói: “Cho đến khi tận mắt chắc chắn nhìn thấy bọn họ đã chết, tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc, cứ cho là bọn họ đã bị hòa tan đi, thì tôi cũng phải tìm cho ra xương cốt của họ mà mang về. Huống hồ, có thể bây giờ bọn họ đang ở chỗ nào đó thật sâu bên trong cổ lâu, chúng ta không nhìn thấy. Hoặc là có khả năng bọn họ tắt đèn đi, bởi vì dựa vào... ánh sáng lạnh ở đây, cũng có thể làm được rất nhiều chuyện.”

“Có lí, lão thái bà cũng có vẻ tương đối keo kiệt. “Bàn Tử nói,

“Hay bọn họ gặp phải chuyện không may, đã sử dụng hết lượng pin dự trữ, hoặc là đang ngủ, bây giờ chúng ta đừng cần nhắc quá nhiều, trước hết cậu nghiên cứu cái gương này chút đã, xem đã xảy ra chuyện gì? Sinh viên đồng chí, cậu có kiến thức rộng rãi, cậu xem xét một chút đi, tôi thực con mẹ nó, cảm thấy nó rất tà môn.”

Tôi đi vòng quanh cái gương vài bước, phát hiện cái gương chỉ dùng đinh đầu mũ bằng đồng đóng vào phía trên thạch lương, tổng thể hình dạng nhìn như một cây quạt hình tròn.

Cái gương hoàn toàn làm bằng đồng, đồng thau sáng loáng tựa như đã từng dùng giấy vàng chùi qua, hai bên cuộn cuộn nổi lên. Kì thật càng giống như một cái chậu lớn ngâm ở dưới nước. Hoặc có thể nói cái này chính xác là giống với một cái nồi lẩu thật to. Cái gương bên cạnh điêu khắc bách thú đồ án, xem phong cách thì nhìn không ra niên đại, nhưng có thể nhìn ra... loại này đồ án đều không phải đúc thành, mà là dùng phương pháp điêu khắc tỉ mỉ khắc nổi lên.

Nếu không phải do mặt kính quá trơn bóng, tôi sẽ cho rằng thứ này kì thực giống như một mặt “Giám,” mà không phải là cái kính.

Tôi vuốt ve qua bức điêu khắc này, rất nhanh ý thức được, cảm giác của tôi lúc trước là sai. Thứ này đều không phải là đồng, mà là một mặt lưu kim kính. Không biết là làm bằng vật liệu gì mà trên mặt kính sáng bóng ánh vàng, thời gian dài như vậy mà độ phản quang được bảo trì cực kì tốt.

Đúng lúc tôi với cái này có chút quen thuộc, lại nhìn ra vôn ban đầu nó chính xác là vàng nguyên chất.

Mặt kính chế tác thật khéo khiến cho người ta nhìn là đủ phục rồi, nếu như bạn đứng trên mặt nước, mặt kính bóng loáng gần như sẽ cùng với mặt nước

hòa làm một thể. Ở trong nước đi lại, mặt nước sẽ gợn rung động, mặt kính dưới nước cũng sẽ gợn ra rung động. Ánh sáng đèn pin sẽ theo những rung động này phản xạ vào bốn phía vách tường của hang động, giống như toàn bộ hang động ở đây đều dao động, cảnh tượng vô cùng tươi đẹp huyền ảo.

Tôi lặn xuống đáy nước, dùng đèn “lang mắt” không thắm nước xem cái gương bên trái, gương bên trái có mười mấy cái tay cầm rất to, tạo thành một bức tinh đồ lớn, ở giữa bức tinh đồ là rất nhiều chữ triện cổ, chi chít không biết viết cái gì. Ngoài mép có rất nhiều đồ án gần giống với bát quái đồ án, vây quanh tinh đồ án ở trong.

Tôi từ trước tới sau tìm kiếm vài lần, ý đồ muốn quan sát để biết nội dung của những chữ triện cổ này, nhưng rất nhanh phát hiện không được, những ... chữ triện cổ này được viết bằng bút pháp vô cùng kì quái. Tôi công nhận nổi lên khó khăn vô cùng, chỉ có thể nhận ra những từ “Thiên địa” “Phúc thọ” “Tuyên khê”, nhưng rất khó để liên hệ chúng mà đọc ra một đoạn.

Tôi trôi lên mặt nước leo lên trên thạch lương. Hiện tại tôi có thể xác định, cái gương tuyệt đối không có cơ quan nào hết, phía sau gương chỉ bằng bàn tay, không có quá nhiều không gian để gắn cơ quan.

Nếu như bên trong có cái gì đó kì quái, thì chỉ có một khả năng là: Trong gương này cho thấy có một lượng lớn dịch tinh biểu thị, nối liền và giám sát Trương gia cổ lâu. Nhưng nhìn loại gương cổ này, chắc là có từ trước thời Minh, không chỉ không có khả năng tồn tại dịch tinh biểu thị, khi đó đến cả kính bằng thủy tinh cũng chưa có xuất hiện mà.

Thứ này chính xác là một món đồ cực kì cổ xưa, giống với Thanh Đồng cơ quan tìm được trong hang động trên vách núi Tứ Cô Nương, đều là cùng từ trong Trương gia lâu mang ra ngoài. Thế nhưng, nếu không phải cái gương có vấn đề, thì ở đây xảy ra chuyện gì chứ? Lẽ nào Trương gia cổ lâu thật sự tồn tại ở phía trong mặt gương kia

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Yang Mi

Bàn Tử nói đúng, ở điểm này, cơ sở kiến thức mà tôi có được là một điểm mấu chốt vô cùng quan trọng. Nếu như không hiểu được vật lí cơ bản mà nói, thì những người bình thường sẽ chỉ chú ý là làm như thế nào mà tòa nhà lại xuất hiện ở trong gương. Thế nhưng tôi biết, chỗ khác thường nhất của cái gương này vốn không phải ở đây.

Cái gương chủ yếu chỉ là vật phản xạ, cần có nguồn sáng, nếu chỗ này không có nguồn sáng, cái gương cũng sẽ không có bất kì phản quang nào.

Thế nhưng cổ lâu trong gương lại được bao phủ giữa ánh sáng xanh âm trầm, ánh sáng này không phải là ánh sáng của chúng tôi, mà là ánh sáng của chính cổ lâu phát ra.

Nguồn sáng là từ chính trong gương ra.

Nói cách khác, chỉ cần tôi đem đèn pin tắt đi, toàn bộ huyệt động lúc này chỉ còn lại duy nhất một nguồn sáng, đó... chính là thanh quang, thanh quang sẽ xuyên qua cái gương, đem ánh sáng xanh này chiếu đến nơi sâu nhất.

Nhưng lúc chúng tôi vừa mới tiến vào, trong huyệt động này hoàn toàn tối đen. Trong gương không có ánh sáng nào phóng xạ ra ngoài hết.

“Tắt đèn”. Tôi lập tức nói với Bàn Tử, nói xong cũng nhanh chóng tắt đèn của mình đi.

Toàn bộ huyệt động bỗng chốc tối sầm, dựa theo tình huống vật lí bình thường mà nói, lúc này ánh sáng xanh trong gương phải trở thành nguồn sáng duy nhất.

Thế nhưng hiện tại cái gương hoàn toàn tối đen, toàn bộ huyệt động trở nên tối tăm, chỉ có ánh huỳnh quang còn lại sau khi tắt của đèn pin Bàn Tử.

“Mở “. Đèn pin lần thứ hai sáng lên.

Trở lại soi mặt gương, bên trong cảnh tượng cũng không có gì thay đổi, vẫn là cổ lâu âm u yên tĩnh như hóa thạch.

Bàn Tử hỏi tôi đang làm cái gì, tôi đem lí luận của mình sơ lược kể lại cho hắn nghe.

Hắn nghe không hiểu, nhưng vẫn hiểu tôi chủ yếu là muốn thử nghiệm suy đoán của mình, liền nói với tôi: “Nói thẳng kết quả, Thiên Chân, tôi đây là loại mù chữ đừng dùng lời khách sáo.”

“Điều này nói rõ hiện tượng này và phản xạ ánh sáng không có quan hệ

với nhau, chỉ cần có nguồn sáng phản xạ chiếu lên mặt kính, lúc này cái gương đó sẽ bắt đầu hoạt động, sẽ hiện lên hình ảnh. Nhưng theo tôi biết được, Trung Quốc cổ đại không có kỹ thuật phản quang. Chỉ có ghi lại kỹ thuật sử dụng ánh sáng mở ra cơ quan, bình thường chỉ dùng các loài động vật có tính hướng sáng, cơ quan này hiệu quả rất ngắn, chẳng qua là giống như một loại thủ công dùng để trêu chọc vậy.” Tôi nói:

“Loại kỹ thuật này cũng đã mất đi từ xưa, nếu không bây giờ ở trong mộ cổ cũng chỉ có thể lần mò để mà đồ đạc, bằng không chỉ cần một cây đuốc cũng có thể kích hoạt cơ quan mà giết chết toàn bộ.”

“Bạn nói vậy chẳng khác nào nói vô ích hả? “Bàn Tử vuốt cằm, “Bạn nói vậy chẳng khác nào nói cho người khác biết, cái gương này thực sự kiên cố, cậu đó, vậy rốt cục không thể hiểu chuyện gì xảy ra sao?”

“Không giống nhau, tôi là theo lý thuyết đem chuyển đổi lại, như vậy có thể loại bỏ được rất nhiều những hướng suy tính sai lầm, anh làm cho tôi nghĩ rằng, tôi tin tưởng những chiến sĩ thuộc giai cấp vô sản vĩ đại sẽ không bị quái lực loạn thần đánh bại, tôi nghĩ ở phía sau còn phát sinh ra nguyên nhân gì đó,” Tôi bị hắn nói có chút bức bối, liền khiến cho hắn đừng nói nữa.

“Đừng cướp lời của tôi,” Bàn Tử trề môi cãi một tiếng: “Được, cậu nghĩ đi, Bàn gia tôi đi hút thuốc. “Nói rồi liền rút vào trên thạch lương đốt thuốc hút.

Tôi cười hì hì, rốt cuộc cũng đem một ý của Bàn Tử để suy nghĩ, liền đưa mắt nhìn về phía mặt kính.

Nói thật, tôi cảm thấy cái gương này đúng thật quá kiên cố, nhưng tôi đối với công nghệ kỹ thuật cổ đại của Trung Quốc cũng có hiểu biết một chút, nhất định chúng tôi vẫn có thể lý giải được.

Trung Quốc thời xưa có một số ít người có tay nghề công nghệ kỹ thuật đã đạt tới mức điêu luyện, nhưng bọn họ vẫn như trước là thợ thủ công, mà không chính thức trở thành “Quý phủ “. Đó là lý do, khi chúng ta nhìn thấy vật đó, có đôi lúc giống như thần tích, nhưng nói toạc ra thì thường thường cũng chỉ là “Chướng nhãn kỹ xảo” chỉ có bốn chữ này mà thôi.

Đầu tiên muốn suy tính là, nếu tôi phải tự mình làm một cái kính như vậy, thì tôi sẽ phải sử dụng phương pháp nào. Tôi lấy tay trượt nhẹ trên mặt kính, nhìn đến những điểm sáng, bỗng nhiên nhớ đến thời gian trước đây làm thí nghiệm, thầy giáo có nói có một cách thức thực nghiệm.

Một cái hiện tượng nhất định sẽ có một khởi điểm và một điểm cuối cùng. Đôi khi khởi điểm này cùng điểm cuối căn bản cũng không quan trọng, quan trọng là... khởi điểm như thế nào để đến được điểm cuối cùng, chỉ cần thông qua quá trình không ngừng thay đổi tham số, cẩn thận quan sát biến hóa, là

có thể nhìn ra rất nhiều manh mối khác.

Tôi giơ tay lên, bắt đầu quay vòng ánh sáng đèn pin, chúng tôi lúc này chỉ có hai cái tham số, đó là ánh sáng và bóng tối, bây giờ tôi muốn nhìn xem, từ tối sáng đến tối ám, thì cái mặt gương này sẽ biến hóa như thế nào.

Bàn Tử cũng tắt đèn pin đi cùng tôi phối hợp. Bắt đầu từ từ vặn tới đèn pin, tôi lập tức liền phát hiện ánh sáng xanh trên mặt kính cũng chậm chạp thay đổi, hơn nữa tốc độ thay đổi ánh sáng này cùng với tốc độ thay đổi ánh sáng đèn pin của tôi hoàn toàn đồng nhất

Editor:Phượng Vũ

Beta: Yang Mi

Tôi lại đem đèn pin dần dần vặn sáng lên, ánh sáng xanh trong gương cũng chậm rãi sáng dần lên.

Tôi không khỏi mỉm cười, những phán đoán cao siêu về kĩ thuật của cái gương này vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất. Tôi liền nói với Bàn Tử: “Anh xem, thật sự là như vậy đó, ánh sáng xanh ở trong gương phát ra, chính là ánh đèn của chúng ta, đèn của chúng ta sáng, bên trong liền sáng, đèn pin của chúng ta tối bên trong liền tối.”

Bàn Tử ở trên thạch lương thấy rất rõ ràng, gật đầu: “Ánh đèn pin của chúng ta có thể đi thông qua cái gương này, vậy có thể chiếu tới bên trong cổ lâu không?”

Tôi lắc đầu, đèn pin của chúng tôi tuy rằng là “lang mắt” trực tiếp chiếu sáng có thể làm mù mắt người khác, nhưng muốn dùng để mà chiếu sáng một tòa cổ lâu lớn như vậy là không có khả năng.

Tình huống thật sự tôi còn chưa hoàn toàn suy đoán ra được, thế nhưng, nếu vấn đề ánh sáng phát ra từ trong gương này đơn giản như vậy, thì tôi nghĩ tình huống của Muộn Du Bình nhất định cũng không quá khó khăn.

Chú hai đã dạy tôi rằng, làm việc gì cũng phải có mục đích, từ mục đích mới có thể suy đoán ra rất nhiều việc không thể biết trước được, đây là tôi theo thể hệ trước kia học được một câu hữu dụng. Nước trong hồ lạnh như băng làm cho hai chân tôi tê cóng run lên, bắt đầu tự hỏi cái gương này đặt ở đây mục đích là để làm cái gì?

“Tôi hỏi anh này, cái gương này đặt ở đây, có quan hệ gì tới hòa hợp phong thủy không?” Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử nghĩ nghĩ nói: “Có một số nhà ở có dùng tới bát quái kính, kì thực ở đây cũng quá lớn. Hơn nữa loại gương này yêu cầu phải treo trên ban công, có thể làm rơi máy bay ngang qua. Con mẹ nó, lúc đó cả ngày cậu cứ ở trên ban công nhìn máy bay rơi nhé, hôm nay thì rơi hết không còn

khách, ngày mai thì rơi xuống thêm một cơn sóng gió, vô cùng náo nhiệt.”

“Cái gì? Vừa đánh bay cơ hội vừa làm rơi máy bay, con mẹ nó, anh dự là sẽ không bao giờ lên máy bay đúng không? Chúng ta hiện tại không có thời gian đâu, suy nghĩ nghiêm túc đi.”

Bàn tử hút thêm mấy hơi thuốc cuối cùng, rồi ném cán thuốc vào trong nước, lại châm thêm một điếu: “Tôi thật sự cũng rất muốn sớm nghĩ ra được, sau đó tiến sâu vào trong cổ lâu, đem tất cả bọn họ cùng Tiểu Ca cứu trở về, nếu như vậy chúng ta hiện giờ đang ở Bắc Kinh ăn vịt quay. Chứ đâu có ở đây mà hút thuốc? Cậu nên tự mình suy nghĩ nhiều hơn, đừng y lại vào tôi.”

“Anh không phải là một bậc đàn anh phong thủy sao? Còn hỏi tôi.” Tôi liền hỏi ngược lại hắn.

Hắn lắc đầu: “Con mẹ nó, cái này cũng quá cao thâm đi tôi thực không có cách gì. Vả lại, hỏi đó cái gì cậu cũng không biết, lão tử nói lung tung quái gì mà chả được. Bây giờ cậu cũng tiến bộ nha, đâu cần tôi chỉ bảo.”

Tôi thầm nghĩ tôi đáng tin hơn anh nhiều, vậy chuyện này nguyên nhân đều do anh nói lung tung, Bàn Tử tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy cậu cần nhắc phong thủy cũng vô dụng thôi, phong thủy chỗ này chỉ cần liếc mắt cái là hiểu, nếu không thông thạo thì có nhìn đến mù cũng không hiểu được. Cậu thực sự muốn nghe ý kiến của tôi không? Tôi có thể nói cho cậu biết, tôi ngay lúc đó phản ứng đầu tiên chính là tưởng rằng phía trên kia là ảnh ngược. Chỉ có điều, cậu nhìn lên trên đi.”

Hắn đem đèn pin” lang mắt “soi lên trên đỉnh đầu. Cái sơn động này hướng lên phía trên vô cùng sâu, có thể nhìn thấy phía trên toàn bộ đều là loạn thạch. Nhưng cụ thể thì xem không rõ lắm.

Tôi lấy ra một điếu thuốc, kéo điếu thuốc của Bàn Tử đang ngậm tới môi lên, rồi nhét trở lại vào miệng cho hắn. Ánh đèn của Bàn Tử trên đầu cũng đã hạ xuống.

“Phía trên tất cả đều là đá tảng, cái gì cũng không có, cho nên tôi mới phát hiện được, con mẹ nó, cổ lâu này là chính xác là ở trong gương.” Bàn Tử liền bước vài bước lên phía trên mặt gương: “Nếu như hình ảnh trong gương này là ảnh ngược từ trên đó xuống, tôi đi ở phía trên mặt gương, khẳng định sẽ có ngăn cách, thế nhưng rõ ràng là không có. So với cậu là sinh viên, tôi tuy không có văn hóa gì, nhưng đạo lý cơ bản thì tôi hiểu.”

Tôi nhìn lên nham thạch phía trên, rồi nhìn lại Bàn Tử đang ở trên mặt gương gãi gãi, nhìn tới nhìn lui vài lần, tôi thấy Bàn Tử nói tuyệt đối chính xác. Trong lòng tôi bỗng nảy sinh ra một chút khác thường.

Có lẽ là gần đây tôi hay gặp những loại thiết kế đánh lừa người khác này quá nhiều, cho nên đối với loại chuyện này trực giác vô cùng mãnh cảm. Tôi

bồng cảm thấy cái động này có cái gì đó không đúng.

Cái này giống như một trò ảo thuật. Nói tới trò ảo thuật này, lợi hại nhất là ảo thuật đường phố, ảo thuật gia trước mặt bạn không có bất cứ thứ gì che đậy mà biểu diễn ở bên ngoài, những ảo thuật gia lợi hại thường hay làm cho người ta có cảm giác đó là một thứ siêu năng lực, đó chính là điểm lợi hại nhất.

Thứ hai là trên sân khấu, sân khấu biểu diễn ảo thuật bên trong có rất nhiều cấp bậc, nhưng cơ bản thì cũng chỉ có chung một cấp. Điều là cần có vải che hoặc là sử dụng thùng, nó nguyên lý là cho người khác thấy: Sử dụng vải che và thùng thì cũng không có khả năng và không thể thay đổi. Nhưng bởi vì chúng ta đều biết ảo thuật phần lớn là ảo giác và cạm bẫy, cho nên, người thông minh lập tức sẽ phát hiện ra, chuyện kì lạ kia nhất định là ngay phía sau tấm vải hoặc bên trong cái thùng, chẳng qua là thiết kế đó được che giấu thật tài tình, chúng ta không nhìn ra mà thôi.

Hiện tại cảm giác này giống với cảm giác đứng trên sân khấu ảo thuật vậy. Nếu như nơi này thiết kế để đem Trương gia cổ lâu đặt vào trong gương mà nói, vậy thì có nên tìm một cái sơn động thấp không? Như vậy thì chúng tôi chỉ cần ngẩng đầu lên phía trên là có thể nhìn thấy ngay, liền biết trên đỉnh động không có khả năng bị đánh lừa.

Nhưng chỗ này đỉnh động rất cao, nhìn không được rõ lắm. Tuy rằng chúng tôi cơ bản đều là dựa vào phán đoán, phía trên đỉnh ngoài trừ đá tảng thì có thể cũng không có cái gì khác. Nhưng bởi vì là nó quá cao đi, nên nó làm cho tôi nghĩ nếu có khả năng thì có lẽ phía trên đỉnh sẽ giấu một cơ quan chủ chốt nào đó. Bởi vì tình huống xung quanh chúng tôi rất rõ ràng, không thể có bất kì một cơ quan nào.

Hoặc nếu có thì nhất định là do chúng tôi chưa nhìn hết được toàn bộ phía trên đó.

Đương nhiên, việc này có thể là do tôi tạm thời nhận thức sai. Nếu có người nói với tôi rằng, tôi phải hủy đi sân khấu của ảo thuật gia, nếu không tôi sẽ mất đi người bạn của mình. Việc đầu tiên tôi làm, tất nhiên là sẽ xô ngã cái thùng của ảo thuật gia, để xem bên trong có cái gì khác thường.

Tôi liền nói với Bàn Tử: “Chúng ta phải leo lên phía trên tìm hiểu một chút.”

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Yang Mi

Sau khi trải qua lần mạo hiểm ở Tứ Xuyên, đối với tôi mà nói leo lên cao đã không còn là vấn đề khó khăn nữa. Tôi nhìn lên phía trên sơn động, ước chừng cao khoảng sáu mươi thước, gần bằng với chiều cao của một tòa nhà mười hai tầng.

Cũng may sơn động này nham thạch tốt hơn nhiều, chưa tới một giờ, tôi đã có thể leo lên rất cao. Điều làm cho tôi cảm thấy tự hào nhất là, điều thuốc kẹp ở trên lỗ tai tôi suốt thời gian leo lên không hề rơi xuống.

Tôi dùng thép gai buộc thành sợi dây, làm thành một sợi thừng tương đối an toàn, đến khi tôi cách đỉnh động còn có khoảng mười thước, liền phát hiện ra hiện giờ muốn đi lên cao hơn nữa là điều hết sức khó khăn.

Bàn Tử ở dưới vẫn hỗ trợ cho tôi. Tôi lấy đèn pin chiếu sáng đỉnh động, phía trên toàn là thạch nhũ nanh sói treo ngược. Quả nhiên không khác gì so với dự đoán của tôi, trong lúc đó tôi phát hiện có thứ gì bên trong những nhũ thạch này.

Nhưng những...thạch nhũ này lại quá lớn, hơn nữa còn xen kẽ nhau. Tôi hiện giờ đang ở ngay trên này mà còn nhìn thấy không rõ.

“Trên đó có cái gì không?” Bàn Tử ở dưới hết sức nôn nóng. Tôi nghĩ bụng, chớ thật, sao anh không tự mình leo lên mà xem, lão tử đây không nói đấy, cho anh tức chết! Tôi vẫn vờ như không nghe thấy hắn nói.

Bàn Tử ở phía dưới vẫn kiên nhẫn gọi tôi, tôi nhất định tập trung tinh thần bắt đầu tìm hiểu sự biến đổi góc cạnh trên vách đá, có vài lần thiếu chút nữa là ngã xuống, thế nhưng như vậy mà vẫn không thể nhìn rõ được.

Tôi thở hắt hển vài hơi, cảm giác có chút buồn bực, đã khó khăn leo lên cao như vậy cuối cùng vẫn là lãng phí sức lực.

Bàn Tử ở phía dưới nói to: “Ánh mặt trời soi vào lưu hương sẽ sinh ra yên tử, hiện giờ chỗ đó cũng có yên tử. Có thể ở chỗ của cậu không nhìn thấy rõ ràng được, cậu soi cho tôi, chiếu sáng chỗ tôi nhất đó, để tôi xem là cái gì.”

Tôi mắng: “Mẹ nó, anh không có văn hóa thì đừng có tìm hiểu, muốn tìm hiểu thì trước hết đem lưỡi vượt thẳng rồi mới tiếp tục được không?”

“Là do lão tử đây tác phong linh hoạt, cậu cứ sốt ruột thì bắt đầu nóng nảy, đừng có lúc nào cũng lấn áp tôi, cậu còn ở đó lải nhải vớ vẩn nữa có ngày tôi sẽ đem cậu cho đi xuất giá, mẹ nó, tôi cũng có nói cái đó nhất định là yên tử đâu.” Bàn Tử liền nổi giận.

Tôi thăm mắng, đành phải đưa tay soi đèn vào bên trong khối thạch nhũ, rút cuộc soi cả nửa ngày trời, hấn cũng không nhìn ra là cái quái gì đang xảy ra. Thế nhưng hấn cũng nhìn thấy, ở bên trong thạch nhũ có cái gì đó, một vật thể không lớn, nhưng chắc chắn nó là do con người tạo ra.

“Nhìn không tới, xa quá, ánh sáng lại không đủ mạnh. Con mẹ nó, Quỷ ảnh đã lấy mất kính viễn vọng của tôi rồi, nếu không thì có thể thấy rõ ràng hơn một chút.”

Vấn đề cốt lõi ở đây là khoảng cách quá xa, “lang mắt” cự li chiếu sáng quả thật cũng không phải gần, nhưng tầm mắt của người bình thường thì có giới hạn, ở đây ánh sáng lại tụ tập ở phía dưới, xung quanh lại quá nhỏ, đồng thời vật đó lại không phải là thứ quen thuộc, thật sự rất khó dựa vào hình dạng mà phán đoán nó là cái gì. Dưới tình huống như vậy, thì chỉ có thể sử dụng kính viễn vọng, hoặc là áp sát vào thật gần để nhìn.

Tôi nhìn lên đỉnh động, bên trên thực sự là rất khó leo lên, nguy cơ gặp phải rủi ro cực kỳ cao, nhưng vào ngay lúc này, tôi là đã quyết định là đành phải bí quá hóa liều.

Tôi quay về phía Bàn Tử làm một động tác ý nói tôi phải tiếp tục leo lên trên, thế nhưng cũng không quan tâm hấn có nhìn thấy hay không, rồi cố gắng tìm một chỗ có thể đặt chân. Leo lên thêm vài bước, tôi lập tức phát hiện, đi lên phía trên cao hơn một chút tất cả đều là mặt đá vôi bóng loáng chạy dọc xuống, hơn nữa nó còn có một độ dốc thẳng đứng rất cao, tôi chỉ muốn giẫm vài bước nhòai người lên trên, chưa tới ba giây, máu của tôi cơ hồ đã rơi vào mặt Bàn Tử.

Tôi không biết mình ở chỗ đó xoay trở bao lâu, Bàn Tử ở dưới gọi tôi rất nhiều lần, nhưng tôi không có để ý đến hấn. Tôi cũng vì là đã leo lên cao như vậy, thực sự không cam lòng cứ như vậy mà quay trở xuống, nhưng sự thật thì cũng không có cách nào khác. Cuối cùng Bàn Tử ở dưới hết cách với tôi, bắt đắ dĩ hướng lên phía tôi mà nói: “Hãy xuống đi, đóc công bằng lòng trả thù lao.”

Vẫn là đứng ở chỗ cũ, nhưng sự hăng hái của tôi thì xong rồi, tôi đành ỉu xiu leo trở xuống. Một đường hạ xuống dưới, Bàn Tử nhìn tôi lắc đầu.

Tôi phui tay một cái, thở dài: “Lần này tôi thực sự hết cách rồi. Còn anh, anh có cách nào đặc biệt để đi lên phía trên?”

“Bàn gia tôi nếu có chiêu nào đặc biệt thì đã sớm thực hiện rồi, ngay từ đầu tôi đã không có cách nào hết. Nhưng mà lúc nãy cậu trèo lên phía trên kia cũng không phải là vô ích, ít nhất chúng ta cũng biết phía trên kia thực sự có cái gì đó.” Hấn nói:

“Thật ra, tôi cũng có một cách có khả năng thực hiện được, nhưng mà tôi

không dám nói, bởi vì nó quá là mạo hiểm đi. Cậu có thể dùng thép gai làm thành một cái móc, nhìn qua xem bên đó có cái gì có thể móc trụ lại không, sau đó đu người đi qua.”

“Vậy tôi làm sao quay trở về?”

“Trở về cái rầm, đợi khi nào tìm được cửa vào, tôi sẽ vào trong đó đem bọn Tiểu Ca cứu ra ngoài, sau đó quay trở lại cứu cậu. Lúc đó thì cậu treo ở phía trên đó, lấy thuốc ra hút, suy nghĩ về những ngày tốt sau này của chúng ta.”

Phương pháp của Bàn Tử có thể thực hiện được nhưng nó quá vô nghĩa đi, tôi dám chắc là không làm. Còn chưa nói tới thứ ở phía trên kia có thực sự liên quan tới cửa vào hay không, cứ cho là có đi nữa, để Bàn Tử một mình đi vào trong đó, nếu hắn cũng gặp chuyện chết ở bên trong, thì tôi khẳng định là bị treo ở chỗ này mà chết đói, cái kiểu chết này thực sự là quá thống khổ

Leo lên phía trên kia, làm tiêu hao rất nhiều sức lực, tay tôi bắt đầu run rẩy từng hồi, lập tức vừa lắc tay vừa đi đến bên hồ ngâm nước. Ngay lúc đó, tôi chợt phát hiện trên tay tôi hình như có cái gì không đúng.

Liên lấy đèn pin soi thử, tôi mới phát giác tay tôi lúc này đen nhem, bàn tay kê cả trong móng tay tất cả đều đen thui.

Cáu bản? Hay là bùn?

Thế nhưng chạm vào thì thấy rất trơn bóng, cảm giác này tuyệt đối không phải là bùn. Tôi ngửi ngửi, đến gần móng tay thì phát hiện bên trong có một mùi hương kì lạ. Cái mùi này thật đúng là không phải ai cũng có thể ngửi ra được, nhưng tôi lập tức hiểu ra phía trên kia là dính cái gì.

“Chẳng lẽ, cậu lại giống như mấy bà cô, có vậy mà cũng chú ý.” Bàn Tử mắng.

Tôi nói: “Không phải, vì cái này là mùi của dầu hỏa.” Nói rồi nhìn xung quanh vách động: “Bên trong những khe đá này có dầu hỏa.”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: Phương Anh

Tôi đi tới vách động bên cạnh, lấy tay sờ sờ vào khe đá, bên trong khô nhẵn, cái gì cũng không có. Sau đó tôi bò lên trên, một mạch đã leo lên trên cao bằng khoảng ba bốn người, tôi lại lấy tay tiếp tục dò xét kẽ hở trên vách đá, ngay lập tức dầu đen đã dính đầy trên tay.

Dầu hỏa là một loại “du” đặc biệt, cách bào chế thì cũng vô cùng kì quái, có rất nhiều phương pháp để điều chế ra “du” và tất cả đều được gọi là dầu hỏa. Nhưng nó chỉ có chung một đặc điểm là, tất cả “du” đều ở cùng một

dạng chất dính, có thể chảy đi, vì thế rất nhớt nháp. Trường hợp nó ở trong lõi bông, thì cháy vô cùng lâu, vì thế bình thường được dùng ở những chỗ có không gian khép kín để chong đèn hoặc đốt đuốc. Có thể giữ được trong thời gian rất lâu mà không bị biến chất, cũng sẽ không bị khô cạn.

Khe hở rất hẹp, tay của tôi không thể nào kiểm tra được hết bên trong, thế nhưng khi soi đèn vào, tôi thấy trong khe hở có lượng dầu hỏa rất lớn, một lớp đen nhánh, còn có thể thấy được sâu bên trong có rất nhiều lõi bông hình tròn to bằng nắm tay.

Tôi thuận theo kẻ hở tiếp tục đi lên xem thử, liền phát hiện các khe đá rớt đầy dầu hỏa nối liền nhau, tạo thành một đường xoắn ốc, xoay quanh huyệt động lên tới phía trên đỉnh động.

Đây là một loại đường dẫn hỏa, nhìn tất cả các lõi bông này, mục đích rõ ràng là dùng để chiếu sáng.

Bàn Tử cũng leo lên theo, sau khi nhìn thấy cũng vô cùng kinh ngạc nói: “Eo ôi, không ngờ ở trong này đồ đầy dầu mè, đây là cái gì vậy?”

Tôi chỉ chỉ lên lõi bông, giải thích vấn đề cho hắn hiểu, hắn ngẩn đầu nhìn lên phía trên, liền líu lưỡi, tôi nói: “Theo như những cái này chỉ ra, thì cái đó khẳng định là rất lớn.”

“Nhưng mà, món đồ chơi này được dùng để làm gì chứ?” Tôi nói: “Soi gương thôi mà cũng cần dùng nhiều dầu hỏa vậy sao? Mẹ nó, cái này thật là quá lãng phí đi. Hơn nữa, nếu đem cái này cùng một lúc đốt lên hết... lượng dầu hỏa này, căn bản là không thể dập tắt được. Cho dù anh có bình chữa cháy đi nữa, muốn leo lên trên để phun một vòng cũng không phải dễ dàng gì. Một điểm quan trọng hơn nữa là chúng ta không thể đợi cho chừng này du cháy hết được.”

“Không hẳn” Bàn Tử nói rồi chỉ vào lõi bông bên trong, “Cậu nhìn những... lõi bông này đi, tất cả đều có dấu vết đã từng được đốt lên, mấy thứ này đều đã bị đốt lên rồi.”

Tôi lắc đầu “Nhất định là bị đốt lên trong lúc kiểm tra chất lượng của lõi bông, sau khi giả bộ đi vào. Nếu ở trong này mà đốt lên, nhất định là đã đốt hết lượng dầu lửa có ở đây, vậy thì lửa mới có thể tắt đi được. Chứ anh nghĩ đi, từ trên đỉnh động và xung quanh vách động lửa đang cháy bùng bùng mà trèo lên nham thạch để dập lửa, sẽ chết bao nhiêu người? Hơn nữa, tất cả rãnh dẫn du ở đây đều dùng để hỗ trợ cho nhau. Nếu anh muốn dập lửa, thì phải đem tất cả lõi bông đồng loạt tắt đi mới được, chứ chỉ tắt một cái, ngọn lửa bên cạnh sẽ tiếp tục châm nó lên.”

Bàn Tử nhìn quanh một chút, gật đầu nói: “Có đạo lí. Chỉ có điều, những rãnh du và cái gương ở trong này chắc là có liên hệ với nhau, đúng không?”

Tôi gật đầu, hấn liền nói: “Vây là được rồi.” rồi lấy ra một cái bật lửa “Đồng chí Mã Tư Khắc có nói, kiểm nghiệm thực tế mới có được kết quả chính xác nhất.”

Tôi vừa nhìn, lập tức kinh hãi định hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Thì cái bật lửa trên tay Bàn Tử đã được bật lên, hấn liền vung tay đưa cái bật lửa vào trong khe hở, thoáng chốc dầu hỏa ở bên trong bắt lửa, ngay lập tức nhìn thấy ngọn lửa chạy theo kẽ hở trên nham thạch phun ra ngoài.

Tôi và hấn không nghĩ rằng ngọn lửa lại cháy mãnh liệt như vậy, cả hai đều bị bắt ngờ không kịp đề phòng, liền quay người nhào ra ngoài, nặng nề té vào trong nước.

Cũng may ở dưới có nước, tôi bị ngã một cái nhưng không đau, thì lập tức vùng vẫy đứng dậy. Vừa ngẩng đầu lên, tôi liền bị cảnh tượng ở trước mắt làm cho nghẹn họng, chỉ biết trố mắt ra nhìn.

Ngọn lửa tựa như một con rồng lửa lượn vòng một mạch lan ra, tiến lên phía trên, cứ như đang sợ hãi, mà bò loạn ở trên vách động, chỉ để lại một đường lửa cháy hừng hực. Hầu như chỉ nháy mắt, toàn bộ hang động lập tức bị ánh lửa soi sáng choang.

Đồng thời nhiệt độ trong hang bắt đầu tăng cao, mùi dầu hỏa cũng tràn ngập toàn bộ không gian.

Chúng tôi gương mặt chờ người nhìn Hỏa Long Nhất quyền uốn lượn từng vòng lan lên phía trên, suýt chút nữa là đã bị làm cho choáng váng.

Mất chừng mười phút đồng hồ, hỏa long mới lên tới đỉnh rồi dừng lại, chúng tôi nhìn ngọn lửa hình xoắn ốc bò đầy trên vách động, lúc này toàn bộ sơn động mới hiện ra hoàn toàn. Tôi liền phát hiện sơn động này thật giống như một cái loa đồng úp ngược, lúc này toàn bộ ánh lửa tập trung vào trong tấm gương dưới nước, cổ lâu bên trong gương được soi sáng như ban ngày.

“Trâu bò thật! “Bàn Tử thần thờ nói.

Tôi quay đầu lại nhìn hấn, liền đoạt lại cái bật lửa trong tay hấn: “Mẹ nó, anh đúng là đồ thần kinh, nếu như “du” này nối liền với thuốc nổ thì làm sao? Bây giờ không giống với trước đây, Bàn gia anh không thể vì anh em, mà để cho chúng ta sống lâu thêm vài năm được sao?”

“Nếu cậu muốn sống thêm vài năm thì không nên tới chỗ này.” Bàn Tử liền nói, căn bản không hề nhìn tôi, mà là nhìn lên phía trên, “Bàn gia tôi nếu không có cậu thì không có lằng nhằng như vậy. Cậu xem, đó là cái gì?”

Tôi ngẩng đầu lên, lập tức liền thấy được phía trên đỉnh, khu vực bên trong rất âm u, thế nhưng lại có một tòa cổ lâu vô cùng nhỏ.

Hình ảnh của tiểu cổ lâu treo ngược ở phía trên đỉnh, nếu như không phải

có ánh sáng mạnh như vậy loại bỏ hết tất cả cái bóng, căn bản không thể nào thấy được.

“Trương gia cổ lâu” Tôi nhú mày. Đồng thời tôi thấy được, trên cổ lâu lóe ra rất nhiều điểm sáng, tựa như bốn phía cổ lâu có rất nhiều tấm kính, đang phản quang ánh lửa ở đây. Cùng lúc đó tôi cũng nhìn thấy được, ở bốn phía vách động, mơ hồ lóe ra vô số quang điểm, toàn bộ hang động bây giờ hoàn toàn giống như ngọc lưu ly.

Bàn Tử lâm bầm nói: “Thì ra Trương gia đều là người đến từ tiểu quốc.”

“Không phải, cái này lự kính “Tôi nói. Tôi nhìn toàn bộ hình dạng của hang động, liền hiểu được cơ chế hoạt động trong đó một chút. Tôi biết mình đã không có cách nào chứng thực, khi thấy lửa lan đầy trên vách động. Thế nhưng tôi gần như có thể khẳng định được, bí mật của cổ lâu bên trong tấm gương, tuyệt đối không thể có khả năng thứ hai.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Phương Anh

Đây thực ra chỉ là một tiêu xảo lừa bịp rất đơn giản, hơn nữa còn là một loại thuật phù thủy xuất xứ từ Ba Tư. Thực sự thì nó sử dụng một loại bảo thạch ở Tây Vực, loại bảo thạch này có thể chế tác thành gương, dưới ánh sáng mặt trời thì màu sắc đặt biệt âm đạm, nhưng dưới ánh trăng thì màu sắc lại cực kì trong sáng, nên được gọi là Nguyệt quang thạch.

Vì thế nguyên nhân của hiện tượng này cũng là vì loại bảo thạch này chỉ có thể phản xạ lại ánh sáng xanh lơ mờ, nếu ánh sáng quá mạnh, ngược lại thì cũng sẽ giống như tảng đá. Nói cách khác, ánh sáng càng mạnh thì tỉ lệ phản xạ càng nhỏ.

Cái gương ở dưới nước này chính là một loại khí quan tập trung ánh sáng, khi ánh đèn của chúng tôi chiếu lên mặt gương, ánh sáng sẽ bị phản xạ thẳng lên phía trên đỉnh động, rồi từ những tấm kính xung quanh mô hình cổ lâu mà phản xạ lên vô số mặt kính Nguyệt quang thạch này trên vách động chiếu ra.

Khi chỉ có duy nhất một mặt gương thì ánh sáng phản xạ sẽ vô cùng mong manh, gần như không có cách nào nhận ra, thế nhưng nếu có vô số ánh sáng tập trung lại, thì có thể sử dụng tấm gương cổ ở dưới nước phản xạ ra hình dáng của cổ lâu phía trên. Bởi vì ở góc ba trăm sáu mươi độ sẽ có rất nhiều điểm phản xạ trùng nhau vô cùng nhỏ, cho nên bất kể chúng tôi ở vị trí nào, cũng sẽ không tạo thành cái bóng ở trên mặt gương.

Vì Nguyệt quang thạch chỉ có thể phản xạ ánh sáng xanh, cho nên bất luận chúng tôi sử dụng ánh sáng màu gì, thì chỉ cần soi vào tấm gương cổ dưới nước đều sẽ trở thành ánh sáng xanh.

“Nguyên lý đèn mờ. “Bàn Tử nói: “Là lão tử coi trên chương trình tìm hiểu khoa học. Vậy thì, bọn Tiểu Ca ở đâu mà tôi vào lúc đó lại nhìn thấy họ ở trong gương?”

“Mô hình cổ lâu này bên trong nhất định còn có cái gì đó kì lạ.” Tôi nói “Thiết kế Phong cách lồi quả nhiên lợi hại. Đây là kĩ thuật của Tây Dương, mà khoa học kĩ thuật đời Thanh rất phát triển, rất có thể là đã tạo ra được loại cơ quan đạt tới trình độ này.”

“Đây là vì cái gì? Người này bị bệnh tâm thần sao? Làm ra thứ ánh sáng này để hù dọa người khác hả?”

“Bây giờ tôi cũng chỉ có thể suy đoán, mục đích để cái gương ở trong này là cái gì, có thể từ mấy phương diện này mà nói. Đầu tiên, rất có thể Trương

gia cổ lâu lấy ánh sáng làm cơ quan.” Tôi nói: “Đây là một hệ thống chiếu sáng. Anh nghĩ xem, Trương gia cổ lâu ẩn sâu bên trong núi, giả như ở trong lòng một ngọn núi lớn muốn tiến hành xây dựng một công trình đồ sộ như vậy, thì cái công trường này nhất định cần phải có một vật chiếu sáng lớn, nhưng mà vật để chiếu sáng này khẳng định không thể nào là cây đuốc được. Bởi vì... vùng đất này rất xa xôi, mà công trình quy mô lại rất lớn, muốn đem một lượng dầu lớn vào trong để sử dụng, nguồn nhân lực lúc này sẽ trở thành trở ngại duy nhất. Chẳng lẽ bọn họ vào một ngàn năm trước đã biết được công trình này cần nhiều cây gỗ, nên đã ở những vùng lân cận gieo trồng để ngàn năm sau dùng để xây dựng. Nên bọn họ không thể nào không lo lắng đến vấn đề chiếu sáng được.”

Nhưng tôi quên mất một điểm, nếu như nói ở trong này dùng hai trăm người thi công, thì cần khoảng từ hai đến ba năm mới có thể hoàn thành. Vậy để chiếu sáng trong thời gian từ hai đến ba năm đó, hoàn toàn không thể nào chỉ dựa vào dầu trơn.

Tôi liền ngẩng đầu nhìn lên mặt trời: “Lúc đầu ánh sáng mặt trời nhất định có thể chiếu xuống, có thể là tấm kính dùng để lấy ánh sáng lắp đặt ở phía trên đỉnh núi bị hư rồi hoặc đã bị bọn họ giấu đi.”

Nói xong, tôi liền hướng về hang động bên cạnh đi tới. Bàn Tử hỏi tôi gì chứ, tôi nói: “Ở đây nhiều mây, ánh sáng mặt trời là thứ thường thấy nhất, lâu dài nhất, cũng là một loại nguồn sáng không đáng tin nhất, bọn họ nhất định là sẽ có nguồn sáng khẩn cấp. Những... rãnh dẫn hỏa này hẳn là nguồn sáng khẩn cấp trong thời gian họ cần chiếu sáng. Sẽ đốt rãnh dẫn hỏa ở chỗ này. Quanh đây nhất định có thông đạo, có thể đem ánh lửa truyền vào Trương gia cổ lâu tiến đến nơi sâu nhất trong huyệt động.”

Tôi nói xong liền chờ Bàn Tử khen ngợi, nói tôi lợi hại, những suy đoán này tưởng chừng sẽ không chê vào đâu được. Thế nhưng Bàn Tử không có phản ứng gì, mà lại nhìn bốn phía hỏa long tường.

Tôi thấy vẻ mặt hắn có biến, liền nhìn lên phía hỏa long trên tường lửa đồng thời cũng lơ mơ đứng lên.

“Dầu hỏa bị đốt hết sao?”

“Không, đột nhiên dưỡng khí bị tiêu hao đi rất nhiều.” Bàn Tử đưa tay ra cảm nhận không khí bốn phía chuyển động, “Chó thật, chiếu sáng cái gì, ở đây tuyệt đối không phải là dùng để chiếu sáng.”

Tôi học dáng vẻ của Bàn Tử đưa tay ra, cũng cảm nhận được không khí đang bắt đầu chuyển động.

“Chỗ này dưỡng khí đã bị đốt sạch sẽ, dưỡng khí ở phía bên ngoài hang động bị đốt đang tiến vào, giống như bình rút lửa vậy, nó sẽ hình thành một

áp lực lớn, tất cả nơi này và bên ngoài có lỗ hông thông nhau, đều có thể hút được không khí.”

“Nhưng cái này có lợi gì sao?” Tôi nói.

Bàn Tử nói: “Không biết, nhưng mà, tôi có dự cảm chẳng lành.”

Vừa nói xong, tôi chợt nghe thấy bên trong bốn phía vách tường, đột nhiên truyền tới âm thanh của kéo xiên xích, hình như một cơ quan nào đó đã bị khởi động.

“Xong đời “Bàn Tử nói: “Chạy mau.”

“Làm sao vậy?” tôi kêu to, hấn liền kéo tôi chạy ra ngoài, rống to hơn: “Khí ép đã khởi động cơ quan! Cơ quan ở đây toàn là đá tảng, quá nặng, nên phải dựa vào khí ép để khởi động! Nơi này chính là một ống bơm.”

Tôi trong nháy mắt hiểu ra, nhưng cũng tại nơi này trong nháy mắt hồ nước dưới chân tôi chợt nổi lên động tĩnh. Tôi chạy vài bước liền phát hiện mình hoàn toàn không thể đứng vững được. Dưới chân đột nhiên xuất hiện một sườn dốc, đồng thời nước bắt đầu biến thành dòng xoáy. Ngay lập tức tôi mượn chút sức lực cuối cùng, liền nằm úp sấp một cái hướng về phía thạch lương, kết quả móng tay hung hăng quẹt lên phía trên một cái, cả người liền chìm vào trong nước. Chớp mắt tôi bị cuốn vào dòng nước.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: Phương Anh

Trong lòng tôi liền run sợ. Tôi nghĩ, dưới hồ nước này là loại cơ quan nào? Tôi hiện tại lo lắng không biết bên dưới sâu bao nhiêu, thứ bên dưới chính xác là cái gì, nháy mắt tôi đã rơi xuống đất, đèn pin nằm cách đó không xa. Tiếp theo bên trên nước lao xuống không ngừng xối xả dội vào tôi, ép cả người tôi xuống mặt đất.

Tôi bị dội đến thảm hại không thể tả, tuy rằng hồ nước bên trên không sâu, nhưng...ít nhất...cũng có mấy tấn nước. Tôi càng không ngừng đập thành thành, mới có thể miễn cưỡng ở giữa dòng nước tìm một khoảng không hít thở một hơi.

Hít thở nửa hơi không thông đành đợi cho toàn bộ nước lưu chảy xong mới bắt đầu dịu lại, tôi lúc này đã ở tình trạng hoàn toàn kiệt sức, không ngừng nôn mửa cùng ho khan, đem tất cả nước trong phổi phun ra ngoài, lúc này mới có thể trở lại bình thường.

Chó chết chỗ này chính xác là ở đâu vậy? Tôi lau mặt nhìn bốn phía, một mảnh tối đen, đèn pin bị cuốn đi cực kì xa. Tôi sờ sờ mặt đất, cuối cùng phát hiện không phải đá tảng, mà là hạt cát. Hạt cát bị chảy ra khỏi một cái hồ to, tôi lúc này đang ở trung tâm cái hồ.

Hình như là một cái bẫy cát.

Vậy lúc này rơi xuống cũng chỉ có hai ba thước, tôi một mặt vui mừng vì hình như không phải rớt vào cái bẫy chết người, một mặt giãy dụa bò dậy.

Vừa mới đi qua chỗ đèn pin được hai ba bước, tôi liền cảm thấy không bình thường.

Bỗng chốc chân của tôi liền trũng xuống, rồi đi thêm ba bước sau, tôi lập tức bị kéo vào bên dưới mặt cát.

Tôi cúi đầu nhìn, thì phát hiện phía dưới tất cả đều là cát mịn. Hạt cát rất nhỏ, hoàn toàn không thể chống đỡ sức nặng của cơ thể, và tôi đang không ngừng lún đi xuống.

Tôi lập tức phản ứng lại – đây là một cái lưu sa bẫy.

Trong cỗ mộ chạp bẫy thường thấy nhất chính là lưu sa. Nó không phải là thiết kế tinh xảo gì, chỉ là ở trong cỗ mộ bốn phía đổ một lượng lớn cát mịn, bởi vì cát và nước giống nhau, cho nên, nếu đào móc đến tầng lưu sa này, trừ khi đào ra tất cả lưu sa, nếu không cho dù đào hầm như thế nào đi nữa, cũng giống như đào hầm ở trong nước, mỗi lần đào được một chút, lưu sa cũng sẽ tuôn ra lại. Đồng thời, công nhân sẽ thiết kế thêm một mặt nền cỗ mộ ở bên trên, vì vậy trộm mộ chỉ cần bước lên, lập tức sẽ rơi vào tầng lưu sa bên dưới cỗ mộ, chẳng bao lâu sau sẽ bị chết đuối.

Quý Nhân Ảnh nói bên trong lối đi vô cùng an toàn, tại sao lại có chạp bẫy như vậy? Tôi đang buồn bực, một mặt nằm bò lên trên mặt cát, tự mình gia tăng thêm diện tích tiếp xúc trên mặt cát, làm giảm tốc độ lún, một mặt liền hướng lên trên người tìm kiếm.

Tôi sờ soạng nửa ngày, cũng không tìm được thứ gì đó có thể dùng được, nhưng thật ra mắt đã dần dần thích ứng ánh sáng ở đây. Tôi nhìn thấy Bàn Tử cách đó không xa, hẳn so với tôi thảm hại hơn, chính xác là đầu cắm thẳng vào trong lưu sa. Bây giờ chỉ có hai chân đang không ngừng quay cuồng, muốn xoay người trở ra, thế nhưng càng vùng vẫy, càng bị lún nhiều hơn.

Ở trong hoàn cảnh này, tôi đã học được cách không tuyệt vọng, trước đây càng là ở trong hoàn cảnh hiểm ác, tôi cuối cùng toàn là mạo hiểm để thoát thân.

Nhưng mà, ngay tại lúc này tôi bình tĩnh rất nhanh và bắt đầu suy nghĩ, tôi phát hiện, lần này không giống với trước đây.

Lúc này, tôi không có thời gian để tự hỏi.

Cơ hồ là hai mươi giây sau, hạt cát đã dâng lên gần tới cổ tôi. Tuy nhiên, đúng lúc đó, tôi phát hiện dưới chân bước lên cái gì đó.

Là đáy của lưu sa?

Đó là một khối cứng rắn, ngăn cản tôi tiếp tục chìm xuống. Bàn Tử cũng đã trở người ra, gọi to. Tôi ngoắc ngoắc hấn tới, hấn liều sức đi qua chỗ tôi, đi mới được một nửa, hấn cũng chỉ còn lại có cái đầu, đành phải dừng lại.

Tôi thở hổn hển, cố sức dùng chân cảm nhận phía dưới, thầm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ngày xưa mọi người rất lùn? Cổ nhân không ngờ được người hiện đại có thể phát triển cao như vậy, cho nên đào bẫy quá thấp?

Không thể có khả năng này. Vì tôi tin rằng, loại lưu sa bẫy này, không thể chỉ cao có chừng này, thì có thể chắc chắn giết chết người được, vì thế để bảo đảm, loại cơ quan này bình thường sẽ phải giống nhau đào xuống vô cùng sâu.

“Thiên chân, cậu không sao chứ?” Bàn Tử ở một bên quát, nhích gần về phía tôi.

“Không có việc gì.” Tôi nói. Vừa nói xong, Bàn Tử liền “Ôi” một tiếng, rồi dừng lại.

“Làm sao vậy?”

“Bên trong cát có cái gì đó.” Bàn Tử nói, “Con mẹ nó húc vào phổi của tôi.” Nói xong liền trở mình một chút nhìn mặt cát trước mặt hấn.

“Cái quái gì? Không phải là vật sống chứ?”

“Không phải, cứng rắn, hình như là tảng đá. Tôi bắt nó lấy ra đã.” Bàn Tử nói, “Con mẹ nó, cảm giác có chút quý dị.”

Nói xong lục lọi dưới cát một trận, rồi bốc từ trong cát ra một vật thể hình sừng, Bàn Tử cắn răng, rõ ràng là đang gắng sức. Đợi một lúc, từ bên trong cát lầy ra một cái xương sọ không biết nó của loại động vật nào.

“Đây là con hươu.” Bàn Tử liền nói, “Xem ra cũng là một kẻ đáng thương giống chúng ta.” Nói xong đem cái đầu cốt ném đi, tiếp tục đi qua chỗ tôi.

“Con lộc đó như thế nào mà tới nơi này, chẳng lẽ trong lâu này chính là nơi chôn cất ông già Nô-en?”

“Có lẽ là đi nhầm vào đây, vẫn còn có nhiều lắm.” Bàn Tử tiếp tục đập, rất nhanh lại lôi thêm một khúc xương bên trong cát lầy ra. Không biết là ở vị trí nào, rất dài, giống như một cây gai xương. “Tôi đoán, ở dưới thực sự không ít đâu, tôi cảm thấy rất khó chịu.”

Tôi cũng bắt chước hấn đập vào trong cát. Tay ở bên dưới mặt cát rất khó cử động, cũng may lưu sa ở đây hạt cát rất nhỏ, không giống với hạt cát trên bãi biển, đào càng sâu càng rắn chắc. Rất nhanh tôi cũng đụng đến một khối cứng rắn.

Tôi bắt lấy vật kia, từng chút từ từ kéo lên, rất nhanh mặt cát ở trước mặt tôi cũng nổi lên một cồn cát, tôi cố gắng dốc sức, đem khối xương kia đẩy lên mặt cát. Tôi đầu tiên thấy được một đồng tóc.

Tôi sừng sốt trong chốc lát, tiếp tục ngược nhìn lên trên đỉnh, liền lộ ra một khuôn mặt dữ tợn mặt từ bên trong cát hiện lên.

Đó là một cái xác người khô quắc. Tôi nhìn bộ quần áo màu lục quân đội đã phai trên cái xác, ý thức được đây là một tên trộm mộ.

“Chào ông già Nô-en.” Bàn Tử rút cục đi tới bên cạnh tôi, “Xem ra, nơi này là cái hồ loạn tắng. Đừng nhìn nữa, chúng ta phải nghĩ biện pháp, nếu không chúng ta cũng thành ông già Nô-en.”

Biện pháp của chúng tôi là, lợi dụng số xương cốt trong lưu sa, sau đó đem thất lung của chúng tôi mang trên người, làm thành một cái khung xương, sau đó có thể dùng vật gì đó bịt kín nó lại, làm thành một thứ gì đó tương tự xe trượt tuyết.

Chúng tôi phải làm được hai chiếc, trước tiên bước lên trên một cái, sau đó lại bước...lên bên trên một cái khác. Như vậy diện tích tiếp xúc với mặt cát của chúng tôi sẽ lớn hơn nhiều, cơ thể sẽ không bị lún xuống, có thể đi lại được trên mặt cát.

Sau khi làm xong, tôi mới phát hiện cách làm này thực rất ngốc. Chúng tôi không thể trực tiếp tiến thẳng lên, chúng tôi phải đi ngang.

Bàn Tử chỉ chỉ vào một hướng, nói: “Trước tiên đi qua bên kia đã, chúng ta ‘Thường đem mắt lạnh nhìn con cua, xem người hồng hách làm bậy được bao lâu’.”

“Đồ ngốc, đó không phải là lời hay nói làm gì.” Tôi mắng, liền cùng Bàn Tử nằm vào trên xe “Trượt tuyết”, Bàn Tử đem một bên khung xe đưa cho tôi, tôi lật người qua bên kia, sau đó chúng tôi hai người bắt đầu lăn đi, cứ lặp lại như thế nhiều lần.

Một mạch đi lên phía trước, thật ra là lăn đi tới. Lăn lăn, bỗng nhiên chúng tôi đến một chỗ, mặt cát lại tiếp tục lún xuống.

Tôi liền cả kinh, thảm mắng, cái lưu sa này diện tích tiếp xúc lớn như vậy mà cũng không di chuyển được ở bên trên sao? Như vậy căn bản nó không phải là lưu sa, đơn giản là lưu manh sa. Bỗng chốc tôi liền nghe thấy bên dưới mặt cát liên tiếp truyền đến tiếng tảng đá va đập vào nhau.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Phương Anh

Âm thanh truyền từ phía dưới mặt cát còn chưa biến mất, tôi bỗng nhiên nghe được xa xa trong bóng tối truyền đến vô số âm trầm, giống như là có cái gì từ đỉnh thạch động rớt xuống dưới, rơi vào bên trong lưu sa. Âm thanh này vô cùng dày đặc, thứ đó rơi xuống với số lượng khá nhiều, quả thực rất giống trời mưa.

Bàn Tử đang lăn hăng say, nghe thấy lập tức dừng lại, lầm bầm: “Hình như tôi nghe được thứ âm thanh không mấy hay ho.” Nói xong liền ngồi dậy. Chúng tôi trên người phải có cái gì đó phòng thân, Bàn Tử liền lấy ra thiết thứ.

Tôi cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện, nhưng mà nhìn bốn phía. Chỉ có thể nhìn thấy lưu sa. Từ chỗ âm thanh kia vẫn còn cách nơi này một khoảng cách nhất định. “Lang mắt” tuy rằng có thể chiếu rất xa, nhưng hiện giờ đang ở giữa cát vàng thì sẽ rất khó để thấy rõ chi tiết, đôi mắt nhìn ra xa, cũng không nhìn ra rốt cuộc là cái gì đang đi xuống.

Trong lòng tôi bất an, hiện tại chúng tôi vốn không có cái gì để phòng thủ, nếu chúng tôi nằm úp sấp xuống thì sẽ làm hư sàn xe, chúng tôi lại chìm vào trong dòng lưu sa. Tuy rằng lưu sa không sâu, không thể vây chết chúng tôi, nhưng chúng tôi lúc đó cũng thành cá trong chậu. Nói khó nghe một chút, giả như chúng tôi bị nhốt trong lưu sa, thì chỉ cần vài con muỗi kiên nhẫn, cũng có thể ở chỗ này mà đốt chết chúng tôi. Tôi liền nói với Bàn Tử: “Bây giờ anh phá hỏng “cây tằm” thì cũng không thể sử dụng được cái gì hơn, nhưng nếu tiếp tục lăn, có lẽ sẽ đi được rất xa, may ra chúng ta có thể kiên trì mà sang bên kia được.”

Bàn Tử nhìn nhìn thiết thứ trong tay, lập tức gật đầu: “Được, đi.” Chúng tôi lại nằm sấp xuống, tiếp tục lăn lộn cùng bò sát. Bàn Tử rõ ràng tăng tốc rất nhanh, tất nhiên, sợ hãi mới là thứ bật nhất khiến cơ thể sinh ra sức lực.

Không ngờ mới đi được một đoạn, bỗng nhiên có một vật rơi xuống bên cạnh chúng tôi, Bàn Tử lấy đèn soi, liền nhìn thấy đó là một khối xương cốt. Hắn lại dùng đèn pin chiếu lên phía trên, thoáng chốc đã thấy, toàn bộ phía trên đỉnh thạch động dán rất nhiều thi thể, những thi thể này nhìn thoáng qua thì giống như bị đánh mạnh lên làm thịt ở phía sau dính lên vách động. Đồng thời, chúng tôi phát hiện hang động đang bắt đầu rung chuyển, những thi thể bên trên bị lay đến lao đảo, thỉnh thoảng có thêm vài mảnh vụn rơi xuống. Chúng vẫn liên tục rớt xuống như mưa, hơn nữa đúng lúc này tôi nghe thấy đặc biệt rõ ràng, âm thanh này hình như là đang di chuyển, mà còn là đang

nhánh chóng tới gần chúng tôi. Bàn Tử lập tức soi đèn qua bên kia, đã có thể thấy lơ mờ, có thứ gì đó đang ào ào đi xuống làm chấn động những khối thi thể. Tạo thành một cái bóng thật lớn treo ngược ở trên đỉnh, dưới ánh đèn thấp thoáng như ẩn như hiện.

Lúc này có thể khẳng định, nơi này giống như một bãi chôn nuôi. Thông đạo Nguyệt quang thạch sẽ đem tất cả động vật đi vào trong tập trung hết đến chỗ này, rồi sẽ bị thứ gì đó ở đây xử lí, chỉ là không biết nó rốt cuộc là cái quái gì.

Chó má thật, rõ xúi quẩy mà, Quỷ Nhân Ảnh như thế nào mà không cùng chúng tôi nói nhiều hơn chút nữa. Nếu biết rằng ở đây có loại thiết kế này, con mẹ nó, tôi ít nhất sẽ không chạy nhanh như vậy, mà cẩn thận hơn một chút, thì đã không bị rơi vào trong cái bẫy đơn giản như vậy, nói không chừng lúc này chúng tôi đã đi vào bên trong cổ lâu rồi. Tôi thậm chí rửa, trong khoảnh khắc cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Quay đầu nhìn tình huống xung quanh và cái thứ này, coi bộ chạy đâu cũng không quá khả năng, cứ cho là có đường thẳng đi chúng tôi cũng chạy không khỏi nó được. Chẳng lẽ lúc này cứ ở đây để bị thứ đó chụp lên trên đỉnh làm thịt sao? Dưới tình hình này, có muốn chết một cách tôn nghiêm cũng không được.

Nhưng kinh nghiệm trước giờ nói cho chúng tôi biết, mặc kệ là như thế nào, đều phải kiên trì đến phút cuối cùng. Bàn Tử đưa thiết thứ cho tôi, thứ này trước kia là vật Phật gia bình thường hay dùng. Có thể nửa đêm đem đi đâm chết quả phụ cũng không đánh thức ông chủ được. Thứ này tuy rằng không tốt lắm, nhưng cũng xem như là một món đồ cổ, tôi vốn định lấy về làm kỉ niệm, không nghĩ tới bây giờ sẽ dùng nó đi đối kháng, cuối cùng thì nó cũng là một thứ như vậy. May mà cái này thập phần sắc bén, hướng lên người bất kì thứ gì mà giáng xuống, đối phương tất nhiên cũng sẽ không thoải mái gì.

Bàn Tử không có súng nên cũng rất kinh hãi, chúng tôi dẫm nát sàn xe trên khung xương, hơi khom người, chờ vật kia tới gần, làm như vậy chúng tôi ít nhất còn có đường sống khi nó bắt đầu tấn công, có thể chọn nhảy ra ngoài tránh thoát, hay là đánh lại.

Nhưng mà, chúng tôi xoay người bày biện nửa ngày, vật kia dĩ nhiên đã đến xung quanh chúng tôi liền dừng lại. Lòng tôi nói con mẹ nó, thứ này vóc dáng lớn như vậy, còn rất thận trọng nữa, rốt cuộc là cái trò gì đây? Là vật còn sống hay là xác chết? Nhìn cái bóng thật lớn xa xa trên đỉnh, trong tay tôi mồ hôi bắt đầu tuôn ra ngoài, vật còn sống làm sao có thể xuất hiện ở chỗ như thế này, tôi chưa từng nhìn qua loài dã thú nào như vậy, mà nói là vật chết, sẽ không có hành vi cẩn thận này.

Lúc này, mặt cát trước mắt chúng tôi bỗng nhiên nổi lên dao động, một

con sóng cát bắt đầu cuồng cuộn, tôi chiếu đèn đến mặt lưu sa, vừa lúc thấy chỗ lưu sa vừa rời rơi xuống khối xương cốt kia đột nhiên nổi lên biến hóa, khối xương cốt kia giống như là vật đang sống, ở trên mặt cát chuyển động.

Xương cốt ở trong lưu sa bắt đầu vụn vẹo, bên trên có thứ gì đó giống sợi bông co rút lại rồi phồng lên, có thể nhìn thấy mấy cái râu màu đen đang ở dưới xương cốt dò xét đi ra.

Chúng tôi sẽ đem ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu, thì chết lặng cả người, lúc đó xương cốt trên đỉnh động toàn bộ đang lung lay, hàng loạt cái râu màu đen, giống như cây tằm cũng thò ra.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: Phương Anh

Những... râu đó đang run run, tựa như toàn bộ đỉnh bỗng nhiên như đang kéo dài ra, rất nhanh, rất nhiều râu từ đỉnh rơi xuống, toàn bộ đều là màu đen, giống như cái móng tay to cỡ bằng nắp, liền nhanh chóng bò xuống dưới. Bàn Tử phản ứng rất nhanh, lập tức cầm lấy một bộ sàn xe làm dù che lên đầu, mới khiến cho chúng tôi không bị râu rơi trúng.

Tôi lập tức nhận ra đó là cái gì, đây là thạch tằm, một loài côn trùng thủy sinh có hại, không biết vì cái gì cũng có thể ở trong này sinh sống trên đất bằng. Loại sâu này chính là lợi dụng chất lỏng tiết ra, có rất nhiều trên tầng đá, xương cốt dính thành một cái kén, rồi núp vào bên trong. Thứ này cản người đau vô cùng, nhưng khả năng hoạt động không mạnh, bình thường chỉ khi nào bị xâm phạm mới từ trong kén chạy ra ngoài.

Bàn Tử bởi vì tay cầm “dù” che ở trên, bị cản vào miệng, thì lập tức sưng vù lên. Tôi một mặt dùng thiết thứ thay thế cho tay của hắn chống lên dù, một mặt quay lại trấn định hắn: “Sâu này không phải loại có tính công kích đâu.”

Bàn Tử nói: “Tôi cũng không phải không biết, nhưng nếu chúng ta trở mình tiến vào trong lưu sa, sẽ biến thành thức ăn ngon tốt nhất cho sâu đó, bọn nó chắn chắn sẽ đem chúng ta gặm sạch sẽ.”

Rất nhanh thạch tằm bên trên đã số tiến vào trong lưu sa. Bàn Tử vội vàng buông “dù” xuống, ta bỗng nhiên hiểu được, phía trên...những xương cốt này có thể không phải giống như chúng ta tưởng là bị chụp đi lên làm thịt, mà là những con trùng này từng khối từng khối chuyển đi lên dính vào, Bàn Tử đem “dù” làm xéng súc một chút cát, liền phát hiện trừ tầng cát bên ngoài phía dưới hầu như tất cả đều là thạch tằm.

Bàn Tử mắng: “Mẹ kiếp, tôi sẽ không bao giờ...sợ chúng ta bị chết đói nữa, mấy thứ này hàm lượng anbumin kháng định siêu cao, chúng ta ăn

những thứ này tốt hơn so với thức ăn dinh dưỡng sạch trong thành phố.”

Tôi nhìn đến cái bóng đen đang ngồi xa xa, tâm nói thứ này không chừng có cùng ý tưởng giống chúng tôi: Tôi sẽ không bao giờ... sợ chết đói nữa, hai người này nhìn qua dinh dưỡng thật là phong phú.

Tôi liền nói với Bàn Tử: “Anh muốn ăn thì ăn đi, anh ăn rồi dinh dưỡng càng nhiều, đến lúc người khác ăn anh thì càng ngon. Thừa dịp cái tên đại gia kia còn đang giả bộ văn hóa, chúng ta vẫn nên tiếp tục rút lui thì hơn. Động tĩnh lớn như vậy nó cũng không có phản ứng gì, nói không chừng nó căn bản là không hề chú ý đến chúng ta.”

Bàn Tử nói: “Không hẳn, nó che ở trên chỗ chúng ta muốn đi qua, chúng ta chắc chắn phải đi qua bên dưới nó. Mẹ kiếp. Tôi thực không có loại thú vui này.”

Tôi nói: “Vậy anh nói làm sao bây giờ? Chờ nó bỗng nhiên thay đổi chú ý, rồi đến giết chết chúng ta sao? Hay là chờ nó tự chết vì quá buồn chán?”

“Nó chính là muốn tấn công chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào khác, lo lắng mấy chuyện này vô dụng” Bàn Tử đáp, một mặt tay càng không ngừng liên tục đổi sàn xe đi tới, một mặt đánh giá xung quanh: “Biện pháp tốt nhất vẫn là phải tìm chỗ trốn đi, nơi này quá lớn, chúng ta lấy đèn pin làm mồi dụ.”

“Nó là bị ánh sáng hấp dẫn tới được sao?” Tôi hoài nghi hỏi, “Roi xuống nơi này còn có hươu sao nó cũng đâu có mang đèn pin. Tôi thấy thực ra có thể là mùi hoặc là âm thanh.”

“Rốt cuộc là loại nào vậy?”

“Mùi thì có khả năng lớn hơn một chút. “Tôi nói nói. Bàn Tử lập tức liền lấy ra trong ngực một cái chai gì đó.

“Đây là cái gì vậy?”

“Chính là nước Hoắc hương, hỗ trợ. Mau “Bàn Tử cởi tất của mình, đem cái chai bỏ vào bên trong, biến nó thành cái chày Lưu Tinh di động, rồi thật nhanh ném cái chai ra ngoài, cái chai bay thành một đường cong, đánh vào một bên trên cây cột, có thể nghe được tiếng cái chai vỡ vụn.

“Nếu nó là bị mùi hấp dẫn, thì nước thơm này đặc biệt quan trọng, nói không chừng có thể dụ nó đi qua bên đó.”

Bóng đen kia không hề phản ứng.

“Có lẽ là tất của anh quá thối, làm mất mùi hương nước Hoắc hương.” Tôi nói.

Chẳng lẽ là âm thanh? Tôi nghĩ bụng, vừa rồi quá nhiều thứ nọ từ phía trên rơi xuống dưới, cho nên này bóng đen mới ngừng lại, đợi tới khi âm

thanh ổn định?

Bốn phía vẫn còn tiếng sâu rơi xuống, nhưng âm thanh đã càng lúc càng nhẹ. Tôi bất an đứng lên, nhìn bóng đen, bỗng nhiên liền rống lớn một tiếng.

Bóng đen kia quả nhiên động một chút, Bàn Tử lập tức bịt kín miệng tôi, nhẹ giọng hỏi tôi xong rồi sao.

Tôi nói: “Thứ này hình như là dựa vào âm thanh mà phán đoán vị trí của chúng ta. Hơn nữa khả năng phân biệt âm thanh của nó cũng không phải đặc biệt tốt, hơi có chút một chút quấy nhiễu, nó liền không thể phán đoán vị trí của chúng ta. Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, chờ cho thanh âm hoàn toàn im lặng, tuyệt đối không thể phát ra âm thanh nào.”

Bàn Tử nghe xong ngược lại hưng phấn đứng lên: “Vậy thì quá bị động đi, nếu thật sự là như vậy, chúng ta nên thừa dịp này lợi dụng cơ hội đi bắt nó giết chết đi.”

Lòng tôi nói cho dù anh có thể mò qua đi, lấy tình cảnh chúng tôi hiện giờ, có thể mò lên trên đỉnh cũng đã quá khó khăn. Đang nói chuyện, bóng đen kia bỗng nhiên lui lại một chút.

Chúng tôi bị hoảng sợ, liền thấy bóng đen kia chậm rãi thối lui vào trong bóng tối.

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Mãi cho đến khi cái bóng đen kia hoàn toàn biến mất, tôi mới ý thức được thứ này đã thật sự đi rồi. Tôi cùng Bàn Tử nhìn nhau, lập tức thật cẩn thận tiếp tục đi về phía trước, hướng qua đích đến của chúng tôi mà leo lên. Lúc này căn bản là không dám nghỉ ngơi, nửa giờ sau, chúng tôi rốt cục cũng leo tới mặt trên của tảng đá, nhảy lên, tôi và Bàn Tử cũng đã quá mệt liền lật người nằm bất động. Đứng lên, tôi liền phát hiện đây là một bãi đá vô cùng gồ ghề.

Giữa bãi đá có một cái thang đá thông lên phía trên, đi lên, tôi liền phát hiện bên trên cửa thông đạo đã bị đóng kín bằng một cái cửa đồng, đẩy một chút, đồng môn vẫn không hề nhúc nhích. Bàn Tử nói có thể là kéo, hai người chúng tôi bắt đầu túm vào hoa văn dọc sức kéo, dường như ngay cả móng tay cũng bị móc gãy vậy mà cánh cửa vẫn không có phản ứng gì.

Trong lúc chúng tôi đang xoay sở ở đồng môn, trong bóng tối bắt đầu truyền đến âm thanh rơi xuống của cái gì đó, cái bóng quái vật lớn treo ngược của ở trên đỉnh lại tiến về phía chúng tôi càng lúc càng gần, tốc độ lúc này hết sức nhanh.

Bàn Tử nhắc nhở tôi nói: “Đồng hồ có chức năng báo thức, mau điều chỉnh đồng hồ cho nó kêu lên, cho nó đuổi theo đồng hồ báo thức.”

Tôi lúc này mới nhớ ra còn có chiêu này, vội vàng lấy đồng hồ ra điều chỉnh sang chế độ báo thức, sau đó hung hăng quăng ra ngoài, tiếng rơi xuống thưa thớt lập tức chuyển hướng. Tuy rằng đồng hồ đeo tay rất nhẹ, nhưng tôi ném vẫn không được xa.

Lúc ấy giữa ánh đèn, có một con mật lạc đà thật lớn vênh mặt lên nóc nhà từ trước mặt chúng tôi đi qua, con mật lạc đà này thật sự rất lớn, hay chính xác hơn nó là một con kim cương, làn da màu xanh biếc trên người nó dưới ánh sáng đèn pin lóe lên ánh phỉ thúy sáng bóng. Nói vậy nó chính là tổ tiên của người tộc Dao trong thần thoại được Sáng Thế thần tạo ra, là vị thần của cuồng bạo cùng hủy diệt, vậy mà lại bị nhốt ở chỗ này làm công nhân quét dọn. Có lẽ chúng tôi chính là một trò chơi hiếm thấy trong mấy ngàn năm qua có thể làm thú vui cho nó.

Mật lạc đà thoáng chốc đã dừng lại, liền vươn ra cái tay dài hiếm thấy, hướng vào trong lưu sa dò xét vị trí của chiếc đồng hồ đeo tay, dường như hết sức nghi hoặc lại vừa rất có hứng thú. Cát vàng rất nhanh bắt đầu vùi lấp chiếc đồng hồ, đến một chút âm thanh cũng nghe không được.

Bụng tôi thậm chí không xong, chỉ thấy con mật lạc đà kia nghe xong

nửa ngày, bỗng nhiên quay đầu chuyển hướng về phía chúng tôi.

Trên mặt nó hoàn toàn không có ngũ quan, y như một bức tượng người đá kỳ quái. Tiếp theo, nó hướng về vị trí của chúng tôi trên bãi đá chậm rãi tiến lại gần. Lúc này tôi mới thấy được, trên mặt nó gần như đã bị đập nát, tất cả đều là dấu vết của đạn để lại.

Chúng tôi lẳng lặng áp sát vào bãi đá, con mặt lạc đà thật lớn treo ở ngay bên trên chúng tôi. Nó hình đã biết chúng tôi đang ở gần đây, nhưng chỉ là không thể khẳng định chúng tôi hiện tại đang ở vị trí nào, bởi vậy chỉ lẳng lặng treo ở đàng kia.

Tôi sợ nhất chính là Bàn Tử đánh rắm, hấn căng thẳng sẽ hay phạm phải loại lệch lạc này, cũng may Bàn Tử lần này kinh nghiệm hơn rất nhiều. Loại cảm giác này rất, mẹ nó, quá quý dị đi, trong lòng tôi đang cuồn cuộn, tôi cảm giác chính vì tiếng tim đập của tôi, nên con mặt lạc đà nọ mới có thể bồi hồi không đi. (vâng nó yêu anh đấy, lâu ngày không gặp muốn chạy tới hôn phát)

Tôi không dám hít sâu điều chỉnh lại trạng thái của mình, chỉ có thể chậm rãi cố gắng nén hô hấp của mình xuống, nhưng mà dưới tình huống như vậy quá là khó khăn đi. Tôi làm cho nhịp tim của mình bình tĩnh trở lại, hình như phải mất ba giờ. Cuối cùng thì cũng không phải công lao của mình chính, là bởi vì liên tục duy trì trạng thái như vậy quá lâu, thân thể tôi không chịu được, lúc này ý thức bắt đầu mơ hồ, nhịp tim mới bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Tôi miên man suy nghĩ, tâm nói làm sao bây giờ? Nếu thứ này vẫn một mực treo trên kia, thì chúng tôi cũng không biết tiếp theo nên làm cái gì. Không làm được chúng tôi sẽ biến thành hai cụ thầy khô, hoàn toàn là tự mình đem mình đi bức chết.

Tôi biết với tính cách Bàn Tử, tuyệt đối sẽ không bó tay chịu chết, đến khi chạm mức cực hạn, hấn nhất định sẽ buông tay đánh liều một trận. Nhưng trên thực tế, bất luận là làm chuyện gì, đều chỉ là đang lựa chọn chết theo kiểu nào mà thôi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ????

Lòng trong lòng tôi tính toán trên người mình còn có cái gì hữu dụng, sau khi quãng đi có thể liên tục phát ra âm thanh.

Tôi đem tất cả những thứ có trên người đều ở trong đầu điếm qua một lần, bỗng nhiên liền nhớ tới di động của Tiểu Hoa.

Tôi chậm rãi đưa tay vào túi áo của mình mò mẫm – điện thoại di động vẫn còn đây. Tôi mừng thầm trong lòng, tim lại bắt đầu đập nhanh hơn. Chậm rãi, tôi liền lấy điện thoại ra.

“Tốt, hy vọng còn có điện, Thượng Đế phù hộ còn có điện!” Tôi thăm cầu nguyện, từ từ mở điện thoại ra.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Không nghĩ tới vừa mở ra, pin từ lâu đã chạm đáy – di động liền phát ra một tiếng trong treo cảnh cáo lượng điện không đủ.

Tôi cả người đều kinh ngạc. Âm thanh này lúc bình thường nghe hoàn toàn không lớn, thế mà hôm nay nghe thấy đúng là cứ như nghe thấy tiếng sấm. Gần như cùng lúc đó, tôi liền thấy trên đỉnh đầu một người xanh biếc thật lớn lập tức rũ xuống dưới, đầu ở ngay bên cạnh đầu tôi, nhiều nhất cũng chỉ cách có một ngón tay khoảng cách.

Nó không ngừng chuyển động đầu, hình như là đang tìm tòi vừa rồi thứ gì đã phát ra âm thanh. Tôi nhìn thấy làn da lục sắc kia không ngừng hoạt động, quả thực là có thể phản xạ ra nét mặt của tôi.

Tôi không biết tôi là lấy cái dạng thần kinh gì, có thể tại đây trong vòng vài giây, đem di động của Tiểu Hoa vội vàng nhìn kỹ tìm đến trang bìa truyền phát tin, mỗi lần ấn một cái nút, cái di động chết tiệt này lại phát ra một âm thanh rất nhỏ vang lên, tôi bấm chừng sáu cái. Thứ kia liền áp sát ót của tôi trèo đi qua, đi tới bên cạnh tôi, lúc này, tôi rút cục đem trang tần số truyền phát tin trang bấm hiện lên, sau đó vung mạnh cánh tay liền đem di động quăng ra ngoài.

Di động phát ra âm thanh, thoáng cái đã bay xuống bãi đá. Đúng lúc đó, mật lác đà bắt đầu tấn công, tốc độ của nó cực nhanh vút lên treo đi qua bên kia, tôi ở ngay bên cạnh đầu nó, lập tức bị đẩy ngã, cả người bị tông bay ra ngoài, té một cái lộn cổ đâm thẳng vào trong lưu sa.

Thoáng chốc tôi liền bắt đầu bị trầm xuống, đến khi tôi đập đứng lên, chính là nhìn thấy cơ hồ trong nháy mắt thứ đó liền đem di động của Tiểu Hoa tiêu diệt, nó đưa cánh tay dài thật lớn vung vài cái vào sa hồ.

Cũng không biết có đem di động Tiểu Hoa đập nát hay không, chỉ biết là di động cùng đồng hồ nhất định là kết cục giống nhau. Bốn phía lại không có âm thanh, chỉ thấy mật lác đà chậm rãi cuộn thân mình to lớn trên đỉnh, tôi cũng không dám thở mạnh, mặc cho chính mình từ từ nhập vào lưu sa hồ.

Tôi thành công đem thứ này dẫn ra khỏi bãi đá, hiện tại liền nhìn qua Bàn Tử, tôi đang chuẩn bị thở ra, lập tức lại phát hiện có cái gì không đúng — bên dưới hạt cát có vật gì!

Trên người tôi có nhiều chỗ, đồng loạt cảm thấy đau nhói, giống như là đang bị sâu cắn.

Thạch tằm, tôi thăm mắng. Quả nhiên Bàn Tử nói đúng, tôi ở bên trong lưu sa, đối với chúng nó mà nói cũng chẳng khác nào vật chết, chúng lại là loại trùng ăn thịt, khẳng định sẽ quay lại ăn tôi.

Tôi ở dưới lưu sa, chậm rãi đưa tay đến một chỗ ngứa ngứa, sờ một cái, quả nhiên là sâu, những con trùng này có lớp da giống như lớp vỏ tôm lớn vậy, tôi bắt lấy, sau đó sòng chết kéo ra.

Nó có cái kim gắt gao cắn vào da tôi, tôi dĩ nhiên một mực kéo nó xuống. Tôi tiếp tục dùng sức lôi kéo, liền cảm giác được thịt của tôi lập tức bị cắn ra một lỗ.

Cái loại đau nhức này tựa như kim châm muối xát, nhưng có đau hơn nữa tôi cũng không giống bị sâu gặm, tôi lập tức lại lần mò đi qua bên kia.

Tôi cắn răng kéo nó xuống. Hạt cát bám vào miệng vết thương, càng làm đau nhức thêm trầm trọng hơn. Thế nhưng, ngay sau đó, tôi bỗng nhiên phát hiện trên người tất cả đau đớn đều giảm bớt, cái loại cảm giác bị sâu cắn này cũng nhanh chóng biến mất.

Tiếp theo tôi nhìn thấy bốn phía mặt cát bắt đầu sôi trào, vô số thạch tằm bắt đầu từ trong sa hồ chen chúc chui ra, tránh xa tôi.

Động tĩnh này vô cùng lớn, mật lạc đà lập treo trên đỉnh liền bị kinh động, thấy thạch tằm bò nhanh đi ra xa, nó lập tức đuổi đi theo.

Tôi hiểu được, có thể là tác dụng của máu trong cơ thể tôi, cũng không biết là nên kinh ngạc hay là vui vẻ, tôi lập tức quay qua Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử cũng kinh ngạc nhìn chuyên biến này, lộ đầu ra, nắm tay tôi một lần nữa kéo tôi lên bãi đá.

Tôi nhìn vết thương chảy máu ròng ròng, trong lòng không khỏi thăm mắng. Bàn Tử nói: “Mẹ kiếp, còn tiếp tục như vậy nữa, cậu sẽ thành một nửa của Tiểu Ca đó.”

“Đừng nói bậy nữa, có thể đi lên trên không?”

Bàn Tử lắc đầu: “Đồng môn đó rất chắc, dựa vào sức lực chúng ta chắc chắn là mở không ra, nhưng mà, tôi có một cách, chỉ có điều là phải hy sinh cậu một chút.”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Kế hoạch của Bàn Tử chính là: Chúng tôi phải dẫn con mật lạc đà kia tới đây công kích vào đồng môn, mới có thể mở nó ra được. Nếu không với sức lực của chúng tôi, không chừng từ giờ trở đi phải dừng cảm ở trong động rèn luyện thân thể, ăn thật nhiều thạch tằm bổ sung thêm anbumin, thì cũng phải mất vài năm mới có khả năng làm được.

Nhưng mà trên người tôi hiện giờ những thứ có thể phát ra âm thanh đều đã bị quăng hết ra ngoài. Cũng may là tôi còn nhớ nó đã văng tới chỗ nào.

Tôi một mình đi tới chỗ di động Tiểu Hoa ban nãy, dùng sức bới cát ra, tôi vừa đi ngang qua tất cả thạch tằm dưới cát đều toán loạn chạy ra ngoài. Con mật lạc đà đang ở xa xa bên kia, nghe thấy động tĩnh chỗ tôi lại bắt đầu đi trở về.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hãn cũng đang rất buồn bực, trong bóng đêm chỉ có thể dựa vào thính lực đi tới tìm kiếm con mồi. Tôi cuốn cuồng đào bới cát, rất nhanh, di động của Tiểu Hoa cũng đã bị tôi lôi đi ra.

Di động còn đang ở tần số truyền phát tin, vừa ra khỏi mặt cát, âm thanh lập tức phát ra rõ ràng, tôi nhanh chóng chỉnh âm lượng lên to nhất, quái vật kia lập tức tăng tốc nhanh hơn hướng về phía tôi mà xông tới.

Tôi liền vung tay, đem di động ném cho Bàn Tử. Bàn Tử nhảy lên bắt được, thân thể hãn cực kì không tương xứng với động tác nhanh nhẹn vừa rồi, lấy ngay một khối kẹo cao su trên tay dán lên, rồi đem chiếc điện thoại gắn chặt lên cánh cửa đồng.

Cùng lúc đó, con quái kia hình như đã phóng thẳng lên bãi đá bên cạnh, Bàn Tử phi thân nhảy xuống, nhảy vào bên trong hố cát, giống như một heo mập đang lăn, dùng sức lăn nhanh vào lưu sa.

Tôi thấy rõ ràng, quái vật kia treo phía trên bãi đá, chỉ dừng lại một chút, rồi hướng về phía đồng môn đánh vào. Gần như chỉ cần một cái, cánh cửa kia đã văng ra giống như bị đạn pháo bắn lên, để lộ ra một cái cửa tối om. Di động Tiểu Hoa nháy mắt đã bị nó đập nát.

Loại sức mạnh này làm tôi thấy mà líu lưỡi. Nếu là người, lần này cả phổi của hãn cũng sẽ bị đánh tới từ trong lỗ mũi mà văng ra ngoài.

Sau khi nó công kích xong, sự tình đã vượt ra quá xa so với dự kiến của chúng tôi — đồng môn kia bị đánh bay ngay lúc đó, hãn là ở phía sau cái động bay lên một chút, rồi nặng nề rơi xuống, phát ra một tiếng cực kỳ vang dội. Mật lạc đà trong một chốc bị cho âm thanh này chọc giận, lập tức sổng

chết muốn chui vào phía bên kia cánh cửa.

Có điều đạo môn kia lại quá chật hẹp, bị nó đâm vào làm cho toàn bộ đỉnh động đều bắt đầu rung chuyển, cũng không vào được chút nào. Mà chỉ làm cho đầu và thân thể của nó bị đau, mỗi lần nó húc vào động một cái, gác sàn trên đồng môn sẽ phát ra một tiếng, âm thanh này càng thêm chọc tức nó.

Tôi ở phía sau tiếp tục đào lấy ra đồng hồ điện tử của mình, nhưng mà lúc này nó đã hoàn toàn hư hỏng.

Tôi liền bò đến bên cạnh Bàn Tử. Chúng tôi lẳng lặng nhìn, chờ thứ này yên tĩnh trở lại. Chỉ có điều, thứ này giống như không biết mệt mỏi, tần suất va chạm vào cái cổng tò vò kia không hề giảm đi. Chúng tôi cũng không biết mình đợi trong bao lâu, mà nó cũng nhất quyết không chịu rời đi.

“Thứ thiếu suy nghĩ như vậy tôi thật sự là mới gặp lần đầu.” Bàn Tử nói, “Thứ này có phải thân thích của cậu không vậy? Ngốc như nhau.” (dám nói nó có họ hàng với Thiên Chân, Ngô Lão Câu sẽ vật chết anh cho xem)

Tôi cãi lại: “Con mẹ nó, anh mới là đồ thiếu suy nghĩ, mẹ nó, thứ xanh biếc đó thì làm gì có suy nghĩ. Mau nghĩ lại biện pháp đi, chúng ta không có thời gian đâu.”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: Yang Mi

“Hiện tại nó cái gì cũng không hề để ý tới, trong đầu chỉ có cái di động kia, cậu muốn nó rời đi, thì phải cho nó sự kích thích lớn hơn nữa.” Bàn Tử lấy ra khẩu súng tự động, khẩu súng đã bị rạn nứt. Chúng tôi dựa sát vào đi đến bãi đá bên cạnh, dùng dây giày buộc chặt vết rạn trên cò súng, cắm khẩu súng vào trong lưu sa. Bàn Tử mở ba lô của mình ra, đem những thứ không cần dùng toàn bộ móc đi ra, gắt gao đê chặt khẩu súng. Sau đó nháy mắt ra hiệu cho tôi.

Tôi biết hẳn muốn làm gì, vì thế gật đầu, lập tức chuẩn bị thật kỹ. Bàn Tử giật mạnh dây giày, súng tự động lập tức khai hỏa, nháy mắt đạn đã trực tiếp đánh vào mặt lạt đà.

Máu xanh tung tóe văng khắp nơi, mặt lạt đà cơ hồ từ trên đỉnh động rơi xuống, nặng nề mà ngã vào bãi đá.

Tôi cùng Bàn Tử lập tức dán chặt người lên bãi đá, liền thấy súng tự động không ngừng phun ra ngọn lửa, ba lô vốn không thể ngăn được sức giạt, đạn bay loạn, không ngừng đánh vào bãi đá và người quái vật.

Quái vật kia rốt cục cũng nổi điên rồi. Tôi nhìn thấy một cái bóng đen thật lớn cơ hồ từ trên bãi đá nhào xuống dưới, dùng một cái tay liền đem súng máy cỡ sa hô ném lên trời.

Súng tự động bay lên không trung phun ra ngọn lửa bắn ra viên đạn cuối cùng, trực tiếp bắn lên đỉnh đầu Bàn Tử, đá vụn văng khắp nơi, may mà Bàn Tử phản xạ có điều kiện rút đầu lại, nếu không sẽ không có cái gì linh thiêng hết. Súng tự động đập vào một bên trên cây cột, tức khắc bể thành vài mảnh, rồi hoàn toàn tắc tịt.

Bàn Tử bị viên đạn cuối cùng dọa cho mất hồn, tôi liền phủi cát ra vỗ vỗ mặt hấn để anh bình tĩnh lại, tiếp theo hai người liền nhanh chóng leo lên bãi đá. Vừa đi lên, tôi liền nghe được trên đỉnh nổ lên một tiếng. Nhìn lại, thì con quái kia một lần nữa nhảy lên va mạnh vào đỉnh, giống như là đang phát điên treo lên đỉnh, quay lại hướng tới bãi đá phóng tới.

Vô số mảnh xương nhỏ rơi xuống dưới, đồng môn kia lại phát ra âm thanh, lòng tôi nói không xong, quái vật kia quả nhiên đã hoàn toàn nổi điên trở lại cái công tò vò mà đánh vào.

Tôi không quản được nhiều như vậy, liền điên cuồng chạy xông ra ngoài, Bàn Tử chạy phía sau, lập tức đã bị quái vật chặn lại.

Tôi quát to một tiếng “Bàn Tử,” vừa định ló ra nhìn thế nào, quái vật kia đuổi tay vào theo công tò vò, tát một cái đem tôi đánh bay đi.

Tôi lặn một vòng rồi lập tức đứng lên, liền thấy Bàn Tử quả nhiên đã nằm trên cánh tay quái vật, dùng hết sức ghim chặt thiết thứ vào quái vật, nhắm chặt hai mắt.

Tôi vội gọi to: “Mau buông tay!” Bàn Tử lúc này mới mở to mắt. Hiện giờ cũng không cần hấn buông tay, hấn lập tức bị quăng ra, lặn đi ngay tại chỗ.

Tôi há mồm thở dốc, nhìn cái tay kia đang không ngừng vói vào, đập lên mặt. Chúng tôi càng lùi ra xa.

Rút lui ra bên ngoài khỏi phạm vi tay nó có thể tấn công tới, hai người mới buông mình ngã xuống đất.

Bàn Tử nghe thấy tiếng đồng môn chấn động, lập tức đi tới dùng sức ôm lấy đồng môn, ngồi dưới đất, lấy chính mình làm một điểm tựa bằng thịt. Trong đầu tôi trống rỗng, cũng không biết ngồi trong bao lâu, rốt cục cái tay kia cũng rút trở về.

Chúng tôi cảm giác được chấn động trên gác sàn nhẹ dần, biết nó đi xa. Bàn Tử mới thật cẩn thận buông đồng môn xuống, chúng tôi lúc này mới có thời gian quan sát xem mình đang ở chỗ nào.

Chỉ soi đèn một cái, chúng tôi liền phát hiện chỗ này là một cái hang động trong núi, nhưng quay người lại, chúng tôi liền bình tĩnh.

Tôi nhìn thấy được một tòa cổ lâu thật lớn cao vút ở phía sau chúng tôi. Trong bóng đêm cổ lâu trông có vẻ vô cùng cổ xưa, không hề có ánh sáng

bên ngoài màu xám giống như một tảng hoá thạch bình thường, kể ra vô số bí mật không thể nói.

“Trương gia cổ lâu...” Từ trong yết hầu tôi dường như là ở chỗ sâu nhất thốt lên vài từ này.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Yang Mi

Bỗng nhiên Bàn Tử chụp lấy tôi, hấn cũng giống như tôi, cả người run rẩy.

Tôi thâm nghĩ, rốt cục cũng tới, thực mẹ nó không dễ dàng gì. Nước mắt cũng muốn tuôn ra.

Toàn bộ cổ lâu một mảnh âm đạm, không có bất kì ánh sáng nào, để lộ ra một bầu không khí mờ mịt. Tôi chưa từng nghĩ rằng, Trương gia cổ lâu sẽ là một tòa cổ lâu khổng lồ như thế này.

Bọn họ đang ở chỗ nào? Bỗng chốc nỗi khẩn thiết trong lòng tôi liền bùng lên: “Trương Khởi Linh!” Tôi rống lớn một tiếng

Khoảng không trong sơn động truyền đến từng đợt hồi âm, tôi thậm chí còn hét to thêm vài tiếng, hồi âm gần như vang vọng khắp toàn bộ không gian.

Tôi nghĩ bụng: Tuyệt đối không thể nào không nghe thấy. Nếu bọn họ còn sống, tuyệt đối không thể nào không nghe thấy.

Vẫn đợi cho tiếng vang từ từ biến mất, toàn bộ không gian yên tĩnh trở lại làm cho người ta có cảm giác bên trong vô cùng băng lãnh.

Tôi thở hắt hên chờ, chờ tiếng đáp lại từ bất kì chỗ nào.

Nhưng mà, tôi đợi trong thời gian rất lâu, sự yên tĩnh vẫn không bị đánh vỡ. Nỗi bất an trong tôi bắt cuộn lên, lúc ấy tâm trí tôi đã tồn tại một cơn ác mộng.

Nếu như tất cả bọn họ thật sự đã chết?

Tôi vẫn không muốn suy nghĩ vấn đề này thêm, nay chuyện đã muốn vọt tới trước mặt tôi, tôi cũng không còn cách nào để tiếp tục trốn tránh được nữa.

Không có tiếng đáp trả nào, hết thấy đều là im lặng đòi mạng, giống như gần ngàn năm nay chúng tôi là nhóm đầu tiên đến thăm nơi này, ngay cả những linh hồn đang ngủ say cũng không thể bị đánh thức.

“Đi thôi.” Bàn Tử vỗ vỗ vai tôi, “Sống hay chết, đều phải nhìn tận mắt, không phải ngài đại gia đây đã nói vậy sao?”

Tôi châm một điếu thuốc, liên tục hút ba hơi, rồi ném lên mặt đất: “Đi!”

Cánh cửa Trương gia cổ lâu hoàn toàn là màu xám trắng, tôi sờ soạng một chút, liền phát hiện tất cả đều là tro bụi. Cánh cửa đã mục nát rất nghiêm

trọng, giấy trên mặt cửa sổ đều đã hoàn toàn rữa nát, có thể thấy bên trong một mảnh tối đen.

Tôi nhìn phong cách cửa sổ này — là kiến trúc điển hình thời nhà Thanh, quả nhiên là bút tích Phong Cách Lôi.

“Chỗ này. “Bàn Tử nói với tôi. Tôi lập tức nhìn lên trên cửa sổ, có mấy chỗ tro bụi đã bị chạm rớt. Bàn Tử bước tới đẩy một cái, cánh cửa liền bị đẩy ra.

Trục cửa phát ra một tiếng kẽo kẹt chói tai, tiếp theo nơi nơi đều có bụi bốc lên.

Tôi và Bàn Tử lập tức lui vài bước, che miệng lại, chờ tro bụi chậm rãi rớt xuống.

Tôi và hấn liếc mắt nhìn nhau, Bàn Tử liền làm một cái động tác “Trước hết mời ngài “Tôi nghiêng đầu nói: “Trước đây đều không phải ngài xung phong sao?”

Bàn Tử nói: “Đây không phải là cho ngài – một cái cơ hội thể hiện sao. Nếu ngài không đi, thì tôi tới vậy.” (hai anh quả là có tâm trạng thật!!! @0@)

Tôi hít sâu một hơi: “Được, vậy tôi đây sẽ không khách khí nữa.” Liền cất bước vào trong cửa trước đi tới.

Bên trong một mảnh tối đen, tôi dùng đèn pin quét qua một chút, liền thấy một không gian thật lớn. Đây là một cái đại sảnh rất lớn, có bốn cây cột đứng vững ở trong đại sảnh.

Tầng một này cũng không có gì, ở giữa gian phòng tôi chỉ thấy có rất nhiều trang thiết bị bày ra đầy đất.

Chúng tôi đi qua, ngay tức thì phát hiện đây đúng trang là túi trang bị của bọn Muộn Du Bình, tất cả đều bị một lớp bụi trắng phủ lên bên trên. Bàn Tử nhìn nhìn phòng lương trên đỉnh đầu, hoàn toàn là phong cách kiến trúc thời nhà Thanh, trên đỉnh có vô số hoa văn. Đến nay, bất kể là nhìn từ góc độ nào toàn bộ cổ lâu, đều là màu trắng ảm đạm.

“Nơi này như thế nào mà lại lớn như vậy chứ? “Bàn Tử ngồi xổm xuống, rử một cái túi cầm lên, tôi liền phát hiện đó là một cái túi thức ăn. Lớp bụi trắng bên trên túi bị động liền bốc lên, tôi bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, lập tức nắm chặt Bàn Tử kéo lui lại phía sau.

Bàn Tử che miệng lại, nhìn nhìn tay mình một chút, bàn tay đã bị phỏng đến đỏ bưng.

“Chất kiềm bụi. “hấn nói, “Quý Ảnh bạn hữu quả nhiên không gạt chúng ta. Xem ra, Tiểu Ca bọn họ đã gặp qua một lần, nếu không trang bị sẽ không

bị phủ lên một lớp bụi dày như vậy.”

“Đồ đạc ở chỗ này, vậy người đâu? “Tôi hỏi, cuối cùng sẽ không phải đều bị hòa tan hết rồi sao, cho dù bị hòa tan hết cũng sẽ để lại dấu vết chứ

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tongminhngoc

Tôi cảm thấy không khí có chút quỷ dị, nhưng mà không nói ra được là có vấn đề ở chỗ nào. Bàn Tử nói tôi trước tiên xử lý miệng vết thương của mình đã, nơi này đã có chất kiềm bụi, nếu dính vào miệng vết thương sẽ phiền toái vô cùng. Vừa rồi hỗn loạn tôi cũng không có chú ý tới, chỗ bị sâu cắn không chảy quá nhiều máu, nhưng nếu không xử lý có thể sẽ bị sinh mủ.

Sau khi đã băng bó xong, tôi nhìn đồng hồ của Bàn Tử một chút, hẳn hỏi tôi có muốn chia nhau ra đi tìm không. Tôi suy tính một chút, vẫn cảm thấy không được ổn. Ai biết trong cổ lâu này sẽ phát sinh chuyện gì, nếu hai người phải chết thì cùng chết, xong hết mọi chuyện, như vậy sẽ không phiền phức quá nhiều. Bàn Tử lấy đèn pin gỗ gỗ, từng chút từng chút đem lớp bột phấn bên trên trang bị từ từ rảy xuống sạch sẽ, thì thấy đã rất nhiều túi trang bị đã mở ra.

Hắn đi tới kiểm kê lại một chút, rồi nói: “Mặt nạ phòng độc, đèn pin cũng không có, bọn họ hẳn là ở chỗ này bỏ bớt trang bị xuống, sau đó đem những thứ gọn nhẹ đi thăm dò.”

Ở giữa trần đại sảnh cổ lâu có một lỗ thủng thật lớn, hẳn là bị ăn mòn mà hình thành, mép ngoài lỗ thủng hình dạng thực rất không bình thường. Trên mặt đất cũng có rất nhiều đầu gỗ vỡ nát thành mảnh nhỏ, giống như toàn bộ đồ vật đã muốn thành sợi bông, bị một lớp bột màu trắng rất dày che phủ lên. Chúng tôi lấy đèn pin chiếu lên trên, có thể nhìn đến một tầng trần nhà bên trên, cũng ở tình trạng như vậy. Lầu một vừa nhìn là thấy ngay, chúng tôi hướng bên cạnh đi tới.

Dựa theo lý thuyết phong thủy và Phong Cách Lô thói quen thiết kế luôn luôn nhất quán, vị trí tốt nhất của thang lầu trong cổ lâu hẳn là ở mép bên cạnh, thông thường là nằm ở phía đông. Đương nhiên, một tòa nhà lớn như vậy, bốn phía hẳn là đều có bố trí thang lầu, nếu không muốn chạy xuống thì phải di chuyển một khoảng cách quá dài, rất phiền toái. Nhưng mà chúng tôi đi quanh đại sảnh cẩn thận tìm mấy lần, cũng không tìm thấy cầu thang lên trên.

Bàn Tử liền nói thắm: “Hay là có thể cầu thang của cổ lâu này nằm ở bên ngoài? Trong thiết kế cổ lâu có một loại chuyên môn dùng dạng cầu thang để ngắm, uốn quanh bên ngoài đi lên lầu.”

Lòng tôi nói, chớ thật, nơi này làm gì có cảnh nào đẹp để mà ngắm. Đi ra ngoài đảo qua một vòng, liền phát hiện Phong Cách Lô và suy nghĩ của tôi giống nhau, cũng cho rằng không có gì hay để xem, bên ngoài vẫn không có cái cầu thang nào hết. Khôn kiếp, chẳng lẽ người Trương gia đều là Tây Môn Xúy Tuyết, muốn lên lầu chỉ cần xách quần nhảy lên là lên tới nơi, căn bản không cần dùng tới cầu thang sao?

Trở lại bên trong cổ lâu, Bàn Tử phải đi tìm dây thừng bên trong hành lý của bọn họ, mới phát hiện không có dây thừng, liền nói: “Có lẽ nơi này chính là vì không có cầu thang. Bọn họ đã mang dây thừng đi, có thể bọn họ chỉ dùng dây thừng để lên lầu.”

“VẬY CŨNG PHẢI CŨNG CÓ THỂ LÀ SỬ DỤNG DÂY THỪNG Ở CHỖ NÀY “Lòng tôi nói.

Chỗ này nơi nơi đều là chất kiềm dạng bột, không có mặt nạ phòng độc, di chuyển chân động một cái khắp nơi đều sẽ là bụi kiềm, không cần phải nói tới chuyện hít vào, hít mất một cái, tức khắc cũng có thể gây mù mắt. Đang trong lúc trăm tư không thể nào giải, tôi bỗng nhiên nhớ tới hôm Tiểu Hoa ở bên hồ nói với tôi nơi này phong thủy có vấn đề.

Trương gia cổ lâu là ở địa phương bóc lột thậm tệ, nếu nói Long lâu bảo điện, không có chỗ nào mà không phải lấy bình an lâu dài làm mục đích, thì Trương gia cổ lâu lại tương phản, nó cắn nuốt khí long mạch, phá hư khí thể của long mạch.

Trước đây tôi hình như có nghe nói qua, ở một số ít địa phương cần phải phế bỏ cầu thang, để đạt tới hiệu quả phong thủy nào đó. Nhưng mà nói phế bỏ cũng không phải là thật sự không cần, mà chính là nói bọn họ xây dựng cầu thang không để lộ ra ngoài, tiêu chí trên hết là dạng cầu thang giấu kín. Ở đây nhất định sẽ có chỗ nào đó để đi lên lầu hai.

Chúng tôi lại tiếp tục tìm kiếm, không lâu sau liền đem toàn bộ chú ý tập trung lên thân của mấy cây cột. Trên cây cột chạm khắc mấy con kỳ lân, thân mình to ra bộ dạng rất giống rồng, đầu mấy con kỳ lân này được khắc hết sức nổi bật. Bàn Tử đập mấy cái, cho lượng bột phấn bên ngoài rơi xuống dưới, rồi tránh qua một bên. Chờ tro bụi ổn định, mới dùng quần áo che lấy miệng mũi trèo đi lên trên.

Quả nhiên chính là nơi này. Chúng tôi đập lên đầu kỳ lân, rất nhanh liền leo tới đến đỉnh chóp cây cột. Đây, phát hiện gác sàn phía trên không chút sứt mẻ. “Quay trở lại. “Bàn Tử nói. Nói xong bên trên liền rung động đem một lượng lớn bụi kiềm rơi xuống, Bàn Tử lập tức quay người nhảy xuống né ra xa, càng không ngừng ho khan, ho ra toàn là đàm thể nhưng đã có thêm máu.

“Nơi này không thể ở lâu, cho dù cơ quan không khởi động đi nữa, ở đây

lâu nội tạng cũng sẽ bị nát vụn ra mất.” Hấn nói.

Vừa nói xong, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng ken két nữa, vừa rồi bị hấn đạp lên kỳ lân dĩ nhiên đã xảy ra chuyển động. Tiếp theo, một cái cầu thang từ trên khung hạ xuống. Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, lập tức thật cẩn thận bước đi lên. Soi đèn một cái, hai người trong lòng đều chấn động một chút. Chúng tôi thấy được, ở tầng thứ hai của cổ lâu, hiện ra vô số cái giá, liếc mắt là có thể thấy tới mấy trăm cái, từng cái giống như một đoàn xe lửa từ trên hạ xuống dưới, chỉ khác là phân tầng nhiều hơn. Khiến cho người khác cảm giác không thoải mái chính là, chúng tôi có thể thấy rất rõ ràng, trên cái giá thể mà lại nằm đầy thiết nhân dững.

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Tiêu Hồ Ly

Hai người chúng tôi ở tầng thứ hai Trương gia cổ lâu tiến vào bên trong, đi xuyên qua những cái giá đỡ thiết nhân dũng, gặp phải chỗ sụp đổ liền thật cẩn thận trèo qua, đi rất lâu rồi mới đến vị trí trung tâm của tầng lâu. Ở đây có một không gian rất lớn không để bất kì thứ gì. Từ nơi này nhìn hướng về bốn phía, có thể thấy được, tất cả cái giá dùng để đặt thiết nhân dũng đều là lấy chỗ này làm trung tâm, sắp xếp theo dạng tỏa tròn, bày ra một bộ Phục Hy sáu mươi bốn quẻ hoàn chỉnh.

Nhưng mà, ngoại trừ những...thiết nhân dũng này, bên trong tầng này cũng không có gì hết. Tất cả thiết nhân dũng cũng chỉ dùng gang để đúc thành, giống như những tượng sắt mà chúng tôi thấy ở khu di tích dưới đáy hồ kia, hẳn đều là hài cốt của mật lạc đà bị dùng thiết phong kín.

“Đây là một kho hàng.” Bàn Tử nói, “Trong thời gian bọn họ xây dựng công trình ở đây, có thể đã giết chết mật lạc đà rồi đặt toàn bộ ở chỗ này.”

“Nhiều như vậy? Người này có cả một doanh trại sao?”

“Cũng không tính là nhiều, Quý Nhân Ảnh anh em không phải đã nói mấy thứ này sẽ đi theo thân thể di động sao? Khẳng định là ở thời điểm thi công, mấy thứ này càng không ngừng tụ tập lại đây mà hình thành.”

Bàn Tử nói: “Thiết dũng nhiều như vậy, không đem đi ra, cho nên rõ ràng đã để toàn bộ ở lại nơi này. Tầng trệt của Trương gia mộ táng có lẽ còn ở phía trên, chúng ta tiếp tục tìm kiếm, xem có thể tìm được thông đạo đi lên trên hay không.”

Tầng này và tầng dưới cùng giống như nhau, cũng có bốn cây cột thật lớn. Từ ngoài nhìn vào, Trương gia cổ lâu có mười một tầng cao như vậy, ngoại trừ tầng ngoài kia có bấy lưu sa bên trong, bên trên chúng tôi hẳn là còn có tám tầng nữa. Vậy tòa cổ lâu này chỉ dùng tảng đá và cây gỗ có sẵn trên núi mà xây thành, trong thạch tài nơi này còn phối hợp với một lượng lớn “Mật lạc đà thạch,” vô cùng hiếm thấy.

Trên mặt đất có một số dấu chân lộn xộn, rõ ràng Muộn Du Bình bọn họ đã từng ở nơi này tìm kiếm xung quanh. Dấu chân thật sự rất hỗn độn, không thể cung cấp thêm bất cứ thông tin nào cho chúng tôi tham khảo.

Bàn Tử ngẩng đầu lên vuốt vuốt cảm xem xét dấu chân, suy nghĩ hồi lâu, vừa cân nhắc vừa lầm bầm lầu bầu: “Dấu chân trên mặt đất quá nhiều đi, không dễ phán đoán được, nhưng mà mặt trên khẳng định sẽ có dấu vết.”

Tôi liền ngẩng đầu lên nhìn theo, liền thấy anh ấy lấy đèn pin quét qua

từng cây xà ngang bên trên.

Trên xà ngang vẽ chi chít những văn tự kỳ lạ của Trương gia, tựa hồ hệ thống của những văn tự này không hề giống nhau, mỗi một hành hay dòng dù ở bất kì chỗ nào, cũng chỉ có một điểm giống nhau chính là — chúng tôi đều không thể giải đọc, không biết nó có nghĩa là gì. Ở trong nhóm đó, tôi rất cuộc cũng thấy được một đoạn thiên thư văn tự.

Bàn Tử dừng lại nói với tôi: “Xem ra tôi dự đoán không sai, người Trương gia nguyên thủy là trộm mộ thế gia, có thể bọn họ là người hiểu rõ chân tướng lịch sử Trung Quốc nhất trên thế giới. Bọn họ là từ đổ đầu vào trong rồi họ mang hết thầy bí mật đi ra, đem toàn bộ phong lại bên trong tòa Trương gia cổ lâu này.”

Tôi nói: “Những văn tự đó rất cuộc là có ý tứ gì? Anh cảm thấy người tu kiến nơi này có hiệu không?”

Bàn Tử nói: “Trứng gà ăn không ngon thì không phải nhất định là do gà mái. Tôi đoán chừng là người Trương gia cung cấp đồ án, mà lại từ trong bản vẽ Phong Cách Lô thiết kế ra. Những... văn tự bất đồng kì quái này, hẳn là đều đến từ những mảnh nhỏ bị đứt gãy của nền văn minh Trung Quốc. Nếu tôi đoán không sai, ở trong này, càng lên gần tầng cao nhất, là càng tiếp cận với thời đại hiện nay. Một số bí mật lớn nhất của văn minh Trung Quốc, hẳn là bị chôn ở bên dưới tầng chót nhất thật lớn kia của Trương gia cổ lâu, đã hoàn toàn bị lưu sa sở vùi lấp rồi.”

“Chúng ta cứ như vậy hướng lên trên mà đi, chẳng phải là càng rời xa bí mật lớn nhất sao?” Tôi nói.

Bàn Tử nói: “Nhiệm vụ chính của hai anh em mình không phải là cứu người sao? Cậu tưởng tôi ngay cả đồ vàng mã cũng không tha mà đi tìm hiểu sao, cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỗ này con mẹ nó toàn là thiên thư. Nhưng mà tôi nhìn thấy trong đó có chữ khắc trên đồ vật, hẳn là giai đoạn trước thời xuân thu, tiếp tục đi lên trên một tầng nữa, không chừng còn có thể thấy được một số chữ triện.”

Vì thế chúng tôi tiếp tục tìm kiếm, rốt cục ở lâu phía tây cũng tìm được một cơ quan có thể leo lên, Bàn Tử giành đi lên trước.

Sau khi đi lên, lại vô cùng bất ngờ. Bên trong tầng này, không còn có thiết nhân dũng nữa, thay vào đó là một con rùa lớn. Con rùa cùng tứ chi đều phi thường dài, mặt người thân rùa, chi trước lại là tay người, chi sau là chân rùa, gương mặt đúng là mặt của phái nữ, có nét nham hiểm hung ác thâm độc, giống như cười nhưng không cười, na ná các tác phẩm nghệ thuật hình người hoang đường của Tây Tạng có chút đáng sợ. Ở trên lưng rùa có một chỗ lõm xuống, bên trong có một hắc cầu, trên bề mặt chạm trổ đầy khuôn

mặt người, hình như là có thể lấy xuống.

Bàn Tử thấy tượng đá liền chặc chặc ra vẻ kinh ngạc: “Cậu biết lai lịch thứ này không? Đây chính là tượng người của nhân quốc ảnh — hậu duệ Thần Nông tộc trong [thái bình ngự lãm] lấy ra từ [phong tục thông] nói tới, vào lúc đó người nguyên thủy sinh hoạt quá quần cư, một chồng nhiều vợ, sinh dục quá hỗn loạn. Nữ Oa vì để cho sinh dục rõ ràng, nên mới tạo ra một đôi tượng đất để mỗi cái ở một sơn động quần cư, dùng để quản lý số lượng. Trong đó người Thần Nông thị quốc lại sử dụng đôi tượng đất chính là tượng mặt người thân rùa này, về sau người nhân quốc ảnh coi tượng mặt người thân rùa giống là biểu tượng của quốc gia.”

“Biểu tượng quốc gia này cũng thật là khó coi, chỉ có điều anh không phải là người có văn hóa tới như vậy làm thế nào mà lại đi xem [thái bình ngự lãm]?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Nếu không phải bởi vì mặt trang bìa vẽ bộ ngực của Nữ Oa quá lớn, lão tử còn tưởng là một quyển “cử kính bạo thư”, không nghĩ tới như vậy mà bên trong lại là sách đứng đắn.” Anh ta nói, “Tôi còn nhớ rõ bên trong một đoạn văn nhất nói.” Nhất mục quốc, vi nhất chích nhãn, nhãn thập diên thực loan, thịnh họ, Phục Hy chi tôn; Tam thủ quốc, tư loại, tam cá đầu, hậu vi Hiên Viên thần; Thị nhân quốc, vi nhân diện quy thân, Thần Nông thị hậu duệ; Cú mang, vi nhân diện đảo thân, Phục Hy chi tôn” Cậu còn nhớ lúc chúng ta ở Vân Đỉnh thiên cung nhìn thấy nhân diện điều không?”

Túm lại đoạn văn Bàn gia nói là đây: Quốc gia đầu tiên tồn tại, đức vua là một con mắt, mắt chính là mặt(vẻ) bề ngoài của Thánh thượng, dòng tộc vô cùng hưng thịnh, đó là con cháu Phục Hy tộc. Chính vì hưng thịnh nên đã tách ra ba quốc gia đầu tiên: có ba cái đầu, là con cháu của Hiên Viên thần: là quốc gia của con người — Làm tượng người mặt thân rùa. Còn con cháu Thần Nông tộc: Cú mũi nhọn — làm người mặt đảo thân (tức là nhân diện điều => mình chim đầu người), tất cả đều là con cháu của Phục Hy tộc.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: Tiểu Hồ Ly

Tôi ngồi xồm xuống, cẩn thận quan sát những chi tiết trên con rùa đen này, tôi liền phát hiện, nó quả thật cùng loại với pho tượng nhân diện điều mà chúng tôi nhìn thấy ở Vân Đỉnh Thiên Cung. Tôi nói: “Cú mũi nhọn là thân Mộc và cũng là Xuân thần, Phục Hy, Hiên Viên đều là thần trong thoái thời đại của họ, cái này không biết là được đào ra từ đâu mà được họ đem tới chỗ này. Khẳng định không phải là thứ bây giờ chúng ta có thể đồ ra được, nhất định là vào thời kì Ngũ Đại thập quốc trộm mộ tặc, lúc đó bọn họ mới có thể đào được thứ này trong mộ. Trương gia trước đây chính là một gia tộc

trộm mộ kì cựu, nhưng có thể người đem ra thứ này lúc đó cũng chưa nhận thức được nó gì.”

Bàn Tử nói: “Xuân thần là thần gì, là cái ông “em trai” lớn sao?”

“Đúng là thần mùa xuân. Chúng ta nhìn chung quanh xem, xem tầng này còn có cái gì nữa, có lẽ bốn phía còn có thể thấy được thêm phần nào đó của nó nữa.”

Đang định tìm kiếm, bỗng nhiên Bàn Tử lại ho khan. Lúc này đây ho khan càng thêm nặng hơn, nghe như cả phổi cũng bị nẩy ra, người sẽ bị ngã xuống mất. Tôi lập tức đỡ lấy anh ấy, liền thấy anh ấy lúc này đây ho khan ra ngoài đàm ra, tất cả đều là máu.

Tôi vừa nhìn, tâm nói không ổn, xuất huyết chùng này chắc chắn không phải chuyện nhỏ, chẳng lẽ vừa rồi rầy cái túi thiết bị kia xa như vậy, mà vẫn hít phải bụi ở chỗ đó sao? Ban đầu nghĩ ho ra rồi sẽ không sao, xem ra bây giờ, với tình trạng của anh ấy vậy mà vẫn có chút biến đổi xấu. Anh ta ho khan xong, cả khuôn mặt đều trắng bệch, tôi lập tức đưa bình nước cho anh ấy súc miệng: “Không việc gì chứ? Không được thì trăm ngàn lần cũng đừng miễn cưỡng.”

Anh ta nhìn máu do chính mình ho ra, liền mắng một câu, nói với tôi: “Chúng ta động tác phải nhanh hơn chút nữa, tiếp tục đợi ở trong này nữa, cậu sớm hay muộn cũng bị như vậy.”

Tôi dìu anh ta, nghỉ ngơi một lát, anh ta mới đẩy tôi ra. Tiếp đó, chúng tôi liền cúi xuống mặt đất nhìn lại.

Ở đây tương đối rộng rãi, trên mặt có một chuỗi dấu chân vô cùng rõ ràng, một đường đi về phía trước sâu vào trong bóng tối.

Lúc đang tiến vào trong bóng tối, tôi nghĩ có khả năng ngay lập tức sẽ thấy được cái gì đó, thế nhưng mà thật không ngờ, đi rồi một vòng tôi mới phát hiện, ở tầng thứ ba này cái gì cũng không có. Dấu chân một đường kéo dài vòng quanh bốn phía cổ lâu, chủ nhân dấu chân nhất định cũng giống chúng tôi, cho rằng đường lên trên lỗ hồng nhất định là ở cổ lâu bên mép hoặc cây cột gần đó.

“Có phải nơi này vẫn chưa trùng tu xong không?” Bàn Tử ho khẽ vài cái nói, “Tôi trước kia đi qua một cái dấu, cũng giống như vậy, tất cả mộ thất, bích họa, phù điêu đều tương đối đầy đủ, nhưng mà bên trong không có cái gì hết. Tôi tưởng đã bị trộm, nhưng tất cả cửa mộ đều còn nguyên vẹn.”

Tôi có chút hoài nghi, nhìn lại dấu chân mặt đất, tôi liền phát hiện những dấu chân này hiện lên một dấu vết rất kỳ quái “Đi lại sinh hoa” dấu hiệu. Đi một đoạn, dấu chân chủ nhân đều đã dừng lại, ở một chỗ rất nhỏ xoay quanh mình.

“Anh cảm thấy dấu hiệu này là dạng gì? “Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử che ngực nói: “Đây là dấu khiêu vũ mà, xem ra Tiểu Ca đến tầng này có một tâm trạng rất tốt, cùng ai đó nhảy điệu waltz.” Nói xong liền làm một điệu waltz động tác.

Lòng tôi nói con mẹ nó phôi anh đã muốn nát vụn rồi, mà còn có tâm tư đi cãi cọ. Tôi tiếp tục cúi đầu nhìn lại những... dấu chân này, liền ý thức được, đây là một loại trạng thái lưỡng lự. Có thể bọn họ ở trong này phát hiện ra cái gì đó kỳ quái gì, nên dừng lại nhìn kỹ.

Thế nhưng bốn phía không có cái gì hết, trống trơn, nhìn cái gì chứ? Ở chỗ này không có cái gì đáng giá để dừng lại xem, trừ phi, bọn họ là ở trong này gặp phải tình huống đột xuất.

“Cẩn thận.” Tôi nhìn quỹ đạo dấu chân của bọn họ đi vài bước còn có một tình trạng như vậy, “Dựa vào kinh nghiệm trước đây của tôi, rất nhanh còn có vấn đề đã xảy ra.”

“Tôi hiện tại đã muốn là bị ho lao một nửa rồi, cậu có thể đừng kiếm thêm chuyện cho được tôi sao?”

Tôi nói: “Trước tiên báo động trước cũng không phải chuyện xấu.”

Vừa nói xong, hai chúng tôi cùng lúc nghe được, ở trong đại sảnh trống trải, liên tiếp truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Bàn Tử nhìn nhìn tôi, tôi cũng nhìn nhìn anh ấy. Tôi hỏi: “Là Tiểu Ca?”

Bàn Tử lắc đầu, lấy đèn pin càn quét bốn phía, tôi cái gì cũng không nhìn thấy. Bàn Tử quay qua nhìn tôi nói: “Cậu nghe cẩn thận một chút.”

Hai chúng tôi im lặng, lưng tựa lưng xoay quanh, giám sát bốn phía, đồng thời cố gắng lần theo tiếng bước chân kia, lập tức tôi biết Bàn Tử vì cái gì mà lắc đầu.

Tiếng bước chân là đến từ trên trần nhà. Chúng tôi dùng đèn pin chiếu lên trên, nhất thời liền phát hiện tầng lầu này một điểm rất kỳ quái.

Tầng lầu này trần nhà đặc biệt cao, xà ngang đặc biệt nhiều, ở trên đỉnh đầu chúng tôi hình thành một kết cấu giống như cái bàn cờ thật lớn. Lúc này tôi hiện đang ở giữa bàn cờ vuông, ở giữa bóng mờ trên xà ngang, tôi liền thấy có cái gì đó treo rất nhiều ở bên trên.

“Khôn kiếp.” Bàn Tử cũng đưa mắt nhìn thẳng lên. Ở trong bóng tối toàn bộ trần nhà, treo chùng mảy vụn cái cái hộp. Có hộp nhỏ có hộp lớn, hình dạng khác nhau, mặt trên có hoa văn, chỉ cần liếc mắt một cái, thì đã thấy cực kỳ đồ sộ.

“Thần tiên hoa quả.” Bàn Tử nói, “Là thần tiên trái cây. Đã vậy còn quá nhiều!”

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Tiểu Hồ Ly

“Thần tiên trái cây là cái gì? Cùng một loại với bánh rán trái cây sao?” Tôi bỗng nhớ tới một quyển truyện tranh châm biếm, bên trong có rất nhiều loại trái cây, ăn vào còn có siêu năng lực, nghĩ tới đây, trong lòng tôi cảm thấy rất buồn cười.

Tôi nhìn Bàn Tử, Bàn Tử nói: “Tôi đã từng nghe một nhóm chị gái nói qua. Người này là một tiểu thư cực kì ngang bướng, có một lần nàng đi vào nhà của một ông chủ ‘Tổng ngoại mại’, thấy trong nhà lão bản kia lộ ra một cái hộp, ông chủ đó không cho đụng vào, liền nói đó là thần tiên trái cây. Nàng không hiểu, khách làng chơi liền hỏi nàng đã xem qua [Sở Lưu Hương truyện kỳ] chưa? bên trong có vô Hoa hòa thượng từ lúc sinh ra đã không hề chạm đất, chỉ ở trên giường, ngồi tĩnh tọa ở trên loan giá, tinh khiết giống như nước.

Người này phật tính cực cao, từ lúc sinh ra đã không dính dáng tới hồng trần. Có một số thứ cũng giống vậy, từ lúc bắt đầu chế tạo, chưa từng rơi xuống mặt đất, đều là được treo lên bảo vệ, loại hòm bảo vật này, đều gọi là thần tiên trái cây. Tôi chỉ là nghe nói qua, không nghĩ tới nơi này có nhiều như vậy.”

“Con mẹ nó, anh nhìn vào bản phở mà nói chuyện sao?” Tôi nói, “Tôi cũng nghe nói qua một câu chuyện xưa. Trước kia bọn thái giám đều có một gian phòng bảo bối, sở hữu từ trên người bọn họ cắt xuống, tất cả đều đem để ở trong cái hòm, rồi treo vào phòng bảo bối, cũng tương tự như là tình huống này, có đủ loại hòm, thái giám có địa vị cao hơn còn có phòng bảo bối đặc biệt cho chính mình. Tôi thấy nơi này chính là phòng bảo bối đó.”

“Cậu nói là, tầng thứ ba của Trương gia cổ lâu trên trần nhà thắt cổ mấy vạn ‘con gà’ sao? Thôi đi, chủ Trương gia tính thâm mỹ thực sự rất phong nhã. Tuyệt đối không có khả năng!”

Nói xong Bàn Tử đem súng tự động ra, nói, “Cậu tìm một cái đi, Bàn gia tôi sẽ thể hiện tay nghề, cho cậu biết cái gì là thiện xạ.”

Tôi nhìn anh ta ho khan, sắc mặt cũng nhanh trở nên xanh xao, nói: “Mẹ nó, đừng có tranh luận nữa, tùy tiện bắn rơi cái nào xuống cũng được.”

Bàn Tử chỉ chỉ một cái ở phía xa: “Chúng ta làm việc có phạm vi, nhìn chỗ kia đi, cái đó nhỏ nhất.”

Tôi cũng không nhìn rõ, liền thấy anh ta giơ súng bắn một phát, cái hòm treo phía xa trên trần nhà ứng theo tiếng súng rớt xuống dưới, rồi lăn vài cái

trên mặt đất. Chúng tôi che miệng mũi lại, đợi cho bụi tản đi mới đi qua xem. Bàn Tử đến nhặt lên, đó là một cái hộp gỗ một mảnh, bên ngoài đã khá mục nát Bàn Tử dùng thiết thứ này ra, đem vật ở bên trong đồ lên mặt đất.

Đó là một bàn tay khô héo, có hai ngón tay đặc biệt dài, nhưng mà lại không phải giống như ngón tay của Muộn Du Bình. Tôi và Bàn Tử nhìn nhau, cũng không có nói lời nào. Bàn Tử liền đứng lên, lập tức lại bắn rơi thêm vài cái xuống. Tôi mở hộp ra, phát hiện bên trong tất cả đều là những bàn tay khô quắc, có vài cái đã hoàn toàn rữa nát, gần như là đã thành xương trắng, nhưng đều có thể nhìn ra các ngón tay này có vấn đề. Hơn nữa, bắn xuống hộp cũ có hộp mới có, xem niên đại thì chênh lệch nhau rất xa.

“‘ Gà con’ của người Trương gia hình dáng rất là đặc biệt nha.” Bàn Tử trêu chọc tôi, “Cậu nha vậy cái nào tốt đây?”

“Cút xéo đồ con bê.” Tôi mắng, rồi nhìn trên đầu, “Nơi này là một thủ mộ. Những...cái tay này tất nhiên đều là đặc trưng của người Trương gia, hơn nữa số lượng nhiều như vậy, niên đại lại khác nhau. Anh có biết trước kia có rất nhiều người Hoa ở hải ngoại sau khi chết muốn về nước lại, là làm sao trở về không?”

Tôi ngừng lại, liếc anh ta một cái tiếp tục nói, “Thi thể quá nặng, cũng không có cách nào bảo quản, bọn họ cũng chỉ có thể mang về một bộ phận. Tôi cảm thấy những...bàn tay này rất có thể chính là do thi thể những người đó đã bị hư hao, không thể quy táng. Cho nên chặt xuống một bàn tay, lấy hình thức này để đem về mai táng ở trong này.”

“Vậy là làm như thế nào lại có nhiều như vậy?”

“Chiến tranh.” Tôi nói, “Nhiều người như vậy, khẳng định là vì rất nhiều người bắn giết nhau, hoặc là do chiến tranh. Đương nhiên không phải là đại chiến, nhưng mà từ xưa phần lớn những gia tộc trộm mộ đều có võ trang của chính mình, không chỉ trộm mộ mới có, rất nhiều tài phiệt địa phương đều có võ trang, những người này ở thời kì chiến tranh đều là ở tại nơi trang bị lực lượng vũ trang rất mạnh.”

“Vậy cậu có nhớ những thi thể chúng ta vớt được dưới hồ không?” Bàn Tử hỏi, “Những thi thể đó cũng không có tay đều bị chặt đứt.”

“Những...bàn tay này rõ ràng đều có đặc trưng của người Trương gia, sở dĩ chặt đứt tay, ngoại trừ là do quy táng, nhất định còn có che giấu nguyên nhân thật sự.” Tôi nói, “Xem ra, những thi thể chúng ta vớt được dưới hồ, cũng là người Trương gia.”

“Là người Trương gia? “Bàn Tử làm bầm, “Quá loạn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Những...bàn tay này khơi lên lòng hiếu kì mãnh liệt trong tôi, tôi không

thể đợi tiếp được liền đi theo dấu chân của bọn Muộn Du Bình tiến lên phía trước thăm dò, tìm được đoạn cầu thang tiếp theo. Chúng tôi bước lên. Đi lên tầng trên này, tôi bỗng thấy được rất nhiều lan can gỗ — tầng này rốt cục cũng trở nên bình thường một chút.

Cũng giống rất như nhiều toà nhà hình tháp khác, bên trong có rất nhiều cách gian và hành lang. Đi lên cầu thang phía trước cửa, phát hiện tất cả các cửa các gian phòng đều đóng kín, mặt trên cửa sỏ dán giấy màu đen, hoàn toàn không nhìn vào trong được. Bàn Tử tiến lên phía trước rồi đi vài bước, tìm tới một cái cửa đẩy một cái, phát hiện đã bị khóa, liền muốn nhấc chân đá, nhưng ngay lập tức nhớ tới lớp bụi ở đây, rút chân trở về.

Chúng tôi dùng quần áo làm quạt, quạt rơi lớp bụi đóng trên cánh cửa, sau đó Bàn Tử dùng thiết thứ đâm vào lớp giấy đen trên cửa sỏ phá ra. Chúng tôi nhìn vào trong xem xét, trong phòng một mảng tối đen, dùng đèn pin soi vào, cũng không chiếu ra toàn cảnh. Bàn Tử liền lấy ra những pháo sáng tự chế trước đó lấy được từ trên những xác chết kia, đốt lên hướng vào lỗ thủng quăng vào.

Vật kia nổi lên lữ bạc, thoáng chốc đem toàn bộ phòng chiếu sáng. Tôi ý thức được vật này thật ra chính là một cái hộp quẹt lớn, bị đám trộm mộ thay đổi qua, người lao động quả nhiên khéo tay. Chúng tôi lại nhìn lên trên lần nữa, phát hiện gian phòng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ ba mét vuông, bên trong là một cái đại quan tài hắc mộc.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieuditutai

Trên vách tường treo đầy văn tự mộc bài, tôi xem đều là chữ Hán nhỏ thể Khải viết tay, hình như là một loại mộ Bài minh. Ánh lửa cháy không được một phút đồng hồ liền tắt, Bàn Tử lại quăng một cái vào, nhìn tỉ mỉ hơn, nói: “Không sai vào đâu được, tầng một này chính là mộ thất, hẳn là tất cả đều được đặt ở đây.”

Tôi đánh giá lại một chút: Tầng lầu này ít nhất cũng phải rộng hai ngàn mét vuông, nếu gian phòng này khoảng hai đến ba mét vuông thì phải nói là, bên trái bên phải có tới cả ngàn cái phòng như vậy. Nơi này đại khái có chừng một ngàn cỗ quan tài, một ngàn cái xác người chết.

“Trương gia có người nhiều như vậy sao?” Bàn Tử nói, “Gia tộc này hẳn là khổng lồ lắm đây.”

Tôi nói: “Là một gia tộc tài phiệt cỡ đại vô cùng lớn đấy. Anh đã xem qua [Hồng Lô Mộ] chưa? Anh có biết trong nhà Đại quan Viên có bao nhiêu người không? Quang Tào Tuyết Cần có miêu tả qua thì có bốn trăm năm mươi người. Thành Cát Tư Hãn gia tộc lúc bấy giờ nhân số ước chừng đã

trên một vạn, trên người tôi và anh có khả năng đều mang gien ‘Hoàng kim gia tộc’ lúc đó. Hoàng tộc Mãn Thanh số người cũng khá nhiều. Trong lịch sử chỉ cần một gia tộc có thể thịnh vượng ba đời, thì đến đời thứ ba, có tất cả mấy vạn người cũng không thành là vấn đề.

Hơn nữa người Trương gia thân phận lại đặc biệt, hưng suy không chịu sự ảnh hưởng của những thay đổi trong lịch sử, chỉ sợ gia tộc càng thêm phát triển. Có thể ở nơi này mới là một bộ phận nhỏ trong đó mà thôi, e rằng đây đều là những người thực sự lợi hại trong gia tộc, còn những anh em họ hàng linh tinh, tất cả đều đặt ở dưới lầu.”

Bàn Tử nói: “Cừ thật, may đến thế hệ của Tiểu Ca họ đều sinh ngọc, nếu không Trung Quốc không phải là đã bị bọn họ chiếm lĩnh rồi.”

“Trung Quốc có ba thế gia vọng tộc một trong số đó là họ Trương ‘con trai thứ năm của Hoàng đế Thanh Dương sau khi, xem chòm sao hình cung, ra lệnh chế tạo cung tên, người chế tạo thành công cây cung hoàn hảo đó là người họ Trương. Nên người Trương gia là vọng tộc cũng chẳng có gì lạ.” Tôi nói, “Anh có ngửi được mùi gì kỳ lạ không?”

Trong lúc chúng tôi đang bàn bạc, một mùi cháy khét nồng nặc truyền tới, Bàn Tử ngửi thử: “Không có việc gì đâu, là mùi khét của pháo sáng mới cháy vừa rồi.” Tôi ngửi thì thấy không đúng, mùi này rất nồng, hơn nữa còn thấy hơi nóng nữa, không giống như là mùi khói lạnh.

“Không đúng không đúng.”

Tôi nói còn chưa nói xong, liền thấy trong căn phòng chúng tôi vừa xem, có ánh sáng nhấp nháy. Tôi bước đi qua vừa thấy, biết là xong đời, vừa rồi pháo sáng vút trên sàn nhà bên trong, sàn lại bằng gỗ, pháo sáng kia nhiệt độ rất cao, sàn nhà liền bị đốt.

“Chó thật, anh gây đại họa rồi.” Tôi nói, “Mau, mau lên, bình nước.”

“Không có sao đâu, không phải chỉ là một đám cháy nhỏ thôi sao?” Bàn Tử nói, nói xong liền mở nắp bình nước, uống một ngụm rồi phun vào trong chỗ rách.

Phun vài hớp căn bản không có tác dụng, nước trong bình cũng đã phun hết, nhưng lửa lại cháy càng lúc càng lớn. Toàn bộ cổ lầu đều được kết cấu từ gỗ, chỗ này lại là ở giữa tầng lầu, nếu bị hỏa hoạn, toàn bộ cổ lầu coi như xong đời.

“Bây giờ tôi thừa nhận tôi đã gây đại họa.” Bàn Tử nói, rồi nhìn lên trên xà ngang. Đáng lẽ chỉ cần đá cửa vào đập vài cái, đám cháy nhỏ này sẽ bị dập tắt ngay, nhưng mà tôi gần như có thể khẳng định, bên trên chỗ này có bột phấn độc gần cả ngàn năm, trước khi chúng tôi dập tắt được đám cháy phía trước thì nó đã xử lí chúng tôi trước rồi.

“Dùng nước tiểu.” Trong đầu tôi nhớ tới lời Chú Ba lúc trước từng nói với tôi một câu chuyện xưa, “Anh có buồn tiểu tiện không?”

“Thôi đi, phía trên chỗ này đều là bột phấn độc, ai biết nó có thể làm bồng ‘tiểu huynh đệ’ của tôi hay không. Lão tử đã vì Tiểu Ca mà hy sinh phổi của tôi rồi, cũng không muốn tiếp tục hy sinh đời trai à.”

“Không có việc gì, anh phá một cái lỗ to trên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới xem xét thử, nhắm phía dưới, có một ít phấn bột dính lên đi, nhưng chỉ trượt qua thì sẽ không sao.”

“Vậy sao cậu không tiểu đi?”

“Lão tử không có uống nhiều nước như vậy.” Tôi mắng, “Nhanh lên, nếu không nước tiểu trong bàng quang của anh có nhiều hơn cũng vô dụng.”

Bàn Tử nhìn nhìn tôi, nhìn xuống quần của mình, rồi lại nhìn nhìn lửa bên trong, “Ôi “một tiếng hạ quyết tâm: “Vậy cậu ngồi xổm xuống đi!”

Tôi ngồi xổm xuống, Bàn Tử loạt xoạt cởi quần, để lộ ra quần đùi của mình, liền bước lại đây, một bước đạp lên vai tôi.

Chợt nghe Bàn Tử la lên: “Chó chết, giết tôi ...”

Tôi thật sự thật không ngờ Bàn Tử lại nặng như vậy, bị đạp một cái như vậy, xương vai của tôi liền phát ra một tiếng rắc rắc, giống như là bị bẻ gãy vậy. Tôi căn bản không thể chống đỡ được thể trọng của anh ta, một chút liền nghiêng ngã. Bàn Tử “lên “một chữ còn chưa nói xong, liền biến thành “thôi xong,” cả người ngã nhào lên trên cửa gỗ. Toàn bộ cánh cửa đã bị anh ấy đè ngã, đập lên mặt đất.

Đám cháy kia trong nháy mắt đã bị chụp tắt, tôi vừa thấy tình hình bất thường, lập tức hét to: “Ngừng thở.” Nói xong hai người lập tức dùng quần áo trùm lên đầu, che kín miệng mũi, chặt chẽ bảo vệ mặt của mình. Tôi dự đoán lúc này nhất định là bụi sẽ rơi xuống dưới như tuyết, nhưng không ngờ là, lúc này đây chỉ có một ít bụi.

Tôi và Bàn Tử đợi một lát, phải hết bụi trên tóc xuống, liền cảm thấy kỳ quái. “Chỗ này có người quét tước dọn dẹp sao?” Bàn Tử nói.

Tôi lắc đầu: “Có lẽ là bởi vì nơi này cửa sổ dùng là loại này màu đen giấy. Anh xem, chúng ta lúc đầu đi qua mấy tầng lầu kia, toàn là dùng giấy màu trắng dán cửa sổ, đều bị nát vụn có thể nhìn xuyên qua. Chỗ này màu đen giấy đều còn nguyên vẹn, chắc là đã từng trải qua quá trình xử lý đặc biệt.”

Tôi dùng chân đá động bụi dưới chân một chút, mới phát hiện, bụi này cũng rất mỏng, hơn nữa là màu xám. Tôi thật cẩn thận sờ một vết, liền phát hiện, nó đúng là tro bụi thật, cũng không hẳn là bụi. Tôi thở một hơi dài nơi

này tương đối an toàn vô cùng. Tôi vốn nghĩ rằng mình sẽ bị tan chảy hết sạch, xem ra theo chủ nghĩa kinh nghiệm cũng không hẳn đã đúng.

Đang nghĩ ngợi, tôi liền ngửi được một mùi hương không mấy dễ chịu, tiếp theo tôi phát hiện ống quần của tôi và cánh cửa bị chúng tôi đè lên trên tất cả đều là nước. Ngửi một cái, tôi liền thở dài một hơi: “Bàn Tử, anh không ngừng ‘máy móc’ lại sao?”

“Chết đi, lão tử ‘miệng cống’ vừa mới buông ra, mẹ nó, chưa gì cậu đã gục rồi, cậu dựa vào đâu vào đâu mà nói, nếu cậu có thể kiên trì thêm một chút, lão tử có thể đã tiểu xong rồi.” Bàn Tử châm một điếu thuốc lên, vỗ vỗ quần của mình, “Lão tử cuối cùng dùng toàn bộ thời gian để đem ‘bảo bối’ của lão tử rút lại, nếu không cứ như vậy ngã xuống, cắm vào trong cửa, mẹ kiếp, súng có cứng hơn nữa cũng bị phế đi.”

Tôi nói: “Trước tiên anh đem ‘bảo bối’ của anh cất vào trong đi.”

Liền đứng một bên run run ống quần, một bên liền dùng đèn pin soi quanh, nhìn quan tài và mộc bài văn tự trên vách tường bốn phía. Mộc bài bị mục khá nhiều, nhìn tới mấy hàng văn tự đầu tiên, tôi liền phát hiện nó giới thiệu về cuộc đời của người này, tất cả văn tự đều là được viết ở thể cổ văn. Tôi đọc xong đặc biệt nhanh chóng, trong lòng bỗng nhiên có một chút hân hoan. Phía trên viết cái gì đó, tuy rằng không phải điều tôi muốn biết, nhưng mà cũng rất có giá trị, từ đây dường như có thể suy đoán ra một ít bí mật quan trọng bên trong Trương gia. Hơn nữa, những bí mật này không hề là từ các loại thông tin được suy đoán ra. Ở mộ “Bà Minh” đều là thông tin được viết khi còn sống, cơ bản có thể xác định là trăm phần trăm là sự thật.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Khôi thi thể trong cỗ quan tài hắc mộc này, chắc là một trong số những người Trương gia đời thứ ba mươi bốn. Căn cứ vào những văn tự khắc trên mộ thu được một ít tin tức mà nhận định, anh ta hẳn là ra đời vào giữa thời triều Thanh, tên gọi là Trương Thăng Tình. Về cuộc đời tôi cũng không nhiều lời nữa, chủ yếu là muốn xem người này sống bao lâu.

Theo mộ chí minh ghi lại thì thấy, người này sống hơn một trăm bảy mươi tuổi. Trường thọ dường như là một điểm đặc trưng của gia tộc này. Người này chết vào một trận chiến, lúc ấy hẳn là thời điểm vùng biên giới xung đột ác liệt nhất, người này chết ở địa phận Triều Tiên, được người trong tộc mang về Trương gia cố lâu an táng.

Những công hiến của người này đối với toàn gia tộc, được viết sau thuở bình sinh, lưu loát, trừ bỏ các loại từ ngữ trau chuốt kỳ quái, bên trong nói nhiều nhất là hai điểm: Điểm thứ nhất là cha mẹ anh ta, cha mẹ ông ta hình như là người tương đương có công lao. Cho nên ông ta có Tiên Thiên ưu thế; Điểm thứ hai là “Phát trúng vô số, đoạt được vô số, dĩ định Chu gia giang sơn, thu lợi pha phong”.

Với hai công lao này thì người cũng được an táng bên trong nhân mộ lâu. Vì vậy có thể suy đoán ra, Trương gia và hoàng tộc ngay lúc đó là có quan hệ, thậm chí vào lúc đó còn vì hoàng tộc mà làm rất nhiều chuyện. Vì thế có thể giải thích Trương gia vì sao mỗi khi gặp thời loạn lạc đều có thể bình yên vượt qua, đem chính tộc gia mình tiếp tục tồn tại thời gian dài như vậy.

Điều này có điểm rất giống tiểu thuyết trong thần bí gia tộc, quanh năm ẩn cư ở trong núi, bảo vệ bí mật bất truyền của gia tộc mình, có thể là võ công, cũng có thể là binh pháp, thậm chí là pháp thuật. Sau đó mỗi ngày có người quan sát thiên tượng, phát hiện được thời điểm thiên hạ loạn lạc, bọn họ sẽ phái vài người nhập thế chuyển một phen, kiếm lấy một ít ký ích lợi. Cũng may người họ Trương thật sự rất nhiều, mỗi hướng đều có một vài người họ Trương lợi hại, nếu không khẳng định tôi sẽ sinh nhiều liên tưởng.

“Tôi bỗng nhiên nghĩ tới Trương Thiên Sư, Trương Thiên Sư có thể cũng là người Trương gia hay không?” Bàn Tử nói.

“Không nói chính xác, họ đều là những người lợi hại.” Tôi nói.

Kỳ thật tôi càng để ý, điều này khiến tôi có thể lấy được rất nhiều tin tức, từ nhiều chi tiết quan trọng chính xác. Đầu tiên tôi xác định, Trương gia vẫn là hoạt động ở phương bắc Trung Quốc. Tất cả đều được sinh ra ở đây, hoạt động ngay tại địa phương, gần như tất cả đều là ở phương bắc Trung Quốc,

gần kề vùng Triều Tiên, cũng chính là vùng lân cận Trường Bạch sơn. Nơi đó vào thời kỳ cổ đại cũng không phải thuộc địa phận Trung Quốc, phần nhiều là thuộc về không chế của một số dân tộc thiểu số, Trương gia hiển nhiên là một số ít ngoại tộc trong đại gia tộc Hán. Quan trọng là có thể hoạt động ở một vùng như vậy, có thể thấy được gia tộc này có thế lực không lồ bao nhiêu. Thứ hai, tôi cơ bản có thể khẳng định, Trương gia tộc bên trong còn có rất nhiều chi nhánh, ví dụ như chi nhánh ở đây, tên là “Kỳ Bàn Trương”.

Tuy rằng những gia tộc này đều thuộc về bốn gia Trương gia, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều, cũng giống như gia tộc Mãn Thanh bất kỳ hình thành chi nhánh. Trương gia cũng có năm chi nhánh. Những người này hẳn là sau khi xây dựng hoàn thành cổ lâu rồi mới hạ táng ở đây.

Lúc này tôi mới nghĩ đến thủ thiên mộ dưới lầu, ý thức được những... thủ đó có lẽ không phải giống như tôi nghĩ vậy. Có thể vì ở trong quá trình di chuyển cổ lâu hay không, trong cổ lâu quá nhiều thi thể, nên không thể đem quan tài chuyển hết vào trong tân cổ lâu, cho nên liền lấy thủ của một số người không quá quan trọng thay cho đại thân, nhập vào trong đó an táng? Hơn nữa, từ giữa những hàng chữ đó tôi có thể thấy được, “Kỳ Bàn Trương” này là một chi nhánh bên trong Trương gia rất là có địa vị, nguyên nhân là vì “Kỳ Bàn Trương” có mang chữ kỳ trong cái tên kỳ lân.

Bây giờ còn chưa nhìn ra cái này là ẩn dụ cái gì, bất quá, tôi chỉ có thể mơ hồ đoán được mấu chốt. Nhìn xong “mộ chí minh,” Bàn Tử liền nháy mắt với tôi, chỉ chỉ vào hắc đại quan tài, ý muốn là, có muốn nhanh chóng mở ra xem một chút hay không? Tôi nhìn lên trên quan tài. Hắc mộc quan và cổ lâu là cùng một loại gỗ giống nhau để làm thành, mặt bên trên quét lên ba tầng nước sơn đen, có vẻ bị mục rất nghiêm trọng.

Bàn Tử lấy tay lau lớp tro bụi bên trên, bởi vì thời gian quá mức lâu đời, rất nhiều chỗ nước sơn hắc sắc đều bị rạn nứt, để lộ ra lớp gỗ cũ kĩ. Bệnh cũ sinh viên ngành kiến trúc của tôi lại tái phát — tôi ý thức được tầng lưu sa sâu phía dưới tầng kia còn có tác dụng khác. Nơi này hệ thống nước ngầm vô cùng phong phú, sơn động bên trong núi phi thường ẩm ướt, đối với kết cấu bằng gỗ thì cổ lâu có tác dụng ăn mòn khá lợi hại. Tầng lưu sa chúng tôi đi qua lúc trước, là phòng ngừa hơi nước dâng lên làm ẩm ướt cổ lâu bên trên.

Tôi đoán chừng phía dưới lưu sa không chỉ có một tầng như vậy. Chúng tôi chân có thể đạp tới đá phiến bên dưới lưu sa, mà dưới phiến đá, nói không chừng còn có một tầng lưu sa nữa. Tôi nhìn quan tài, thấy rằng nhất định phải mở ra. Tuy rằng bất luận trải qua bao nhiêu lần, nhưng đối với chuyện khai quan này tôi vẫn còn sinh lòng rất e sợ, nhưng mà chuyện đã tới

lúc này, chẳng lẽ còn có thể làm như không thấy?

Trương gia chính xác là Bắc Phái truyền thừa, Bàn Tử nói phải lấy lễ nghi của Bắc phái mà đối lễ, lòng tôi nói, chứ thật ra đây không phải là lễ nghi đi trộm của Bắc phái sao. Trộm mộ Bắc phái đã bị xuống dốc thời gian rất lâu rồi. Cùng lúc, hiện tại trộm mộ tặc càng ngày càng hiệu quả và lợi ích, thiết bị cũng càng ngày càng tiên tiến. Căn bản không có tâm tư đi tuân thủ những... lễ nghi phiền phức này; Về phương diện khác, bắc phái khuôn phép quá cứng nhắc khiến cho việc truyền thừa càng ngày càng ít, không giống như Nam phái không có chi phân dòng dõi, chỉ cần người theo ta thì ta sẽ dạy người, hết thầy cuối cùng cũng chỉ vì tiền tài và ích lợi. Cho nên Nam phái tài nghệ không những không bị tuyệt tự, mà hơn nữa lại luôn luôn kéo dài phát triển bên trong.

Tôi hỏi Bàn Tử vậy phải làm như thế nào, Bàn Tử dùng quần áo làm cái chổi, đem tro bụi trong phòng gom lại một chỗ, làm cả căn phòng tràn ngập bụi. Anh ấy một bên ho khan một bên đang hát tro bụi đến góc đông nam của gian phòng, cắm vào vài điều thuốc, vừa định đốt, phát hiện không được, liền hỏi tôi:

“Thiên chân, thuốc lá của cậu là hiệu gì?”

“Hoàng Hạc lâu đó.” Tôi nói.

“Được, được, đổi lại.” Bàn Tử lấy thuốc của tôi đi qua, “Tôi không thể để cho tổ tông Tiểu Ca hút thuốc tám đồng một gói này của tôi được. Chúng ta lần đầu tiên đến thăm, không được làm Tiểu Ca mất mặt à.”

Nói xong Bàn Tử đốt thuốc, quay vào góc tường bái bái: “Dạ thưa... Chúng tôi cùng người nhà các vị tức Trương Khởi Linh là bằng hữu, giờ tôi tới đây thực ra là không phải đến để đồ đầu. Chúng tôi là... chúng tôi là ừm... xem như đến tham quan đi. Nhìn xong các vị trưởng bối, cái kia... là để tiện cho tiểu Trương bổ túc môn học. Ngài cũng biết, tiểu hài tử nhà các ngài trí nhớ cũng không được tốt. Hiện tại, tiểu Trương cũng không biết đã đi tới nơi nào, cho nên tôi tính muốn hỏi đường một chút, nếu ngài biết thì mong là ngài cũng đừng làm, đừng nói gì cả, còn như nếu ngài không biết, vậy vẫn cứ duy trì nguyên dạng là được. Vậy chào lễ, A di đà Phật, con lừa ngọc người dám cùng bản đạo cướp sư thái

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

Lòng tôi nói cái quái gì mà lộn xộn quá vậy, vồ vồ anh ta một cái, rồi kéo anh ta dậy. Hai người vung châm sắt ra, tách ra đâm vào trong khe hở bên hai bên quan tài, trước tiên cạy bung đỉnh sắt đóng quan, sau đó hít sâu một hơi, thật cẩn thận nặng nề đẩy nắp quan tài qua một bên.

Lúc nắp quan tài rơi xuống đất, toàn bộ sàn gác đều bị chấn động. Chúng tôi che miệng mũi, quạt đi tro bụi, liền thấy bên trong quan tài có một lớp gì đó giống như sợi bông vậy. Tôi dùng châm sắt gáy một chút, phát hiện đó là một loại nấm mốc kỳ quái, giống như là trên mạng nhện dính đầy sợi bông màu trắng vậy.

Bàn Tử dùng thiết thứ đẩy lớp này ra, để lộ ra thi thể bên trong. Thi thể đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn lại một khối bạch cốt, bốn phía có một chút đồ tuần táng, số lượng rất ít, đều bị bọc trong cái loại “Sợi bông” kỳ quái này. Bàn Tử dùng châm sắt bới một món ra, phát hiện đó chính là một thanh chủy thủ nhỏ.

Vỏ chủy thủ đã hoàn toàn nát vụn giống như một chiếc bánh Bát Bảo quế hoa, bảo thạch bên trên tựa như màu đỏ anh đào và màu xanh của nho khô. Tôi cầm chủy thủ rút ra, liền phát hiện đây là một thanh hắc kim đoản đao, so với thanh đao của Muộn Du Bình thì có hơi ngắn, tạo hình khác nhau. Ánh sáng đèn chiếu xuống làm thanh đao phát ra hắc quang, có vẻ vô cùng sắc bén. Chuôi đao cũng đã mục thật sự nghiêm trọng, tôi cầm lưỡi đao, gõ chuôi đao lên nắp quan tài, làm cho những mảnh vụn trên mặt rơi xuống, khi chỉ còn lại một ít mảnh vụn, vừa định ném nó trả về quan tài.

Bàn Tử lập tức ngăn lại nói: “Cậu làm sao thế vậy, rất là vất vả mới có ít đồ, vậy mà còn kén chọn nữa. Mang theo, đi ra ngoài rồi làm lại một cái chuôi mới, làm quà mừng sinh nhật cho Tiểu Ca cũng được mà.”

“Con mẹ nó, Anh biết sinh nhật anh ấy lúc nào hả?” Tôi nói.

Bàn Tử lấy lại hắc kim đoản đao, gói kỹ bỏ vào trong túi đeo lưng, nói: “Không chừng cậu ấy ngay cả sinh nhật là cái gì cũng không biết. Tùy tiện tìm một ngày đẹp trời nào đó, nói với cậu ấy là đã tới sinh nhật rồi, với tính cách của cậu ấy, cũng sẽ không hỏi sinh nhật là cái gì đâu.”

Cũng phải, đúng là một cách hay, lòng tôi nói. Không biết trên thế giới có ngày lễ cho người câm điếc hay không, anh ấy có một mình như vậy cũng buồn, chắc là tổ chức sinh nhật như vậy mới coi là đúng với tình hình. Tôi nghĩ đến cảnh tượng Muộn Du Bình thối nên sinh nhật liền cảm thấy lạnh cả người, giống như nhìn quỷ thối đèn vậy, lập tức không dám suy nghĩ nhiều nữa.

Bàn Tử bới thêm vài cái, phát hiện những món đồ khác đều đã rữa nát thành đồng, mắng một tiếng: “Trương gia cũng không giàu có gì, quà gặp mặt như vậy, quả thực làm mất mặt Tiểu Ca mà.”

“Trương gia chủ trương trên hết là thực lực, không chú trọng tiền tài.” Tôi nói, “Theo mộ chí mình là có thể nhìn ra, người Trương gia là lợi dụng chính ưu thế gia tộc đồ đầu của mình để lấy được quyền lực và bảo hộ đại gia tộc.

Ở trong dòng trường hà lịch sử Trung Quốc, có tiền tài là vô dụng.”

Bàn Tử lấy ba điếu thuốc cầm trở về, thổi rơi tro bụi ở cán thuốc, đem mấy hơi cuối cùng hút hết. Tôi hỏi anh ấy gì chứ, anh ta nói đồ đạc đều đã mục nát ra thành như vậy rồi, như vậy cũng sẽ không có ý kiến gì đâu, bởi điều này cũng không làm con ma nghèo này tổn kém cái gì.

Tôi nói: “Anh như vậy có khác nào con buôn chứ?”

Bàn Tử liền cười hắc hắc. Hút thuốc xong, anh ấy lại dùng châm sắt đâm tới gáy những ... xương cốt này. Chúng tôi tìm được tay trái của thi thể, trong đó có hai đốt xương ngón tay rất dài. Tôi là lần đầu tiên thấy được đầy đủ xương của loại ngón tay rất dài này, xương ở trên các đốt ngón tay có rất nhiều vết thương, tất nhiên, muốn luyện thành ngón tay như vậy, quá trình chắc là vô cùng thống khổ, đồng thời tôi cũng phát hiện, người này rất nhiều đốt ngón tay rất lớn, nói ví dụ như bả vai, cổ tay, xương đều phát triển hết sức kì lạ. Bàn Tử nói, đây là di chứng của súc cốt công. Luyện súc cốt công cần rất nhiều thời gian đòi hỏi phải tháo rời các khớp ngón tay, nhiều lần rút cốt nhất định sẽ dẫn tới có thói quen trật khớp, muốn khắc phục được loại thói quen trật khớp này, nhất định phải một mình rèn luyện các đốt ngón tay này thật nhiều để nó trở thành đặc thù của cơ thể.

Nhưng những ... cơ thể này rất khó để huấn luyện, trong vài năm có thể cũng không có tiến triển được bao nhiêu. Có một số cơ bắp cũng chính là làm bó lại bên lớn bên nhỏ như trăng lưỡi liềm đầu tháng vậy, rõ ràng là muốn luyện thành một trái chuối tiêu, hiển nhiên vô cùng thống khổ. Bàn Tử nói anh ấy trước kia cũng có cơ hội rèn luyện công phu kia, anh ấy được một cao nhân nói xương cốt anh ấy thật sự rất thích hợp học súc cốt công, Bàn Tử đi luyện một ngày, liền tùm sù phụ đánh cho một trận, rồi chạy đi về. (@0@ ...!!!!)

Ở trên xương đầu của cổ thi thể, tôi nhìn thấy hai vết đạn, thực sự không theo luật lệ nào cả, hẳn là đạn hạt sắt. Đạn cùng đi xuyên qua vào một chỗ, nhưng mà không có đi xuyên ra, bởi vậy đạn hạt sắt hẳn là ở rất gần mà bắn vào (nếu xa hơn một chút, sẽ có rất là nhiều lỗ thủng lớn nhỏ như hạt mè), đạn hạt sắt ở lại trong đầu.

Vị tiên bối này lúc chết khẳng định khá là thống khổ. Cho dù người Trương gia có lợi hại hơn nữa, nhưng gặp phải súng ống vẫn là hết cách. Chúng tôi cảm thấy không còn manh mối gì nữa, đã định sẽ đập nắp quan lên lại. Lúc nâng lên, tôi thấy bên dưới nắp quan vẫn có khắc rất nhiều văn tự. Chúng tôi lật qua lại, liền phát hiện đó là một bản gia phả đơn giản, toàn thể cha mẹ đều có tên, con cái của họ đều có.

Làm cho tôi cảm thấy kỳ quái là, cha mẹ người này đều là họ Trương, anh ta có hai con trai, một người trong đó đã lấy vợ, mà người con dâu này cũng

họ Trương, hai cô gái xuất giá, chồng họ đều là họ Trương.

“Anh có cảm thấy có cái gì kỳ quặc không?” Tôi hỏi Bàn Tử.

“Cậu nói người này là bao nhiêu tuổi mới chết hả?” Bàn Tử nói, “có bốn đứa con nha, mẹ nó quá là lợi hại.”

“Quy chế phân biệt cấp bậc của xã hội phong kiến Trung Quốc cổ đại, mục đích chủ yếu chính là gia tăng nhân số, mở rộng thế lực gia tộc, anh ta có thể là đã bắt đầu sinh sản từ rất sớm.” Tôi nói, “Hơn nữa người Trương gia tuổi thọ lại rất dài, nếu bọn họ muốn sinh, sinh xong một đội bóng đá vẫn khỏe như vâm. Nhưng tôi nói kỳ quái không phải điểm này.” Nói xong tôi đem toàn bộ dòng họ chỉ cho anh ấy xem.

“Có thể là đổi họ không?”

Tôi lắc đầu: “Gần như có thể khẳng định đây là hôn nhân trong tộc. Trương gia là một gia tộc khép kín, bọn họ không cùng ngoại tộc có hôn nhân qua lại.” Chúng tôi một lần nữa đóng nắp quan lại, đóng đinh sắt vào.

Tôi nói: “Tôi muốn đi tới phòng kế tiếp, những... mộ chí minh này tương đối quan trọng, tôi muốn xem kỹ một chút, nhất định là có thể thu được thêm nhiều tin tức hơn.”

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Lòng tôi nói cái quái gì mà lộn xộn quá vậy, vớ vớ anh ta một cái, rồi kéo anh ta dậy. Hai người vung châm sắt ra, tách ra đâm vào trong khe hở bên hai bên quan tài, trước tiên cạy bung đinh sắt đóng quan, sau đó hít sâu một hơi, thật cẩn thận nặng nề đẩy nắp quan tài qua một bên.

Lúc nắp quan tài rơi xuống đất, toàn bộ sàn gác đều bị chấn động. Chúng tôi che miệng mũi, quạt đi tro bụi, liền thấy bên trong quan tài có một lớp gì đó giống như sợi bông vậy. Tôi dùng châm sắt gầy một chút, phát hiện đó là một loại nấm mốc kỳ quái, giống như là trên mạng nhện dính đầy sợi bông màu trắng vậy.

Bàn Tử dùng thiết thứ đẩy lớp này ra, để lộ ra thi thể bên trong. Thi thể đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn lại một khối bạch cốt, bốn phía có một chút đồ tuần táng, số lượng rất ít, đều bị bọc trong cái loại “Sợi bông” kỳ quái này. Bàn Tử dùng châm sắt bới một món ra, phát hiện đó chính là một thanh chủy thủ nhỏ.

Vỏ chủy thủ đã hoàn toàn nát vụn giống như một chiếc bánh Bát Bảo quế hoa, bảo thạch bên trên tựa như màu đỏ anh đào và màu xanh của nho khô. Tôi cầm chủy thủ rút ra, liền phát hiện đây là một thanh hắc kim đoản đao, so với thanh đao của Muộn Du Bình thì có hơi ngắn, tạo hình khác nhau.

Ánh sáng đèn chiếu xuống làm thanh đao phát ra hắc quang, có vẻ vô cùng sắc bén. Chuôi đao cũng đã mục thật sự nghiêm trọng, tôi cầm lưỡi đao, gõ chuôi đao lên nắp quan tài, làm cho những mảnh vụn trên mặt rơi xuống, khi chỉ còn lại một ít mảnh vụn, vừa định ném nó trả về quan tài.

Bàn Tử lập tức ngăn lại nói: “Cậu làm sao thế vậy, rất là vất vả mới có ít đồ, vậy mà còn kén chọn nữa. Mang theo, đi ra ngoài rồi làm lại một cái chuôi mới, làm quà mừng sinh nhật cho Tiểu Ca cũng được mà.”

“Con mẹ nó, Anh biết sinh nhật anh ấy lúc nào hả?” Tôi nói.

Bàn Tử lấy lại hắc kim đoản đao, gói kỹ bỏ vào trong túi đeo lưng, nói: “Không chừng cậu ấy ngay cả sinh nhật là cái gì cũng không biết. Tùy tiện tìm một ngày đẹp trời nào đó, nói với cậu ấy là đã tới sinh nhật rồi, với tính cách của cậu ấy, cũng sẽ không hỏi sinh nhật là cái gì đâu.”

(Có ai biết sinh nhật Tiểu Ca ngày nào không vậy, đọc mà vui nhé: >)

Cũng phải, đúng là một cách hay, lòng tôi nói. Không biết trên thế giới có ngày lễ cho người câm điếc hay không, anh ấy có một mình như vậy cũng buồn, chắc là tổ chức sinh nhật như vậy mới coi là đúng với tình hình. Tôi nghĩ đến cảnh tượng Muộn Du Bình thôi nên sinh nhật liền cảm thấy lạnh cả người, giống như nhìn quỷ thôi đèn vậy, lập tức không dám suy nghĩ nhiều nữa. (Anh có thù oán gì với Tiểu Ca vậy?)

Bàn Tử bới thêm vài cái, phát hiện những món đồ khác đều đã rửa nát thành đồng, mắng một tiếng: “Trương gia cũng không giàu có gì, quà gặp mặt như vậy, quả thực làm mất mặt Tiểu Ca mà.”

“Trương gia chủ trương trên hết là thực lực, không chú trọng tiền tài.” Tôi nói, “Theo mộ chí mình là có thể nhìn ra, người Trương gia là lợi dụng chính ưu thế gia tộc đồ đầu của mình để lấy được quyền lực và bảo hộ đại gia tộc. Ở trong dòng trường hà lịch sử Trung Quốc, có tiền tài là vô dụng.”

Bàn Tử lấy ba điều thuốc cầm trở về, thổi rơi tro bụi ở cán thuốc, đem mấy hơi cuối cùng hút hết. Tôi hỏi anh ấy gì chứ, anh ta nói đồ đặc đều đã mục nát ra thành như vậy rồi, như vậy cũng sẽ không có ý kiến gì đâu, bởi điều này cũng không làm con ma nghèo này tổn kém cái gì.

Tôi nói: “Anh như vậy có khác nào con buôn chứ?”

Bàn Tử liền cười hắc hắc. Hút thuốc xong, anh ấy lại dùng châm sắt đâm tới gáy những ... xương cốt này. Chúng tôi tìm được tay trái của thi thể, trong đó có hai đốt xương ngón tay rất dài. Tôi là lần đầu tiên thấy được đầy đủ xương của loại ngón tay rất dài này, xương ở trên các đốt ngón tay có rất nhiều vết thương, tất nhiên, muốn luyện thành ngón tay như vậy, quá trình chắc là vô cùng thống khổ, đồng thời tôi cũng phát hiện, người này rất nhiều đốt ngón tay rất lớn, nói ví dụ như bả vai, cổ tay, xương đều phát triển hết

sức kì lạ. Bàn Tử nói, đây là di chứng của sức cốt công. Luyện sức cốt công cần rất nhiều thời gian đòi hỏi phải tháo rời các khớp ngón tay, nhiều lần rút cốt nhất định sẽ dần tới có thói quen trật khớp, muốn khắc phục được loại thói quen trật khớp này, nhất định phải một mình rèn luyện các đốt ngón tay này thật nhiều để nó trở thành đặc thù của cơ thể.

Nhưng những ... cơ thể này rất khó để huấn luyện, trong vài năm có thể cũng không có tiến triển được bao nhiêu. Có một số cơ bắp cũng chính là làm bó lại bên lớn bên nhỏ như trăng lưỡi liềm đầu tháng vậy, rõ ràng là muốn luyện thành một trái chuối tiêu, hiển nhiên vô cùng thống khổ. Bàn Tử nói anh ấy trước kia cũng có cơ hội rèn luyện công phu kia, anh ấy được một cao nhân nói xương cốt anh ấy thật sự rất thích hợp học sức cốt công, Bàn Tử đi luyện một ngày, liền tóm sư phụ đánh cho một trận, rồi chạy đi về.

Ở trên xương đầu của cổ thi thể, tôi nhìn thấy hai vết đạn, thực sự không theo luật lệ nào cả, hẳn là đạn hạt sắt. Đạn cùng đi xuyên qua vào một chỗ, nhưng mà không có đi xuyên ra, bởi vậy đạn hạt sắt hẳn là ở rất gần mà bắn vào (nếu xa hơn một chút, sẽ có rất là nhiều lỗ thủng lớn nhỏ như hạt mè), đạn hạt sắt ở lại trong đầu.

Vị tiên bối này lúc chết khẳng định khá là thống khổ. Cho dù người Trương gia có lợi hại hơn nữa, nhưng gặp phải súng ống vẫn là hết cách. Chúng tôi cảm thấy không còn manh mối gì nữa, đã định sẽ đập nắp quan lên lại. Lúc nâng lên, tôi thấy bên dưới nắp quan vẫn có khắc rất nhiều văn tự. Chúng tôi lật qua lại, liền phát hiện đó là một bản gia phả đơn giản, toàn thể cha mẹ đều có tên, con cái của họ đều có.

Làm cho tôi cảm thấy kỳ quái là, cha mẹ người này đều là họ Trương, anh ta có hai con trai, một người trong đó đã lấy vợ, mà người con dâu này cũng họ Trương, hai cô gái xuất giá, chồng họ đều là họ Trương.

“Anh có cảm thấy có cái gì kỳ quặc không?” Tôi hỏi Bàn Tử.

“Cậu nói người này là bao nhiêu tuổi thời mới chết hả?” Bàn Tử nói, “có bốn đứa con nha, mẹ nó quá là lợi hại.”

“Quy chế phân biệt cấp bậc của xã hội phong kiến Trung Quốc cổ đại, mục đích chủ yếu chính là gia tăng nhân số, mở rộng thế lực gia tộc, anh ta có thể là đã bắt đầu sinh sản từ rất sớm.” Tôi nói, “Hơn nữa người Trương gia tuổi thọ lại rất dài, nếu bọn họ muốn sinh, sinh xong một đội bóng đá vẫn khỏe như vâm. Nhưng tôi nói kỳ quái không phải điểm này.” Nói xong tôi đem toàn bộ dòng họ chỉ cho anh ấy xem.

“Có thể là đôi họ không?”

Tôi lắc đầu: “Gần như có thể khẳng định đây là hôn nhân trong tộc. Trương gia là một gia tộc khép kín, bọn họ không cùng ngoại tộc có hôn

nhân qua lại.” Chúng tôi một lần nữa đóng nắp quan lại, đóng đinh sắt vào.

Tôi nói: “Tôi muốn đi tới phòng kế tiếp, những... mộ chí minh này tương đối quan trọng, tôi muốn xem kỹ một chút, nhất định là có thể thu được thêm nhiều tin tức hơn.”

Editor: Phượng Vỹ
Beta: Tieudieututai

Khi biết chỗ này không có bụi độc, Bàn Tử lớn lối hơn rất nhiều, đi tới phòng kế bên liền một cước đá cửa đi vào.

Tình hình trong phòng bên cạnh gần như giống với phòng này, chỉ có hình dạng quan tài khác nhau, chính xác là cỗ quan tài này nhỏ hơn chút. Trên quan tài có một số hoa sơn nước sơn kim sắc rất khó nhìn ra, hình như đây là một vị nữ nhân. Tôi không để ý đến, tiếp tục nhìn mộ chí mình, phát hiện phán đoán của tôi là sai lầm, trong quan tài này lại là nam nhân.

Người này tên Trương Thụy Sơn, cũng là thuộc chi “Kì Bàn Trương “này, tôi xem qua ghi chép cuộc đời một chút, phát hiện ông ta cùng với vị phòng kế bên chúng tôi thấy cơ bản giống nhau, chắc là hi sinh trong cùng một trận chiến, cho nên nhập liệm ở gần nhau. Chỉ khác một chút là, cha mẹ ông ta không nổi danh như người ở bên kia, chính vì “Phát lãng một tòa” “Giỏi về kinh doanh” mà nhận được sự đãi ngộ giống nhau.

Trong rất nhiều chi tiết tôi có thể nhìn ra rằng Trương Thụy Sơn này, tính cách cũng chẳng hề giống với người kia. Người kia tính cách quy củ truyền thống còn Trương Thụy Sơn dường như đã từng đọc qua rất nhiều sách nước ngoài, “Hiểu rõ đạo lý, nếu vì văn chương”, nên suy nghĩ có vẻ tiến bộ nhất phái, hơn nữa phong cách viết văn vô cùng chính xác.

Bàn Tử nói, những người này, chắc hẳn đều là hy sinh ở cùng một trận chiến. Tôi muốn tìm thêm manh mối mới, hay là đi xa một chút, may ra sẽ thấy được thứ gì đó mới mẻ hơn. Tôi nghĩ như thế, vì vậy hai người đi ra ngoài, một mạch tiến vào hành lang đi lên phía trước.

Vốn là tôi định đi hơn nửa tòa lâu rồi tính tiếp, vì thông thường trong một trận chiến nếu có sử dụng súng đạn, chết mười mấy người là điều rất bình thường. Thế nhưng mới đi được khoảng mười sáu mười bảy mét, tôi và Bàn Tử ngay lập tức dừng lại. Bỗng nhiên chúng tôi nhìn ra, ở giữa đoạn hành lang đang đi, có một gian phòng cửa bị mở ra. Tất nhiên không phải là do chúng tôi mở ra.

Chúng tôi lấy đèn pin chiếu tới, liền thấy cánh cửa này vô cùng lớn, so với mấy phòng bên cạnh phải to hơn gấp ba lần, đồ trang trí trong phòng cũng hoàn toàn khác. Soi đèn vào trong thì thấy, bên trong có một cỗ quan tài thật lớn cũng đã bị mở ra, hơn nữa không giống như chúng tôi đập nắp quan tài lại — nắp quan tài còn nằm nguyên trên mặt sàn.

“Tình huống gì đây?” Bàn Tử nhìn nhìn tôi, “Nhóm của Tiểu ca đã tới chỗ này sao?”

Tôi lắc đầu: “Chỉ có thể khẳng định người trong cỗ quan tài này hoàn toàn khác với những người kia. Anh nhìn mộ thất này đi, nhất định là phòng dành cho người đứng đầu gia tộc.”

Chúng tôi bước vào trong, tôi chiếu đèn lên mặt sàn liền phát hiện không phải thế. Trên mặt sàn không có dấu chân, hơn nữa chốt cửa bị mở cũng đã rất cũ, vết nứt bị đập vào cũng bị mục tương đối nhiều. Bên trên quan tài và dọc theo ra bên ngoài tất cả đều là tro bụi, trong phòng bố trí rất nhiều lư hương, vây quanh trong mộ thất, cũng toàn là tro bụi. Cánh cửa này đã bị mở ra thời gian rất lâu rồi, thời gian quan tài bị mở ra cũng tương đối dài. Nhìn độ dày của lớp tro bụi, thì ít nhất cũng phải mười mấy năm.

“Xem ra, lúc trước đã có người đi tới nơi này sớm hơn chúng ta, nhưng không phải là nhóm Tiểu Ca.”

“Chính là lần đưa tang cuối cùng sao?”

“Con mẹ nó, chẳng nhẽ đưa tang xong nhân tiện đạo mộ luôn ư? Như vậy chẳng phải sẽ tổ tông người ta giận tới điên lên được ấy sao” Tôi nói, “Không thể nào là đưa tang, đây là trộm mộ.”

“Cái đêch, anh em chúng ta cứ hò hét ngạo mạn lên, rồi tùy tiện tìm một cái gì đó rồi mang đi ra ngoài, cũng làm uy chấn nhân tài kiệt xuất giới trộm mộ toàn cầu, Bàn gia tôi có khi lại được giới đồ đấu xung là phi vương tử. Mấy người chúng ta đi tới được chỗ này, mẹ nó cũng đã vất vả như vậy, mẹ nó còn chưa rõ có bao nhiêu người sống chết thế nào, chẳng lẽ có bọn nào so với chúng ta còn lợi hại hơn?”

“Quý Nhân Ảnh không phải đã nói rồi sao, lúc ấy bọn họ có rất nhiều người đã đi vào bên trong cỗ lâu, nhưng đã chết hết ở trong, có khả năng quan tài này chính là do nhóm người kia mở ra. Đó cũng là chuyện của ba mươi năm trước.”

“Bọn họ không phải là đội ngũ đến để đưa tang sao, làm sao mà còn thuận tiện trộm đồ bồi táng chứ?” Tôi nói: “Những người đó ban đầu đều xuất thân là từ trộm mộ tặc ra, nhưng có người tố chất không cao, chuyện ‘mượn gió bẻ măng’ cũng có khả năng rất cao. Hơn nữa vào lúc đó đấu tranh quá kịch liệt, đám người kia đi vào trong cỗ lâu, có khi còn có mục đích gì đó, Quý Nhân Ảnh có lẽ cũng không biết, hoặc là không muốn nói, nhưng mà ngay dưới tình thế lúc đó, chuyện gì cũng đều có khả năng hết.”

Tôi tiện tay chiếu đèn hướng vào trong quan tài — trong cỗ quan tài to lớn này là một bộ hài cốt, hoàn toàn bị tro bụi bao trùm lên, tình trạng này và tình trạng thấy được đằng trước không khác biệt lắm, tôi quay đầu nhìn lên tường, xem tên người này — tên nổi tiếng lợi hại này rốt cuộc là ai? Nhìn thoáng qua, tôi liền sửng sốt một chút, nghĩ rằng mình đã nhìn lầm rồi, lại

tiếp tục đi tới gần hơn để nhìn, tôi thấy được ba chữ quen thuộc — Trương Khởi Linh.

“Đây là quan tài của Tiểu Ca à.” Bàn Tử nói, “Hóa ra Tiểu Ca chính là một đại bánh tồng!”

“Đừng nói linh tinh.”

Tôi nói, lập tức cầm đèn giơ lên, tỉ mỉ quan sát văn tự phía sau. Việc này nhất định có gì đó kỳ quái, không thể đơn giản như thoát nhìn bên ngoài như vậy được.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Mới đọc vài hàng, tôi liền hiểu được là đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì tôi thấy được trong đó có hai chữ vô cùng quan trọng: Tuyển chọn. Người này, ở thời điểm mười chín tuổi đã được chọn làm “Trương Khởi Linh,” tôi sững sốt một chút, ý thức được: Thì ra cái tên Trương Khởi Linh không phải một cái tên đơn thuần, mà là một danh hiệu. Thế nhưng, cái danh hiệu này hiển nhiên liền biến thành tên gọi của người này, giống như tên gọi của Thành Các Tư Hãn vậy — ban đầu vốn gọi là Thiết Mộc Chân.

“Con bà nó!” Bàn Tử nói, “Như vậy cái tên Trương Khởi Linh này còn là một quan hàm sao!”

“Trương Khởi Linh, nếu như chỉ nhìn vào một mình nó thôi thì, quả thực tên gọi này còn có một ý nghĩa khác. Chỉ Trương Khởi Linh, trừ bỏ ý nghĩa là linh hồn người chết, vận chuyển linh cữu đi chôn cất. Trương gia là một gia tộc đồ đầu thế gia, Trương Khởi Linh này, có lẽ là tên gọi khác của một chức vị tương đối quan trọng.” Tôi nói.

“Nếu là vận chuyển linh cữu xuống mộ, thì đó không phải là công việc của trộm mộ tặc, mà phải là nhiệm vụ của đội ngũ đưa ma nhập liệm. Cái chức vị tên Trương Khởi Linh này, có thể chính là người chuyên tổ chức nhập liệm cho những người trong gia tộc vào Trương gia lâu không?”

Tôi gật đầu. Đây là một phát hiện rất lớn, hơn nữa nhìn vào kích cỡ của mộ thất này, Trương Khởi Linh này đúng là một chức vị tương đối quan trọng. Cho nên nơi này mới có thể xa hoa như vậy, to lớn như vậy. Chúng tôi đưa mắt nhìn vào bên trong quan tài. Hài cốt bên trong quan tài vì đã bị lộ ra, rất nhiều bộ phận đã thành rữa nát thành bột phấn. Trong quan tài còn có một số thứ giống như sợi bông vậy.

Bàn Tử đẩy những thứ kia ra, muốn nhìn đồ bồi táng trong quan tài một chút. Đồ bồi táng ở bên dưới thi thể. Thi thể phía dưới chần bông nhìn qua thì vô cùng ngay ngắn, chỉ có một một góc là đã từng bị lục lọi. Chúng tôi đem phần xương cốt bị bể nát của thi thể dời một bên, cầm tấm chần bông đã mục nát xúc lên, liền thấy được hơn mười món đồ tuần táng sắp xếp chỉnh tề ở bên dưới. Có đủ loại ngọc bội, hai món đã bị vỡ nát chỉ e không có cách nào phân biệt được nó thuộc loại đồ nào qua lớp vỏ ngoài được. Ngoài ra ở ba vị trí khác, chúng tôi thấy được dấu vết còn lại của đồ vật đặt ở đó, nhưng món đồ này đã bị người khác cầm đi.

“Thật sự là hành vi của trộm mộ tặc.” Tôi nói nói, một mặt cầm lấy một xâu chuỗi mật sáp đeo tay. Đây là một xâu chuỗi mật sáp chỉ vàng cổ, niên

đại rất lâu đời, đã biến thành màu đen. Tôi vừa thấy liền biết thứ này hiển nhiên là đến từ Tây Tạng, vô giá.

“Nhưng mà, vì sao chỉ tìm kiếm mấy thứ này? Xâu chuỗi mật sáp cổ này đáng giá ít nhất là một chiếc xe Việt dã tân tiến nhất!”

Bàn Tử nhận lấy, nhìn nhìn, rồi trực tiếp đeo lên tay mình: “Không biết nhìn hàng thôi! “Nói xong hôn một cái. “Ngoan nha, đừng buồn lòng nữa! Những người đó không biết nhìn hàng, Bàn gia ta đến thương người.”

“Anh đã không còn cảm thấy chút ghê tởm nào nữa sao? “Tôi nói.

Tôi lại lấy ra một chuỗi vòng cổ mã não trong mấy món đồ tuần táng được sắp xếp chỉnh tề. Vòng cổ cứ ba viên mã não thì cách một viên san hô cổ, vật này cũng là đến từ bên Tây Tạng. Xem ra Trương Khởi Linh này chắc là trước đây có vài người ở Tây Tạng qua lại thăm hỏi — những... vật này ở thời điểm đó đều là lễ vật tương đối quý giá. Bàn Tử cứ nhận lấy như bình thường.

Tôi nói: “Chuỗi hạt châu này, nhìn qua mặt mã não kể cả số lượng và tỉ lệ đều xếp vào hàng thượng phẩm, giá trị cũng tương đối cao. Hơn nữa anh xem này, những viên san hô này bên trên đều có ẩn giấu những văn tự được khắc lên rất tỉ mỉ, có thể là nói về lai lịch của chuỗi hạt châu này, như vậy thực tế giá trị có khả năng tăng lên rất cao! Mấy thứ như vậy hoàn toàn không có bị lấy đi, bọn họ rốt cục là lấy cái gì đi vậy?”

“Tôi nghĩ là, có thể người biết nhìn hàng như anh em mình khẳng định không nhiều lắm đâu. Hoặc là, bọn họ lấy đi ba thứ đó, giá trị so với mấy cái này chắc phải là cao hơn gấp mấy lần. Lấy một cái là ăn được mấy đời. “Bàn Tử nói.

Tôi nhìn lại dấu vết lưu lại trên lớp chăn bông của ba món đồ bị lấy đi. Trong đó có hai cái, tôi vừa thấy liền biết — đó là hai cái vòng. Đó là hai cái vòng một lớn một nhỏ: Cái lớn thì to bằng cỡ cái đĩa, cái nhỏ thì bằng cái gạt tàn thuốc.

Bàn Tử khoa tay múa chân một hồi: “Là ngọc sao?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, nhưng mà nếu là vòng ngọc này trừ phi phẩm chất của ngọc phải vô cùng tốt, nếu không tuyệt đối giá sẽ không quá đắt. Ở thời đại của nhóm người Quý Nhân Ảnh thì lại phải càng như vậy. Bởi vì chiếc vòng ngọc cổ này thủy quá cao, vào những năm đó giá cả của ngọc thạch có lẽ chỉ bằng một phần vạn so với bây giờ. Cho nên, nếu bắt đầu suy đoán đơn giản từ giá trị tiền tài ra, tôi cảm thấy cái này không phải là cổ ngọc, mà hẳn là ở thời đại đó vật này vô cùng quý giá.”

“Ngoại trừ vòng ngọc ra, còn có cái gì có hình dạng này vậy? “Bàn Tử nói, “Chẳng lẽ là đồ sứ?”

Tôi thở dài, đành lòng phải nhìn hình dạng của dấu ấn để lại của vật đó kỹ hơn. Bàn Tử cũng giống như tôi, nhìn nhìn một chút, bỗng nhiên anh ấy nói: “Thiên chân, cậu có cảm thấy cái dấu dài dài này có phải có điểm nhìn quen mắt không?”

Tôi sờ sờ cằm, giống như anh ấy nói đúng là cái dấu này làm cho tôi có cảm giác rất quen thuộc. Nhưng mà, tôi thật sự không nghĩ ra được đó rốt cuộc là cái gì.

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

“Vậy anh cảm thấy nó giống với cái gì? “Nhìn nửa ngày, tôi hỏi anh ta.

Anh ấy dường như có manh mối, thế nhưng không nắm bắt được chi tiết, đứng ở đó “Ừm, ừm, ừm, ừm, ừm, ừm...”, ừm thời gian rất lâu. Bỗng nhiên anh ấy đập một cái rồ to. Tôi ngẩng đầu. Anh ta múa may một hồi, nói: “Đao, đao, hắc kim cổ đao!”

Tôi cũng giật nảy một cái, trong đầu càng không ngừng đem hình ảnh thần binh kia bổ xung thêm rồi đảo ngược lại. Chậm rãi, tôi cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. “Đúng thật là hắc kim cổ đao, dài ngắn và độ rộng đều tương đương giống nhau.”

Tôi nói, “Mẹ kiếp! Chẳng lẽ vật này là được sản xuất hàng loạt? Trương gia mỗi người trên tay đều có một thanh đao sao?”

Trong đầu tôi liền xuất hiện cảnh tượng một đại đội Muộn Du Bình tay cầm hắc kim cổ đao đứng xếp thành hàng luyện tập – Trời ơi!! Lúc đó thật sự rất là đáng sợ, chỉ cần khí thế thôi cũng đủ uy hiếp người khác rồi.

(Làm như sản phẩm đại trà sản xuất hàng loạt không bằng ấy:v)

“Hắc kim cổ đao tuyệt đối không có nhiều như vậy. Trong thời cổ đại nếu có kỹ thuật rèn đao như vậy, Trung Quốc chúng ta đã chinh phục thế giới từ lâu rồi.”

Bàn Tử nói, “Thanh đao mà Tiêu Ca cầm là một thanh đao được chế tác tương đối tinh tế, là một thanh đao được rèn hoàn mỹ vô cùng. Tôi đã từng hỏi qua, hai tay này đều nhắc đến sự khó có của nó. Loại đao này khẳng định là một loại cổ đao lợi hại nhất trong các loại đao, chế tạo ra nó hẳn phải là một người thợ có trình độ bậc thầy vượt trội. Không nói tới vật liệu để làm ra, lưỡi đao còn đòi hỏi nhất định phải rèn cho thật đẹp, phải làm được một thanh đao có trọng lượng nặng như vậy, khẳng định không phải kỹ thuật rèn truyền thống, chế tạo vài lần mới có khả năng thành công được một lần. Cho nên thanh hắc kim cổ đao này, ở chợ mua bán thượng đẳng rất có thể sẽ không tìm được hơn ba thanh đao này.”

Tôi lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng có thể xảy ra, liền đáp lời Bàn Tử: “Ví như, lúc ấy đội ngũ của Quý Nhân Ảnh tiến vào trong Trương gia cổ lâu — chúng ta cơ hồ có thể loại trừ khả năng đó là một tên trộm mộ tặc nhỏ thì cũng có thể nói đó là một cao thủ đi vào đây, bởi vì người nào muốn đi vào nơi này cần phải có rất nhiều tin tức, nếu không phải là tổ chức lớn căn bản không có khả năng làm được. Như vậy, việc mộ thất này bị trộm, trên cơ bản chính là người trong đội ngũ Quý Nhân Ảnh làm ra.”

Nói cách khác, mang đi hai cái vòng ngọc và thanh hắc kim cổ đao này ra ngoài, chính là người trong cùng một nhóm. Cuối cùng trong đội ngũ của Quý Nhân Ảnh có rất nhiều người, vì cơ quan “Huân Chương” của cổ lâu khởi động, mà chết ở bên trong. Nhưng những món đồ đó khẳng định là đã bị mang ra ngoài. Như vậy, lúc ấy trong cửa hàng của Tam Thúc lại xuất hiện một thanh hắc kim cổ đao (sau lại bán cho Muộn Du Bình), không phải là thanh đao bị trộm ở nơi này chứ?

Tôi có một trực giác rất mãnh liệt: Nhất định là, nếu không thì nói sự việc rất không hợp lý! Như vậy, lúc ấy người của đội khảo cổ vào trong cổ lâu đưa tang rồi mang ra hắc kim cổ đao, tại sao cuối cùng lại rơi vào tay Tam Thúc vậy? Đồng thời, vì cái gì đội khảo cổ vào cổ lâu đưa tang lại muốn mở quan tài này ra, mà sau khi mở ra chỉ lấy đi hắc kim cổ đao và hai cái vòng tròn thần bí này? Vậy hai cái vòng tròn thần bí này lại là vật gì đây?

Xem ra, khi tôi nhận được dòng tin nhắn ngắn ngủi từ Tam Thúc “Kê nhân hoàng sa” trước đây, thì có rất nhiều chuyện cũng đã bắt đầu khởi động, chỉ là tôi không biết mà thôi. Ván cờ này đã sớm tiến tới hồi căng thẳng nhất.

“Nhìn cái này đi.”

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, Bàn Tử lại gọi tôi. Tôi đi qua. Anh ta ngồi xôm lặt cái nắp quan tài lại, chỉ chỉ bản gia phả khắc bên trong nắp quan. Ở giữa gia phả này, là tên của chủ quan tài này, khắc là: Trương Thụy Đồng. Chữ Thụy này là tên lót sao? Lòng tôi nói, lúc trước cũng có người tên gọi là Trương Thụy Sơn. Bên trên ghi ba chữ “Trương Khởi Linh” nhỏ hơn một số. Nếu như không nhìn cẩn thận, còn tưởng rằng Trương Thụy Đồng và Trương Khởi Linh chính là quan hệ vợ chồng. Trương Thụy Đồng này có sáu cô con gái, trong đó hai người cũng có đời sau.

Bàn Tử chỉ vào một người trong đó nói: “Cậu nhìn tên này đi. “Trương Đại Phạt Gia. Tôi gãi gãi đầu, cảm thấy rất hứng thú liền ha ha cười. Chó thật, rốt cuộc cũng tìm được chứng cứ thiết thực rồi.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Trương Đại Phật Gia là một trong tam đại danh môn đứng đầu Lão Cửu Môn, đồng thời cũng người vị trí cao nhất trong Lão Cửu Môn.

Chuyện kể lại rằng trong sân vườn nhà ông ta có chôn một tượng phật rất lớn không biết là đạo được từ đâu đem tới, cho nên bị người gọi là Trương Đại Phật Gia. Ông ấy vốn tên là Trương Khải Sơn, giai đoạn trước là trộm mộ tặc, rồi có một trời gian bắt đầu làm việc trong quân ngũ, sau đó mới tham gia chính trị. Trương Đại Phật Gia là người tài giỏi rất hiếm có trong Lão Cửu Môn có thể làm được đại sự, ở trong bộ máy chính trị nhà nước. Vì thế khi nghe thế hệ trước nói chuyện phiếm, kể lại câu chuyện của Trương Đại Phật Gia luôn luôn làm cho người ta cảm khái. Lúc trước, tôi vẫn luôn hoài nghi Trương Đại Phật Gia cùng Trương Gia cổ lâu có quan hệ với nhau.

Bởi vì khi Chú hai nói cho tôi biết chuyện lúc đó, kể lại nội dung bên trong hết sức khó hiểu. Trương Đại Phật Gia từ phương bắc dời về Trường Sa, tựa hồ bản thân chính là đang dời một chi của gia tộc Trương Gia ra bên ngoài, ngay lúc ấy đã bị người Nhật Bản đánh tan. Nếu không phải trùng tên trùng họ, Trương Khải Sơn kia, nhất định chính là Trương Đại Phật Gia. Còn người “Trương Khởi Linh” “Trương Thụy Đồng” này, chính là ông nội của Trương Đại Phật Gia. Huyết thống của đại gia tộc Lão Cửu Môn quả nhiên là người của Trương Gia.

“Nói như vậy, Chú hai cậu nói những chuyện này hóa ra lại đều là thật sự. Bàn Tử nói.

Tôi nói: “Chú hai tôi vô cùng thông minh. Nếu chú ấy muốn giấu diếm sự việc nào đó, chú sẽ nói cho anh biết những việc không quan trọng nhưng đều là thông tin chân thật. Anh nghe xong sẽ cho rằng mình đã biết hết rồi, có đi điều tra lại cũng đều là thật sự, thế nhưng những ẩn tình phía sau chuyện đó dù có hay không thì cũng không ai biết được. Cho nên, chú có thể nói cho tôi biết những chuyện đó, nhất định là không sợ tôi đi chứng thực.”

Bàn Tử thờ dài. Tôi tiếp tục nói: “Trương Đại Phật Gia là người quản lý trật tự ở một chi gia tộc. Đội ngũ của ông ta tiến vào nơi này đưa tang, bọn họ mở cửa phòng này ra nhất định không là một sự ngẫu nhiên. Không thể có sự trùng hợp như vậy – vừa vào thì liền tìm mộ thất của ông nội của Trương Đại Phật Gia. Cho nên, tôi tin rằng người mở nơi này ra nhất định là có chỉ thị của Trương Đại Phật Gia.”

Có thể trong tay Trương Đại Phật Gia có một chút manh mối, ông ta để cho một nhóm người vào đây để tìm ra mộ thất của ông nội mình, sau đó lấy

trộm đi ba món đồ tuần táng trong đó. Nhưng mà, trong đó có hắc kim cô đao vì sao cuối cùng lại rơi vào tay Tam Thúc vậy?

“Nếu nói cái tên Trương Khởi Linh là một danh hiệu, vậy tên thật của Tiểu Ca là gì? Có thể là “Trương Nhị Cửu” hay một cái tên linh tinh nào đó?” Bàn Tử hỏi.

Tôi nói: “Nhìn theo mộ chí minh, thì chỉ cần sau khi được tuyển làm Trương Khởi Linh, tên người này sẽ bị thay thế bằng tên Trương Khởi Linh. Tiểu Ca tên là Trương Khởi Linh, chắc cũng là được lựa chọn. Cứ xem như hắc kim cô đao là của Trương Khởi Linh đời trước đi, vậy thì vì sao đến cuối cùng nó lại có thể một lần nữa nằm trong tay của tân Trương Khởi Linh được. Tôi luôn cảm thấy tất cả chuyện này có cái gì đó kỳ quái một chút.”

Bàn Tử nhìn lại mộ chí minh lần nữa: “Khoan, khoan, chờ một chút, tôi vừa rồi bỗng nhiên có cái ý tưởng thế này. Cậu xem xem, vị Trương Khởi Linh này, ông ta chính xác là chết như thế nào?”

Tôi im lặng, chùi một vết cực nhỏ trên vách tường tìm kiếm mẫu thông tin được khắc rất nhỏ ở trung tâm, rất nhanh ngay tại bên trong những tin tức đó cũng tìm được ghi chép về cuộc đời ông ta. Hoàn toàn khác với hai người kia, Trương Khởi Linh này là chết vì bệnh. Ở trong ghi chép về cuộc đời ông ta, là vì trong thời điểm một lần đồ đấu “Thất hồn chứng” “Lại phát tác.

“Thất hồn chứng” “Là cái gì vậy?” Bàn Tử hỏi tôi.

Tôi hít một hơi: “Chính là chứng bệnh mất trí nhớ.”

Trong giây lát đó tôi đột nhiên nảy sinh một tia ảo giác: Chẳng lẽ Trương Khởi Linh này, chính là Trương Khởi Linh kia của chúng tôi? Bởi vì anh ấy có một thanh hắc kim cô đao giống nhau, cũng có chứng bệnh mất trí nhớ như vậy.

Lẽ nào bọn họ là cùng một người? Nhưng trong cỗ quan tài này có hài cốt mà, hơn nữa, “Trương Khởi Linh” này tính đúng ra là ông nội của Trương Đại Phật Gia, vậy không phải có ít nhất là hai trăm hơn tuổi rồi sao? Nếu là cùng một người, vậy Tiểu Ca của chúng tôi không phải đã biến thành lão yêu tinh mất sao? Chúng tôi ở lại trong căn phòng này thăm dò thật lâu rồi mới đi ra.

Tôi bị mất hồn mất vía một chút, tuy rằng bây giờ còn không dám ngông cuồng đưa ra kết luận nào, thế nhưng, tôi có linh cảm trước rằng “Tìm được Trương gia cổ lâu là có thể đạt được rất nhiều bí mật,” hình như là ứng nghiệm. Tôi đang suy nghĩ nếu tiếp tục đi phía trước, không biết có tìm được vài cái phòng có thể thu được nhiều tin tức hơn hay không, hay là lập tức đi tìm kiếm thông theo từng tầng lỗ hổng, vừa lúc đó, tôi liền ngủ được một mùi thuốc lá.

“Con mẹ nó, phổi của anh đã bị thương tả tơi rồi vậy mà vẫn còn hút nhiều thuốc như vậy sao. “Tôi quay lại Bàn Tử quát.

Lại thấy sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, trên miệng không có cái gì cả. “Cái này không phải tôi, đây không phải là mùi của thuốc là, mà là mùi gỗ bị thiêu cháy. “Bàn Tử nói

Tôi và anh ấy liếc nhau, lập tức nghĩ đến lúc nãy chúng tôi làm cháy sàn nhà. Nhưng mà sau đó lửa đã bị chúng tôi dập tắt rồi — chẳng lẽ, thật ra là chưa bị dập tắt hoàn toàn, sau khi chúng tôi đi, tro tàn lại cháy lại? Chúng tôi lập tức vội vã chạy trở về.

Chạy qua vài ngã ba, tôi thoáng cái đã nhìn được ánh lửa, càng ngửi được mùi thuốc lá nồng hơn. Đường như toàn bộ hàng lang phía sau đường kia đã bốc cháy lên hùng hục rồi. Chúng tôi vội chạy vòng qua, một luồng hơi nóng tạt vào mặt, cả hai đều sợ ngây người. Chúng tôi thăm dò qua một cái phòng trước, dĩ nhiên toàn bộ đã bị cháy sạch, hơn nữa đã lan ra hơn mười gian phòng. Trên hàng lang lửa cháy toán loạn.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

“Thôi chết con bà nó rồi! “Bàn Tử gãi gãi đan điền, “Lão tử không có nhiều nước tiểu như vậy đâu!”

Chúng tôi che miệng mũi chạy tới, phát hiện cửa sổ chính là nơi cháy mãnh liệt nhất. Bàn Tử nhanh chóng cởi quần áo ra đem đi dập lửa, rất nhanh sau đó đã dập tắt được vài căn phòng vừa mới bắt đầu cháy gần chúng tôi nhất. Sau đó anh ta lập tức vọt tới khu vực cháy lớn nhất. Tôi bám gót theo sau.

Ở đó chúng tôi chỗ nào cũng liêu mạng ra sức dập, cũng không biết qua bao lâu mới đem toàn bộ lửa đi dập tắt hết. Tôi lúc này hoàn toàn đờ người, cũng không biết là bị sặc tới ngu người, hay là nóng quá mà ngu người. Tôi chóng mặt hoa mắt nhìn quanh bốn phía khu vực bị cháy sém thành một mảng lớn giống như than, vô cùng kinh ngạc, lòng nói đám cháy lớn như thế, vậy mà cũng có thể bị dập tắt như vậy.

Đám cháy lan tràn đến mười mấy gian phòng, đốt cháy toàn bộ cửa sổ cửa lớn bên ngoài. Những chỗ cách trung tâm đám cháy càng xa, mức độ thiêu hủy càng thấp, mấy gian phòng gần đó thì hoàn toàn cháy sạch, ngay cả mộ chí mình cũng bị đốt thành than đen. Bàn Tử ho khan dữ dội, ngay cả lỗ mũi cũng phun ra máu.

Tôi liền đi tới dìu anh ấy, anh xoa tay nói không có việc gì.” Tốt tốt, là chuyện tốt, ho máu ra ngoài, hô hấp cũng thoải mái hơn chút ít.”

Toàn bộ mặt của chúng tôi đen thui, tóc cũng bị lửa tấp cuốn lên hết, trên người rất nhiều chỗ âm ỷ đau — khẳng định là bị bỏng rồi. Nhìn xung quanh một vòng, tôi ghen hống không nói được gì, lòng nói sao chúng tôi lúc nào cũng gặp phải mấy chuyện xui xẻo này.

Bàn Tử đem nước bọt máu phun ra một bên, liền ngồi lên một khúc gỗ vẫn còn nóng bên trên, có phần mệt lã, nhìn tôi nói: “Mao chủ tịch nói, cho dù là đóm lửa nhỏ, cũng có thể lan ra mà đốt cháy hết đồng cỏ. Mẹ nó, thực sự quá đúng. Thiên Chân, tôi không đi nổi nữa, phải nghỉ ngơi một chút. Cậu nhìn kĩ lại một lần nữa đi, nhất định phải dập tắt lửa cho bằng hết.”

Tôi gật đầu: “Anh nên cẩn thận cái mông của mình đi, đừng để nó cũng bị cháy bùng lên.”

Nói xong tôi phải đi giẫm lên những đóm lửa nhỏ kia. “Nói tới cái mông, chỉ cần chúng ta đặt mông lên trên ngọn lửa đó thôi, lúc ấy cũng đã dập tắt được nó rồi, vậy thì làm sao nhanh như vậy có thể thành một đám cháy lớn vậy chứ? “Bàn Tử nói, “Hơn nữa trong tầng lầu này cũng không có gió lùa.”

Tôi nói: “Lúc đó chúng ta là nằm đè lên phía trên cửa, mặt cửa sổ lại là bằng giấy, rất có thể là đóm lửa trước đó từ từ bén lên đốt cháy giấy của cửa sổ.”

“Cậu nói xem, sao ở trong Phong Cách Lôi này lại không để vài cái bình chữa lửa! Những tòa kiến trúc lớn được cấu tạo toàn bằng gỗ như vậy, sợ nhất là xảy ra hỏa hoạn mà. “Bàn Tử nói. “Vi chỗ này không có người ở, sấm sét cũng không thể đánh tới chỗ này.”

Tôi đáp, “Nơi này lại ẩm ướt như vậy, xác suất gặp hỏa hoạn quá nhỏ. Nội tạng của anh đang bị thương, đừng có nói nhiều như vậy, có thể nói ít được vài câu thì nên nói ít lại vài câu, rồi cố nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Muốn Bàn Gia tôi không nói lời nào, còn không bằng cậu trực tiếp giết chết Bàn Gia tôi. “Bàn Tử nói. “Nhân sinh vô thường, nói một câu thì liền trở ra một chút. Tôi nói nhiều hơn, về sau cậu liền có thể nhớ rõ phong cách của Bàn Gia tôi cũng nhiều hơn một chút — không bình thường, Thiên Chân, cậu có ngửi được cái mùi hương gì kì quái hay không?”

Mũi của tôi đã bị khói bụi làm tê liệt, cái gì cũng không ngửi ra được, liền nói: “Có mùi hương gì vậy?”

“Hình như là mùi của xiên thịt nướng.”

“Xiên thịt nướng? Anh đứng lên nhanh!:D “Tôi nói, “Này, không phải chính là mông của anh bị nướng chín đó chứ, anh đang ngồi ở trên củi cháy sao?”

“Cái rắm! Với lượng mỡ của mông Bàn Gia tôi, chắn chắn sẽ không phải

là mùi hương của xiên thịt nướng được, ít nhất cũng phải là mùi hương của vịt nướng Bắc Kinh! Mùi này là đến từ chỗ đó. “Bàn Tử chỉ tay về phía quan tài bên trong mộ thất.

Quan tài đã bị cháy lõm xuống, nắp quan tài cũng bị đốt cháy hoàn toàn không còn lại gì. Nếu biết trước như vậy, vừa rồi sẽ không đóng nắp quan lại.

“Chẳng lẽ là do thi thể bị đốt cháy? Nhưng mà vừa rồi chúng ta đều thấy, thi thể chỉ là một đồng hài cốt, không có khả năng bị đốt ra mùi anbumin, càng không thể bị cháy ra mùi thịt xiên nướng được.”

Sàn nhà cũng bị cháy rất nghiêm trọng. Tôi thật cẩn thận đi tới, lấy đèn pin soi hướng vào bên trong quan tài. Nháy mắt liền giật mình một cái, vì lúc đó tôi lại thấy được một cỗ thi thể xa lạ bị cháy xém nằm bên trong quan tài. Hơn nữa, trong quan tài tất cả đều là những mảnh than củi.

Vừa rồi không phải chúng tôi thấy được trong quan tài này là một bộ hài cốt sao, vậy thi thể này là từ đâu tới? Đồng thời tôi còn phát hiện, đây không phải là một khối xác ướp cổ, mà là một khối thi thể của người hiện đại. Nhìn vào trang bị thì biết, đây chắc là một người trong đội ngũ của Tiểu Ca. Chỉ có điều mặt mũi đã hoàn toàn bị đốt trụi.

Bàn Tử lão đảo bước sang đây theo, quan sát một lát, liền đưa đèn pin soi lên phía trên đỉnh đầu: “Là từ bên trên rơi xuống, đập lên phía trên quan tài.”

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy ngay bên trên quan tài có một vết nứt lớn, chính là hướng lên một tầng nữa của cỗ lầu.

“Đám cháy đã đốt thủng trần nhà, thi thể rớt xuống dưới, rồi ngã vào trong quan tài? “Tôi làm bầm.

Bàn Tử nói: “Sau đó thì bị chết cháy?”

“Không phải là chết cháy. “Tôi nói, “Chúng ta không có nghe được bất kì tiếng kêu thảm thiết nào hết. Anh xem, người này trong lỗ mũi một chút khói bụi cũng không có. Trước khi anh ta ngã xuống, cũng đã là một khối thi thể rồi. Chắc là anh ta nằm ở cùng một vị trí giống vậy trên lầu ngay phía trên cỗ quan tài này, trần hỏa hoạn đã đốt cháy trần nhà, y từ phía trên rớt xuống dưới, rồi lọt vào quan tài.”

“Còn có sự trùng hợp này sao?”

“Cũng không hẳn là trùng hợp. “Nói xong tôi liền nhờ Bàn Tử nâng tôi lên để xem bên trên, Bàn Tử lắc đầu nói: “Không được, Bàn Gia tôi đã già rồi, bây giờ đổi lại cậu ở bên dưới này đi. “Tôi nhìn nhìn tình trạng của Bàn Tử, thậm chí nói cũng đúng.

Vì thế Bàn Tử đập lên trên bả vai tôi, ngóc đầu lên, vừa lúc có thể nhìn

vào trong kẽ nứt, liền giơ đèn pin chiếu hướng vào bên trong. Bàn Tử rất nặng, toàn bộ trọng lượng anh ta đè hết lên người tôi, ngay lúc đó tôi liền cảm thấy trong bụng có một cỗ khí thiếu chút nữa sẽ chen ra ngoài, thật nhanh tôi liền cố gắng gồng mình đứng vững để chống đỡ Bàn Tử.

Tôi không biết Bàn Tử ở bên trên thấy được cái gì, chỉ nghe được anh ấy mắng một tiếng: “Khốn nạn thật! “Tôi cắn răng hỏi có cái gì vậy.

Anh ấy nói: “Tìm được bọn họ rồi, Lão Thái bà cùng Tiểu Ca đều ở đây, bắt quá...”

“Bắt quá cái gì? “Bàn Tử sách một tiếng: “Trước hết cậu đừng đi lên, lên đây cậu có thể sẽ không chịu đựng nổi đâu. Tình hình không ổn, để tôi xem trước chút đã.”

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Sau khi Bàn Tử đi lên, tôi nghe được đủ loại âm thanh – tiếng anh ta ho khan, tiếng lôi kéo đồ vật, hết thảy những âm thanh này kéo dài hơn mười mấy phút đồng hồ. Tôi ở bên dưới rốt cục không thể kiên nhẫn chờ được nữa, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Rốt cuộc là cái tình huống gì? Bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong lòng tôi đặc biệt lo lắng, khi tôi nghe được Lão Thái Bà và Tiểu Ca đều ở đây, trong lòng liền muốn leo lên đó thật nhanh. Sau đó Bàn Tử lại nói cho tôi biết, tôi mà đi lên lúc đó thì không chắc đã chịu đựng được.

Thật sự là tôi không chịu được sao? Chưa chắc, tôi thật sự cảm thấy chưa hẳn là như vậy, thời điểm tôi quyết định đi vào chỗ lầu, trong lòng rõ ràng cũng đã xác định nói với chính mình, tôi rất có thể sẽ phải đối mặt với cái chết — tôi cũng đã có dự đoán như vậy. Hơn nữa về phương diện khác, ngay từ đầu là tôi đã chuẩn bị tâm lý rằng bọn họ đã chết. Cho nên, tôi có thể đối mặt với cái chết, chỉ là quá trình này cũng đặc biệt không thoải mái mà thôi.

Tôi hỏi lại vài lần, Bàn Tử mới lộ đầu ra, nhìn tôi nói: “Cậu đi lên đi.”

Lòng tôi nói anh mở miệng nói một câu tất cả đều đã chết hết, thì có cái gì vấn đề sao? Thế nào cũng phải để tôi tự mình đi lên nhìn. Tôi đưa tay nắm lấy Bàn Tử, giẫm lên mép quan tài đã bị đốt trụi, gắng sức bò lên. Phía trên là một bức tường kép rất kì lạ và vô cùng nhỏ hẹp, có lẽ có khoảng hai ba tầng cao cỡ một thước (mét).

Tôi nhìn thấy bên trong đông nghẹt người, tất cả đều là người trong đội ngũ của Hoắc Lão Thái Bà. Toàn bộ không gian bên trong bức tường kép, có một cái mùi thối rất khó có thể hình dung. Mùi phân và nước tiểu, mùi thối rữa, gần như đã hòa lẫn vào nhau e rằng không có cách nào phân biệt được.

Tôi bịt miệng mũi, thấy trên mặt đất có thật nhiều dấu vết của chất lỏng sau khi khô cạn. Chất lỏng này chắc là từ chỗ những người này nằm chảy ra, bên trên mặt sàn gỗ đã khô hết, chỉ lưu lại dấu máu đỏ thẫm. Bàn Tử càng không ngừng ho khan, nói với tôi: “Cơ bản đều đã chết.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, trong bóng tối rất khó để phân biệt được những người này. Người đầu tiên tôi nhận ra chính là Hoắc Lão bà, là bởi vì Lão bà đặt biệt nổi bật, tôi bước đi qua, tới bên cạnh bà. Tôi phát hiện bà ấy đã chết thời gian tương đối dài, ngay cả con mắt cũng đã đục ngầu đi, biến thành màu giống như màu hổ phách, miệng mở ra thật sự rất lớn, nét mặt thoát nhìn rõ ràng đặc biệt rất không thanh thản.

Bà ấy nhất định là chết trong tâm thái rất không cam lòng, tôi tự nhủ rằng như vậy. Bản thân thở dài một hơi, nói thật thì, tôi đôi với Hoắc Lão bà cũng không có tình cảm gì nhiều, nhưng bà ấy dù sao cũng là một vị trưởng bối, thấy người mình quen biết biến thành một đồng thế này, thực sự là tôi không cách nào có thể ức chế được một nỗi nỗi buồn trong lòng.

Tiếp tục nhìn qua bên cạnh, tôi nhìn thấy vài gương mặt quen biết, nhưng hôm nay tất cả bọn họ đều đã cứng ngắc. Sau khi chết, phân và nước tiểu tràn lan. Họ... ngày thường đều là những kẻ oai phong một cõi nhưng hiện tại tất cả đều biến thành cái dạng này, có phần rất khó coi.

“Tiểu Ca đâu?”

Lòng tôi đã hoàn toàn trầm xuống, biết hết thảy đều kết thúc rồi. Tuy rằng việc này khác với điều Quỷ Nhân Ảnh nói, hình như bọn họ tìm được một chỗ có thể tránh né được đám sương mù kiếm, nhưng kết quả vẫn là giống như nhau. Mà khác thường nhất là, tuy vậy tôi cũng không hề cảm thấy được nỗi bi thương, nhưng cùng lúc trong lòng lại nảy sinh một cảm xúc khác rất mãnh liệt, mà bất kì lúc nào nó cũng có thể trào lên mạnh mẽ, loại tâm tình này vượt qua tất cả cảm xúc khác. Tên của nó là “Tan vỡ.”

Nhưng tôi gắng gượng ép mình phải kiềm chế lại, không biết là khả năng trốn tránh sự thật của tôi đã thực sự đạt được đến cảnh giới này hay là tư duy của tôi không cách nào có thể chấp nhận được tình hình trước mắt, lựa chọn của bản thân cứ luẩn quẩn.

Bàn Tử lấy đèn pin chiếu vào góc bên cạnh, chỗ đó có một đồng quần áo, nhìn tôi nói: “Trước hết cậu đừng đi xem. Chúng ta cứ xem thử nơi này có vật gì có giá trị không, ở đây thôi quá.”

Trong lòng tôi thầm mắng: “Anh vẫn vô tình như vậy được sao? Tiểu Ca cũng đã chết, con mẹ nó, anh còn ngại thôi nữa.”

Nghĩ vậy liền bước đi tới, kéo đám quần áo ra. Bỗng chốc tôi liền thấy Muộn Du Bình đích thị là rút ở phía sau đồng quần áo. (Chờ ơi!!! Tiểu Ca anh trốn kĩ quá... bây giờ mới tìm ra) Tôi sững sờ một chút, đồng thời cứng đờ tại chỗ, trong nháy mắt này, đầu óc của tôi trở nên trống rỗng. Tôi không có cách nào để có thể miêu tả được loại trống rỗng trong lòng mình lúc này, bỗng nhiên không biết chính mình phải làm cái gì.

Đã chết? Ai đó nói đây là đùa đi? Thật sự đã chết ư? Này, đây đâu còn là ngày cá tháng Tư nữa chứ!

“Dậy, dậy, về tới nhà rồi. “Tôi vỗ vỗ mặt anh ấy.

Bỗng nhiên tôi liền cảm thấy rất buồn cười. Tôi quay đầu sang Bàn Tử bắt giác miệng nở nụ cười: “Anh nhìn Tiểu Ca này.”

“Tôi biết rồi. “Bàn Tử vừa ở một bên vừa nói nói, thanh âm hết sức kiềm nén.

Tiếp theo, tay của tôi bắt đầu không chịu theo sự khống chế của chính bản thân tôi bắt đầu run rẩy, tôi nhìn tay của tôi, phát hiện trong lòng không có bất kì sự bi thương nào, ý thức của tôi cũng không có bất kì phản ứng nào, thế nhưng cơ thể của tôi đã bản năng cảm nhận được tuyệt vọng. Lòng tôi nói con mẹ nó chứ, đây là sự thật, mẹ nó, thật sự đã chết, mẹ nó, Muộn Du Bình đã chết!

Trên thế giới này vẫn còn có loại chuyện như vậy sao, Muộn Du Bình mạnh như thế nhưng cũng vẫn phải chết. Trương gia cổ lâu này thật sự quá lợi hại mà. Tôi vẫn chỉ cảm thấy Quỷ Nhân Ảnh là đang nói chuyện hù dọa thôi, hôm nay chính xác là cảm thấy được thiên toàn địa chuyển. Muộn Du Bình chính là một kỳ tích, nhưng anh ấy đã chết rồi, bỗng nhiên điều này làm cho tôi hiểu được toàn bộ thế giới trở nên vô cùng chân thật và tàn khốc.

Trên thế giới này, tất cả kỳ tích chẳng lẽ cũng không thể là vĩnh hằng sao? Hoặc nói như, vốn là không có cái kỳ tích nào cả, hết thảy đều là trùng hợp, hiện tại ngay cả trùng hợp rốt cục không hề tồn tại. Qua thật lâu, tôi mới tự nhiên cảm giác được một nỗi bi thương.

Tôi có thể cảm giác được, bản năng trong tôi đang cố đè nén cảm giác tan vỡ, thế nhưng tâm tình “áp bức “bên trong vẫn là có các loại cảm giác không thoải mái lộ ra ngoài. Tôi cảm thấy, tôi không thể chịu đựng được cảm xúc của chính mình, một khi bi thương, tôi có thể cũng sẽ muốn ở lại trong này mà chết đi. Trong lòng tôi cảm giác vô cùng kỳ quái, không chỉ là có đau thương, không biết người khác có thể hiểu được loại tâm tình phức tạp này của tôi hay không. Đầu tiên là tuyệt vọng, sau đó càng nhiều là một loại đối với tôi mà nói là không thể tin được khi nhìn thấy vậy gì đó trước mắt.

Đầu óc của tôi trống rỗng thời gian rất lâu, trong lòng các loại cảm xúc mới bắt đầu tựa quậy nổi lên. Lúc trước tôi vẫn luôn luôn nghĩ, nếu như Muộn Du Bình đã chết, tôi sẽ có loại cảm xúc gì. Tôi đã từng nghĩ có lẽ là một nỗi bi thương không gì có thể sánh được, có lẽ bởi vì phải suy nghĩ còn hy vọng nhiều lắm. Chuẩn bị tâm lý rất nhiều và nếu có thay đổi thì chỉ là chút chết lặng thôi, cứ luôn cho rằng chính mình hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Vậy mà giờ đây khi thực sự đương đầu với nó, ngược lại tôi hiểu ra tới bản thân cũng không thể lý giải nổi cảm xúc trong tâm trí mình. Ngay lúc này, bên trong tôi đã rồi hết thành một đống, không biết có nên thương tâm hay không, hay là giả bộ bình tĩnh, nhìn xuống đau khổ, hoặc cuối cùng cứ để cho những cảm giác trước đó chậm rãi chiếm thượng phong.

Tôi ở bên cạnh thi thể anh ấy trước sau vẫn không biết làm gì cả, chỉ là

ngơ ngác nhìn. Ngay lúc này khi tôi cho rằng nước mắt đã phải rơi xuống, bỗng nhiên tôi nhìn thấy tay của Muộn Du Bình cử động, sờ soạn trên sàn nhà tìm kiếm.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Bàn Tử ở bên cạnh nói to: “Cậu đang làm gì vậy? Đừng nhìn nữa, nhanh qua bên này hỗ trợ đi.”

Nước mắt của tôi vẫn theo quán tính mà rơi xuống dưới, nhưng cảm giác trong lòng vô cùng phức tạp, liền quay đầu qua Bàn Tử lắp bắp nói: “Anh ấy, anh ấy, anh ấy nhìn như là xác chết vùng dậy!”

“Mẹ nó, nếu Tiểu Ca có thể là xác chết vùng dậy thì là một cái bánh tồng cực kỳ lợi hại đấy, phải cỡ đại vương bánh tồng. “Bàn Tử nói, “Con mẹ nó, cậu đừng có nói bậy bạ nữa, nhanh lên qua đây.”

“Anh ấy, anh ấy, anh ấy thật sự xác chết vùng dậy! “Tôi nói, đồng thời trong đầu có vô số liên tưởng.

Tôi nghĩ tới nếu Tiểu Ca thật sự biến thành cương thi, thì tôi nên làm cái gì bây giờ đây. Chẳng lẽ chúng tôi phải cùng đi trộm mộ với một khối cương thi sao? Vậy thì đó không phải là đi trộm mộ được, đó là thuộc loại hoạt động ngoại giao.

(anh còn nghĩ được gì nữa không ạ???? =_= Chuyện càng lúc càng hài hước)

Bàn Tử thấy nét mặt của tôi kỳ quái, liền hỏi tôi: “Rốt cuộc là tình huống gì vậy? “Nói xong liền đi tới. Mới đi được vài bước, bỗng nhiên, bên cạnh một... cỗ thi thể khác cũng động dậy. Thế nhưng Bàn Tử lại không sợ hãi, lập tức đi tới bên cạnh tôi.

Tôi chỉ vào cỗ thi thể anh ta vừa mới đi qua kia, lắp bắp nói: “Người đó cũng động, nơi này là chỗ dưỡng thi sao? Bọn họ đều là xác chết vùng dậy.”

“Dưỡng thi cái gì, những người này đều còn sống. “Bàn Tử nói.

“Còn sống? “Tôi không thể nào hiểu được.

Bàn Tử nói: “Tôi chưa hề nói tất cả những người này đã chết hết nha! Vẫn còn rất nhiều người còn sống, chỉ có điều tình hình không tốt lắm. Cậu cũng nhanh nhìn xung quanh xem, bốn phía có cái gì ... không thứ gì có thể dùng được – nước, dược phẩm và vân vân, những người sống này đều cần chút nước.”

Tôi mới hiểu được thì ra lúc nãy anh ấy nói là có ý này, liền mắng: “Sao anh không nói sớm, tôi bị anh làm cho sợ gần chết.”

(Ngô Tà, tôi nghiêm khắc đề nghị cậu kiểm điểm bản thân, Bàn Tử thực chất rất rất rất tốt:D)

“Tôi và cậu có thể suy nghĩ không giống nhau, cậu nha chưa gì đã nghĩ đến chuyện sống chết, lúc này cậu nên nghĩ tới là có thể cứu giúp được vài người đi. “Bàn Tử nói, “Tiểu Ca mạch đập còn ổn định, tôi lúc này đã kiểm tra rồi, có vài người ở đây khẳng định là không xong rồi. Cậu cũng nhanh lên, quan tâm những người còn hấp hối tiện thể còn cấp cứu thử xem.”

Tôi nhìn Tiểu Ca một chút, sắc mặt anh ấy vô cùng nhợt nhạt, nhìn qua thì cũng không khác mấy so với những thi thể xung quanh. Tôi đi tới sờ sờ cổ anh ấy, thật sự là có mạch đập. Chỉ là, mạch đập cũng không mạnh thôi, hiển nhiên thân thể của anh đã ở tình trạng hết sức gay go.

Trong phút chốc tất cả cảm xúc của tôi cũng lui xuống giống như dòng thủy triều rút xuống, cả người liền mềm nhũn ra. Trước mắt tôi gần như tối sầm đi thiếu chút nữa là ngất mất rồi, tâm nói cầu thật, muốn hù chết trái tim nhỏ bé của tôi hay sao vậy.

Bàn Tử bên kia lại vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý của tôi: “Mau đi cứu người đi, Tiểu Ca không có sao đâu, đừng có chăm Tiểu Ca nữa, những người này cũng là do cha mẹ nuôi hết đó.”

Bàn Tử nói đúng, trong tình huống như vậy, nếu không cứu những người khác mà chỉ là cứu Muộn Du Bình, thì tôi cũng đã làm trái với nguyên tắc làm người của chính mình. Tôi hít sâu một hơi, làm cho những loại cảm xúc đang biến hóa kịch liệt trong lòng làm cho tôi mệt mỏi tản đi.

Khi đã bình tĩnh lại, tôi đi tới bên cạnh những người đó, lục lọi rồi lấy ra bình nước trên người họ xuống – nước ở bên trong đã để quá lâu nên cũng có chút biến chất. Chúng tôi liền đem thuốc tiêu độc bỏ vào bên trong, sau đó từng bước từng bước tìm những người còn có mạch đập và nhiệt độ, từng ngậm từng ngậm cho bọn họ uống nước.

Những người này gần như đều không còn cảm giác gì nữa, thân thể đã suy nhược đến mức cực hạn. Quả thực so với một đồng thi thể thì tương đối giống nhau.

“Cuối cùng nguyên nhân là vì cái gì vậy? Là trúng độc sao? “Tôi hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử kéo tóc và áo những người này lên. Tôi nhìn thấy da trên người bọn họ đã bị thối rữa.

“Cậu xem nơi này có rất nhiều khe hở bên trong nhét đầy vải và sáp du, cơ bản là muốn phong kín nơi này. Tuy rằng hàm lượng sương mù chỗ này vô cùng ít, nhưng cái loại sương mù này vẫn có kịch độc. Đợi ở trong này thời gian quá lâu thì cũng sẽ chậm rãi hấp thụ vào ít nhiều, kiểu gì cũng sẽ phải

trúng độc thôi.” Bàn Tử nói, “Nếu cậu rơi vào trong một không gian có tình hóa giáp (kali xyanua) thì mỗi một giây ở trong là một lần phải đối mặt với chết, mỗi một lần cậu hít thở cũng như vậy — đây là một cái đạo lý.”

“Anh không có văn hóa mà cũng biết tình hóa giáp (kali xyanua).” Tôi nói nói.

“Đương nhiên, người xem qua tiểu thuyết trinh thám đều biết. “Bàn Tử nói, “Tình hóa giáp cùng Hoắc Nguyên Giáp đều là thần tượng của tôi.”

Tôi hỏi: “Vậy những người này phải làm sao bây giờ? Anh xem bên trong số được phẩm bọn họ đem theo có cái gì thể lấy để dùng được không?”

“Nếu mà có thể sử dụng thì bọn họ sớm sử dụng rồi. Nhưng mà cậu có phát hiện ra không, bọn họ đều không có mang mặt nạ phòng độc. Xem ra mặt nạ phòng độc đối với loại độc khí này không có dùng được gì cả.”

Trong lòng tôi cảm thấy rất không bình thường — thông thường dưới tình huống như vậy, có thể mang mặt nạ phòng độc thì người đó nhất định sẽ mang, cho dù là vô dụng, chỉ cần có một tâm lý thoải mái cũng tốt. Tôi nhìn thấy mấy cái mặt nạ phòng độc đều rơi rải rác khắp bốn phía, không biết là cái tình huống gì.

“Lúc anh đi lên là đã như vậy rồi sao? “Tôi hỏi. Bàn Tử gật đầu. Tôi nghĩ liền thấy không đúng, nói: “Anh lầm rồi, bọn họ lúc trước khẳng định là có đeo mặt nạ phòng độc. Chẳng qua có thể nhận ra là do có người phát hiện ra chỗ này, người đó vì muốn kiểm tra mặt tất cả bọn họ, xem thử người nào đã chết, cho nên đem mặt nạ phòng độc gỡ ra.”

Bàn Tử nghe xong nghe liền gật đầu, nói: “Rất có lý, vậy thì là ai?”

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có một khả năng nhất là trong lúc đó giữa bọn họ phát sinh ra ý kiến khác nhau, nên đã chia đội ngũ ra làm hai nhóm – có thể một nhóm là do Muộn Du Bình dẫn đầu, một nhóm khác là do Hoắc Lão bà dẫn đầu. Sau đó nhóm của Hoắc Lão bà gặp phải nguy hiểm gì đó, Muộn Du Bình liền trở lại cứu bọn họ. Sau khi đến đây thì phát hiện lão bà bà cũng đã không xong rồi, đồng thời lúc này nhóm của Muộn Du Bình cũng bị vây khốn. Bởi vậy, người ở chỗ này có hai tình trạng khác nhau, một là đã chết hết, một là vẫn còn đang hấp hối.

Muộn Du Bình sau khi đi vào nhất định là cũng bị trúng độc. Thế nhưng chất độc hẳn là đã tán đi bớt, cho nên anh ấy tháo mặt nạ phòng độc của những người này, muốn nhìn thử những người này rốt cuộc là ai. Tôi cảm thấy chiếu theo tình huống hiện tại này thì thấy, đây là khả năng dễ phát sinh nhất. Chỉ có điều là suy nghĩ một hồi tôi liền ý thức được có điểm bất thường — cũng có thể là người của Cừ Đức Khảo, sau khi tiến vào phát hiện ra nơi này.

Tôi nhớ lại thanh đao kia của Tiểu Ca nằm trong tay Cừu Đức Khảo, ông ta nói là do một người làm thuê của ông ta mang đi ra ngoài, xem ra tên làm thuê kia hẳn là đã từng đến chỗ này. Cho dù hẳn ta không có đến qua, khẳng định cũng có người đem đao từ nơi này cầm theo đi ra ngoài, giao cho hẳn.

Tôi liền nhớ tới dáng bộ đáng sợ của người làm thuê kia và ánh mắt người đó nhìn tôi, trong lòng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, cái loại ánh mắt này rốt cuộc mang ý nghĩa gì, cũng không ai biết, hiện tại cũng chẳng cách nào đi chứng thực được nữa.

Chúng tôi tìm kiếm bốn phía trong mật thất này, lát sau thì tìm được một cái cửa ngầm có thể đi ra ngoài. Nơi này bên trong hẳn là nơi để sắp xếp đồ tuần táng. Tôi mở cửa ra, liền phát hiện sau cửa chất đầy đồ — đó là những bình sứ Thanh Hoa với đủ loại hình dạng kì quái. Nhưng mà, thứ đáng giá nhất không phải là cái bình sứ, mà là những cuộn tranh chữ bên trong bình sứ.

Mấy thứ này toàn bộ bị chất đóng lung tung ở bên ngoài mật thất. Tôi liếc mắt nhìn một cái liền hiểu được, vì sao lại có một cái mật thất như vậy và Hoắc Lão bà vì cái gì lại đi vào chỗ này. Bởi vì này là một phòng tranh chữ, trong này có thể chất đầy các loại tranh chữ quý giá. Những cuộn tranh chữ này nếu ngấm mình ở trong lớp chất kiềm sương mù, tuyệt đối là không thể bảo tồn được. Vì vậy lúc ấy mới thiết kế Trương gia cổ lâu theo Phong Cách Lôi, nhất định là vì bảo vệ những cuộn tranh chữ nên thiết kế riêng gian phòng nhỏ hoàn toàn bị phong kín này.

Hoắc Lão bà khẳng định là nhìn vào bản thiết kế Phong Cách Lôi mới phát hiện được gian phòng này. Quả nhiên là cao thủ. Nếu không phải là dùng chiêu này, bọn họ hiện tại thực sự có thể là đã hoàn toàn bị hòa tan cả rồi, tôi lúc đó cũng chỉ có thể thấy được rất nhiều bộ hài cốt khô quắt. Khi đó tôi chỉ có thể căn cứ vào độ ngắn dài của xương ngón tay hài cốt, mà phán đoán người nào là Muộn Du Bình.

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Chúng tôi đem tất cả những người còn sống mang hết ra ngoài gian phòng này. Sau khi ra ngoài đó chính là một cái hàng lang rất dài, thế nhưng kết cấu cũng giống với phía dưới, tất cả đều được chia thành từng gian, từng gian phòng. Chúng tôi cũng lười nhìn vào bên trong rốt cuộc là cái tình huống gì. Rồi để mọi người nằm xếp thành một hàng dài trên hàng lang, sau đó mới bắt đầu từng bước từng bước cấp cứu cho họ.

Loại chất kiềm sương mù này độc tính phát huy tác dụng khi vào đường hô hấp của con người, nhất định là do đường hô hấp bị thổi rửa mới dẫn tới sự khó thở. Có lẽ là bởi vì bị chúng tôi di chuyển đi, có nhiều người vừa đem ra ngoài gần như vừa mới đặt xuống, bên trong lập tức suy yếu họ liền tắt thở ngay. Cái cảm giác này thật sự không dễ gì chịu đựng được, bởi giống như chúng tôi đang mưu sát họ vậy. Hai người chúng tôi cùng nhau nghĩ hết tất cả biện pháp, rốt cục cũng nhìn đến Muộn Du Bình.

Theo như tình trạng của Muộn Du Bình thì thấy, anh ấy chính là dùng tất cả quần áo quấn quanh người mình lại thật chặt. Hình xăm trên người anh ấy đã có thể nhìn thấy được, có thể nói nhiệt độ cơ thể của anh hiện tại đã khá là cao.

Bàn Tử nói: “Tình trạng này của Tiểu Ca, chẳng lẽ cậu ấy ép hô hấp của mình xuống để điều chỉnh tới trạng thái mỏng manh nhất?”

“Cái này chẳng lẽ là phương pháp Quy Tức trong truyền thuyết sao? “Tôi nói.

“Đây là lúc nào rồi mà cậu vẫn nhắc tới những từ ngữ này chứ, có thể dùng dùng cái giọng điệu trong mấy phim trường Hồng Công kia được không? “Bàn Tử nói, “Cầu thật Quy tức, lão tử không ngờ lại là cách hít thở quý quái này. Cậu ấy trước tiên chính là làm cho thân thể của chính mình biến thành vô cùng suy yếu, rồi tiến vào một trạng thái hôn mê sâu. Nhịp đập của tim cũng có vẻ tương đối yếu, như vậy huyết áp sẽ phi thường thấp. Tiếp đó dùng quần áo nhanh chóng bao quanh chính mình, cố gắng giảm bớt diện tích tiếp xúc của da với không khí, như vậy có thể hạn chế được mức độ bị trúng độc. Trong tất cả mọi người, chỉ có cậu ấy bị trúng độc ở mức độ thấp nhất thôi, chắc là chính vì nguyên nhân này.”

“Anh ấy làm sao có thể khiến cho chính cơ thể mình bị suy yếu đi được? “Tôi nói, “như kiểu tự nói với chính bản thân mình là, tôi đang rất yếu tôi đang rất yếu sao? Anh không cảm thấy nói xong anh cũng không muốn đánh chính mình sao? Anh cũng có thể tự mình làm thành như vậy phải không?”

“VẬY thì cậu cũng đã không hiểu rồi. “Bàn Tử chỉ chỉ tay Tiểu Ca, rồi cầm tay trái của Muộn Du Bình lên cho tôi xem. Tôi thấy được trên cổ tay hai tay đều có miệng vết thương. “Muốn làm cơ thể suy yếu đi, chích máu ra là được rồi, Tiểu Ca đối với phương pháp lấy máu, khẳng định so với chúng ta là thông thạo hơn nhiều đó. “Trên mặt đất có dấu máu lưu lại, xem ra ngoại trừ chất thải của những người khác ở ngoài, còn có máu của Tiểu Ca.

“Lúc này chúng ta nên làm cái gì bây giờ đây?”

Tôi nhìn bộ dạng của những người này liền có chút sợ hãi dâng lên — nếu lại trở lại một lần nữa, rất có thể chúng tôi cũng sẽ biến thành cái dạng này, “Chúng ta chỉ có hai người thôi, nơi này nhiều người như vậy, chúng ta làm sao mang ra ngoài hết được.”

Bàn Tử gãi gãi đầu, rồi nói: “Tôi nói cậu đừng có tức giận nha. Tôi cảm thấy, chúng ta chỉ đem một mình Tiểu Ca đi ra ngoài cũng đã rất tốt rồi. Tiếp tục ở tại chỗ này, cũng không có ai biết được, chúng ta có gặp phải rủi ro không hay gì trong này không.”

“Không phải lúc này anh mới nói cái gì mà muốn ban sự cứu giúp đồng đều cho tất cả sao? “Tôi hỏi.

“Cứu người thì vẫn phải cứu người, thế nhưng khi cậu phát hiện là đã không thể cứu được nữa, cậu cũng không cần phải cố chịu trách nhiệm làm gì. Bàn gia tôi là một người luôn đặt hiệu quả và lợi ích làm đầu, với thân thể của Bàn gia tôi lúc này, muốn khiêng một người nữa đi ra ngoài khẳng định là không được. Tôi và bọn họ cũng không quen biết gì cho lắm, hơn nữa tất cả những người trong chuyến đi này so với tôi thời gian xông pha mạo hiểm là như nhau, bọn họ chắc hẳn là đã có tư tương giác ngộ rồi. Cậu cũng Tiểu Ca trên lưng, tiếp đó tôi giúp cậu một tay, chúng ta mới chạy thật nhanh đi ra được.”

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nhìn những người đang nằm trên mặt đất không biết cảm giác của họ thế nào nữa, thậm nghĩ, nếu là tôi đang nằm ở chỗ này, lại mong muốn trong lúc mình đang hôn mê, mà nghe người khác tiến hành một cuộc đối thoại như vậy sao?

“Sau khi chúng ta ra ngoài rồi có vào đây lại không? Tiếp tục đi vào một chuyến nữa, đem những người này và thi thể của Hoắc Lão bà cũng mang đi ra ngoài luôn?”

“Mẹ kiếp, cậu... con mẹ nó, còn có cái gì không vừa ý nữa? “Bàn Tử nói, “Cái chỗ quỷ quái này thực sự, mẹ nó, quá bất thường đi! Bàn gia tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ sợ đồ đáu, nhưng mà chỗ này là cổ lâu, tôi tiến vào liền cảm thấy cả người không được thoải mái chút nào. Thiên Chân, tôi nói cậu này, những người kia đợi tới lúc cậu đi trở lại lần nữa chắc chắn đều đã chết

cả rồi. Cậu có quay trở lại cũng bằng không, trăm ngàn lần đừng có vào những giây phút quan trọng này mà còn xoắn xuýt những cái... này nữa.”

Tôi biết Bàn Tử nói những lời này để lừa gạt mình. Ý của Bàn Tử kỳ thật rất đơn giản — tôi trước tiên cố hết sức cứu giúp, đây là nguyên tắc thứ nhất, nhưng mà nếu cứu rồi mà vẫn không dậy nổi, tôi cũng không cưỡng cầu, cũng sẽ không chịu trách nhiệm bất kì sự ràng buộc đạo đức nào. Bàn Tử quả là tương tôi hiểu tâm ý người khác, có rất nhiều thời điểm anh ấy cũng sẽ phải trở thành loại người khốn kiếp như này.. haha.. nguyên tắc sống này thật đúng là làm cho tôi bái phục.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Chúng tôi cũng không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa. Tôi bước đi trở về, nhìn thi thể của Hoắc lão bà, liền không biết khi trở về gặp Tiểu Hoa thì nên nói như thế nào. Đương nhiên, kỳ thật Hoắc Lão thật sự đã sống một đời hòa nhất cùng những chuyện phẫn khích vô song, lại có liên quan đến vài người đàn ông cũng đều là những người kiêu hùng một phương, mà bà ấy chỉ là một phụ nữ có hiểu biết bình thường mà hiểu biết cũng không nhiều. Chỉ có điều Hoắc Lão bà đã chết, Tiểu Hoa trở về thì nên giao phó như thế nào đây?

Hoắc gia hiện tại đã là một hoàn toàn hỗn loạn, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể. Tuy rằng thi thể Hoắc Lão bà gần như đã khô héo, nhưng muốn mang đi ra ngoài cũng là một việc tương đối khó khăn. Tôi không có khả năng để đem toàn bộ thi thể Hoắc Lão bà mang đi ra ngoài. Thế nhưng, nếu tôi mang một bộ phận nào đó của bà ấy đi ra ngoài, biết đâu có thể sẽ đạt được mục đích chết phải thấy thi thể của bọn họ thì sao?

Đáp án vô cùng rõ ràng. Nhưng mà tôi thật sự không có nghĩ ra được, tôi nên lấy đầu của Hoắc Lão bà xuống như thế nào đây. Tôi hiện tại đang nghĩ nếu người của Hoắc gia thấy được đầu của Hoắc Lão bà, bọn họ sẽ có biểu hiện gì. Vậy “Chết thì phải thấy thi thể,” khi thực sự thấy thi thể rồi, không lẽ sẽ trực tiếp bão nổi luôn?

Bất quá người của gia tộc trộm mộ đối với rất nhiều chuyện sẽ có cái nhìn khác với những gia tộc bình thường, Tiểu Hoa khẳng định cũng rất cần cái này. Cho dù nó sẽ không bị trưng bày ra cho tất cả mọi người trong Hoắc gia xem, nhưng chắc cũng phải trưng ra trước mặt một số vị trưởng bối có quyền quyết định, sau đó họ sẽ nói cho tất cả mọi người biết chuyện đã ra. Nhưng cho dù tôi nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy hành vi thật sự ngay cả bản thân tôi cũng không thể nào chấp nhận được.

Tôi ở trước mặt thi thể Hoắc Lão bà đập đầu vài cái, sau đó nói với bà ấy:

“Bà bà à, bà biết cháu đang định làm gì phải không? cháu biết là bà sẽ phải rất đau, Tiểu Hoa cũng vậy. Cháu thật sự là bất đắc dĩ lắm rồi. Nếu bà không có ý kiến, thì bà đừng động nha.”

Sau khi nói xong, tôi nhìn nhìn thi thể, phát hiện thi thể quả thật không nhúc nhích gì, nói: “Cám ơn bà bà, cháu sẽ lên nói bí mật này cho bà biết, thực ra ông nội của cháu vẫn còn thích bà lắm. Nếu bà cũng thích ông ấy thì báo mộng cho cháu biết, cháu sẽ đem bà đi chôn ở bên cạnh ông nội của cháu, không cho bà nội của cháu biết đâu.”

(Aaaaaaaaaaaa... anh đúng là tên nghịch tử mà... nhưng vẫn dễ thương quá, lấy lòng, đây hẳn là lấy lòng nhưng có gì đó không đúng ở đây...)

“Cậu vì muốn sống mà dám bán đứng cả bà nội của mình vậy sao. “Bàn Tử ở bên cạnh mắng, “Vớ gương mặt của ông nội cậu không chùng ở dưới đó đã có ba bốn ngàn vợ hậu hạ rồi, bây giờ cậu lại đem Lão Thái bà đi xuống chỗ ông nội cậu, vậy không phải là gây ra “Tinh phong huyết vũ “sao.”

“Không quan tâm được nhiều như vậy đâu. “Tôi nói, “Những người sống trong giang hồ, làm sao mà không bị người khác chém chửi. “Nói xong tôi liền cảm thấy chính mình con mẹ nó, quả thực là tên khốn nạn đến cực hạn.

Tôi rút dao trên người thi thể ra, đưa lên cổ Hoắc Lão bà hoa tay múa chân một chút, nhắm mắt lại, cắn răng, sau đó quay đầu sang Bàn Tử nói: “Bàn Tử, tôi có một việc, anh nhất định phải làm giúp tôi, tôi cho anh sáu mươi vạn!”

Bàn Tử đang ở bên kia đem tất cả mọi thứ sửa sang lại chuẩn bị đi ra, nghe thế liền quay đầu lại hỏi tôi: “Cái gì đây, hai người chúng ta có gì mà cậu còn phải khách khí như vậy? Nói, làm việc gì, nếu là việc đơn giản tôi sẽ đánh chết cậu.”

Tôi nói: “Anh giúp tôi đem đầu của Lão bà bà “hái” xuống.”

Bàn Tử nhìn tôi, liền ngây người: “Cậu điên rồi! Vậy thì Tú Tú không giết cậu mới lạ?”

Tôi đem suy nghĩ của mình nói với Bàn Tử. Bàn Tử nghĩ nghĩ, nói: “Việc này thực tình tôi chưa từng làm. Tuy rằng tôi là trộm mộ, nhưng mà những việc làm không tôn trọng thi thể này, mà còn là thi thể của người quen, thật đúng là tôi chưa từng làm qua. Tôi thực sự không thể làm được.”

Tôi thở dài, liền hỏi Bàn Tử: “Vậy thì làm sao bây giờ? Anh nghĩ cho tôi một cái biện pháp gì đó đi.”

Bàn Tử suy nghĩ một hồi, nói: “Tám mươi vạn đi, tám mươi vạn tôi làm liền.”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Quá trình tiếp theo tôi cũng không dám nói nhiều. Chỉ biết là, từ miệng vết thương của Hoắc Lão bà chảy ra toàn là máu đen. Chúng tôi lấy vài cái ba lô, lấy những thứ nên đem đi rồi cất toàn bộ vào trong cùng một cái túi. Ở trong balô của Muộn Du Bình, chúng tôi phát hiện có hai chiếc vòng kì quái, vừa nhìn là biết nó là vật để lại dấu vết trong cái quan tài kia vậy ra anh ấy là người mở nó ra. Thứ này ở trong balô của Muộn Du Bình, nói vậy thì nó vô cùng quan trọng, cho nên chúng tôi đem nhét hết vào trong túi.

Muộn Du Bình vẫn chưa tỉnh lại. Tôi đỡ anh ấy công lên lưng, cột chặt chẽ vào trên người. Thật sự thì trọng lượng của Muộn Du Bình là vừa đẹp, lượng cơ bắp trong thân thể anh ấy đặc biệt nhiều, vì vậy tuy rằng dáng người mới nhìn qua thực sự cân đối, thể nhưng thực tế trọng lượng của y so với lần trước tôi dìu, cảm giác phải nặng hơn nhiều lắm.

(Ngồi không hít khí trời cũng béo lên được, ai da, quả thực là người bất phàm tới thở cũng bất phàm mà: v nhà có chậu phong lan, đặt tên luôn Tiểu Ca hahahah)

Bàn Tử đeo tất cả những thứ khác lên lưng cùng với đầu của Hoắc Lão bà. Kế hoạch của chúng tôi định là đi trở về bằng đường cũ. Trước khi đi khỏi đó, chúng tôi đem tất cả những người vẫn còn có hơi thở khiêng trở vào bên trong mật thất. Tuy rằng biết bọn họ khẳng định không có khả năng đợi chúng tôi trở lại lần nữa được, thế nhưng chúng tôi vẫn để lại một ít nước cùng lương thực. Biết đâu bọn họ và Quý Nhân Ảnh kia giống nhau, cuối cùng vẫn có thể may mắn mà tiếp tục sống sót, chúng tôi làm vậy chính là lưu lại một chút hy vọng cho họ. Nói thật, phải làm cái loại lựa chọn này quá khó khăn, trong lòng tôi cũng rất khó chịu. Thế nhưng tôi đành tự nói với chính mình — tôi chỉ là một người bình thường thôi, khả năng của tôi chỉ có thể làm được đến như vậy thôi.

Vẫn đi theo cái miệng hố bị đốt lúc nãy đi xuống dưới, đi ngang qua trước cái tầng kia. Tôi hỏi Bàn Tử, có còn muốn tiếp tục đi lên trên kia hay không. Bàn Tử nói: “Cầu thật, mục đích chính của chúng ta là vào đây cứu Tiểu Ca, hiện tại đã cứu được Tiểu Ca rồi, còn không mau mau chuồn đi? Bên trên cho dù có vô số cô gái nước nga nóng bỏng đi nữa thì tôi cũng tuyệt đối không đi lên đâu!”

Bên trên Trương gia cổ lâu còn có rất nhiều tầng lầu. Mỗi một tầng hẳn là còn có đủ thứ tình huống kì quái. Nhưng mà vào lúc này nỗi sợ hãi trong lòng tôi đã đè xuống tất cả sự hiếu kì của tôi. Cả hai chúng tôi đi trở lại thật

cẩn thận, rất nhanh sau đó chúng tôi đã đi xuống tới tầng dưới cùng.

Tôi lúc này đầu đã đầy mồ hôi, hai chân đều không thể tự chủ được mà run run lên. Bình thường những việc nặng này đều là do Bàn Tử làm, hiện tại tôi cảm giác được chính mình thực sự sắp bất ngờ chết mất, không hề nghĩ tới công một người mà cũng có thể mệt tới như vậy. Trên lưng Bàn Tử đeo đủ thứ cũng mệt đứt hơi.

Anh ấy dừng lại đốt thuốc hút, nói: “Trước cứ nghĩ chút đã, chúng ta không thể theo đường cũ trở về được, thứ kia khẳng định còn đang nấp ở chỗ nào đó chờ chúng ta đi trở lại. Cho dù không đợi được chúng ta, tầng lưu sa kia cũng.. mẹ nó, quá khó khăn để đi qua rồi. Nhiều thạch tằm ăn thịt như vậy, chúng ta đi xuống khẳng định gặp phải chuyện không hay ho gì. Chúng ta phải tìm ra đường Tiểu Ca đi vào để trở ra thôi!”

Cánh cửa đồng kia lúc trước hoàn toàn đóng kín, chắc chắn đội ngũ của Tiểu Ca không phải đi vào cùng đường với chúng tôi. Lòng tôi nói tìm thế nào được đây, bây giờ anh ta đang hôn mê rất sâu!

Đột nhiên Bàn Tử nói: “Nhìn xuống mặt đất đi!”

Tôi vừa cúi đầu xuống nhìn, liền phát hiện trên mặt đất toàn là những dấu chân lộn xộn. Tôi đưa mắt về phía anh ấy ngơ ngác nhìn, Bàn Tử nói: “Tôi với cậu ở cùng một chỗ, tôi cảm thấy hình như cậu đang từ từ càng lúc càng ngốc đi đó, cậu nhìn từ cửa vào đây đi.”

(gần mực thì đen mà anh:v hahahah)

Tôi theo lời Bàn Tử nói nhìn lại, liền hiểu ra được anh ta là đang muốn nói cái gì. Từ cửa đi vào, chỉ có hai hàng dấu chân rõ ràng nhất, vừa thấy thì biết là dấu chân của tôi và Bàn Tử.

“Bọn Tiểu Ca không giống chúng ta đi vào đây từ cửa trước. “Bàn Tử nói, “Cậu nhìn đi, chỗ này dấu chân vô cùng lộn xộn, bây giờ chúng ta có thể căn cứ vào dấu giày của Tiểu Ca để tìm, xem thử bọn họ rốt cục là đi vào từ chỗ nào.”

Tôi nhìn xuống thấy dưới chân chúng tôi lúc này có vô số dấu chân, lập tức biết được cách của Bàn Tử có thể thực hiện được. Cả hai liền một mạch lui lại rồi theo phương pháp của anh ấy tìm kiếm, rất nhanh sau đó đi tới mấy cây cột ở giữa. Chúng tôi phát hiện, dấu chân của Muộn Du Bình, dĩ nhiên là đến từ chính một trong mấy cây cột này.

“Chẳng lẽ anh ấy từ bên trong cây cột đi ra? “Tôi sờ sờ cảm tỏ vẻ nghi ngờ.

Bàn Tử liền dí mặt lại gần một chút, nhìn thật kỹ chi tiết trên cây cột. Trên thân cây cột này, điêu khắc rất nhiều hoa văn hình Tì hưu, thứ này ở trong cổ

mộ thật sự khá hiếm thấy. Tôi có thể xác định hoa văn này chính là Tì hưu — nhưng mà ngay lúc này tôi phát hiện trên người Tì hưu, còn có một số vảy của Kỳ lân. Tôi cảm thấy vật này có thể là một giống thần thú kết hợp kiểu mới, hoặc nhất định là do Phong Cách Lôi nhằm chỗ nào rồi, chỉ có điều điều khắc tỉ mỉ và nghiêm túc như vậy, có thể thấy chuyện điều khắc nhằm không có khả năng quá lớn.

Bàn Tử vuốt vuốt mông Tì hưu này, đột nhiên lại buông tay xuống, xoay người đi đến một cây cột khác tìm tòi. Sờ soạng qua lại chín mười lần, liền quay lại phía tôi nói: “Nhiệt độ không giống nhau! Hai cây cột này cũng giống với loại cột trong tài liệu nói tới, có một trong hai cây cột bên ngoài được bao lại bởi một loại kim loại nào đó, nhưng mà họ lại cố ý sơn lên một lớp sơn bên ngoài cho thật giống nhau.”

ditor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

“Nói như vậy thì, chỗ này có liên quan tới cửa vào sao? “Tôi nói.

“Cái này còn cần phải nói sao, dấu chân của Tiểu Ca là từ nơi này đi ra, chỗ này nhất định có cơ quan, có thể dây mới thật sự là thông đạo ra vào bí mật của cổ lâu.” Bàn Tử nói, “Cậu hãy để cho tôi yên ổn đi tìm thêm một ít chứng cứ. Trong này hẳn là sẽ có một thứ gì đó, khẳng định có chuyện kì quái.”

Nói xong Bàn Tử cởi áo khoác bước gần lại cho tiện nghiên cứu. Tôi vội vàng ngăn: “Bụi ở chỗ này chỉ cần dính vào mồ hôi, toàn thân sẽ vô cùng ngứa ngáy, vậy thì so với cái chết còn khó chịu hơn nhiều. Vào lúc đó chỉ cần anh gãi một cái, thì da cũng sẽ rơi xuống một mảng, hơn nữa anh sẽ loạn những... này mông Tì hưu, biết đâu có thể sẽ lại khởi động cơ quan nào đó thì sao.”

Bàn Tử vừa nghe tôi nói như vậy, chỉ biết lập tức mặc lại quần áo thật kín. Bất quá anh ấy đối với cơ quan thật ra không phải không quan tâm tới, rón ra rón rén bước quanh, nói rằng: “Dọc đường đi tới đây cũng không có cơ quan nào đặc biệt chí mạng, tôi cảm thấy không cần quá lo lắng việc này đâu, cẩn thận một chút là được rồi, Bàn gia tôi nói như thế nào thì cũng là người có rất nhiều kinh nghiệm.”

Nói xong Bàn Tử liền sờ từng chi tiết trên thân Tì hưu mà từng bước nghiên cứu một chút, phải nghiên cứu tỉ mỉ như vậy có chút thô tục, nhưng mà cho dù là nghiên cứu như thế nào đều cảm thấy những... này đó thì hưu đều có cửa chết, không có cách nào ấn động chúng được.

Vào đúng lúc chúng tôi đang buồn bực, Muộn Du Bình nằm trên lưng tôi bỗng nhiên giật giật. Tôi thấy anh ấy đưa tay ra ngoài. Tôi quay đầu lại nhìn

anh ấy. Anh ta lúc này đã suy yếu cực độ, mắt vẫn còn nhắm lại, cũng không rõ đã hoàn toàn tỉnh táo lại hay chưa.

Bàn Tử cũng quay đầu lại nhìn anh ta, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ca, cậu muốn làm gì?”

“Tôi mở được. “Muộn Du Bình trên lưng nhẹ giọng nói.

Tôi hiểu được ý của anh ấy một chút, liền bước tới phía trước vài bước, anh ấy đưa hai ngón tay dài của mình chạm lên cây cột lạnh như băng, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng trượt trên tất cả hoa văn trên đó. Tôi cũng y trên lưng, im lặng đi vòng quanh cây cột rồi lại tiếp tục đi từng vòng từng vòng. Không dám phát ra bất kì âm thanh nào.

Cả hai cứ như vậy di chuyển đến lúc tới vòng thứ mười hai, tôi chợt nghe Muộn Du Bình nói: “Cái đầu tiên hàng thứ mười ba, thứ hai hàng thứ sáu và cái thứ ba hàng thứ bảy. Gỡ nhẹ mỗi điểm đó một cái. Nhớ kỹ thứ tự. “Nói xong tay anh ấy lập tức buông thõng xuống.

Bàn Tử lập tức làm theo. Vừa làm xong, bỗng nhiên liền thấy mấy cây cột này bắt đầu chậm rãi chuyển động. Xoay xoay, ở bên trong một cây xuất hiện một cái khe trên thân cột, đại khái cái khe chỉ để cho một người nghiên người lách đi qua. Bên trong khe hở chính là một cái thông đạo, chạy thẳng xuống bên dưới, nối tiếp với trong mặt đất.

Trên vách trong cây cột, có đóng mấy cây đinh để leo lên. “Nhà có Tiểu Ca, như có bảo vật nha!:) “Bàn Tử nói.

Chúng tôi buông trang bị trong tay để vào bên trong, trước tiên tôi đem Tiểu Ca chuyển lên trên người Bàn Tử, rồi nghiên người thật cẩn thận đi xuống, sau đó tiếp tục đỡ Tiểu Ca công lên. Xuống tới dưới đáy, dùng bật lửa chiếu một chút, không khỏi kinh ngạc — chúng tôi liền thấy được một căn phòng được xây thành bằng những khối đá tảng xếp chồng lên nhau, hơn nữa nhìn tình huống xung quanh, đây cũng là một cái cung điện.

“Nơi này cũng là một bộ phận của Trương gia cổ lâu sao? “Bàn Tử hỏi, tôi gật đầu — dựa theo những cách làm thông thường trước đây, đây là địa cung bên trong cổ lâu, hẳn là mộ thất của Trương gia lão tổ trước kia. Sợ rằng, những người được mai táng ở dưới này, đều là những lão tiên bối có niên đại vô cùng vô cùng lâu đời.

“Làm sao bây giờ?”

“Tiểu Ca chính là từ chỗ này đi ra, hiển nhiên chúng ta cũng có thể đi từ đây ra! Tiểu Ca, cậu đúng là giả bộ làm người tốt mà, để một cái GPS thử xem nha. “Bàn Tử nói với Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình trên lưng tôi không hề có phản ứng gì, xem ra anh ấy lại

tiếp tục hôn mê tiếp rồi. Bàn Tử chỉ có thể nhìn nhìn rồi lắc đầu, nói với tôi: “Hết điện rồi.”

“Đi thôi, chúng ta phải cẩn thận một chút. Nếu đường ra ở trong này, cuối cùng chúng ta nhất định có thể tìm ra được thôi. “Tôi nói, “Gặp núi thì mở đường, gặp nước thì bắc cầu, chúng ta đi bước nào là phải chắc chắn bước đó. Để tôi đặt Tiểu Ca xuống, rồi chúng ta đi lên trước quan sát chung quanh thử.”

Nơi này không có bụi độc, là chỗ rất tốt có thể nghỉ ngơi. Tôi thấy Bàn Tử thở hổn hển cũng tương đối nặng nề, cũng giúp anh ấy buông đồ đạc xuống trước. Thật sự là tôi chưa từng mệt mỏi rã rời như vậy. Vừa đặt Tiểu Ca trên vai xuống dưới, ngay lập tức tôi bị hoa mắt váng đầu. Tôi xoa xoa bả vai, liền đi theo Bàn Tử đi thăm dò tình hình phía trước. Chúng tôi liền thấy phía sau hiện lên, phía trước chỉ có một cái cửa đá dẫn đi ra ngoài. Cửa đá đóng chặt, thế nhưng có thể thấy được trên cửa có dấu vết đã từng bị mở ra gần đây.

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

“Thứ này chẳng lẽ chính là cửa mộ nhà cậu ấy sao? “Bàn Tử nói, y sờ sờ sau đó mới rút tay lại hít một ngụm khí lạnh, “Thật sự là cửa mộ rồi!”

“Xem ra, có thể đây chính là hình dáng ban đầu của Trương gia cổ lâu. Trương gia mộ táng đầu tiên, có thể không phải ở dạng như cổ lâu, mà chỉ là một cái cổ mộ bình thường. Sau này mới tu kiến thành dạng cổ lâu bằng gỗ ở bên trên, nơi này được đời sau giữ lại, làm thành một lăng mộ dưới cổ lâu. Toàn bộ lão tiên bối của Trương gia chắc cũng sẽ ở dưới chỗ này đây!”

“Mẹ nó, vậy chúng ta đi vào trong đó, chẳng phải cũng giống như đồ đầu sao?”

“Thế nào, anh sợ sao? “Tôi hỏi.

“Không phải vậy, là tôi đang hưng phấn thôi. “Bàn Tử nói, “Cậu nghĩ thử xem mấy anh em mình, chính xác là bao lâu rồi không có đi đồ đầu? Nếu chúng ta thật sự là tới để đồ một cái đầu, đó cũng là trở về chốn cũ thôi, tuy rằng không phải mang tính thực tế, nhưng mà ở trong tình cảnh này, chúng ta cũng có thể được đã nghiên rồi!”

Lòng tôi nói Bàn Tử này thật sự là cái gì cũng nói được, liền nói với anh ta: “Được vậy đi thôi, “Mô kim hiệu úy “mời ngài đi trước, nhanh nhanh tìm ra đường đi để chúng ta ra ngoài trước đã. Lần sau tôi sẽ tìm vài cái đầu thực sự để ngài đi đồ cho đã ghìen nha.”

“Đừng, tuy rằng ngoài miệng tôi nói thế thôi, thế nhưng sau khi trải qua mấy chuyện lúc này, tôi thật sự là có chút sợ hãi. Tôi quyết định trở về thì sẽ đổi nghề đi bán củ cải trắng.”

Cổ lâu ngoài kia, thật sự cũng không phải là một cái mộ huyết đúng nghĩa, thế nhưng giờ tiến vào nơi này cảm giác lại không giống như vậy. Đây là huyết mộ của tổ tiên Trương gia, dù nói như thế nào thì đối với chúng tôi mộ huyết của lão tiên bối cũng lợi hại hơn rất nhiều, quấy rầy là đại bất kính. Nên chúng tôi ở trước cửa mộ dập đầu vài cái. Sau đó tôi đưa cho Bàn Tử mấy điều thuốc, tất cả vẫn là phải dựa theo nguyên tắc mà làm. Theo như nguyên tắc trước đây của Bắc phái, đi vào trong cổ mộ đều phải đốt nhang tế bái, nói rõ ràng mình là một kẻ nghèo hèn, mẹ già mắc bệnh nặng, vợ thì bị cướp mất, đành phải dựa vào chút tiền tài bất chính này mới có thể sống được, để cầu xin chủ mộ tha thứ.

Bàn Tử tất nhiên nói năng lại càng thêm hùng hồn đầy lý lẽ, nói cái gì mà người đời sau của Trương gia các người không đáng tin cậy, GPS thì không

có điện, lạc đường cũng không tìm được đường ra đợi đến những... này có nói cũng không hết được. Đồng hồ đeo tay của tôi đã đánh mất, không có cách nào để biết lúc này là mấy giờ. Chỉ biết chúng tôi ở lại bên trong cũng khá lâu, nếu cứ tiếp tục không đi ra ngoài, cơ quan bên trên có thể sẽ lại bị khởi động lần nữa, liền thúc giục anh ta làm xong việc nhanh lên.

Bàn Tử nói: “Niệm xong chúng ta liền đem “Hương “hút đi, chỗ này Tiểu Ca đã đi tới một lần, như vậy lão tổ tông cũng sẽ không để bụng đâu. “(hahahah thụ lộc luôn cho máu:D)

Tôi nói: “Có chú ý để bụng hay không, chút nữa thì anh sẽ biết ngay thôi. Tôi thì có thể hút thuốc, còn anh tuyệt đối không được đụng vào nữa.” Sau khi Bàn Tử đi xuống, ho khan rõ ràng ít hơn, tôi cũng thả lỏng được một chút. Bàn Tử nói không sai, có thể anh ấy ho ra máu rồi thì sẽ không sao nữa.

Bàn Tử nói: “Yên tâm, tương lai chúng ta lúc này còn chưa biết thế nào, tôi sẽ không lấy tính mạng của mình ra để đùa giỡn đâu. Lúc cậu hút thuốc thì hít vào một hơi lớn một chút, tôi tựa vào hít vài hơi ở ngoài là được rồi.”

Tôi nói: “Đừng có nói bậy, để cho lão tử nhìn ra thủ đoạn của anh rồi nha.”

Bàn Tử làm xong, lập tức đi đẩy cửa đá kia, đẩy vài cái, liền phát hiện phía sau cửa đá còn vật gì đó chống vào, tôi từ khe cửa nhìn vào, lại thấy một khối tự lai thạch.

“Anh muốn mở cửa đá này ra xem thế nào? “Tôi hỏi.

Bàn Tử gật đầu, rồi lấy một vật gì đó từ trong balô ra đem tới. Đó là một cái móc kì lạ, không biết anh ta kiếm ở đâu ra nữa, phỏng chừng là lấy ở trong đồ của đội ngũ Hoắc lão bà. Anh ta đem móc cắm vào mặt sau cửa mộ, trước là đi mở tự lai thạch. Tự lai thạch là một thứ rất nổi danh – sau khi rời khỏi cổ mộ, có thể làm cho tảng đá tự động đóng lại. Lúc ấy có rất nhiều thành viên mới vào đội khảo cổ do là lần đầu tiên đi vào cổ mộ nên cũng không hiểu được nguyên lý cơ bản của thứ này, nên toàn sử dụng vũ lực ép buộc cửa mộ mở ra. Bọn họ mở ra một lần nữa thì phát hiện bên trong đó có gì đó kì lạ, nhưng mà thường thường vào lúc đó cũng đã muộn, cửa mộ đều bị phá hỏng không thể sửa chữa lại được nữa.

Lúc đội ngũ Tiểu Ca đi xuống là đi ngược lại, không thành vấn đề, chỉ có điều cửa đá lúc này đã tự động đóng lại, tự lai thạch một khi đã đóng lại, muốn mở ra hoàn toàn không hề đơn giản như trước được. Bàn Tử sử dụng công cụ này hình như không được thuận thực cho lắm, xoay sở cả nửa ngày trời cũng không mở ra được.

Tôi nói: “Bằng hữu à, nghiệp vụ này không phải anh rất nhuần nhuyễn

sao!”

Bàn Tử liền mắng: “Con mẹ nó, mấy năm gần đây theo các cậu lẩn lộn, chưa từng đi vào cái đâu nào từ ngay chính diện cả. Đi theo bên người còn lại là cao thủ của cao thủ, tôi hoàn toàn không có cơ hội biểu diễn. Cậu phải biết rằng, trước khi tôi và các cậu lẩn lộn với nhau, chỗ nào.. mẹ nó tôi mà đụng phải cái hoàng lãng nào như vậy, có mấy cái hố đất để chạy là đã quá tốt rồi.”

“Nói như vậy thì anh còn phải cảm ơn chúng tôi cho anh thêm nhiều kiến thức hơn sao?”

“Chó má, mở rộng thêm nhiều kiến thức mà lại không có tiền. Tôi không phải khách du lịch, không có việc gì làm lại đi vào trong ổ mộ dạo chơi đâu. Lão tử cũng không cần phải gánh vát thêm công trạng của các người. “Nói xong, liền nhìn thấy cửa mộ được mở rộng ra một chút.

Tôi dựa vào đầu cửa đá, rốt cục cửa cũng đã mở. Một thạch đạo thật lớn hiện ra trước mặt chúng tôi, bên trong tối đen một mảnh. Chúng tôi bật đèn pin, thi nhau soi vào bên trong quan sát xung quanh. Tôi phát hiện cái mộ đạo này thực sự làm cho tôi không thoải mái chút nào — nó và những cái mộ đạo tôi từng gặp qua trước đây hoàn toàn không giống nhau, đều không có đồ trang trí nào, nhưng thật ra nó lại rất giống với cái thạch đạo tôi từng thấy được trong núi. Bàn Tử lúc này trên mặt hiện ra cảm xúc hạnh phúc lẫn hưng phấn đan xen vào nhau, anh ta hiển nhiên không có để ý đến suy nghĩ của tôi.

Anh ấy cao hứng nói với tôi: “Mộ đạo này, mẹ nó, so với lão tử nhìn vào đường trước cửa nhà mình còn thân thiết hơn.”

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

“Trương gia nhìn qua có phần tỉ mỉ quá rồi! Nếu nói Trương gia cổ lâu bên trên là tác phẩm kiên cố nhất của Phong Cách Lôi, như vậy thì có thể bên trong tất cả đều là dùng đá tảng đập vỡ ra mà làm thành, cái công trình này so với Trương gia cổ lâu bên trên độ khó tất nhiên là hơn nhiều. “Tôi nói, “Hơn nữa, cổ lâu có những tảng đá này ở bên dưới làm nền, tính kháng chấn (chống động đất) của cổ lâu cũng sẽ tăng lên rất nhiều lần.”

Bên trong mộ đạo cũng không có cái gì, dường như cũng sẽ không có cơ quan nào. Bàn Tử nói anh ấy cũng không quản được nhiều như vậy. Nếu Tiêu ca là từ chỗ này đi tới thì rất có thể những cơ quan liên quan cũng đã bị anh ta phá đi hết rồi. Hơn nữa sắp xếp trong Trương gia cổ lâu lại đặc biệt kỳ quái, nó gần như không hề có quá nhiều cơ quan, tất cả chỉ là dùng cái loại độc khí này làm cơ quan phòng ngự. Chỉ có điều là tôi thấy phương pháp này

đúng là cách bảo vệ hữu hiệu nhất, nghĩ đến cũng thì cũng không có cơ quan nào hiệu quả hơn so với làm cho một nơi tràn ngập độc khí cả.

Chúng tôi vặn sáng đèn pin, một bên vừa nhìn quanh, một bên vừa tiến sâu vào trong mộ đạo. Không khí cũng không có vấn đề gì, chúng tôi hít thở thoải mái, cái loại giác đau cháy trong lồng ngực kia cơ bản đã biến mất. Trên vách đá ở đây hoàn toàn không có bóng dáng của mật lạc đà. Tôi sờ soạng một chút, phát hiện đều là nham thạch núi lửa. Hiển nhiên, nơi này được xây lên nhằm đề phòng mật lạc đà. Hai bên thạch đạo đều có rãnh thoát nước, so với mộ đạo trong cổ mộ ở Tây Sa lại vô cùng giống nhau, chúng được nối liền với hệ thống thoát nước dưới cổ lâu.

Nhưng nơi này hình như đã nhiều năm không có dòng nước chảy qua. Chẳng lẽ mấy năm gần đây lượng mưa ở Ba Nãi giảm đi, mực nước mưa lúc này không được dồi dào bằng thời cổ đại sao? Hoặc nguyên nhân cũng có thể là do một cái công trình to lớn nào đó, khiến cho mực nước ngầm đi qua nơi này bị thay đổi nên mới bị ít đi? Bất kể nguyên nhân là như thế nào, việc này đối với vấn đề bảo vệ Trương gia cổ lâu lại là một chuyện khá tốt.

Chúng tôi đi khoảng mười sáu mười bảy mét, mộ đạo bắt đầu thay đổi. Hai bên xuất hiện rất nhiều hang động, trong hang để vô số quan tài tương đối nhỏ. Kiểu bài trí này và kiểu bài trí mà chúng tôi thấy ở trên lầu không khác biệt lắm. Chỉ có điều những... quan tài này đều là dùng đá tảng làm ra, nhìn qua thì cũng không quá xa hoa. Có thể thấy, lúc đầu người Trương gia, cũng có vẻ thuận theo tập tục mộ táng vào thời đó, đa số là dùng quan quách bằng đá.

Trên vách động nơi này cũng có rất nhiều văn tự. Bàn Tử đi lên muốn nhìn thử, liền bị tôi kéo lại. Trước đó là vì không tìm được Tiểu Ca, nên bất kì manh mối gì cũng không thể bỏ qua được, nhưng hiện tại đã tìm được Tiểu Ca rồi. Lúc này, trong đầu tôi chỉ có một câu: Tôi muốn nói bye-bye với Trương gia cổ lâu.

Bàn Tử vẫn không chịu buông tha cho, nói: “Tôi chỉ thuận tiện nhìn xem thôi mà, nguồn gốc của người Trương gia lúc ban đầu khẳng định là ở ngay bên trong những văn tự này, hơn nữa, những... đồ vật trong mấy quan tài này niên đại nhất định rất cổ xưa, khá là đáng giá! Chúng ta tùy tiện mở một cái ra, lấy một thứ đi cũng coi như là không tới không đi!”

“Không phải anh nói anh đã bắt đầu cảm thấy sợ rồi sao? Làm sao mà bây giờ đột nhiên suy nghĩ lại vậy.”

“Tức cảnh sinh tình thôi. “Bàn Tử nói, liền dừng lại nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Quên đi, có cậu ở đây khai quan chắc chắn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, nghe lời cậu, tiếp tục đi.”

(hahaha... với thể chất của Thiên Chân khai quan thể nào cũng sẽ khởi thi)

Tôi nói nói: “Đừng nói nhảm nữa! Chờ tới khi nào đi ngoài rồi, anh có đòi tiền thì tôi đem cả sản nghiệp của Tam Thúc đưa hết cho anh cũng được!”

Bàn Tử nói: “Thôi đi, cái loại văn hóa xã hội đen này có đưa cho lão tử tiêu xài thoải mái tôi cũng không dám nhận! Bàn gia tôi vẫn thích nhất là một mình buôn lậu vài năm cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước khoảng ba mươi thước, thông đạo phía trước bỗng nhiên xuất hiện một loạt cỗ quan tài thật lớn ở giữa. Mỗi cỗ quan tài đều to như hai cánh cửa của tủ lạnh đang mở vậy, được sắp xếp thành hình chữ Nhất (一) để sát mép của thạch đạo. Chúng tôi đi lên lẫm nhẫm đếm thử, có tất cả sáu mươi cỗ quan tài như vậy.

Bàn Tử nói: “Tổ tiên người Trương gia trong đó có vài vị hình thể tuyệt đối không được bình thường mấy nha, xem này hình thể đều.. mẹ nó, còn hơn cả vận động viên đô vật Nhật Bản nữa. Tiểu Ca có vóc người tốt như vậy, xem ra đó là cách rèn luyện mới xuất hiện sau này thôi.”

Tôi nói: “Những quan tài đó đều là quan tài hợp táng, bên trong có đến hai cỗ thi thể đó, vậy thì... xem ra những đôi vợ chồng khá ân ái và mẫu mực đều được hợp táng ở trong này.”

Bàn Tử sau khi xem rất xúc động nói sau này anh ấy và Vân Thái nhất định cũng phải hợp táng như vậy, khẳng định là còn phải lớn hơn cái quan tài này một chút nữa mới được, muốn làm một cái đấu lớn gấp năm mà còn phải có một cỗ quan tài lớn như vậy. Tôi liền nói với anh ta, sau khi anh ấy chết, với tuổi của Vân Thái vẫn có thể tái giá thêm năm sáu lần nữa, bọn họ mà hợp táng chắc phải là dùng một cái giường chung thật lớn mới được. Bàn Tử nghe xong mắng thẳng tôi là đồ xấu xa. (:D)

Tôi bảo anh ta đừng có suy nghĩ linh tinh nữa. Phía sau mấy cỗ quan tài ở đây còn có một cái cửa đá, hai bên đều có một cây cột lớn màu đen. Nhìn kích thước, dường như kéo dài từ bên trên xuống, có thể là từ trong cổ lâu bên trên đi sâu xuống dưới này. Cửa đá đã mở ra một nửa, khẳng định là có người từng đi từ trong ra. Tôi đang định đi tới, Bàn Tử liền giữ chặt tôi lại, chỉ cho tôi nhìn cây cột. Bề mặt cây cột có rất nhiều vết tích bị người khác xử lý qua, bị dán lên rất nhiều thứ. Vừa nhìn thì lập tức nhận ra đó đều là băng dính.

Thấy như vậy, lúc nhìn lại cây cột này giống như lúc đi đường không cẩn thận đạp trúng một lão đại xã hội đen sau đó thì bị làm thịt điên cuồng, lại còn xui xẻo bị hấn vể cho một đôi mắt rung rung nước vậy. Tôi leo lên cây cột kiểm tra, phát hiện những... băng dính này dán lên vô số mắt nhỏ trên

cây cột. Cây cột này hình như đã từng bị mối cắn thì phải, tất cả đều là lỗ nhỏ. Tôi định gỡ một mảnh xuống nhìn thử xem, Bàn Tử liền ngăn cản. Anh ấy nói, đội ngũ Tiểu Ca dán cái này lên nhất định là có lý do, không nên lộn xộn.

Chúng tôi quan sát lại một lần nữa, rồi lấy băng dính quân dụng chúng tôi đem theo dán thêm một lần nữa lên trên những băng dính cũ trên cây cột, sau đó mới thật cẩn thận đẩy cửa đá ra. Đang đẩy cửa đá trong nháy mắt, tôi thấy tất cả băng dính bỗng nhiên bị hút một chút, hình như cái cửa động có cái gì đó làm cho không khí bị thay đổi. Quả nhiên có cái gì đó không bình thường, không biết là không dán lên thì sẽ có hậu quả gì, nói không chừng, sẽ có vô số kim độc bắn ra ngoài. Tôi đột nhiên nhớ tới cỗ mộ này có thể là lợi dụng khí áp để khởi động cơ quan, loại này cơ quan có thể được chế tạo khá tài tình. Khi cửa đá bị đẩy ra, chúng tôi nghiêng người tiến vào, nhanh chóng cầm đèn pin soi tới tất cả các ngõ ngách. Bên trong là một cái thạch thất. (căn phòng đá)

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

Thạch thất này từ trên xuống dưới và kích cỡ đều rất bình thường, không hề được đánh bóng hoặc khắc bất kì bức phù điêu nào. Tôi thấy rõ trước mắt đầu tiên là phải tìm kiếm trong thông đạo kia xem có thể tiếp tục đi tới được không, mà ánh đèn pin của Bàn Tử chỉ là đang nhìn đồ vật bên trong. Bốn phía đều đặt rương gỗ, không nhìn kỹ còn tưởng rằng là mấy cái quan tài ngắn chứ!

Tại đây tôi nhìn thấy có một cái rương ở giữa, còn có một cỗ quan tài. Cỗ quan tài này có vẻ đặc biệt kỳ quái nhưng không phải là nói hình dáng của nó, mà giống như nó không phải là đặt ở nơi này từ trước. Bốn phía cái rương rất lộn xộn, cảm giác giống như có người đã di chuyển những ... cái rương này, sau đó đẩy nó sang một bên, rồi đem cỗ quan tài kia đặt vào đó.

Vấn đề chính là cỗ quan tài hoàn toàn không có bị mở ra, chỉ bị sắp xếp lung tung nghiêng ngả trên mặt đất. Bàn Tử đối với cái rương này lại cảm thấy đặc biệt hứng thú, một mực nói với tôi là muốn xem cái rương này như thế nào, nhưng bị tôi kiên quyết ngăn lại. Chúng tôi đi tới bên cạnh cỗ quan tài, nhìn thấy xung quanh cỗ quan tài có rất nhiều công cụ kì lạ để rồi tinh rồi mù. Thế nhưng vừa nhìn vào thì biết đó là những công cụ hiện đại.

“Có người đã từng đi tới nơi này, nhưng không phải đội của Tiểu Ca. Hình như là đã tới từ rất lâu trước kia rồi.” Bàn Tử đá đá mấy cái công cụ.

Tôi nhìn những công cụ đó, liền phát hiện những chúng được bao gồm giá đỡ, dây treo, giá trượt, những linh kiện nhỏ để có thể quàng lên vai, hình như những công cụ này dùng để vận chuyển cái quan tài này thì phải.

“Chắc là chi đội khảo cổ cuối thập niên bảy mươi kia rồi, vậy những cỗ quan tài là do bọn họ mang từ trong này đi ra ngoài. “Bàn Tử tới nhật một khối linh kiện trên mặt đất lên, thối thối, nói: “Chẳng lẽ bọn họ đang định đem cỗ quan tài này khiêng ra ngoài?”

Tôi đưa mắt nhìn về phía quan tài. Quan tài làm bằng gỗ, bốn góc ở trên được bọc lại bằng lá sắt, có tác dụng bảo vệ. Quan tài không có dấu vết bị mở ra, gần như là vẫn còn để y nguyên đặt tại vị trí này.

“Vì cái gì chứ? “Tôi nói, “Cỗ quan tài này thực sự là không có gì đáng để chú ý tới, hơn nữa, bọn họ cũng không có chuyển đi ra ngoài nữa!”

“Đừng nói nữa, việc trong lòng bọn họ cậu không nên suy đoán nhiều làm gì, suy nghĩ nhiều chỉ làm khổ thân mình thôi. “Bàn Tử nói, “cũng chớ mà động lung tung, tiếp tục đi về phía trước đi, nếu ông trời muốn cho cậu biết

thì nhất định cậu sẽ biết được thôi. Nếu như chúng ta biết được cái quan tài này là từ đâu khiêng tới thì đã chả nói làm gì, việc này rốt cục vẫn còn có rất nhiều đầu mối lắm.”

“Khoan, khoan đã! “Tôi nói.

Tôi bỗng nhiên thấy được trên mặt cỗ quan tài còn có một biểu tượng kì lạ, “Anh nhìn cái đồ án ở trên cỗ quan tài này đi, có phải là đã từng thấy ở đâu đó rồi phải không? ”” Đã từng thấy qua ở chỗ nào? “Bàn Tử không hiểu được.

Tôi tiếp: “Chúng ta thấy được ở trên lầu, ở trên cỗ quan tài trong mộ thất của Trương Khởi Linh đó, cũng có một cái đồ án như vậy. Vậy thì cỗ quan tài này cũng có thể là một đời Trương Khởi Linh khác đúng không?”

“Nếu mà nằm ở nơi này, thì chắc phải là Trương Khởi Linh đời đầu tiên rồi. “Bàn Tử nói, nói xong anh ấy nhìn nhìn tôi, “chậc “một tiếng, liền nắm lấy tay tôi nói, “Chờ một chút, Thiên Chân, tôi có mấy câu nói nhất định phải nhắc nhở cậu.”

“Gì vậy?”

“Cỗ quan tài này có phải là cỗ quan tài mà đội khảo cổ muốn mang từ trong cỗ mộ đi ra ngoài từ hay không, mà còn có thể là quan tài của Trương Khởi Linh đời đầu tiên nữa? Nếu nói như vậy, cậu có cảm thấy, hiện tại bên trong cỗ quan này, có thể là có cơ quan bí mật nào hay không? Đương nhiên, tất cả cái này chính là dự đoán của tôi thôi, nhưng nếu nghĩ lại thì chuyện lúc trước của cậu có quá nhiều vướng mắc, sự tình đã từng bước đi tới đây, một khi chúng ta đi ra ngoài, vĩnh viễn sẽ không vào lại đây được nữa. Tôi giờ đứng ở trên lập trường của cậu, lo lắng cho cậu, cậu có muốn mở cái quan tài này ra nhìn một chút không?”

“Vậy anh có định là muốn mở ra xem không? “Tôi hỏi anh ấy.

Bàn Tử lắc đầu rất nghiêm túc: “Không, tôi hiện tại chỉ muốn bình an mà đi ra ngoài thôi. Tôi chỉ là nghĩ tới những khúc mắc ngày trước của cậu, biết đâu đáp án lại nằm trong quan tài này. Mở ra một chút thì sẽ biết ngay thôi, Thiên Chân, mở ra chỉ mất ba phút thôi, nếu cậu đã muốn biết, thì cậu chắc chắn phải làm thử mới được. “Tôi nhìn nhìn vẻ mặt của anh ta, ý thức được anh ấy dường như thực sự không có nói giỡn. Chẳng qua là tất cả những điều y nói hoàn toàn đúng, nghĩ thì cũng rất hợp lý.

“Anh nói đúng.” Tôi nhìn lên đỉnh đầu, gần như cũng không có động tĩnh gì, liền nói: “Mẹ nó, triển luôn, mở ra nhìn thử xem.”

Trong lúc khai quan mà không có dụng cụ để cạy ra thực sự là một chuyện rất phiền phức mà. Chúng tôi liền lấy châm sắt ra, phát hiện cỗ quan tài gỗ này đã được phong kín tới mức cạy cả nửa ngày mà tới một khe hở cũng

không tìm thấy được.

Cuối cùng vẫn là Bàn Tử sáng mắt nhất, vừa nhìn xuống dưới, liền nói: “Lật ngược lại, lật ngược lại! Quan tài này bị để ngược rồi. Bọn họ thật sự là không biết tôn trọng người đã khuất gì hết!”

Tôi vừa cúi đầu thì thấy — quả nhiên, quan tài hoàn toàn bị lật ngược lại mà. Bởi vì là quan tài hình vuông, cho nên nhìn qua như thế nào cũng không phát hiện được chỗ không bình thường là ở đâu. Tôi cùng Bàn Tử liền động tay động chân một chút, phát hiện ra với thể lực của hai người chúng tôi, căn bản không có khả năng đem cái quan tài này mà lật lại được. Hơn nữa với góc độ như lúc này, cũng không thể cạy nắp quan tài ra được.

Bàn Tử liền nói, mặc kệ, vậy thì từ ngay phía dưới đáy mà đập ra đi, cạy bung quan tài ra rồi nói sau! Chúng tôi dùng châm sắt làm búa, từng chút từng chút đập ra. Bàn Tử lúc này đột nhiên lại phát cái chắc là để tuân theo giao ước ba phút mà anh ấy vừa nói. Rất nhanh anh ta đã đập ra một cái khe ở đáy quan tài. Có cái khe là có thể hành động tốt hơn rồi, chúng tôi đem châm sắt cắm vào trong lấy điểm tựa cạy ván ra. Không lâu sau, quan tài đã bị chúng tôi nạy ra một vết nứt dài bằng cánh tay, độ rộng của cái khe có thể tạm chấp nhận được. Bàn Tử cầm châm sắt cắm vào trong khe hở khua khoảng.

Tôi nói: “Anh đem tất cả trong đó đẩy qua một bên đi, tôi muốn xem cái gia phả phía sau nắp quan tài.”

Bàn Tử nói: “Đẩy qua một bên không được, phải lấy toàn bộ ra mới được!”

Bàn Tử thật đúng là biết mượn gió bẻ măng mà. Tôi mặc kệ anh ta, tôi nói anh ấy nhanh lên, động tác Bàn Tử tăng tốc lên tức thì, rất nhanh sau đó đã thò tay vào trong quan tài chộp được một vật gì đó, kéo ra ngoài một chút. Vừa kéo được một nửa, Bàn Tử liền hét to một tiếng. Thứ anh ấy kéo ra, dĩ nhiên là một cánh tay của một thấp thi. (thi thể ướt)

“Đừng có tự nhiên hét lên vậy chứ, mấy thứ này chẳng lẽ anh chưa từng thấy qua!” Tôi nói.

“Không phải chuyện đó, cậu xem ngón tay người này đi. “Anh ấy nói.

Tôi liền nhìn thấy trên ngón tay thi thể tất cả đều đeo nhẫn. Những chiếc nhẫn lóe lên ánh sáng vô cùng kì quái, không giống như bảo thạch, cũng không phải là kim loại. Hơn nữa tạo hình của chiếc nhẫn cũng rất kỳ lạ — chỉ cần nhìn liếc mắt một cái, tôi có thể biết được kiểu dáng này không phải của Trung Nguyên, mà có thể là từ Tây Vực truyền tới, thậm chí còn là đến từ khu vực Nê-pan. Móng tay của thấp thi rất dài, nhưng mà nhìn qua hình như cũng không có nguy hiểm gì.

Bàn Tử gỡ một chiếc nhẫn xuống, sau thì nhét thẳng vào trong túi tiền của mình, nói: “Tôi chính là bị cái tay xa hoa này làm cho sợ hết hồn! Tôi còn tưởng Trương gia là một gia tộc ở biên giới đặc biệt khiêm tốn đơn giản, giống như Tiểu Ca vậy, mỗi ngày chỉ cần hít gió uống sương thôi là được.”

Lòng tôi nói, nuôi được vị Tiểu Ca này cũng đủ mừng rồi! Cái kiêu nhân vật lớn như đây cho dù có bị mất tích gọi điện thoại báo công an để mà tìm lại thì chỉ tính sơ sơ phí mỗi cuộc điện thoại thôi cũng cao hơn vài món đồ cổ. Tuy rằng chúng tôi và Muộn Du Bình là quan hệ bằng hữu – nhưng tôi có nghe một số người nói qua, Trương Cẩm Điếc trong giới Giáp Lạt Ma chức vị cao kinh người, lệ phí mời lên sân thôi so với Châu Kiệt Luân nhất định là cao hơn nhiều, tuy rằng anh ấy chẳng hát lấy một bài.

(lần sau nhất định Tiểu Ca sẽ hát cho bỏ đồng tiền bát gạo Ngô Tà bỏ ra:D)

Bàn Tử tháo xong cái nhẫn cuối cùng rồi mới đưa cho tôi xem: “Tới đây, Thiên Chân, cậu nhìn xem, tiện thể định giá thử thế nào.”

“Không phải anh nói anh không làm vì tiền sao?”

“Tôi đâu có nói vậy, tôi nói nếu cậu cần phải mở ra xem thì thôi sẽ mở cho cậu, nhưng tôi không có nói là tôi sẽ không mượn gió bẻ măng nha. Mở cái quan tài này trong ba phút, nhưng giờ có dây dưa chậm vài giây, cũng sẽ không làm lỗ việc của cậu.”

Tôi liếc mắt nhìn một cái, đó là chiếc nhẫn bằng Ngọc Thạch, giá trị không thể đoán chừng được, nói: “Ồ trong đó có khi rác rưởi và quốc bảo đặt cùng một chỗ. Khi nào trở về rồi tôi sẽ hỏi giúp anh, còn bây giờ anh tiếp tục làm nhanh lên một chút đi.”

“Không cần cậu nói. Bàn Tử nói, liền trực tiếp giữ chặt tay thấp thi kia, từng chút từng chút kéo thi thể từ trong quan tài ra ngoài. Chờ đến khi đầu thi thể kia cũng từ trong khe hở bị kéo ra, tôi không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Tóc của thi thể này sao lại dài như vậy? “Tôi hỏi. Rất nhiều bộ phận của thi thể bị tóc quấn quanh.

Bàn Tử hít sâu một hơi, giả vờ điềm tĩnh nói: “Người xưa đầu tóc thường rất dài, thay vì nói là tóc dài phát phối, thì nên nói là tóc tai bù xù thì đúng hơn:D. Cậu không thấy trong rất nhiều bộ phim thời xưa, tất cả phạm nhân tóc tai lúc nào cũng bù xù hết, người nào cũng có thể lên Sa Tuyên để quảng cáo được hết.”

Tôi lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nhưng không có cần dài như vậy đâu. Bộ tóc này mà muốn thắt cổ tự tử thì cũng khỏi cần phải làm phiền người khác,

lấy để nhảy dây không chừng cũng đủ nữa:).”

Bàn Tử đáp: “Rất nhiều người sau khi chết, tóc vẫn có thể dài ra trong thời gian rất lâu, chuyện này không có gì kỳ lạ cả.”

Lòng tôi nói làm sao có thể chứ, với chiều dài của bộ tóc này, thì không phải là đã hơn mấy trăm năm rồi sao, đều... mẹ nó, muốn phát triển thành rong biển luôn rồi!

Chỉ có điều là giờ tôi không muốn suy nghĩ nhiều nữa, liền nói: “Đúng, đừng để ý nữa, mau lên!”

Bàn Tử trước tiên dùng thiết thứ đựng vào thi thể kia vài cái, phát hiện hoàn toàn không có dấu hiệu thi biến, liền trực tiếp lục soát toàn thân. Thấy không có thêm vật gì nữa, thì quăng qua một bên. Sau khi thể bị rơi xuống đất, hình như bị oxy hoá, nhanh chóng vỡ thành vài khối — đáng lẽ là phải khô héo vô cùng lợi hại, thế mà lần này lại dừng lại chảy nhão ra rồi trở nên xơ xác thâm tím. Lòng tôi nói như vậy thật quá bất kính đi, lập tức giải thích.

Bàn Tử hoàn toàn không để ý tới, nói: “Thi thể sẽ không thi biến thì cũng không phải thi thể tốt gì, đối với loại này chắc cũng không phải là người tài, không cần kiêng kỵ gì đâu.”

Nói xong, tiếp tục giơ đèn pin soi vào trong quan tài nhìn lại. “Nhưng dù gì người này cũng là tổ tông của Trương gia mà. “Tôi nói.

“Ít nói nhảm đi, thứ cậu muốn tìm cậu có tìm ra được chưa? “Bàn Tử hỏi tôi.

Nhưng ngay lúc này, tôi phát hiện có gì đó không đúng. Liền tóm lấy Bàn Tử kéo trở về, sợ hãi nói: “Thôi chết rồi! Tại sao bên trong thi thể này lại có chất lỏng màu xanh? Chẳng lẽ đây là thi thể của mật lạc đã sao?”

Thấp thi nằm ở bên trên phiến đá, quần áo toàn thân đã thối rữa thành một đống, nhìn không ra hình dáng ban đầu lúc mặc. Có chất lỏng màu xanh từ bên trong chảy ra, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Tóc gần như đã che kín tất cả các bộ phận, chỉ có thể nhìn thấy miệng của thi thể mở ra rất lớn. Bên trong thi thể có khá nhiều chất lỏng, càng không ngừng tràn lan trên phiến đá. Tôi là lần đầu tiên nhìn thấy tình trạng này, nên mồ hôi lạnh đổ đầy đầu.

Bàn Tử nói: “Không lý nào lại như vậy! Thi thể này là thấp thi, tất cả dịch của thi thể phải chảy ra lẫn vào trong quan tài rồi chứ, những ... chất lỏng màu xanh này là ở đâu chảy ra đây vậy?”

“Ở trong xương cốt. “Tôi nói, “Trong xương cốt có chất lỏng màu xanh — có thể là bên trong xương tủy ra.”

Nhưng điều làm cho tôi thấy kỳ quái chính là Bàn Tử lẫn lộn đã lâu không

biết bao lần làm kẻ xấu, rõ ràng lúc này cả người cũng không được tự nhiên, cả người bất giác lui thẳng về phía sau, dáng vẻ kiêu căng phách lối ban nãy bây giờ một chút cũng không có.

Tôi vỗ vỗ Bàn Tử một cái, nói: “Anh có thể giải thích cho tôi một chút không, hoặc ít nhất cũng phải cho tôi một cái đề nghị gì chứ — bây giờ chúng ta phải làm như thế nào đây?”

Bàn Tử nói: “Đừng có nói chuyện giỡn chơi, hiện tại không phải là lúc để nói giỡn. Tôi vừa nhớ lại một số chuyện cũ nghĩ lại cũng không tránh khỏi đau lòng!”

Tôi hỏi: “Chuyện cũ gì vậy? Là chuyện người tình cũ của anh hở?”

“Người tình cũ của cậu mới như vậy, người tình cũ cả nhà cậu đều như vậy hết! (hahahaha:))” Bàn Tử nói: “Tôi có một người bạn hữu rất tốt, khi chết cũng giống y như cỗ thi thể này vậy. “Bàn Tử dùng châm sắt ép ngực thi thể xuống, thử đẩy tóc trên người thi thể ra, một chiếc vòng cổ liền hiện ra trước mặt chúng tôi.

“Quả nhiên. “Bàn Tử nói. “Có rắc mau phóng, chúng ta còn có chính sự nữa!”

“Người này là do bị trúng thi độc vô cùng nghiêm trọng mà chết. Vị tổ tông Trương gia này khi chết nhất định là rất thảm, hẳn là có uống thuốc Đông y rồi nhập liệm lúc còn sống, hơn nữa sau đó còn có dấu hiệu thi biến nữa. Đây là do bị trúng phải thi độc nên ở trong tận xương tủy mới sinh ra chất dịch lỏng màu xanh này. Bởi vì nhập liệm lúc còn sống, lúc ấy xương vẫn còn mềm, cho nên những ... dịch này là lúc nắp quan bị phong kín từ trong xương tủy mà ra. “Bàn Tử nói: “Chiếc vòng cổ này tôi cũng mới gặp qua có một lần thôi, thường chỉ dùng để phòng ngừa thi biến. Cậu nhìn xem, bên trên còn có rất nhiều cô ngọc nữa.”

“Vậy bây giờ có còn gặp phải nguy hiểm gì nữa không? “Tôi hỏi.

Bàn Tử lắc đầu: “Không đâu. Chắc là sẽ không có vấn đề gì cả, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cho dù có thành bánh tồng đi nữa, thì cũng là một cái bánh tồng tàn tật thôi, chúng ta không cần phải sợ. Thứ tôi sợ chính là thứ độc này, nếu như hít vào trong xoang mũi thì sẽ xảy ra phiền toái đó. Đường hô hấp của chúng ta vừa mới bị tổn thương, rất dễ gặp phải chuyện không may. Chẳng qua, nhìn như vậy thì thấy, người này coi bộ cũng không phải là Trương Khởi Linh đầu tiên đâu.”

“Sao anh lại nói như vậy? ”” Người này không có bảo huyết, Trương Khởi Linh sẽ không bị trúng thi độc được.”

“Vậy sao trên mặt cổ quan tài kia cũng có đồ án giống với đồ án trên mặt quan tài của Trương Khởi Linh vậy? “Tôi hỏi.

Bàn Tử đáp: “Có lẽ đồ án kia không phải là dấu hiệu để chỉ thân phận, mà có khi đó là dấu hiệu để nói hẳn bị chết ngoài ý muốn.”

Chuyện này không có cách nào suy đoán ra được, với lại tình huống lúc này cũng không ai biết được sau đó sẽ lại xảy ra chuyện gì. Tôi nhìn quanh bốn phía – trên đường chúng tôi đi tới, không có phát hiện ra dấu vết di chuyển nào, vậy cỗ quan tài này nhất định là được khiêng từ bên trong đi ra ngoài, bọn họ đem quan tài từ trong chuyển đi ra, rồi đặt lung tung ở nơi này, để di chuyển một vật tương đối lớn như vậy, tiêu hao thể lực rất nhiều. Nếu như thứ này không quá quan trọng, vì sao bọn họ lại làm một việc tốn nhiều sức lực như vậy, đem một món đồ hình như không quá quan trọng như vậy mang ra đây chứ?

“Thiên Chân! “Bàn Tử ở phía sau gọi tôi.

Tôi quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi sai lầm rồi. “Bàn Tử nói: “Thứ này vẫn có nguy hiểm.”

Tôi quay đầu lại nhìn, thoáng chốc nhìn thấy lông đen trên cổ thi thể đã dài ra một hai tấc, mới nhìn qua thì tưởng là con nhím to lớn.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi hét to một tiếng rồi lập tức giơ súng lên bắn, đột nhiên bị Bàn Tử ngăn cản nòng súng. Viên đạn đánh chệch xuống mặt đất, vang một tiếng đing tai nhức óc. Lòng của thi thể kia dài ra vô cùng nhanh. Tôi tiến gần nhìn mặt thi thể, hai hốc mắt thi thể lập tức sụp xuống, cái miệng của nó mở càng lúc càng lớn, chất lỏng màu xanh theo hắc mao thấm ra ngoài.

Con bà nó, biến thành bánh tồng rôi!

Hai người chúng tôi nhảy xuống đất lui lại vài bước, tôi mắng to Bàn Tử: “Con mẹ nó, anh nói chuyện cứ như đánh rắm vậy! Làm sao mà lại có thể đúng lúc như vậy chứ?”

Bàn Tử nói: “Tôi thừa nhận là tôi đã sai lầm rồi. Lão tử thật sự chưa từng thấy qua thi thể nào như vậy mà lại vẫn có thể thi biến được, cái này...con mẹ nó, đúng là một cái bánh tồng tàn tật có ý chí kiên định điển hình mà!”

Tôi hỏi anh ấy: “Anh tìm trong túi xem có loại bảo vật hay là có móng lừa đen không, hoặc là một thứ gì đó có thể sử dụng được.”

“Mẹ nó, cái túi kia to như vậy, cậu nói nó có thể có thứ đó được không? Cậu cho là trên thế giới có con lừa con nào may mắn như vậy sao?”

Tôi lấy đèn pin chiếu qua thi thể, thi thể kia quả nhiên đã lật người lên. Tôi liền vội vàng cầm đèn pin nhanh chóng đi sang chỗ khác, nói: “Anh nhanh đi công Tiểu Ca tới đây, hoặc là đem chút máu của anh ấy tới đây cũng được!”

Bàn Tử bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Tôi có, tôi có, không cần công tới đâu, có sẵn rồi, tôi có máu ở đây!”

“Máu của anh cũng sử dụng được à!”

“Không phải máu của tôi, là máu của Tiểu Ca. Tôi lúc trước đã xin Tiểu Ca rồi. “Bàn Tử từ trong túi móc ra một vật. Tôi phát hiện đó chính là một miếng băng vệ sinh, trên mặt có một chút vết máu. (hahahaha tôi cười đồ ghê rôi:))))))))))))))”

“Anh...” Tôi thật muốn đập đầu vào tường luôn cho rôi, “Anh lấy ở đâu ra vậy?”

“Có một lần lúc Tiểu Ca bị thương, tôi len lén gom lại. Gom được nhiều như vậy thực sự không phải dễ dàng nha. “Bàn Tử nói: “Tôi nói cho cậu biết, mùa hè để ở trong nhà, cũng không cần dùng tới nhang muỗi làm gì.”

“Con mẹ... “Tôi không thể nói thêm một cái gì nữa. Bàn Tử nói: “Đừng

đề ý nhiều. Tới đây đi, hôm nay chúng ta thể hiện oai phong một chút. “Nói xong liền cầm miếng băng vệ sinh kia hướng qua thi thể nói: “Nằm xuống, đưa tay ra. “(hahahahaah)

Vừa quay lại nhìn, trên mặt đất chỉ có một vũng nước xanh, không biết thi thể lúc nãy đã đi đâu mất. Tiếp tục soi một vòng trên mặt đất, tôi liền ngây người một chút — chỉ thấy thi thể kia đang nằm sấp lên một góc trên quan tài.

“Nhất định là có gì nhầm lẫn ở đây, anh khẳng định đây là máu của Tiểu Ca sao? “Tôi hỏi.

“Tuyệt đối chính xác! Những thứ dùng để bảo toàn tính mạng này, tôi thực sự là chưa bao giờ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo cả. “Bàn Tử nói, “Khoan, anh chờ một chút, anh có biết phát âm của người xưa và người hiện đại không giống nhau không, anh thử phát âm theo kiểu cổ ngữ thử.”

“Lão tử sẽ không nói. “Tôi nói, “Lúc Tiểu Ca thu phục nữ thi đó, cũng đâu có nói cái gì đâu.”

Bàn Tử kéo căng miếng băng vệ sinh, lại bảo thêm vài tiếng nữa. Thấy thi thể vẫn không có phản ứng, nói: “Chẳng lẽ máu Tiểu Ca chỉ có thể thu phục được nữ thi thôi? Thi thể này là của các ông hử?”

(con mợ nó, hai anh đang diễn hài kịch cho bánh chưng xanh xem đây à:)))))))))

Tôi lắc đầu, nhìn thi thể đầy hắc mao kia – nó chỉ có một bàn tay, thế nhưng lại vô cùng linh hoạt từ trên quan tài nhảy xuống đất, hướng về phía chúng tôi bò tới. Chúng tôi lập tức lui về phía sau hơn mười thước, sợ bị nó bắt được.

Bàn Tử vẫn tiếp tục giơ băng vệ sinh lên. Thế nhưng không ngờ thi thể vẫn không có vẻ gì là sợ hãi. Gân xanh trên ót Bàn Tử nổi lên, đột nhiên đem băng vệ sinh trực tiếp đánh lên trên mặt thi thể, rồi xoay người lấy súng tự động từ sau thắt lưng ra, nói với tôi: “chóá má, đúng là không đáng tin cậy mà, hai lão gia chúng ta chơi đùa hung bạo hơn đi, trực tiếp bắn cho nó vài phát!”

Tôi lập tức đi theo anh ta — ngay khi thi thể đang nhanh chóng hướng về phía chúng tôi bò tới, hai người chúng tôi trực tiếp nhắm súng vào thi thể liên tiếp nổ súng. Đạn bay ra như mưa toàn bộ đánh lên trên người thi thể, đánh cho thi thể lăn đi hơn mười mấy vòng, thoáng cái đã lăn nhào tới phía sau quan tài. Chúng tôi lập tức đi vòng qua, nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất trên người thủng lỗ đố đang bốc khói. Thế nhưng thi thể vẫn lật người lại, tiếp tục vòng lại hướng về phía chúng tôi bò tới.

“Tôi đã nói lấy súng tự động bắn cương thi là vô dụng, súng này đường

kính quá nhỏ! “Bàn Tử trực tiếp bắn thêm vài phát, ngăn cản thi thể đi tới. Tôi nhìn, tay của thi thể đã bị chúng tôi đánh gãy.

“Không chắc! “Tôi nói nói: “Tập trung hỏa lực, chúng ta bắn nát đầu nó đi! “Nói xong, tôi và Bàn Tử bóp cò đuổi theo thi thể dồn sức bắn. Vô số đạn bay ra, bắn hết một băng đạn tôi liền thay một băng mới. Bắn cho tới khi đầu thi thể hoàn toàn vỡ nát, nằm bất bất động, chúng tôi mới dừng lại đi tới.

Dưới đất toàn là chất dịch xanh chảy giàn giụa.

Tôi và Bàn Tử đứng ở bên cạnh thi thể đợi nửa ngày, phát hiện nó đã thật sự nằm bất động, mới vỗ tay hoan nghênh ăn mừng. Bàn Tử nói: “Nè, tôi mới phát hiện mỗi lần cầm vũ khí so với Tiểu Ca thì vẫn còn linh hoạt nhiều lắm nha!”

“Đừng nói như vậy, dù sao vũ khí chiến đấu của Tiểu Ca so với chúng ta sung túc hơn nhiều. “Tôi nói.

Bàn Tử chỉ chỉ quan tài, hỏi tôi có còn muốn nhìn nữa hay không. Tôi lắc đầu, nói với Bàn Tử: “Từ giờ trở đi, cái gì cũng được không mở ra nữa.”

Không phải tôi không muốn xem. Thật ra tôi vẫn còn rất muốn biết, ở nắp quan tài và nội dung khắc trên vách là cái gì, nhưng mà tôi lúc này không có sức lực để mà đi xử lý thêm nhiều tình huống đột nhiên xuất hiện nữa. Vừa rồi tôi nghĩ là tôi đã nói sai rồi nên mới đồng ý với Bàn Tử, mà thật ra trong lòng mình vẫn tương đối thấp thỏm. Rất dễ nhận thấy, với thể chất của hai người chúng tôi, tuyệt đối không thích hợp để dính dáng vào chuyện đi này — một là mỗi khi tôi nhìn thấy quan tài nhất định sẽ bị kích thích muốn khai quan, một chuyện nữa là nếu khai quan với thể chất của tôi chắc chắn là sẽ gặp bánh tồng. Tôi cảm thấy sau này có nhiều chuyện nhất định phải tự mình tìm hiểu lấy, ông nội không cho tôi dính dáng đến chuyện này chắc chắn là đã tương đối hiểu rõ chân tướng rồi.

Bàn Tử nghĩ nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đồng ý.”

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tiếp tục đi về con đường phía trước, ngay tại mặt sau cái rương. Chiếc rương đã bị tôi và Bàn Tử đập cho vỡ nát. Chúng tôi đi tới liền thấy được một cái cửa đá của thông đạo thứ ba, chỉ có điều cái cửa đá này lại là từ bên trên đi xuống dưới. Mặt cửa đá điêu khắc một con thú. Đã mở một nửa, phía dưới dùng một cái kích chống lên. Cái kích đã bị rỉ gần hết, làm cho người ta có cảm giác chỉ cần vừa đụng vào thì có thể sẽ gãy nát ngay.

Trên đầu con thú có một tảng đá, nặng chừng ba bốn cân (kg). Đó là một cái cửa đá phụ trọng thạch, dùng để làm giảm bớt sức nặng đè xuống của cửa

đá.

Tôi thò nửa đầu vào trong, lấy đèn pin chiếu chiếu. Sau đó, hai người chúng tôi mới trèo vào, thấy được một cái thạch thất hơn.

Đây là một cái thạch thất lớn hình tròn, ước chừng bằng một nửa sân bóng lớn. Có bảy cây cột lớn nằm ở bốn phía thạch thất. Phía trên đỉnh là một cái tinh đồ. Nơi này thật sự là có điểm giống như một cái mộ thất, nhưng nơi này so với cỗ mộ lớn vẫn có vài thứ khác biệt, hay nói đúng hơn là nó có vẻ không được đầy đủ chi tiết. Giữa thạch thất có một cái đài cao ngoại hình rất giống với Trương gia cổ lâu. Trước đài cao có hai nhánh sông nhỏ, từ đằng trước mộ thất chảy qua.

Tôi nhìn ra chiều rộng của nhánh sông, nhánh sông thứ nhất chiều rộng bằng sáu người lớn, trên mặt cái gì cũng không có, mà nhánh sông thứ hai, cũng chính là cái gần chúng tôi nhất, phía trên có sáu cây cầu, mỗi cây cầu có một hình dáng khác nhau. Trên mỗi cây cầu có đặt một bức tượng đá hình thú có bộ dạng rất đáng sợ, không nói rõ là cái gì, nhưng nhìn qua đều có vẻ vô cùng nham hiểm bi thảm, cũng không phải là bộ dạng có ý tốt gì.

Bàn Tử nhắc chân định bước lên. Tôi túm lấy anh ấy cản lại, chỉ chỉ lên trên. Tôi vừa mới nhìn lên đỉnh mộ phía trên có một sợi dây thừng, cái này là sau này được người khác treo lên, hơn nữa vẫn còn rất mới, là dây thừng leo núi hiện đại — khẳng định là đoàn của Muộn Du Bình treo lên lúc tiến vào đây.

Tôi ngược đầu lên nhìn liền phát hiện, trên đỉnh thạch thất có dạng xòe hình cái dù, giống như đem một cái dù màu xanh thật lớn để chống đỡ đỉnh thạch thất bên trên vậy, bề mặt khắc rất nhiều bức phù điêu kì quái. Phù điêu bên trên có tạo hình có chút giống như cái móc, có thể nói ví dụ giống như mỏ chim ưng, đuôi cá chép, nhưng chung quy thì đều là giống y như một cái móc, việc này rất không bình thường. Tôi liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, những ... phù điêu này đều đã từng được nguy trang. Lắp đặt những ... móc này mục đích nhất định là để cho dây thừng có thể ở phía trên những ... phù điêu này mà đi tới trung tâm một cách tài tình. Sau khi xong việc, những cái móc này được khắc thành các loại đồ án.

Một số cái móc sắt khác, hẳn là từ phía đối diện ném sang đây, câu đến một chỗ trên trần nhà. Sự chính xác này nhất định là ngón tay nghề của Tiểu Ca. Sợi dây thừng xuyên qua trung tâm rồi móc ở đó một cách khéo léo, tạo thành một cây cầu bằng dây thừng ở bên trên.

Sáu cây cầu này hẳn là đều có chuyện kỳ quái — nếu như người bước lên nhầm, quả thực có thể sẽ gặp phải những tai họa bất ngờ. Muộn Du Bình vì tránh cho phát sinh nhiều chuyện không cần thiết, nên chọn cách này để đi qua — cái này cũng là phong cách của anh ấy, tuyệt đối sẽ không đi con

đường thuận tiện mà người khác an bài cho anh ấy.

Nhánh sông chiều rộng bằng sáu người, nói cách khác là chừng mười thước trở lên. Với thể lực của tôi và Bàn Tử, trực tiếp đi qua sông tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Vì thế, phải đi con đường Tiểu Ca lưu lại cho chúng tôi.

Chúng tôi tìm được đầu kia của dây thừng, trèo lên, một đường treo trên trần nhà mà di chuyển, bên ngoài là nhánh sông nhỏ kia, khi đi tới trước nhánh sông. Lúc Bàn Tử đang treo người ở bên trên nhìn xuống dưới, nói: “Trong nước hình như có cái gì đó?”

“Cái gì vậy, chẳng lẽ là cá sấu sao? “Tôi nói, tâm nói cho dù là cá sấu cũng chỉ có thể là một con cá sấu đã chết.

“Không phải, là một người chết! “Bàn Tử nói. Chúng tôi từ đầu khác đi xuống. Bàn Tử đặt vật cống trên lưng xuống, lập tức dùng thiết thứ làm thành một cái móc, đi tới chỗ anh ấy thấy người chết, cắm một nửa vào trong nước khảy. Thứ màu đen đó bị anh ta từ dưới sông kéo đi lên.

Sau khi kéo vật màu đen đó đi lên, chúng tôi lập tức ngửi được một mùi hôi thối vô cùng khó ngửi.

Quả nhiên là một cỗ thi thể, nhưng mà lại không phải là xác ướp cổ — chẳng lẽ là người trong đội ngũ Tiểu Ca?

“Có phải là đi lên cầu, người này bị trúng chiêu nên chết? “Bàn Tử hỏi.

Tôi lắc đầu: “Tiểu Ca rất ít khi để cho người trong đội của mình phạm phải sai lầm chết người này, trừ phi anh là loại người hoàn toàn không có chút kỉ luật nào thôi.”

Chúng tôi đem thi thể lật ngược lại, chỉ thấy trên người hấn tất cả đều là nước bùn, mang theo một mùi thuốc Đông y quen thuộc. Tôi vốc một ít nước sông, hướng lên trên người thi thể dội, thoáng cái liền thấy một hình xăm kì lân lộ ra. Nằm ở trên thi thể đang phồng, hình xăm hiện lên vô cùng rõ ràng.

Bàn Tử kêu lên sợ hãi: “Là Tiểu Ca! Tiểu ca đã chết từ khi nào vậy?”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tuy rằng thi thể đã bị ngâm nước tới mức thối rữa hoàn toàn nhưng chúng tôi vẫn có thể nhận ra kia chính là hình xăm kỳ lân. Dù vậy thì chỉ cần nhìn sơ qua sẽ lập tức phát hiện ra rằng đó hoàn toàn không thể là Tiểu Ca được. Bởi vì cho dù hình xăm tuy rằng rất giống, nhưng mà thô hơn rất nhiều, làn da cũng đen hơn. Quan trọng nhất là, trên đầu người này đã có khá nhiều tóc bạc.

Chúng tôi đem thi thể hất vào trong nước một lần nữa, bởi vì mùi này thật sự là quá khó ngửi. Thế nhưng khi hất rơi xuống nước trong nháy mắt, tôi mới ý thức được khối thi thể này là ai, dĩ nhiên là ông già Bàn Mã kia rồi.

Chắc là ông ta đi theo đội ngũ của Muộn Du Bình đi vào nơi này. Lòng tôi nói, không biết là vì cái gì mà lại chết ở trong này.

Khi tôi gặp Lão Bàn Mã lần cuối cùng, tình trạng của ông ta là hình như hơi bị kích động, giống như là phát điên vậy. Tôi cũng không biết ông ta là thật sự phát điên hay là giả điên nữa. Sau đó ông ta vốn cũng không còn xuất hiện thêm lần nào, bản thân tôi đối với chuyện của lão ta cũng không có mấy hứng thú. Một người như lão — lúc trước chỉ vì mấy bao lương thực, mà có thể giết chết người nhiều như vậy, lại cùng Quý Nhân Ảnh kia cả ngàn mối liên hệ, khẳng định là vì một chút lợi ích của bản thân mà hình thành. Bất kể mục đích lão ấy theo dõi đội ngũ của Muộn Du Bình là gì, tôi hoàn toàn không có hứng thú mà suy đoán nữa.

Thi thể từ từ chìm xuống nước. Toàn bộ thi thể đã bị ngâm phình lên, bộ dạng đó thoạt nhìn vô cùng đáng sợ. Lão Bàn Mã thực sự là một người đã rất già, mà nay thi thể ông ta lại bị trương tới ngay cả một vết nhăn cũng không thấy được. Nếu không phải Muộn Du Bình lúc này đang ở ngoài kia, tôi thật sự sẽ nghĩ rằng, đây chính là thi thể của Muộn Du Bình.

Cuộc đời của Lão Bàn Mã dù gì cũng là đầy những cảnh ngộ bất hạnh. Nhưng cũng coi như đây là quả báo mà ông ta phải nhận cho những tội lỗi mà mình gây ra. Ai cũng sẽ nhận về một cái giá tương tự cho những chuyện bản thân đã làm, bây giờ lão Bàn Mã có kết cục như vậy, kỳ thật cũng coi như là công bằng thôi.

Chúng tôi quay người đi trở lại, từng bậc từng bậc đi lên, tiến vào trong bức màn che kia. Trước khi mở tấm màn che ấy ra phải trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi cũng không muốn hồ đồ thêm lần nữa, bản thân đã chẳng còn bất kì sự do dự hay hiếu kỳ nào.

Bên trong bức màn che chính là một cái giường lớn bằng Ngọc Thạch.

Trên giường hoàn toàn không có cái gì cả, trống rỗng.

Bàn Tử hỏi: “Làm sao mà không có món đồ nào hết vậy? Bày một chiến trận lớn như vậy, nằm bên trong một mộ thất lớn vậy mà lại không có gì cả?”

Tôi hỏi Bàn Tử: “Anh đã từng đi qua nhiều cỗ mộ, anh nghĩ là ở đây sẽ có một cái quan sàng (giường để quan tài) như vậy sao?”

“Từ độ cao mà nói, thì cũng rất có thể là sẽ có. “Bàn Tử nói.

Tôi nói: “Anh nhìn lên giường ngọc này đi, có dấu vết rất sâu chính là vì có vật để lên trong thời gian rất lâu. Hiển nhiên, hẳn là có một cỗ quan tài vô cùng nặng đã từng được đặt ở trên giường ngọc này. Chỉ có điều hiện tại lại không thấy cỗ quan tài này đâu cả. “Tôi vuốt dấu vết quan tài để lại trên giường — cái này nhất định không phải là dấu vết của quan tài gỗ, bất kể là quan tài bằng gỗ nặng cỡ nào đi nữa, cũng không khả năng để lại dấu vết sâu như vậy. Bởi vì ... loại Ngọc Thạch này đặc biệt cứng rắn, có thể tạo thành dấu vết như vậy, thì phải là một khối quan tài bằng kim loại, hoặc chính là do các mép ở bên ngoài cỗ quan tài bằng gỗ này, được gắn rất nhiều linh kiện bằng kim loại.

Tôi cảm thấy khả năng sau sẽ lớn hơn một chút, bởi vì những quan tài chúng tôi nhìn thấy trước đó cơ hồ toàn là bằng gỗ. Hơn nữa, thi thể bên trong cơ bản đều đã thành xương trắng. Quan tài hoàn toàn bằng kim loại, nếu như có quặng sắt ở gần đây thì cũng có thể nói kim loại được đúc ra ở trong này. Nhưng mà bên trong căn phòng này, tôi không có nhìn thấy vết tích nào của các dụng cụ và bệ lò sử dụng để tinh luyện ra kim loại được dùng trong nhiều năm. Ở thời cổ đại, nếu thật sự muốn tinh luyện ra dụng cụ bằng kim loại, cũng đều không cần phải phô trương như vậy. Đồng thời, tinh luyện kim loại còn cần một lượng than đá rất lớn. Nếu người Trương gia có kế hoạch xa như vậy mà trừ tính trồng cây ở trong này, có thể nói nhất định là bọn họ sẽ chọn chủ yếu một loại cây gỗ nào đó để lấy gỗ. Chuyện này có thể nhìn vào loại gỗ để làm những cỗ quan tài mà chúng tôi nhìn thấy bên trên và loại gỗ xây dựng cỗ lâu thì cũng có thể suy đoán ra được là bọn họ dùng chung một loại gỗ để làm.

Có thể ở trong thâm sơn mà tu kiến được một tòa cỗ lâu như vậy, quá trình xây dựng cũng đã rất khó khăn rồi, chỉ cần có chút sai sót nhỏ cũng sẽ khiến cho cả công trình gặp phải một sự sai lệch rất khó giải quyết được.

“Không tìm thấy. Chẳng lẽ quan tài này mọc chân, rồi tự mình chạy đi mất sao? “Bàn Tử nói, “Mấy năm gần đây, tất cả quan tài trong Trương gia cỗ lâu có thể cũng thành tinh hết rồi, cái này không phải là thành “kim quan biến “rồi sao! Con mẹ nó, kiểu này sau đi đồ đấu có thể.. mẹ nó, rất vất vả ấy chứ!”

(ý anh Bàn là giống như thi thể thành bánh tồng gọi là thi biến, còn quan tài thì thành “Kim quan biến “một loại bánh tồng mới ^^)

“Tôi cảm thấy quan tài này là bị dời đi chỗ khác. Bọn họ là từ trong này mang đi ra ngoài, hẳn là để chuẩn bị cất giữ một cỗ thi thể khác. “Tôi nói. Tôi nhìn dấu vết lưu lại trên giường ngọc — những dấu vết này không phải là lúc sắp đặt quan tài lưu lại, mà là khi quan tài bị mang đi lưu lại. Nhưng thời gian sinh ra dấu vết này lại không thể phán đoán ra được.

Tôi đứng ở giường ngọc quan sát bốn phía, quả nhiên phát hiện trên bậc thang tôi đi lên, hai bên có mấy chỗ bị đục lỗ.

Ở thời cổ đại muốn đục lỗ một tảng đá thì kỹ thuật phải vô cùng khéo léo, có rất nhiều lỗ thủng đều được đánh bóng tương đối tinh tế. Thế nhưng, mấy cái lỗ thủng này không là vuông góc đục vào trong, có thể sờ tới dấu vết xoắn ốc ở bên trong rất rõ ràng. Lỗ thủng được đục vô cùng sâu, việc này kỹ thuật thời cổ đại không có khả năng làm được như vậy. Ngẫm lại chắc là do máy khoan thời hiện đại đục ra — không biết là khi làm có sử dụng xăng hay không. Hiển nhiên, nơi này trang bị các thiết bị lắp đặt quá giản dị. Tôi phỏng đoán quả nhiên không sai.

Bàn Tử gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Cậu nói là, ban đầu bọn họ định là đem cỗ thi thể kia đặt ở nơi này, cho nên trước đó bọn họ mới vào đây lấy cỗ quan tài ở đây mang đi ra, cái gọi là “cruu chiêm thước sào “chính là như thế à. Bất quá, vì sao bây giờ trên đó cái gì cũng đều không có vậy? Thi thể mà bọn họ đem vào đâu?”

Cỗ thi thể kia có được đem thành công đi vào trong đây hay là không, thật sự cũng không ai biết. Tôi có chút hối hận, lúc đó không cố gắng hỏi Quý Nhân Ánh cẩn thận thêm một chút nữa. Cuối cùng bọn họ có thành công đem thi thể kia chuyển đi vào hay không? Bất quá, tôi cảm thấy chắc là sẽ thành công. Bằng không với hệ thống thói quen bình thường thì, một lần không thành công tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Đoàn khảo cổ chỉ đến Na Bã có một lần duy nhất, hơn nữa theo như A Quý kể lại thì có thể thấy, lúc đội ngũ này rời đi rất là bình thường, mà còn thuộc loại chiến thắng trở về nữa.

“Vậy giờ làm sao bây giờ? “Tôi nhìn nhìn bốn phía, phát hiện nơi này thế mà lại không có chỗ nào có thể đi rồi. Ngoài ra, tôi cũng biết, bốn phía chúng tôi trên cơ bản tất cả đều là cát lún, vị trí hiện tại của chúng tôi chính là ở giữa tầng cát vừa mới đi qua lúc đầu. Nếu như tôi tính không nhầm thì vị trí của tầng cát lúc ấy chúng tôi đi qua, chắc là đang ở trên đỉnh đầu chúng tôi đây.

Lúc ấy tôi đã cảm thấy rất kỳ quái, một cái bẫy cát lún mà sao có thể cạn

như vậy, hai chân đều có thể chạm tới đáy. Hiện tại nghĩ tới, đó là vì cát bên trên hoàn toàn bao lấy một cái mộ thất ở bên dưới, thứ mà chân chúng tôi đụng tới chính là nóc của mộ thất này. Nếu không biết cái mật đạo kia có thể thông xuống phía dưới, mà muốn từ chỗ khác mà đào móc để đi xuống dưới, thế thì hoàn toàn không có khả năng thực hiện được chuyện như vậy. Mà hạt cát nhẵn mịn như vậy, khẳng định là đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt, coi bộ chúng tôi không có khả năng làm bất kì chuyện gì bên trên được rồi.

Tôi hỏi Bàn Tử phải làm thế nào cho tốt đây, chỗ này tất nhiên là một cái đường cụt. Với tất cả manh mối đang có lúc này mà suy đoán ra thì, tình huống có khả năng nhất đương nhiên là — lúc đó Muộn Du Bình là từ bên trong quan sàng này đi lên rồi lại từ nơi này đi ra ngoài, thông qua cái mật đạo kia đi lên tầng đầu tiên của cổ lầu.

Nhưng bốn phía giường ngọc không có lối ra, vì thế tôi và Bàn Tử bắt đầu phân công nhau ở trong mộ thất tìm kiếm, muốn nhanh chóng tìm ra những dấu vết để lại có giá trị. Tôi biết rằng, có nhiều người từ nơi này đi ra như vậy, không thể không lưu lại dấu vết nào. Tin tưởng nhất định sẽ có manh mối nào đó có thể giúp được chúng tôi.

Quả nhiên, Bàn Tử ở một chỗ bên mép chân tường, phát hiện được một cái tàn thuốc.

“Đúng vậy. Thiên Chân, bọn họ chính là từ chỗ này đi ra. Đây là hiệu ‘Ngọc Khê’, tôi vừa rồi ở nhìn thấy loại thuốc này trên người một người anh em đã chết trên kia. Bàn Tử nói, “Thứ mà người anh em này mang theo không phải là một loại thuốc lá đầu, khẳng định là một dạng thuốc phiện dạng điếu. Thuốc này nhất định là do hắn ta hút.”

Tôi đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn nhìn tàn thuốc này và bốn phía góc tường, phát hiện khe hở trên góc tường ở đây cũng có nhét vài cái tàn thuốc nữa.

Vị trí các bãi tàn thuốc rất tản mác — cái loại tình huống này chắc chắn là những người này đang cực kì nhàm chán, một bên vừa hút thuốc một bên vừa đi hướng tới nhét tàn thuốc vào trong khe hở, hoặc chính là ở đây có rất nhiều người hút thuốc mới hình thành cảnh tượng như vậy.

Tôi đoán chừng nguyên nhân hình thành cảnh tượng này căn bản ít nhất là do hai người làm mà ra. Thế nhưng kỳ quái nhất là, bọn họ vì cái gì mà toàn bộ tập trung lại góc tường này hút thuốc vậy? Đây cũng không phải là góc tường cũ dưới bóng cây — mọi người tụ tập lại đây cùng hút thuốc tán gẫu nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, cùng cực vô vị không lý tưởng. Ở đây chỗ có thể hút thuốc thì nhiều lắm. Bọn họ nhiều người như vậy tụ tập ở trong này hút thuốc, chẳng lẽ, cái cửa động là ở ngay tại phía sau bức tường này sao?

Nhưng mà nói như vậy cũng không được thuyết phục lắm. Lòng tôi nói, là

ai.. mẹ nó, quy định sau khi tiến vào nơi này, nhất định là phải hút thuốc lá ở chỗ nào đó. Hơn nữa dựa theo những gì Bàn Tử nói, lúc bọn họ đi vào quá trình vô cùng khẩn trương, có rất nhiều người đã bị trúng độc, nào có cái đạo lý nào mà sau khi đi vào rồi lại tụ tập ở đây hút thuốc lá được.

Tôi và Bàn Tử nói: “Chúng ta tái hiện lại tình cảnh mình muốn làm sau khi tới đây chút nha. Nếu như anh là một người đã bị trúng độc, anh trăm cay nghìn đắng mới vào được nơi này, lúc đó anh sẽ làm cái gì?”

Bàn Tử nói: “Tôi khẳng định sẽ mệt đến thở hổn hển, nên tôi sẽ nằm ở bất kì chỗ nào có thể nằm. Nếu không phải là Lão Đại đập vào mông của tôi, hoặc là phía sau còn có cái gì đó nguy hiểm, lão tử nhất định sẽ nằm cho đến khi nào mình từ từ ổn định lại mới thôi.”

“Sau khi anh ổn định lại rồi thì anh sẽ hút thuốc sao?”

“Mẹ nó, vậy thì lúc đó cậu phải coi lại là lúc nào đã. Nếu sau khi lão tử một đêm bảy lần, lúc bình thường lại không chỉ có hút thuốc thôi đâu, còn phải uống đến mấy bát canh “Ngưu tiên “bồi bổ nữa. Thế nhưng đang ở chỗ này mà còn bị trúng độc, hô hấp đến suyễn cũng không được thuận lợi mà vẫn còn hút thuốc à, vậy thì không phải là muốn chết sao?”

Tôi gật đầu, cái đó anh và tôi nghĩ giống nhau. Bàn Tử nói tiếp: “Cậu hỏi cái này làm cái gì vậy?”

Tôi nói với Bàn Tử suy nghĩ của mình một chút. Bàn Tử nói: “Khụ, tôi nói cho cậu biết, nhìn chung quanh chỗ này thì, chỗ tốt nhất để hút thuốc chắc chắn là bậc thang phía bên kia. Nơi đó tầm nhìn có vẻ rộng rãi, hơn nữa còn có thể ngồi hút thuốc. Mà ở chỗ này, cứ cho là ngồi xôm ở chân tường, hoặc là cũng chỉ có thể đứng thôi, thì cũng đã rất là bức rức rồi. Cho nên vị trí này khẳng định là phải có ý tứ gì đó. Tôi nói cậu biết, cái này rất giống một trường hợp ... như là ... đang chờ phụ nữ đi WC!”

“Cái gì, đi WC á? “Tôi kỳ quái. Bàn Tử nói: “Không nói chuyện yêu đương nha? Cậu không biết được đâu, phụ nữ vô cùng phiền toái, thời gian các nàng đi WC đủ để cho đàn ông chúng mình đánh được ba ván mạt chược. Cho nên, nếu như cùng nhau đi dạo phố với vài người bạn hữu, mà các nàng đều đi WC, khi đó khẳng định mấy tên đó sẽ phải lập tức tìm một chỗ để hút thuốc, thông thường là đứng đợi ở mấy góc tường gần WC. Cậu có thể tưởng tượng ra một cái cảnh tượng như vậy nè — gió đêm lạnh run bần bật, mấy người nam đứng hút thuốc, rụt vai lại, cho nhau cười khỏ, rồi cùng nhau tán gẫu chuyện tình của mình. Chờ tới khi bọn họ đi rồi, cảnh tượng nơi đó cùng với tình huống của người này sẽ giống nhau y như đúc luôn.”

Tôi gãi gãi đầu, không thể nào hiểu nổi, nói: “Ý của anh nói là, đó là bởi vì Hoắc Lão bà và các cô gái trong cùng đội ngũ đột nhiên muốn đi WC, cho

nên mấy người đàn ông đều phải tránh đi chỗ khác hả?”

“Tôi thấy số lượng tàn thuốc ở nơi này, hình như cũng không đúng lắm. Hoắc Lão bà không chỉ là muốn đi WC thôi mà còn là muốn thay đổi trang phục nữa? “Bàn Tử nói, “Tôi chỉ cảm thấy là so với đi WC tính chất cũng không sai biệt mấy, nhưng mà làm việc này tốn thời gian hơn so với đi WC nhiều lắm. Bất quá thì tôi nghĩ, chuyện này không phải là bị thương cần phải cởi quần áo cấp cứu linh tinh gì. Bởi nếu thật sự là cần phải cấp cứu thì khẳng định cũng không có ai chú ý gì đâu, cũng không có cái gì mà lịch sự hay bất lịch sự hết, đàn ông căn bản không cần phải tránh đi. Cho nên, tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chỉ có thể là — do phụ nữ thay quần áo thôi.”

“Thay quần áo? Tại sao lại đột nhiên muốn thay quần áo, cũng đâu phải là đi tham dự dạ tiệc hay là cái gì đâu, mà còn có chuyện phân chia lễ phục trước khi vào và lễ phục sau khi vào nữa?”

Bàn Tử nghĩ nghĩ, bỗng nhiên liền nhìn về nhánh sông: “Ướt, là do quần áo của bọn họ bị ướt! Bọn họ là từ trong nước đi ra ngoài!”

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi bật người nhảy vào trong nước, kỳ thật nước cũng chỉ tới phần eo, tôi ở trong nước chậm rãi mò mẫm tìm kiếm, rất nhanh liền đụng đến bờ sông bên cạnh, trên vách tường quả thật có một cái cửa động.

Ở đáy nước có một khối thi thể đã bị thối rữa, khiến cho nước có mùi tương đối khó ngửi. Tôi lấy đèn pin chiếu vào bốn phía cửa động, sờ sờ vài cái lên cái cửa động bên cạnh vách tường sau đó liền lấy đèn pin soi qua vị trí của thi thể, sợ thi thể trôi đến chỗ tôi bên này.

Bàn Tử cũng đi xuống hỗ trợ, sau khi anh ấy đụng vào cái cửa động, liền đứng lên nói với tôi: “Đúng vậy, bọn họ là từ trong cửa động này đi ra. Xem ra, kết cấu của chỗ này, trên cơ bản nơi này và Tây Sa rất giống nhau.”

Tất cả kỹ thuật tựa hồ đều là của Uông Tàng Hải, xem ra Trương gia và Uông Tàng Hải vẫn có khá nhiều mối liên hệ, giữa bọn họ vào lúc ấy đã chuyển giao cho nhau rất nhiều kỹ thuật và kiến thức.

Bàn Tử lặn xuống đáy sông, ở trong nước sờ soạng cả nửa ngày trời, thăm dò bên trong cái đạo động kia. Tôi thấy ánh đèn pin từng chút từng chút đi sâu vào trong, sau đó lại chậm rãi lui dần ra.

“Bên trong thực sự rất rộng, đi về phía trước chừng mấy thước còn có bật thang hướng đi lên trên!” Bàn Tử trôi lên mặt nước nói, “Nhưng tôi phỏng chừng cái này là một cái thông đạo dưới nước, không biết tình huống bên trong con đường này sẽ như thế nào, nhưng mà lúc này muốn đi ra ngoài thì chúng ta phải thử một lần mới được.”

Tôi lúc này cũng yên tâm được một chút.

Hai người chúng tôi đi trèo ra khỏi bờ sông, tiếp tục theo đường cũ đi trở về, chuẩn bị công Mộן Du Bình đi tới mộ thất đó lần nữa.

Thế nhưng, sau khi tôi vừa đem Mộן Du Bình công lên lưng, mới đi vài bước, liền cảm thấy có chút không ổn cho lắm — cổ họng của tôi thực sự là không được thoải mái lắm.

Xem ra hệ hô hấp của Bàn Tử đã bị thương, anh ấy so với tôi càng khó chịu nặng nề hơn, anh ta mới đi vài bước, liền lập tức che miệng mũi lại, vẻ mặt nhăn nhó thống khổ vô cùng.

Tôi cảm thấy thực rất kỳ lạ, hai người chúng tôi làm sao mà lại xuất hiện tình trạng này?

Sắc mặt Bàn Tử lúc này đã trở nên xanh mét, bỗng nhiên anh ta đưa tay ra

hiệu cho tôi đừng nhúc nhích, sau đó quay đầu hướng về phía đạo động chạy đi. Một mạch chạy qua, anh ấy gần như là ù té mà chạy.

Tôi liền buông Muộn Du Bình xuống, cũng chạy đi theo, kết quả còn chưa đi tới cửa mật đạo vừa rồi đi vào, chúng tôi thoáng chốc đã nhìn thấy một đoàn sương mù — đặc đang nhẹ nhàng tiến tới. Ở chỗ này chỉ cần hít vào một hơi, liền cảm giác được một cổ đau đớn bồng rất dữ dội, một đường từ xoang mũi đi vào trong phổi thiêu đốt.

“Cái đêch, cơ quan khởi động rồi sao? “Tôi quá sợ hãi nói.

Bàn Tử ở bên cạnh đốc sức gật đầu: “Chạy mau!”

Chúng tôi cơ hồ là chạy ù té trở về, lòng tôi nói, chó má, quá mức thâm độc, thậm chí ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, cơ quan này cứ im lặng như vậy mà khởi động không hề phát ra bất kì âm thanh nào.

Chạy đến chỗ Muộn Du Bình đang đợi, tôi cũng anh ấy lên, Bàn Tử thì cầm balô đeo lên lưng, sau đó chúng tôi tiếp tục liêu lĩnh hướng qua phía bờ sông bên kia mà chạy thật nhanh.

Đến bờ sông, không chút do dự chúng tôi lập tức nhảy xuống. Rồi nhanh chóng tìm tới cái cửa động kia, một mạch lặn sâu vào trong nước, chưa tới mười thước, Bàn Tử nắm lấy cánh tay của tôi kéo đi, tôi cũng Muộn Du Bình trên lưng bơi ở bên cạnh, một bên vừa bơi thật nhanh tiến về phía trước một mặt điên cuồng sờ soạn, rất nhanh liền phát hiện phía trước quả nhiên chính là bậc thang. Chúng tôi giẫm lên bậc thang từng bước một đi lên, rất nhanh sau đó đã hoàn toàn trôi lên mặt nước.

Chúng tôi lấy đèn pin soi xung quanh một vòng, phát hiện nơi này chính là một cái thông đạo, mực nước ở trong thông đạo này chỉ tới đầu gối, mà theo thông đạo này tiếp tục nhìn về phía trước, khoảng chừng bảy tám thước là có thể nhìn thấy một cái cửa động.

Bên trong một thất phía bên kia thủy động này bây giờ đều toàn là độc khí sao? Nếu nói như vậy thì, cuối cùng là có thể “Hữu kinh vô hiểm” mà đi ra. Tôi không hề nghĩ tới lúc này đây vẫn có thể cố gắng đi ra thuận lợi như vậy, nếu thật sự có thể tiếp tục như thế mà đi ra ngoài, tôi khẳng định sẽ ngoan ngoãn tìm một vị thần mà bày tỏ một chút.

Trong lòng tôi mừng như điên, một đường lợi nước chạy vọt tới, Bàn Tử chạy ở phía trước tôi. Vừa mới tới cái cửa động kia, đột nhiên Bàn Tử dừng lại, cả người tôi liền đụng lên lưng Bàn Tử, còn chưa kịp có phản ứng lại, Bàn Tử đã bắt đầu lui về phía sau.

“Anh làm cái gì vậy? “Tôi hỏi. Bàn Tử nói: “Con bà nó, gặp chuyện phiền toái chứ gì, chúng ta bây giờ lành ít dữ nhiều rồi.”

Tôi chồm lên bả vai Bàn Tử nhìn qua phía bên kia, lập tức thấy trước cái cửa động kia, xuất hiện một thứ gì đó vô cùng kì quái — tôi thấy được thật nhiều vật gì số giống như sợi tơ treo tứ tung ở bên trong lối đi bên kia cửa động, trên sợi tơ còn có treo những vật gì đó nhìn giống như một loại trái cây nào đó.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi không thể hình dung được cái hang động này sao lại có cấu tạo như vậy, thật sự là nó quá khó khăn để có thể tưởng tượng ra được.

Đây vốn là một cái hang động hình tròn, nước ở dưới đáy hang động chỉ sâu đến mắt cá chân chúng tôi, có thể thấy được một sợi xích sắt dùng để làm cầu khi, nằm ở dưới nước thông về phía đối diện, phía bên kia cũng có một cái cửa động. Tiếp đó, ở trong cửa động, vắt ngang vô số sợi tơ gì đó không biết là dây thép hay là một loại chất liệu nào khác, dày đặc trông rất giống một cái động của một con tầm khổng lồ vậy. Những thứ treo ở trên sợi dây phía trước, quả thực nhìn rất giống một vật mà tôi đã từng gặp qua, đúng hơn là một thứ mà tôi đã trông thấy từ lâu rồi hơn nữa chỉ cần nghe nói tới nó thôi là đã sợ mất hồn — đó là chuông đồng lục giác.

Tôi nhìn thấy có vô số chuông đồng lục giác treo ở bên trên, chẳng lẽ Bàn Tử nói chúng tôi lành ít dữ nhiều là nói cái này sao? Chỉ cần có một sợi tơ bị tác động, thì tất cả chuông đồng lục giác ở đây sẽ đồng loạt vang lên. Nếu xảy ra chuyện đó thì chắc chúng tôi sẽ hoàn toàn không thể kiểm soát được tình hình, cơ bản cũng không biết sẽ tiếp tục xảy ra chuyện gì nữa. Tôi liền hít một ngụm khí lạnh, thăm hỏi Muộn Du Bình bọn họ làm sao có thể đi qua được? Chỉ có điều tôi nghĩ rằng lúc ấy tình hình của bọn họ đang rất gay go, nếu Muộn Du Bình cũng từng người bọn họ đi qua đây, với thân thủ và sự bình tĩnh của anh ấy thì điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

“Đây chính là một hệ thống phòng trộm. “Bàn Tử nói. Anh ấy chỉ chỉ lên một số lỗ hồng trên con rồng khắc trên vách động, “Người Trương gia lúc đi qua chỗ này, nhất định là sẽ đi từ những ... lỗ hồng kia thẳng qua bên này, mà vẫn có thể tránh đụng vào mấy cái chuông đó, sau đó mới tự mình lặn xuống nước đi sang đây.”

Hiển nhiên chúng tôi không có cách nào đi qua mà không làm khởi động cơ quan được, tôi ngẩn đầu nhìn lên phía trên hang động một chút, nếu nói có thể từ trên đỉnh hang động mà trèo đi qua thì may ra được. Chỉ có điều đang nhìn, tôi liền phát hiện trên đỉnh hang động cũng có treo rất nhiều chuông.

“Là đi từ dưới nước sao? “Tôi hỏi Bàn Tử.

Anh ta lắc đầu đáp: “Cậu nhìn xem, hang động này chiều rộng chừng ba mươi thước, nhưng mực nước chỉ sâu có bằng nửa bàn tay, chúng ta không có khả năng lặn xuống nước bơi qua đây được. Trừ khi nào chúng ta biến thành con gián.”

“Biến thành con ba ba cũng được. “Tôi nói. (:D)

Bàn Tử nói: “Có điều là ít nhất bây giờ chúng ta tạm thời đã được an toàn, đừng vội, trước nghỉ ngơi một chút đi, rốt cuộc rồi cũng sẽ nghĩ ra cách đi qua được thôi.”

Tôi liền ngồi xuống đất, lòng thầm nghĩ, đi dọc theo con đường này mà muốn có một chỗ có thể yên tâm nghỉ ngơi thực sự, mẹ nó, cũng không dễ dàng gì, tiếp đó liền quay lại nhìn Tiểu Ca xem anh ta như thế nào rồi. Nhìn thấy mắt Tiểu Ca mở ra một chút, tôi nói với anh ấy: “Chúng ta đã đi ra được tới đây rồi, anh yên tâm, rồi chúng ta nhất định sẽ an toàn mà đi ra ngoài nhanh thôi.” Muộn Du Bình đang vô cùng suy yếu, nghe vậy anh ấy lập tức nhắm hai mắt lại, tôi nói: “Anh cứ cố gắng nghỉ ngơi thật tốt đi. “Nói xong liền thấy miệng Muộn Du Bình giật giật.

Tôi cảm thấy anh ta giống như là đang muốn nói cái gì đó, nên im lặng chờ đợi, quả nhiên miệng của anh lại giật giật lần nữa. Tôi lúc này có thể xác định được là anh ấy đang muốn nói chuyện, liền nghiêng người ghé tai vào thật sát lắng nghe, nghe được anh ấy nói:

“Rất thích thuyền.”

Rất thích thuyền là có ý gì đây? Là một loại máy tính mới sao? Tôi liền nói: “Được, ngoan, khi nào đi ra rồi chúng tôi sẽ mua cho anh ngay.” Bàn Tử nghe vậy quay đầu lại, anh ấy có chút ngẩn ngơ, hỏi: “Mua cái gì vậy?”

Tôi liền gọi Bàn Tử qua để cho anh ấy nghe, sau khi Bàn Tử nghe thấy, liền nhíu mày nói: “Không đúng, Tiểu Ca muốn chúng ta đi nấu cháo cho cậu ấy, cậu ấy đang muốn ăn cháo.”

(Ông nói gà bà nói vịt, hahahahah:D)

Ăn cháo? Lòng tôi nói Tiểu Ca là từ khi nào mà biến thành không đáng tin cậy như vậy chứ. Đột nhiên Bàn Tử vỗ đùi một cái, nói: “Ăn cháo cái gì chứ, ý của Tiểu Ca là muốn chúng ta đi mau!”

“Đi mau? Đi mau là có ý gì vậy, chẳng lẽ nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó nguy hiểm sao? “Tôi hỏi.

Bàn Tử nhìn nhìn bốn phía thông đạo tối đen, liền đi trở ngược lại vài bước, vừa mới tiến lên được vài bước anh ta liền mắng to: “Mẹ kiếp, mau đi thôi!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Sương mù!” Tôi cũng đi qua đưa mắt thăm dò thử xem là đang có chuyện gì xảy ra, ngay lập tức thấy bên trong thông đạo, từ hai lỗ nhỏ ở trên vách tường, đang bốc lên một lớp sương mù chất kiềm màu trắng, giống như là nó đang có sự sống vậy, từ từ tràn ra bên ngoài không khí, sương mù dày đặc vô cùng.

Hệ thống khí độc sát trùng ở nơi này hoàn toàn không có góc khuất nào để nấp hết, khí độc có thể tiến vào bất kì thông đạo nào mà con người đi vào được.

Editor: Phụng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi lập tức công Tiểu Ca lên, Bàn Tử lúc này đối với khí độc đã có phản ứng, ho một trận điên cuồng, máu từ trong lỗ mũi cũng phun ra. Chúng tôi căn bản không có chú ý tới những ... chuyện này, lao thẳng tới chỗ cửa động, Bàn Tử lại dừng lại. Anh ấy vẫn là không dám đi vào.

Đồng thời tôi nhìn thấy, tại bên trong hang động kia, nơi có khắc cái mõm rồng nhất định là đã ra khỏi vùng mà sương mù có thể bay tới. Phía trên hang động đã xuất hiện một tầng sương mù đang từ từ tràn xuống dưới, giống như là khói đến từ địa ngục vậy, bên trong đó chính xác là một thế giới khác.

“Chết chắc rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi.” Bàn Tử gấp đến độ hai chân cứ giẫm ngay tại chỗ, “Con bà nó, Thiên Chân, con mẹ nó...cậu nhanh lấy súng nhắm vào ót tôi mà bắn một phát đi, tôi thà chết còn hơn là phải biến thành cái dạng giống như Quỷ Nhân Ảnh.”

“Anh chết rồi thì ai tới giết tôi đây? “Tôi mắng. Bàn Tử nói: “Không có sao đâu, cậu đưa súng bắn vào miệng mình bắn một cái là xong. Yên tâm đi, một chút đau khổ cũng sẽ không có.”

“Hoặc là anh tự làm nha? “Tôi nói, “Loại chuyện như thế này sao anh lại đi nhờ tôi làm.”

“Lão tử...con mẹ nó, chính là tín đồ Chúa Jesus, không thể tự sát được.”

“Từ lúc nào mà anh bắt đầu tôn thờ Chúa Jesus vậy?” Tôi hỏi. Bàn Tử nói: “Vừa rồi tôi đã hướng về phía trước để cầu khẩn với Thượng Đế rồi.”

Tôi nhìn phía trước có vô số chuông đồng lục giác, liền nói với Bàn Tử: “Cứ đánh liều một lần đi, biết đâu chúng ta may mắn còn có một con đường sống thì sao. Chứ ở trong này chắc chắn là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, muốn chết thì phải chết ở trong đám chuông đồng lục giác này. Điên rồi thì sẽ không đau khổ nữa, chết thì chết, so với đang còn sống mà từ từ nát vụn ra mà chết thì tốt hơn nhiều.”

Bàn Tử cắn răng một cái, thoáng cái liền chui đi ra ngoài, tôi đi theo ngay sau đó, hai người bắt đầu thật cẩn thận ở trên cầu độc mộc (cầu khỉ) mà tiến tới phía trước.

Tình huống vô cùng hỗn loạn, thế nhưng Bàn Tử so với tôi bình tĩnh hơn nhiều, nhanh chóng liên tục lượn qua những sợi tơ một cách nhẹ nhàng, một chút cũng không động vào mấy cái chuông. Tôi đi theo ở phía sau, làm theo động tác của anh ấy, tất nhiên cũng lượn vòng qua. Lúc này trong thoáng

chốc, tôi cảm giác được động tác của mình lưu loát và sinh động như mây trôi nước chảy vậy, tuy rằng nó chỉ là một chút lòng tin giả tạo, nhưng vẫn khiến tôi có thêm vài phần hi vọng.

Nói không chừng lúc này khi Bàn Tử thật sự tin vào Chúa Jesus, có thể thật sự cũng được phù hộ một lần. Chúng tôi dọc đường đi tới đây gặp đủ chuyện xui xẻo, chẳng lẽ tất cả đều là vận mệnh, tất cả đều ở đã an bày sẵn ở đây cả rồi? Ông giời kia quả thật là quá cơ trí mà, ha ha tuy là một con đường không được tiện lợi mấy A Di Đà Phật, tôi nhất định sẽ báo đáp lại các ngài!

Mới nghĩ vậy, liền nghe Bàn Tử “Ai da “một tiếng, cả người từ trên cầu tuột xuống dưới, anh ta gắng gượng lại mới có thể kiểm soát được thân thể, nhưng mà một tay của anh đã đụng phải một sợi tơ. Ngay lập tức thấy được một tia chấn động vô cùng nhẹ trên sợi dây bắt đầu truyền đi. Cái chuông gần nhất trong số đó, đã muốn run lên.

Nháy mắt tay của Tiểu Ca từ bên người tôi duỗi tới, hai ngón tay dài kia tốc độ cực kì nhanh, phi thường vững vàng mà kẹp lấy cái chuông kia.

Sợi tơ thoáng cái đã ổn định trở lại, tôi cả người đều đổ mồ hôi lạnh. Muộn Du Bình chậm rãi buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục đi, đừng có ngừng.”

“Tiểu Ca, cậu rất cực là có sao không vậy, có thực sự là hôn mê không đó? “Bàn Tử nói, “Đừng để lão tử đây bị áp lực quá lớn như vậy chứ, nếu cậu thực sự không việc gì thì mau tới đây mở đường đi, chúng tôi thực không giải quyết được vấn đề rắc rối này đâu.”

Nhưng Muộn Du Bình không có gì bất kì phản ứng gì, Bàn Tử mắng to. Tôi thấy vậy liền nói: “Tiếp tục thôi!”

Bàn Tử mắng: “Tiếp tục như thế nào đây, cậu thò đầu sang đây mà nhìn lại tình huống xung quanh một chút đi.” Tôi liền vòng qua trước mặt Bàn Tử đi về phía trước nhìn, liền thấy những sợi tơ ở trước mặt anh ấy, hình thành một mạng lưới sợi tơ vô cùng phức tạp. Với hình thể của Bàn Tử, muốn đi xuyên qua giữa những khe hở đó, cần phải có năng lực không chế cơ thể cực kì to lớn của anh ấy lại.

“Hãy tin vào chính mình, anh nhất định sẽ làm được thôi! “Tôi nói để cổ vũ Bàn Tử. Bỗng nhiên Bàn Tử mở rộng hai tay ra, làm một cái động tác Tiên hạc dang cánh, quát một tiếng: “Hãy da! “Sau đó bỗng nhiên đi xông về phía trước, bay vọt lên, đương nhiên là từ một khe hở lớn nhất trên trên mạng lưới sợi tơ đó mà phóng người đi qua, tiếp đó liền ngã nhào vào trong nước.

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta.

Bàn Tử vuốt nước trên mặt xuống, rồi nói với tôi: “Hãy tin tưởng vào chính mình, cậu nhất định sẽ làm được thôi!”

Tôi nhìn Bàn Tử, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thất bại vô cùng. Cậu thật, Bàn Tử này quả nhiên là “thâm tàng bất lộ” (không để lộ tài năng). Tuy rằng bình thường không đáng tin tưởng mấy, nhưng vào thời khắc mấu chốt thật sự đúng là không thể ngờ được điều gì cả. Đối với phương pháp này của anh làm sao mà tôi làm theo được đây? Tôi đang cõng Tiểu Ca trên lưng, mà cho dù là không cõng Tiểu Ca đi nữa, tôi cũng không cái khả năng “Hây da “một tiếng rồi nhảy đi qua như vậy được.

Quả nhiên, béo mập không phải là tiêu chuẩn để nhận xét bất kì một vấn đề gì. Tôi đứng ở phía trước lưới sợi tơ sừng sốt thật lâu, Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, vội la lên: “Nhanh lên, sương mù xuống tới nơi rồi kìa.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, sương mù chỉ còn cách chỗ tôi đứng lúc này khoảng sáu bảy thước, Bàn Tử đứng bên kia che miệng lại chờ đợi, tôi cũng bắt đầu thấy xông vào trong xoang mũi là một cảm giác đau rát dữ dội.

“Trước tiên anh đem Tiểu Ca mang đi ra ngoài trước đi.” Thoáng cái tôi liền bình tĩnh lại, một mặt vừa nói với Bàn Tử, một mặt vừa đem Tiểu Ca từ trên lưng đỡ xuống, sau đó dùng kiệu bông công chúa đem Tiểu Ca bế lên, đưa đầu Tiểu Ca vào khe hở trong lưới sợi tơ đó. Bàn Tử ở bên kia cũng dùng một động tác giống như vậy, từng chút một đỡ lấy anh ấy đưa qua bên kia. (Được bế qua, bế lại thích ghê ^^)

Với trọng lượng của Tiểu Ca hơn nữa tôi đang trong lúc khẩn trương, liền khiến cho cả người tôi vã mồ hôi ra như tắm. Chờ đến khi thuận lợi đưa anh ấy qua bên kia rồi, Bàn Tử đã cõng Tiểu Ca lên lưng, tôi mới nói với Bàn Tử: “Con đường phía trước anh đi trước đi, tạm biệt.”

“Còn cậu thì sao? “Bàn Tử hỏi.

Tôi làm một cái động tác Tiên Hạc dang cánh, nói: “Đối với cái này tôi không tin tưởng mình có thể làm được, anh đừng có suy nghĩ nữa. Con đường phía trước coi bộ đã đến lúc nói tạm biệt rồi, anh cứ đi trước đi, trước khi đi ra bên ngoài rồi, thì không cần lo cho tôi. Chờ cho đến khi các anh đã đi thật xa, thì tôi sẽ nhảy qua sau.”

(con mẹ nó, tôi bắt đầu khóc rồi đây:’(- tieudieututai)

Lúc tôi nói, cũng không cảm thấy được một chút nào là mình có bao nhiêu anh dũng, chỉ là bản thân cảm thấy đây chính là cách duy nhất có lợi vào lúc này. Để lỡ như tôi không nhảy qua được thì cũng không làm liên lụy đến họ.

Bàn Tử vỗ vỗ tôi, rồi liếc mắt nhìn tôi một cái, vẫn là đứng yên đó không di chuyển. Tôi liền nói với Bàn Tử: “Con mẹ nó, anh còn đứng đó chờ cái gì nữa? Muốn goodbye kiss nữa sao? Đi mau! “Lúc này Bàn Tử mới chịu quay

đầu rời đi.

Tôi ngồi xồm xuống, nhìn ánh sáng đèn pin của Bàn Tử ở phía trước không ngừng lập lòe di chuyển. Thân thủ của Bàn Tử tương đối tốt, dĩ nhiên vì không có bị bất kì cái gì ngăn cản bước chân của anh ta lúc này, rất nhanh liền biến mất ở cửa động phía xa xa kia. Bàn Tử ngừng lại ở chỗ cửa động, nói với tôi: “Chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục đi ra ngoài trước, cậu không cần do dự đâu. Nếu trong vòng hai mươi phút mà cậu vẫn chưa có đi ra, tôi sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho cậu.”

“Đi, con mẹ nó! “Tôi vừa nói xong, ánh sáng đèn pin của Bàn Tử liền hướng vào trong chỗ sâu nhất trong thông đạo lắc lư rời đi, thoảng cái đã không còn bóng dáng.

Tôi nhìn nhìn lên đỉnh đầu, hiện tại chỉ còn lại có một mình tôi, bốn phía là một mảng không gian im lặng, sương mù vẫn đang dần đi xuống, nhưng tốc độ hình như là càng lúc càng chậm đi. Cái này là một chuyện tốt, thế nhưng cảm giác đau rất dữ dội bên trong xoang mũi không cho tôi một cơ hội nào để hô hấp. Tôi vỗ vỗ tay một cái, tự nói nói với chính mình: “Đi thôi.”

Vừa định nhảy ra, bỗng nhiên chợt nghe được, từ bên trong góc sơn động truyền ra một thanh âm. Tôi sửng sốt một chút, đó chính là tiếng của một người đang rên rỉ. Tôi lấy đèn pin chiếu qua lại, nhưng tôi phát hiện chỗ này không có người nào cả. Cái động này quá lớn, tất cả lại đều là sợi tơ, ánh sáng đèn pin không được rõ ràng, căn bản là không thể chiếu tới phía bên cạnh.

Thôi xong, tôi trúng độc rồi, loại khí độc này còn có thể sinh ra ảo giác âm thanh sao? Lòng tôi nói. Bỗng nhiên chợt nghe bên kia lại truyền tới một âm thanh nữa, tôi ho khan vài cái, phát hiện trong nước miếng đã bắt đầu có máu, liền cúi gập người. Bỗng nhiên, trên vách động, cũng có ánh đèn pin sáng lên.

Tôi quay đầu lại, cẩn thận nhìn về phía bên đó, ánh đèn chỗ đó liền tắt ngấm, có một thanh âm kêu lên:

“Tiểu Tam Gia!”

“Phan Tử!”

Tôi kinh ngạc một chút, nhưng mà không có cách nào khác để tiến sát qua bên đó xem. Phía bên kia nói: “Tiểu tam gia, mau đi đi. “Thanh âm khá mỏng manh. Tiếp đó, tôi chợt nghe truyền đến tiếng ho khan liên tiếp.

“Anh làm sao vậy? “Tôi hỏi, “Sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?”

Phan tử ở trong bóng tối nói: “Chuyện nói ra thì dài dòng lắm, Tiểu Tam

Gia, cậu có thuốc lá không?”

“Ở chỗ này mà anh còn hút thuốc nữa, không sợ phổi sẽ bị đốt thủng sao? “Tôi nghe được trong giọng của Phan Tử, cảm thấy anh ấy đặc biệt bình tĩnh, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một loại dự cảm rất bất thường.

“Ha ha ha, sẽ không sao đâu.” Phan Tử nói, “Sao cậu không đến nhìn xem tôi lúc này sẽ chết trong bộ dạng như thế nào.”

Editor:Phượng Vũ

Beta: tieudieututai

Dự cảm về chuyện chẳng lành trong lòng tôi càng lúc càng lớn hơn, nói: “Đừng có lè mè nữa, anh mau chạy nhanh lại đây, nếu anh không đi được tôi đi tới dìu anh đi.” Nói xong, tôi lấy đèn pin chiếu đến, có thể lơ mờ nhìn thấy bộ dạng của anh ta, tôi liền ý thức được vì sao mấy lần trước tôi vẫn không nhìn thấy được anh ấy.

Phan Tử dường như là dính vào trong tầng dung nham, tôi mở ánh sáng đèn pin lớn hơn, lập tức liền thấy được, cơ thể của anh ấy lúc này đã hòa tan vào trong tầng nham thạch, trở thành bóng người.

Tiếng Phan Tử ho khan lại truyền đến, tôi ngồi dưới đất một chút, hỏi: “Sao anh lại trở thành thế này? Tiểu Hoa và mọi người đâu rồi?”

“Hoa Nhi Gia chắc chắn là không có việc gì đâu, còn những người khác đều đã chết cả rồi, thứ đó thực sự là quá lợi hại, lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đã ở chỗ này rồi. “Phan Tử nói.

“Anh chờ tôi một chút, tôi đi tới, đập vỡ nham thạch giúp anh ra ngoài.”

“Trăm vạn lần đừng có tới gần đây.” Phan Tử nói, “Tiểu Tam Gia, cậu không biết được cơ thể tôi lúc này ở trong tảng đá đang ở bộ dạng như thế nào. Cậu tới đây cũng sẽ không cứu được tôi đâu, quá nguy hiểm. Tiểu Tam Gia, cậu có thuốc lá không? Trước hết cậu lấy thuốc cho tôi đi, tôi và cậu có vài chuyện cần tâm sự với nhau.”

Tôi không nhìn tới được Phan Tử, nhưng mà tôi bỗng nhiên liền cảm thấy cả người một chút sức lực cũng không có, tôi hiểu được bầu không khí này là ở cái dạng gì.

Tôi chưa bao giờ trải qua một bầu không khí như vậy, nhưng mà tôi không cách nào có thể lí giải được nó.

“Tiểu Tam Gia, thuốc lá! “Phan Tử yếu ớt kêu lên, “Tôi hiện tại không còn nhiều thời gian đâu.”

Tôi lấy thuốc và cái bật lửa ra, hỏi Phan Tử: “Anh bây giờ đang ở chỗ nào vậy?”

Ánh đèn bên kia lại sáng lên, tôi tìm một lỗ hồng trong mớ sợi tơ, đem thuốc lá và cái bật lửa đều ném hết đi qua, tôi không biết Phan Tử có nhận được hay không, chợt nghe đến Phan Tử kêu lên: “Tiểu Tam Gia, cậu không thể đáng để tin cậy được một lần hay sao? Cậu châm thuốc trước rồi hăng ném cho tôi không được sao?”

Trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không thể nói được một cái gì. Phan Tử nói: “Tiểu Tam Gia, đừng có châm thuốc, trên lưng cậu lúc này có súng phải không?”

“Có! “Tôi nói.

“Đưa khẩu súng cho tôi.” Phan Tử nói, “Tiểu Tam Gia này, tôi muốn tự tìm cho chính mình một cái kết. Cậu đi đi, nếu có thời gian tôi vẫn còn muốn cùng cậu trò chuyện thêm lúc nữa. Nhưng mà bản thân cậu lúc này cũng chẳng còn mấy thời gian, cậu về sau cũng không cần rảnh rồi mà thương xót tôi làm gì, nếu để chút nữa cậu cũng không qua được, rồi cũng sẽ thành giống như tôi mất, cậu đi nhanh đi. Nếu cậu có thể đi ra ngoài, nhớ kỹ hãy cho người tìm kiếm thật kỹ phía sau núi, Hoa Nhi Gia sau khi rời khỏi đây, nhất định là đang ở sau núi.”

Tôi lấy khẩu súng quăng đi qua, chợt nghe được tiếng Phan Tử cười: “Được, Tiểu Tam Gia, hay thật, không thể tưởng được trước khi chết mà lại cầm được loại súng này, thứ này mà bắn vào sọ vài phát nhất định có thể tự sát được.”

Tôi đứng lên, liền nghe tiếng súng vang lên, tiếp theo, Phan Tử nở nụ cười: “Tiểu tam gia, tới lúc đi rồi.”

“Đừng có hối thúc tôi, con đường phía trước của tôi cũng không có dễ đi như vậy đâu, nếu như chút nữa tôi chết, chúng ta ở trên đường xuống hoàng tuyền còn có thể làm bạn với nhau.”

“Tiểu Tam Gia, có Phan Tử tôi ở đây, làm sao có thể để cho cậu gặp chuyện nguy hiểm được? “Tiếp đó, tôi chợt nghe thấy một âm thanh kéo nòng súng, “Tiểu Tam Gia, Phan Tử tôi không có sức lực để nói chuyện khác, lần cuối cùng tôi sẽ tiếp tục hộ giá che chở cho cậu đi ra ngoài một lần nữa. Tôi lúc này sắp đi gặp Tam Gia, cậu hãy nghĩ cho tôi một chút, để tôi còn có mặt mũi mà ăn nói với Tam Gia.”

“Anh muốn làm gì vậy? “Tôi hỏi anh ấy.

Phan Tử nói: “Cậu đi phía trước nhanh đi. Tiểu Tam Gia cậu cứ mạnh dạn mà đi về phía trước đi, cứ đi về phía trước, tuyệt đối đừng quay đầu lại.”

Phan tử vừa nói xong, liền hát lên.

Tôi đi phía trước thật cẩn thận đưa người đi qua, trong lòng chua xót đau

khổ không cách nào có thể hình dung ra được, mới đi qua được một bước, lập tức cái ót của tôi liền đung phải một sợi tơ, trong lòng tôi cả kinh, bụng nói chết thì chết. Nháy mắt, tôi nghe thấy một tiếng súng vang lên, cái chuông đồng lục giác trên sợi tơ ngay lập tức bị đánh nát.

“Cứ mạnh dạn đi về phía trước nhanh đi! “Phan Tử cười nói.

Tôi tiếp tục hướng về phía trước đi, nước mắt lúc này đã rơi xuống, tôi căn bản thấy không rõ con đường phía trước nữa. Từng bước một bước đi tiêu sái, chợt nghe đến tiếng súng ở sau người càng không ngừng vang lên.

“Thông thiên đại lộ,

Cửu thiên cửu bách cửu thiên cửu bách cửu oa.

tiểu Ngô cậu cứ mạnh dạn đi phía trước đi nha, đi phía trước đi, tuyệt đối đừng có quay đầu đầu.

Từ nay về sau, cậu hãy bắt đầu đi Hồng Tú lâu đi nha,

Rồi hãy tung hồng tú cầu đi nha,

Lúc ném đi nhớ ở trước mặt tôi nha, cùng cậu uống một chén nha,

Hồng hồng cao lương rượu nha, hồng hồng cao lương rượu ấy!”

Tôi rút cục đi tới cuối cầu độc mộc, tiến vào trong thông đạo.

Sương mù đã dần dần bao phủ toàn bộ hang động, tôi gần như không thể hô hấp, buộc lòng phải chạy như điên tiến về phía trước. Bỗng nhiên nghe được phía sau một tiếng súng vang lên, tiếng của Phan Tử đã biến mất không còn nghe thấy nữa.

Nước mắt của tôi không ngừng rơi xuống, một mạch lao về phía trước chạy như điên. Phía trước lại xuất hiện một cái cầu thang đi thông dưới nước. Tôi nhảy xuống, chờ đến khi tôi bơi trôi lên mặt nước, gần như trong hang động bên kia mặt nước lúc này đều là khí độc. Bàn Tử liền kéo tôi đứng lên, nói: “Được à, vừa rồi tôi đã hướng về phía cậu mà niệm chú vãng sinh rồi, không thể tưởng được cậu vẫn còn sống đi ra nha.”

“Tiếp tục niệm đi.” Tôi nói với Bàn Tử.

Bên cạnh chính là thông đạo, chúng tôi một đường chạy vọt vào trong, thoáng cái đã trở lại đến bên trong cái thông đạo quen thuộc kia. Chúng tôi không biết là bị cái gì thôi thúc, liền cảm thấy vô cùng sợ hãi sẽ xảy ra chuyện không hay ngoài ý muốn. Tôi cũng không biết được sức lực là từ đâu mà đến, chỉ là một mạch chạy như điên xuống bên dưới. Cuối cùng, tôi cũng thấy phía trước xuất hiện ánh sáng, tiếp theo, chúng tôi nhanh chóng liền xông ra ngoài.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi không biết được mình làm cách nào để trở lại Ba Nãi được. Sau khi chúng tôi về tới bên hồ, được đội ngũ của Cừ Đức Khảo nghĩ cách cứu viện, vài người được phân công lập tức tiến hành cấp cứu cho chúng tôi, tôi được đeo máy thở oxi.

Tôi lúc này đã mệt mỏi vượt mức cơ thể mình có thể chịu được, bọn họ tiêm vào rất nhiều thuốc an thần mới khiến cho cơ thể của tôi được thả lỏng, tất cả cơ bắp của tôi gần như đã tê liệt. Sau một thời gian dài thực hiện quá trình trị liệu rửa phổi và trung hòa độc tính của chất kiềm khí, bọn họ đem một loại chất khí khác hòa vào trong máy thở khí oxi của tôi, hít cái loại chất khí này, không khác gì như hít phải mùi dấm chua là mấy.

Tôi tới nửa đêm mới có thể ngủ được, ngủ khoảng chừng mười mấy tiếng đồng hồ sau mới bị một cảm giác đau đớn châm chích toàn thân làm cho tỉnh lại, phát hiện đội ngũ của Cừ Đức Khảo đang ở đưa chúng tôi rời núi. Tôi lập tức nhớ tới chuyện của Tiểu Hoa, liền nói với bọn họ, nhất định bắt bọn họ cho người đi tìm.

Trong lúc điều trị, tôi cũng không có nhớ được cái gì. Không thể không thừa nhận, sau khi chạy ra khỏi Trương gia cổ lâu là cảm giác mừng như điên hòa cùng với nỗi bi thương khi Phan Tử chết. Thế nhưng, đến khi tôi dừng lại ở đây, nghĩ tới Phan Tử, tôi vẫn một mực nghĩ rằng chuyện đó không phải thật sự.

Ngày hôm sau thì đã tìm ra Tiểu Hoa đang bị hôn mê, bọn họ liền liên hệ với người của Giải Gia, Tiểu Hoa lập tức được đưa đi. Tôi không nhìn thấy Tú Tú, mà đầu của Hoắc Lão Bà cũng không thấy luôn. Tôi không biết tình hình cụ thể ra sao, chỉ nghe người ta nói, Tú Tú đã hoàn toàn suy sụp.

Tôi cũng không rõ Bàn Tử là giải thích như thế nào, những chuyện lúc vào trong này, chúng tôi và nhiều người như vậy đi vào trong, mà lúc trở ra chỉ có một Muộn Du Bình và một cái đầu người đi ra ngoài. Bởi vì ... chuyện này mà quan hệ của Hoắc gia và Giải gia cũng phát triển thuận lợi, tôi biết khẳng định sẽ có rất nhiều người hận tôi, nhưng hiện tại tôi không chút khí lực nào mà suy nghĩ mấy việc đó.

Người trong thôn cho chúng tôi lấy rất nhiều thảo dược, ăn vào dường như cũng có chút hiệu quả.

Đại khái là năm ngày sau, tôi đã có thể xuống giường đi lại. Lúc đi ra ngoài phơi nắng, bỗng nhiên gặp được một chuyện làm cho tôi kinh ngạc, tôi nhìn thấy Muộn Du Bình đã mặc quần áo chỉnh tề.

“Anh ấy muốn làm gì vậy? “Tôi hỏi người bên cạnh.

“Anh ta phải rời khỏi đây.”

Rời đi? Anh ta rời khỏi đây để đi đâu chứ? Trong lòng tôi lập tức hoảng sợ, bụng nói lão tử rất là vất vả mới cứu được anh mang ra ngoài, anh còn muốn đi tới chỗ nào nữa?

“Đi thôi đi qua.” Tôi nói với người bên cạnh. Đối phương nâng tôi lên, tôi đi tới bên cạnh Muộn Du Bình, hỏi anh ta:

“Anh rốt cuộc là muốn làm gì vậy?”

Muộn Du Bình quay lại nhìn tôi, thản nhiên nói: “Đã không còn thời gian nữa, đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi.”

“Con mẹ nó, rốt cuộc là anh muốn làm gì? “Tôi nói

“Tôi muốn đi hoàn thành một việc cuối cùng.” Muộn Du Bình nói, “Tôi không còn nhiều thời gian nữa.” Anh ấy thu dọn đồ đạc của mình, bỏ vào ba lô.

Tôi nhìn qua người đứng bên cạnh: “Làm sao mà các người mới đó đã cho anh ta đi rồi? Làm thầy thuốc thì cũng không được để cho bệnh nhân mới chữa trị qua loa như thế mà có thể rời đi chứ. Lão đại của các người đâu? Người này biết rất nhiều chuyện đó, mau đem lão đại các người tới đây, nhanh tới anh ta lại rồi dùng nghiêm hình bức cung đi!”

“Anh ta vốn không có trở ngại gì cả, thân thể anh ta so với các người khỏe hơn rất nhiều.” Người ở bên cạnh tôi nói, “Hơn nữa, lão đại của chúng tôi, đã --”

Tôi nhìn người đó, hấn liền thở dài: “Dù sao cũng đã tuổi lớn rồi, lúc ra đi rất nhanh.”

“Cầu Đức Khảo đã lấy được thứ mà ông ta muốn lấy rồi.” Muộn Du Bình cột chặt balô của mình, “Cuối cùng ông ta cũng đã có thể bình thản ra đi.”

“Đó là thứ gì vậy?” Tôi hỏi.

Muộn Du Bình nói: “Hai cái vòng. Con người có lúc sẽ cầu trường sinh, cũng sẽ có lúc theo đuổi cái chết.”

Tôi không hiểu được, Muộn Du Bình cũng không giải thích thêm bất kỳ cái gì, tôi hét lớn một tiếng: “Bàn Tử anh chết ở đâu rồi hả? Tiểu Ca.. con mẹ nó, muốn chạy kìa.”

“Vô dụng thôi, anh ta trước đó đã tới một lần, Bàn Tử kia cũng đã thỏa hiệp rồi.” Người bên cạnh tôi nói.

“Con đường sau này, tôi chỉ có thể đi một mình, các cậu không thể tiếp tục đi cùng tôi được đâu. Quá nguy hiểm, hơn nữa chuyện này và các cậu

cũng không có liên quan gì cả.” Muộn Du Bình đeo balô lên liền đi ra ngoài.

Đây là kết cục?

Tôi ngẩn cả người, một cơn nóng giận bỗng nổi lên, bỗng nhiên tất cả sự mong đợi và lo nghĩ trong lòng cũng hoàn toàn biến mất hết. Tôi xoay người lại, lắc đầu, bụng nói chớ má quá mà, yêu mến thế nào mà lại bỏ đi chứ.

Tôi đi trở ngược về, vừa lúc nhìn thấy Bàn Tử từ trong phòng đi ra, anh ấy chắc chắn là nghe được tiếng tôi gọi. Nhìn bộ dạng lặng lẽ của tôi và hai bên không có Tiểu Ca, anh ấy cũng biết đại khái là đã xảy ra chuyện gì. Tôi đi đến bên cạnh anh ta, Bàn Tử vỗ vỗ tôi, an ủi nói: “Hái dưa còn xanh thì sẽ không ngọt, chúng ta dù nói như thế nào thì cũng chỉ là người ngoài cuộc. Chúng ta không có quyền ép Tiểu Ca sống với anh em chúng mình được.”

“Chúng ta như thế nào mà lại là người ngoài cuộc chứ?” Tôi nói, “Nếu ai cũng đều tính là người ngoài cuộc, vậy người nào là người trong cuộc đây? Chẳng lẽ phải nằm vật xuống chết ở bên trong kia mới có thể coi là liên quan sao?”

“Kết cục của cậu, chưa chắc đó cũng là kết cục của Tiểu Ca.” Bàn Tử nói.

Tôi nhìn biểu hiện của Bàn Tử, hình như một chút cũng không cảm thấy thất vọng hay đau khổ gì cả, liền hỏi anh ta: “Có phải Tiểu Ca đã từng nói cái gì với anh phải không?”

Bàn Tử lắc đầu nói: “Ngay cả cậu Tiểu Ca cũng không nói, làm sao có thể nói với tôi được. Chỉ là chúng ta đối với Tiểu Ca cũng coi như hiểu nhau, một khi Tiểu Ca quyết định làm việc gì đó, nhất định là phải có lí do gì đó mới dốc sức làm. Còn lí do là gì thì chúng ta cũng không thể biết được. Cũng sẽ không có cách nào ngăn cản được cậu ấy cả.”

Tôi thở dài, hai người cùng nhau ngồi ở trên sàn ngoài hành lang, nhìn Muộn Du Bình đi lúc càng xa, trong lòng cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Anh ấy có còn trở về nữa chứ?” Tôi hỏi.

Bàn Tử nói: “Trước kia lúc cậu ấy đột nhiên biến mất, cậu có lo lắng quá mức như vậy không?”

Tôi lắc đầu: “Vào lúc đó, chúng ta chỉ là phát hiện không nhìn thấy anh ấy, chứ không phải là chia tay như lúc này. Còn bây giờ, là lần đầu tiên anh ấy không cho chúng ta đi cùng anh ấy, tôi cảm thấy chuyện này có phần không giống nhau.”

Bàn Tử nói: “Đâu có cái gì không giống nhau chứ, thì cậu coi như cậu chưa có nhìn thấy cậu ta bỏ đi là được rồi.”

Tôi quay đầu lại hỏi Bàn Tử: “Anh có tính toán gì không?”

Bàn Tử chặc lưỡi một cái: “Tính toán thì có rất nhiều à, một là trở về Bắc Kinh, an ổn sống qua ngày, không biết khách sạn Tân Nguyệt có còn gây khó dễ gì chuyện đó nữa không. Còn nếu không thể quay về, có lẽ trước đó tôi sẽ ở lại trong này vậy, nhìn ngắm cô vợ nhỏ của tôi, dù sao chỗ này phong cảnh đẹp, không khí tốt, con gái cũng rất xinh đẹp, với số tiền gửi ngân hàng của tôi, cũng có thể ở trong này mà làm đại gia được vài năm. Còn cậu thì sao?”

Tôi trầm mặc không nói gì. Tôi không biết, không biết là đã bắt đầu từ lúc nào, một khi tôi dừng lại không tiếp tục truy tìm đáp án của những bí mật quanh mình nữa, thì lúc đó cuộc sống của tôi cũng trở nên không có ý nghĩa gì cả.

Thật sự thì, ban đầu cuộc sống của tôi cũng không có ý nghĩa gì, hay đúng hơn là lúc nào cũng ngẩn người, suy nghĩ tới tiền điện nước tháng sau, rồi sau đó lại tự hỏi cuộc sống của mình là có ý nghĩa gì. Nghĩ tới đây tôi liền cười khò, cuộc sống của tôi bây giờ lại trở thành cái dạng này, thật sự là không còn lời nào để nói nữa.

“Tôi cũng không biết nữa, tôi phải suy nghĩ lại đã.” Tôi nói với Bàn Tử, “Nhưng mà phải đợi sau khi tất cả mọi chuyện trở lại như bình thường. Với tất cả những bí mật này, có lẽ tôi đã biết được một chút, có rất nhiều chuyện có thể phỏng đoán, tôi cũng sẽ dự đoán ra hết thôi. Tôi cảm thấy, chuyện này rất nhanh sẽ đi tới kết cuộc. Tôi sẽ đợi cho mọi việc chậm rãi bình ổn lại, rồi nhìn thử xem tất cả bí mật này cho tới cuối cùng là cái chuyện chết tiệt gì.”

Đây chính là lời nói thật của tôi, quả thật tôi lúc này đang có một loại dự cảm, chuyện này đã gần đi tới kết thúc rồi. Bàn Tử vỗ vỗ tôi: “Cho dù là nói như thế nào, cậu tốt nhất trước hết đổi trở lại mặt của cậu đi đã.”

Tôi sờ soạng mặt nạ một chút, lại nghĩ tới Phan Tử, liền cảm thấy tất cả nỗi băng khoảng trong lòng chợt chìm xuống, “Tôi sẽ không sao đâu, khuôn mặt này, cuối cùng cũng có chút dùng được.”

Sau khi tôi và Bàn Tử tán gẫu xong, tôi trở về phòng. Tôi nghĩ rằng đây đã là kết thúc rồi. Tất cả mọi chuyện xảy ra ở trong Trương gia cổ lâu, tôi có phần không nhớ rõ, chỉ cảm thấy nó giống như là một chuyện của dĩ vãng vậy, đã đi tới bước này rồi, thì tất cả mọi chuyện chắc cũng đã bình thường trở lại.

Thế nhưng tôi đã hoàn toàn nhầm rồi, tiếp đó lại xảy ra một chuyện, chuyện này tuy rằng không có liên quan gì với chuyện trước đây, nhưng tôi vẫn phải viết lại nó.

Sau khi Muộn Du Bình đi được ba ngày, thì Vân Thái chết.

(Thế là cô gái của tôi cũng đi nốt rồi, Vân Thái:’()

Lúc đó tôi mơ hồ nghe thấy được bên ngoài đang hỗn loạn, đứng lên liền nghe một người nói có một cô gái đã chết.

Tôi hoàn toàn không có nghĩ tới đó lại là Vân Thái. Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy, làm sao lại có thể xuất hiện người chết được. Với tình hình lúc này mà nói, tất cả mọi chuyện đều đã yên ổn cả rồi. Chúng tôi cũng đi ra hết, vậy thì làm sao vẫn còn có người chết được.

Vân Thái đã chết, là bọn họ phát hiện ra thi thể của cô ấy ở trong dòng suối. Là bị súng bắn chết, viên đạn xuyên qua phổi của cô ấy. Lúc ấy nhất định Vân Thái chưa có chết ngay, mà cố gắng chạy trốn tới chỗ con suối, rồi mới ngã xuống nước.

Mọi người trong thôn đều cho là người của Cầu Đức Khảo làm, bọn họ và người của Cầu Đức Khảo xảy ra xung đột rất gay gắt. Tôi thật sự không phản ứng kịp với chuyện này, trước đó đã có quá nhiều bi thương khiến cho tôi chỉ biết chờ người nhìn thi thể tái nhợt của Vân Thái, không có gì bất kì biểu hiện gì.

Tôi biết là ai làm chuyện này, là Quỷ Nhân Ảnh, là cái kẻ có bả vai bị lõm xuống đó. Bỗng nhiên tôi nhớ tới lúc trước tôi từ trên lầu hai nhà A Quý nhìn thấy Quỷ Nhân Ảnh.

Tên Quỷ Nhân Ảnh kia, ngay từ đầu hẳn đã đi theo dõi chúng tôi, là vì ai mà hẳn lại mở cánh cửa trên lầu hai ra chứ?

Vào lúc này tôi cũng không thể nào đi hỏi A Quý được, nhưng mà tôi biết, ngoại trừ lão Bàn Mã, nhất định Quỷ Nhân Ảnh kia và A Quý cũng có liên hệ với nhau, có lẽ A Quý cũng không biết hẳn là loại người nào, thế nhưng khẳng định cũng vì lợi ích mà qua lại với hẳn.

Có thể, Vân Thái chính là người mà A Quý phải đi liên lạc với tên Quỷ Nhân Ảnh kia. Vân Thái đối với chúng tôi thực sự cũng không có hứng thú gì, cô ấy chỉ là giả vờ ngây thơ rồi trà trộn vào trong chúng tôi, có lẽ chính là để thăm dò thông tin rồi báo lại cho Quỷ Nhân Ảnh.

(truyện này gây mất lòng tin nghiêm trọng vào nhân vật của người đọc:’)

Hôm nay, vì Quỷ Nhân Ảnh kia muốn xóa đi rất nhiều chuyện, mà Vân Thái lại biết quá nhiều, nên mới bị hẳn ta giết chết. Tôi nghĩ, nếu tôi lại đi tới cái sơn động kia, khẳng định không có khả năng gặp lại hẳn ta nữa.

Tôi nghĩ rằng tất cả đối với tôi cũng không có ý nghĩ gì quá lớn. Vì sao còn có người vẫn sẽ tiếp tục sát hại một sinh mệnh đáng yêu như vậy chứ?

Khi Bàn Tử đẩy bọn họ ra, tôi tự mình lùi ra một bước, tôi thực sự không thể nhìn người bạn hữu của mình đau khổ được. Tai bắt chợt nghe được một tiếng hét đau thương vang vọng trong khe núi, đó là tiếng Bàn Tử gào lên:

“Ai? Là ai làm!”

Anh ấy bị bất ngờ đầu óc lúc này đã hoàn toàn không thể ý thức được chuyện gì nữa, tôi thật sự không hề nghĩ là mọi chuyện sẽ như vậy. Tôi ngồi xuống một góc không dậy nổi nữa, cảm thấy mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi.

張起靈

@K2工作室

weibo.com/u/5305220343

Editor: Phụng Vỹ
Beta: Tieudieututai

Vào một buổi chiều chạng vạng ngày sau đó, tôi từ sân bay Bạch Liên cất cánh, rồi hạ cánh ở sân bay Hồng Kiều Thượng Hải, sau đó đi xe buýt của sân bay, từ Thượng Hải trở về Hàng Châu.

Ở trong WC sân bay Hồng Kiều, tôi nhìn thấy gương mặt mình. Cái mặt nạ này làm vô cùng tinh xảo để cho tất cả râu của tôi vẫn có thể mọc ra bên ngoài như thường, bằng không bây giờ râu mép của tôi sẽ đâm ngược vào trong thịt mà dài ra. Trước kia tôi vẫn luôn cảm thấy, nếu mình chừa chút râu thì sẽ ra dáng đàn ông hơn, nhưng xem ra bây giờ thì, không phải ai cũng thích hợp để râu, đặc biệt lúc này lại là một gương mặt già nua đầy nếp nhăn, hơn nữa quần áo mặc trên người nhìn lại không phù hợp chút nào, nhìn qua cứ như là một tên mót lúa vậy.

Nghe Tiểu Hoa nói, ở Trung Quốc thời cổ đại, người muốn mang mặt nạ thì phải dùng nước thuốc hủy hết tất cả lỗ chân lông trên da mặt đi, quá trình này vô cùng đau đớn. Đối với tôi mà nói râu không dài ra nữa thì cũng không phải là chuyện gì quá thê thảm. Nhưng mà, tôi vẫn may mắn hơn bọn họ nhiều vì không phải làm như vậy.

Đó là chuyến xe buýt trễ nhất trong ngày, trên xe chỉ có tôi, một cậu học trò có dáng vẻ rất nữ tính và một cô gái trẻ. Cô gái kia đeo tai phone điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt rất mơ màng. Cô ấy để tóc thắt bím, rất sạch sẽ, là một người có khí chất rất đặc biệt.

Làm cho tôi không khỏi nhớ tới Vân Thái, trong lòng liền xuất hiện một cảm giác không thể nào diễn tả được. Từ lúc ở Quảng Tây xuất phát đi trở về, tôi vẫn luôn kiềm nén cảm xúc của chính mình, đến nay nhìn thoáng qua những ánh đèn trên đường, các loại cảm xúc thống khổ trong lòng bắt đầu từng chút thoát ra bên ngoài.

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng không để cho mình khóc lên. Tôi nghe được tiếng Bàn Tử gào khóc lúc này vẫn còn đang văng vẳng bên tai mình, tôi nhớ lại bức ảnh có Vân Thái, trong số ảnh chụp của chúng tôi, lần đầu tiên chúng tôi đi tới Ba Nãi. Tuy rằng trong lòng lúc ấy tràn ngập những nỗi băn khoăn, nhưng chúng tôi nhìn qua thực sự rất hạnh phúc, bởi vì ở cái thời điểm kia, vận mệnh của chúng tôi vẫn còn đang nằm trong chính tay mình.

Buồn cười nhất chính là, tất cả những việc chúng tôi làm sau đó đều là đem số phận từ trong tay mình mà đẩy hết cho hoàn cảnh.

Trong lòng tôi còn đang sợ hãi cái gì? Cho dù là đang ở trong tâm tình nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy những rối rắm trong lòng mình hoàn toàn không có

giảm bớt đi.

Những bí ẩn trong lòng tôi không hề biến mất, hoặc nói đúng hơn, ngay cả khi tôi đã trở về, tôi vẫn chẳng hề cho rằng đây là một sự kết thúc. Tôi sâu sắc hiểu được, bây giờ tôi trở về cũng chỉ như một người khách qua đường, mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, thậm chí ngược lại không có tạm dừng mà vẫn đang tiếp tục tiến lên phía trước.

Chiếc xe dừng lại ở trạm cuối đoạn đường trước khi trở về, tôi đi xuống hướng đi về nhà. Lúc này cũng đã nửa đêm, nhìn cái ngã tư quen thuộc, cảm giác trong lòng lúc này hoàn toàn khác với những lần trước khi về Hàng Châu. Những lần đó, khi tôi trở lại Hàng Châu cái cảm giác thứ nhất chính là mệt mỏi, sẽ không ... bao giờ muốn đi tới những chỗ quý quái ấy nữa, đây nhất định là một lần cuối cùng. Đó chính là ý nghĩ của tôi vào lúc ấy.

Nhưng lúc này lại không hề nghĩ như vậy. Tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi, hoặc là không cảm thấy bất kì một loại cảm giác nào khác nữa.

“Cứ tiếp tục như thế nữa, cậu sẽ bị bệnh vô phương cứu chữa.”

Quá nhiều tâm tư đến độ sẽ bị bệnh luôn sao. Tôi châm một điếu thuốc, sau khi xuống xe, nhìn tới cảnh vật trước mặt, không khỏi kinh ngạc một trận.

Trước mặt tôi lúc này, lại là cửa hàng của Tam Thúc.

Không phải là tôi đang về nhà sao? Tôi hoảng hốt một chút, thoát cái mới nhớ ra, lúc lên xe nói địa chỉ với tài xế, chính là địa chỉ nhà Tam Thúc.

Tôi không thể trở về nhà của mình, cho dù là đã trở lại Hàng Châu, tôi cũng phải ở nơi này.

Tôi quay đầu, xe taxi đã lái đi mất. Đứng ở trong con hẻm tối tăm, tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, thò tay vào túi lấy ra chiếc chìa khóa nhà của Tam Phúc mà lúc trước Phan Tử đưa cho tôi, bước tới trước cửa sắt, hít sâu một hơi rồi mở ra.

Toàn bộ ngôi nhà không có bất kì căn phòng nào có ánh sáng, tôi đi vào trong sân, nhìn tới bồn hoa của Tam Thúc. Bởi vì có người làm vườn để ý chăm sóc, bồn hoa phát triển rất tốt, vươn ra lung tung xung quanh. Tam Thúc bình thường hay ngồi uống trà ở bàn trà đặt giữa sân.

Nơi này chính là chỗ mà Tam Thúc thường ngày sinh sống. Tôi đã từng ở lại đây vài ngày, thật không ngờ, bây giờ trở lại, vẫn là đến đây.

Tôi không có lập tức đi vào nhà, bởi vì tôi không biết đi vào thì nên làm cái gì tiếp theo. Tôi không định đang lúc nửa đêm, lại đứng lẩn quẩn một chỗ trong phòng. Không biết vì cái gì, cuộc sống sau này làm cho tôi trở nên vụn vặt bất đặc dĩ, nếu có thể bắt đầu một chuyện gì đó chậm một chút, thì

sẽ bắt đầu chậm một chút ngay.

Ngồi xuống trà ghê, tôi nhanh chóng kéo quần áo lại thật kín, nhìn lên bầu trời đêm, không hề nhúc nhích, mãi cho đến khi trời hửng sáng.

Là người làm vườn mỗi ngày đến đây làm việc đánh thức tôi. Khi tôi mở mắt, nhìn thấy một gương mặt đang kì lạ nhìn mình.

“Ông chủ, đã trở lại rồi sao? Ai lại ngủ ở chỗ này như vậy?”

“Chú Hà?” Tôi đang mơ mơ màng màng trả lời, ngay lập tức ý thức được mình nói nhầm rồi, liền sửa lại lời nói, “Lão Hà, sớm như vậy đã tới rồi hả?”

“Ông mau trở lại vào phòng mà nghỉ đi, trời lạnh lắm đó, ông chủ.” Lão Hà nói.

Tôi gật đầu, nhìn nhìn xung quanh trong phòng một chút, người làm công vẫn chưa có đến. Ở nhà Tam Thúc vào giờ này mỗi ngày đều có người làm công đến quét tước dọn dẹp, nhưng chỉ bị giới hạn lên trên lầu ba, lầu hai và lầu một chính là chỗ để hàng hóa.

Những người mua đồ cổ thường không thích không gian quá sạch sẽ hoặc được thiết kế quá hiện đại, bình thường khi bán đồ cổ đều phải đem tất cả hàng hóa mà bày ra lung tung khắp nơi, chuyện này cũng chỉ là để thỏa mãn tính thị hiếu của khách hàng. Bởi vì khi lựa chọn đồ cổ trong một cửa hàng lộn xộn, sẽ khiến cho họ có cảm giác yên tâm hơn. Có rất nhiều cửa hàng bán đồ cổ, đều thích đem đồ cổ mà vứt loạn trên mặt đất bán, cũng chính là vì cái đạo lý này. Nếu mà bày trí cửa hàng giống như cửa hàng bán đồ trang sức, rồi thuê một vài nhân viên mặc âu phục làm người bán hàng, thì ngược lại làm cho khách hàng cảm thấy không chuyên nghiệp.

Nhưng thực ra, nếu như không tính tới những người hiểu biết về đồ cổ, thì trên thực tế, những người sưu tầm thật sự hiểu biết về đồ cổ quá ít. Làm trong đường dây này, hằng năm chúng tôi thấy được hơn chín mươi chín phần trăm người hoàn toàn không biết gì về đồ cổ. Vì thế đối những... người mua đồ cổ như vậy, đều phải đặc biệt quan tâm tới cảm giác của họ.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi đi vòng qua những ... món đồ cổ này, đảo qua vài vòng rồi đi tới cửa lên lầu ba. Những thứ ở lầu một thì không đáng giá bao nhiêu, lầu hai có thêm cái tủ sắt, đồ ở đây tốt hơn một chút. Còn những thứ thật sự đáng giá thì không đem trưng bày ra ngoài mà chúng đều được đặt ở trong mật thất của chú Batrên lầu ba. Cánh cửa lên lầu ba nhìn vào thì có vẻ lụp xụp tả tơi, nhưng thật sự đều là làm bằng thép vonfram, cái khóa mà chú Bá dùng là do một người thợ làm khóa thiết kế ra, tất cả cơ quan đều ở bên trong tường,

người bình thường muốn vào trừ khi lấy thuốc nổ đánh vào, bằng không tuyệt nhiên sẽ mở không ra.

Lầu ba là một cái buồng trong rất lớn. Chú Ba là một người rất biết hưởng thụ nhưng bản thân chú thường không để lộ điều đó ra ngoài, chú đối với rất nhiều thứ hiện đại đều không có hứng thú gì. Trong cái buồng trong này tất cả những đồ vật bằng gỗ lim đều là vô cùng sang quý, nhưng mà so sánh với những ... thứ này, tôi thật sự là thích ghé sô pha mềm mại hơn, cho nên tôi biết, nếu phải ở lại trong này một thời gian tương đối dài, tôi khẳng định sẽ phải thêm vào trong đó ít đồ nữa.

Kỳ thật lần trước khi tôi ở chỗ này, tôi phát hiện sinh hoạt của chú Ba thực sự rất khổ sở và bức bách, giống như khi chú ấy còn trẻ đã trải qua quá nhiều chuyện, những loại hưởng thụ của con người thì rất nhiều thứ, như là đàn bà, tiền bạc, địa vị nhưng đối với chú ấy tất cả những thứ đó hoàn toàn không có một chút sức hấp dẫn gì.

Trong toàn bộ phòng của chú ấy, những vật dụng trong nhà, tranh chữ, văn phòng tứ bảo (tứ bảo đây là nghiên mực, bút lông, giấy, mực – trong nghệ thuật thư pháp) mới nhìn qua thì thấy những thứ dùng để thưởng thức có rất nhiều, thế nhưng chỉ cần mở những ngăn kéo của chú ấy ra thì sẽ phát hiện ngay, hầu như tất cả ngăn kéo hoàn toàn trống không, hơn nữa còn có một lớp bụi mỏng.

Điều này nói lên từ lúc mua những ... vật dụng trong nhà này cho tới bây giờ, chưa từng có đụng tay vào bất kì thứ gì.

Không có sinh hoạt.

Một người đàn ông độc thân, ngoại trừ những thứ vật dụng của riêng mình ra: Sổ sách, chén trà, lá trà, còn lại đều là dùng sách cổ để tô điểm thêm. Ngược lại sách thì đều là những loại sách cổ thật cổ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là chú Ba cơ bản vốn không có đụng vào. Ở trong phòng chú thứ có thể được tìm thấy nhiều nhất chính là các loại sách báo đã quá cũ.

Ở đây đối với chú mà nói thì nơi này quả có hơi rộng, chú không có quá nhiều đồ như vậy để mà có thể đem tất cả ... nhồi hết các ngăn kéo này được.

Sau khi tôi từ Tây Sa trở về, đều đã lúc soát hết tất cả căn phòng này rồi, cho nên tôi biết món đồ làm cho tôi cảm thấy có hứng thú ở chỗ nào. Những tài liệu năm đó chú Ba điều tra về đội khảo cổ cơ bản cũng không có tác dụng gì, nhưng tôi vẫn có ý định xem lại một lần nữa, chỉ có điều không phải là lúc này.

Tôi ngồi xuống trước bàn đọc sách của chú, trên bàn chỉ có duy nhất một cái đèn bàn, một cái lư hương, một cái điện thoại cùng một ít giấy bút. Và

trước khi tôi đi khỏi vẫn giống như vậy.

Chỉ có một thứ khá nhất, đó chính là chiếc máy tính, nhưng mà lại là một chiếc máy tính đã rất cũ, màn hình chỉ có mười lăm inch (tấc), bình thường chú Ba dùng nó để chơi đánh bài và xem một số sổ sách điện tử. Chú ấy không biết cách dùng máy tính, chỉ biết dùng chuột làm một vài thao tác đơn giản trên máy tính, bên trong vẫn cài đặt hệ thống windows2000 như ban đầu, không có network card, hoàn toàn không thể lên mạng được.

Tôi nhắm mắt lại, để xem thử mình có ngủ được hay không, tuy rằng có cảm giác rất mệt mỏi, nhưng mà có lẽ là trong khoảng thời gian này phải thường xuyên xuống đất hoạt động một cách liên tục với cường độ cao đã khiến cho tôi có một thói quen như vậy, tôi hoàn toàn không buồn ngủ chút nào.

Tôi rút chiếc điện thoại di động ra rồi gửi cho mọi người một cái tin nhắn ngắn là tôi đã giàu to rồi, sau hít sâu một hơi, bỗng nhiên không biết phải làm cái gì nữa.

Chẳng lẽ ngày nào của chú Ba cũng chỉ có như vậy, ngồi ở trước cái bàn này miên man suy nghĩ thôi sao?

Khó trách chú ấy lại luôn buồn rầu như vậy, nếu như chú ấy nghèo đến độ ngay cả tiền nước cũng không đóng được, có lẽ cũng sẽ chẳng phải lâm vào hoàn cảnh như này.

Con người quả là một loại sinh vật kì lạ. Mục đích quan trọng nhất của bọn họ đó là sinh tồn, nhưng mà thường thì sinh tồn lại không phải là việc làm cho con người buồn phiền nhất. Bởi khi một người có thể làm thỏa mãn hết tất cả những sự đòi hỏi của mình, bọn họ lại hay tự mình tìm ra một chuyện phiền não không có cách nào giải quyết được khác.

Suy đến cho cùng thì, con người là vì phiền não mà tồn tại. Hơn nữa, cho dù đã nghĩ thông suốt được vấn đề này rồi thì cũng vô ích thôi. Luôn luôn sẽ phát sinh một số thứ làm cho người ta phiền não cho dù là có hiểu rõ đạo lý này đi nữa cũng không làm cho nó biến mất, cũng giống như tôi hiện giờ.

Tôi sờ sờ mặt mình, hiểu rõ trong khoảng thời gian này phải tự tìm cho mình một cái gì đó để làm, nếu không tôi sẽ bị chính kí ức của mình bức chết. Phan tử đã mất, tuy rằng tôi không cho phép công khai tin anh ấy đã chết, thế nhưng bây giờ, không có anh ta, có rất nhiều chuyện muốn làm cũng không được trôi chảy như trước nữa.

Còn có Ách tử và chú Hai nữa, đó chính là những người tôi nhất định phải thuyết phục trước tiên, nhưng với chú Hai mà nói thì, có thể lúc này tôi và chú ấy tốt nhất là không nên gặp nhau, bởi vì chú ấy quá thông minh, tôi tuyệt đối không có khả năng giấu diếm được chú ấy điều gì. Còn bảy ngày

nữa tôi mới có thể tháo cái mặt nạ này ra được, vì để đề phòng có chuyện xảy ra, chắc hẳn là tôi có một số việc cần phải làm.

Tôi đi vào WC nhà chú Ba, cạo râu mép của mình, rồi tắm rửa một chút, sau đó cho một thủ hạ tiếp tục gọi điện thoại cho người quản lý, nói cho hẳn ta biết hôm nay tôi không tiếp khách, tôi muốn nghỉ một ngày. Sau đó tôi liền leo lên giường nằm, mở tivi xem phim hoạt hình (thật tao nhã:v), lúc này mới thấy buồn ngủ.

Nhưng cảm giác được giấc ngủ này thật sự rất chật vật, các cảnh tượng trong mơ khiến cho tôi bị giật mình tỉnh giấc không chỉ có một lần, có vài lần tôi đều cảm thấy Phan Tử cả người đầy máu, đứng ở bên cạnh tôi.

Tôi không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, mà chỉ cảm thấy tuyệt vọng mà thôi, cảm giác tuyệt vọng đó khiến tôi cắn rứt mãi không thôi.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Vài ngày sau của tôi đều vô tri vô giác mà trôi qua, chỉ khi nào phải trực tiếp giải quyết một số chuyện phát sinh thì tôi mới có thể trở lại thế giới này. Còn trong những khoảng thời gian khác, tôi chỉ biết nằm hoặc ngồi, trong đầu lần lượt xuất hiện những chuyện đã xảy ra trước đây. Tất cả những chuyện này, tôi đã không còn muốn suy xét cặn kẽ nó nữa, chẳng qua là chúng cứ hiện lên trong đầu như một cuốn phim trôi.

Thế nhưng tôi lại không có bất kì cảm xúc gì.

Lúc này tuyệt vọng mới là thứ cảm xúc lớn nhất trong tôi, có thể là nó đã nuốt chửng hết tất cả cảm giác khác. Thậm chí trong một khoảnh khắc tôi cảm thấy rằng, tôi đã không còn quá nhiều lưu luyến gì đối với sinh mạng của mình nữa. Có lẽ lúc đó tôi mới có thể biết được những bí mật ở phía sau tất cả mọi chuyện, hoặc là khi tôi chết đi thì lúc đó tôi mới biết được hết tất cả mọi chuyện nữa.

Đây chính là báo ứng mà tôi đáng phải nhận, chính vì những suy nghĩ cố chấp của mình, mà đã hại chết rất nhiều người, nếu tôi cứ như vậy mà sống, nhưng vậy thì thế giới này thật sự rất không công bằng.

Lúc nghĩ tới đó, trong lòng tôi lại đặc biệt bình tĩnh, không có một chút cảm giác lo lắng nào như trước đây. Tôi cảm thấy, cho dù cuối cùng đã biết được hết tất cả những chuyện quan trọng ở phía sau, tôi cũng không có cảm giác được rằng mình đã trút hết gánh nặng rồi.

Sau này tôi sẽ không bao giờ còn cảm giác ham muốn mãnh liệt giống như lúc trước nữa, cho dù không biết bất kì chuyện gì thì nó cũng không thể đả động tới tôi được. Thế nhưng, vài ngày sau tôi phát hiện rằng mình đã sai lầm rồi. Xem ra một khi những chuyện này phát sinh, thì nó sẽ vĩnh viễn không nằm trong những dự đoán của tôi.

Vài ngày sau, tôi nhận được một thông tin hoàn toàn không ngờ tới, công ty của Cầu Đức Khảo đã bắt đầu sắp xếp lại tài sản một lần nữa.

Điều này là tất nhiên, bởi nguyên nhân ở đây là vì tình trạng sức khỏe của cổ đông lớn nhất Cầu Đức Khảo đã chuyển biến xấu, có rất nhiều phương diện của công ty do ông ta kiểm soát trước đây cũng bắt đầu suy giảm, những cổ đông khác trong lúc này lại bắt đầu hoạt động mạnh lên, âm thầm đấu tranh cổ phần càng ngày càng kịch liệt. Có rất nhiều người bị trở thành vật hi sinh trong trận đấu đó, bao gồm Cầu Đức Khảo và cả một số người quan trọng trong đội ngũ cao cấp nữa.

Những người trong đội ngũ này có quan hệ cá nhân tương đối tốt với tôi và Bàn Tử khi chúng tôi ở Vân Đỉnh Thiên Cung, tuy rằng quan hệ cũng không quá gần gũi, nhưng có đôi khi, tôi vẫn phải thỉnh giáo bọn họ rất nhiều vấn đề, thế mà bọn họ cũng lén cho tôi một ít sáng kiến.

Sau khi công ty hỗn loạn, có rất nhiều người trong bọn họ tạm thời rời khỏi cương vị công tác của mình, trong đó còn có mấy người liền bắt đầu gửi một ít vốn và hồ sơ bí mật của công ty cho tôi.

Những ... hồ sơ bí mật này là khi Cầu Đức Khảo còn đang nắm quyền cao nhất cất giữ, thế nhưng một khi Cầu Đức Khảo sụp đổ, mấy thứ này liền biến thành vô dụng, bởi vốn không có người tin vào những tin tức bên trong hồ sơ. Nên những ... hồ sơ này đều bị tách ra mà có khi còn bị tiêu hủy.

Mấy người đó nói, nếu công ty đã không còn coi trọng nữa, thay vì đem đi tiêu hủy, chẳng thà đưa cho tôi lúc này là người cần xem tới chúng, không chừng sẽ có thông tin nào đó có ích.

Số lượng hồ sơ kia rất nhiều, thoát nhìn làm cho người ta lú lờ. Rõ ràng, những người này tuy rằng có thiện ý, nhưng cũng không được tốt lắm cho đến khi tôi sắp xếp lại, mấy cái xấp tài liệu đó nặng nhất cũng chỉ tới mấy trăm gam, còn lại tất cả đều là hình ảnh, chỉ dùng để xem xét nhanh lại những manh mối đáng nghi thôi.

Tôi pha hồng trà, bắt đầu từ túi hồ sơ đầu tiên, nội trong hai ngày cũng xem hết được tới cái cuối cùng.

Nội dung của chúng tương đối đa dạng, tuy rằng không phải tập hồ sơ nào cũng có giá trị, nhưng phần lớn là khá là hữu dụng, mà trong số không có giá trị còn lại thì cũng có điểm rất kì lạ.

Tôi lấy những tài liệu này sắp xếp lại, chia thành ba loại, thứ nhất chính là những hồ sơ có giá trị, thứ hai chính là những hồ sơ có điểm đáng ngờ, và một loại nữa chính là những tài liệu không có giá trị.

Nhưng thứ khiến cho tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ nhất chính là một số tài liệu nói khái quát về đội khảo cổ ở Tây Sa, một phần của tài liệu này mục đích là yêu cầu tài chính từ ban giám đốc. Một phần nữa là để giải thích với ban giám đốc, những hạng mục vì sao cần phát triển dự án Tây Sa, ẩn ở bên trong ít nhiều cũng vài thông tin hữu dụng.

Số hồ sơ quan trọng này được chia ra làm hai phần, một phần là để giải thích vì sao: Cầu Đức Khảo cho rằng ở bên dưới mặt biển Tây Sa có cỗ mộ xác suất khá cao, trong đó còn có một số lượng lớn truyền thuyết dân gian kể lại và những ghi chép trong lịch sử. Những tư liệu này còn có mấy trăm ảnh đi kèm, phần lớn trong đó đều được chụp từ trong sách cổ mà ra. Nhưng mà, những chứng cứ xác thực mang tính quyết định lại không phải cái này. Tính

quyết định của những chứng cứ này, nằm ở trong “Hồ sơ nội bộ.”

Cái phong bì đựng “hồ sơ nội bộ” “thực sự rất kỳ lạ, nó là một phần tài liệu của Đảng, đây chính là bản báo cáo mua với cái giá rất cao từ một thành viên đã chết trong đội ngũ khảo cổ.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, tôi hiểu ra được, người đã chết này, chính là người đầu tiên đi vào trong cổ mộ ở Tây Sa, chính là hắn đã mang theo tư liệu quan trọng nhất của nhóm. Sau đó, tai mắt của công ty đem thông tin này báo lại cho Cầu Đức Khảo – tình hình lúc đó, chắc là lợi dụng trên mặt biển không có ánh sáng, thuyền của Cầu Đức Khảo giả mạo thành thuyền của tổ chức, nên mới lấy được những tài liệu này.

Tiếp đó, Cầu Đức Khảo đem phần tài liệu này giao lại cho Giải Liên Hoàn, vì thế mới có sự kiện ở Tây Sa mà Tam Thúc nói lần đó.

Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy có một việc kì lạ — đó là Cầu Đức Khảo làm như thế nào mà lại có được những tư liệu nội bộ Tây Sa này, vì vậy có thể giải thích rằng.

Xem ra, thói quen của tổ chức này là: Trước tiên cho người của mình đi vào trong cổ mộ thăm dò trước, xem có thể trực tiếp thu được tư liệu hay không, còn nếu không được, liền đem tất cả tư liệu mình có được lấy ra giao cho đội khảo cổ, làm cho đội khảo cổ tiến vào trong để thăm dò lần thứ hai.

Còn có một thông tin đặc biệt quan trọng, là năm đó chú Ba lừa Cầu Đức Khảo mục đích là khiến cho ông ta ra sức bỏ tiền, còn có sử dụng một cái tín vật, tín vật này chính là “khôi sắt”.

Thứ này nằm trong sự kiện Ba Nãi năm đó, từ trong Ba Nãi mang ra mấy cái rương để những “khôi sắt” này. Chú Ba lấy “khôi sắt” để chứng minh là chú ấy đang có toàn bộ tư liệu ở Ba Nãi lúc đó, lấy nó trao đổi để có được chi phí lần đi Tây Sa.

Tôi tạm thời không biết vì sao chú Ba lại có được “khôi sắt” này, nhưng mà có thể nhận ra là chú đã chiếm được, vậy phía sau chuyện này còn có một số hành động mà tôi chắc chắn không biết.

Chương 65 (hạ)

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Có một phần hồ sơ làm cho tôi cảm thấy nghi hoặc, nhưng tôi sẽ chỉ nói những phần quan trọng thôi. Tập hồ sơ này, chỉ có một đề tài: Điều tra đặc biệt về vùng lân cận chỗ ở của Ngô Tam Tỉnh.

Hồ sơ không có phần nội dung cụ thể, ở trên phong bì của tập hồ sơ, có

chữ tiếng Anh “Không cần thông qua”.

Người làm tập hồ sơ dự án này, lại là A Ninh, chữ tiếng Anh của A Ninh phải thật lâu sau đó tôi mới có thể nhận ra được.

Dự án của A Ninh là, sẽ tiến hành điều tra những vùng lân cận nơi ở của chú Ba, vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ quanh chỗ chú Ba ở đều có cỗ mộ sao?

Trong trí nhớ của tôi A Ninh chính là một cô gái rất chuyên nghiệp và đáng tin cậy, cô ấy không có khả năng làm ra một dự án không có chút giá trị nào, cô ấy làm dự án này hẳn là có mục đích nào đó.

Tôi nhìn nhìn ngày tháng ghi trên đó, chắc là trước khi chúng tôi lần đầu tiên xuống đất. Hiển nhiên, đối với chú Ba của tôi, công ty Cầu Đức Khảo đã bắt đầu theo dõi từ lâu rồi.

Chỉ có điều, trong hệ thống của công ty chuyên nghiệp ở nước ngoài, tài chính và hội đồng quản trị luôn luôn đứng đầu, cái đề án này tất nhiên không có được thực thi.

Tôi tựa đầu vào ghế, một bên vừa hút thuốc một bên vừa suy nghĩ, lại hoàn toàn không có chút khái niệm nào. Tôi đi lên mái nhà cửa hàng của chú Ba, nhìn quanh bốn phía.

Cửa hàng của chú nằm ở một chỗ tập trung rất nhiều nhà ở của nông dân, bốn phía hoàn toàn là nhà ở của nông dân có đủ loại, phần lớn đều đã khá cũ kỹ. Ở một chỗ như vậy, làm gì có cái vùng đất nào đáng nói, ngay cả mặt đất còn không thể nhìn thấy được nữa mà.

Nếu có thể xem được tập hồ sơ nói cụ thể về việc này, nói không chừng tôi còn có thể đoán được chuyện này là có ý nghĩa gì, tiếc là, hiện tại chỉ có thể suy đoán chứ không hề có bất kì hướng đi nào như vậy.

Tôi tự mình cân nhắc một lí do đại khái là, không chắc rằng là do A Ninh cảm thấy xung quanh cửa hàng của chú Ba có thể có cỗ mộ. Rất nhiều trộm mộ tặc thường lựa chọn chỗ ở, mới nhìn qua là muốn mở một cửa hàng nhỏ làm ăn rồi, nhưng mà trên thực tế có lẽ chỉ là để che đậy mà thôi, ở bên dưới đào rất thông thạo trộm mộ. Hơn nữa, với kiểu người điên như chú Ba, nếu trong lòng đất thật sự có đủ loại bảo bối đáng giá, rất có thể kế hoạch đào địa đạo của chú sẽ tiến hành liên tục vài năm chứ không ít gì.

Ngoại trừ lần đó ra, trong hồ sơ còn có một lượng lớn thông tin, có thể bổ sung thêm một tin tức mà tôi có được trước đây. Sau khi tôi xem hết tất cả hồ sơ, có rất nhiều chuyện còn mơ hồ lúc này mới có thể khẳng định lại được, nhưng mấy cái này cũng không quá quan trọng gì.

Trong đó vẫn còn một số thông tin ghi bằng tiếng Anh nên thực sự là quá

khó đọc, tôi xem không hiểu lắm. Tôi mới đem phần hồ sơ bằng tiếng Anh này chia ra gửi cho mấy người bạn thân giỏi tiếng Anh của mình, nhờ bọn họ dịch lại rồi kiểm tra lại cẩn thận giúp tôi luôn. Tất cả những thao tác này, đều là được làm ở trên máy tính của tôi, thế nhưng lượng văn bản thực sự quá nhiều, tôi chỉ có một cái màn hình thì rất khó để làm xong thuận lợi được.

Lúc này tôi mới nghĩ tới, ở đây chú Ba có một cái máy tính. Tôi liền lấy máy tính mở ra, dùng đĩa mềm (máy tính) chép các văn bản qua, tiến hành đối chiếu mà làm.

Trong lúc tôi đang làm việc này, tôi phát hiện có một chuyện rất kỳ lạ, ở trên màn hình hai máy tính, trong đó có rất nhiều văn bản có chi tiết không giống nhau. Tôi liền mở những văn bản của A Ninh lúc này vừa xem, ở trên máy tính chú Ba, thì ra so với lúc này thì lại có dư ra một trang nữa, lúc trước thì trên màn hình chỉ có một trang, mà ở trong máy tính chú Ba, lại có tới hai trang.

Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, mở ra xem thử, liền phát hiện trang này có tên là trang thuyết minh, hệ thống của thuyết minh trang này đã rất cũ, không thể hiện thị ra toàn bộ trang bìa được.

Chẳng lẽ, bên trong ... hồ sơ này còn có cái gì kỳ quái sao? Ngay tức khắc tôi liền giật mình một cái, nhớ ra có rất nhiều tập tin đã được mã hóa, chỉ khi nào ở trên máy tính riêng mới có thể hiện ra được tất cả các trang trong tập tin. Còn khi hiện thị trên một máy tính khác, thì người đó chỉ có thể coi được vài trang, những trang có thông tin quan trọng sẽ không hiện ra được.

Lòng tôi nói, xem ra phải tìm cao thủ đến xử lý chuyện này thôi, tôi khẳng định bản thân mình không có khả năng làm được chuyện này. Tôi liền tắt máy tính, ở trong đầu điềm lại vài lần, phát hiện tôi ở Hàng Châu thực sự không có biết bao nhiêu người giỏi về máy tính. Nhưng ở vùng Tế Nam cũng có một người bạn thân giỏi về cái này, là một người bạn học thời đại học, chỉ có điều, nếu đặc biệt gọi cậu ta tới đây hình như là quá khoa trương, thôi thì tốt hơn hết tìm vài người quen ở Hàng Châu có thể tin tưởng được là ổn thôi.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Trong một ngày này, tôi cùng vài thủ hạ mở một cuộc họp mặt với những người làm ở địa phận xung quanh Hàng Châu, đem tất cả chuyện này nói rõ một chút. Bốn giờ chiều, tôi lại nằm trên giường, rất nhanh sau đó liền ngủ luôn. Đến khi tôi thức dậy, cũng đã là nửa đêm rồi. Rốt cục tôi không ngủ lại được nữa, đành đi lên ban công nhà Tam thúc đứng, nhìn về phía bầu trời Hàng Châu u ám rồi châm điếu thuốc lên hút.

Chờ tới khi tôi bị lạnh tới cứng người có chút không thoải mái, mới đang định đi trở lại vào phòng lấy áo khoác, đột nhiên tôi phát hiện trong phòng có điêm hơi khác thường.

Trong phòng tôi lúc này không có đèn, đứng ra vốn chỉ là một mảnh tối đen, thế nhưng lúc đi trở vào, tôi liền phát hiện trong phòng có một góc, phát ra một loại ánh sáng rất quý dị.

Đó không phải là ánh đèn điện, cũng không phải là ánh lửa, mà là một loại ánh sáng lạnh huỳnh quang lờ mờ.

Tôi sửng sốt một chút, nhìn kỹ lại, đột nhiên phát hiện ra, máy tính của Tam Thúc ở trên bàn, đã bị bật lên.

Tôi nhíu nhíu đầu mày, tự hỏi nó đã bị bật lên khi nào vậy? Sau khi tôi dùng xong máy tính rõ ràng đã tắt đi rồi mà, làm sao lại tự nhiên lại bị mở lên, chẳng lẽ là nó bị trục trặc gì sao? Vì thế tôi liền đi tới ngồi xuống bên bàn đọc sách, nhìn lên trên màn hình máy tính, không hề có gì cả, nhưng ở góc phải màn hình, có hiển thị một biểu tượng nho nhỏ.

“Ngài có một phong thư mới.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, trong lòng càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc, nghĩ tới có vài khả năng có thể xảy ra: Thứ nhất là, máy tính này có thể buổi chiều bị mấy người làm mở ra, có lẽ là mở ra lúc tôi không để ý. Bọn họ có ý đồ gì?

Chuyện này tôi không cần phải lo lắng, bản thân cái máy tính của Tam thúc cũng không có cái gì, bất kể là mục đích của mấy tên người làm kia là cái gì thì họ cũng sẽ không lấy được gì cả.

Còn khả năng thứ hai là, chẳng lẽ máy tính này vẫn chưa có tắt hoàn toàn, mà chỉ là đang ở trạng thái tắt tạm thời thôi sao?

Nhưng chuyện lạ lùng nhất là, chiếc máy vi tính này tuyệt đối không thể lên mạng, vậy thư này là từ đâu gửi tới chứ? Chú Ba biết thư điện tử là cái gì sao?

Tôi ngồi vào trước máy tính, di chuyển con chuột cũ kĩ kia, kích vào cái biểu tượng nhỏ ở góc màn hình, bức thư điện tử ở trong cửa sổ liền hiện ra.

Vừa thấy, thế nhưng không phải là do windows tự động báo nhắc nhở gửi email đi, mà chính là một cái email từ một cái địa chỉ khác gửi tới địa chỉ của chú ấy.

Bên trong email chỉ có một câu:

Người rớt cục đã trở lại, kế hoạch đã được tiến hành như thế nào rồi?

Tôi ngồi ở trước máy tính, nhìn thấy câu này, ngây người ước chừng khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Trong đầu tôi liên tục suy nghĩ về những lời này, có đủ loại khả năng bị tôi lôi ra. Đầu tiên điểm quan trọng nhất chính là: chú Ba hóa ra lại có một cái hòm thư bí mật.

Tôi biết là Tam thúc có sử dụng một cái máy vi tính, nhưng mà, tôi cũng không biết chú ấy sẽ dùng nó vào việc gì, tôi chỉ cảm thấy chú ấy cũng đơn giản như cha tôi không khác biệt mấy. Mà bên trong hệ thống windows2000 còn được thiết lập thêm một hòm thư, đây có vẻ là một kĩ xảo khá cao cấp, đặc biệt là đối với một người lớn tuổi như chú mà nói. Là do người khác cài đặt cho chú sao? Nhưng vấn đề quan trọng ở đây là, máy tính này gần như chỉ dùng cho việc xem sổ sách điện tử thôi, tôi chưa bao giờ biết được là nó có thể lên mạng.

Rõ ràng là nó có thể lên mạng.

Rõ ràng là chú Ba che giấu chuyện này.

Điểm thứ hai là, nhất định là có một người, đang sử dụng cùng một cái hòm thư để liên hệ với chú, cho dù cũng không có phát sinh chuyện gì cả, nhưng tôi vẫn rất tò mò muốn biết người này là ai. Trong bức thư điện tử này chỉ có một câu xem ra rõ ràng là người này và chú Ba vô cùng quen thuộc. Không có ghi tên người nhận, không có bất kì chữ ký nào hết, chỉ có một câu nói thẳng vào vấn đề quan trọng thôi.

Hơn nữa, vấn đề mà hấn ta hỏi, bên trong còn có hai chữ “Kế hoạch”.

Theo như tất cả tình hình hiện tại thì thấy, tôi biết chú Ba quả thật có một cái kế hoạch gì đó, kế hoạch này liên quan tới tất cả mọi chuyện. Chính là vì kế hoạch này, mà khiến cho Lão Cửu Môn thoát khỏi một sự khống chế mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi thứ, thậm chí là “nó”- một thế lực tưởng như hùng mạnh không gì có thể sánh được, cũng sụp đổ.

Ngô gia chính vì kế hoạch này, gần như là hy sinh người ở đời thứ ba — Đương nhiên, tôi là đời thứ ba lại là thuộc loại tự sát — mà Tam Thúc tuyệt đối sẽ không cho phép kế hoạch đã được thực hiện đến 90% thì lại phải thực

hiện lại lần nữa, chú ấy nhất định sẽ thực hiện kế hoạch này cho tới khi nó hoàn thành trăm phần trăm mới thôi, không thể để cho tất cả chuyện này có cơ hội lặp lại nữa.

Không lẽ chuyện mà tôi nghe được và cái kế hoạch này có liên quan với nhau sao? Bức thư điện tử này được gửi từ một người đặc biệt quan trọng sao?

Tôi kiểm tra lại hòm thư, bên trong không hề có thêm bất kì bức thư nào khác, chỉ có duy nhất một bức thư điện tử này thôi.

Nếu như máy tính này có thể lên mạng, làm sao có thể xảy ra tình huống như vậy được. Nhất định là do chú Ba đã xóa hết những thư tin trước đó đi, chuyện này có thể nói lên là chú Ba đối với những bức thư trong cái hòm thư này rất là coi trọng.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có hy vọng, sự việc phát triển như vậy thực sự là đã vượt ra ngoài rất xa dự đoán của mọi người.

Tôi phải phục hồi lại những bức thư trong hòm thư này, những tin tức này quá ngắn, tôi cần thêm thật nhiều tin tức để có thể phán đoán thêm được.

Phục hồi như thế nào đây?

Editor: Phượng Vũ

Beta: tieudieututai

Tôi châm thuốc hút, nhìn thư tin suy nghĩ trong thời gian rất lâu, rồi gõ phím viết một bức điện hồi âm thế này:

Kế hoạch có biến cố, có chút tin tức không rõ ràng. Ngày mai sẽ cho người tin tức cận kề. Người bên đó như thế nào rồi?

Tôi ấn phím trả lời, trong nháy mắt thư đã được gửi đi. Tôi tựa lưng lên ghế, chờ đợi hần hồi âm, tay liên tục gõ xuống bàn. Tôi biết, trong những tình huống này, người gửi đi một loại thư tin như vậy, sau khi thư đã được gửi đi cũng sẽ không rời khỏi máy tính, chắc chắn sẽ có thư hồi âm nhanh thôi.

Quả nhiên, chưa tới mười phút đồng hồ, biểu tượng nhỏ ở góc phải màn hình lại hiện lên.

Tôi lập tức mở ra xem:

Tôi không sao.

Ba chữ ở trên màn hình máy tính thượng hiện ra, không có thêm được một chữ nào nữa.

Tôi ngậm điều thuốc trên miệng, suy nghĩ sẽ ghi cái gì để gửi lại đây,

bỗng nhiên liền rút tay trở về.

Tôi ghi có hai vấn đề, cái thứ nhất chính là tin tức, ngày mai sẽ lại gửi thêm cho hấn ta một bức điện tín nữa, thứ hai là hỏi tình hình của hấn.

Hấn chỉ trả lời một vấn đề, hơn nữa lại vô cùng ngắn gọn.

Với thói quen ngắn gọn cẩn thận của chú Ba, có phải là bọn họ rất hay trao đổi với nhau một cách hết sức ngắn gọn như thế này không? Nếu tôi tiếp tục gửi thêm một cuộc điện tín đi nữa thì sẽ phát sinh chuyện gì, hấn có thể nhận ra bên này xảy ra chuyện khác thường không?

Tôi nhìn ba chữ này, suy nghĩ cả nửa ngày trời, tuyệt đối không thể tiếp tục hỏi đáp nữa. Để đảm bảo an toàn, vẫn là ngày mai rồi mới gửi điện tín lại cho hấn thì có vẻ thích hợp hơn. Dù sao từ giờ đến ngày mai chỉ còn vài giờ nữa thôi, thôi thì dùng vài giờ này mà suy nghĩ cho thật tốt nên nói suông như thế nào đây, với lại lúc này tôi cũng ngủ không được.

Tôi đứng lên, liên tục đi qua đi lại trong phòng, toàn bộ sự bình tĩnh khi suy nghĩ của tôi vài ngày trước đã biến mất, đã trở lại là cái loại trạng thái lo âu này như lúc đầu rồi.

Tôi cũng có chút coi thường chính mình, cân nhắc cả nửa ngày, tôi mới ý thức được chính bức thư tín mình đã gửi đi viết sai rồi.

Kế hoạch có biến cố, có chút tin tức không rõ ràng. Ngày mai sẽ cho người tin tức cận kề. Người bên đó như thế nào rồi?

Nói như vậy, thư tín ngày mai của tôi phải nói rõ nội dung liên quan tới kế hoạch đó, nhưng mà tôi căn bản không biết kế hoạch này là cái quái gì — thật ra là tôi có biết tới nó. Thế nhưng trình độ hiểu rõ chuyện này của tôi và trình độ hiểu rõ nó của chú Ba hoàn toàn khác nhau, tôi không hề rõ được chú Ba đã biết tới chuyện gì rồi. Cho nên cho dù là tôi có thể nói được một số nội dung trong kế hoạch này đi nữa, đối phương cũng có thể sẽ thực sự cảm thấy có điểm bất thường.

Chẳng hạn như, kế hoạch thật sự có thể là nước Mỹ đã chuẩn bị ổn thỏa để tấn công Hy Lạp rồi, nhưng mà khi tôi gửi điện tín cho Mỹ vẫn còn nói rằng, tôi cảm thấy kế hoạch tấn công Hy Lạp của chúng ta là có thể làm được.

Tôi đi lên trên ban công đứng, tiếp tục hút thuốc, trong lòng có vài cái phương án để lựa chọn. Đầu tiên, là tôi có thể nhận ra đối phương trước, hoặc là tốt nhất làm sao để biết được đối phương đang ở chỗ nào mà nói nữa chứ. Tôi nghe bạn bè của mình nói, có thể điều tra được một người thông qua những thư tín này. Chỉ là, cho dù tôi gọi bạn của tôi đi tới đây, cho dù cậu ấy có đi được tới đây thì cũng đã là chuyện của tối ngày mai rồi.

Cho nên, thư tín ngày mai của tôi tuyệt đối không thể gửi đi quá sớm

được, nếu không đôi phương nhất định sẽ nhận ra được vấn đề sẽ bỏ đi ngay lập tức, tôi sẽ phạm phải một sai lầm lúc trước tôi thường xuyên phạm phải.

Đối với những người ở trong cuộc mà nói, trình độ cẩn thận của bọn họ làm cho tôi thật sự không thể tưởng tượng ra được. Lúc ấy Quý ảnh ở Ba Nãi, chỉ nhìn vài hành động của chúng tôi mà đã có thể làm ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy, thì có thể chứng minh được. Vì không để cho kế hoạch của chính mình bị bại lộ, bọn họ tuyệt đối sẽ không mạo hiểm hay phiêu lưu gì cả, cũng không phải không hoài nghi những lời nói như vậy, bọn họ một khi cảm giác được có chuyện gì đó không đúng, lập tức sẽ áp dụng các biện pháp tốt nhất để xử lý ngay.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ lại cẩn thận một chút, tôi không cho rằng lập tức hồi âm là sai lầm, cũng không cho rằng nội dung tôi viết là sai, bởi vì thư tín của hắn ngay lúc đó cũng giống như tôi không có cách nào hồi đáp lại được, và nó cũng là liên quan đến nội dung của kế hoạch này. Cho nên tôi hồi âm như thế, kỳ thật coi như là tôi tự cho mình một cơ hội để tranh thủ thời gian.

Vậy đặt giả thiết là nếu tôi không tìm được đôi phương thì tính sao đây?

Tôi thật sự biết những thói quen cơ bản nhất, sau khi cùng nhiều người đấu trí như vậy thì khi trở về đây, tôi biết, thật sự phương pháp đơn giản nhất. Chính là nói cho họ chuyện xảy ở đây, đem sự việc nói cho thật đặc biệt nghiêm trọng, có lẽ có thể làm cho hắn cảm thấy bị đe dọa mà tới đây.

Nhưng mà, nếu đôi phương là một người cực kỳ cẩn thận, cũng có khả năng hắn sẽ biến mất ngay. Cho nên chiêu này khi chưa đến thời điểm cuối cùng tuyệt đối không thể dùng được. Thậm chí là, nếu như chú Ba và đôi phương có sự ăn ý nào đó, đôi phương cảm thấy tình hình của chú Ba ở bên này đã hỏng, muốn tìm người tới để giết chết chú Ba, vậy thì tôi đây không phải là gặp phải chuyện bất lợi rồi sao?

Tôi đã rút hết số thuốc lá mình có để hút cả rồi nhưng cũng không có nghĩ ra được chút biện pháp nào, đành phải đi trở vào.

Sau khi đi trở vào, thoáng chốc tôi lại phát hiện màn hình máy tính đã sáng lên, không khỏi giật mình nhảy dựng — vừa rồi rõ ràng không phải đã tắt rồi sao.

Tôi lập tức đi qua, liền phát hiện lại có một thêm một bức thư tín.

Nghĩ ngợi sớm một chút đi, con đường của chúng ta còn rất dài, già rồi đừng để bị trúng gió.

Tôi nhìn nhìn ra ban công, ngay lập tức liền giật mình một cái.

Con mẹ nó, hắn có thể thấy tôi!

Phản ứng đầu tiên của tôi dĩ nhiên là định lập tức đi kéo bức màn cửa sổ lại, nhưng mà liên nghĩ không đúng, lập tức ngăn chính mình lại. Tôi cơ hồ là ngồi ở ghế khoảng chừng mười phút mới có thể ép xuống cái phản ứng khiếp sợ này.

Xem ra người này và chú Ba có quan hệ phức tạp hơn tôi nghĩ, hơn nữa nhìn giọng điệu của người này, tôi đoán người này không phải thuộc loại quan hệ là tình nhân, mà chính là lấy tâm tư của một bậc trưởng bối hoặc là của một người anh cả đối với chú Ba mà gửi tới bức thư tín này.

Tôi hỏi đáp lại:

Đã hiểu, cùng cố gắng.

Sau khi gửi xong, tôi lập tức trở lại vào trong phòng, đóng cửa lại rồi lấy ra di động của mình, tiếp theo lập tức gửi cho bạn tôi một đoạn tin nhắn ngắn.

Tôi có một dự cảm, thậm chí tôi còn có thể đoán được người này có thể là ai.

Nếu thật sự đúng như tôi dự đoán, vậy thì những chuyện kế tiếp sẽ hoàn toàn ra khỏi dự kiến của tôi, vận mệnh của tất cả mọi người đều có thể xoay chuyển được.

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Người bạn của tôi hai giờ chiều ngày hôm sau mới tới, tôi nói với cậu ấy rằng chú của tôi cần cậu ta kiểm tra giúp cái máy tính, chi phí là mười vạn. Người này đang trong lúc thiếu tiền, năm giờ sáng đã rời giường lên máy bay đi tới đây. Tôi còn nói với cậu ta, tôi đang bận chút chuyện của mình nên không tới gặp cậu ấy để đưa số tiền này tận tay cậu được, điều này khiến hẳn thực sự cho rằng đó là do tự mình kiếm ra.

Người này và tôi là bạn cùng lớp, biết chút kỹ thuật làm việc trên máy tính, lần trước tôi tìm được cái trang web kia cũng là nhờ có hẳn giúp một tay. Tôi vừa mới đem yêu cầu của mình nói với cậu ta, hẳn đã hiểu vấn đề ngay lập tức, cũng không có hỏi là vì cái gì, liền bắt tay vào sửa chữa.

Nhưng khi hẳn vừa bật hiển thị toàn bộ lên trên màn hình, nhìn thoáng qua, liền “ó” một tiếng.

Tôi hỏi có chuyện gì vậy, cậu ta nói: “Máy tính của chú không có network nha.”

“Không có network á?”

“Chú xem đi, không có đường dây mạng nào cả.”

Tôi nhào người lên nhìn vừa thấy, cũng sửng sốt. Quả nhiên, phía sau cái máy tính này trống trơn, chuyện này ngay cả tôi là một người không hiểu chút gì về máy tính cũng có thể xác định được. Cái máy vi tính này tuyệt đối không thể có kết nối mạng được, bởi vì nó chỉ có một một sợi dây nguồn trực tiếp cắm vào ổ điện mà thôi.

“Có thể là internet không dây thì sao?”

“Không thể có khả năng này được, trong máy tính không có lắp đặt hệ thống drive internet không dây.”

“Vậy chứ đây là có cái chuyện gì?” Tôi kỳ quái.

Con bà nó, đây là ghostnet (mạng ma:D)à, lòng tôi nói. Trước kia tôi đã từng xem qua một chương trình trên tivi, bên trong máy tính có thể truyền ra loại linh lực nào đó khiến nó nối liền với một cái máy tính khác ở một thế giới khác, bọn họ nói loại internet này là “ghostnet”.

Tuy tôi không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cái này tuyệt đối không phải là ghostnet, tôi bỗng nhiên ý thức được chuyện này còn có mấu chốt nào đó.

Tôi ngồi lại trước máy tính, lặng đi một chút. Cậu ta nói: “Cháu phải mở

nó ra xem thử, mới có thể biết được là xảy ra chuyện gì, nếu không thì chỉ có thể nói, là chú đang tự nói chuyện với chính bản thân mình mà thôi.”

“Chú vẫn chưa hiểu lắm, cháu giải thích cặn kẽ lại chút đi.”

“Trên lí thuyết mà nói thì chuyện này cũng có thể làm được. Nếu trên cùng một máy tính mà chú có thể thiết lập hai cái tài khoản, thì vẫn gửi thư điện tử mà liên lạc với nhau trên cùng một cái máy tính.”

“Không cần tới internet sao?”

“Không cần đâu, chỉ có điều, thư tín trao đổi qua lại với chú thực sự có nội dung bên trong sao?”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên là có rồi.”

“Vậy thì không thể có chuyện như vậy được, cháu nghĩ rằng máy móc ở bên trong nhất định là có cái gì đó không bình thường.” Cậu ta nói.

Tôi hỏi cậu ta làm như vậy thì có bị hư hỏng máy móc gì không, hấn lắc đầu nói tuyệt đối sẽ không có chuyện đó.

Tốc độ của cậu ta rất nhanh, rõ ràng khi còn ở trong thành phố đã thành thạo kỹ năng sửa chữa máy tính rồi, rất nhanh sau đó liền đem lớp vỏ bên ngoài tháo rời ra hết, trong máy tính tất cả đều là bản vi mạch điện tử, tôi nhìn hoàn toàn không hiểu gì cả. Cậu ta dùng cái nhíp gõ tới gõ lui ở bên trong, sau khi xem xong thì sắc mặt liền tái nhợt, nói với tôi: “Chú à, cái này thực.. con mẹ nó, quá quý dị đi, trong này không có network card.”

Tôi không hiểu việc này nghiêm trọng cỡ nào, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. Cậu ta nói: “Đối với máy tính mà nói, chuyện này là trái với quy luật vật lý. Chú không có network card, thì tuyệt đối không có khả năng nhận được bất kì bức thư điện tử nào ở bên ngoài gửi tới được. Không thể có chuyện đó được, bức thư mà chú nhận được, chỉ có thể là được gửi đến từ chính cái máy tính của chú thôi.”

“Vậy là có ý gì?”

“Một là chính bản thân chú gửi bức thư tín này cho chính chú, hoặc là, do chính cái máy tính này tự động gửi bức thư tín đó cho chú.”

Tôi lắc đầu, tuyệt đối không có khả năng này được, “Tuyệt đối không có chuyện như vậy được, cháu kiểm tra kỹ lại xem.” Tôi nói. Bỗng nhiên nhớ ra bức thư tín cuối cùng gửi tới cho tôi, mẹ nó, chẳng lẽ cái máy tính này có trí tuệ, có nghĩa là chính nó ở trong căn phòng này nhìn tôi đi ra ngoài hút thuốc, chứ không phải là từ một chỗ khác theo dõi tôi đứng ở trên ban công sao?

Tôi liền cảm thấy ớn lạnh cả người, nếu thật sự là như vậy, vậy thì hành động của chúng tôi lúc này không phải là đang cưỡng bức nó sao (mòè:D)?

Không, là đang giải phẫu nó.

Rất nhanh tôi liền xua cái ý nghĩ buồn cười này ra khỏi đầu. Việc này nhất định là có chuyện không bình thường, người bạn học của tôi vẫn đang tiếp tục nghiên cứu máy móc bên trong, bỗng nhiên, cậu ta “Ố” một tiếng, dùng đèn pin soi đến một sợi dây điện rất nhỏ màu trắng, nói: “Thì ra là như vậy.”

“Nguyên nhân là do cái gì vậy?” Tôi không thể chờ thêm được nữa liền hỏi. Cậu ấy nói: “Hiện giờ vẫn còn chưa rõ, chỉ là, ở đây có một sợi dây điện kì lạ.” Cậu ta đẩy sợi dây điện màu trắng kia ra, sợi dây điện vô cùng mảnh. Hắn sờ sờ, tiếp tục dò tới đầu sợi dây, dây điện nối thẳng vào trong nguồn của máy tính.

Cậu ta lập tức tháo nguồn điện ra, sau khi đem nguồn điện tháo ra rồi, dùng cái vít vặn vặn lấy sợi dây điện màu trắng kia ra, phát hiện dây điện nối lên trên một thiết bị điện tử rất nhỏ.

Tôi nhìn hoàn toàn không hiểu được chút gì, chỉ thấy người bạn học của mình sờ sờ ồ cảm. Cậu ta suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Không thể tin được là cháu có thể nhìn thấy cái này, trong thời đại hiện nay mà cháu vẫn còn được nhìn thấy được thứ linh kiện này. Cháu nói có thể chú không hiểu được đâu. Đây là một cái network card đời đầu tiên, nó lợi dụng tín hiệu được truyền tới từ dưới đất. Vật này chính là một vật dùng để kết nối internet, chắc là máy tính của đối phương và máy tính của chú dùng thứ này để kết nối với nhau. Thật ra nó là một con chip dùng để phân tích mật mã.”

Editor: Phượng Vũ

Beta: tieudieututai

“Vậy thì hẳn đang ở chỗ nào?” Tôi cơ bản không cần biết nguyên lý hoạt động của nó là gì.

“Không biết nữa, cái hẳn ta sử dụng chính là tín hiệu vô tuyến được truyền từ dây điện dưới mặt đất, đây là một kiểu đường dẫn rất đặc biệt. Chú có sơ đồ mạch điện ở trong căn phòng này không? Nếu như có, thì cháu vẫn có thể giúp chú tìm ra được.”

Tôi lắc đầu, không cần phải nói vì tôi vốn không biết được cái đó nằm ở chỗ nào, cho dù thật sự trước kia từng có thứ này thì khẳng định chú Ba cũng đã tiêu hủy chúng hết rồi. Với tính cẩn thận của chú Ba, hoàn toàn không có khả năng chú để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của đường dẫn này.

Cậu ta nói: “Vậy thì chỉ còn một biện pháp duy nhất là đem tất cả đường dây điện ở đây tháo ra ngoài. Một đầu đường dẫn đang ở trong này, như vậy chỉ cần đi theo đường dẫn nối vào đây mà đi tìm thì chúng ta có thể tìm ra được thôi.” Nói xong cậu ta chỉ chỉ tới ổ điện gắn trên mặt đất, “Chỗ này

chính là đầu đường dây. Chúng ta đem toàn bộ mặt sàn cạy lên, sẽ tìm được hướng đi của đường dẫn này, một ... đường dây của cái máy tính kia nhất định là cũng nối liền với đường dây điện nằm ngay tại đây.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói cậu ta tạm thời đừng vội. Tôi phải cân nhắc lại một chút, nếu gây ra tiếng động quá lớn nhất định là sẽ bị người khác phát hiện ra, vì vậy nhất cử nhất động đều phải làm cho thật nhẹ. Cậu ta nói: “Loại thiết bị chuyên dụng truyền internet này chỉ có thể dùng trong khoảng cách rất ngắn, hơn nữa tuyệt đối sẽ không đặt quá xa nhà của chú đâu, nếu không sẽ bị liên quan tới mấy cái máy biến thế nằm ở ven đường trong khu phố này. Cho nên, vị trí của hắc ta nhất định sẽ không cách nơi này quá xa, khẳng định chỉ ở trong vòng mấy trăm thước quanh đây, có thể sẽ tìm ra rất nhanh.”

“Vậy cháu cảm thấy, cần bao nhiêu thời gian là được?”

“Nhiều nhất là ba tiếng đồng hồ là có thể tìm được rồi.”

Tôi vỗ vỗ cậu ta, nói: “Như vậy, trước hết cháu hãy nghỉ ngơi một chút đi, chờ đến buổi tối chúng ta sẽ tiếp tục hành động sau. Bây giờ cháu hãy ráp máy tính lại cho chú đi đã.”

Tình huống tiếp tục thay đổi, cần phải đợi đến giờ tỵ (từ khoảng 23h tối đến 1h sáng hôm sau) mới hành động được.

Lúc này tôi sẽ gửi thư tín đi, làm cho người kia tiếp tục ngồi đó chờ đợi. Nói như vậy, người này vào giờ Tý sẽ ngồi đợi ở bên cạnh máy tính. Nếu có thể tìm ra được, tôi sẽ phá cửa xông vào bắt hắc ngay tại chỗ.

Đối phương vẫn không có trả lời, tôi kiên nhẫn đợi cho đến khi trời hoàn toàn tối đi, liền cùng với người bạn cùng lớp của mình dùng đèn pin bắt đầu hành động.

Nhà của chú Ba thực ra là một cái nhà cũ của nông dân được sửa lại, tất cả đường điện đều là ở dạng lộ thiên, nhưng chú Ba vì để đảm bảo an toàn, đã xây thêm một tầng nữa che lên mặt đất. Tôi và cậu ấy sau khi đem toàn bộ mặt sàn cạy lên hết, đập vỡ lớp vỏ cứng bảo vệ bên ngoài, đem dây điện kéo ra ngoài.

Tôi chạy lên trên lầu hai, nhìn thử xem trong số mấy sợi dây điện nối ra bên ngoài trên nóc nhà có sợi nào đang bị kéo.

Sau đó một đường chạy xuống dưới, phát hiện sợi dây điện này lại trực tiếp nối ra bên ngoài phòng. Tôi liền đem toàn bộ đinh tán để cố định dây điện nhổ ra hết, rồi nói cậu bạn học của tôi tiếp tục nhổ.

Tiếp đó đi đến lầu một, chúng tôi đi theo sợi dây điện này một đường tiến về phía trước mà đi, rồi đi tới trong sân. Tiếp theo, chúng tôi thấy sợi dây

điện này trực tiếp nối xuống dưới, một cái thông đạo đi sâu xuống mặt đất.

Trong lòng tôi liền cảm thấy kỳ quái, sân nhà của Tam thúc không lớn, cũng chỉ có sáu bảy mét vuông, một bó dây điện có bốn năm sợi, tất cả đều là được đi ở trên bức tường dưới mái hiên, chỉ có một sợi dây này là đi xuống đất.

Trên mặt đất để rất nhiều bồn hoa, chừng hơn mười bồn. Tôi và người bạn thật cẩn thận dời từng chậu từng chậu đi, tôi kinh ngạc khi thấy được nắp giếng dùng để kiểm tra ống nước ngầm.

Dây điện một đường đi xuống bên dưới, làm thế nào mà nó lại đi xuống một cái giếng dùng để kiểm tra ống nước ngầm.

Tôi chưa bao giờ biết được trong nhà chú Ba lại có thứ này. Trên cái nắp giếng có một cái tay cầm, tôi đi nhắc nó lên một chút, phát hiện có thể di chuyển được nó, bên trong một mảnh tối đen, ngực tôi liền nhảy lên.

Có hy vọng rồi.

Tôi hít vào một hơi, liền nói với người bạn học: “Được rồi, tới đây là được rồi.” Sau khi để cậu ta đi rồi, tôi lập tức đi vào trong phòng lấy đèn pin, đi tới trước cái nắp giếng kiểm tra ống nước ngầm, hít sâu một hơi, kéo ra rồi liền chiếu đèn xuống dưới.

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

Tôi nhìn thấy bên trong có một cái thang sắt, khoảng không phía dưới tôi đen một mảng, nhưng có thể nhìn ra bên dưới có nước.

Thật là một cái giếng kiểm tra ống nước ngầm.

Tôi nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy cũng là do, bên trên nắp che toàn là lỗ thủng, nếu trời mưa nhất định nước sẽ chảy xuống đây, sợi dây điện này khẳng định là còn tiếp tục đi xuống dưới một đoạn nữa.

Giếng kiểm tra ống nước ngầm vô cùng nhỏ, khi tôi đi vào gần như không có gì một khe hở nào để tôi có thể xoay người. Sau khi đi xuống, phía dưới đại khái là một cái không gian rộng chừng một thước, xung quanh đều là thủy cùng lá rụng. Ở góc bên trái còn có một cái cửa động chỉ có thể bò vào, tôi nhìn đường dây điện một đường đi xuống đây, trực tiếp nối vào trong cái cửa động này.

Tôi dùng miệng giữ lấy đèn pin, bò vào trong cái cửa động này, từng bước đi vào phía trước.

Cảm giác này làm cho tôi lại nhớ tới thời gian đi vào trong cái cửa động kia, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng đành cắn răng kiên trì bò vào, bò thêm được sáu bảy thước, thì cuối cùng mới có thể đi hết cái thông đạo này.

Lấy đèn pin soi quanh một vòng, tôi liền phát hiện, ở cuối thông đạo này, chính là một cái phòng. Gian phòng này là một cái gác trên cao, cái gác này được làm bằng gỗ và sắt, nước chảy qua bên dưới cái gác. Gỗ của cái gác đã rất mục, tôi bước đi lên, cảm giác như là dẫm lên trên bông vải vậy.

Trên cái giá có sắp xếp vài cái kệ sách, còn có thêm một cái bàn và một cái giường, trên mặt bàn có một cái máy tính, một cái máy quay phim và một cái tivi. Tất cả những đồ vật này đều bị hơi nước làm cho bị mốc rất lợi hại, bề mặt có rất nhiều nấm mốc.

Dây điện là nối tới cái máy tính trong căn phòng này. Nhưng mà tôi lại không nhìn thấy bất kì kẻ nào ở đây.

Người kia vẫn chưa trở về sao?

Tôi sửng sốt một chút, sờ sờ cái máy tính kia, lạnh ngắt.

Vừa rồi tôi đi vào cái miệng giếng kia thấy ở bên trên để lên nhiều bồn hoa như vậy, nếu hẳn muốn đi ra ngoài, nhất định phải dời hết mấy bồn hoa kia đi. Hẳn không có khả năng là từ miệng giếng kia mà đi ra đi vào được.

Tôi dùng đèn pin chiếu xung quanh tìm kiếm một lần nữa, liền phát hiện trên mép tường phía bên phải còn có một cái lỗ hồng, nước chảy vào từ chỗ tôi bò vào, và chảy đi ra từ lỗ hồng này, tôi hướng đèn pin soi vào trong lỗ hồng, rất sâu, không có ai ở bên trong cả.

Vậy... mẹ nó, là ai đây? Thế nhưng có người sống ở trong cống thoát nước nhà chú Ba, vẫn thấy là một phương pháp bí ẩn, và còn cùng với chú Ba dùng cách thức bí ẩn này duy trì liên hệ.

Việc này... mẹ nó, quá là quý dị đi.

Tôi lấy đèn pin soi lên mấy cái giá sách kia, trên giá kia vậy mà lại toàn là băng ghi hình.

Tay của tôi bắt đầu run rẩy. Rút ra một cái... Tôi phát hiện tất cả băng ghi hình trên giá sách đều có đánh số ở trên, cùng với mấy cuốn băng mà tôi nhận được lần trước giống nhau y như đúc. Thế nhưng khi tôi lấy ra có cảm giác không đúng lắm, nó quá nhẹ. Vừ mở ra liền nhìn thấy, bên trong vậy mà lại trống rỗng.

Tôi lại mở ra vài cuộn băng nữa, phát hiện bên trong tất cả cuộn băng hoàn toàn trống rỗng. Trong lòng tôi vô cùng kinh ngạc, vì sao hẳn lại để mấy cái hộp trống này ở đây chứ?

Tôi bình tĩnh lại một chút, trong lòng vô cùng rối loạn, tôi muốn đem mọi chuyện xảy ra ở đây sắp xếp lại một chút.

Phía dưới phòng ở của chú Ba có người, và dùng một phương pháp kì lạ để duy trì liên hệ với chú ấy. Chú Ba biết người này ở trong này sao?

Tôi nghĩ không có khả năng có người ở bên dưới mà chú Ba lại không biết, ở ngay phía dưới phòng ở của chú Ba làm một cái phòng tối như vậy, khẳng định là chú Ba có biết đến, thậm chí tất cả mọi thứ ở trong căn phòng này là do chú ấy an bài nữa.

Thế thì người này ở lại trong căn phòng tối này đã bao nhiêu năm rồi?

Nhìn vào độ mục nát của gỗ và sắt thì, hiển nhiên mấy thứ này đã ở đây trong một thời gian rất lâu. Tôi không thể phán đoán chuẩn xác rốt cuộc là đã bao lâu, nhưng mà tôi cảm thấy để đạt tới độ cũ như vậy, ít nhất cũng phải đến bảy đến tám năm, thậm chí, còn có khả năng cao hơn nữa là đã mấy chục năm. Hàng Châu tuy rằng mưa có vẻ nhiều, nhưng chung quy ra mà nói thì khẳng định là trời nắng và trời nhiều mây chiếm tỉ lệ nhiều hơn nữa. Dựa theo kết cấu ở đây, trong ống thoát nước này không phải suốt năm lúc nào cũng có nước chảy vào, cho nên có thể bị hư hỏng đến độ này, có thể là thời gian vô cùng dài.

Từ hình dáng của cái giường này thì thấy, nhất định là người này có sống

ở đây. Tôi lật lật cái chăn, nệm trên giường, thực sự rất sạch sẽ, hơn nữa chăn và nệm thực sự đều rất sạch sẽ. Rõ ràng người này tuy rằng đang sống trong một hoàn cảnh như vậy, nhưng mà vẫn duy trì trình trạng tự hạn chế mình hết mức như cũ.

Người này nhất định là một người vô cùng quan trọng trong kế hoạch của chú Ba, thậm chí có thể là nhân vật quan trọng nhất, nếu không thì không có khả năng chọn một cách như vậy để mà tồn tại được.

Chỉ là, người này hiện tại đi đâu vậy nhỉ? Nếu hẳn phải ở lại một nơi như vậy, thì hẳn không nên thường xuyên đi ra ngoài mới đúng chứ.

Người nhất định là một nhân vật không thể tồn tại trên thế giới này được, cho nên mới dùng phương pháp này giấu kín bản thân mình, việc này có chút giống với “Nhật kí Anie” trong lúc ấy đã che giấu sự ngu muội của mình vậy.

Tôi ngồi xuống, xoa xoa mặt, lắng nghe động tĩnh xung quanh, không nghe thấy bất kì động tĩnh gì, liền mở máy tính ra.

Cái máy tính này và cái máy tính của chú Ba là cùng một loại. Máy tính thực sự khởi động chạy rất ổn định, rất nhanh liền nhảy ra trang đầu giống y như của chú Ba.

Tôi thao tác vài cái, phát hiện bên trong máy tính cũng giống như của chú Ba, bên trong gần như không hề có cái gì.

Tôi lập tức liền mở hòm thư ra.

Tôi nhìn thấy một cái biểu tượng nhỏ, bên trong chỉ có một bức thư tín.

Tôi nhấp vào một cái, liền phát hiện ngay lập tức, đó chính là bức thư tín cuối cùng mà tôi gửi tới.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Những thứ khác, bất kể là hòm thư đến hay hòm thư đi, thì đều hoàn toàn là trống rỗng.

Tôi bỗng nhiên có một loại dự cảm rất xấu. Tôi liền đứng lên, nhìn xuống dưới sàn, mở ra tất cả cuộn phim trên giá sách, lật máy quay phim lại nhìn.

Bức thư tín cuối cùng này có thể chứng minh, người đã trao đổi thư tín qua lại với tôi chính là người này, và chính là ở trong này gửi thư tín đi.

Nhưng mà, chỗ này cái gì cũng không có.

Nếu một người đang ẩn núp ở trong này, không có khả năng xảy ra loại tình huống như vậy, nhất định là sẽ có rất nhiều dấu vết sinh hoạt thường

ngày. Hoặc trừ khi người này là một tên người máy, hẳn ngoại trừ thu phát thư tín trao đổi với bên ngoài, thì hoàn toàn không hề làm việc gì cả.

Chuyện như vậy nhất định sẽ làm con người ta điên mất. Nếu là một người ở trong một nơi như thế này, hẳn tuyệt đối sẽ điên lên mất.

Tôi ở bên trong cái phòng nhỏ này càng không ngừng thông thả bước đi, một bên vừa suy nghĩ là đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chỗ này ở một mặt nào đó không chỉ là một cái phòng sao?

Cái này cũng rất có thể. Trong lòng tôi đang suy đoán, ngồi xổm xuống nhìn nhìn qua cái lỗ hổng bên kia, hay là bò vào trong cái lỗ hổng này, còn có một cái phòng nữa, tất cả mọi thứ ở bên trong đều là đồ dùng sinh hoạt bình thường. Thậm chí còn có sân bóng rổ hay gì gì đó, có khi còn cả một con búp bê bơm hơi nữa.

Có lẽ người kia sinh hoạt ở trong một cái phòng khác.

Tôi hít sâu, ngồi xổm xuống liền chui đi vào. Đường ống này lại nhỏ hơn nữa, tôi phải co bụng lại mới có thể nhích từng chút mà chen vào bên trong. Khi đã chen được một nửa rồi, tôi liền hiểu ra được người này khẳng định không phải là một người cao to. Nếu mà là một người cao to, mỗi ngày phải trải qua một cuộc sống như vậy, tôi thà rằng quên hết mọi thứ mà chết quách đi cho xong.

Một đường đi về phía trước, đại khái là chen đi tới được khoảng mười thước, phía trước bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng. Tôi bò bò ra ngoài, phát hiện cuối cùng cũng không phải là một cái phòng như tôi nghĩ, mà là một tấm ván gỗ lớn, trên bề mặt tấm ván gỗ ghề tất cả đều là lỗ thủng, có ánh sáng chiếu vào trong.

Tôi đẩy tấm ván gỗ ra, ngay tức thì liền phát hiện ra, nơi này là một cái ám hạng.

Cái gọi là ám hạng này là, trước kia khi nông dân xây nhà, hai căn nhà nằm gần nhau, ở giữa sẽ hình thành một cái thông đạo vô cùng nhỏ hẹp, hai bên là tường nhà. Những kiến trúc có cấu tạo như vậy rất không an toàn, bởi vì ẩn trộm có thể đập vào hai bên tường mà từng bước một đi lên lầu, cho nên đương nhiên là có rất nhiều người dân liền đem tường nhà mình sửa lại cho cao lên vây qua tường nhà hàng xóm, phong kín lại đường vào của ám hạng lại.

Thế là, rất nhanh sau đó mọi người đã quên mất, ở giữa nhà của mình và nhà hàng xóm bên kia có một không gian rất nhỏ hẹp.

Loại kết cấu này thường hay bị những người buôn bán đồ cổ lợi dụng, vào rất nhiều thời điểm, nơi này được dùng để chứa một số hàng cấm.

Người muốn đi vào ám hạng chỉ có thể nghiêng người lại để chen qua. Sau khi đi ra rất ít có khả năng sẽ đi vào cái động kia nữa. Tôi nghiêng người dựa vào tường gạch bên cạnh, có vài viên gạch có thể mượn lực được, tôi đạp bật người nhảy lên, sau đó trở người đi xuống chân tường.

Đi xuống bên dưới chính là bức tường bên ngoài nhà chú Ba, tôi nhìn nhìn bốn phía, chính mình cũng chẳng biết là tại sao cả. Chỉ có thể ỉu xiu trở vào nhà từ cửa chính. Bụng nói đây là xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

Tôi ở trong sân đi một vòng như trẻ con, sờ sờ đầu. Nếu như nó có cấu tạo như vậy, vậy thì có thể nói người kia và tôi giống nhau, từ trong ám hạng mà đi ra ngoài.

Vậy tí nữa hấn trở về bằng cách nào đây? Chẳng lẽ cũng là leo tường mà chui trở vào? Lòng tôi nói vậy cũng là đi thôi, tôi có thể đi tới ám hạng mà chặn hấn lại, chỗ đó hẹp như vậy, cho dù là như thế nào thì hấn cũng không có cách nào bỏ trốn được.

Nhưng mà tôi nghĩ nghĩ lại, cảm thấy vẫn là ở trong phòng của hấn mà chặn hấn lại thì thích hợp hơn.

Tôi lại đi xuống cái giếng kiểm tra ống nước ngầm kia, đến cái phòng kia.

Bò vào trong một lần nữa, tôi đã mệt đến nổi thở hồng hộc. Tôi ngồi lên trên ghế, tập trung lực chú ý gắt gao nhìn thẳng vào cái cửa của thông đạo kia. Chỉ cần có bất kì vật gì thò đầu ra, ngay lập tức tôi sẽ nhào lên tóm lấy hấn kẹp chặt lại.

Tôi không dám bật đèn pin lên, ngồi ở trong bóng tối lẳng lặng đợi.

Cũng không rõ là đã trôi qua bao lâu, tôi liền có chút hoảng hốt, bỗng nhiên nghe được có người nói chuyện. Ngay tức khắc tôi xông tới trong trạng thái hoảng hốt, giật mình một cái, lập tức ngừng thở, nhìn hướng về phía cửa thông đạo kia.

Bên kia là một mảnh tối đen.

Tôi sửng sốt một chút, lắng tai nghe?

Vừa định dừng lại, lại truyền đến một giọng nói.

“Anh bạn.”

Âm thanh của người này không biết là truyền từ chỗ nào ở trong phòng. Tôi sợ tới mức suýt nữa là tè ra quần rồi, lập tức mở đèn pin lên, giống như là giương súng máy bắn giơ đèn pin chiếu loạn chung quanh.

Thế nhưng chiếu một vòng thì phát hiện, trong phòng không hề có người nào cả. Chẳng lẽ là ở trong công thoát nước? Tôi vừa định đi qua bên kia soi đèn, thanh âm kia lại vang lên: “Mở máy tính ra.”

Tôi giật mình một cái, lúc này tôi mới nhận ra được, thanh âm này là từ trên trần nhà truyền đến.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên liền cảm giác ngay tại trên đỉnh căn phòng hình như lộ ra cái gì đó, lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Ngay trong khoảnh khắc đó tôi thậm chí còn cảm giác như trên đầu của mình có treo một đồng tóc lớn, nếu là tôi trước kia nhất định đã bị thứ đó hù chết rồi. Cho nên tôi ngẩng đầu lên, lấy đèn pin chiếu qua một chút cho đến khi nhìn rõ hình dáng của nó, da gà trên người liền đồng loạt nổi lên. Cùng lúc, cơ thể gần như theo phản xạ có điều kiện đi tới gần bên cạnh quan sát.

Thế nhưng, lập tức tôi phát hiện ra, tôi hoàn toàn không nhìn thấy cái gì cả, bên trên chỉ có vài cái ống nước và treo một bóng đèn.

Tôi cảm thấy quá kì quái, cẩn thận lia nhanh ánh đèn lên trên một vòng, bên trên hoàn toàn không có khả năng có người được. Đúng lúc này, lại có một âm thanh từ trên trần nhà truyền tới.

“Ta đang ở trong phòng của người nói chuyện, khi căn phòng này được thiết kế đã được tính toán làm sao cho từ phòng của người có thể truyền được âm thanh đến căn phòng tối bên dưới, cho nên ta lúc nào cũng có thể biết được động tĩnh phía trên.”

Ngay lập tức tôi hiểu ra là có chuyện gì. Con bà nó, nói như vậy thì, toàn bộ quá trình tôi cùng với bạn mình tháo máy tính ra sao, con mẹ nó ... Chỗ này có thể nghe được hết, hèn chi hẳn đã chạy thoát.

Trời ơi, tôi thật là ngu mà, một người cẩn thận như vậy, hoàn toàn không có khả năng sẽ phạm phải thứ sai lầm cơ bản đó được, nhất định là đã có cách đối phó, toàn bộ động tĩnh trong phòng chú Ba đều bị hẳn theo dõi sao.

Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi lại: “Người là ai?”

“Ta biết người nghe được tiếng của ta, bây giờ người có nửa tiếng đồng hồ để xác minh lại hoàn cảnh của mình lúc này. Ta đã đóng chặt hai lối ra vào của căn phòng tối đó, lúc này người xem như đang bị nhốt lại rồi.” Đối phương nói. Phương pháp truyền âm thanh đi xuống chỗ này nghe có vẻ rất nặng nề, không thể nghe ra đặc trưng của âm thanh được.

“Người là ai? Người đang muốn làm gì?” Tôi hét lớn.

“Người không phải là Ngô Tam Tỉnh, sự xuất hiện của người chứng tỏ hẳn đang gặp phải vấn đề gì đó. Ta phải biết vấn đề đó là chuyện gì. Cho đến khi tự mình hiểu ra tình cảnh của mình lúc này, người có thể dùng cái máy tính ở trước mặt người hiện giờ để nói vấn đề đó cho ta biết.”

Tôi lại gọi thêm một tiếng nữa, bỗng nhiên ý thức được có chỗ không bình thường, hoàn toàn có khả năng này, có thể tôi ở trong này nói chuyện hẳn không thể nghe được, chỉ có một cách để nghe được đó là nghe lên, nếu

không phải như vậy thì là dùng điện thoại sao?

Tôi lập tức đi tới bên cạnh máy tính, tôi biết việc người này nói không cần phải đi kiểm tra làm gì, lối ra nhất định là đã bị chặn lại rồi.

Thảo nào nơi này cái gì cũng không có. Sau khi hắn nghe được tôi và bạn hữu của mình nói chuyện, nhất định đã đem xử lý tất cả mọi thứ ở trong đây.

Thế mà hắn vẫn để lại một bức thư tín không xóa đi, hắn nghĩ tôi đã thuận lợi phục hồi lại một ít rồi à. Thực sự.. mẹ nó, thân mật dữ.

Tôi lập tức hồi âm lại:

“Ta nghe được, người là ai?”

Đợi một lát, đối phương đã hồi đáp tới:

“Người là ai? Tính cách âm của cái phòng này vô cùng tốt, cho dù người có kêu gào cỡ nào cũng sẽ không ai nghe thấy được. Nếu người không muốn bị nhốt chết ở trong đó, thì phải nói thật.”

Tôi vừa định trả lời, lập tức lại có một bức thư khác được gửi đến:

“Thời gian của người không có nhiều lắm đâu, ta không thể ở lại đây quá lâu. Nếu như người có nửa lời nói dối, lập tức ta sẽ đi khỏi đây ngay. Vĩnh viễn sẽ không có ai biết được người đang ở trong đó.”

Trong lòng tôi thầm mắng, bụng nói làm sao bây giờ? Nói dối, thì phải nói như thế nào đây? Hắn khẳng định biết tôi không phải là chú Ba, nếu tôi nói tôi là chú Ba thì hắn sẽ lập tức rời đi, nhưng mà tôi nên nói tôi là ai đây... Chẳng lẽ nói thật tôi là Ngô Tà sao? Vậy thì không phải là lộ tẩy rồi sao?

Tuy rằng lúc này có bị bại lộ cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, nhưng mà, mới bị dọa có một chút như vậy mà đã nói thật rồi, không phải là quá trẻ con sao?

Tôi suy nghĩ một chút, lập tức gửi một bức thư khác:

“Ta có nói ra thì người cũng không biết ta là ai đâu.”

Đối phương gần như là trả lời ngay lập tức:

“Người cứ nói ra đi, ta sẽ tự mình phán đoán được.”

Con bà nó, người này vẫn đang chiếm thế thượng phong. Lòng tôi gào lên, vừa định nghĩ phải trả lời như thế nào đây thì bên đối phương lại có gửi tới một bức thư nữa:

“Người còn có một bức thư cuối cùng, ta phải đi khỏi đây ngay lập tức, không cần lãng phí thời gian nữa, người là ai?”

Tôi sờ sờ mặt, trong lòng vô cùng lo lắng, gõ hai chữ: Không chắc. Lập tức xóa đi, tôi biết một người như vậy vô cùng dứt khoát.

Thế nhưng, cho dù tôi có nói thật đi nữa, hấn làm sao có thể đoán ra được đâu là lời tôi nói thật chứ?

Thật ra nếu hấn muốn phán đoán thì cũng không cần phải đoán lời tôi nói là có thật hay không, là vì trao đổi thông qua thư điện tử, hấn hoàn toàn không có khả năng đoán ra được. Cái hấn muốn biết là tôi rốt cục là người ở bên nào mà thôi.

Mà cho dù là tôi có nói thật hay không, sau khi hấn nghe xong, cơ bản cũng sẽ không để ý tới tôi, hấn vẫn sẽ bỏ đi. Đáng sợ nhất là, tôi từ những dấu vết ở trong này thì có thể nhìn ra, đó là một người đặc biệt cẩn thận, mạnh mẽ cương quyết và hấn vẫn đang tự kiểm chế bản thân, hấn nói phải lập tức rời đi nhất định là không có gạt người, nếu tôi không trả lời, hấn cũng sẽ không vì muốn biết đáp án mà ở lại thêm chút nào nữa.

Tôi phải làm sao mà không cần phải nói thật, mà vẫn có thể khiến cho hấn sinh ra có hứng thú với tôi, để hấn thả tôi ra ngoài.

Vậy thì, phải làm như thế nào để hấn có thể sinh ra hứng thú với tôi đây? Tôi nghĩ đông nghĩ tây, hiện tại có thể chứng minh được một điều, hấn thực sự tín nhiệm chú Ba của tôi. Nhưng mà tôi lại không thể nói tôi là chú Ba được, chẳng lẽ nói với hấn, tôi là họ hàng của chú Ba sao?

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Chẳng lẽ nói với hấn, tôi là chú Hai sao? Hay là nói, tôi là một thủ hạ của chú Ba?

“Ta đi rồi.”

Ngay khi tôi đang lo lắng, lại có một bức thư được gửi tới.

Thoáng chốc tôi liền luống cuống lên, gần như là phản xạ có điều kiện, tôi lập tức gõ vài chữ gửi qua.

“Ta là Ngô Tà, cháu trai Ngô Tam Tinh.”

Nháy mắt bưu kiện tập tức được gửi đi, thậm chí tôi cũng không kịp hồi hận, liền nhìn lên cái màn hình kia.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, trên màn hình không hề có bất kì biểu tượng hồi âm nào hiện lên, cả người tôi liền bắt đầu lạnh cứng, bụng nói sẽ không đến mức vậy chứ, đi nhanh như vậy sao, dứt khoát như vậy sao?

Không có khả năng này được, đường truyền này có tốc độ rất nhanh, sau khi hấn gửi bức thư tín này tới, tôi lập tức hồi âm, thì hấn là hấn phải nhìn thấy chứ. Nghĩ nghĩ một chút, không đúng! Cho dù hấn có thấy được thì

sao? Có lẽ cái tên Ngô Tà này với hẳn hoàn toàn không có chút hứng thú, nhìn thoáng qua rồi đi luôn.

Con bà nó, tôi sẽ bị nhốt chết ở chỗ này sao, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi hít sâu một hơi để làm cho chính mình bình tĩnh lại, đối với tôi mà nói gặp phải tình huống như vậy không phải là lần đầu tiên. Tôi lập tức tìm kiếm ở bốn phía, muốn tìm một thứ gì đó có thể sử dụng làm công cụ được. Đến khi tôi phát hiện ở đây ngoài một lượng lớn băng ghi hình trống rỗng thì không có thứ gì nữa, tôi liền nổi điên lên đá vào cái giá sắt.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó tôi liền bình tĩnh lại. Bản thân biết không phải là mình đã không còn cơ hội nào nữa.

Ngày mai, sáng sớm ngày mai người làm vườn — lão Hà sẽ tới đây tưới hoa, chỉ cần tôi có thể làm cho ông ấy chú ý tới, thì có thể gọi người tới để cứu tôi.

Con mẹ nó, tôi thực sự không biết nên giải thích như thế nào đây, tại sao đường đường là Tam gia lại bị vây khốn trong chính mật thất nhà mình chứ, chỗ này có nhiều cuốn băng ghi hình như vậy và còn có cả máy quay phim nữa. Chắc bọn họ sẽ không nghĩ là tôi bán bản gốc các bộ phim cấp ba đúng không? Mà kệ đi, dù sao thì vài ngày nữa tôi cũng đã có thể quay lại là Ngô Tà rồi, mất mặt thì mất mặt đi.

Nhưng mà, làm sao để khiến cho ông ấy chú ý đây? Chỗ này chắc chắn là cách âm với bên ngoài vô cùng tốt, có thể dùng một câu trong phim truyền mà hình dung là: Cho dù tôi kêu to tới mức vỡ cổ họng, cũng sẽ không có người nào đến cứu tôi.

Tôi nhìn nhìn ống nước trên nóc, bụng nói, những ... ống nước này không biết là ống nước gì, đem những ... ống nước này gỡ ra, rồi gào thét vào trong đó, không biết bên ngoài có nghe được không nữa.

Tôi lấy kệ sắt làm cầu thang leo lên nhìn, liền phát hiện cái này không đáng tin: mấy cái ống nước này không phải là ống nước nhà chú Ba. Nhất định là của nhà hàng xóm, hơn nữa nhất định là ống nước thải: không nói tới ống nước ở trên thực sự quá rắn chắc, tôi cũng có thể cố phá vỡ nó, phân người nhất định sẽ phun vào mặt tôi, thì những ... này tôi cũng nhịn được. Chỉ có điều âm thanh đi vào ống nước bồn cầu quá nhỏ. Hơn nữa, nếu có có người nghe được âm thanh kì quái từ bồn cầu, khẳng định sẽ cho rằng là tiếng của khí ép trong ống nước, cùng lắm thì cũng chỉ nghĩ là chuyện ma quỷ thôi, chờ cho tới khi hẳn phản ứng lại, tôi đã chết đói từ lâu rồi.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nghĩ ra một cách, tôi thấy bên cạnh có bóng đèn.

Ở đây có dây điện thì sẽ có điện, nếu tôi lấy dây điện gắn lên ống nước, lúc đó bên kia đang có người tắm, thì sẽ bị điện giật chết ngay.

Như vậy, cảnh sát sẽ tới điều tra tại sao trong nước lại có điện, chỉ là, như vậy thì một mạng đổi một mạng, cái này lại không phải là nguyên tắc làm người của tôi nữa.

Suy nghĩ một hồi lâu, tôi vẫn quyết định trước hết là hướng vào bồn cầu mà găm rú. Vì thế tôi leo xuống, dùng sức từ một bên trên kệ sắt, lợi dụng sắt đã không còn rắn chắc để bẻ một thanh sắt đã bị gỉ, không nghĩ tới thanh sắt này lại vô cùng rắn chắc, tôi cố sức tách ra, thế nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi bẻ vài cái, trong lòng lập tức liền hoảng hốt, lại càng thêm nổi nóng mà ra sức lay động. Đúng lúc này, tôi nghe được từ trong cống thoát nước bên cạnh truyền tới một âm thanh già nua.

“Đi ra đi.”

Tôi sửng sốt một chút, chợt nghe thấy bên kia truyền tới tiếng lan can sắt mở ra: “Từ từ đi ra.”

Vừa rồi tôi cũng vừa mới nhìn thấy trong cống thoát nước này có lan can sắt, nhưng tôi lại không hề nghĩ là nó có thể mở ra được. Bỗng chốc tôi cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mà vừa rồi như vậy thì cũng chỉ có mình tôi biết thôi. Tôi cúi người xuống nhìn nhìn cống thoát nước, liền thấy ánh sáng đèn pin chiếu qua đây, vô cùng chói mắt, chiếu sáng làm tôi không thể mở mắt ra được.

“Đi ra chậm thôi, không được lộn xộn.” Đối phương lại nói.

Tôi lập tức nói: “Không cần làm hại tôi, tôi sẽ không lộn xộn.”

Nói xong tôi ngồi xổm xuống, từng chút từng chút bò đi ra ngoài. Đợi cho đến khi đầu của tôi vừa thò ra khỏi miệng cống thoát nước, thoáng chốc một cây đao liền chĩa vào cổ tôi.

“Đừng nhúc nhích.” Âm thanh kia nói, tôi không thể nhấc đầu lên được, căn bản không thấy rõ hình dáng của người này, liền thấy người kia néo néo mặt tôi, rồi lại sờ sờ gáy của tôi. Bỗng nhiên hấn nở nụ cười.

“Cười cái gì!” Tôi có chút bực bội.

“Ngô Tam Tinh nói quả nhiên không sai, một con ruồi nhỏ cũng có thể phá hư đại sự. Cuộc sống của người thực rất tốt, vì cái gì lại tự mình muốn tìm rắc rối chứ?”

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, liền cảm thấy hấn lập tức đứng lên, nhanh chóng leo lên trên miệng giếng kiểm tra ống nước ngầm. Chờ đến khi tôi vùng vẫy bò ra khỏi giếng kiểm tra ống nước ngầm rồi điên cuồng vọt ra

con hẻm nhỏ bên ngoài nhà Tam thúc thì. Liền phát hiện cho dù là từ hướng nào cũng đều không nhìn thấy ai cả, chỉ còn lại một ngã tư đường tối đen.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi giống như là phát cuồng mà chạy trở về phòng, liên tiếp gọi mười mấy cuộc điện thoại, đem tất cả những người trợ thủ có vẻ tương đối đặc lực ở Hàng Châu gọi hết lại đây. Tôi sắp xếp nhiệm vụ cho họ, một nhóm thì tìm người cho tôi, vì tôi không thấy được hình dáng của người đó, chỉ nói tìm một người có bộ dạng khả nghi thôi. Nhóm người thứ hai thì lục soát những thùng rác xung quanh đây, xem thử có băng ghi hình nào hay không. Nhiều băng ghi hình như vậy, hẳn không có khả năng lập tức mang hết đi ra ngoài, hoặc là là tiêu hủy ngay được, nhất định là hẳn đã giấu ở một chỗ nào khác. Cho dù chỉ tìm được một đồng phế liệu, cũng phải mang về hết cho tôi. Nhóm người thứ ba lập tức đi vào cái mất thất kia lấy ra toàn bộ những thứ ở trong đó. Tôi muốn nghiên cứu từng chút một, tôi không tin cho dù là một dấu vết gì cũng không tìm được.

Nhóm người thứ nhất khẳng định là không có kết quả gì, chỉ là trong lòng tôi đang buồn bực, tìm vài người để tạm dẫn lại cũng tốt, nhưng mà người nào cũng không tìm được. Nhóm thứ hai người vẫn chưa trở về. Nhóm thứ ba lại càng thêm chán nản, bởi vì có lẽ là lúc ấy khi thiết kế căn phòng ở bên dưới kia, là đã đem đồ dùng để vào trong trước, cho nên hôm nay muốn đem những vật dụng trong đó ra một cái thông đạo nhỏ như vậy nhất định là không được. Thủ hạ hỏi tôi làm sao bây giờ, lòng tôi nói còn có thể làm sao nữa, nói: “Tháo ra đi!”

Tất cả mọi thứ ở bên trong đều bị gỡ ra thành mảnh nhỏ để chất đống ở trong sân, tôi xem toàn bộ những mảnh nhỏ đó, lật tới lật lui từng mảnh kiểm tra. Mãi cho đến khi phát hiện không hề có một chút manh mối nào, tôi mới bình tĩnh lại được.

Tôi đuổi tất cả mọi người đi hết, một mình ngồi ở trong sân, châm một điếu thuốc vừa hút vừa suy nghĩ. Tôi cảm thấy bản thân mình quá là thất bại, một cơ hội tốt như vậy mà lại đánh mất. Thế nhưng tôi nhìn đến tám chân nệm, nhìn cái bàn và ghế dựa, bỗng nhiên lại phát hiện có vài chỗ không đúng, sau đó liền cười nhạt.

Tôi hiểu ra được, không phải tôi đã hoàn toàn thất bại, những chuyện mà tôi muốn biết, toàn bộ đang ở trước mặt tôi rồi. Chỉ là tôi cần một vài biện pháp đem nó đi phân tích ra mà thôi.

Tôi lấy điện thoại di động, gọi đến cho một người làm nói: “Không cần biết là tốn bao nhiêu tiền, tìm cho tôi một người có thể kiểm tra cơ cấu DNA.” Tôi lật cái chăn ra, cẩn thận tìm kiếm ở bên trong, lấy một sợi tóc ở

trong ra, “Đúng, có tiền thì sẽ không vấn đề gì cả.”

Nếu một người ở trong mật thất đợi nhiều năm như vậy, mà người duy nhất hấn ta trao đổi qua lại là chú Ba tôi, vậy vấn đề lớn nhất ở đây là cái gì?

Hiểu biết của người này về khoa học kỹ thuật hiện đại khẳng định là rất ít, tôi không biết bọn họ lúc trước làm sao cấu thông được máy tính mà sử dụng, nhưng mà hiển nhiên, bọn họ đối với khoa học kỹ thuật hiểu biết không thể quá nhiều được.

Tôi đem mấy sợi tóc kia đưa cho bọn họ đi kiểm nghiệm, nếu như suy đoán của tôi là chính xác, vậy thì chuyện này.. con mẹ nó, đã có thể biết được một nửa rồi.

Mặt khác, tôi đem cả hai cái máy tính đưa hết tới chỗ người bạn học của mình, để cho cậu ta trực tiếp nghiên cứu. Tôi biết xóa bỏ thứ gì đó ở trong máy tính thì cũng chưa có xóa hết hoàn toàn, vì vậy có thể đem ổ cứng đi phục hồi lại, tài liệu bên trong vẫn có thể khôi phục lại như cũ được. Mọi chuyện tới giờ bản thân thực sự muốn biết rõ, nên đôi với tôi mà nói có chút mảnh nhỏ, cũng đã cực kì trân quý rồi.

Nói tóm lại, kiểm nghiệm DNA không có kết quả nhanh như vậy được, thế nhưng ngày hôm sau, người bạn học của tôi đã tới.

Nằm ngoài dự liệu của tôi, cậu ta là đi đến tay không, tôi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cậu ấy, hấn liền lắc đầu nói: “Ổ cứng trong máy tính này hoàn toàn vô dụng, chỉ là một cái xác trống rỗng.”

Một cái xác trống rỗng?

“Đây là một cái máy trạm.” Cậu ấy nói, “Cháu tìm được cái này ở trong ổ đĩa.” Hấn lấy ra một cái đĩa CD, “Ổ cứng ở trong máy tính chỉ là một vật để trang trí, đây là một cái máy trạm sử dụng đĩa CD-ROM.”

Tôi nghe không hiểu lắm, cậu ta liền giải thích nói: “Tóm lại là, cái máy tính này không có ổ cứng, tất cả thông tin trong bộ nhớ, hoàn toàn không có ghi lại cái gì cả. Chỉ cần tắt máy đi, hết thảy sẽ trở về lại số không.”

Tôi mồi một điếu thuốc, bảo hấn ngồi xuống, hỏi: “đây có phải loại kỹ thuật cao không?”

Cậu ta lắc đầu: “Không phải, thật ra là một kỹ thuật tương đối thấp. Rất lâu trước đây, nó được sử dụng ở trong cách trường đại học có nhiều lớp học truyền thông và mạng nội bộ nữa, nói như vậy, vốn sẽ không có nhiều virus và cũng sẽ không gặp khó khăn khi cài đặt lại hệ thống.”

Tôi thở dài, tâm nói quả nhiên là cẩn thận. Hơn nữa, đối với chú Ba tôi và cái người quanh năm sống trong phòng tối kia trong tình trạng như vậy, thì làm thế nào để làm ra được chuyện này nhỉ? Khẳng định là phải có một

người hiểu biết kỹ thuật tới hướng dẫn cho bọn họ rồi.

Tôi không tin chú Ba là một người chịu âm thầm học tập những kiến thức hiện đại, nên nhất định phải có một người như vậy tồn tại.

Tôi thở dài, liền hỏi cậu ta: “Vậy cháu đã kiểm tra cẩn thận hai cái máy tính này rồi, không có bất kì chỗ nào kì lạ sao? Cũng không có bất kì chỗ nào khác nhau sao?”

Cậu ấy gãi gãi đầu, ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: “Không biết có nên nói hay không.”

Tôi nói: “Nói, nói ra chú tặng thêm tiền cho cháu.”

Hắn nói: “Cháu ở trong thành phố sửa chữa máy tính đã rất nhiều năm, gặp qua đủ loại máy tính, nói chú Ba được coi là một trong những người giỏi nhất nhì nghề đồ cổ. Cháu tin, nhưng mà chú cũng phải tin cháu, cháu sửa máy tính trong nhiều năm như vậy, bất kể đó là loại máy tính gì mà đã tới tay cháu, cháu đều có thể nhìn ra chủ của cái máy tính là hạng người gì, bình thường có thói quen gì. Thậm chí là béo là gầy, tính cách như thế nào, bình thường thích làm cái gì trên máy tính, cháu đều có thể nhìn ra được.”

Tôi châm cho cậu ấy một điều, nhìn anh chàng này lúc nói như vậy, ánh mắt sáng lên, tràn đầy tự hào, liền cảm thấy thật thú vị.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Cậu ta thấy tôi đột thuốc cho thì lập tức như được khích lệ, nói: “Có thể chú không tin, nên cháu lấy một cái ví dụ, như người chỉ dùng để chơi và người làm việc, cách sử dụng máy tính tuyệt đối sẽ khác nhau, bao gồm cả tình trạng bị mòn của bàn phím, đều có sự khác nhau rất lớn. Vì thế cháu có thể căn cứ vào độ mài mòn của bàn phím mà phán đoán.”

Tôi gật đầu, để cho cậu ta tiếp tục, hắn nói: “Loại máy tính này được thịnh hành vào khoảng bảy năm về trước, hoặc có thể nói, cái máy tính này cơ bản vốn đã được sử dụng bảy năm, ở trong thời đại này, thời gian sử dụng như vậy được coi là rất dài. Thế nhưng sau khi cháu kiểm tra các bộ phận của máy, thì phát hiện một chỗ vô cùng khác thường.” Cậu ta dừng một chút, “Tất cả các bộ phận trên cái máy này đều không có bị mài mòn.”

Tôi nhíu nhíu mày, nhận ra điều cậu ta nói có thể rất có giá trị.

“Chúng ta đều biết, nếu người bình thường sử dụng bàn phím, thì dầu trên các đầu ngón tay sẽ dính lên bàn phím, bất kể là người đó thích sạch sẽ nhiều cỡ nào, nhưng chỉ cần sau khi dùng qua một lần, những ... dầu này vẫn sẽ dính lên bàn phím một lớp mỏng, sau đó bụi sẽ bám lên trên mặt rồi hình thành vết bẩn. Một cái máy tính dùng trong vòng bảy năm, cho dù là có sạch

sẽ bao nhiêu đi nữa, những loại vết bẩn như vậy là không thể tránh khỏi.”

“Cháu nói thẳng ý của cháu ra đi.”

“Bàn phím quá sạch sẽ, vòng lăn của con chuột cũng rất sạch sẽ, kiểu sạch sẽ này không phải là do lau chùi mà thành. Mà quan trọng nhất ở đây con chuột là một bộ phận rất khó để có thể vệ sinh được nó. Vậy thì loại sạch sẽ này tới mức độ nào chứ? Nếu không phải là máy tính sau khi lấy ra khỏi kho không lâu thì cũng không khác gì cái này. Nhưng mà, căn cứ dấu vết do chú để ở trên bàn và lớp vỏ ngoài biến thành màu vàng trong quá trình oxi hóa, đúng thật là lớp vỏ bên ngoài đã rất lâu rồi, cho nên kết quả gần như chỉ có một.” Cậu ta nói, “Hai máy tính này rất ít được sử dụng, gần như là không có người đã từng sử dụng qua.”

Tôi vuốt cằm, hoàn toàn hiểu được ý mà cậu ấy nói, tôi vỗ vỗ hấn, thàn nói: Con bà nó chứ, thì ra là có chuyện như vậy.

Chú Ba ở đây trong vòng bảy năm, nếu thường xuyên sử dụng máy tính liên hệ với người ở trong phòng tối kia, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này. Thế nhưng, máy tính kia nhất định là được đặt ở đây, mỗi lần tôi tới đều nhìn thấy nó. Nếu như cái máy tính này không được sử dụng thường xuyên, nhưng mà lại để ở chỗ này, đồng thời còn chiếu cố và có liên hệ với nhiệm vụ của người ở trong phòng tối kia...

Đây là một sự mâu thuẫn, chứng cứ không hề khớp với nhau.

“Đây chính là một cái bẫy, chớ thật.” Tôi cầm điều thuốc bóp rơi, ở trong lòng điên cuồng chửi chình mình.

Đây là một cơ chế dùng để thăm dò, khi người ở trong phòng tối kia phát hiện sự có mặt của tôi ở đây có vẻ không đúng thời điểm, hấn sử dụng cái máy tính này gửi thư tín đi, nếu thật sự là chú Ba, có lẽ sẽ dùng ám hiệu đã giao ước mà trả lời lại.

Thế nhưng, suy nghĩ của tôi lại không quá sâu đến như vậy, cũng không có lo lắng nhiều như vậy, cho nên mới có một chút đã trúng chiêu. Lúc đó đối thoại nhiều như vậy, tôi vẫn cứ nghĩ là tôi đang thử thăm dò hấn, nhưng coi bộ hiện tại, hấn trả lời cẩn thận như vậy, ngược lại là đang thử dò xét tôi. Cho nên tất cả những dự tính bên trong, tôi đã hoàn toàn đứng trong tình thế xấu.

Trải qua loại cạm bẫy đáng sợ và bố trí này thì có thể nhìn ra, trong cuộc đấu trí giữa các thế lực vào lúc đó, đã đến một mức độ không có cách nào để mà hình dung ra được. Mỗi người đều giống như đang đi trên băng mỏng, mỗi khi làm một việc gì đều phải suy tính triệt để những khả năng sẽ xảy ra.

“Chú, cuối cùng là chú muốn điều tra cái gì từ vật này, nếu thuận tiện chú có thể nói cho cháu biết được không, chứ như vậy cháu không có tính mục

đích nào để tra rõ cả.” Cậu ta nhìn biểu hiện của tôi cũng biết tôi đồng ý với cách nói của mình, cảm giác hăng hái tức khắc dâng trào. “Tên nhóc Ngô Tà trước đây cũng nhờ cháu điều tra giúp vài thứ, có mục đích thì tốt hơn có thể tra được nhiều hơn.”

Tôi mắng một tiếng, nói: “Chú sẽ kể cho cháu nghe một chuyện cũ này.”

Thế là, tôi đem chuyện đã xảy ra trong căn phòng này, biến nó thành một chuyện xưa rất bí ẩn, nói cho cậu ta nghe.

Sau khi nghe xong, cậu ta cảm thấy rất thú vị: “Chuyện này quả thực chính là gián điệp trong bộ phim chiến tranh lúc thế chiến thứ hai.”

“Chú nghĩ nếu tìm được người này, thì nhất định người này chính là một nhân tố quyết định.”

“Nhưng mà nói như vậy thì không hợp lý.” Cậu ta nói, “Chú, lúc này chú nói chuyện cũ này, là nói không hợp lý.”

Editor: Phụng Vũ

Beta: tieudieututai

“Vì sao?” Tôi thoáng có chút kinh ngạc. Cậu ta nói: “Nếu như hấn muốn thử dò xét chú, cơ bản không cần sử dụng một thiết bị phức tạp như vậy, chỉ cần gửi một cái tin nhắn tới điện thoại di động của chú. Xem chú có thể trả lời lại có đúng với giao ước hay không. Những ... máy vi tính này và vân vân, đều là dư thừa cả.”

Tôi nghĩ nghĩ, rất có lý, nói: “Hình như là cháu có ý kiến gì đúng không?”

Cậu ta nói: “Cái này khẳng định không phải là cạm bẫy, hai cái máy tính này nhất định là có chỗ dùng, người kia thực sự vẫn là ở ngay phía dưới căn nhà này. Nếu không chú đi xuống cũng sẽ không thấy được cái chần này.”

“Không phải là cháu nói, hai cái máy tính này trên cơ bản không có ai sử dụng qua sao?” Tôi nói, “Cháu giải thích những mâu thuẫn trong đó như thế nào đây?”

“Mâu thuẫn là mâu thuẫn, Khải Tát là Khải Tát.” Cậu ta nói, “Rất đơn giản mà, người này là ở ngay phía dưới này. Nhưng mà, hấn và chú liên hệ với nhau, cũng không cần phải dựa vào cái máy tính này, cái máy tính này là một cái bẫy, nhưng căn phòng dưới kia thì không phải vậy.”

Tôi hít một hơi thuốc: “Vậy thì bọn họ dựa vào cái gì để liên hệ với nhau đây?”

Tất cả những đối thoại ở trên này, thì bên trong căn phòng bên dưới đều có thể nghe thấy được rất rõ ràng, nhưng mà tôi có thể khẳng định, người phía dưới nói, thì lại không thể nghe được.

“Có lẽ không cần liên hệ với nhau đâu?” Cậu ta nói, “Có lẽ cũng không phải ả núp, và theo dõi đâu?”

Tôi chỉ trong một giây thôi, bỗng nhiên giống như bị sét đánh trúng đầu, tất cả những mâu thuẫn lúc trước đều đã xuất hiện một cách mạch lạc.

Cải trang trong máy tính của chú Ba, không phải là do chính chú ấy cải trang, có lẽ chú Ba căn bản không biết phía dưới nhà của chú ấy có một gian phòng tối. Cũng không biết máy tính của chính mình có nối liền và thông nhau với một cái máy tính khác, càng không biết tất cả các lời nói của mình, đều bị người khác nghe được. Toàn bộ tin tức của chú Ba, người kia có thể lấy được hết.

Vậy thì người kia là ai đây? Vậy so ra thì cũng giống như là con giun trong bụng chú Ba rồi.

Tôi liền nhanh chóng đuổi bạn học của mình đi, đồng ý trong vòng ba ngày trả tiền, để cho hắn tiếp tục suy xét, nếu có cái ý tưởng gì mới thì báo cho tôi biết ngay.

Sau đó, tôi đi vào đồng hồ ở trong sân, ngồi ở bàn trà của chú Ba ở trong sân, dựa vào ghế lấy điện thoại ra gọi. Tôi gọi cho chú Hai, tôi hỏi chú ấy: “Căn phòng của chú Ba được xây dựng khi nào vậy?”

Chú Hai cân nhắc một chút, không có trả lời, đột nhiên hỏi tôi: “Cháu đang ở chỗ nào?”

Tôi chóng chế mà nói bừa một chỗ, chú Hai vẫn là cân nhắc, rõ ràng cũng không phải là đặc biệt tin tưởng. Giọng điệu của chú ấy có chút kì lạ, tôi nghe cuối cùng liền cảm thấy là đã xảy ra chuyện, nhưng mà lần này tôi cũng không muốn biết, chỉ hỏi chuyện kia. Chú Hai liền nói cho tôi biết: “Nền nhà thì đã có từ trước những năm bảy mươi, sau này tuy có sửa sang lại vài lần cũng không biết. Lúc ban đầu chỉ có một gian nhà trệt nhỏ, sau này lão Tam kiếm được nhiều tiền hơn, từ từ mới xây cao lên. Có một thời gian được xây dựng lại lâu nhất là năm một ngàn chín trăm tám tám, trong thời gian đó gần như hẳn đều ở tại nhà của chú.”

Sau khi chú Hai nói xong, bỗng nhiên ném một câu: “Gần đây cháu đừng tìm khổ nữa, cứ đứng ở Hàng Châu thật tốt đi.” Nói xong lập tức liền tắt điện thoại.

Tôi nghe xong vẫn cảm thấy chú Hai đang vội vàng chuyện gì đó, sau khi tắt điện thoại, tôi nghĩ nghĩ, liền lấy điện thoại gọi cho bố mình.

Tôi ở đó dựa người một bên vừa hút thuốc, một bên cùng cha tôi trò chuyện việc nhà, tôi không hề nghĩ tới vấn đề riêng, cũng không phải là vì có việc mới nói chuyện, đồng thời cũng không tự hỏi có trợ giúp được phần nào cho việc điều tra của tôi hay không.

Vài năm nay tôi ít có dịp trò chuyện vui vẻ như vậy cha mình, tôi và cha đều say mê nói, cho tới được một nửa thời gian, liền thật cẩn thận ám chỉ với tôi: “Tiểu Tà này, có phải là thất tình hay không à, có cái gì thương tâm thì nói cùng ba ba nha.”

Tôi cười hi hi, bụng nói cha mình tâm tư vẫn còn rất nhạy cảm, còn có thể nghe ra trong lòng tôi đang có chuyện. Nhưng mà tôi rất hiểu cha mình, cho dù đem toàn bộ sự việc nói cho ông ấy biết, cũng cũng không có ích gì.

Tiếp theo cùng cha tôi nói chuyện phiếm, tôi đem toàn bộ quá trình Ngô gia chúng tôi từ Trường Sa đến Hàng Châu, tất cả đều lôi ra hết. Sau khi nghe xong, tôi phát hiện quả thực đó như một bộ phim dài tập vậy. Đặc biệt ngoài chuyện cũ của ông nội tôi và Hoắc tiên cô còn có chuyện của bà nội tôi nữa, lúc này nghe tới bối cảnh chuyện ngày trước, quả thực chính là một

bộ phim truyện vô cùng hay.

Ông nội của tôi sau khi thành danh ở Trường Sa, ông thành danh khi tuổi còn rất trẻ, cũng là người đầu tiên dùng và huấn luyện chó người đất trong giới trộm mộ. Một là huấn luyện chó rất thành thạo, thăm dò huyết mộ hiệu quả hơn người gấp mười lần, hơn nữa chó còn có thể nhanh nhạy người ra các loại cơ quan dầu hỏa, thậm chí có thể người được là bánh tồng đã thi biến hay chưa nữa.

Từ sau khi ông nội tôi bắt đầu huấn luyện được con chó đầu tiên, tài sản tích lũy của ông ấy càng nhiều. Không tới vài năm, ông tôi đã có thể có vài cái nhất ở Trường Sa như: Biết vị trí cổ mộ nhiều nhất, không lấy ra đồ vàng mã nhiều nhất, à chờ một chút. Còn có ngay cả Trương Đại Phật gia là thủ hạ nữa, cũng vì muốn vị trí này đã tới hỏi ông nội của tôi.

Lúc ấy, Hoắc gia, Tề gia, Giải gia tuy rằng đều đã có chút danh tiếng, nhưng Hoắc gia vì nội loạn vô cùng nghiêm trọng, sau lại mới bắt đầu từ từ đem tinh lực để đặt hết vào chuyện kinh doanh, ai cũng không đi xuống đất (đi xuống đất rất dễ hao tổn binh tướng), mà Tề gia sở trường vẫn là kinh doanh, không bình ôn cũng không nóng vội, Giải Cửu gia vừa mới từ Nhật Bản trở về, ông nội của tôi ở đây tích lũy trong vài năm, thậm chí còn nhiều hơn tích lũy của mấy đời Tề gia.

Ông nội của tôi lúc đó nói tới giai đoạn này của mình, có chút đặc ý, luôn luôn nói: “Sáng tạo khoa học kỹ thuật mới là sinh ra sức mạnh, đặc biệt là ở trong nghề đồ đầu này, chỉ cần một chút sáng tạo là có thể sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Hoàn cảnh thực tế của ông nội tôi trong khoảng thời gian ở Trường Sa cũng thể hiện rõ điều đó, hơn nữa những huyền thoại khi ông còn trẻ không ít, nhưng mà không hề có một chút kiêu ngạo, xài tiền như nước, lại hòa nhã dễ gần, người như thế nhất định sẽ có vô số bằng hữu đến kết giao, vô số bằng hữu vô cùng ngưỡng mộ. Ông và Hoắc tiên cô bắt đầu tình cảm cũng chính là nơi này. Lúc ấy tuổi của Hoắc tiên cô so với ông thì lớn hơn, mà thích ông quả thực là thích đến muốn chết.

Sau đó thì gặp phải đại án ở Trường Sa trước đây đã từng nói qua, Cừ Đức Khảo bán đứng tất cả mọi người, gia sản của ông nội tôi tan hết, phải ở trong cổ mộ mà ẩn trốn một đoạn thời gian, sau này mới chạy trốn tới Hàng Châu. Giải Cửu gia lúc ấy đã đứng lên, tuy rằng tài sản không hùng hậu như ông nội tôi, nhưng là vì có gia tộc làm nền, giao thiệp lại rộng, giỏi về kinh doanh, vì thế Giải gia liền trở thành một nhà giải về kinh doanh và quan hệ chính trị ở trong lão Cửu môn. Đúng là thông qua sự bảo vệ của Giải Cửu gia, nên ông nội của tôi mới đặng phải bà nội của tôi.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Lúc ấy hẳn là ông nội của tôi sau khi được giới thiệu sẽ đến Giải gia ở, đầu tiên lại đến ở nhà của bà nội tôi (bà nội tôi và Giải gia chính là quan hệ họ ngoại), vì bà nội tôi phụ trách chăm sóc ông nội của tôi. Lúc ấy con gái rượu Giang Nam và nữ trộm mộ tặc Nam Hồ khí chất hoàn toàn khác nhau, ông nội tôi lúc ấy hẳn là đang lừa dối. Lại ở dưới tình huống không có Hoắc Tiên Cô qua lại, liền trực tiếp hoàn bại với bà nội tôi. Đương nhiên, bà nội tôi lúc đó cũng không biết tình hình như thế nào cả.

Lúc ấy cả nước lại đang chiến tranh loạn lạc, ngay cả việc gửi thư cũng không được thuận lợi, chuyện này cứ chậm rãi trôi qua. Đại khái là hai năm sau, khi Hoắc tiên cô đi tới Hàng Châu, ông nội tôi đã kết hôn với bà nội tôi rồi, khi đó bà nội tôi cũng đã mang thai cha tôi. Lúc ấy Hoắc tiên cô cũng không có gặp được ông nội tôi, chỉ là rất lịch sự ở trong phòng cùng trò chuyện với bà nội tôi cả một tiếng đồng hồ trước khi đi khỏi.

Từ đó về sau mỗi người một nơi, mỗi người đều biết sự tồn tại của đối phương, cũng biết đối phương đã từng như thế nào, thế nhưng nhất định là không gặp nhau nữa.

Cũng không ai biết ngày hôm đó các bà đã trò chuyện cái gì, chỉ nghe người ở nói, các bà tán gẫu thật sự rất vui vẻ.

Đến lúc ông nội tôi nghe được cái tin đó, khẳng định là đồ mờ hôi như thác. Tôi nghe xong cũng không khỏi thông cảm cho ông.

Đại khái là ba năm sau, ông nội tôi mới tiếp tục trở lại Trường Sa làm ăn, lúc này cơ bản là đi đi về về ở hai vùng. Mỗi lần đi tới Trường Sa, bà nội tôi nhất định phải đi cùng, ông nội tôi và Hoắc tiên cô không có cơ hội tro tàn lại chấy. Tiếp đó được thêm một năm nữa, Hoắc tiên cô liền được gả đi Bắc Kinh. Ông nội tôi nhắc lại chuyện đó vẫn còn bùi ngùi, vào thời điểm đó, thì đúng là cảm thấy đáng sợ, đi rồi mà vẫn cảm thấy thương cảm.

Chắc là chú Ba đến ba mươi tuổi thì mới được tự mình tham gia, đầu tiên là lăn lộn xuống đất ở Trường Sa, sau này có được một ít kinh nghiệm và tiền, liền đi đến Hàng Châu, mua mảnh đất hiện tại này. Lúc đó vẫn còn chưa có khái niệm về việc này, chỉ là thông qua quan hệ mà mua được, xây nhà ở, rồi sau này mới từ từ chuyển sang tập trung vào kinh doanh. Chỗ này cũng đã trải qua nhiều lần tu sửa lại, cũng càng ngày càng tốt hơn.

Chú Hai lúc đó chỉ biết tới nghiên cứu học vấn, đại khái là mở quán trà vào bảy năm trước, cũng không phải là vì kiếm tiền, chỉ đơn giản là để cho chú ấy và những người bạn hữu của mình có chỗ gặp gỡ nhau thôi. Tôi chưa từng gặp được người phụ nữ của chú Hai, chú giống như hồng hoa tích thủy

bất tiện (Câu này cả hai người làm đều chẳng hiểu ý là gì luôn:v). Thế nhưng chú Hai là người tâm tư đặc biệt kín đáo, chuyện hư hỏng của chú ấy có lẽ cũng sẽ không có ai biết được. Cha tôi thì lại rời nhà từ rất sớm, lúc ấy chỉ viện cho biên giới, làm khảo sát địa chất đi từ phía nam sang phía bắc, vào cuối những năm bảy mươi thế kỉ trước mới trở về.

Sau khi trở về, ba kết hôn rồi có tôi, nhà của mẹ tôi là một gia đình cường thế, con gái của quan lại trong vùng Hàng Châu này, sau này có một thời gian ngày nào cũng âm ỉ đòi li hôn, thiếu chút nữa làm tôi buồn phiền muốn chết.

Toàn bộ quá trình của Ngô gia đến đây thì cũng đã được xác minh thực sự rõ ràng rồi. Vấn đề hiện tại là, căn phòng tối ở dưới tòa nhà này, rốt cuộc là được xây lên từ lúc nào? Là được xây dựng trong thời gian trước đó, hay là thời gian sau khi được tu sửa mới xây thành?

Nếu chú Ba thực sự không biết sự tồn tại của căn phòng tối kia, thì gian phòng đó nhất định là được lén lút xây thành, cho nên hoàn toàn không có khả năng là thiết kế xây dựng trước kia, rất có thể là mỗi lần tu sửa lại thì mới bắt đầu đào móng.

Vì tôi học ngành kiến trúc, nên tôi biết muốn đào tầng hầm ngầm dưới đất không phải là một chuyện đơn giản, tôi đi ra ngoài vài bước, dùng bước đi để đo đạc, rất nhanh tôi liền phát hiện, sự việc cũng không quá phức tạp như tôi nghĩ.

Vị trí của hầm ngầm này thực sự cũng không phải ở dưới phòng của Tam thúc, mà là ở bên dưới tường nhà hàng xóm kế bên.

Tôi nhìn nhìn nhà kế bên, tôi cũng chưa từng quá chú ý tới nó. Chỗ này nhà dân thực sự rất nhiều, mỗi lần tới nhà chú Ba, tôi đều là đứng trên lầu hai trực tiếp xem hàng hóa, cũng không có ở lại quá lâu, nhà hàng xóm bên kia là ai, tôi thật sự không biết được.

Đầu tôi rồi tung thành một mớ, ngẩn ngơ mà đi tới trước cửa chính của nhà bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào lại gõ cửa.

Đó là một cái cửa bằng sắt, vô cùng quen thuộc hơn nữa cũng rất chắc chắn, loại cửa này chuyên được nông dân dùng để chống trộm. Gõ vài cái, tôi phát hiện trên cánh cửa gần như đã bị bong ra từng mảng có dán một tờ giấy, bên trên có ghi “Có phòng cho thuê”, phía dưới là số điện thoại.

Không có ai ra mở cửa, tôi gõ cửa cả nửa ngày trời, không hề có bất kì phản ứng gì. Tôi lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số đó gọi.

Chuông điện thoại đổ lên rất nhiều lần, vẫn không có ai bắt máy.

Tôi nhìn nhìn bốn phía thấy không có người, liền tìm tìm một góc tường

rồi phóng người lên, nhảy vào trong.

Thấy thân thủ của mình nhanh nhẹn như vậy, cũng không khỏi giật cả mình. Coi bộ đây là kết quả trong hai năm qua “xuống đất” rèn luyện mà ra.

Sau khi chạm đất, tôi liền phát hiện nơi này vốn không có người ở, trong sân là một mảng tiêu điều, toàn là lá rụng. Tôi cảm thấy kì lạ nhất là lá rụng này là từ đâu mà tới, thoáng cái liền thấy vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy, trên sân thượng của ngôi nhà này có trồng một vài loại cây, chúng ở đây không có ai quan tâm chăm sóc, đều đã chết héo cả rồi, lá cây là từ phía trên đó mà rụng xuống dưới sân.

Tôi dùng biện pháp lúc nãy đo đạc lại, phát hiện nếu có người muốn đào một cái thông đạo từ bên này xuống dưới nhà của chú Ba, quả thật là có thể làm được. Thế nhưng tôi phải biết là nó được đào từ lúc nào.

Tôi đi tới cánh cửa kiểm tra, nơi này còn có một cái cửa cấm, đó là một cánh cửa được bọc đồng. Nhà này cũng không có địa vị gì, những cánh cửa lớn bằng đồng mới nhìn qua đều rất sán lạn, thực sự rất có khí thế, cho nên rất nhiều ông chủ đất ở nông thôn đều thích những cánh cửa như vậy.

Cửa này tuy rằng nhìn qua thực sự rất tầm thường, thế nhưng tính an toàn của nó vô cùng tốt, tôi đoán chừng dùng một ít thuốc nổ bình thường sẽ không phá ra được, hơn nữa loại cửa này đều có sáu bảy cái chốt cửa, muốn cạy nó lên thực sự rất là tốn sức.

Làm sao mới có thể đi vào đây? Tôi suy nghĩ một chút, nhìn thấy lâu hai cũng có lan can sắt rất nghiêm ngặt, che tất cả cửa sổ lại một cách chặt chẽ, giống như là đề phòng một đại bang trộm mỗi người tới cướp một phòng vậy. Ngay khi tôi đang vội vàng vừa định gọi người tới giúp một tay, bỗng nhiên điện thoại của tôi reo lên, tôi vừa thấy, chính là cái số điện thoại lúc nãy bây giờ đã gọi lại cho tôi.

Tôi bật máy nghe, bên kia là giọng của một người đàn ông, hỏi tôi có việc gì không, tôi nói tôi muốn thuê phòng ở, anh ta nói: “Phòng đã cho thuê lâu rồi.”

Tôi nói: “Không thể nào như vậy được, phòng vẫn chưa có ai ở mà.” Đối phương trả lời: “Phòng ở này đã được thuê vào mười chín năm trước rồi, có thể tờ giấy kia chưa được xé xuống. Nhưng mười chín năm qua, tiền thuê nhà hàng năm đều được gửi tới đúng giờ, cho nên tôi ở bên ngoài cũng chưa bao giờ hỏi tới chuyện này.”

Mười chín năm trước sao? Tôi sửng sốt một chút, nhìn lại kết cấu của căn nhà này, căn nhà này mười chín năm trước khẳng định không phải là như thế này, nhất định căn nhà đã từng được tu sửa lại, tôi liền hỏi anh ta căn nhà này vào mười chín năm trước có phải đã từng được tu sửa lại không.

Đôi phương nói không biết, anh ta cũng không có cách nào khác quản được chuyện này, dù sao thì tiền nhà hằng năm đều được tăng lên dần, nói xong anh ta liền hỏi tôi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Tôi nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là đang định thuê phòng ở thôi.” Nói xong thì tôi liền nhanh trí, hỏi anh ta, “Anh có thể cho tôi biết cách liên lạc với anh ta hay không, tôi nghĩ anh ta làm cò nhà, cho tôi thuê hai căn phòng nhỏ cũng được.”

Đôi phương thật sự vẫn rất nhiệt tình, giải thích một chút, rất nhanh liền đem số điện thoại báo cho tôi biết, nói chính hẳn cũng đã rất lâu rồi không có liên lạc, nếu có vấn đề gì, thì cứ tiếp gọi điện thoại tìm anh ta.

Tôi nghe anh ta nói thế liền thấy trong lòng âm áp, thậm nhủ trên thế giới này dù sao vẫn còn có sự nhiệt thành như vậy. Vì thế, tôi liền bấm số gọi tới số điện thoại anh ta cho tôi. Điện thoại đổ chuông lên vài tiếng không có ai nhận máy, tôi buông điện thoại xem thử mình có bấm gọi nhầm số không, bỗng nhiên, tôi thấy trên màn hình điện thoại nhảy lên một cái tên, dãy số này thế mà lại nằm ở trong danh bạ di động của tôi!

Nhìn cái tên này, tôi liền bấm tắt ngay lập tức, bụng nói cầu thật, không thể nào đâu.

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Cái tên xuất hiện trên di động này đã rất lâu không có hiện lên trên điện thoại của tôi rồi. Trong khoảnh khắc đó, suy nghĩ của tôi là bất kể là tên của ai hiện lên màn hình di động của tôi cũng sẽ không hề khiến tôi kinh ngạc được. Thế nhưng chỉ có duy nhất người này, làm tôi vô cùng kinh ngạc.

Thật sự, đó cũng không phải là một cái tên, mà là một cách xưng hô.

“Ông nội”!

Cái tên hiện ra trên di động, chính là số điện thoại của ông nội tôi sử dụng khi còn sống. Sau khi ông nhập táng cũng không có ai gọi tới nữa. Thật không ngờ, thế mà bây giờ vẫn còn hoạt động.

Tôi đi qua đi lại trong sân, thậm chí nói chớ má quá mà, xem ra mình đã thực sự đi đến rất gần trung tâm rồi. Hướng đi của tôi là đúng, nhưng mà tôi vẫn không thể hiểu được, những người này cuối cùng là đang làm cái gì chứ?

Tôi ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục gọi tới cái số này, cầm điện thoại di động đưa lên tai nghe. Không biết mình có thể nghe được cái gì, nhưng mà tôi thật sự rất mong chờ, bất kể là nghe được âm thanh gì, tôi đều vô cùng mong chờ.

“Thực xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi không thể kết nối được.”

Tôi buông điện thoại xuống, điện thoại di động của ông nội khẳng định là đã bị hết pin, có thể bên trong vẫn còn có một khoảng tiền, bởi vì ông nội đã sống những ngày cuối đời tương đối giàu có. Chú Ba tôi nạp thẻ điện thoại cho ông nội tôi, có thể tiền trong đó đủ dùng đến vài năm, cho nên vẫn còn hoạt động cho tới bây giờ. Nhưng mà, cái điện thoại di động kia, nhất định là không có ai nạp điện nữa.

Bà nội tôi không phải là một người sẽ vì tình cảm mà luôn buồn rầu, đối với cuộc sống bà rất thức thời, khi ông nội tôi qua đời bà cũng không phải là quá đau lòng, nhưng tôi lúc này cũng không muốn quấy rầy tới bà.

Căn nhà này là do ông nội tôi thuê, hơn nữa đã thuê mười chín năm rồi.

Tôi cũng không muốn suy nghĩ quá tỉ mỉ về những khả năng có thể xảy ra. Tôi lại gọi điện thoại cho người chủ nhà kia lần nữa, nói cho anh ta biết, tôi đã liên hệ với cò nhà rồi, tôi sẽ gửi vào tài khoản của cò nhà và chủ cho thuê nhà mỗi tháng năm trăm đồng. Cò nhà để cho tôi trực tiếp tìm chủ cho thuê nhà để lấy hóa đơn tài khoản của anh ta và chủ nhà trước đây để chứng minh.

Chủ cho thuê nhà rất sốt sắng, đại khái biết biết mình mỗi tháng có thể

nhận được năm trăm đồng, thì rất nhanh liền đem hóa đơn tài khoản của anh ta gửi qua cho tôi. Tôi châm điều thuốc, nhảy qua tường đi ra, một bên để cho vài người thủ hạ tới đây để cạy cửa, một bên tìm tới một người bạn làm ở ngân hàng, kiểm tra chắc chắn xem người đã gửi khoản tiền này tới tài khoản này.

Ngay từ đầu người bạn bên đầu điện thoại bên kia thực sự rất khó xử, tôi nói tôi sẽ cho hắn chút tiền trà nước, hơn nữa còn nói chỉ cần biết tài khoản người gửi thôi thì hắn mới đồng ý. Rất nhanh tài khoản gửi này đã được báo tới tôi, tôi liền nhập tài khoản này lên máy rút tiền tự động, rất nhanh tên của chủ tài khoản này liền hiện lên.

Tôi đứng trước máy rút tiền tự động sững sốt cả nửa ngày trời.

Là tên của ông nội tôi.

Có thể là ông nội đã chọn cách để tự động gửi tiền đi.

Tôi bước ra đường trở về, khi tôi đi bằng lối ra dành cho người đi bộ thiếu chút nữa còn bị xe đụng vào. Tôi không quan tâm tới họ, chỉ ngơ ngẩn đi vào một quán cà phê, tìm một chỗ ngồi xuống, phát hiện mình đã không có cách nào suy nghĩ được nữa.

Đây là có chuyện gì chứ? Chẳng lẽ, cái tầng hầm kia, chính là ông nội đào sao?

Ông nội thuê một căn nhà ở bên cạnh, rồi đào một cái tầng hầm ngầm, sau đó theo dõi chính con trai mình sao?

Ông nội không thể nào là một kẻ biến thái như vậy được, ông nội ở trong trí nhớ của tôi, đã cơ bản xuất thế, sống ở trong thế giới trí nhớ của tôi. Khi ông sống những ngày tuổi già, trong lòng của ông chỉ có một ly trà, mấy con chó cùng nắm tay đi dạo bên Tây Hồ với lão bà.

Chỉ là, mười chín năm, tôi nghĩ đến mấy con số này, mười chín năm trước ông nội tôi là cái dạng gì chứ?

Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều tin tức vụn vặt, tôi nghĩ đến những lời nói ám muội mà chú Hai nói với tôi, ám chỉ bọn họ cũng không phải không biết chú Ba là giả.

Mười chín năm trước, năm đó hình như cũng chính là thời gian đúng lúc chú Ba giả từ Tây Sa trở lại Hàng Châu. Sau khi chú ấy trở về, chú Hai và ông nội của tôi rất nhanh phát hiện có chuyện bất thường, thế nhưng lại không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy mọi người đối với “Nó” vẫn tương đối kiêng dè, đặc biệt là ông nội, nhất định là đã nghĩ chú ấy có liên quan tới, vì không để bức dây động rừng, ông nội đã ở chỗ này đào một cái hầm, dùng để theo dõi chú Ba giả.

Có khả năng, rất khả năng.

Vậy tại sao bây giờ vẫn còn người quanh năm luẩn quẩn ở trong cái hầm đó chứ? Chẳng lẽ lúc ấy ông nội tôi tìm một người khác theo dõi chú Ba, người này quanh năm đợi ở trong cái hầm đó, đến bây giờ cũng chưa dừng sao?

Vậy thì con mẹ nó.. đây nhất định là một công việc khôn khổ nhất thế giới rồi, địa điểm đi làm lại là ở trong cống thoát nước, hơn nữa lại không có ngày nghỉ. Nếu như mật thất được sửa chữa mười chín năm trước, thế thì phải đợi ở trong đó không chỉ có mười chín năm, so với ở trong các mỏ than nhỏ còn khổ hơn nhiều.

Mặt khác, còn có một vấn đề có thể không được thuyết phục mấy. Mười chín năm, với tính quyết đoán của ông nội tôi và chú Hai, thì theo dõi tới mười chín năm, chẳng lẽ cũng không có thay đổi gì sao? Mười chín năm, cũng có thể thay đổi được cả một triều đại rồi, vậy thì vì sao tới bây giờ vẫn còn theo dõi chứ? Cũng có thể nói, ông nội và chú Hai đã sớm phát hiện ra vấn đề là ở chỗ nào. Từ trong những ám chỉ mà chú Hai nói với tôi, cũng có những ý tứ này, bọn họ đã biết chú Ba chính là Giải Liên Hoàn, vậy thì sao bọn họ không áp dụng bất kì một biện pháp giải quyết gì khác chứ?

Chẳng lẽ, theo dõi như vậy, bọn họ từ theo dõi rồi sinh ra tình cảm sao? Hay là, chú Hai và ông nội còn có kế hoạch nào khác của mình nữa? Vậy thì đó là cái kế hoạch gì đây?

Editor: Phượng Vỹ

Beta: tieudieututai

Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn nghĩ không ra, không thể xử lý nhanh được. Tôi hiểu ra được, cho dù chú Hai có làm khó hơn nữa, có khôn ngoan hơn nữa, tôi cũng phải đi theo lật ngửa ván bài của chú ấy lên. Tôi thật sự phải biết, bọn họ cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Trở lại nhà chú Ba, tôi nằm trên cái ghế salon suy nghĩ.

Ở trong nhận thức ngày trước của tôi, tính kế với chú Hai cơ bản chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả. Chú Hai có thể nhìn thấu một tình huống mà không thông qua quá trình trung gian nào hết, chú ấy chỉ cần nhìn vào biểu hiện và sơ qua các lí do thoái thác, lập tức sẽ biết được đối phương đang làm trò gian trá gì sau lưng. Hơn nữa, chú ấy thích nhất chính là đi theo kế hoạch của người khác. Có một lần chúng tôi đi về quê, chú Ba vì muốn chiếm một vật gì đó của tổ tiên lưu lại làm của riêng nên đã là một kế hoạch, chú Hai vẫn làm bộ mình là người trong cuộc, kỳ thật dọc theo đường đi đã sắp xếp đủ thứ, để phá hỏng kế hoạch, chú mượn kế hoạch của chú Ba để phá hỏng một cái kế hoạch khác lớn hơn của người trong họ. Cho đến khi

làm cho chú Ba nghĩ cuối cùng mình cũng đã thắng được tất cả một lần, chú Hai lúc đó nói có mấy câu rồi lấy đi hết tất cả thành quả đạt được.

Tôi đang suy nghĩ chú Hai có thể đem tất cả mọi chuyện nói hết cho tôi nghe hay không, nếu chú ấy nói cho tôi nghe thì điều kiện đầu tiên là cái gì?

Tôi thật sự không nghĩ ra được, lẽ như chú Hai cứng hay mềm cũng không chịu thua, có thể ép buộc được chú ấy tuân theo sự điều khiển của tôi thì có lẽ chỉ có một khả năng thực hiện được thôi, chính là lấy tính mạng của mình ra ép buộc chú.

Nhưng mà, chú Hai là một người vô cùng khôn ngoan. Chú ấy biết tôi tuyệt đối không phải là loại người có thể lấy tính mạng ra ép buộc người khác, tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chính là chú ấy ngồi ở nơi nào đó uống trà, không thèm màng may chú ý đến tôi. Tới cuối cùng tôi lại không thể thật sự tự giết chết chính mình được.

Tôi phải làm một chuyện gì đó để chú Hai hiểu được, nếu chú không nói cho tôi biết, tôi thật sự sẽ chết trong hoàn cảnh nào đó, hay nói cách khác, tôi phải làm một chuyện nào đó mà ngay cả tôi cũng không thể nào kiểm soát được.

Chẳng lẽ phải làm bộ bị bắt cóc sao? Lòng tôi nói, nếu tôi cắt chính ngón tay của mình, gửi qua cho chú Hai thì chú có thể bị điều khiển không?

Tôi cảm thấy có thể sẽ bị không chế. Thế nhưng, tôi cảm thấy chú Hai cũng sẽ không lập tức bị khống chế được, một ngón tay khẳng định là không đủ, với thần kinh của chú ... ít nhất ... thì có thể kiên trì đến ba cái.

Đi vào trong bếp, tôi nhìn tay trái mình, cầm dao thái lên, chọn xem trong đó có ngón nào gần như không có sử dụng nhiều không, múa may một hồi, bỗng nhiên cảm thấy đời người tốt đẹp biết bao, mình cần gì làm chuyện không đâu nhỉ?

(Coi như là anh rất máu đi, tự nghĩ rồi tự hành động luôn:D hahahahaha)

Có thể chú Hai cũng sẽ không chủ động tự mình đi qua đây mà nói cho tôi biết cũng nên? Nếu cái hầm này thực sự là do chú ấy đào, vậy thì người chạy đi trước đó, khẳng định chú Hai sẽ biết ngay lập tức. Vậy thì chú có thể sẽ bắt đầu một phương pháp đối phó khẩn cấp nào không đây? Chờ một chút có thể là nhắm cho một phát hỏa tiễn bắn thẳng qua đây không, đem tôi cho nổ bay lên trời? Thời gian đã trôi qua lâu thật lâu rồi, từ lúc tôi trở về tới giờ cũng không có phát sinh chuyện gì cả. Vậy.. mẹ nó, quá kỳ quái, nếu không có cái phương pháp đối phó khẩn cấp gì cả, thế thì theo dõi kiểu này có tác dụng gì đâu chứ?

Tôi cảm thấy tất cả hướng đi lúc này, ở trong chuyện này dường như có thể nói sao cũng không xong, nhưng mà tôi lại thiếu một cái chìa khóa, duy

nhất chỉ có một cái chìa khóa. Trước kia tôi, cách chân tướng thực sự quá xa, nên chỉ có thể nhìn tới rất nhiều manh mối thẳng tắp, mâu thuẫn giữa bọn họ xen lẫn vào nhau. Thế nhưng, lúc này đây tôi đang ở rất gần với chân tướng. Cho nên tôi có thể nhìn ra nó có vô số khả năng. So sánh như vậy, khả năng này tuyệt đối không thể không thực hiện được bao nhiêu, tôi hiện tại phát hiện mình lúc trước vẫn có chút nhân từ.

Phải tính kế với chú Hai.

Tôi lại cầm dao thái lên, đặt tay mình lên trên thớt gỗ, đây giống như là biện pháp duy nhất của tôi, mặc dù có phần ngu xuẩn, thế nhưng, tôi lúc này dường như đã cùng đường rồi.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác dứt khoát và kinh hãi, lúc này tôi mới ý thức được mình đã điên lên mất rồi, tâm ma của tôi đã đạt tới mức không có cách nào có thể ức chế được nữa.

Cứu cứu tôi! Tôi lầm bầm lầu bầu một câu, vừa định hung hăng chém dao xuống, ngay trong nháy mắt này, điện thoại tôi để ở một bên đột nhiên reo lên.

Tôi lại càng thêm hoảng sợ, nháy mắt, tất cả sự hung hăng đều thoát hết ra ngoài. Cả người giống như là đang kiệt sức. Cầm điện thoại di động lên, tôi dừng một chút, phát hiện số điện thoại này vô cùng xa lạ, tôi bật máy lên hỏi là ai. Đối phương nói: “Bỏ dao xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Tôi vừa nghe thấy giọng nói này, liền nhận ra ngay đây chính là giọng nói của người mà tôi gặp được ở trong tầng hầm, lập tức đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Liền nhìn thấy xa xa trong một nhà dân, chợt có một ánh sáng đèn pin lóe lên.

Tôi đang buồn bực, chợt nghe thấy người ở đầu điện thoại bên kia thở dài một hơi: “Ta để đèn pin đặt ở nơi này, chuyện mà ngươi muốn biết, ta để lại bên cạnh đèn pin. Sau khi ngươi xem xong, thì chắc hẳn sẽ biết cần phải làm như thế nào rồi đây.”

Editor: Phượng Vỹ
Beta: tieudieututai

Tôi đi thẳng về phía phát ra ánh sáng đèn pin tới trước ngôi nhà đó, gõ cửa vào liền phát hiện cửa không hề khóa. Một đường đi lên trên, tất cả các cánh cửa đều được mở ra, dường như cả ngôi nhà đều là trống không vậy. Tôi đi tới cái phòng kia, đó là một cái phòng trống rỗng không có trang trí bất kì thứ gì. Một cánh cửa sổ được mở lớn ra, đèn pin để lại ở trên bệ cửa.

Nhìn xuyên qua cửa sổ ngay lập tức tôi nhìn thấy được sân thượng lầu ba nhà chú Ba và nhà bếp, tôi nhìn thấy một chiếc kính viễn vọng được gác ở bên trên cửa sổ.

Tôi nhìn thoáng qua một cái, phát hiện kính viễn vọng đang đối diện với phòng bếp nhà chú Ba.

Phía dưới đèn pin có kẹp một tờ giấy, tôi lập tức lấy ra, phát hiện ra đó chính là một phong thư, câu đầu tiên trong thư vô cùng kì quái.

“Nhìn bốn phía một chút, chỗ người đang ở, chính là một khu vực ma.”

Tôi cầm thư, nhìn nhìn bốn phía, ban đầu tôi không rõ những lời này là có cái ý gì. Thế nhưng, nhìn một vòng tôi liền hiểu ra được, một cỗ lạnh lẽo mạnh mẽ phủ vào mặt, những cơn gió mát từ trước cửa sổ thổi vào hình như

đang làm giảm đi cái không khí ảm áp trong này.

Từ cửa sổ này nhìn ra xung quanh, khắp cả khu vực này, tính cả toàn bộ những nhà dân xung quanh, hoàn toàn không có ánh sáng đèn điện nào, bốn phía là một mảnh tối đen.

Chỉ có nhà của chú Ba là có ánh đèn.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ một chút, bây giờ là chín giờ tối, như bình thường mà nói thì không thể có khả năng này được. Tôi lập tức cúi đầu tiếp tục đọc thư.

Trong bức thư viết: Bắt đầu từ mười chín năm trước, ông nội người đã thuê hoặc mua hết tất cả những ngôi nhà quanh đây. Mỗi ngôi nhà đều có người làm thuê định kỳ tới quét dọn, nhưng không được dùng làm gì cả. Mười chín năm sau, những ngôi nhà quanh nhà chú Ba người, gần như tất cả đều trống rỗng. Ban đêm cũng không có bất kì một ngọn đèn nào, liền sẽ giống như một một khu vực ma.

Hết thấy những việc đó, cũng là bởi vì bên dưới mặt đất khu vực này, có chôn dấu một bí mật vô cùng lớn, mà bí mật này cũng không phải là đã có từ xưa rồi. Vật được dấu bên dưới kia là máu chột, đó là một vật phẩm còn lại sau cuộc đánh cược thật lớn.

Tôi ngừng thở, ở trong căn phòng tối đen này, tìm một góc nào đó ngồi xôm xuống, cầm đèn pin chiếu, từ từ đọc hết phong thư này.

Những thông tin trong bức thư này đều rất cần thiết và có liên hệ với rất nhiều với những thông tin trước đó, một số tin tức trong đó đã từng được nói qua rồi, nói lại ở trong này thì lại vô cùng phiền phức. Nên tôi chỉ ghi lại một số điểm quan trọng nhất trong thư. Trong này gần như xuất hiện một vài phần, đều có liên hệ với những chuyện trước đây.

Trong lá thư này còn có nói tới, một việc hết sức rõ ràng, chính là năm đó có một nhóm người, đem mấy chục cái hộp kì quái, đưa tới tay ông nội tôi, ông tôi lấy nó đặt vào trong quan tài, chôn phía dưới khu vực này tôi đang ở lúc này. Vật trong mười mấy hộp này đặc biệt quan trọng.

Mấy cái hộp này, vừa nghĩ tới là đã biết, đó chính là thứ năm đó được đội khảo cổ bị đánh tráo kia mang từ trong Trương gia cổ lâu ra. Tôi vẫn còn nhớ rõ lão Bàn Mã đã nói, năm đó khi khảo cổ đội rời đi, đã mang đi rất nhiều cái rương

Tìm một chỗ dấu đi? Chẳng lẽ, Cầu thật cổ thi thể kia được giấu ở chỗ này sao, đang ở bên dưới khu vực ở trước mắt tôi sao?

Thứ này quả nhiên là một vật máu chột, khối thi thể này quá quan trọng, khối thi thể này xuất hiện, và chuyện tiêu diệt “nó” toàn bộ đều có sự phụ

thuộc vào nhau rất lớn.

Nội dung của bức thư không dài, tôi đem toàn bộ ghi lại bên dưới, bên trong có rất nhiều đoạn tương đối lộn xộn, thế nhưng, chỉ cần đối với người biết được mọi chuyện, thì sau khi xem xong bức thư này, tất nhiên sẽ hiểu được hết, đồng phát còn hiện trong thư còn bao gồm rất nhiều thông tin.

Ngô tà:

Nhìn bốn phía một chút, chỗ ngươi đang ở, chính là một khu vực ma.

Bắt đầu từ mười chín năm trước, ông nội ngươi đã thuê hoặc mua hết tất cả những ngôi nhà quanh đây. Mỗi ngôi nhà đều có người làm thuê định kì tới quét dọn, nhưng không được sử dụng làm gì cả. Mười chín năm sau, những ngôi nhà quanh nhà Tam thúc ngươi, gần như tất cả đều trống rỗng. Ban đêm cũng không có bất kì ngọn đèn nào, trông giống như một khu vực ma.

Hết thấy những việc này, cũng là bởi vì bên dưới mặt đất khu vực này, có chôn dấu một bí mật vô cùng lớn, mà bí mật này cũng không phải là đã có từ xưa rồi. Chôn dấu bên dưới chính là một vật máu chột, là một vật phẩm còn để lại sau một lần đánh cuộc thật lớn.

Thật lâu trước kia, có một đội trộm mộ tặc hợp thành một đoàn khảo cổ, chuẩn bị vận chuyển đem một thi thể trong quan tài, đưa vào một cỗ mộ, ở ngay tại bên trong cỗ mộ, thi thể sẽ phát sinh biến hóa không thể nào tưởng tượng nổi. Biến hóa đó, đối với khối thi thể kia lại là việc vô cùng quan trọng.

Nhưng trong đoàn trộm mộ tặc này có người đoán trước được sau khi đưa khối thi thể vào trong cỗ mộ, sẽ phát sinh hậu quả đáng sợ gì. Có vài người trộm mộ tặc, vì muốn ngăn cản hậu quả này, đã phản bội những người khác. Chúng giết chết đồng bọn, giả trang thành hình dáng của bọn họ, đem cỗ thi thể kia giấu đi.

Khối thi thể này, hiện tại đang ở bên trong Quỷ Vực trước mắt ngươi đây, ngươi trăm ngàn không được có ý đi tìm nó. Trong khu vực này, chỉ cần có người chạm đến bí mật trung tâm, một là trở thành một thành viên trong chúng ta, hoặc là, sẽ bị xóa bỏ không thương tiếc gì. Cho dù ngươi là cháu trai của người lúc đầu tham gia vào cái kế hoạch này cũng sẽ giống như vậy.

Ta nghĩ, ngươi khả năng cũng đã nhận ra rằng trong những việc ngươi đã trải qua, có người cho dù ở trong tình huống nào đi nữa cũng không còn cách nào khác mà tiếp tục nói dối, nhưng nhất định vẫn sẽ tiếp tục nói dối ngươi. Hẳn là đã có người từng nói với ngươi, nói dối một phần cũng là vì để bảo vệ một người, đây chính là nguyên nhân quan trọng nhất.

Bởi vì trung tâm bí mật này thực sự là quá quan trọng, chúng ta không thể

gánh vác thêm bất kì rủi ro nào.

Chỉ có điều, vì sao hiện tại ta viết cho người phong thư này, là vì thời gian của chúng ta đã đến rồi. Cho tới ngày mai, tất cả mọi thứ sẽ tan thành mây khói.

Có lẽ người sẽ hỏi là vì cái gì, ta sẽ nói, cuối cùng chúng ta cũng đã đợi được, đợi được người lãnh đạo cuối cùng của tổ chức kia chết đi, chúng rất cục cựa cũng đã hoàn toàn biến mất. Ngày mai sẽ thấy, tổ chức kia sẽ trở thành một hạt bụi trong lịch sử vĩnh viễn không thể bị vạch trần được, cũng sẽ không có ai biết nó đã từng tồn tại, cũng không có ai biết nó lớn mạnh nhường nào.

Đã đến lúc người không cần đi suy tư ý nghĩa nữa, ta thực sự có thể nói trắng ra cho người biết: Khôi thi thể này, chỉ cần qua lúc này, đối với tất cả liên trở thành không có tác dụng gì, đây chính là ý nghĩa. Cho tới bây giờ, khôi thi thể này chính là bí mật thật lớn hơn hết, bọn họ vẫn sợ hãi chúng ta đem khôi này thi thể cùng những kế hoạch hoang đường đằng sau mà vạch trần ra. Dựa vào khôi thi thể này, cho dù ở dưới bất kì tình huống gì bọn họ cũng không dám dùng lực lượng lớn nhất để tiến hành truy giết chúng ta.

Thế nhưng, hiện tại chúng ta cũng không tính đem nó tiết lộ cho người đời biết. Mối đe dọa lớn nhất với chúng ta đã biến mất, như vậy, tiếp theo chính là những chứng cứ uy hiếp này, tuy rằng có thể vẫn phải tiêu diệt rất nhiều thứ, nhưng chúng ta cũng không định dẫn lửa thiêu thân đâu.

Ngày mai chính là thời điểm này, ngày mai chín giờ bốn mươi lăm phút, chúng ta sẽ hủy diệt cỗ quan tài kia cùng tất cả những thứ có liên quan, hãy rời khỏi nơi này đi.

Toàn bộ số mệnh đã hoàn toàn đến kết cục.

Người không cần tiếp tục làm cái số mệnh chung kết nữa, hay làm bất kì hy sinh và suy đoán nào nữa, sự thật ở ngay tại nơi này. Người phải cảm ơn thế hệ trước vì đã bảo vệ người mà làm tất cả mọi chuyện. Những giấu diếm, lừa gạt, dự tính, đều là để cho mọi chuyện cuối cùng có thể đến thế hệ của người mà kết thúc hết. Bởi vì, thực sự vốn là có thể người sẽ phải nối tiếp con đường của chúng ta, tiếp tục đối đầu với vận mệnh. Thế nhưng, lúc này cuối cùng cũng không cần nữa.

Ta nghĩ chắc hẳn là người rất muốn biết, ta rốt cuộc là ai? Thật lâu trước đây ta hay dùng một phương pháp quyết tuyệt nhất để ẩn giấu thân phận của mình, chỉ có ông nội và chú Ba người biết sự tồn tại của ta. Sau hai mươi năm, đến nay ta rốt cục cũng có thể rời đi, hy vọng cuộc đời sau này của ta, có thể quên đi hết thảy mọi thứ.

Cho nên ta ngoại lệ tha cho người một con đường sống, cũng vì giữa

chúng ta có quan hệ không hề tầm thường. Nhưng mà, đây là lần duy nhất ta do dự này, sẽ không phát sinh lần thứ hai nữa đâu.

(Thư tiếp...)

Ông nội người và cha ta, lúc ấy đối với tất cả mọi chuyện hai người họ đã sớm nảy sinh ý muốn rút lui, thế nhưng con đường đi của bọn họ lại không giống nhau — ông nội người vẫn là muốn chờ đợi, hy vọng thời gian trôi qua, mà đem tất cả xóa sạch đi. Mà cha ta lại biết, chỉ cần chuyện kia vẫn có thể tồn tại, thì số mệnh của tất cả chúng ta cũng sẽ không đến được kết cục.

Cho nên, cha ta liền bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Chúng ta đánh tráo đội khảo cổ kia, đem quan tài giấu đi. Nhưng mà, trong lúc chúng ta chạy trốn thì, lại gặp phải vòng vây tiêu diệt rất lớn ở Hàng Châu, trong lúc cùng đường, chúng ta chỉ có thể xin ông nội người giúp đỡ.

Ông nội người đã cho chúng ta một sự trợ giúp lớn hơn hết thảy. Mà những năm tháng sau này, Ngô Tam Tinh cũng đã giúp chúng ta rất nhiều. Tuy rằng Ngô gia các người ngay từ đầu không có tham gia vào kế hoạch này, thế nhưng nếu không có các người, cái kế hoạch này không có khả năng kiên trì nổi trong những năm tháng đáng sợ đó. Đây cũng là một nguyên nhân khác mà ta hạ thủ lưu tình với người.

Ngô tà, ta nghe Ngô Tam Tinh đã rất nhiều lần đề cập qua về chuyện của người. Thời điểm ta nhìn thấy người thực sự rất kinh ngạc, người làm sao lại rơi vào sâu như vậy. May mắn, người lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của ta, cũng rất may mắn, người đơn thuần tin vào những lời nói dối của Tam thúc người.

Lần đầu tiên khi chú Ba người mang người đi vào cổ mộ, hẳn là muốn chuẩn bị cho đến khi chính hẳn đã không còn sức lực gánh vác được nữa, sẽ do ai đến thay thế vị trí của hẳn — hẳn đã lựa chọn người.

Có lẽ người không biết, toàn bộ những kỹ năng người theo học từ nhỏ đến giờ, kể cả nét chữ của người, còn có chú Ba của người kể cho người nghe những câu chuyện cũ, có ẩn chứa bí mật gì. Tất cả những bản chữ mẫu người dùng để luyện chữ, toàn bộ đều là đến từ nét chữ của một người tên là Tề Vũ. Từ nhỏ người và chú Ba người đã từng nói qua rất nhiều cổ sự, bên trong có rất nhiều lần ám chỉ tên của người này. Tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch, làm cho mọi người hiểu lầm, người chính là Tề Vũ. Người không biết, bắt đầu từ khi người lần đầu đi thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương cung, sự xuất hiện của người, khiến cho vô số người âm thầm điều tra chuyện này nghĩ không ra.

Bọn họ vốn không biết người là ai, cũng không biết thân phận thật sự của người. Bọn họ điều tra bút ký của người thì sẽ phát hiện, người thực sự có

khả năng chính là Tề Vũ đã mất tích năm đó. Người là một màn sương mù thật lớn, giúp chúng ta tiêu hao rất nhiều tinh lực của kẻ địch.

Sau người lại bắt đầu điều tra, vô cùng may mắn là người chỉ phát hiện một chút dấu vết để lại thôi, cũng không có suy nghĩ thấu đáo. Thế nhưng khẳng định là người cũng rất đau đầu chứ, chắc hẳn người không phải chỉ nghi ngờ thân phận thật của mình có một lần thôi.

Ta biết người còn rất nhiều chuyện không hiểu được, nhưng, không nên để cho người khác biết được, và ta cũng sẽ không để cho người khác biết được.

Người không cần tiếp tục tổn thương chính mình nữa, bởi vì tất cả không có ý nghĩa gì, không ai sẽ vì của sự an nguy của người mà tiết lộ bí mật này. So với bí mật này thì, người rất bé nhỏ không có gì đáng kể cả. Viết xong phong thư này, thật sự thì bản thân ta đã không còn ý nghĩa gì, tất cả đều không thể thay đổi được.

Sau khi ta kết thúc mọi thứ, ta sẽ tìm một thời cơ thích hợp, đem hết thầy chuyện này nói cho người biết. Người cũng không nên có ý định đi tìm cổ quan tài kia, lột cái mặt nạ buồn cười của người ra đi, về lại chính nhà của người, quên hết tất cả đi, đợi cho đến khi ta đem chân tướng kia gửi cho người đi...

=====

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, cách chín giờ bốn mươi lăm phút ngày hôm sau gần mười hai giờ đồng hồ, xem ra, bây giờ người này khẳng định là đang ở trong Quỷ Vực rồi.

Sau khi đọc xong, tôi dựa lên vách tường suy nghĩ. Trong lá thư này viết vô cùng ngắn gọn, thế nhưng, nó là một phong thư duy nhất chân thật đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng hết cho tôi biết. Tôi đọc xong liền hiểu ra được những chuyện nói trong thư đều là thật sự, hơn nữa tôi luôn luôn cảm thấy người viết lá thư này hình như có quan hệ đặc biệt với mình. Lời văn trong bức thư này vô cùng ổn định, hiển nhiên khi viết lá thư này, trái tim người này không có bất kì thay đổi nào, nhất định là một người cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến mức, cho dù ngày mai hết thầy số mạng có kết thúc, hẳn cũng không sẽ có bất kì thay đổi gì.

Ở nơi này, tôi có thể nhìn đến lâu ba nhà chú. Nếu thực sự đúng như trong thư nói như vậy thì, vào lúc này, nếu tôi là hắn, nhất định là đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng thấp thỏm. Mà hắn lại có thể ngồi đây theo dõi tôi, thậm chí còn bình tĩnh mà viết xong phong thư này.

Hôm nay tôi phải làm gì đây?

Nếu là như trong tiểu thuyết thì, lúc này chắc hẳn là tôi sẽ quyết chí tự cường, mãi cho đến chín giờ bốn mươi lăm phút ngày hôm sau mới thôi, tôi

vẫn còn rất nhiều thời gian mà đi qua đi lại, có thể đi xuống giếng kiểm tra ống nước ngầm kiểm tra, vừa đi xuống hầm ngầm lục lọi.

Nhưng mà tôi thực sự không cử động được, gần như những mệt mỏi trong vài năm gần đây đồng loạt dâng lên.

Hắn nói rồi sẽ cho tôi đáp án, vậy thì tôi cứ chờ đợi đáp án này đi, tôi hiện tại cái gì cũng không muốn làm, ít nhất vẫn còn một đường hy vọng. Cho dù từ nay về sau không có bất kì gợi ý nào nữa, tôi vẫn còn có thể chờ đợi, đợi cho đến khi chính mình đối với chuyện này hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa mới thôi.

Tôi tựa vào góc tường, cầm lá thư này, vẫn là chờ đợi, tựa hồ giữa đường mà ngủ quên hai lần vậy. Năm giờ sáng, trời vừa tờ mờ sáng, tôi mệt mỏi không kiểm được, rút cục thì ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi còi xe cảnh sát đánh thức tôi.

Tôi đi lên, nhìn nhìn đồng hồ, hơn mười giờ. Tôi chạy nhanh ra khỏi cái phòng trống kia, leo lên trên tầng cao nhất, nhìn ra xa chung quanh, liền nhìn thấy trong khu vực này, có hơn mười chỗ bốc cháy, đang bốc lên khói đen nồng nặc.

Xe cứu hỏa nỗ lực tiến vào, nhưng mà tất cả ngã tư đường đều bị những kiến trúc không đúng trật tự chặn lại thật sự không thể vào được. Tôi ngồi ở trên nóc nhà nhìn xuống dưới, châm thuốc hút, lẳng lẳng nhìn thấy tất cả.

Editor: Phụng Vũ
Beta: tieudieututai

Trong mấy tháng đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cuộc sống của tôi cũng dần dần bình thường lại, tôi dùng thân phận của chú Ba nói với người dưới rằng, tôi muốn đi chỗ khác khảo sát trong một thời gian rất dài, nên đem chuyện làm ăn của cửa hàng giao lại cho cháu mình xử lý.

Đến khi người của Tiểu Hoa từ Trường Sa tới đây, ở trong khách sạn giúp tôi bỏ mặt nạ ra.

Vào thời điểm khi tôi nhìn thấy gương mặt mình lại một lần nữa, bỗng nhiên tôi khóc nức nở không cầm được nước mắt, tôi thật không ngờ chính mình vào lúc này lại yếu ớt như vậy, cái cảm giác này. Giống như là đã gỡ xuống vô số phải kiên cường, phải dũng cảm, phải đảm đương, phải quyết tuyệt, phải máu chảy đằm đằm cùng tàn nhẫn. Cuối cùng tôi cũng trở lại là Ngô Tà.

Cuối cùng thì tôi cũng có thể lùi bước, có thể yếu đuối, có thể cười hi hi ha ha, có thể xấu hổ, có thể mỗi ngày đều là một Thiên Chân Vô Tà. Tôi có thể không chút do dự hỏi người khác “Vì cái gì”, “Không thể nào” thậm chí có thể không chút do dự mà mắng người khác: “Chó thật, cậu không biết, vậy tôi phải đi hỏi ai đây?”

Tôi khóc trong thời gian rất lâu, khóc vì mất đi một thứ không thể lấy lại được hay là tình cảm tan vỡ? Cái gì cũng không làm, mà chỉ là không ngừng chảy nước mắt, tôi ôm lấy cô gái kia, cô ấy vỗ vỗ vào lưng tôi, cũng không

nói cái gì. Khi tôi buông cô ấy ra, phát hiện hai mắt cô ấy cũng đang rung rung nước. Cô ấy nói mình chưa từng nhìn thấy một người nào, khóc bi thương như thế.

Buổi tối tôi uống rất nhiều rượu. Tôi bày lên bàn rất nhiều cốc rượu, cô hồn dã quỷ cũng đến giúp vui đi, tôi hy vọng trong đó có người tôi quen, có thể nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này, vì nghĩ như vậy trong lòng tôi liền cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng mà, mặt nạ trên mặt đã cởi, nhưng mặt nạ trong lòng thực sự quá khó cởi. Vài ngày sau, tôi vẫn còn thường xuyên lấy giọng điệu của Tam thúc để nói chuyện, rồi đột nhiên bừng tỉnh giữa giấc ngủ, cảm thấy nếu để lộ thân phận thì sẽ phí hết công sức trước giờ, thậm chí khi đang soi gương, còn có một cảm giác vô cùng xa lạ. Cũng may, loại ảo giác này của tôi, theo thời gian trôi qua cũng chậm chậm nhạt dần đi.

Ít nhất tôi cũng là một người có khả năng thích ứng với hoàn cảnh rất tốt, Bàn Tử nói quả nhiên rất đúng.

Sau khi nghỉ ngơi xong, tôi đi về lại cửa hàng của mình, khi Vương Minh nhìn thấy tôi, có thái độ rất xa lạ, rất lâu sau đó mới nhận ra là tôi đã trở lại. Cậu ta béo lên một chút, cũng có vẻ suy sụp đi một ít. Tôi nhìn nhìn lên cái giá trưng bày bản dập, hình như là có ít đi một chút, xem ra, tuy là không buôn bán nữa, cũng luôn luôn một hai đơn hàng được trời ban ân cho.

Tôi nằm lên ghế trong phòng, nhìn xung quanh thấy vừa quen thuộc mà cũng vừa lạ lẫm, lại bắt đầu cái cuộc sống giống như đang mơ mộng giữa ban ngày này. Thế nhưng, rất nhanh tôi liền phát hiện không có khả năng này, sự nghiệp của chú Ba ở bên kia rất nặng nề, khiến cho tôi không thể không chăm chỉ mà phải đứng lên làm việc.

Vương Minh ngay buổi tối hôm đó lần đầu tiên tới xin tôi cho nghỉ việc, tôi tăng tiền lương cho cậu ta, cậu ta mới chịu ở lại làm tiếp.

Cho dù là người có tâm lòng ổn định nhất đơn thuần nhất, cuối cùng cũng sẽ từ từ mà phát sinh thay đổi, tất nhiên, sự thay đổi này cũng đúng thôi, chỉ là do sai lầm ở phía tôi nhiều hơn.

Thật sự thì lúc trước, tôi đã rất muốn sa thải cậu ta, nhưng mà hôm nay, tôi chỉ hy vọng quanh mình lúc này có thật nhiều thứ, có thể làm cho tôi cảm thấy bản thân mình thực sự tồn tại, cho nên cố gắng không thay đổi gì cả. Tôi không biết đây là loại tâm tình gì, chỉ có điều ở trên mạng, rất nhiều người gọi loại tâm tình này là: Cậu già rồi.

Dùng thân phận Ngô Tà đi xử lí công việc làm ăn của chú Ba gặp phải một chút khó khăn. Ở trong một số vấn đề, tôi đều có được sự giúp đỡ của chú Hai. Công việc quản lý kinh doanh luôn luôn khó khăn, thế nhưng tôi

hoàn toàn không hề lo sợ chút nào. Bởi vì, cho dù hiện tại có mất đi tất cả, tôi cũng không để ý đến nữa. Một khi con người có tâm tình này, ngược lại càng thêm bình tĩnh khách quan mà phán đoán những vấn đề quan trọng như vậy.

Ngay trong đoạn thời gian này, tôi cũng nhận được một ít thông tin của Tiểu Hoa. Tất cả đối với cậu ta mà nói, cũng không được coi là quá khó khăn, chỉ là có một chút gian nan.

Cậu ấy bị thương thực sự rất nặng, sau khi trở về trị liệu ở Hiệp Hòa một thời gian, liền chuyển đi Mĩ để tiếp tục điều trị, khoảng hai tháng sau mới từ Mĩ trở về. Sau khi về nước được vài ngày, tôi nhận được một phong thư của cậu ấy, ở trong bức thư này cậu ta nói đại khái tình hình của mình.

Tang lễ của Hoắc lão thái, cậu ta cũng không có tham dự. Hoắc gia dựa theo chỉ thị của Hoắc lão thái, để cho Tú Tú tiếp nhận Hoắc gia thay bà ấy, với thế lực cá nhân của Tú Tú hiện tại, rất khó cân bằng được những tranh chấp trong gia tộc. Tiểu Hoa và Hoắc gia chấm dứt hết các mối làm ăn với nhau, mới có thể miễn cưỡng áp chế được tình hình trước mắt. Những kẻ đầu trâu mặt ngựa đó khẳng định là vẫn sẽ tiếp tục bày trò, chỉ là do có phong thư chỉ thị của Hoắc Lão thái, tất cả quyết định đều chỉ có thể âm thầm tiến hành ở phía sau mà thôi.

Thời gian sau này tương đối khó khăn, nhưng mà Tiểu Hoa nói so với cậu ta lúc còn nhỏ, cục diện này cũng đã rất tốt rồi. Cậu ấy bảo tôi không cần lo lắng.

Tôi ở Hàng Châu đại diện cho Ngô gia, cũng tỏ rõ thái độ với chuyện này. Tôi biết có Tiểu Hoa ở bên cạnh, Tú Tú nhất định có thể đứng vững mà tiếp tục bước lên phía trước, hơn nữa còn có thể bình an mà đi, nếu họ cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ hết sức hỗ trợ. Tuy rằng tương lai nhất định sẽ có rất nhiều khó khăn, thế nhưng hiện tại cũng chỉ có thể bước đi từng bước một thôi.

ĐẠI KẾT CỤC (Hạ)

Người dịch:

Thủy Đạm Nguyệt group (Minh Hiên, Tiểu Điệp, Thanh Du, Namichan,
Tiểu Phong Hoa, Triều Nhan, Popochan, Cô Nương Lẳng, Biển Bạc)

Nguồn:

<https://thuynguyetvien.wordpress.com>

<http://www.dtv-ebook.com>

Tạo ebook: Vanlydocnhan

§75

Ba tháng sau khi trở về, tôi cử hành một đám tang nhỏ cho Phan Tử, làm một lễ truy điệu cũng không quá lớn.

Mộ Phan Tử chôn theo ít quần áo và di vật, nằm cách mộ Đại Khuê sáu bài vị. Mộ Đại Khuê lâu rồi không có ai đến thăm nom, giờ đã trở thành một đồng bừa bộn, tôi cũng tiện tay quét dọn qua loa một chút.

Sau đó, tôi đi xử lý vài việc vặt mà Phan Tử lúc sinh thời chưa kịp làm.

Khi bước vào căn phòng trọ của Phan Tử, tôi thấy trên bàn có một bát mì đã thối um, mọc đầy nấm mốc. Chiếc đĩa đặt ngay bên cạnh, trong bát có mấy lát đậu phụ đã mọc cả tầng nấm mốc, hoàn toàn chuyển sang màu đen.

Rõ ràng, trước khi đi Phan Tử đã ở đây ăn dở bát mì này. sau đó vội đi đến mức còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, rồi từ đó cũng vĩnh viễn không thể trở về nữa.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ, chắc hẳn đã đoán biết mình sẽ không về được, cho nên mới không thu dọn bất cứ thứ gì.

Tôi ngồi bên bàn, mở hai lon bia, uống hết một lon rồi đổ bát mì đi, rửa bát đĩa sạch sẽ. Sau đó tôi ra ngoài tìm chủ nhà của Phan Tử, trả toàn bộ số tiền thuê nhà hẳn khát nợ đã lâu.

Chủ nhà tò mò hỏi: “Người anh em kia đâu rồi?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Về quê cưới vợ rồi.”

Tôi cho rằng, đây là cái kết tốt nhất đối với Phan Tử. Hẳn vốn có cơ hội thoát khỏi cái vòng tròn luân quần đó, vậy mà cuối cùng vẫn chọn con đường cũ. Có điều tôi cũng không biết được bản thân hẳn thích cái kết nào hơn.

Với Phan Tử, không chừng hẳn thích cái kết như bây giờ hơn. Nhưng đối với người ngoài, lựa chọn của anh lại chính là sai lầm.

Bàn Tử vẫn ở lại thôn Ba Nãi. Liên lạc bằng điện thoại rất khó khăn, tôi chỉ có thể gọi cho A Quý, hỏi sơ qua tình hình gần đây của Bàn Tử.

A Quý nói, hiện giờ Bàn Tử sinh hoạt rất điều độ, ban ngày ra đồng cày cấy, sàng gạo, buổi tối nấu cơm, ăn xong thì ngâm người ngâm trắng. Nhiều khi cả ngày ông ta cũng chỉ nói được với Bàn Tử có hai ba câu.

Tôi hỏi Bàn Tử có cảm xúc gì không? Không lẽ vẫn còn dờ dẩn như trước?

A Quý bảo, chịu, chẳng biết có cảm xúc gì không. Nhưng Bàn Tử làm việc rất nhanh nhẹn, nói cũng không nhiều, So với trước kia thì hẳn ta cũng có điểm tiến bộ, đó là lâu lâu cũng biết xổ ra vài câu dí dỏm.

Tôi bảo A Quý, nếu ở bên đó Bàn Tử thiếu tiền bạc gì thì cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ chuyển tiền cho.

Tôi cảm thấy Bàn Tử rồi sẽ khá lên thôi. Bàn Tử không phải là người dễ chìm đắm trong đau buồn uất ức, hẳn biết Vân Thái cũng không muốn thấy ông chủ béo của mình trở nên kém thú vị hơn xưa.

Bàn Tử sẽ dần dần hồi phục thôi. Tuy chuyện lần này chắc chắn sẽ để lại trong lòng hẳn một vết sẹo không bao giờ lành, nhưng Bàn Tử là người tốt, ông trời sẽ không làm khó hẳn lâu đâu.

Sau khi tôi tăng tiền lương cho Vương Minh, thái độ làm việc của cậu ta đã tích cực hơn nhiều. Hơn nữa tôi cũng đã quay về, công việc của chú Ba bên kia có gì sẽ được báo cáo đến tận cửa hàng của tôi. Nhiều người không biết quan hệ của tôi với cậu ta, nghĩ cậu ta là thân tín của tôi nên ngày càng thêm xun xoe nịnh bợ.

Cuộc đời cậu ta đã dần dần có giá trị hơn, tinh thần cũng sáng khoái lên rất nhiều.

§76

Thấy thái độ làm việc của cậu ta tốt, tôi bắt đầu dạy cậu ta cách xử lý một số việc, cậu ta lên tay rất nhanh, sau đó quả thực cũng giúp đỡ tôi không ít.

Tuy tôi không trông mong cậu ta có thể trở thành một trợ thủ đắc lực như Phan Tử, nhưng dần dần tôi cũng bắt đầu nghĩ, mình có thể dựa vào cậu ta trong nhiều vấn đề rồi.

Lão Hải, vì vấn đề làm ăn và công việc nên tôi cũng có liên lạc với ông ta vài lần.

Công việc của lão Hải phát lên rất mau, nhưng hình như ông ta bị một cơ quan nào đó theo dõi. Ai bảo mấy vụ thuế má vốn đã bắt mình, cửa hàng đồ cổ của ông ta lại còn giao dịch bằng tiền mặt. Vì vậy, về sau ông ta làm việc cẩn thận hơn rất nhiều.

Để tránh liên lụy, bọn tôi đã dùng rất nhiều thủ đoạn lạ lùng. Trong nhiều giao dịch ông ta không hề đứng ra, mà chỉ có tôi trực tiếp liên hệ với bên mua, sau đó đổi tiền ra hiện vật hoặc chỉ vàng, giao cho cô con gái của ông ta.

Con gái ông ta vốn đúng là mẫu con gái tôi thích nhất, một tiểu Hoàng Dung xinh xắn hoạt bát. Tuy nhiên, kể từ sau lần gặp mặt kia là chúng tôi chẳng còn mấy dịp tiếp xúc với nhau nữa. Về sau, con bé cũng dần dần trưởng thành, cái cảm giác yêu thích của tôi đối với con bé cũng dần dần nhạt đi.

Có lần tôi ra ngoài giải sầu, có đi ngang qua Anh Hùng Sơn. Lúc đó là cuối tuần, khắp nơi người ta nhộn nhịp đi lại, giữa biết bao nhiêu các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại đủ màu sắc, tìm mãi tôi mới thấy được cửa hàng của lão Hải, thế nhưng, cửa lãn rèm cửa đều đóng kín mít.

Tôi biết ông ta ở bên trong, nhưng lại nghĩ đến mấy thứ chào hỏi rồi tán chuyện này nọ, tự dưng thấy chán quá, tôi liền quay người bỏ đi.

Thời gian cứ thế trôi qua, dần dần, số lần gặp gỡ giữa tôi và ông ta càng ngày càng ít đi. Về sau, chẳng biết ông ta làm ăn sinh sống thế nào nữa, không biết vẫn còn ở trong nước, hay đã chạy ra nước ngoài rồi.

Cầu Đức Khảo sau khi trở về từ Ba Nãi, sống được ba tháng thì hạc giá quy tiên. Các cổ đông của công ti cứu hộ quốc tế đã họp lại, bán đấu giá một ít tài sản thu được. Trong nhóm của Cầu Đức Khảo có vài người có quan hệ cá nhân với tôi, nên khi nhiều hạng mục bị hủy bỏ, họ đã lấy đi rất nhiều tài liệu.

Đương nhiên, tất cả những tài liệu bị lấy đi đó đều được gửi về chỗ tôi, nhưng trong số đó không có mười hai tập tài liệu quan trọng lúc trước. Tuy

số tài liệu có trong tay đã giúp tôi bổ sung nhiều chi tiết còn thiếu về chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng để gom được đầy đủ thì không có tiến triển gì.

Tôi có đi uống cà phê với mấy người đó, bọn họ nói cho tôi biết, cấp cao của công ty cứu hộ quốc tế có thể sẽ còn tiếp tục nhiều cuộc tìm kiếm nữa, năng lực tài chính của bọn chúng vẫn còn rất lớn.

Mấy bố già có khả năng ngồi lên cái ghế trống của Cầu Đức Khảo nhờ bọn họ tiện thể nhấn lại cho tôi, nếu có cơ hội, muốn tiếp tục hợp tác, điều kiện đưa ra sẽ béo bở hơn năm xưa khi chúng hợp tác với Cầu Đức Khảo rất nhiều.

Tôi giơ ngón giữa 𠄎 thay cho câu trả lời, nhờ bọn họ nhấn nhủ giùm nguyện vọng của mình đến chúng.

Nửa năm sau, chị Á kết hôn. Chú rể là một người đàn ông rất kém thu hút, đầu hơi hói, tuổi lại tầm trung niên, hình như nhà cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

Nhiều người nói hẳn ta không phải thực sự yêu chị Á, mà chỉ là yêu tiền tài địa vị của chị thôi. Tôi tham gia hôn lễ, biết người này hình như tên là A Bang, mặt mũi đầy vẻ xảo trá quỷ quyệt, nhưng hành động thì rất ân cần, không ngừng mời mọc, kính rượu, châm thuốc cho mọi người. Mà chị Á, gương mặt vẫn không hề biểu lộ cảm xúc, chỉ chăm chăm nhìn chỗ trống bên cạnh tôi.

§77

Đàn ông, không phải được người ta ghi nhớ vì vẻ ngoài thế này thế kia. Hắn được người khác ghi trong lòng, bởi vì hắn vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

Có người nói, chị Á với người đàn ông này có quen biết. Bởi vì hắn ta là một kẻ thường xuyên rượu vào rượu ra, rất nhiều lần như thế, rồi cho đến khi thấy nữ khách hàng say bí tỉ chẳng biết trời trăng gì nữa thì hắn bắt đầu tiện thể “chăm sóc khách hàng” một chút, thế mới xảy ra quan hệ.

Sau khi thương thế của Bì Bao khỏi hẳn, cậu ta hoàn toàn hồi cải, học hành đi thi, hình như là thi vào chuyên ngành thương mại quốc tế.

Thế nhưng cậu ta cứ bị vướng ở kỳ thi đầu vào mãi, theo như cậu ta kể lại thì trình độ văn hóa của cậu ta cũng chỉ tầm tầm, nhiều đề bài đọc còn chả hiểu, chứ nói gì làm bài. Còn tiếng Anh, hai mươi sáu chữ trong bảng chữ cái cậu ta còn chả thuộc hết.

Cuối cùng, cậu ta trở về với nhóm của mình, nhưng tuyệt đối không đi buôn lớn như xưa nữa. Người hợp tác với cậu ta còn bảo, hiện giờ, câu cửa miệng của cậu ta là “Có lắm tiền mà phải bán mạng, chi bằng về nhà bán đậu hũ còn hơn.”

Bì Bao thành kẻ có tay nghề xuất sắc nhất trong nhóm, nhưng cũng là kẻ nhất gan nhất. Tôi nghĩ, trong tương lai cậu ta sẽ trở thành một người kiệt xuất, hay chí ít cũng giàu có dư dả.

Nhắc đến Tú Tú, tôi nghĩ, Tú Tú hẳn là thích Tiểu Hoa lắm, dù sao hai người họ cũng lớn lên bên nhau, cùng nhau gánh vác rất nhiều chuyện. Tuy nhiên, cái tình cảm “thích” này, tôi không cho rằng đó là “yêu”. Bởi vì, hai người họ đã quá quen thuộc, quá hiểu rõ nhau, đương nhiên là có rất nhiều tình cảm với nhau, nhưng chưa nảy sinh thành một thứ tình cảm sâu sắc kia.

Tú Tú không còn liên lạc với tôi nữa, chắc là bị tôi làm tổn thương nhiều lắm. Có lẽ, thảm cảnh sau khi sự việc kết thúc và quyết định của tôi khi ấy đã khiến cô không thể đối mặt với tôi được nữa.

Nội tâm của tôi bây giờ đã được trui rèn đủ chai sạn rồi, sự trốn tránh của cô với tôi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Người cuối cùng tôi muốn nhắc đến, là Muộn Du Bình.

Nhiều người bảo, người khiến tôi lo lắng nhiều nhất chính là hắn, vì hình như hắn không thuộc về thế giới này. Hắn là người chỉ hướng đến mục đích của mình, chỉ một mục tiêu thẳng về phía trước.

Dù khi bước trên con đường ấy, phải chịu biết bao đau đớn, cào da rách thịt, hắn nhất định vẫn sẽ bước về phía trước, mặc kệ bao nhiêu chông gai.

Dù thân thể da thịt bị đâm chém, bị cắt gọt, có lẽ, hấn vẫn tồn tại, cho đến khi nào đạt được mục đích mới thôi.

Thực ra hai người bọn tôi, hai thể hệ khác nhau, chuyện của thể hệ trước tôi cũng biết đại khái sơ sơ. Chỉ có mình hấn, mục đích của hấn là gì, tôi hoàn toàn không biết.

Mục đích của mọi người, tôi đều có thể đoán ra được. Thế nhưng, chỉ có Muộn Du Bình, hấn giống như một con rối bị động vậy, trong tất cả mọi chuyện, hình như hấn đều làm vì người khác.

§78

Thế nhưng, nếu nhìn lại tất cả những chuyện tôi với Muộn Du Bình đã cùng nhau trải qua, tôi lại thấy hẳn là một người biết xác định mục đích rất rõ ràng. Mỗi lần hẳn đến đâu, đều vì mục đích riêng của mình.

Xét qua nghề nghiệp của hẳn, skill mất tích thần thánh, và cái trạng thái ngẩn ngơ như bị mộng du (bị bệnh thần kinh cấp 9) trên suốt quãng đường đi, chắc chắn những thứ hẳn biết nhiều hơn chúng tôi rất nhiều.

Đã rất nhiều lần tôi nghĩ, có lẽ, trong lòng hẳn, mục đích của chúng tôi đều nhằm nhí nực cười, mà chỉ có mục đích của hẳn mới là quan trọng.

Lúc ấy, hẳn đã cự tuyệt mọi lời đề nghị cùng nhau tiếp tục hành trình của mọi người đến lần thứ hai, sau đó, lựa chọn một mình lên đường không chút do dự.

“Mọi người đã đi cùng tôi nhiều lắm rồi, con đường tiếp theo chính là đường cùng, các người không ai chịu nổi đâu. Xin đừng tiếp tục đi theo tôi nữa.”

ĐM, cái thể loại chó má gì đây, cả bọn bị cuốn vào một âm mưu lớn đến thế, vất vả lắm mới hiểu rõ được tình hình, ấy thế mà hóa ra trong lòng Muộn Du Bình căn bản không hề quan tâm đến mấy vấn đề đó. Điều hẳn quan tâm nhất lại là những thứ mà tôi không hề biết tí gì.

Phải chăng lúc ấy tôi nên ôm chân hẳn gào khóc “Ồi anh ơi đừng bỏ chúng em lại” chẳng? Đương nhiên, lúc ấy xét cả tình hình lẫn tâm trạng, chẳng ai còn hơi sức mà làm vậy, cho nên chúng tôi đành phải để hẳn đi.

Bây giờ, âm mưu sắp đặt suốt bao lâu ấy hình như đã kết thúc rồi, những bí ẩn xung quanh tôi đã tiêu tan thành mây khói. Thế nhưng, những bí ẩn xung quanh hẳn vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sắp giải mã được.

Mà, kể từ ngày tôi và hẳn chia tay nhau, tôi không còn nghe thấy bất kỳ tin tức gì của hẳn nữa.

Số trời đã định, hẳn thẳng đường về phương Bắc, cứ như là đi đến cuối đường thì thôi. Nhìn cái vẻ mặt ngàn năm không đổi của hẳn lúc bỏ đi là biết, thảm trạng của bọn tôi lúc đó đối với hẳn chẳng là cái thá gì.

Tôi còn nhớ rõ câu nói kia của Bàn Tử: Nếu một người thân của anh qua đời mà những người khác đều khỏe mạnh, thì lúc đó, cái chết của người thân ấy, đối với anh sẽ là một cú sốc rất lớn.

Nhưng nếu như những người thân thiết của anh, cứ mỗi năm lại lần lượt từng người từng người qua đời, dần dần, anh sẽ trở nên chai sạn. Mà ánh mắt của Tiêu Ca lúc bỏ đi, có lẽ chính là loại thứ hai.

Một thời gian dài dằng dặc trôi qua, nhìn những người bên cạnh mình lần lượt người này lại đến người kia ra đi, anh sẽ phát hiện ra, không một ai có thể ở bên anh mãi. Bây giờ, anh sẽ có một cái nhìn hoàn toàn khác đối với cái chết.

Hơn cả chai sạn, chính là sự thản nhiên. Thản nhiên với cái chết.

Thời gian chậm chạp trôi, tôi vẫn cứ chờ một lá thư nói rằng bí mật đã được công bố. Thế nhưng, chờ mãi chờ mãi vẫn không có bất cứ thứ gì được gửi đến cho tôi.

Lúc đầu, mỗi ngày tôi kiểm tra hòm thư hai lần, sau đổi thành mỗi ngày một lần, rồi lại thành ba ngày một lần, cuối cùng một tuần một lần, nhưng vẫn chẳng có tin tức gì.

Tôi bắt đầu nghĩ, sẽ chẳng có thư từ bưu kiện gì gửi cho tôi nữa đâu. Tôi lại bị lừa gạt một lần nữa, mà tất cả mọi thứ, có lẽ nên chấm dứt như thế này thôi.

Tôi không đau lòng, cũng không luyến tiếc. Về sau, thậm chí, tôi còn mong bưu kiện đừng gửi tới.

Mỗi tuần lại mở hòm thư, sau đó lẳng lặng đóng hòm lại, đi ngắm cảnh Tây Hồ, chửi mắng đám người làm. Mỗi ngày trôi qua như thế là đủ.

§79

Trên thực tế, gói bưu kiện kia đã sớm được chuyển đến, nhưng lúc đó tôi không hề biết rằng có một người trông giống hệt tôi đã tới lĩnh gói bưu kiện đó đi mất rồi. Chuyện này mãi về sau tôi mới phát hiện ra.

Một năm sau, vào ngày lập thu, tôi cưỡi xe đạp dạo một vòng Tây Hồ để rèn luyện sức khỏe, sau đó trở lại cửa hàng. Vừa bước qua ngưỡng cửa tôi liền thấy sắc mặt Vương Minh có vẻ kỳ lạ khác thường.

Trải qua một khoảng thời gian rèn luyện, Vương Minh đã trở thành một thằng nhỏ đặc biệt biết giữ bình tĩnh. Biểu hiện của ngày hôm nay chứng tỏ Vương Minh đã đụng phải chuyện gì đó khiến cậu ta phải bó tay rồi.

Tôi hỏi cậu ta có chuyện gì vậy, cậu ta liền chỉ chỉ sang bên cạnh, tôi mới thấy có người đã đứng trong một góc cửa hàng từ lúc nào rồi. Hắn đang lướt mắt qua một ít bản dập chúng tôi chưa bán được.

Người này có thân hình tương đối quen thuộc, nhưng ngay lúc đó tôi lại không nhận ra. Hắn mặc một bộ đồ thể thao đen tuyền, bên cạnh dựng một chiếc ba lô to tướng.

“Tiểu Ca.” Hắn vừa quay đầu lại tôi đã nhận ra ngay, “Anh... Sao lại... Sao đã quay về rồi?”

Hắn thản nhiên nhìn tôi hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Đã đến lúc rồi, tôi tới đây để tạm biệt cậu.”

Tôi đưa Muộn Du Bình ra quán Lâu Ngoại tìm một bàn kê gần cửa sổ. Sắc trời thật u ám, mây đen trĩu nặng bao phủ bầu không, có lẽ chẳng mấy chốc trời sẽ mưa.

Muộn Du Bình trước sau vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng, cũng may từ lâu tôi đã quen với thái độ hờ hững này của hắn nên tự động gọi món, nhìn sang thì thấy hắn vẫn lặng lẽ dõi mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Tôi hiểu rất rõ, nếu mình không mở miệng nói chuyện thì tình hình này sẽ cứ tiếp diễn cho đến khi hắn rời đi. Hắn tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chuyện trước để phá tan bầu không khí tẻ nhạt này đâu.

Ngồi năm sáu phút đồng hồ để gió Tây Hồ lùa cho lạnh ngắt, khi món ăn đầu tiên được dọn lên, tôi châm điếu thuốc lá rồi hỏi: “Chuyện của anh đã xong rồi hả?”

“Ừ.” Hắn khẽ gật đầu. Tôi nhận ra trong ánh mắt hắn thực sự đã không còn thấy vẻ cố chấp trước kia nữa, mà thay vào đó là cảm giác hờ hững càng lúc càng khắc sâu.

Không giống như khi hắn mất đi ký ức, loại hờ hững sâu sắc này toát ra từ

một tâm hồn bình yên đến cực điểm.

“Mọi chuyện đã xong cả rồi sao?” Tôi hỏi hấn. Hấn quay đầu lại nhìn tôi: “Ừ, kết thúc cả rồi.”

“Vậy chuyện sau này anh tính sao? Có tính đi đâu không? Nếu không thì hay là anh ở lại Hàng Châu nhé?” Tôi hỏi, thầm tính toán trong lòng số tài sản mình có.

Gần đây giá nhà đất Hàng Châu tăng chóng mặt, cái tên nghèo kiết xác này nếu muốn mua nhà ở Hàng Châu thì kiểu gì chẳng phải hỏi vay tiền tôi!

Tiền của hấn cũng chẳng biết là tiêu vào chỗ nào hết rồi, xưa nay tôi chưa từng thấy trong túi quần hấn có tờ tiền nào lớn. má, lục túi chồng kia =”)))) Số tiền tôi có căn bản cũng không đủ. Nếu hấn muốn tìm tôi vay tiền mua nhà, chắc tôi sẽ khuyên hấn thuê phòng ở tạm một thời gian rồi tính sau.

§80

“Tôi sẽ trở lại nơi mình cần phải đến.” Hấn nói.

“Một mình anh thì đi đâu chứ? Có xa không?” Tôi hỏi hấn. Hấn nhắc đĩa lên, lặng lẽ gắp một nhúm đồ ăn, khẽ gật đầu.

“VẬY anh đến là để...” Tôi rất ít khi nói chuyện đứng đắn với hấn như thế này nên cảm thấy khá là gượng gạo, đành phải đưa đẩy câu đợc câu chẳng theo hấn.

“Tôi đến để từ biệt cậu.” Hấn nói, “Khi mọi chuyện đều đã kết thúc, tôi mới chợt nhận ra cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới này.”

“Không sao đâu, sau này anh có thể gọi điện thoại hoặc là viết thư cho tôi mà. Anh không biết đánh máy, nhưng viết chữ chắc phải biết chứ?” Tôi nói, “Xã hội hiện đại rồi, khoảng cách xa xôi cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn.”

Hấn không hề phản ứng, vẫn cắm cúi ăn.

Động tác của Muộn Du Bình rất nhẹ, gần như không hề dùng sức. Thật ra đây là do lực cổ tay hấn cực mạnh, thêm vào đó là khả năng khống chế động tác chuẩn xác cực kỳ.

Trước đây, những lúc tôi ăn cơm cùng với hấn ăn cơm luôn có nhiều người vây kín xung quanh nên tôi cũng không quá chú ý đến hấn, hiện giờ nhìn kĩ mới thấy thật là một chuyện hay ho.

Bầu không khí lại rơi vào thình lặng khiến tôi bắt đầu nhớ nhung Bàn Tử da diết. Hóa ra từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy tẻ nhạt là do Bàn Tử đã lặng lẽ bỏ rất nhiều công lao để tạo dựng bầu không khí. Đến hôm nay chỉ còn lại hai người, tôi thật chẳng biết phải làm sao nữa.

“Nói xem, anh định đi đâu? Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ là bạn tốt cả đời, thường xuyên giữ liên lạc là đợc rồi.”

Tôi nói tiếp, “Anh cần gì cũng đừng ngại mở miệng nói với tôi. Tôi tuy không đợc tính là sung túc, nhưng những nhu cầu cơ bản tôi vẫn có thể lo giùm anh.” <— í hí hí, nhu cầu cơ bản ý: “>

“Tôi phải đến núi Trường Bạch.” Hấn đã chịu nói ra.

“À, chỗ đó lạnh lắm đấy.” Tôi đáp, “Ở Giang Nam vẫn hơn, bốn mùa phân rõ rệt, khí hậu lại ẩm ướt, là một nơi an dưỡng rất tốt.” <— sặc mùi dụ dỗ =”))))))

“Tôi chỉ có thể đến đó.” Nói rồi, hấn liền buông đĩa.

Sau khi hấn nói ra câu đó, chúng tôi cũng không đá động gì đến những chuyện tương tự nữa. Trong bầu không khí tĩnh lặng, cả hai cứ thế lặng lẽ ăn

tới cuối bữa, tôi cũng không còn khó xử nữa.

Cuối cùng hấn buông đũa, nhìn tôi mãi mới bật ra được một câu: “Tạm biệt.”

Nói rồi hấn đứng dậy xốc ba lô lên vai, đi xuống dưới lầu. Tôi hơi ngạc nhiên, bèn gọi với theo: “Chúng ta còn chưa ăn xong mà.”

Nhưng hấn đã xuống lầu mất rồi. Tôi rầu rĩ rít vài hơi thuốc, đứng tựa vào cửa sổ nhìn xuống thì thấy hấn đã men theo đường Cô Sơn đi được khá xa.

Tôi lại ngồi xuống, trong lòng tự hỏi chuyện quái quỷ gì đây, bộ hấn không có tiền trả nên xấu hổ chặc? Trước kia còn hay kẹ tiền hơn mà có bao giờ thấy hấn khách khí như vậy đâu?

Ngẫm nghĩ một chút những lời hấn nói ban nãy, tôi cảm giác có gì đó là lạ, hình như trong đó ẩn chứa một thứ cảm xúc đặc biệt khó hiểu.

“Tôi đến để từ biệt cậu.” “Khi mọi chuyện đều đã kết thúc, tôi mới chợt nhận ra cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới này.”

Nghĩ đến đây tôi đứng bật dậy khỏi ghế, nhớ tới một biệt hiệu khác của hấn — chuyên gia mất tích.

Trước kia, những lúc muốn rời xa chúng tôi, hấn chưa từng hé răng một lời. Khi chia tay chúng tôi ở Ba Nãi tôi cũng chẳng thấy hấn nói câu nào.

Chuyện đến chào từ biệt này hình như rất khó tin với cái tên chuyên gia mất tích kia. Hơn nữa, lần này để tìm tôi nói lời từ biệt hấn còn có lòng lặn lội từ một nơi xa xôi ngàn dặm đến tận đây.

§81

Lần từ biệt này chắc chắn không hề giống với những lần hắt bỏ đi trước đó.

Một dự cảm bất an nổi lên ngày càng rõ rệt khiến tôi thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Hắt muốn rời bỏ thành phố này? Rời bỏ người bạn là tôi này? Không phải! Vậy chẳng lẽ, thứ mà hắt muốn rời bỏ, lại là cả thế giới này?

“Núi Trường Bạch?” Tôi rút hết số tiền mặt mang trong người, bảo tiếp tân mang tiền thừa sang trả cho Tây Linh ẩn xã nằm cách vách, sau đó vợ lấy đồng quần áo vút trên ghế mà vội vã đuổi theo.

Tôi chạy một mạch đến tận đường Bắc Sơn, gập đến nỗi toàn thân ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn không đuổi kịp hắt. Trên đường Bắc Sơn chỉ có vô số taxi trống lượn lờ qua lại như thoi đưa.

Tôi lại quay về cửa hàng của mình, gói ghém sơ sơ ít hành lý, vừa đeo lên vai vừa dặn Vương Minh: “Anh muốn ra ngoài một thời gian.”

Vương Minh tái mặt, bỗng kéo tay tôi lại. Tôi hỏi cậu ta làm cái gì thế, cậu ta mới nói: “Ông chủ, chuyện thế này cũng đã xảy ra rất nhiều lần rồi. Tự dưng có một người đến cửa hàng, sau đó y như rằng anh lại vội vội vàng vàng cuốn gói đi ngay, mà lần nào cũng đi mất hút luôn. Anh giải thích chút đi xem nào.”

Tôi nghĩ bụng đây không rảnh mà giải thích, bèn đáp qua loa: “Nếu có ai đến tìm anh thì chú cứ bảo anh đi nghỉ mát rồi, việc làm ăn giao cho chú quản hết đấy. Nếu có phi vụ mua bán nào lớn mà chú không chắc chắn thì đừng tiến hành, cứ chờ anh về rồi tính sau.”

“Anh sẽ quay về thật chứ?” Vương Minh hỏi.

Tôi hỏi ngược lại: “Sao lại hỏi câu đó?”

Cậu ta nói: “Chẳng phải anh đã nói sẽ không bao giờ đi lung tung nữa sao? Em xem tivi thấy cao nhân nào đã thoát ần giang hồ mà còn bị người ta gọi ra cũng đều chết ráo cả, anh nhất định phải thật cẩn thận nha.”

Tôi vỗ vai cậu ta, bụng bảo dạ khi về phải cho mi biết tay cái tội mồm miêng bá láp xui xẻo mới được. Rồi tôi cũng không thềm để ý nữa, quay người chạy như bay ra ngoài.

Muộn Du Bình không có chứng minh thư nên không thể mua vé máy bay, chắc chắn sẽ phải đi xe khách hoặc xe lửa. Nhưng xe lửa có chuyến cố định, khi ngồi trên taxi tôi thử lấy di động tra cứu giờ khởi hành của những chuyến đi trong ngày, nhanh chóng nhận ra hắt không thể đi xe lửa được.

Xe lửa khởi hành đi Cát Lâm phải đến khuya mới có chuyến, xem ra hắt

đã đi xe khách đường dài.

Nghĩ vậy, tôi liền bảo taxi chở mình đến bến xe khách. Như thế dù không tìm thấy hấn ở bến xe thì vẫn còn thời gian đến ga xe lửa, chứ không lẽ hấn lại cuốc bộ?

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy kế hoạch của mình đã tương đối ổn thỏa.

Cứ thế đi thẳng một mạch đến bến xe, chẳng biết đây là cái mùa đất khách chết toi nào mà người đông như kiến cỏ. Tôi chen giữa đám người, không ngừng tìm kiếm, đã nhiều lần có cảm giác hình như mình thấy rồi, đến khi chen lại gần mới biết chỉ là nhầm nhọt.

Sau đó tôi chạy đến cửa đón khách, tiếp tục tìm kiếm khắp xung quanh nhưng vẫn chẳng thấy người đâu.

Đầu tôi nhể nhại mồ hôi, nghĩ bụng chẳng lẽ tài xế taxi phóng quá nhanh nên tôi đã vượt qua hấn mà đến đích trước? Hay là Tiểu Ca thực sự không có tiền nên không lên xe mà cứ tà tà cuốc bộ? Nếu như thế, giờ này hấn giòi lăm cũng chỉ đi đến giao lộ Duyên An là cùng.

Lại chen chúc thêm vài bận nữa, tôi dần cảm thấy không thể tìm được hấn bằng cách này, bèn đi tra thời gian khởi hành của xe khách. Đến lúc này tôi mới phát hiện ra không có xe đi Cát Lâm, có lẽ là vì tuyến đường này quá xa.

Lòng tôi phút chốc dịu đi, vừa định nói xem ra hấn chỉ có một con đường là đi xe lửa. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy hấn đang ngồi trong một cỗ xe đỗ ngoài bãi. Xe đã nổ máy, sau đó nghênh ngang lái qua bên ngoài cửa sổ phòng chờ.

§82

Tôi ơ một tiếng, nghĩ bụng cái quái gì vậy, rõ ràng không có xe đi Cát Lâm mà. Tôi lập tức đến hỏi nhân viên trực ca, hắn nói đó là xe đi Bắc Kinh.

Tổ sư nó, tôi chửi thầm chuyện quái quỷ gì đây, thôi thì xe gì cũng rứa, chỉ cần cùng đi về một hướng là được, trước hết cứ lên xe rồi tính sau.

Đây là logic riêng của Muộn Du Bình, chỉ có bản thân hắn mới hiểu rõ mọi hành động của mình, chẳng liên quan tí nào đến lý trí cả.

Tôi vội vàng chạy đến cửa ra, nhưng cửa ra của bến xe cách phòng chờ một quãng rất xa, khi tôi đến nơi thì khói xe cũng chẳng kịp ngửi. Tôi thở hổn hển, tự nhắc mình phải thật tỉnh táo.

Tôi không tin mình lại thua một kẻ có kỹ năng sống thương tật đến cấp 9 ngay trong địa bàn thành thị này.

Tôi lại vẫy xe quay về cửa hàng, thấy Vương Minh đang hờn hờ chơi dò mìn. Khi bước vào, tôi suýt nữa đã dọa cho cậu ta té nhào khỏi ghế.

“Ông chủ, lần này sao anh quay về nhanh thế.”

“Bớt nói nhảm đi.” Tôi đập cậu ta ra lấy chỗ, lên mạng đặt vé máy bay, sau đó nhanh chóng tra cứu mọi lộ trình, thời gian địa điểm xe khách cập bến, những con đường hắn có thể sẽ đi tiếp. Sau khi ghi chép tất tậ mọi thứ, tôi chạy như điên ra sân bay.

Bay đến Bắc Kinh rồi, tôi xem đồng hồ, thấy mình đã đến sớm hơn xe khách ít nhất năm tiếng. Ở cửa ra của bến xe, tôi mua mấy quả trứng luộc nước trà ăn lót dạ, chờ Muộn Du Bình đến.

Trong lúc đó, tôi không ngừng suy nghĩ phải làm sao mới khuyên bảo được hắn.

Đánh nhau xem chừng không lại, đuổi theo cũng không kịp. Nếu hắn tâm đã quyết, ý đã định, tôi thực sự cũng không biết phải làm gì hơn, chẳng qua chỉ phí lời vô ích.

Hay là mình thừa dịp hắn sơ ý, đánh lén từ sau lưng? Tôi nhìn quanh quất kiếm được một tấm ván, ước lượng sơ sơ, rồi nhìn sang gã bán trứng ở gần đó có vóc dáng xấp xỉ Muộn Du Bình, khua tay múa chân vài cái.

Tôi lập tức tưởng tượng ra cảnh Muộn Du Bình xoay người đá tôi một phát dính bệt vào góc tường. Hắn cực kì cảnh giác mà, tôi ảo não nhận ra rằng nếu đánh lén hắn thì xác suất thành công cực thấp. Hơn nữa giả dụ thành công, một đòn đập hắn chết tươi, ông đây để chừng phải ngồi tù hoặc là dựa cột.

Mà xuống dưới đó lỗ đầu còn gặp lại hắn thì cũng không biết ăn nói làm

sao cho phải.

Chuồn thuốc?

Nhưng tôi cũng không rõ thuốc ngủ thời hiện đại có tác dụng gì với thể chất của hắn hay không. Nếu có, thì trước hết tôi phải dụ hắn kiếm chỗ nào đó nghỉ ngơi, kiếm cơ là tôi có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, mong hắn ra tay giúp đỡ. Sau đó bỏ thuốc ngủ vào đồ uống của hắn, đợi hắn lã ra đo ván thì trói chặt lại, nhờ Tiểu Hoa chuẩn bị xe, tổng thẳng về Hàng Châu.

Trong đầu tôi lại hiện ra cảnh tượng Muộn Du Bình nghe tôi nói muốn tìm hắn bàn chuyện thì hoàn toàn đứng đưng quay đầu bước đi. Tất nhiên tôi sẽ níu kéo hắn lại, sau đó hắn xoay người đá tôi một cú dính vô góc tường.

Đầu tôi đau muốn nứt, nghĩ ra đủ mọi cách cũng chẳng ăn thua gì. Cho dù có gô cổ hắn tổng thẳng về Hàng Châu thì cũng không sao giữ hắn lại được, trừ khi nhốt vào lồng sắt, chứ không hắn nói đi là sẽ đi liền.

Nếu tôi tổng hắn vào bệnh viện tâm thần, may ra có thể sẽ giữ chân được hắn. Nhưng bản lĩnh của hắn quá mức siêu phàm, tôi cảm thấy chẳng nơi nào có thể trói chân nổi, không chừng tổng hắn vào đây còn liên lụy đến bác sĩ và y tá của bệnh viện.

§83

Càng nghĩ càng ngán ngẩm, tôi nhận ra phương án nào cũng bất khả thi, có lẽ tôi sẽ không thể thay đổi chủ ý của hẳn được.

Nhưng gì thì gì, tôi vẫn muốn thử sức một lần. Tôi còn nghĩ, phải chăng Muộn Du Bình chỉ muốn đến định cư trong một thôn nhỏ dưới chân núi Trường Bạch, ngày ngày ngắm đỉnh núi tuyết, hút tẩu thuốc cũ, chuẩn bị an hưởng tuổi già ở đó?

Không sao cả, cho dù là thế, cùng lắm tôi chỉ biến thành kẻ ngáng chân đáng ghét thôi, chẳng có gì đáng kể.

Khi tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ, chợt thấy gã bán trứng luộc nước trà đang nhìn chăm chăm cục gạch trong tay mình, hấp ta hấp tấp dọn quán rời đi. bớ người ta có kẻ muốn mưu sát chồng =))))))))

Có lẽ vừa rồi khi suy tính các phương án, tôi đã làm chuyện gì quái đản chẳng? Tôi vội vàng vứt cục gạch đi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: đây là lần cuối cùng mình tìm cách khuyên nhủ hẳn, nếu không khuyên nổi thì thôi, mình cũng chẳng cưỡng cầu làm gì nữa.

Có điều Muộn Du Bình vĩnh viễn không để cho tôi toại nguyện. Tôi cứ thế đợi ở bên xe rỗng rã suốt nhiều giờ, đợi đến rạng sáng khi xe kia vào bến mới phát hiện ra Muộn Du Bình không ở trong xe.

Tôi nhìn từng người từng người một xuống xe rồi tản đi, cứ dõi theo bóng lưng họ một hồi lâu như thế, cuối cùng mới dám khẳng định Muộn Du Bình thực sự không ở trên xe. Tôi lập tức leo lên, túm cổ lái xe, hỏi Muộn Du Bình đi đâu mất rồi.

Lăn qua lộn lại hồi lâu lái xe mới hiểu tôi muốn hỏi gì, hẳn nói Muộn Du Bình đã xuống một trạm thu phí dọc đường rồi. Tôi lắc lắc lái xe liên tục, hỏi: “Anh khẳng định hẳn xuống xe chứ không phải là đi vệ sinh bị kẹt mãi chưa ra?” Người lái xe đáp, chính miệng Muộn Du Bình nói thế nên tuyệt đối không thể nhầm đâu.

Tôi hỏi vị trí trạm thu phí kia rồi tìm một quán net gần đó, cẩn thận tra cứu bản đồ. Tôi phát hiện ra từ trạm thu phí kia đi xuống không xa lắm là một thị trấn nhỏ, ở đó có thể bắt xe đi tới Nhị Đạo Bạch Hà.

Tôi gọi cho Tiểu Hoa, bảo hẳn chuẩn bị ngay cho tôi một chiếc xe, toàn bộ phí tổn tôi chịu hết, mau mau phóng tới Nhị Đạo Bạch Hà. Trong lòng tôi cũng phải âm thầm cảm thán, xem ra mình đã quá coi thường gã Tiểu Ca kinh nghiệm sống thương tật đến cấp 9 này rồi.

Hiển nhiên là với những nơi đã đi qua, hẳn rất giỏi ghi nhớ đường tắt, cho dù là trong cỗ mộ hay trong xã hội hiện đại cũng không hề thay đổi.

Tạm thời không nhắc tới những câu chuyện phiếm trên đường đi, rạng sáng hôm sau tôi đã tới Nhị Đạo Bạch Hà.

Vừa xuống xe, tôi lập tức hỏi thăm dân bản xứ điểm trả khách trái phép của cái xe dù kia. Khi tìm đến nơi, vừa hay tôi nhìn thấy Muộn Du Bình lưng đeo hành lý đang cắm cúi hướng về một phương trời xa.

Tôi vội vàng gọi tên hắn. Hắn quay đầu lại, thấy tôi, hắn mơ hồ tỏ ra kinh ngạc nhưng cũng không hỏi tại sao tôi bám theo đến tận đây mà chỉ lẳng lặng quay người tiến thẳng về phía trước.

Ngay tức khắc, tôi cũng lão đảo đuôi theo.

§84

Vào tiết thu, Nhị Đạo Bạch Hà lạnh đến tê người, cũng may Tiểu Hoa đã chuẩn bị quần áo cho tôi rất chu đáo.

Tôi khoác thêm áo choàng rồi bám sát bên cạnh hắn, cùng tiến lên phía trước. Tôi hỏi: “Không phải anh muốn đến đây tự sát đấy chứ?”

Hắn liếc nhìn tôi, lắc đầu, rồi tiếp tục cất bước. Tôi lại hỏi: “Hay anh muốn sinh sống lâu dài ở đây? Sao lại chọn cái chỗ rét mướt này mà ở chứ?”

Hắn nhìn thẳng về phía trước, hồi lâu mới đáp: “Không phải ở đây, tôi muốn lên trên đó.”

Tôi ngược nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy nơi chân trời đứng sừng sững một dãy núi tuyết.

Trong khoảnh khắc ấy tôi không thể không ngừng bước, ngay người trong giây lát mới hoàn hồn mà đuổi theo: “Anh muốn lên núi?”

Hắn không đáp lời, cứ cắm cúi bước về phía trước, hướng thẳng lên đỉnh núi phủ trắng tuyết.

Trên đường đi Muộn Du Bình không thèm hé răng nửa lời, lại càng không định dừng lại. Bất kể tôi có đuổi kịp hay không, hắn vẫn cứ tiến thẳng về phía trước.

Trên đường đi tôi cứ dồn dập truy hỏi nhưng không hề có kết quả. Sau vô số lần bốc hỏa, tôi nghĩ bụng được thôi, anh đã muốn chết đến thế thì cứ đi mà chết.

Theo phán đoán của tôi, Muộn Du Bình nhất định muốn tìm đến cái chết, bởi lẽ tôi không thấy hắn mang theo bất cứ thứ đồ ăn nào. Hắn đi thẳng một mạch mà trên người chỉ đeo có một cái ba lô.

Theo kinh nghiệm lần leo núi trước, trang bị sơ sài như thế còn chưa trụ nổi ba ngày đã chết đói chứ đừng nói đến chuyện trở về.

Tôi càng đi càng cảm thấy chuyến này gay go to, chưa gì đã thấy có mấy cái xe dù đang lén chở người lên núi. Trên đường đi tôi đành phải tìm một cửa hàng mua vài món đồ, ra sức nhồi nhét vào túi hành lý mang theo.

Cũng may những món đồ khô kia không chiếm chỗ cho lắm, giờ trong hành lý của tôi đã chất đủ loại túi nhựa.

Sau đó hai người chúng tôi bắt đầu đặt chân lên sườn dốc, một mạch hướng thẳng lên triền núi cao.

Đến đây, Muộn Du Bình mới quay sang nói với tôi: “Cậu không thể tiếp tục đi theo tôi nữa.”

“Nếu tôi bảo anh đừng đi thì anh có chịu ở lại không?” Tôi hỏi. Hấn lắc đầu làm tôi điên tiết: “Mẹ kiếp, thế nên anh bảo tôi ở lại thì cũng đừng mong tôi ngoan ngoãn nghe theo. Tóm lại anh đừng nhiều lời nữa, tôi muốn theo anh có thể thôi.”

Hấn liếc tôi một cái rồi lại quay mặt đi, lặng thinh không nói.

Trên đường đi chúng tôi chẳng nói với nhau câu nào, mãi cho đến khi gặp một khách sạn du lịch trong núi. Lúc ấy nhiệt độ đã xuống khá thấp, hấn đi thẳng vào khách sạn thuê phòng.

Tôi chẳng thèm nhìn trước ngó sau, cứ lẻo đẻo bám theo, lúc này trong lòng tôi đã sẵn sàng cho một ván cược lớn.

§85

Muộn Du Bình vẫn im như tượng đá, đợi đến khi đặt lưng xuống giường tôi mới bắt đầu cảm thấy hồi hận.

Xem tình hình hiện giờ của hai người chúng tôi mới thấy những hành trang Muộn Du Bình chuẩn bị trước đây đều rất phù hợp cho việc leo núi, mà hành trang của tôi lại quá sơ sài, cứ đà này kiểu gì cũng chết chắc.

Chỉ e hai chúng tôi còn chưa đi được nửa đường đến đích thì tôi đã chết cóng mất rồi. Chắc chắn Muộn Du Bình hiểu rất rõ điều ấy nên mới không hề ngăn cản tôi, bởi vì ngay khi vượt qua ranh giới vùng đất tuyết tôi sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn, hoặc là bỏ mạng, hoặc là bỏ cuộc. Lần này dù tôi lấy tính mạng mình ra uy hiếp hấn, có lẽ cũng vô ích.

Muộn Du Bình có lần đã nói, hấn chỉ cứu người muốn sống. Nếu như đôi phương được quyền lựa chọn giữa sống và chết mà vẫn nhất quyết chọn cái chết, hấn sẽ không nhúng tay vào.

Tình hình hiện giờ của tôi cũng giống như thế —— nếu tôi tự mình lựa chọn đi theo hấn vào vùng đất phủ tuyết thì sau đó có chết cóng hấn cũng không chịu ra tay can thiệp.

Tôi lựa lúc hấn nghỉ ngơi, vội vàng ra ngoài mua thêm trang bị. Trong khách sạn có khá nhiều du khách, tôi cầm tiền mặt mua chỗ này một ít chỗ kia một ít đồ. Hết tiền, tôi quét thẻ ở chỗ ông chủ khách sạn, đổi sang tiền mặt với tỉ lệ mười ăn tám rồi tiếp tục thu mua, chạt vật mất một lúc cuối cùng cũng gom đủ một bộ trang bị coi như xài được.

Sau khi mặc cái đồng đó vào người, quả thực trông tôi vô cùng thâm thảm. Áo choàng của Tiểu Hoa vốn không đủ dày, tôi đành cẩn rắng khoác thêm một tầng áo nữa ra bên ngoài. Người tôi tròn vo như cái kén, nhìn không khác gì con gấu chó.

Hai cái găng tay không cùng một đôi, tay trái là găng của nữ nên khá chật, đeo lên rồi cử động cũng bị hạn chế, thành ra mọi hoạt động chủ yếu đều dựa vào tay phải.

Giày leo núi lại là một đôi hoàn chỉnh, có điều chủ nhân trước kia của nó đích thị là một thằng cha thối chân, thối đến nỗi bánh tồng lữ ngữi được cũng phải lăn quay ra chết. Tôi không còn cách nào khác, đành phải bịt mũi nhắm mắt mà đi vào chân.

Còn một ít lương khô để ăn khi lên núi, tôi sắp xếp cho gọn gàng rồi nhét đồ làm bếp và lò không khói bỏ hết vào một cái ba lô leo núi to đùng. Tiếp đó tôi chia nhỏ đồ ăn vặt đã mua lúc trước rồi cất vào một cái túi nhựa cỡ bự, cũng nhét cả vào ba lô, đến đây mới tạm thời yên tâm.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi quay về phòng nghỉ ngơi. Duỗi thẳng cẳng trên giường, tự nhiên tôi lại muốn bỏ cuộc. Cũng không hiểu rốt cuộc mình muốn gì, nhưng tôi thật sự không thể để hấn một thân một mình lên núi.

Tôi không biết lấy gì khuyên nhủ hấn, bởi vì tôi còn không rõ rốt cuộc hấn muốn làm gì. Tôi chỉ có thể đi cùng hấn đến tận nơi, biết rõ hấn muốn làm gì rồi mới từ từ nghĩ cách thuyết phục hấn quay về.

Nhưng không hiểu vì sao, tôi cứ có cảm giác những chuyện tôi làm lần này đã hỏng bét. Nửa đêm tôi trằn trọc mất ngủ, đành vùng dậy gọi hai cuộc điện thoại cho ông cụ ở nhà và Tiểu Hoa, bộc bạch hết suy nghĩ của mình với Tiểu Hoa.

Ông cụ chỉ bảo tôi nên thả lỏng một chút cho tâm hồn thư thái, tôi nghĩ bụng thư thái thế quái nào được. Tiểu Hoa nghe xong, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chuyện lần này tôi vốn định khuyên cậu đừng đi theo, nhưng sau đó tôi lại cảm thấy nên để cậu thử một lần xem sao. Dù sao nếu như cậu trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra thì quãng đời còn lại cũng không thể sống trong thanh thản. Nhưng tôi muốn nhắc cậu khi tiến vào núi phải chú ý khoảng cách, giờ đang là mùa thu, núi Trường Bạch còn chưa phong tỏa. Cậu nên nhớ vượt qua ranh giới ấy, đi sâu hơn vào bên trong là cử tử nhất sinh, nếu trước khi đi đến ranh giới ấy cậu vẫn chưa thể khuyên nhủ hấn thì phải quay về ngay.”

Tôi nói: “Nhưng nếu hấn cứ khăng khăng không chịu nghe lời tôi thì phải làm sao mới khuyên nhủ được hấn đây?”

“Nếu hấn đã đến từ biệt cậu thì cậu cứ nói đi đừng ngại gì, tôi tin cho dù hấn không đáp lại thì lời cậu nói vẫn lọt lỗ tai thôi.” Tiểu Hoa trấn an.

Giữa trưa ngày thứ hai, tôi xuất phát cùng lúc với Muộn Du Bình. Ra đến cửa hấn còn quay đầu lại liếc tôi một cái, tôi cũng liếc trả, nói: “Yên tâm, tôi chỉ muốn đi cùng anh đến cuối con đường.” Nghe vậy hấn mới chịu quay người xuất phát.

§86

Những chuyện về sau không có gì đáng nói, cũng chẳng cần thiết phải liệt kê ra từng sự kiện làm gì.

Thấm thoát đã qua ba ngày, chúng tôi tiến vào ranh giới vùng đất tuyết.

Mùa thu là mùa du lịch núi Trường Bạch làm ăn phát đạt nhất, bên ngoài vùng tuyết phủ có rất nhiều danh lam thắng cảnh, thậm chí còn được dùng làm chỗ tiếp tế. Tôi cực kỳ phấn khởi bổ sung nốt những trang bị cần thiết tại mấy điểm thắng cảnh ngoài vùng tuyết này.

Đi sâu hơn vào phía trong, qua khu vực giành cho khách du lịch chính là con đường nhỏ dẫn vào núi tuyết mà chúng tôi đã đi lần trước. Hiện giờ nó đã hoàn toàn thay đổi, nhưng Muộn Du Bình vẫn giải quyết êm thấm.

Hắn đi một mạch về phía trước, không ngừng xem xét núi non và hướng nắng xung quanh. Ngày hôm đó khi mặt trời sắp lặn, chúng tôi đã leo đến lưng chừng một ngọn núi tuyết.

Dưới hoàng hôn tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc: ngọn núi tuyết trong ánh chiều tà toát lên thứ cảm giác vừa ấm áp lại vừa buốt giá pha trộn lẫn nhau.

Ngày ấy, cũng dưới ánh nắng chiều giống như hôm nay, Muộn Du Bình đã bái lạy ngọn núi tuyết xa xôi. Nhưng lần này hắn không quỳ xuống nữa mà chỉ hờ hững liếc nhìn. Ánh tà dương hắt lên khuôn mặt hắn, toát ra cảm giác quạnh quẽ đến khôn cùng.

Muộn Du Bình đứng trên núi tuyết với vẻ mặt cực kỳ trang nghiêm. Tôi không biết thứ cảm xúc này là gì, nhưng tôi hiểu rõ đối với hắn những ngọn núi tuyết này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Tôi có thể tượng tượng được, trong lòng hắn lúc này nhất định không còn là một khoảng trống rỗng nữa. Mọi thứ nơi đây đều có chung nguồn gốc sâu xa với hắn, nhưng cụ thể là nguồn gốc ra sao thì tôi chẳng biết suy đoán theo hướng nào.

Muộn Du Bình cứ thế đứng lặng hồi lâu.

Đêm ấy chúng tôi không đi tiếp mà đào một cái hang trong đồng tuyết đọng, trải bạt chống thấm lên trên rồi nhóm bếp lò không khói, cứ thế qua một đêm.

Ngày hôm sau, chúng tôi lại thu dọn hành lý xuất phát, tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Trên đường đi chỉ có mình tôi thao thao bất tuyệt, nói về những điều tốt đẹp của thế giới này, kể cho hắn nghe còn nơi nào có món ăn ngon hết sảy,

chôn nào hẳn chưa từng đặt chân tới.

Từ đầu đến cuối hẳn vẫn im như thóc, nhưng cũng không tỏ vẻ chán ngán.

Kỳ thực tôi cũng chẳng rõ hẳn cảm thấy hứng thú với điều gì, chỉ biết gắng sức lục lọi trong những chuyện đã trải qua cùng hẳn để tìm ra thứ có khả năng khiến hẳn đề tâm.

Ví dụ như chuyện hẳn luôn luôn dỗi mắt ra ngoài cửa sổ chẳng hạn. Tôi cảm thấy có lẽ hẳn đặc biệt thích những chuyến đi xa.

Ban đầu tôi còn có thể huyền thuyên khuyên nhủ hẳn như cái máy, nhưng về sau đường ngày càng khó đi, thể lực của tôi tiêu hao càng lúc càng nhiều. Tôi cũng đành ngậm miệng không nói, lầm lũi tiến về phía trước.

Đi liên tục vài ngày, chúng tôi đã tiến vào một nơi nhìn ngút mắt cũng chỉ thấy những núi tuyết trắng xóa, mặt đất dưới chân đã biến mất hoàn toàn. Đứng từ trên cao quay đầu nhìn lại, những thôn xóm nơi chúng tôi xuất phát đều đã vượt ra khỏi tầm mắt.

§87

Đưa mắt nhìn lại, tôi thấy dãy núi Trường Bạch trải dài ngút ngàn, đỉnh cao vực sâu bên trong phải đến hơn một nghìn, phần lớn là vắng dấu chân người.

Tôi không sao đoán nổi liệu con đường chúng tôi lên núi lần này có cùng một lối với lần trước hay không.

Còn nhớ, người dẫn đường của chúng tôi khi đó đã từng nhắc tên một số đỉnh núi, nào Tam Thánh tuyết sơn, nào Diêu Tử tuyết sơn. Hình dáng của những ngọn núi đó xem ra không hề giống với những gì tôi thấy lúc này.

Còn nhớ, Phan Tử vẫn làm đủ trò chòng ghẹo đúng lúc đúng chỗ, mà giờ đây cả cảnh lẫn người đều đã khác quá xa.

Ngày thứ ba, chúng tôi dựng lều bạt ngủ qua đêm. Chỗ này rất gần nơi lần trước chúng tôi lấy làm mốc mà chia hai ngã, ước chừng chỉ cách một ngày đường.

Đêm ấy, chúng tôi tìm được một khoảnh đất tương đối khô ráo để nhóm lửa. Ngồi trước đống lửa, hấn mới lạng lẽ ném cho tôi ánh mắt đầu tiên.

Tôi cũng ngược mắt đáp trả hồi lâu nhưng hấn không hề tỏ ý muốn bỏ cuộc, khiến tôi bắt đầu băn khoăn không biết ánh mắt hấn có thực sự đặt trên người tôi không.

Đến khi phát hiện ra đúng là hấn đang nhìn mình thật, tôi lại cảm thấy hết sức kỳ quái. Tôi ước hỏi: “Trên người tôi có gì hay mà nhìn? Chẳng lẽ sau lưng tôi có quái vật?”

Hỏi đi hỏi lại mấy lần hấn vẫn không mảy may phản ứng, tôi mới nghĩ người này vào lúc bình thường cũng nào phải bình thường đâu, tình hình lúc này tôi nhất định không thể hiểu nổi, mà cũng chẳng cần tìm hiểu làm cái quái gì.

Nhưng một lát sau, hấn lại đột ngột hỏi xin tôi điều thuốc.

Tôi đưa thuốc, cứ ngỡ hấn sẽ nhét vào miệng nhai luôn như lần trước, ai dè hấn lại đưa vào đống lửa để châm, sau đó thật sự bắt đầu hút.

“Ái dà, anh cũng biết hút cơ đấy.” Trong lòng tôi trộm giật mình.

Trong ánh lửa bập bùng, hấn đột nhiên hỏi: “Cậu định đi theo tôi tới khi nào?”

Tôi không khỏi sững sờ, độp ngay lại: “Chẳng liên quan gì đến anh, đây là chuyện của riêng tôi.”

Hấn tiếp lời: “Nếu ngày mai cậu còn đi theo tôi, chớ trách tôi đánh ngất cậu.”

Tôi nhìn về mặt hắn cũng hiểu hắn tuyệt đối không đùa, không biết làm sao cho phải, lắp bắp kêu lên: “Anh... anh định làm gì? Đừng có làm bậy đấy.”

Hắn bảo: “Cậu sẽ không sao đâu.”

Tôi thật sự cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bèn nói: “Anh đừng hòng đánh ngất được tôi”

Hắn thản nhiên trả lời: “Thế thì ngay bây giờ cậu có thể chạy trốn, hoặc là từ giờ trở đi cách xa tôi ra một chút.”

Tôi hỏi: “Xa cỡ nào mới được?”

Muộn Du Bình đáp: “Chỉ cần cậu cách tôi trong vòng 100 mét, tôi vẫn có thể dùng đá ném ngất cậu. Tôi sẽ vác cậu đến một nơi an toàn, đến khi tỉnh lại thì cậu đã không thấy tôi đâu nữa.”

Trong một tích tắc kia tôi ngây ngẩn cả người. Tôi chợt nhận ra đoạn đối thoại này nghe qua có vẻ thú vị, song ý tứ ẩn chứa trong đó lại cực kỳ rõ ràng.

Hắn không muốn tôi tiếp tục đưa tiễn hắn. Hắn rõ ràng không tin lời tôi nói, rằng đến cuối chặng đường này tôi sẽ buông tay. Chiều theo nhịp điệu riêng của mình, hắn cảm thấy giờ đã là lúc chia xa rồi.

Tôi kiên trì thuyết phục: “Anh không thể nghiêm túc cân nhắc thêm lần nữa sao? Hiện giờ anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì đâu?”

“Cái gọi là ý nghĩa, nó có ý nghĩa sao?” Muộn Du Bình đối với cái từ “ý nghĩa” này tỏ ra có chút lưu tâm. Hắn dăm dăm nhìn đồng lửa đang bốc cháy rùng rục, lại tiếp: “Cái từ ‘ý nghĩa’ này, bản thân nó đã không có ý nghĩa rồi.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn hắn dễ phải đến ba phút, không còn gì để nói nữa, đành quay người chui vào trong lều.

Đến bó tay, tôi thật sự không còn lời nào để khuyên nhủ hắn rồi. Nếu có thể thì tôi rất muốn xông đến tát cho hắn mấy phát vào mồm, có lẽ chuyện hắn lập tức trở mình quay ra kẹp võ đầu tôi cũng không dễ xảy ra.

Có điều khả năng lớn nhất vẫn là tôi đánh không lại hắn, vì tốc độ của hắn không gì sánh được. Còn chửi mắng hắn thì có khác gì mắng cái đầu gối, chẳng đã chút nào.

Có bao nhiêu lý lẽ đã rao giảng rã cả họng rồi, tôi biết rõ hiện giờ mình có làm gì cũng vô ích.

Dù sao cũng chỉ còn có một ngày đường, thay vì đi cùng hắn cho đến ranh giới tự mình đặt ra rồi tiếp tục vặn xoắn trong bất lực cho đến khi gục ngã, rốt cuộc bị hắn đập cho ngất xỉu, chi bằng buông tay ngay tại đây. Ít ra tôi còn có thể đứng lại nơi này mà chờ đợi, mà đôi mắt nhìn theo bóng hình hắn biến mất giữa đồng tuyết mênh mông.

Lúc này đây tôi đã hạ quyết tâm: tảng sáng ngày mai tôi sẽ quay về. Tôi sẽ đặt một dấu hiệu ở đây, sau đó hàng năm đều đến nơi này tảo mộ cúng bái.

Tôi chui vào túi ngủ nằm, trong lòng phiền muộn không sao tả xiết, không chợp mắt nổi. Nằm được hơn mười phút thì Muộn Du Bình cũng bước vào lều, bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc của mình. Sắp xếp xong, hắn mới lên tiếng: “Tạm biệt.”

Tôi nói với hắn: “Làm bạn với tôi một lát đã, ngày mai hãy đi. Tôi sẽ không đi theo anh nữa đâu.” Hắn gật gật đầu, lấy trang bị bảo hộ ban đêm rồi bước ra khỏi lều.

Người rất thân thiết với bạn một mực tìm đến cái chết nhưng bạn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn mà không sao ngăn cản được, giữa bạn và người kia tồn tại một vách ngăn dùng bất cứ thứ gì cũng không thể xuyên thấu.

Bạn chỉ có thể chạm vào vách ngăn kia mà không sao tìm ra một lỗ hổng để phá tan nó.

Quyết định rồi tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy dường như mình đã hiểu câu nói kia của Muộn Du Bình: cái từ “ý nghĩa” này, bản thân nó vốn đã không có ý nghĩa.

Tôi xoay mặt đi, nội tâm từ từ trở về với tĩnh lặng, cố gắng không để ý gì đến người bên ngoài nữa, cứ thế nhắm mắt dưỡng thần.

Thế rồi tôi thiếp đi lúc nào không hay. Cũng không biết ngủ được bao lâu, tôi lại bị một âm thanh lạ lùng đánh thức.

Thứ âm thanh này trong lúc mơ màng nghe cứ như có một đám người quái gở đang ca hát. Tiếng ca du dương êm ả, số người hát hình như cũng khá nhiều, lại cất lên ở nơi khi ho cò gáy này khiến người ta càng cảm thấy quái lạ.

§89

Tỉnh lại rồi, tôi vừa mở mắt đã nhận ra đó là tiếng gió thét gào.

Căn lều bạt của tôi lắc lư dữ dội, hết nghiêng sang phải lại ngã sang trái, ngọn đèn bão chiếu sáng bên trong chao đảo muốn rơi xuống, ánh lửa lập lòe sáng tối bất định.

Tôi đứng dậy đi ra ngoài, thấy bốn phía nổi lên từng trận gió lốc, cơn cuồng phong cuốn lên vô vàn mảnh tuyết vụn, thốc thẳng vào khe núi. Muộn Du Bình đã đi mất dạng, hành lý của hắn cũng không thấy đâu nữa.

Không thềm chào nhau một tiếng đã đi rồi... Tôi sờ sờ đầu, xem xem có phải hắn đã thừa lúc tôi ngủ mà oánh tôi một cú cho ngất hẳn không. Trên đầu không có cảm giác gì, có lẽ hắn thấy tôi ngủ say nên cũng lười đánh ngất.

Tôi ngấm sắc trời, biết tình hình gay go to rồi. Xem ra đây chính là trận tuyết lớn đầu mùa ở núi Trường Bạch, với thời tiết này, nếu vẫn cứ nhùng nhằng ở đây chắc chắn sẽ tiêu đời.

Nếu còn đi sâu hơn vào trong núi, con đường phía trước chính là cửa tử nhất sinh. Tôi thấy Muộn Du Bình để lại toàn bộ đồ ăn, hiểu rõ kết cục này đã định, trong lòng bùi ngùi mãi không thôi.

Gió càng ngày càng dữ dội, lều bạt hứng gió, xém chút nữa đã bị thổi bay. Tôi xem đồng hồ, giờ quay về đi cỡ ba ngày đường là có thể đến khu tiếp tế.

Mà cuốn gói càng sớm thì khả năng bị bão tuyết đuổi kịp lại càng nhỏ, vì thế tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc mang theo.

Khi đã gói ghém xong xuôi, tôi chợt thấy lớp tuyết đọng trên sườn dốc xung quanh bị gió thổi bay mù mịt giữa không trung, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Trước đây, tôi cứ đinh ninh Muộn Du Bình vẫn còn cơ hội sống sót. Thậm chí sau khi trở về khu du lịch, nếu tôi báo cho người ta biết trong núi có người mất tích, nhiều khả năng còn nhờ được họ lên núi tìm kiếm, nếu đồng người không chừng có thể trối cúng Muộn Du Bình khiêng về. Vàng bạn vẫn chưa từ bỏ âm mưu bắt nhốt người trái phép ợ =,=

Nhưng dưới thời tiết này, e rằng có phải cả một đại đoàn hay sư đoàn đi tìm thì Muộn Du Bình cũng không còn cơ hội sống sót.

Thôi như thế cũng tốt, hắn không có thân nhân, coi như chẳng vướng bận gì.

Trung Quốc có một câu cổ ngôn: nuốt quả cân, lòng hóa sắt đá. Chuyện Muộn Du Bình đã quyết, không ai có thể thay đổi.

Tôi đi đến đây coi như đã hết trách nhiệm của mình đối với hấn rồi. Cố gắng đè nén cảm giác bi thương đến cực độ trong lòng, tôi bắt đầu quay người rời bước.

Gió càng lúc càng ác liệt, tôi mới đi được vài bước, bỗng lớp tuyết đọng trên sườn núi phía trước bắt đầu trượt xuống từng mảng lớn, con đường trước mặt trở nên ngày càng khó đi.

Đi thêm mấy trăm mét, tôi vượt qua một cái thung, phát hiện tình hình không ổn. Tòà núi trước mặt đã sụp đổ hoàn toàn, chỉ thấy những đụn tuyết lớn trước đây chưa từng gặp.

Tôi bò lên cao vài mét, vừa nhìn xuống đã choáng váng mặt mày. Những đụn tuyết này đã vùi lấp toàn bộ con đường tôi đi tới đây, khiến tôi không tài nào nhìn ra đường về nằm ở đâu nữa.

Tôi châm điều thuốc, rít vài hơi, cân nhắc xem mình nên làm gì bây giờ. Dầu sao nơi này cũng khá gần với khu du lịch, dù chuyện gì xảy ra tôi vẫn có cách thoát ra ngoài, chỉ e lỡ đâu mình đi sai hướng thì phiền phức to.

Tuy hết sức thương tâm cho vận mệnh của Muộn Du Bình, nhưng cứ nghĩ mình rất có thể còn chết sớm hơn cả hấn, tôi cũng cảm thấy tương đối đau đầu.

Giống như có một người bệnh nặng hấp hối, bạn đến thăm hấn căn bản là để chuẩn bị đưa tiễn hấn về nơi chín suối. Nhưng đến nơi rồi, cái người đang thoi thóp sắp ngòm kia lại vác một khẩu tiểu liên phục sẵn chờ bạn. Thấy bạn đến, hấn pằng pằng pằng lia cho bạn nguyên một băng đạn, đợi bạn giã chết trong vũng máu mới ung dung chui vào quan tài. Hợ, iem bái phục trí tưởng tượng siêu hơn cả Fristi của anh rồi đấy =))))))

Bạn nằm trên mặt đất, chính mắt nhìn thấy máu trong thân thể mình không ngừng tuôn ra như suối, cảm xúc trong lòng lúc ấy sẽ phức tạp đến nhường nào?

§90

Cảm giác của tôi bây giờ chính là như thế.

Hút thuốc xong, tôi tiếp tục bò lên cao, bất ngờ phát hiện trên đỉnh đầu mình lăn xuống vô số quả cầu tuyết to cỡ nắm tay.

Những quả cầu tuyết này lớn nhỏ không đều, dễ nhận thấy chúng hình thành hoàn toàn tự nhiên. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy lớp tuyết đọng phía trên đã bắt đầu sạt lở dữ dội, từng mảng tuyết phủ trên sườn núi liên tục nứt gãy, trượt dài xuống phía dưới.

Tôi hết sức cẩn thận bò lên cao, lên đến đỉnh núi không ngờ lại tìm ra con đường tiếp tục tiến về phía trước.

Cảm xúc trong lòng dần dần dịu xuống, tôi thuận thế trượt từ đỉnh núi xuống sườn phía bên kia, cũng chính là sườn núi phía nam.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay trông thấy mặt trời mọc lên sau rặng núi xa, sườn núi đối diện bỗng chốc biến thành một mặt gương khổng lồ. Tôi cảm thấy toàn thân dâng lên cảm giác mờ mịt khó tả, quang cảnh xung quanh bỗng chốc chuyển thành màu hồng phấn rồi dần dần trở nên mơ hồ.

Tôi ngẩn người, nghĩ bụng chuyện gì đang xảy ra vậy? Ngay lập tức tôi đã hiểu ra đây là chứng quáng tuyết. Nhắm nghiền hai mắt, tôi biết từ giờ mình đã không thể dùng đôi mắt này nữa rồi.

Nếu còn cố tình mở mắt, quang cảnh phía trước sẽ hoàn toàn biến thành màu đen, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Bị quáng tuyết phải mất từ một đến ba ngày mới hồi phục lại như cũ, nếu vì thế mà tôi bị kẹt cứng ở đây thì không những chết sớm hơn mà thậm chí còn chết thảm hơn Muộn Du Bình nữa.

Mình đang nghĩ đi đâu đây?

Tôi nhắm nghiền hai mắt, trong lòng vô cùng ảo não. Lần trước khi đến đây bầu trời xám xịt mây, nào có cơ hội được biết quáng tuyết là gì, cho nên lần này không hề chuẩn bị gì cả, ai mà biết lại gặp chuyện đen đủi này. Tiên sư nó chứ, lần này đúng là tự mình đâm đầu đi tìm chết rồi.

Quáng tuyết là một chứng bệnh hết sức kì lạ, người ta thường cho rằng bệnh này phát sinh do võng mạc bị ánh sáng cường độ quá mạnh kích thích nên tạm thời rơi vào trạng thái mù.

Thường thì chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày thị lực tự khắc sẽ khôi phục như cũ. Người đã từng bị quáng tuyết nếu không chú ý rất có thể sẽ tiếp tục bị quáng, mà lần quáng tuyết sau bệnh tình lại càng thêm nặng nề.

Bị quáng tuyết nhiều lần sẽ khiến thị lực người ta dần dần suy yếu, về lâu

về dài mắt sẽ bị tật, nếu nghiêm trọng thậm chí có thể mù vĩnh viễn.

§91

Khi đi trên đồng tuyết, bình thường người ta đều đeo kính bảo hộ, không thì dùng kính râm bình thường cũng có thể ngăn ngừa hoặc giảm bớt tác động của chứng quáng tuyết.

Nhưng người Mỹ còn có một công trình nghiên cứu đưa ra kết luận chứng quáng tuyết thực ra là do hai mắt không tìm thấy vật thể làm tiêu điểm trong đồng tuyết (thường thì đứng trên núi tuyết chỉ có thể nhìn thấy một sắc trắng thuần), hai mắt căng thẳng quá độ mà thành tật.

Chứng quáng tuyết rất hiếm khi gây mù vĩnh viễn, nhưng một khi xuất hiện bệnh trạng thì tuyết đối không được mở mắt, phải để đôi mắt có thời gian nghỉ ngơi.

Nói cách khác, căn cứ vào tình hình hiện tại, ước chừng mười hai giờ sau tôi mới có thể yên tâm mở mắt. Còn bây giờ dù thi thoảng hé mắt ra ngó đường một cái cũng phải cực kì cẩn thận.

Cũng có nghĩa là tôi chắc chắn phải ở lại đây một khoảng thời gian khá dài.

Nghĩ đến đây tôi cảm thấy cực kì cực kì ảo não, trong lòng tự nhủ tại sao khi lên xuôi chèo mát mái là thế mà đến lúc về lại thế thảm bậc này. Nếu trên đường tới đây tôi gặp chuyện bất trắc, có khi Muộn Du Bình còn phải đưa tôi về.

Nếu sớm đoán trước được chuyện này, mấy ngày qua tôi đã kiếm có tự đánh cho chân mình cà nhắc rồi. Iem bó tay với bạn Tà, để níu chân chông bạn không tiếc tự đánh què chân mình, thật là tềnh thâm ý thiết quá xá -_-

Còn đang nhớ lại chuyện cũ mà sinh ám ức, tôi chợt cảm thấy dưới mông lỏng lẻo, thế rồi nguyên mảng tuyết tôi đang ngồi bỗng trượt xuống.

Mảng tuyết phủ trên sườn núi một khi đã trượt xuống thì hoàn toàn không thể phanh lại, tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy mình vừa lăn vừa trượt thẳng xuống dưới, hai tay chỉ biết quơ quào loạn xạ khắp bốn vùng quanh.

Giờ khắc này không thể nhắm mắt nữa rồi, đã mấy lần tôi vùi tay thật sâu vào tuyết, mong tạo ra lực cản giữ mình dừng lại, song mỗi lần nắm tay chỉ làm lở xuống một khối tuyết lớn hơn.

Tôi vừa la hét trong kinh hoàng vừa lăn thẳng xuống triền dốc. Tôi biết dưới kia là một vách núi dựng đứng, độ cao bét ra cũng có 30m. Dù bên dưới phủ một tầng tuyết dày đi chăng nữa thì tôi cũng không thể bình yên vô sự.

Trước kia tôi có thể nhủ thậm chí chết thì chết sợ quái gì, nhưng hiện giờ lại không tài nào chấp nhận kết cục ấy. Tôi hoảng hốt quơ quào loạn xạ, nhưng ngay sau đó thân thể đã trượt ra khỏi vách núi, chơi vui ngã xuống.

Khi rơi khỏi sườn núi được chừng 6, 7m, tôi nhận thấy cảnh vật xung quanh dường như đã biến thành một thước phim quay chậm, thậm chí tôi hoàn toàn có thể nhìn rõ quỹ đạo kỳ quái của những khối tuyết rơi xuống theo mình.

Tiếp đó tôi gần như ngã ngửa vào tuyết.

Từ độ cao 30m ngã xuống một lớp tuyết xốp như bông, nghĩ kĩ thì đây có lẽ là một chuyện đặc biệt thú vị. Tôi cũng không rõ thân thể mình vùi sâu vào tuyết đến chừng nào, nhưng chắc chắn nếu có người đứng trên mặt tuyết, nhất định sẽ thấy một cái hố hình người với tư thế cực kì quái gở.

Tuyết ở nơi này đặc biệt xốp, sau khi tôi ngã xuống, vô số mảnh tuyết vụn trên miệng hố cũng rơi xuống theo, đập thẳng vào mặt khiến đầu tôi ong ong nhức buốt. Nhưng rất may khi ngã xuống tôi cảm thấy mình không đập phải vật gì cứng rắn. Nếu trong tuyết có một vài tảng đá ngầm thì chắc chắn tôi không thể có cảm giác như hiện giờ.

Tôi gạt gạt lớp tuyết phủ trên mặt, cố gắng bò lên, thò đầu ra khỏi hố. Còn chưa kịp chửi thề mấy tiếng cho bõ tức, tôi bỗng cảm thấy phía trên hình như bị một cái bóng che phủ. Ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay thấy mảng tuyết bị tôi khuấy động ban nãy giờ đang từ từ trượt xuống khỏi vách núi.

Thì ra cái bóng kia chính là mảng tuyết phủ trên triền núi. Nhìn thoáng qua, tôi ước chừng sẽ có khoảng một tấn tuyết đổ ụp xuống mặt mình, một lần nữa đẩy tôi xuống đáy hố sâu.

§92

Tuyết vụn giống như những hạt cát nhỏ nhanh chóng lấp kín mọi khoảng trống xung quanh tôi, kể cả mũi lẫn miệng.

Tôi cố gắng đào bới, chợt phát hiện ra tuyết vụn đã phủ lên mặt hồ một lớp cực dày, chôn vùi tôi kín mít như lấp một nấm mồ, dù bới mỗi tay cũng không sao tìm nổi một vị trí có thể thoát ra.

Đến khi không nhìn nổi nữa, tôi bắt đầu hít thở, nhưng vừa hít một cái vụn băng đã chui đầy vào mũi.

Chìm dưới đồng tuyết so với chìm vào trong nước có một điểm khác biệt rất rõ ràng, đó là tuyết không phải một khối đặc, bên trong còn chứa vô số không gian nhỏ tràn đầy không khí.

Tôi xoay trái xoay phải, nén tuyết xung quanh lộ ra một khoảng không nhỏ, thở gấp vài hơi. Tuy chưa đến mức hoảng hốt sợ sệt nhưng vẫn cảm thấy lồng ngực tức anh ách, đầu óc choáng váng.

Đúng vào lúc tôi đắm chìm trong tuyết vụn, bên tai bỗng nghe thấy tiếng động gì đó từ ngoài kia truyền vào. Tiếp theo, đôi tay không ngừng quơ quào loạn xạ bị người nào đó túm lấy, thế rồi toàn thân tôi được kéo ra khỏi hồ tuyết.

Tôi há mồm thở dốc, sau đó lại thấy Muộn Du Bình túm lấy gáy áo tôi, dốc sức kéo tôi đứng lên trên nền đất tuyết.

Trước mắt tôi vẫn là một màu hồng phấn mông lung, mờ mờ ảo ảo. Thấy hấn, tôi không dung nổi giận vô cớ, sẵn giọng: “Anh còn vác xác về đây làm gì?” Bạn dỗi kìa =))))))

Hấn nhìn tôi chằm chằm, lại nhìn vách núi trên đầu rồi đáp: “Tôi nghe tiếng cậu kêu cứu.”

Nền đất tuyết truyền âm cực nhạy, hơn nữa tôi còn ở đầu gió, hấn nghe thấy tiếng tôi cũng không lạ. Tôi chỉ nghĩ bụng, quái, lúc ấy tôi đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh cơ mà.

Tôi đứng lên, nheo mắt nhìn quanh, lập tức hiểu ra hấn nhất định đã nhảy xuống từ độ cao 30m, trong lòng không khỏi cảm động.

Cuối cùng hấn cũng trở về. Tôi bỗng có cảm giác phải chăng hấn đã thông suốt ít nhiều, đây chẳng phải là cơ hội trời cho để tôi thuyết phục hấn sao? Hấn còn quay lại, chứng tỏ hấn còn lưu luyến thế gian này. Thực ra ảnh chỉ lưu luyến mình anh thôi Tà à, không nghe người ta nói cậu là mối liên hệ duy nhất của tôi với thế giới sao?

Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng, hấn đã giành nói trước.

“Cậu mau theo tôi.” Muộn Du Bình nói, “Đây là một cái khe cụt, càng ngày sẽ càng nhiều tuyết sụp xuống. Trước tiên hãy đi tới trung tâm khe núi này đi.” Hấn chỉ bốn vùng quanh.

Ngay sau đó tôi phát hiện ra nơi này bốn phía đều bị bao phủ bởi những vách núi cao trên 30m, không kiếm được một tiếng chửi thề.

Tôi nhìn quanh quát bốn phía nhưng hoàn toàn không thấy bất cứ lối đi nào thông ra bên ngoài, kể đó, tôi thấy Muộn Du Bình tự nắm cổ tay mình.

Mặt vẫn hoàn toàn lãnh đạm, nhưng một tay hấn lại đang nắm chặt cổ tay bên kia. Tôi vội hỏi: “Làm sao thế? Anh bị thương à?” Hấn thờ ơ đáp: “Chẳng sao cả, trước khi đến đây tay hơi trật chút thôi, giờ vẫn chưa lành.”

Tôi thở dài một hơi, muốn mang ba lô giùm hấn, hấn lại xua tay ngăn cản. Tôi bỗng nhận ra cánh tay hấn uốn thành một độ cong kì lạ, nhìn qua đủ biết nó đã gãy rồi.

§93

Tôi không khỏi nhú mào: “Tay anh làm sao thế? Gãy rồi phải không?”

Muộn Du Bình đáp: “Trước khi gặp lại cậu đã gãy rồi, vừa mới bình phục chút ít, ban nãy nhảy xuống lại vung hơi mạnh.” tsun chúa là đây...

Tôi ngây ngẩn hồi lâu, rồi không nén nổi một nụ cười.

Mọi chuyện đột ngột phát sinh theo hướng này, quả thực đã vượt quá dự liệu của tôi.

Giờ đây hai chúng tôi đã bị vây khốn, tôi còn có triệu chứng quáng tuyệt thời kì đầu. Sắc trời ngày càng xấu, Muộn Du Bình vì cứu tôi mà gãy xương cổ tay, tôi đã không còn nhiều lựa chọn nữa.

Nếu không thể kéo hẳn quay về, tôi chỉ còn cách cùng hẳn đi tiếp chặng đường này, đi mãi đi mãi đến khi nào hẳn đánh ngất tôi mới thôi. Bằng không, chuyện lần này thật không biết nên khuyên bảo hẳn thế nào cho phải.

Xương cổ tay gãy hẳn là đau nhức vô cùng, tôi nhìn qua hành trang của mình, muốn tìm thứ gì đó hữu dụng để sơ cứu tạm thời cho Muộn Du Bình.

May mà trong hành lý không có món gì bị vỡ, ba lô với đóng đồ ăn vẫn còn xài ngon. Có mấy thứ bị văng ra ngoài trong lúc tôi lăn lộn quẫy đạp giờ đã vùi sâu dưới tuyết, tài thánh cũng không mò được, nhưng mấy món đồ ăn quan trọng nhất gói bằng túi nhựa vẫn không suy suyền gì.

Tôi tìm một sườn dốc phủ tuyết, bẻ hai que băng thay nẹp để cố định cổ tay Muộn Du Bình. Gió ở nơi này không quá dữ dội, nhưng phía trên thì thoáng lại có những quả cầu tuyết bị thổi xuống, nện lên đầu chúng tôi, đau như chí cấn. Lỡ như có quả cầu tuyết bự hơn chút nữa hoặc trong ruột chứa khối băng rơi trúng đầu, rất có thể chúng tôi sẽ bị tổn thương.

Tôi băng bó giùm hẳn rồi lựa lời khuyên nhủ: “Tôi cóc cần biết anh muốn làm chuyện gì, trước tiên anh nhất định phải đi đến một nơi nào đó. Nhưng với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ thì không chừng đi được nửa đường đã mất mạng, tôi thấy tốt nhất anh nên quay lại dưỡng thương cho tốt. Không bằng chúng ta về nhà trước.”

Hắn lắc đầu, lặng lẽ nói: “Chỉ là chuyện vặt thôi, cậu về đi.”

Tôi kiên trì: “Anh cứu tôi nên mới gãy tay, nếu vì thế mà kế hoạch cuối cùng của anh thất bại thì tôi không đành lòng chút nào, nên tôi nhất định phải đi theo anh.”

Hắn nói: “Vậy thì tôi chỉ có thể dùng đến biện pháp đã nói tôi qua.”

“Được, tùy ý anh thôi, nếu anh thật sự đánh ngất tôi thì tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng tôi mong anh hiểu rõ một điều, nếu anh cần có người

cùng anh đi đến cuối con đường này, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Tôi tiếp lời, “Tôi muốn theo anh, đây là quyết định của riêng tôi, cho nên anh đừng có nhiều lời.”

Bầu không khí lại rơi vào im lặng, Muộn Du Bình nhiều lời đột xuất như vậy khiến tôi có cảm giác hẫng cũng thật sự bó tay với tôi rồi. Hai người trầm mặc trong chốc lát rồi lại tiếp tục cất bước.

Khi tiến vào khe núi, Muộn Du Bình nói: “Trận bão tuyết đầu mùa sẽ đến trong vòng ba ngày tới, nếu chúng ta không thể trở về suối nước nóng lần trước, cả hai sẽ chết hết ở chỗ này. Trái lại nếu quay đầu, cậu sẽ rất nhanh trở về thế giới của mình.”

Muộn Du Bình muốn cho tôi biết, dù tôi có muốn tiếp tục đi cùng hã thì sự tình cũng không dễ dàng như tôi tưởng. Nhưng tôi đã hạ quyết tâm nên không thềm để ý hã nói gì nữa, thậm chí không thềm suy xét những điểm hợp lý trong lời hã nói.

Tôi đáp trả: “Tôi muốn đi tiếp, đây là lựa chọn của bản thân tôi.” Tôi sửa soạn lại đồ đạc hành lý, định san bớt đồ của hã sang túi mình nhưng hã nhất quyết không chịu, giành lấy túi đồ rồi đeo lên vai. Hành trang của hã không nhiều nhưng trọng lượng cũng khá lớn, đè nặng trĩu lên đôi vai ấy.

§94

Chúng tôi tiếp tục tiến lên tìm đường ra khỏi khe núi phủ tuyết này, cuối cùng phát hiện ra một nơi có thể leo lên hiện đang bị vùi dưới lớp tuyết dày. Tôi rút cái cuốc chim cạo sạch tuyết, tìm điểm đặt chân trên vách đá rồi leo lên từng chút từng chút một, đến tối lại dựa người vào vách núi mà nghỉ ngơi. Mãi đến giữa trưa ngày thứ hai, chúng tôi mới leo lên khỏi vách núi cao 30m.

Cả hai tiếp tục gian nan tiến về phía trước. Tôi lẳng lặng bám theo Muộn Du Bình, cho đến hoàng hôn quãng đường đi được còn chưa tới 20 km, nhưng chúng tôi cũng bắt đầu phát hiện ra những vết tuyết tan xung quanh. Muộn Du Bình căng tai lên mà nghe, cẩn thận lần mò, rốt cuộc cũng tìm thấy khe núi đã bị chôn vùi dưới tuyết.

Khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ hạ thấp hơn tôi tưởng rất nhiều. Chúng tôi chui vào khe núi, đi tới đúng con suối nước nóng cả hai từng nghỉ ngơi lần trước. Bên bờ suối tôi nhóm lửa sưởi ấm, còn đun một ít nước sôi.

Tôi không có tâm trạng ăn uống nên chẳng thèm động đũa, còn Muộn Du Bình thì hình như căn bản không hề muốn ăn. Nghỉ ngơi ngoài miệng khe núi một thời gian ngắn, chúng tôi tiếp tục tiến sâu hơn. Lúc này tôi đã hiểu rất rõ Muộn Du Bình muốn đi đâu rồi, chắc chắn hẳn muốn đến chỗ cánh cửa thanh đồng. Đó là nơi đã đảo lộn hoàn toàn nhân sinh quan của tôi, thật lòng mà nói tôi tuyệt không muốn nhìn thấy nó thêm một lần nào nữa.

Nhưng hiển nhiên đích đến của Muộn Du Bình chính là nơi này. Từ khe núi này một mạch tiến vào trong, chẳng mấy chốc đã đến chỗ kia, không cần phải vượt qua cả tòa Vân Đỉnh thiên cung làm gì.

Tôi nhớ lại những nhân diện điều kia, không biết giờ này ra sao rồi. Đêm đó tôi nằm mơ thấy tôi đi cùng Muộn Du Bình đến trước cửa thanh đồng, Muộn Du Bình nói lời tạm biệt rồi cứ thế bước vào, để tôi bơ vơ đứng ngoài. Tôi vừa quay đầu lại đã thấy vô số nhân diện điều đang nhìn mình chằm chằm, thế rồi tôi giật mình tỉnh giấc. Thức dậy rồi, lại thấy Muộn Du Bình không ngủ mà đang sắp xếp lại đồ đạc của mình.

Tôi hỏi hẳn muốn làm gì, hẳn đáp: “Tôi đang xem xét món đồ nào cậu dùng được để còn lưu lại cho cậu. Trên đường trở về, rất có thể cậu sẽ phải dùng đến nó.”

“Vậy còn anh thì sao?” Tôi giật mình hỏi.

“Ở nơi này, cho dù tôi chỉ là hài đồng mới sinh cũng chẳng quan trọng, tôi đã đến rất gần với mục đích của mình.” Hẳn thờ ơ đáp, “Cậu không nên đi sâu hơn nữa, bên trong rất nguy hiểm.” Chớ anh nghĩ nếu không nguy hiểm

thì sao Tà phải liều mạng chạy theo kéo anh về hử = =

§95

Tôi kinh ngạc nhìn Muộn Du Bình lấy từ hành lý của hắn ra hai khối Quỷ ngọc tủy, ngẫm nghĩ một lát rồi giao cho tôi một khối.

“Cậu đã đến đây rồi, tôi nghĩ cũng nên cho cậu biết một chuyện”, hắn nói, “Cậu mang Quỷ ngọc tủy này về đi, tôi chỉ cần một khối là đủ rồi.”

Vàng có một điều khó hiểu là tại sao chỉ cần 1 khối cũng mở được cửa mà anh lại mang theo những 2 khối cho nặng ạ, phải chăng...: “>

“Anh lấy cái này ở đâu thế?”

“Hoặc lão thái thái đưa cho tôi”, Muộn Du Bình đáp, “Lúc các cậu không để ý.”

“Cái này dùng để làm gì?” Đã chẳng còn hứng thú muốn biết rốt cuộc sau lưng mình xảy ra những chuyện gì, tôi vào thẳng vấn đề.

Muộn Du Bình đáp: “Mở cửa.”

Tội nhận lấy Quỷ ngọc tủy, hắn lại tiếp: “Mười năm sau nếu còn nhớ đến tôi, cậu hãy mang theo vật này đến đây, mở ra cánh cửa thanh đồng. Tôi sẽ chờ cậu đằng sau cánh cửa ấy.”

“Sau cánh cửa kia rốt cuộc là nơi nào?”, tôi hỏi ngược lại, “Tại sao anh phải vào đó?”

“Tôi không thể cho cậu biết đó là một nơi như thế nào”, Muộn Du Bình nói, “Tôi chỉ có thể tiết lộ về một giao ước mà thôi. Rất lâu về trước, tôi đã mang theo bí mật này tìm đến những người mà các cậu gọi là Lão Cửu Môn. Có thể cậu chưa biết, tổ huấn của Trương gia luôn lấy bảo toàn làm mục tiêu hàng đầu. Trong quá trình phát triển của Trương gia, người trong gia tộc này đều mong muốn Trương gia có thể tồn tại dù thời đại loạn lạc đến đâu. Do đó theo thông tin mà tôi có được, khu lăng mộ trong Trương gia cổ lâu lưu giữ một bí mật cực lớn mà chỉ có tộc trưởng mới biết. Trương gia đã có được bí mật này ngay từ khi mới hình thành.

Bí mật này cứ âm thầm trôi trong dòng chảy vô tận của lịch sử Trung Quốc mà không ai được biết nó là gì. Chúng tôi chỉ biết bí mật đó thực sự tồn tại và bản thân nó có một thời điểm then chốt, mà hiện giờ chính là thời điểm then chốt ấy, ngay sau khi hy vọng tồn tại cuối cùng của Trương gia sụp đổ.

Tôi đã tìm được Lão Cửu Môn đương nhiệm, hy vọng có thể mượn thế lực của họ trợ giúp cho Trương gia, cùng chung tay gánh vác trách nhiệm giữ kín bí mật này. Thế nhưng trong Lão Cửu Môn lại không một ai tuân thủ lời hứa.”

“Tôi muốn bảo vệ điểm cốt lõi của bí mật này nằm sau cánh cửa thanh đồng. Để bảo vệ nó cần rất nhiều thời gian, tôi sẽ đi vào cửa thanh đồng trấn giữ mười năm, chờ đợi người kế nhiệm.”

“Vì sao bọn họ không chịu tuân thủ lời hứa?”

“Vì trong vòng một trăm năm trước, tất cả những người bảo vệ bí mật này đều là người của Trương gia, do đó thực lực của Trương gia mới bị suy yếu. Theo thỏa thuận ban đầu giữa chúng ta, người trong Lão Cửu môn phải luân phiên nhau bảo vệ bí mật này.”

“Nhưng rồi bọn họ không ai giữ lời sao?”

Muộn Du Bình gật đầu: “Tôi đã là Trương Khởi Linh cuối cùng của Trương gia, nhiệm vụ canh giữ từ nay về sau đều do tôi gánh vác. Nhưng cậu đã đến đây rồi thì tôi cũng cho cậu biết, mười năm sau nếu còn nhớ đến tôi, cậu có thể mở cánh cửa thanh đồng đến thay thế cho tôi.”

§96

“Khoan đã”, tôi mất một lúc mới tiêu hóa hết mấy thông tin này, lại hỏi: “Theo như lời anh nói thì Lão Cửu Môn phải luân phiên nhau gánh vác trách nhiệm. Vậy Trương gia các anh đã truyền qua nhiều đời rồi sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, tôi lại hỏi: “Nếu không gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chiếu theo giao ước thì giờ đến phiên ai trong Lão Cửu Môn?”

“Cậu”, Muộn Du Bình đáp gọn lỏn.

Là tôi? Tôi ngẩn người: “Ý anh muốn nói, vốn dĩ tôi mới là người phải đi vào cánh cửa thanh đông chờ đợi mười năm sao?”

Muộn Du Bình gật đầu, tôi còn định bảo anh nói rõ ràng hơn chút đi, hắn đã đột ngột đưa tay điểm một cái vào sau cổ tôi, tôi liền mất đi tri giác.

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy Muộn Du Bình. Sau khi tỉnh lại, ngoại trừ Quỷ ngọc tỷ hắn để lại cho tôi, mọi thứ liên quan đến hắn đều đã biến mất.

Tôi điên cuồng lao đi tìm hắn, tìm đến nơi sâu nhất trong khe núi mới biết thì ra trong đó chẳng có con đường nào cả.

Con đường dẫn chúng tôi đến đây lúc trước không ngờ đã đóng lại. Còn nhớ lần trước khi Muộn Du Bình bò qua cái khe này, hắn bỗng dừng biến mất rồi đột ngột xuất hiện ngay trước mắt tôi, có lẽ lúc ấy hắn đi khởi động cơ quan nào đó nên mới có đoạn đường về sau?

Tôi mòn mỏi đợi chờ ba ngày, đến khi cơn bão tuyết dần dần dịu lại, tôi mới hoàn toàn tuyết vọng.

Làm lũ trở về.

Cuối cùng tôi cũng về tới Hàng Châu. Khi dạo bước bên bờ Tây Hồ, trời bỗng đổ cơn mưa lất phất. Tôi nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, nghĩ tới kết cục của từng người, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi rã rời.

Không hiểu vì sao, nước mắt tôi cứ lã chã tuôn rơi. Tôi trở về cửa hàng của mình mà tưởng như quay về với tháng ngày xa xưa trong dĩ vãng, khi mọi chuyện chưa hề xảy ra.

Tôi cứ ngỡ sau khi mình đã hoàn thành tất cả, vẫn còn một điều gì đó lưu lại, thật không ngờ đã chẳng còn gì nữa.

Nhưng tôi biết mình không thể ngừng chân, mình phải tiếp tục con đường phía trước, bởi vẫn còn đó một lần mười năm.

§97

Chuyện đến đây có lẽ đã hoàn toàn kết thúc, những điều có thể biết tôi đã biết rõ ràng, những gì không thể biết tôi cũng hoàn toàn buông bỏ.

Nhưng có một số việc vẫn nên sắp xếp lại để hoàn chỉnh toàn bộ câu chuyện.

Đến bây giờ tôi đã có thể xác định người trong Trương gia quả thực đến từ Quan Đông, bọn họ sống tại khu vực tập trung những người dân tộc thiểu số ở Quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan), tất nhiên vào lúc đó họ còn chưa phải thiểu số.

Về cơ bản có thể thấy thời kỳ người Mông Cổ tiến vào trung nguyên và dựng lên triều Nguyên ở Trung Quốc cũng chính là thời kỳ người Trương gia ít hoạt động nhất. Hầu như tất cả bọn họ đều lẩn trốn, mãi đến triều Minh mới bắt đầu hoạt động trở lại.

Tộc quy Trương gia vô cùng nghiêm khắc, cái tên Trương Khởi Linh không phải ai cũng có thể đặt bừa, mà nhất định phải là người được tộc nhân lựa chọn làm tộc trưởng kế nhiệm mới được mang cái tên này.

Cho nên lúc đó mới có Kế hoạch Trương Khởi Linh, bọn họ muốn thông qua cách này để tìm ra tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia.

Hơn nữa tôi đoán rằng không phải tất cả người trong Trương gia đều mang loại máu kỳ lạ này, đó hẳn là một đặc tính di truyền lặn, thậm chí có thể xem là một chứng bệnh. Trong số hiếm hoi những người thuộc Trương gia mang loại máu kỳ lạ này, người nào có dòng máu thuần chất nhất mới được làm tộc trưởng. Mà phu nhân của tộc trưởng cũng phải là một cô gái trong tộc có dòng máu tương tự, như thế mới đảm bảo năng lực này được lưu truyền cho muôn đời sau.

Đây chính là hôn nhân cận huyết, tuy bảo tồn được dòng máu quý giá nhưng cũng đồng thời di truyền lại một chứng bệnh khác, đó là chứng mất trí nhớ.

Từ thời kỳ giữa của Trung Hoa Dân Quốc đã không còn ai tiến vào cổ lâu nữa, điều này cho thấy khi đó Trương gia đã bắt đầu suy yếu một cách nhanh chóng. Nguyên nhân suy yếu là họ gặp phải kết cục chung của những thế lực phong kiến Trung Quốc đương thời, mấy lần cách mạng đều là cách mạng toàn diện về hình thái ý thức, người của Trương gia dù có tài phú và thực lực đến đâu, dưới sự công kích của luồng tư tưởng mới cũng dần dần sụp đổ từ trong gốc rễ.

Cũng chính lúc này, một thế lực trong gia tộc nhỏ của Trương Đại phật gia đã rời khỏi phạm vi khống chế của Trương gia.

Những người đó hẳn là bậc cha chú của Trương Đại Phạt Gia, bọn họ rời đi cũng không mang theo tin tức gì về gia tộc. Họ vẫn hoạt động tại vùng Đông Bắc nhưng lại vứt bỏ toàn bộ tổ huấn của Trương gia, bắt đầu mở rộng buôn bán, dần dần trở thành thương nhân. Về sau người Nhật Bản xâm lược Đông Bắc, lớp người đi trước Trương Đại phạt gia hầu như đã chết hết trong thời kỳ cách mạng, vì thế Trương Đại Phạt Gia mang theo người trong tộc trốn đến Trường Sa.

Thời bấy giờ cũng vì đại bản doanh của dân trộm mộ vùng Quan nội (chỉ miền tây Sơn Hải Quan) đặt ở Trường Sa nên Trương Đại phạt gia mới có thể trốn đến đó.

Từ khi đến Trường Sa, Trương Đại phật gia nhanh chóng khuếch trương thế lực, một mặt tích cực kháng Nhật, mặt khác mở rộng quan hệ với những hào kiệt ở địa phương. Năm ấy Trung Quốc đang ở vào thời kì rối ren nhất, nhưng cũng là những năm tháng huyền thoại với tầng tầng lớp lớp anh hùng xuất thế, dần dần Lão Cửu Môn cũng được hình thành.

Trong đó, Thượng tam môn do liên hệ với Trương Đại phật gia kháng Nhật, dần dần cũng đứng về phe quân đội. Kháng Nhật thắng lợi, Trương Đại phật gia bước chân vào chính trường, dựa vào gia thế và hoàn cảnh của mình, ông ta thừa sức đứng đầu cả một nhánh chuyên biệt; đồng thời ông ta cũng một mực muốn tìm ra bí mật trường thọ của gia tộc mình.

Tuy Trương Đại phật gia hoàn toàn không biết tộc Trương gia gốc ở đâu, nhưng bậc cha chú của ông ta thì thế nào cũng còn lưu lại một chút ấn tượng trong trí nhớ. Hơn nữa, trong các thư tịch của Trương gia cũng ghi chép lại ít nhiều, bởi vậy ông ta biết được mọi bí mật mà tổ tiên mình sở hữu đều nằm trong cổ lâu của Trương gia – một mộ huyết tập thể, nơi mai táng những người thuộc Trương gia.

Ông ta cần phải tìm được Trương gia cổ lâu.

Trước tiên, ông ta bắt đầu vạch ra kế hoạch Trương Khởi Linh, giữa chiến loạn ra sức tìm kiếm vị tộc trưởng hoàn toàn không rõ tung tích kia của Trương gia.

Rất nhiều người trùng tên trùng họ với Trương Khởi Linh được đưa đến, nhưng tìm mãi vẫn không thấy chính chủ. Lão Cửu Môn đương nhiệm cũng phải đứng dưới sự quản chế của Trương Đại phật gia, vừa để bảo vệ vừa để giám sát.

Cuối cùng, đến những năm sáu mươi của thế kỷ hai mươi, họ cũng tìm được Trương Khởi Linh. Dưới sự dẫn dắt của người này, Lão Cửu Môn đã hợp tác tiến hành một cuộc đổ máu lớn nhất trong lịch sử, nhưng lại tổn thất nặng nề.

Lần đổ máu đó đã dẫn đến hai hậu quả.

Đầu tiên, địa vị của Trương Khởi Linh đã bị nghi ngờ đến gay gắt, toàn bộ tổ chức chia ra làm hai phe phái.

Phe thứ nhất, tiêu biểu có nhóm của Hoắc lão thái khôn ngoan sắc bén nhất trong Lão Cửu Môn, do được Trương Khởi Linh cứu giúp nên ra sức ủng hộ Trương Khởi Linh, thậm chí tôn thờ cúng bái Trương Khởi Linh như thánh thần. Điều này khiến cho sự quản chế của gia tộc Trương Đại phật gia trở nên hết sức gượng gạo. Phe còn lại bao gồm những người muốn đổ hết

trách nhiệm của vụ đồ đấu thất bại này lên đầu Trương Khởi Linh. Mà ngay trong gia tộc Trương Đại phật gia cũng lại chia ra thành hai phe phái nhỏ. Phe của Trương Khởi Linh phải đối mặt với nguy cơ bị thanh trừ, mà phe thứ hai, do có quan hệ chặt chẽ với các cấp trên nên thế lực ngày một hùng mạnh. Cuối cùng, đôi bên cấu xé đấu đá nhau cực kỳ gay gắt.

Ông nội tôi bắt đầu nảy sinh ý định muốn rút lui ngày càng mãnh liệt. Ông không muốn tiếp tục chứng kiến mọi người bỏ mạng vì những chuyện vô nghĩa này nữa, không muốn thấy biết bao anh hùng hào kiệt năm nào chỉ vì đi theo Trương Đại phật gia mà chết oan chết uổng.

Cho nên, ông vẫn một mực đứng về phe Trương Khởi Linh. Về phần Trương Khởi Linh, sau lần đồ đấu kia đã bị trọng thương, khi tỉnh lại thì hoàn toàn mất đi ký ức.

§99

Ông nội tôi thu xếp cho ba đứa con trai của mình thật ổn thỏa. Ông biết thế hệ kế tiếp của mình nhất định không thể nào trốn thoát, nhưng nhờ sự cơ trí, ông đã thấy được cơ hội để phát triển.

Ông mong muốn đến đời tôi là Ngô gia có thể hoàn toàn thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này, vì vậy ông đã sắp xếp sẵn từng đường đi nước bước trong cuộc đời của cha tôi, chú Hai và chú Ba.

Ông sắp xếp mọi việc vô cùng khéo léo, tất cả đều căn cứ vào sự khác biệt trong tính cách của ba người con trai.

Ông chọn chú Hai, người khôn ngoan và có sở trường nhất về tâm kế làm người nối nghiệp mình; đồng thời muốn cha tôi cùng với kẻ cứng đầu khó quản thúc nhất là chú Ba hoàn toàn thoát khỏi vòng kim kẹp của tổ chức.

Nhưng ông không ngờ, sự xuất chúng của chú Ba đã vượt ra khỏi tầm khống chế của ông. Tức là, chú Ba không chỉ trở thành kẻ trộm mộ với tài nghệ xuất sắc nhất, kẻ hào sảng phóng khoáng nhất trong ba anh em, mà còn trở thành một trong những nhân tài kiệt xuất được cấp trên coi trọng nhất.

Kết quả, chú Hai lại biến thành người thừa. Đời thứ hai của Lão Cửu Môn, nhân vật đại diện cho Ngô gia là Ngô Tam Tỉnh. Lúc đó chú Ba không hề biết đó chẳng phải là chuyện về vang gì. Đương nhiên cấp trên cũng không biết chú Ba không phải kẻ dễ chọc.

Tất cả các gia tộc khác đều có quyết định của riêng mình. Hoắc gia do có quan hệ thông gia với cấp trên, nên vẫn một mực đứng về phe Trương Khởi Linh. Gia tộc này chỉ do phụ nữ đứng đầu, có một thời gian Hoắc Tiên Cô đã dốc toàn bộ sức lực và khả năng để bảo vệ tính mạng của Trương Khởi Linh.

Về phần Giải gia thì Giải Cửu Gia chính là người nhìn nhận thấu suốt nhất cái thế cục hỗn loạn này. Ông ta hiểu rõ chạy trốn giống như ông nội tôi hay gài ghè vật lộn giống như Hoắc Tiên Cô đều không thể giải quyết được vấn đề. Cứ như vậy mãi thì cuối cùng Lão Cửu Môn nhất định sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, ông ta đã thấy rất nhiều ví dụ tương tự trong lịch sử rồi.

Sau khi thông suốt điểm này, Giải Cửu Gia liền bắt tay hạ một ván cờ cực kỳ cực kỳ hiểm độc.

§100

Ông ta tìm đến đưa con trai của mình, hạ xuống quân cờ đầu tiên.

Sự phản kích của Lão Cửu Môn đã bắt đầu đúng như mưu tính của Giải Cửu Gia.

Công tác khảo cổ Trương gia cổ lâu sau này do đời thứ hai của Lão Cửu Môn lần đầu hợp tác. Bọn họ cũng không biết, lần thám hiểm này nguy hiểm đến thế nào. Ngoại trừ mấy nhân vật chủ chốt, những người còn lại đều không hay biết lần đó vốn không phải khảo cổ, mà thực ra chỉ là một cuộc đưa tang. Nghiên cứu khảo cổ về Trương gia cổ lâu đã hoàn thành từ năm 1970 rồi, làm được điều này đều nhờ vào số tài liệu khổng lồ do lần khảo cổ lớn nhất trong lịch sử năm đó thu về. (Đa số tài liệu đều là thành quả thu hoạch của lão Răng Vàng, Kim Vạn Đường)

Xưa nay chưa từng có lực lượng nào hùng hậu đến thế, đội ngũ này do gia tộc Trương Đại phật gia khi ấy đang đặc thế chỉ huy nhằm hoàn thành toàn bộ hoạt động thăm dò khảo cổ. Nhưng sau khi bước vào Trương gia cổ lâu, cả đội đã bị tiêu diệt.

Vì thế, cấp trên mới bắt đầu sử dụng đến đời thứ hai đã dần dần lộ diện. Một đội đã bị Bàn Mã giết hại, lúc ấy chỉ có vài người xuống dưới lòng đất khảo sát là may mắn thoát nạn, thế nhưng khi bọn họ trở lại mặt đất thì đội của Giải Cửu Gia đã tiếp quản tất cả.

Đội ngũ này hoàn toàn không chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào nữa, bọn họ thiêu hủy quan tài cần phải hạ táng, dùng nước thép bao phủ thi thể, hủy luôn toàn bộ số tài liệu rồi mang theo thi thể bỏ trốn.

Tổ chức bắt đầu phát hiện có điểm khác thường, liền truy nã bọn họ khắp trời Nam đất Bắc.

Bọn họ trốn đến Hàng Châu đúng vào lúc phạm vi cuộc truy đuổi gay gắt nhất, đành bắt đấng dĩ xin nương nhờ chỗ ông nội tôi.

Mà lúc đó, chú Ba tôi đang lấy cơ xây sửa cửa hàng để ngấm ngấm thăm dò một hoàng lăng bí mật triều Nam Tống nằm sâu dưới lòng đất Hàng Châu. Ông nội tôi bèn dùng chiêu Ve sầu thoát xác, giấu luôn thi thể vào hoàng lăng kia.

Còn người của Giải Cửu Gia thì chia thành từng tốp nhỏ, lẩn vào trong nội bộ của tổ chức, bắt đầu mục tiêu phá hủy phần lớn các tài liệu liên quan, giết chết hoặc thay thế các nhân viên chủ chốt. Cũng trong thời gian đó, Hoắc lão thái bắt đầu phát hiện con gái mình có điểm gì đó bất thường.

Song song với đó, một mục tiêu khác của Giải Cửu Gia chính là đưa Trương Khởi Linh đi. Vào thời ấy chỉ có một viện điều dưỡng tên Cách Nhĩ

Mộc là không kẻ nào có thể chắm mút được gì, toàn bộ tư liệu cũng như nhân vật chủ chốt đều nằm trong đó.

Nghiên cứu vẫn được tiếp tục, đội khảo cổ giả nhận chỉ thị của đoàn khảo cổ Tây Sa, đến Tây Sa trước. Khi đội khảo cổ ở Tây Sa đang sắp xếp lại trang bị, Hoắc Linh và Văn Cẩm thật sử dụng mật lệnh giả, điều Hoắc Linh và Văn Cẩm giả đến núi Trường Bạch, còn bản thân mình thì trà trộn vào đội khảo cổ giả. Để thêm người giúp đỡ, Văn Cẩm đã đến tìm chú Ba. Mà cũng chính vào lúc đó, gián điệp của Giải Cứu Gia đã đưa được Trương Khởi Linh ra khỏi viện điều dưỡng thành công.

Trong khi đó, để nhận được sự hỗ trợ nhiều hơn, Giải Liên Hoàn đã liên hệ với Cầu Đức Khảo. Cầu Đức Khảo có tay trong, trực tiếp lấy tài liệu về cổ mộ Tây Sa trợ giúp cho Giải Liên Hoàn.

Đó là lần đầu tiên chú Ba tham gia vào vụ việc. Lúc đó, Giải Cứu Gia đã qua đời, Giải Liên Hoàn phát hiện đội ngũ của mình có vấn đề, nhưng nhất thời ông ta không đoán ra được vấn đề ở chỗ người đánh tráo đã bị đánh tráo trở lại, chuyện này thật sự rất kỳ quặc, khó mà hiểu nổi.

Giải Liên Hoàn khác Giải Cứu Gia ở chỗ ông ta không tuyệt tình được như cha mình, không thể hi sinh mọi thứ vì mục đích cuối cùng. Đau đầu vì sự xuất hiện của Ngô Tam Tĩnh, ông ta cũng trà trộn vào trong đội ngũ.

§101. Vĩ thanh

Khi ấy, kế hoạch của Giải Liên Hoàn hẳn là chiếu theo suy nghĩ của Giải Cửu Gia, tìm một người thay thế cho Ngô Tam Tinh, cho nên trước đó ông ta đã mang theo một con thuyền, bám theo đoàn thuyền của đội khảo cổ từ xa.

Trên thuyền ông ta chuẩn bị sẵn một kẻ thay thế cho Ngô Tam Tinh, người này nhất định là do Giải Cửu Gia sắp xếp chu toàn từ rất lâu trước đó.

Ngô Tam Tinh hoàn toàn không bị khống chế, việc đó xảy ra trước khi chú Ba kể lại câu chuyện này.

Chuyện xảy ra giữa Giải Liên Hoàn và chú Ba dưới đáy biển hoàn toàn là do chú Ba hư cấu, bởi đó là lần đầu tiên họ chạm mặt trong hoàn cảnh không có bất kì kẻ nào theo dõi.

Trong cỗ mộ, giữa hai người đã xảy ra một trận đụng độ kịch liệt. Khi đó chú Ba đã hoàn toàn phát điên, thân thủ, sự quyết đoán, thận trọng và tàn nhẫn đã bù đắp cho bản tính lỗ mãng ngày thường của chú. Kẻ đứng trong bóng tối định tập kích chú Ba trong nháy mắt đã bị giết chết.

Hẳn là vì bị chú Ba ép hỏi, hoặc là gặp thời cơ thuận lợi, Giải Liên Hoàn đã nói ra tất cả kế hoạch.

Cho nên, trong mộ thất dưới đáy biển, hai người bắt tay hợp mưu với nhau. Bản thân Giải Cửu Gia điều hành cả một tổ chức như vậy vốn đã không thuận lợi, cho nên sự gia nhập của chú Ba đã thay đổi hoàn toàn kế hoạch của Giải Liên Hoàn kế thừa từ Giải Cửu Gia.

Tính quyết đoán của Chú Ba vừa khéo bù đắp cho khuyết điểm của Giải Liên Hoàn, thêm vào đó bản thân chú vốn cẩn thận nên hai người bọn họ đã bắt tay vào một kế hoạch mạo hiểm và chóng vánh nhằm hoàn toàn hủy diệt đầu não của tổ chức, cũng chính là hậu duệ của Trương Đại phạt gia.

Điểm quan trọng nhất trong kế hoạch này chính là bọn họ phải tìm được viện điều dưỡng.

Cho nên Giải Liên Hoàn giả dạng thành chú Ba, diễn một vở kịch Song hoàng. Ở huyệt mộ dưới đáy biển, chú Ba đã dùng hương Cẩm Bà gây mê mọi người, sau đó lấy thuyền của Giải gia đưa họ cập bờ, trả về cho tổ chức.

Hương Cẩm Bà là một loại dược vật hết sức đặc biệt, thời gian thần trí mờ hồ khá dài. Giải Liên Hoàn đóng vai người đầu tiên tỉnh lại, thêu dệt một câu chuyện li kì rồi chuyển bọn họ đến viện điều dưỡng.

Sau đó, Giải Liên Hoàn cùng với chú Ba nội ứng ngoại hợp, đồng thời sử dụng mưu kế chặt đứt mối dây liên hệ giữa viện điều dưỡng và tổ chức.

Cùng lúc đó, một đội ngũ khác bị lừa đến núi Trường Bạch, không ngoài dự đoán đã gặp nạn ở Vân Đỉnh thiên cung. Đồng thân khô chúng tôi trông thấy trong Vòng tử vong chính là thi thể của nhóm người này.

Căn cứ vào số lượng thi thể kết hợp với câu chuyện của Thuận Tử, có thể suy ra những người lên núi năm đó không phải đều đã chết hết. Tôi nghĩ những kẻ có thể giả mạo Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh hẳn phải có chút bản lĩnh, không rõ hai cô gái ấy có chạy thoát khỏi tay hai kẻ kia không.

Nhưng đúng vào lúc này, tình hình đã phát sinh biến đổi. Lúc này cả đội chia ra làm ba nhóm, một là nhóm Trần Văn Cẩm chạy trốn sau cùng, một nhóm là chú Ba và Giải Liên Hoàn, nhóm còn lại là Muộn Du Bình.

Chú Ba thật một mực muốn tìm kiếm đám người Giải Liên Hoàn và Trần Văn Cẩm. Mà đám người Trần Văn Cẩm sau khi trốn ra khỏi viện điều dưỡng đã không thể tin tưởng bất kì ai nữa.

Hiển nhiên cả Giải Liên Hoàn lẫn Ngô Tam Tỉnh đều không đáng tin, hai kẻ đó sẵn sàng hi sinh những người khác vì mục đích của mình, mà tổ chức thì càng tuyệt đối không thể tin.

Bọn họ vì lần trốn cuộc truy bắt và tìm kiếm chân tướng sự việc mà bắt đầu thám hiểm Cách Nhĩ Mộc, hơn nữa còn làm ra cuộn băng ghi hình, mục đích là để cảnh báo đời thứ ba.

Tôi nghĩ tới đây, cảm thấy lòng mình tràn đầy ám áp. Trong thế cục hỗn loạn này, những kẻ khác đều vì công danh lợi lộc của riêng mình, bất chấp đôi tay vấy máu. Duy chỉ có đội ngũ do hai cô gái này dẫn đầu dù ở vào cảnh khốn cùng đến thế nào vẫn luôn nghĩ đến chuyện tìm hiểu bí mật và bảo vệ người khác.

Mà chú Ba và Giải Liên Hoàn vẫn cố thủ ở Hàng Châu, tìm kiếm tung tích của những người kia ở khắp mọi nơi. Tôi tin chú Ba chấp nhất như thế là vì tình cảm đối với Trần Văn Cẩm.

Nhưng không thể phủ nhận rằng hoàn toàn có khả năng Giải Liên Hoàn muốn thủ tiêu bọn họ để trừ hậu hoạn. Lần đó Văn Cẩm gặp tôi có nhắc cho tôi biết chú Ba là giả, cũng chính vì nguyên nhân này.

Lúc này, công cuộc truy lùng Giải Liên Hoàn diễn ra trong bí mật đã trở nên khẩn trương hơn bao giờ hết. Cuối cùng Giải Liên Hoàn cũng tới Hàng Châu, đi xuống bên dưới cửa hàng của chú Ba trông chừng cỗ quan tài kia, đợi ngày đó tới.

Cũng từ ngày đó trở đi, chú Ba mà tôi gặp thật ra là hai người khác nhau, chẳng qua lúc ấy tôi thật sự không ngờ trên thế gian này lại có kỹ thuật làm mặt nạ da người hoàn hảo đến vậy. Và lại hai người kia cũng có vô số điểm giống nhau, cho nên thật sự rất khó phân biệt.

Trong thời gian này, tôi luôn cảm thấy chú Ba xuất quỷ nhập thần, thì ra là do có hai chú Ba. Cả hai chú Ba đều hết sức quen thuộc với tất cả mọi thứ, có điều tính cách hơi bất đồng, khi bọn họ cùng làm một việc thì mỗi người lại có cách riêng của mình, cũng để lại những manh mối khác nhau. Những manh mối này đan xen lẫn lộn khiến cho sự việc càng thêm phức tạp kì quái.

Tôi không sao phân biệt nổi người đối diện tôi khi nào là Ngô Tam Tinh, khi nào lại là Giải Liên Hoàn. Nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, không chỉ một lần tôi thấy tính cách chú Ba thay đổi.

Bỏ qua những điều vụn vặt thì bọn họ tựa như anh em song sinh, vì một mục đích chung mà không ngừng cố gắng.

Lại nói đến Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, lúc này họ đã đưa người của mình đến Cách Nhĩ Mộc điều tra được một thời gian. Thân thể của họ vì ăn nhảm đan dợt mà xảy ra rất nhiều biến đổi.

Hoắc Linh biến đổi đặc biệt nhanh, thần trí bắt đầu mơ hồ, trí nhớ dần dần giảm sút. Bọn họ đành phải lấy viện điều dưỡng bỏ hoang làm nơi theo dõi tình trạng của Hoắc Linh.

Mà Muộn Du Bình cũng có mục đích của riêng mình, hẳn trở lại Trương gia cổ lâu. Đáng tiếc từ nhỏ hẳn đã mắc phải căn bệnh mất trí nhớ di truyền của Trương gia, sau bị bắt làm mồi đem vào cỗ mộ câu thi rồi được Trần Bì A Tứ cứu, một lần nữa trở về với mọi người.

Nhưng lúc này thế lực của tổ chức đã chẳng còn như xưa, cơ hồ trở thành hữu danh vô thực, không thể không chế chặt chẽ cục diện như trước nữa.

Lúc ấy chú Ba và Giải Liên Hoàn cảm thấy mọi chuyện hết sức kỳ quái, bọn họ lấy ra từ cỗ mộ bên dưới cửa hàng chú Ba một chiến lợi phẩm lấy được từ Trương gia cổ lâu —— Hắc kim cổ đao, dùng để dò xét Muộn Du Bình.

Cùng lúc đó, Cầu Đức Khảo bắt đầu chính thức nhúng tay vào vụ này, không cam lòng làm một kẻ đầu tư bị lừa gạt nữa. Do đó mới có chuyện Cầu Đức Khảo mang theo tất cả tài liệu mà Kim Vạn Đường thu thập được đến cửa hàng tìm tôi.

Ngay sau khi thấy sách lược Chiến quốc, chú Ba lập tức hiểu ra Cầu Đức Khảo hiện giờ là mồi họa lớn cần phải chế ngự, vì thế mới tổ chức chuyến thám hiểm đầu tiên đến Thất tinh Lỗ Vương cung. Thật không ngờ, mọi chuyện từ đó về sau ngày càng không thể kiểm soát.

CHUNG CỰC GIẢI MÊ

Tác giả: Noãn Hòa Hồ Ly Bắc Kinh

Người dịch: Tích Vũ

Nguồn: Tích Vũ lâu

Đọc hết “Đạo Mộ Bút Ký”, mình cảm thấy còn quá nhiều điều nghi vấn, tình cờ phát hiện ra “Chung Cực Giải Mê” này, dù không hoàn toàn đồng ý với tất cả những luận điểm của Noãn Hòa Hồ Ly Bắc Kinh, nhưng hầu hết những gì được đề cập và phân tích đều khá công phu và hợp lý, giúp cho những người còn chìm trong “cơn mê” với Đạo Mộ Bút Ký có thể “vỡ” ra nhiều điều. Cho nên mình mạn phép dịch và chia sẻ bài viết này, hi vọng độc giả Đạo Mộ Bút Ký có thể cùng suy ngẫm và chia sẻ quan điểm để “giải mê”.

Phần 1: Môi liên hệ giữa nền văn minh thanh đồng thời tiền sử, Xi Vưu, Quảng Tây, Muộn Du Bình

Nguồn: Tích Vũ lâu

Đạo Mộ bút ký còn quá nhiều điều chưa sáng tỏ, thân thế của Muộn Du Bình rốt cuộc là gì, người giống Ngô Tà như đúc rốt cuộc là ai, chú Ba thật sự ở đâu?...

Một điểm “Chung cực” – ba sợi dây mê.

Chung cực: Cánh cửa Thanh đồng dưới nền núi Trường Bạch, chứa đựng nền văn minh thị tộc Phục Hy, khởi đầu của nền văn minh Trung Hoa.

Ba sợi dây mê:

Sợi thứ nhất: Sợi dây mê nối dài nền văn minh thanh đồng thời tiền sử, Xi Vưu, Quảng Tây, Muộn Du Bình.

Sợi thứ hai: Cốt lõi của Đạo Mộ Bút Ký: Sự phát triển bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại.

Sợi thứ ba: Cốt lõi của Đạo Mộ Bút Ký: Cuộc chạy đua giữa các thế lực thời hiện đại để tìm ra bí mật trường sinh bất lão.

Núi Trường Bạch là khởi nguồn của nền văn minh Trung Hoa, cũng chính là Chung Cực.

Khởi điểm của nền văn minh Trung Hoa là “người đứng đầu Tam Hoàng”, cũng chính là Phục Hy! Phục Hy là thủ lĩnh của bộ lạc Đông Di, khảo cổ học hiện đại cho rằng khởi nguồn của bộ lạc Đông Di là nền văn hóa Hồng Sơn (một nền văn hóa thời đại đồ đá mới được phát hiện ở đông bắc Trung Quốc), mà đông bắc rất có thể là khởi nguồn xa xưa nhất của lịch sử, như vậy Vân Đỉnh Thiên Cung chính là khởi điểm của toàn bộ Chung Cực.

Văn minh Trung Hoa sau đó phân làm ba nhánh chính: Viêm Hoàng, Xi Vưu và Tây Vương Mẫu. Thật ra cả ba đều là hậu duệ của Phục Hy.

Nhánh của Viêm Hoàng trải qua chiến tranh mà hợp nhất, trở thành nhánh “chính tông” nhất: tổ tiên của Trung Hoa.

Một nhánh dời về phía Tây, sống theo chế độ thị tộc mẫu hệ, cũng chính là nhánh của Tây Vương Mẫu.

Còn Xi Vưu vốn ở vùng Hà Bắc, sau khi thất bại trong cuộc chiến với Hoàng Đế, một bộ phận đã sáp nhập vào bộ lạc Viêm Hoàng, một bộ phận khác đi về phía Nam, xuống vùng Hồ Nam, trở thành tộc Mèo, tộc Dao, sau đó lại di chuyển tiếp xuống phía Nam đến vùng Quảng Tây, Vân Nam v.v...

Nhưng khởi nguồn và tổ tiên của họ đều là Phục Hy!

Bí mật trường sinh bất lão vốn bắt đầu từ Phục Hy, còn Tây Vương Mẫu chỉ là phát triển tiếp thuật này thôi.

Vào thời Phục Hy, dường như tuổi thọ của con người đều rất cao, Phục Hy được ghi nhận hưởng thọ 1100 tuổi.

Như vậy có thể thấy được bộ lạc Phục Hy có thuật trường sinh bất lão.

Bây giờ chúng ta cùng xem xét đồ đằng (vật thể tự nhiên – đặc biệt là động vật, được xem như biểu tượng của một quốc gia hoặc bộ tộc) của các bộ lạc: Long (rồng), xà (rắn), điều (chim) và trùng (sâu).

Bộ lạc Viêm Hoàng kế thừa Long đồ đằng.

Bộ lạc Xi Vưu kế thừa Xà đồ đằng.

Tây Vương Mẫu hẳn là bộ tộc kế thừa đầy đủ nhất đồ đằng của Phục Hy, bao gồm: Xà, điều, trùng (bọ ăn xác chết), hay có thể nói, Tây Vương Mẫu mới là hậu duệ chính tông của Phục Hy.

Đồng thời, các bộ lạc cũng tự mình phát triển thêm.

Bộ tộc Tây Vương Mẫu là nền văn hóa ngọc.

Bộ tộc Xi Vưu là nền văn hóa thanh đồng.

Mà khởi nguồn của tất cả, chính là núi Trường Bạch.

Sợi dây mê thứ nhất: Sợi dây mê nối dài nền văn minh thanh đồng thời tiền sử, Xi Vưu, Quảng Tây, Muộn Du Bình.

Căn cứ theo lịch sử truyền lại, thời kỳ đồ đồng của Trung Hoa bắt đầu từ triều Hạ, sau đó phát triển rực rỡ nhất vào thời Thương Chu, nhưng khảo cổ học hiện đại đã phủ nhận quan điểm này, từ thời viễn cổ xa xôi, Trung Hoa đã xuất hiện nền văn minh thanh đồng ở trình độ cao, di chỉ Tam Tinh Đồi ở Tứ Xuyên đã chỉ rõ điều này.

Có ý kiến cho rằng, Xi Vưu là người sáng lập ra nền văn hóa thanh đồng thời tiền sử, mà Tam Tinh Đồi chính là do hậu duệ của Xi Vưu xây dựng lên. Cây Thanh đồng và cửa Thanh đồng mà Tam Thúc viết trong Đạo Mộ hiển nhiên đều bị ảnh hưởng bởi bí ẩn Tam Tinh Đồi (ở di chỉ Tam Tinh Đồi cũng đã khai quật được một cây Thanh đồng rất lớn).

Như vậy, chúng ta có thể suy đoán:

1, Xi Vưu là người sáng tạo ra dụng cụ Thanh đồng cực lớn thời cổ đại, cây Thanh đồng ở Tần Lĩnh hay những gì bộ lạc Xi Vưu xây dựng nên đều vì mục đích cúng tế! Khi ấy người ta tin rằng đại thụ này có thể nối thẳng tới trời.

2, Loại thanh đồng này không phải đồng thau thông thường, mà có tác

dụng mê hoặc tâm trí rất lớn, thời viễn cổ của loài người, lúc cúng tế thầy tế sẽ dùng cách gây ảo giác, các dân tộc đều có ghi chép lại điều này, chìm trong ảo giác mới có thể liên hệ với thần linh. Trong phần Tàn Lĩnh Thần Thụ, chúng ta có thể nhìn thấy công dụng cúng tế của loại cây này, hơn nữa còn có dấu vết của vu cổ (loại sâu có thể khống chế tri giác), mà vu cổ của tộc Mèo chính là do Xi Vưu truyền lại.

3, Loại thanh đồng đặc biệt này có tác dụng mê hoặc rất lớn đối với con người nên mới được dùng để đúc nên cây cúng tế.

Hoặc có thể nói rằng, đây là một loại “thuốc phiện kim loại”, đồng thời còn có thể khiến người ta mất trí nhớ! Ở thời đại Xi Vưu, thầy tế đã thông qua loại cây thanh đồng này để gây ảo giác cho mọi người trong bộ lạc lúc cúng tế.

4, Các loại thanh đồng được đề cập trong Đạo Mộ Bút Ký đều là loại thanh đồng này.

Chuông thanh đồng buộc trên đuôi bọ ăn xác ở Lỗ Vương cung và đeo trên tai lão Dương đều có thể gây ảo giác nhẹ đối với người khác.

Thứ này cũng chính là chuông thanh đồng được treo đầy cây san hô khiến cho nhóm người của Muộn Du Bình mất đi tri giác trong con đường bí mật ở mộ thất dưới đáy biển.

5, Chỉ có hậu duệ Xi Vưu mới nắm giữ được bí mật thanh đồng này, nó có thể khống chế và xóa đi ký ức của con người.

Trong phần “Âm Sơn Cổ Lâu”, “cục sắt” mà đội khảo cổ hai mươi năm trước phát hiện ra hiển nhiên cũng là loại thanh đồng này.

Như vậy, người Mèo và người Dao – hậu duệ của Xi Vưu – nhất định đã giấu loại thanh đồng cổ xưa này ở Quảng Tây, ngôi làng chìm dưới đáy hồ nhất định là nơi cư trú của hậu duệ Xi Vưu.

6, Như vậy thân thể của Muộn Du Bình còn có một khả năng khác, tôi vẫn nhận định Trương Diêm Thành, Bàn Mã, thủ lĩnh tộc Mèo và Muộn Du Bình là người cùng tộc, đều lấy hình xăm kỳ lân làm dấu hiệu nhận biết, đều là hậu duệ Xi Vưu, là những người biết rõ và bảo vệ bí mật thanh đồng cổ đại.

7, “Cục sắt” mà Bàn Mã cất giữ, “vật nguy hiểm” dưới gầm giường trong căn nhà tre của Muộn Du Bình, đều là thứ này, thế nhưng Muộn Du Bình hẳn biết sự nguy hiểm của vật này, vì sao vẫn để nó làm mình mất trí nhớ? Có thể vì sứ mệnh nào đó hoặc thu được năng lực nào đó, Muộn Du Bình không thể không tiếp xúc nhiều lần với vật này.

8, Phần “Tàn Lĩnh Thần Thụ” đã giải thích rõ năng lực gây ảo giác của loại thanh đồng này, nó có thể tạo ra ý thức của con người, có thể chi phối ý

nghĩ của người khác, nhưng tác dụng phụ chính là khiến người ta mất trí nhớ.

9, Về phần tác dụng trường sinh, có vẻ cách thức sử dụng chính là xóa đi ký ức của một người, rồi đưa trí nhớ của một người khác vào thay thế, biến người trước thành người sau.

Hãy dùng thân phận hậu duệ Xi Vưu chiếu vào biểu hiện của Muộn Du Bình ở Lỗ Vương cung và Vân Đỉnh thiên cung.

1, Thiết Diện Sinh là một đầu mối quan trọng trong truyện, hẳn là người thứ hai sau Ông Tàng Hải hiểu rõ toàn bộ những bí mật này! Thiết Diện Sinh nhất định không thể bị Muộn Du Bình bóp chết một cách đơn giản như vậy.

2, Ngôi mộ huyết thi ở Trường Sa rốt cuộc là mộ của ai? Bởi vì đó là mộ thời Chiến Quốc, phán đoán theo thời đại, hiển nhiên phải là mộ của một trong ba huyết thi ở Lỗ Vương cung! Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh hay Chu Mục Vương, khả năng cao nhất là ai? Mọi người đều biết, bộ sách lựa Chiến Quốc do ông nội của Ngô Tà lấy ra từ ngôi mộ huyết thi ở Trường Sa là do Thiết Diện Sinh tự tay ghi chép! Một người đặt bản chép tay của mình trong ngôi mộ của chính mình chẳng phải rất hợp lý sao? Như vậy khả năng lớn nhất là ngôi mộ huyết thi ở Trường Sa là của Thiết Diện Sinh.

3, Như vậy, hai khối huyết thi còn lại trong Lỗ Vương cung sẽ là Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương! Chu Mục Vương là cái xác trong quan tài sắt bị Muộn Du Bình chặt đầu, Lỗ Thương Vương là cái xác bị Muộn Du Bình bóp chết.

4, Hiển nhiên Muộn Du Bình đã nói dối nhóm Ngô Tà, tại sao cậu ta lại nói sáo chuyện về ba khối huyết thi? Điều này cho thấy trong số ba huyết thi chắc chắn có một khối có quan hệ chặt chẽ với cậu ta, cậu ta đang che giấu điều gì đó cho một trong ba cái xác đó.

5, Còn nữa, sao Muộn Du Bình lại biết chuyện của Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh? Sách lựa của Thiết Diện Sinh bị Ngô gia đánh cắp, lại bị Cầu Đức Khảo lừa qua Mỹ, chắc chắn tiểu Muộn không thể đọc được, tiểu Muộn nói cậu ấy tìm được bốn quyển sách lựa trong một ngôi mộ thời Tống, đây hiển nhiên là nói dối, nếu như loại sách lựa này ở đâu cũng có thì Cầu Đức Khảo đâu thể xem nó là bảo bối mà giữ gìn đến thế.

Như vậy tiểu Muộn chắc chắn phải là hậu nhân của Lỗ Thương Vương hoặc Thiết Diện Sinh thì mới có thể biết được những bí mật đó! So với Lỗ Thương Vương, rõ ràng Thiết Diện Sinh biết nhiều chuyện hơn, như vậy tiểu Muộn có thể là hậu duệ của Thiết Diện Sinh!

7, Thiết Diện Sinh khẳng định cũng là hậu duệ của Xi Vưu. Sơn Đông vốn

là một trong các địa bàn cư trú của bộ lạc Đông Di, Thiết Diện Sinh vốn biết một vài bí mật xa xưa của thời đại Xi Vưu, hơn nữa, hắn cũng là một người rất có bản lĩnh, tinh thông dịch thuật, phong thủy, rốt cuộc trở thành chuyên gia đồ đấu, nếu không phải là hậu duệ Xi Vưu thì không thể nào giải thích được việc mấy nghìn năm qua chỉ có hắn và Uông Tàng Hải biết được bí mật to lớn kia!

7, Thiết Diện Sinh xây mộ mình ở Trường Sa, cũng cho thấy hắn có quan hệ với người Mèohậu duệ Xi Vưu, bởi vì thời đó các tộc người Cửu Lê và Tam Miêu đều cư ngụ ở Trường Sa! Trường Sa khi đó là một khu vực rất hoang sơ.

8, Vậy thì vì sao Thiết Diện Sinh không mặc áo ngọc để được trường sinh, khi mà hắn hoàn toàn có thể làm vậy? Đáp án chính là bởi vì hắn biết áo ngọc căn bản không có khả năng giúp con người trường sinh, khi nhóm người Ngô Tà tiến vào Lỗ Vương cung thì đã hơn hai ngàn năm trôi qua, Lỗ Thương Vương đã “lột da” ở đây, tuy rằng không chết, nhưng hai nghìn năm sau không thể sống lại, kiểu “trường sinh” này nhất định là có vấn đề. Nhất định có trục trặc! Thiết Diện Sinh hắn đã biết từ lâu, sau khi bị cởi ra thì áo ngọc sẽ mất đi tác dụng. Tiếp tục mặc vào chỉ có thể trở thành người thực vật, còn không bằng một khối huyết thi!

9, Thiết Diện Sinh lừa Lỗ Thương Vương tin vào chuyện này, có lẽ là muốn mượn cơ hội tiến vào mộ Mục Vương quan sát, đồng thời lấy ra vật gì đó (khả năng chính là bọ ăn xác chúa), sau đó sẽ tìm chỗ thực hiện kế hoạch trường sinh của mình. Thương Vương đáng thương kia chẳng rõ thực hư, chui vào áo ngọc trở thành người thực vật.

10, Thiết Diện Sinh lần lượt thực hiện kế hoạch trường sinh của mình: đầu tiên lựa chọn được mảnh đất Trường Sa phong thủy cực tốt, tiếp theo từ chỗ của Tây Vương Mẫu lấy được vắn ngọc đen tuyền (hắn nhất định đã từng đi đến quỷ thành), mọi người có nhớ ngôi mộ huyết thi ở Trường Sa được miêu tả thế nào không, mặt đạo bên dưới hoàn toàn là ngọc thạch màu đen. Nói đúng hơn là Thiết Diện Sinh đã tự tạo ra một tấm “áo ngọc” cao cấp hơn (viết đến đây tôi không thể không bội phục tài trí của Thiết Diện Sinh), sau đó mang theo xuống mộ cả sách lựa do chính mình viết nên. Mặc khác, hắn nhất định đã để lại cho hậu nhân một quyển sách lựa khác, cũng chính là quyển trong tay Muộn Du Bình.

11, Hình tượng của Tiểu Muộn là hình tượng chiến thần, mà Xi Vưu lại là chiến thần của Trung Hoa. Thiết Diện Sinh, người cũng như tên, là một kẻ mặt lạnh, nghiêm túc cẩn thận, giống tiểu Muộn đúng không? Hơn nữa, Thiết Diện Sinh đồ đấu phong cách rất quý phái, giống như biểu hiện thoát ẩn thoát hiện của tiểu Muộn trong mộ cổ.

12, Tiểu Muộn đi vào Lỗ Vương cung, nhất định có sự chỉ dẫn từ cuốn sách lựa của Thiết Diện Sinh, có lẽ trước đây cậu ấy cũng đã vào rồi, cho nên mới quen đường thuộc lối như vậy.

Về chuyện máu có khả năng xua đuổi bọ ăn xác, mọi người còn nhớ không, những cục sắt thần bí (thanh đồng cổ) kia có thể đuổi muỗi, tiểu Muộn là hậu duệ Xi Vu và tiếp xúc nhiều với thanh đồng, hẳn là có loại máu này, mà việc khắc chế được bánh tồng, khiến nữ thi cổ đại dập đầu, chính là xuất phát từ năng lượng vu cổ mê hoặc hồn phách đã ngấm vào trong máu.

13, Tiểu Muộn dập đầu và nói chuyện với khối huyết thi Chu Mục Vương trong quan tài sắt, là do cậu ấy là hậu duệ của Xi Vu, Chu Mục Vương vừa là tiên bối vừa là kẻ thù của cậu ấy. Tiên bối là bởi vì họ đều là hậu duệ Phục Hy, kẻ thù là bởi vì Chu Mục Vương là hậu duệ của Hoàng Đế, Hoàng Đế lại giết chết Xi Vu. Lý do tiểu Muộn dập đầu chính là vì vậy, còn đối thoại với xác chết hẳn là phương pháp khắc chế bánh tồng tổ truyền của Thiết Diện Sinh. Hơn nữa, Xi Vu hay tộc Mèo thì đều là dân tộc của vu cổ (như cảm thi), trước nay đều có thể đối thoại với quỷ thần, không giống với cách đồ đầu của cả Bắc phái lẫn Nam phái.

14, Tiểu Muộn tách ra đi một mình, chính là để tranh thủ thời gian đổi cuốn sách lựa của Thương Vương, lấy đi ấn quý.

15, Tiểu Muộn giết chết huyết thi Chu Mục Vương, là vì báo thù và bảo vệ chính mình cũng như an toàn của nhóm người Ngô Tà, bóp chết huyết thi Thương Vương là do chán ghét và khinh bỉ.

16, Tiểu Muộn nói dối là để bảo vệ bí mật của Thiết Diện Sinh.

Vân Đỉnh Thiên Cung:

17, Tiểu Muộn dập đầu trước núi Trường Bạch, chính là bái lạy thủy tổ Phục Hy.

18, Lời giải cho việc Tiểu Muộn và âm binh cùng tiến vào cánh cửa Thanh đồng:

Tiểu Muộn tiến vào cánh cửa Thanh đồng, là nhờ có ấn quý có thể điều động âm binh.

Trên đường vào mộ, Tiểu Muộn biến mất vài giây trước mắt Ngô Tà, cũng là nhờ trên người cậu có ấn quý.

Âm binh là gì?

Hãy nhớ lại hình nộm trong điện Tây Vương Mẫu, vẫn ngọc có năng lực giữ thi thể ngàn năm không thối rữa. Âm binh chính là “cương thi ngàn năm” được tạo nên bằng cách này. Cái gọi là cương thi, căn cứ vào ghi chép

và truyền miệng, là một loại động vật hay sinh vật chứ không phải người, không có tư duy cao cấp, chỉ có một chút phản ứng cùng bản năng đơn giản, ví dụ như, cương thi không biết nói chuyện, đầu gối không thể gập lại, tất cả đều chứng minh họ không có tư duy cấp cao. Chỉ là ngàn năm không rửa nát đảm bảo cho thần kinh của họ vẫn còn hoạt động được thôi.

Âm binh không lồ mặt ngựa là cái gì?

Người không lồ mặt ngựa có lẽ là một chủng tộc Tây Vực xa xưa, người cao to cùng với sức chiến đấu mạnh mẽ, cũng có thể là “lính đánh thuê” của Tây Vương Mẫu, là loại người chuyên nằm trong quân đội của Tây Vương Mẫu. Sau khi họ chết thì bị Tây Vương Mẫu dùng vẫn thạch tạo thành “âm binh” để bảo vệ mộ địa và bí mật của vương tộc.

Như vậy, hình nộm trong điện Tây Vương Mẫu sau khi cởi bỏ lớp vỏ bọc, hiển nhiên cũng sẽ mang bộ dạng giống như âm binh đằng sau cánh cửa Thanh đồng trong thiên cung trên đỉnh núi Trường Bạch kia.

Đông Hạ là hậu duệ của Phục Hy – tổ tiên của Tây Vương Mẫu – âm binh ở cửa Thanh đồng hẳn là do Tây Vương Mẫu tặng cho Đông Hạ để bảo vệ bí mật của thị tộc Phục Hy.

Vì sao tiểu Muộn có thể trà trộn vào đội ngũ âm binh?

Đáp án vô cùng đơn giản: Trong tay tiểu Muộn có ấn quỹ của Lỗ Thương Vương, lấy được từ trong Lỗ Vương cung.

Quý ấn còn có thể điều động âm binh, chứ đừng nói đến chuyện chen vào giữa đám âm binh đó.

Có thể những âm binh này đều do Muộn Du Bình dùng ấn quỹ điều ra, từ đó tiến được vào cánh cửa Thanh đồng!

Ấn quỹ là cái gì?

Nhóm người Ngô Tà gặp phải cương thi trong điện Tây Vương Mẫu. Thứ gì đã phát động âm binh? Chính là tinh bàn (bản đồ các ngôi sao – đọc phần 5 “Mê Hải Quy Sào” để biết thêm thông tin)!

Ấn quỹ chính là tinh bàn mini của Tây Vương Mẫu.

Để lúc ở ngoài cũng có thể điều động âm binh, Tây Vương Mẫu đưa ấn quỹ cho tình nhân của bà là Chu Mục Vương, bởi vì Chu Mục Vương rất thích chinh phạt, âm binh chính là món quà thích hợp nhất cho gã.

Sau đó, Lỗ Thương Vương trộm mộ Chu Mục Vương.

Ấn quỹ, rơi vào trong tay Lỗ Thương Vương.

Giải đáp luôn bí ấn Muộn Du Bình biến mất vài giây trước mặt Ngô Tà trên đường vào Vân Đỉnh thiên cung.

Ngô Tà không hề nhìn lầm! Biến mất vài giây, hẳn là vì trong tay tiểu Muộn có ấn quý!

Thử nghĩ xem Lỗ Thương Vương điều động âm binh bằng cách nào? Âm binh ở chỗ của Tây Vương Mẫu, chiến trường của Lỗ Vương ở vùng Trung Nguyên, chắc không đến mức âm binh đi từng bước từng bước từ Tây Vực tới Sơn Đông đâu, nếu thế thì mấy tháng sau mới đến nơi, người ta đánh xong lâu rồi.

Ấn quý chắc chắn có liên quan đến vẫn ngọc, có tác dụng giống như hồ đen thời gian, có thể trong nháy mắt đưa người đến một nơi cách đó ngàn dặm. Giống như mấy chương trình bí ẩn khoa học, có vài người biến mất, sau đó đột nhiên xuất hiện ở cách đó mấy nghìn cây số.

Đó chính là tác dụng hồ đen, ấn quý chính là loại vật thể này, và việc Muộn Du Bình biến mất, chắc chắn có liên quan đến ấn quý.

Phần 2: Bí ẩn thân thể Muộn Du Bình

Nguồn: Tích Vũ lâu

Hắn rất nhiều cho rằng tiểu Muộn là người có nhiều bí mật nhất trong Đạo Mộ Bút Ký.

Nhưng tôi lại thấy hoàn toàn ngược lại, tiểu Muộn chính là người “bình thường” nhất trong truyện.

Càng về những phần sau thì sự thiên vị mà tác giả dành cho tiểu Muộn càng rõ ràng, đó cũng chính là lý do giúp tiểu Muộn “hốt” được một lượng fan hùng hậu như hiện nay. Tam Thúc đã dùng ngòi bút cực kỳ cẩn thận và tỉ mỉ để viết về chàng trai này.

Dựa vào những suy đoán sau: Thứ nhất, tiểu Muộn chắc chắn không phải nhân vật phản diện; thứ hai, tiểu Muộn cũng chắc chắn không phải yêu ma quỷ quái (như mấy thứ trong mộ Lỗ Thương Vương, Uông Tàng Hải...), như vậy khả năng lớn nhất chính là: Cậu ấy là một nhân vật bình thường đầy bi kịch.

1, Thiết Diện Sinh – Trương Diêm Thành – Muộn Du Bình thuộc về một nhánh hậu duệ của Xi Vu, cũng là gia tộc lừng lẫy về đồ đấu.

Từ hai ngón tay dài bất thường và kỹ xảo đồ đấu siêu phàm của Muộn Du Bình có thể thấy được, những thứ này đều được di truyền trong gia tộc. Cậu ấy vừa có bí kíp đồ đấu cao siêu truyền đời của gia tộc Thiết Diện Sinh – Trương Diêm Thành, lại hiểu biết phong thủy dịch thuật đồng thời nắm rõ kỹ thuật khắc chế bánh tồng, khống chế hồn phách quỷ thần của tộc Xi Vu.

2, Hình xăm kỳ lân là dấu hiệu của hậu duệ Xi Vu và thế lực của Trương Diêm Thành.

Loại người như Trương Diêm Thành chắc chắn không thể chỉ là một người mà phải giống như Ngô Tam Tinh, có một nhóm người thay thế lẫn nhau.

Như vậy, thủ lĩnh Miêu tộc, Bàn Mã hãn cũng là người của Trương Diêm Thành, có thể nhìn vào thân thủ của họ để thấy được điều này. Cũng có thể, Trương Diêm Thành chính là một trong các thủ lĩnh Miêu tộc.

Khi đọc truyện, chúng ta sẽ có cảm giác giống như tiểu Muộn đang gánh trên vai sứ mệnh nào đó, chính là sứ mệnh của gia tộc hoặc dân tộc cậu ấy.

A Quý cũng có vấn đề, tuyệt đối không thể là một thôn dân bình thường được. Tôi nghiêng về giả thuyết A Quý cũng là người của bộ tộc này, đưa con trai lỡ vai kia của gã thật quá thần bí. Cả những thôn dân kỳ quái kia nữa, có lẽ tất cả đều là hậu duệ của Xi Vu, có nghĩa vụ bảo vệ bí mật thanh đồng dưới đáy hồ.

Còn nữa, mọi người có cảm thấy Vân Thái và Muộn Du Bình đã biết nhau từ trước, hơn nữa còn rất thân thuộc?

Vì sao thủ lĩnh Miêu tộc lại chọc mù mắt Trần Bì A Tứ? Có phải lão đã nhìn thấy cái gì không nên thấy không? Chắc không phải chỉ là con xà mi đồng ngư kia chứ?

3, Âm Sơn Cổ Lâu

“Âm Sơn Cổ Lâu” là phần tác giả dành riêng để vén mở bí ẩn thân thế của Muộn Du Bình.

Tôi mơ hồ cảm giác được đây là một câu chuyện hết sức bi thương, thú mà Muộn Du Bình phải gánh vác, chính là cả một dân tộc.

Bàn Mã giết đội khảo cổ, có lẽ vốn không bởi lương thực, mà vì bảo vệ bí mật thanh đồng.

Tình cảm của Muộn Du Bình đối với Văn Cẩm, chắc cũng chẳng phải tình cảm nam nữ gì, mà là năm đó Bàn Mã giết thành viên đội khảo cổ, tiểu Muộn nói rõ chân tướng với Văn Cẩm, được Văn Cẩm thông cảm và tha thứ, tiểu Muộn từ đó cũng gia nhập đội khảo cổ, tình cảm này chỉ là lòng mang ơn mà thôi.

Người Miêu đốt căn nhà tre của tiểu Muộn, Bàn Mã nói dối Ngô Tà, có lẽ chính là để bảo vệ tiểu Muộn.

4, Suốt hai mươi năm trời, tiểu Muộn “lòng vòng” mất trí nhớ.

Tiểu Muộn tham gia đội khảo cổ ở Quảng Tây, gánh trên vai sứ mệnh của gia tộc và dân tộc.

Những chuyện cậu ấy trải qua dưới đáy biển, có lẽ giống như lời cậu ấy kể với Ngô Tà, cậu ấy cũng hôn mê, trúng chiêu, thân thể không già đi, thế nhưng khả năng Trương Diêm Thành cũng đã tới những ngôi mộ này, hoặc do cậu ấy biết nhiều hơn những người còn lại nên bản thân đã có phòng bị, giữa đường chạy trốn, không bị giam lỏng ở Cách Nhĩ Mộc.

Hai mươi năm sau, ngoài sứ mệnh của gia tộc và dân tộc, cậu còn gánh trên vai cả bí mật của đội khảo cổ.

Lần theo từng đầu mối, ra vào nhiều ngôi mộ, tìm kiếm bí mật Chung cực.

Đáy biển, Lỗ Vương cung, Thiên cung đến Xà chiều, cậu đều ra vào nhiều lần, điều này có thể thấy được dựa trên những ký hiệu mà cậu để lại.

Mỗi lần mất đi trí nhớ của cậu ta, có lẽ đều liên quan đến việc tiếp xúc với vắn ngọc kia.

Lần nào cậu ta cũng phát hiện ra một ít đầu mối, nhưng đáng buồn là, sau đó đều mất đi trí nhớ.

Đến khi khôi phục được ít nhiều mảnh vụn ký ức, cậu ấy lại bắt đầu lại cuộc hành trình.

“Cái chết lặp lại” này bị thương đến cỡ nào.

Thế mà cậu ấy vẫn cứ cố chấp theo đuổi, thật sự là một bi kịch thanh cao.

Đương nhiên, đây chỉ là một giả thiết, ngoài ra vẫn còn một khả năng khác là tiểu Muộn giả vờ mất trí nhớ để thăm dò bí mật.

5, Lần “mất trí nhớ” trước đó

Trước mắt còn chưa thể chắc chắn được lần mất trí nhớ trước đó của Muộn Du Bình là thật hay giả.

Chuyện này diễn ra vào năm sáu năm trước, chính là khoảng thời gian tiểu Muộn ở căn nhà tre.

Vì sao lúc cậu ấy mất trí nhớ lại trở về căn nhà này? Bởi vì đây nơi cậu ấy cất bước ra đi, là “nhà” của cậu ấy.

Là một nơi an toàn.

Còn về việc cậu ấy bị xem là mối nhử cương thi, với thân thủ của Muộn Du Bình thì chẳng có chút gì nguy hiểm hết.

Liệu có phải cậu ấy đã thương lượng với người trong tộc mình, mượn cơ hội thăm dò Trần Bì A Tứ? (Trần Bì A Tứ thật ra chính là chú Ba, phần sau tôi sẽ làm rõ điều này).

6, Lần mất trí nhớ hiện tại

Biểu hiện của A Quý và Bàn Mã có phải đang bảo vệ tiểu Muộn “lại mất trí nhớ” hay không?

Căn nhà tre bị đốt, lời nói dối của Bàn Mã, đều xuất phát từ việc họ chưa thể tin tưởng hai người xa lạ là Ngô Tà và Bàn Tử, đang thử thăm dò xem rốt cuộc họ có quan hệ thế nào với Muộn Du Bình.

Lời nói của Bàn Mã không phải để hù dọa Ngô Tà (kể cả câu nói với Ngô Tà rằng hai người mà đi với nhau thì người này sẽ hại chết người kia). Nếu như trên người tiểu Muộn thật sự có mùi này, thì vì sao Ngô Tà và tiểu Muộn tiếp xúc với nhau lâu như vậy vẫn không ngửi thấy? Vì sao những người tiếp xúc gần gũi với tiểu Muộn là Bàn Tử và Phan Tử đều không ngửi ra?

Còn Vân Thái, việc cô ấy hát cho tiểu Muộn nghe một khúc ca, có thể cho thấy bọn họ trước đây rất thân thuộc.

Cô ấy đang muốn bày tỏ điều gì, hay là đang khơi gợi ký ức của Muộn Du Bình?

Phần 3: Sợi dây mê thứ hai – Cốt lõi của Đạo Mộ Bút Ký: Sự phát triển bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thứ nhất, thời đại Phục Hy – Nữ Oa, khởi nguồn của nền văn minh Trung Hoa cổ đại.

Khi đó con người có hai đặc điểm, thứ nhất là có thể sống cả ngàn năm, thứ hai là nhân thú hợp thể. Hình tượng của Phục Hy – Nữ Oa chính là đầu người thân rắn, hơn nữa là anh em kết hôn với nhau. Đây là bí mật cách thức trường sinh của họ, bởi vì có nhiều loài động vật sống lâu hơn con người rất nhiều, thời đại Phục Hy là thời sống cộng sinh giữa người và thú.

Đầu tiên, họ có thể sử dụng thanh đồng cổ không chế hành vi động vật, chiếc chuông trên đuôi của bọ ăn xác chúa trong Lễ Vương cung chính là loại thanh đồng này.

Bọn họ có thể trường sinh, có lẽ do đã để loài vật nào đó sống trong thân thể mình, hình thành mối quan hệ cộng sinh.

Như Phục Hy hẳn đã bỏ rắn vào trong bụng, như vậy ngài có thể có được tuổi thọ của rắn, đồng thời giữ nguyên được tư duy con người. Khuyết điểm duy nhất là biến thành hình dạng đầu người thân rắn (kết hợp gen giữa rắn và người), mang thân hình “yêu quái”!

Tuy rằng tuổi thọ của Phục Hy Nữ Oa rất dài, nhưng họ vẫn sẽ chết, khi con rắn nằm trong cơ thể họ chết đi, họ cũng sẽ chết theo. Phục Hy sống 1,100 tuổi hẳn là tuổi thọ của rắn cộng sinh trong cơ thể ngài.

Đây là trường hợp trường thọ xưa nhất được ghi nhận, cũng là khởi điểm của tất cả các biện pháp trường sinh đến nay.

Bên trên tôi đã đề cập qua, di tích cổ xưa và cánh cửa thanh đồng dưới lòng đất Vân Đỉnh Thiên Cung chính là do Phục Hy để lại.

Bộ lạc Đông Di có một số loài vật cổ, đều bị con người dùng thanh đồng thuần hóa, phục vụ cuộc sống hoặc cộng sinh với con người.

Đại du diên, mang nguyên hình rồng.

Đại điều, mặt người thân chim.

Rắn, Phục Hy mặt người thân rắn.

Sâu bọ, trùng đồ đằng của bộ lạc Phục Hy.

Thứ hai, theo dòng chảy của lịch sử, sau khi Phục Hy chết, bộ lạc Đông Di bắt đầu chia cắt:

Một nhánh của Hoàng Đế, đi tới vùng Trung Nguyên, bắt đầu phát triển ngành trồng trọt chăn nuôi.

Một nhánh của Xi Vưu, phát triển một nền tế tự vu cô và văn minh thanh đồng rực rỡ ngay tại Hà Bắc.

Một nhánh của Tây Vương Mẫu, đi tới núi Côn Luân, mang theo chim, rắn và trùng.

Ba bộ lạc bắt đầu phát triển theo các phương thức khác nhau, nói đơn giản, Hoàng Đế thích hòa bình xây dựng, Xi Vưu thích chinh chiến cúng tế, Tây Vương Mẫu lại thích nghiên cứu và phát triển thuật trường sinh bất lão.

Nhưng lúc đó, bọn họ vẫn duy trì hình dạng nhân thú cộng sinh từ thời Phục Hy: “Sơn Hải Kinh” miêu tả, Hoàng Đế, Xi Vưu, Tây Vương Mẫu đều là quái vật nửa người nửa thú, Hoàng Đế là người kết hợp với rồng, Xi Vưu là người hợp nhất với chim, Tây Vương Mẫu còn kết hợp nhiều loại động vật hơn nữa, điều này đã cho thấy, bọn họ vẫn duy trì cách thức trường sinh “cộng sinh giữa người và thú”, tuổi thọ của bọn họ, đều khoảng hơn ngàn năm.

Thứ ba, sau đó chiến tranh bắt đầu nổ ra.

Đầu tiên là bộ lạc Viêm Đế đánh nhau với Hoàng Đế, Viêm Đế là đại biểu của nền văn minh nông nghiệp, sau đó, hai bộ lạc này hợp nhất, hình thành tổ tiên của Hoa Hạ. Tiếp theo là cuộc chiến giữa Viêm Đế và Xi Vưu. Xi Vưu mang hình tượng chiến thần, lại biết thuật vu cô, ban đầu Hoàng Đế không đánh lại Xi Vưu, đến khi Tây Vương Mẫu đứng về phía Hoàng Đế, bà phái Cửu Thiên Huyền Nữ (mặt người mình chim), trợ giúp Hoàng Đế hóa giải vu cô của Xi Vưu, Xi Vưu thua trận bị giết, từ đó bộ tộc Xi Vưu tản mác khắp nơi, một bộ phận gia nhập bộ lạc của Viêm Hoàng, một bộ phận khác lưu lạc đến Trường Sa, rồi đến Quảng Tây, Vân Nam, trở thành tộc Miêu, tộc Dao.

Từ đây về sau lịch sử bước vào thời đại “Ngũ Đế”:

Bộ lạc Xi Vưu lưu lạc khắp nơi, chắc hẳn cũng dần mất đi thuật trường sinh “nhân thú cộng sinh”, chỉ còn một số ít hậu nhân vẫn còn giữ gìn được nền văn minh thanh đồng và phát triển nền văn hóa vu cô.

Nhánh của Hoàng Đế tiếp tục phát triển lớn mạnh, trở thành dòng chính của nền văn minh Trung Hoa, đi theo trồng trọt chăn nuôi mà quên dần và từ bỏ hình tượng yêu quái “nửa người nửa thú”, dần dần biến thành người bình thường, đương nhiên cũng mất đi khả năng “trường sinh”.

Chỉ có Tây Vương Mẫu, kế thừa và phát triển thuật trường sinh từ thời Phục Hy.

Thứ tư, trong khoảng thời gian từ thời Hoàng Đế đến giữa thời Tây Chu:

Trung Nguyên đang trải qua bước chuyển mình từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến triều Hạ, Thương, Chu.

Trong khi đó, Tây Vương Mẫu ở Côn Luân vẫn tách mình khỏi mấy nghìn năm năm chiến tranh chinh phạt ở Trung Nguyên, đứng riêng một trời đất.

Tây Vương Mẫu có lẽ là hậu duệ gần gũi nhất, chính tông nhất của Phục Hy Nữ Oa, bởi vì văn hóa bộ lạc Phục Hy thừa ban đầu được bà gìn giữ nguyên vẹn nhất.

Mà, Tây Vương Mẫu cũng vẫn mãi miết nghiên cứu thuật trường sinh suốt mấy nghìn năm.

Vì sao Tây Vương Mẫu lại muốn dời đến núi Côn Luân? Câu trả lời là: Vì ngọc!

Đúng vậy, chính là ngọc. Trong nền văn hóa cổ đại Trung Hoa, Tây Vương Mẫu nổi danh với ngọc, một loại ngọc màu đen có thể giúp cho người ta “trường sinh bất lão”. Có ghi chép từng chỉ ra rằng, Tây Vương Mẫu từng dùng loại ngọc này chế thành “ngọc anh” cho Hoàng Đế ăn, sau khi ăn có thể giữ cho dung nhan trẻ mãi, trường sinh bất tử.

Mọi người có cảm thấy quen không? Đúng vậy, ngọc này chính là vẫn ngọc mà Văn Cẩm đã tiên vào, cũng là chất liệu tạo nên áo ngọc của Lỗ Thương Vương.

Nắm rõ thuật “nhân thú cộng sinh” của Phục Hy, thuật không chế xà điều, thêm vào thuật giữ cho dung nhan ngàn năm trẻ mãi, Tây Vương Mẫu bắt đầu cuộc thực nghiệm trường sinh bất lão cả mấy ngàn năm, mở màn một vở kịch vô cùng đặc sắc.

Ba phương pháp trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu:

Phương pháp thứ nhất: Nhân thú cộng sinh.

Đây vẫn là phương pháp cũ Phục Hy truyền lại, người kết hợp với rắn, người kết hợp với chim vân vân, lý thuyết trường sinh của cách thức này chính là: Nếu như con người sống bình thường, thì có thể chiếm được tuổi thọ của loại động vật cộng sinh trong cơ thể, trên dưới ngàn năm. Nếu như người gặp phải chuyện gì bất trắc, thì chỉ cần loài vật sống trong cơ thể mình còn sống, thì bằng cách cộng sinh giữa người và động vật, động vật sẽ có được trí nhớ và ý thức của con người, tiếp tục cộng sinh với một người khác đã bị gột sạch ký ức, thực hiện việc “chuyển thế”.

Nhược điểm của phương pháp này là đến khi loài vật sống trong cơ thể người chết đi, người cũng sẽ chết theo, thêm nữa tất cả sẽ đều biến thành yêu quái nửa người nửa thú.

Lúc đầu chắc chắn Tây Vương Mẫu đã dùng biện pháp như thế, cho nên bà mới mang bộ dạng yêu quái.

Điều này có thể chứng minh bằng di tích ở Xà Chiêu, với những người phụ nữ mặt người thân rắn trên bức bích họa cộng thêm những con rắn mào gà có hành vi cổ quái (rắn mào gà là loại rắn có linh tính được Tây Vương Mẫu thuần dưỡng dùng cho việc nhân thú cộng sinh thời kỳ đầu).

Biện pháp thứ hai: Đan dược = ngọc anh + bọ ăn xác chúa.

Nhược điểm của biện pháp trường thọ “nhân thú cộng sinh” chính là cốt lõi thay đổi của Tây Vương Mẫu.

Động vật sống trong cơ thể người chết thì người cũng chết theo, vậy phải làm sao bây giờ?

Có thể tìm cách giữ lại trí nhớ và ý thức của con người, đồng thời giữ cho thân thể không thối rữa và sống lại?

Có thể không mang bộ dạng yêu quái nữa không?

Động vật cộng sinh trong cơ thể người có kích thước rất nhỏ, không giống chim hay đại xà.

Tây Vương Mẫu phát hiện ba thứ: Bọ ăn xác, vẩy ngọc (thiên thạch), và rắn mào gà chúa.

Bọ ăn xác là loại động vật dùng cách đẻ trứng trong não người mà bảo tồn ký ức con người, kích thước cũng nhỏ, có thể trở thành động vật cộng sinh mới.

Vẩy ngọc – người ăn vào lúc sống có thể giữ cho dung nhan trẻ mãi không già, sau khi chết đi cũng có thể giữ cho thi thể không thối rữa.

Rắn mào gà chúa, khẳng định là rắn thần có thể sống lại sau khi lột xác.

Vì vậy Tây Vương Mẫu bắt đầu một cuộc thực nghiệm trên quy mô lớn:

Những chiếc bình của Tây Vương Mẫu trong quỹ thành chứa những đầu người đầy trứng bọ ăn xác chết, chính là thực nghiệm dùng bọ ăn xác để bảo tồn ký ức.

Bức bích họa ghi lại cảnh cho rắn mào gà ăn trứng bọ ăn xác chết, cho thấy Tây Vương Mẫu muốn tạo ra loại sinh vật có ưu điểm của cả bọ ăn xác và rắn mào gà.

Loại sinh vật cực kỳ lợi hại này đã được Tây Vương Mẫu chế tạo thành công, đúng vậy, chính là bọ ăn xác chúa!

Cổ trong vu cổ cũng được tạo nên bằng cách cho những sinh vật đáng sợ này ở cùng một chỗ, để chúng nó cắn xé lẫn nhau, cuối cùng giữ lại một con duy nhất, trở thành cổ (sâu độc).

Bọ ăn xác chúa của Tây Vương Mẫu cũng chính là loài động vật này.

Nó có sức mạnh của cả bọ ăn xác và rắn mào gà, có thể bảo trì ký ức, giúp con người giữ được hình dạng con người, lại giúp cho họ có thể lột da mà sống dậy.

Đương nhiên, bọ ăn xác là thứ kịch độc.

Cho nên, Tây Vương Mẫu phải nhốt thứ này trong một viên ngọc, chế thành thuốc trường sinh bất lão.

Lúc Tây Vương Mẫu sắp chết, chỉ cần ăn viên thuốc này vào, nằm trong vãn ngọc đợi ngày sống dậy.

Lúc này bọ ăn xác chết sẽ đẻ trứng trong não người để giữ lại ký ức cho người đó, đồng thời vãn ngọc giúp cho xác chết không bị phân hủy, thêm vào khả năng lột xác của rắn. Sau vài lần lột da, con người có thể lấy lại được tuổi trẻ, đồng thời khôi phục trí nhớ, sống lại một lần nữa. Tác dụng của vãn ngọc tất nhiên mạnh hơn áo ngọc rất nhiều, quá trình sống lại của Tây Vương Mẫu chắc sẽ ngắn hơn người khác rất nhiều, đại khái chỉ mất mấy trăm năm?

Phương pháp thứ ba: Ăn đan dược lúc còn trẻ và còn sống

Con người đương nhiên ai cũng có lòng tham, Tây Vương Mẫu cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng thực hiện được việc “sống lại”, nhưng vẫn cần phải “chết” một khoảng thời gian rất dài.

Nếu như lúc còn trẻ và còn sống bà ta ăn luôn đan dược chế từ bọ ăn xác chết thì sẽ thế nào?

Nhất định Tây Vương Mẫu thí nghiệm trên vô số người sống, kết quả là chết ngay tức khắc hoặc trở thành các loại quái vật điên cuồng như cấm bà. Nói chung là không thành công.

Cuối cùng, Tây Vương Mẫu phát hiện ra một bí mật: Cách duy nhất để lúc sống ăn luôn đan dược chế từ bọ ăn xác chết mà không nguy hiểm đến tính mạng, có thể thực hiện được mong muốn trường sinh, chính là: Chui vào trong vãn ngọc, không rời khỏi vãn ngọc.

Như vậy chúng ta có thể đoán được, Tây Vương Mẫu lựa chọn biện pháp thứ ba.

Người ngồi ở bên ngoài vãn ngọc, một thi hài rất giống với Tây Vương Mẫu, chính là “cái bóng của nữ vương”, giúp Tây Vương Mẫu truyền tin và ra lệnh cho bên ngoài.

Còn người phụ nữ thò đầu ra khỏi vãn ngọc kia, có lẽ chính là bản thân Tây Vương Mẫu.

Thứ năm, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, thuật trường sinh được tái hiện lại ở vùng Trung Nguyên.

Trong thần thoại Trung Hoa, Chu Mục Vương là tình nhân của Tây Vương Mẫu.

Chu Mục Vương đi về phía Tây gặp được Tây Vương Mẫu, bên cạnh Dao Trì (nơi ở của Tây Vương Mẫu trong thần thoại), uống rượu vẽ tranh, tâm đầu ý hợp, say sưa bao ngày. Chu Mục Vương đã dùng tơ tằm chói lóa và ngọc bích quý giá mà mình yêu quý nhất làm quà gặp mặt kiêm vật đính ước.

Giây phút chia tay, Tây Vương Mẫu nói với vị thiên tử ấy: “Trên trời có mây trắng, dưới đất mọc gò đồi, con đường còn xa xôi, lại núi sông cách trở, nếu chàng được sống mãi, liệu có trở lại đây?”.

Năm tháng sau này, Tây Vương Mẫu vẫn si ngốc đợi người tình Mục Vương quay trở lại, nhưng chờ hoài chờ mãi chẳng thấy đâu.

Lý Thương Ẩn từng có câu thơ: “Tám ngựa ngày đi ba vạn dặm, có sao Mục vương không lại thăm?”.

Chu Mục Vương là vị thiên tử đam mê chinh phạt và ngao du của thời đại Tây Chu.

Ngài đã cưới tám con ngựa đi tới núi Côn Luân gặp Tây Vương Mẫu.

Ban đầu, có thể là vì chiến tranh, nhưng hiển nhiên giống như bích họa kia miêu tả, ông ta không có cách nào đối phó được đám rắn mào gà.

Ông ta gặp được vị Tây Vương Mẫu đã nghiên cứu ra được loại đan dược bọ ăn xác giúp trường sinh bất lão kia.

Cho nên bà đã không còn là yêu quái nửa người nửa thú, trở thành một nữ vương bình thường xinh đẹp tuyệt trần (chép trong “Mục thiên tử truyện”).

Có thể, Mục Vương và Tây Vương Mẫu gặp nhau giữa chiến tranh đã si mê lưu luyến, cũng có thể, Mục Vương chỉ là giả vờ đầu hàng giả vờ yêu thương.

Nhưng Tây Vương Mẫu thật sự thích Chu Mục Vương, vô cùng dịu dàng lưu luyến, vào thời khắc ly biệt, Tây Vương Mẫu ưng thuận lời hẹn tái kiến, còn tặng thuốc trường sinh bất tử cho Chu Mục Vương.

Cũng chính là đan dược dùng ngọc thạch bọ lấy bọ ăn xác chúa, kèm theo chiếc áo ngọc (do vắn ngọc tạo thành).

Mục Vương và Tây Vương Mẫu cùng nhau ước hẹn. Tây Vương Mẫu còn trao cho Mục Vương hai vật khác: Một là ấn quý để điều động âm binh, giúp Mục Vương tiếp tục giấc mơ chinh phạt; hai là đàn bọ ăn xác đã bị thanh đồng cổ khổng chế (bọ ăn xác đeo chuông lục giác trong Lỗ Vương cung).

Hiện tại có thể giải thích chuông lục giác chính là thanh đồng cổ không chế động vật thời Phục Hy.

Mục Vương trở lại trung nguyên, xây mộ mình trong một ngọn núi ở Sơn Đông (thường chỉ có đế vương mới xây lăng trong núi).

Lúc sắp chết quả nhiên ông ta đã làm theo lời dặn của Tây Vương Mẫu, ăn đan dược, mặc áo ngọc, ngồi xếp bằng dưới một gốc cây (lời hẹn với Tây Vương Mẫu?), đợi đến ngày lột da sống dậy.

Ông ta chôn chung ấn quý trong mộ mình, còn bọ ăn xác dùng để bảo vệ lăng.

Phần 4: Sự phát triển bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại (tiếp)

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thứ sáu, biến cố thời Chiến Quốc:

Thời gian tiếp tục chảy trôi.

Rất nhanh sau đó, vương triều nhà Chu suy đồi, lịch sử bước vào thời đại Xuân Thu Chiến Quốc đầy rối ren.

Lỗ Thương Vương là một tướng quân lập nghiệp nhờ việc giúp Lỗ Quốc Công đồ đấu, còn Thiết Diện Sinh là trợ thủ của lão, người tinh thông phong thủy Kinh Dịch này chính là hậu duệ của Xi Vưu.

Trong một lần đồ đấu Lỗ Thương Vương phát hiện ra lăng mộ trong núi của Chu Mục Vương, chắc chắn đã tìm được bản ghi chép câu chuyện của Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu.

Lão lấy được hai thứ Tây Vương Mẫu trao cho Chu Mục Vương: Ấn quý và bọ ăn xác đeo chuông đồng, vì vậy mà tinh thần càng thêm hăng hái.

Chuyện được kể trên sách lựa tư vàng của Lỗ Thương Vương, nào là phát hiện ra rấn lớn, nào là chiếm được hai báu vật thế gian, thật ra ám chỉ quá trình lão trộm mộ Chu Mục Vương.

Lỗ Thương Vương là một kẻ thô kệch, những bí mật này chắc chắn là do Thiết Diện Sinh giải ra giúp lão.

Cho nên Thiết Diện Sinh cũng biết bí mật này.

Hắn biết Lỗ Thương Vương rồi cũng sẽ thay thế Mục Vương tiến vào áo ngọc, nhưng hắn cũng nhìn ra, áo ngọc kia một khi khoác lên người khác thì sẽ lập tức mất tác dụng.

Hắn bắt đầu suy tính cách trường sinh cho mình, tự mình mang theo một đoàn người đến chỗ Tây Vương Mẫu ở núi Côn Lôn, lấy được một ít vắn ngọc màu đen và bốn viên đan dược bọ ăn xác, về phần quá trình diễn ra thế nào, thì lại là một câu chuyện khác.

Lúc sắp chết, Lỗ Thương Vương đã lôi cỗ Chu Mục Vương ra khỏi áo ngọc, quăng huyết thi Mục Vương vào quan tài sắt trông ở cửa mộ, biến thành “thú trông nhà” bảo vệ mộ cho lão, còn lão tự mình mặc áo ngọc, xây mộ mình bên trên mộ Chu Mục Vương, đặt ra thất tình nghi quan.

Mục Vương mất đi “trường sinh” trong tay Lỗ Thương Vương, thương cảm thay “Bát mã ngày đi ba vạn dặm, có gì Mục Vương không lại thăm?”, nhưng Lỗ Thương Vương cũng phí công toi, bởi vì thật ra áo ngọc kia đã mất đi công dụng.

Trước khi Lỗ Thương Vương chết, Thiết Diện Sinh cũng đã giả chết, rồi bí mật tìm kiếm vùng đất phong thủy tốt nhất, cuối cùng tìm được huyết địa ở Trường Sa, tự xây mộ cho mình.

Đồng thời, hắn là hậu nhân của Xi Vu, mà Tam Miêu lúc đó cũng đang tụ tập ở Trường Sa, càng dễ dàng cho Thiết Diện Sinh hành động.

Chắc hẳn Thiết Diện Sinh đã viết lại cuộc đời mình, cả bí mật của Tây Vương Mẫu lên cuốn sách lựa, để lại một bản cho hậu nhân hoặc con cháu trong tộc, còn một bản khác chôn chung trong mộ của mình.

Hắn thiết kế mộ thất hai tầng, bên trên là một quan tài trống, còn mật đạo bên dưới hoàn toàn được tạc từ vân ngọc, xem như một chiếc áo ngọc khổng lồ, rồi lại điêu khắc tượng Cửu Thiên nương nương (Tây Vương Mẫu), đặt sách lựa và đan dược bọ ăn xác vào trong.

Sau đó tự mình nuốt chửng bọ ăn xác, thực hiện kế hoạch “trường sinh” của chính mình.

Thứ bảy, vương quốc Đông Hạ những năm đầu triều Nguyên.

Sau thời đại Phục Hy, lịch sử Đông Bắc bị trống một khoảng lớn, có lẽ bởi khí hậu không thuận lợi cho việc phát triển nền văn minh rực rỡ.

Sau khi bộ lạc Đông Di rời đi đã để lại một di chỉ đồ sộ: cánh cửa đại đồng nằm dưới nền đất thung lũng, có thể còn để lại một ít hậu duệ để bảo vệ và trông coi.

Vì sao giữa thời Tống – Nguyên lại xuất hiện một nhà nước Đông Hạ?

Đáp án chính là sự nổi dậy của người Nữ Chân đã uy hiếp đến bí mật di chỉ Phục Hy và sự sinh tồn của hậu duệ trong tộc, dẫn đến nhất định phải thành lập một chính quyền, số hậu duệ này chắc chắn rất ít ỏi, buộc phải chinh phục và lợi dụng người Nữ Chân.

Phương pháp mà hậu duệ Phục Hy dùng để chinh phục người Nữ Chân hẳn là:

Uy hiếp: Dấu tích chim lớn có lực sát thương cao: Lợi dụng công năng gây ảo giác của cánh cửa thanh đồng và khả năng uy hiếp của Vạn Nô Vương thần bí.

Lợi ích: Hứa sẽ cùng họ trẻ mãi không già (Thị tộc Phục Hy có nền văn hóa ngọc, dùng ngọc để bảo trì nhan sắc không phải việc khó).

Vậy Vạn Nô Vương là ai?

Vạn Nô Vương chính là hậu duệ giữ cửa của thị tộc Phục Hy, gần như còn bảo tồn nguyên vẹn truyền thống của thời đại Phục Hy.

1, Người chim khổng lồ, dùng chuông thanh đồng không chế đám “khí

trong miệng”.

2, Long đồ đằng, chính là du diên.

3, Thuật dùng thanh đồng tế bái và gây ảo giác tập thể.

4, Phương thức trường sinh “Người và động vật cộng sinh trong cùng một cơ thể”, chỉ có bọn họ còn giữ lại hình dạng yêu quái thời đại Phục Hy.

Thị tộc Phục Hy trước đây cộng sinh với rắn, nhưng khí hậu ở núi Trường Bạch có lẽ không thích hợp cho rắn sống, rắn đã được Tây Vương Mẫu đưa đến Côn Lôn rồi. Loài vật duy nhất thích hợp với việc cộng sinh ở đây là du diên. Cho nên yêu quái mười hai cánh tay Vạn Nô Vương chính là người cộng sinh với du diên, vì chỉ có du diên mới có nhiều chân như vậy. Thế nhưng, sự cộng sinh giữa người và du diên không thể lâu dài như với rắn, cho dù tuổi thọ của du diên rất dài, nhưng tuổi thọ của các đời Vạn Nô Vương cũng không cao cho lắm.

5, Truyền thống huynh muội lấy nhau: Vạn Nô Vương ở Vân Đỉnh Thiên Cung và khôi thi thể mười hai cánh tay ở mộ Uông Tàng Hải rõ ràng là huynh đệ thông hôn.

Bí mật Vạn Nô Vương bò ra từ lòng đất?

Mỗi một đời Vạn Nô Vương chết đi, đại đồng môn mới mở ra, đây chính là nghi thức thay thế cái chết từ thời Phục Hy cổ xưa, cũng chính là trường hợp người chết đi mà động vật cộng sinh trong cơ thể vẫn còn sống.

Vạn Nô Vương chết đi, đi vào cánh cửa đồng, lúc này du diên trong cơ thể lão sẽ ăn luôn thi thể, sau đó cào rách da bò ra ngoài.

Thế là, Vạn Nô Vương đời tiếp theo (con cháu của Vạn Nô Vương đã chết) đã bị thanh đồng cổ tẩy đi toàn bộ ký ức, du diên chui vào trong cơ thể Vạn Nô Vương này, tiếp tục cộng sinh, du diên và Vạn Nô Vương đời trước từng cộng sinh một thời gian rất dài, đã có linh tính, cũng có trí nhớ và ý thức của người đó, sau đó truyền lại cho Vạn Nô Vương đời kế tiếp, cứ tiếp nói nhiều lần như vậy, cho đến khi du diên này chết đi.

Mà Vạn Nô Vương mới vừa được du diên chui vào trong cơ thể, đương nhiên cũng bò từ lòng đất lên giống như du diên.

Vì sao chỉ có Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn muốn xây mộ?

Vạn Nô Vương mười ba đời trước không hề có mộ, khả năng bọn họ đều biến thành một lớp da đằng sau cánh cửa thanh đồng rồi.

Thế vì sao Vạn Nô Vương đời này lại muốn xây mộ?

Đáp án là: Bởi vì du diên trong cơ thể già sắp chết, chuỗi luân hồi trần trọc mười bốn đời cũng sắp kết thúc.

Đương nhiên, gã không cam lòng, chắc chắn gã đã tìm đến hỏi han Tây Vương Mẫu, dù sao bọn họ cũng chung một tổ tiên.

Tây Vương Mẫu tiết lộ cho gã phương thức trường sinh mới, đúng vậy, chính là đan dược bọ ăn xác.

Cho nên, gã bắt đầu muốn có mộ, cần một lăng mộ “trường sinh” không bị chôn chia và quấy rầy.

Giống như Mục Vương và Thiết Diện Sinh.

Cho nên, Đông Hạ bắt đầu tìm kiếm và ép buộc người rất có năng lực về mặt này, chính là Uông Tàng Hải, đến để xây mộ cho gã.

Hơn nữa, những âm binh trong mộ chắc chắn cũng là do Tây Vương Mẫu đưa đến, để bảo vệ “Chung Cự” đằng sau cánh cửa thanh đồng – thứ mà suy cho cùng cũng là thủy tổ của họ.

Phía sau cánh cửa thanh đồng là gì?

Đáp án: Là Chung Cự.

Chung Cự có ba lớp nghĩa:

1, Khả năng mê hoặc tri giác thần bí của thanh đồng cổ, người ta muốn thấy cái gì thì sẽ thấy cái đó (giống như thuốc phiện).

2, Di tích nền văn minh Phục Hy khởi nguồn của nền văn minh Trung Hoa.

3, Bí mật trường sinh thời cổ đại, các loại “mặt người thân rắn, nhân thú cộng sinh” thời Phục Hy là thật. Bước vào đó có thể thấy được bí mật luân hồi của mười ba đời Vạn Nô Vương, bí mật du diên, bí mật tẩy xóa ký ức, bí mật trường sinh.

Thứ tám, đầu thời Minh, thời đại của cao thủ trộm mộ Uông Tàng Hải!

Theo những gì mà bút ký ghi lại, câu chuyện của Uông Tàng Hải có vẻ phức tạp nhất, nhưng thật ra, có được nền tảng giải đố từ những phần trên, bí mật của Uông Tàng Hải lại trở nên cực kỳ đơn giản, chuyện của hắn đại khái có thể diễn giải như sau:

1, Vạn Nô Vương đòi thứ mười bốn bắt hắn đến xây mộ, giúp cho hắn có cơ hội tiến vào đại đồng môn, biết được bí mật cộng sinh giữa Vạn Nô Vương và du diên, cũng hiểu rõ bí mật mê hoặc và tẩy xóa ký ức của thanh đồng.

2, Loại người như Uông Tàng Hải đương nhiên cũng nổi lòng tham muốn mình được trường sinh bất tử, thế nhưng, hắn đương nhiên không chấp nhận kiểu cộng sinh giữa người và động vật để rồi biến mình thành yêu quái. Vì vậy hắn bắt đầu mượn việc giúp Vạn Nô Vương sưu tập châu báu ở trong

các mộ cổ mà dò la tin tức.

3, Hấn phát hiện hai ngôi mộ cổ đặc biệt: Lỗ Vương cung và Kính Nhi cung của Trần Bì A Tứ, Lỗ Vương cung liên quan đến đan dược huyết thi – một biện pháp trường sinh khác, còn Kính Nhi cung hiển nhiên liên quan đến bí mật thanh đồng, cũng là bí mật mà người Mèo ở Quảng Tây (hậu nhân Xi Vưu) luôn bảo vệ. Đan dược và tẩy xóa ký ức hiển nhiên là hai điểm quan trọng liên quan đến thuật trường sinh. Thế nhưng, Uông Tàng Hải không thể có được sách lục Chiến Quốc, cho nên không thể lập tức biết được bí mật tồn tại của Tây Vương mẫu quốc.

4, Sau này, hấn quay lại Vân Đỉnh Thiên Cung lần thứ hai, lần này hấn đã nhìn thấy thi thể Vạn Nô Vương sau khi ăn đan dược (chính là khối thi thể mười hai cánh tay mặc giáp sắt), đồng thời tìm được vị trí của Tây Vương Mẫu trên đỉnh Côn Lôn.

5, Uông Tàng Hải đã đến được quý thành, nhưng lúc này Tây Vương Mẫu chắc hẳn chỉ có thể ở trong vãn ngọc, Uông Tàng Hải tìm ra được bí mật “xác chết vùng dậy” của Tây Vương Mẫu, nhưng chắc hẳn cũng không biết biện pháp ăn đan dược lúc còn sống rồi chui vào trong vãn ngọc, mà cho dù hấn có biết thì cũng chưa chắc đã biết cách làm. Uông Tàng Hải lấy đi vãn ngọc và đan dược bỏ ăn xác từ Xà Chiếu.

6, Sau khi trở về, họ Uông bắt đầu xây dựng ngôi mộ dưới đáy biển của mình, thật ra là để suy nghĩ và nghiên cứu cách trường sinh. Hấn không giống với Thiết Diện Sinh, Thiết Diện Sinh chỉ răm rắp làm theo, mà Uông Tàng Hải lại muốn tự mình thử nghiệm và hoàn thiện.

7, Em gái và vợ của Vạn Nô Vương (khối thi thể mang thai có mười hai cánh tay), xác ướp mặt ngựa có trứng bỏ ăn xác trong hộp sọ, đều là thí nghiệm mà Uông Tàng Hải bày ra.

8, Uông Tàng Hải không muốn đợi quá trình lột da trong mộ, nhất định hấn đã nghĩ tới biện pháp ăn đan dược bỏ ăn xác lúc sống, cho nên đã tìm người để thử nghiệm, kết quả dẫn lên vết xe đổ của Tây Vương Mẫu, biến những người đó thành các loại quái vật như Cẩm Bà hay khi biển.

9, Uông Tàng Hải vẫn không cam lòng, thế là hấn nghĩ đến thanh đồng cổ, nảy ra một diệu kế, chính là trước khi chết uống hai viên đan dược (đại khái thế, tôi đoán vậy) khôi phục lại hai phần ký ức của mình, một mặt tiếp tục đợi thân thể mình lột da sống dậy, mặt khác cấy trí nhớ và ý thức của mình lên một người khác, đợi đến ngày sống lại lần nữa. Sau đó hấn sẽ tiếp tục bày trò trên người đang giữ ký ức của mình, đợi cho thân thể mình sống lại. Uông Tàng Hải thật sự rất thông minh.

10, Thế nhưng, sau khi bản thân chết đi, làm sao có thể không chế được

tất cả mọi thứ? Âm mưu của Ônng Tàng Hải thể hiện cao nhất ở chỗ này, hẳn nghĩ kẻ có thể đi vào mộ mình, nhất định là phường trộm mộ, cho nên họ Ônng đã khóa kín ngôi mộ mình lại, bản thân hẳn chính là cao thủ trộm mộ, nên mộ hẳn đều được thiết kế nhằm mục đích này.

11, Ba con xà mi đồng ngư đều nhằm dẫn dụ kẻ trộm mộ, những thứ quý dị trong Lỗ Vương cung, Kính Nhi cung kết hợp với bí mật trên xà mi đồng ngư có sức hấp dẫn vô cùng, khiến cho những kẻ trộm mộ nhất định phải tìm ra bằng được, rồi nhất định sẽ tìm đến ngôi mộ dưới đáy biển của hẳn.

12, Bản thân hẳn hiểu rất rõ kẻ trộm mộ, cho nên từng cái bẫy đều được tạo ra để dẫn dụ họ, toàn bộ cơ quan, bố cục, âm mưu đều không phải để bảo vệ mộ, mà hoàn toàn ngược lại, là để đạt được mục đích của chính hẳn.

Cây san hô thanh đồng, khẳng định là để tẩy xóa ký ức của kẻ trộm mộ.

Tiêu tử quan, cũng là một âm mưu.

Mục đích sau cùng chính là để kẻ trộm mộ ăn luôn bọ ăn xác chúa trong cơ thể Ônng Tàng Hải, cấy trí nhớ của hẳn vào kẻ trộm mà thôi.

Đương nhiên, tình tiết cụ thể ra sao, thì như Tam Thúc nói, nếu như viết theo bút pháp của Cổ Long thì đây hẳn là một câu chuyện lớp lang vô cùng đặc sắc.

13, Họ Ônng bố trí xong hết thủy, hẳn chết rồi, nhưng vẫn nắm giữ tất cả trong tay, cũng chính là cái kết do chính hẳn đạo diễn, ai sẽ trở thành kẻ xúi quẩy trong vở kịch của hẳn đây?

Đến đây, bí ẩn xuyên suốt thời cổ đại đã gần như sáng tỏ.

Thời gian, tiếp tục chảy trôi.

Bí mật thời viễn cổ, bản chép tay của Thiết Diện Sinh, âm mưu của Ônng Tàng Hải, đều lặng lẽ theo dòng thời gian.

Cùng chờ đợi.

Chờ đợi một nhóm người từ từ tiếp cận bí mật này từ trong bóng tối sâu thẳm, cũng vì nó mà số mệnh rẽ ngang.

Ba đời nhà họ Ngô, đội khảo cổ, Cầu Đức Khảo, Văn Cẩm, Muộn Du Bình...

Phần 5: Sợi dây mê thứ ba: Cốt lõi của Đạo Mộ Bút Ký: Cuộc đấu đá giữa các thế lực thời hiện đại để tìm ra bí mật trường sinh bất tử

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thứ nhất, sau khi Uông Tàng Hải chết, mọi thứ dường như chìm vào yên lặng, vòng quay số phận nằm đợi dưới đáy biển.

Cho đến những năm bốn mươi trước giải phóng, ba đời thổ phu tử nhà họ Ngô trộm ngôi mộ huyết thi ở Trường Sa, khiến từ đây nhà họ Ngô lẩn quẩn trong vòng vây số phận.

Tình hình lúc đó hẳn là, bọn họ đi vào con đường bí mật làm từ ngọc đen, phá hoại việc “lột da” của Thiết Diện Sinh, khiến Thiết Diện Sinh biến thành huyết thi, anh trai của Ngô lão cầu trẻ tuổi hăng hái, bưng bưng khí thế lấy được sách lục và đan dược bọ ăn xác trong miệng Cửu Thiên nương nương bốn mắt.

Lúc này, động chạm đến huyết thi, cả ba người đều sập bẫy.

Anh trai của lão cầu chắc đã ăn nhầm hoặc trong lúc sợ hãi xoi luôn đan dược bọ ăn xác, xem đó là “thuốc cứu mạng” để rồi biến thành huyết thi.

“Đạo Mộ Bút Ký” có viết lại chuyện năm mươi năm trước ông nội Ngô Tà lúc còn trẻ đã nhìn thấy một người toàn thân nhầy nhựa máu tươi, hẳn là cụ nội Ngô Tà sau khi trúng đòn, khuôn mặt to tướng không có con ngươi chính là huyết thi Thiết Diện Sinh.

Huyết thi đó đâu rồi? Chạy mất? Hay là bị anh trai của lão cầu giết? Không rõ nữa.

Bốn viên thuốc trong mộ, hẳn là một viên Thiết Diện Sinh ăn khi còn sống, một viên bị anh trai lão cầu ăn, một viên được Ngô Tam Tĩnh lấy đi và một viên bị chính ông ta làm vỡ.

Về sau, tuy rằng Ngô lão cầu khôn ngoan lanh lợi, nhưng tuổi còn nhỏ lại chịu đả kích quá lớn, chắc không dám dọ dẫm mò vào trong mộ nữa, sau Giải Phóng, quyền sách lục Chiến Quốc ông ta lấy được bị Cầu Đức Khảo lừa đi, không lâu sau còn bị Cầu Đức Khảo bán đứng, Ngô lão cầu chạy trốn tới Hàng Châu, vậy hẳn cũng không còn dịp vào ngôi mộ ấy nữa.

Vậy là huyết thi họ Ngô đành thần thờ trong mộ suốt mấy chục năm.

Thứ hai, sự kiện then chốt xảy ra vào năm 1974.

Năm 1974 là năm bắt đầu và cũng là then chốt những chuyện xảy đến với đội khảo cổ.

Bởi vì, năm ấy Cầu Đức Khảo ở Mỹ đã giải ra được nội dung cuốn sách lựa Chiến Quốc hẳn gạt được từ tay Ngô lão cầu (Về phần một người Mỹ như hẳn làm sao có thể giải ra được cuốn sách lựa này thì còn là câu chuyện rất dài phía sau).

Khi đó quan hệ Mỹ – Trung đã giảm nhiệt và bắt đầu ngoại giao, sự kiện có thể chấn động cả giới khảo cổ này truyền đến Trung Quốc chắc chắn thu hút rất nhiều sự chú ý! Đó là khoảng thời gian mà giới khảo cổ Trung Quốc hùng hực khí thế, hơn nữa còn có một nhân vật lớn đứng sau giật dây, mong muốn nắm được bí mật sâu nhất đằng sau cuốn sách lựa này.

Dựa vào thế lực của cả quốc gia chắc chắn dễ dàng điều tra được Cầu Đức Khảo lấy được cuốn sách lựa từ tay người nào, chính là Ngô lão cầu và nhà họ Ngô.

Đây là “nguồn cơn kinh động trung ương” mà “bút ký” nhiều lần nhắc tới.

Xuất phát từ chuyện đầy bí ẩn như vậy, thế lực đó nhất định sẽ tìm ra được Ngô lão cầu, buộc ông ta trở lại ngôi mộ cổ huyết thi, kiểm tra xem còn sót lại cuốn sách lựa Chiến Quốc nào không.

Khoảng năm 1974, chắc chắn Ngô lão cầu đã xuống ngôi mộ huyết thi lần nữa, và đi xuống cùng ông ta lần này, là Giải cứu gia – cha của Giải Liên Hoàn.

Hai người là họ hàng, quan hệ cũng rất tốt, hơn nữa còn chung một “nguồn cội”. Tình tiết này Tam Thúc có nhắc đến trong bản Internet, sau lại cắt đi không có trong sách xuất bản.

Ngô lão cầu và Giải cứu gia xuống mộ, chắc chắn có sự giám sát của quân đội hoặc chính phủ bên ngoài.

Họ không kinh động đến huyết thi, hoặc huyết thi không tấn công bọn họ, chắc bởi huyết thi còn sót lại chút ý thức biết được đây là em trai mình, mà Ngô lão cầu hiển nhiên cũng không muốn lộ ra.

Quả nhiên Ngô lão cầu và Giải cứu gia đã lấy được quyển sách lựa Chiến Quốc khác từ dưới mộ. Đương nhiên, họ lập tức phải giao nộp.

Sự kiện then chốt xảy ra vào năm 1974 (tiếp theo).

Cuốn sách lựa Chiến Quốc mà Ngô lão cầu và Giải cứu gia lấy được hẳn đã được giải ra nhanh chóng, nội dung một lần nữa khiến “cấp cao” giật mình.

Bản sách lựa này vốn do Thiết Diện Sinh ghi chép, hẳn nhất định đã thuật lại chuyện trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu, còn cả thần thoại thanh đồng cổ của hậu duệ Xi Vưu (bên trên tôi từng nói, bản thân Thiết Diện Sinh chính là hậu duệ Xi Vưu).

Năm 1974 còn xảy ra chuyện gì nữa? Phải, chính là Trần Bì A Tứ đồ đầu Kính Nhi cung bị người Mèo đâm mù mắt, chính là lần con xà mi đồng ngư đầu tiên được đào lên. Ba con xà mi đồng ngư của Uông Tàng Hải đều ghi lại vị trí ngôi mộ dưới đáy biển và bí mật trường sinh bất lão (đồng ngư được tạo ra để dụ dỗ kẻ trộm mộ mò xuống đáy biển).

Hai chuyện này cùng hướng tới bí mật “trường sinh”, mở ra bức màn âm mưu đã được vạch sẵn.

Chính phủ hoặc quân đội đã chuẩn bị một loạt thủ đoạn ngoài sức tưởng tượng để nhảy vào và nghiên cứu chuyện này.

Thế lực này chính là “nó”.

Đội khảo cổ của Văn Cẩm được thành lập từ lúc đó, nhưng họ cũng không hề biết sự thật, cũng chẳng biết “nó” đứng sau bức màn.

Vì sao toàn bộ hồ sơ về họ đều biến mất? Là bởi vì ngay từ đầu, đội khảo cổ này đã trở thành vật thí nghiệm và vật hi sinh của “nó”.

Điểm dừng chân đầu tiên của đội khảo cổ, chính là âm sơn cổ lâu nơi phát hiện ra “cục sắt”, bí mật thanh đồng cổ do người Mèo hậu duệ Xi Vưu bảo vệ. Ở nơi này, Muộn Du Bình đã dính líu với đội khảo cổ để rồi cuối cùng gia nhập đội này.

Trong kế hoạch của “nó” còn có một bước đi nữa, chính là dụ dỗ Cầu Đức Khảo tham dự.

Đầu tiên, Cầu Đức Khảo có trong tay quyển sách lựa thứ nhất, đồng thời giải ra được nội dung vô cùng có giá trị bên trong, sau khi dẫn dụ Cầu Đức Khảo nhảy vào, thì “nó” có thể ở đằng sau làm ngư ông đắc lợi. Đây có thể coi là phương án tốt nhất để thực hiện một nhiệm vụ bí mật.

Giáng sinh năm 1975, Cầu Đức Khảo nhận được hình ảnh quyển sách lựa Chiến Quốc mới! Từ đó về sau, người này điên cuồng nhảy vào dòng xoáy mê man không lối thoát này.

Vậy ai đã gửi thứ đó cho Cầu Đức Khảo? Ngô Tam Tỉnh hoặc Giả Liên Hoàn! (Bản Internet của Tam Thúc có đề cập đến tình tiết này).

Thật ra, chính “nó” đã bày kế để Ngô, Giải như Cầu Đức Khảo, khiến cho Cầu Đức Khảo tin rằng đây là ý đồ của mấy kẻ trộm mộ, dụ dỗ Cầu Đức Khảo chui vào. Cũng chính như lời Văn Cẩm từng nói thật ra “nó” mượn tay hai nhà Ngô, Giải nói cho Cầu Đức Khảo biết vị trí cuốn sách lựa mới và ngôi mộ dưới đáy biển.

Đội khảo cổ và Cầu Đức Khảo, cả hai lực lượng này đều là quân cờ của “nó”.

Về phần vì sao “nó” lại muốn áp dụng biện pháp bí mật khác thường như

vậy, thì phía trên tôi đã từng phân tích qua:

1, Đây là một chuyện vô cùng thần bí – bí mật trường sinh, chuyện này khác với việc khai quật tượng binh mã, nó nhuộm màu quỷ thần mê tín, cực kỳ tương phản với nền giáo dục nhân dân bao năm qua cũng như hình thái ý thức vô thần được giương cao dưới ngọn cờ xã hội chủ nghĩa, cho nên không cách nào khoa chiêm gở trống mà làm được.

2, Việc này nhuộm màu quỷ thần, các nhà khảo cổ chính thống không thể làm được, cần nhờ đến giới trộm mộ tham gia, đây cũng là một trong những nguyên nhân không thể khoa chiêm gở trống.

3, Cuốn sách lựa Chiến Quốc được dịch ở nước ngoài có ảnh hưởng rất lớn, nên càng không thể đánh rắn động cỏ, xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng đến cả quan hệ quốc tế.

4, Chuyện này khả năng còn phải thí nghiệm trên cơ thể con người, càng không thể công khai.

Thế lực quốc gia không tiện công khai tham dự, nhưng lại muốn nắm trong tay kết quả cuối cùng, vừa muốn lợi dụng vừa muốn trông chừng đề phòng giới trộm mộ và Cầu Đức Khảo.

Nói chung, việc này chỉ có thể thực hiện bí mật, ngay từ đầu số phận đội khảo cổ đã được định sẵn, không cần biết là thành công hay thất bại, đều sẽ bị vứt bỏ sau khi hết giá trị lợi dụng.

Thứ ba, năm 1975, một năm trước khi đi Tây Sa.

Bắt đầu từ khi Ngô lão cầu và Giải cứu gia tiến vào ngôi mộ huyết thi lần thứ hai vào năm 1974, hai nhà Ngô – Giải bắt đầu bị “nó” ép phải bí mật làm việc cho mình.

Ngô lão cầu đã già, Ngô Tam Tỉnh trở thành chủ lực. Trong kịch bản mà “nó” vạch ra, Ngô Tam Tỉnh trên danh nghĩa là làm việc cho Cầu Đức Khảo.

Thật ra, Ngô Tam Tỉnh là cá bị “nó” dùng làm mồi câu đồng thời kiểm chế và giám sát Cầu Đức Khảo.

Cho nên, Ngô Tam Tỉnh năm đó, là “gián điệp ba mang”.

Thân phận thứ nhất là bạn trai của Trần Văn Cẩm trong đội khảo cổ, thân phận thứ hai là giả vờ làm việc cho Cầu Đức Khảo và thân phận thứ ba – cũng là thân phận thật sự – chính là người mà “nó” sắp xếp nằm vùng trong đội khảo cổ và giám sát Cầu Đức Khảo.

Từ khoảng năm 1976, đội khảo cổ của Văn Cẩm đã được thành lập.

Vậy thì, một Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn không xứng đôi với người đầy cá tính như Văn Cẩm lại có thể nảy sinh tình cảm có phải cũng là do “nó” sắp xếp hay không?

Mục đích là để Ngô Tam Tinh có một lý do danh chính ngôn thuận tiếp cận và gia nhập đội khảo cổ, mà không khiến cho người trong đội nghi ngờ?

Khi đó “nó” lợi dụng hai nhà Ngô, Giải, bởi suy cho cùng chính nhà họ Ngô là người trộm cuốn sách lục Chiến Quốc ấy ra. “Nó” chủ yếu dùng Ngô Tam Tinh để giám sát Cầu Đức Khảo. Về phần Giải Liên Hoàn, có lẽ giống như Văn Cẩm nói, y đúng là một sinh viên khảo cổ bình thường tham gia vào đội khảo cổ của Văn Cẩm. Thế nhưng, Giải Liên Hoàn vẫn là “chân trong” mà “nó” xếp vào đội khảo cổ. Giải Liên Hoàn dựa vào tri thức và kinh nghiệm được truyền thụ từ gia tộc trộm mộ của mình mà hỗ trợ nhóm học sinh không có chút kinh nghiệm đồ đầu nào (cũng giống như vai trò của Bàn Tử sau này).

Từ năm 1975 Ngô Tam Tinh gửi cuốn sách lục mới lấy được cho Cầu Đức Khảo, thì đã luôn dựa trên danh nghĩa làm việc cho họ Cầu mà như đủ loại thế lực nhảy vào.

Mà đồng thời, Giải Liên Hoàn cũng được “nó” sắp xếp gia nhập đội khảo cổ, hỗ trợ đội khảo cổ tìm hiểu bí mật “trường sinh bất lão”.

Một năm trước sự kiện ở Trường Sa, họ Cầu cuối cùng cũng tới Trung Quốc, bắt đầu hành động, việc làm đầu tiên chính là lần nữa đào xới ngôi mộ huyết thi Trường Sa.

Mọi người có cảm thấy rằng, Ngô Tam Tinh chạm mặt Cầu Đức Khảo ở ngôi mộ huyết thi thật trùng hợp quá mức?

Thêm cả rất nhiều lần sau đó, chú Ba (Giải Liên Hoàn) và Cầu Đức Khảo đều không hẹn mà gặp.

Thật ra, Ngô Tam Tinh đang giám sát Cầu Đức Khảo theo lệnh của “nó”.

Những chuyện xảy ra dưới mộ, Ngô Tam Tinh giết chết huyết thi họ Ngô, xua nhảm bọ ăn xác đuối đám người Cầu Đức Khảo chạy tóe khói, lấy được một viên đan dược, có lẽ đều là thật.

Mấu chốt của chuyện này chính là để Ngô Tam Tinh nhìn thấy cảnh tượng bi thảm người biến thành huyết thi cùng với chỗ kinh khủng của bí mật này.

Phần 6: Bí mật Tây Sa

Nguồn: Tích Vũ lâu

Bí mật Tây Sa (phần 1)

Theo những gì Tam Thúc viết, bánh xe số phận dưới đáy biển Tây Sa càng chạy càng nhanh.

Sau khi thất bại ở ngôi mộ huyết thi Trường Sa, Cầu Đức Khảo dời mắt đến Tây Sa, thật ra trước khi đội khảo cổ xuống biển, Cầu Đức Khảo cũng đã cho người lặn xuống đó vài lần, tìm được vị trí hầm mộ từ lâu. Đương nhiên những bí mật này đều thông qua Ngô Tam Tỉnh mà truyền đến tai “nó”.

Suy cho cùng “nó” đã có trong tay gần như toàn bộ cuốn sách lựa, còn Cầu Đức Khảo cũng thăm dò và nắm rõ những bí mật dưới đáy biển này, thời cơ cơ bản đã chín muồi, cần đi đến hành động then chốt rồi. Đội khảo cổ chuẩn bị đi tới Tây Sa.

Lúc này tình yêu của Ngô Tam Tỉnh bắt đầu phát huy tác dụng, hấn lợi dụng quan hệ với Văn Cẩm mà gia nhập đội khảo cổ.

Nhiệm vụ lần này của hấn rất đơn giản, chính là dẫn cả đội khảo cổ hoàn toàn không biết gì cả vào trong mộ cổ, đánh thuốc mê, đồng thời cho bọn họ ăn đan dược bọ ăn xác, tiến hành thí nghiệm trên cơ thể sống.

Hơn nữa, trong danh sách này còn có cả Giải Liên Hoàn.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh có thể rời khỏi đáy biển, ra ngoài rồi trắng trợn tuyên bố đội khảo cổ mất tích dưới đáy biển là xong.

Hành động vốn phải diễn ra vào đêm đó, là Ngô Tam Tỉnh thừa dịp đội viên ngủ say, vào hầm mộ nhìn kỹ một lượt để sắp xếp hành động ngày hôm sau.

Thế nhưng, Ngô Tam Tỉnh không cam lòng chấp nhận số phận như vậy.

Hấn đã nhìn thấy cảnh tượng bi thảm người biến thành huyết thi ở mộ cổ Trường Sa.

Hoặc có lẽ, hấn đã thật sự yêu Văn Cẩm, hay đồng cảm với số phận đội khảo cổ, càng không nhẫn tâm đẩy Giải Liên Hoàn vào bi kịch.

Đương nhiên, hấn cũng biết, tất cả đều là công cụ của “nó”, chính hấn cũng không ngoại lệ, hấn đã biết quá nhiều bí mật, một khi mất đi giá trị lợi dụng, số phận sẽ bi thảm vô cùng.

Vì số phận của hai nhà Ngô, Giải, hấn phải chống lại.

Bí mật Tây Sa (phần 2)

Cái đêm thật thật giả giả ở Tây Sa ghi trong Đạo Mộ kia, dòng chữ bằng máu “Ngô Tam Tinh hại ta” hay “Giải Liên Hoàn hại ta”, rốt cuộc đâu mới là sự thật?

Thật ra, đây là nước cờ mà Ngô Tam Tinh và Giải Liên Hoàn cùng bố trí, hoặc có lẽ nên nói đây chính là nước cờ mà hai nhà Ngô Giải cùng sắp đặt để tự cứu lấy chính mình.

Cái ngày đáng sợ nhất đối với đội khảo cổ càng lúc càng gần.

Nhưng, Ngô Tam Tinh biết tự mình không cứu nổi Văn Cẩm, không cứu được đội khảo cổ.

Số phận đội khảo cổ đã được định sẵn, số phận của hắn cũng được định sẵn, từ trong bóng tối sâu thẳm, có kẻ đã âm thầm không chế lần hành động này.

Thế nhưng, Ngô Tam Tinh thông minh đã nghĩ ra một “nước cờ”.

Đêm trước ngày xuống biển, Ngô Tam Tinh xuống mộ đúng theo kế hoạch, thế nhưng, hắn âm thầm gọi theo cả Giải Liên Hoàn.

Ở trên biển, Ngô Tam Tinh nói cho Giải Liên Hoàn biết nhiệm vụ sắp phải chấp hành vào ngày mai.

Để tự cứu mình và cứu anh em họ, để hai nhà Ngô, Giải có cơ hội thoát khỏi số phận bi kịch.

Cùng nhau xếp đặt một nước cờ.

Chính là một trong hai phải giả chết.

Theo đúng kế hoạch, lần này sau khi Ngô Tam Tinh rời khỏi đáy biển, sẽ tiếp tục lừa gạt và giám sát Cầu Đức Khảo, cho nên Ngô Tam Tinh không thể chết được. Thế nhưng Giải Liên Hoàn lại không có năng lực cũng như hiểu rõ kế hoạch như Ngô Tam Tinh.

Cho nên, họ sắp xếp một nước cờ như vậy, lợi dụng việc bọn họ vốn là họ hàng, vẻ ngoài khá giống nhau. Hai người làm bộ mâu thuẫn, xảy ra xung đột ở trong mộ, Ngô Tam Tinh hại chết Giải Liên Hoàn, Giải Liên Hoàn viết dòng chữ bằng máu “Ngô Tam Tinh hại ta”.

Ngày hôm sau đội khảo cổ phát hiện thi thể Giải Liên Hoàn (thật ra là thi thể một người bị làm cho nát mặt trong đội ngũ của Cầu Đức Khảo).

Như vậy Giải Liên Hoàn đã không còn tồn tại trên đời nữa, trong khi Giải Liên Hoàn thật sự đã đóng giả thành Ngô Tam Tinh tiếp tục làm việc cho “nó”. Còn Ngô Tam Tinh thật sự có thể nhân cơ hội này mà chạy trốn, bóc hơi khỏi thế gian, thoát khỏi “nó”, sau đó ở trong bóng tối âm thầm giúp đỡ

hai nhà Ngô, Giải đối phó “nó” cũng như tìm kiếm bí mật Chung Cực, cứu thoát Văn Cẩm và đội khảo cổ năm đó bị đem ra làm vật thí nghiệm.

Sau khi bố trí nước cờ ổn thỏa, Ngô Tam Tinh có thể bỏ trốn trong đêm, Giải Liên Hoàn cải trang thành Ngô Tam Tinh trở lại thuyền.

Ngày hôm sau, thi thể “Giải Liên Hoàn” được phát hiện, đội khảo cổ xuống mộ, Giải Liên Hoàn thay thế Ngô Tam Tinh hoàn thành nhiệm vụ gây mê đội khảo cổ.

Tất cả diễn ra không một kẽ hở, nhưng, đúng lúc này kế hoạch xảy ra vấn đề.

Bí mật Tây Sa (phần 3)

Trong bóng tối có người thứ ba!

Khi Ngô Tam Tinh và Giải Liên Hoàn vạch kế hoạch xong xuôi, trong hầm mộ tối tăm đột nhiên xuất hiện người thứ ba, muốn tung đòn sát thủ giết chết cả hai người. Người này đương nhiên là thành viên trong đội khảo cổ, hẳn là ai?

Là Tề Vũ!

Phía trên tôi đã từng phân tích, “nó” đã đưa Ngô Tam Tinh và Giải Liên Hoàn trà trộn vào đội khảo cổ.

Nhưng “nó” làm sao có thể yên tâm không chút phòng bị đối với hai kẻ dòm dõm trộm mộ nức tiếng này? Đương nhiên phải chơi chiêu “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau”, chính là giám sát lẫn nhau.

Tề Vũ mới thật sự là người của “nó” – là gián điệp bí mật.

Nhiệm vụ ban đầu của Tề Vũ chính là giám sát hai người, hẳn âm thầm theo dõi hai người xuống biển, phát hiện ra mưu đồ bí mật của hai người, đương nhiên muốn tung đòn sát thủ! Thế nhưng hẳn cũng không thể để lộ thân phận mình. Hẳn bèn chơi đòn đánh lén trong bóng tối, nếu một đòn không trúng, hẳn sẽ rút lui an toàn, sau đó quảng bình dưỡng khí của bọn họ xuống nước, vậy khôn hai người trong mộ cổ.

Lúc này, Ngô – Giải mới phát hiện, chuyện phức tạp hơn họ nghĩ rất nhiều, trong đội khảo cổ cũng có gián điệp của “nó”, nhưng lại không biết là ai. Có điều cung đã giương lên, không thể không bắn, họ vẫn quyết định giữ nguyên kế hoạch, bởi vì bọn họ đoán rằng tên gián điệp kia cũng không dám tùy tiện để lộ thân phận, nếu không sẽ không thể nào đánh lén đội khảo cổ nữa.

Giải Liên Hoàn đóng giả Ngô Tam Tinh trở lại thuyền, còn Ngô Tam Tinh lại ở lại trong mộ.

Hôm sau, bọn họ diễn vở tuồng “có hai Ngô Tam Tinh”, cùng lúc tranh thủ tìm ra tên gián điệp kia.

Bí mật Tây Sa (phần 4)

Sau này, ở Xà Chiêu, Văn Cẩm nói với Ngô Tà, rằng chú Ba là do Giải Liên Hoàn giả mạo, điều này không sai, nhưng chuyện Tây Sa ngày đó có rất nhiều kẽ hở, chủ yếu vẫn là để che giấu bí mật thân thể thật sự của Ngô Tà.

Sự thật ngày đó hẳn là:

Buổi sáng, đội khảo cổ phát hiện ra Giải Liên Hoàn đã chết giữa đồng đá ngầm (cổ thi thể đã bị làm nát mặt trong đội của Cầu Đức Khảo).

Sau đó, đội khảo cổ vì tránh bão mà phải xuống mộ, Ngô Tam Tỉnh giả do Giải Liên Hoàn cải trang mượn cơ không được khỏe mà ngủ một giấc, sau đó lén lút đi theo đội khảo cổ.

Còn người chài đầu dẫn dụ đội khảo cổ vào trận kỳ môn độn giáp chính là Ngô Tam Tỉnh thật vẫn ẩn náu trong mộ, khi đi vào đường hầm bí mật thì đánh thuốc mê đội khảo cổ, giữ nguyên kế hoạch cho đội khảo cổ ăn đạn được bọ ăn xác.

Trong trí nhớ của mình, trước khi ngất đi Muộn Du Bình đã nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh ngồi xồm trước mặt, đây là sự thật, hơn nữa, khi đó Ngô Tam Tỉnh thật sự chắc hẳn đã bắt đầu nghi ngờ tiêu Muộn chính là gián điệp trong bóng tối kia, vì muốn diệt khẩu mà hắn đã dùng thanh đồng cổ trong mộ xóa tan ký ức Muộn Du Bình, có lẽ đây là nguyên nhân Muộn Du Bình mất trí nhớ lần thứ nhất (đây cũng là lý do chỉ có tiêu Muộn mất trí nhớ, còn những người khác thì không).

Nước cờ “có hai Ngô Tam Tỉnh” này thật sự là kế hoạch tuyệt vời, khiến người ta khó phân thật giả.

Theo đúng kế hoạch của “nó”, sau khi gây mê đội khảo cổ thì Ngô Tam Tỉnh phải rời khỏi đó ngay, ngoi lên mặt biển giả vờ được cứu.

Còn quá trình “nó” bị đội khảo cổ đưa đi, thì Ngô Tam Tỉnh không nên thấy cũng không thể thấy.

Lúc này, Giải Liên Hoàn – người cải trang Ngô Tam Tỉnh bên ngoài kỳ môn độn giáp – hẳn nên trở lại mặt biển rồi.

Còn Ngô Tam Tỉnh thật sự thì có thể trốn ở trong mộ, nhìn thấy “nó”, thậm chí có thể theo dõi nó, biết được tung tích của đội khảo cổ.

Thế nhưng, khoan đã, còn có một người.

Bí mật Tây Sa (phần 5)

Đúng vậy, còn có Tề Vũ!

Tề Vũ không ở cùng nhóm người này, Tề Vũ mới là gián điệp thật sự. Đương nhiên không thể bị gây mê, ăn đan dược, cậu ta hẳn nhiên phải trốn, rồi chờ bước tiếp theo phối hợp với “nó” đưa đội khảo cổ đã sập bẫy đi.

Như vậy, giấc mơ kỳ lạ của Ngô Tà trên núi Tần Lĩnh kia có thể giải thích rõ ràng:

Trước khi đội khảo cổ còn chưa sập bẫy, có người hỏi Tề Vũ đã đi đâu, có tiếng đáp lại: Cậu ta ham chơi chẳng biết đã chạy đi đâu rồi, không đợi cậu ta nữa.

Lúc đó nhất định Tề Vũ đã trốn gần một quan tài, quan sát toàn bộ những gì diễn ra với nhóm người này.

Đương nhiên, cậu ta bị Ngô Tam Tinh phát hiện.

Cho nên mới có câu nói “Thì ra thằng nhãi con mày vẫn đi theo tao” cùng lúc đó bóp cổ Tề Vũ.

Thật ra, mặc dù lúc ấy Ngô Tam Tinh đã phát hiện thân phận của Tề Vũ, nhưng lại không biết phải xử lý cậu ta thế nào. Nếu như giết chết cậu ta rồi, chính hắn cũng sẽ bại lộ, nước cờ do hai người Ngô – Giải bày ra sẽ thất bại ngay tức khắc.

Chuyện xảy ra hẳn là thế này:

Đang trong lúc vật lộn với Ngô Tam Tinh, Tề Vũ bị ngã vào trong quan tài.

Đây cũng là lúc bắt đầu trong giấc mơ, Ngô Tà thấy mình nằm trong một cỗ quan tài.

Trùng hợp là, cỗ quan tài đó lại do chính Ônng Tà Hải bố trí, Tề Vũ chính là kẻ xúi quẩy bị cuốn vào tròng kia.

Thế nhưng khi ấy nhất định đã xảy ra sai sót, chính là trí nhớ của Tề Vũ còn chưa bị xóa sạch thì đã ăn đan dược bọ ăn xác (Ônng Tàng Hải bố trí cơ quan nhất định vô cùng tinh xảo), nhận lấy ký ức của Ônng Tàng Hải, dẫn đến việc đại não của cậu ta bị quá tải rồi phát điên!

Lúc này, Ngô Tam Tinh thật nhất định đã bảo Giải Liên Hoàn mau chóng tránh đi.

Còn chính hắn thì bắt đầu nấp kỹ, chứng kiến “nó” chuyển đội khảo cổ và Tề Vũ đi khỏi rồi bắt đầu bỏ trốn.

Thứ năm, từ khoảng năm 1984 đến năm 1992.

Sau sự kiện ở Tây Sa.

Đội khảo cổ sau khi trúng bẫy bị đưa đến Cách Nhĩ Mộc, dưới sự giám sát cẩn mật của “nó”, mỗi người đều bị ghi hình để quan sát phản ứng sau khi ăn đan dược bọ ăn xác. Khi đó, tuy phản ứng của bọn họ đều không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng đã dùng lão hóa, Hoắc Linh chải đầu nhiều lần chẳng qua là thói quen của cô ấy thôi, đội khảo cổ mơ màng bị nhốt lại đã bắt đầu điều tra sự thật đằng sau chuyện này. Văn Cẩm nói có vài người trong đội khảo cổ không còn ở đó nữa, bảy người được cha của Thuận Tử đưa lên núi hẳn đều là những người ở trong trại an dưỡng, đội khảo cổ có 11 người, như vậy thiếu mất 4 người chính là: Ngô Tam Tĩnh, Giải Liên Hoàn (trên danh nghĩa đã chết), Tề Vũ và Muộn Du Bình.

Dù sao Muộn Du Bình cũng là dòng dõi Xi Vưu và đời sau của Trương Diêm Thành, bản lĩnh không tầm thường, hẳn đã tự trốn thoát sau khi bị đưa đến Cách Nhĩ Mộc, thế nhưng cậu ta cũng không già đi, hơn nữa còn mất trí nhớ, sau đó, cậu ấy lên đường tìm kiếm ký ức và tiếp tục hành trình giải mê, cũng chính là hành trình ra vào rất nhiều ngôi mộ cổ có liên quan.

Tề Vũ đã tách ra khỏi nhóm người Văn Cẩm, một mặt là người của “nó”, mặt khác lại là người trúng bẫy nghiêm trọng nhất, cậu ta đã mất đi toàn bộ ý thức mà rơi vào trạng thái điên khùng, cũng trở thành đối tượng để “nó” trông giữ và nghiên cứu.

Cổ quan tài đen trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc là cổ quan tài vẫn ngọc của Ưng Tàng Hải, cũng là thứ bị “nó” đưa từ đáy biển lên nghiên cứu, khả năng chính là cổ quan tài mà Tề Vũ ngã vào kia.

Về phần Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tĩnh, Giải Liên Hoàn sau khi ra ngoài đã bắt đầu giả mạo Ngô Tam Tĩnh, nói với mọi người rằng đội khảo cổ và người yêu Văn Cẩm của hắn đã mất tích dưới đáy biển, đương nhiên hai nhà Ngô – Giải đều biết rõ sự thật, cùng nhau bảo vệ bí mật này. Đây vốn là sự nghiệp chung tay chống lại “nó”. Bằng không, Giải Liên Hoàn căn bản không gặt được nhà họ Ngô.

Đương nhiên “nó” phải tiếp tục lợi dụng Ngô Tam Tĩnh đi đôi phó với Cầu Đức Khảo, cho nên ngoài mặt “nó” tiếp tục dùng Ngô Tam Tĩnh (Giải Liên Hoàn đóng giả) củng cố sự nghiệp đồ đấu và thế lực của mình. Còn Ngô Tam Tĩnh (Giải Liên Hoàn đóng giả) ngoài mặt cũng tiếp tục cống hiến sức lực cho “nó”.

Mà Ngô Tam Tĩnh thật thì biến thành “người vô hình” không có thân phận, chắc hẳn đã cải trang phiêu bạt khắp nơi, ăn náu vô cùng kỹ, một mặt âm thầm để ý đến “nó” và đội khảo cổ, mặt khác tiếp tục giữ liên lạc với Giải Liên Hoàn, nhà họ Giải và nhà họ Ngô, đồng thời tiếp tục thăm dò bí mật khủng khiếp kia.

Chuyện ấy, kéo dài khoảng 8 năm.

Thứ sáu, khoảng năm 1992, một chuyện then chốt khác lại xảy ra.

Tám năm sau, đến khoảng năm 1992, khả năng xảy ra chút biến động trong lực lượng chính phủ hoặc quân đội khiến “nó” dần suy yếu, cũng có nghĩa là, mức độ giám sát bị nới lỏng hơn nhiều.

Lúc này, bảy người trong đội khảo cổ của Văn Cẩm tranh thủ cơ hội trốn khỏi Cách Nhĩ Mộc.

Ban đầu, “nó” vẫn huy động một số đồng người đuổi bắt bọn họ.

Trong lúc nhóm người Văn Cẩm chạy trốn, Ngô Tam Tỉnh thật đang ẩn núp nhất định đã tìm được Văn Cẩm, nói cho Văn Cẩm biết toàn bộ sự thật, cũng bắt đầu giúp đỡ Văn Cẩm và đội khảo cổ.

Ngô Tam Tỉnh đang âm thầm quan sát hoạt động của “nó” đã phát hiện ra:

Chỉ trong một đêm, “nó” đột nhiên biến mất một cách thần bí. Trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc bị bỏ hoang, tựa như “nó” đã hoàn toàn bỏ qua kế hoạch này. Chỉ còn lại quan tài của Uông Tàng Hải và Tề Vũ điên khùng bị vứt bỏ.

Ngô Tam Tỉnh đề nghị đội khảo cổ trở lại trại an dưỡng như trước, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Vào khoảng năm 1992, đội khảo cổ bắt đầu sôi sục, tiến hành nhanh chóng việc thăm dò bí mật.

Thứ nhất là vì họ đã nhận được hỗ trợ ngầm của Ngô Tam Tỉnh, có được nhiều đầu mối hơn.

Thứ hai là thân thể họ đã bắt đầu xảy ra vấn đề. Bọn họ đã tận mắt chứng kiến một cô gái bị thi hóa mà biến thành Cẩm Bà, cô gái này không nhất định là người của đội khảo cổ, mà có thể là người trúng bẫy trong đội ngũ của Cầu Đức Khảo, cũng bị “nó” đưa tới trại an dưỡng tiến hành nghiên cứu (trại an dưỡng giống như một phòng thí nghiệm, khả năng còn chứa rất nhiều quái vật đã bị thi hóa), thời gian không đợi người, bọn họ phải nhanh chóng tiến hành giải cứu chính mình.

Khoảng những năm 1992, một lần nữa xảy ra vấn đề then chốt (phần 2):

Lúc đó, nhóm người Văn Cẩm đã nhận được tin tức về núi Trường Bạch, bắt đầu chuẩn bị đi đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Lúc này, Tề Vũ trở thành một vấn đề rắc rối.

Ngô Tam Tỉnh đối với Tề Vũ nhất định tồn tại nhiều mâu thuẫn:

Một mặt, tuy rằng Tề Vũ là người của “nó”, nhưng chỉ là làm theo mệnh lệnh, bản thân không có tội tình gì, lại vì Ngô Tam Tỉnh mà rơi vào hoàn

cảnh bi thảm, còn bị “nó” vút bỏ, khiến cho Ngô Tam Tinh không đành lòng.

Mặt khác, dù thấy “nó” đã hoàn toàn từ bỏ kế hoạch này, thế nhưng tình hình vẫn hết sức mờ mịt, Tề Vũ vẫn khiến cho Ngô Tam Tinh lo lắng, bởi vì không ai có thể nắm chắc được việc thi hóa của cơ thể sau khi ăn đan dược. Nếu như một ngày nào đó Tề Vũ lấy lại được ký ức, thì nước cờ của Ngô Tam Tinh và Giải Liên Hoàn sẽ bại lộ, và lây đến cả hai nhà Ngô – Giải.

Đúng lúc này, cháu trai của Ngô Tam Tinh – Ngô Tà mười mấy tuổi hẳn đã mắc phải chứng bệnh nguy hiểm nào đó, không lâu sau thì mất.

Thế là, Ngô Tam Tinh nghĩ đến một biện pháp không tưởng.

Phần 7: Bí mật thân phận của Ngô Tà

Nguồn: Tích Vũ lâu

Ngô Tam Tỉnh đã nghĩ đến một biện pháp không tưởng.

Cũng là phần quan trọng nhất đã được đề cập trước đó, chuyên ký ức của Ngô Tà sang người Tề Vũ.

Như vậy, Tề Vũ sẽ giúp Ngô Tà sống tiếp. Tề Vũ thì được nuôi nhận, nhà họ Ngô lại có được một người mang ký ức của Ngô Tà, quan trọng hơn, cho dù sau này Tề Vũ có khôi phục được ký ức, nhưng hẳn cũng có ký ức và tình cảm của Ngô Tà, tất nhiên sẽ không làm khó nhà họ Ngô.

Thế là, Ngô Tam Tỉnh nhận được sự ủng hộ của Giải Liên Hoàn, họ Ngô, họ Giải, đồng thời nói cho Văn Cẩm biết.

Bọn họ cùng nhau thực hiện kế hoạch biến Tề Vũ thành Ngô Tà này.

Bức ảnh chụp một người lõm vai mà Sở ca cho Ngô Tà xem, chính là tấm ảnh chụp Ngô Tà thật lúc sắp chết.

Như vậy, thi thể của Ngô Tà thật ở đâu? Chắc không phải là “đứa con” lõm vai kia của A Quý, bị mấy người Ngô Tam Tỉnh giấu ở Quảng Tây chứ?

Ngô Tà thật nhất định cũng đã ăn đan dược để giữ cho cơ thể không thối rữa, rồi chờ đợi.

Thế là, khoảng những năm 92, Tề Vũ mang trong mình ký ức của Ngô Tà đi tới nhà họ Ngô, tiếp tục sống cuộc đời của Ngô Tà.

Còn đội khảo cổ thì bắt đầu con đường đi tới Vân Đỉnh thiên cung.

Kèm theo, băng ghi hình bí mật của đội khảo cổ và Ngô Tà.

Đội khảo cổ năm đó, là mười một người.

Từ Lỗ Vương cung đến Vân Đỉnh thiên cung, trong những câu chuyện kể về đội khảo cổ, Chú Ba giả (Giải Liên Hoàn) đều chỉ nói với Ngô Tà rằng họ có mười người, cố ý bỏ qua người thứ mười một – Tề Vũ.

Tề Vũ ở trong đội khảo cổ chính là người mà Ngô Tà mơ thấy khi ở Tàn Lĩnh.

Trong số mười người này thì:

Năm người bỏ mạng trong vòng lặt tử thần ở Vân Đỉnh thiên cung, bao gồm Lý Tứ và một cô gái, ba người còn lại không rõ tên tuổi.

Năm người còn lại là: Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Muộn Du Bình (Trương Khởi Linh), Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn.

Người thứ mười một! Chính là người chụp tấm ảnh kia, là ai đã chụp ảnh cho đội khảo cổ?

Chuyện tưởng như nhỏ nhặt lại có mối liên quan rất lớn này đã được một người bạn đại học của Ngô Tà phát hiện ra.

Nam Phái Tam Thúc còn trịnh trọng viết một chương, đặt tên là “Người thứ mười một”, rõ ràng đây là tình tiết quan trọng.

Người thứ mười một này, chính là người đã chụp bức ảnh, là Tề Vũ, cũng là Ngô Tà.

Ở Xà Chiêu, Văn Cẩm cố ý nói Ngô Tam Tĩnh trong hình là Giải Liên Hoàn, còn Ngô Tam Tĩnh lúc đó mới là người chụp ảnh.

Nếu quả thực như vậy, Ngô Tà đáng ra phải nhìn thấy trong ảnh có một người giống mình như đúc – là Tề Vũ chứ?

Nhưng thực tế lại không có, cho nên lời của Văn Cẩm cũng là nói dối.

Có điều cũng có thể xem đây là lời nói dối thiện ý, chủ yếu là để bảo vệ Ngô Tà, không muốn Ngô Tà biết được bí mật mình chính là Tề Vũ.

Hình ảnh Ngô Tà bò trên mặt đất trong cuốn băng ghi hình, chính là một bằng chứng “mắt thấy tai nghe”.

Như vậy có hai loại đáp án:

1, Tận mắt chứng kiến chưa chắc là sự thật: Cuốn băng ghi hình này là A Ninh đưa tới cho Ngô Tà xem, thân phận của A Ninh rất bí ẩn, không loại trừ khả năng cuốn băng ghi hình là do nhóm người A Ninh làm giả, mục đích là để cuốn Ngô Tà vào chuyện này. Hoặc có thể băng ghi hình chỉ là ảo giác mà A Ninh gây ra cho Ngô Tà. Thế nhưng, nếu như Ngô Tà không có bất cứ quan hệ gì với đội khảo cổ năm đó, mà cậu ta cũng chẳng phải là cao thủ đồ đấu gì, thì A Ninh cần gì phải bỏ lắm công sức ra lôi Ngô Tà vào cuộc như vậy? Điều này không hợp lý cho lắm.

2, Tận mắt chứng kiến chính là sự thật: Người trong băng ghi hình thật sự là Ngô Tà.

Đây là chứng cứ Ngô Tà và đội khảo cổ hai mươi năm trước có quan hệ trực tiếp với nhau.

Theo tình tiết được triển khai trong bút ký, ban đầu chúng ta tưởng rằng Ngô Tà chỉ là tên “gà mờ” hoàn toàn vô tội, nhưng lại dần phát hiện ra, bí mật trên mình Ngô Tà không hề ít hơn bất cứ ai.

Rất nhiều tình tiết đều ám chỉ, Ngô Tà có quan hệ mật thiết với đội khảo cổ.

Hơn nữa, câu chuyện xảy ra tạo cảm giác, lòng của tác giả lẫn độc giả đều hướng dần tới một kết luận – Ngô Tà không hề là người ngoài cuộc.

Tôi nghĩ, đây là điều mà những người yêu Đạo Mộ, thật sự chuyên tâm

đọc Đạo Mộ, không thể nào không cảm giác được.

Con gió to báo hiệu giông bão, mà mắt bão, lại chính là Ngô Tà.

Trong băng ghi hình, người giống hệt Ngô Tà bò trên mặt đất là ai?

Đáp án: Là chính Ngô Tà.

Trên thế giới này ngoại trừ cặp song sinh không thể nào tồn tại hai người giống nhau như đúc, ngay cả cha con cũng không thể.

Cho nên, tôi một mực tin rằng, người trong băng ghi hình, chính là bản thân Ngô Tà.

Thân thể không già yếu của Tề Vũ, cùng với cậu bé Ngô Tà thật đã chết đi, để lại ký ức của chính mình.

Thử nghĩ mà xem, nếu như bạn bỗng nhiên mất trí nhớ, mất đi toàn bộ ký ức trước đây, có một người đưa vào đầu bạn toàn bộ ký ức từ nhỏ đến lớn của một người khác, liệu bạn có thật sự cho rằng những điều đó thật sự là những gì bạn đã trải qua? Bạn có ngờ rằng thật ra mình là một người khác?

Giả sử lúc đó Ngô Tà thật mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo, đã chết đi, có người đã dùng đan dược bọ ăn xác chuyển ký ức Ngô Tà sang người Tề Vũ (khi đó Tề Vũ đã hoàn toàn mất trí nhớ).

Như vậy Tề Vũ sẽ tự cho rằng mình là Ngô Tà. Cậu ta có toàn bộ ký ức mười mấy năm của Ngô Tà. Cậu ta thay Ngô Tà sống tiếp, đây là khởi điểm. Từ khi vào đại học cho tới hiện tại, Tề Vũ và Ngô Tà hòa vào làm một, có ký ức và trải nghiệm của chính bản thân mình rồi (hay có thể nói, cậu ấy vẫn là Ngô Tà, bởi Tề Vũ thật sự chỉ là một cơ thể, đã không còn tồn tại trên đời nữa rồi, cậu ta chỉ cho mình là Ngô Tà mà thôi).

Cho nên, Ngô Tà thật mới mười mấy tuổi và Ngô Tà của mười mấy năm sau đã tiếp hợp ký ức lại làm một.

Ở Xà Chiếu, lúc Văn Cẩm mới gặp Ngô Tà, cô ấy đã cười nói thế này: “Lúc đi nhìn thấy con lớn nhường này, thì nhất thời không kịp phản ứng, ngẫm lại cũng đã hơn hai mươi năm rồi, lúc đó con còn đái dầm, đi thay tã cho con, ngày đó con quậy lắm, còn đáng yêu hơn bây giờ nhiều...”.

Có phải có chút ân ý hay không?

Đương nhiên, tất cả đều phải xuất phát từ một tiền đề, chính là mặt mũi của Tề Vũ và Ngô Tà phải có vài phần tương tự.

Đây cũng là điều kiện tiên quyết mà chú Ba thật đã nghĩ ra.

Để Tề Vũ trở thành Ngô Tà cần giải quyết được ba lỗ hồng lớn:

1, Trong ký ức của Ngô Tà chắc chắn sẽ giữ lại chút trí nhớ về mặt mũi và căn bệnh của mình.

Cái này chỉ cần điều chỉnh một chút khi tiến hành chuyển đời ký ức là được. Bị mất trí nhớ trong thời gian ngắn cộng với tủy não sẽ làm Ngô Tà quên đi cái chết của mình (huống hồ, chết đi rồi còn nhớ được sao?), tin rằng mình đã khỏi rồi là được. Chú Ba có thể xóa đi trí nhớ của Ngô Tà về mặt mũi mình trong lúc thực hiện di dời trí nhớ và tăng cường ấn tượng của Ngô Tà về mặt mũi Tề Vũ là được.

2, Vấn đề tuổi tác

Lúc Tề Vũ tham gia vào đội khảo cổ cũng chỉ khoảng hai mươi, hơn nữa cậu ấy cũng không già đi, như vậy tiếp hợp trí nhớ Ngô Tà mười mấy tuổi không phải vấn đề gì quá khó.

3, Ảnh chụp, bạn bè, hàng xóm, bạn học khi còn bé.

Phần trên tôi đã nói qua, nhà họ Ngô chắc chắn biết rõ chuyện này, thậm chí còn là người đứng sau tất cả. Hơn nữa, nhất định mặt mũi của Ngô Tà và Tề Vũ vừa hay khá giống nhau (nhưng không thể nào giống nhau như đúc), ảnh chụp không phải vấn đề quá lớn. Đối với bạn bè chòm xóm, thì sau khi trải qua một cơn bệnh nặng (bạn bè chòm xóm đều không biết Ngô Tà thật đã chết rồi, nhà họ Ngô chỉ nói cháu đã khỏi bệnh), về ngoài có chút thay đổi là điều hết sức bình thường. Hơn nữa, trẻ con mới hơn chục tuổi là khoảng thời gian về ngoài thay đổi nhanh nhất, cho nên sẽ không thành vấn đề. Bạn đại học của Ngô Tà được miêu tả rất nhiều, nhưng tiểu học và trung học thì chỉ nhắc đến một mình lão Dương mà thôi, mà vấn đề xung quanh người này thì xem ra còn rắc rối hơn cả Ngô Tà nữa.

Thứ bảy, từ năm 1992 đến năm 1995 đội khảo cổ có hai lần hành động.

Khoảng những năm 1993, bảy người trong đội khảo cổ lên đường đến Vân Đỉnh Thiên Cung, người dẫn đường cho họ chính là cha của Thuận Tử, vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà trên đường vào Thiên Cung họ đã tách thành hai nhóm, một nhóm gồm năm người do cha của Thuận Tử dẫn đường (trong đó có một người phụ nữ), bọn họ vốn là thành viên bình thường trong đội khảo cổ, không phải dân đồ đấu chuyên nghiệp, cho nên cuối cùng bị cái thi thai đầu to vây trong vòng lặp tử thần đến chết. Về phần Văn Cẩm và Hoắc Linh tại sao lại phải hành động riêng lẻ, thì chắc chắn còn có nhiều uẩn khúc.

Nhưng cuối cùng, người đi được vào trong cánh cửa thanh đồng lại không phải chỉ có hai người Văn Cẩm và Hoắc Linh. Băng ghi hình mà Văn Cẩm gửi cho Giải Liên Hoàn đã ghi lại khoảnh khắc ngăn ngử họ tiến vào cánh cửa thanh đồng, có tiếng đàn ông giọng Mân Nam, cả khẩu âm miền Thiểm Tây. Những người này, chính là nhóm người của Ngô Tam Tỉnh thật và Văn Cẩm cùng nhau tiến vào cánh cửa thanh đồng.

Ở bên trong cánh cửa thanh đồng, nhóm người Văn Cẩm đã nhìn thấy bí mật Chung Cực của thị tộc Phục Hy, đồng thời biết được thông tin về Tây Vương Mẫu ở Côn Lôn.

Vì vậy tiếp theo, bọn họ lên kế hoạch đi đến Tháp Mộc Đà.

Sau khi trở lại Cách Nhĩ Mộc, Văn Cẩm bắt đầu tổng hợp lại tài liệu về Tây Vương Mẫu, chuẩn bị bước tiếp theo đi đến Tháp Mộc Đà, cũng chính là nội dung ghi trong bút ký của Văn Cẩm.

Vào khoảng những năm 1995, Văn Cẩm và Hoắc Linh đi đến Xà Chiêu.

Hắn là Văn Cẩm nghe Ngô Tam Tỉnh can ngăn nên mới chưa bước vào.

Thế nhưng, phòng chừng lúc này Hoắc Linh đã bắt đầu hợp tác với Cầu Đức Khảo rồi.

Nhóm người Ngô Tà ở Xà Chiêu phát hiện rất nhiều thi thể đều là chết khoảng những năm chín mươi, có cả ký hiệu của đội ngũ Cầu Đức Khảo lẫn nhóm người Hoắc Linh, hai nhóm người này khả năng đã bắt tay với nhau rồi.

Thế nhưng, bọn họ đã thất bại thê thảm ở Xà Chiêu.

Sau khi Hoắc Linh trở về thì bắt đầu thi hóa (Trên người Hoắc Linh này có rất nhiều bí mật).

Thứ tám, từ năm 1995 cho đến trước khi Ngô Tà tiến vào Lỗ Vương cung, mạch nước ngầm đang yên ả bắt đầu xao động.

Trước tiên chúng ta cứ giả định lúc Ngô Tà đi vào Lỗ Vương cung là năm 2004 hoặc 2005.

Như vậy từ năm 1995 trở đi, 10 năm này là khoảng thời gian các thế lực đều vô cùng yên lặng. “Nó” đột nhiên biến mất.

Mà Cầu Đức Khảo sau mấy lần thất bại từ thập niên tám mươi đến chín mươi, cũng bắt đầu im bật.

Văn Cẩm vẫn lẩn trốn ở Cách Nhĩ Mộc, nhưng những năm này cô ấy chắc chắn vẫn luôn điều tra bí mật Tháp Mộc Đà, thực hiện những bước chuẩn bị.

Giải Liên Hoàn tiếp tục đóng giả chú Ba, kinh doanh ngoài sáng đồ đấu trong tối, nghe lệnh thăm dò bí mật đội khảo cổ mất tích (đương nhiên chỉ là giả vờ).

Nó xem ra cũng buông lỏng không chế với Giải Liên Hoàn (chú Ba), thế nhưng mạch nước ngầm vẫn cứ xao động, Phan Tử bên cạnh Giải Liên Hoàn có vấn đề.

Tề Vũ biến thành Ngô Tà thì hoàn toàn không biết gì cả, vui vẻ bình yên sống cuộc sống bình thường của Ngô Tà.

Lúc này, người thật sự không thể nơi lỏng có hai người: Ngô Tam Tinh và Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình ở dưới đáy biển trúng bẫy thanh đồng, dẫn đến mất trí nhớ, cậu ta vẫn luôn không ngừng ra vào những ngôi mộ cổ có liên quan, thử tìm kiếm bí mật, cũng để lại rất nhiều ký hiệu trong mộ cổ.

Thân thể của Muộn Du Bình vốn không giống mọi người, cậu ấy chính là hậu nhân của Xi Vưu, Thiết Diện Sinh và Trương Diêm Thành.

Thông tin cậu ấy có trong tay cùng với kinh nghiệm và kỹ năng đồ đấu gia truyền không ai có thể so sánh được.

Nếu như không mất trí nhớ, với tài trí và bản lĩnh của mình, cậu ta vốn không thua gì Uông Tàng Hải.

Còn Ngô Tam Tinh là người tài trí kiệt xuất thật sự.

Chắc hẳn hẳn vẫn để ý Muộn Du Bình, sau khi xác định Muộn Du Bình không phải người của “nó”, thì bắt đầu nghĩ đến việc hợp tác với Muộn Du Bình (Tiểu Muộn mất trí nhớ dưới đáy biển chính là do Ngô Tam Tinh gây ra).

Hơn nữa, cho dù “nó” đã biến mất, Ngô Tam Tinh cũng không hề chủ quan nơi lỏng, bởi vì, hẳn cảm giác được chuyện không thể kết thúc dễ dàng như vậy. Hơn nữa, sau khi Hoắc Linh xuất hiện dấu hiệu thi hóa, thì thời gian của Văn Cẩm cũng không còn nhiều.

Ngô Tam Tinh nhất định phải có một thân phận mới để có thể che mắt người đời mà ra vào mộ cổ thăm dò bí mật.

Là Trần Bì A Tứ!

Trần Bì A Tứ chính là phụ thân của Trần Văn Cẩm, muốn đóng giả nhất định phải giả thành một người thân quen, như vậy mới không lộ sơ hở. Văn Cẩm đương nhiên rất quen thuộc Trần Bì A Tứ, có thể chỉ cho Ngô Tam Tinh cách cải trang không một kẽ hở.

Trần Bì A Tứ thật có thể đã chết từ lâu, mà cho dù không chết đương nhiên cũng sẽ không vạch trần Ngô Tam Tinh.

Hơn nữa, Trần Bì A Tứ tiếp xúc với Văn Cẩm sẽ không khiến cho kẻ khác nghi ngờ, dù sao hai người cũng là cha con.

Thân phận một tay trộm mộ già đời cũng có thể giúp Ngô Tam Tinh hành động thuận tiện, không những thế còn có thể lập đội của riêng mình.

Còn một điểm mấu chốt khác: Là mắt!

Cải trang thành một người, ánh mắt là khó đóng giả nhất.

Vậy thì chỉ cần cải trang thành một người có vấn đề về mắt là sẽ không

còn kễ hở.

Trần Bì A Tứ vừa hay bị người Mèo đâm mù mắt.

Trong chuyện có hai người có vấn đề về mắt: Trần Bì A Tứ và Hắc Nhãn Kính.

Đều là do Ngô Tam Tỉnh giả trang.

Hơn nữa, trong mười năm này, Ngô Tam Tỉnh giả trang thành Trần Bì A Tứ hoạt động ở Quảng Tây (Quảng Tây xa xôi, dễ che tai bịt mắt người).

Chắc chắn hẳn đến đây cũng để tìm kiếm Muộn Du Bình, vì Muộn Du Bình ở Quảng Tây.

Đại khái vào khoảng năm năm trước, thông qua chuyện của “A Khôn”, tiểu Muộn hẳn đã qua lại với Ngô Tam Tỉnh, đồng ý hợp tác với nhau, cùng nhau tìm kiếm bí mật, cứu thoát những thành viên còn sống của đội khảo cổ, đối phó với thế lực “nó”. Đây cũng chính là nguyên nhân tiểu Muộn đi theo Trần Bì A Tứ.

Chuyện của A Khôn hẳn chỉ là màn kịch giữa Ngô Tam Tỉnh và Muộn Du Bình, cho tiểu Muộn một lý do hợp lý để tiếp xúc với Trần Bì A Tứ (Ngô Tam Tỉnh).

Ngoài ra, thi thể của Ngô Tà thật có phải cũng được Ngô Tam Tỉnh đưa đến Quảng Tây vào thời gian này?

Đóng giả thành con trai của A Quý giấu ở sơn trại người Dao xa xôi? Lúc này Muộn Du Bình cũng đã biết được bí mật thân phận của Tề Vũ – Ngô Tà.

Phần 8: Ngô Tà, Lỗ Vương cung, gió giục mây vân

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thứ chín, bắt đầu từ sự kiện Ngô Tà lên đường đến Lỗ Vương cung, bão táp lại nổi lên.

Sau nhiều năm yên ắng, thế lực thần bí “nó” lại đột ngột xuất hiện, bắt đầu dốc sức nhúng tay vào chuyện này.

Giống như những gì đã xảy ra ở Tây Sa nhiều năm về trước, kẻ đứng sau giật dây mọi chuyện, vẫn là “nó”.

Vẫn là thủ đoạn quen dùng trước đây – lấy nội dung cuốn sách lựa mới, cũng là đầu mối của bí mật, ra làm mối như. Manh mối lần này hướng thẳng tới Lỗ Vương cung! (“Nó” vẫn luôn nắm trong tay toàn bộ nội dung cuốn sách lựa).

Thế là, bão tố lại nổi lên.

Cầu Đức Khảo bắt đầu một đợt hành động mới.

Đương nhiên Giải Liên Hoàn cũng nhận được mệnh lệnh mới nhất của “nó”, tiếp tục đi theo giám sát Cầu Đức Khảo.

Đội của Giải – Cầu lại chạm nhau một cách “trùng hợp đến khó tin”.

Đương nhiên Ngô Tam Tỉnh cũng biết toàn bộ chuyện này, nhưng hẳn không lộ diện trong chuyến đi Lỗ Vương cung mà để cho Muộn Du Bình phối hợp với Giải Liên Hoàn. Ba người họ, Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Muộn Du Bình bắt đầu hình thành mối quan hệ hợp tác cùng có lợi, cùng nhau âm thầm chống lại “nó”.

Còn chuyện hẳn đột nhiên phát hiện ra Muộn Du Bình chính là Trương Khởi Linh hai mươi năm trước không hề già đi vân vân, đều là trò diễn xuất qua mặt Ngô Tà mà thôi.

Có điều, lần hành động này xuất hiện một nhân tố mới, chính là Ngô Tà.

Lão răng vàng đưa sách lựa cho Ngô Tà, việc này vốn là một âm mưu, nhất định “nó” đã lệnh cho Ngô Tam Tỉnh (Giải Liên Hoàn cải trang) cuốn Ngô Tà vào cuộc. Điều này đã cho thấy “nó” đã bắt đầu nghi ngờ nhà họ Ngô và thân phận của Ngô Tà. Bởi vì Ngô Tà giống hệt gián điệp ngầm Tề Vũ năm đó, mà gián điệp đó cũng đã chết ở trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc rồi (chắc hẳn Ngô Tam Tỉnh và Văn Cẩm đã tìm một thi thể giả thay cho Tề Vũ), nhưng “nó” lại không thể khẳng định chắc chắn, cho nên dẫn dụ Ngô Tà xuống mộ để thăm dò xem sao.

Đây cũng là lý do Giải Liên Hoàn có thái độ kỳ lạ đến vậy khi Ngô Tà can

dự vào chuyện này: Vừa không dám không cho cậu ta nhập cuộc, vừa cố gắng lừa gạt cậu ta.

Chuyện của Ngô Tà có thể chứng minh, bên cạnh Giải Liên Hoàn và nhà họ Ngô có người của “nó”.

Người này, chính là Phan Tử.

Hoặc có lẽ, ngay từ khi mới bắt đầu, “nó” đã bố trí Phan Tử ở bên cạnh Ngô Tam Tĩnh và nhà họ Ngô.

Cũng có thể là, Phan Tử mới bị “nó” mua chuộc từ thời điểm này, phản bội lại chú Ba (Giải Liên Hoàn).

Lần này gió giục mây vần, càng rối ren hơn nhiều chuyến Tây Sa năm đó. Các thế lực đều ra sức cài người vào đội của nhau, trong ông có tôi trong tôi có ông, trình diễn những màn đầy ngoạn mục.

Tình hình vô cùng phức tạp.

Ở Lỗ Vương cung, tuy rằng chỉ có mấy nhân vật chủ chốt: Chú Ba (Giải Liên Hoàn), Phan Tử, Muộn Du Bình, Ngô Tà, nhưng thực tế ai cũng có lòng riêng, đề phòng lẫn nhau. Giải và Muộn vốn thuộc đội của Ngô Tam Tĩnh, giữa họ có rất nhiều hành động đều là đóng kịch.

Phan Tử là người của “nó”, đang giám sát Giải và Muộn, đồng thời quan sát Ngô Tà. Còn Bàn Tử là cao thủ đồ đấu khác “nó” mới mời đến.

Nhiệm vụ gần giống như Giải Liên Hoàn năm đó, chính là lợi dụng kiến thức đồ đấu của anh chàng để thăm dò bí mật thời cổ đại.

Xem cách Bàn Tử lên sàn có thể thấy, rõ ràng anh ta là một thành viên trong đội đồ đấu đã đến trước đó, cũng chính là người trong đội của Cầu Đức Khảo.

Nhiệm vụ hẳn là giúp đội Cầu Đức Khảo vào trong mộ cổ (có thể thấy được qua bản đồ vào mộ của Bàn Tử).

Thế nhưng, bí mật mà Bàn Tử biết không nhiều, con người cũng khá đơn giản.

Có lẽ Bàn Tử chỉ là tham vài món minh khí, sau khi rút khỏi đội của Cầu Đức Khảo thì mượn cơ nấn ná trong mộ mà thôi, sau vừa vận dụng phải đội Ngô Tà, đánh dấu sự quen biết với nhóm Ngô Tà – Giải Liên Hoàn.

Trong chuyện này, người thật sự “thiên chân vô tà” chính là Ngô Tà, cậu ấy thật sự cho rằng mình chẳng liên quan gì đến mấy chuyện quái quỷ này hết, chẳng qua chỉ xuống mộ thám hiểm một phen. Thực ra cậu ta đang nằm ở trong mắt bão, mà bản thân lại hoàn toàn không biết gì cả, đây có thể xem là một cái “phúc” chẳng?

Đây là lần đầu tiên Giải Liên Hoàn vào Lỗ Vương cung, nhưng tiểu Muộn thì không, anh ta đã tới từ trước đó.

Cho nên Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình cũng đang diễn kịch, nhằm hai mục đích chính:

Thứ nhất là tìm được ấn quý (ấn quý có thể giúp tiểu Muộn dễ dàng đi vào cánh cửa thanh đồng ở Vân Đỉnh Thiên Cung).

Thứ hai là giết huyết thi, hủy diệt Lỗ Vương cung (cuối cùng bọn họ đã phóng hỏa thiêu rụi Lỗ Vương cung đó), ngăn cản “nó” tiếp tục tiến thêm một bước thăm dò bí mật huyết thi và Lỗ Vương cung.

Thật ra, xà mi đồng ngư không phải là vật quan trọng gì, bí mật mà đội Ngô Tam Tỉnh nắm trong tay đã vượt khỏi nội dung ghi trên con cá đồng rồi.

Vậy mà, đồng ngư vẫn xui rủi lọt vào tay Ngô Tà.

Còn về quan hệ giữa Thiết Diện Sinh và tiểu Muộn, thì tôi đã đề cập ở những phần trước.

Thứ mười, đáy biển.

Sau khi rời khỏi Lỗ Vương cung, Giải Liên Hoàn vội vàng bỏ đi (trong mắt Ngô Tà thì là: chú Ba biến mất), thật ra là Giải Liên Hoàn lại nhận được nhiệm vụ bí mật của “nó”. Cầu Đức Khảo đã xuống biển, nên “nó” muốn chú đi trước thăm dò.

Mà lúc này, “nó” căn bản đã không còn tin tưởng chú Ba (Giải Liên Hoàn), nên mới giao cho nhiệm vụ lần này, chủ yếu là để thử, xem chú có lộ ra sơ hở gì không.

Còn thực tế, lực lượng chủ yếu của “nó” đợt này đã đặt cả vào đội của Cầu Đức Khảo.

Phải, là A Ninh!

Ngoài mặt A Ninh là người của Cầu Đức Khảo, nhưng thật ra chính là quân bài chủ lực của “nó”, cũng giống như Tề Vũ được cài vào đội khảo cổ trong lần hành động năm nào.

“Nó” đặt quân bài chủ lực tìm kiếm bí mật và thực nghiệm trường sinh vào đội ngũ của Cầu Đức Khảo.

Về phần nhóm của chú Ba, “nó” thật ra chỉ muốn thử họ, bởi vì bọn họ đã biết quá nhiều bí mật, lại có mối liên hệ không thể nói rõ với đội khảo cổ trước kia.

Việc Ngô Tà ở trong Lỗ Vương cung thật sự “thiên chân vô tà” không thể xóa đi lo lắng trong lòng “nó”, vì vậy nó bày mưu tính kế sai A Ninh lừa Ngô Tà xuống ngôi mộ dưới đáy biển, nhân cơ hội này để A Ninh thử cậu

ấy. Mà A Ninh thì dù sao cũng không phải xuất thân trong nhà đồ đấu, lại lần đầu tiên xuống đáy biển này, cô nàng cần sự hỗ trợ mới có thể thuận lợi xuống đáy, tìm được thứ mình cần.

Cô ta tìm được giáo sư Trương (Trương hói) – chuyên gia nghiên cứu lăng mộ triều Minh.

Bàn Tử – được “nó” thuê về để hỗ trợ đồ đấu, giống như lần đi Lỗ Vương cung trước kia.

Nhiệm vụ của A Ninh hẳn là: Đầu tiên lợi dụng mấy người này đưa cô nàng xuống mộ, tìm được thứ “nó” cần, sau đó thẳng tay trừ khử ba người họ diệt khẩu, còn có thể giá họa cho Cầu Đức Khảo.

Muộn Du Bình đóng giả làm Trương hói, hiển nhiên để lừa A Ninh, bởi vì A Ninh vừa tách ra, tiểu Muộn lập tức cởi bỏ lớp vỏ ngụy trang, nói cách khác, anh ta không hề đề phòng Ngô Tà và Bàn Tử.

Như vậy, lần này Muộn Du Bình được sắp xếp để kiểm chế và giám sát A Ninh, nên đã tự cải trang thành Trương hói trà trộn vào nhóm người, đồng thời bảo vệ Ngô Tà.

A Ninh tìm được Trương hói (hẳn phải tồn tại một Trương hói như vậy trên đời), Muộn Du Bình giấu Trương hói đi, cải trang thành Trương hói. Anh ta phải hành động và nói năng đúng phong cách của tên Trương hói này, mới không khiến cho A Ninh nghi ngờ.

Những thứ mà ba người trải qua dưới đáy biển, đều bắt nguồn từ những hành động của A Ninh.

A Ninh ở dưới đáy biển đánh lén bọn họ, lại quăng bình dưỡng khí của họ đi, là vì muốn giết chết họ sau khi đã xuống được biển.

Đương nhiên, sau cùng A Ninh cũng nhận ra năng lực của mình không đủ để giết mấy người họ. Hơn nữa, họ còn không so đo hiềm khích trước đó mà ra tay cứu cô, tuy rằng cô là người của “nó”, nhưng tim người cũng là thịt cả, huống chi lại là con gái.

Từ đây về sau, chắc hẳn tình cảm của A Ninh với họ, nhất là Ngô Tà, đã dần thay đổi.

Cũng từ lần xuống biển này, Bàn Tử cũng thay đổi.

Bàn Tử ở Lỗ Vương cung và ngôi mộ dưới đáy biển, đúng là tay chân “nó” mướn tới để hỗ trợ đồ đấu, mặc dù Bàn Tử cũng không biết gì về bí mật ẩn sâu bên trong.

Có điều, trong ngôi mộ dưới đáy biển, rõ ràng A Ninh nhiều lần muốn giết gọn Ngô Tà, tiểu Muộn và Bàn Tử, dẫn đến chuyện Bàn Tử căm ghét A Ninh, do đó, từ chuyện Thiên Cung trở đi, anh chàng đã bắt đầu gia nhập đội

Ngô Tam Tĩnh, được lệnh bảo vệ Ngô Tà, nhưng đồng thời, anh chàng cũng chẳng biết gì về bí mật của Ngô Tam Tĩnh.

Trên người Bàn Tử chắc hẳn không có bí mật kinh người nào cả, cho nên anh chàng vẫn khiến người ta có cảm giác tương đối vui vẻ nhẹ nhàng.

Giữa trùng trùng mưu mô, phản bội, mờ mịt của Đạo Mộ Bút Ký, quả thật vẫn cần một “hoạt náo viên” như thế, tạo nên một yếu tố tươi đẹp cần thiết cho câu chuyện này.

Cũng như Tam Thúc từng nói: Bàn Tử cũng có chút xiu bí mật, nhưng cũng chẳng phải bí mật to tát gì (đại ý là như vậy đấy).

Trong mắt của Ngô Tà, mọi thứ dưới đáy biển đều như mới, cậu ấy chỉ vừa mới chạm đến bí mật dưới đáy biển và đội khảo cổ mà thôi.

Nghĩ mà xem, chuyện này thế lương đến cỡ nào!

Khi mọi người kể cho Ngô Tà nghe những chuyện từng xảy ra dưới đáy biển, thì đều không nói toàn bộ sự thật với Ngô Tà, bởi vì căn bản không có cách nào nói ra toàn bộ.

Thế nhưng, lời của mỗi người lại là một phần sự thật:

Lần đầu tiên là Giải Liên Hoàn nói với cậu ấy, rằng chú Ba ngủ từ đầu đến cuối, khi tỉnh lại rồi thì đội khảo cổ mất tích.

Lần thứ hai là Muộn Du Bình nói với Ngô Tà khi ở dưới đáy biển, nói bọn họ bị hôn mê và nhìn thấy hai chú Ba, với những gì Muộn Du Bình trải qua năm đó mà nói, đây đều là sự thật, đương nhiên, sau này tiểu Muộn cũng đã biết được bí mật giữa hai người Ngô – Giải rồi.

Lần thứ ba là Giải Liên Hoàn trong bệnh viện một lần nữa kể lại chuyện Tây Sa.

Lần thứ tư là Văn Cẩm nói ra bí mật chú Ba và Giải Liên Hoàn trao đổi thân phận.

Mấy lần này, vấn đề cốt lõi mà bọn họ đều che giấu chính là:

- 1, Nước cờ mà Ngô Tam Tĩnh và Giải Liên Hoàn cùng sắp đặt.
- 2, Bí mật về Ngô Tà – Tề Vũ, người thứ 11 của đội khảo cổ.

Hai điều cốt lõi này, cũng chính là bí mật mà nó muốn tìm ra về Ngô Tam Tĩnh và nhà họ Ngô.

Còn nữa, dưới đáy biển lần này thiếu mất một người, chính là Phan Tử, điều này càng chỉ rõ thân phận của Phan Tử.

Bởi vì, đã có A Ninh thì thêm một Phan Tử cũng không cần thiết...

Chắc chắn Phan Tử đang ngầm theo dõi chú Ba (Giải Liên Hoàn) mất tích

rôl.

Phần 9: Tàn Lĩnh Thần Thụ – Âm mưu đặc biệt nhắm tới Ngô Tà!

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thứ mười một, Tàn Lĩnh Thần Thụ – Âm mưu đặc biệt nhắm tới Ngô Tà.

Sự nghi ngờ hiện tại của “nó” đối với chú Ba và nhà họ Ngô, đều tập trung cả vào Ngô Tà.

Một người giống gián điệp Tề Vũ trước kia y như đúc, lại có vẻ thật sự là Ngô Tà, khiến “nó” không nào thể hiểu nổi.

Ngô Tà, đã trở thành quả bom hẹn giờ nguy hiểm nhất với hai nhà Ngô – Giải.

Người có thân thể của Tề Vũ và ký ức của Ngô Tà, rốt cuộc là Tề Vũ hay Ngô Tà?

Tình cảm của người nhà họ Ngô dành cho Ngô Tà vô cùng mâu thuẫn, họ không thể hoàn toàn xem cậu ấy là Ngô Tà, nhưng rõ ràng cậu ấy lại có ký ức của Ngô Tà và tình cảm sâu nặng với nhà họ Ngô, hơn nữa ở cùng nhau nhiều năm như vậy, hẳn Giải Liên Hoàn và nhà họ Ngô đã dần dần cảm thấy yêu thương đứa trẻ hoàn toàn chẳng biết gì này.

Thế nhưng, điều khiến cho Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn vô cùng lo lắng chính là, một khi Tề Vũ khôi phục lại ký ức, hai nhà Ngô – Giải sẽ tiêu ròi. Tề Vũ là người duy nhất biết được nước cờ mà họ bày ra năm đó.

Tàn Lĩnh Thần Thụ, là một âm mưu đặc biệt nhắm tới Ngô Tà.

Bởi vì vấn đề về Ngô Tà, đã trở thành mối lửa âm ỉ chực bùng cháy.

Thứ nhất, Tề Vũ ăn đan dược sẽ không già đi, theo thời gian dần trôi, Ngô Tà sẽ phát hiện bí mật thân thể mình.

Hơn nữa, giờ “nó” đang dốc sức cuốn Ngô Tà vào cuộc, muốn thử Ngô Tà, trong những lần ra vào ngôi mộ quý quái sau này, ai biết được sẽ lại xảy ra chuyện gì. Có thể, Ngô Tà sẽ khôi phục lại ký ức của Tề Vũ.

Thần thụ, âm mưu này chính là một phương thuốc dự phòng cho Ngô Tà.

Mục đích chính của âm mưu này, chính là để khiến Ngô Tà tin tưởng trên đời thật sự có chuyện “vật chất hóa”.

Một mặt xuất phát từ mục đích bảo vệ Ngô Tà, khi trên người Ngô Tà xuất hiện những dấu hiệu bất thường theo thời gian, thì có thể cho Ngô Tà một lý do hợp lý, khiến Ngô Tà tin tưởng đây là vật chất hóa. Nếu không Ngô Tà sẽ phát điên mất.

Mặt khác khi ký ức Ngô Tà xuất hiện những dấu hiệu bất thường, thì

chính cậu ấy sẽ tự cho rằng ký ức của mình bị ảnh hưởng bởi hiện tượng vật chất hóa, sẽ không theo đuổi đến cùng những ký ức vốn thuộc về Tề Vũ này.

Làm vậy, là bảo vệ Ngô Tà, cũng là bảo vệ nhà họ Ngô.

Âm mưu này là do ai thực hiện, và thực hiện ở đâu?

Chuyện xảy ra ở Tần Lĩnh, hẳn là kế hoạch do Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn bày ra.

Muốn khiến một người tin tưởng chuyện gì đó, thì phải dùng đến người khiến người đó tin tưởng nhất.

Lão Dương! Lão Dương là cậu bạn từ thuở nhỏ với Ngô Tà, đương nhiên cũng chính là người mà cậu ấy tin tưởng nhất.

Rất nhiều người tin rằng lão Dương là con trai của Giải Liên Hoàn, tôi đồng ý với quan điểm này.

Giải Liên Hoàn khi còn sống cũng rất đáng thương, có thể thấy được từ tuổi tác xấp xỉ của lão Dương với Ngô Tà.

Vào cuối những năm 70, đầu những năm 80, Giải Liên Hoàn đã tách khỏi việc làm ăn của dòng họ, đường hoàng thi đỗ vào đại học khảo cổ. Lúc này, hẳn cậu ta cũng có người yêu và chuẩn bị kết hôn. Trong khoảng thời gian này nhà họ Giải cũng giống nhà họ Ngô bị cuốn theo hành động bí mật của “nó”, rốt cuộc liên lụy đến Giải Liên Hoàn. Giải Liên Hoàn bị chỉ định bổ sung vào đội khảo cổ, lúc này nhất định Giải Liên Hoàn đã có dự cảm không may, không muốn liên lụy đến người yêu mà rời khỏi cô gái ấy, thế nhưng cô gái xinh đẹp (mẹ của lão Dương chẳng phải rất đẹp sao) lại quyến luyến không rời, hơn nữa lúc ấy cô đã mang thai, cô tự mình sinh đứa con riêng đó ra, đặt cho nó cái tên Giải Tử Dương. Khắc khoải chờ đợi, lại nhận được tin Giải Liên Hoàn đã chết ở Tây Sa. Đây cũng chính là lý do nói cha của Giải Tử Dương chết khi cậu ta còn rất nhỏ.

Lúc Giải Liên Hoàn vừa cải trang thành Ngô Tam Tỉnh, để bảo vệ bí mật hẳn đã không dám tỏ ra quen biết mẹ con lão Dương. Người thân ngay trước mắt lại phải vờ như không biết, Giải Liên Hoàn phải cứng cỏi đến nhường nào. Ngô Tà nhớ rõ khi cậu ấy còn nhỏ thì cha thường dẫn cậu ấy đi thăm mẹ con lão Dương, nhà họ Ngô đã thay một Giải Liên Hoàn không cách nào lộ diện chăm sóc mẹ con cậu ấy.

Trong khoảng mười năm khá bình lặng sau khi “nó” biến mất, Giải Liên Hoàn và mẹ con lão Dương chắc đã làm quen với nhau rồi. Đương nhiên lão Dương đã biết toàn bộ bí mật của hai nhà Ngô – Giải cũng như của Ngô Tà.

Nơi bày ra âm mưu Tần Lĩnh, là một di chỉ té bái bằng thanh đồng cổ của bộ lạc Xi Vu.

Ngô Tam Tĩnh sớm đã phát hiện tác dụng mê hoặc tâm trí của loại thanh đồng cổ này, liên quan đến ký ức và ý thức.

Vì vậy, lão Dương đã nghe theo sự sắp xếp của cha cậu ta là Giải Liên Hoàn mà bày mưu dụ Ngô Tà đến nơi này.

Quả nhiên, sức mạnh to lớn của thanh đồng đã khiến Ngô Tà thấy được một đoạn ký ức ngắn của Tề Vũ, giấc mộng kỳ lạ kia chính là ký ức cuối cùng của Tề Vũ trước khi trúng đòn, bị Ngô Tam Tĩnh phát hiện ra thân phận mà đánh ngã vào chiếc quan tài của Uông Tàng Hải.

Lão Dương đã thực hiện một chuỗi mê hoặc hoàn hảo lên trí óc Ngô Tà, khiến Ngô Tà tin rằng lão Dương chính là người vật chất hóa, đồng thời Ngô Tà cũng có năng lực vật chất hóa. Về phần chi tiết mê hoặc tâm trí trong phần này, đa số đều là ảo giác cả, tựa như Tam Thúc nói, đây chỉ là một giấc mơ của Ngô Tà mà thôi.

Sau đó lão Dương ra nước ngoài và gửi về cho cậu ấy một bức ảnh chụp chung với người mẹ trẻ trung xinh đẹp, chỉ để thêm phần cường điệu âm mưu đó.

Lão Dương không phải người vật chất hóa, đương nhiên cũng không ra nước ngoài, phần sau bộ truyện khả năng cậu ta còn xuất hiện trở lại.

Tần Lĩnh thần thụ, một trò chơi một giấc mộng.

Trong phần Tần Tĩnh Thần Thụ tôi cho rằng chỉ có hai nhân vật – Lão Dương và Ngô Tà.

Lão Dương đưa Ngô Tà tới bên cạnh cây thanh đồng của hậu duệ Xi Vưu.

Cây thanh đồng này, vốn dùng cho việc tế bái, có tác dụng mê hoặc tâm trí rất lớn.

Lão Dương đã lợi dụng năng lực này của cây thanh đồng mà thôi miên Ngô Tà, sau đó tạo cho cậu ấy ảo giác đã tự mình trải qua một quá trình trộm mộ ly kỳ.

Còn về những nhân vật như trợ lý Lương, ông chủ Vương, Nén Cửu Âm vân vân, đều là câu chuyện lão Dương kể, cộng thêm tác động của thanh đồng, khiến cho Ngô Tà cảm giác mình thật sự đã trải qua.

Mục đích chính của việc này là để khiến cho Ngô Tà tin vào năng lực vật chất hóa, đồng thời khiến Ngô Tà tin rằng mình cũng có năng lực này.

Để giúp cho Ngô Tà biết đến năng lực vật chất hóa cũng như tin tưởng vào chuyện này, không điều tra đến cùng nữa, lão Dương đã tự kể chuyện về mẹ của mình:

1, Chuyện mẹ lão Dương đã chết rồi lại sống dậy, đều là tự lão Dương nói.

2, Ảnh chụp hoàn toàn có thể photoshop (ghép ảnh lão Dương hiện tại và bà mẹ khi còn trẻ) để khiến Ngô Tà tin tưởng hơn.

3, Nói mình ra nước ngoài, để Ngô Tà không tìm kiếm cậu ta nữa.

Phần 10: Vân Đỉnh Thiên Cung – Cuộc chạm trán giữa các thế lực!

Nguồn: Tích Vũ lâu

Thật ra trong lần hành động hai mươi năm trước, cả Cầu Đức Khảo và “nó” đều thất bại, chỉ biết được một phần bí mật trường sinh bất lão mà không hề chạm được đến đáp án Chung Cực.

Cho nên trong lần này, cuộc đấu đá giữa các phe phái càng thêm căng thẳng, ai cũng sợ kẻ khác tìm ra bí mật trước mình.

Lần hành động thứ hai xảy ra vào hai mươi năm sau.

“Nó” đã đặt quân át chủ bài của mình (A Ninh) vào trong đội của Cầu Đức Khảo.

Về phần nhà họ Ngô và đội khảo cổ, “nó” vừa lợi dụng vừa đề phòng, ngược lại với hai mươi năm trước.

Cầu Đức Khảo tìm được bí mật thiên cung ở dưới đáy biển (trên bức bích họa), lập tức cho quân đến Vân Đỉnh Thiên Cung.

Đương nhiên, Giải Liên Hoàn vẫn được “nó” phân cho vai cũ – kiểm chế Cầu Đức Khảo, tiếp tục ép buộc và yêu cầu Ngô Tà tham gia.

Giữa cuộc chiến ngày càng cam go này, Ngô Tà Tĩnh và Giải Liên Hoàn phải suy nghĩ nước đi vô cùng căng thẳng.

Đầu tiên, Giải Liên Hoàn dùng thân phận chú Ba tự mình xuất phát, tiến thẳng tới Vân Đỉnh Thiên Cung, trước cả đội Cầu Đức Khảo và người của “nó” ẩn nấp trong đội này (A Ninh).

Còn chú Ba giả dùng cách gặp Lạt Ma chiêu mộ những thành viên khác cho đội Ngô Tam Tĩnh.

Trận này là lần đầu tiên Ngô Tam Tĩnh thật ra mặt: Trần Bì A Tứ.

Vì chú Ba thật phải lộ diện, nên mọi chuyện tiến hành vô cùng cẩn thận, việc Sở ca đụng phải cảnh sát cũng là kế sách của Ngô Tam Tĩnh.

Mục đích là sợ trong đội có gian tế của “nó” lẫn vào.

Rối tung rối mù một hồi, cuối cùng những thành viên xuất phát đến Vân Đỉnh Thiên Cung bao gồm:

Trần Bì A Tứ (Ngô Tam Tĩnh) cùng ba người ông ta cho rằng mình có thể tin tưởng tuyệt đối: Hoa hòa thượng, Lang Phong, Diệp Thành.

Ngô Tà, Phan Tử (từ sau khi vào Vân Đỉnh Thiên Cung, Giải Liên Hoàn đã không cho Phan Tử theo nữa, có thể hẳn đã nghi ngờ Phan Tử, hoặc nhiệm vụ của Phan Tử có thay đổi, từ giám sát Giải Liên Hoàn chuyển thành

giám sát Ngô Tà, đó là lý do từ khi xuống mộ Phan Tử đều theo Ngô Tà như hình với bóng; Muộn Du Bình (đội của Ngô Tam Tinh), Bàn Tử (người “nó” từng thuê, nhưng đã ra nhập đội Ngô Tam Tinh).

Tổng cộng tám người.

Trong phần Vân Đỉnh Thiên Cung, Ngô Tà nhìn thấy Trần Bì A Tứ ở đâu?

Là trong tiệm trà của chú Ba.

Trần Bì A Tứ (Ngô Tam Tinh) giữ con đồng ngư thứ ba, cũng chính là thứ mà Trần Bì A Tứ thật lấy ra từ Kính Nhi cung.

Con đồng ngư này vốn là mối nhử của “nó”, chú Tàn cố ý để rò rỉ tin tức này cho Ngô Tà chính là để thử cậu. Thế nhưng, Ngô Tam Tinh thông minh tuyệt đỉnh đã tương kế tựu kế:

Hắn một mặt vẫn giả trang Trần Bì A Tứ, một người nhiều năm sau tìm hiểu về thứ trước đó mình đổ đầu được quả thực rất hợp lý.

Đồng thời, lại cho Giải Liên Hoàn đang đóng giả chú Ba một lý do hợp lý để gặp lạt ma gặp được Trần Bì A Tứ.

Thế là, Trần Bì A Tứ xuất hiện ở Vân Đỉnh Thiên Cung không hề khiến kẻ khác hoài nghi.

Như vậy, cả ba con đồng ngư đều ở trong tay phe Ngô Tam Tinh.

Biểu hiện của Trần Bì A Tứ ở trên thiên cung có thể cho thấy phong cách của Ngô Tam Tinh.

Thực sự mưu lược kiệt xuất, làm việc gọn gàng, mạnh mẽ uy lực, đầy phong cách giang hồ, lại thông minh tuyệt đỉnh.

Thật ra Giải Liên Hoàn vẫn luôn bắt chước phong cách của Ngô Tam Tinh, nhưng dấu sao trên người vẫn mang vị thư sinh. Còn kiểu của Trần Bì A Tứ mới là phong cách dày dặn gió sương thật sự của chú Ba.

Từ khi bước chân vào núi tuyết, mọi chuyện đã nằm trong xếp đặt của Giải Liên Hoàn, Trần Bì A Tứ (chú Ba thật) và Muộn Du Bình.

Mục đích không phải tìm ra bí mật, thực tế Ngô Tam Tinh và nhóm người Văn Cẩm từ lâu đã bước vào được cánh cửa thanh đồng.

Mục đích của bọn họ là phá hoại và ngăn cản đội của Cầu Đức Khảo cùng với nhân vật “nó” cài trong đội tiến vào cánh cửa thanh đồng, tìm ra bí mật.

Hơn nữa, mọi người còn nhớ không, sau khi vào Lỗ Vương cung, tiểu Muộn giết chết huyết thi, Giải Liên Hoàn thiêu rụi hãm mộ, nhóm Ngô Tà đi xuống ngôi mộ dưới đáy biển, cuối cùng cũng đã phá hủy toàn bộ thủy cung.

Những bí mật này, mấy người Ngô Tam Tinh đã biết từ lâu, trận đối đầu

này, Ngô Tam Tinh cũng phải đi trước một bước, phá hủy toàn bộ bí mật, ngăn cản Cầu Đức Khảo và “nó” đạt được mục đích.

Sau khi Trần Bì A Tứ đến núi tuyết, nhiệm vụ chủ yếu là phối hợp với Giải Liên Hoàn, ngáng chân A Ninh, tiếp đó là quan sát và đề phòng xem bên mình có gian tế nào có thể làm lộ bí mật của nhóm hay không.

Cho nên suốt dọc đường đi Ngô Tam Tinh đều giả bộ tuổi già sức yếu.

Thế nhưng, vào thời khắc mấu chốt ánh mắt của hắn và Muộn Du Bình đã biểu lộ sự ăn ý giữa họ.

Bí ẩn Trần Bì A Tứ đột nhiên chết đi rồi sống dậy.

Đó là do hắn phát hiện trong đội mình vẫn còn có người khả nghi, muốn giả chết để thử, quả nhiên đã thử ra được.

Sau khi hắn sống dậy, động tác bóp cổ Ngô Tà đầy quái đản, chính là động tác dưới đáy biển năm đó Ngô Tam Tinh bóp cổ Tề Vũ.

Hắn vẫn không tin được Ngô Tà, nếu như Ngô Tà còn có ký ức của Tề Vũ, thì lần này nhất định sẽ thử ra.

Cũng may Ngô Tà thật sự không có ký ức của Tề Vũ.

Sau đó là Trần Bì A Tứ phát hiện mình bị lừa, đào ra con rùa bằng nam châm, Trần Bì lại còn ra lệnh đốt con rùa đó.

Thật ra, Ngô Tam Tinh và Muộn Du Bình đều đã đến đây, những trò này đều là diễn cả. Ngô Tam Tinh đương nhiên biết đốt cháy rùa sẽ dẫn du diên đến.

Hắn chính là muốn dẫn du diên đến thừa lúc rối loạn mà giết chết gian tế.

Là ai? Là Lang Phong!

Lúc này, mọi người chắc đều nhìn ra cả rồi, Thuận Tử chính là người do Giải Liên Hoàn đề lại tiếp ứng cho nhóm Ngô Tam Tinh, thậm chí cũng có thể là Giải Liên Hoàn hóa trang. Cho nên thừa lúc rối loạn, Thuận Tử đã giúp Ngô Tam Tinh đánh Lang Phong ngất xỉu.

Lúc này Muộn Du Bình cũng mất tích, hắn đang đi thực hiện nhiệm vụ được phân công, tranh thủ thời gian tiến vào cánh cửa thanh đồng, lấy hoặc hủy đi bí mật.

Bên này, Trần Bì A Tứ gọi riêng Thuận Tử ra một chỗ, bàn bạc với nhau.

Do đó, mới dẫn đến việc Thuận Tử hô to: “Đừng nổ súng”, thả mấy người Trần Bì A Tứ đi.

Chỉ để lại một mình Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử và lời nhắn “Huyền Vũ cự thi”.

Mục đích thật sự là để cho Trần Bì A Tứ chạy mất, để bọn họ xuống lòng đất thả đàn chim khổng lồ ra, ngăn cản nhóm A Ninh tiếp cận cánh cửa thanh đồng.

Thật sự là tầng tầng phòng vệ.

Ký hiệu kia là để dẫn dụ nhóm Ngô Tà tiến vào vòng lặp tử thần. Mục đích thật sự của vòng lặp tử thần là để vây khốn Phan Tử, tiêu tốn của gã nguyên hai ngày. Cuối cùng cho dù Ngô Tà không phát hiện ra thi thai, thì Thuận Tử cũng có thể thả bọn họ ra. Từ sau khi ra khỏi vòng lặp tử thần, nhiệm vụ của Thuận Tử đã kết thúc tốt đẹp, đương nhiên, cậu ta rút lui từ đây.

Sau đó bọn họ phát hiện đội A Ninh đang chiến đấu kịch liệt với du diên và Giải Liên Hoàn (chú Ba giả) “bị thương hôn mê” trong nhóm đó, thật ra những con du diên này là do xác con du diên trong ngực Giải Liên Hoàn dẫn tới, Giải Liên Hoàn cố ý làm vậy để kìm chân nhóm A Ninh.

Giải Liên Hoàn lặng lẽ đưa mẫu giấy kia cho Ngô Tà, Muộn Du Bình, vừa vặn chứng minh họ đang phối hợp với nhau. Muộn Du Bình giữ lại tờ giấy kia là để nói cho Giải Liên Hoàn hoặc Ngô Tam Tỉnh (đang đóng giả Trần Bì A Tứ) tiến độ hành động của cậu ta, nói rõ cậu ta đã vào hầm mộ.

Nếu tờ giấy đó thật sự là để cho Ngô Tà, “Tôi đã đi vào hầm mộ, những chuyện phía dưới các người không đối phó được đâu”, với tính cách của Bàn Tử và sự quan tâm của tiểu Tà với Muộn Du Bình, chẳng lẽ còn không đi xuống sao? Như vậy chẳng khác nào tiểu Muộn làm một chuyện vô nghĩa, tiểu Muộn là loại người đi làm những chuyện vô nghĩa sao?

Giải Liên Hoàn bảo Ngô Tà dùng cá đồng lừa gạt nhóm A Ninh tin tưởng. Khi đội A Ninh đi tới được quan tài thi thai cửu long của Vạn Nô Vương và trước cánh cửa đại đồng dưới nền đất, thì nhóm Trần Bì A Tứ đã thả lũ chim khổng lồ ra rồi, đội A Ninh bị đánh cho tan tác. Đương nhiên Trần Bì A Tứ hoàn thành xong nhiệm vụ cũng biến mất, còn tiểu Muộn thì dựa vào ấn quý và âm binh để cùng tiến vào cánh cửa thanh đồng.

Lúc này Cầu Đức Khảo và “nó” lại trắng tay lần nữa, không tìm được bất cứ bí mật gì, không ai có thể tiến vào cánh cửa đại đồng.

Lần phối hợp này của Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Muộn Du Bình thật sự quá hoàn mỹ, ngăn cản hành động của đối thủ mà vẫn không để lộ bất cứ dấu vết nào.

Mấy ông anh này thật quá xuất sắc đi.

Phần 11: Tiến thẳng tới Tháp Mộc Đà, đáng ra là đại kết cục

Nguồn: Tích Vũ lâu

Trong chuyến đi Vân Đình Thiên Cung, cả Cầu Đức Khảo và “nó” đều tay không trở về.

Đương nhiên “nó” cũng đã được nếm mùi “cục xương khó gặm” nhà họ Ngô.

Cho nên “nó” thay đổi mũi nhọn tấn công, hướng thẳng đến người còn sống của đội khảo cổ – Trần Văn Cẩm. Mấy năm trở lại đây, chú Ba giả đang bị theo dõi nghiêm ngặt, tất nhiên không thể có bất kỳ qua lại gì với Văn Cẩm. Nhưng “nó” đã phát hiện ra sự khác thường, nên đã quyết định chuyển hướng tấn công sang Văn Cẩm và Ngô Tà.

Bắt đầu vụ Xà Chiêu, Giải Liên Hoàn vẫn còn nằm trên giường bệnh, băng ghi hình được đưa tới một cách rất rùm beng.

Văn Cẩm cho rằng đã đến lúc phải kết thúc rồi.

Bởi vì, tuy rằng mấy năm nay Văn Cẩm vẫn luôn đề phòng “nó”, trốn quanh rừng nhiệt đới Tháp Mộc Đà, nhưng “nó” vẫn tiến từng bước đến gần cô ấy. Mặt khác, thân thể của cô bắt đầu xảy ra thi hóa, không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Mùa mưa này, phải đến Tháp Mộc Đà.

Cả nhà định chủ Trác Mã đều là người của Văn Cẩm.

Văn Cẩm bảo bọn họ gửi băng ghi hình đi: Một cuộn cho Cầu Đức Khảo, một cuộn cho Giải Liên Hoàn (cũng tức là cho Ngô Tam Tĩnh), một cuộn cho chàng trai Trương Khởi Linh thuộc đội khảo cổ năm xưa.

Văn Cẩm lúc này, chắc hẳn đã hiểu hoàn toàn bí mật trường sinh.

Cô ấy muốn triệu tập hết mấy thế lực này đến Tháp Mộc Đà.

Chấm dứt bức màn chung cục.

Suốt hơn hai mươi năm, số phận của những người này hoàn toàn thay đổi, đồng thời bọn họ cũng đều là quân cờ cùng vật thí nghiệm trong tay “nó”.

Văn Cẩm muốn đưa tất cả ra ánh sáng, kết thúc toàn bộ câu chuyện tà ác bất hạnh này.

Đương nhiên, Văn Cẩm cũng biết “nó” cũng sẽ lần khuất trong đó đến đây.

Đương nhiên “nó” cũng có trong tay cuộn băng ghi hình Văn Cẩm gửi đến.

Là ai đưa cho Ngô Tà cuộn băng ghi cảnh Tề Vũ phát điên bò trên mặt đất? Là A Ninh!

Có vẻ đây là quân bài “nó” trực tiếp thử Ngô Tà.

Đương nhiên, chuyện này cũng kích thích Ngô Tà chạy thẳng đến trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc điều tra bí mật.

Ngô Tà tìm được cuốn bút ký của Văn Cẩm ở trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nhìn thấy Cẩm Bà.

Cậu ấy đã tự cho rằng lần này mình đã đi trước một bước.

Thật ra, Ngô Tam Tĩnh, Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình đã cùng nhau thiết lập nước cờ vì lần hành động này, ngoài việc tiếp tục bảo vệ bí mật không cho ai tiếp cận, còn để bảo vệ sự an toàn cho Văn Cẩm.

Nhiệm vụ lần này được phân công như sau: Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính (Ngô Tam Tĩnh cải trang) đi trước, hợp tác với đội Cầu Đức Khảo. Cầu Đức Khảo nếm mùi thất bại sau lần ở Lỗ Vương cung và Vân Đỉnh thiên cung, đại khái cũng ý thức được muốn tiến vào mộ cổ Trung Quốc, đội ngũ đông đảo trang bị tối tân cũng không thể nào bằng “thỏ phu tử” được.

Đương nhiên, mục đích của Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính chủ yếu là kiểm chế chân trong của “nó” trong đội – A Ninh.

Trong đêm đầu tiên cả đội dừng chân, định chủ Trác Mã đã chuyển lại lời nhắn của Văn Cẩm, thật ra chính là giúp ba người Văn Cẩm, Muộn Du Bình, Hắc Nhãn Kính (Ngô Tam Tĩnh) truyền tin cho nhau.

Con dâu của định chủ Trác Mã là do Văn Cẩm cải trang.

Lần này, Muộn Du Bình và Ngô Tam Tĩnh vừa giám sát “nó” vừa giám chân đội Cầu Đức Khảo.

Quý thành chính là một vòng lặp chết chóc mà Trát Tây (người của Văn Cẩm) dùng kỳ môn độn giáp để vây khốn đội Cầu Đức Khảo. Thế nhưng, đội Cầu Đức Khảo ở trong quý thành đã kích động lũ bọ ăn xác chúa, dẫn đến cả đội vỡ trận.

Ngô Tà và A Ninh bị lạc đường trong quý thành là chuyện ngoài ý muốn, khoảng thời gian này chủ yếu làm nền cho việc nảy sinh tình cảm giữa Ngô Tà và A Ninh.

Cho dù A Ninh là người của “nó”, nhưng cũng là một người phụ nữ.

Trong lần hành động này, Giải Liên Hoàn vẫn theo sát đằng sau nhóm người Cầu Đức Khảo.

Đợi đến khi Muộn Du Bình và Hắc Nhãn Kính (Ngô Tam Tĩnh) giám chân được đội A Ninh thì đội Giải Liên Hoàn lập tức đi trước, vào trung tâm

Xà Chiêu, tìm kiếm và bảo vệ bí mật.

Thế nhưng, vấn đề cần nói rõ chính là, đội ngũ lần này của Giải Liên Hoàn rất tạp nham, có lẫn người của “nó”.

Bởi vì, từ lâu “nó” đã không còn tin tưởng chú Ba do Giải Liên Hoàn đóng giả nữa rồi.

Trong quý thành, nhóm người do Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu tiếp tục phân công nhiệm vụ: Muộn Du Bình, Phan Tử, Bàn Tử đi vào quý thành cứu Ngô Tà và A Ninh, nhưng thật ra là Hắc Nhãn Kính nhân cơ hội này bỏ rơi bọn họ, nhảy sang đội ngũ Cầu Đức Khảo, vội vã đi thẳng tới cung điện Tây Vương Mẫu.

Nhánh của tiểu Muộn mặc dù có hai người của “nó” – A Ninh và Phan Tử, nhưng đều ở ngoài sáng, an toàn hơn nhiều đội ngũ tạp nham địch ta lẫn lộn của Giải Liên Hoàn. Cho nên Văn Cẩm âm thầm đi theo nhóm tiểu Muộn, còn tiểu Muộn thì phụ trách Văn Cẩm được an toàn.

Nhóm này đi vào cánh rừng nhiệt đới, đụng ngay phải con trăn lớn vảy vàng.

Sau đó, A Ninh bị rắn mào gà cắn chết, A Ninh là người của “nó”, như vậy có hai khả năng:

Thứ nhất là cô ấy thật sự không biết rõ Xà Chiêu, vô ý bị cắn trúng.

Thứ hai là chuyện đã được sắp xếp từ trước, “nó” cũng có chút hiểu biết về thuật trường sinh “nhân xà cộng sinh”, A Ninh giống như đội khảo cổ hai mươi năm trước, cũng là công cụ thí nghiệm của “nó”. Lần này A Ninh đến Xà Chiêu là gánh nhiệm vụ thí nghiệm nhân xà cộng sinh.

Cô ấy đã sớm biết số phận bi kịch này, trước khi rửa mặt ở thác nước rồi bị cắn, A Ninh đã từng cười với Ngô Tà một cách vô cùng rạn rỡ lại nhuốm màu bi thương, lúc này cô ấy đã có tình cảm với Ngô Tà, đang từ biệt cậu ấy.

Thật ra số phận A Ninh cũng rất đáng thương.

Ngay lối vào đầm rắn, rắn đã tha thi thể cô ấy đi. Văn Cẩm toàn thân đầy bùn nhão đột nhiên xuất hiện, Muộn Du Bình chạy đi tìm Văn Cẩm. Thật ra đây cũng là vở kịch do Văn Cẩm và Muộn Du Bình phối hợp diễn, để tạo cơ hội hai người gặp riêng với nhau.

Bọn họ bàn về chuyện của A Ninh, Văn Cẩm dạy cho Muộn Du Bình cách dùng bùn tránh rắn.

Sau đó, chính là hành trình của ba người Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử.

Quả nhiên, sau khi đi vào rừng nhiệt đới, bọn họ đã nhìn thấy khói hiệu của Giải Liên Hoàn.

Đội của Giải Liên Hoàn theo đúng kế hoạch đi vào đầu tiên.

Phần phụ – Cái chết của A Ninh!

Hiểu được thuật trường sinh thời cổ đại, thì cũng sẽ giải thích được bí ẩn cái chết của A Ninh:

1, Những con rắn mào gà thần bí kia là loại rắn Tây Vương Mẫu thuần dưỡng chuyên dùng cho “nhân xà cộng sinh”, loài rắn này có lịch sử cộng sinh lâu dài với con người, cho nên có linh tính, có thể bắt chước lời nói con người, có tổ chức mang tính xã hội, thậm chí còn có trí tuệ của con người.

2, Những con rắn này trải qua huấn luyện lâu dài, trông thấy người sẽ theo thói quen mà “cộng sinh người rắn”, chúng cắn người cũng là đang tiến hành quá trình này chứ không phải dồn người vào chỗ chết.

3, Quá trình A Ninh chết cũng chính là quá trình tạo ra người rắn, rắn mào gà cắn chết A Ninh thật ra là khiến con người chìm vào trạng thái ngủ đông giống như rắn vậy (trạng thái chết giả), đám xà tha xác A Ninh đi là để thực hiện bước tiếp theo, cũng như việc chắt đầy thi thể ở đầm nước, ở đó, rắn đẻ trứng vào trong dạ dày người chết giả (trong dạ dày Bàn Tử cũng có đầy trứng rắn đầy thôi), sau đó trải qua một khoảng thời gian, rắn nở ra, ăn thịt lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại một con cộng sinh với người, lúc này, người sẽ “sống lại”, nhưng phải mang thân hình nửa người nửa rắn như Phục Hy – Nữ Oa, giống như đám người rắn trong bức bích họa của Tây Vương Mẫu.

4, Mọi người còn nhớ bóng người vừa giống người vừa giống rắn dọa Ngô Tà suýt ngất kia không? Ngô Tà tưởng đó là A Ninh, thật ra chính là một người rắn đã được tạo thành.

5, Rắn tấn công chú Ba (Giải Liên Hoàn), tha nhóm người đi, cũng là muốn tạo thành người rắn theo bản năng.

6, Giác mộng kỳ quái của Ngô Tà, mơ A Ninh biến thành yêu quái, thật ra chính là điềm báo A Ninh sẽ biến thành rắn.

7, A Ninh đương nhiên không chết, chỉ biến thành người rắn mà thôi, mấy người Ngô Tà nhất định còn có thể quay lại quỷ thành lần nữa! Khi đó, chắc chắn sẽ gặp lại người rắn A Ninh, về phần kết quả ra sao, có thể, nhóm Ngô Tà đã phá giải được bí mật của Tây Vương Mẫu, cứu thoát A Ninh, mà cũng có thể, A Ninh sau khi biến thành người rắn thì tìm ra bí mật của Tây Vương Mẫu, giải cứu nhóm người Ngô Tà. Nói chung, chuyện của A Ninh vẫn chưa hết được!

Thế nhưng, “nó” cũng không đơn giản và vô năng như vậy, bằng không cũng sẽ không khiến cho những người xuất sắc như Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Muộn Du Bình hao tổn tâm sức bao năm.

Vòng tay mắc trên cây của A Ninh, quái vật vừa giống người lại vừa

giống rắn, lũ rắn có thể lên tiếng gọi “cậu Ba”, phía sau những chuyện này còn có bí mật, phần sau tôi sẽ giải thích.

Muộn Du Bình vốn đã mất tích đi bảo vệ Văn Cẩm rồi, vì sao Ngô Tà đến được lều trại của nhóm Giải Liên Hoàn thì anh ta đột nhiên trở lại?

Đáp án là đêm qua trong bóng tối tiểu Muộn đã thấy có người dẫn lũ rắn tấn công đội ngũ của Giải Liên Hoàn, nếu vậy đêm nay cũng sẽ tấn công nhóm người Ngô Tà. Muộn Du Bình xuất hiện là để bảo vệ nhóm Ngô Tà, bôi bòn lên lều bạt của bọn họ.

Phan Tử là nhân vật ưu tú của “nó”, cả về sức vóc lẫn trí tuệ.

Thấy hành động của Văn Cẩm và Muộn Du Bình, Phan Tử hẳn đoán ra được họ đang nghi ngờ mình, cho nên Văn Cẩm một mực không lộ diện. Thế là Phan Tử đã sắp đặt một kế hoạch, chính là giả vờ bị rắn cắn trọng thương, từ trên cây ngã xuống, mất đi toàn bộ năng lực hoạt động. Thật ra, gã không có chuyện gì.

Ngay chớp mắt đầu tiên Ngô Tà phát hiện Muộn Du Bình đã trở về, thì cậu trông thấy tiểu Muộn đang ngồi xồm trước người Phan Tử nhìn gã.

Điều này đã cho thấy rõ tiểu Muộn kiêng kỵ ai, nhưng Phan Tử nguy trang quá tốt, tiểu Muộn nhất thời cũng không thể đoán được gã là bị thương thật hay giả vờ bị thương.

Cho đến cái đêm thân bí nhất Xà Chiêu.

Đêm đó khói độc khiến Ngô Tà bị tạm mù, bầy rắn phát động tấn công.

Chuyện này là để nhắm vào tiểu Muộn, diệt trừ được tiểu Muộn rồi thì có thể dễ dàng bắt được Văn Cẩm. Quả nhiên, tiểu Muộn đã bị rắn cắn. Mà, rắn tấn công tất cả các lều trại, vì sao lại bỏ qua lều của Ngô Tà? Đáp án là vì có đầu đàn Phan Tử ở đó!

Đêm đó, lúc Ngô Tà vừa lấy lại được thị lực thì nhìn thấy một bóng đen, bóng đen đó rốt cuộc là ai? Là Văn Cẩm thật sao?

Thật ra là Phan Tử!

Trong chương đó ta thấy có một chi tiết rất nhỏ.

Khi rắn mới bắt đầu tấn công, cậu ấy đi sờ Phan Tử vốn phải đang nóng ran, thì khi sờ đến lại đột nhiên hạ sốt.

Ngô Tà giật mình.

Phan Tử bị sốt hiển nhiên là giả vờ, gã lục lọi ba lô chính là để tìm đồ ăn, bởi gã giả bộ bị thương hôn mê, đương nhiên không ai cho gã ăn.

Gã đã không làm sao, đương nhiên sẽ đói, phải tìm đồ ăn.

Ngày hôm sau khi Ngô Tà vô tình nói cho Muộn Du Bình nghe chuyện cái

bóng đêm qua, thì tiểu Muộn lập tức giật mình, bởi vì anh ta đã khẳng định được nghi ngờ của mình, chính là Phan Tử đang giả vờ bị thương. Như vậy Văn Cẩm sẽ gặp nguy hiểm lớn, anh ta phải lập tức đề nghị dẫn dụ Văn Cẩm ra.

Thật ra đây là ám hiệu chuyện quan trọng mà Văn Cẩm và tiểu Muộn đã thống nhất từ trước.

Quả nhiên Văn Cẩm xuất hiện, tiểu Muộn gặp lại Văn Cẩm lần nữa, đi vào trong thạch cung.

Mục đích lần này, chính là bỏ rơi Phan Tử. Đương nhiên, Phan Tử cũng không thể làm gì khác được. Bởi vì gã đã giả vờ bị thương nặng, một khi xuất hiện thì thân phận sẽ bại lộ ngay.

Trải qua vài trục trắc nữa, cuối cùng Ngô Tà gặp lại Bàn Tử và hội họp với nhóm Giải Liên Hoàn.

Hắc Nhãn Kính (Ngô Tam Tỉnh) ở ngay trong đội ngũ của Giải Liên Hoàn.

Đương nhiên, Ngô Tà cũng nhìn ra được được đội ngũ lần này của chú Ba cực kỳ tạp nham.

Lúc này, tiểu Muộn đã gặp lại Văn Cẩm và được an toàn, Giải Liên Hoàn lại đổi thành bọc hậu, bảo vệ cho Văn Cẩm và tiểu Muộn tiến vào trong cung vẫn thạch.

Cho nên, đến giờ Ngô Tà mới gặp được Văn Cẩm, nghe Văn Cẩm nói về chuyện trước kia. Tuy rằng Văn Cẩm không nói toàn bộ sự thật cho Ngô Tà nghe, thế nhưng cô ấy vẫn dành cho Ngô Tà khá nhiều thiện ý. Sau đó bọn họ tiếp tục đi trước, tiến thẳng tới vẫn thạch cung. Có thể nói lần hành động này đã hạ màn, phe Ngô Tam Tỉnh cơ bản lại thắng.

Hơn nữa, Văn Cẩm cũng đã gặp Bàn Tử, không đề phòng Bàn Tử. Điều này cho thấy người của “nó” mà Văn Cẩm vẫn luôn né tránh không phải là Bàn Tử, Bàn Tử không có vấn đề gì. Giờ Văn Cẩm cũng đã gặp được Giải Liên Hoàn, thế mà Giải Liên Hoàn lại bị rắn cắn trọng thương. Đây hẳn là lần đầu tiên Văn Cẩm gặp lại Giải Liên Hoàn sau vụ Tây Sa hai mươi năm trước. Chắc hẳn cảm thấy vô cùng áy náy vì năm đó không thể cứu thoát đội khảo cổ, lại phải cho đội khảo cổ ăn đan dược bọ ăn xác, khiến cho đội khảo cổ khổ sở nhiều năm. Thế nhưng chính Giải Liên Hoàn cũng phải trả giá cả đời vì số mệnh này.

Cho nên, nhìn thấy Văn Cẩm, Giải Liên Hoàn rất kích động, Văn Cẩm cũng hiểu rõ tấm lòng của Giải Liên Hoàn, cho nên đã nói: Chuyện này tôi không trách anh, anh về đội đi.

Lúc Ngô Tà gọi Giải Liên Hoàn là chú Ba, thì Giải Liên Hoàn chực trào nước mắt.

Hắc Nhãn Kính (Ngô Tam Tinh) ở bên cạnh chúng kiến tất cả, trong lòng sẽ trào dâng những cảm xúc gì? Nhưng người đàn ông cứng rắn này vẫn không hề để lộ bất cứ dấu vết nào.

Nhiệm vụ lần này của nhóm Ngô Tam Tinh, chính là bảo vệ Văn Cẩm chui vào vãn ngọc.

Đồng thời cũng ngả bài chiến đấu với “nó”, có điều xem ra, sau cùng đại boss “nó” cũng không xuất hiện.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Nhưng dù sao Văn Cẩm cũng đã an toàn chui vào vãn ngọc rồi, chỉ có chui vào vãn ngọc mới là cách duy nhất khắc chế thi hóa. Văn Cẩm phải đợi trong vãn ngọc.

Muộn Du Bình chui vào vãn ngọc là để hộ tống Văn Cẩm, kiểm tra xem trong vãn ngọc của nguy hiểm gì không.

Bảy ngày sau chui ra anh ta lại mất trí, nguyên nhân có hai khả năng:

Thứ nhất, Văn Cẩm ở trong đó thật sự an toàn, anh ta yên tâm đi ra, nhưng để che đậy bí mật của vãn ngọc, anh ta giả vờ mất trí nhớ.

Thứ hai, có thể trong vãn ngọc có bẫy rập, có thể của Tây Vương Mẫu, Ông Tàng Hải, hoặc thậm chí là “nó”, khiến tiểu Muộn lại trúng chiêu lần nữa, thật sự mất đi ký ức.

Xem tình hình hiện tại thật khó đoán là trường hợp nào.

Hắc Nhãn Kính vẫn ở bên ngoài vãn ngọc nhìn Văn Cẩm đi vào, có Muộn Du Bình hộ tống hẳn rất yên tâm.

Trong đội ngũ của Giải Liên Hoàn bên cạnh Ngô Tam Tinh, có rất nhiều người của “nó”, hẳn không thể để lộ sơ hở, đồng thời hẳn cần ở bên ngoài bảo vệ Văn Cẩm, đề phòng người của “nó” tiến vào vãn ngọc. Cuối cùng, vài ngày sau Hắc Nhãn Kính mới dẫn theo người của hẳn rời đi.

Hẳn và Giải Liên Hoàn vẫn cần phải bước trên chặng đường gian nan phía trước, tiếp tục tìm cách cứu Văn Cẩm, đồng thời chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng với “nó”.

Giải Liên Hoàn đến Đôn Hoàng xong thì viết thư cho Ngô Tà. Có phải Ngô Tam Tinh cũng đang ở Đôn Hoàng với hẳn?

Đôn Hoàng, có phải là một nơi đóng quân khác của “nó”, sau vụ Cách Nhĩ Mộc.

Sau khi đợi Muộn Du Bình trở ra, Ngô Tà, Bàn Tử và tiểu Muộn cùng

nhau rời khỏi Tháp Mộc Đà.

Bắt đầu cuộc hành trình đi tìm ký ức cho Muộn Du Bình.

Tôi nghĩ những người đọc Đạo Mộ suốt ba năm, đã từng cho rằng Xà Chiếu là kết thúc của cả bộ truyện, cả về thời gian lẫn sức ảnh hưởng của phần này.

Quá nhiều bí ẩn đã đến mức không giải không được.

Tựa như bữa dạ tiệc rực rỡ sắc màu, sắp đạt đến cao trào cũng đồng thời kết thúc.

Rồi, đột nhiên người chủ trì lại tuyên bố kéo dài tiếp ba giờ.

Mùi vị này thật sự không dễ chịu gì.

Cảm thán một lần nữa, chuyện này thật không khác gì con dao hai lưỡi.

Một bộ truyện quá dài dễ dẫn đến chuyện khó có thể kiểm soát được, càng tiếp tục phô trương mở rộng sẽ càng là trở ngại lớn đối với Tam Thúc.

Tôi có thể hiểu được nhưng cũng cảm thấy rất tiếc.

Thật ra “Mê Hải Quy Sào” [“Quy sào” tiếng Hán nghĩa là về tổ, trở về.] chính là thời khắc trở về.

Hẳn là trước khi tiến vào vãn ngọc, họ đã sắp xếp một lần ngã bài sau cuối, cởi bỏ toàn bộ câu đố, mỗi người bước tiếp vận mệnh của chính mình.

Cuối cùng, hủy đi “thuật trường sinh” và “đất trường sinh” vô cùng mê người cũng vô cùng tà ác này.

Có đôi khi, chết còn hạnh phúc hơn là sống.

Loài người là bởi trải qua đêm tối mới yêu thích ánh mặt trời.

Có chết đi thì mới biết yêu quý sinh mệnh.

Cái chết cũng không thể cướp đi tất cả của cuộc đời: Ví như tình yêu và chính nghĩa.

Người ra đi, được an lòng ra đi. Người ở lại, tràn ngập tình yêu và sức mạnh hướng tới tương lai.

Nên như vậy!

Đến đây, “mê” của năm quyển đầu Đạo Mộ Bút Ký cũng đã giải xong.

Phần 12: Bí mật về “nó” – thế lực ngầm đứng sau mọi chuyện

Nguồn: Tích Vũ lâu

Giai đoạn thứ nhất, ẩn núp dưới thế lực quốc gia.

Cũng chính là khoảng năm 1974 đến 1990 “nó” biến mất một cách thần bí, là giai đoạn trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc bị bỏ hoang.

Giai đoạn này, phần trước tôi đã nói, kẻ đứng sau tất cả là thế lực quốc gia.

Thế nhưng, ở Trung Quốc, thế lực quốc gia cũng phải do một người đứng ra thao túng.

Cha mẹ của Hoắc Linh, khả năng chính là cán bộ quân đội cao cấp đứng ra phụ trách năm đó.

Trước chuyện “trường sinh bất tử” này, bất cứ ai tiếp xúc cũng đều khó lòng nén nổi lòng riêng, đây quả thực là “Chung Cực” mà cả nhân loại đều khát khao chiếm được.

Gia đình Hoắc Linh cũng không ngoại lệ.

Tôi nghĩ, đến sau cùng, Tam Thúc sẽ không viết những chuyện tàn nhẫn như dùng đội khảo cổ làm vật thí nghiệm này trở thành ý đồ quốc gia.

Mà chỉ là, ý đồ của Hoắc gia.

Sai Ngô Tam Tỉnh chuốc mê đội khảo cổ, cho đội khảo cổ ăn đan dược bọ ăn xác, nhất định cũng là nhà họ Hoắc lấy danh nghĩa quốc gia để thực hiện.

Như vậy, năm đó Hoắc Linh cũng đã trà trộn vào đội khảo cổ để thực hiện ý đồ gia tộc.

Chúng ta có thể nhìn vào biểu hiện của Hoắc Linh ở đội khảo cổ năm đó để đưa ra kết luận này:

Điều đà ra vẻ ngây thơ đương nhiên là thói quen của tiểu thư nhà quan lớn, nhưng cũng không loại trừ khả năng cô ấy đang cố che giấu thứ gì.

Mấu chốt ở chỗ, năm đó lúc Ngô Tam Tỉnh giả thân giả quý, làm bộ như phụ nữ chải đầu dẫn dụ đội khảo cổ vào kỳ môn, Muộn Du Bình nhớ lại đáng lẽ anh ta có thể thấy mặt Ngô Tam Tỉnh, nhưng Hoắc Linh lại chắn ở phía trước. Chi tiết này nói rõ Hoắc Linh có vấn đề.

Cho thấy, Hoắc Linh đang âm thầm hỗ trợ Ngô Tam Tỉnh dẫn dụ đội khảo cổ vào kỳ môn, có điều Ngô Tam Tỉnh cũng không biết.

Ngô Tam Tỉnh gây mê đội khảo cổ, cho họ ăn đan dược bọ ăn xác, Hoắc Linh cũng ở trong số đó, để không bại lộ thân phận cô ấy cũng làm bộ trúng

bấy như đội khảo cổ. Thế nhưng, cô ấy đương nhiên không thể bị chuốc mê rồi ăn đan dược thật sự, trong tình huống ấy có lẽ chính Ngô Tam Tỉnh cũng không thể quan sát tỉ mỉ.

Trong khoảng một tuần khi đội khảo bị chở đến trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, tôi cho rằng, Hoắc Linh đã bị tráo đổi, nói cách khác, có đến “hai Hoắc Linh”.

Gia đình Hoắc Linh nhất định đã tìm một cô gái trẻ tuổi giống Hoắc Linh, lợi dụng quyền thế ép cô gái này giả trang Hoắc Linh, lại cho cô ấy ăn đan dược bọ ăn xác khi cô hoàn toàn không biết, sau đó bỏ cô ấy vào trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc cùng một chỗ với nhóm Văn Cẩm.

Như vậy, Hoắc Linh vừa có thể lừa gạt đội khảo cổ, lại vẫn được tự do ra ngoài hành động.

Cô gái đóng giả Hoắc Linh ăn đan dược xong thì không bị lão hóa, còn có triệu chứng liên tục chải đầu. Hoắc Linh trong băng ghi hình chính là Hoắc Linh giả này.

Chú ý: Văn Cẩm đã nói rằng cô gái đầu tiên xuất hiện triệu chứng “thi hóa” không phải là Hoắc Linh.

Người đó khả năng là người “sập bẫy” trong đội của Cầu Đức Khảo hoặc một người khác bị nhà họ Hoắc dùng để thí nghiệm.

Mọi người còn nhớ trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc có nửa tầng dùng xi măng bít kín không? Có lẽ đó là nơi nhốt những yêu quái do thí nghiệm thất bại tạo thành.

Trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc chính là phòng thí nghiệm trên cơ thể người của nhà họ Hoắc, cũng giống như ngôi mộ của Ưng Tàng Hải dưới đáy biển.

Tại đây bảy tám năm trời, “nó” vẫn luôn quan sát phản ứng của nhóm người thí nghiệm, cho đến đầu thập niên chín mươi.

Đầu thập niên chín mươi, có lẽ thế lực quốc gia đã chính thức gạt chuyện này đi, lực lượng giám sát vốn chặt chẽ đã nơi lỏng đi nhiều, cho nên nhóm Văn Cẩm mới có thể trốn thoát, bao gồm cả Hoắc Linh giả.

Sau đó, đội khảo cổ lại quay về trại an dưỡng bỏ hoang, “nó” đã rút quân khỏi đó, nói đúng hơn là thế lực quốc gia đã hoàn toàn bỏ qua. Thế nhưng, nhà họ Hoắc vẫn không buông tha, mà bước vào giai đoạn bí mật.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh hẳn có liên lạc với nhóm Văn Cẩm.

Bọn họ bắt đầu lên kế hoạch đến Thiên Cung.

Giai đoạn thứ hai, mười năm trước, Hoắc Linh hành động.

Sau khi trở về từ Thiên Cung, chỉ còn lại hai người Văn Cẩm và Hoắc Linh.

Lần này Hoắc Linh thật đã vào ở trong trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc cùng với Văn Cẩm, đồng thời nghiên cứu và tìm cách đến Tháp Mộc Đà.

Đại khái vào những năm 1995, Văn Cẩm và Hoắc Linh cùng đi trước đến Tháp Mộc Đà.

Thế nhưng, hãn Ngô Tam Tỉnh đã nói cho Văn Cẩm nghe mối nghi ngờ về Hoắc Linh.

Hơn nữa, lần này Văn Cẩm cùng Hoắc Linh đến Tháp Mộc Đà trước, cũng đã phát hiện ra Hoắc Linh không bình thường, cho nên Văn Cẩm và Hoắc Linh mỗi người một ngả, Văn Cẩm trở về Cách Nhĩ Mộc, Hoắc Linh ở lại Tháp Mộc Đà.

Bí mật vô cùng quan trọng của Hoắc Linh đã xảy ra ở Tháp Mộc Đà.

Lúc ấy, nhà họ Hoắc đã không thể nào giống trồng khua chiêm mượn thể lực quốc gia và quân đội nữa. Thế nhưng nhà họ Hoắc vẫn có quyền thế rất lớn.

Cho nên lần hành động này, Hoắc Linh đã thành lập một đội của riêng mình, đội này chủ yếu là phụ nữ, điều này có liên quan đến Hoắc Linh. Đồng thời Hoắc Linh còn thông báo cho thể lực Cầu Đức Khảo, hợp tác với họ Cầu để tăng thêm sức mạnh.

Đây là nguyên nhân khi mới vào Tháp Mộc Đà, Ngô Tà đã phát hiện có dấu vết của đội ngũ Cầu Đức Khảo và lực lượng vũ trang thần bí mười năm trước.

Dấu hiệu của đội Cầu Đức Khảo là dây số trạm nổi, còn dấu hiệu của đội Hoắc Linh là vòng tay bằng tiền xu thần bí (Phải, chính là thứ mà A Ninh đeo).

Mọi người còn nhớ lúc Ngô Tà, Muộn Du Bình đã phát hiện ra xác chết nữ trong người con trần vảy vàng khổng lồ không?

Xác nữ kia có dây số trạm nổi của nhóm Cầu Đức Khảo, mang theo lựu đạn (thời gian đó chỉ có đội của Hoắc Linh mới có thể có thứ này).

Còn nữa, trong giấc mộng kỳ lạ của Ngô Tà, xác nữ kia đeo râu tiền xu, biến thành A Ninh.

Đây là người của Hoắc Linh, thậm chí tôi cho rằng đó có thể là mẹ của Hoắc Linh.

Lần này Hoắc Linh ở Tháp Mộc Đà phát hiện ra bí mật quan trọng, chính là bí mật trường sinh cộng sinh người rắn của Tây Vương Mẫu.

Chắc chắn Hoắc Linh đã ở lại Tháp Mộc Đà nghiên cứu bí mật này.

Để không khiến cho nhóm người Văn Cẩm hoài nghi, Hoắc Linh thật đã để Hoắc Linh giả ra khỏi Tháp Mộc Đà trở lại trại an dưỡng.

Vừa vặn lúc này Hoắc Linh giả bắt đầu thi hóa.

Người Văn Cẩm nhìn thấy sau khi trở về bị thi hóa biến thành Cẩm Bà chính là Hoắc Linh giả, cẩm bà mà Ngô Tà nhìn thấy ở trại an dưỡng kia cũng là Hoắc Linh giả.

Trong khi Hoắc Linh thật ở lại Tháp Mộc Đà.

Còn những người phụ nữ đeo “vòng tay Thanh Đồng” trong đội của Hoắc Linh và những người còn sống của đội Cầu Đức Khảo, hẳn cũng giống như đội khảo cổ, đều trở thành vật thí nghiệm của Hoắc Linh.

Bọn họ giống như A Ninh bị rắn mào gà cắn chết.

Có rất ít người biến thành “người rắn”.

Những người rắn này, đã trở thành vật thí nghiệm lẫn vũ khí của nhà họ Hoắc, bởi vì sau khi họ biến thành người rắn thì có thể điều khiển rắn mào gà tấn công.

Hoắc Linh hẳn đã ở lì trong Tháp Mộc Đà nhiều năm, nghiên cứu chế tạo người rắn.

Mười năm này, thế lực quốc gia đã buông tay, thế lực họ Hoắc ở lại Tháp Mộc Đà.

Cho nên phần trên tôi mới nói đây là quãng thời gian sóng yên bể lặng, Ngô Tà thoải mái sống ở nhà họ Ngô suốt mười năm.

Giai đoạn thứ ba, “nó” của mười năm sau – toàn diện xuất kích!

Vì sao mười năm sau Hoắc Linh lại rời khỏi Tháp Mộc Đà, “tái xuất giang hồ”, quây cho gió giục mây vần?

Đáp án là: Giống như Uông Tàng Hải, phương pháp trường sinh nhân xà cộng sinh cũng không phải phương pháp mà họ Hoắc cần.

Bởi vì như vậy sẽ biến thành yêu quái.

Trong khi người sống ăn đan dược bọ ăn xác, cũng đã được chứng minh sẽ biến thành các loại yêu quái như Cẩm Bà (cô ta còn chưa biết người sống ăn đan dược bọ ăn xác rồi chui vào áo ngọc thì có thể sống mãi).

Những loại thực nghiệm trường sinh này hầu như đều thất bại, trở về điểm ban đầu.

Hoắc gia và Hoắc Linh đương nhiên không cam lòng, những người đã chạm đến bí mật này có ai mà không điên cuồng tìm cách mở ra chứ?

Vì vậy, đầu mỗi lại vừa vặn quay trở lại cuốn sách lựa Chiến Quốc.

Phân Lỗ Vương cung đường như chỉ hướng đến một phương pháp trường sinh.

Tất cả, lại phải bắt đầu một lần nữa.

Lần này, nhà họ Hoắc và Hoắc Linh – “nó” ở trong “nó” sẽ hành động thế nào?

Hiện tại đã mất đi thế lực quốc gia, họ chỉ có thể lựa chọn “đấu ngầm”.

Lần này, ngoài mặt, nó lựa chọn Cầu Đức Khảo. Đặt quân của mình – A Ninh – vào đội ngũ của lão. Phải, A Ninh cũng có xâu tiền xu đeo tay, A Ninh là người của Hoắc Linh.

Đối với đội của Ngô Tam Tỉnh và Văn Cẩm còn lại của đội khảo cổ, thái độ của Hoắc Linh hẳn là:

Đầu tiên, cần sửa lại một chút phân giải mê trước, trong lần hành động mới nhất, “nó” không nên cũng không thể nào tiếp tục ra lệnh cho chú Ba giả (Giải Liên Hoàn) theo dõi và khống chế Cầu Đức Khảo như lần ở Tây Sa hai mươi năm trước.

Bởi vì, sau những năm chín mươi khi thế lực quốc gia rút khỏi, chú Ba giả (Giải Liên Hoàn) cũng được thả tự do rồi, không cần tiếp tục làm việc cho quốc gia nữa.

Mà hành động của nhà họ Hoắc cũng là bí mật, bọn họ không thể nào tiếp tục mượn thế lực quốc gia ra lệnh cho Giải Liên Hoàn, cũng không thể nào lấy thân phận nhà họ Hoắc ra lệnh cho hai nhà Ngô – Giải. Hai nhà Ngô – Giải cũng đâu có gốc!

Cho nên, phần trước tôi phân tích “nó” tiếp tục ra lệnh cho Giải Liên Hoàn làm việc cũng không hợp lý.

Trên thực tế, trận chiến đã trở thành “đấu ngầm” thuần túy.

Hoắc Linh đối với đội Ngô Tam Tỉnh và Văn Cẩm:

1, Lúc Hoắc Linh cùng Văn Cẩm tiến đến Thiên Cung thì đã nảy sinh nghi ngờ với thân phận của Ngô Tam Tỉnh, dẫn đến nghi ngờ Giải Liên Hoàn và hai nhà Ngô – Giải. Thành thử lần này cô ta mới đặt quân bài chủ lực vào đội của Cầu Đức Khảo.

2, Thế nhưng sau lần tiến vào Thiên Cung kia, Hoắc Linh mơ hồ cảm thấy hai nhà Ngô – Giải hiểu rõ bí mật này, vừa nghi ngờ bọn họ lại vừa mượn lợi dụng họ giúp mình giải ra bí ẩn trường sinh.

3, Hoắc Linh chắc hẳn đã mua chuộc Phan Tử bên cạnh Giải Liên Hoàn để giám sát hai nhà Ngô – Giải. Lúc Phan Tử báo cáo về Ngô Tà (chắc đã

cho Hoắc Linh ảnh chụp), thì Hoắc Linh giật mình sợ hãi, phát hiện ra Ngô Tà giống hệt với gián điệp ngầm Tề Vũ năm đó (Hoắc Linh đương nhiên biết Tề Vũ là nội gián, nhưng năm đó ở dưới đáy biển cô ta không biết Tề Vũ đánh nhau với Ngô Tam Tỉnh bị ngã vào quan tài sập bẫy, thành ra không hiểu vì sao Tề Vũ lại bị hại, sau vụ Tây Sa thì cô ta cũng không ở trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nên không biết cũng chẳng quan tâm đến tung tích của Tề Vũ), bởi vậy mà Hoắc Linh sinh ra nghi ngờ lớn đối với Ngô Tà.

4, Năm đó Hoắc Linh cũng nghi ngờ Văn Cẩm, hẳn đã phái người giám sát Văn Cẩm.

Giải đoạn thứ ba, mười năm sau “nó” – Hoắc Linh tiến hành ra quân toàn diện (phần Lỗ Vương cung).

Mười năm sau, lần hành động mới nhất của Hoắc Linh bắt đầu từ Lỗ Vương cung nơi cuốn sách lựa đề cập, nơi này dường như chứa đựng phương thức trường sinh mới mà Hoắc Linh không biết.

Đầu tiên Hoắc Linh tiết lộ thông tin trong cuốn sách lựa cho Cầu Đức Khảo, Cầu Đức Khảo đương nhiên sẽ hành động, A Ninh lập tức nhảy vào đội của họ Cầu. A Ninh và đội của Cầu Đức Khảo có chung một đặc điểm, chính là không có kinh nghiệm đồ đấu của “thổ phu tử”, Hoắc Linh đành phải thuê thêm chuyên gia đồ đấu Bàn Tử đến giúp A Ninh. Tám bản đồ Lỗ Vương cung trong tay Bàn Tử khẳng định là của Hoắc Linh cho anh chàng.

Đối với hai nhà Ngô – Giải, Hoắc Linh cũng phái một ông già cầm cuốn sách lựa liên quan đến bản đồ Lỗ Vương cung đi tìm Ngô Tà.

Đồng thời cô ta cũng muốn cuốn chú Ba giả vào trông để lợi dụng.

Mặt khác cuốn Ngô Tà theo, là để thử bí mật giữa Ngô Tà và Tề Vũ.

Nhờ có cuốn bản đồ Lỗ Vương cung trên sách lựa mà hai nhóm của Giải Liên Hoàn và Cầu Đức Khảo mới có thể lần lượt tiến vào Lỗ Vương cung.

Thử nghĩ mà xem, cuốn sách lựa đã ở trong tay quốc gia, thì ngoại trừ người có thân phận đặc biệt như Hoắc Linh, còn ai có thể lấy ra được?

Cuốn sách lựa này, chính là thứ Hoắc Linh dùng để thử Cầu Đức Khảo và hai nhà Ngô – Giải.

Những người như Cầu Đức Khảo hay A Ninh đều không có kinh nghiệm, chạm phải thất tình nghi quan là vỡ trận luôn (bằng chứng là trong nghi quan có thi thể người ngoại quốc), người có thể thật sự ra vào hầm mộ Lỗ Thương Vương chỉ có anh chàng Bàn Tử vì tham tiền mà nấn ná trong mộ thôi.

Lại nói về đội của Ngô Tam Tỉnh, phần trước tôi đã đề cập, tuy rằng đầu những năm 90 “nó” đột nhiên biến mất, nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng không hề nơi lỏng cảnh giác.

Hơn nữa, khi cùng nhau tiến vào thiên cung thì Ngô Tam Tinh đã bắt đầu nghi ngờ Hoắc Linh.

Lần này cuốn sách lựa lại xuất hiện, còn rơi vào tay Ngô Tà, sao có thể không khiến Ngô Tam Tinh càng thêm cảnh giác?

Lần này Ngô Tam Tinh sắp xếp Giải Liên Hoàn (Giải Liên Hoàn dẫn theo Phan Tử và Đại Khuê), Muộn Du Bình dẫn theo Ngô Tà (nếu Ngô Tà không đi thì đã chứng tỏ Ngô Tà có vấn đề) cùng nhau xuống mộ, ở trong mộ thì gặp được Bàn Tử.

Chắc hẳn Ngô Tam Tinh đã nhắc nhở Giải Liên Hoàn trong nhóm có gian tế, nhưng không đoán được là ai. Cho nên, ở trong mộ Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình vẫn luôn diễn kịch với nhau.

Chắc chắn đây là lần đầu tiên Giải Liên Hoàn xuống Lỗ Vương cung, nhưng Ngô Tam Tinh và Muộn Du Bình đã tới trước và biết được bí mật trường sinh của áo ngọc.

Sau khi Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình xuống mộ thì đã đoán được đội Cầu Đúc Khảo và “nó” đều chưa đến được hầm mộ chính, không nhìn thấy huyết thi cũng như phát hiện ra bí mật trường sinh.

Nhóm người Ngô Tam Tinh biết rõ, phạm là bí mật trường sinh mà “nó” chạm đến sẽ mang lại tai họa và bất hạnh cho rất nhiều người, vì vậy họ muốn phá hủy đi bí mật Lỗ Vương cung, đề phòng Cầu Đúc Khảo và “nó” lại đến lần nữa.

Để đề phòng gian tế trong nội bộ, tiểu Muộn chơi trò giết chết hai cỗ huyết thi (rõ ràng tiểu Muộn có thể giết chết huyết thi Mục Vương từ lâu, vì sao đến lúc ấy mới ra tay chứ? Chính là để tránh cho người ta nghi ngờ), tiểu Muộn lấy được ấn quý, còn xà mi đồng ngư thì lọt vào tay Ngô Tà. Cuối cùng, Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình làm bộ bắt đắc dĩ đốt sạch Lỗ Vương cung, thiêu rụi toàn bộ bí mật.

Hoắc Linh và A Ninh không tìm được bất cứ thứ gì ở Lỗ Vương cung, còn gian tế Phan Tử cũng không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Giải đoạn thứ ba, mười năm sau “nó” – Hoắc Linh tiến hành ra quân toàn diện (phần Mộ thất dưới đáy biển).

Thất bại ở Lỗ Vương cung, chắc chắn khiến Hoắc Linh vô cùng bức bối.

Thế là cô ta lại tiếp tục ra lệnh cho A Ninh mượn danh Cầu Đúc Khảo đi xuống đáy biển. Đội của Hoắc Linh và đội của Ngô Tam Tinh bước vào giai đoạn đối đầu với nhau.

Trong ngôi mộ dưới đáy biển dường như cũng có dấu vết của một loại trường sinh khác, chẳng qua năm đó Hoắc Linh không nghiên cứu tỉ mỉ mà

thôi.

Biết được hành tung của A Ninh, Giải Liên Hoàn lập tức xuống đáy biển (chú Ba biến mất).

Lúc này, Giải Liên Hoàn cũng đã nghi ngờ Phan Tử, không dẫn Phan Tử theo nữa, mà dùng cách “mất tích” để hành động một mình.

Bị Giải Liên Hoàn quấy phá (Giải Liên Hoàn rất quen thuộc ngôi mộ dưới đáy biển này), Cầu Đức Khảo và A Ninh có vẻ lại thất bại lần nữa.

Cho nên mới có chuyện A Ninh bỏ Cầu Đức Khảo, một mình quay xuống mộ.

Lần này, A Ninh mời Trương hói và Bàn Tử giúp đỡ, lại lừa cả Ngô Tà theo kế hoạch của Hoắc Linh, muốn dùng nơi vô cùng đặc biệt với Tề Vũ này để thử Ngô Tà.

Ba người giúp A Ninh xuống mộ xong thì A Ninh muốn giết chết ba người diệt khẩu.

Còn về đội của Ngô Tam Tỉnh, Muộn Du Bình đã đóng giả Trương hói. A Ninh đương nhiên không giết được ba người, ngược lại còn được họ cứu sống.

Ngoài chụp được bức hình Vân Đỉnh Thiên Cung, A Ninh cũng chẳng lấy được thứ gì đặc biệt.

Kết quả dưới đáy biển lần này là: Bàn Tử gia nhập đội của Ngô Tam Tỉnh, A Ninh hình như bắt đầu nảy sinh tình cảm với Ngô Tà.

Cuối cùng, tiểu Muộn cho nổ tung hầm mộ dưới đáy biển.

Giai đoạn thứ ba, mười năm sau “nó” – Hoắc Linh tiến hành ra quân toàn diện (phần Vân Đỉnh Thiên Cung):

Trong phần cuối Nộ Hải Tiềm Sa, lúc Ngô Tà đang tìm tên “Ngô Tam Tỉnh”, thì phát hiện ra một mẫu tin tìm người.

Một tấm ảnh chụp đội khảo cổ hai mươi năm trước và lời nhắn “Cá ở chỗ ta”.

Tôi thấy đây vẫn là một mồi câu của Hoắc Linh, diễn ra cùng với khoảng thời gian đưa cho Ngô Tà cuốn sách lựa Chiến Quốc có bản đồ Lỗ Vương cung, mục đích là để dẫn dụ hai nhà Ngô – Giải vào cuộc.

“Cá ở chỗ ai?” – Chỗ Hoắc Linh.

Khi lão Hải kể cho Ngô Tà nghe gốc gác con cá, đã nhắc đến chuyện đồng ngư được một bà cô trung niên giàu có mua đi, người này chắc là bản thân Hoắc Linh.

Đồng ngư chủ yếu tiết lộ thông tin về Vân Đỉnh Thiên Cung và hầm mộ

dưới đáy biển.

Vân Đỉnh Thiên Cung, cũng có bí mật về một loại trường sinh khác.

Phần 13: Kết thúc

Nguồn: Tích Vũ lâu

Vụ bán đấu giá đồng ngư cũng là mối câu của Hoắc Linh, chuyện phát triển đến nước này, Hoắc Linh hẳn đã đoán được chú Ba giả có vấn đề.

Việc đấu giá này có thể là mối câu chú Ba thật.

Kết quả chú Ba tương kế tựu kế, đóng giả Trần Bì A Tứ mua được đồng ngư.

Hoắc Linh khá quen thuộc Vân Đình Thiên Cung, cho nên lần này nhóm A Ninh hành động rất nhanh.

Mà, vì sao lần này Ngô Tà lại nhập cuộc? Chính là do Phan Tử báo tin, nói Ngô Tam Tinh (Giải Liên Hoàn) bảo Ngô Tà đến Thiên Cung.

Đây cũng là âm mưu của Hoắc Linh muốn kéo Ngô Tà vào cuộc.

Sau đó chú Ba thật (Trần Bì A Tứ), Giải Liên Hoàn và Muộn Du Bình diễn màn kịch hay trên Thiên Cung, khiến đội Cầu Đức Khảo và A Ninh không thể tiếp cận cánh cửa thanh đồng, công cốc trở về. Cụ thể tôi đã phân tích ở phần trên rồi, không cần nhắc lại nữa.

Phần Xà Chiêu Quỷ Thành:

Quỷ thành là nơi thế lực của Hoắc Linh và Ngô Tam Tinh đấu nhau đến cao trào.

Sau vụ Thiên Cung, Hoắc Linh chuyển mục tiêu sang Văn Cẩm, muốn dùng Văn Cẩm làm cửa đột phá, càng giám sát Văn Cẩm gắt gao hơn, Văn Cẩm cũng dự đoán thời khắc cuối cùng của mình đã tới, nên đã gửi băng ghi hình đi.

Hoắc Linh chuyển băng ghi hình sang đối tượng khác, A Ninh cho Ngô Tà xem cuộn băng ghi cảnh Tề Vũ bò trên mặt đất, một lần nữa cuốn Ngô Tà vào vòng xoáy này.

Sau mấy lần thất bại, Hoắc Linh đã thật sự muốn tiêu diệt những người này. Mà Xà Chiêu lại là nơi tốt nhất để diệt trừ họ, bởi vì nơi này có vũ khí bí mật của Hoắc Linh – người rắn và rắn mào gà do người rắn không chế!

Mục đích lần này của Hoắc Linh là tìm Văn Cẩm, đồng thời một mẻ bắt hết cả đội Ngô Tam Tinh, dọn sạch chướng ngại cho tương lai.

Nhiệm vụ lần này của đội Ngô Tam Tinh là bảo vệ Văn Cẩm an toàn chui vào vãn ngọc, bởi vì Văn Cẩm đã xuất hiện dấu hiệu thi hóa, chỉ có chui vào vãn ngọc mới có thể khắc chế thi hóa.

Tiếp theo là tìm ra được đại BOSS chung cục, ngả bài với “nó” (Ngô Tam

Tĩnh đã nghi ngờ Hoắc Linh từ lâu nhưng vẫn không thể khẳng định chắc chắn).

Đội Cầu Đúc Khảo và A Ninh cũng tới, nhưng bọn họ đã không còn là quân át chủ bài của Hoắc Linh nữa, chỉ dùng để khống chế đội Ngô Tam Tĩnh mà thôi.

Lần này cũng không ngoại lệ, đội Cầu Đúc Khảo và A Ninh đã tan rã ngay khi chưa bước vào đầm rấn.

Còn Hắc Nhãn Kính (chú Ba thật) thì hỗ trợ đội Giải Liên Hoàn đi tiếp, dọn đường cho Văn Cẩm tiến vào vãn ngọc.

Văn Cẩm thì đi theo Ngô Tà, Muộn Du Bình và Bàn Tử, đương nhiên trong đội này có Phan Tử, tiểu Muộn phải đảm bảo cho Văn Cẩm được an toàn.

Việc Văn Cẩm lẩn trốn, tiểu Muộn đuổi theo Văn Cẩm là kế hoạch của Văn Cẩm và Muộn Du Bình nhằm đảm bảo cho Văn Cẩm được an toàn, tránh né Phan Tử.

Còn về phần A Ninh, hẳn đã khiến cho Hoắc Linh thất vọng và tức giận đến cực điểm, bởi vì mặc dù trung thành tận tụy, nhưng A Ninh hầu như không hoàn thành được bất cứ nhiệm vụ nào.

Hoắc Linh muốn biến A Ninh thành người rấn ở Xà Chiêu, có khi còn hữu dụng hơn.

Nhưng A Ninh chẳng biết rõ sự tình, chắc đã nhận được mật lệnh xử tử của Hoắc Linh.

Cho nên, ở thác nước trước khi bị rấn cắn, cô ấy cười với Ngô Tà vừa rạng rỡ vừa bi thương đến vậy.

Rạng rỡ, là bởi vì cô ấy đã có tình cảm với Ngô Tà, còn bi thương, là bởi vì cô biết cuộc đời mình phải chấm dứt.

Bị rấn cắn chết là số mệnh mà Hoắc Linh dành cho những người này.

Về phần đội ngũ của Giải Liên Hoàn, sau khi bọn họ vào được Xà Chiêu, đêm đầu tiên dựng trại dùng chân đã bị lũ rấn mào gà tấn công, một số người đã bị cắn chết, nhưng chú Ba thật và Giải Liên Hoàn đã đưa được một số người chạy thoát, đây là lý do Ngô Tà thấy lều trại của nhóm chú Ba trống rỗng không một dấu vết.

Còn về phần Muộn Du Bình và Văn Cẩm, thì Hoắc Linh lựa chọn chiến lược chia để đánh.

Ngay lối vào đầm rấn, Muộn Du Bình đã đuổi theo Văn Cẩm, thực tế là đi gặp riêng Văn Cẩm, bảo vệ Văn Cẩm.

Còn Văn Cẩm thì vẫn trét bùn để tránh rắn, Hoắc Linh nhất thời không có cách nào tiêu diệt họ, chỉ còn cách sắp xếp tiêu diệt Ngô Tà trước.

Lũ rắn này dùng khẩu âm Trường Sa để gọi “cậu Ba”, đây chính là biện pháp Hoắc Linh dạy cho Phan Tử.

Để Phan Tử suốt dọc đường gọi “cậu Ba”, lũ rắn học được, là có thể dẫn riêng Ngô Tà đi, cắn chết cậu ấy (có lẽ họ đã nhận ra Bàn Tử đang bảo vệ Ngô Tà).

Ngô Tà chết rồi, Bàn Tử cũng dễ đối phó.

Trong đêm đen Ngô Tà nhìn thấy quái vật nửa người nửa rắn kia, cùng với vòng tay tiên xu mắc trên ngọn cây, khiến cho cậu ấy tưởng rằng đó là A Ninh, thật ra đó là người trong đội Hoắc Linh “đeo râu tiên xu” mười năm trước bị biến thành người rắn, có thể ra lệnh cho rắn mào gà.

Cũng may Ngô Tà mạng lớn, không bị sập bẫy.

Đồng thời Phan Tử nhìn ra tiểu Muộn và Văn Cẩm không lộ diện là vì gã, nên gã vạch ra kế sách giả bộ bị thương nặng. Lúc này, bọn họ vừa vặn tiến vào nơi đội Giải Liên Hoàn đóng quân đêm qua. Muộn Du Bình tận mắt chứng kiến đội Giải Liên Hoàn bị rắn tấn công đêm trước, lo cho an toàn của Ngô Tà nên đã trở về.

Màn đêm buông xuống, mượn khói độc, người rắn chỉ huy đàn rắn mào gà tấn công.

Các lều khác đều bị tấn công, là để giết chết tiểu Muộn và Bàn Tử, chỉ có lều của Ngô Tà là không sao hết, bởi có Phan Tử bên trong.

Kết quả, tiểu Muộn bị rắn cắn thương nhẹ, Bàn Tử và Ngô Tà không việc gì. Ngô Tà còn phát hiện ra bóng đen, chính là Phan Tử.

Tiểu Muộn mượn cơ tìm Văn Cẩm mà cắt đuôi Phan Tử, một lần nữa hội hợp với Văn Cẩm. Còn Ngô Tà nhiều lần trải qua nguy hiểm cũng gặp lại được tiểu Muộn và Văn Cẩm. Bọn họ gần như cùng đội Hắc Nhãn Kính (chú Ba) và Giải Liên Hoàn đi đến gần vãn ngọc.

Trên cơ bản, mục tiêu lớn nhất của nhóm Ngô Tam Tinh đã thực hiện được. Thế nhưng, bọn họ vẫn chưa tìm được BOSS chung cực Hoắc Linh và nhà họ Hoắc, cũng chưa thể ngã bài quyết chiến.

Câu chuyện còn lâu mới kết thúc.

Cuộc chiến đấu giữa nhóm Ngô Tam Tinh và thế lực Hoắc Linh, còn lâu mới kết thúc.

Đạo Mộ Bút Ký của Tam Thúc vẫn còn rất lâu rất lâu mới kết thúc.

Chúng ta không biết còn phải đợi bao lâu, đọc bao nhiêu quyển nữa mới

có thể chạm tới kết cục.

Hoắc Linh và nhà họ Hoắc, sẽ còn tiếp tục tìm kiếm bí mật trường sinh, tựa như bị ma quỷ bắt mất linh hồn.

Ở bộ Âm Sơn Cổ Lâu mới nhất, Cầu Đức Khảo cuối cùng cũng xuất hiện, lần này Hoắc Linh sắp xếp ai ở trong đội đó?

Đối với số phận hơn hai mươi năm làm quân cờ của mình, Cầu Đức Khảo sẽ có cảm giác gì?

A Ninh sẽ không chết, cô ấy biến thành người rắn rỏi sẽ thế nào đây?

Phan Tử còn xuất hiện, kết cục của anh ta là gì?

Còn đội Ngô Tam Tĩnh.

Văn Cẩm vẫn còn đang ở trong vãn ngọc, đợi Ngô Tam Tĩnh đến cứu.

Trong vãn ngọc còn người khác không? Ví như Tây Vương Mẫu, Uông Tàng Hải, sẽ thay đổi thế nào đối với số phận Văn Cẩm?

Muộn Du Bình có thể tìm lại được trí nhớ và cứu lấy chính mình hay không? Kết cục của chàng trai “mê người” này rốt cuộc là gì?

Bàn Tử đáng yêu thì sao? Cậu ta có tiếp tục bị cuốn vào vòng xoáy?

Ngô Tam Tĩnh và Giải Liên Hoàn, hai anh em vì bí mật này mà hi sinh cả cuộc đời, sẽ cùng chết đi hay sao?

Lão Dương thì sao, khi nào lại xuất hiện, đối mặt với cha cậu ấy và người bạn từ thuở nhỏ Ngô Tà?

Cuối cùng, một Ngô Tà khiến người ta lo lắng.

Người cả đời đã lãng quên và phản bội chính bản thân mình.

Có thể trở lại dưới ánh mặt trời, tiếp tục sống cuộc đời bình thường vui vẻ?

Những câu hỏi này, chúng ta đều không biết.

Nhưng chúng ta biết: Chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng cái ác, ánh sáng nhất định sẽ thay thế bóng đêm.

Tính mạng dù mất đi, tình yêu vẫn còn mãi.

“Chung Cực giải mê” của tôi kết thúc ở đây.

Cảm ơn mọi người.

HẾT.
